

TA TRỞ THÀNH

PHÚ NHI ĐẠO
PHẢN PHẠO

Chương 31: Xích Mịch (1)

Dựa theo thường lệ, toàn bộ trường cao đẳng đại học của thành phố Thanh Linh liên hợp ra đề trong kỳ thi thử, làm đề thi đại học là trách nhiệm của đám người này..

Kỳ thi thử liên hợp, cơ bản chẳng khác gì một kỳ thi tuyển sinh nhỏ.

Thậm chí ở một mức nào đó, điểm số kỳ thi thử chẳng khác gì là kết quả khi đi thi đại học.

Hơn nữa sau kỳ thi thử, trọng điểm bồi dưỡng của giáo viên đối với học sinh cũng sẽ xảy ra sự thay đổi cực lớn.

Các học sinh sẽ bị chia làm 3 6 9 bậc.

Những người thành tích tốt, sẽ được chiếu cố đặc biệt.

Thành tích kém cơ bản sẽ để tự sinh tự diệt.

Sau khi Tống Trinh Vũ nói xong hai thông tin liền rời khỏi lớp học.

Phần lớn các học sinh vẫn khẩn trương như trước, ngược lại có một số ít người đặc biệt thoải mái.

Bên trong có một số người không lo lắng lắm về thi đại học, có mấy người chăm chỉ học nên điểm cao, còn có một loại người là... Bất cần.

"Kỳ thi thử liên hợp sao, đây chính là cơ hội để ta trở mình. . ." Ánh mắt Sở Bạch lóe dị thường.

Chủ nhiệm xinh đẹp vì chuyện liên quan tới Ôn Tĩnh mà sinh ra cảm

giác chán ghét rất lớn với mình.

Nếu như mình có thể tạo tiếng vang lớn trong kỳ thi thử liên hợp, nhất định nàng sẽ lau mắt mà nhìn ta.

Ngoài điều đó ra, còn có thể gây chú ý với Hứa Mộ Nhan.

Mà càng quan trọng hơn là còn có thể làm bước đệm cho kỳ thi đại học.

Trước đây hắn vẫn luôn là một học sinh kém, mỗi khi kiểm tra đều tiến bộ, kỳ thi thử liên hợp tất nhiên càng phải tiến bộ hơn.

Như vậy, đến lúc đó thi đậu được vào đại học trọng điểm mới không làm người khác chú ý.

Người khác sẽ chỉ cảm thấy mình tiến bộ nhanh chóng.

Lúc mà Sở Bạch đang suy tư, tiết thứ hai của buổi tối đã tan.

Xem như ở cuối lớp như Trần Tử Thạch cũng không quan tâm kỳ thi thử cho lắm.

Người hắn quan tâm là Ôn Tĩnh.

Vừa nãy lúc Ôn Tĩnh trở về phòng học, trên mặt còn có dấu vết giống như mới khóc xong...

Mắt của Ôn Tĩnh còn có một chút khó chịu, bởi vậy nằm trên bàn học chớp mắt.

"Bạn học Ôn Tĩnh?"

Trần Tử Thạch cả gan đi đến bên cạnh Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh nghe thấy tiếng gọi, chậm chạp ngòai thẳng lên.

Tên mập này thật sự đến hỏi thăm ta...

Vương Hạo Nhiên đã nói qua với nàng, rất có thể Trần Tử Thạch sẽ tới hỏi thăm chuyện của nàng, Ôn Tịnh cũng không có cảm thấy bất ngờ cho lắm.

"Có. . . Có chuyện gì sao?" Ôn Tịnh biết rõ còn cố hỏi.

"Người vừa mới khóc xong hả, có người bắt nạt người sao?"

"Không có, người nhìn lầm rồi."

"Người đừng gạt ta, mắt người vẫn còn đỏ, nhất định mới khóc xong, là ai khi dễ người, người nói cho ta biết!"

"Là..."

Ôn Tịnh làm bộ do dự một lát, sau đó thuật lại lời đã nói với Hứa Mộ Nhan một lần nữa cho Trần Tử Thạch nghe.

Sau khi nghe xong, Trần Tử Thạch nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng học.

Sở Bạch tựa vào ban công hành lang hóng gió, nhìn hai đại mỹ nữ đang nắm tay đi ngang qua ở dưới lầu.

Trường Trung học Thủy Trạch có ba hoa khôi được công nhận, hơn nữa đều là nữ sinh cấp ba.

Một người trong đó là Hứa Mộ Nhan, hai người còn lại chính là hai mỹ nữ đang nắm tay nhau ở dưới.

"Nếu như các nàng đều là bạn gái của ta thì tốt quá."

Sở Bạch bắt đầu tự sướng.

Mà đúng lúc này, sau lưng có một lực lượng mạnh mẽ đánh tới.

Lại có người đánh lén, đập mạnh Sở Bạch.

Sở Bạch xem chút đã phun hết cơm ăn lúc tối ra.

Hắn nén giận quay lại nhìn, người đánh lén là Trần Tử Thạch.

"Người điên rồi sao?!" Sở Bạch cố nén xúc động muốn đánh lại, nổi giận gầm lên một tiếng.

Nếu không phải hắn mới bị xử phạt một lần, thì nhất định đê Trần Tử Thạch xuống đất đấm đá.

Sở Bạch lớn như vậy, đã đánh nhau vô số lần, hắn hận nhất là kẻ tiểu nhân đánh lén từ phía sau lưng.

"Tên súc sinh này!" Trần Tử Thạch đang trong trạng thái điên cuồng, tức giận chỉ trích.

"Ta vô tội mà, con mẹ nó, người thà rằng tin tưởng nữ nhân cũng không tin người huynh đệ này đúng không?"

Sở Bạch chắc chắn rằng Ôn Tịnh đã nói chuyện cho Trần Tử Thạch biết, bằng không Trần Tử Thạch tuyệt đối sẽ không mất bình tĩnh như vậy.

"Ta tin cái con mẹ người ấy!" Miệng Trần Tử Thạch nói ra lời thô tục.

"Đậu phộng, người là đồ đàn, thiếu năng trí tuệ, bị người ta lừa cũng không biết, lão tử không có người huynh đệ như người, đoạn tuyệt!" Lửa giận của Sở Bạch xông lên não...

"Người còn không bằng cầm thú, chó chết, đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt!"

【 Đỉnh, ký chủ điều khiển phía sau, thành công làm nhân vật chính Sở Bạch xích mích với vai phụ trọng yếu Trần Tử Thạch, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Bạch -20, hào quang phản phái kí chủ +20. 】

"Hoàn toàn tốt đẹp!"

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo của hệ thống thì hết sức hài lòng gật đầu.

Những âm mưu này, đều dựa theo phán đoán của hắn mà thành công viên mãn.

Sau buổi tự học buổi tối, học sinh và giáo viên chuẩn bị ai về nhà nấy.

Tổng Trinh Vũ để tránh bị nghi ngờ, vẫn như ngày hôm qua, cố gắng nán lại văn phòng thêm một chút...

Vương Hạo Nhiên thừa dịp này muốn đưa Ôn Tĩnh về nhà.

Trên xe.

"Honey, nhiệm vụ người giao phó ta đã hoàn thành rồi, người có vừa ý không?" Ôn Tĩnh cười hỏi với vẻ ngọt ngào.

"Người làm cực kỳ tốt." Vương Hạo Nhiên khen ngợi một chút, nhìn con mắt Ôn Tĩnh ửng đỏ hỏi:

"Vẫn tốt chứ?"

"Không sao hết." Ôn Tĩnh không để ý lắc đầu.

Chỉ cần có thể làm tốt chuyện Vương Hạo Nhiên phân phó, chút cực khổ ấy đối với nàng không tính là gì.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, gửi Ôn Tĩnh mười tám vạn tám xem như phần thưởng.

Ôn Tĩnh trực tiếp tròn tròn mắt.

Thu nhập một năm của nhà nàng cũng chỉ có năm sáu vạn mà thôi, tiền tiêu vặt bình thường một tháng cũng chỉ hai ba trăm.

Mười tám vạn tám đối với Ôn Tĩnh mà nói tuyệt đối là xa xỉ.

Z

Chương 32: Xích Mịch (2)

Có thể ở chung với nam sinh mình yêu thương sâu sắc, lại có nhiều tiền sài như vậy.

Càng ngày Ôn Tĩnh càng cảm thấy mình lựa chọn ở cạnh Vương Hạo Nhiên là quyết định quá sáng suốt.

"Ta đưa người trở về."

Vương Hạo Nhiên đang muốn để tài xế khởi động xe.

Nhưng mà Ôn Tịnh bỗng nhiên nắm tay Vương Hạo Nhiên ẩn ý đưa tình mà nói:

"Honey, ta rất nhớ người. . ."

"Người bình phục rồi à?"

"Chưa."

"Vậy để ta đưa người trở về, hôm nay người khóc lâu như vậy, không mệt sao?"

"Ta. . . Ta không có việc gì hết." Ôn Tịnh ủ rũ nói.

"Vậy để ta đưa người vào khách sạn trước, ta có chút việc cần làm, một lát nữa ta lại tới tìm người."

Vương Hạo Nhiên đột nhiên cảm thấy phụ thân mình thật là sáng suốt, suy tính sẵn đưa cho mình một tấm thẻ VIP.

Có cái này rồi không cần đặt trước, trực tiếp đến là được.

"Ừm, được rồi!"

Ôn Tịnh tung tăng gạt đầu, tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho người nhà.

Hứa Mộ Nhan vừa về đến nhà đã xông vào tắm, xua tan vẻ mệt mỏi.

Đi qua phòng khách, phụ thân vẫn đang xem TV.

"Phụ thân, ta về phòng ngủ đây." Hứa Mộ Nhan nói.

"Nhan Nhan, chờ một chút, phụ thân có lời này muốn nói với người."

Hứa phụ vẫy tay.

"Người muốn nói gì?" Hứa Mộ Nhan có chút hiếu kỳ.

"Trong lớp của người có người tên là Sở Bạch sao."

"Đúng vậy, phụ thân làm sao biết được?!"

"Ta đã gặp hắn ở trong Cục cảnh sát."

"Hắn phạm tội gì?"

"Không phải." Hứa phụ lắc đầu, trên mặt toát ra vẻ tán thưởng:

"Trường học các người có một học sinh tố cáo một đám người ngoài vòng luật pháp, việc này người nên biết chứ, vụ án này do ta đảm nhận, học sinh tố cáo kia chính là Sở Bạch."

"A, là hắn sao." Hứa Mộ Nhan biểu hiện bình thường.

"Nhan Nhan, ta trông người có vẻ không ưa Sở Bạch cho lắm?"

"Hắn muốn cưỡng ép bạn thân ta, ta hận không thể đánh hắn đây này."

"Có chuyện như vậy sao? Người kể tại tình huống cận kề cho ta nghe." Hứa phụ nói.

Hứa Mộ Nhan nói thông tin có được từ Ôn Tĩnh cho phụ thân.

"Bạn thân kia của người chỉ nghe thấy tiếng, còn đụng phải tóc của đối phương, điều này cũng không thể chứng minh người kia nhất định là Sở Bạch." Hứa phụ phát tác bệnh nghề nghiệp.

"Nhưng hắn đã thừa nhận."

"Dựa theo tình huống người miêu tả, tất cả chứng cứ đều bất lợi cho Sở Bạch, mà nữ sinh kia chấp nhận giải quyết bằng hình thức để Sở Bạch xin lỗi, Sở Bạch tránh phiền toái mới lựa chọn chấp nhận, điều này rất bình thường."

"Phụ thân, người có vẻ rất che chở Sở Bạch." Hứa Mộ Nhan không hiểu.

"Ta tuy chỉ mới gặp Sở Bạch một lần, nhưng ta có thể khẳng định hẳn không phải loại người này, trong đó có lẽ đã có hiểu lầm gì rồi." Hứa phụ nói.

"Chẳng nhẽ là Tịnh Tịnh sai?" Trong đầu của Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này.

Do tính chất công việc của phụ thân, mỗi ngày phải giao tiếp với đủ loại phần tử ngoài vòng luật pháp, nên hẳn nhìn người cực kỳ chuẩn.

Phán đoán của phụ thân, Hứa Mộ Nhan tất nhiên tin.

Mà Hứa Mộ Nhan cũng tin, bạn tốt của mình không cần phải nói dối làm gì.

Nhưng mà chuyện đã qua được một thời gian, không cần thiết phải để ý.

Hứa Mộ Nhan bỏ đi suy nghĩ linh tinh, đột nhiên hỏi:

"Phụ Thân, vì sao người lại nhắc đến Sở Bạch thế?"

"A, là ta hồ đồ, nói xong suýt nữa quên mất." Hứa phụ vỗ cái trán, lập tức ngón tay chỉ lên điện thoại trên bàn trà:

"Sở Bạch vừa mới gọi điện thoại cho người, lúc người tắm rửa, phụ thân đã nghe máy một lúc, ta bảo hẳn là chốc người về sẽ bảo

người gọi lại."

"Sao chứ?" Hứa Mộ Nhan cực kỳ không tình nguyện.

"Không phải người muốn làm phụ thân thất tín chứ. . ." Hứa phụ vẫy tay.

Hứa Mộ Nhan bất đắc dĩ chỉ có thể quay lại gọi một cú điện thoại, mở cả loa ngoài.

Giây sau Sở Bạch đã nghe máy.

"Là thúc thúc hay là Hứa Mộ Nhan vậy?"

"Là Nhan Nhan." Hứa phụ giúp nữ nhi trả lời một tiếng.

Hứa Mộ Nhan nhin không được liếc phụ thân một cái, lập tức mở miệng nói:

"Người có chuyện gì muốn nói?"

"Hứa Mộ Nhan, ta thật sự không có làm gì Ôn Tịnh hết, ta bị oan!" Sở Bạch vội vàng giải thích.

Tất nhiên nếu Ôn Tịnh đã nói cho Trần Tử Thạch, thì bạn thân Ôn Tịnh là Hứa Mộ Nhan khẳng định cũng sẽ biết việc này.

Sở Bạch không sợ trở mặt với Trần Tử Thạch, nhưng sợ bị Hứa Mộ Nhan chán ghét.

Bởi vậy sau khi kết thúc giờ học buổi tối, Sở Bạch đợi Hứa Mộ Nhan về đến nhà liền sử dụng điện thoại di động gọi cho Hứa Mộ Nhan, muốn nói sự thật cho Hứa Mộ Nhan biết.

"Lời nói rất kiên định, nói chuyện không bị ngắt quãng, chắc là nói thật rồi." Bệnh nghề nghiệp của Hứa phụ lần nữa phát tác, nhin

không được phê bình một chút, đồng thời còn nói với nữ nhi:

"Nhan Nhan, tên tiểu tử Sở Bạch này có khi là vô tội thật."

"Cảm ơn Hứa thúc thúc! Hứa Mộ Nhan, người cũng sẽ tin tưởng ta vô tội, đúng không?" Sở Bạch trong điện thoại xúc động nói.

"Điều này đã không còn quan trọng, người nên nghĩ đến kỳ thi thử mấy ngày sau đi." Hứa Mộ Nhan không muốn vì việc này rầu rĩ.

"Thi thử ta không lo, khoảng thời gian này ta cực kỳ chuyên tâm học tập, kỳ thi thử liên hợp ít nhất ta có thể lọt vào mười hạng đầu." Sở Bạch tràn đầy tự tin nói

"Khoác lác!" Hứa Mộ Nhan bĩu môi.

Mười hạng đầu của lớp đều là học sinh khá giỏi, tất cả đều là có cơ hội cực lớn, có khi nhiều người còn cùng một hạng.

Trước đây Sở Bạch ở dưới chót, lần kiểm tra thành tích của tháng trước chỉ được trung bình mà thôi, vẫn thuộc về hàng ngũ "Học sinh kém", thoáng cái vào mười hạng đầu, căn bản là chuyện không thể nào.

"Ta không có khoác lác, người không tin thì chúng ta đánh cược, nếu như ta có thể vào top mười của lớp thì người sẽ là bạn gái của ta, nếu như ta thua, ta mặc cho người xử lý, dám cược không?" Sở Bạch nói.

Chương 33: Chờ ta cầm thành tích tát vào mặt các người

“Ta... Ta...”

Hứa Mộ Nhan không quen nhìn Sở Bạch khoác lác, rất muốn mắng lại vài câu, nhưng cũng không muốn đáp ứng lời thách thức của Sở Bạch, dù gì ván cược này cũng quá lớn.

“Đừng ta ta ta, rốt cuộc người có dám hay không?” Sở Bạch truy vấn.

“Dám, Nhan Nhan nhà ta đáp ứng!” Hứa phụ bất thành lình đáp một câu, rồi lại nói:

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, Nhan Nhan phải nghỉ ngơi, thẳng nhóc, người cần phải cố gắng lên.”

“Được được, tạm biệt Hứa thúc thúc, tạm biệt Hứa Mộ Nhan.”

Cuộc gọi kết thúc.

“Cha, người làm gì thế, tại sao lại đáp ứng thay ta.” Hứa Mộ Nhan rất phiền muộn.

“Ta thấy người nửa ngày không trả lời, nên muốn giúp người thôi.” Hứa phụ nói.

“Nếu thua, ta... Ta sẽ trở thành bạn gái người ta, người có thật là cha ruột của ta không vậy.” Hứa Mộ Nhan chán nản.

“Vậy người cảm thấy bản thân sẽ thất bại ư?” Hứa phụ hỏi.

Hứa Mộ Nhan nghiêm túc nghĩ, sau đó khẳng định:

“Sẽ không!”

Trong thời gian ngắn từ hạng cuối lên hạng trung bình, chỉ cần cố gắng học tập thì chuyện này cũng không khó, nhưng muốn từ hạng trung bình lên top mười học sinh khá giỏi của lớp, đây là điều không có khả năng!

Với tư cách là học bá, chuyện này Hứa Mộ Nhan rất có quyền lên tiếng.

“Thế là tốt rồi.” Hứa phụ nở nụ cười.

Vừa rồi hắn làm thế, là do bỗng nhớ lại thời còn học sinh, để theo đuổi mẫu thân của Hứa Mộ Nhan, hắn cũng dùng cách tương tự.

Trên người Sở Bạch có bóng dáng của Hứa phụ lúc còn trẻ.

Hơn nữa Hứa phụ cũng rất tán thưởng Sở Bạch, cảm thấy nhân phẩm Sở Bạch cũng rất tốt.

Cho nên đã thay Hứa Mộ Nhan đáp ứng.

Dù sao nữ nhi đã nói rồi, Sở Bạch không có khả năng sẽ thắng.

Nếu như kỳ tích xuất hiện, Sở Bạch có thể vào top mười của lớp. Vậy chứng minh thành nhóc đó thật sự có tình cảm với nữ nhi của mình rồi.

Để theo đuổi nữ nhi của mình, từ học sinh kém biến thành học sinh khá giỏi, chắc chắn rất gian nan.

Nam sinh như vậy, cũng có tư cách trở thành bạn trai của nữ nhi.

Trong chuyện yêu đương của nữ nhi, Hứa phụ vẫn vô cùng sáng suốt.

“Người tiếp tục xem TV của người đi, ta đi ngủ đây, hừ.”

Hứa Mộ Nhan vẫn có hơi buồn bực, sau khi làm mặt quỷ với phụ thân thì trở về phòng đi.

Sau khi trở về phòng, Hứa Mộ Nhan trần trọc không ngủ được, thế là lấy điện thoại di động ra, tìm trong danh bạ ra số của Ôn Tịnh.

Nàng định tâm sự nổi bực một chút với Ôn Tịnh.

Hứa Mộ Nhan gọi, đợi đợi tiếng chuông reo một hồi lâu, Ôn Tịnh mới bắt máy.

“Tịnh Tịnh, không làm phiền người chứ?” Hứa Mộ Nhan trước tiên hỏi thăm.

“Ta... Ta vẫn chưa ngủ, này... gọi điện thoại muộn như vậy, có chuyện gì không?” Tiếng Ôn Tịnh đứt quãng.

“Tiếng người sao lạ vậy, đang làm gì đó?”

“Ta đang... ăn que cay, oa, cay... cay quá đi.”

“Ha ha, nửa đêm ăn que cay, người được lắm.”

“Buổi tối chưa ăn no, về đến nhà lại đói bụng, mà ta còn mỗi que cay.”

“Tịnh Tịnh, ta nói người nghe, vừa có một chuyện xảy ra làm cho ta thật không biết nói gì, người biết cha ta kỳ lạ thế nào đúng không? Hấn thế mà...” Hứa Mộ Nhan với Ôn Tịnh tán gẫu vài câu, rồi bắt đầu tổ khổ.

“Sở Bạch với Hứa Mộ Nhan đánh cược nếu thành tích thi có thể vào top mười, Hứa Mộ Nhan sẽ làm bạn gái hần ta?”

Đang ở bên cạnh Ôn Tịnh - Vương Hạo Nhiên, khi nghe thấy Hứa Mộ Nhan tức giận kể lại thì giật mình.

Kiểm tra của trường sắp đến, nhân vật chính hạng cuối cùng học bá mỹ nữ đánh cược, sau đó thành tích đột phá kinh người, không mất gì lại có được một người bạn gái.

Cách thức cầu huyết này, Vương Hạo Nhiên thật sự là đã quá quen thuộc.

Đừng nhìn Sở Bạch giờ đang là học sinh kém, hần nắm giữ dị năng thấu thị, ở phòng thi chụp mấy bài của học sinh có thành tích tốt, thành tích tất không thể kém đi được.

Thành tích của Sở Bạch tiến vào top mười của lớp, căn bản là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Hứa Mộ Nhan nhất định phải thua!

Wang Hào Nhiên rất may mắn, may hôm nay không bảo Ôn Tịnh về, trời xui đất khiến để Ôn Tịnh mang tin tức quan trọng đến với hần.

Còn cách mấy ngày nữa là thi, hần có đầy đủ thời gian chuẩn bị để ngăn cản Sở Bạch kế hoạch.

Chỗ dựa của Sở Bạch không phải chỉ là gian lận nhờ thấu thị ư.

Nếu như không gian lận, vậy thành tích của hần dựa vào cái gì mà có thể vào top mười?

Một lúc sau, Ôn Tịnh kết thúc trò chuyện với Hứa Mộ Nhan.

Vương Hạo Nhiên bận rộn xong, mở giao diện ra nhìn.

【 Điểm phản phái: 1400】

Tối hôm qua mới đổi Vịnh Xuân Quyền, đêm nay lại tích lũy được nhiều điểm phản phái như này.

Tích điểm phản phái đúng là nhanh.

Vậy đổi kỹ thuật diễn hay Trú Nhan đan nhỉ? Hay rút thưởng?

Vương Hạo Nhiên suy tư một chút, lựa chọn rút thưởng.

Hắn vẫn còn trẻ, Trú Nhan đan không cần vội.

Mà kỹ thuật diễn cũng không phải thứ cần thiết lúc này.

Xem thời vận vậy!

Tồn 500 điểm phản phái, kết quả rút thưởng đã có.

【 Thật đáng tiếc, túc chủ không rút được phần thưởng nào, có muốn tiếp tục tiêu 500 điểm phản phái rút thưởng không?】

“Rút một lần nữa!” Vương Hạo Nhiên có hơi bực mình, thế là lần nữa hạ lệnh.

【 Đỉnh, chúc mừng vận khí túc chủ tăng mạnh, rút được “Kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần” có giá trị 1500 điểm phản phái, sử dụng ngay?】

Cũng may không bị lỗi.

Vương Hạo Nhiên khẽ thở một hơi, đáp lại hệ thống: Sử dụng ngay.

Đối với “Kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần” này, Vương Hạo Nhiên rất hài lòng.

Hắn nắm giữ ngoại hình anh tuấn, tăng thêm kỹ năng này, nếu như muốn đầu quân vào ngành giải trí làm tài tử, có lẽ có thể trở thành đại minh tinh đỉnh lưu.

Nhưng điều làm Vương Hạo Nhiên xem trọng hơn, không phải việc có thể trở thành đại minh tinh hay không.

Mà là lợi ích của kỹ năng này đối với trêu chọc nữ chính.

Nam sinh ca hát dễ nghe, đúng là rất hấp dẫn nữ sinh.

C

Chương 34: Kế hoạch gian lận (1)

Trình độ biểu diễn cấp Ca Thần, lại thêm thiết lập nhân vật học bá kiêm cao phú soái.

Thử hỏi có mấy nữ sinh có thể chống cự được?

Vương Hạo Nhiên rất muốn thể hiện giọng hát của mình trước mặt Tống Trinh Vũ và Hứa Mộ ngay lúc này.

“Có nên gọi điện thoại cho các nàng không? Sau đó hát cho các nàng nghe?” Trong đầu Vương Hạo Nhiên lập tức bật lên suy nghĩ

này.

Nhưng rất nhanh lại dập tắt.

Giờ đã muộn rồi, lúc này gọi điện thoại tới nói không chừng sẽ bị coi là quấy rối.

Đành chờ đợi cơ hội thể hiện vậy.

—

Ngày kế tiếp.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Sở Bạch đã thức dậy.

Trở thành học sinh đầu tiên đến lớp.

Cách tiết đầu còn một khoảng thời gian ngắn, Sở Bạch ngồi vào chỗ của mình, vùi đầu cực khổ học hành.

Sở Bạch muốn từ cuộc thi này tạo chấn động kinh người, nên đương nhiên trước hết phải làm nên một chút, thể hiện đáng về cố gắng học tập.

Thời gian đọc sách của tiết đầu.

Trong lớp có người đọc tiếng Anh, có người thì chuẩn bị văn thơ cổ, tiếng sách âm thanh leng keng.

Sở Bạch cầm sách giáo khoa ngữ văn, ra sức đọc Cổ Thi Văn, âm thanh vang lớn.

Trong khung cảnh chỉ có tiếng đọc sách này, phá lệ nổi bật.

Dần dần, có một nhóm học sinh ngồi gần Sở Bạch cảm thấy không chịu nổi.

“Sở Bạch, người có thể nhỏ tiếng xuống một chút được không, lỗ tai ta sắp điếc rồi.”

“Đúng thế, giọng lớn như vậy, biết là người là đọc sách, nhưng người không biết sẽ tưởng rằng người đang bị bệnh chó dại đấy.”

“Người đọc thì đọc, nhưng âm thanh có thể hay nhỏ xuống được không, ảnh hưởng đến người khác.”

“Lỗ tai của ta a.”

.....

Học sinh xung quanh không ngừng chỉ trích Sở Bạch.

“Ta đọc lớn tiếng thì sao, liên quan chó gì đến các người!” Sở Bạch đáp trả.

“Hừ, thành tích đã kém, tật xấu cũng không nhỏ.”

“Nói không sai, học sinh kém cứ thích làm bộ.”

.....

“Đừng xem thường người khác, sắp thi rồi, đến lúc đó các người sẽ biết ai mới là học sinh kém, một đám rác rưởi, các người cứ chờ bị thành tích của ta tát mặt đi!” Sở Bạch lần nữa đáp trả.

Những người chỉ trích hắn đây đều không có thành tích đặc biệt top đầu, Sở Bạch còn lâu mới để vào mắt.

Sở Bạch đã hạ quyết tâm, đợi khi thành tích thi của hắn có rồi, nhất định phải cầm phiếu điểm sáng loáng, đánh sưng mặt của bọn họ!

Thời gian nghỉ trưa.

Hứa Mộ Nhan làm xong bài tập, định nghỉ ngơi một lát, điều tiết trạng thái, đối phó với lớp học buổi chiều.

Ôn Tịnh ở bên cạnh lúc này cũng đang rảnh rỗi, trêu ghẹo:

“Nhan Nhan, người nhìn Sở Bạch kia cứ như biến thành người khác ấy, học đến là hăng hái, xem ra là muốn phấn đấu hết sức, người sợ không?”

“Người đừng chọc ta, nghĩ tới việc này ta lại bực mình.” Hứa Mộ Nhan liếc mắt.

“Ha ha, cha người đúng là tài, làm gì có ai lại đi hại nữ nhi của mình như vậy.” Ôn Tịnh vui vẻ nói.

“Đúng vậy đó.” Hứa Mộ Nhan rất là tán thành.

“Nhưng mà không sao, dù Sở Bạch có thắng thật, thì người cũng có thể không chịu nợ mà, chẳng lẽ hấn còn muốn ép buộc người?”

“Ta chắc chắn đã định không chịu rồi.”

Tuy làm người phải có chữ tín, nhưng Hứa Mộ Nhan khẳng định sẽ không lấy hạnh phúc của bản thân ra để đùa giỡn, huống hồ nàng đã sớm hạ quyết tâm, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học tuyệt đối không yêu đương.

“Vậy người buồn bực chuyện gì?” Ôn Tịnh hỏi.

“Sở Bạch này có hơi ích kỷ, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, ngộ nhỡ hấn thắng thật, mà ta lại không chịu, hấn nhất định sẽ dây dưa đến cùng với ta, nói không chừng còn kể chuyện này cho các bạn khác trong lớp biết, vậy chẳng phải ta sẽ xấu hổ đến chết sao.”

Hai tay Hứa Mộ Nhan nâng khuôn mặt xinh đẹp, oán trách.

“Nói cũng đúng.” Ôn Tịnh gật đầu một cái.

Lúc này Vương Hạo Nhiên từ ngoài phòng học đi vào, trùng hợp có thêm hai người bên cạnh.

“Các người đang nói chuyện gì thế?” Vương Hạo Nhiên thuận miệng hỏi một chút.

“Không có gì, không có gì!” Hứa Mộ Nhan đầu lắc như trống bỏi.

“Nhất định là có chuyện, nói một chút được không?” Vương Hạo Nhiên thật ra đã đoán được.

“Nhan Nhan đánh cược với Sở Bạch, thua sẽ làm bạn gái hắn.”

Vương Hạo Nhiên đặt câu hỏi, Ôn Tịnh đương nhiên là hỏi gì đáp nấy.

“Tịnh Tịnh, người người người... Việc này chỉ chúng ta hai người biết là được rồi, người đừng nói với những người khác.” Hứa Mộ Nhan xấu hổ nói.

“Xin lỗi, Nhan Nhan.”

Ôn Tịnh miệng xin lỗi, nhưng nội tâm lại thầm nổi dậy.

Đây đâu phải là ta nói, mà là tối hôm qua tự người gọi điện thoại kể lể, bị Vương Hạo Nhiên nghe được, thật sự không thể trách ta!

Nhưng việc này là bí mật, Ôn Tịnh đương nhiên sẽ không nói ra.

“Thôi, biết thì biết vậy.” Hứa Mộ Nhan cũng không trách Ôn Tịnh, nhưng còn Vương Hạo Nhiên thì phải dặn dò một chút:

“Việc này người phải giữ bí mật, không được phép nói cho những người khác.”

“Ta không phải là người lắm miệng, yên tâm đi.” Vương Hạo Nhiên đáp lại.

“Không có chuyện gì, Sở Bạch chỉ tạm thời ôm chân phật mà thôi, không cần lo lắng, một học sinh kém như hấn làm sao có thể lập tức biến thành học sinh khá giỏi được.” Ôn Tịnh đối với Hứa Mộ Nhan trấn an nói.

“Đúng!” Hứa Mộ Nhan kiên định gật đầu.

“Thi như bình thường thì hấn chắc chắn không có khả năng, ngộ nhờ hấn... gian lận thì sao?” Vương Hạo Nhiên bất thành linh nói.

“Này... Không thể nào đâu?” Hứa Mộ Nhan vừa mới thả lỏng trong nháy mắt lại lo lắng.

“Ta đoán việc này chắc chắn là dự mưu của Sở Bạch, chính là cố ý đào hố cho người, hấn đã sớm nghĩ sẽ dùng gian lận để có được thành tích cao.” Vương Hạo Nhiên dẫn dắt mạch suy nghĩ cho Hứa Mộ Nhan:

“Người nhớ lại đi, lúc hấn đánh cược với người, có phải rất tự tin không?”

“Đúng đúng, lúc hấn nói thì rất tự tin!” Hứa Mộ Nhan càng nghĩ càng sợ.

“Vậy thì đúng rồi, cho dù là người học giỏi, thì cũng sẽ không dám đánh cược như kiểu chắc chắn có thể vào top bao nhiêu của lớp, hấn là học sinh kém, dựa vào đâu mà tự tin như vậy?” Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

O

Chương 35: Kế hoạch gian lận (2)

“Đúng thật, đáng nhẽ ta nên nghĩ tới!”

Hứa Mộ Nhan nghe xong, hoàn toàn chắc chắn với phán đoán Sở Bạch muốn ăn gian.

Chỉ là, trong nội tâm nàng vẫn còn chút cầu may.

“Nhưng gian lận đâu có đơn giản như vậy? Mang tài liệu cũng không thể khiến thành tích tăng mạnh được.”

“Người cho là gian lận chỉ có là mang tài liệu thôi ư? Không thể đi mua đáp án đề thi, hay mua chuộc giám thị sao?” Vương Hạo Nhiên nói.

“A... Còn có thể như vậy...” Mặt mũi Hứa Mộ Nhan tràn đầy kinh ngạc.

Là một học bá, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ đến chuyện gian lận, làm sao biết có nhiều cách như vậy.

Wương Hạo Nhiên nhìn Hứa Mộ Nhan đang lo lắng, cảm thấy thời cơ đã đến, bâng quơ nói:

“Thật ra đây chỉ là suy đoán của ta, có lẽ người khác không có nghĩ như vậy, ta còn có việc, không tán gẫu nữa.”

Nói xong, Vương Hạo Nhiên xoay người rời đi.

“Chờ đã.”

Hứa Mộ Nhan quỳnh lên, nhanh chóng kéo tay Vương Hạo Nhiên lại.

Vương Hạo Nhiên dừng bước, chăm chú nhìn nàng.

Mặt mũi Hứa Mộ đỏ lên, lập tức nói lỏng tay ra, mềm giọng:

“Người có thể giúp ta không?”

“Cái này...” Vương Hạo Nhiên ra vẻ do dự.

“Van cầu người, được không?” Lần đầu tiên Hứa Mộ Nhan làm nũng.

“Vậy ta thử xem.” Vương Hạo Nhiên “miễn cưỡng” đáp ứng.

“Đa tạ, đến lúc đó ta mời người uống trà sữa!” Mắt Hứa Mộ Nhan nhìn Vương Hạo Nhiên không chớp, nở nụ cười trong veo.

【Đỉnh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan với tác chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 40. (Vô cùng thân cận)】

【Đỉnh, ảnh hưởng hướng đi của nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái.】

“Thật sự lấy được điểm thiện cảm?!”

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên thầm vui vẻ.

Ngăn cản Sở Bạch gian lận vốn là chuyện hấn nhất định phải làm.

Trợ giúp Hứa Mộ Nhan thực ra chỉ là thuận đường mà thôi.

Không ngờ lại còn xoát được độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Thời gian mấy ngày vội vàng trôi qua.

Tất cả học sinh cấp ba đều được xáo trộn với phòng thi và chỗ ngồi ngẫu nhiên.

Chiều thứ sáu, các học sinh đều lấy được số báo danh thi của mình và giấy cho phép thi, đến phòng thi sớm làm quen.

Những phòng thi này, vốn là phòng học của học đệ học mọi cấp dưới, có điều bây giờ được dọn ra làm phòng thi tạm thời.

Tại mỗi cửa phòng thi có dán vào tất cả các mục thời gian thi, cùng với mục tên giám thị.

Học sinh cấp ba theo thứ đến phòng thi của mình, tìm được chỗ ngồi có dán tên và số báo danh.

Giám thị phát một bài thi nghe tiếng Anh.

Rất nhanh, trong phòng học liền vang lên đề thi nghe tiếng Anh.

Chỗ ngồi của Sở Bạch nằm ở chỗ cuối cùng trong phòng thi.

Vị trí này đối với Sở Bạch mà nói, chính là một chỗ phong thủy.

Hấn vận dụng thấu thị, tầm mắt xuyên qua từng bức tường, có thể nhìn được đáp án bài thi nghe của khoảng một trăm năm mươi học

sinh trên mặt giấy.

Đương nhiên, giờ chỉ là thi nghe tiếng Anh mà thôi, Sở Bạch cũng sẽ không sao chép người khác.

Điều hẳn muốn làm lúc này là khóa chặt vị trí đại khái của những học sinh có thành tích tốt.

Điểm này không có chút khó khăn nào với Sở Bạch.

Nhân vật cấp học bá của mỗi lớp trong trường thường được nhận khen ngợi tại đại hội, nên những gương mặt đó quá quen thuộc.

Chỉ top mười cao nhất trường cấp ba này, Sở Bạch đã tìm được ba vị, trong đó một người còn chuyên đứng top ba toàn trường.

Cũng chớ xem thường học sinh ở top mười tổng thành tích.

Xếp hạng thành tích của trường Trung học Thủy Trạch có chất lượng rất cao, nhìn từ xưa đến nay, học sinh có thể bước vào top mười toàn trường gần như là những người có thể vào được những trường đại học đứng đầu cả nước.

Hứa Mộ Nhan cùng Vương Hạo Nhiên trong lớp có thành tích cũng chỉ đủ tiến vào top mười toàn trường mà thôi.

Chỉ cần có thể chép được của ba người này, Sở Bạch có thể chắc chắn hẳn sẽ vào được top mười toàn trường.

Hứa Mộ Nhan, cứ đợi làm bạn gái ta đi!

“Ha ha...”

Sở Bạch vô cùng kích động, hận không thể đẩy nhanh thời gian đến ngày thành tích thi được công bố.

“Bạn học kia, người không chăm chú nghe đi, cứ hết nhìn đông tới nhìn tây cười ngậy ngồ cái gì?!”

Khác thường của Sở Bạch làm cho giám thị phòng thi chú ý tới.

Lên tiếng khiển trách Sở Bạch, là một vị giám thị nam, đồng thời cũng là người giảng dạy thể dục cho khối mười hai.

Dù lớp thể dục đúng chất của khối mười hai chẳng được mấy buổi, nhưng Sở Bạch vẫn biết tên của giáo viên thể dục này.

Hắn tên Tân Lương Tài.

“Tân lão sư, vừa rồi mặt ta bị rút gân, cho nên mới cử động mặt, ngại quá.” Sở Bạch lập tức nhận sai.

Sở Bạch mới vừa nhìn danh sách giám thị, biết tất cả các mục khảo thí của phòng thi này đều là do Tân Lương Tài làm giám thị.

Nếu như đắc tội Tân Lương Tài, chắc chắn sẽ khá bất lợi với mình.

Dù sao Sở Bạch còn phải dựa vào việc gian lận nhìn đáp án của người khác, ánh mắt không tránh khỏi sẽ phải nhìn về nơi khác.

“Tập trung nghe đi!”

Tân Lương Tài nghiêm nghị cảnh cáo rồi một lần, rồi không tiếp tục nói nữa.

“Vâng vâng!”

Sở Bạch thành thành thật thật gật đầu, bộ dáng học sinh ngoan ngoãn, nhưng ở trong lòng lại mắng Tân Lương Tài.

Chẳng phải chỉ là một giáo viên thể dục thôi sao? Chút văn hóa cũng không có, cả người toàn bắp thịt, trông có vẻ như tên đầu óc ngu si

tứ chi phát triển!

Một lát sau, bài thi nghe tiếng Anh kết thúc.

Các thí sinh theo thứ tự rời khỏi phòng thi.

Chờ thí sinh đi gần hết, Tân Lương Tài cũng chuẩn bị rời đi.

Mới ra cửa phòng, Tân Lương Tài liền gặp được Tống Trinh Vũ.

Nghĩ đến việc Tống Trinh Vũ cũng là một trong những giám thị của tầng này, Tân Lương Tài không khỏi vui mừng, đang muốn chào hỏi Tống Trinh Vũ, chưa nói ra miệng lại bỗng phải thu về.

Rời chợt, hấn bước nhanh rời đi.

Cứ như là trốn Tống Trinh Vũ như trốn ôn dịch.

Cuối cùng đã xuống tầng một, Tân Lương Tài thở dài một hơi.

P

Chương 36: Hoạt động nhỏ trong lớp trước khi thi

“Tân lão sư.”

Bên cạnh bỗng truyền tới tiếng học sinh lễ phép thưa hỏi, Tân Lương Tài quay đầu nhìn một cái, suýt chút nữa bay hồn phách.

“Vương... Vương Hạo Nhiên đồng học, có chuyện gì không?” Da mặt Tân Lương Tài co quắp, run giọng nói.

“Không có việc gì, chỉ là tâm huyết dâng trào muốn nói chuyện vài câu với Tân lão sư.” Vương Hạo Nhiên cười cười, quay người đi phía trước.

Tân Lương Tài chỉ có thể bắt đắc dĩ đuổi theo.

Không bao lâu, hai người tới sân thể dục.

“Ta không còn quấy rầy Tống lão sư nữa, vừa rồi ra khi phòng thi ngẫu nhiên gặp được nàng, thậm chí ngay cả gọi ta cũng không dám gọi, không tin người có thể hỏi Tống lão sư, người bỏ qua cho ta đi.” Tân Lương Tài nhịn không được mở miệng nói trước.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này của Tân Lương Tài, không khỏi có chút buồn cười:

“Tân lão sư, ta đã biết, người chớ căng thẳng, ta tìm người cũng không phải là muốn nói chuyện này.”

Trần an cảm xúc Tân Lương Tài xong, hấn đi thẳng vào vấn đề chính:

“Ta biết người cũng là một trong những giám thị, trong phòng thi người coi thi, có học sinh tên Sở Bạch đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi khi ở phòng thi hấn còn hết nhìn đông tới nhìn tây, ta có nói hấn một chút.” Tân Lương Tài gật đầu nói.

“Nhìn đông nhìn tây à?” Vương Hạo Nhiên cười thềm, hiểu rõ đây là Sở Bạch đang quen thuộc hoàn cảnh phòng thi, thuận tiện gian lận.

“Vậy lúc người coi thi, nhớ chú ý một chút Sở Bạch này, nhất định

phải chú ý vào hấn, không cho phép hấn nhìn đông nhìn tây, một lần cũng không được!”

“Được, ta nhất định sẽ coi hấn thật kỹ.” Tân Lương Tài gật mạnh đầu, lập tức đáp ứng.

Hấn là giám thị, nhìn một học sinh mà thôi, chuyện này thật sự là đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Vương Hạo Nhiên hỏi WeChat của Tân Lương Tài, sau đó chuyển 5 vạn đồng cho hấn.

“Bạn học Vương, không, Vương thiếu, người đây là...”

Tân Lương Tài có hơi ngờ ngác.

“Đây chỉ là một nửa, sau khi chuyện đã thành công sẽ còn có một nửa còn lại, nhưng nếu như người không coi chừng được Sở Bạch, thì tự gánh lấy hậu quả!”

Vương Hạo Nhiên quẳng sang một câu dọa nạt.

Ngăn cản Sở Bạch ăn gian, chuyện này rất quan trọng, hấn không muốn có bất kỳ sơ xuất nào.

Nếu như Tân Lương Tài chỉ đáp ứng miệng mà không làm theo, vậy cũng không tốt.

Nên là hấn Tân Lương Tài một chút lợi lộc, tăng thêm một phần cảnh cáo.

Tân Lương Tài nhất định sẽ nghe lời.

Dù gì chuyện này đối với Tân Lương Tài cũng không phải là việc gì trái lương tâm và vi phạm đạo đức.

Tân Lương Tài chỉ cần vận dụng quyền lợi giám thị như bình thường.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ làm theo ý Vương thiếu!”

Tân Lương Tài không kịp chờ đợi, click xác nhận chuyển khoản trên điện thoại di động, vui mừng vô cùng.

Thời gian tự học buổi tối đến .

Ngày mai sẽ là kỳ thi thử, tiếng chuông trường học cũng được điều chỉnh.

Bây giờ đã đến thời gian tự học buổi tối, nhưng không có tiếng chuông vào học.

Lớp 12, có lớp vẫn đang tự do hoạt động, nhưng có lớp bị chủ nhiệm lớp quản giáo, vẫn tự học buổi tối như thường.

Rất không may.

Lớp Vương Hạo Nhiên lại thuộc về cái sau.

Bây giờ Tống Trinh Vũ đang ngồi trên bục giảng, vừa viết giáo án, vừa nhìn các học sinh.

Ngoài phòng học, tất cả đều là tiếng học sinh vui đùa âm ỉ .

Dần dần, trong một số lớp còn truyền ra tiếng hát.

Hình như có lớp học đang được chủ nhiệm lớp cử hành hoạt động gì đó.

Sau khi tiếng hát ngừng lại, tiếp theo là một tràng tiếng vỗ tay.

Động tĩnh bên ngoài quá lớn, căn bản không thể nào yên tĩnh tự học được.

Tổng Trinh Vũ nghe không nổi nữa, trong lòng thở dài, nói:

“Được rồi được rồi, ngày mai sẽ là kỳ thi thử, cũng không thể làm các người quá căng thẳng, các người cũng tự do hoạt động đi, cứ thả lỏng tâm trạng.”

“Tổng lão sư vạn tuế!”

“Tổng lão sư anh minh!”

Trong phòng học truyền ra rất nhiều tiếng hô to.

“Nhỏ tiếng một chút, cũng đừng ra ngoài chạy lung tung, các người cũng có thể học theo một số lớp khác, tổ chức hoạt động gì đó, văn nghệ chút.” Tổng Trinh Vũ cũng không muốn các học sinh chơi quá mức.

“Nếu không thì hát đi, Tổng lão sư người khai màn.”

“Cái này được cái này được!”

.....

Phía dưới một mảnh học sinh gây rối.

Trong phòng học có lên lớp dùng hơn truyền thông máy tính, hơn nữa phối hữu microphone.

Ca hát thật là một kiện ý đồ không tồi.

“Ca hát có thể, nhưng ta không hát, các người hát, ta cổ vũ cho các người.” Tổng Trinh Vũ Liên vội vàng khoát tay.

Giọng nàng lớn, ca hát bình thường đều chỉ dựa vào rống, ở trước mặt bạn bè hát chơi chơi thì cũng thôi đi, nếu là ở trước mặt học sinh, vậy thật mất thể diện.

Tổng Trinh Vũ cự tuyệt, các học sinh đương nhiên không cưỡng cầu.

Bởi vậy mọi người chỉ có thể chuyển đổi tư tưởng.

“Ủy viên học tập lên đi!”

Có người gây rối hô một tiếng.

“Không không, ta cũng không được, ta là ủy viên học tập, cũng đâu phải ủy viên văn nghệ, ta không hát đâu.” Hứa Mộ Nhan cũng cự tuyệt.

“Ủy viên văn nghệ đâu?”

Mọi người dời ánh mắt, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Không sai, hắn chính là ủy viên văn nghệ.

Bị ánh mắt của mọi người tập trung vào, Vương Hạo Nhiên chẳng những không khấn trương, thậm chí còn hơi mừng thầm.

Hắn đã sớm không thể chờ đợi hơn nữa có được không?

“Vương Hạo Nhiên!”

“Vương Hạo Nhiên!”

Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, chung quanh liền vang lên từng tiếng hô của nữ sinh.

Là hotboy trường, người hâm mộ của Vương Hạo Nhiên có nhiều lắm.

Các nàng nghe thấy Vương Hạo Nhiên muốn hát, lập tức kích động vô cùng.

“Dáng dấp đẹp trai thôi, hát chắc gì đã tốt? Một đám nữ nhân nông cạn, gào thét cái gì.” Sở Bạch vô cùng khinh thường.

Hắn không tin Vương Hạo Nhiên còn có thể ca hát.

J

Chương 37: Bạn Học Vương Hạo Nhiên Biểu Diễn

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Hạo Nhiên đi lên bục giảng, cầm lấy microphone.

Tiếng hò hét xung quanh cũng bắt đầu ngừng lại.

Lúc này, âm thanh Vương Hạo Nhiên sau khi trải qua mấy tiếng vang từ loa cũng chậm chậm vang lên:

“Ước mơ cần phải trải qua rèn luyện khó khăn, cần trải qua thất vọng mênh mông, nhưng chỉ cần luôn hướng về phía trước là có thể vượt từng lớp sương mù, để ánh nắng xuyên qua tầng mây để phát ra hào quang rực rỡ.

Bài 『Dream It Possible 』 này gửi cho ta, và cũng gửi cho tất cả các bạn học ngồi ở đây sắp thi đại học, tất nhiên, cũng gửi cho nữ lão sư dạy Tiếng Anh xinh đẹp của chúng ta."

"Oh oh oh! ! !"

Lời mở đầu ngắn ngủi làm bùng lên nhiệt huyết của học sinh, cũng thiêu đốt không khí, high đến cực điểm.

Đang ngồi ở đây đều là những học sinh cấp 3 sắp vào đại học, là những thiếu nam thiếu nữ mười tám tuổi đầy nhiệt huyết, trong lòng ai mà không có khát vọng?

Tổng Trình Vũ thân là lão sư cũng lơ đãng nhớ lại khoảng thời gian năm đó mình thi vào đại học, nhiệt huyết khế dâng trào.

Nhưng mà Tổng Trình Vũ cũng lo lắng, Vương Hạo Nhiên sẽ không hát được.

Bài hát này kỳ thực còn có một cái tên là 『Giấc Mơ Của Ta』 .

Hát bản Tiếng Anh có độ khó cao hơn rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên muốn lấy thể diện cho lão sư tiếng anh là mình sao, có nắm chắc được không ?

Âm thanh hoan hô diễn ra được một lúc, đoạn mở đầu ca khúc chậm chậm vang lên.

Các học sinh ngừng reo hò, an tĩnh lại.

Vương Hạo Nhiên mở miệng:

"I will run, I will climb, I will soar" (Dịch: Ta sẽ chạy, vươn cao và không ngừng bay xa)

Giọng của hắn có sự linh hoạt kỳ ảo của thiếu niên, lại mang theo chút tâm tính của nam nhân, hai thứ này vốn rất mâu thuẫn, nhưng dung hợp lại không có chút tỳ vết nào, đồng thời thể hiện được sự tự nhiên, một sức hấp dẫn khó nói rõ được.

Chỉ một câu, đã thấm tóe hết trái tim của những người ở đây.

Cái mà gọi là mở miệng đã khuy, có lẽ chính là đây.

Lo lắng trong lòng Tống Trinh Vũ cũng vì câu ca này mà hoàn toàn biến mất.

"I'm undefeated" (Dịch: Chẳng có gì có thể đánh bại được ta)

"Jumping Out Of My Skin, pull the chord" (Dịch: Bức phá mọi rào cản trước những niềm kinh ngạc)

"Yeah I believe it" (Dịch: Ta tin tưởng điều ấy mà)

"The past, is everything we were don't make us who we are" (Dịch: Quá khứ là những gì đã ngủ say, không thể nói được chúng ta là ai)

...

Âm điệu trầm thấp, không bành trướng sục sôi, thậm chí có chút áp lực nhàn nhạt.

Đây giống như con đường mà chúng ta chinh phục ước mơ, thường chịu cô độc và tịch mịch, hoặc là gặp khó khăn cản trở.

Theo màn biểu diễn của Vương Hạo Nhiên, làn điệu dần dần rút đi trong tiếng trầm thấp.

"When your dreams come a live you" re unstoppable" (Dịch: Khi mộng ước thành hiện thực thì chẳng có gì ngăn cản được bạn.)

"Take a shot, chase the sun, find the beautiful" (Dịch: Hãy đuổi theo hoài bão và tìm kiếm những điều tươi đẹp)

"We will glow in the dark, turning dust to gold" (Dịch: Chúng ta sẽ phát sáng trong màn đêm, biến cát bụi thành vàng bạc)

...

Âm thanh vang dội, cứ như có thể xâm nhập vào trong tâm linh và tâm hồn của mọi người, tạo dũng khí cho học sinh vượt mọi chông gai để thực hiện ước mơ.

Làn điệu và ca từ vốn đã cho ta cảm giác cổ vũ kỳ diệu, nhưng trải qua màn biểu diễn của Vương Hạo Nhiên, loại cảm giác này bị phóng đại đến gấp mấy lần.

Tất cả học sinh tại đây và Tống Trinh Vũ, đều bị Vương Hạo Nhiên làm cho chấn động.

Thậm chí hơn phân nửa học sinh lấy điện thoại di động ra quay chụp, muốn ghi nhớ âm thanh rung động này lại.

Hứa Mộ Nhan giờ phút rất hối hận vì đã không mang điện thoại di động đi học.

Nàng quay đầu, muốn bảo Ôn Tịnh quay video, nhưng mà lời còn chưa nói ra miệng đã nuốt vào.

Bởi vì Ôn Tịnh đang quay rồi.

Chuẩn xác mà nói thì Ôn Tịnh là người đầu tiên ở đây lấy điện thoại ra quay video.

Nam sinh đang ca hát này là nam thần kiêm bạn trai bí mật của ta đấy được không?

Nàng so với bất kì thiếu nữ nào tại đây cũng nhiệt tình hơn!

...

"When your dreams come a live you" re unstoppable" (Dịch: Khi mộng ước thành hiện thực thì chẳng có gì ngăn cản được bạn)

"Take a shot, chase the sun, find the beautiful" (Dịch: Hãy đuổi theo hoài bão và tìm kiếm những điều tươi đẹp)

"We will glow in the dark, turning dust to gold" (Dịch: Chúng ta sẽ phát sáng trong màn đêm, biến cát bụi thành vàng bạc)

"And we" ll dream it possible" (Dịch: Và chúng ta hãy cứ mơ đi vì cuộc đời cho phép)

Vương Hạo Nhiên hát nốt câu cuối cùng, có khoảng năm mươi người trong phòng học, những lại tạo ra tiếng vỗ tay cùng tiếng hét vang dội như núi gào biển gầm.

Tất nhiên, có học sinh cá biệt không hòa nhập, ví dụ như Sở Bạch.

"Vương Hạo Nhiên còn biết hát?!" Nội tâm Sở Bạch đau xót.

Tên này đáng dập dẹt trai, học giỏi, gia thế tốt, ca hát cũng tốt.

Ông trời thật không công bằng!

"Bạn học Vương Hạo Nhiên đúng là thâm tàng bất lộ, ta làm chủ nhiệm lớp hơn hai năm, gần đến lúc tốt nghiệp mới biết được trong lớp có một học sinh có tài như vậy." Tống Trinh Vũ vừa mừng vừa sợ, đồng thời còn có chút không vui.

Nàng oán giận:

"Trước đó trường học tổ chức nhiều lần đại hội ca sĩ toàn trường như thế, lớp chúng ta không có ai báo danh, khi đó sao người lại không lên chứ?"

Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Ôn Tịnh mê muội kích động nói:

"Cái gì mà đại hội ca sĩ toàn trường, quả thực là hạ thấp thân phận đẳng cấp của bạn học Vương Hạo Nhiên!"

Tống Trinh Vũ nghe xong cũng đồng ý gật đầu một cái.

Lúc diễn ra đại hội ca sĩ toàn trường, nàng còn cảm thấy những học sinh kia hát như là trả bài, so sánh với Vương Hạo Nhiên đúng là cách xa, đơn giản là không nghe nổi.

Đây là khoảng cách giữa đồng thau với Vương Giả.

Nếu như người là Vương Giả, người sẽ có hứng thú thi thố với một đám đồng thau ư?

K

Chương 38: Vương Tử Tình Ca (1)

"Tuy nói như thế thì không sai, nhưng mà Vương Hạo Nhiên người vẫn thật quá đáng, phải phạt, phạt người hát một bài nữa!" Tống Trinh Vũ nói.

"Hát bài nữa!"

"Hát bài nữa đi!"

Phía dưới cũng đồng ý, ồn ào hét lên.

Vương Hạo Nhiên còn chưa hát đủ, thế này cũng đúng ý hẳn:

"Vậy ta lại hát thêm một bài 『 Người Ta Yêu Chính là Người 』 ."

"Được, được, được! ! !"

"Gào gào gào! ! !"

Lại là một tràng âm thanh quái dị.

Đây là một bài hát thổ lộ tình yêu, có hơi khiến người ta miên man bất định.

Vương Hạo Nhiên chọn bài này đương nhiên là có dụng ý.

Rất nhanh, nhạc đệm của ca khúc liền vang lên.

Vương Hạo Nhiên cầm micro, từ trên bục giảng đi xuống, đi lại trong lớp, rồi đứng ở trước mặt Tống Trinh Vũ.

Tống Trinh Vũ ngẩn người.

"Tống lão sư, bài ca này áp ủ chút tâm tình của ta, ta rất muốn thấy người hát." Vương Hạo Nhiên cười giải thích.

Chợt nhạc dạo kết thúc.

Vương Hạo Nhiên chăm chú nhìn vào mắt của Tống Trinh Vũ, thâm

tình mở miệng:

“Trong vương quốc hạnh phúc của tình yêu, người là đầu tiên và duy nhất.

Người duy nhất ta yêu là người, tình yêu chân thành của người là ta.”

Vài câu ca được hát lên, Tống Trinh Vũ khấn trương đến nỗi ngón chân níu chặt.

Trình độ biểu diễn siêu cao, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai bức người.

Tống Trinh Vũ có chút không chống đỡ được.

“Chỉ sau khi mắt mát chúng mình mới hiểu được sự trân trọng.

Nhưng ta yêu quý người.

Tổn thương càng nhiều nghĩa là yêu thương càng sâu đậm.

Ôi-- Ta không tin điều này.”

...

Tống Trinh Vũ dần dần hòa vào bài hát, bỏ qua thân phận của nhau, coi mình như một nữ hài bình thường.

Mà trước mắt, chỉ có cặp mắt hát tình ca với nàng.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên cũng nhận được hai thông báo của hệ thống.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Tống Trinh Vũ đối với kí chủ

+10, độ thiện cảm trước mắt là 40. (Vô cùng gần gũi)】

【Đỉnh, ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái.】

"Ta người gặt gao ôm vào trong ngực."

"Năm lòng bàn tay của người."

"Ai kêu người ta yêu là người."

"Tình yêu trong sáng nhất thế giới."

"Người chính là người duy nhất ta yêu."

"Vĩnh viễn đừng nghi ngờ."

Màn biểu diễn của Vương Hạo Nhiên nồng nàn tình cảm, Tống Trinh Vũ đối mặt với ánh mắt ấy trở nên mê say.

Khung cảnh này trực tiếp làm không khí trong phòng học dần sôi trào.

Tống Trinh Vũ nhờ động tĩnh chung quanh nên bị kéo về hiện thực.

"Tâm tình đủ rồi, nhanh đi sang kia, đừng ra đây hát với ta."

Tống Trinh Vũ khôi phục bình thường, cười mắng, nắm lấy bả vai của Vương Hạo Nhiên đẩy hẳn sang nơi khác.

Vương Hạo Nhiên thuận thế mà đi đến trước mặt Hứa Mộ Nhan.

Hắn sẽ hát tình ca với Hứa Mộ Nhan sao?

Tất nhiên không.

Về chuyện hấn theo đuổi Hứa Mộ Nhan, Vương Hạo Nhiên đã sớm xác định dùng chiến lược "Lạt mềm buộc chặt".

Việc này cũng chứng minh, Hứa Mộ Nhan đang cắn câu.

Tuy nàng biểu hiện ra là người vô cùng thân thiện, nhưng nội tâm lại vô cùng kiêu ngạo.

Đối với nữ sinh như này không thể cho nàng quá mức thể diện.

Người công khai theo đuổi nàng, nàng sẽ không để ý đến người.

Mà người chẳng thèm ngó tới nàng, trong lòng nàng ngược lại sẽ khó chịu.

Vương Hạo Nhiên dời ánh mắt đi, nhìn tới Ôn Tĩnh.

Hứa Mộ Nhan cảm giác có chút lúng túng.

Đứng ở trước mặt mình, lại nhìn Ôn Tĩnh, đây là có ý gì chứ?

Âm thanh Vương Hạo Nhiên mê người mà có nhiều âm điệu theo nhạc đệm vang lên lần nữa:

"Ta coi người như bầu trời của ta."

"Vậy sẽ như hình với bóng."

"Ta lớn tiếng nói người ta yêu chính là người."

"Đất nước của tình yêu."

"Người chính là duy nhất."

"Ta chỉ yêu mình người."

"Tình yêu chân thành của ta là người."

Ôn Tịnh vốn si mê Vương Hạo Nhiên, lúc này Vương Hạo Nhiên bỗng hát tình ca đối với nàng, trong lòng nàng xúc động, căn bản là không có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Mà Hứa Mộ Nhan ở bên, cảm xúc lẫn lộn.

Vương Hạo Nhiên không nhìn nàng, nhưng lại đứng ở trước mặt của nàng.

Không khác gì như hát với Hứa Mộ Nhan.

Ít nhất là Hứa Mộ Nhan nghĩ vậy.

Tất cả đều là do sự hấp dẫn của tình ca cộng thêm tài nghệ diễn kịch thần cấp, càng thêm xúc động lòng người.

Mà mấu chốt nhất, người hát tình ca lại là một soái ca.

Hình tượng và khung cảnh này quá trêu người.

Chỉ là Hứa Mộ Nhan có chút khó chịu vì Vương Hạo Nhiên không nhìn mình.

Mà lại nhìn về phía bạn thân mình Ôn Tịnh mà hát.

Nàng hơi đau xót, Hứa Mộ Nhan không khống chế nổi nhịp tim gia tốc của mình, cho nên gương mặt có chút nóng.

...

"Đất nước của tình yêu."

"Người chính là duy nhất."

"Ta chỉ yêu mình người."

"Tình yêu chân thành của ta là người."

"Ta chỉ yêu mình người."

"Tình yêu chân thành của ta là người."

"Người ta yêu chính là người."

Bài hát kết thúc.

Ánh mắt nóng bỏng của Vương Hạo Nhiên khẽ dờ đi, đánh ánh mắt về phía Hứa Mộ Nhan.

Dư vị của tình ca, cộng thêm cặp mắt đào hoa mê người không đền mạng kia.

Trong chốc lát, Hứa Mộ Nhan cảm thấy tâm hồn rung động.

Lần đầu trong cuộc đời Hứa Mộ Nhan cảm nhận được tâm hồn thiếu nữ như bị loạn.

【Đỉnh, thiện cảm của nữ chính Hứa Mộ Nhan đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 50. (Sinh lòng mến mộ)】

【Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Bạch -30, hào quang phản phái kí chủ +30.】

Nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ.

Một lần thu hoạch được 500 điểm phản phái, đây là lần ban thưởng

cao nhất hiện tại.

Nhung suy nghĩ kỹ một chút, việc này cũng bình thường, mình là một phản phái, làm cho nữ chính Hứa Mộ Nhan rung động, không có nhiều thưởng mới là chuyện lạ.

Vương Hạo Nhiên nhìn thông báo hệ thống, thuận tiện nhìn bảng thuộc tính của mình một chút.

【 Kí chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【 Điểm chiến lược: 289】

【 Điểm mị lược: 268】

【 Hào quang phản phái: 289】

【 Điểm phản phái: 1300】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại Sư, Kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần.】

Vương Hạo Nhiên biểu diễn một bài tình ca, chẳng những thu được thiện cảm của hai nàng nữ chính Hứa, Tống mà còn thu hoạch được một tràng tiếng vỗ tay.

Sở Bạch, vẫn như cũ là người không hòa nhập.

Ánh mắt của hắn dừng lại trong lúc Hứa Mộ Nhan si ngốc nhìn Vương Hạo Nhiên.

N

Chương 39: Vương Tử Tình Ca (2)

"Ánh mắt này của Hứa Mộ Nhan có điểm gì đó là lạ, chẳng lẽ thích Vương Hạo Nhiên rồi sao?" Trong lòng Sở Bạch khó chịu một trận.

Hắn chỉ hận mình không biết hát, nếu không cũng đã lên hát một bài, tranh thủ quan tâm Hứa Mộ Nhan.

Sở Bạch khó chịu một lát, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh.

Thành tích thi thử sẽ lật kèo, chỉ cần thành tích xếp trước top mười của lớp, đến lúc đó Hứa Mộ Nhan sẽ là bạn gái của mình.

Hứa Mộ Nhan không đồng ý? Sở Bạch không sợ.

Bám dai như đĩa là sở trường của hắn.

Hơn nữa Sở Bạch cũng nghĩ rồi, sẽ tôn trọng ý nghĩ của Hứa Mộ Nhan, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học sẽ không quấy rầy nàng.

Nhưng mà một khi thi đại học xong, Hứa Mộ Nhan sẽ chính thức trở thành bạn gái của mình.

Hơn nữa thái độ của Hứa phụ đối với hắn rất tốt.

Hắn tin Hứa phụ chắc sẽ không phản đối.

Việc này cuối cùng vẫn là do Hứa phụ thay nữ nhi đồng ý.

"Vương Hạo Nhiên, ta đã được nhạc phụ tương lai tán thành, người dựa vào cái gì cùng ta tranh giành?" Trong lòng Sở Bạch không khỏi đắc ý một chút.

Ngày kế tiếp.

Thứ bảy.

Sắp xếp dựa theo thời gian và môn học lúc thi đại học, buổi sáng tiết thứ nhất kiểm tra ngữ văn.

Sau khi chính thức bắt đầu bài kiểm tra, Sở Bạch trực tiếp lật sang mặt sau đề văn.

Phong cách viết văn cá nhân quá mạnh thì không tốt.

Sở Bạch không có ý định gian lận môn Văn mà muốn dựa vào trình độ của mình để viết.

Mà môn bình thường Sở Bạch khá nhất chính là viết văn.

Sở Bạch tốn 40 phút đồng hồ mới viết xong một phần văn.

Trình độ viết văn tuy là không tính cao, nhưng cơ bản đều phù hợp.

Viết văn tổng điểm 60, dựa theo Sở Bạch phỏng đoán, chắc hẳn mình cũng có thể được 40 điểm.

Như vậy đã đủ.

Sở Bạch thở nhẹ một hơi, chuẩn bị bắt đầu gian lận.

Trong 40 phút mà hắn viết văn, những học sinh ưu tú kia khẳng định cũng đã làm được rất nhiều.

Hắn nhìn một phát là xong việc.

Chỉ là Sở Bạch vừa mới ngẩng đầu, còn chưa kịp dùng thấu thị, trước mặt xuất hiện mặt một đại thúc hung ác khuếch đại tầm mắt nhìn hắn.

"Vị bạn học này, kiểm tra là chuyện quan trọng, không nên nhìn chỗ khác, nhìn vào bài thi của mình là được rồi." Tân Lương Tài nhắc nhở.

Sở Bạch có thể nói gì được?

Tất nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn giả bộ làm đề trong vài phút, đoán chừng Tân Lương Tài sẽ không chú ý mình, lại đợi một lát rồi nhìn.

Nhưng khi hắn mới ngẩng đầu, Tân Lương Tài lại tới.

"Ngẩng đầu hết nhìn đông rồi tới nhìn tây làm cái gì, muốn gian lận sao? Nếu nhìn nữa ta liền hủy bỏ tư cách kiểm tra của ngươi!" Tân Lương Tài đưa ra cảnh cáo.

Sở Bạch chỉ có thể cúi đầu xuống nhìn bài thi của mình.

Bên tai bỗng có tiếng ghé di chuyển ghé vang lên.

Sở Bạch một bên nhìn bài thi, khóe mắt nhìn liếc nhìn Tân Lương Tài, hắn thế mà chuyển ghé tới bên cạnh mình.

Sau đó Tân Lương Tài trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hắn, hơn nữa còn ở khoảng cách gần nhìn mình chăm chăm.

"Đậu phộng! Tên này có bệnh rồi sao?!"

Sở Bạch trong lòng mắng chửi, thậm chí hận không thể nắm lấy ghế đập vào gáy Tân Lương Tài.

Tân Lương Tài nhìn chăm chăm như vậy, mình còn gian lận thế nào được?

Sở Bạch vừa hận lại vừa tức giận, nhưng cũng không thể bộc lộ ra, chỉ có thể tự làm bài kiểm tra của mình, cầu nguyện Tân Lương Tài một lát nữa sẽ đi chỗ khác.

Thế nhưng Sở Bạch lại thất vọng.

Tân Lương Tài hoàn toàn canh chừng hẩn.

Sở Bạch chỉ có thể dựa vào năng lực của mình để đối phó môn ngữ văn.

Chỉ là thành tích học tập của hẩn vốn đã kém, cộng thêm trong lòng vẫn đang tức giận, đến khi bài kiểm tra kết thúc, còn thừa lại rất nhiều câu chưa làm xong.

Sau khi kiểm tra qua loa.

Sở Bạch có chút hồn bay phách lạc, nhưng vẫn cố gắng ép mình giữ vững tinh thần.

Kiểm tra ngữ văn khẳng định đã thất bại, kéo thấp thành tích xuống rất nhiều, nhưng nếu như kiểm tra toán buổi chiều thuận lợi, vậy chắc sẽ có thể cứu vãn được.

Ba giờ chiều, kiểm tra toán học.

Lão sư giám thị Tân Lương Tài lại tiếp tục canh hẩn môn toán học, tiếp đó trong ánh mắt kinh ngạc và kinh hoàng của Sở Bạch, hẩn dời ghế đặt ở ngay cạnh Sở Bạch, ngồi xuống.

"Xong. . ."

Sắc mặt Sở Bạch như có người chết tang.

—

Năm giờ ngày chủ nhật.

Kết thúc kiểm tra Tiếng Anh, lần thi thử liên hợp này đã kết thúc.

Sở Bạch từ trong phòng thi đi ra, mặt mũi tràn đầy mất mát.

Buổi tối vẫn như thường lệ, nhưng bây giờ còn cách thời gian tự học buổi tối hơn một tiếng.

Tâm trạng Sở Bạch không tốt chút nào, định đi ra bờ sông không xa ngoài trường một chút.

Nhưng mà hắn mới ra cổng trường, liền gặp được lão hiệu trưởng.

"Tiểu tử, sao dáng vẻ thất hồn lạc phách, vậy, kiểm tra không thuận lợi sao?"

"Chào hiệu trưởng." Sở Bạch cung kính chào hỏi một tiếng, sau đó gật đầu một cái.

"Chỉ là một kỳ thi thử mà thôi, không phát huy tốt thì không phát huy tốt, điều này cũng không thể chứng tỏ thành tích sau này của người." Lão hiệu trưởng an ủi và khích lệ.

"Hiệu trưởng nói rất đúng." Sở Bạch miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

Nếu như chỉ là đơn giản một kỳ thi thử, hắn cũng đành thôi.

Mấu chốt ở chỗ, lần thi thử này mà không tốt, chuyện Hứa Mộ Nhan làm bạn gái hắn cũng sẽ không thành.

Có thể tưởng tượng được trong lòng Sở Bạch phiền muộn thế nào.

Chỉ là hắn không thể đem chuyện này nói cho lão hiệu trưởng biết được.

"Ta thấy người hình như muốn ra ngoài, người không ăn cơm tối sao?" Lão hiệu trưởng đột nhiên hỏi.

"Ta đi ra ngoài giải sầu một chút, không ăn."

"Người trẻ tuổi không ăn cơm đúng giờ, rất dễ bị bệnh dạ dày, cơm nhất định phải ăn đúng bữa, như vậy đi, nhà ta không xa, vừa lúc ta muốn về ăn cơm, người đi cùng ta chứ." Lão hiệu trưởng ra lời mời.

Sở Bạch nghe xong, tự nhiên cũng không phản đối.

Hiệu trưởng mời học sinh đi về nhà mình ăn cơm, là cho mình thể diện cực lớn.

Dù là lão sư trong trường học cũng không chắc có thể có cơ hội này.

Vậy nên nhất định phải đi ăn.

Nói không chừng còn có thể kéo quan hệ với hiệu trưởng gần lại một chút.

Nhưng trên đường về, Sở Bạch vẫn làm bộ nhã nhặn từ chối một chút, lát sau mới đáp ứng.

O

Chương 40: Gian Lận Bị Lật Kèo

Sáng ngày hôm sau.

Đã có kết quả kỳ thi thử.

Nghỉ giải lao tiết thứ hai, mỗi một chủ nhiệm lớp mang thành tích của các học sinh phân thành bản kê phát cho từng học sinh.

Vương Hạo Nhiên ở trong lớp học, không khí ảm ỉ.

Lớp của bọn hắn là ban khoa học xã hội.

Cao điểm nhất lớp là Hứa Mộ Nhan và Vương Hạo Nhiên, hai người ngang hàng, tổng điểm là 682.

Việc này với các bạn cùng lớp mà nói thì có chút ngoài dự liệu, nhưng lại hợp tình hợp lí.

Trước kỳ thi, ứng cử viên vị trí thứ nhất và thứ hai lần lượt là Hứa Mộ Nhan và Vương Hạo Nhiên, hai người có thành tích xê xích nhau không nhiều, ai hơn ai kém thì phải dựa vào phát huy của mỗi người.

Nhưng mà một lần lại cùng đứng số 1, điểm số lại là ngang bằng nhau.

Khoa văn có 682 điểm đã là tương đối tương đối cao, nếu như thi đại học có điểm số này, đại học toàn quốc có thể để hai người tùy ý chọn.

Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan nổi tiếng học giỏi, có thể nói là điểm số rất đúng với thực lực.

Những học sinh khác đứng sau hai người, gần như đều là những người thường xuyên đứng trong top mười.

Sau khi nhìn thấy 10 vị trí đầu không có tên Sở Bạch, u oán trong lòng Hứa Mộ Nhan cuối cùng cũng biến mất.

"Người thiếu nợ ta một ly trà sữa." Vương Hạo Nhiên xuất hiện bên cạnh Hứa Mộ Nhan.

"Yên tâm, không thiếu phần người đâu." Hứa Mộ Nhan cười đặc biệt vui vẻ.

Đây là ước định của hai người lúc trước, Vương Hạo Nhiên ngăn cản Sở Bạch gian lận, Hứa Mộ Nhan thì mời hắn uống trà sữa.

"Thứ hạng của Sở Bạch là bao nhiêu?"

Do tò mò, ánh mắt Hứa Mộ Nhan nhìn lên phiếu điểm của lớp và tìm kiếm, muốn xem xem vị trí Sở Bạch ở đâu.

Thế nhưng mà loay hoay cả nửa ngày cũng không tìm được.

"Người nhìn ngược lại xem." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

Hứa Mộ Nhan rất nhanh đã tìm được.

"Thứ nhất đếm ngược?!"

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc há to miệng.

Lần trước thứ hạng của Sở Bạch trong lớp đã khá thấp, không nói đến chuyện hắn sẽ tiến bộ, ít nhất phải giữ vững một chút chứ, rõ ràng đã bị đánh về nguyên hình, biến thành hạng chót trừ danh.

"Ta đoán lần trước hắn kiểm tra cũng đã dựa vào gian lận, thành tích

này mới thật là thực lực thật sự của hấn." Vương Hạo Nhiên lại nói thêm một câu.

"Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng thành tích lần trước của hấn đột ngột tăng mạnh là do ta dạy kèm cho hấn, thêm vào đó là bản thân hấn cực kỳ thông minh." Hứa Mộ Nhan giật mình.

"Người học nhiều đến nỗi đã nổ não rồi sao, hấn nói vậy với người thì người liền tin là thật?" Vương Hạo Nhiên khinh bỉ nói.

"Người. . . Người sao lại mắng người ta chứ." Hứa Mộ Nhan cong miệng.

Mình tốt xấu gì cũng là một nữ sinh? Lại dám chửi mình là đầu óc bị hỏng.

"Đây không phải là ta mắng người mà là nhắc nhở người, để người nhìn rõ tên Sở Bạch kia, đừng bị lời nói của hấn dụ dỗ, nên cách hấn xa một chút."

"Nam sinh đều thích lừa gạt nữ sinh như vậy sao." Hứa Mộ Nhan lẩm bẩm một tiếng, lơ đãng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

"Vậy người có dối gạt ta không?"

Vương Hạo Nhiên nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy ánh mắt Hứa Mộ Nhan sáng rực, ở sâu trong con người như có từng tia tình ý phun trào.

Cô nàng này, quả nhiên là động lòng với mình.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cảm thấy thế vẫn chưa đủ.

"Nam sinh lừa nữ sinh, chỉ có hai trường hợp, một là tiền tài, hai là sắc, người cảm thấy ta lừa người để làm gì?"

Hứa Mộ Nhan có chút không hiểu, hình như nghe không hiểu.

Vương Hạo Nhiên cười tiếp tục nói:

"Tiền ta có rất nhiều, ta đương nhiên không thể lừa tiền của người, về phần sắc, ha ha, ta đã sớm nói với người rồi, người đã quên sao, cần ta lập lại một lần nữa không? Ta với người không. . ."

Hứa Mộ Nhan hình như đã nghe hiểu, mặt đỏ lên.

Nhưng mà không phải do thẹn thùng, mà là tức giận.

"Biết rồi, người không có hứng thú với ta, ta đã nhớ kỹ rồi." Hứa Mộ Nhan cắt ngang lời nói của Vương Hạo Nhiên.

"Nhớ kỹ là tốt." Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói.

Hứa Mộ Nhan nhìn bóng lưng Vương Hạo Nhiên, tức giận tới mức dậm chân, hận không thể tiếp tục nói lý với nam sinh này, nhưng gương mặt của nam sinh đáng ghét này lại một mực quanh quẩn trong đầu của nàng không tiêu tan.

【 Đỉnh, kí chủ làm lay động trái tim nữ chính Hứa Mộ Nhan, thu được 200 điểm phản phái. 】

"!!!" Vương Hạo Nhiên.

Độ thiện cảm cao lên rồi, nên trêu nữ chính cũng thưởng điểm phản phái luôn?

Vậy sau này mình sẽ trêu thật nhiều!

"Đừng xem thường người khác, chờ thành tích thi thử ra, đến lúc đó các người sẽ biết ai là học sinh dở, một nhóm rác rưởi, các người chờ bị thành tích của ta tát mặt đi!"

Một chỗ khác trong phòng học truyền ra tràng cười vang của các học sinh, mấy tên học sinh không ngừng tái diễn lại một câu nói kia.

Sắc mặt của Sở Bạch đen như đít nồi.

Mấy học sinh xung quanh cứ lặp lại câu nói kia, bản gốc là của Sở Bạch.

Mấy ngày trước Sở Bạch giả chăm chỉ học tập, nói những lời khó nghe làm những học xung quanh hết sức khó chịu.

Lúc ấy Sở Bạch hận bọn họ, nên nói ra lời ngông cuồng.

Câu nói ngông cuồng kia chính là câu mà những người xung quanh đang lặp lại.

【 Đỉnh, kí chủ điều khiển từ phía sau, thành công ngăn cản nhân vật chính Sở Bạch gian lận trong kì thi thử, thu được 300 điểm phản phái. 】

Vương Hạo Nhiên nhận phần thưởng, nhìn náo nhiệt trong phòng học, nhưng không đi khiêu khích Sở Bạch.

Là một đại phản phái, khiêu khích nhân vật chính là một hành động cấp thấp.

Vương Hạo Nhiên khinh thường làm chuyện này.

Nếu muốn giễu cợt, thì cũng phải sai tiêu đề đi.

Nhưng người xung quanh khiêu khích Sở Bạch quá nhiều.

Hình như điều này cũng không cần thiết

Vương Hạo Nhiên mở ra bảng thuộc tính, xem điểm phản phái.

【 Điểm phản phái: 1800】

Đã nhiều như vậy cơ à?

Vương Hạo Nhiên lập tức dùng 1000 điểm phản phái, đổi "Kỹ năng diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh".

Còn dư lại 800 điểm phản phái, còn có thể rút thưởng được một lần.

P

Chương 41: Xin nghỉ (1)

【 Đỉnh, vận may của kí chủ bạo phát, rút được dị năng thấu thị trị giá 5000 điểm phản phái, có lập tức sử dụng hay không? 】

"Nói nhảm, chẳng lẽ giữ lại để ăn tết sao!"

Vương Hạo Nhiên xúc động xem chút nhảy lên ba mét.

Đây vốn là bàn tay vàng của Sở Bạch, hiện tại hẳn cũng được sở hữu nó.

Hơn nữa hẳn chỉ dùng có 500 điểm phản phái.

Kiểm lời lớn!

Tranh thủ thời gian thử hiệu quả một chút.

Lấy gì thử bây giờ nhỉ?

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên lướt qua phòng học, sau đó rơi vào trên mình Hứa Mộ Nhan.

Hắn bắt đầu tập trung lực chú ý, nhìn Hứa Mộ Nhan.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên hít thở dần khó khăn.

Một lúc lâu sau, mới lưu luyến không rời thu ánh mắt về.

Hứa Mộ Nhan này bình thường đều mặc đồng phục.

Đồng phục tương đối rộng rãi, dễ dàng che khuất vóc dáng của nàng.

Đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn xém chút đã bị hù dọa!

Hứa Mộ Nhan dậy thì được bổ sung dinh dưỡng không tệ lắm!

Vương Hạo Nhiên trước đây mới cho Hứa Mộ Nhan 95 điểm, hiện tại hẳn cảm thấy nên cho thêm Hứa Mộ Nhan 2 điểm, 97 điểm.

Vương Hạo Nhiên vui mừng ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Đối với việc hiểu rõ Hứa Mộ Nhan, mình là người thứ hai biết được sao?

"Hệ thống, nhân vật chính Sở Bạch có từng dùng qua dị năng thấu

thị với nữ chính chưa?"

【 Kí chủ muốn điều tra nhân vật chính thì cần tiêu hao 100 điểm phản phái, có điều tra hay không? 】

"Tra."

【 Nhân vật chính Sở Bạch không hề dùng tới dị năng với bất kì nữ chính nào. 】

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lập tức thoải mái hơn.

Nhưng ngẫm lại cũng bình thường, ngoại trừ loại nhân vật chính cá biệt hèn mọn, bình thường các nhân vật chính đều vô cùng thanh cao.

Sở Bạch không làm loại chuyện này cũng bình thường.

Không giống phản phái như mình, hiếu kỳ muốn nhìn thì liền trực tiếp nhìn.

Nhưng mà nhìn nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể, vẫn là nên vừa phải mới tốt.

——

Học sinh xung quanh không ngừng chế giễu, làm cho Sở Bạch xấu hổ vô cùng.

Cuối cùng, hắn thật sự chịu đựng không nổi, bạo khí trong lòng phát ra ngoài.

Ầm!

"Đậu phộng, tất cả các người đều im miệng hết cho ta, nếu ai nói

thêm một câu, coi chừng ta không khách khí!"

Sở Bạch nén giận đập bàn, dọa cho người xung quanh nhảy dựng lên.

Âm thanh chế giễu Sở Bạch cũng lập tức ngừng lại.

Sở Bạch thường cùng đám thanh niên lêu lổng bên ngoài đánh nhau, hơn nữa còn chưa từng chịu thua thiệt gì, trên người có luồng khí thế của đám xã hội đen hung ác.

Sở Bạch vừa phát giận, những học sinh bình thường xung quanh trực tiếp bị hù dọa, lập tức yên tĩnh như ve sầu mùa đông.

Vương Hạo Nhiên không vui khi nhìn thấy loại tình huống này.

Hắn vỗ một cái vào Phạm Kiếm bên cạnh, rỉ tai nói vài câu.

Phạm Kiếm từ trong đám người đi ra, nhảy đến trước mặt Sở Bạch.

"Người định làm gì, người chính là học sinh kém, là một tên rác rưởi đấy, mọi người nói có sai sao?"

Người như này là muốn đánh người có phải không? Có gan người thử một lần xem, ông đây đứng ở chỗ này để cho người đánh, ta cá cháu trai nhà người còn không dám đụng đến ta dù chỉ một chút!"

Vết thương trên mặt Phạm Kiếm còn chưa khỏi hẳn, một số chỗ vẫn là màu xanh tím, phối hợp với lời nói phách lối vừa rồi, trông hết sức thiếu đánh.

Sở Bạch bóp bóp nắm tay.

"Cháu trai à, bảo người đánh rồi đấy? Sao còn không dám đánh, người đánh đi, tới ta đánh đi?! Tới đây tới đây..."

Phạm Kiếm không buông tha, rống cổ, ưỡn mặt ra ngoài thềm đôn, biểu cảm kia thật sự là làm cho người ta giận sôi.

Sở Bạch tức điên, rốt cục không nhịn được nữa, tát Phạm Kiếm một cái.

Một tát này, rất đã.

Nhưng mà Sở Bạch lại có hơi hối hận.

Phạm Kiếm như thế kia rõ ràng là đang cố ý khiêu khích mình.

Quả nhiên, Phạm Kiếm ăn một cái tát xong, trực tiếp quay người lại chuẩn bị đi tố cáo.

Chẳng qua Phạm Kiếm vừa mới ra cửa phòng học đã phải quay lại.

Đi cùng Phạm Kiếm, còn có một lão già.

Là lão hiệu trưởng.

Sở Bạch thấy thế, chuyển buồn thành vui, lập tức tới hỏi thăm lão hiệu trưởng.

Các học sinh xung quanh có rất nhiều người không biết hiệu trưởng, nhưng nghe thấy Sở Bạch chào hỏi, lập tức hiểu ra thân phận ông lão.

Các học sinh cũng học theo Sở Bạch, lễ phép chào hỏi hiệu trưởng.

Lão hiệu trưởng đối các học sinh mỉm cười gật đầu, tiếp lấy ánh mắt rơi xuống Sở Bạch cùng Phạm Kiếm trên thân.

“Chuyện vừa rồi, ta ở bên ngoài phòng học cũng đã nghe được, hai người các ngươi là đồng học, có thể gặp nhau chính là duyên phận, trong chúng bạn nên hiểu nhau bảo vệ nhau...”

Lão hiệu trưởng thao thao bất tuyệt, không ngừng tẩy não người ta.

Học sinh xung quanh nghe được thì sửng sốt, đôi lúc lại gật đầu, cảm thấy lão hiệu trưởng nói rất có đạo lý.

Vương Hạo Nhiên tâm sáng như gương.

Hắn biết lão hiệu trưởng đang muốn thay Sở Bạch hóa giải chuyện này.

Sự thật đúng như Vương Hạo Nhiên đoán, lão hiệu trưởng nói nhiều như vậy, cũng chỉ phê bình Sở Bạch vài câu, nhưng không trừng phạt Sở Bạch tý nào.

Cái tát Phạm Kiếm chịu, xem như tặng không cho Sở Bạch.

Vương Hạo Nhiên đã hoàn toàn hiểu rõ, lão hiệu trưởng này chắc hẳn là một vai phụ quan trọng về phe nhân vật chính.

Hơn nữa còn là vai phụ có trợ giúp rất lớn cho nhân vật chính.

Trong đông đảo các tiểu thuyết văn học mạng, loại vai phụ này rất bất lợi với nhân vật phản diện.

Thường xuyên thay đổi thế cục, để nhân vật chính lật kèo, để nhân vật phản diện lâm vào hoàn cảnh chật vật.

Chương 42: Xin nghỉ (2)

"Xem ra nên nghĩ biện pháp giải quyết vai phụ quan trọng này, không thể cứ để hấn giúp Sở Bạch như vậy được." Vương Hạo Nhiên suy tư.

Lão hiệu trưởng hòa giải xong mâu thuẫn, nhân lúc nghỉ giữa tiết, muốn cùng Sở Bạch nói chuyện riêng.

Trên sân thể dục, lão hiệu trưởng và Sở Bạch vừa tản bộ, vừa khuyên nhủ.

"Kỳ thi thử đã qua, không phát huy được thì không phát huy, không sao, quan trọng nhất chính là thi đại học, đó mới là lúc nhìn thực hư."

"Hiệu trưởng nói đúng." Sở Bạch trịnh trọng gật đầu, tâm tình khá hơn một chút.

Lần này kỳ thi thử tuy thất bại, nhưng mình vẫn còn cơ hội.

Chỉ cần đến lúc thi đại học "phát huy" thật tốt là được.

Dù sao lúc thi tốt nghiệp trung học, hấn cũng không có khả năng gặp phải loại người như Tân Lương Tài.

Giám thị của kỳ thi đại học đều là người của trường học khác, hoặc là người được điều tới từ địa phương khác.

Ở kỳ thi đại học, thí sinh và lão sư giám khảo không quen biết nhau chính là để ngăn chặn việc gian lận.

Nếu ngộ nhớ có gặp, Sở Bạch cũng không sợ.

Kỳ thi đại học có tính chất khác hẳn, đây chính là lúc quyết định tiền đồ của thí sinh, nếu như đến lúc đó thật sự có giám thị ngồi bên cạnh mình nhìn chăm chăm.

Sở Bạch có thể lấy lý do đối phương gây ảnh hưởng việc làm bài của mình, kháng nghị với thanh tra.

Như vậy, Sở Bạch mới "phát huy" tốt.

Trước một vốn phải là mười phần chắc chín sự tinh, thậm chí trọng bản đều là rất có thể.

"Nhìn dáng vẻ của người chắc không sao nữa rồi, về lên lớp đi." Lão hiệu trưởng nói với Sở Bạch.

"Hiệu trưởng, ta còn có thỉnh cầu nhỏ, hi vọng người đáp ứng."

"Người nói." Hiệu trưởng lại cười nói.

"Tối hôm qua lúc các ngài ăn cơm, trong lúc vô tình ngài có đề cập rằng xế chiều hôm nay muốn đến chỗ người bạn kia chơi đồ thạch."

"Người cũng muốn đi?"

"Đừng thấy tuổi ta nhỏ, ta đã học được tinh túy chân chính trong con đường này từ một nhân vật đồ thạch truyền kỳ, mở mười lời chín!"

"Chuyện này..."

"Hiệu trưởng, người mang ta đi đi, điều kiện gia đình ta không tốt, công việc của cha mẹ rất vất vả, ta cũng muốn kiếm ít tiền san sẻ với họ." Sở Bạch troe bài tình cảm.

"Đúng là một đứa bé hiếu thuận."

Lão hiệu trưởng thấy Sở Bạch thề son sắt, trông không giống nói dối, vì vậy đáp:

"Người xin phép nghỉ với chủ nhiệm của các người đi."

"Chủ nhiệm lớp chúng ta không dễ nói chuyện cho lắm, cho nên vẫn xin hiệu trưởng giúp đỡ một chút." Sở Bạch nở nụ cười.

Chuyện Ôn Tịnh lần trước, Tống Trinh Vũ tuy không công khai, nhưng khẳng định vẫn còn đang tức giận.

Sở Bạch còn lâu mới dám đi tìm Tống Trinh Vũ xin nghỉ, đi tuyệt đối sẽ bị mắng, hơn nữa còn không xin nghỉ được.

. . .

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên tìm một chỗ yên tĩnh, gọi một cú điện thoại.

Hắn đang gọi cho mẫu thân tiện nghi kia của hắn.

Vì mẫu thân tiện nghi kia trong trí nhớ Vương Hạo Nhiên có nói: Nhà chúng ta có quan hệ, người ở trường học muốn khi dễ ai thì cứ khi dễ.

Cái gọi là quan hệ kia, Vương Hạo Nhiên tuy không biết cụ thể là cái gì.

Nhưng có thể khẳng định, tầng quan hệ này khẳng định không đơn giản.

Tiếng chuông trong điện thoại reo một hồi lâu, nhưng không có người nghe.

Về sau, Vương Hạo Nhiên liên tục gọi nhiều lần, nhưng vẫn cứ như

cũ.

Dựa theo lịch trình của mẫu thân tiện nghi, giờ này chắc vẫn đang công ty bận việc rồi.

Vương Hạo Nhiên ngừng gọi, chuẩn bị đến công ty của mẫu thân tiện nghi một chuyến.

Dù sao chuyện này nói trong điện thoại cũng không được rõ lắm, cho dù gọi được, thì vẫn phải gặp mặt bàn bạc.

Vương Hạo Nhiên đi vào văn phòng.

Hôm qua Tống Trinh Vũ chấm bài thi tiếng Anh đến rạng sáng hơn bốn giờ, hôm nay tinh thần không phấn chấn lắm, nên nhân thời gian nghỉ trưa dựa vào bàn làm việc nghỉ ngơi.

Lúc này văn phòng không có người nào khác, lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, bỗng cất tiếng bên tai Tống Trinh Vũ, hát bài "Người ta yêu chính là người":

"Ta ôm chặt người vào lòng ngực"

"Nâng người trong lòng bàn tay ta"

"Ai bảo người ta yêu chính là em"

"Trong thế giới thuần khiết của tình yêu"

"Người là duy nhất của ta"

"Vĩnh viễn vĩnh viễn đừng hoài nghi"

Tống Trinh Vũ ngủ rất nông, tiếng ca quen thuộc bên tai làm nàng mơ mơ màng màng mở to mắt.

Vừa mở mắt, đã thấy một khuôn mặt nam sinh tuấn tú phóng khoáng.

Tống Trinh Vũ vô thức nở nụ cười.

【 Đỉnh, tức chủ làm lay động trái tim của một trong những nữ chủ Tống Trinh Vũ, thu được 200 điểm phản phái. 】

"Biết người hát hay rồi, nhưng cũng đừng chạy đến văn phòng hát chứ, ta buồn ngủ quá đi mất."

Tống Trinh Vũ bị đánh thức, nhưng cũng không nổi giận, ngược lại ôn hòa nói.

"Trinh Vũ tỷ tỷ, ta nghĩ muốn xin người nghỉ, người phê chuẩn cho ta nghỉ đi." Vương Hạo Nhiên đưa giấy nghỉ phép và bút ra.

"Tại sao lại xin nghỉ?" Tống Trinh Vũ thuận miệng nói.

"Còn có ai xin nghỉ rồi ư?"

"Sở Bạch." Lúc Tống Trinh Vũ nói hai chữ này, rõ ràng có chút không vui.

Sở Bạch ấy à, nàng vốn không muốn phê chuẩn, nhưng mà Sở Bạch mang hiệu trưởng đến.

Tống Trinh Vũ không thể không nể mặt mũi của hiệu trưởng.

Sở Bạch xin nghỉ làm cái gì?

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc, nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến chuyện này.

Hắn chỉ vào giấy phép.

"Trinh Vũ tỷ tỷ, giúp đỡ chút nha."

Tổng Trinh Vũ cũng không hỏi nguyên do, nhanh chóng ký giấy.

Dưới cái nhìn của nàng, học sinh tốt Vương Hạo Nhiên với thành tích vô cùng ưu tú phải xin phép nghỉ, chắc chắn là có chuyện đặc biệt quan trọng.

Phê chuẩn là được, không cần hỏi nhiều như vậy.

M

Chương 43: Quốc Sắc Thiên Hương

Vương Hạo Nhiên rời khỏi trường học.

Sau đó ngồi Cullinan, đến trước một tòa nhà văn phòng.

Tòa nhà văn phòng này, đều thuộc một doanh nghiệp là Công ty Mỹ phẩm "Quốc Sắc Thiên Hương".

Mà chủ của công ty mỹ phẩm này chính là mẫu thân tiện nghi kia của Vương Hạo Nhiên.

Tài xế dừng xe, Vương Hạo Nhiên đi đến bàn tiếp tân tầng 1.

Nhân viên tiếp tân là một mỹ nữ trẻ có tướng mạo rất xuất chúng.

Nếu đánh giá với thang điểm 100, mỹ nữ này có thể được 90 điểm.

Là một công ty mỹ phẩm, đây được tính là tiêu chuẩn.

Dù sao nơi như chỗ tiếp tân này đã tương đương với một nửa thế diện.

Tiếp tân tiếp đón khác, đương nhiên phải đẹp.

Trong trí nhớ Vương Hạo Nhiên, số lần hấn tới đây không cao hơn ba, lúc đến tuổi hấn còn rất nhỏ.

Người trong công ty tất nhiên sẽ chưa từng thấy Vương Hạo Nhiên.

Mạnh mẽ xông vào công ty, bị bảo an ngăn lại, mặc dù Vương Hạo Nhiên có khả năng đánh, nhưng chuyện này không cần thiết.

Cho nên Vương Hạo Nhiên chỉ có thể dựa theo quy trình thông thường đến bàn tiếp tân, chuẩn bị đưa tin tức của mình, bảo tiếp tân thay mặt truyền đạt đến chỗ mẫu thân tiện nghi.

Lúc này.

Chỗ tiếp tân đang có năm sáu người đang xếp hàng.

Vương Hạo Nhiên không muốn xếp hàng, trực tiếp chen ngang đi đến hàng đầu.

Với tư cách là thái tử gia của công ty, đến công ty nhà mình còn phải xếp hàng, quả là nhục cưỡi.

Vương Hạo Nhiên làm nhiễu loạn trật tự, mỹ nữ tiếp tân lập tức dùng động tác, dùng đôi mắt to nghiêm túc nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên hơi sửng sốt.

Màn này sao có cảm giác quen thế nhỉ?

Sau đó có phải sẽ là mỹ nữ tiếp tân lớn tiếng trách cứ, thậm chí gọi bảo an xua đuổi mình ra ngoài, rồi mẫu thân xuống, thân phận thái tử gia của mình lộ ra, Mỹ nữ tiếp tân điên cuồng xin lỗi không?

"Thì ra là Vương thiếu, ngài đẹp trai hơn trong ảnh nhiều." Sau khi mỹ nữ tiếp tân nghiêm túc nhìn Vương Hạo Nhiên vài lần, lập tức mặt tươi cười như hoa nói.

"Người từng xem... ảnh chụp của ta ư?" Vương Hạo Nhiên có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, ở trong văn phòng Chân tổng, kể cả ở mỗi hành lang công ty trong đại sảnh đều có ngài ảnh chụp." Mỹ nữ tiếp tân giải thích nói.

"A?!" Vương Hạo Nhiên hơi kinh ngạc.

Nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, là do mẫu thân tiện nghi kia dán lên.

Mục đích ấy à, chính là để tiện cho nàng thường xuyên nhìn thấy con trai mình.

Quả nhiên, cái kịch bản vào công ty làm việc bị bảo an hoặc nhân viên lễ tân trào phúng, sau đó lộ ra thân phận cool ngầu đánh mặt người ta, chỉ chuyên dành cho nhân vật chính.

Căn bản là không có khả năng xảy ra trên thân phận phái như mình.

Nội tâm Vương Hạo Nhiên thổ tào một hồi, nói với mỹ nữ tiếp tân:

"Ta muốn gặp Chân tổng, phiền giúp ta chuyển lời."

"Vâng, Vương thiếu!" Nhân viên lễ tân cầm lấy máy riêng gọi một cú điện thoại, lập tức được kết nối:

"Vương thiếu, thư ký bên kia trả lời rằng bây giờ Chân tổng đang họp, giờ ta sẽ dẫn người đến văn phòng của Chân tổng chờ."

Mỹ nữ tiếp tân mặc kệ đám người đang xếp hàng, nhiệt tình đi trước dẫn đường.

Rất nhanh, hai người đi vào thang máy.

Mỹ nữ tiếp tân ấn nút tầng 28, cửa thang máy khép lại, từ từ đi lên.

"Trong thang máy này nóng thật đấy." Mỹ nữ tiếp tân bỗng nhiên phàn nàn một câu.

"Thật sao?"

Trong thang máy có điều hòa và hệ thống thoát khí, Vương Hạo Nhiên không thấy nóng bức chút nào.

Chẳng qua rất nhanh, Vương Hạo Nhiên liền hiểu rõ vì sao mỹ nữ tiếp tân lại thấy oi bức.

Chỉ thấy mỹ nữ tiếp tân lấy tay cởi bỏ một cúc cổ áo, dùng tay quạt gió, còn mặt thì dờn sang một bên, không nhìn tới Vương Hạo Nhiên.

Nhưng bước chân mỹ nữ tiếp tân lại di sang bên người Vương Hạo Nhiên không ít.

Phong cảnh tốt đẹp gần ngay trước mắt.

Có nên nhìn hay không đây?

Ra thang máy, bước vào hành lang.

Hai bên vách tường của hành lang, cứ cách một đoạn là sẽ có một tấm ảnh gần đây của Vương Hạo Nhiên.

Chỉ cần có người nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, nháy mắt là có thể nhận ra thân phận thái tử gia của hắn.

Hành lang rất dài.

Trên đường đi có rất nhiều mỹ nhân đi ngang qua, những đôi chân dài kia, quả thực làm mắt người nở hoa.

Là một công ty mỹ phẩm, nhân viên cơ bản đều là phụ nữ, hơn nữa còn là phụ nữ có ngoại hình tương đối đẹp.

Những người có giá trị nhan sắc hay dáng người quá kém hoặc bình thường, đều không có tư cách làm việc tại công ty này.

Trong đại sảnh công ty, khắp nơi đều có điều hòa, rất mát mẻ.

Nhưng các mỹ nhân làm việc ở đây, hình như đều cảm thấy nóng, hoặc nói rộng quần áo, hoặc kéo váy cao hơn chút.

Mị lực của nữ nhân ở đây, những nữ sinh trong trường học hoàn toàn không thể so được.

Vương Hạo Nhiên may mắn đã từng thấy cảnh lớn từ Ôn Tĩnh, nên với tình cảnh “hiểm trở” ở đây, vẫn có thể chịu được.

Bằng không sẽ thực mất mặt.

Gian nguy qua được hết hành lang, đi đến bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc.

"Vương thiếu, chính là chỗ này." Mỹ nữ tiếp tân nói.

"Ừm." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Vương thiếu, có thể thêm wechat không?" Mỹ nữ tiếp tân lấy dũng khí hỏi.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn nàng ta một cái.

Mỹ nữ tiếp tân khẩn trương, nhanh chóng giải thích nói:

"Ý của ta là, người thêm wechat của ta, lần sau khi đến người thông báo ta một tiếng, ta sẽ sớm thu xếp."

"Cũng đúng." Vương Hạo Nhiên đương nhiên biết ý đồ chân chính của nàng, chẳng qua không nói ra, ngược lại lấy điện thoại di động ra ấn mở mã QR.

Mỹ nữ tiếp tân vội vàng quét mã, thành công thêm Vương Hạo Nhiên làm bạn tốt.

"Ta tên Đỗ Ngưng." Mỹ nữ tiếp tân cầm điện thoại, ném lại một câu rồi mừng rỡ rời đi.

Vương Hạo Nhiên đi vào văn phòng.

"Xin chào Vương thiếu, ta là thư ký của Chân tổng." Một nữ nhân ở bàn làm việc bỗng đứng lên, cung kính chào hỏi Vương Hạo Nhiên.

M

Chương 44: Lại thêm một nữ chính (1)

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, vô thức quan sát nữ nhân này.

Giá trị nhan sắc của nữ nhân này xem như tương xứng với Đổ Ngưng.

Nhưng thắng ở vóc người đẹp.

Nàng mang giày cao gót, trông như trên mét tám, chỉ đo chiều cao có vẻ như từ mét bảy hai trở lên, độ cong trước sau của dáng người có hơi khoa trương.

Đổ ngưng là 90 điểm, dáng người nữ nhân này phải thêm vào 3 điểm, tổng 93 điểm!

"Công ty mẫu thân tiện nghi của ta, đúng là nhiều mỹ nữ..."

Vương Hạo Nhiên thầm cảm thán.

"Ngài có muốn uống gì không?" Thư ký hỏi.

"Một cốc nước lọc là được." Vương Hạo Nhiên ngồi vào ghế sa lon ở văn phòng.

Thư ký rất nhanh đã rót một chén nước tới, khom người nói:

"Vương thiếu ngài chờ một lát, Chân tổng bây giờ đang họp, ta đi xem xem còn bao lâu, rồi tới nói cho ngài."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, ánh mắt lơ đãng liếc qua kia thềm công tác trên đôi gò cao.

Thư ký tổng giám đốc, Phương Tuyền.

Trong phòng họp.

Mẫu thân tiện nghi của Vương Hạo Nhiên - Chân Lệ, giờ phút này đang thảo luận chuyện làm ăn cùng cao tầng công ty.

Hội nghị bắt đầu từ buổi sáng đến bây giờ, cao tầng đều không đề ra được một phương án làm Chân Lệ hài lòng.

Bởi vậy giờ phút này Chân Lệ tỏ ra rất bức bối.

Phương Tuyền nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, ra hiệu có chuyện muốn thông báo.

"Không phải đã bảo người trước khi hội nghị kết thúc thì không được quấy rầy ta, nghe không rõ sao?" Chân Lệ lạnh mặt nói.

"Chân tổng, có người tìm ngài, là..." Phương Tuyền nhanh chóng giải thích.

"Là ai cũng thế, bảo đối phương đi đi, cứ nói không rành, hiện tại ai cũng không gặp." Chân Lệ có chút gắt gỏng.

Những cao tầng quản lý kia, từng người lặng yên như ve ngủ đông, đều không dám nói chuyện.

Chân Lệ lại càng tức giận, vỗ bàn một cái:

"Ngốc hết rồi à? Tiếp tục đi, ai có phương án tốt hơn?"

Phương Tuyền thấy thế, cũng không dám nói nữa.

"Chân tổng, vậy ta lập tức bảo con trai ngài đi về."

"Đi đi." Chân Lệ thuận miệng tiếp một câu, nhưng nháy mắt kịp phản

ứng, lại nói:

"Chờ một chút, người vừa nói cái gì, nhi tử ta tới công ty tìm ta?!"

"Đúng vậy, Chân tổng, bây giờ hắn đang ở văn phòng của ngài."
Phương Tuyền nơm nớp lo sợ trả lời.

"Tan họp!"

Chân Lệ hạ lệnh với đám người, lửa giận trên mặt nháy mắt tiêu tán vô tung, trở thành gió xuân ấm áp.

Tốc độ trở mặt này khiến mọi người đều kinh ngạc đến ngây ra.

Không phải mới vừa nói ai cũng không gặp sao? Nghe xong là con trai mình nên đến cả hội nghị quan trọng cũng cho xong luôn?

Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, bọn hắn nghe thấy lời Chân Lệ cứ như được đại xá, tức khắc tan tác như chim muông, nhanh chóng đi về.

"Chân tổng, phương án còn chưa được quyết định, mở họp lâu như vậy chẳng phải sẽ trắng công sao..." Phương Tuyền có chút không hiểu.

"Về phòng làm việc của ta." Chân Lệ nói thẳng.

Phương Tuyền thấy thế, cũng không nói nhiều nữa.

Nàng nhìn ra được, trong lòng Chân tổng, việc kinh doanh của công ty không quan trọng bằng con trai của nàng.

"Nhi tử bảo bối, mẫu thân nhớ người muốn chết!"

Phản ứng khi Chân Lệ nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không khác mấy với Vương Hưởng, chẳng qua không ôm như Vương Hưởng, mà là trực tiếp nắm lấy đầu hắn hôn mấy cái.

Trán Vương Hạo Nhiên nháy mắt xuất hiện mấy vết son môi, đồng thời tâm trạng thêm chút phức tạp.

Một tiếng “Mẫu thân” kia, hắn không nói ra.

Đây là việc cần có thời gian để thích ứng.

Dù sao Vương Hạo Nhiên cũng chỉ mới xuyên qua chưa đến mười ngày.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên đang quan sát mẫu thân tiện nghi ở khoảng cách gần.

Lúc Chân Lệ sinh con tuổi còn rất trẻ, mặc dù có nhi tử Vương Hạo Nhiên đã 18 tuổi, nhưng tuổi tác thật cũng chỉ mới 36 mà thôi.

Cộng thêm việc ngày thường được bảo dưỡng rất tốt, bên ngoài trông không khác 30 tuổi là mấy, chuẩn một mỹ nhân thành phố.

Vương Hạo Nhiên có thể có được ngoại hình đẹp trai như vậy, xem như không thể bỏ qua công lao từ gen ưu tú của Chân Lệ.

Trong kịch bản gốc, việc làm ăn của Vương gia bị nhân vật chính phá hủy, đám địch nhân Vương gia cũng theo đó điên cuồng hãm hại Vương gia.

Với sự trả thù lửa cháy thêm dầu của nhân vật chính, làm mẫu thân Vương Hạo Nhiên, kết thúc của Chân Lệ có thể nói là phi thường thâm hiểm.

Sau khi đã chịu hết mọi sự vũ nhục, cuối cùng xấu hổ và giận dữ tự sát mà chết.

"Ta là người trưởng thành, đừng coi ta như đứa trẻ mấy tuổi được không." Vương Hạo Nhiên dùng tay xoa xoa dấu đỏ trên trán.

"Người có lớn mấy thì vẫn là nhi tử của ta." Chân Lệ cười cười, giúp Vương Hạo Nhiên xoa xoa.

Chẳng qua sao cũng không lau sạch được.

Chưa cần Chân Lệ mở miệng, thư ký Phương Tuyền đã cầm khăn tay ẩm tơi, giúp Vương Hạo Nhiên lau đi ấn ký trên trán.

"Nhi tử, nghe cha người nói người tìm được bạn gái rồi hả? Còn đi khách sạn, chắc là đã...rồi, sướng không??" Chân Lệ nhướn mày, ranh mãnh nói.

Vương Hạo Nhiên câm nín, vợ chồng có đức hạnh như này, đúng là điều hiếm thấy.

Có người làm mẹ nào lại đi hỏi nhi tử như thế.

Mình phải trả lời thế nào?

"Người không phải là muốn hỏi vấn đề học tập của ta sao?"

"Đúng đúng, người học tập thế nào rồi? Kỳ thi gần đây được bao nhiêu điểm?" Chân Lệ thuận miệng hỏi.

"682 điểm."

"Oa, cao như vậy ư? ! Thật không hổ là do ta sinh, người quả thực là thiên tài!" Chân Lệ mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên, lại muốn hôn nhi tử mấy cái.

Phương Tuyền bên cạnh cũng là cảm thấy rất bất ngờ.

Dựa theo trình độ Chân tổng yêu chiều nhi tử, nàng còn tưởng rằng Vương Hạo Nhiên sẽ là một phú nhị đại như bao cô, chỉ biết sống phóng túng gì đó.

Không ngờ thế mà lại là học bá.

"Chớ khen, ta đến không phải để nói điểm số cho ngươi, để ngươi khen ta."

"Hiểu!" Chân Lệ gật đầu, phân phó Phương Tuyền nói: "Ta đưa tài khoản của nhi tử ta cho ngươi, ngươi cầm thẻ của ta đi ngân hàng chuyển 500 vạn, không, chuyển 1000 vạn đi."

D

Chương 45: Lại thêm một nữ chính (2)

Con mắt cả kính của Phương Tuyền thiếu chút đã vọt ra ngoài.

Đúng là thế giới của người có tiền, tiền tiêu vật đều cho theo trăm vạn ngàn vạn.

Chân Lệ vỗ vỗ bả vai Vương Hạo Nhiên, thành khẩn nói:

"Đừng tiết kiệm, tiền ngươi muốn tiêu thế nào thì cứ tiêu, bạn gái muốn tìm cái gì thì tìm cái đó, không cần tiếc tiền, cha ngươi và ta kiếm tiền không phải chỉ vì để cho ngươi tiêu sao."

Vương Hạo Nhiên nghe vậy thì "cảm động", mẫu thân tiện nghi này thật đúng là suy nghĩ cho mình!

"Đừng nói mấy cái này, ta có chuyện quan trọng khác tìm người."
Vương Hạo Nhiên nói.

Phượng Tuyền tâm tư nhanh nhẹn, nghe thấy vậy liền bảo thư ký ra ngoài.

Không còn người ngoài, Vương Hạo Nhiên cũng lười quanh co lòng vòng, nói thẳng:

"Nhà chúng ta có phải là có nhiều quan hệ hơn so với hiệu trưởng trung học Thủy Trạch hay không?"

"Hiệu trưởng Trung học Thủy Trạch chọc giận người rồi? Nếu là thật, ta tìm người chơi chết hắn!" Chân Lệ nói ngay.

Vương Hạo Nhiên bị mẫu thân tiện nghi làm cho ngạc nhiên.

Thật không hổ là người thân của nhân vật phản diện, mới mở miệng đã bạo lực tàn nhẫn như vậy.

Có điều chuyện chưa đến mức ác liệt như thế.

"Chuyện này ta sẽ tự mình xử lý, giờ người trả lời vấn đề của ta được không?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta biết chủ tịch của Trung học Thủy Trạch, quan hệ không tính là thân, nhưng cũng coi như không tệ."

"Chủ tịch ư? Như vậy cũng dễ lo liệu." Vương Hạo Nhiên lập tức mừng rỡ lên.

Trung học Thủy Trạch là tư nhân, trên hiệu trưởng còn có chủ tịch trường.

Nói đơn giản, hiệu trưởng chính là người làm công.

"Có thể hẹn đối phương gặp mặt vào buổi chiều không?"

"Ta thử xem." Chân Lệ có phương thức liên lạc với người ta.

Một lúc lâu sau, điện thoại mới kết nối.

Chân Lệ trò chuyện thêm vài phút, lúc này mới cúp điện thoại, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Nhi tử, không sao rồi, đã hẹn xong, ta đi bảo ta thư ký sắp xếp một chút chuyện công ty, ta cùng người đi."

"Công ty người bận rộn như vậy, thôi không cần đâu, người gửi địa chỉ cho ta, tự ta đi là được."

"Cũng được, đến lúc đó nếu có gì không ổn, người thông báo ngay cho ta, ta ra gặp mặt nói chuyện."

Chân Lệ nói xong, gửi cho Vương Hạo Nhiên địa chỉ định vị.

"Nhà máy Ngọc Thạch?" Vương Hạo Nhiên xem địa chỉ, hơi kinh ngạc.

Hắn còn tưởng rằng sẽ hẹn tại quán cà phê hay chỗ nào đó tương tự.

Chân Lệ gật đầu, nói:

"Nàng cũng là người bận bịu, đang có chuyện đi không được, chỉ có thể là như vậy."

"Nói một chút cho người về người này đi, nàng họ Đường, gọi Đường Băng Vân, một nữ nhân hai mươi tuổi."

"Ngành nghề kinh doanh chính của Đường gia là kinh doanh đồ trang sức bằng ngọc, mới vào ngành giáo dục được mấy năm gần đây, Đường Băng Vân này rất có năng lực, chỉ mất thời gian mấy năm đã xử lý xong xuôi Tập đoàn Giáo dục Thủy Thạch."

Nghe đến đó, Vương Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ, nhin không được hỏi:

" Đường Băng Vân nhất định rất xinh đẹp phải không?"

"A, nhi tử, làm sao người biết, nàng cực kỳ xinh đẹp, có điều khá lạnh lùng..."

Chân Lệ vẫn tiếp tục.

Nhưng Vương Hạo Nhiên đã không còn quan tâm nữa.

Giờ phút này, Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, Đường Băng Vân cũng là một trong những nữ chính.

Bởi vì Đường Băng Vân đúng chuẩn là một tổng giám đốc băng sơn bản mẫu.

Đây nếu không phải nữ chính, vậy mới kỳ quái.

Hoa khôi ngạo kiều, lão sư mỹ nữ, tổng giám đốc băng sơn...

Không biết kế tiếp còn có loại hình nữ chính nào.

Vương Hạo Nhiên thật sự muốn chửi tác giả ngớ ngẩn đúng là coi trọng nhân vật chính Sở Bạch, thế mà thiết lập nhiều nữ chính như vậy.

Vương Hạo Nhiên trò chuyện vài câu với mẫu thân tiện nghi xong, liền xuất phát đến nhà máy Ngọc Thạch tại vùng ngoại thành.

Chiếc xe Cullinan chạy về phía nam, dấu chân và xe cộ hai bên đường rất thưa thớt.

Vương Hạo Nhiên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Phía trước không xa một cái xe cổ hấp dẫn sự chú ý của Vương Hạo Nhiên.

Loại xe cổ này quả thực rất cũ, cũ đến mức bỏ đi cũng được, cũng không sợ bị ai khác chê cười.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, có thể lái loại xe này trên đường, đều là những người có chút bối cảnh, người bình thường không dám trêu chọc.

Không nói ở đâu xa, hình như lão hiệu trưởng cũng có một chiếc xe cổ như thế.

Lúc hắn đi chiếc xe cổ đó, người bình thường không ai dám chê cười.

"Có phải là xe của lão hiệu trưởng không?"

Vương Hạo Nhiên đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, lập tức dùng thấu thị nhìn một chút, muốn kiểm tra xem thử.

"Thật là trùng hợp, đúng là lão hiệu trưởng, ồ. . . Còn có cả Sở Bạch!"

Khó trách Sở Bạch xin phép nghỉ, thì ra là đi ra ngoài với lão hiệu trưởng.

Lão hiệu trưởng lái xe mang Sở Bạch đi đâu?

Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ.

Chiếc xe cổ và Cullinan đi cùng một phương hướng.

Vương Hạo Nhiên tra định vị bản đồ một chút, con đường này thông với một nơi, đều là chỗ của các nhà máy.

"Nhà máy, muốn đi nhà máy Ngọc Thạch!"

Vương Hạo Nhiên lập tức giật mình, đầu óc tỉnh táo hẳn lên.

Sở Bạch có dị năng thấu thị.

Với kinh nghiệm đã từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết của Vương Hạo Nhiên, nội dung truyện sẽ để cho nhân vật chính dùng dị năng thấu thị đồ thạch.

Tuy nói thành phố Thanh Linh không có thị trường đồ thạch, nhưng cũng không thể thể hiện rằng toàn bộ thành phố Thanh Linh không có nguyên thạch.

Nhà máy Ngọc Thạch này chuyên nhập hàng, hoặc là trực tiếp mua sẵn ngọc thạch, rất ít khi mua nguyên thạch tự mỏ.

Tuy là ít, nhưng cũng không phải không có.

Nữ giám đốc lạnh lùng cao ngạo đang ở nhà máy Ngọc Thạch, nhân vật chính có khả năng thấu thị sắp đi đến nơi này.

Chỉ cần nhân vật chính dùng thấu thị mở mấy đợt nguyên thạch, khẳng định sẽ làm cho giám đốc lạnh lùng này sửng sốt.

Đều là hướng đi của truyện, toàn bộ mẹ nó đều là hướng đi của truyện.

Nếu như nói lúc trước Vương Hạo Nhiên chỉ thấy 90% Đường Băng Vân là một trong các nữ chính thì hiện tại tỷ lệ đã lên đến 100%.

Đường Băng Vân chắc chắn là nữ chính.

"Lái nhanh một chút, đạp hết ga hết số đi!" Vương Hạo Nhiên lập tức hạ lệnh cho tài xế.

Tuy cùng là xe, nhưng mà dựa theo tốc độ thì Cullinan có thể bỏ xa chiếc xe cổ kia mấy trăm con phố.

Thấu thị phải không? Không chỉ mình người có!

Cái râu này nếu hấn không cắt, vậy sẽ phải hổ thẹn với cái tên phản phái...

D

Chương 46: Nhà Máy Ngọc Thạch

Sau hai mươi phút, Cullinan lao vùn vụt tới cửa chính nhà máy Ngọc Thạch.

Dựa theo tốc độ của chiếc xe cổ kia, ít nhất phải 40 phút nữa mới đến nơi này.

Tất nhiên, cũng có khả năng càng lâu hơn.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên đã thả một ít đinh trên đường...

Chân Lệ đã chào hỏi từ trước, Vương Hạo Nhiên đi phía sau, nữ trợ lý của Đường Băng Vân mang hấn vào công xưởng.

Dọc đường.

"Đường tổng hiện tại đang cùng với bằng hữu ở nhà máy bên kia, tạm thời không đến được, cho ta tiếp đãi ngài trước." Nữ trợ lý nói.

"Ta muốn hỏi thăm một chút, Đường tổng ở nhà máy bên kia bận việc gì sao?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói.

Nhan sắc của nữ trợ lý thường thường, bình thường rất ít khi tiếp xúc với soái ca, sao có thể chịu nổi đại soái ca nhìn mình như vậy, dù cho tuổi tác soái ca này nhìn vẫn chưa tới hai mươi.

Huống hồ, soái ca này còn ngồi Cullinan tới.

Dáng dấp đẹp trai, lại có tiền, thái độ đối với người khác cũng cực kỳ thân thiện.

Tất nhiên là nữ trợ lý trả lời lại:

"Nhà máy có mua một nhóm nguyên thạch, Đường tổng mời các bằng hữu tới chơi một chút."

Quả không sai, thật sự có nguyên thạch!

"Có thể mang ta đi xem một chút không?"

"Tất nhiên có thể." Nữ trợ lý gật đầu, đổi đường, mang theo Vương Hạo Nhiên đi về một phía khác.

Dù sao cũng vẫn phải chờ, đi sang nhà máy bên kia chờ cũng như nhau.

Huống chi lúc Đường tổng phân phó nàng tới đón người phải tiếp đãi thật tốt.

Đối phương chỉ là muốn đi xem nguyên thạch mà thôi, nữ trợ lý tất nhiên đồng ý.

Nữ trợ lý ở phía trước dẫn đường, Vương Hạo Nhiên theo sau.

Tài xế bảo vệ phía sau Vương Hạo Nhiên.

Hắn bên ngoài là tài xế của Vương Hạo Nhiên nhưng cũng là bảo vệ, tuy là không phải loại chuyên nghiệp, nhưng mà hình thể hắn cường tráng, đối phó với một hai người thường cũng không thành vấn đề.

Mấy phút sau, ba người đi tới nhà máy.

Cái gọi là nhà máy đơn giản chỉ là một nhà lều* xây bằng nhôm hợp kim.

*Hình dáng tương tự như nhà kính vòm tròn.

Nhà lều này trông như được xây dựng tạm thời, mục đích xây chính là để xem nguyên thạch.

Bên trong lều có khoảng mười người, có nam có nữ, có trẻ có già.

Trong đám người, một mỹ nữ trẻ tuổi mặc váy dài màu đen, như hạc giữa bầy gà làm người khác chú ý.

Vương Hạo Nhiên dùng đầu ngón chân đoán cũng đoán được nàng chính là Đường Băng Vân.

Nữ trợ lý tất nhiên không có khả năng biết trong lòng Vương Hạo Nhiên đang suy nghĩ gì.

Nàng dẫn theo Vương Hạo Nhiên tới trước mặt Đường Băng Vân.

Vương Hạo Nhiên cách nàng rất gần, lần nữa quan sát Đường Băng Vân một chút.

Dù là gương mặt hay vóc dáng đều là cực phẩm trong cực phẩm, tổng hợp một chút: 98 điểm.

Hứa Mộ Nhan mới 97 điểm.

Nhưng mà không thể nói Hứa Mộ Nhan kém hơn Đường Băng Vân.

Mà là do Hứa Mộ Nhan đang đi học, không ăn diện cũng không trang điểm.

Nếu như Hứa Mộ Nhan ăn mặc trang điểm một chút thì cũng có thể được 98 điểm.

Hai nữ chính đều 98 điểm.

Vương Hạo Nhiên lại không thể không khinh bỉ.

Tên tác giả ngu ngốc kia vì hạnh phúc của nhân vật chính thật là nhọc lòng.

Vương Hạo Nhiên đang đánh giá Đường Băng Vân, Đường Băng Vân tự nhiên cũng quan sát Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà có chút khác là sau khi Đường Băng Vân lườm vài lần là lập tức dờn ánh mắt đi.

Thái độ này, thật là lạnh nhạt.

Vương Hạo Nhiên rất muốn nói: Ta nói thế nào cũng là một soái ca hấp dẫn mà nhỉ? Không đáng cho người nhìn vài lần sao?

Thật không hổ là giám đốc lạnh lùng cao ngạo, đối với soái ca thật đúng là chẳng thèm ngó ngang.

Nữ trợ lý thấy sắp mình có chút không vui, thế là giải thích nói:

"Đường tổng, hần nói muốn tới nhà máy nhìn một chút, nên ta dẫn hần theo."

"Tới cũng đã tới, thôi vậy." Đường Băng Vân đáp lại một câu, sau đó lại lạnh nhạt lườm Vương Hạo Nhiên một chút.

Nàng với thiếu gia phú nhị đại có cảm giác chán ghét tự nhiên.

Nếu như là Chân Lệ tới, Đường Băng Vân tất nhiên sẽ tiếp đãi thật tốt.

Nhưng mà nhi tử của Chân Lệ tới, Đường Băng Vân cũng sẽ không cho bất kỳ mặt mũi nào.

Theo cách nhìn của Đường Băng Vân mình ngang hàng với Chân Lệ, con trai của nàng tự nhiên là có thân phận thấp hơn nàng.

Bản thân mình là một trưởng bối, dựa vào đâu nhất định phải để thể diện cho hậu bối?

"Chào Đường tiểu thư?" Vương Hạo Nhiên chào hỏi trước.

"Đúng là không biết lễ phép!" Đường Băng Vân hừ lạnh trách cứ một câu, sau đó nhắc nhở:

"Ta và mẹ ngươi đều là tỷ muội."

"Chào Đường a di." Vương Hạo Nhiên mặt mỉm cười.

Nhưng trong lòng hận không thể đê Đường Băng Vân cao ngạo xuống đất.

Tuổi tác của nữ nhân này dường như còn nhỏ hơn cả Tống Trinh Vũ, đại khái là 22, 23 tuổi.

Lại bảo một nam sinh 18 tuổi gọi a di.

Con mẹ nó thật quá phận.

Quá đáng hơn là tuổi thật của Vương Hạo Nhiên đã gần 30, nếu như so thì còn lớn hơn Đường Băng Vân.

Wương Hạo Nhiên cố gắng giữ nụ cười, nhưng vẫn thầm suy nghĩ trong lòng.

Lão tử không sớm thì muộn cũng sẽ thu thập ngươi!

Thích chiếm tiện nghi của người khác sao, thích để người khác gọi là a di đúng không?

Đến lúc đó lão tử để cho ngươi kêu ta là ba ba!

"Ngoan, ta đang chiêu đãi bằng hữu, hiện tại ta không rảnh, ngươi

chờ đó đi." Đường Băng Vân lạnh lùng nói một câu với Vương Hạo Nhiên.

"Được rồi Đường a di, người làm việc của người đi, ta chờ người, nhưng mà hi vọng Đường a di nhanh chóng xong việc, buổi tối ta còn phải lên lớp, ta sợ đến muộn."

"Tất nhiên, nếu như Đường a di người không xong trước năm giờ vậy cũng không sao, ngày khác ta lại tìm người."

Vương Hạo Nhiên khi nói chuyện có chút rụt rè, rất chân thành, trong hai mắt toát ra vẻ hồn nhiên.

Bất kể là ai nhìn cũng sẽ cảm giác được hắn là một thiếu niên ngoan ngoãn.

Tài xế Cullinan cũng phải kinh hãi.

Nếu không phải hắn từng thấy qua Vương Hạo Nhiên mang nữ sinh đi tới khách sạn, xem chút hắn cũng không tin!

Kỹ năng diễn xuất Vua Màn Ảnh, khủng bố như vậy!

Nghe vậy, Đường Băng Vân lạnh lùng kia kinh ngạc.

Hình như tên phú nhị đại trước mắt này cùng với đám mà mình hay gặp không giống nhau.

【 Đỉnh, kí chủ thay đổi cách nhìn của nữ chính Đường Băng Vân, ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 100 điểm phản phái. 】

B

Chương 47: Cái miệng nhỏ của người biết nịnh đấy (1)

Đường Băng Vân nhìn nam nhân rụt rè trước mắt này, trong lòng bỗng nhiên có chút băn khoăn.

Dù nói thế nào, trước mắt mình chỉ là một học sinh 18 tuổi đang học cấp 3.

Một hiện tại hắn đang là học sinh còn đi học, cho dù phá thì có thể phá được cái gì chứ.

Sao mình có thể xem hắn như những công tử phú nhị đại ham mê tửu sắc kia?

Mà trừ điều đó ra, mình cùng mẫu thân hắn ngang hàng, hắn cũng đã kêu một tiếng Đường a di.

Là trưởng bối, cho hậu bối sắc mặt như này là điều không nên.

"Xém chút quên hỏi, người tên là gì?" Đường Băng Vân lạnh lùng, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, dùng thanh âm bình thản hỏi.

"Ta tên Vương Hạo Nhiên."

"Vương Hạo Nhiên? Tên hay lắm, hạo nhiên chính khí." Đường Băng Vân tán thưởng một chút, nói:

"Ta không còn bao lâu nữa là xong, nhất định sẽ mau chóng thôi, tuyệt đối sẽ không để người trẻ buổi tự học buổi tối."

"Cảm ơn Đường a di." Vương Hạo Nhiên rất có lễ phép, ánh mắt hồn nhiên nhìn Đường Băng Vân.

Nhưng suy nghĩ bí mật của hắn: Ha hả, Đường a di thật không đơn giản, vóc người này quả thực...

Bình tĩnh bình tĩnh.

Ta đến làm đại sự, không phải tới nhìn dáng nàng.

Vương Hạo Nhiên lấy lại bình tĩnh, đã biết mà còn hỏi:

"Đường a di, trên mặt đất bố trí nhiều đá như vậy làm gì? Phía trên còn có những con số, nó có nghĩa là gì?"

Thái độ Đường Băng Vân với Vương Hạo Nhiên đã thay đổi, Vương Hạo Nhiên đặt câu hỏi, nàng cũng vui lòng trả lời nghi vấn của hắn:

"Đây cũng không phải là đá bình thường, những thứ này là nguyên thạch, nhìn bề ngoài không đáng chú ý nhưng bên trong rất có thể đang cất giấu mỹ ngọc có giá trị lớn.

Nhãn hiệu dán vào nguyên thạch kia chính là giá cả, đơn vị là vạn, tỉ như bên trên cái kia có viết số 10, ý chỉ 10 vạn.

Nếu như có người mua khối này với giá 10 vạn, khi mở nguyên thạch có thể sẽ kiếm lời, cũng có thể sẽ lỗ, như thế gọi là đổ thạch."

"À à, hiểu rồi." Kiến thức căn bản ấy đương nhiên là Vương Hạo Nhiên đã sớm biết.

"Ngọc như thế nào mới được xem là ngọc tốt?" Vương Hạo Nhiên hỏi điều mà mình thật sự không hiểu rõ.

Đường Băng Vân kêu nữ trợ lý cầm một cuốn sổ tay phân biệt ngọc

thạch tới, kiên nhẫn giải thích cho hắn một chút.

Năng lực học tập của Vương Hạo Nhiên vốn rất mạnh, sau khi nghe Đường Băng Vân nói xong, đã có nhận thức cơ bản với các loại ngọc thạch, có thể phân biệt được thể nào là ngọc tốt.

"Khối đá 20 vạn này ta lấy, mở ra cho ta."

Bỗng nhiên, trong lều có một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi hô lên.

Chọn xong nguyên thạch.

Sư phụ mở đá chuẩn bị cắt đá.

Tất cả mọi người vây lại.

Một lát sau, nguyên thạch được cắt ra, hiện ra rõ bề mặt bên trong.

"Chất ngọc vẫn tính là thông suốt, màu sắc có thể chấp nhận được, nhưng mà tạp chất hơi nhiều, giá khoảng 15 vạn." Đường Băng Vân mở miệng phê bình, lập tức nói với vị nam tử trung niên đang đỡ thạch kia:

"Thật là xin lỗi, làm Lý tiên sinh tốn kém rồi."

"Có chơi có chịu, hơn nữa chỉ lỗ có 5 vạn mà thôi, thể này tốn kém gì chứ." Nam tử trung niên cũng không thèm để ý.

Tiếp theo, hắn lại chọn một khối 50 vạn.

Nguyên thạch mở ra, lần này lỗ 10 vạn.

Nam tử trung niên này hình như muốn lật ngược thế cục, bởi vậy trực tiếp chọn một khối 80 vạn.

Đáng tiếc là hấn chẳng những không lật kèo được, ngược lại còn mở ra một khối phế thạch.

Phế thạch tức không đáng một đồng.

Tính đến tới giờ, nam tử trung niên tổng cộng thua lỗ 95 vạn.

Hấn sợ rồi.

Có người mở đầu không tốt như thế làm những người khác cũng hết hào hứng.

Bọn hấn cũng không phải người chuyên về đồ thạch, thậm chí có người trước đây còn chưa từng chơi qua đồ thạch.

Chỉ là nghe nói Đường Băng Vân có sắm một nhóm nguyên thạch, bọn hấn chỉ muốn biết thêm về kiến thức đồ thạch một chút mà thôi.

Hiện tại, bọn hấn xem như đã được hiểu rõ.

Ngắn ngủi mười mấy phút, một người liền thua lỗ 95 vạn.

Quá đắt tiền.

Tuy là bọn hấn có tiền, nhưng đều là thứ vất vả lắm mới kiếm được.

Đau lòng!

Nhìn sắc mặt những người xung quanh hình như là không có người nào muốn chơi.

Đối với việc này Đường Băng Vân cũng không để ý.

Nàng cũng đâu có đánh cược, người khác có chơi hay không nàng căn bản không quan tâm.

Những nguyên thạch này vốn là nàng mua để tự mình mở.

Mọi người chỉ nhìn xem như vậy cũng chán.

Đường Băng Vân dự định chọn mấy khối để mở.

"Đường a di, ta cũng muốn chơi thử, ta muốn mở khối nguyên thạch 60 vạn này." Vương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm nguyên thạch, hẳn đã nhìn kỹ một lúc, cảm thấy đã đến lúc thực hành.

"Người cũng muốn chơi ư, việc này..." Đường Băng Vân có chút do dự.

"Ta có tiền, lập tức có thể chuyển cho người." Vương Hạo Nhiên nói.

"A di không phải sợ người không có tiền, mà là sợ người thua lỗ, không biết phải bàn giao thế nào với mẫu thân người."

"Không có việc gì, đều là tiền tiêu vật của ta, dùng rồi mẫu thân ta cũng sẽ không nói gì đâu." Vương Hạo Nhiên cũng lười nên chơi liêu, trực tiếp chọn nguyên thạch tốt nhất, cầm đi cho thợ mở đá làm.

"Đường tổng?" Sư phụ mở đá không lập tức hành động, mà là hỏi thăm một chút.

"Mở đi." Đường Băng Vân nói.

Nàng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên chọn khối nguyên thạch kia có chất lượng cũng không tệ, cho dù là lỗ cũng không lỗ bao nhiêu, cùng lắm thì những chi phí kia mình bù vào là được rồi.

Đường Băng Vân cũng không muốn sau này gặp Chân Lệ, bị Chân Lệ chỉ trích lừa tiền tiêu vật của con trai nàng.

Những người xem náo nhiệt kia lập tức xúm lại.

"Tiền tiêu vật có tận mấy trăm ngàn, đứa trẻ này là của nhà ai vậy?"
Giữa sân có người hiếu kỳ hỏi Đường Băng Vân.

"Công tử của Tập đoàn Vương thị Vương Hưởng và công ty Quốc Sắc Thiên Hương Chân Lệ." Đường Băng Vân đáp lại nói.

"Ồi mẹ ơi, khó trách, người thừa kế duy nhất tài sản mấy chục tỷ nhân dân tệ đấy!"

Z

Chương 48: Cái miệng nhỏ của người biết nịnh đấy (2)

Người xung quanh kinh ngạc ngây ngốc.

Nhưng mà rất nhanh, bọn họ đã thay Vương Hưởng và Chân Lệ cảm thán thờ dài.

Công tử Vương gia này nhìn thật giống như một tên ngu đần không biết sài tiền.

Vừa mới này đã có người thua lỗ 95 vạn, hẳn lại còn muốn mở nguyên thạch.

Mới hai mươi tuổi, cứ như vậy đã phá của.

Tương lai cho dù kế thừa tài sản mấy chục tỷ, phỏng chừng không

bao lâu cũng sẽ bị mất toàn bộ.

Lúc mọi người ở đây nghĩ như vậy, dưới sự cố gắng của thợ mở đá, diện mạo thật sự của nguyên thạch kia cũng nhanh chóng được lộ ra.

Trong nguyên thạch được cắt có thể thấy được ngọc thạch xanh biếc trong suốt không tạp chất.

"Đường tổng, ngọc này nhìn thật đẹp, có đáng giá 60 vạn không?" Bên cạnh có người hiếu kỳ hỏi.

"60 vạn? Ít nhất phải có trị giá 300 vạn!" Đường Băng Vân mở to hai mắt nhìn, cẩn thận quan sát vết cắt của nguyên thạch lộ ra.

Bởi vì nguyên thạch không lộ ra toàn bộ, giá cả cuối cùng chưa thể phán đoán được hết, nhưng mà lấy mắt nhìn của Đường Băng Vân, tuyệt đối sẽ không thấp hơn 300 vạn.

Đường Băng Vân vừa dứt lời, toàn trường một mảnh xôn xao.

Bọn họ khó có thể tin nhìn Vương Hạo Nhiên.

Kỳ thực Vương Hạo Nhiên cực kỳ bình tĩnh, hắn đã nhìn thấy ngọc thạch bên trong nguyên thạch.

Nhưng mà để không khiến người ta chú ý, hắn vẫn ra vẻ kinh ngạc hô lên:

"Ta... Ta kiểm lời rồi phải không?"

"Kiểm lời lớn rồi!" Đường Băng Vân nói.

Sự phụ mở đá tiếp tục, cắt hết các phần dư thừa ở mặt ngoài nguyên thạch, ngọc bên trong sắp lộ ra hết.

Đường Băng Vân bảo người cân, rồi để cho thợ chuyên nghiệp trong xưởng đánh giá, cuối cùng đưa ra giá 350 vạn.

"Oa a, ta kiếm lời 290 vạn." Vương Hạo Nhiên kích động lên:

"Chơi vui thật, ta còn muốn chơi nữa!"

Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian lại "tùy ý" chọn một khối nguyên thạch.

"Khối nguyên thạch này 300 vạn, lỡ như không nay mở ra phế thạch, người chẳng những không thắng, ngược lại phải đưa thêm 10 vạn, nếu không đổi cái khác đi?" Đường Băng Vân ngăn cản nói.

"Không sao, Đường a di, cái nguyên thạch này cũng không phải ta mở, chính là người mở, nếu ta mở ra phế thạch thì cũng là gián tiếp tiết kiệm tiền cho người nha, thua ta cũng vui vẻ."

Vương Hạo Nhiên biểu tình hồn nhiên, hoàn toàn không có một chút cảm giác giả tạo nào.

"Cái miệng nhỏ của người biết nịnh đấy." Đường Băng Vân có hơi cảm động.

"Thợ này, người nhanh lên một chút!" Vương Hạo Nhiên thúc giục thợ mở đá.

"Có... Có ngay đây." Thợ mở đá gạt đầu, tay run nhè nhẹ.

Hắn tuy là lão thợ, nhưng mà nguyên thạch mắc như vậy vẫn là lần đầu tiên mở, khó tránh khỏi có hơi căng thẳng.

Nhưng mà rất nhanh thợ mở đá đã điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất.

Mấy phút sau, mặt cắt của nguyên thạch hiện ra.

Mặt cắt không có chút màu xanh ngọc nào.

Đây không phải một điều tốt, khối nguyên thạch này có thể là phé liệu.

Những người xem náo nhiệt xung quanh cũng có chút thồn thức nhìn Vương Hạo Nhiên.

Kiểm lời 290 vạn còn chưa đủ sao? Còn nhất định muốn bù vào tiền kiếm được, trả lỗ 10 vạn.

"Hạo Nhiên, cho dù là phé liệu thì Đường a di cũng sẽ không để người lỗ, 10 vạn kia để ta giúp người trả." Đường Băng Vân cư xử như trưởng bối rộng lượng, an ủi nói.

"Là phé liệu sao? Như vậy thì tốt, là tự ta thua lỗ, Đường a di không bị." Trên mặt Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không có một chút đau lòng nào, thậm chí còn rất vui vẻ.

Kiểm được một khoản lớn, có thể không vui sao?

Tất nhiên Đường Băng Vân không biết ý nghĩ trong nội tâm của Vương Hạo Nhiên, nghe Vương Hạo Nhiên nói như vậy, trực tiếp tin là thật.

Bởi vì nụ cười Vương Hạo Nhiên giống như thật lòng từ trong tâm, tuyệt đối không giả vờ.

Trái tim Đường Băng Vân lãnh đạm lại trở nên ấm áp.

Hôm nay mình với đứa bé này chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng lại đối với mình rất tốt.

Thật không ngờ, Chân Lệ tỷ lại có nhi tử ưu tú, chân thành, hồn nhiên đến vậy.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Đường Băng Vân đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 20. (Vô cùng thân mật)】

【 Đỉnh, kí chủ làm ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái. 】

"Hạo Nhiên, nghe Chân Lệ tỷ nói, người đang học ở trường trung học Thủy Trạch, ta là thành viên hội đồng trường của Tập đoàn Giáo dục Thủy Trạch, sau này ở trường học nếu như có người bắt nạt người, người nói cho ta, ta nhất định sẽ thay người trút giận." Đường Băng Vân trịnh trọng nói với Vương Hạo Nhiên.

"Cảm ơn Đường tiểu thư." Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười ánh nắng

"Là Đường a di." Đường Băng Vân sửa lại.

"Đúng đúng, cảm ơn Đường a di." Vương Hạo Nhiên cười gật đầu.

Nhưng trong lòng lúng túng vô cùng.

Đường Băng Vân này chỉ lớn hơn hắn có bốn năm tuổi mà thôi, để mình gọi nàng là a di, nàng cũng không thấy xấu hổ sao?

Nhưng mà chuyện này cũng không còn cách nào, ai kêu nàng có bối phận lớn, tạm thời mình không thể đắc tội nàng.

Sư phụ mở đá chỉnh vị trí, cắt nguyên thạch lần nữa.

Mấy phút sau, không khí hiện trường cứ như là ong vỡ tổ.

"Đây... Đây là pha lê Đế Vương Lục!"

Sư phụ mở đá sợ hãi kêu một tiếng.

Hắn làm công việc này đã hơn bốn mươi năm, trước kia trong nghề đã từng một lần mở ra pha lê Đế Vương Lục, không ngờ hôm nay lại đụng phải.

Sự phụ bắt đầu làm đâu chắc đó, không bao lâu nguyên thạch được hiện ra toàn bộ.

Nhìn mức độ lớn nhỏ của ngọc thạch thì một khối này so với khối trước kia hắn mở ít nhất phải lớn gấp hai lần.

"Khối pha lê Đế Vương Lục này có lẽ khoảng 60 triệu trở lên!" Đường Băng Vân dứt lời, trong lòng lập tức dâng lên một chút tiếc nuối.

Khối nguyên thạch này là nàng dùng 300 vạn mua được.

Nếu như Vương Hạo Nhiên không chọn, khẳng định là nàng đã kiếm lời lớn.

Nhưng mà sau khi Đường Băng Vân dấy lên suy nghĩ này, lập tức trách mắng bản thân.

Z

Chương 49: Nam Sinh Thật Tốt

Nàng vừa mới tận mắt nhìn thấy khi Vương Hạo Nhiên biết nguyên thạch có thể là phế liệu, cũng không oán thán gì, thậm chí còn cảm

thấy có thể giúp nàng gánh chịu phí tổn.

Giờ hấn mở ra ngọc tốt, mình phải thay hấn vui mừng mới đúng!

Đường Băng Vân trải qua tranh đấu ngán ngùi, tiếp đó mở miệng chúc mừng Vương Hạo Nhiên.

Những người khác xung quanh vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ.

Công tử Vương gia này, đầu thai tốt cũng thôi đi, ngay cả vận may đổ thạch cũng nghịch thiên như vậy!

Sau một lúc đã trực tiếp kiếm lời hơn 60 triệu!

"Lại kiếm lời ư? !" Vương Hạo Nhiên xúc động nhảy dựng lên, sau đó thuận thế nói:

"Vận khí của ta quá tốt rồi, ta còn muốn chơi, ta còn muốn chơi!"

"Có câu cược dài tất thua, vận khí của người có hạn, người đã kiếm lời hai lần, lại mở thêm nữa thì có thể sẽ thua thiệt sẽ rất lớn." Đường Băng Vân khuyên.

"Nếu như vậy thì quá tốt rồi, làm vậy sẽ giúp Đường a di giảm thiểu tổn thất nha."

Wương Hạo Nhiên nói xong, không kịp chờ đợi liền đi chọn nguyên thạch.

Lần này, hấn không chọn một cái, mà là trực tiếp chọn liền tù tì ba mươi mấy khối nguyên thạch.

"Người chọn thế này nhiều quá, những nguyên thạch này có tổng giá trị hơn 30 triệu, có lẽ người sẽ lỗ rất nhiều." Đường Băng Vân nói.

"Lỡ thì lỡ, làm Đường a di của ta bớt tổn thất ta đã vui rồi."

Nói đùa sao, nếu không mở ra toàn bộ chẳng lẽ giữ lại cho Sở Bạch?

Con mịa nó ta đâu có ngốc?

Bên trong nhà lều chỉ có một sư phụ mở đá, mở vậy quá chậm.

Đường Băng Vân bảo nữ trợ lý kêu mấy sư phụ trong nhà máy tới.

Tám sư phụ mở đá cùng lúc khởi động máy, cắt nguyên thạch mà Vương Hạo Nhiên lựa chọn.

Trong lều đều là tiếng vang máy móc chạy.

Mấy phút sau, âm thanh kinh ngạc liên tục vang lên.

Tám sư phụ, có bảy sư phụ ra hàng tốt.

Wương Hạo Nhiên lại kiểm lời

Vận khí này, thật sự là quá nghịch thiên.

Người chung quanh kinh ngạc đến nỗi không biết phải nói cái gì cho phải.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên vẫn đang cố ý khiêm tốn, lúc lựa chọn mấy chục khối nguyên thạch, cố ý thêm vào một phần nhỏ nguyên thạch xấu.

Nếu không, Vương Hạo Nhiên sẽ có thể bảo đảm trăm phần trăm tỷ lệ thắng.

Sư phụ mở đá tiếp tục bận bịu, sau mấy chục phút, nguyên thạch Vương Hạo Nhiên lựa chọn đã mở xong hết.

Mọi người tổng kết "chiến tích" của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên tổng cộng chọn 39 khối nguyên thạch, trong đó có 33 khối kiếm được lời.

Giá trị ngọc thạch mở ra, Đường Băng Vân thảo luận cùng một số sư phụ giám định ngọc thạch trong nhà máy, tổng cộng là 123,6 triệu.

Hơn một giờ tiếng, kiếm lời 123,6 triệu nhân dân tệ!

Đường Băng Vân và những bằng hữu kia đỏ mắt.

"Hạo Nhiên, chúc mừng người!" Đường Băng Vân cũng cảm thấy vui mừng giùm Vương Hạo Nhiên.

Tuy Vương Hạo Nhiên kiếm lời thật, nhưng Đường Băng Vân cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Những ngọc thạch này sau khi được nhà máy mài giữa sơ bộ, sau này sẽ chế thành đủ loại đồ trang sức bằng ngọc, rồi được bán đi.

Đến lúc đó giá cả sẽ nâng cao gấp bội.

Nói một cách khác, 123,6 triệu cho ngọc thạch, tương lai sẽ biến thành mấy trăm triệu nữa.

Nhất là trong đó có một khối pha lê lớn loại Đế Vương Lục, đây là ngọc thạch cực phẩm, sau khi trải qua gia công sẽ nhận được rất nhiều ủng hộ từ những người có tiền.

Căn bản không lo không bán được hàng.

Đường Băng Vân cũng kiếm được lời, vấn đề là kiếm lời nhiều hay ít mà thôi.

"Đường a di, những nguyên thạch này đều là do người mua, vốn đã được sàng lọc tỉ mỉ, ta hoàn toàn không hiểu đồ thạch, đây cũng là do ta có phúc lớn thôi." Vương Hạo Nhiên nói.

Nghe vậy, Đường Băng Vân nhìn Vương Hạo Nhiên càng thấy thuận mắt.

Nguyên thạch nơi này đúng là đã được sàng lọc, nhưng một số trong đó Đường Băng Vân cho rằng tỉ lệ xuất hàng cực cao đều đã được Đường Băng Vân lựa ra.

Nhưng một ít nguyên thạch còn lại so sánh với những khối trong khu đồ thạch, vẫn cao hơn không ít...

Đường Băng Vân và mấy người bạn có thể không nghĩ đến vấn đề này, thậm chí còn cho là Đường Băng Vân muốn kiếm tiền từ họ, để bọn họ bị mắc bẫy.

Lời nói của Vương Hạo Nhiên xem như vổ vào trong tâm khảm của Đường Băng Vân.

Nàng sao mà không vui.

"Hạo Nhiên, những ngọc thạch này đều bán cho ta đi, Đường a di nhất định sẽ cho người một giá hợp lý."

Những ngọc thạch này là lý do mà nàng mở nhà máy, theo lý mà nói thì nàng nên bán, nhưng mà Đường Băng Vân vẫn muốn tôn trọng ý kiến Vương Hạo Nhiên một chút.

"Những ngọc thạch này đều ưu đãi toàn bộ bán cho Đường a di, người nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu." Vương Hạo Nhiên sao cũng được.

Đường Băng Vân hít sâu một hơi, nàng thật hận chính mình không

có chất nữ xinh đẹp 18 tuổi, nếu không, nhất định sẽ giới thiệu cho Vương Hạo Nhiên.

Nam sinh tốt như vậy, khắp thiên hạ e là chẳng được mấy người!

Bạn bè giàu có của Đường Băng Vân sau khi trông thấy Vương Hạo Nhiên kiếm lời lớn thì vô cùng đỏ mắt, lập tức lại đẩy lên tâm tư chơi đồ thạch.

Vương Hạo Nhiên còn chưa đến 20 tuổi, vốn không có khả năng theo con đường đồ thạch.

Hơn nữa thời điểm hẳn chọn nguyên thạch cứ như là tiện tay chọn dưa hấu, rất tùy ý, thấy cái nào thuận mắt thì chọn.

Có thể kiếm lời nhiều như vậy, may mắn tất nhiên là một mặt.

Nhưng quan trọng nhất, trong nhóm nguyên thạch này đa phần có thể cá kiếm.

“Ta lại đến thử xem!”

Người đàn ông trung niên họ Lý lần trước thua 95 vạn học theo Vương Hạo Nhiên “tùy duyên” chọn đá, một hơi chọn ra năm khối nguyên thạch.

Ngày trước mở từng cái liên tục bị hao tổn, lần này trực tiếp chọn năm khối, không có khả năng tiếp tục lỗ đâu chứ nhỉ?

Những người khác cũng không kiềm chế được tâm tư, bắt đầu chọn lựa nguyên thạch.

Chọn xong, sư phó bật máy.

Đám bạn giàu có của Đường Băng Vân vây quanh cái máy, trên mặt họ nở nụ cười, chờ đợi thu hoạch.

Mỗi nguyên thạch được mở ra, Đường Băng Vân cùng mấy giám định sư đánh giá, lập tức cho ra con số lố lãi.

“Lỗ 5 vạn.”

“Lỗ 10 vạn.”

“Lỗ 25 vạn.”

“Lỗ 80 vạn.”

.....

D

Chương 50: Cùng một cách tán

Nụ cười trên mặt mấy người giàu kia dần dần biến mất, cuối cùng như gập tang.

Đá họ chọn, không có mấy khối có thể kiếm được, cho dù có kiếm được, cũng chỉ lời số nhỏ, cơ bản không đủ lấp được phí tổn của những khối nguyên thạch khác.

Bọn họ bị lỗ hết.

Phí tổn của một người ít nhất là 30 vạn, phí tổn nhiều nhất đạt đến

330 vạn.

Vương Hạo Nhiên đứng bên cạnh nhìn, nín cười đến nghệt thở.

Trong các nguyên thạch còn lại, cơ bản đã không còn hàng tốt.

Không kiếm được gì nữa.

Đáng lẽ phí tổn này, toàn bộ đều là do Đường Băng Vân gánh chịu, nhưng bọn họ lại làm oan đại đầu, giúp Đường Băng Vân lấp hố thay.

“Vương thiếu, mở nguyên thạch có phải có bí quyết gì không, người dạy ta được chứ?”

Nam tử trung niên họ Lý lố nhiều nhất kia tiến đến trước mặt Vương Hạo Nhiên xin thỉnh giáo.

“Người thấy lúc ta chọn nguyên thạch có tỉ mỉ chọn ư? Nào có bí quyết gì, tất cả đều là ăn may.”

Đối với đáp án của Vương Hạo Nhiên, nam tử trung niên họ Lý không phản bác được.

Hắn chỉ có thể cho rằng, mộ tổ Vương gia bốc khói xanh*, Vương gia có tổ tiên phù hộ, không chỉ kinh doanh làm lớn, làm tốt, mà vận cước của con cháu cũng tốt đến bạo.

*mộ tổ bốc khói xanh: tức chỉ tổ tiên xưa từng có chuyện lớn còn rất tốt đẹp, hoặc đã từng làm quan. Đôi khi dùng để trào phúng, mỉa mai.

Lúc này, bên ngoài nhà máy xuất hiện một chiếc xe cũ kỹ.

Từ trong xe, lão hiệu trưởng và Sở Bạch lần lượt bước xuống.

“Tiểu huynh đệ Sở Bạch, kỹ thuật đồ thạch của người thật sự tốt như vậy ư, có thể cược mười kiếm chín?”

“Nói thật, ta từ trước cho tới bây giờ chưa thử qua, nhưng với kinh nghiệm từng được cao nhân truyền thụ của ta, chắc chắn là không có vấn đề.”

Sở Bạch kỳ thực chỉ xem trên mạng một chút kiến thức căn bản liên quan tới ngọc thạch mà thôi, nhưng thế cũng đủ rồi.

Bây giờ hắn đang nghĩ, sau khi đồ thạch kiếm lớn, hắn sẽ tiêu số tiền này như thế nào.

“Từ trước đến nay chưa từng thực hành, vậy chẳng phải là nói chuyện trên giấy sao?” Lão hiệu trưởng kinh ngạc.

“Có phải nói chuyện trên giấy hay không, lão hiệu trưởng người rất nhanh sẽ biết.” Lòng tự tin Sở Bạch bạo tăng.

Hắn mặc dù không có kinh nghiệm đồ thạch, nhưng có dị năng thấu thị, chơi đồ thạch không khác gì đi nhặt tiền.

“Vậy ta liền mỗi mắt già chờ mong.” Lão hiệu trưởng nở nụ cười, nội tâm tràn đầy chờ mong.

Một lúc sau, hai người vào trong nhà kho.

Sở Bạch đối mặt với Vương Hạo Nhiên.

Trong ánh mắt người trước đầu tiên là thoáng qua kinh ngạc, ngay sau là sự căm thù đến tận xương tủy.

Hứa Mộ Nhan thiện lương đáng yêu như vậy, chỉ có hắn mới thật sự đối tốt với nàng, sẽ cho nàng hạnh phúc.

Vương Hạo Nhiên trước mặt hoàn toàn là một tên cặn bã, vốn không đáng giá để Hứa Mộ Nhan yêu thích.

Mình nhất định phải tìm thời gian nói chuyện hắc hoi với Hứa Mộ Nhan.

Nếu không, Hứa Mộ Nhan nhất định sẽ bị Vương Hạo Nhiên hủy hoại!

Suy nghĩ trong lòng Sở Bạch, Vương Hạo Nhiên đều không biết.

Nếu biết, Vương Hạo Nhiên nhất định sẽ điên cuồng khinh bỉ Sở Bạch.

Hứa Mộ Nhan cứ ở với người thì nhất định sẽ nhận được hạnh phúc sao?

Thích người ta, thì sẽ bị người ta hủy hoại.

Mẹ nó thật vô lý.

Người thích Hứa Mộ Nhan hiển nhiên là thật, nhưng cùng lúc người cũng thích nữ sinh xinh đẹp khác.

Người chính là thằng đàn ông cặn bã thích ba yêu bốn!

Đương nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy mình là đồ cặn bã.

Nhưng bản thân hẳn là nhân vật phản diện cơ mà.

Vương Hạo Nhiên vứt bỏ ý niệm, tiến lên thăm hỏi lão hiệu trưởng một tiếng.

Đường Băng Vân cũng tới, hiếu kỳ hỏi:

“Nhậm lão, sao lúc này ngài mới đến?”

Hiệu trưởng tuy xem như có quan hệ cấp trên cấp dưới với Đường Băng Vân, nhưng trong ngành giáo dục hiệu trưởng rất có danh vọng, bởi vậy Đường Băng Vân rất tôn trọng ông.

“Con mắt của lão già ta không tốt, lái xe tương đối chậm, nửa đường còn bẻ bánh xe nên bị chậm trễ.” Nói tới chỗ này, lão hiệu trưởng oán niệm:

“Cũng không biết ai thất đức như vậy, thế mà thả đinh trên đường.”

“Xe còn dừng ở ven đường ư? Có cần ta bảo người đi kéo xe cho không?” Đường Băng Vân khách khí nói.

“May mắn có vị tiểu huynh đệ này ở bên cạnh ta, giúp ta đổi lại lốp xe dự phòng, đã không sao rồi.” Mắt lão hiệu trưởng nhìn sang Sở Bạch bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc liếc Sở Bạch.

Tên này còn có thể đổi lốp xe dự phòng? Mẹ nó người cũng được nhỉ!

Nghe lão hiệu trưởng nói thế, Đường Băng Vân không khỏi nhìn về phía Sở Bạch.

Mới vừa rời Sở Bạch còn vì chuyện Hứa Mộ Nhan mà buồn rầu, bây giờ thì đã ném Hứa Mộ Nhan ra ngoài chín tầng mây, trong mắt chỉ có Đường Băng Vân trước mặt.

Nữ nhân này đẹp quá rồi đấy?

Nhan sắc này, khí chất này, chỉ một chữ: Tuyệt!

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân kinh diễm đến vậy.

Nếu có thể trở thành bạn trai của nữ nhân này, chẳng phải sẽ càng hạnh phúc hơn ư?

“Nhậm lão, sao ngươi lại mang theo một người xa lạ tới?”

Ánh mắt dò xét của Sở Bạch khiến Đường Băng Vân có chút không vui.

“A, đây là học trò của ta, hần nghe nói nơi này có đồ thạch, cho nên tới chơi một chút.” Lão hiệu trưởng đáp.

“Một tiểu tử trẻ tuổi như này, sẽ hiểu đồ thạch?” Đường Băng Vân nhìn Sở Bạch, khóe miệng mang theo giễu cợt.

“Mỹ nữ, ngươi đừng thấy ta tuổi nhỏ, nhưng mà công phu đồ thạch, toàn bộ thành phố Thanh Linh ta nhận số một, không ai dám xưng số hai.” Sở Bạch ngẩng đầu lên nói.

“Khẩu xuất cuồng ngôn, ngươi không sợ gió lớn đau đầu lưỡi nhỉ.”

“Không tin ta sao? Chúng ta tới đó đánh cược, ta chọn 10 khối đá, nếu như tám khối trong đó ta kiếm được lời, vậy ta thắng, nếu không thì là ta thua.”

“Ta thắng thì sao, ngươi thắng thì lại thế nào?” Đường Băng Vân lần đầu tiên nhìn thấy người có khẩu khí lớn như vậy, trong lòng rất là không phục.

“Ngươi thắng, ta ở đây làm không công cả đời cho ngươi, ta thắng, ngươi... ngươi làm bạn gái ta.” Sở Bạch rất nắm chắc thắng lợi trong tay, bởi vậy lấy can đảm nói.

Đường Băng Vân nghe xong, lông mày nhíu chặt.

Ở bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên âm thầm khinh bỉ.

Sở Bạch này thật đúng là thích cùng người đánh cược, lần trước đã đánh cược với Hứa Mộ Nhan, lần này lại là với Đường Băng Vân.

Người dùng cách tán con gái nhà người ta cũng được, nhưng có thể thay cách mới mẻ hơn được không, lần nào cũng chỉ có cược cược, thú vị lắm hả?

H

Chương rước Chương au

Bạn ó hể ùng hím ùi ên oặc /D để ùi/sang hương.

Danh ách ruyện ombo.

- Lưu Ý

-

Điều hoãn - Sơ đồ

Chương 51: Đầu hàng thua một nửa

“Mỹ nữ, tại sao không đáp, người rút cuộc có dám hay không a?”

Sở Bạch thấy Đường Băng Vân không trả lời, thế là hỏi đến cùng.

Đường Băng Vân hừ lạnh một tiếng.

Nàng vốn không muốn quan tâm đến Sở Bạch rồi, nhưng đôi phương lại còn đi tìm nặng.

Tên nhóc này còn chưa được 20, làm sao có thể hiểu được đồ thạch.

Chút nữa nàng thắng, nhất định sẽ không bỏ qua hẳn, nhất định để hẳn ký khế ước, cả một đời đi làm không công tại nhà máy Ngọc Thạch.

Đến lúc đó để xem tiểu tử này còn dám điên cuồng nữa hay không.

“Người rất tự tin, tốt, chuyện này...”

“Chờ đã.”

Đường Băng Vân còn chưa nói hết lời, liền bị Vương Hạo Nhiên cắt ngang.

“Liên quan gì đến người, người chen miệng làm gì?”

Sở Bạch thấy Vương Hạo Nhiên muốn quấy rối, vô cùng khó chịu.

“Người và ta là bạn học cùng lớp, đúng không?” Vương Hạo Nhiên nói.

“Không sai, người đột nhiên nói việc này làm gì.” Sở Bạch có chút không rõ.

“Người cứ trả lời là được rồi.” Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi:

“Gia cảnh người bình thường, thành tích học tập ở trên lớp học đếm ngược, đúng không?”

“Vương Hạo Nhiên, người có ý gì?!” Sở Bạch cảm thấy mình bị vũ

nhục, cả giận nói.

“Không phủ nhận, vậy chứng minh ta nói đúng rồi.” Ngôn từ Vương Hạo Nhiên dần dần trở nên sắc bén:

“Người và ta đã là đồng môn, tất nhiên cũng sẽ cùng thể hệ, vị mỹ nữ lớn hơn ta, tức là trưởng bối của người, người ngấm ngầm mạo phạm trưởng bối, đúng là vô lễ phép.”

“Gia cảnh người bình thường, thành tích học tập kém cỏi, ngôn ngữ ngả ngớn, lại muốn trèo cao với một thiên kim đại tiểu thư hào môn, thực sự là si tâm vọng tưởng.”

“Mà công bằng của cá cược nằm ở chỗ tiền cược phải ngang nhau, sức lao động mà người có thể cống hiến một đời vừa có hạn lại giá rẻ, còn hạnh phúc một đời của Đường a di lại là vô giá, đánh cược không công bằng như thế, người còn mở miệng nói cho được?”

“Vương Hạo Nhiên người mẹ nó...” Sở Bạch tức giận, suýt nữa đã chửi tục, nhưng lời sắp đến bên miệng lại cứng rắn nuốt xuống.

Hắn thật sự hận bản thân bình thường không cố gắng đọc sách, không có miệng lưỡi, nói không lại Vương Hạo Nhiên.

Chửi bậy ở chỗ này không phù hợp.

Sở Bạch không muốn làm hỏng ấn tượng của lão hiệu trưởng và băng sơn mỹ nữ về hắn.

“Hạo Nhiên, người nói có lý, ta căn bản không cần phải để tâm đến tiểu tử này.” Đường Băng Vân bình phục lại tâm trạng, không quan tâm Sở Bạch nữa.

【Đinh, tức chủ ngân căn nhân vật chính Sở Bạch tán tỉnh một trong những nữ chính Đường Băng Vân, thu được 200 điểm phản

phái.】

Đã nói đến mức miệng lưỡi khô khốc rồi, cũng may không bị phí công.

Vương Hạo Nhiên thăm cười, lập tức nhìn Sở Bạch, nhân lúc rên sát còn nóng:

“Người nếu thật sự có hứng thú như vậy, vậy ta với người đánh cược một kèo, cứ dựa theo lời người vừa nói, người chọn 10 khối nguyên thạch, nếu có tám khối kiếm được, như vậy người thắng, trái lại thì là ta thắng.

Còn về tiền đánh bạc ấy hả, phải xem người muốn chơi lớn đến mức nào, ta sẽ phụng bồi tới cùng.”

“Lời này của người là thật?” Sở Bạch sắc mặt khá hơn.

“Là thật, người ở đây cũng có thể làm chứng.”

“Một lời đã định!” Sở Bạch mừng hóm:

“Nếu như ta thắng, từ nay về sau người phải rời xa Hứa Mộ Nhan, đến một câu nói cũng không được nói với nàng, nếu như người thắng, từ nay về sau ta cũng sẽ rời xa Hứa Mộ Nhan, một câu nói cũng không được nói với nàng.”

Vương Hạo Nhiên trực tiếp bị lời của Sở Bạch làm cho vui vẻ.

Da mặt tên Sở Bạch này dày thật đấy, cái giá cược như vậy cũng lấy ra cho được?

Hứa Mộ Nhan bây giờ đã không còn để tâm tới Sở Bạch nữa, ngược lại thì rất gần gũi với mình.

Sở Bạch thắng, Vương Hạo Nhiên mất máu.

Sở Bạch thua, Vương Hạo Nhiên không kiếm được lời.

Mẹ nó nhân vật chính chó chết, người có thể giữ chút mặt mũi được không?

“Người cười cái gì mà cười, đến cùng có cược hay không?” Sở Bạch buồn bực nói.

“Cược.”

Tuy Sở Bạch đã đặt ra một giá cược rất vô liêm sỉ, nhưng Sở Bạch cũng không thắng được.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên không sợ hãi.

“Người thua chắc rồi!”

Vương Hạo Nhiên sái nhiên nói:

“Thua thì thua thôi, ta không quan trọng, có điều ta mạo muội hỏi người một chút, người mang theo bao nhiêu tiền, có đủ mua 10 khối nguyên thạch không?”

“Đúng rồi, hữu nghị nhắc nhở người chút, nguyên thạch ở đây không có giá dưới năm ngàn đâu.”

Sở Bạch cả kinh.

Lần trước hắn tố cáo Tang Khôn đã cầm 4 vạn đồng tiền thưởng, chi 3 vạn đồng tiền chữa trị, trả Trần Tử Thạch một ngàn, bản thân hắn cũng đã tiêu một ít, bây giờ chỉ còn lại hơn 7000.

Chẳng phải là chỉ đủ mua một khối đá thôi sao?

“Tiểu huynh đệ Sở Bạch, người cứ chọn đi, tiền nguyên thạch ta thay người trả.” Lão hiệu trưởng giải vây cho Sở Bạch nói.

“Cảm ơn hiệu trưởng, tiền này rất nhanh ta sẽ trả lại cho người.” Sở Bạch cảm kích, sau đó mặt nở nụ cười, đi đến chỗ trưng bày nguyên thạch trong kho.

Hắn dùng thấu thị nhìn về phía nguyên thạch trên đất.

Một phút, 2 phút, 3 phút... 10 phút.

【Đinh, tức chủ thành công cướp và ngăn cản nhân vật chính Sở Bạch trang bức thông qua đồ thạch, thu được 200 điểm phản phái.】

“Này, người còn phải xem bao lâu nữa, chọn xong chưa?” Vương Hạo Nhiên thúc giục.

Nụ cười tự tin của Sở Bạch đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự mê mang, kinh ngạc và lúng túng.

“Mỹ nữ, nguyên thạch ở chỗ này của người có vấn đề, dựa theo đánh dấu bên trên, trong hơn 50 khối nguyên thạch này, cơ bản đã không còn cái nào kiếm ra được nữa.” Sở Bạch nghiêm mặt nói với Đường Băng Vân.

“Ta thấy người là một nhãi nhép tôm tép thì có!” Đường Băng Vân cả giận nói:

“Vừa rồi trong những nguyên thạch này mở ra có không ít hàng tốt, trong đó thậm chí còn có đá pha lê Đế Vương Lục, làm sao lại có vấn đề.”

“Có người mở ra loại tốt, lại còn có pha lê Đế Vương Lục! Là ai mở?” Sở Bạch kinh ngạc nói.

“Chính là ta, vừa rồi ta mở 39 khối, hình như có 33 khối kiếm được, lời khoảng hơn 120 triệu (NDT).” Vương Hạo Nhiên hời hợt nói.

“Người?! Người hiểu đồ thạch?”

“Không hiểu a, hôm nay là lần đầu tiên ta chơi, chỉ là vận khí tốt mà thôi.” Vương Hạo Nhiên giải thích, tiếp đó thúc giục:

“Người đừng kéo dài thời gian, nếu như không được, dứt khoát chịu thua thôi.”

“Ta không nhận thua!”

“Vậy người chọn đá mau lên.”

“Ta...” Sở Bạch nghẹn lời.

Bên trong những nguyên thạch này đều không hàng có tốt, mở cái rầm ấy.

N

Chương rước Chương au

Bạn ó hể ùng hím ùi ên oặc /D để ùi/sang hương.

Danh ách ruyện ombo.

- Lưu Ý

Chương 52: Cường ép

“Nếu không thì theo quy tắc giang hồ, đầu hàng thua một nửa, ta chịu thua thì người thắng một nửa, sau này ta sẽ không tìm Hứa Mộ Nhan dạy thêm nữa.” Sở Bạch đầu óc nhanh chóng vận động, bỗng nói.

“Đầu hàng thua một nửa?” Vương Hạo Nhiên lần nữa bị Sở Bạch không biết xấu hổ làm cho kinh ngạc.

Tên này đúng là không biết nói lý.

Nhưng đối với Sở Bạch mà nói, đây hoàn toàn là hành vi bình thường.

Hắn không thích học tập, thường xuyên giao tiếp với thanh niên lêu lổng, đánh cược thua với người khác thì vô lại, là chuyện thường xảy ra.

Đường Băng Vân nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của Sở Bạch, trong lòng vô cùng khinh bỉ.

Có chơi có chịu cũng không làm được, loại người chỉ có thể làm người ta ghét.

“Hiệu trưởng, học sinh người mang tới đúng là có chút vô sỉ a.” Đường Băng Vân nhin không được nói.

“Ha ha, vậy sao? Ta ngược lại cảm thấy rất đáng yêu, đầu hàng thua một nửa, quy tắc thú vị.” Lão hiệu trưởng cười cười.

Đường Băng Vân nhíu mày, cảm thấy lão hiệu trưởng này có hơi

quá thiên vị Sở Bạch, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy lời của lão hiệu trưởng, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Tác phong Sở Bạch tuy khác, nhưng cũng không đến mức đại gian đại ác, lão hiệu trưởng là người ủng hộ tin cậy của nhân vật chính, tất nhiên là sẽ không cảm thấy có gì sai.

Lão hiệu trưởng cười ha hả nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

“Các người đều là bạn học cùng lớp, cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, đừng cứng rắn quá, đề nghị đầu hàng thua một nửa này không tệ, người cảm thấy thế nào?”

“Hiệu trưởng ngài đã lên tiếng, ta còn có thể nói gì đây?” Vương Hạo Nhiên mỉm cười.

Hiệu trưởng hoàn toàn ngồi lệch mông bên phía Sở Bạch, có nói nửa cũng không thay đổi được thái độ của hắn.

Nếu là như vậy, Vương Hạo Nhiên cần gì phải tiếp tục nói nhảm?

Chỉ có thể chờ xem, xem người có thể giúp đỡ Sở Bạch được bao lâu.

“Nếu người đã không đổ thạch, vậy người ở lại đây cũng vô nghĩa, mời.” Đường Băng Vân trực tiếp hạ lệnh đuổi khách với Sở Bạch.

Vương Hạo Nhiên và Sở Bạch cùng là học sinh trung học Thủy Trạch, lão hiệu trưởng không đối xử ngang nhau, ngược lại là thiên vị Sở Bạch.

Đối với Đường Băng Vân rất thân thiết với Vương Hạo Nhiên mà nói, đương nhiên là nhìn không nổi.

Sở Bạch nhìn ngang nhìn dọc, cứ như một tên vô lại, không có chút gì gọi là học sinh hết.

Nàng thấy hiệu trưởng có vẻ già đến hồ đồ rồi, sao lại nhìn một người như vậy với con mắt khác được nhỉ.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, Đường Băng Vân vẫn như cũ tôn trọng hiệu trưởng, không lật mặt.

Nhưng Sở Bạch thì không có quan hệ.

Đây là địa bàn của mình, không quen nhìn thấy hắn, thì để hắn đi thôi.

“Mỹ nữ, người tới là khách, đừng như vậy.” Sở Bạch buông tay nói.

“Xem ra người còn không biết ta là ai, ta thấy cần giải thích cho người một chút, người nghe cho kỹ, ta là chủ tịch của trường trung học Thủy Trạch các người.”

Nghe vậy, Sở Bạch trực tiếp choáng tại chỗ.

Băng sơn mỹ nữ thì ra còn lớn hơn cả lão hiệu trưởng!

“Đưa hắn ra ngoài.” Đường Băng Vân lười dài dòng, trực tiếp phân phó cho nữ phụ tá một tiếng.

Thái độ này của nàng, hiển nhiên là vô cùng chán ghét Sở Bạch.

Vương Hạo Nhiên nhìn trong mắt, tất nhiên là vô cùng vui vẻ.

Bởi như vậy, Sở Bạch chắc sẽ không đồng thời xuất hiện với Đường Băng Vân nữa đúng không?

Nhưng ngay khi Sở Bạch vừa sinh ra ý niệm này, trong ngoài nhà kho bỗng nhiên truyền ra tiếng hô hoán.

“Dừng lại!”

“Đừng có chạy!”

.....

Đột ngột xuất hiện động tĩnh, làm cho người trong lán có hơi kinh ngạc.

Nhưng mà, chưa chờ bọn họ có phản ứng gì, một nam tử thon gầy hoảng hốt vọt vào trong.

Theo sát phía sau là mấy nhân viên an ninh đuổi theo.

Nam tử thon gầy thấy bên trong không có đường, cửa ra vào lại bị nhân viên an ninh chặn, dưới tình thế cấp bách, trực tiếp giữ lấy Đường Băng Vân cách mình gần nhất.

“A!” Đường Băng Vân mặt mày thất sắc.

“Đừng tới đây!” Nam tử trách mắng mấy nhân viên an ninh.

“Thả Đường tổng ra, người không chạy thoát được đâu!” Đám nhân viên an ninh cảnh cáo một tiếng, từng bước một tới gần nam tử.

“Đừng có ép ta!” Nam tử thon gầy trực tiếp từ trên người móc ra một cây súng, chỉ vào đầu Đường Băng Vân.

Mấy nhân viên an ninh sợ hết hồn, theo bản năng lui về sau mấy bước.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng trên thân hắn ta còn có thứ này.

Vương Hạo Nhiên cũng sợ hết hồn.

Hắn đang định ngang nhiên xông qua, dùng Vịnh Xuân Quyền giáo dục tên tiểu tặc này.

Hiện tại xem ra, thôi được rồi.

Công phu có mạnh nữa, thì cũng không chịu nổi thứ đồ chơi kia.

Có điều thành phố Thanh Linh này quản lý nghiêm ngặt như vậy, tên này lấy súng ở đâu ra?!

Vương Hạo Nhiên hơi nghi hoặc một chút, thế là ngưng thần xem xét, trong nháy mắt liền phát hiện vấn đề.

Đây mẹ nó, thì ra là súng đồ chơi...

Tuyển truyện, tuyển truyện, lại là tuyển nội dung truyện!

Vương Hạo Nhiên bó tay thật rồi.

Thái độ của Đường Băng Vân đối với Sở Bạch xem như đã rất ác liệt.

Nhưng Sở Bạch vẫn còn có cơ hội lật ngược.

Súng đồ chơi kia mình có thể nhìn ra, Sở Bạch chắc chắn cũng có thể nhìn ra.

Với giá trị chiến lược kia của Sở Bạch, đối phó với một nam tử thon gầy, còn không phải dễ như trở bàn tay?

Anh hùng cứu mỹ nhân, tiếp đó chiếm được sự ưu ái của Đường Băng Vân.

Thật quá đáng...

“Thức thời đi, thả mỹ nữ ra!”

Ngay lúc Vương Hạo Nhiên dấy lên ý niệm này, bên tai cũng truyền đến âm thanh Sở Bạch.

Vương Hạo Nhiên theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy Sở Bạch đang tới gần nam tử thon gầy kia.

“Đừng có hành động hấp tấp, người như thế sẽ hại chết Đường tổng!” Mấy nhân viên an ninh vội vàng khuyên can.

“Ta có chừng mực, yên tâm đi.” Tiếng Sở Bạch trầm ổn.

“Người không được qua đây, tới nữa ta sẽ đánh chết người!” Nam tử thon gầy dùng súng đồ chơi chĩa vào Sở Bạch uy hiếp nói.

“Đánh chết ta? Người cứ việc thử một lần.” Sở Bạch không sợ hãi.

“Người người...” Nam tử thon gầy có chút hoảng hồn, kinh nghi.

Tên này không sợ chết ư? Hay là phát hiện thứ trong tay của ta là đồ chơi?

Không không, không có khả năng.

Từ bên ngoài nhìn vào, tuyệt đối sẽ không nhận ra nó là giả, nói như vậy, tiểu tử trước mắt là không sợ chết.

“Dừng lại, người tiếp tục tiến lên một bước nữa, ta sẽ đánh chết nữ nhân này!” Nam tử thon gầy thay đổi sách lược, chỉ vào đầu Đường Băng Vân.

Chương 53: Thay Thế Con Tin (1)

“Đừng làm loạn, người... Nếu người muốn tiền, ta... Ta có... có thể cho người.” Đường Băng Vân nào từng thấy qua trường hợp này, bị dọa đến mức nói chuyện lắp ba lắp bắp, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Người bảo tiểu tử kia không được qua đây!” Nam tử thon gầy có hơi chột dạ, thế là ra lệnh với Đường Băng Vân.

“Sở... Sở Bạch, người đứng lại đi.” Đường Băng Vân run giọng nói.

“Đừng sợ, ta chắc chắn có thể cứu người.” Cước bộ Sở Bạch tới gần từng chút một.

Vì hiệu quả anh hùng cứu mỹ nhân, Sở Bạch cũng không nói ra thứ nam tử thon gầy cầm trong tay là hàng giả, muốn đưa mình thành nam tử hán can đảm hơn người.

Nam tử thon gầy giữ lấy Đường Băng Vân lui lại từng bước một, thẳng đến khi sau lưng đụng ranh giới nhà kho, thì đã không thể lui được nữa.

“Biết điều đi, mau thả người ra.” Sở Bạch tiếp tục bức bách.

“Tiểu tử, người thật sự không... không sợ chết sao?” Da mặt nam tử thon gầy co quắp.

“Ta mệnh tiện, chết thì đã chết, nếu như người hứng thú, cứ tới đánh chết ta, đánh vào đây này.” Sở Bạch chỉ chỉ tim mình.

Nam tử thon gầy chỉ muốn chửi đồng, đồng thời phòng tuyến tâm lý

cũng dần dần có khuynh hướng buông lỏng.

Thứ trong tay chính là đồ chơi, căn bản không gây thương tổn được cho người ta.

Trước mắt lại có một đũa thứ không sợ chết, bản thân mình trốn cũng trốn không thoát.

Nam tử thon gầy lập tức sinh ra ý nghĩ đầu hàng.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

“Sở Bạch, chính người muốn chết kẻ người, xin đừng kéo người khác xuống nước!” Vương Hạo Nhiên nhanh chóng đứng dậy, nói với mấy nhân viên an ninh nói:

“Các người còn đứng ngốc ở đó làm gì, không nhìn ra tiểu tử này đang tận lực trả thù muốn hại chết Đường tổng các người sao? Nhanh lên đề tiểu tử này lại!”

Mấy nhân viên an ninh bị nói cho tỉnh, lập tức xúm về phía Sở Bạch.

Sở Bạch mặc dù giá trị chiến lực không kém, nhưng mấy nhân viên an ninh này đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, cùng động thủ thành công khống chế Sở Bạch.

“Vương Hạo Nhiên, ta sắp không chế được rồi, người đi ra làm loạn làm gì!” Sở Bạch nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương Hạo Nhiên từ dưới đất nhặt được mảnh vải vụn của bao đựng nguyên thạch, tiếp đó đi đến bên cạnh Sở Bạch:

“Đầu người có bệnh không, còn khống chế đại cục, biết bên trong tay hắn ta cầm là cái gì không?”

Dứt lời, cũng không đợi Sở Bạch đáp lại, Vương Hạo Nhiên trực tiếp

dùng cuộn mảnh vải thành nắm nhét vào mồm hắn.

“Ô, cái đó... Trong tay... Giả... Ô..” Sở Bạch muốn nói thứ trong tay nam tử thon gầy là đồ chơi, bắt đắ dĩ miệng bị bịt kín, chỉ có thể mơ hồ nói không rõ chữ.

Người bên ngoài căn bản nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

Vương Hạo Nhiên đi đến chỗ cách nam tử gầy không xa.

Tài xế vội vã đi tới, bảo vệ phía trước Vương Hạo Nhiên.

Như Vương Hưởng nói, tài xế này hoàn toàn trung thành.

Tư thế này của hắn rõ ràng là muốn thay Vương Hạo Nhiên ngăn đầu súng.

"Người cần gì cứ việc nói, chỉ cần không thương tổn con tin." Vương Hạo Nhiên nói với nam tử gầy.

"Ta cần một chiếc xe, còn cần 500 vạn tiền mặt, ta muốn trong vòng mười phút, nhanh chóng đi chuẩn bị, mặt khác không cho phép báo cảnh sát, bằng không ta sẽ giết nữ nhân này!" Nam tử gầy còm gập chuyện xuất hiện ngoài ý muốn, thế là giờ công phu sư tử ngoạm nói.

Vương Hạo Nhiên thò tay tìm chìa khóa xe của tài xế:

"Quanh đây không có ngân hàng, trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối không có khả năng lấy ra nhiều tiền mặt như vậy, ta mới mở ra một khối pha lê loại Đế Vương Lục, giá trị hơn 60 triệu."

Nói xong, hắn ra hiệu về phía tài xế.

Tài xế rất nhanh đã đưa khối Đế Vương Lục kia tới.

Nam tử gầy còm nhìn một cái, trong con mắt hiện ra vẻ tham lam.

"Chìa khóa xe, hơn 60 triệu đều ở nơi này." Một tay Vương Hạo Nhiên cầm chìa khoá, một tay nâng lấy ngọc thạch.

"Người cầm đồ vật lên, đi đến phía trước ta, ta và nữ nhân này sẽ đi lên." Nam tử gầy còm dự định để Vương Hạo Nhiên hộ tống mình ra ngoài.

"Được, nhưng mà ta có một yêu cầu, ta muốn đổi với nữ nhân này, ta tới làm con tin." Vương Hạo Nhiên bình tĩnh nói.

Đang ở trong trạng thái cực kỳ hoảng sợ - Đường Băng Vân toàn thân chấn động, không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Ta... Ta làm con tin... Là... là được rồi." Đường Băng Vân run giọng nói.

"Người nhìn người xem, nói nhanh đến mức áp úng không rõ ràng, khẩn trương đến chân phát run, vẫn là để ta đến thay thế người đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Đường Băng Vân lộ bộ nhìn thân ảnh trước mắt kia, trong lúc nhất thời có chút ngây người.

Nếu như nói lúc trước Đường Băng Vân vẫn một mực coi Vương Hạo Nhiên là tiểu nam sinh, nhưng mà hiện tại, nàng lại coi Vương Hạo Nhiên như người đàn ông mà đối đãi.

Hơn nữa còn là người đàn ông có khí khái và can đảm!

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Đường Băng Vân đối với kí chủ +20, độ thiện cảm trước mắt là 40. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 300 điểm phản phái. 】

"Có cái nịt, không chế một nữ nhân đơn giản hơn không chế một nam nhân rất nhiều, người cho rằng ta sẽ ngu như vậy sao?" Nam tử gầy còm nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên nói.

Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay, mà là nhặt lên từ dưới đất một tấm vải rách, để tài xế trói tay mình lại.

"Ta tự giới thiệu một chút, ta là công tử của tập đoàn Vương thị, tương lai có tài sản chục tỷ để ta kế thừa, ta sẽ không lấy sinh mệnh của mình ra nói đùa, lại thêm cái này...." Vương Hạo Nhiên nhắc lên đôi tay bị buộc chặt:

"Thế này người đã tin thành ý của ta rồi chứ."

"Nếu như người vẫn không đáp ứng thì rất xin lỗi, ta nghĩ chúng ta chỉ có thể một mực giằng co ở chỗ này."

Sau khi nói xong, ngữ khí Vương Hạo Nhiên cứng rắn hơn.

Hắn biết nam tử gầy còm kỳ thực cũng không có lựa chọn khác.

Súng giả trong tay đối phương chỉ là một cái đồ chơi mà thôi, căn bản không có khả năng tạo thành uy hiếp gì.

Vương Hạo Nhiên lấy ra thân phận con cháu phú hào, bày tỏ bản thân tiếc mạng, tiếp đó lại trói tay, nói với đối phương hắn sẽ không phản kháng.

Trên mặt nam tử gầy còm kia vẫn có vẻ do dự, không lập tức trả lời.

Vương Hạo Nhiên cũng không vội, lẳng lặng chờ.

Dù sao mình cũng có nhiều thời gian, không đáp ứng thì cũng mất

gì.

Xem ai làm ai hao tổn.

C

Chương 54: Thay Thế Con Tin (2)

Tất nhiên, kiên nhẫn của Vương Hạo Nhiên cũng có mức độ.

Chọc giận hắn, hắn nhất định sẽ trực tiếp xông lên múa một bộ Vịnh Xuân Quyền với nam tử gầy còm này.

Trầm mặc một phút đồng hồ, nam tử gầy còm kia rốt cục gạt đầu một cái:

"Được, ta đồng ý với ngươi."

Hắn uy hiếp nói, "Nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng có giở trò, nếu không, ta nghĩ có khả năng ngươi sẽ không có cơ hội kế thừa tài sản mấy chục tỷ của nhà ngươi đâu."

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cười thâm.

Tên này còn rất biết giả bộ nha.

Rõ ràng thứ cầm trong tay là đồ chơi, hết lần này tới lần khác thể hiện mình khó đối phó.

Nếu như hắn không phải suy nghĩ nhiều về việc ở trước mặt Đường Băng Vân chiếm hảo cảm, lời nói còn cần tạo nên không khí nguy hiểm, lúc này nam tử gầy còm nhất định nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi.

"Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm loạn, giờ ta sẽ cầm đồ từ từ đi tới, sau khi người không chế ta xong, hãy thả vị nữ sĩ bên cạnh này ra."

Vương Hạo Nhiên chỉ bị trói chặt tay, bàn tay vẫn có thể động.

Hắn để tài xế dùng vải rách gói lại khối pha lê loại Đế Vương Lục kia, biến thành hình dáng để tiện giữ lấy.

Sau đó, Vương Hạo Nhiên liền xách theo pha lê loại Đế Vương Lục, đi về phía nam tử gầy còm.

"Hạo Nhiên, người đừng..."

"Im lặng!"

Đường Băng Vân muốn bảo Vương Hạo Nhiên buông tha ý định thay thế con tin, nhưng mà lời nói còn chưa nói được một nửa đã bị Vương Hạo Nhiên nghiêm khắc cắt ngang.

Với tư cách là giám đốc, Đường Băng Vân bình thường đều được người chung quanh cung kính, cho tới bây giờ chưa có người nào nghiêm khắc tàn khốc với nàng.

Đường Băng Vân cũng dưỡng thành thói quen ra lệnh cho người khác.

Nếu bình thường có người dám như vậy với nàng, tất nhiên Đường Băng Vân sẽ nổi giận.

Nhưng giờ khắc này, Đường Băng Vân lại như tiểu nữ nhân, vô cùng nghe lời.

Lúc Đường Băng Vân đang suy nghĩ lung tung, Vương Hạo Nhiên đã bước đến trước mặt nam tử gầy còm.

Nam tử gầy còm dùng súng giả chỉ vào đầu Vương Hạo Nhiên, tiếp đó mới buông Đường Băng Vân ra.

Đường Băng Vân có thể thoát thân nhưng lại không có cảm giác vui mừng sau tai nạn, ngược lại càng thêm lo lắng.

"Những người khác đừng lộn xộn." Nam tử gầy còm cảnh cáo những người khác trong lều một tiếng, lại nói với Vương Hạo Nhiên:

"Người cầm đồ vật đi trước đi, dám có chút dị động, ta nhất định đánh chết người."

Các bằng hữu của Đường Băng Vân đều núp ở trong góc lạnh run, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Lão hiệu trưởng tuy không đến mức lạnh run, nhưng cũng đứng tại chỗ, ngay cả động cũng không thể động.

Mấy tên bảo vệ cũng duy trì đề lại tư thái của Sở Bạch.

Lúc này hành động của Sở Bạch đã bị kiểm soát, nhưng vải rách trong miệng đã bị hấn phun ra.

Những chuyện này rơi vào trong phim truyền hình, trong miệng nhét một miếng vải ro là không làm được gì, kỳ thực hoàn toàn đều là nói xạo.

Sở Bạch cũng có thể nói chuyện, nhưng không thể lên tiếng, nói thẳng ra cái mà nam tử gầy còm cầm là đồ chơi.

Nếu như con tin là Đường Băng Vân thì khẳng định Sở Bạch sẽ nói ngay.

Nhưng bây giờ đã đổi thành Vương Hạo Nhiên, nếu như nói ra thì chẳng phải là giúp Vương Hạo Nhiên sao?

Sở Bạch sẽ không vui.

Để Vương Hạo Nhiên lo lắng thêm một lúc, nếu có thể hù dọa Vương Hạo Nhiên tề ra quần trước mặt mọi người, như vậy là tốt nhất.

Ngay lúc Sở Bạch nghĩ như vậy, giữa sân bỗng nhiên xuất hiện một tiếng "đông" dị thường.

"Này!"

Mọi người nhìn lại.

Khối pha lê loại Đế Vương Lục trong tay Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên rơi xuống mặt đất.

Nam tử gầy gò kia hết sức khẩn trương, vậy nên mới phát ra một tiếng kinh hô.

Đây chính là đồ vật có giá trị hơn 60 triệu, vật này nếu bị ném vỡ trên mặt đất vậy sẽ tổn thất rất nhiều.

"Người cẩn thận một chút, nếu ném hỏng thì làm sao bây giờ? !" Nam tử gầy còm nói với Vương Hạo Nhiên.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên thầm cảm thấy buồn cười.

Đồ của ta, người khẩn trương làm mẹ gì?

Ngọc thạch này được bao bọc hết sức kỹ lưỡng, thêm vào đó

khoảng cách rơi xuống đất rất ngắn, nào có dễ bị hỏng như vậy.

“Thứ này có hơi nặng, tay ta lại bị trói, thực sự không tiện cầm được.” Vương Hạo Nhiên nói với nam tử gầy còm.

Không có khả năng Vương Hạo Nhiên buông ra.

Nam tử gầy còm bắt đắ dĩ chỉ có thể chậm chậm ngồi xổm xuống, nhặt khối ngọc thạch kia.

Hắn rất cẩn thận, tuy là ngồi xổm trên mặt đất nhặt đồ, nhưng mà súng đồ chơi trong tay lại nhất quyết chỉ vào Vương Hạo Nhiên, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên không rời.

Đúng lúc này.

Dây thừng trói chặt Vương Hạo Nhiên bị lỏng.

Vương Hạo Nhiên xông lên phía trước, cướp đoạt súng giả trong tay nam tử gầy còm.

Hai người cuốn thành một khối.

Tài xế và bảo an thấy thế, muốn xông lên phía trước hỗ trợ.

Nhưng mà trong lúc Vương Hạo Nhiên tranh giành, cây súng giả kia chỉ tới chỉ lui, trong nhất thời làm bọn họ không dám lại gần.

Ai cũng sợ bị bắn trúng là đi toi.

Vương Hạo Nhiên vẫn đang gắng sức tranh đoạt với nam tử gầy còm, hai người nhìn như sà sà với nhau, ai cũng không tranh được với ai.

Vương Hạo Nhiên không đánh lại nam tử gầy còm sao?

Dĩ nhiên không phải.

Nếu như Vương Hạo Nhiên thực sự muốn thì trực tiếp dùng mấy chiêu Vịnh Xuân Quyền là có thể đánh nam tử gầy còm cho hắn gọi cha.

Miệng cây súng giả kia chỉ tới chỉ lui, hoàn toàn là do Vương Hạo Nhiên cố tình làm.

Mục đích sao, thật ra rất đơn giản.

Cây súng giả chỉ loạn một hồi, bỗng nhiên kịch dừng lại, trực tiếp chỉ về hướng Đường Băng Vân.

Đường Băng Vân bị hù dọa xém chút hồn muốn bay lên trời.

Chỉ cần ngón tay nam tử gầy còm nhẹ nhàng móc một cái, có khả năng là nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn.

Vương Hạo Nhiên biết là đã đến lúc, trực tiếp nghiêng thân một cái, ngăn lại nòng súng giả.

Trái tim Đường Băng Vân chấn động mãnh liệt.

Hắn... Hắn vì ta ngay cả tính mạng cũng không cần sao?!

【Đinh, độ thiện cảm nữ chính Đường Băng Vân đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 50. (Sinh lòng mến mộ).】

【Đinh, kí chủ thay đổi nghiêm trọng gương đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Bạch -30, hào quang phản phái kí chủ +30.】 Nam tử gầy còm đột nhiên kinh hô lên một tiếng.

B

Chương 55: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân

Ngay lúc mà Vương Hạo Nhiên ngăn chặn nam tử gầy còm này, mấy tên bảo an rút cục đã nhích tới gần, đồng loạt ra tay đoạt lại súng giả trong tay nam tử gầy còm, cũng không chế được hắn.

"Thì ra là giả, nhưng mà làm cũng giống thật lắm."

Tên bảo an đoạt súng giả kia phát hiện vật trong tay rất nhẹ, ngạc nhiên lên tiếng.

Cục diện được không chế, có người lập tức báo cảnh sát.

Đường Băng Vân cùng những bằng hữu kia đều thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cứ như đang nhìn anh hùng vậy.

Trong lòng Sở Bạch khó chịu.

Nếu không phải Vương Hạo Nhiên nhiều chuyện, gọi bảo an đem hắn trói lại.

Người làm anh hùng sẽ chính là hắn.

"Này, có thể buông ta ra hay không.?"

Tay chân Sở Bạch còn bị trói chặt, bởi vậy ồn ào một tiếng nói với

bảo an.

Những bảo an kia nghe vậy, chẳng những không mở trói cho hắn, ngược lại chất vấn:

"Tiểu tử, người nói xem, tại sao vừa rồi lại muốn hại Đường tổng của chúng ta?"

"Ta, ta không có, cây súng kia chỉ là giả, căn bản không gây thương tổn được người khác, bởi vậy ta mới ỷ lại không sợ gì cả." Sở Bạch giải thích.

"Mẹ nó, đã sớm biết là giả, vậy tại sao không nói thẳng ra.?"

". . ." Sở Bạch nghẹn lời.

Đường Băng Vân đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, chưa tỉnh hồn nói:

"Người sao lại xúc động như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

"Mới vừa rồi thật đúng là nguy hiểm, nhưng may mắn là mạng ta khá lớn." Vương Hạo Nhiên xoa cái trán không có mồ hôi lạnh, làm bộ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Đường Băng Vân thấy thế, cũng không đành lòng quở trách, chỉ ân cần hỏi han:

"Vẫn tốt chứ? Có thương thể chỗ nào hay là có bị thương bên trong không?"

"Chỉ là cổ tay bị trói nên có hơi mỏi mà thôi." Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Để ta xoa giúp người." Đường Băng Vân cũng mặc kệ Vương Hạo

Nhiên có nguyện ý hay không, trực tiếp giúp hắn xoa bóp cổ tay.

Hành động này khá là cương quyết, nhìn phong cách hành sự từ trước đến nay của nàng, dù sao là một người người cấp trên, một số hành động theo bản năng cực kỳ khó sửa đổi.

Nhưng mà trên mặt của Đường Băng Vân lại nhu hòa ấm áp.

Nữ trợ lý Đường Băng Vân ở bên cạnh nhìn đến ngây người.

Nàng làm trợ lý Đường Băng Vân cũng đã hai ba năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng thân thiết với một nam tử đến như vậy.

Xoa cái cổ tay mà đã bảo là thân thiết ư?

Có lẽ đối với những nữ nhân khác thì không phải, nhưng đối với Đường Băng Vân thậm chí còn không bắt tay cùng bạn khác giới mà nói.

Điều này đã chứng tỏ là rất thân thiết rồi.

"Tại sao vừa rồi người phải ngăn súng giả giúp ta?" Đường Băng Vân nâng lên con mắt mong nước nhìn chăm chú mắt Vương Hạo Nhiên.

"Ta thấy người gặp nguy hiểm, nên ta vô thức ngăn lại." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người không sợ chết sao?"

"Lúc ấy ta không nghĩ nhiều như vậy." Vương Hạo Nhiên dùng hai mắt đào hoa của chính mình nhìn chăm chăm Đường Băng Vân hỏi:

"Đường a di, vì sao người đột nhiên hỏi như vậy.?"

Đường Băng Vân nhú mày lại.

Lúc trước nàng thấy chức vị "Đường a di" này rất dễ nghe.

Nhưng bây giờ nghe thấy Vương Hạo Nhiên gọi như vậy, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không thoải mái.

"Không có gì, thật ra là ta lớn hơn vài tuổi so người mà thôi, người vẫn nên đừng gọi ta là Đường a di, không được tự nhiên."

Hiện tại bảo ta đừng kêu, vậy vừa này là sao?

Bị tiểu gia chọc cho xuân tâm manh động rồi lại muốn tiểu gia sửa lại.

Ha ha, không có cửa đâu.

Trừ phi người cùng ta về nhà, bằng không, ta nhất định sẽ không sửa lại đâu.

"Mẹ ta và người làm tỷ muội của nhau, theo bối phận, ta vẫn nên gọi người là Đường a di." Vương Hạo Nhiên dĩ nhiên nói.

Hiện tại Đường Băng Vân cực kỳ hối hận.

Sớm biết thì nàng đã không chiếm tiện nghi của Vương Hạo Nhiên.

Một bên khác.

Lão hiệu trưởng giúp Sở Bạch mở bó dây thừng ra.

Sở Bạch giành được tự do, nhưng trong lòng vẫn kìm nén chút tức giận.

Hắn nhìn một vòng xung quanh, trực tiếp đá đám lung tung vào nam tử gầy còm đang bị trói chặt một hồi.

Sau khi đã hả giận, cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn.

Sở Bạch không muốn ở lại nơi này.

Nguyên thạch có hàng tốt cũng đã mở xong, lưu lại nơi này còn có ý nghĩa cái lông.

Nghĩ đến đây, Sở Bạch oán hận nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Nếu như không phải Vương Hạo Nhiên, người phát tài sẽ chính là hắn.

Đây chính là hơn 120 triệu lạng!

Nhưng mà, vận khí của Vương Hạo Nhiên này cũng quá tốt rồi đi?

Chẳng lẽ hắn cũng có thấu thị?

Không, điều đó không có khả năng.

Sở Bạch lập tức phủ định.

Mình mới là thiên mệnh chi tử, Vương Hạo Nhiên này làm sao có thể có được thấu thị chứ.

"Hiệu trưởng, chúng ta đi thôi." Sở Bạch nói.

"Chờ một chút." Đường Băng Vân lên tiếng ngăn cản:

"Người đã sớm biết đó là một cây súng giả, tại sao không nói ra?"

"Lúc ấy ta cũng không chắc chắn."

"Đã không chắc chắn vậy sao người còn bức bách tên phi đồ kia như thế, người muốn hại chết ta sao?" Đường Băng Vân nghiêm giọng chất vấn.

Trong lúc nhất thời Sở Bạch không biết giải thích thế nào.

Chắc chắn là hắn không nói thật rồi.

Là vì ta muốn của người, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, vậy mới không nói cây sủng kia là giả.

"Đường tổng, lúc ấy Sở Bạch cũng coi như đã đứng ra, người đại nhân đại lượng, hà tất phải tính toán như thế." Hiệu trưởng đứng ra thay Sở Bạch giải quyết rắc rối.

"Nhậm hiệu trưởng, trước đây ta vẫn cho rằng người là người cực kỳ công đạo, nhưng theo cách nhìn của ta thì cũng không hoàn toàn chính xác."

Đường Băng Vân phát biểu cảm xúc rồi không để ý tới Sở Bạch nữa.

Hiển nhiên, nàng không có ý định truy xét Sở Bạch.

Lão hiệu trưởng biết, Đường Băng Vân đang cho mình chút thể diện nên mới không cùng Sở Bạch so đo.

Đồng thời lão hiệu trưởng cũng hiểu rõ, mặt mũi của mình sau này ở chỗ Đường Băng Vân sẽ càng ngày càng không thể dùng được.

Z

Chương 56: Tránh Xa Hắn Một Chút

Trung học Thủy Trạch.

Buổi chiều, sau khi tan học tiết cuối cùng, đã đến thời gian dùng bữa tối.

Rất nhiều học sinh lao tới nhà ăn để ăn cơm.

Hứa Mộ Nhan cũng nhân dịp này đi ra ngoài quán trà sữa ở ngoài trường.

Nàng còn nợ Vương Hạo Nhiên một ly trà sữa.

Bây giờ đến nơi này đương nhiên là để làm tròn lời hứa.

Nhưng mà ở trước mặt đưa cho Vương Hạo Nhiên trà sữa, Hứa Mộ Nhan có đôi chút thẹn thùng.

Vương Hạo Nhiên xin nghỉ buổi chiều, buổi tự học lúc tối mới đến.

Hứa Mộ Nhan muốn thừa dịp này đi mua trà sữa, đặt ở trong bàn học Vương Hạo Nhiên.

Đến lúc đó Vương Hạo Nhiên vừa đến sẽ phát hiện ra trà sữa bên trong bàn học, sẽ biết là nàng đưa.

Hứa Mộ Nhan chọn hai ly trà sữa yên ương.

Nàng không biết rõ Vương Hạo Nhiên thích vị gì, cho nên chỉ có thể dựa theo vị mình thích mà chọn.

Hai ly trà sữa yên ương còn có ưu đãi, có thể rẻ hơn một chút.

Lúc mà Hứa Mộ Nhan chờ đợi chủ quán làm trà sữa, một chiếc xe

trong cục cảnh sát dừng lại ở ven đường.

Cửa sổ xe mở ra, lộ ra một cái đầu là Hứa phụ.

"Nhan Nhan!"

Hứa Mộ Nhan nhìn lại, chạy về phía bên kia, cười nói:

"Phụ thân, sao người lại đến đây?"

"Có chút việc cần làm, đi ngang qua nhìn thấy người, nên muốn gọi người một chút."

Phụ tử hai người tán gẫu.

"Mỹ nữ, hai ly trà sữa uyên ương của người có rồi đây." Chủ quán ở phía sau kêu Hứa Mộ Nhan một tiếng.

Hứa Mộ Nhan cầm lấy trà sữa, nhìn Hứa phụ nói:

"Phụ thân, người muốn uống không, có muốn ta kêu cho người một ly không.?"

"Đồ uống của người trẻ tuổi các người ta không muốn uống, quá ngọt." Hứa phụ lắc đầu, sau đó trêu ghẹo nói:

"Hình như ta mới vừa nghe chủ quán nói cái này gọi là trà sữa uyên ương, người còn mua hai ly, không thể uống hết một mình được, một ly khác mua cho nam sinh nào thế?"

"Phụ thân, người đừng nói bậy." Hứa Mộ Nhan khinh bỉ.

"Đoạn thời gian trước người đánh cược cùng Sở Bạch, người sẽ không thua rồi chứ, hiện tại đã là bạn gái của hắn rồi sao?" Hứa phụ chợt nhớ tới một việc.

"Làm gì có, tên khoác lác kia nào có thể xếp top mười toàn lớp, kết quả kiểm tra lại là người thứ nhất đếm ngược." Nói đến việc này, Hứa Mộ Nhan liền cảm thấy buồn cười.

"Không thể nào, thứ nhất đếm ngược sao? Không phải đã nói hẳn tiến bộ cực lớn sao?" Hứa phụ kinh ngạc nói.

"Phụ thân, nói thật với người, thành tích Sở Bạch là dựa vào gian lận, đánh cược với ta cũng là muốn thông qua gian lận, gạt ta làm bạn gái hẳn, người này quá ghê tởm." Hứa Mộ Nhan buồn bực nói.

"Gian lận? Điều đó không có khả năng." Hứa phụ có chút không tin.

"Ta nói chính là thật, nếu không có Vương Hạo Nhiên giúp ta, có lẽ hẳn đã gian lận thành công."

"Vương Hạo Nhiên?"

"Là bạn học của ta."

"Cái tên này ta có chút ấn tượng, ta nhớ là đã nghe từng người nhắc đến, trong nhà hẳn có rất nhiều tiền, là một phú nhị đại." Hứa phụ nhíu mày.

"Đúng vậy, mỗi ngày hẳn đi học đều có Cullinan đưa đón, trong nhà còn có rất nhiều tiền."

"Người cách loại người này xa một chút, biết không?"

"Vì sao?"

"Tóm lại nghe ta không sai đâu, những tên phú nhị đại kia không được mấy ai là người tốt."

"Phụ thân, người cũng không thể một gậy lật úp một thuyền người, Vương Hạo Nhiên hẳn rất tốt, học giỏi, dáng dấp lại đẹp mắt, ca hát

lại dễ nghe. . ." Khóe miệng Hứa Mộ Nhan lơ đãng lộ ra ý cười, đếm kỹ những ưu điểm của Vương Hạo Nhiên.

Hứa phụ nghe vậy, lông mày lại càng nhăn chặt lại:

"Nhan Nhan, không lẽ ngươi đã thích tên Vương Hạo Nhiên này rồi?"

"Không có không có, làm gì có, làm sao ta có thể thích hắn được. . ." Hứa Mộ Nhan lập tức phủ nhận.

Hứa phụ có sở trường quan sát, cũng đã nhìn ra manh mối.

"Nhan Nhan, ta thà rằng để ngươi thích Sở Bạch, cũng không nguyện ý để ngươi thích tên Vương Hạo Nhiên kia."

"Phụ thân, Vương Hạo Nhiên đã làm gì chọc đến ngươi, có vẻ ngươi rất có địch ý với hắn." Hứa Mộ Nhan khẽ chau lông mày lại.

"Sau này không cần đề ý tên Vương Hạo Nhiên kia, tốt nhất là một câu cũng đừng nói với hắn." Hứa phụ lập tức nghiêm túc lên.

"Vì cái gì? !"

"Ngươi nghe lời của ta là được rồi."

"Phụ thân, ngươi còn chưa từng gặp Vương Hạo Nhiên, vì sao lại có thành kiến đối với hắn như vậy?"

"Phụ nhị đại đều chỉ có một loại." Sắc mặt Hứa phụ có chút không dễ nhìn.

Hắn làm ở Cục Cảnh sát đã hơn hai mươi năm, đã xử lý rất nhiều vụ án phụ nhị đại ức hiếp nữ nhân kia.

Đối với ba chữ phụ nhị đại, có thể nói là thống hận vô cùng.

"Phụ thân, người thật là vô lý!"

Hứa Mộ Nhan có chút tức giận, xách theo trà sữa, quay về trường học.

Phía sau, âm thanh Hứa phụ truyền đến.

"Nhan Nhan, nhớ kỹ lời ta nói, nếu người không nghe, ta nhất định sẽ tự mình đi tìm tên Vương Hạo Nhiên kia nói chuyện!"

Cửa bệnh viện.

Vương Hạo Nhiên cùng Đường Băng Vân đi ra ngoài.

Sau khi giằng co với tên trộm, kỳ thực Vương Hạo Nhiên cũng không phải chịu vết thương nào.

Nhưng mà Đường Băng Vân không yên tâm, nhất định muốn kéo Vương Hạo Nhiên đi làm kiểm tra.

Hai người mới ra cửa bệnh viện, một người phụ nữ trung niên đã nghênh đón.

Nàng là luật sư mà Đường Băng Vân tìm.

Vị luật sư này mới làm xong việc từ chỗ Cục Cảnh sát đi ra.

Nàng kể với Đường Băng Vân tình huống đại khái một chút.

Nam tử gầy còm kia là công nhân của nhà máy Ngọc Thạch, do đánh bạc thiếu nợ rất nhiều, cho nên mới có ý nghĩ ăn trộm.

Nhưng mà ăn trộm không thành, bị nhân viên an ninh phát hiện.

Dưới sự hoảng hốt nên chạy bừa, vậy mới xông vào bên trong nhà lều đồ thạch.

"An luật sư, việc khởi tố ta giao cho người đi xử lý." Đường Băng Vân căn dặn luật sư một tiếng.

Loại vụ án bình thường này đều có luật sư công tố tới giải quyết, nhưng mà Đường Băng Vân lại không muốn dễ dàng tha tiểu tặc kia.

Nhà máy Ngọc Thạch có nội tặc, còn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Việc làm ăn của Đường Băng Vân cũng có thể bởi vậy mà bị ảnh hưởng, muốn một con ma bài bạc bồi thường tiền, khẳng định là không có khả năng.

Như thế phải cho đối phương dùng cách khác để chuộc tội.

"Đường tiểu thư yên tâm, giao cho ta là được." An luật sư tự tin gạt đầu, lập tức nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, tán thưởng nói:

"Tiểu tử, người thật dũng cảm!"

J

Chương 57: Phiền Não Của Hứa Mộ Nhan (1)

Nàng đã hiểu rõ toàn bộ quá trình sự kiện phát sinh, đã biết chuyện Vương Hạo Nhiên anh dũng bắt cướp.

"Cũng tạm được thôi." Vương Hạo Nhiên cười.

"Nhìn dáng vẻ của người, chắc là vẫn đang đi học đúng không?" An luật sư nhìn Vương Hạo Nhiên cực kỳ thuận mắt, bởi vậy hỏi thêm mấy câu.

"Ta học lớp mười hai ở trung học Thủy Trạch."

"Thật trùng hợp, nữ nhi của ta cũng học ở trường này, cũng đang học lớp mười hai."

"Vậy ư? Con gái của người tên là gì?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi.

Tuổi tác của An luật sư này xem ra đã hơn bốn mươi, nhưng mà vẫn có dư âm phong thái như cũ, có lẽ lúc trẻ cũng là một đại mỹ nữ.

Gien tốt như vậy, con gái nàng chắc cũng rất xinh đẹp.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên có hứng thú muốn biết.

"Nữ nhi của ta tên là Hứa Mộ Nhan, người biết nàng không?" An luật sư nói.

"Ta có học cùng lớp với nàng!!!" Hai mắt Vương Hạo Nhiên trợn lên.

Chuyện ở trên đời thật đúng là nhiều trùng hợp.

Thế mà lại được gặp gỡ mẫu thân của Hứa Mộ Nhan ở nơi này.

"Thì ra người và Nhan Nhan là bạn học hả." An luật sư cũng cực kỳ ngạc nhiên.

"Đúng vậy, thực ra ta nên nhìn ra, An a di người xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có người mới có thể sinh ra nữ nhi xinh đẹp như Hứa Mộ Nhan, nàng ở trường học của chúng ta là hoa khôi đó."

"Ta đã già rồi." An luật sư cười nói, ánh mắt nhìn Vương Hạo Nhiên đã trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

Sau khi An luật sư rời đi.

Đường Băng Vân và Vương Hạo Nhiên nói đến chuyện chính.

"Người đặc biệt tới tìm ta, đến cùng là có chuyện gì?"

"Trước hết để cho người nhìn một vài thứ." Vương Hạo Nhiên nói xong, lấy ra tám ảnh đã sớm chuẩn bị trước.

Những tấm hình này tất nhiên là hình bọn Phạm Kiếm, Phạm Thông và Tàn Thọ Sinh bị đánh đến sưng mặt mũi.

"Bọn họ là ai? Làm sao bị đánh thảm như vậy?" Đường Băng Vân nhìn mấy cái đầu heo trong hình mà choáng váng.

"Những người này là bạn học của ta, bọn hắn đều bị Sở Bạch đánh."

"Là tên tiểu tử đầu đinh kia sao?"

"Đúng vậy, tiểu tử này có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng!"

Đường Băng Vân cũng công nhận điểm này.

Tiểu tặc kia đã bị bảo an trói lại, đã không có bất luận năng lực gì có thể phản kháng, nhưng Sở Bạch lại đi tới hành hung hắn một trận.

Người bình thường không làm được việc này.

"Hắn đánh người thành thế này, trường học không khai trừ hắn sao?"

"Chỉ bồi thường ba vạn đồng mà thôi."

"Đánh người ta thành thế này mà chỉ bồi thường có ba vạn? Này cũng nhẹ quá." Đường Băng Vân lắc mạnh đầu, tiếp đó rất nhanh phản ứng lại:

"Lão hiệu trưởng bảo kê hắn?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu, cũng không quanh co lòng vòng nữa:

"Ta tới tìm người, thật ra là để người dùng quyền lực của chủ tịch trường điều lão hiệu trưởng đến vị trí khác, Sở Bạch kia không còn lão hiệu trưởng che chở, sau này sẽ không lớn lối như vậy."

"Được." Đường Băng Vân không nói nhảm, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Lão hiệu trưởng đã lớn tuổi, cũng không thể nào xử lý hết sự vụ trong trung học Thủy Trạch.

Chuyển hắn đến vị trí khác, trung học Thủy Trạch bên kia cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Hơn nữa Vương Hạo Nhiên đã mở miệng, nàng làm sao có khả năng từ chối.

Còn nữa, nàng cũng cảm thấy lão hiệu trưởng quả thật là quá thiên vị Sở Bạch, không chút công bằng.

"Tiền ngọc thạch ta sẽ mau chóng chuyển đưa cho người." Đường Băng Vân muốn tìm số thẻ Vương Hạo Nhiên.

"Ta đây không gấp."

Vương Hạo Nhiên nhìn đồng hồ:

"Đường a di! Bái bai, rảnh rồi ta sẽ liên hệ."

Lại nghe được cái tên gọi này, khuôn mặt xinh đẹp của Đường Băng Vân run rẩy một chút, nhưng lại không biết phải nói cái gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn Vương Hạo Nhiên lên chiếc Cullinan rời đi.

Nàng sửng sờ tại chỗ một hồi, cho đến khi chuông điện thoại di động vang lên mới bừng tỉnh.

Là Chân Lệ gọi tới.

"Băng Vân, chuyện người trao đổi với nhi tử ta thế nào rồi?"

"Ta đã đáp ứng hắn."

"Cảm ơn, rảnh rồi ta sẽ mời người đi thăm mỹ viện chăm sóc sắc đẹp." Chân Lệ cho là Đường Băng Vân nể mặt của mình nên mới đáp ứng Vương Hạo Nhiên.

"Được!" Đường Băng Vân lập tức đáp ứng, quỷ thần xui khiến nói:

"Chân Lệ tỷ, kỳ thực người và cha mẹ ta cùng vai vế, nói vậy thì ta nên gọi người là Chân a di mới đúng, sau này ta gọi người là Chân di nha."

Tính tình của Chân Lệ không quá tốt, nghe xong lời này, lập tức liền khó chịu:

"Đường Băng Vân người có ý gì? Ta đắc tội với người chỗ nào, người thay đổi xưng hô với ta luôn sao? Người đừng tưởng rằng người giúp nhi tử ta thì ta sẽ nể mặt người."

Nhân tình này ta sẽ trả lại người, dù sao hai nhà chúng ta có hợp

tác làm ăn, ta cho ngươi một ngàn vạn, việc này chúng ta không ai nợ nhau!"

"Chân Lệ tử, ta mới vừa nói đùa, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Đường Băng Vân vội vàng nhận lỗi.

Sau đó hàn huyên một hồi lâu mới khiến Chân Lệ nguôi giận.

Sau khi kết thúc trò chuyện, Đường Băng Vân nhin không được thờ dài một cái, thứ vai vế này thật khó có thể bỏ được.

Tài xế đưa Vương Hạo Nhiên đi dọc theo đường trường học.

Vương Hạo Nhiên nhàn rỗi không có chuyện gì, mở ra bảng thuộc tính nhìn coi.

【 Kí chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【 Điểm chiến lược: 289】

【 Điểm mị lược: 268】

【 Hào quang phản phái: 319】

【 Điểm phản phái: 1700】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại Sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần, kỹ năng diễn cấp Vua Màn Ảnh, Thấu thị】

Điểm phản phái vừa tròn 1700?

Vương Hạo Nhiên tiến vào thương trường trong hệ thống tìm Trú

Nhan Đan hạ phẩm.

【 Trú Nhan Đan hạ phẩm 1100 điểm phản phái (Chú thích: Sau khi sử dụng khóa dung nhan, hiệu quả kéo dài ba mươi năm.) có đổi hay không? 】

"Đổi!"

Vương Hạo Nhiên hạ mệnh lệnh cho hệ thống.

Đổi xong, Vương Hạo Nhiên không kịp chờ liền sử dụng Trú Nhan Đan hạ phẩm.

Đan được vào miệng, có một loại cảm giác ngọt ngào.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ăn hết thì không cảm giác được trên người có biến hóa rõ ràng gì.

Dựa theo giới thiệu về Trú Nhan Đan hạ phẩm thì hiệu quả của nó cần một thời gian dài mới có thể nhìn ra.

Vương Hạo Nhiên hiện tại chỉ mới 18 tuổi, chờ hẵn đến 48 tuổi vẫn sẽ như trước là 18 tuổi, vẫn là đáng dấp thiếu niên.

Sau 48 tuổi mới bắt đầu từ từ già yếu, nhưng mà điểm già yếu cũng bắt đầu từ 18 tuổi.

R

Chương 58: Phiền Não Của Hứa Mộ Nhan (2)

Nói một cách khác, Vương Hạo Nhiên so với người bình thường nhiều hơn 30 năm thanh xuân.

Còn thừa lại 700 điểm phản phái, còn có thể rút thưởng.

Lần trước rút được kỹ năng thấu thị như Sở Bạch, không biết là lần này có thể rút trúng cái gì đây?

Vương Hạo Nhiên mong đợi.

【 Thật đáng tiếc, kí chủ không quay được bất kì phần thưởng nào.】

Móa!

——

Tự học buổi tối.

Vương Hạo Nhiên mò ngăn bàn học, phát hiện bên trong có một ly trà sữa.

Có lẽ là do Hứa Mộ Nhan đưa.

Vương Hạo Nhiên uống một ngụm.

Ngọt.

Thật ngọt.

Nếu như ăn nhiều đồ ngọt sẽ rất dễ bị béo phì.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không cần lo lắng, Trú Nhan Đan không chỉ bảo trì dung nhan, còn có thể bảo trì vóc dáng.

Một bên uống trà sữa, Vương Hạo Nhiên lơ đãng liếc qua phương hướng có Hứa Mộ Nhan.

Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nhìn thấy gò má Hứa Mộ Nhan.

Nhưng rõ ràng phát giác được, hình như nàng đang không quan tâm, không suy nghĩ gì mà chăm chú học tập.

Nghỉ giữa tiết.

Vương Hạo Nhiên nhấn một tin kêu Ôn Tịnh ra nói chuyện.

Sân trường, trong đường nhỏ ở vườn hoa.

Một số học sinh ở nơi này đang tản bộ, tốp năm tốp ba, có bạn học, cũng có vài cặp đôi.

Ánh đèn nơi này lờ mờ, môi trường trong lành, trong không khí còn tràn ngập một mùi hương hoa.

Đặc biệt có tình ý.

Những cặp đôi kia muốn nói lời yêu đương sau buổi tự học buổi tối thì thích nhất là tới nơi này.

Ôn Tịnh được Vương Hạo Nhiên gọi ra, trong lòng hết sức mừng rỡ.

"Hứa Mộ Nhan hình như không vui, nàng làm sao vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Ôn Tịnh có chút mát mát nho nhỏ, nàng còn tưởng rằng Vương Hạo Nhiên gọi mình tới để hẹn hò.

Thì ra là mình đã nghĩ quá nhiều.

"Lúc chàng vạng tối, nàng ra bên ngoài mua trà sữa gặp được phụ thân của nàng, phụ thân của nàng muốn nàng cách xa người một chút, Nhan Nhan cảm thấy không hiểu nổi, thế là hai người có cãi vài câu."

Hứa Mộ Nhan là bạn thân kiêm bạn ngồi cùng bàn, Hứa Mộ Nhan có chuyện gì cũng sẽ chia sẻ với Ôn Tĩnh.

"Ta và phụ thân của nàng chưa từng gặp mặt, phụ thân của nàng hình như rất ghét ta."

"Có lẽ là phụ thân của nàng không muốn Nhan Nhan yêu đương, cho nên mới làm như vậy thôi."

"Sẽ không đâu." Vương Hạo Nhiên trực tiếp phủ định suy nghĩ này.

Lần trước Sở Bạch cùng với Hứa Mộ Nhan đánh cược, thành tích xếp top mười thì sẽ bắt Hứa Mộ Nhan làm bạn gái.

Hứa phụ lúc ấy còn thay Hứa Mộ Nhan đồng ý.

Như vậy có thể thấy được, Hứa phụ hẳn là một người sáng suốt, đối với chuyện yêu đương của nữ nhi sẽ không can thiệp nhiều.

Xem trọng Sở Bạch, nhắm vào mình?

Phụ thân này của Hứa Mộ Nhan sẽ không là nhân vật phụ trọng điểm đâu chứ nhỉ?

Wang Hào Nhiên cảm thấy khả năng này rất lớn.

"Người. . . Người quan tâm chuyện của Nhan Nhan như vậy, là muốn theo đuổi nàng sao?" Ôn Tĩnh nhin không được hỏi.

"Đúng." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Hứa Mộ Nhan là một trong các nữ chính, mình không tán thì nhân vật chính sẽ tán.

Nếu như nhân vật chính tán được, hào quang của nhân vật chính sẽ tăng theo, hào quang phản phái của mình sẽ giảm xuống.

Vậy đến lúc đó, mình sẽ cách cái chết không xa.

Nghe thấy lời của Vương Hạo Nhiên, Ôn Tịnh có chút ê ẩm.

Kỳ thực nàng đã sớm nghĩ ra, nhưng không nghĩ Vương Hạo Nhiên sẽ dứt khoát thừa nhận như vậy.

"Yên tâm đi, dù ta có theo đuổi được Hứa Mộ Nhan, người ta yêu nhất vẫn là người." Vương Hạo Nhiên thu thần sắc biến hóa của Ôn Tịnh vào trong mắt, rồi trấn an một chút.

"Có thật không?" Con người Ôn Tịnh sáng lên.

"Đương nhiên là thật!"

Tất nhiên là giả rồi.

Người mặc dù rất xinh đẹp, nhưng Hứa Mộ Nhan còn trên một bậc.

Ta đương nhiên sẽ càng thiên vị Hứa Mộ Nhan hơn.

Nhưng lời này đương nhiên không thể nói thẳng với Ôn Tịnh.

Làm một nhân vật phản diện, nếu chỉ dễ ngon dễ ngọt mà đã nói ra hết, vậy còn có thể gọi nhân vật phản diện sao?

"Tối hôm nay lúc đến giờ tự học, người giúp ta hẹn Hứa Mộ Nhan đi..."

Vương Hạo Nhiên bắt đầu phân phó cho Ôn Tịnh một số chuyện.

Hào quang phản phái của hắn đã từ 99 lúc đầu đạt tới 319, 220 điểm thêm ra đều đoạt được từ chỗ Sở Bạch.

Điểm hào quang nhân vật chính của Sở Bạch ban đầu là 357, vậy thì suy ra, có thể dễ dàng thấy hào quang nhân vật chính hiện tại của Sở Bạch là 137.

319 điểm hào quang phản phái đối với 137 điểm hào quang nhân vật chính, chênh lệch gần gấp đôi.

Về sự may mắn, Vương Hạo Nhiên đã không còn bị Sở Bạch khắc chế nữa.

Độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan đối với Vương Hạo Nhiên là 50, đã đạt tới mức ái mộ.

Vốn Vương Hạo Nhiên còn dự định xoát từ từ, nâng độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan lên cao hơn chút nữa, rồi mới cựa đở nàng.

Nhưng từ tình hình này, Vương Hạo Nhiên cảm thấy cũng không cần đêm dài lắm mộng nữa, phải sớm thu lấy Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan đối với hắn có cơ sở tình cảm, cộng thêm khí vận Vương Hạo Nhiên lại không bị Sở Bạch khắc chế.

Xác suất thành công thu lấy Hứa Mộ Nhan vẫn rất cao.

Chỉ cần thành công, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch tất nhiên sẽ giảm xuống rất nhiều.

Đến lúc đó, Vương Hạo Nhiên lại cho một kích cuối cùng, trực tiếp làm nát bấy hào quang nhân vật chính của Sở Bạch.

Sau khi nói chuyện cùng Ôn Tịnh xong, Vương Hạo Nhiên bảo nàng trở về phòng học trước.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức rời đi, mà là gọi một cú điện thoại cho Vương Hưởng.

“Ta muốn tán gái, giúp ta tạo khung cảnh lãng mạn một chút, địa điểm thì, ngay tại chỗ bên sông của trường học, thời gian từ 9h 30 đến 10h.”

Điện thoại kết nối, Vương Hạo Nhiên cũng không nói nhảm, nói thẳng chuyện chính.

“Nhi tử thật tuyệt, nhanh như vậy đã muốn thay đổi bạn gái!” Vương Hưởng nghe xong tán dương, vội vàng nói:

“Giao cho ta, ta lập tức để người đi làm!”

“Tốt, cha, ta chờ tin tức của người.” Vương Hạo Nhiên cúp máy, không khỏi cảm khái.

Mình với phụ thân tiện nghi tuy không thể hiện tình cảm gì, nhưng mà phụ thân tiện nghi này đối với mình ngược lại rất tốt a.

Quả thực là hữu cầu tất ứng.

Hắn bỗng cảm thấy, kỳ thực làm một phú nhị đại phản phái cũng rất tốt.

Chương 59: Giám thị

Trên hành lang ngoài phòng học.

Sở Bạch nhận được một cú điện thoại.

Thông báo hiện tên Hứa Mộ Nhan.

Nhưng Sở Bạch biết, đây chắc hẳn không phải là do Hứa Mộ Nhan gọi.

Hứa Mộ Nhan đi học không mang theo điện thoại di động.

Sở Bạch nhận điện thoại, bên kia truyền tới giọng của nam nhân ân cần thăm hỏi âm thanh.

Thanh âm này Sở Bạch nhớ kỹ.

“Hứa thúc thúc, sao người lại gọi vào số ta?” Sở Bạch kinh ngạc nói.

“Có chút việc muốn nói chuyện với người một chút, bây giờ có tiện không?”

“Bây giờ đang là giờ tự học buổi tối, ta có thể nghe điện thoại, có chuyện gì ngài cứ nói.”

Bên cạnh Sở Bạch, cũng có mấy học sinh đang tựa vào lan can hành lang, nhìn cảnh bên dưới tầng.

Nhưng Sở Bạch cũng không để ý.

“Người thích Nhan Nhan nhà ta?” Hứa phụ bất thành lình hỏi.

Sở Bạch sửng sò, hoàn toàn không nghĩ tới Hứa phụ lại đột nhiên hỏi cái này.

Nghĩ nghĩ, hần trịnh trọng gật đầu trả lời:

“Vâng, thích!”

“Không tệ, có can đảm thừa nhận lòng mình.” Hứa phụ tán thưởng.

“Hứa thúc thúc, người gọi điện thoại tới, không phải là cố ý chỉ hỏi ta cái này đấy chứ?”

“Một phần nguyên nhân thôi, ta còn muốn hỏi người một chút, khi Nhan Nhan ở trường học, có phải rất thân với một người tên Vương Hạo Nhiên không?”

“Đúng vậy đúng vậy, Vương Hạo Nhiên kia thường xuyên quấy rối Hứa Mộ Nhan, người này rất xấu, dưới tay có một đám tiểu đệ, hoành hành bá đạo trong trường học, hơn nữa đặc biệt hoa tâm, đã tìm rất nhiều bạn gái!” Sở Bạch thừa cơ đen một đọt Vương Hạo Nhiên.

“Ta biết ngay Vương Hạo Nhiên không phải là một đứa tốt mà!” Hứa phụ phẫn nộ lên giọng.

“Hứa thúc thúc, Hứa Mộ Nhan tuổi nhỏ vô tri, không hiểu chuyện, ta thấy người phải khuyên nhủ nàng thật nhiều, bảo nàng cách xa Vương Hạo Nhiên một chút.” Sở Bạch nhân lúc rên sất còn nóng.

“Hôm nay lúc chạng vạng tối, ta gặp Nhan Nhan ở ngoài trường, ta đã khuyên một lần, nhưng Nhan Nhan không nghe, suýt chút nữa còn rùm beng lên với ta.” Hứa phụ thở dài một cái, lập tức nói:

“Sở Bạch, người có thể giúp ta một việc hay không?”

“Hứa thúc thúc ngài nói đi, ta xông pha khói lửa cũng không chối từ!”

“Không nghiêm trọng như vậy, ta hy vọng khi người ở trường học, hãy giúp ta nhìn Nhan Nhan, đặc biệt là lúc nàng và Vương Hạo Nhiên có tiếp xúc bất thường, người nhất định phải kịp thời nói cho ta biết.”

“Không thành vấn đề, cứ tin tưởng ở ta!”

Sở Bạch vội vã đáp ứng.

Hắn đã sớm không vừa mắt Vương Hạo Nhiên, có được cơ hội tốt có thể phá hư quan hệ Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan này, đúng là khéo!

Vương Hạo Nhiên đi tới phòng học.

Một tiểu đệ lập tức đến báo cáo.

Nội dung báo cáo, tất nhiên là cuộc điện thoại vừa rồi của Sở Bạch.

“Phụ thân Hứa Mộ Nhan để Sở Bạch giám thị nữ nhi của mình, một khi phát hiện Hứa Mộ Nhan và mình tiếp xúc, liền lập tức báo cáo hắn?”

Vương Hạo Nhiên có được tình báo quan trọng này, hắn lập tức chuyển 1 vạn đồng cho tiểu đệ vừa báo cáo.

Đây chính là ưu thế của phú nhị đại phản phái, trong trong ngoài ngoài phòng học khắp nơi là tai mắt của hắn.

Vương Hạo Nhiên rất may đã kịp thời biết được tin tức này.

Hắn vốn dự định, đêm nay cửa sổ Hứa Mộ Nhan.

Nếu như không biết việc Sở Bạch giám thị.

Vương Hạo Nhiên có thể chắc chắn, hắn vừa lừa gạt Hứa Mộ Nhan đến khách sạn, phụ thân Hứa Mộ Nhan sẽ đến giết hắn.

Khung cảnh đó, Vương Hạo Nhiên không dám tưởng tượng.

“Giờ xem ra phải thay đổi kế hoạch.” Vương Hạo Nhiên suy tư.

Chuyện hẹn Hứa Mộ Nhan không thay đổi, nhưng lừa gạt nàng đi khách sạn thì thôi.

Còn Sở Bạch, cũng không cần thiết phải trốn tránh hắn.

Hắn thích giám thị, vậy cứ để hắn giám thị, thích báo cáo, vậy cứ để hắn báo cáo.

Để xem hắn xử lý kiểu gì.

Vương Hạo Nhiên bảo tiểu đệ kêu Phạm Kiếm đến.

“Lão đại, có chuyện gì không?” Phạm Kiếm vui vẻ hỏi.

Vương Hạo Nhiên không lập tức đáp lời, mà là trực tiếp chuyển 5 vạn đồng cho Phạm Kiếm.

Phạm Kiếm có hơi ngơ ngác.

“Lúc nữa đến giờ tự học buổi tối, người lập tức đi ngân hàng gần đây rút tiền mặt với con số này, tiếp đó người giúp ta làm một chuyện, làm xong, tiền này sẽ là của người.” Vương Hạo Nhiên phân phó.

“Không làm tốt thì sao?” Phạm Kiếm nhin không được hỏi.

“Không làm tốt, vậy người chuẩn bị nhảy xuống con sông ngoài kia

đi.”

“Không có nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Chính là nghiêm trọng như vậy đấy, chuyện này không khó, nếu người không làm tốt, đứt khoát chết đi là xong .”

“Lão đại, người phân phó đi.”

“Một lúc nữa tự học buổi tối đi lấy tiền, người đi...”

Vương Hạo Nhiên rĩ tai với Phạm Kiếm.

【 Đỉnh, túc chủ điều khiển phía sau màn, dời Nhậm hiệu trưởng của phe nhân vật chính đến cương vị khác, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

Trong lúc tự học buổi tối đó, Vương Hạo Nhiên nhận được một tin tức.

Chuyện này khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn còn cho là, Đường Băng Vân phải qua mấy ngày nữa hoà hoãn một chút, mới có thể dời lão hiệu trưởng đến cương vị khác.

Không nghĩ tới động tác Đường Băng Vân nhanh đến như vậy.

Chạng vạng tối vừa đáp ứng hắn, buổi tối đã lập tức hạ đật chỉ thị cho lão hiệu trưởng.

Lão hiệu trưởng vừa rời đi, che chở của Sở Bạch ở trường học liền mất.

Kế tiếp nếu như muốn trong trường học đối phó Sở Bạch, vậy thì trở

nên đơn giản nhiều.

Cuối cùng một tiết tự học buổi tối đã kết thúc.

Hứa Mộ Nhan đẩy xe đạp đi ra cổng trường.

Sở Bạch đi theo ở phía sau.

Sau khi ra khỏi trường, Sở Bạch chuẩn bị cùng Hứa Mộ Nhan ai về nhà nấy.

Có điều Sở Bạch đột nhiên phát hiện, Hứa Mộ Nhan không đi theo hướng trở về nhà, mà là hướng đến bờ sông cạnh trường học.

Sở Bạch cảm thấy kỳ quái, nhanh chóng đi theo.

Hắn đi theo Hứa Mộ Nhan tới bờ sông.

Chỗ lan can đá ở bờ sông, có một người đang đợi.

Chính là Vương Hạo Nhiên.

Sở Bạch tức giận!

Hứa Mộ Nhan không ngoan ngoãn về nhà, thế mà tới hẹn hò với Vương Hạo Nhiên!

Thực sự là không biết xấu hổ!

Sở Bạch rất muốn xông lên, phá cuộc hẹn hò của hai người.

Nhưng hắn vẫn nhịn được.

Xông lên quấy rối, sẽ chỉ khiến Hứa Mộ Nhan phản cảm.

Lợi bất cập hại.

Sở Bạch nghĩ nghĩ, lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho Hứa phụ.

“Alo, Sở Bạch, có chuyện gì rồi?”

“Giờ tự học buổi tối đã kết thúc, Hứa Mộ Nhan không trở về, mà là đang cùng Vương Hạo Nhiên hẹn hò tại bờ sông!”

“Cái gì?!”

|

Chương 60: Hẹn hò bờ sông

Hứa phụ tức giận:

“Người coi chừng kỹ, nhất định phải giám sát chặt chẽ, phòng ngừa cái tên Vương Hạo Nhiên tiểu tử, mang theo Nhan Nhan đi địa phương khác, ta lập tức liền đến!”

Sở Bạch nghe thấy đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Rõ ràng Hứa phụ đang gấp gáp xuất phát.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ coi chừng!” Sở Bạch mừng rỡ cúp điện thoại.

Phụ thân Hứa Mộ Nhan làm nghề gì, Sở Bạch tương đối rõ ràng.

Cái kia quyền cước thế nhưng là luyện qua.

Một lúc nữa phụ thân Hứa Mộ Nhan tới, xem ra nhất định sẽ đánh Vương Hạo Nhiên một trận rất đau.

Vương Hạo Nhiên kia là phú nhị đại áo đến đưa tay cớm tới há miệng, gầy yếu, có thể chịu được mấy quyền của phụ thân Hứa Mộ Nhan đây?

Sở Bạch rất hiếu kì, cũng rất chờ mong.

“Một lúc nữa sẽ có trò hay để nhìn!”

“Sở Bạch, người lén lén lút lút trốn ở chỗ này làm cái gì?”

Lúc Sở Bạch đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan, sau lưng truyền tới một âm thanh.

Sở Bạch nhìn lại, lập tức khinh bỉ:

“Phạm Kiếm, ta ở đây liên quan gì đến người, người lại kiếm chuyện, có tin ta đánh người không!”

“Ta không tin, người đánh ta thử xem!” Phạm Kiếm đi về phía trước mấy bước.

“Người!”

Sở Bạch bóp bóp nắm tay, nhưng rất nhanh lại buông ra.

Hắn ngược lại rất muốn đánh Phạm Kiếm một trận, nhưng không

dám gánh chịu hậu quả như trước kia.

Giờ tự học buổi tối, lão hiệu trưởng đã tới tìm hắn.

Lão hiệu trưởng nói phải rời khỏi trung học Thủy Trạch ngay, phải đến trường học khác làm hiệu trưởng.

Đã mất đi phù hộ của lão hiệu trưởng, Sở Bạch nếu đánh nhau một lần nữa, không chừng liền bị trực tiếp đuổi.

“Tên rác rưởi, ta biết ngay người không dám đụng đến ta.” Phạm Kiếm cười đắc ý, hất túi sách lên, cưỡi xe đạp rời đi.

Nhưng khi vung túi sách, từ trong túi sách rơi ra một bó đồ.

Phạm Kiếm đã cưỡi xe đạp đi xa.

Mà cái bó rơi lẻ loi trên đất kia, chung quanh đều không có ai nhìn thấy.

Sở Bạch lập tức đi nhặt lên.

Một bó này tất cả đều là tiền, đoán chừng ít nhất 5 vạn.

“Phạm Kiếm không thể có nhiều tiền như vậy, ta thấy nhất định là Vương Hạo Nhiên thưởng cho hắn, đây là số tiền bất nghĩa, có điều bây giờ thuộc về ta!”

Sở Bạch không do dự nhét tiền giấy vào trong cặp sách của mình.

Trong lòng của hắn không có chút cảm giác tội lỗi nào.

Vừa rời Phạm Kiếm khiêu khích, mình đã nhịn không đánh hắn.

Coi như hắn gặp may mắn.

Tiền này coi như Phạm Kiếm bồi lễ cho mình.

Ngược lại vừa rồi Phạm Kiếm không chú ý tới việc mình bị rút tiền, nếu như phát hiện, cho dù quay lại, chắc chắn hẳn cũng không rõ bị rơi nơi nào.

Giờ đang vào đầu hạ.

Thời tiết tương đối khô nóng, bờ sông có gió mát phát phơ thổi, khiến người ta cảm thấy phá lệ mát mẻ.

Hứa Mộ Nhan dừng xe đạp lại, trong lòng có chút khẩn trương.

Trước đây nàng học xong tiết tự học buổi tối, đều là thẳng về nhà đi, lần đầu tiên nàng không theo lúc về nhà, tới ứng một cái nam sinh hẹn.

Tự học buổi tối kết thúc lúc 9h30, giờ đã 9h40.

Hứa Mộ Nhan vốn không muốn tới, nhưng vẫn bị quỷ thần xui khiến mà tới.

“Người kêu ta qua làm cái gì?” Hứa Mộ Nhan cẩn thận hỏi.

“Trà sữa cũng không tệ lắm, chỉ là hơi ngọt quá.” Vương Hạo Nhiên cười cười.

“Người gọi ta tới, chính là đặc biệt nói chuyện này?” Hứa Mộ Nhan sống sờ.

“Đúng a, bằng không thì người cho rằng là cái gì?”

“...” Hứa Mộ Nhan.

“Được rồi, không nói giỡn với người, ta bảo người tới, là muốn khuyên bảo người.”

“Người đã biết, Ôn Tịnh nói cho người à?”

“Nàng nói ra trong lúc vô tình.”

“Này này, ta suýt chút nữa vì người mà âm ỉ lên với cha ta, nhưng ta tuyên bố a, ta cũng không thích người!” Hứa Mộ Nhan cường điệu nói.

“Ta biết, ta biết.” Vương Hạo Nhiên biết nàng là mạnh miệng.

“Người hiểu thì tốt.” Hứa Mộ Nhan thở dài một hơi.

“Người gọi điện thoại cho mẫu thân người đi, nói phải đi một lúc với đồng học tại bờ sông, bảo nàng tới đón người.”

Wang Hào Nhiên đưa điện thoại di động của mình cho Hứa Mộ Nhan.

“Lúc nữa ta tự cưỡi xe đạp trở về là được rồi.”

“Vừa tan học nên học sinh nhiều, trên đường sẽ an toàn, người đạp xe đạp không sao, nhưng một lát nữa đi trên đường người sẽ rất ít, một mình người đi xe đạp sẽ không an toàn.”

Nghe vậy, lòng Hứa Mộ Nhan hiện ra một tia ấm áp.

Hắn, vẫn rất lo nghĩ vì mình.

Wang Hào Nhiên trêu ghẹo: “Hơn nữa, người có nghĩ tới không, ở đây chung quanh không có người nào, ta và người ở cùng nhau, người không sợ ta nổi lòng xấu xa đối với người ư? Gọi mẫu thân người tới đón người, người sẽ không sợ đơn độc ở cùng ta.”

Hứa Mộ Nhan giật mình, nàng thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này.

Hoặc chính xác mà nói, nàng căn bản không có lòng phòng bị đối với Vương Hạo Nhiên.

“Người còn nghĩ rất chu đáo.” Hứa Mộ Nhan hứ một tiếng, trong lòng lại nhịn không được thềm nghĩ.

Nếu như nữ sinh nào làm bạn gái của tên này, chắc sẽ rất hạnh phúc nhỉ?

Dáng dấp đẹp trai, gia thế lại tốt, học tập cũng tốt, ca hát êm tai, máu chốt là đối với nữ sinh rất cẩn thận, rất quan tâm, làm cho người ta có cảm giác an toàn.

【Đinh, lay động trái tim của một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan, thu được 200 điểm phản phái.】

Hứa Mộ Nhan nhận lấy điện thoại của Vương Hạo Nhiên, gọi điện thoại cho mẫu thân.

Trò chuyện kết thúc.

“Bờ sông rất mát mẻ, chúng ta đi dạo chứ?” Vương Hạo Nhiên nói.

“Được.”

Hứa Mộ Nhan gật đầu.

Hai người sóng vai, ở bờ sông hóng gió, nhìn cảnh đêm của bờ sông.

Giữa hai người, mu bàn tay và bả vai thỉnh thoảng sẽ đụng phải nhau.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy rõ Hứa Mộ Nhan đang rất căng thẳng.

Nghiêng đầu xem xét, gò má của nàng đo đỏ.

“Nhìn bên kia!”

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên chỉ chỉ trước con sông.

“Không có gì cả, người nhìn gì?” Hứa Mộ Nhan hơi nghi hoặc.

Vương Hạo Nhiên cười không nói, nhìn thời gian trong điện thoại, ước chừng mười mấy giây sau.

“Phanh!”

“Phanh phanh!”

.....

Trước sông, pháo hoa phóng lên trời, nổ tung ở giữa không trung, tỏa ra màu sắc chói mắt lộng lẫy, đẹp không sao tả xiết.

Ánh mắt chiếu dọc theo bờ sông đều có thể bắt gặp cảnh đẹp với màu sắc sặc sỡ.

Quanh bờ sông sáng như ban ngày.

Trên gương mặt xinh đẹp Hứa Mộ Nhan cũng nở rộ nụ cười vui vẻ rực rỡ.

Chương 61: Đều Đã Tới

Pháo hoa kéo dài mười phút đồng hồ mới dừng lại.

Đừng xem thường khoảng thời gian ngắn này, pháo hoa được bắn thành từng hàng từ bên kia bờ sông.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy thôi, sơ sơ đã tốn 800 ngàn.

Nhưng mà hắn cũng không để ý, hôm nay mới vừa kiếm lời hơn 120 triệu.

800 ngàn chỉ là chín trâu mất một sợi lông thôi.

"Đẹp không?" Vương Hạo Nhiên dùng cặp mắt đào hoa nhìn vào Hứa Mộ Nhan ở đối diện.

Hứa Mộ Nhan gật đầu.

Vương Hạo Nhiên không bắt ngờ với điều này.

800 ngàn tạo sự lãng mạng, có thể khó nhìn sao?

"Ngươi. . . Là ngươi chuẩn bị?" Hứa Mộ Nhan cảm thấy đó không phải là trùng hợp.

"Thích không?"

"Thích, nhưng vì. . . Vì cái gì?" Hứa Mộ Nhan cảm giác được lòng mình đang cuồn loạn.

"Nhìn ngươi không vui, làm vậy để ngươi vui vẻ lên một chút."

Vương Hạo Nhiên nhìn về phía Hứa Mộ Nhan:

"Cho nên, bây giờ người đã vui vẻ lên chút nào chưa?"

Hứa Mộ Nhan đón nhận ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, nặng nề gật đầu.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Hứa Mộ Nhan đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 60. (Sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện gốc, thu được 200 điểm phản phái.】

"Người tốn nhiều tâm tư như vậy, chỉ đơn thuần là muốn làm cho ta vui vẻ lên chút thôi sao?" Hứa Mộ Nhan can đảm hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta là bạn mà." Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Đúng. . . Đúng vậy, chúng ta là bạn bè."

Hứa Mộ Nhan cũng cười theo, nhưng trong lòng lại có chút mất mát.

—

Ở chỗ không xa.

Sở Bạch núp trong vườn hoa ở bờ sông trông đôi nam thanh nữ tú đang nhìn nhau, trong lòng tức giận không chịu được, phá hoại không ít hoa cỏ bên cạnh.

Đúng lúc này.

Một chiếc xe đi trên đường bỗng nhiên dừng lại.

Trên xe có một nam tử trung niên sắc mặt âm trầm bước xuống.

"Hứa thúc thúc!"

Sở Bạch đổi giận thành vui, vẫy tay với nam tử trung niên.

"Nhan Nhan cùng tên tiểu tử Vương Hạo Nhiên kia ở đâu?" Hứa phụ đi tới trước mặt Sở Bạch, trầm giọng hỏi.

Thân thể Hứa phụ cường tráng, trên dưới toàn thân đều tràn đầy sức mạnh.

Sở Bạch có thể cảm giác được rõ ràng Hứa phụ đang đè nén lửa giận.

Phản lửa giận này nếu bộc phát thông qua nắm tay, nhất định sẽ rất đáng sợ.

Sở Bạch chờ không nổi nữa.

"Bọn họ ở đằng kia!" Hấn chỉ tay qua vườn hoa.

Hứa phụ nặng nề bước chân đi về hướng Sở Bạch chỉ.

Sở Bạch thì theo ở phía sau, cố gắng kiểm soát mình không cười ra tiếng.

"Nhan Nhan!"

Hứa phụ đi tới phía sau Hứa Mộ Nhan hô một tiếng.

Hứa Mộ Nhan đang đắm chìm trong sự tốt đẹp, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

"Phụ thân, tại sao ngươi lại tới đây, mẫu thân đâu?" Hứa Mộ Nhan còn chưa hiểu tình huống.

Nàng tưởng rằng mẫu thân kêu phụ thân tới đón nàng.

"Sao ta lại tới đây ư?!" Hứa phụ nổi giận kêu một tiếng, chỉ Vương Hạo Nhiên:

"Nếu như ta không tới, khẳng định tối nay người đã bị tiểu tử này lừa đến phòng của khách sạn nào đó rồi!"

Trong lòng Vương Hạo Nhiên bắt đầu hồi hộp.

Má nó.

Sao mà phụ thân của Hứa Mộ Nhan lại đoán chuẩn như vậy chứ? !

Nếu như không phải tiểu đệ mật báo, được biết chuyện Sở Bạch báo với phụ thân Hứa Mộ Nhan, thì Vương Hạo Nhiên còn định lừa Hứa Mộ Nhan đi khách sạn nữa.

Trong lòng toát ra những ý nghĩ này, đồng thời Vương Hạo Nhiên cũng tiêu tốn 100 điểm phản phái, lập tức tra xét thuộc tính của phụ thân Hứa Mộ Nhan.

Nhìn bộ dạng kích động của phụ thân Hứa Mộ Nhan, không chừng một lúc nữa sẽ động thủ với mình.

Trước đó vẫn nên tìm hiểu một chút thì tốt hơn.

【 Vai phụ: Hứa Chính (Trước mắt thuộc về phe cánh của nhân vật chính, có thể xúi giục)】

【 Điểm chiến lược: 209】

【 Điểm mị lược: 103】

【 Hào quang vai phụ: Không 】

【 Kỹ năng: Cận chiến tổng hợp cấp cao 】

209 điểm chiến lược là cực cao, nhưng mà so sánh với 289 điểm chiến lược của Vương Hạo Nhiên vẫn là thấp hơn không ít.

Nếu như đơn đấu thì Vương Hạo Nhiên có thể dùng Vịnh Xuân Quyền cấp Đại Sư mà dễ dàng thắng kỹ năng Cận chiến tổng hợp cấp cao của đối phương.

Trước mắt thuộc về phe cánh của nhân vật chính? Chẳng trách Sở Bạch có thể nói chuyện như thế.

Có thể xúi giục?

Ý là nếu ta biểu hiện tốt là có thể làm cho đối phương công nhận sao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

"Phụ thân, người nói bậy bạ gì đó, ta chỉ cùng Vương Hạo Nhiên đi dạo bên bờ sông một chút mà thôi." Hứa Mộ Nhan thấy phụ thân rất tức giận, giống như sắp mất khống chế, bởi vậy gắt gao kéo cánh tay phụ thân.

Hứa Chính rất muốn xông lên phía trước cho Vương Hạo Nhiên một quyền, nhưng lại sợ làm thương tổn đến nữ nhi, khó cả đôi đường, chỉ có thể giằng co tại chỗ.

"Hứa thúc thúc, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, có lẽ người đã có hiểu lầm gì đó với ta rồi." Vương Hạo Nhiên bình tĩnh nói.

"Ta không hiểu lầm, lúc này đã sắp mười giờ rồi, người không về nhà, lại hẹn Nhan Nhan nhà ta đến nơi này, còn dám nói không có ý

đồ bất chính? !"

"Ta có thể thề, nếu ta hẹn Hứa Mộ Nhan đến nơi này là có ý đồ xấu thì ta sẽ bị sét đánh, chết không được toàn thân!" Vương Hạo Nhiên nói ra lời thề độc.

Hắn là một tên phản phái, không sợ trời không sợ đất, thề độc có gì đặc biệt hơn người sao?

Nếu như lời thề mà ứng nghiệm thì sấm ở trên bầu trời không biết phải đánh chết bao nhiêu người nữa.

"Vương Hạo Nhiên, người đừng có nói dối, người hẹn Hứa Mộ Nhan đến nơi này nhất định là không có ý tốt, ta vừa mới nhìn thấy người nhiều lần muốn nắm tay Hứa Mộ Nhan, thậm chí còn muốn ôm lấy nàng." Sở Bạch thêm mắm dặm muối phun ra lời nói dối.

"Gạt người giống như người ấy hả?" Vương Hạo Nhiên bị chọc cười.

Nhân vật chính, giờ trò đánh cược còn chưa tính, lại còn muốn vu oan người khác!

Vương Hạo Nhiên mới vừa rồi cùng Hứa Mộ Nhan ở chung, hoàn toàn không có chút động tác nào tương tự.

"Dám làm không dám chịu sao?" Sở Bạch mỉa mai nói.

"Bây giờ ta nói cái gì cũng vô dụng thôi." Vương Hạo Nhiên cũng lười giải thích.

Hứa Chính này căm thù mình, lại cực kỳ tín nhiệm Sở Bạch.

Nghe thấy Sở Bạch nói như vậy lại càng tức giận hơn.

Nếu như không phải Hứa Mộ Nhan gắt gao giữ lấy hắn, không

chừng hấn đã xông lên động thủ.

"Nhan Nhan!"

Đúng lúc này, ở chỗ không xa vang lên giọng của một nữ nhân.

D

Chương 62: Điên Cuồng Bồ Dao (1)

"Lão bà, người. . . Sao người lại tới đây?" Hứa Chính nổi nóng xông lại sừng sốt.

Người tới chính là phụ thân Hứa Mộ Nhan, cũng chính là vị An luật sư mà ban ngày Vương Hạo Nhiên gặp được.

"Nhan Nhan gọi ta tới đón nàng." An luật sư giải thích một chút, nhìn không khí trong sân có chút gì đó là lạ, vì vậy nói:

"Tình huống gì đang xảy ra đây?"

"Tiểu tử này đêm hôm khuya khoắt hẹn nữ nhi của chúng ta đi ra đây để làm việc xấu đấy!" Hứa Chính hung hăng nhìn chăm chăm vào Vương Hạo Nhiên một chút.

Ánh mắt An luật sư nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, kinh ngạc nói:

"Tiểu tử, là người!"

"Các người biết nhau?" Hứa Chính giật mình.

"Ban ngày có một vụ án nên ta đã gặp hấn." An luật sư nói.

"Tiểu tử này ban ngày còn phạm tội, ta chắc chắn hấn không phải người tốt!" Hứa Chính hừ một tiếng.

"Người nói bậy bạ gì đó, sáng nay tiểu tử này chính là một người dũng cảm. . ." An luật sư đem chuyện Vương Hạo Nhiên anh dũng bắt trộm nói ra.

Hứa Chính nghe vậy, tâm tình dần dần ổn định lại, lần nữa quan sát Vương Hạo Nhiên một chút.

Lão bà hấn là một luật sư, sức phán đoán chắc chắn là không thể sai được, càng không thể nói dối.

Hơn nữa cũng không cần thiết phải nói dối.

Nhìn Vương Hạo Nhiên này cũng không phải như trong tưởng tượng của mình, có hành động tồi tệ của một tên phú nhị đại.

Chẳng những không phải, thậm chí là ngược lại.

Dù sao Hứa Chính chưa từng nghe qua có phú nhị đại không tiếc tính mạng làm anh hùng dũng sĩ gì đó.

【 Đinh, kí chủ thay đổi cảm nhận của vai phụ Hứa Chính đối với mình, thu được 100 điểm phản phái! 】

Hứa Mộ Nhan ở bên cạnh nghe mẫu thân miêu tả, chỉ cảm thấy kinh tâm động phách.

Nàng không nghĩ tới, Vương Hạo Nhiên chỉ xin nghỉ một buổi chiều,

lại còn xảy ra loại chuyện này.

"Phụ thân, ta đã nói người hiểu lầm Vương Hạo Nhiên, hắn không giống với những tên phú nhị đại khác, bây giờ người tin ta rồi chứ?" Hứa Mộ Nhan khẽ nói.

"Lão Hứa, chắc là người đã nghĩ sai rồi, Nhan Nhan còn lấy điện thoại người ta gọi cho ta, người ta làm sao có thể có ý đồ gì được." An luật sư nói.

Hứa Chính nhìn Sở Bạch một chút:

"Thế nhưng mà ta nghe hắn nói, Vương Hạo Nhiên ở trường học quần quanh với một đám tiểu đệ hoành hành bá đạo mỗi ngày, còn nói hắn có rất nhiều bạn gái."

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan liếc qua Sở Bạch, nói với Hứa Chính:

"Nào có, ở trường học đúng là có không ít học sinh nghe lời Vương Hạo Nhiên như là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nhưng không đến mức hoành hành bá đạo gì đó, thành tích học tập của Vương Hạo Nhiên đều rất tốt, không hề kém hơn ta, nào có nhiều thời gian cùng tiểu đệ đi hoành hành bá đạo như vậy, về phần chuyện hắn có rất nhiều bạn gái thì càng hoang đường."

"Là vậy ư?" Hứa Chính đối Sở Bạch hỏi.

Sở Bạch chột dạ cúi đầu.

Hắn đúng là có bồi họ Vương Hạo Nhiên, nhưng mà không nghĩ tới Hứa Chính sẽ nói ra tại chỗ như vậy.

"Ta hơi khuếch đại một chút." Sở Bạch kiên trì, ngượng ngùng đáp lại Hứa Chính.

Hứa Chính nhú mày.

Hắn thấy Sở Bạch thích nữ nhi của mình, nhưng mà Sở Bạch vì vậy mà đi bồi nhõ người khác, chuyện này thật sự là có chút thất đức.

"Sở Bạch, người làm vậy rất không đúng." Hứa Chính nhắc nhở Sở Bạch một chút.

"Hứa thúc thúc, so với người xem chút hại chết người như hắn, việc này căn bản không là cái gì." Vương Hạo Nhiên nhin không được cho Sở Bạch một đao.

"Xem chút hại chết người?" Hứa Chính cực kỳ ngạc nhiên.

"Các người còn chưa biết rõ ư, là như vậy..." Vương Hạo Nhiên nói lại biểu hiện bất trộm của Sở Bạch vào buổi chiều tại nhà máy Ngọc Thạch ra.

"Ta đã nghe Đường tổng đề cập đến việc này, lúc đầu Đường tổng muốn kiện hắn, nhưng mà do hiệu trưởng ra mặt, Đường tổng mới bỏ qua chuyện này." An luật sư nói.

Ánh mắt Hứa Chính nhìn Sở Bạch đã thay đổi.

【 Đỉnh, kí chủ bổ đao thành công, cảm nhận của vai phụ Hứa Chính đối với nhân vật chính Sở Bạch hạ thấp thành 0, Hứa Chính thoát khỏi phe cánh của nhân vật chính, trạng thái trước mắt là trung lập. 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện, thu được 100 điểm phản phái. 】

Nhận được thông báo của hệ thống, trong lòng Vương Hạo Nhiên không khỏi cười thầm.

Đây chỉ là đao thứ nhất, đao thứ hai còn chưa tới đâu.

Theo thời gian tính toán, có lẽ Phạm Kiếm cũng đã tới rồi nhỉ?

Chẳng lẽ xe của gia hỏa này bị tuột xích?

Vương Hạo Nhiên có chút lo lắng.

Đều trách tên tác giả ngu ngốc tạo dựng quyền tiểu thuyết này toàn cho mình những tên tiểu đệ bại não.

Két!

Lúc này, ven đường vang lên tiếng thắng phanh của xe đạp.

Phạm Kiếm đã tới.

Hắn dừng xe đạp xong, ánh mắt lướt xung quanh, rồi hướng về bờ sông.

"Tiền ta làm rơi có phải là người cầm không?" Phạm Kiếm chất vấn Sở Bạch.

"Người nói hươu nói vượn cái gì, tiền gì của người mà ta cầm, tiền của người mất lại tìm ta, đúng là nực cười." Nội tâm Sở Bạch có chút khấn trương, nhưng mặt ngoài lại hết sức tự nhiên.

"Ta đi đường nhỏ, dọc theo con đường này không gặp được người khác, chỉ chạm mặt với người, rõ ràng ta còn nhớ là trước khi đụng phải người thì tiền vẫn còn trên mình, sau khi đụng phải người tiền đã không thấy tăm hơi, không phải người nhặt thì là ai nhặt, người giấu ở trong túi xách phải không?" Ánh mắt Phạm Kiếm ngăm đến sau lưng Sở Bạch.

"Ta không biết người đang nói cái gì." Sở Bạch bĩu môi khinh thường, tay lại theo bản năng nắm lấy túi sách.

"Người mở túi ra để ta nhìn một chút, nếu như không có ta sẽ xin lỗi người."

"Không được, túi của ta không cho người nhìn."

"Cho ta xem!" Phạm Kiếm nóng nảy, trực tiếp xông lên giằng co cùng Sở Bạch.

Nhưng mà thân thể Phạm Kiếm cứng nhất, không phải là đối thủ của Sở Bạch.

Nhưng may mắn là Hứa Chính kịp thời xuất thủ kéo hai người ra, Phạm Kiếm vậy mới thoát khỏi cảnh bị đánh.

Vương Hạo Nhiên đứng ra nói:

"Phạm Kiếm, tiền của người bị mất trên đường, không biết là ai nhặt được, người lại trực tiếp tìm Sở Bạch mà đòi, thật sự là có hơi vô lý."

Lời này nghe cực kỳ công đạo, Sở Bạch cũng kinh ngạc một chút, không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Nhưng vào lúc này, Vương Hạo Nhiên lại đoạt túi của Sở Bạch:

"Ta tin tưởng Sở Bạch không cầm, không tin thì ta mở ra túi cho người xem!"

B

Chương 63: Diên Cuồng Bỏ Dao (2)

Hắn có Vịnh Xuân Quyền cấp Đại Sư, một giây có thể đánh ra mười mấy quyền, xuất thủ nhanh như thiểm điện, việc đoạt túi đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Sở Bạch có ngăn cản cũng không còn kịp rồi.

Túi vừa mở ra, lộ ra một bó tiền bên trong.

"Ách, cái này..." Vương Hạo Nhiên không nói.

Phạm Kiếm biết thời gian mình biểu diễn đã đến, lập tức nói:

"Đây là tiền của ta, ta nói là Sở Bạch nhặt được, hắn lại còn dám giả bộ biện."

Hắn chỉ vào lỗ mũi Sở Bạch, trong lời nói tức giận mang theo tiếng khóc:

"Tiền này là ta lấy ra cho nãi nãi ta đi khám bệnh, người lại dám tranh thủ lấy làm của riêng, quả thực không ra gì, người có biết hay không, nãi nãi ta nếu không có tiền này chữa bệnh, rất có thể sẽ chết!"

Lời nói nãi nãi này, đương nhiên là Phạm Kiếm bịa chuyện.

Lúc hắn xin nghỉ phép thường xuyên dùng lý do này, gì mà nãi nãi có bệnh, gia gia có bệnh, phụ thân có bệnh...

Dù sao quan hệ nhân thân của Phạm Kiếm đều sẽ có liên quan một lần đến "bệnh".

Giống như là nói dối nhiều rồi, kinh nghiệm tích lũy cũng sẽ nhiều.

Ngoại trừ Vương Hạo Nhiên biết sự tình trong đó, những người khác đều tin Phạm Kiếm.

Ánh mắt một nhà ba người Hứa Mộ Nhan nhìn Sở Bạch đã thay đổi.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, cảm nhận của vai phụ Hứa Chính đối với nhân vật chính Sở Bạch giảm xuống, trạng thái trước mắt là chán ghét. 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện, thu được 100 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo của hệ thống.

Điểm phản phái nhận được, chỉ có do Hứa Chính.

Không có Hứa Mộ Nhan cùng An luật sư.

Bởi vì cảm nhận trước đó của Hứa Mộ Nhan đối với Sở Bạch chính là chán ghét, Vương Hạo Nhiên đã thu được một lần phần thưởng.

Phần ban thưởng này không thể thu hoạch lặp lại.

Còn An luật sư thì không thuộc phe cánh của nhân vật chính, thậm chí là đã đứng cùng phe với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vậy cho dù An luật sư chán ghét Sở Bạch cũng sẽ không xuất hiện phần thưởng điểm phản phái.

"Tiền này là ta nhặt được, nhưng thật ra không phải là không định trả cho người, hơn nữa ta chỉ muốn hù dọa người một chút, ai bảo lúc trước người kiêu ngạo như vậy." Sở Bạch tìm cách giải vây cho chính mình.

Nhưng mà kiểu giải thích này, thực tế có chút vô dụng và nhạt nhẽo.

Không thay đổi được sự chán ghét của một nhà Hứa Mộ Nhan đối với hẳn.

Đối với loại tình huống này, Vương Hạo Nhiên rất tình nguyện nhìn thấy.

Chỉ cần Sở Bạch không có cơ hội quét hết nhân duyên của một nhà Hứa Mộ Nhan tại nơi này, như thế thì cảm giác chán ghét sẽ tiếp tục giữ vững.

"Tê tê. . ."

Bỗng nhiên lúc này, Hứa Chính lão đảo một chút, che lấy một bên bụng dưới, mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Hứa Mộ Nhan và mẫu thân thấy thế giật nảy mình, vội vàng hỏi thăm.

Nhưng mà Hứa Chính rất nhanh đã khôi phục bình thường.

"Bụng dưới bên trái vừa mới đau nhói, nhưng mà bây giờ đã không sao cả rồi."

"Thật sự không có việc gì sao, có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?" Hứa Mộ Nhan không yên tâm.

"Thân thể của phụ thân người rất tốt, chút chuyện này không cần tới bệnh viện." Hứa Chính trực tiếp từ chối.

"Lão công, vẫn nên đi kiểm tra một chút cho chắc ăn." An luật sư cũng nói theo.

"Không cần đi đâu cả, ta đã nói không có việc gì." Tâm ý Hứa Chính

đã quyết.

Thân thể của hắn vẫn rất tốt, một năm nay thậm chí còn không bị bệnh cảm bình thường, cùng bệnh viện như là đã cách biệt.

Vương Hạo Nhiên đứng ở một bên, nhìn thấy thái độ kiên quyết của Hứa Chính, như là đang nghĩ gì đó.

Hiện tại cảm nhận của một nhà Hứa Mộ Nhan đối với Sở Bạch rất thấp, trên mình Hứa Chính lại đột nhiên xuất hiện việc này, không phải là hào quang nhân vật chính của Sở Bạch xuất hiện, tranh thủ thời cơ lấy lại độ thiện cảm chứ?

Tình huống tương tự như thế, trước kia Vương Hạo Nhiên đã gặp được nhiều lần.

Nhưng mà năng lực của Sở Bạch là là thấu thị, cũng không phải là nhân vật chính thần y gì, chẳng lẽ còn có thể giúp Hứa Chính chữa bệnh?

Đúng rồi, thấu thị!

Vương Hạo Nhiên đột nhiên bừng tỉnh, lập tức ngưng thần tỏa thấu thị, xem xét vị trí bụng dưới mà Hứa Chính vừa mới lấy tay che.

Vương Hạo Nhiên nhìn Hứa Chính đang đau đớn, hắn lập tức dùng thấu thị, chỉ thấy bên trong vị trí bụng dưới kia có vật giống như cây châm bằng kim loại.

Thứ kim loại kia giấu nghiêng trong thịt, ở ngoài da có một vết sẹo nhỏ bé không dễ nhận ra.

Cái vết sẹo kia đã sớm khép lại.

Nếu như không tỉ mỉ nhìn, phỏng chừng chính bản thân Hứa Chính cũng không phát hiện được.

Nguyên do mà Hứa Chính đột nhiên đau nhói chính là bởi vật kim loại có hình dáng cây châm này.

Nhưng mà thần kỳ là, Hứa Chính lúc thì đau, lúc thì lại không đau.

Cũng không biết là vì sao.

Vương Hạo Nhiên không rõ, nhưng có thể khẳng định là do tên tác giả ngu ngốc kia viết ra, tạo điều kiện để Sở Bạch đoạt lấy thiện cảm của Hứa Chính, thậm chí là ba người nhà Hứa gia.

Vật kim loại kia tuy là từ bên ngoài nhìn không ra, nhưng có năng lực nhìn xuyên tường như Sở Bạch liếc một chút là biết liền.

Mà Hứa Chính không biết vì nguyên nhân gì, xúc động cái gì, mà lại đưa tới cảm giác đau đớn.

Nhưng nhìn thái độ của Hứa Chính mà nhìn thì khẳng định hẳn sẽ không đi kiểm tra.

Như thế cơ hội của Sở Bạch liền...

"Hứa thúc thúc, ta cảm thấy người vẫn nên đi bệnh viện nhìn một chút nha!"

Đương lúc Vương Hạo Nhiên đang suy tư, âm thanh Sở Bạch đã vội vang lên.

"Ta mới nói không đi kiểm tra, chút đau này đi bệnh viện làm cái gì." Hứa Chính lắc đầu.

Sở Bạch cũng không ngượng tử bỏ, tiếp tục nói:

"Hứa thúc thúc, tuy là thân thể của người rất tốt, nhưng vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra một chút thì hơn, trước kia ta có..."

"Ta cảm thấy ngươi là người nên đi bệnh viện kiểm tra một chút."
Vương Hạo Nhiên cắt ngang lời nói Sở Bạch, nhìn Hứa Chính hỏi:

"Hứa thúc thúc, lúc ở chỗ ngươi vừa đau kia, trước đây có phải đã từng bị thứ gì gây thương tổn không?"

"Vì sao hỏi như vậy?" Hứa Chính kinh ngạc một chút.

"À, ừm, là do trước đây ta đã từng thấy qua tin tức như vậy."

E

Chương 64: Vết Thương Ẩn Của Hứa Phụ

Vương Hạo Nhiên chậm chậm nói:

"Có người khi còn bé từng chơi đùa, trong lúc vô tình đã để một vũ khí sắc bén rất nhỏ đâm vào trong thân thể, lúc ấy vì vết thương nhỏ quá cho nên không để tâm lắm, nhưng lâu dần khi người này lớn lên, vũ khí sắc bén đó bị lệch vị trí, bắt đầu gây thương tổn cho cơ thể hắn, phát sinh đau đớn gián đoạn, sau khi đi bệnh viện kiểm tra mới phát hiện."

"Lúc ấy bệnh viện có nói, nếu như người này đi muộn thêm một ngày, cũng có thể khó giữ được tính mạng."

"Cho nên, ta mới hỏi Hứa thúc thúc, vị trí bụng dưới vừa mới đau

đón có phải đã từng bị thương không."

Nghe xong, Hứa Chính trầm giọng nói:

"Có một lần ta bắt trộm, lúc đang cùng đối phương vật lộn, bụng dưới đã bị thương, lúc ấy rất đau, nhưng mà vết thương cực kỳ nhỏ, về sau không thoa thuốc cũng tự lành, sau này vị trí đó thỉnh thoảng xuất hiện đau đón."

"Nhất là vừa rồi, ta cảm giác đau đến xém chút thở không nổi."

"Hứa thúc thúc, ta vừa mới nói người nên đi bệnh viện kiểm tra, chính là muốn nói cái này, cái tin tức kia ta đã nghe qua!" Sở Bạch không muốn bị Vương Hạo Nhiên đoạt công lao, thế là thuận miệng bịa chuyện một chút.

"Phụ thân, ngài đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, coi như là vì ta và mẫu thân."

"Lão công, tuy đây không phải là chắc chắn, nhưng vẫn nên kiểm tra một chút cho yên tâm."

Hứa Mộ Nhan và mẫu thân nàng hết sức lo lắng, đều thuyết phục Hứa Chính.

Hứa Chính đang muốn gật đầu đáp ứng, Vương Hạo Nhiên lại nói:

"Giờ này đi bệnh viện, trừ phi kêu cấp cứu, nếu không tới đó thì cũng không có ai khám, mà cho dù kêu cấp cứu, tình huống hiện tại của Hứa thúc thúc cũng không phải là cấp bách, chỗ bệnh viện chắc chắn sẽ từ chối, kêu ngài ngày mai lại đến."

"Nói cũng đúng, tình huống của ta lại gấp gáp, ngày mai đi bệnh viện là được, người ta làm bác sĩ vốn đã mệt, người khoa cấp cứu càng bận rộn, ta sẽ không chiếm dụng tài nguyên trị liệu khẩn cấp đâu." Hứa Chính cảm thấy Vương Hạo Nhiên nói rất có đạo lý.

Hứa Mộ Nhan và mẫu thân nàng vẫn còn một chút bất an, nhưng mà nghe Hứa Chính nói như vậy, cũng không biết nên khuyên như thế nào.

"Thời gian hiện tại đã rất muộn, trở về đi, ngày mai còn phải lên học đấy." Vương Hạo Nhiên lườm Sở Bạch và Phạm Kiếm một chút.

Phạm Kiếm lên tiếng chào hỏi, liền leo lên xe đạp rời đi.

Sở Bạch dừng một chút, khó chịu nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên vài lần, rồi lập tức đạp chiếc xe đạp cũ rách của mình, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vương Hạo Nhiên nhìn phương hướng Sở Bạch đi xa, trong lòng thầm cười một tiếng.

Đuổi Sở Bạch đi, không phải là mục đích cuối cùng của hắn.

"Hạo Nhiên à, tài xế người có ở đây không? Có cần ta đưa người về không?" An luật sư cực kỳ hữu hảo nói với Vương Hạo Nhiên.

"Cảm ơn An a di, tài xế của ta ở gần đây, muốn quay về thì ta gọi điện thoại cho hắn là được, nhưng mà lúc này, ta muốn đưa Hứa thúc thúc đi bệnh viện kiểm tra trước." Vương Hạo Nhiên cười trả lời.

"Không phải đã nói khu cấp cứu cũng không nhất định có thể kiểm tra sao?" Hứa Mộ Nhan sững sờ, hỏi.

"Bệnh viện công đương nhiên là như vậy, nhưng chúng ta có thể đi đến phòng khám bệnh."

"Phòng khám bệnh?"

"Mặc dù là phòng khám bệnh, nhưng mà phương tiện chữa trị và

trình độ bác sĩ nơi đó có thể so với bệnh viện công hàng đầu của thành phố Thanh Linh, thậm chí là mạnh hơn, đủ để so sánh cùng bệnh viện quốc tế lớn."

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc.

Nàng không hề biết tại thành phố Thanh Linh lại có phòng khám bệnh lợi hại như vậy.

"Hạo Nhiên, người đang nói đến phòng khám bệnh Thiên Huy sao?" An luật sư kiến thức rộng rãi, nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, cũng rất nhanh đã nghĩ ra điều gì đó.

"Đúng vậy, An a di." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Phòng khám bệnh Thiên Huy, trình độ điều trị hoàn toàn cao cấp, nhưng phí tổn lại đắt đỏ đến dọa người, hơn nữa cho dù là người có tiền, phòng khám bệnh kia chưa chắc sẽ xem bệnh cho.

Nói đơn giản thì nơi này là địa phương xem bệnh của người giàu và người có thân phận đỉnh cấp.

Người thường muốn đi khám bệnh, không có cửa đâu.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên gật đầu, sắc mặt An luật sư lập tức có chút lúng túng.

Nghề nghiệp luật sư này tuy là vinh dự sáng láng, thu nhập cũng rất tốt, thậm chí được tính là rất cao.

Nhưng mà nếu nói thật thì vẫn chưa đủ tư cách vào phòng khám bệnh như Thiên Huy.

"Mẫu thân, đi khám ở phòng khám bệnh Thiên Huy này có phải là cực kỳ khó không?"

Hứa Mộ Nhan thấy thần sắc mẫu thân có chút khác, thế là hỏi một câu.

"Phòng khám bệnh chỉ tiếp những nhà không phú thì quý, nếu chúng ta đi người ta sẽ không tiếp đón, sẽ chỉ kêu chúng ta đi đến bệnh viện khác." An luật sư nhíu mày nói.

"Dù có tiếp đãi thì ta cũng sẽ không đến, ngày mai đi bệnh viện." Hứa Chính hừ một tiếng.

Hắn có cảm nhận không tốt với những loại địa phương như thế này.

"Hứa thúc thúc, An a di, các người yên tâm đi, bọn hắn nhất định sẽ tiếp đón." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Nghe vậy, một nhà Hứa Mộ Nhan sửng sốt, lập tức ý thức tới bối cảnh của Vương Hạo Nhiên.

Vương gia tại thành phố Thanh Linh là đại nhân vật có mặt mũi lớn, phòng khám bệnh Thiên Huy tuy trâu, nhưng dám không nể tình chút nào ư?

Hứa Mộ Nhan và An luật sư đều lo lắng cho an nguy của Hứa Chính, tự nhiên hết sức vui mừng.

Đối với việc này thì Hứa Chính ngược lại không gấp.

Nhưng mà hắn thấy lão bà cùng nữ nhi khẩn trương như vậy, nếu mình vẫn cứ từ chối, bọn họ khẳng định sẽ không vui.

Còn nữa, hắn cũng không muốn phủ nhận một phen hảo tâm của Vương Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên, vậy làm phiền người rồi." Hứa Chính cảm kích nói.

【Đinh, kí chủ cướp tay trên của nhân vật chính Sở Bạch, làm cho độ thiện cảm của vai phụ Hứa Chính về bản thân tăng lên, thu được 200 điểm phản phái!】

"Chuyện nhỏ mà thôi." Vương Hạo Nhiên khoát tay..

Một đoàn người lên xe, liền đi tới phòng khám bệnh Thiên Huy.

Ước chừng sau hai mươi phút thì đoàn người đã đến cửa của phòng khám.

Tuy gọi là phòng khám bệnh, nhưng nhìn xuyên qua cổng chính có thể thấy được hàng loạt toà kiến trúc xa hoa.

Cái quy mô này so với bệnh viện phải khí thế gấp bội.

Đi vào phòng khám bệnh, lập tức có một y tá bước tới trước nhiệt tình tiếp đãi.

Sau khi tiểu y tá dẫn người vào, bác sĩ lập tức đến.

Hoàn toàn không cần phải chờ đợi.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên đã thông báo tình huống đại khái.

Z

Chương 65: Người Thích Ai Hơn

Mấy bác sĩ nổi danh quốc tế sau khi làm rõ trường hợp của Hứa Chính liền lập tức dẫn hắn đi kiểm tra.

Hứa Mộ Nhan và An luật sư với Vương Hạo Nhiên ở trong một gian phòng khách quý chờ đợi.

Trong sảnh có sofa mềm mại xa hoa, có TV, máy tính, cùng một ít thiết bị giải trí giết thời gian.

Y tá tiếp đón còn thì nhẹ giọng hỏi thăm ba người có cần nước trà hay đồ uống nào không.

Phục vụ cực kỳ chu đáo.

Nhưng mà Hứa Mộ Nhan cùng An luật sư lại không có lòng để trải nghiệm.

Hai người căng thẳng chờ đợi mười mấy phút, một tên bác sĩ mang Hứa Chính đi kiểm tra đã quay về.

Trong tay bác sĩ có cầm một tấm chụp CT.

Bên trong tấm chụp CT có thể thấy được vị trí bụng dưới của Hứa Chính có một vật kim loại giống như cây châm.

Đây chính là đầu sỏ gây ra đau đớn cho Hứa Chính.

Hứa Mộ Nhan cùng An luật sư nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía.

Vị bác sĩ kia nói:

"Thứ kim loại này đã bắt đầu lệch vị trí, sẽ tạo thành tổn hại trí mạng đối với nội tạng của thân thể, may mắn là phát hiện kịp thời, nếu như chậm một ngày, ai cũng không biết sẽ phát sinh điều gì, mấy người bác sĩ bọn ta đã bàn bạc với nhau và cho ra đề nghị là lập tức

phẫu thuật, cho nên tới hỏi ý hai vị người nhà một chút."

"Mồ, càng nhanh càng tốt." Hứa Mộ Nhan thật sự quá lo lắng cho phụ thân, trực tiếp bật thốt lên.

An luật sư cũng nghĩ như vậy, nhưng mà nàng nghĩ thấu đáo hơn so với nữ nhi:

"Bác sĩ, xin hỏi một chút là tiền chữa trị khoảng bao nhiêu?"

Hứa Mộ Nhan nghe vậy, nháy mắt có hơi sửng sờ.

Nàng vẫn còn đang đi học, đối với tiền còn không có nhận thức gì.

Lúc này nghe thấy mẫu thân hỏi như vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Trước đó nàng đã có hiểu biết, phí điều trị ở nơi này đắt đỏ đến dọa người.

Bác sĩ đang muốn trả lời, nhưng mà bị Vương Hạo Nhiên cắt ngang lời nói:

"An a di, Hứa Mộ Nhan, chuyện tiền chữa trị này các người cứ yên tâm đi, nhà ta ở đây có thể điều trị năm, thời hạn thẻ năm có hiệu lực trong cả bệnh viện, cho dù là tiền khám bệnh, tiền chữa trị hay phí kiểm tra đều miễn phí toàn bộ, Hứa thúc thúc không cần nộp phí."

Cái thẻ năm này phí tổn một năm hơn mấy trăm vạn, tuy nói là miễn, nhưng trên thực tế là giao nộp đầy đủ hơn cả lúc thường.

Nếu như có một năm không sinh bệnh, một năm đó chỉ kiểm tra cơ thể định kỳ, phòng khám bệnh sẽ kiếm lợi lớn.

Tất nhiên, người giàu làm thẻ năm cũng sẽ không để ý chuyện mình

bị thiệt thòi, chỉ muốn mình có thể khỏe mạnh, hơn nữa họ cũng không thiếu tiền.

Một khi nếu có bệnh nặng gì, có tình huống cực kỳ nguy cấp vậy cái thẻ năm này liền phát huy tác dụng cực lớn.

Chỉ cần một cú điện thoại, người sẽ được đưa tới phòng khám bệnh, không cần chờ đợi gì, phòng khám bệnh bên này sẽ có bác sĩ tới khám cho.

Nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp không thể tới, trên sân thượng ở tầng cao nhất phòng khám bệnh bên này vẫn đang có hai chiếc máy bay trực thăng đang chờ sẵn.

Cái thẻ năm này tương đương với tấm bảo hiểm do người giàu mua.

"Như vậy sao, nhưng mà ta cũng nên tìm hiểu một chút là nhiều hay ít, tiền này ta muốn gửi cho người." An luật sư nói.

"An a di, thẻ năm có giới hạn nhân số là năm người, nhà ta mới có ba người mà thôi, còn dư ra hai vị trí, trước đây đều lãng phí hết, hiện tại vừa vặn có thể cho Hứa thúc thúc một cái." Vương Hạo Nhiên nói:

"Cho nên, không cần đưa tiền cho ta!"

"Nếu là như thế, vậy thì cảm ơn người, Hạo Nhiên." An luật sư nghe xong cũng không tiếp tục nhăn nhó nhí nhí, trực tiếp sáng khoái đáp ứng.

Nhưng mà trong lòng lại nhớ kỹ phần nhân tình này của hắn.

"Cảm ơn người." Con mắt Hứa Mộ Nhan nhìn Vương Hạo Nhiên chân thành nói.

"Không phải chứ, chúng ta là quan hệ gì, người còn nói cảm ơn với ta?" Vương Hạo Nhiên cười một tiếng nói với Hứa Mộ Nhan.

Hắn cười rất rục rỡ, phối hợp với một cặp mắt đào hoa và khuôn mặt đẹp trai kia, không có mấy nữ sinh nào nhìn mà không động tâm.

Hứa Mộ Nhan nghe vào trong tai, ngọt ở trong lòng, đối mặt cùng Vương Hạo Nhiên mấy giây, rất nhanh đã đổ mắt dờn ánh mắt đi.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Hứa Mộ Nhan đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 70. (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Bạch -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Thu được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ đến bay lên.

Một lần tăng thêm 800 điểm phản phái và 30 điểm hào quang phản phái, phần thưởng này xem như là siêu cấp hào hoa.

Càng quan trọng hơn là hảo cảm của Hứa Mộ Nhan đối với hắn bay vọt.

Tình thâm không đổi.

Trình độ này, dù cho Vương Hạo Nhiên làm một chút chuyện quá đáng, Hứa Mộ Nhan cũng sẽ không thay lòng đổi dạ đối với hắn

Ở bên cạnh.

An luật sư thu vào phản ứng của nữ nhi mình, không khỏi sửng sốt.

Ánh mắt kia của nữ nhi, rõ ràng là không thích hợp nha.

Mà câu nói đáp lại của Vương Hạo Nhiên: "Không sao, chúng ta là quan hệ gì, người còn nói cảm ơn với ta?" càng làm cho người ta miên man bất định.

Máu chốt là, nữ nhi cũng không phản bác lại.

Chẳng lẽ. . .

Trong lòng An luật sư có suy đoán, nhưng mà rất nhanh liền bình thường trở lại.

Nữ nhi cũng không phải tiểu hài tử.

Chuyện của người trẻ, cứ để người trẻ bọn họ tự mình xử lý..

Hơn nữa, quan trọng nhất là Vương Hạo Nhiên này cực kỳ ưu tú.

Nữ nhi có thể ở cùng với nam sinh ưu tú như vậy, cũng là phúc phận của nàng.

Cuối cùng, nhìn hai bên gia đình thì là nữ nhi đang trèo cao.

"Ta đi qua bên kia xem phụ thân của người một chút." An luật sư cũng không định làm kỳ đà cản mũi, trực tiếp rời đi cùng bác sĩ.

Rất nhanh, trong sảnh chỉ còn lại Vương Hạo Nhiên cùng Hứa Mộ Nhan.

"Người mới nói bậy bạ gì đó, làm cho mẫu thân ta hiểu lầm." Hứa Mộ Nhan lờm Vương Hạo Nhiên một chút, có chút hờn dỗi nói.

"Ta cũng chưa có nói cái gì nha, ý của ta là làm bạn học với người lâu như vậy, chút chuyện nhắc tay nhắc chân như thế, người không cần nói cảm ơn với ta." Vương Hạo Nhiên làm bộ không biết, một

mặt vô tội.

E

Chương 66: Tần Vận Hàn (1)

Nghe vậy, trên nét mặt Hứa Mộ Nhan hiện lên vẻ thất vọng.

Thì ra là vậy, hẳn chỉ xem ta như là một bạn học mà thôi...

Hứa Mộ Nhan không muốn Vương Hạo Nhiên nhìn ra, tận lực khống chế tâm tình của mình, rất nhanh nở một nụ cười, nói:

"Này, người không phải nói người thích hoa khôi khác lớp của trường học chúng ta sao? Người thích Tần Vận Hàn hay là Mục Chiêu Chiêu?"

Lời này nhìn như nửa đùa nửa thật, nhưng trên thực tế nàng đã sớm muốn hỏi.

Chỉ là mãi không tìm được cơ hội thích hợp.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu chính là tên của hai vị hoa khôi khác ở trong trường học.

Tuy Hứa Mộ Nhan không quen họ, nhưng lại có biết về các nàng, hơn nữa đã nhìn và gặp qua rất nhiều lần.

Chỉ tiếc là chưa từng giao tiếp mà thôi.

Vương Hạo Nhiên hồi tưởng lại, trong ký ức hiện lên dáng dấp của hai vị hoa khôi, hẳn nhện không được đánh giá:

"Khuôn mặt Tần Vận Hàn xuất trần, khí chất cũng rất tốt, dáng dấp cũng cao, chỉ là đằng trước có hơi... lép một chút."

"Còn Mục Chiêu Chiêu kia thì có gương mặt em bé, thật đáng yêu, vóc dáng bạo tạc, đường cong kia quá khoa trương, nhưng mà lại thấp hơn so với Tần Vận Hàn."

Hắn suy tư một chút, mặt lộ vẻ khó khăn, "Hai người này mỗi người mỗi vẻ nha, nếu như ta muốn theo đuổi thì quả thật có chút khó lựa chọn."

Hứa Mộ Nhan nghe vào trong tai, trong lòng nhất thời có một chút ê ẩm.

Không phải nàng tự luyến.

Luận nhan sắc, dáng người và với khí chất, nàng không kém chút nào, thậm chí là vô cùng xuất sắc.

Mặc dù không cao bằng Tần Vận Hàn, nhưng nàng cũng được 1m65, đối với nữ hài tử mà nói đã là đủ.

Mà về dáng người, có lẽ không đến mức rõ ràng khoa trương, nhưng mà cũng đã rất tuyệt vời.

Nếu như không mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, mà là mặc quần áo hơi bó người, không biết sẽ làm chấn kinh ánh mắt của bao nhiêu người.

Nhưng vì sao cái tên này, trong mắt cũng chỉ có hoa khôi của lớp khác, không nhìn ta nhiều hơn một chút?

Ta cũng rất đẹp thật mà...

【Đinh, tức chủ khiến một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan nảy sinh cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái!】

Làm nàng động tâm sẽ có điểm phản phái, nhưng làm cho nàng ghen cũng được nhận điểm phản phái?

Nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên có chút vui mừng.

Hứa Mộ Nhan che giấu tâm trạng của mình, trên mặt không biểu lộ ra điều gì.

Chỉ có điều nàng lại không biết, Vương Hạo Nhiên đã sớm nhìn thấu nàng.

“Nếu như người nhất định phải chọn một thì sao, người sẽ chọn ai?” Hứa Mộ Nhan hiếu kỳ hỏi.

Còn phải hỏi, trẻ con mới chọn, người lớn thì muốn hết.

“Tần Vận Hàn a.” Mặc dù không nghĩ như vậy, nhưng Vương Hạo Nhiên chắc chắn sẽ không trả lời như ý nghĩ.

“Mục Chiêu Chiêu cũng rất xinh đẹp đáng yêu mà, vì sao người lại chọn Tần Vận Hàn?” Hứa Mộ Nhan tiếp tục truy vấn.

Nàng muốn hiểu rõ hơn thẩm mỹ, quan niệm và ý nghĩ về việc kén chồng kén vợ của Vương Hạo Nhiên.

“Về Mục Chiêu Chiêu, ta quen Tần Vận Hàn hơn một chút, ta còn biết cha nàng, cho nên sẽ chọn nàng rồi.” Vương Hạo Nhiên tùy ý trả lời.

Hứa Mộ Nhan gật gật đầu, muốn tiếp tục hỏi thêm Vương Hạo Nhiên một vài vấn đề nữa.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, cùng với tiếng trò chuyện.

“Cha, khối gạch men sứ kia là rơi bên cạnh chân ta, không trúng phải ta, thật sự không có chuyện gì, tới bệnh viện làm gì chứ.” Người đang nói chuyện chính là một nữ sinh rất trẻ, trong giọng nói của nàng lộ ra vẻ rất không kiên nhẫn.

“Mặc dù người không bị gì, nhưng không phải là người đã bị dọa sợ ư, vẫn cần phải đi phụ đạo tâm lý, không mất bao nhiêu thời gian đâu, nghe lời cha, chúng ta chỉ ngồi ở đây một lát, bác sĩ tâm lý rất nhanh sẽ tới.”

Giọng nói rất chất phác, nghe giống như một nam tử trung niên, ngữ khí mường phần ôn hòa.

Đang nói chuyện, hai người cũng bước vào trong sảnh.

“Thật ngại quá, không biết nơi này có... A, Hạo Nhiên?” Nam tử trung niên đầu tiên là xin lỗi một chút, nhưng sau khi nhìn thấy người trong sảnh, không khỏi kinh ngạc.

“Tần thúc thúc, xin chào.” Vương Hạo Nhiên cười chào hỏi, lập tức nói:

“Chỗ này rất rộng, nếu như Tần thúc thúc các người không ngại, có thể ra đây ngồi.”

“VẬY QUÁY RÀY RÒI.” Tần Khai cũng không phản đối, khách sáo một chút rồi hỏi thăm:

“Giờ này sao người vẫn còn ở bệnh viện, là lệnh tôn* hay là...”

*một cách gọi lịch sự từ ngày xưa, lệnh tôn/lệnh đường lần lượt là cha/mẹ.

“Không phải cha mẹ ta, là cha của một đồng học của ta, phải ở đây để thực hiện giải phẫu.” Vương Hạo Nhiên giải thích qua.

Trong lúc nói chuyện, Vương Hạo Nhiên liếc Tần Vận Hàn, mỉm cười lễ phép chào.

Tần Vận Hàn cũng mỉm cười đáp lại.

Tần Khai cũng là đại phú hào nổi danh thành phố Thanh Linh, có quen với Vương Hạo Nhiên, quan hệ hai nhà coi như không tệ.

Tần Vận Hàn và Vương Hạo Nhiên xem như đã quen nhau từ rất sớm.

Trong trí nhớ Vương Hạo Nhiên.

Hai người không có liên hệ gì với nhau, ở trường học cũng ít có tiếp xúc.

Dù sao kịch bản gốc là “Vương Hạo Nhiên” đơn phương yêu mến Hứa Mộ Nhan, dù Tần Vận Hàn xinh đẹp, “Vương Hạo Nhiên” cũng không nghĩ đến quá nhiều.

Đương nhiên, cho dù là Vương Hạo Nhiên xuyên qua, kỳ thực cũng không có gì quá nhiều ý nghĩ về Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn gia thế tốt, dung mạo xinh đẹp.

Vương Hạo Nhiên biết muốn theo đuổi nàng, cũng không phải một chuyện đơn giản.

Những gì nói với Hứa Mộ Nhan, chỉ là trêu đùa nàng mà thôi.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên, trừ những người phụ nữ như nữ chính và Ôn Tịnh có thể trợ giúp hắn đối phó nhân vật chính, còn lại hẳn đều không có hứng thú đi quyến rũ.

Tần Vận Hàn này hoàn toàn không có tiếp xúc gì với Sở Bạch, hẳn không phải là nữ chính.

Vương Hạo Nhiên không có ý nghĩ gì với Tần Vận Hàn.

Hắn cười với Tần Vận Hàn, cũng chỉ là lễ phép mà thôi.

Bắt chuyện xong, hai cha con Tần Khai và Tần Vận Hàn cũng không nói gì nữa.

Tần Vận Hàn đang nghịch điện thoại.

Lông mày Tần Khai nhăn lại, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bên kia.

Hứa Mộ Nhan thấy có người, cũng không tiện hỏi Vương Hạo Nhiên mấy vấn đề riêng nữa.

Nhưng nàng lại hiếu kỳ đánh giá Tần Vận Hàn.

Từ ánh mắt của nàng, Tần Vận Hàn này thật sự rất xinh đẹp động lòng người, khoảng 1m75, thật sự cao gầy, có thể đi làm người mẫu.

Chương 67: Tần Vận Hàn (2)

Mấy tin đồn ngược lại đã có chút quá lời, nàng ta thực ra cũng ngoan ngoãn lễ phép, chỉ là không đặc biệt xuất chúng trong đám nữ sinh.

Dù sao cũng phải nói, Tần Vận Hàn thật sự là một siêu cấp đại mỹ nữ, hoàn toàn xứng đáng tên tuổi hoa khôi trường.

Hứa Mộ Nhan lấy bản thân so sánh với đối phương một chút, Tần Vận Hàn trừ cao hơn mình, phương diện khác mình không có kém hơn nàng chút nào.

Bất luận là nhan sắc hay là khí chất.

Nhưng nếu bàn về bối cảnh gia đình, Hứa Mộ Nhan bị thua hoàn toàn.

Gia đình Tần Vận Hàn, xem như môn đăng hộ đối với Vương Hạo Nhiên.

Khó trách hắn sẽ chọn Tần Vận Hàn, bọn họ rất xứng đôi a...

【Đình, tức chủ khiến một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan nảy sinh cảm xúc ghen tuông, thu được 200 điểm phản phái!】

Tần Khai và Tần Vận Hàn đợi được khoảng 5 phút, liền có tiểu hộ sĩ tới thông báo, nói bác sĩ tâm lý đã tới, đang chờ trong phòng.

Tần Khai tạm biệt Vương Hạo Nhiên rồi lập tức mang theo Tần Vận

Hàn rời đi.

Sau khi hai người ra khỏi cửa, Tần Khai nói:

“Vận Hàn, về sau không nên cúi kính nữa, chờ ở bên cạnh bảo tiêu, đừng có trốn đi, may mắn lần này gạch men sứ kia rơi bên chân người, nếu như rớt xuống trên người người, hậu quả khó mà lường được.”

“Bảo tiêu cái gì, ngay cả ta cũng không trông được, không có tác dụng gì hết, nhanh chóng đuổi đi đi.” Tần Vận Hàn đầy vẻ khinh bỉ.

“Đã đuổi rồi.”

“Phải không? Vậy thì tốt quá!” Tần Vận từ thất vọng đau khổ biến tốt đẹp:

“Cha, ta một nữ sinh mới mười tám tuổi, vừa tan học người đã để một tên cơ bắp mấy chục tuổi đi theo ta, ta phiền muốn chết rồi, người sớm nên làm như vậy!”

“Tính ra đây đã là hộ vệ thứ mười bị người đuổi đi rồi nhỉ?” Tần Khai thở dài.

Hắn làm ăn có đắc tội với một số người, sợ đối phương trả thù nữ nhi của mình, cho nên mới tìm bảo tiêu bảo hộ nữ nhi.

Nhưng Tần Khai sợ nói ra nữ nhi sẽ lo lắng, ảnh hưởng tâm trạng của nàng.

Dù sao nữ nhi cũng sắp phải thi đại học rồi.

“Đã mười người rồi ư?” Tần Vận Hàn hơi kinh ngạc, rồi ngay lập tức kiên quyết:

“Cho nên ấy, lão ba người đừng tìm hộ vệ cho ta nữa, tìm một người

ta liền đuổi đi một người!”

“Việc này không thể thương lượng, bảo tiêu nhất định phải có, hơn nữa ta đã sắp tìm xong, qua mấy ngày nữa sẽ đến.” Tần Khai trước tỏ rõ thái độ, sau trấn an:

“Lần này người ta tìm không phải tên cơ bắp mấy chục tuổi, mà là tiểu hỏa tử trong núi chừng hai mươi tuổi, dáng dấp cũng không tệ, người nhất định sẽ hài lòng, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp hẳn đến lớp học của người, các người cùng nhau đến trường và tan học.”

“Trời ạ, lão ba người nghĩ như thế nào vậy, lên núi tìm tên nhà quê bảo hộ ta? Còn cùng ta đến trường, ta sẽ bị người ta cười chết!” Tần Vận Hàn suýt chút nữa nổ tung tại chỗ:

“Cha, ta mặc kệ, nếu người cứ muốn tìm người, lần này ta sẽ dứt khoát, giờ trò với hẳn, làm cho lòng hẳn có ám ảnh, không, làm cho hẳn bị tàn tật luôn!” Tần Vận Hàn tàn nhẫn nói.

“Người có bản lĩnh thật, vậy tùy người.”

Tần Khai nhẹ nhõm hơn chút.

Lần này bảo tiêu hẳn tìm rất khác biệt, có bản lĩnh chân chính.

Có hẳn bảo hộ nữ nhi, tuyệt đối ổn thỏa 1000%.

Nữ nhi hù dọa cho người ta đi, căn bản chính là chuyện không thể nào.

“Người chờ đi!” Tần Vận Hàn hừ một tiếng.

Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan chờ đợi hơn một tiếng, bên kia liền truyền đến thông báo cuộc phẫu thuật .

Cuộc giải phẫu tiến hành rất thuận lợi, thứ sắc bén trong cơ thể Hứa

Chính thành công lấy ra ngoài.

Hứa Chính nằm trên giường bệnh di động, được y tá đẩy từ phòng giải phẫu ra ngoài, vào phòng bệnh hộ lý.

Nỗi lòng lo lắng của An luật sư cùng Hứa Mộ Nhan cuối cùng cũng buông xuống, chia hai bên nhìn Hứa Chính, mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Dưới sự yêu cầu của Hứa Chính, thuốc tê được dùng rất ít.

Mặc dù vừa kết thúc giải phẫu, nhưng Hứa Chính ở trạng thái rất thanh tỉnh.

Hứa gia ba người hàn huyên một hồi.

Chuyện kịp thời tới kiểm tra tránh nguy, và được miễn tiền thuốc men, Hứa Chính đều biết.

“Hạo Nhiên, việc này rất cảm tạ người, Nhan Nhan nhà ta có thể có đồng học như người, thực sự là phúc phần của nàng.” Hứa Chính vô cùng cảm kích nói.

【Đinh, độ thân thiện của vai phụ Hứa Chính với túc chủ tăng mạnh, Hứa Chính thuộc phe cánh túc chủ, túc chủ thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

“Hứa thúc thúc người khách khí quá, ta và Hứa Mộ Nhan là đồng học, người chính là trưởng bối của ta, người đối với ta khách khí như vậy, e là ta sẽ xấu hổ chết mất.” Vương Hạo Nhiên thái độ cung kính.

Có kỹ thuật diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh gia trì, cử động lần này không có chút nào là làm ra vẻ, hoàn toàn như là lời phát ra từ đáy

lòng.

Hứa Chính và An luật sư nghe vậy, không khỏi âm thầm gật đầu.

Khiêm tốn hữu lễ, phẩm đức xuất chúng, đây mới là điển hình của con nhà giàu chân chính a!!!

Xem ra sau này hoàn toàn không cần lo lắng nữ nhi tiếp xúc với hắn, hết thảy thuận theo tự nhiên.

Hứa Chính tuy là hán tử cứng ngắc, có thể nhịn đau, nhưng vừa làm xong giải phẫu, vẫn còn cần nghỉ ngơi thật tốt.

Nhìn thời gian một chút.

Bây giờ đã qua nửa đêm 12h, đã rất muộn.

An luật sư lưu lại chiếu cố Hứa Chính, mà Hứa Mộ Nhan ngày mai còn có lớp, cần đi về nhà.

Sau khi rời khỏi phòng khám bệnh.

Vương Hạo Nhiên trước hết để cho tài xế đưa Hứa Mộ Nhan về nhà.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên nghĩ việc tìm lý do ngủ lại nhà Hứa Mộ Nhan.

Lấy độ thiện cảm 70 của Hứa Mộ Nhan đối với mình, chắc là sẽ không cự tuyệt.

Tiếp đó hơn nửa đêm hắn vô lại thu Hứa Mộ Nhan.

Nhưng ý nghĩ này, chỉ là tồn tại mấy chục giây trong đầu Vương Hạo Nhiên, liền bị hắn bỏ đi.

Mặc dù Hứa Mộ Nhan đối với hắn tình thâm không đổi, nhưng dù sao quan hệ của hai người, trước mắt vẫn nên bảo trì ở mức đồng học.

Lập tức nhảy vọt như vậy, Hứa Mộ Nhan không thể trực tiếp chấp nhận.

Nếu ngang ngược nói không chừng còn có thể gây hiệu quả ngược, giảm độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan đối với mình.

Nếu làm không cẩn thận, có thể sẽ lợi bất cập hại.

Ngược lại với trình độ mến mộ của Hứa Mộ Nhan với mình, Sở Bạch đã không còn tạo thành uy hiếp gì nữa.

F

Chương 68: Chí Tôn Độc Kinh

Cũng không cần nóng lòng nhất thời.

Đợi đến khi độ thiện cảm Hứa Mộ Nhan đạt đến 90, đến lúc đó sẽ hoàn toàn không phải lo về sau không thu được.

Nghĩ thông suốt những thứ này sau.

Vương Hạo Nhiên đưa Hứa Mộ Nhan về nhà, thậm chí cũng không để ý Hứa Mộ Nhan mời vào nhà, lập tức trở về nhà mình.

Tắm một cái rồi về phòng ngủ, hấn cũng không nghỉ ngơi ngay, mà là kiểm tra bảng điều khiển thuộc tính.

【 Túc chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【 Chiến lược giá trị: 289】

【 Mị lực giá trị: 268】

【 Hào quang phản phái: 369】

【 Điểm phản phái: 2300】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca thần, kỹ thuật diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh, Thấu thị 】

2300 điểm phản phái, rất giàu có.

Có điều để cho Vương Hạo Nhiên vui vẻ là, hào quang phản phái tăng trưởng.

Hào quang phản phái của mình là 369, như vậy suy tính một chút là có thể biết được, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch trước mắt là 87.

Uy hiếp của Sở Bạch đối với hấn, đã không còn lớn như trước.

Đương nhiên, đây không có nghĩa là không có uy hiếp.

Dựa theo cách nói của hệ thống, nếu như Vương Hạo Nhiên không hề làm gì, dưới tác dụng của hào quang nhân vật chính của Sở Bạch, kịch bản gốc sẽ từ từ trở về quỹ đạo.

Ngay sau đó hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên tương ứng giảm bớt, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch sẽ tăng trở lại.

Tổng quan mà nói, Vương Hạo Nhiên và Sở Bạch là thế bất lưỡng lập.

Điểm phản phái cao tới 2300, là thời điểm tiêu phí một đợt nữa.

Vương Hạo Nhiên kết nối hệ thống, mở ra giao diện thương trường hệ thống, lập tức tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng.

【Thật đáng tiếc, túc chủ không rút được bất kỳ phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái rút thưởng?】

“Đồng ý.”

【Thật đáng tiếc, túc chủ không rút được bất kỳ phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái rút thưởng?】

“Đồng ý.”

【Thật đáng tiếc, túc chủ không rút được bất kỳ phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái rút thưởng?】

“Đồng ý.”

【Đình, chúc mừng vận khí túc chủ bạo tăng, rút được “Chí Tôn Độc Kinh” giá trị 8000 điểm phản phái, có muốn tiêu hao 200 điểm phản phái để học tập?】

Thứ đáng giá 8000 nhân vật phản diện, kiếm lời chắc chắn là kiếm lời, chỉ là thứ này có ích lợi gì?

Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ, lập tức kiểm tra giới thiệu liên

quan tới “Chí Tôn Độc Kinh”.

“Chí Tôn Độc Kinh, do Độc hoàng tâm huyết viết thành điển tịch độc thuật vào cuối đời, sau khi lĩnh ngộ thông hiểu, có thể giết người trong lúc vô hình...”

Ngầu đét!

Chỉ đọc một đoạn ngắn giới thiệu, Vương Hạo Nhiên liền không nhịn được âm thầm kinh hô một tiếng.

《 Chí Tôn Độc Kinh 》 này đơn giản chính là chuyên môn của siêu cấp đại phản phái.

“Học tập!”

【 Đỉnh, tức chủ tiêu phí 200 điểm phản phái lĩnh ngộ sơ bộ 《 Chí Tôn Độc Kinh 》 , thu được kỹ năng “Độc Thuật Cao Cấp” (có thể tiêu hao điểm phản phái để thăng cấp).】

Mức lĩnh ngộ Chí Tôn Độc Kinh có 3 bậc, phân biệt là Độc Thuật Cao Cấp, Độc Thuật Cấp Tông Sư, Độc Thuật Chí Tôn.

Muốn từ cao cấp lên tới cấp Tông Sư cần tiêu phí 1000 điểm phản phái, cấp Tông Sư lên tới cấp Chí Tôn thì cần có 3000 điểm phản phái.

Trước mắt hắn chỉ còn lại 100 điểm phản phái.

Thăng cấp kỹ năng chắc chắn là chưa thăng được, hơn nữa cho dù có thể thăng, hắn tạm thời cũng sẽ không làm như vậy.

Bởi vì sau khi hắn nghĩ thoáng trong đầu Độc Thuật Cao Cấp vừa lĩnh ngộ, phát hiện nó đã đủ lợi hại.

Có thể dễ dàng độc chết người trong vô hình!

Muốn đối phó Sở Bạch, đó chính là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trực tiếp giết chết Sở Bạch?

Đây là một biện pháp rất dứt khoát.

Sở Bạch chỉ có một dị năng thấu thị mà thôi, căn bản là không có cách đối phó với Độc Thuật Cao Cấp.

Nếu như Vương Hạo Nhiên thật sự muốn hạ độc, hơn phân nửa sẽ có thể giết chết hắn.

Nhưng hắn cảm thấy không cần phải như thế.

Còn không bằng từ chỗ Sở Bạch ép thêm một chút điểm phản phái và hào quang phản phái.

Cách ép ư, lợi dụng nữ chính là nhanh chóng nhất.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Ôn Tịnh một cú điện thoại.

Bây giờ đã qua rạng sáng, Ôn Tịnh chắc đang ngủ, có điều Vương Hạo Nhiên cũng không ngại quấy rầy nàng.

Ôn Tịnh biết Vương Hạo Nhiên nửa đêm gọi điện thoại cho nàng, vui vẻ còn không kịp, nào sẽ ngại bị đánh thức.

Điện thoại vang lên một lúc, Ôn Tịnh mơ mơ màng màng nhận điện thoại.

Vương Hạo Nhiên đầu tiên là dỗ dành nàng, nói lời như kiêu “Muốn nàng nên nhớ không ngủ được”.

Ôn Tịnh nghe xong, vui vẻ hết cả ngủ gật, hưng phấn cùng Vương Hạo Nhiên hàn huyên, hận không thể hàn huyên tới hừng đông.

Nhưng Vương Hạo Nhiên không có hứng thú.

Hắn đỡ Ôn Tịnh rồi trực tiếp vào đề, bắt đầu phân phó Ôn Tịnh ngày mai làm một ít chuyện.

Ngày kế tiếp.

Sở Bạch vừa tới trường học, đã hỏi thăm chuyện Hứa Chính với Hứa Mộ Nhan, đồng thời thúc giục Hứa Mộ Nhan, nhất định phải để cho Hứa Chính đi bệnh viện kiểm tra.

Hứa Mộ Nhan không muốn để ý tới Sở Bạch, nhưng Sở Bạch cứ hệt như một con ruồi, một mực hỏi một mực hỏi.

Thế là nàng nhin nội tâm đầy chán ghét, nói đơn giản nhờ Vương Hạo Nhiên giúp đỡ, tối hôm qua Hứa Chính đã làm phẫu thuật .

Sở Bạch nghe xong, cả người đều ngốc ngay.

Hắn vốn còn muốn nhờ vào đó giành được một chút hảo cảm của Hứa Mộ Nhan, hiện tại xem ra, cơ hội này đã không còn.

Trong cơn tức giận, Sở Bạch thăm mắng chửi Vương Hạo Nhiên một trận.

Buổi tự đọc sáng sớm.

Trong phòng học tiếng sách vang lên loạt soạt.

Sở Bạch buồn bực một hồi, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình.

Dưới tình huống này, tiếp tục phá hư quan hệ của Vương Hạo Nhiên cùng Hứa Mộ Nhan, dường như rất không có khả năng.

Còn không bằng đặt tâm tư vào viết văn, phối hợp với việc gian lận, lấy số điểm siêu cao.

Đến lúc đó, hắn sẽ có thể cùng học trường đại học với Hứa Mộ Nhan.

Ngày nghỉ, hắn có thể lợi dụng năng lực nhìn xuyên tường kiếm thêm tiền.

Có tiền, mua nhà trước sông thường trăng.

Sở Bạch cảm thấy mình vẫn có cơ hội đuổi kịp Hứa Mộ Nhan.

Về phần trước kỳ thi đại học, Hứa Mộ Nhan và Vương Hạo Nhiên gần gũi, Sở Bạch cũng không lo lắng.

Tại lớp học này, rất nhiều người đều biết.

Trước khi thi Hứa Mộ Nhan thì sẽ không yêu đương.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan chưa xác định quan hệ bạn trai bạn gái, hắn vẫn có cơ hội.

O

Chương 69: Thích thì tỏ tình đi

Sở Bạch hạ quyết tâm, lập tức cầm lên một bài viết văn kiểu mẫu nghiên cứu.

Viết văn không dễ sao chép.

Nghiên cứu cái này đối với hắn có lợi lớn nhất.

Một chỗ khác trong phòng học.

Hứa Mộ Nhan đọc sách, ánh mắt thi thoảng liếc về phía chỗ ngồi Vương Hạo Nhiên.

Chỗ ngồi đó trống không.

Vương Hạo Nhiên không học buổi tự đọc sáng.

Hứa Mộ Nhan lo lắng không biết có phải Vương Hạo Nhiên hôm qua trở về muộn mà ngủ trễ.

Nàng muốn gọi điện thoại hỏi một chút.

Đáng tiếc là nàng đến trường từ trước cho tới bây giờ không mang theo điện thoại.

Có nên mượn điện thoại đồng học một chút không nhỉ?

“Nhan Nhan, người lúc nào cũng nhìn chỗ Vương Hạo Nhiên làm gì?”

Ngay khi Hứa Mộ Nhan xoắn xuýt, tiếng Ôn Tịnh bên cạnh bỗng vang lên.

“Ta đoán hắn không đến học buổi tự đọc có thể là do ngủ quên mất, muốn gọi điện thoại gọi hắn, không thì người đưa di động cho ta mượn dùng đi.” Hứa Mộ Nhan nói.

Ôn Tịnh lấy điện thoại di động ra, cũng không lập tức cho Hứa Mộ Nhan, mà là cười ranh mãnh:

“Người có vẻ rất quan tâm đến Vương Hạo Nhiên?”

“Nào có.” Ánh mắt Hứa Mộ Nhan trốn tránh, không dám nhìn thẳng mắt Ôn Tịnh, nhanh chóng giải thích:

“Tôi hôm qua hấn vì chuyện của ba ta, khuya muộn mới trở về, cho nên ta mới quan tâm một chút.”

“Thật chỉ là như vậy sao?” Ôn Tịnh tràn đầy vẻ không tin.

“Thật, mau đưa điện thoại cho ta.” Hứa Mộ Nhan không dám cùng Ôn Tịnh trò chuyện nhiều, sợ tâm tư mình sẽ bị nàng nhìn ra.

“Nhìn dáng vẻ người khẩn trương, ta biết người lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu rõ người? Người rõ ràng là đã thích Vương Hạo Nhiên!” Ôn Tịnh dùng giọng khẳng định.

Hứa Mộ Nhan sợ hết hồn, lập tức trở nên bối rối, nhìn đồng học hai bên.

Phát hiện không người chú ý tới, lúc này mới hơi hơi thở dài một hơi.

“Người... Người chớ nói lung tung!”

“Nhìn bộ dáng người, chắc là chấp nhận rồi, nhưng người yên tâm đi, ta không phải là người hay lảm miêng.” Ôn Tịnh trấn an cảm xúc Hứa Mộ Nhan một chút, lập tức nhỏ giọng nói bên tai nàng:

“Người đã thích Vương Hạo Nhiên, vì cái gì không nói cho hấn, thích người ta thì đi thổ lộ đi.”

“Chuyện mất thể diện như vậy, ta mới không nói.” Hứa Mộ Nhan lắc

đầu.

“Chuyện này có gì mà mắt mặt, thử một chút đi, ta ủng hộ người!” Ôn Tịnh giật dây.

“Ta mới không, Vương Hạo Nhiên căn bản không có loại ý này với ta, nếu như ta bị cự tuyệt, vậy ta sẽ không có thể diện gặp người khác.”

“Đồ hèn nhát, người xinh đẹp như vậy, là nam nhân bình thường thì đều sẽ thích người.” Ôn Tịnh khích lệ nói.

“Có thật không?”

“Này, người tự tin một chút có được không, người là hoa khôi trường đó, ta cảm thấy nếu như người thổ lộ với Vương Hạo Nhiên, chí ít có tỷ lệ chín mươi phần trăm là thành công.”

Hứa Mộ Nhan có hơi động tâm, sau khi do dự, lại bỏ tâm tư này đi:

“Cũng không cần, bây giờ học tập là quan trọng nhất, ta tạm thời không muốn yêu đương nhau, muốn thổ lộ, vẫn là chờ sau khi thi xong đi.”

“Chờ thi xong thì nào còn có phần của người, nói không chừng Vương Hạo Nhiên đã theo đuổi nữ sinh xinh đẹp nào đó, ngày đó người không nghe thấy hắn đã nói có hứng thú với hoa khôi của hai lớp khác ư, người bây giờ không thổ lộ, đến lúc đó người cũng đừng hối hận!” Ôn Tịnh hận sắt không thành thép nói.

“...” Trong lòng Hứa Mộ Nhan dao động, nhưng nhất thời vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Đình linh linh...

Tiếng chuông tan học đã vang lên.

Thời gian đến nhà ăn ăn nhẹ.

Hứa Mộ Nhan vẫn ngồi tại chỗ không hề động, trong lòng còn đang xoắn xuýt.

Không biết qua bao lâu, Hứa Mộ Nhan nhìn thấy Vương Hạo Nhiên từ cửa lớp đi vào, mới thoát ra khỏi trạng thái xoắn xuýt.

“Tiết sáng sớm làm sao mà không đến, ngủ quên rồi à?” Hứa Mộ Nhan lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Đúng a.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Hôm qua ngủ quá muộn, sáng nay hẳn ngủ bù một giấc.

“Vậy người có ăn nhẹ chưa?” Hứa Mộ Nhan lại hỏi.

“Chưa.”

“A, người cũng không ăn ư, có cần ta đi mua giúp người không?” Hứa Mộ Nhan nhiệt tình nói.

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, nhìn Hứa Mộ Nhan thêm vài lần.

Hứa Mộ Nhan lập tức có hơi chột dạ, nhanh chóng giải thích nói:

“Ta cũng chưa ăn, cho nên thuận tiện hỏi người một chút, xem người có cần ta giúp mang đồ cho người không thôi.”

“Không cần, ta không có khẩu vị.” Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

“Kỳ thực...” Hứa Mộ Nhan trong lòng nín lời nói, nếu là một hơi nói ra, nhưng sắp đến bên miệng, nàng nuốt xuống.

“Người muốn nói gì?” Vương Hạo Nhiên hỏi.

“Không có gì, không có gì.” Hứa Mộ Nhan thẳng lắc đầu, ngượng ngùng cười.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dị trạng của Hứa Mộ Nhan, mơ hồ có thể đoán được, là việc Ôn Tịnh giật dây có tác dụng.

Nhưng bộ dạng này của Hứa Mộ Nhan, hiển nhiên là chưa quyết định.

Nếu thế, vậy dứt khoát cho chút “Chất xúc tác” đi.

Vương Hạo Nhiên cũng không trở về chỗ ngồi, bỗng nhiên đi ra ngoài phòng học.

Cửa phòng học sát bên cầu thang.

Vương Hạo Nhiên đứng trên ban công hành lang, giả vờ ngắm phong cảnh phía dưới, nhưng kỳ thật lại đang chờ đợi một người, hoặc có lẽ là “chất xúc tác”.

Đại khái qua 5 phút sau.

Người đã tới.

Đây là một nữ sinh có vóc người cao gầy, nhan sắc rất cao.

Chính là Tần Vận Hàn.

Vừa rồi lúc Vương Hạo Nhiên lên tầng, thấy Tần Vận Hàn đi xuống lầu.

Mà phòng học của Tần Vận Hàn và phòng học Vương Hạo Nhiên cách nhau không xa, Tần Vận Hàn muốn về phòng học, bậc thang đầu gần như là phải bước qua.

Tần Vận Hàn gặp được Vương Hạo Nhiên, như thường ngày, mỉm cười ra hiệu, vậy là coi như chào hỏi.

Rồi lập tức, nàng chuẩn bị đi về phòng học.

“Tần Vận Hàn.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng.

Thanh âm này hẳn tận lực nói rất lớn.

Cách cửa phòng học không xa - Hứa Mộ Nhan đều đã nghe thấy.

Nàng nhin không được liếc nhìn, nhìn về phía vị trí Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên giả vờ không biết, đặt lực chú ý đặt ở trên thân Tần Vận Hàn.

“A, gọi ta chuyện gì?” Tần Vận Hàn quay đầu.

Nàng đối với Vương Hạo Nhiên không thể nói là có hảo cảm gì, bình thường song phương cũng nói chuyện, nhưng quen lâu, có thể tính là nửa người quen.

“Cũng không có gì, chính là trông thấy người hôm qua đi hỏi ý kiến bác sĩ tâm lý, muốn hỏi thăm xem thế nào.” Vương Hạo Nhiên tùy tiện tìm một chủ đề mở đầu cuộc trò chuyện.

Trò chuyện cái gì hẳn cũng không quan tâm, điều hẳn quan tâm là, Hứa Mộ Nhan phải nhìn thấy hẳn và Tần Vận Hàn đang tán gẫu.

Chương 70: Nhân Vật Chính Mới

Nhắc đến việc này, Tần Vận Hàn cũng cực kỳ phiền muộn:

"Ta chỉ là chịu một chút sợ hãi, bác sĩ tâm lý cũng nói hoàn toàn không có vấn đề, làm cho ta đến hừng đông mới về nhà, ngủ cũng không ngon, phiền chết, đều tại phụ thân ta chuyện bé xé ra to!"

Ngữ khí và thái độ lúc nói chuyện, rõ ràng là có chút bệnh công chúa.

Nhưng mà đây cũng bình thường.

Xuất thân Tần Vận Hàn phú quý, được coi là thiên kim đại tiểu thư đường đường chính chính.

Mà Tần Khai lại đối với nàng cực kỳ nuôi chiều, một cho hai tặng, nên đã tạo ra loại tính cách này của Tần Vận Hàn.

Đối với loại nữ sinh có bệnh công chúa này, Vương Hạo Nhiên rất không muốn để ý.

Nhưng mà để câu con cá Hứa Mộ Nhan này, hắn cũng chỉ có thể cố hết sức tiếp tục trò chuyện.

"Tần thúc thúc cũng rất quan tâm người, người đừng trách hắn."

"Hừ, không phải hắn quan tâm ta, hắn giống như tra tấn ta hơn, người không biết đó thôi, phụ thân ta rất quá đáng, hắn luôn tìm bảo vệ cho ta!" Tần Vận Hàn lộ ra vẻ rất tức giận.

"Đang yên đang lành, vì sao lại tìm bảo vệ cho người?" Vương Hạo

Nhiên hiểu kỳ hỏi.

"Ta cũng không biết, từ trước đến giờ hấn đã tìm cho ta mười người, đều bị ta tìm cách đuổi đi, kết quả hấn vẫn chưa hết hi vọng, lần này lại đi đến xó núi nào đó tìm một tên nhà quê chừng hai mươi tuổi, nói là sẽ xếp vào trong lớp của ta, vừa đi học vừa bảo vệ ta, ta quả thực muốn điên rồi!" Tần Vận Hàn khổ tâm nói.

Vương Hạo Nhiên càng nghe càng nhú chặt mày lại, nhin không được hỏi:

"Tần thúc thúc có phải đã từng nói với người tên bảo vệ lần này cực kỳ lợi hại?"

"Đúng rồi, làm sao người biết, chẳng lẽ người nghe thấy chúng ta nói chuyện sao?" Tần Vận Hàn kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay.

Bởi vì hiện tại trong lòng hấn có chút sục sạo.

Hộ vệ tới từ một xó núi nào đó, chừng hai mươi tuổi, đại tiểu thư hoa khôi có bệnh công chúa...

Con mẹ nó! Làm sao nghe có chút giống "Hoa Hậu Giảng Đường Thần Cấp Cao Thủ" mà hấn đã từng đọc nhỉ!

Vương Hạo Nhiên trước mắt còn thừa lại 100 điểm phản phái, có thể kiểm tra bằng thông tin nhân vật một lần.

【 Nữ chính: Tần Vận Hàn 】

【 Điểm chiến lược: 19】

【 Điểm mị lược: 199】

【 Hào quang nữ chính: 532】

【 Kỹ năng: Không 】

【 Độ thiện cảm đối với ký chủ: 10 (Người quen bình thường)】

Quả nhiên...

Thật sự bị chính mình đoán trúng.

Sớm nên nghĩ tới, Tần Vận Hàn là một hoa khôi xinh đẹp, gia thế còn tốt như thế, làm sao có khả năng chỉ là nhân vật qua đường.

Chỉ có nữ chính mới phù hợp với nàng.

Lấy kinh nghiệm đã đọc rất nhiều tiểu thuyết đô thị của Vương Hạo Nhiên, hẳn có thể khẳng định:

Người tới từ trong núi kia chắc chắn là một cao thủ siêu cấp, bên người có rất nhiều kỹ năng, không phải loại nhân vật chính ở hạng chót như Sở Bạch có thể so sánh.

Cái khác thì không đề cập tới, chỉ riêng sức chiến đấu thôi cũng đã hết sức khủng bố, nếu không cũng không có khả năng làm hộ vệ.

Nhưng mà mình là phản phái bên trong truyện của nhân vật chính Sở Bạch, có lẽ không có đụng chạm gì đến nhân vật chính "Siêu cấp cao thủ" kia đâu nhỉ?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên có chút thất lạc, nhưng bây giờ Tần Vận Hàn đang ở ngay trước mắt, hẳn cũng không tiện trao đổi cùng hệ thống..

"Tại sao người không nói chuyện, câu hỏi của ta người vẫn chưa trả

lời đó." Tần Vận Hàn thấy Vương Hạo Nhiên sửng sò, thề là mở miệng lần nữa.

"Ta không nghe thấy các người nói chuyện, nhưng mà ta nghĩ Tần thúc thúc đi lên núi tìm đến một người bảo vệ người, khẳng định là cảm thấy hấn có chỗ hơn người, cho nên ta liền thuận miệng hỏi một chút."

"Có chỗ hơn người hay không ta không biết, nhưng chắc chắn là quê mùa muốn chết, nếu như loại người này đi theo ta cả ngày, ta sẽ bị các bạn học chê cười mất." Mặt mũi Tần Vận Hàn tràn đầy lo lắng.

"Nếu như người không nguyện ý để hấn theo bên người, cũng đừng để hấn đến." Vương Hạo Nhiên lập tức kích động nói.

Mặc kệ là nhân vật chính siêu cấp cao thủ có liên quan đến mình hay không, nhưng chắc chắn sẽ có xung đột với nhân vật phản phái, vẫn nên trực xuất thì tốt hơn.

"Phụ thân đã cùng người ta trao đổi xong rồi, mấy ngày nữa sẽ tới, hơn nữa trực tiếp xếp vào trong lớp của ta." Tần Vận Hàn có chút bất đắc dĩ.

"Trực tiếp cho nhập học? Vậy người có thể từ hướng này bắt tay vào làm, để người kia không thể nhập học." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Điều này không phải là điều ta có thể quyết định, phụ thân ta quen hội đồng giám hiệu, muốn sắp xếp một người nhập học quá đơn giản."

"Cái này thì kỳ thực ta có biện pháp."

"Thật sao, vậy người giúp ta một chút đi!" Tần Vận Hàn hết sức kích động, nhìn không được nắm lấy cánh tay Vương Hạo Nhiên lay

động.

"Nếu như Tần thúc thúc biết, phỏng chừng sẽ trách ta, không nên làm thì hơn." Vương Hạo Nhiên cố tình nhử.

"Ta không nói người không nói, ai sẽ biết chứ? Van cầu người." Tần Vận Hàn mềm giọng cầu khẩn.

"Được thôi, nhưng mà ta cần tìm hiểu một ít thông tin, hơn nữa người phải dựa theo lời ta nói mà làm..." Vương Hạo Nhiên càng nói tiếng càng nhỏ.

Tần Vận Hàn nghe không rõ lắm, không khỏi đưa lỗ tai tới.

Cách đó không xa, Hứa Mộ Nhan nhìn thấy một màn này, trong lòng đầy cảm xúc phức tạp.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tình nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên nói xong, liền dịch thân thể về như cũ.

Tần Vận Hàn háo hứng không thôi, lập tức trao đổi số điện thoại với Vương Hạo Nhiên, tiếp đó vui mừng trở về phòng học.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn Tần Vận Hàn biến mất khỏi tầm mắt, vậy mới thu ánh mắt về, trở lại chỗ ngồi trong lớp học của mình.

Toàn bộ quá trình, Vương Hạo Nhiên cố tình không nhìn Hứa Mộ Nhan.

Nhưng mà hắn có thể đoán được, trong lòng Hứa Mộ Nhan hiện tại có thêm không ít buồn phiền.

Hiện tại, Vương Hạo Nhiên chỉ cần chờ đợi là được.

Nhưng mà trong lúc chờ đợi đó, Vương Hạo Nhiên trao đổi cùng hệ thống.

"Nếu như ta giải quyết Sở Bạch, từ nay về sau có phải là sẽ không có ai có khả năng uy hiếp đến ta hay không?"

【 Thưa kí chủ, cho dù Sở Bạch mất đi thân phận nhân vật chính, nhưng ngài vẫn như cũ là phản phái, vẫn như cũ sẽ xuất hiện và chạm cùng một nhân vật chính khác. 】

H

Chương 71: Có gan thì đơn đấu? (1)

"Vậy ta có thể trốn đi ẩn cư không?"

【 Thưa kí chủ, hào quang phản phái trời sinh đã hấp dẫn cừu hận của nhân vật chính, cho dù kí chủ trốn ở chân trời góc biển cũng vô dụng. 】

"Có giải pháp nào có thể để ta tránh va chạm với nhân vật chính hay không?"

【 Kí chủ tự sát là có thể tránh xuất hiện và chạm với nhân vật chính. 】

Mẹ nó, còn tưởng rằng hệ thống này cực kỳ có trí tuệ và năng lực,

thì ra là một thứ thiếu năng trí tuệ!

Vương Hạo Nhiên khinh bỉ một chút, hỏi lần nữa:

"Thế giới này rốt cục có bao nhiêu nhân vật chính?"

【 Thưa kí chủ, hệ thống không có số liệu tương ứng, mời kí chủ tự mình thăm dò. 】

Khốn kiếp!

Thế giới này lớn như vậy, trời mới biết có bao nhiêu nhân vật chính!

Chẳng lẽ ta phải chơi chết toàn bộ nhân vật chính của thế giới này, mới có thể tiêu diêu tự tại sống hết đời?

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy bó tay toàn tập.

Sau một hồi lâu, hắn mới điều chỉnh tâm thái bình tĩnh trở lại.

Dù gì cũng không thay đổi, chỉ có thể tiếp tục làm siêu cấp đại phản phái.

Khi nhìn thấy nhân vật chính, nện là được!

——

Thời gian rảnh rỗi buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên ngồi tại chỗ, đang cầm một quyển sách để đọc.

Điện thoại bỗng nhiên chấn động một cái.

Ôn Tịnh gửi một tin nhắn tới điện thoại:

Ta (Hứa Mộ Nhan) ở vườn hoa bên kia chờ người, có một số việc muốn nói với người.

Nhìn thấy tin nhắn này, Vương Hạo Nhiên cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên đã sớm chú ý thấy buổi sáng Hứa Mộ Nhan luôn mắt hờn mắt vía.

Xem ra bây giờ nàng rốt cục đã nhịn không nổi nữa, muốn thổ lộ với mình.

Vương Hạo Nhiên cũng không vội, đọc sách một lúc nữa mới chậm rãi rời khỏi phòng học, đi đến địa điểm được hẹn.

Một bên khác.

Hứa Mộ Nhan chờ đến mức vô cùng nóng nảy.

"Tĩnh Tĩnh, người nói xem Vương Hạo Nhiên có thấy tin nhắn không?"

"Chắc là sẽ nhìn thấy, chờ một chút đi." Ôn Tĩnh trấn an nói.

"Nếu như hắn nhìn thấy rồi mà vẫn không đến thì làm sao bây giờ?" Hứa Mộ Nhan rất khẩn trương.

"Nếu hắn không tới, ta giúp người đi gọi hắn, như vậy được rồi chứ?"

"Tĩnh Tĩnh, người thật tốt." Hứa Mộ Nhan có chút cảm động.

"Người biết thế là tốt rồi." Trong lòng Ôn Tĩnh có chút chua xót.

Ta đối với người tất nhiên là rất tốt rồi, giúp đỡ bạn trai của mình theo đuổi người, điên cuồng giúp đỡ cho các người.

Đến lúc đó người và Vương Hạo Nhiên chính thức trở thành tình nhân, mà ta vẫn như cũ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng mà chua xót thì chua xót, Ôn Tịnh không muốn mất đi Vương Hạo Nhiên, tất nhiên không có khả năng quấy nhiễu việc này, chỉ có thể hết sức dựa theo sự phân phó của Vương Hạo Nhiên làm việc.

Lúc hai người vừa mới trò chuyện xong, Vương Hạo Nhiên rốt cục đã tới.

"Các người tranh thủ nói đi." Ôn Tịnh thấy thế, thức thời vội vã đi ra.

"Gọi ta tới có chuyện gì không?" Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

"Ta. . . Ta. . . Tối hôm qua may mắn được người giúp đỡ, phụ thân ta mới có thể thuận lợi làm giải phẫu, cảm ơn người." Hứa Mộ Nhan cảm giác trái tim mình như muốn nhảy đến cổ họng.

"Chuyện nhỏ mà thôi, cảm ơn thì hôm qua cũng đã nói rồi, đừng có khách khí như vậy."

"Ta. . ." Hứa Mộ Nhan cố gắng lấy dũng khí, nhưng mà "Ta" nửa ngày rồi vẫn không thể đem tâm ý nói ra.

Wang Hào Nhiên thấy được Hứa Mộ Nhan rất khẩn trương, bởi vậy cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ câu nói sau của nàng.

"Chết thì chết, Vương Hạo Nhiên ta gọi người tới thật ra là muốn nói với người, ta. . . Ta thích người!" Sau khi nói xong, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều nóng lên.

【 Đính, nữ chính Hứa Mộ Nhan tỏ tình với kí chủ, hướng đi nội dung truyện xuất hiện thay đổi to lớn, kí chủ thu được 1000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính của Sở Bạch -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Lần ban thường này, lại lập nên lịch sử mới.

Nhưng mà lực chú ý bây giờ của Vương Hạo Nhiên không phải là điểm thưởng.

Trước mắt hắn, đôi mắt sáng của Hứa Mộ Nhan động tình, thật sự rất xinh đẹp.

Một mỹ nữ tỏ tình như thế này e là không có bao nhiêu nam sinh có thể chống lại được.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn động lòng, vì Hứa Mộ Nhan mà động lòng.

Có rất nhiều lần, Vương Hạo Nhiên hận không thể quăng Ôn Tịnh đi, từ nay về sau một lòng một dạ với Hứa Mộ Nhan.

Chuyên tâm làm một người đàn ông tốt.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cố gắng kiềm chế bản thân mình.

Chính hắn là một tên siêu cấp đại phản phái.

Đại phản phái sao có thể động lòng đối với nữ nhân, sao có thể xuất hiện tình yêu chân chính đối với nữ nhân?

Trong tiểu thuyết, những tên đại phản phái kia một khi động lòng đối với nữ nhân, đến cuối cùng thì có bao nhiêu tên có kết cục tốt?

Nàng chỉ là một công cụ để ta đối phó với nhân vật chính, thân với nàng thì có thể, tuyệt đối không thể quan tâm!

Ta không được thích nàng, tuyệt đối không được thích nàng, nàng là một công cụ. . . Công cụ. . . Công cụ. . .

Bản thân Vương Hạo Nhiên tự thôi miên mình một hồi, lòng tin kiên định, tiếp đó dùng giọng nhẹ nhàng đáp lại Hứa Mộ Nhan:

"Là như vậy sao, ta cũng rất thích người, còn có nữ sinh xinh đẹp khác trong lớp, như là Ôn Tĩnh, còn có nữ sinh khác lớp như là Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu."

"Ta không đùa giỡn với người, người nghiêm túc một chút đi!" Hứa Mộ Nhan xấu hổ.

Ta cũng không có nói đùa, cũng rất nghiêm túc, chỉ cần là mỹ nữ, ta đều thích hết.

Vương Hạo Nhiên rất muốn trả lời như vậy, nhưng mà cuối cùng vẫn nịn được.

"Vậy ta nghiêm túc một chút, kỳ thực ta. . ."

"Hứa Mộ Nhan, người đừng có tin hần!"

Lời Vương Hạo Nhiên còn chưa nói xong, Sở Bạch không biết từ nơi nào vọt ra, hét to một tiếng, cắt ngang Vương Hạo Nhiên.

"Người tới nơi này làm cái gì, lời ta vừa nói với Vương Hạo Nhiên, người. . . Người cũng nghe được?" Hứa Mộ Nhan rất tức giận, đồng thời cũng có chút căng thẳng.

Tức giận là bởi vì Sở Bạch tới quấy rối, mà căng thẳng là do sợ Sở Bạch mang chuyện mình tỏ tình đi nói ra ngoài.

"Hứa Mộ Nhan, Vương Hạo Nhiên hần không phải là người tốt, hần chính là một kẻ cặn bã, sao người sao có thích hần chứ!" Tâm tình Sở Bạch hết sức xúc động.

N

Chương 72: Có gan thì đơn đầu? (2)

Do không khí trong phòng học quá khó chịu, cho nên hắn cầm văn mẫu đến vườn hoa bên này học tập, nào biết trong lúc vô tình dùng thấu thị trông thấy Hứa Mộ Nhan gặp mặt Vương Hạo Nhiên.

Sở Bạch tò mò, thế là đứng từ xa quan sát.

Tuy là không nghe được tiếng nói của hai người, nhưng mà sau khi Sở Bạch có dị năng thấu thị đã đặc biệt học qua môi ngữ, biết nội dung hai người nói chuyện.

Sở Bạch thấy không thích hợp, tất nhiên là từ đằng xa lao đến.

"Sở Bạch, người không nên tùy tiện vu oan người khác, Vương Hạo Nhiên là người xấu, chẳng lẽ người là một người tốt ư?" Hứa Mộ Nhan tức giận nói.

"Ta đương nhiên là người tốt, so với Vương Hạo Nhiên tốt hơn một ngàn lần, chỉ có ở cùng với ta thì người mới hạnh phúc!" Sở Bạch tận tình nói.

Dù Hứa Mộ Nhan dễ tính, cũng bị làm cho tức giận đến ngọt ngọt khó thở.

Sở Bạch này cũng quá tự luyện đi?

Dựa vào cái gì mà nói ở cùng với người ta nhất định sẽ hạnh phúc?

Ta cũng không thích người, thậm chí rất chán ghét người, vì cái gì cùng với người sẽ hạnh phúc chứ?

Quả thực là hoang đường đến nực cười.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, không khỏi nói với Hứa Mộ Nhan:

"Kỳ thực Sở Bạch nói rất đúng, ta thật không phải là người tốt lành gì, nhú vậy người vẫn sẽ thích ta sao?"

Sở Bạch đột nhiên xuất hiện, để Vương Hạo Nhiên có chút bất ngờ.

Tới thì cũng đã tới Vương Hạo Nhiên dứt khoát thuận thế mà làm.

Sở Bạch tự mình tìm phiền phức, vậy thì đành tác thành cho hắn.

"Cho dù người không phải là người tốt thì ta vẫn như cũ rất thích người!" Hứa Mộ Nhan trầm mặc mấy giây, rất nhanh đã nói ra câu trả lời.

Tình thâm của nàng đã đối với Vương Hạo Nhiên đã đến mức không thể thay đổi, nói đơn giản một chút chính là bị ái tình che mờ mắt, chỉ muốn ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên, nào quản nhiều đến như vậy.

【 Đỉnh, kí chủ thành công đã kích nhân vật chính Sở Bạch, khiến tâm tình Sở Bạch mất bình tĩnh, thu được 200 điểm phản phái! 】

"Hứa Mộ Nhan, ta thấy người quả thực là điên rồi!" Sở Bạch tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

"Ta thế nào cũng không liên quan đến người, mời người đi cho, đừng quá rầy ta nói chuyện với Vương Hạo Nhiên nữa."

"Người. . ." Sở Bạch thấy trạng thái này của Hứa Mộ Nhan là đã biết không thể nói rõ ràng với nàng, thế là chuyển mục tiêu hướng đến Vương Hạo Nhiên:

"Ta cũng thích Hứa Mộ Nhan, nếu người là một nam nhân, chúng ta liền đọ sức một lần như những người đàn ông chân chính, chúng ta đơn đấu, kẻ thất bại phải rút lui!"

"Người còn có mặt mũi đòi solo với ta sao?" Vương Hạo Nhiên bị chọc cười.

Lần trước Sở Bạch đánh cược với mình, việc bị thua chỉ mới qua có mấy ngày.

Chó má gì mà đầu hàng thua một nửa, quả thực mẹ nó không biết xấu hổ!

"Lần này và lần trước không giống nhau, lần này là đọ sức giữa nam nhân!" Sở Bạch nghiêm mặt nói.

"Tình thế của Hứa Mộ Nhan cũng không phải khó xử, nàng thích ta, lại không thích người, tại sao ta phải cùng người đọ sức?" Vương Hạo Nhiên có chút buồn cười hỏi.

"Đừng nói nhảm, là nam nhân thì bớt nói nhảm đi, cùng ta đọ sức!" Khí thế Sở Bạch bức người.

"Ta phải giải thích cho người rõ một chút, Hứa Mộ Nhan không phải là hàng hóa gì, nàng là con người, là một người sống sờ sờ có tư tưởng, không thể dùng làm tiền đặt cược, lui lại một bước đi, cho dù chúng ta có đọ sức, cũng phải hỏi qua ý kiến của Hứa Mộ Nhan, người cảm thấy ta nói đúng không?" Vương Hạo Nhiên chất vấn Sở Bạch.

Sở Bạch bị nói đến á khẩu không trả lời được, hoàn toàn không

đánh trả được, bởi vì lời này của Vương Hạo Nhiên hoàn toàn chính xác, hết sức có lý.

Bên cạnh đó.

Hứa Mộ Nhan cũng bị lời này ảnh hưởng, dùng ánh mắt nhu tình nhìn Vương Hạo Nhiên chăm chú.

【 Đỉnh, kí chủ thành công lay động trái tim của nữ chính Hứa Mộ Nhan, thu được 100 điểm phản phái! 】

Sở Bạch nhìn thấy tình trạng này, cũng biết không cách nào chọc giận Vương Hạo Nhiên đấu với mình, cố nén không cam tâm đang muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng.

Sở Bạch kinh ngạc, không khỏi dừng bước lại.

“Mặc dù không thể coi Hứa Mộ Nhan như thẻ đánh bạc, nhưng có điều người nói đúng, nếu là nam nhân thì không cần sợ, người muốn đo sức phải không? Chúng ta tới một loại đo sức giữa đàn ông.”

“Có khí phách!” Sở Bạch không khỏi vui mừng.

Rất nhiều phương diện hẳn đều bị Vương Hạo Nhiên nghiền ép, nhưng mà với đơn đấu, hẳn có niềm tin tuyệt đối có thể đè con nhà giàu áo đưa tay cớm há miệng Vương Hạo Nhiên xuống đất.

“Vương Hạo Nhiên, lần trước Sở Bạch đánh Phạm Kiếm bọn hắn đánh thành dạng gì, người đều quên rồi sao? Người đánh không lại hắn!” Hứa Mộ Nhan lên tiếng khuyên nhủ.

“Ta ra tay sẽ có tính toán, sẽ không đánh hắn mặt mũi bầm dập!” Sở

Bạch khoái chí.

“Đến đây đi.” Vương Hạo Nhiên trung bình tấn, một tay vươn về trước, một tay hơi cong, bày ra tư thế.

“Ngươi... đây là Vịnh Xuân Quyền sao?” Sở Bạch sững sờ.

“Vịnh Xuân Quyền, Vương Hạo Nhiên, xin chỉ giáo.”

“Ha ha, ngươi xem Diệp Vấn* nhiều quá rồi à?” Sở Bạch cười nhạo một chút, lập tức cũng bắt chước nói:

*Diệp Vấn: một võ sư nổi tiếng người Hồng Kông, được xem là có công lớn trong việc hình thành và quảng bá hệ phái Vịnh Xuân quyền ở Hồng Kông.

“Sở Gia Quyền, Sở Bạch, xin chỉ giáo!”

Sở Bạch làm bộ nói.

Dứt lời, hắn dùng quyền cước luyện thành từ việc ra ngoài đánh đấm, giáng xuống người Vương Hạo Nhiên.

Nhưng hắn còn chưa có đụng tới quần áo Vương Hạo Nhiên, liền bị một chiêu đánh ngã.

Không đợi Sở Bạch đứng lên, một trận mưa nắm đấm điên cuồng rơi vào lồng ngực và trên mặt của Sở Bạch.

Sở Bạch dùng cánh tay che khuất khuôn mặt, giống như một bao cát, hoàn toàn không có lực đánh trả.

Sở Bạch kêu rên, thực sự không chịu được nữa, trong miệng không ngừng hô hào “Ta chịu thua, ta chịu thua”.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục đánh Sở Bạch mười mấy giây nữa, lúc

này mới dừng tay.

Hắn khẽ thở ra một hơi, trong lòng tuôn ra một loại thống khoái không nói ra được.

Sảng khoái!

【Đinh, túc chủ chính diện chiến đấu với nhân vật chính Sở Bạch, thành công đánh bật đối phương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Sở Bạch -37, hào quang phản phái của túc chủ + 37!】

【Đinh, hào quang nhân vật chính hiện tại của Sở Bạch là 0, mất đi thân phận nhân vật chính.】

Thu được thông báo nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên mừng rỡ.

K

Chương 73: Không đáp ứng không cự tuyệt

Cuối cùng cũng đánh cho một nhân vật chính đến búa cũng không còn.

Nhưng dị năng thấu thị của Sở Bạch vẫn còn.

Bản thân nhiều lần chèn ép Sở Bạch, hơn nữa thu được trái tim

Hứa Mộ Nhan, trong lòng Sở Bạch chắc chắn hận muốn chết.

Nếu như Sở Bạch sau này lợi dụng dị năng thấu thị làm ra nhiều tiền, nếu một lòng muốn trả thù mà nói, vẫn sẽ tạo thành một chút phiền toái nhỏ với mình.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên muốn sớm tiêu trừ tai họa ngầm này.

Dùng độc thuật là cách tiêu trừ tai họa ngầm.

Có điều Vương Hạo Nhiên nghĩ đến một phương pháp càng thú vị hơn.

Sau khi Sở Bạch mất đi hào quang nhân vật chính, khí vận đều sẽ trở nên rất bình thường.

Dị năng thấu thị bây giờ đã biến thành một thanh kiếm hai lưỡi.

Có thể kiếm tiền cho hắn, cũng có thể mang đến tai họa cho hắn.

Phải biết, trên thế giới này có một số nhà khoa học điên rồ.

Bọn hắn thích nhất nghiên cứu sự huyền bí của cơ thể người.

Người nắm giữ thấu thị, bọn hắn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú vô cùng.

Vương Hạo Nhiên không ngại trợ giúp một tay, nặc danh truyền lại một chút tin tức để cho đám khoa học điên rồ khiếp sợ.

Hiện tại.

Sở Bạch rõ ràng còn chưa ý thức được trên người mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ là chậm rãi đứng lên.

Hắn nhớ tới mình vừa nãy trào phúng Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Nhìn Hứa Mộ Nhan vài lần, mang theo nòng nặc không cam lòng rời đi.

Bây giờ chỉ còn lại Vương Hạo Nhiên và Hứa Mộ Nhan.

“Ngươi... Ngươi còn biết Vịnh Xuân Quyền, học ở đâu vậy?” Hứa Mộ Nhan lại hiếu kỳ lại kích động hỏi.

“Nhìn Diệp Vấn học, lợi hại không?” Vương Hạo Nhiên lừa gạt.

“Ách... Lợi hại!” Hứa Mộ Nhan giơ ngón tay cái lên, nhu tình trong con ngươi nhiều thêm mấy phần sùng bái.

“Trở về phòng học thôi.” Vương Hạo Nhiên tránh đi ánh mắt của Hứa Mộ Nhan.

Để cho Ôn Tĩnh giật dây Hứa Mộ Nhan thổ lộ, đó là vì đối phó với Sở Bạch.

Bây giờ thân phận nhân vật chính của Sở Bạch không còn, Vương Hạo Nhiên cũng không muốn đáp lại gì với Hứa Mộ Nhan nữa, cho nên liền lựa chọn trốn tránh.

Hứa Mộ Nhan cũng không theo, đứng tại chỗ bất động, lại lần nữa nhắc đến đề tài vừa nãy, mặt đỏ tới mang tai hỏi:

“Ta vừa nói với ngươi những cái kia, ngươi sau khi nghe xong, đã nghĩ gì?”

“Bây giờ học tập quan trọng nhất, ta tạm thời không có tâm tư chuyện tình trường, những chuyện này vẫn chờ một tháng nữa rồi nói sau.”

Câu trả lời này vừa không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, có hơi khốn khiếp.

Nhưng Vương Hạo Nhiên không thể không làm như vậy.

Nếu như giải quyết được Sở Bạch, về sau hẳn có thể tiêu dao tự tại, vậy đáp ứng Hứa Mộ Nhan hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ Vương Hạo Nhiên muốn đối phó với mấy nữ chính như Tần Vận Hàn, đương nhiên phải gìn giữ tình trạng độc thân, ít nhất là giữ gìn trên bề nổi.

Nếu không, việc tăng độ thiện cảm với nhân vật phản diện, sẽ phi thường gian khổ.

Mà cự tuyệt Hứa Mộ Nhan chắc chắn cũng không được.

Hứa Mộ Nhan như trước vẫn mang thân phận nữ chính, nắm giữ hào quang nữ chính.

Hào quang phản phái là thứ hấp dẫn cừu hận của nhân vật chính, mà hào quang nữ chính lại hấp dẫn sự hâm mộ của nhân vật chính.

Thông qua Hứa Mộ Nhan, Vương Hạo Nhiên vẫn có thể lấy được rất nhiều phần thưởng.

Cho nên quan hệ với Hứa Mộ Nhan vẫn như cũ cần phải duy trì.

Hứa Mộ Nhan không có được câu trả lời như mong muốn, nhịn không được có chút thất lạc và thương cảm, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Nàng hồi tưởng một chút, vừa rồi nàng đã có chút xúc động, Vương Hạo Nhiên nói rất đúng, bây giờ không phải là thời điểm nói mấy cái chuyện này.

Tần Vận Hàn cùng khuê mật Mục Chiêu Chiêu cầm điện thoại di động, ở trong phòng học xem phim hoạt hình.

Lúc này, điện thoại đột nhiên có thông báo.

Người gọi đến là “Lý bá bá”.

Lý bá bá là quản gia Tần gia, làm việc tại Tần gia đã sắp hai mươi năm, ngoại trừ xử lý một chút việc vặt vãnh của Tần gia, còn chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Tần Vận Hàn, cùng với đưa đón Tần Vận Hàn đi học và tan học.

Xem như nửa thân nhân của Tần Vận Hàn.

Lý bá bá gọi điện thoại tới, nói Tần Vận Hàn đến cổng trường học một chuyến.

“Chiêu Chiêu, Lý bá bá chắc là đưa đồ ăn cho chúng ta đây, chúng ta cùng đi lấy đi.”

“Vận Hàn tử, chạy tới chạy lui mệt mỏi quá, mình người đi thôi, ta ở trong phòng học chờ người là được rồi.” Mục Chiêu Chiêu gác hai quả cầu lên trên bàn học, một bộ dáng biếng nhác.

Hai người lúc nhỏ đã quen nhau, quan hệ vẫn luôn tốt, trước mắt còn chung lớp, Mục Chiêu Chiêu so với Tần Vận Hàn nhỏ hơn một tuổi, bởi vậy Mục Chiêu Chiêu gọi Tần Vận Hàn vì Vận Hàn tử.

“Hừ, lúc trước cho người điên cuồng ăn đủ đu uống sữa no nê, bây giờ biết phiền phức rồi đấy!” Tần Vận Hàn một mặt khinh bỉ chế giễu, nhưng trong lòng lại là hâm mộ không ngớt.

“Ta cũng hối hận a, nếu có thể chia một nửa cho Vận Hàn tử người thì tốt, như vậy Vận Hàn tử người sẽ rất hoàn mỹ a.” Mục Chiêu

Chiêu ranh mãnh đạo.

Tần Vận Hàn hận, nhin không được đưa tay đi gõ trán Mục Chiêu Chiêu, nhưng Mục Chiêu Chiêu thông minh biết né tránh.

Một kích không trúng, Tần Vận Hàn cũng không có tiếp tục nháo nữa.

“Tần Vận Hàn, người đi đâu thế?”

Tần Vận Hàn mới ra cửa phòng học, một nam sinh bộ dáng hèn mọn liền hùng hục đi tới,

“Chân Vi, liên quan gì tới người, cách xa ta ra một chút.” Tần Vận Hàn chán ghét trả lời một câu, tự mình đi xuống lầu.

“Ta cũng muốn cách người xa một chút, thế nhưng ta không không chế được tim ta, tim ta đang điều khiển ta tới gần người.”

Lời Chân Vi nói, khiến Tần Vận Hàn chỉ cảm thấy ứa gan.

Nàng không thèm để ý đến Chân Vi nữa.

Nhưng Chân Vi không buông tha, vẫn giữ 5m khoảng cách, tiếp tục theo Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn phiền muốn chết, nhưng hết lần này tới lần khác lại không làm gì được Chân Vi kẹo da trâu.

Một đường đi tới cổng trường.

Tần Vận Hàn gặp được Lý bá bá.

Ở bên cạnh Lý bá bá, còn có một người trẻ tuổi mặc quần áo cũ nát.

Người tuổi trẻ kia vốn đang lơ đãng, nhưng sau khi trông thấy Tần

Vận Hàn tới, hai mắt lập tức nhìn không được tỏa sáng.

“Nữ sinh trong thành phố này có làn da thật tốt, dáng dấp cũng xinh đẹp, so với Trương quả phụ đầu thôn còn đẹp hơn gấp một vạn lần, lão đầu tử quả nhiên không gạt ta!”

F

Chương 74: Cao thủ trên núi đến

Hứa Mộ Nhan cùng Vương Hạo Nhiên trò chuyện xong, liền cùng Ôn Tĩnh Tiên trở về phòng học.

Mà Vương Hạo Nhiên sau khi dạo quanh bên ngoài, lúc này mới chuẩn bị trở về.

Nhưng trên nửa đường lại gặp được một nam sinh.

Nam sinh này tên Chân Vi, là thân thích bên kia của Vương Hạo Nhiên, luận bối phận sẽ là biểu đệ bà con xa của Vương Hạo Nhiên.

Lúc này trên thân Chân Vi bản thủ, còn mang theo một thứ mùi chua chua hôi hám.

Vương Hạo Nhiên che mũi cách hẩn xa một chút.

“Biểu ca biểu ca, ngươi phải giúp ta báo thù!” Chân Vi tức giận nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên nhíu nhíu mày.

Chân Vi ỷ vào có quan hệ thân thích với mình, thường xuyên mượn tên tuổi của mình ở trường hoành hành bá đạo.

Mỗi khi gặp phải kẻ khó chơi, là sẽ đến tìm mình hỗ trợ.

Trong trí nhớ, lần trước Chân Vi lúc tìm hấn, là vào hai tháng trước.

Mà bình thường lúc không có chuyện gì làm, Chân Vi cũng không tới chào hỏi.

“Người mẹ nó lại gây chuyện với ai?” Vương Hạo Nhiên mắt kiên nhẫn nói.

“Ta không biết, hấn không hiểu sao đập ta một cước, tiếp đó ném ta vào trong thùng rác.”

“Không biết thì người ta đánh người làm cái gì, người mẹ nó nếu không nói thật, vậy thì xéo ngay cho ta.”

“Ta nói là thật!”

“Vậy người đánh người trông như thế nào?”

“Dáng dấp khá đẹp trai, nhưng so với biểu ca người thì kém xa, tuổi không khác chúng ta mấy, nhưng mặc trên người bộ quần áo rách rưới không biết là đã giặt bao nhiêu lần, trên quần áo còn có miếng vá, trông như nông dân ấy.” Chân Vi nhớ lại một chút.

Vương Hạo Nhiên nghe vậy, lập tức kinh nghi.

Ăn mặc như nông dân, thế mà dám chạy đến đây đánh người?

“Người kia có nói cái gì với người không?” Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

“Hắn chỉ cảnh cáo ta về sau cách Tần Vận Hàn xa một chút, đừng có làm phiền nàng, bằng không gặp một lần đánh một lần, ta đương nhiên không phục, liền nói người cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ tìm biểu ca ta tới báo thù.” Nước bọt Chân Vi văng khắp nơi, cáo trạng:

“Biểu ca, người biết tiểu tử kia đã nói như thế nào không? Hắn nói biểu ca người tính là cái gì, nếu gọi người qua, hắn sẽ đánh nhau với người!”

Thấy Vương Hạo Nhiên không có phản ứng, Chân Vi vội vàng thúc giục:

“Biểu ca biểu ca, người nhanh chóng gọi người giúp ta, chúng ta cùng đi giáo huấn hắn!”

“Người không hiểu sao bị người đánh, thì không biết đi nói với giáo viên à, nói cho ta biết có tác dụng chớ gì, lão tử học sinh ba tốt, làm sao có thể làm trò thủ đoạn đấy, cút đi!” Vương Hạo Nhiên ném lời này xong, trực tiếp đi luôn.

Chậc!

Hào quang phản phái này cũng quá con mẹ nó kéo cừu hận!

Lão tử cái gì cũng không làm, thế mà không hiểu sao cứ bị kéo cừu hận, Chân Vi trong miệng người này, về sau rất có thể chính là một nhân vật chính.

Trước khi chưa biết nội tình đối phương, Vương Hạo Nhiên không muốn tùy tiện ra tay.

Bằng không bên thua thiệt rất có thể là hắn.

Sau khi rời khỏi tầm mắt Chân Vi, Vương Hạo Nhiên gọi cho Tần Vận Hàn một cú điện thoại.

Khoảng 5 phút sau, Tần Vận Hàn vội vàng xuất hiện trước mặt Vương Hạo Nhiên.

“Ta... Ta đang muốn tìm người đây... Cái kia... Cái kia...” Tần Vận Hàn chạy chậm tới, thở hồng hộc, ngay cả lời cũng không nói rõ ràng.

“Đừng nóng vội, người thở xong rồi hãy nói.”

“Bảo tiêu cha ta mang tới, hấn... Hấn đã tới!”

“Không phải nói qua mấy ngày nữa mới đến sao? Sao đột ngột đến như vậy.”

“Cha ta đúng là đã nói với ta mấy ngày nữa hấn mới đến, ta cũng không biết hấn như thế nào đến sớm như vậy.”

“Vậy người vừa rồi gặp hấn, biết tên hấn là gì không?”

“Tên là Tiêu Dật Phong, ăn mặc rách rưới, quê mùa muốn chết, trông như người nhà quê, ta mới không cần loại người này làm bảo tiêu, người phải giúp ta.”

Tiêu Dật Phong...

Cái tên này nghe xong là có thể cảm nhận được khí tức nhân vật chính tràn đầy.

Vương Hạo Nhiên trầm ngâm một tiếng, nói:

“Giúp người có thể, nhưng dù sao ta cũng phải làm rõ ràng là chuyện gì xảy ra a, ta hỏi người, Chân Vi bị đánh, cũng là cái này Tiêu Dật Phong làm a?”

Tần Vận Hàn gật đầu:

“Tên nhà quê kia đúng là có quê mùa, nhưng khẩu khí thực sự không hề nhỏ, nói rằng có hấn bảo hộ ta, Thiên Vương lão tử cũng không tổn thương được ta.”

“Ta lúc đó không phục, liền tùy tiện nói, nếu hấn thật sự có khả năng đó, vậy liền giúp ta đuổi con ruồi Chân Vi kia đi.”

“Kết quả hấn không nói hai lời, trực tiếp từ hàng rào lộn vòng vào cổng lớn, đập Chân Vi một cước, nói với Chân Vi một phen, tiếp đó ném Chân Vi vào thùng rác như ném gà.”

Nói đến đây, Tần Vận Hàn xin lỗi:

“Ta biết Chân Vi là biểu đệ bà con xa của ngươi, lúc đó ta chỉ là thuận miệng nói thôi, ngươi sẽ không tức giận chứ?”

“Ta có gì mà tức giận, Chân Vi cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, hấn đáng đời, sau này hấn còn dám quấy rối ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta giúp ngươi giáo huấn hấn!” Vương Hạo Nhiên ngôn từ nghĩa chính.

Lời này, Tần Vận Hàn vô cùng tán đồng.

Chân Vi kia đã xấu xí lại còn muốn theo đuổi chính mình, ý nghĩ hão huyền!

Ngoại trừ tán đồng quan điểm Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn còn cảm thấy mừng rỡ.

Chân Vi hoàn toàn là cáo mượn oai hùm mà thôi, có Vương Hạo Nhiên đứng ra, Chân Vi chắc chắn không dám lỗ mãng.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Tần Vận Hàn đối với túc chủ +10, độ thiện cảm trước mắt 20! (Vô cùng thân

mật)】

【Đinh, tức chủ thay đổi hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

“Đúng, người không phải nói có biện pháp ngăn cản Tiêu Dật Phong nhập học sao, chuyện làm đến đâu rồi?” Mừng rỡ đi qua, Tần Vận Hàn lập tức dò hỏi.

“Ta nào biết được Tiêu Dật Phong sẽ tới trước mấy ngày, tạm thời còn chưa đi xử lý được, nhưng người yên tâm đi, việc này trong hôm nay nhất định sẽ làm xong.”

“Vậy thì rất đa tạ người.” Tần Vận Hàn thoải mái hơn.

“Người đừng tưởng rằng như vậy thì không sao, hấn dù không thể nhập học, người vẫn như cũ thoát không nổi hấn.” Nhìn thấy Tần Vận Hàn vui vẻ, Vương Hạo Nhiên lập tức tạt cho nàng một chậu nước lạnh.

“Nói có lý.” Tần Vận Hàn đồng ý sâu sắc gật đầu một cái, nhưng nhất thời không có chủ ý nào, chỉ có thể hỏi thăm ý kiến của Vương Hạo Nhiên:

“Vậy ta nên làm như thế nào?”

“Người tới về ở đâu?” Vương Hạo Nhiên không trả lời, mà là trước hỏi một câu.

Q

Chương 75: Về sau sẽ không quay lại ở nữa

“Cha ta mua cho ta một căn biệt thự phụ cận trường học, ta bình thường cũng chỉ ở đó.”

“Nếu như người không muốn cùng Tiêu Dật Phong ở chung một mái nhà, vậy người đêm nay ở biệt thự nữa.”

Dựa theo nội dung thông thường về bảo tiêu của hoa khôi, để bảo hộ Tần Vận Hàn tốt hơn, Tần Khai chắc là sẽ sắp xếp Tiêu Dật Phong và Tần Vận Hàn ở cùng một chỗ.

Dù là Tần Vận Hàn chán ghét Tiêu Dật Phong, nhưng mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, tiếp đó Tiêu Dật Phong lại cứu Tần Vận Hàn mấy lần.

Đến lúc đó, Tần Vận Hàn chắc chắn sẽ cảm mến đối phương.

Thời điểm sự kiện này xuất hiện manh mối, Vương Hạo Nhiên đương nhiên muốn sớm bóp chết hấn từ trong trứng.

“Trong biệt thự nhỏ kia chỉ có ta và Chiêu Chiêu hai người ở, cha ta làm sao có thể để cho một nam sinh như Tiêu Dật Phong vào cùng.” Trên mặt của Tần Vận Hàn viết đầy chữ không tin.

Chậc!

Thì ra Tần Vận Hàn còn ở cùng với Mục Chiêu Chiêu.

Nói như vậy, Mục Chiêu Chiêu rất có thể cũng là một trong những nữ chính.

Vậy thì càng phải ngăn cản chuyện này!

“Người đừng thấy Tiêu Dật Phong chỉ là bảo vệ, nếu cha người đã có thể tìm người trẻ tuổi như thế bảo hộ người, chắc chắn sẽ vô cùng yên tâm về hắn, việc an bài Tiêu Dật Phong và người ở chung một mái nhà, không có chuyện không thể nào.” Vương Hạo Nhiên giúp Tần Vận Hàn chỉnh lại mạch suy nghĩ.

Nghe vậy, Tần Vận Hàn không khỏi gật đầu một cái, cảm thấy việc này cũng có nhiều khả năng.

“Vậy không đi biệt thự, buổi tối ta ở chỗ nào?” Tần Vận Hàn đột nhiên ý thức được vấn đề.

“Ở chỗ Tiêu Dật Phong không đến được.” Vương Hạo Nhiên thần thần bí bí đáp.

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng làm việc của một tòa nhà văn phòng cao cấp.

“Đường tổng, số tiền mua pha lê Đế Vương Lục kia... Đường tổng, Đường tổng, Đường tổng?!”

“A, người mới vừa nói cái gì?”

Đường Băng Vân ngồi trên ghế làm việc, lấy tay chống cái cằm trắng như tuyết ngẩn người, sau khi nữ phụ tá đứng trước mặt liên tiếp gọi mấy tiếng, nàng mới phản ứng lại.

“Đường tổng, số tiền hơn 120 triệu mua pha lê loại Đế Vương Lục kia, bên tài vụ đã chuyển đến tài khoản được chỉ định, đây là giấy tờ chứng minh, ngài xem qua một chút, nếu như ngài cảm thấy không có vấn đề gì nữa thì ký tên, ta sẽ mang trả cho bên tài vụ.”

Nữ phụ tá vừa báo cáo, vừa đưa ra mấy tấm giấy 4K có in chữ.

Đường Băng Vân đưa tay nhận lấy, kiểm tra một hồi, cầm bút lên xoẹt xoẹt xoẹt ký xuống tên của mình, tiếp đó giao cho nữ phụ tá.

Nữ phụ tá cầm lấy giấy tờ chứng minh rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong văn phòng, chỉ còn lại Đường Băng Vân một người.

Đường Băng Vân ngẩn người, trong đầu không ngừng hiện lên một gương mặt tuấn lang trẻ tuổi, dần dần, trên gương mặt xinh đẹp như băng sơn của nàng, vậy mà lơ đãng lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nàng cứ như vậy tùy ý chính mình suy nghĩ miên man, cũng không biết đã bao nhiêu lâu, mới bị chuông điện thoại di động kéo về thực tế.

Bị đánh gãy mạch suy nghĩ, nàng lập tức lấy khuôn mặt lạnh, cầm điện thoại di động lên, muốn nhìn xem là ai đáng ghét như vậy, lúc này đột nhiên tới quấy rầy mình.

Nhưng sau khi xem xét thông báo trên điện thoại, băng sương phủ trên mặt nàng trong nháy mắt toàn bộ bị tan rã, thay vào đó, là thần sắc mừng rỡ tung tăng.

“Đường a di, người đang bận sao?” Đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Không bận không bận, ta bây giờ đang nhàn rỗi, 120 triệu kia ta đã để cho người ta gửi cho người, người nhận được chưa?”

“Đã vào trong tài khoản rồi, ta đã được thông báo.”

“Thế thì tốt, người bây giờ đang làm gì?”

“Vừa ăn xong bữa tối, một lát nữa chuẩn bị lớp tự học buổi tối. Đúng rồi, có chuyện muốn mời Đường a di giúp một chút.”

“Chuyện gì, người nói thẳng, bao nhiêu khó khăn ta đều giúp người làm được hết!”

“Không có nhiều khó khăn , kỳ thực chỉ là chuyện một câu nói của Đường a di.”

“A?”

.....

10h đêm.

Trong đại sảnh của một tòa biệt thự, đèn đuốc sáng trưng.

Trên ghế sa lon ở đại sảnh, có hai người ngồi, một người là Tần Khai, một người khác là Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong như Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên, một mực nhìn đông nhìn tây, rất là hiếu kỳ.

“Dật Phong, Vận Hàn chỉ ở trong biệt thự này, người về sau cũng ở chỗ này, thuận tiện bảo hộ nàng.” Tần Khai nói.

“Tần thúc thúc, người yên tâm với ta như vậy?” Tiêu Dật Phong kinh ngạc nói.

“Ta đã tìm người tới, đương nhiên tin tưởng nhân phẩm người, chỉ là biệt thự này có hơi nhỏ, chỉ có trên dưới hai tầng, ngoại trừ Vận Hàn, Chiêu Chiêu cũng ở chỗ này, hơi chật, nhưng chắc vẫn đủ phòng.”

“Chiêu Chiêu?”

“Đây là bằng hữu của Vận Hàn chơi từ nhỏ tới lớn, tên đầy đủ của nàng là Mục Chiêu Chiêu, người còn không chưa gặp qua, đợi các nàng tan học trở về, người sẽ gặp được.”

Tiêu Dật Phong gật đầu.

“Tiền lương là 5 vạn một tháng, nếu như người cảm thấy không hài lòng, chúng ta còn có thể thương lượng.” Tần Khai nói.

“5 vạn?! Ta rất hài lòng, nhiệm vụ trước đây lão đầu tử để ta nhận, người thuê một tháng mới cho ta một trăm đồng, hơn nữa còn phải liều mạng, so sánh, Tần thúc thúc người thực sự là quá hào phóng!” Tiêu Dật Phong hưng phấn nói.

“Một trăm? Ha ha.” Lần này đến phiên Tần Khai kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, chắc là “lão đầu tử” trong miệng Tiêu Dật Phong đã cắt xén tiền lương của hắn.

Nhìn đồng hồ, Tần Khai lại nói:

“Giờ này chắc Vận Hàn hai đứa cũng sắp trở về rồi.”

Dứt lời, cửa lớn vang lên tiếng mở khóa vân tay, cửa mở.

Tiêu Dật Phong lập tức quay ra nhìn.

Ban ngày nhìn thấy Tần Vận Hàn quả thực đã khiến hắn cho kinh diễm.

Tiêu Dật Phong Viễn còn lâu mới nhìn đủ, bây giờ thì có thể nhìn kỹ nàng ở khoảng cách gần.

Mục Chiêu Chiêu kia chưa từng gặp qua, có điều nghĩ đến nữ hài cũng sống trong thành phố nên chắc là không kém chút nào.

Nghĩ tới sau này sẽ cùng hai nữ sinh xinh đẹp ở cùng một chỗ, Tiêu Dật Phong liền vô cùng hưng phấn.

Hắn mặt ngoài nhìn qua tuy trông thật thà, nhưng nội tâm vẫn có

chút hèn mọn.

Lý bá vội vàng đi đến.

“Vận Hàn và Chiêu Chiêu đâu?” Nhìn thấy sau lưng Lý bá không có người, Tần Khai nhin không được hỏi.

“Ta tới trường học đón các nàng, đợi nửa ngày cũng không thấy người, gọi điện thoại, đại tiểu thư trực tiếp nói với ta muốn ở ký túc xá nữ ngủ lại một đêm, về sau sẽ không trở lại biệt thự ở!” Lý bá mặt mày ủ dột báo lại.

J

Chương 76: Kỹ thuật hacker đỉnh cấp (1)

【Đình, tức chủ ngân căn nhân vật chính Tiêu Dật Phong cùng nữ chính Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu ở chung một mái nhà, ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản pháí!】

Vào giờ phút này, ở một chỗ khác, người vừa về đến nhà - Vương Hạo Nhiên được nhận một đợt phần thưởng.

“Chắc chắn là Vận Hàn cáu kỉnh với ta, cố ý không trở lại.” Tần Khai thở dài, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tần Vận

Hàn, nhưng trong tai chỉ có nhắc nhở: Người được gọi đã tắt máy, xin hãy gọi lại sau.

“Lão gia, bây giờ làm sao đây?” Lý bá hỏi.

“Vận Hàn từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, đột nhiên ở ký túc xá tập thể chắc chắn không quen, nàng ở không được mấy ngày sẽ tự mình trở về, theo nàng đi thôi.” Tần Khai lên tiếng, rồi nói với Tiêu Dật Phong:

“Dật Phong a, ngày mai ta an bài người đến lớp của Vận Hàn học lớp 12, như vậy thì tiện cho người về sau bảo hộ nàng.”

“Ta ở nông thôn không đọc chút sách nào, sao có thể học lớp 12 được, người ta làm sao mà nhận ta.”

“Không cần gấp gáp, trường Vận Hàn đang học là trường tư, ta cùng chủ tịch trường này có chút giao tình, cho người vào đọc sách, chỉ là việc gọi một cú điện thoại mà thôi.” Tần Khai nhẹ nhàng nói.

Hắn lập tức cầm điện thoại di động lên lại gọi một cú điện thoại nữa.

Trong ống nghe lần nữa truyền đến thanh âm giống như máy móc: Người được gọi đã tắt máy, xin hãy gọi lại sau.

Thần sắc Tần Khai trở nên cổ quái.

Nữ nhi không muốn tiếp điện thoại mình, di động trực tiếp tắt máy, chuyện này rất bình thường.

Nhưng Đường Băng Vân là thế nào, nàng là người bận rộn, quản lý nhiều việc kinh doanh, điện thoại chắc chắn giữ mở hai mươi bốn giờ, làm sao có thể tắt máy.

Nếu như đối phương không phải tắt máy, nhưng mình đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở kia mà.

Tần Khai tạm thời chỉ nghĩ đến một khả năng.

Đó chính là Đường Băng Vân kéo đen số của hắn.

“Ta chưa từng đắc tội nàng mà?” Tần Khai khổ sở suy nghĩ.

“Tần thúc thúc, vậy ngày mai ta còn có thể trực tiếp nhập học không?”

“Có... Có lẽ phải đợi một thời gian nữa.” Tần Khai có chút lúng túng.

—

【Đình, tức chủ phía sau màn điều khiển, ngăn cản nhân vật chính Tiêu Dật Phong nhập học tiếp cận nữ chính Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu, thu được 200 điểm phản phái!】

“Thật thoải mái!”

Vương Hạo Nhiên đang ngâm mình trong bồn tắm nhịn không được thở nhẹ một tiếng.

Tắm một cái rồi nhàn nhã nằm ở trên giường, Vương Hạo Nhiên kết nối hệ thống để kiểm tra bảng.

Hôm qua mới vừa dùng gần hết điểm phản phái, hôm nay điểm phản phái đã lại tích lũy đến 2800.

Vương Hạo Nhiên có chút ngứa tay.

“Hệ thống, tiêu hao 500 điểm phản phái rút thưởng.”

【Thật đáng tiếc, tức chủ không rút được phần thưởng nào, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng?】

“Tiếp tục.”

【 Thật đáng tiếc, túc chủ không rút được phần thưởng nào, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng?】

“Lại một lần nữa.”

【 Đỉnh, chúc mừng túc chủ rút đến “Kỹ thuật hacker đỉnh cấp” giá trị 2000 điểm phản phái, có muốn kích hoạt sử dụng ngay?】

Không lố không lố.

Vương Hạo Nhiên lập tức truyền đạt chỉ lệnh “sử dụng” cho hệ thống.

Rất nhanh thông tin vô cùng phức tạp bỗng xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Tình huống này kéo dài khoảng 30 giây sau mới dừng lại.

Ngắn ngủi 30 giây này, Vương Hạo Nhiên đã từ một con gà mờ máy tính, lột vỏ thành một hacker đỉnh cấp.

Thời đại tin tức như hiện nay, kỹ thuật hacker đỉnh cấp có thể làm được rất nhiều việc mà người ta chưa từng nghĩ đến.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, kỹ thuật này sẽ trợ giúp hắn đối phó nhân vật chính tốt hơn.

Hắn trực tiếp từ trên giường đứng dậy, mở bản bút ký của mình ra, tiếp đó bắt đầu soạn virus.

Trong phòng vang lên loạt tiếng gõ bàn phím notebook, cứ thế kéo dài sau một tiếng mới dừng lại.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy mười ngón tay đều đau buốt nhức nhối, nhưng sau khi nhìn thấy tác phẩm sau cùng, vẫn là vô cùng hài lòng.

Virus này có tác dụng chủ yếu trong điện thoại, chỉ cần điện thoại lây nhiễm con virus này, sẽ bị định vị và nghe trộm.

Trừ cái đó ra, camera trước sau của điện thoại có thể chụp được hình, còn có thể truyền cho thiết bị đầu cuối kiểm soát virus.

Virus này Vương Hạo Nhiên là đặc biệt viết ra vì Tần Vận Hàn.

Dựa theo loại hình nội dung từ kịch bản những tiểu thuyết “cao thủ siêu cấp hoa khôi”, trên thân Tần Vận Hàn sẽ phát sinh đủ loại đủ kiểu nguy hiểm, Tiêu Dật Phong sẽ không ngừng giải cứu Tần Vận Hàn, tiếp đó từng bước một cướp đoạt trái tim Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên chắc chắn không muốn nhìn thấy trường hợp này phát sinh.

Như vậy chỉ có thể đi trước Tiêu Dật Phong một bước, cướp mất tình hướng anh hùng cứu mỹ nhân này.

Mà muốn cướp mất, chắc chắn cần biết rõ ràng động tĩnh của Tần Vận Hàn.

Như thế mới có thể chiếm được tiên cơ.

Sau khi virus được chế tạo.

Vương Hạo Nhiên dùng điện thoại di động của mình, khảo nghiệm một chút hiệu quả thực tế, vô cùng ổn định.

Hơn nữa virus này rất bí mật, tất cả phần mềm diệt virus trên thị trường đều không phát hiện được, chớ nói chi là giết chết nó.

Sáng sớm hôm sau.

Loa trong sân trường vang lên tiếng ca dễ nghe.

Đây là dùng để nhắc nhở các học sinh trong ký túc xá, rằng đã đến lúc rời giường.

Trong gian phòng ngủ nào đó của ký túc xá nữ.

Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu cùng dậy trên một giường, hai người đều ưỡn ẹo suy sụp.

Rõ ràng, tối hôm qua hai người cũng không có ngủ ngon.

Các nàng đã quen giường rộng mềm, đối với tấm phản cứng rắn trong trường học thật sự vô cùng không quen.

“Vận Hàn tử, đêm nay hay là chúng ta trở về biệt thự đi, ngủ ở nơi này thật là khó chịu.” Mục Chiêu Chiêu kêu khổ.

“Người chẳng lẽ muốn theo tên nhà quê kia cùng ở dưới một mái nhà, không quay về, tuyệt đối không quay về, trừ phi tên nhà quê rời đi.” Tần Vận Hàn cũng khó chịu, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Nhưng mà, nàng không biết mình có thể chống đỡ mấy ngày.

Giường ở đây rất chật, chỉ đủ cho một người ngủ.

Nhưng mà giường để nằm không đủ, một giường này là do các bạn học chia cho.

Tần Vận Hàn không thể cùng Chiêu Chiêu nằm chung một giường.

Lúc tối ngủ, bả vai kề bả vai, đến xoay người cũng khó khăn.

D

Chương 77: Kỹ thuật hacker đỉnh cấp (2)

Mục Chiêu Chiêu thấy Tần Vận Hàn không há miệng, cũng chỉ có thể nghĩa khí cùng nàng chịu đựng.

“Vận Hàn tử, bàn chải đánh răng, cốc và khăn rửa mặt đâu?”

“Ta nào có những thứ này.” Tần Vận Hàn một mặt mơ màng.

Làm một đại tiểu thư áo đưa tay cơm đến miệng, nàng nào sẽ có ý thức đến mấy chuyện đó.

“Người kêu ta ở đây mà không nghĩ đến việc này sao? Vậy chúng ta đánh răng rửa mặt như thế nào?” Mục Chiêu Chiêu một mặt phiền muộn.

“Trong sân trường không phải có cửa hàng sao, đến đó mua là được.”

“Lúc này cửa hàng còn chưa mở cửa...”

“Vậy... Vậy làm sao bây giờ?”

“Nếu không thì, hay là buổi tối chúng ta trở về biệt thự thôi.” Mục Chiêu Chiêu đề nghị.

Lần này, Tần Vận Hàn không lập tức cự tuyệt, trong lòng bắt đầu dao động.

Không thì đầu hàng?

Có điều nàng còn chưa kịp đáp lại Mục Chiêu Chiêu, điện thoại liền vang lên.

Là Vương Hạo Nhiên gọi tới.

“Ra cổng ký túc xá đi, ta mang theo một chút đồ dùng hàng ngày cho người.” Nhận điện thoại, đầu kia liền truyền đến âm thanh.

“A a, lập tức tới!”

Tần Vận Hàn vui mừng, chỉnh sửa quần áo và tóc tai một chút, nhanh chóng chạy ra cổng ký túc.

Trong tay Vương Hạo Nhiên xách theo mấy cái túi ny lon lớn, chờ đợi tại cửa ra vào.

Túi ny lon kia trong suốt, có thể trông thấy bên trong có các đồ dùng hàng ngày như cốc mới, bàn chải đánh răng mới và khăn mặt mới.

Quan trọng nhất là, còn có sạc điện thoại!

“Làm sao người biết ta cần những thứ này?” Tần Vận Hàn mừng rỡ.

“Ha ha, đoán.” Vương Hạo Nhiên cười cười.

Tần Vận Hàn một đại tiểu thư cả người là bệnh công chúa, đột nhiên ở ký túc, sẽ biết ý thức để chuẩn bị những thứ này mới là lạ.

Lão tử đương nhiên có thể đoán được .

“Ở ký túc không quen sao?” Vương Hạo Nhiên thấy Tần Vận Hàn tinh thần không tốt, liền hỏi.

“Ta vẫn lần đầu tiên ở phòng ngủ tập thể, tối hôm qua một đêm đều không ngủ được, đây căn bản không phải là chỗ cho người ở.” Tần Vận Hàn oán niệm tràn đầy.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cười lạnh, đại tiểu thư này thật nhiều

khuyết điểm, nói chuyện cũng không dễ nghe, cái gì mà gọi là không phải chỗ cho người ở?

Cả tòa ký túc xá này, không phải đều là người sao?

Trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn hòa nhã nói:

“Người cho tới bây giờ chưa từng ở ký túc, ở không quen là rất bình thường, người không muốn ở, ta có thể sai người kiếm một phòng giáo viên cho người ở.”

“Phòng giáo viên thế nào?” Tần Vận Hàn mừng rỡ hỏi.

“So với ký túc nữ sinh chắc chắn rộng rãi hơn nhiều, có một phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh, giường chắc chắn cũng mềm hơn nhiều, đúng rồi, còn có điều hòa, so với quạt ký túc thì mát mẻ hơn.”

“Quá tốt rồi, người giúp ta kiếm một gian phòng giáo viên đi, ta chắc chắn có thể chống đỡ cho đến khi kỳ thi kết thúc, đến lúc đó đuổi được Tiêu Dật Phong, ta nhất định cảm tạ người thật tốt, tặng người một món quà lớn!”

“Món quà lớn gì?”

“Ừm...” Tần Vận Hàn nhíu mày suy nghĩ vài giây, rồi lập tức hai mắt tỏa sáng:

“Ta tặng Mục Chiêu Chiêu làm bạn gái người, phần lễ này đủ lớn chứ?!”

“Được, vậy ta chờ.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng nói.

Tần Vận Hàn này căn bản không có một chút thành ý nào.

Mục Chiêu Chiêu là một cá thể, cũng đâu phải vật phẩm, sao có thể tùy ý đưa qua đưa lại, rõ ràng là nói đùa.

Nhưng Vương Hạo Nhiên làm nhiều như vậy, cũng không phải vì đòi hỏi quà của Tần Vận Hàn.

“Người đi đi, có việc lại liên lạc với người.” Tần Vận Hàn phát phát tay, xách theo cái túi rời đi như một cơn gió.

Vương Hạo Nhiên hướng về bóng lưng Tần Vận Hàn, ném cho một ánh mắt khinh bỉ.

Tần Vận Hàn này, quả thực coi mình là người công cụ, lại còn tùy ý sai sử.

Xem ra thực sự là đã bị người nịnh nọt quen, cho rằng người khác đối tốt với mình cũng là chuyện đương nhiên.

Cũng may, ta không phải người như thế.

Chờ đó cho ta, bệnh công chúa đúng không, lão tử sớm muộn sẽ trị cho người ngoan ngoãn!

Tần Vận Hàn xách theo đồ đi về phòng ngủ, lập tức chia sẻ vui sướng với Mục Chiêu Chiêu.

Nhưng Mục Chiêu Chiêu không vui vẻ như thế, ngược lại là nghi ngờ hỏi.

“Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên kia vì cái gì đối tốt với người như vậy, có phải có ý đồ gì không?”

“Dung mạo ta thiên sinh lệ chất, hoa dung nguyệt mạo, nam sinh ta quen, có mấy người không có ý với ta.” Tần Vận Hàn tự luyến nói.

“Vậy người có ý với Vương Hạo Nhiên không?”

“Hắn lớn lên rất đẹp trai, tính cách ta cũng cảm thấy không tệ, làm bằng hữu vẫn được, nhưng muốn nói thích thì còn xa lắm.” Tần Vận Hàn lắc đầu, lập tức nghĩ tới một chuyện, cười nói:

“Chiêu Chiêu, ta vừa rồi cùng Vương Hạo Nhiên nói chuyện, chờ Tiêu Dật Phong bị đuổi đi, để cảm tạ hắn, muốn tặng người làm bạn gái hắn.”

“Vận Hàn tử, người nói bậy bạ gì đó, người cũng không phải không biết, ta ghét nhất những nam sinh đẹp trai trong nhà lại có tiền.” Mục Chiêu Chiêu oán giận nói.

“Ta đùa Vương Hạo Nhiên chơi thôi, làm sao lại thật sự đưa người cho hắn làm bạn gái được, được rồi, về sau cũng không tiếp tục đùa kiểu này nữa.” Tần Vận Hàn lập tức trấn an.

Biểu tử của Mục Chiêu Chiêu từng bị một cao phú soái bội tình bạc nghĩa, cuối cùng cắt cổ tay tự sát.

Lúc đó chính là Mục Chiêu Chiêu là người đầu tiên phát hiện thi thể biểu tử, khi đó nàng mới 12 tuổi.

Chuyện này làm lòng Mục Chiêu Chiêu rất chấn động.

Xem như là khuê mật tốt của Mục Chiêu Chiêu, Tần Vận Hàn đương nhiên là biết chuyện này.

Gần cổng trường.

Một xe MiniBus ngừng lại.

Trong xe có 3 thanh niên toàn thân lộ hung sát.

“Đây chính là mục tiêu lần này của chúng ta sao? Nàng có thân phận gì?” Thanh niên sẹo mụn nhìn tấm hình trong tay, hỏi người thanh niên cao cao.

“Thiên kim của Tần Khai tập đoàn Tần Thị.” Người cao thanh niên trả lời.

“Đáng dấp đúng là ngon mọng, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương ngon nghẻ như này, chờ trói được nàng, ta nhất định phải thử chút tư vị xem sao.” Thanh niên mặt đầy sẹo mụn, nhìn tấm hình trong tay, một mặt thềm thường nói.

“Chủ thuê đã nói chỉ có thể trói người, cô nương này một sợi tóc cũng không thể động vào, bằng không chúng ta sẽ không được nhận 200 vạn còn lại.” Người thanh niên cao cao quát lớn.

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Thanh niên sẹo mụn thở dài một tiếng.

“Than cái rắm, có tiền còn sợ không có tiểu cô nương sao?” Thanh niên dáng lùn nói.

S

Chương 78: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau?

“Nói cũng đúng, chờ làm xong, ta nhất định định phải chơi thật vui một thời gian.” Tâm trạng thanh niên sẹo mụn lập tức lại trở nên tốt hơn, đốt một điếu hoa* để hút.

*điếu hoa: cách lưu manh đường phố gọi tắt cho thuốc lá thơm Trung Hoa.

“Đốt ta một điếu.” Thanh niên dáng lùn đưa tay ra.

3 thanh niên vừa tán gẫu, vừa thay phiên nhìn chằm chằm hướng cổng trường.

Chỉ là 3 người không phát hiện, trong một chiếc (Volkswagen) Lavidia cách bọn hắn không xa, đang có một đôi mắt khóa vào bọn hắn.

Chủ nhân của ánh mắt đó chính là Tiêu Dật Phong.

Tần Khai không thể sắp xếp cho hắn trực tiếp nhập học, nhưng Tiêu Dật Phong cũng không nhàn rỗi.

Hắn bảo Tần Khai sắp xếp cho một người tài xế, lái một chiếc Lavidia ở gần trường học tuần tra.

Quả nhiên, hắn đã tìm được 3 nhân vật hiểm nghi.

Lấy thân thủ của Tiêu Dật Phong, hắn có thể không cần tốn nhiều sức liền giải quyết 3 thanh niên này, giúp Tần Vận Hàn giải quyết nguy cơ.

Nhưng Tiêu Dật Phong không làm như vậy.

Hôm qua ở biệt thự tuy an nhàn, nhưng lại có chút cô độc tịch mịch.

Nếu như có Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu ở cùng hắn, vậy thì hoàn hảo.

Tiêu Dật Phong tính toán đợi thời điểm 3 thanh niên ra tay với Tần Vận Hàn, rồi mới ra tay ngăn cản.

Đến lúc đó Tần Vận Hàn sẽ ý thức được cảm giác nguy hiểm, như vậy tự nhiên sẽ không kháng cự hẳn nữa, một lần nữa trở về biệt thự sống.

Cùng hai mỹ nữ ở chung một mái nhà, Tiêu Dật Phong suy nghĩ một chút đã cảm thấy kích động.

Hắn ở trong thôn khi mà không có chuyện gì làm, thì thường xuyên đi xem mấy vở kịch không khỏe mạnh cho lắm.

Hắn nhớ kỹ trong đó có một vở kịch cổ đại.

Nhân vật nam chính là một tên gia đình, nhân vật nữ chính là đại tiểu thư nhà giàu.

Đại khái kịch bản là, gia đình bắt trộm đại tiểu thư...

Tiêu Dật Phong được tìm đến làm bảo tiêu, lơ đãng liền thay bản thân vào đến trên người nhân vật nam chính trong vở kịch kia.

---

10 phút đầu tiết buổi sớm.

Vương Hạo Nhiên mang theo tai nghe bluetooth, đang sửa sang lại thư tình mới được nhét vào trong học bàn.

Xử lý xong, toàn bộ bị ném vào thùng rác phòng học phía sau.

“Tích tích tích, virus xâm nhập thành công, đang kết nối, xin đợi giây lát...”

“Kết nối thành công!”

Trong tai nghe bluetooth truyền đến tiếng nhắc nhở máy móc.

Vương Hạo Nhiên biết, là Tần Vận Hàn đã dùng sạc pin mình cho, virus giấu ở bên trong cục sạc xâm nhập vào trong điện thoại di động của Tần Vận Hàn.

Virus thành công xâm nhập.

Như vậy bất kỳ động tĩnh gì của Tần Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên liền có thể kịp thời biết được.

Không bao lâu, trong tai nghe liền truyền đến tiếng huyền não của một phòng học khác.

Trong âm thanh bối cảnh huyền não, bỗng nhiên truyền đến giọng Tần Vận Hàn làm bầm lều bầu.

“Vương Hạo Nhiên này nghĩ thật chu đáo, lại còn mang cho ta cục sạc.”

Ngay sau đó, là tiếng ngón tay chạm vào màn hình.

Hiển nhiên là Tần Vận Hàn đang vừa nạp pin vừa chơi điện thoại.

“Tần Vận Hàn, còn chưa ăn sáng phải không, ta mua cho ngươi bữa sáng, có sữa bò có bánh bao hấp còn có xíu mại và sủi cảo.”

Vương Hạo Nhiên có thể nhận ra đây là giọng của Chân Vi.

“Ta đang giảm béo, không muốn ăn, lấy đi đi.” Tiếng Tần Vận Hàn tràn đầy cảm giác chán ghét.

“Không ăn bữa sáng rất hại thân, ăn một chút đi.”

“Ngươi thật là phiền, cút đi.”

Ba.

Tiếng bàn tay đánh cái gì đó.

Tiếp đó, là một loạt âm thanh đồ vật rơi trên đất.

Vương Hạo Nhiên đoán chắc là Tần Vận Hàn đập bay bữa sáng Chân Vi tặng cho xuống đất.

Sau lại là một loạt tiếng giày giẫm lên ly nhựa và túi ny lon.

Xem ra Tần Vận Hàn không chỉ đánh đổ đồ ăn, lại còn dùng chân giẫm lên.

Tính tình đại tiểu thư của Tần Vận Hàn thực sự là đủ nặng.

Đánh đổ bữa sáng cũng thôi, lại còn dùng chân giẫm đạp.

Quá lãng phí thức ăn.

Thật thiếu giáo dục.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Chân Vi này cũng thật hèn mọn, đáng đời.

“Tần Vận Hàn, ta cũng là có ý tốt, người sao có thể như vậy?” Giọng Chân Vi tràn đầy thống khổ.

“Ta cứ như vậy đấy, không phục?” Tần Vận Hàn ngữ khí phách lối.

“Phục phục, đập thì đập a, ta sao lại giận người được.”

Chỉ nghe tiếng, Vương Hạo Nhiên không khỏi tưởng tượng ra vẻ mặt chó nịnh của Chân Vi.

“Không tức giận nữa nhé? Vậy ta tặng người một món quà, người ở yên tại chỗ chờ chút.”

“Có quà tặng ta? Tốt tốt tốt!”

Lời này nói xong, Vương Hạo Nhiên tạm thời không nghe được thanh âm Tần Vận Hàn nữa.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lập tức nhận được một thông báo.

Là do Tần Vận Hàn gửi tới, gọi hắn qua phòng học kia một chuyến.

Rất biết sai khiến người ta.

Vương Hạo Nhiên làm như không nhìn thấy thông báo, tiếp tục làm việc của mình.

Qua một lát say, ở cửa ra vào của phòng học Vương Hạo Nhiên, đã liếc thấy thân ảnh Tần Vận Hàn.

Nàng tới phòng học tìm người.

Tần Vận Hàn vẫy tay với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên làm như không thấy, cầm một quyển sách lên đọc.

Trong phòng học có người đang tự đọc sáng sớm, Tần Vận Hàn không tiện hô to gọi nhỏ, càng ngại tiến phòng học trực tiếp tìm Vương Hạo Nhiên.

"Mỹ nữ, mỹ nữ? Hoa khôi Hứa? Hứa Mộ Nhan?!" Tần Vận Hàn chỉ có thể gọi một nữ sinh đứng gần cửa lớp học.

Hứa Mộ Nhan đang cúi đầu học bài, ngẩng đầu lên liền trông thấy Tần Vận Hàn vẫy chào với mình.

Hứa Mộ Nhan đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi tới cửa phòng học.

"Sao vậy, có chuyện gì không?"

Nàng và Tần Vận Hàn đều biết tên gọi của hai bên, nhưng đây vẫn là lần nói chuyện đầu tiên.

"Phiền người giúp ta đi gọi Vương Hạo Nhiên, nói ta tìm hắn, ra đây có chút việc."

Tần Vận Hàn vừa mới nói xong.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên làm bộ nghiêm túc đi học liền nhận được thông báo của hệ thống.

【 Đinh, kí chủ khiến lòng nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái! 】

Phần thu hoạch này, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Vương Hạo Nhiên vốn không quen nhìn Tần Vận Hàn tùy tiện sai người, cho nên mới cố tình làm khó dễ nàng một chút.

Nào biết được Tần Vận Hàn lại nói chuyện với Hứa Mộ Nhan.

Rất nhanh, khước mắt Vương Hạo Nhiên liếc qua liền thấy Hứa Mộ Nhan đi theo cửa phòng học tới chỗ ngồi của mình.

"Ở cửa ra vào có mỹ nữ tìm người!"

Lời nói lúc này của Hứa Mộ Nha, Vương Hạo Nhiên cũng có thể thấy được chút ghen tuông.

"Phải không? !" Mặt Vương Hạo Nhiên mang nụ cười, huých ghề

đứng dậy.

Nhìn dáng vẻ cao hứng này của Vương Hạo Nhiên, miệng nhỏ Hứa Mộ Nhan nhin không được vênh lên.

【 Đinh, kí chủ khiến lòng nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái! 】

"Hứa Mộ Nhan này quả thật là vua ghen tuông nha, động một chút là ghen. . ." Trong lòng Vương Hạo Nhiên âm thầm cảm thán một chút.

Nhưng mà thể này cũng tốt, rất tiện để mình kiếm điểm phản phái.

K

Chương 79: Hoa Khôi Theo Đuổi Ngược

Vương Hạo Nhiên đi ra bên ngoài phòng học.

"Giúp ta dạy dỗ tên Chân Vi kia một chút đi, hấn phiền quá!" Tần Vận Hàn vỗ đầu che mặt nói với Vương Hạo Nhiên.

"Đi thôi." Vương Hạo Nhiên cũng không có dong dài.

Việc này hấn đã sớm đồng ý với Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên đi tới phòng học của Tần Vận Hàn, quẳng xuống

hai chữ với Chân Vi:

"Ra đây!"

Trong sự mong mỏi của Tần Vận Hàn và sự ngạc nhiên của Chân Vi, hắn có chút không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng học.

"Sau này cách xa Tần Vận Hàn ra một chút, không được quấy rầy nàng." Vương Hạo Nhiên cũng lười dài dòng, trực tiếp nói thẳng.

"Biểu ca, không phải ta quấy rối nàng, là vì ta thích nàng, muốn theo đuổi nàng, chỉ cần ta kiên trì, một ngày nào đó nàng sẽ bị ta làm cho cảm động." Chân Vi lắc đầu.

Wang Hào Nhiên không lưu tình chút nào, đã kích nói:

"Nếu nói về tướng mạo, người mẹ nó còn không mau đi soi gương, mặt mày méo mó còn dám có ý nghĩ hảo huyền có thể theo đuổi được nữ nhân xinh đẹp như Tần Vận Hàn, người chơi đá riết rồi lú à?"

"Nếu nói về gia thế, tài sản mấy ngàn vạn cũng đủ để cả nhà người chết no, Tần Vận Hàn là ai? Nàng là con gái độc nhất của Tần Khai, tương lai sẽ kế thừa công ty lớn gần mười tỷ, người xách giày cho người ta cũng không xứng!"

Chân Vi bị nói đến á khẩu không trả lời được.

"Tần Vận Hàn ấy, người không thể theo đuổi được, từ bỏ đi, nói thế nào người cũng là một phú nhị đại nhỏ, trong nhà cũng có tài sản ngàn vạn, theo đuổi một nữ nhân xinh đẹp có gia thế bình thường cũng là chuyện rất đơn giản mà? Cứ nhất định muốn làm một tên bỉ ổi mới vui phải không?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục nói.

"Biểu ca, người nói nhiều như vậy với ta cũng chỉ là do người để ý

Tần Vận Hàn mà thôi." Chân Vi nhin không được nói.

Người thật đúng là đủ thông minh nha!

Trong lòng Vương Hạo Nhiên nhin không được lằm bằm một chút, tiếp tục mở miệng nói:

"Không sai, là do ta để ý nàng, người mẹ nó tốt nhất đừng quấy rối ta, bằng không ta giết chết người!"

"Biểu ca, ta sai rồi, sau này ta sẽ không tiếp tục quấy rối Tần Vận Hàn nữa, nhưng mà người có thể đáp ứng một yêu cầu nho nhỏ của ta hay không?" Âm thanh yếu ớt của Chân Vi nói.

"Nói nhảm nhiều thật, yêu cầu gì đây?"

Chân Vi nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Chính là sau khi người thit xong Tần Vận Hàn, có thể quay một video ngắn để ta chiêm ngưỡng hay không?"

"Cút đi!"

Vương Hạo Nhiên trực tiếp đạp một cước trên mông Chân Vi.

Chưa nói hấn không thích chuyện này, dù có quay thì cũng chỉ để mình hấn thưởng thức, làm sao lại để cho người khác nhìn được.

"Không chụp thì không chụp, đá ta làm cái gì."

Chân Vi vô cùng ủy khuất, xám xịt trở về phòng học.

【 Đinh, kí chủ cướp tay trên của nhân vật chính Tiêu Dật Phong, giải quyết người theo đuổi của Tần Vận Hàn, thu được 100 điểm phản phái! 】

Phần thưởng này có hơi ít.

Nhưng mà nghĩ đến việc xác suất lớn là tên Chân Vi kia cũng chỉ là loại cóc ké theo đuổi người ta, ban thưởng 100 điểm phản phái cũng hợp tình hợp lí.

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên một bên đeo tai nghe bluetooth để nghe lén động tĩnh bên kia của Tần Vận Hàn, một bên thì học tập.

Lúc này, Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên đi tới.

Vương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hứa Mộ Nhan cầm một phần bài thi trong tay, mắt đang không chớp nhìn chằm chằm mình.

"Ta có câu này rất khó hiểu, người có thể chỉ cho ta được không?"
Hứa Mộ Nhan mở bài thi ra, chỉ vào đề toán nói.

Vương Hạo Nhiên liếc qua, lập tức liền phát hiện đây chỉ là một đề toán đơn giản.

Lấy trình độ của Hứa Mộ Nhan không có khả năng không làm được.

Như vậy xem ra, nàng là say nhưng không do rượu.

Nghĩ đến đây, toàn thân Vương Hạo Nhiên có cảm giác sáng khoái.

Quả thật là phong thủy luân chuyển, trước kia ta lấy có muốn trao đổi học tập để được đến gần Hứa Mộ Nhan.

Mà vị trí bây giờ của hai bên đã thay đổi.

Được hoa khô theo đuồi ngược lại, khiến con người ta có cảm giác thật vui vẻ.

"Đề thi này rất đơn giản, ta chỉ cho người." Vương Hạo Nhiên cũng không nói ra.

Hứa Mộ Nhan hết sức mừng rỡ, lập tức ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, để đầu hơi hơi nghiêng về bề vai Vương Hạo Nhiên, chuẩn bị nghe hẳn chỉ giải đề.

Lúc Hứa Mộ Nhan ngồi xuống thì một bên khác Vương Hạo Nhiên nghe thấy bluetooth trong tai truyền đến một ít tiếng nói chuyện với nhau.

"Vận Hàn tử, chúng ta có nên trở về biệt thự một chuyến hay không, lấy quần áo của chúng ta?"

"Ai biết Tiêu Dật Phong có ở trong biệt thự hay không, tốt hơn hết là không đi."

"Vậy chúng ta cũng phải thay đồ giặt quần áo chứ, hay là kêu Lý bá bá đưa được không?"

"Người gốc sao, tuy Lý bá bá lớn tuổi, là trưởng bối của chúng ta, nhưng dù sao cũng là nam giới, quần áo là đồ riêng tư của chúng ta, làm sao có thể để hẳn sắp xếp được."

"Nói cũng phải, nhưng nếu như không đến biệt thự lấy quần áo, thì chúng ta mặc cái gì đây?"

"Trên đường lớn cũng không thiếu nha, thừa dịp hiện tại đang là giờ nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài mua một ít về!"

"Người bỏ tiền ra đi, bây giờ trên người ta đến cái lông cũng không còn."

"Quý hẹp hòi, người đâu có nghèo, cũng keo kiệt quá rồi đấy... A, được rồi được rồi, ta bỏ tiền thì bỏ."

"Vận Hàn tử thật tốt."

...

"Tại sao người lại không nói chuyện chứ?" Hứa Mộ Nhan thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày cũng không lên tiếng, không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Đột nhiên ta có chút việc, bây giờ không tiện giải đề với người!" Vương Hạo Nhiên trực tiếp đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng rời khỏi phòng học.

Lỗ mũi Hứa Mộ Nhan giật giật, cảm giác có chút ủy khuất.

—

Wang Hào Nhiên đi ra cổng trường, ở ngoài trường có một nhà hàng nhỏ có vài món ăn, hắn làm bộ muốn đi ăn cơm.

Trên thực tế là đang quan sát người ra vào ở cửa trường học

Ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, hắn đã nhìn thấy Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu đi ra khỏi trường học.

Hai người bắt một chiếc taxi đi.

Wang Hào Nhiên lập tức đứng dậy, cũng muốn ngăn lại một chiếc xe để đuổi theo.

Nhưng mà hắn mới đứng dậy khỏi ghế trong nhà hàng, một chiếc xe tải và một chiếc Lavidia như chó nhìn thấy bánh bao thịt, theo sát chiếc xe taxi mà Tần Vận Hàn đi.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng dùng thấu thị.

Không đến năm giây, xe tải và chiếc Lavidia liền biến mất tại khúc giao lộ.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, đã đủ để Vương Hạo Nhiên thấy rõ người bên trong xe tải và chiếc Lavidia.

K

Chương 80: Người biết giả vờ đụng xe không?

Ba thanh niên trong chiếc xe tải kia, sắc mặt cực kỳ xấu, đồng thời trong xe còn mang theo dao, còn có dây thừng.

Tác dụng của con dao không cần nói cũng biết, dây thừng dùng để . . . trói người?

Hiển nhiên, ba người này không phải là người lương thiện, rất có thể là muốn bắt cóc Tần Vận Hàn.

Bên trong chiếc Lavidia không có bất kỳ vật gì nguy hiểm, chỉ có hai người, một tên tài xế có vóc người cồng kềnh, một tên trẻ tuổi chừng hai mươi.

Tài xế kia không có điểm gì để người khác đặc biệt chú ý, thế nhưng người trẻ tuổi có chút kỳ quái.

Bởi vì hắn ăn mặc quần áo cũ nát được giặt qua không biết bao nhiêu lần, quê mùa cục mịch, giống hệt như một tên nông dân vậy.

Hai người này trong chiếc xe hiển nhiên không phải cùng một bọn với đám người trong xe tải.

Nhưng mục tiêu hiển nhiên cũng là Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, người trẻ tuổi ăn mặc quê mùa rách nát chính là Tiêu Dật Phong.

Trước đây Chân Vi đã từng miêu tả qua hình tượng của Tiêu Dật Phong, hoàn toàn phù hợp với người trẻ tuổi trong chiếc Lavidia.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên thật muốn chửi đậu xanh rau má.

Hôm qua Tiêu Dật Phong vừa mới tới thành phố, ăn mặc quê mùa cục mịch còn chưa tính.

Hiện tại đã chính thức xuống núi, khẳng định chủ thuê Tần Khai đã mua một ít quần áo cho Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong hoàn toàn không mặc.

Vì sao đây?

Còn không phải là do đóng vai nông dân thì sẽ dễ dàng giả ngầu đánh mặt người khác hay sao.

Quả nhiên mấy tên nhân vật chính này đều có sở thích xấu xa.

Xe tải và Lavidia đều đuổi theo xe taxi mà Tần Vận Hàn ngồi.

Vương Hạo Nhiên cũng không thể nhàn rồi, tranh thủ thời gian chìa tay ở rìa đường đón xe.

Nhìn thấy có người vẫy chào, một chiếc xe taxi và một chiếc xe ôm đồng thời từ từ dừng lại, chờ đợi Vương Hạo Nhiên đi lên.

Vương Hạo Nhiên liếc trái liếc phải, trực tiếp ngồi lên chiếc xe ôm.

Nếu bàn về tốc độ, khẳng định là xe taxi nhanh hơn một chút.

Nhưng mà chỉ thuận lợi dưới tình huống không có vật cản gì.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu muốn đến phố thương nghiệp mua quần áo, qua đoạn đường phía sau trường, con đường sẽ trở nên chật chội, lại thêm một vài chỗ đèn đỏ, vậy thì càng kéo dài thời gian hơn.

Mà xe ôm có thể đi đường hẻm, cũng có thể đi ngõ hẻm để vượt phố, linh hoạt hơn nhiều.

"Tiểu soái ca, đi đến đâu đây?" Xe ôm hỏi.

"Đi thẳng về phía trước, ta ở một bên chỉ đường cho người."

"Ok nhé."

Xe ôm bắt đầu chạy.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn bản đồ, vừa xem định vị GPS của Tần Vận Hàn, vừa chỉ đường cho xe ôm.

Chiếc xe ôm lăn bánh, xe trên đường càng ngày càng nhiều, xe cộ dần chạy chậm lại.

Vương Hạo Nhiên thông qua định vị GPS trên bản đồ, có thể nhìn thấy rõ ràng tốc độ di chuyển của Tần Vận Hàn đã giảm bớt rất nhiều.

Mà xe ôm gần như tận dụng được mọi chỗ, đi thông suốt không trở

ngại.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên có thể bằng mắt thường được thấy chiếc xe taxi mà Tần Vận Hàn ngồi.

Ở đằng sau xe taxi, xe tải và chiếc Lavidia giữ khoảng cách đi theo.

Ngồi trên xe ôm Vương Hạo Nhiên đã đội nón bảo hiểm, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy mặt.

Hắn dùng thấu thị khóa chặt vị trí Tiêu Dật Phong, lập tức trao đổi với hệ thống, dùng 100 điểm phản phái để lấy tin tức.

Bảng thuộc tính của Tiêu Dật Phong xuất hiện trong đầu Vương Hạo Nhiên.

【 Nhân vật chính: Tiêu Dật Phong 】

【 Điểm chiến lược: 983】

【 Điểm mị lược: 128】

【 Hào quang nhân vật chính: 726】

【 Kỹ năng: Y Thuật cấp Tông Sư, nội công 15 năm, kỹ năng ám khí cao cấp 】

Sau khi Vương Hạo Nhiên thấy rõ những thông tin này, có xúc động muốn chửi đổng ngay tại chỗ.

Mẹ nó, nhân vật chính Tiêu Dật Phong này quả thực là bật hack, chỉ mới hai mươi tuổi mà đã có y thuật cấp Tông Sư.

Quá đáng hơn nữa là còn sở hữu công lực nội công 15 năm.

Như thế mà chỉ mới hai mươi tuổi, chẳng lẽ lúc hán năm sáu tuổi đã bắt đầu tu luyện nội công?

Vương Hạo Nhiên vốn cho rằng Vịnh Xuân Quyền cấp Tông Sư đã rất lợi hại, nhưng trước mặt nội công mà nhân vật chính đã tu luyện, hoàn toàn là đồ cặn bã.

May mà bản thân hán có hệ thống hỗ trợ, trong Thương Thành có thể trực tiếp đổi công lực của nội công, nhưng mà có hơi đắt.

Bởi vì một lần đổi cần 1500 điểm phản phái, hơn nữa công lực vẹn vẹn chỉ có 3 năm.

Nói cách khác, Vương Hạo Nhiên muốn có nội công 15 năm thì cần phải hao phí 7500 điểm phản phái để đổi.

7500 là một con số lớn.

Hơn nữa cho dù đổi được, phỏng chừng sức mạnh cũng chỉ ngang bằng Tiêu Dật Phong mà thôi.

Muốn vượt qua Tiêu Dật Phong còn cần nhiều hơn một chút.

Trước mắt hán còn kém xa, chỉ có thể từ từ phát triển góp nhặt điểm phản phái, tranh thủ vượt qua Tiêu Dật Phong.

Chỉ là trước khi trưởng thành, ngàn vạn lần không thể chính diện solo cùng Tiêu Dật Phong.

" Sư phụ, ta không có thời gian, phiền người rẽ vào đường nhỏ đến đầu phố thương nghiệp bên kia." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

" Có ngay." Xe ôm lên tiếng.

Chân ga chuyển động mãnh liệt, xe ôm tiến vào một con hẻm nhỏ, qua hơn mười con đường nhỏ ngoằn ngoèo quanh co.

Con đường tuy phức tạp, nhưng xe ôm này ngày thường đi phố vọt ngõ hẻm đã quen, quen việc thì dễ làm.

Sau khoảng mười lăm phút, xe đã tới đầu phố thương nghiệp.

Vương Hạo Nhiên nhìn tốc độ di chuyển của Tần Vận Hàn, đoán nàng chỉ ít còn cần mười phút nữa mới tới được nơi này.

Ba thanh niên trong xe tải kia nếu muốn động thủ, có lẽ là phải đợi sau khi Tần Vận Hàn xuống xe.

Cũng chính là đầu này của phố thương nghiệp.

Giao lộ nơi đây phân nhánh nhiều, bắt người rồi cũng rất thuận tiện để chạy trốn.

Vương Hạo Nhiên chỉ cần chậm rãi đợi là được rồi.

Nhưng mà việc Tiêu Dật Phong theo tới mới là vấn đề.

Vương Hạo Nhiên không có chút lòng tin nào có thể cướp công trước mặt Tiêu Dật Phong, giải quyết ba thanh niên kia.

Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Hắn lập tức mở bản đồ ra nghiên cứu một chút.

Tần Vận Hàn ngồi xe taxi muốn đến phố thương nghiệp này, chỉ có một đường lớn để đi.

Nói cách khác, theo sau xe taxi là xe tải và chiếc Lavidia cũng chỉ có thể đi một đường này mà thôi.

Hắn mới thuận tay chụp một tấm ảnh chiếc Lavidia, trên ảnh còn có thể thấy rõ ràng bảng số xe.

Hiện tại đã có thể xác định bọn họ sẽ đi qua đường này.

Có cách rồi!

Vương Hạo Nhiên bỗng nghĩ ra một ý hay.

"Tiền xe là tám đồng." Xe ôm khoa tay múa chân đòi tiền Vương Hạo Nhiên.

"Sự phụ, một ngày như vậy người có thể kiếm bao nhiêu tiền lời?"

"Lúc nhiều nhất là hai trăm, lúc ít thì gần một trăm."

"Ta cảm thấy hôm nay người có thể kiếm lời hơn ba mươi vạn!"

"Tại sao?" Xe ôm hiển nhiên nghe không hiểu, sững sờ gãi gãi đầu.

"Người. . . biết giả vờ dựng xe chứ?"

T

Chương 81: Thành Công Cướp Mất (1)

Trong chiếc Lavidia.

Tiêu Dật Phong có chút xúc động nhỏ.

Chiếc xe tải kia đi sau xe taxi chở Tần Vận Hàn, hiển nhiên là đang tìm cơ hội hành động.

Đến lúc đó cơ hội thể hiện của mình sẽ tới.

Chỉ cần cứu Tần Vận Hàn, khẳng định nàng sẽ đồng ý cho mình làm bảo vệ.

Đồng thời qua lần nguy sợ này, sau này Tần Vận Hàn cũng sẽ trở lại biệt thự mà ở.

Bởi thế mà sau này sẽ có thể ở một chỗ với Tần Vận Hàn.

Anh hộ vệ may mắn và đại tiểu thư hư hỏng...

Tiêu Dật Phong nhìn không được tưởng tượng đến hình ảnh đó, nước miếng cũng chảy bên miệng.

Tài xế lái chiếc Lavidia là một lão sư phụ, kỹ thuật vô cùng điêu luyện, một mực theo sát chiếc xe tải kia.

Tiêu Dật Phong hoàn toàn không cần lo lắng sẽ mất dấu xe tải.

Điều hắn muốn là đập tên muốn bắt cóc Tần Vận Hàn mà thôi.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

Ầm!

Đầu xe truyền đến âm thanh va chạm.

"Chuyện gì xảy ra?" Tiêu Dật Phong đang ngồi ở phía sau tưởng tượng, không chú ý tới tình huống trước đầu xe.

"Cái tên lái xe ôm này thật vô ý, đường lớn là nhà người sao, rẽ sang đường cũng không nhìn xe." Tài xế mập phàn nàn nói.

"Chớ để ý, đuổi theo xe tải trước đi!" Tiêu Dật Phong thúc giục.

"Gây chuyện phạm pháp bỏ trốn. . ." Sắc mặt tài xế mặt khó coi.

"Đừng nói nhiều, mau đuổi theo!" Tiêu Dật Phong quát lớn.

Tài xế mặt này sẽ bị xử lý như thế nào, hấn cũng lười để ý.

Hấn chỉ biết nếu như không đuổi theo ngay lập tức thì sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt lấy lòng đại biểu thư.

"Không được đâu, ở sau xe mình có rất nhiều xe, căn bản là không thể lùi lại được, cái tên lái xe ôm kia lại nằm ở phía dưới bánh xe, cũng không thể vượt lên mà đi." Đầu tài xế duỗi đầu ra ngoài cửa xe nhìn một chút, quay đầu nói.

"Chết tiệt!"

Tiêu Dật Phong trực tiếp mở cửa xe, đi đến phía trước xe, nhìn thấy trên người tên xe ôm kia rõ ràng là không có vết thương nào, khả năng nặng nhất là chịu chút nội thương.

Hấn vội vã đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, cho nên muốn kéo xe ôm ra trước tiên, sau đó dùng y thuật của mình để cứu chữa cho đối phương.

Nhưng mà còn chưa kịp thò tay, xe ôm liền quỵ khóc sấm gào, hô to mưu sát.

Hấn vừa mới nói vậy, lập tức dẫn tới không ít người vây xem, nhộn nhịp chỉ trở, thậm chí có người còn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh thu hình lại.

Tiêu Dật Phong thấy thế, lập tức bỏ đi ý nghĩ kéo tên chạy xe ôm này ra.

Ánh mắt của hắn trước tiên nhìn theo chiếc xe tải kia, muốn dùng cước lực vượt trội của mình để đuổi theo, nhưng mà lại phát hiện không còn hình bóng của xe tải kia nữa.

Tiêu Dật Phong lập tức tức nổi trận lôi đình.

Trên xe taxi.

"Tài xế sư phụ, sắp đến chưa vậy?" Mục Chiêu Chiêu sợ trở về muộn, trong lòng có chút lo lắng.

"Sắp rồi, còn bốn, năm phút nữa."

"Đưa chúng ta vào trong phố thương mại đi." Tần Vận Hàn không muốn ý đi bộ nhiều, thế là mở miệng nói với tài xế.

"Hai vị mỹ nữ, bên trong phố thương mại có quá nhiều người, xe đi chậm như kiến hôi, nếu như các người không có thời gian, ta đưa các người đến chỗ giao lộ, các người chạy vào trong đó còn nhanh hơn."

...

Nghe được giọng đối thoại trong tai nghe bluetooth, Vương Hạo Nhiên vội vàng vào một cửa hàng quần áo, mất một hai phút để mua bộ quần áo, tiếp đó nhanh chóng chạy đến cổng phố thương mại bên kia.

Tiếp theo, dùng thấu thị nhìn Tần Vận Hàn, nàng tới đầu phố chỉ có một con đường duy nhất.

Dị năng thấu thị này có hiệu quả nhất định, như là kính viễn vọng vậy.

Một lát sau, Vương Hạo Nhiên lập tức phát hiện thân ảnh Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu ở trong một chiếc taxi.

Rất nhanh, xe taxi thả chậm tốc độ đứng tại ven đường.

Vương Hạo Nhiên xách theo túi quần áo, làm bộ đi ngang qua dựa sát vào xe taxi.

Sau khi Tần Vận Hàn quét mã giao tiền xe xong, lúc vừa mở cửa xe ra liền bắt gặp Vương Hạo Nhiên.

"A, thật là đúng dịp, người cũng đến đây để mua quần áo sao?" Tần Vận Hàn lập tức chào hỏi.

Vương Hạo Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc "ngẫu nhiên gặp", lập tức gật đầu cười cười:

"Đúng vậy, ta vừa mới mua xong đây."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Các người cũng đến mua quần áo sao, nếu không ta để ta dẫn các người dạo chơi, mua xong thì cùng nhau trở về trường học?"

"Được. . ." Tần Vận Hàn cũng không phản đối, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Nhưng mà Mục Chiêu Chiêu ở một bên vội vã ngăn nàng lại một chút, cười tủm tỉm nói với Vương Hạo Nhiên:

"Vương soái ca, chúng ta mua đồ của nữ nhân, người đi theo e rằng có chút không tiện nha."

Trước đây Vương Hạo Nhiên chưa từng tiếp xúc với Mục Chiêu Chiêu, cũng không hiểu rõ nàng cho lắm.

Nhưng theo thái độ và tiếng nói chuyện của Mục Chiêu Chiêu mà nhìn, chắc nàng là một nữ tử ôn nhu đáng yêu, rất dễ chiếm được thiện cảm của người khác.

"Nói cũng đúng, vậy ta không đi theo các người nữa."

Vương Hạo Nhiên cười làm lành một chút, tiếp đó không nhin được tiêu hao 100 điểm phản phái để kiểm tra tin tức về Mục Chiêu Chiêu, muốn hiểu rõ nàng hơn.

Tin tức liên quan tới Mục Chiêu Chiêu lập tức xuất hiện trong đầu Vương Hạo Nhiên.

【 Nữ chính: Mục Chiêu Chiêu 】

【 Điểm chiến lược: 20】

【 Điểm mị lược: 196】

【 Hào quang nữ chính: 489】

【 Kỹ năng: Không 】

【 Độ thiện cảm đối với kí chủ -20 (Cực kỳ chán ghét)】

Các điểm của Mục Chiêu Chiêu đều thấp hơn so với Tần Vận Hàn một chút, nhưng mà độ thiện cảm -20 là thế nào?

Vương Hạo Nhiên nhin không được lại lần nữa quan sát Mục Chiêu Chiêu một chút.

Cảm nhận được ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, nụ cười ngọt ngào trên mặt Mục Chiêu Chiêu cũng lộ ra vẻ nồng hậu.

Mục Chiêu Chiêu này, nhìn qua thì vô hại, nhưng thật ra là một loli

xấu bụng!

Giả bộ rất được, còn hai mặt rõ ràng!

Nhưng mà có một điểm Vương Hạo Nhiên thấy khó hiểu.

Trước đây mình chưa hề nói chuyện với nàng, làm thế nào mà nàng ghét mình như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì mình là phản phái, trời sinh bị nữ chính chán ghét?

"Vậy ta với Chiêu Chiêu đi mua đồ trước, có việc ta sẽ liên hệ người, hẹn gặp lại." Tần Vận Hàn phát tay với Vương Hạo Nhiên.

"Chờ một chút," Vương Hạo Nhiên lên tiếng ngăn lại, "Có lẽ các người còn thiếu không ít đồ dùng hàng ngày, như là ga giường gối đầu gối đó, có cần ta giúp các người mua hay không?"

J

Chương 82: Thành Công Cướp Mất (2)

"Đúng nha, vậy làm phiền người giúp ta một chút." Tần Vận Hàn lập tức gạt đầu một cái.

"Vậy thích loại nào? Tỉ như màu gì, phong cách nào, nói đại khái với ta một chút." Vương Hạo Nhiên cố tình kéo dài thời gian.

Xe tải đứng ở chỗ không xa ven đường.

"Bên cạnh họ có một nam nhân cản trở, vẫn giữ nguyên kế hoạch trực tiếp động thủ sao?" Thanh niên lùn nghiêm túc hỏi hai đồng bạn.

"Tên kia hình như là một học sinh, có thể cản trở chuyện gì, hấn dám ngăn thì trực tiếp cho hấn mấy dao!" Thanh niên mặt rỗ âm tàn nói.

"Không thể động tới hấn!" Thanh niên cao kêu mở miệng.

"Cao Tử người đổi tính rồi à, muốn làm người tốt sao?" Thanh niên mặt rỗ chế giễu nói.

"Người mù à, nhìn kỹ một chút đi, không cảm thấy tên kia nhìn rất quen mắt ư?" Trong giọng nói của thanh niên cao kêu kia có chút hưng phấn.

Thanh niên mặt rỗ và thanh niên lùn nghe xong, lập tức đánh giá Vương Hạo Nhiên vài lần.

Lập tức kinh hô nói.

"Tên kia hình như là công tử của tập đoàn Vương Thị!"

"Miếng thịt béo, miếng thịt rất béo nha, ta tiện thể trói hấn lại cùng luôn, còn có thể kiếm được được một số tiền lớn!"

Có lẽ chúng là đạo tặc bắt cóc tổng tiền chuyên nghiệp, đều đã nghiên cứu thông tin liên quan đến đại đa số đỉnh cấp phú hào của thành phố Thanh Linh, trùng hợp nhận ra Vương Hạo Nhiên.

"Ta và mặt rỗ trói tên kia, tên lùn người trói hai nữ nhân con lại, đại

phát tài ngay hôm nay thôi!" Thanh niên cao kêu hết sức quả quyết, trực tiếp đeo khăn trùm đầu lên, khởi động xe tải.

Hai người còn lại cũng xúc động, nhanh chóng đeo khăn trùm đầu lên.

Lúc này Vương Hạo Nhiên cùng Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu đang ở vỉa hè nói chuyện với nhau.

Xe tải đứng bên cạnh bọn họ, ba tên thanh niên với khí thế hung hăng từ trên xe tải lập tức vọt xuống.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu đều hoa dung thất sắc.

Vương Hạo Nhiên đã sớm dùng thấu thị nhìn chăm chăm bọn hắn, bởi vậy đã sớm chuẩn bị, nhìn thấy thanh niên cao và thanh niên mặt đỏ phóng tới mình.

Hắn trực tiếp dùng thốn quyền* đánh về phía mặt thanh niên mặt đỏ, tiếp đó lại là một cước đá thanh niên cao kêu.

*thốn quyền: chiêu "one inch punch" của Lý Tiểu Long.

Hai chiêu này Vương Hạo Nhiên đều dùng toàn lực, cộng thêm việc ra tay khá độc, hắn có Vịnh Xuân Quyền cấp Tông Sư, hoàn toàn chỉ dùng hai chiêu để bọn chúng tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Thanh niên lùn kia nhìn thấy hai đồng bọn nháy mắt bị đánh ngã, vẻ mặt luống cuống.

Vương Hạo Nhiên bước nhanh vọt tới trước, một khuỷu tay đâm vào người hắn, trực tiếp đánh cả người thanh niên lùn bay ra xa mấy mét.

【Đình, kí chủ cướp đoạt cơ hội thể hiện của nhân vật chính Tiêu

Dật Phong, đánh bại đạo tặc cứu Tần Vận Hàn, thu được 200 điểm phản phái!】

Ba thanh niên bị đánh ngã lập tức kinh hoàng không thôi.

Bọn hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Vương Hạo Nhiên sẽ lợi hại như vậy.

Muốn bắt cóc người ta là không thể nào.

Ba người vội vàng giãy dụa đứng dậy, nhảy vào trong xe tải chạy đi.

Vương Hạo Nhiên nhìn bọn họ rời đi, cũng không chạy theo ngăn cản.

Không phải hắn không có năng lực này, mà là không muốn bắt bọn họ.

Ba tên thanh niên này nếu bị bắt, đến lúc đó sẽ kinh động đến Tần Khai, dưới sự thẩm vấn là có thể biết được mục tiêu của bọn họ thật ra là Tần Vận Hàn.

Nói không chừng Tần Khai sẽ áp dụng thủ đoạn cứng rắn, sắp xếp Tiêu Dật Phong ở bên cạnh Tần Vận Hàn.

Đây không phải là điều Vương Hạo Nhiên mong muốn.

Về phần Tần Vận Hàn có nguy hiểm hay không, kỳ thực hắn căn bản không cần lo lắng điều này.

Có hào quang nữ chính, không thể phủ nhận là năng lực hấp dẫn nguy hiểm của nàng rất mạnh, nhưng năng lực hóa nguy thành an lại càng mạnh hơn.

Sau khi ba tên thanh niên kia rời đi, Tần Vận Hàn và Mục Chiêu

Chiêu còn chưa hết kinh hãi.

Vẫn trong trạng thái ngỡ ngác, sợ hãi.

"Chắc bọn họ đến là nhằm vào ta, các người không cần lo lắng."
Vương Hạo Nhiên bịa chuyện.

Tiếp đó lại làm ra vẻ gọi điện thoại cho Vương Hưởng một chút, báo cho hắn chuyện vừa mới xảy ra, cũng bảo hắn xử lý một chút.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm xong mọi chuyện.

Tâm tình Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu cũng dần dần ổn định lại, tiếp đó vừa kinh ngạc vừa vui mừng mà nói:

"Oa, ta nghĩ người chỉ học giỏi mà thôi, không ngờ người còn giỏi võ như vậy, nhưng mà sao người lại không đuổi theo chứ? Để chúng chạy thật đáng tiếc."

"Suy cho cùng thì ta cũng chỉ có một người, lỡ như bọn họ phát điên động thủ với các người, ta sợ sẽ không thể chú ý được, ngược lại ta bị thương thì không sao, nhưng nếu như các người bị thương thì ta nhất định sẽ áy náy cả đời." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Vận Hàn nghe vậy, cả người đều ngây ngốc tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo Nhiên.

Mục Chiêu Chiêu không nói chuyện, nhưng mà cũng bắt đầu đánh giá lại Vương Hạo Nhiên, hình như đã hiểu rõ hắn hơn một chút.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Tần Vận Hàn đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 30. (Hết sức thân thiết)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Mục Chiêu Chiêu đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 0. (Mỗi người một ngả)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện gốc, thu được 300 điểm phản phái!】

Sau khi nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên không thể không cảm thán lần nữa.

Kỹ năng Vua Màn Ảnh thật bá đạo, tuyệt vời!

Mình chỉ thuận miệng bịa chuyện thôi, mà đã khiến Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu tin ngay là thật.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục hàn huyên mấy câu với Tần Vận Hàn, sau khi đã biết sơ sơ thứ mà nàng thích liền chia ra hai đường đi với Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu vào trong cửa hàng nữ trang của phố thương mại.

Vương Hạo Nhiên thì đi Gia Cư Thành.

Sau khi đi tới bên trong Gia Cư Thành, Vương Hạo Nhiên bắt đầu chọn lựa ga giường, gối đầu, thảm các loại và một ít vật dụng.

Phong cách thì tương đối thiên về hệ thiếu nữ, màu sắc cơ bản là màu hồng.

Chỉ là đồ có phong cách tương tự cũng không ít, Vương Hạo Nhiên nhìn đến hoa mắt, trong lúc nhất thời không biết phải chọn thế nào.

"Vương thiếu gia?"

Q

Chương 83: Nhân Vật Chính Có Ngón Tay Vàng

Lúc Vương Hạo Nhiên đang xoắn xuýt, bên tai truyền đến một âm thanh kinh ngạc.

Nghiêng đầu nhìn, người nói chuyện là một đại mỹ nữ mang đồ công sở, đôi chân thon dài được vớ đen bao lấy, nhìn đặc biệt động lòng người.

Mỹ nữ mặc trang phục văn phòng này chính là thư ký của mẫu thân Chân Lệ, Phương Tuyền.

Ở trong tay Phương Tuyền có mấy túi đựng quần áo.

Những chiếc túi kia đều có những nhãn hiệu chỉ bán quần áo cá nhân cho phái nữ, nhưng mà giá cực thấp, quần áo bên trong có lẽ tuyệt đối không cao hơn năm mươi đồng.

Làm Vương Hạo Nhiên có chút bất ngờ.

Nữ nhân Phương Tuyền này dù sao cũng là thư ký của tổng tài, lương tháng cũng nhiều.

Vì sao lại mua loại quần áo như thế?

Phải biết, loại quần áo nội y giá rẻ này mà mặc nhiều thì rất dễ bị xệ xuống...

Một phái nữ có vốn tốt như vậy, tiền lương ở chỗ làm việc cũng

không thấp, sẽ không biết trên quý bản thân sao?

"Phương thư ký không đi làm sao?" Vương Hạo Nhiên tuy rất ngạc nhiên, nhưng cũng không đến mức mở miệng hỏi đối phương, bởi vậy thuận miệng hỏi chuyện khác.

"Ta xin nghỉ một chút, giúp đệ đệ ta đến đây mua một vài thứ." Phương Tuyền cười nói.

"Đệ đệ người?" Vương Hạo Nhiên nhìn hai bên, không thấy xung quanh Phương Tuyền có người nào.

"Hắn đang đi rửa tay." Phương Tuyền giải thích một chút.

"Vậy là bây giờ người rảnh đúng không?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

"Có chuyện gì người cứ việc nói, chỉ cần ta có thể giúp thì ta sẽ giúp." Vị trước mắt này dù sao cũng là con trai của bà chủ, thái độ của Phương Tuyền tất nhiên là vô cùng khách khí.

"Ta cần phải mua một ít đồ gia dụng như ga giường, gối đầu, là dùng cho nữ nhân có phong cách khá là thiếu nữ. Người là nữ nhân, chọn đồ cho nữ nhân, ánh mắt khẳng định sẽ tốt hơn một chút so với ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Thì ra là chút chuyện nhỏ này sao, cứ tin tưởng ta." Phương Tuyền trực tiếp gật đầu đồng ý.

Nói xong, nàng liền bắt đầu lựa chọn trong một đống đồ, chưa đến 5 phút, Phương Tuyền đã chọn xong.

Đồ Phương Tuyền chọn có chất vô cùng tốt, cũng hết sức xinh đẹp.

Wương Hạo Nhiên nhìn cũng cảm thấy rất hài lòng.

Đoán chắc Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu cũng sẽ thích.

"Tỷ tỷ!"

Một nam sinh chưa đến hai mươi tuổi đi tới, gọi Phương Tuyền một tiếng.

"Về rồi à." Phương Tuyền cười cười, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Đây chính là đệ đệ của ta, tên là Phương Hằng."

Wang Hào Nhiên gật đầu, nhìn Phương Hằng một chút.

So sánh với tướng mạo xuất chúng của Phương Tuyền thì dáng dấp tên Phương Hằng này có chút bình thường.

Nếu như không phải Phương Tuyền không nói thân phận của Phương Hằng, Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không ngờ hai người lại là tỷ đệ.

"Nhìn tuổi tác của hắn cũng bằng với ta, chắc là đang còn đi học nhỉ?" Vương Hạo Nhiên thuận miệng hỏi.

"Năm ngoái đã tốt nghiệp trung học, nhưng mà thành tích của hắn tương đối bình thường, cho nên không thi được đại học." Phương Tuyền nói.

"Vậy à." Vương Hạo Nhiên đăm đăm nhìn đầu một cái.

"Tỷ tỷ, hắn là ai vậy, người nói nhiều như vậy với hắn làm cái gì." Phương Hằng khó chịu nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Lòng tự trọng của hắn khá mạnh, bị nói thẳng ra chuyện không thi được đại học, cho nên mới nổi nóng.

Nhưng mà hắn cũng không nổi giận với Phương Tuyền, mà là nổi

giận với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên hỏi chuyện đi học, tử tử mới trả lời như vậy.

"Tiểu Hằng, người làm gì vậy, lễ phép với người ta một chút, đây là nhi tử của bà chủ ta." Phương Tuyền sợ đệ đệ đắc tội Vương Hạo Nhiên, nhanh chóng khiển trách hắn một câu.

"À, thì ra là một tên phú nhị đại sao." Phương Hằng nói chuyện có chút âm dương quái khí.

"Tiểu Hằng, nhanh nói xin lỗi với người ta." Phương Tuyền nói.

"Phú nhị đại thì ghê gớm lắm sao, tại sao ta phải nói xin lỗi với hắn?" Phương Hằng lơ đãng.

Phương Tuyền lại gấp muốn chết.

Mình làm thuê dưới tay của Chân Lệ, lỡ như đắc tội Vương Hạo Nhiên, nhìn thái độ bảo vệ nhi tử của Chân Lệ thì chỉ cần Vương Hạo Nhiên nói một câu, mình lập tức sẽ phải cuốn gói đi luôn.

"Tiểu Hằng, người thật không hiểu chuyện, ngay cả lời của tử tử cũng không nghe đúng không?" Khuôn mặt Phương Tuyền khó chịu.

"Tử tử, không phải là ta không hiểu chuyện, kỳ thực ta hiểu rất rõ, người sợ bị làm khó dễ cho nên mới kêu ta xin lỗi, điều này thật sự không cần thiết, chẳng phải chỉ là thư ký giám đốc thôi sao? Không làm thì không làm, có gì đặc biệt hơn người đâu, nếu không làm việc được thì ta nuôi người." Phương Hằng nhẹ nhàng nói.

Phương Tuyền giận đến mức muốn đưa tay đánh Phương Hằng, nhưng hung ác lại không đủ quyết tâm, chỉ có thể thay Phương Hằng nói xin lỗi với Vương Hạo Nhiên:

"Vương thiếu gia, đệ đệ ta không hiểu chuyện, người đại nhân đại

lượng, đừng nên tính toán với hắn."

Vương Hạo Nhiên không lập tức trả lời.

Không phải hắn nổi giận, mà là cảm thấy Phương Hằng này có chút cổ quái.

Phương Tuyền vừa mới nói là Phương Hằng thi đại học không đỗ nên không thi vào đại học.

Phương Hằng lấy lẽ ở đâu ra mà trực tiếp kêu Phương Tuyền từ bỏ lượng tháng tới mấy vạn từ công việc thư ký giám đốc cơ chứ?

Người tưởng người là nhân vật chính sao?

Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm thấy có chút nực cười, nhưng mà ngay sau đó bị ý nghĩ của mình làm cho kinh ngạc.

Hắn vội vã dùng 100 điểm phản phái kiểm tra.

【 Nhân vật chính: Phương Hằng)】

【 Điểm chiến lược: 76】

【 Điểm mị lược: 86】

【 Hào quang nhân vật chính: 387】

【 Kỹ năng: Ngón Tay Vàng (Loại năng lực giám bảo: Ngón tay chạm đến vật phẩm là có thể thu được thông tin về tuổi, chất liệu của vật phẩm...)】

Nhân vật chính thật luôn à...

Vương Hạo Nhiên quan sát Phương Hằng lần nữa.

Hào quang nhân vật chính mới có 387.

Nếu so sánh với Tiêu Dật Phong thì nhân vật chính này còn rất yếu, bàn tay vàng của hắn chỉ có thể dùng để phát tài.

Với hào quang phản phái 456 của mình, nếu như muốn tiêu diệt Phương Hằng, căn bản cũng không phải việc gì khó.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không tính làm như thế.

Một nhân vật chính không có nhiều tính chất uy hiếp, đối với Vương Hạo Nhiên mà nói thì quả thực là một công cụ để kiếm điểm thưởng, còn dùng để lấy kinh nghiệm thăng cấp.

O

Chương 84: Kế hoạch

Vương Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt, lại lần nữa lơ đãng quan sát Phương Tuyên.

Phương Hằng nếu là nhân vật chính, vậy Phương Tuyên xinh đẹp như thế này, có phải là nữ chính hay không?

Nhưng hai người là tỷ đệ...

Chẳng lẽ là khẩu vị nặng của một vị tác giả ngớ ngẩn nào đó?

Vương Hạo Nhiên suy đoán một chút, có điều rất nhanh lại nghĩ tới một khả năng.

“Phương Bí thư, đệ đệ ngươi còn trẻ, tính khí tương đối nóng nảy, ta hiểu, ta cũng không tức giận, ngươi không cần nói xin lỗi.” Vương Hạo Nhiên cười cười ôn hòa.

Nghe vậy, lúc này Phương Tuyền mới thở dài một hơi.

Phương Hằng không quan tâm, cũng không cảm kích, ánh mắt nhìn Vương Hạo Nhiên vẫn mang theo khó chịu.

“Hai người các ngươi trông bề ngoài hình như không giống tỷ đệ lắm nhỉ?” Vương Hạo Nhiên bất thành lời nói.

“Ta là dưỡng nữ (con gái nuôi), ta và Tiểu Hằng không có liên hệ máu mủ, nhưng quan hệ của hai người chúng ta giống như chị em ruột.” Phương Tuyền cũng không giấu diếm.

Quả là thế.

Suy đoán của Vương Hạo Nhiên được kiểm chứng, trực tiếp bỏ việc tiêu tốn 100 điểm phản phái, dán lên cho Phương Tuyền nhãn hiệu nữ chính.

Phương Hằng thấy tỷ tỷ trò chuyện với Vương Hạo Nhiên rất hợp, đợi ở đây thì toàn thân khó chịu, nên chỉ chỉ ghế massage cách đó không xa nói:

“Ta qua bên kia ngồi một lát.”

Phương Tuyền gật đầu, đợi Phương Hằng đi, nàng lại nói với Vương Hạo Nhiên: “Tính khí của đệ đệ ta là như thế đấy, Vương thiếu ngươi tuyệt đối đừng để vào trong lòng.”

“Ta đã nói rồi, không sao cả.”

Phương Tuyền nhìn thần sắc Vương Hạo Nhiên, hình như thật sự không tức giận, lúc này mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

“Còn muốn chọn thứ khác không?”

“Chỉ những thứ này, không cần thêm nữa.”

“Đây đều là mua giúp bạn nữ à?”

“Đúng vậy, mua giúp nữ đồng học.”

“Chỉ là nữ đồng học sao? Ta thấy không chỉ đơn giản như vậy nhỉ?”
Phương Tuyền cảm thấy Vương Hạo Nhiên rất bình dị gần gũi, thế là nhin không được trêu ghẹo một câu.

“Ta không có hứng thú gì với nữ sinh, so sánh ra, mỹ nữ chỗ làm việc của Phương Bí thư hấp dẫn ta hơn chút đấy.” Vương Hạo Nhiên nói, không quên thả thính Phương Tuyền.

Phương Tuyền lập tức có chút lúng túng.

Nàng chỉ đối đãi Vương Hạo Nhiên như tiểu nam sinh mà thôi, đối phương đột nhiên nói một câu như vậy, quả thực làm nàng ngây ngẩn cả người.

Nhưng nàng cũng không đến nỗi tức giận, chỉ là cười cười hóa giải lúng túng.

“Vương thiếu, người cũng đừng cùng ta nói giỡn.”

“Nếu như ta nói, ta không đùa giỡn với người thì sao?” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên dùng vẻ mặt chân thành.

Phương Tuyền hoàn toàn ngây dại, không biết đáp lại như thế nào

mới tốt.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại mở miệng trước tiên:

“Đồ đã chọn xong, ta còn có việc, vậy đi trước nhé.”

Nói xong, cũng không đợi Phương Tuyền mở miệng, hắn lưu lại nụ cười ý vị thâm trường rồi rời đi.

Phương Tuyền trong lòng có chút là lạ, sửng sờ tại chỗ một hồi lâu.

Thẳng đến khi Phương Hằng tới gọi nàng, nàng mới phản ứng được.

“Tỷ tỷ, sắc mặt ngươi sao lạ thế, không thoải mái sao?”

“Có hơi hơi, có thể là do làm việc mệt quá.” Phương Tuyền tìm một cái cớ, cũng không có nhắc đến lời vừa rồi của Vương Hạo Nhiên với Phương Hằng.

Phương Hằng nghe xong, cũng không có hoài nghi gì.

Sau khi xách mấy đồ gia dụng rời khỏi tầm mắt Phương Tuyền, Vương Hạo Nhiên liên lạc với Chân Lệ, muốn tư liệu cơ bản Phương Tuyền điền lúc nhậm chức.

Trong những tài liệu này bao gồm cả địa chỉ gia đình của Phương Tuyền.

Gọi xong, Vương Hạo Nhiên lại gọi điện thoại liên lạc với hội thám tử tư lần trước đã điều tra Sở Bạch.

Hắn muốn tra một chút tình huống cụ thể trong nhà Phương Tuyền.

Hơn nữa, còn muốn theo dõi chặt động tĩnh của Phương Hằng.

Một bên khác.

Do tai nạn xe cộ, Tiêu Dật Phong và tài xế béo giằng co rất lâu, lúc này mới vất vả thoát thân được.

Hắn lập tức gọi một cú điện thoại cho Tần Khai, nói xa nói gần hỏi thăm một chút tình hình Tần Vận Hàn.

Tần Khai như thường đáp lại.

Hàn huyền xong, cuộc gọi lúc này mới kết thúc.

Tần Khai Tĩnh bình tĩnh lại, hiển nhiên là Tần Vận Hàn không phải nhận các cuộc điện thoại bắt chẹt các loại.

Nói cách khác, Tần Vận Hàn bây giờ hẳn đã an toàn, không bị bắt cóc.

Tiêu Dật Phong có chút không rõ tại sao đám đạo tặc kia không hạ thủ.

Hay là nói, đám người kia kỳ thực không phải đến bắt cóc Tần Vận Hàn?

Tiêu Dật gió trong lúc nhất thời nghĩ không ra.

Nhưng bất kể như thế nào, kết quả này với hắn mà nói là tốt.

Tần Vận Hàn không bị bắt cóc, hắn tự nhiên cũng sẽ không bị đội cái mũ bảo vệ vô dụng.

“Đại tiểu thư các người tạm thời an toàn, sự tình hôm nay đừng nói ra ngoài, cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, cả Tần tổng các người cũng phải giấu diếm, bằng không người không chịu nổi hậu

quả đầu.” Tiêu Dật Phong cảnh cáo tài xế béo một chút.

“Vâng vâng!” Tài xế béo vội vàng gạt đầu.

Hắn là tài xế riêng của Tần Khai.

Giúp Tần Khai lái xe lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra một lần tai nạn xe cộ nào.

Hôm nay thế mà lại xảy ra chuyện, nếu như truyền đến lỗi tai Tần tổng, nhất định sẽ ảnh hưởng ấn tượng về mình trong lòng Tần tổng.

Huống chi, đại tiểu thư cũng không phát sinh chuyện gì.

Việc này có thể giấu diếm là tốt nhất.

Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu mua xong quần áo, hội họp với Vương Hạo Nhiên tại chỗ đã hẹn từ trước.

Tại chỗ hội họp đã có sẵn một chiếc Cullinan đang chờ.

Lúc trước là do việc theo dõi, Vương Hạo Nhiên không muốn ngồi Cullinan làm người ta chú ý, bây giờ nguy cơ giải trừ, nên dĩ nhiên ngồi cũng không sao hết.

3 người ngồi xe thuận lợi trở lại trường học.

Có điều Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức trở về phòng học, mà là ở ngoài trường mua hai cốc trà sữa yên ương.

Lúc này cách tiết học thứ nhất của buổi chiều còn khoảng 5 phút.

Các học sinh hầu như đều đã về tới phòng học.

Hứa Mộ Nhan đang ngồi tại chỗ, khóe mắt liếc qua trông thấy Vương Hạo Nhiên đi vào, nhưng lại hết lần này tới lần khác không nhìn thẳng hấn.

Vì việc Vương Hạo Nhiên đột nhiên chạy đi, nên nàng vẫn còn hơi ghen.

Đương nhiên không muốn để tâm đến Vương Hạo Nhiên.

Nhưng vào lúc này, một cái tay bỗng nhiên đưa một cốc trà sữa yên ương đến ngay dưới mắt Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu nhìn lên, thấy khuôn mặt nở nụ cười của Vương Hạo Nhiên.

“Đặc biệt mua cho ngươi.”

H

Chương 85: Đoạt mắt (1)

Nói xong, Vương Hạo Nhiên liền trở về chỗ ngồi.

Hứa Mộ Nhan vừa nãy vẫn còn hơi bực mình, tâm trạng trong nháy mắt khá hơn.

Xem ra hấn thực sự có việc, kỳ thật vẫn rất để ý đến ta.

Bưng lên cốc trà sữa uyên ương còn dư lại hơi ấm từ một bàn tay kia, Hứa Mộ Nhan chưa uống, nhưng trong lòng lại ngọt vô cùng.

【Đinh, tức chủ lay động trái tim của một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan, thu được 100 điểm phản phái!】

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức do hội thám tử tư bên kia gửi đến.

Trong tin tức toàn bộ đều liên quan tới tình trạng cụ thể của gia đình Phương Tuyền.

Vương Hạo Nhiên tra xét xong, lập tức hiểu được Phương Tuyền nắm giữ lương tháng mấy vạn, vì sao sẽ tiết kiệm khi mua quần áo như vậy.

Hơn nữa từ trong những tin tức này, Vương Hạo Nhiên còn có thể đánh giá được.

Phương Hằng chỉ vừa mới nhận được năng lực mà thôi.

Còn chưa dùng năng lực ngón tay vàng đi kiếm tiền.

Lúc trước lời Vương Hạo Nhiên nói với Phương Tuyền, kỳ thực cũng không phải nói đùa.

Nếu như Phương Tuyền không phải nữ chính, Vương Hạo Nhiên ngược lại sẽ không có quá nhiều ý nghĩ.

Nhưng biết Phương Tuyền là nữ chính rồi, vậy nhất định phải làm

chút gì đó.

Xoát độ thiện cảm của Phương Tuyền là biện pháp không tệ, chỉ là Vương Hạo Nhiên bình thường tiếp xúc rất ít với Phương Tuyền, nếu như muốn tăng độ yêu thích thì sẽ mất thời gian rất dài.

Căn bản không thực tế.

Như vậy chỉ có thể trực tiếp hơn một chút.

Vương Hạo Nhiên suy tư một chút, hoả tốc gọi một cú điện thoại cho Chân Lệ, nội dung là: Tăng lương cho Phương Tuyền.

Thêm 10 vạn tiền lương!

Cao ốc trụ sở Quốc Sắc Thiên Hương.

Phương Tuyền mang theo vẻ u sầu trở lại công ty.

Sau khi rời khỏi Gia Cư Thành, nàng và đệ đệ đã đi bệnh viện một chuyến.

Bệnh của mẫu thân lại nghiêm trọng hơn rất nhiều, bác sĩ nói với nàng cần phải tiến hành lọc máu.

Nhưng lọc máu quá nhiều lần, tiền tiết kiệm của Phương Tuyền cũng đã dùng gần hết rồi.

Nàng thật sự không có tiền.

Thân thích bên kia có thể mượn đều đã mượn, hiện tại vẫn đang nợ mấy chục vạn.

Áp lực cực lớn khiến nàng cảm thấy có không thở nổi.

Nàng đã rời trở lại văn phòng Tổng giám đốc, cưỡng ép để mình giữ

vững tinh thần, chuẩn bị vào công việc.

“Phương Tuyền, từ tháng này trở đi, tiền lương hiện tại của người trên cơ bản sẽ tăng 10 vạn mỗi tháng.”

Chân Lệ đang làm việc liếc thấy Phương Tuyền trở về, bỗng giương mắt nhìn nàng một chút, lên tiếng nói.

“Chân tổng, vì sao?” Phương Tuyền cảm thấy rất kinh ngạc.

Nàng mặc dù rất thiếu tiền, nhưng mà chưa bao giờ đề cập với đồng sự công ty và lão bản.

Bởi vì nàng có nguyên tắc, không phải vạn bất đắc dĩ, thì tuyệt đối sẽ không tìm đồng sự hoặc lão bản vay tiền.

Chân Lệ không có khả năng biết chuyện này.

“Đây là Hạo Nhiên nói.” Chân Lệ đáp lại một câu.

Vương Hạo Nhiên nói tăng lương cho Phương Tuyền, Chân Lệ kỳ thực có thể đoán được một ít, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Nàng chỉ biết là nhi tử đã có suy nghĩ, bản thân mình làm mẹ đương nhiên muốn thỏa mãn tâm nguyện của nhi tử.

Huống hồ, Phương Tuyền này lớn lên coi như không tệ, tính cách cũng ổn.

Còn chưa có bạn trai, vòng bạn bè rất đơn giản.

Xem như miễn cưỡng có thể xứng với con trai mình.

Chân Lệ sau khi nói xong, liền tự mình cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

Tâm tình Phương Tuyền vào giờ khắc này rất phức tạp, có mừng rỡ, có xoắn xuýt, có kháng cự, có giận dữ.

Nàng hiện đã hiểu rõ, lời Vương Hạo Nhiên lúc trước nói với mình, thật sự không phải là đùa giỡn.

Phương Tuyền kỳ thực rất muốn cự tuyệt, nhưng kết quả do cự tuyệt mang đến, nàng không dám tiếp nhận.

Làm thư ký của tổng giám đốc, tiền lương vẫn tương đối khả quan.

Nếu như cự tuyệt đề nghị của Chân Lệ, như vậy việc này tất nhiên sẽ truyền đến trong tai Vương Hạo Nhiên.

Nếu Vương Hạo Nhiên tức giận, trực tiếp để Chân Lệ khai trừ mình thì sao?

Vậy sẽ cắt đứt luôn nguồn kinh tế.

Trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng tìm được công việc tốt.

Đến lúc đó mẫu thân mắc nhiễm trùng đường tiểu (chứng tăng ure huyết) sẽ làm sao bây giờ?

Phụ thân do hai chân bị tai nạn lao động, nên chỉ có thể cả một đời ngồi trên xe lăn sẽ làm sao bây giờ?

Trong lòng Phương Tuyền dù trăm ngàn không muốn, bây giờ cũng không dám nói cự tuyệt.

Đúng lúc này.

Điện thoại Phương Tuyền bỗng nhiên vang lên.

Một dãy số xa lạ.

“Có hài lòng không?”

Nàng nghe điện thoại, đầu kia liền truyền đến tiếng của Vương Hạo Nhiên.

“Vì... Vì cái gì?” Trong lòng Phương Tuyền ngũ vị tạp trần.

“Người kỳ thực đã hiểu, hà tất còn hỏi nhiều?”

“Ta... Ta cần trả giá bằng cái gì?”

“Trong điện thoại không tiện trò chuyện, 10 giờ tối này ta sẽ ở một khách sạn cao cấp chờ người, số phòng lúc đến sẽ gửi người, người qua đây chúng ta đối mặt đàm luận.”

Tút tut.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh bặt.

Thậm chí ngay cả cơ hội mở miệng đáp lại Phương Tuyền cũng không có, Vương Hạo Nhiên đã dập máy.

Nhưng Phương Tuyền cũng biết, mình không có dũng khí cự tuyệt.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại, tiến vào trạng thái làm việc.

Bất tri bất giác, màn đêm đã phủ xuống.

Thời gian lặng yên mà qua, trong nháy mắt đã đến chín giờ rưỡi.

Phương Tuyền hôm nay đã xin nghỉ nửa ngày, nên đến giờ này đều vẫn còn một ít công việc chưa làm xong.

Nhưng đã không còn thời gian.

Bởi vì nàng vừa nhận được một tin nhắn Vương Hạo Nhiên gửi tới.

“Chân tổng, ta muốn về trước, có thể chứ?” Phương Tuyền mở miệng hỏi thăm Chân Lệ cũng đang còn ở văn phòng.

“Đương nhiên có thể, đi thôi.” Chân Lệ gật đầu đáp ứng.

Tình trạng trong nhà, không chỉ Phương Tuyền lo lắng, Phương Hằng cũng lo lắng.

Nhưng cùng so sánh, áp lực của Phương Hằng nhẹ đi rất nhiều.

Bởi vì hẳn biết, mình có thể nhanh chóng kiếm được bọn tiền.

Cổ Hà Nhai.

Đây là thị trường đồ cổ nổi danh của thành phố Thanh Linh.

Đương nhiên, nói là đồ cổ, nhưng trên thực tế đa phần đều là đồ để thu thuế IQ* của người ta.

*Thuế IQ: Ngôn ngữ mạng, còn gọi là thuế IQ thấp, đề cập về việc người tiêu dùng thiếu phán đoán khi mua sắm, gây nên việc tiêu tiền lãng phí.

Đồ cổ thực sự thực ra rất rất ít, phần lớn đều là đồ dỏm.

Lúc này mặc dù đã là chín giờ rưỡi tối, nhưng Cổ Hà Nhai vẫn như cũ náo nhiệt vô cùng.

Trong đó có du khách, đồng thời cũng có cao thủ tới đãi hàng.

B

Chương 86: Đoạt mất (2)

Cái gọi là đãi hàng, chính là từ trong đám đồ cổ lọc ra thứ thật sự đáng tiền.

Có điều rất nhiều người đã thua thiệt, chỉ có một nhóm cực ít người có thể kiếm được tiền.

Một số là do may mắn, còn một số mới chân chính có bản lĩnh.

Nhưng cho dù là người có bản lĩnh thật sự, cũng không thể bách phát bách trúng.

Bây giờ.

Phượng Tuyền mang theo hùg tâm tráng chí đi tới Cổ Hà Nhai.

Người nắm giữ ngón tay vàng – hấn, dám đảm bảo xác suất trúng là trăm phần trăm.

Chỉ cần ở đây có tồn tại minh châu phủ bụi.

Hấn sờ một chút là có thể phán đoán chuẩn xác.

Sau tự học buổi tối, Vương Hạo Nhiên không trở về, mà là đi tới khách sạn cao cấp, thuê một gian phòng tổng thống.

Gửi số phòng cho Phương Tuyền, Vương Hạo Nhiên đi tắm.

Lúc đi ra, hắn nhận được tin tức thám tử tư bên kia gửi tới.

“Phương Hằng đi Cổ Hà Nhai.”

Nơi này Vương Hạo Nhiên chưa từng đi bao giờ, nhưng hắn biết đây là địa phương nào.

Phương Hằng tới đó chắc chắn là muốn kiếm tiền.

Hơn nữa chuyến đi này, có khả năng rất lớn là sẽ kiếm được, thậm chí là kiếm được rất nhiều tiền.

Đến lúc đó, tiền thuốc men của mẫu thân Phương Tuyền sẽ đủ.

Đồng thời việc này cũng mang ý nghĩa, “nhược điểm” của Phương Tuyền sẽ biến mất.

Đến lúc đó muốn thu được điểm phản phái trên thân Phương Tuyền, sẽ chật vật vô cùng.

Bởi vì một khi Phương Hằng có tiền, nhất định sẽ chia sẻ với tỷ tỷ Phương Tuyền.

Khi đó Phương Tuyền tất nhiên cũng sẽ không quá để ý công việc thư ký kia.

Mà bản thân Vương Hạo Nhiên và Phương Tuyền gặp nhau không nhiều, nếu như Phương Tuyền rời khỏi Quốc Sắc Thiên Hương, đến lúc đó việc gặp nhau rất có thể sẽ trực tiếp bị cắt đứt.

Không thể được.

Tiêu Dật Phong kia là một nhân vật rất khó giải quyết, tương lai nhất

định sẽ có xung đột cực lớn với mình.

Vương Hạo Nhiên nhất định phải khiến bản thân mạnh lên, cho nên muốn “nhỏ lông dê” (thu lợi tức nhỏ) từ chỗ Phương Hằng.

Nhận được tin tức xong, là khoảng thời gian chờ đợi.

Vương Hạo Nhiên có chút nhàm chán.

May vào lúc này, đã về đến nhà và có thể sử dụng điện thoại di động - Hứa Mộ Nhan, chủ động gửi tin nhắn đến hỏi Vương Hạo Nhiên mấy việc vặt vãnh.

Tỉ như: Đang làm gì tể? Về nhà chưa?

Đều là những câu như thế.

Vương Hạo Nhiên cũng có hỏi có đáp, trò chuyện cùng Hứa Mộ Nhan giết thời gian.

Đương nhiên, hẳn chắc chắn không thể nói thật.

Mặc dù chỉ nói mấy chuyện linh tinh, nhưng Hứa Mộ Nhan cứ như làm không biết mệt, liên tục nhắn tin.

Trình độ hăng hái này, đã sắp theo kịp một nửa Ôn Tịnh rồi.

Lúc này.

Cửa ra vào có tiếng đập cửa vang lên.

“Cửa không khóa, vào đi.”

Vương Hạo Nhiên nói xong, người ở cửa ra vào rõ ràng dừng lại mười mấy giây, lúc này mới vào trong phòng.

Hắn quay đầu lại xem xét, trông thấy một mỹ nữ mặc đồ công sở.

Còn không phải là Phương Tuyền đây sao.

Nhưng lông mày Phương Tuyền nhíu chặt, mặt cũng hơi trắng bệch.

Đi vào gian phòng, Vương Hạo Nhiên tuy cách nàng một khoảng cách, nhưng lại rõ ràng có thể cảm giác được cả người nàng đều căng thẳng.

Vương Hạo Nhiên gửi Hứa Mộ Nhan tin “Ta phải đi tắm”, tiếp đó đặt điện thoại di động xuống, ánh mắt một lần nữa nhìn sang Phương Tuyền.

“Tùy tiện ngồi đi, thả lỏng một chút.” Vương Hạo Nhiên nói một câu, tiếp đó rót một chén rượu đỏ, tự mình uống một ngụm.

Hắn quay đầu hỏi, “Uống chút không?”

Phương Tuyền lắc đầu.

Ngay cả lời cũng không nói, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu khẩn trương.

Vương Hạo Nhiên cũng không gấp, không lập tức trò chuyện với Phương Tuyền, mà là mở thiết bị karaoke trong phòng, tùy ý chọn vài ca khúc tương đối thư giãn nhẹ nhàng.

Tiếp đó, hắn bắt đầu tự mình hát.

Qua mấy ca khúc, Vương Hạo Nhiên thả microphone xuống.

Nhìn lại, lúc này thần sắc Phương Tuyền đã bớt đi mấy phần tái nhợt và cảm giác khẩn trương, tốt hơn nhiều so với trước.

Hơn nữa Phương Tuyền còn vô cùng kinh ngạc đánh giá Vương

Hạo Nhiên mấy lần.

Rõ ràng, nàng đang kinh ngạc về giọng hát tiêu chuẩn của Vương Hạo Nhiên.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Phương Tuyền đối với tác chủ + 10, độ thiện cảm hiện tại -10 (Chán ghét mức thấp)】

【Đinh, tác chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

Độ thiện cảm tiêu cực?

Được hệ thống nhắc nhở, Vương Hạo Nhiên hơi sửng sốt một chút.

Nhưng nhớ lại, việc này cũng bình thường.

Một mỹ nữ quy củ làm việc lại gặp phải việc này, dù là ai cũng sẽ chán ghét.

Đối với việc này, Vương Hạo Nhiên cũng không để ý.

Dù gì hắn cũng không cần trái tim của Phương Tuyền.

Nên chẳng có vấn đề gì.

“Tình huống trong nhà ngươi ta đã hiểu, ngươi chỉ là dưỡng nữ mà thôi, những năm này ngươi ít nhất cũng đã bỏ ra gần trăm vạn tiền chữa trị cho dưỡng mẫu của ngươi, đáng giá không?” Vương Hạo Nhiên đi đầu đánh vỡ trầm mặc.

“Trong mắt của ta, bọn họ không khác gì cha mẹ ruột ta.”

“Thật là một nữ nhân có lòng hiếu thảo.” Vương Hạo Nhiên tán

dương gật đầu một cái, nói tiếp:

“Nhưng việc trị liệu bệnh nhiễm trùng đường tiểu như một cái động không đay cực lớn, người rất rất cần tiền, mà lại là một số tiền lớn, đây đối với người mà nói, là một gánh nặng rất lớn.”

“Mà ta có thể cho người tiền, 1000 vạn!”

Phương Tuyền ngờ ngác, rõ ràng là chưa dự liệu đến tình huống này.

Nàng trước còn tưởng rằng, tặng 10 vạn tiền lương đã là giá tiền Vương Hạo Nhiên đưa ra.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Phương Tuyền đối với tác chủ + 10, độ thiện cảm hiện tại là 0. (Mỗi người một ngả)】

【Đinh, tác chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

Nhận được nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên dừng một chút, nhìn Phương Tuyền tiếp tục nói:

“Cho nên, người hẳn đã hiểu ý của ta chứ?”

Phương Tuyền mím chặt môi, tiếp đó gật đầu một cái.

Nàng tới đây, kỳ thực đã có chuẩn bị tâm lý.

“Nơi này có một bộ áo choàng tắm mới, bên kia là phòng tắm.”
Vương Hạo Nhiên dùng ngón tay chỉ.

Phương Tuyền gật đầu, cầm đồ tiến vào với bước chân nặng nề.

Thừa dịp thời gian này, Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại di động Phương Tuyền đặt ở trên bàn, lập tức truyền vào một virus “giám thị”.

Sau này, Phương Tuyền chỉ cần theo mang theo điện thoại, như vậy cũng sẽ giống với Tần Vận Hàn, sẽ bị Vương Hạo Nhiên nắm giữ động tĩnh.

Sau nửa tiếng, Phương Tuyền mới ra ngoài.

W

Chương 87: Đại phản phái siêu cấp xuất kích

“Ta còn tưởng rằng người trốn tránh không ra.” Vương Hạo Nhiên trêu đùa một câu, thấy Phương Tuyền đứng bất động tại cửa phòng tắm, nhất thời nhíu nhíu mày:

“Người có đúng là đã 25 tuổi không vậy, chẳng lẽ còn cần ta dạy cho người?”

Phương Tuyền chậm rãi đi tới.

.....

Sự thật chứng minh, Phương Tuyền thật đúng là cần dạy.

.....

【 Đỉnh, túc chủ cướp đoạt nữ chính Phương Tuyền thành công, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Phương Tuyền -50, hào quang nhân vật chính Phương Hằng -50, hào quang phản phái của túc chủ +100!】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Phương Tuyền đối với túc chủ + 20, độ thiện cảm hiện tại là 20. (Vô cùng thân mật)】

Tăng thêm 1000 điểm phản phái và hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -50, những thứ này hoàn toàn nằm trong dự đoán của Vương Hạo Nhiên.

Nhưng việc hào quang nữ chính Phương Tuyền -50, còn được thêm hào quang phản phái, quả thực khiến Vương Hạo Nhiên có hơi kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, hùng hùng hổ hổ đứng lên.

Mẹ nó hệ thống chó má, vì sao trước đây không giải thích rõ ràng?!

Hắn còn tưởng rằng cướp đoạt nữ chính chỉ là để cho nhân vật chính giảm bớt hào quang mà thôi, thì ra hào quang nữ chính cũng sẽ theo đó giảm bớt.

Trong văn đàn tiểu thuyết đô thị trên internet, mỗi cái nhân vật chính cơ bản đều phối tốt nhiều cái nữ chính, từ về số lượng đến xem, nữ chính muốn so nhân vật chính nhiều nhiều lắm.

Nói cách khác, thế này có thể lấy được càng nhiều điểm hào quang hơn.

Mục tiêu phấn đấu trước đây của Vương Hạo Nhiên là trở thành khắc tinh của nhân vật chính, hiện tại hắn cảm thấy có thể nhiều

hơn một mục tiêu nữa, đó chính là trở thành máy thu hoạch nữ chính!

Chỉ cần hào quang phản phái vượt xa nhân vật chính, như vậy muốn đối phó với nhân vật chính sẽ dễ dàng hơn nhiều, thậm chí vượt qua một trình độ nhất định, có thể lao khổ một lần duy nhất, trực tiếp giết chết nhân vật chính.

Phát hiện này, đối với Vương Hạo Nhiên mà nói là tin tức cực tốt.

Hắn âm thầm chấn phấn một hồi, lúc này mới nhìn về phía thông báo thứ hai của hệ thống.

Độ thiện cảm tăng cái quỷ gì?

Hửm, chẳng lẽ là do tố chất thân thể của bản thân mình tốt?

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lại lần nữa liếc mắt nhìn Phương Tuyền.

So sánh với lúc trước, trong ánh mắt Phương Tuyền rõ ràng đã ôn hòa hơn rất nhiều.

Xem ra điều mình nghi ngờ hơn phân nửa là chính xác.

Nhưng so sánh với những việc này, Vương Hạo Nhiên càng hiếu kỳ chuyện khác hơn.

“Người trước đó chưa từng có bạn trai à?”

Phương Tuyền này 25 tuổi, người có dám tin đây là lần đầu tiên của nàng không?

Chẳng lẽ đô thị sáng văn thật sự ứng nghiệm, nữ chính luôn có thiết lập lần đầu?

“Cha nuôi mẹ nuôi ta thu nhập không cao, vất vả lắm mới cung cấp đủ cho ta học đại học, ta tập trung tinh thần học tập thẳng đến khi tốt nghiệp, sau đó liền tiến vào Quốc Sắc Thiên Hương làm việc, sau được Chân tổng xem trọng, cho làm thư ký tổng giám đốc, thu nhập tương đối khả quan, nhưng trong nhà lại phát sinh tin dữ, cho nên ta vẫn luôn không có tâm tư yêu đương gì đó.” Giờ Phương Tuyền cũng không giấu diếm, nói ra mười mười.

“Thì ra là như thế.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, thám tử tư lại gửi tin tức tới.

Phương Hằng ở Cổ Hà Nhai đào ra được một bát sứ cổ, ngay tại đó được một người mua nhìn trúng, bỏ 500 vạn ra mua.

Bây giờ Phương Hằng cũng đang trên đường về nhà.

Vương Hạo Nhiên hơi hơi vui mừng.

Động tác Phương Hằng vẫn là chậm hơn chút so với mình.

Bây giờ dù cho hắn có phát tài, cũng không thay đổi được sự thật có thêm một “tỷ phú”.

“Người chắc cũng quan tâm đến những lời đồn vô căn cứ nhỉ?”
Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đặt câu hỏi.

"Ta nghĩ là ai cũng sẽ không thích cái này," Phương Tuyền gật đầu, sau đó nghi hoặc: "Vì sao hỏi như vậy?"

“Xem ra ta đoán đúng, cho nên 1000 vạn ta đưa cho người kia, ta đã dùng cách khác chia thành mấy lần gửi, về sau sẽ không có lời đàm tiếu nghị luận về người nữa.” Vương Hạo Nhiên lừa gạt.

Phương Tuyền gật đầu.

Nàng mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, tiền tiêu vặt của Vương Hạo Nhiên được cho đều là trăm vạn ngàn vạn, không giống như một người giựt nợ.

“Vậ... Vậ nghĩ ngơi được chưa?” Phương Tuyền cảm giác mệt mỏi quá.

“Ta quen ngủ một người, người trở về đi.” Vương Hạo Nhiên bất thành linh nói một câu.

Phương Tuyền choáng váng.

Đây cũng vô tình quá rồi đấy?!

Thế mà bảo mình trở về lúc này?

Nàng trầm mặc một hồi, cuối cùng lên tiếng:

“Được.”

Trong lòng Phương Tuyền mặc dù không vui, thế nhưng cũng không dám vi phạm ý nguyện của Vương Hạo Nhiên.

Mắt thấy Phương Tuyền rời đi, khóe miệng Vương Hạo Nhiên lộ ra ý cười chờ mong.

Sở dĩ bảo Phương Tuyền đi, cũng không phải do hấn vô tình vô nghĩa.

Mà là bởi vì Phương Hằng đã kiếm được nhiều tiền, giờ đang trên đường về nhà.

Phương Tuyền về nhà, Phương Hằng nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà chia sẻ niềm vui sướng đúng không?

Khung cảnh đó, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Biệt thự.

Tần Khai và Tiêu Dật Phong ngồi ở trên ghế sa lon, Lý bá ngâm hai chén trà mang đến.

“Hôm nay ở bên ngoài trường trông coi cả một ngày, chắc chắn rất khổ cực nhỉ, tới uống chút trà đi.” Tần Khai nói.

“Không khổ cực không khổ cực.” Tiêu Dật Phong miễn cưỡng nở nụ cười.

Trong lòng lại cảm thấy đặc biệt phiền muộn.

“Có phát hiện nhân vật khả nghi nào bất lợi với Vận Hàn không?” Tần Khai uống một hớp trà, chợt hỏi.

“Không có bất kỳ nhân vật khả nghi nào, nếu như có, ta chắc chắn sẽ trực tiếp bắt được bọn họ.” Tiêu Dật Phong mở mắt to nói dối.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Khai khẽ buông lỏng tâm trạng, lại lần nữa uống một hớp trà, tinh tế thưởng thức, hài lòng gật đầu một cái.

“Tần thúc thúc, chuyện cho ta nhập học như thế nào rồi, có phải đã làm xong rồi?”

Tiêu Dật Phong có chút chờ mong hỏi.

Hôm qua sau một lần khi hắn được nhìn thấy Tần Vận Hàn, hắn đã nhớ kỹ, hận không thể thời thời khắc khắc nhìn thấy, chỉ đáng tiếc là Tần Vận Hàn trốn ở trường học không trở lại.

Nghe thấy câu hỏi này, Tần Khai lập tức mất đi tâm tư nhàn nhã thường thức trà, trên mặt hiện ra vẻ lúng túng.

V

Chương 88: Xem đồ cổ mấy ngày đã đi giám bảo?

"Chuyện sắp xếp nhập học cho người còn phải trì hoãn thêm mấy ngày nữa." Tần Khai nói.

"Là như vậy à." Tiêu Dật Phong có chút thất vọng, nhin không được nghi ngờ:

"Lấy tài lực cũng như quan hệ của Tần thúc thúc, việc nhỏ như nhập học lại khó khăn đến thế ư?"

"Tất nhiên không khó, chỉ là thủ tục chờ nhập học cần có thời gian." Tần Khai thấy Tiêu Dật Phong không hiểu, thế là lừa dối.

Trên thực tế, hôm nay hắn đã qua công ty của Đường Băng Vân để tìm nàng, nhưng mà hắn vẫn không thể gặp Đường Băng Vân.

Đến bây giờ Tần Khai vẫn còn chưa hiểu sao, đến cùng là mình đã đắc tội gì với Đường Băng Vân.

Cho số mình vào danh sách đen thì cũng thôi, tự mình đi thăm hỏi lại còn bị chặn ở ngoài cửa.

Thật là buồn cười!

Hắn ở thành phố Thanh Linh cũng được coi là một nhân vật nổi tiếng, từ khi nào lại không được chào đón như vậy?

Hiện tại Tần Khai đã bỏ ý định đi tìm Đường Băng Vân.

Hắn muốn qua Đường Băng Vân, đi tìm những người khác của Đường gia.

Mặc dù Đường Băng Vân là giám hiệu hội đồng giáo dục trường Thủy Trạch, nhưng lời Đường Băng Vân nói không thể coi là lời của toàn bộ Đường gia được.

Hắn không tin là hắn không trị được tiểu cô nương mới hai mươi mấy tuổi đầu.

"Còn chuyện ở trường của Tần Vận Hàn, chẳng lẽ Tần thúc thúc cứ để mặc nàng ở đó?" Tiêu Dật Phong vẫn như cũ chưa chết lòng, vẫn muốn ở cùng một mái nhà với đại tiểu thư.

"Vận Hàn là nữ nhi của ta, ta hiểu nàng rất rõ, từ trước cho tới bây giờ nàng chưa từng sống ở ký túc xá tập thể, tuyệt đối sẽ không quen với môi trường đó, hơn nữa cũng không thể không trở về biệt thự này lấy đồ dùng hàng ngày và quần áo, không được mấy ngày là nàng sẽ tự động trở về thôi."

Tần Khai nói xong, bắt đầu tưởng tượng ra cảnh nữ nhi được nuông chiều quen của mình mặt mày phiền não về điều kiện kém cỏi của ký túc xá.

"Ất xi!"

Trong một gian phòng giáo viên được trang trí khá đẹp, Tần Vận

Hàn mới tắm xong nhin không được hắt xì hơi một cái.

"Vận Hàn tử, nơi này tốt hơn ký túc xá rất nhiều nha." Mục Chiêu Chiêu dựa nửa người ở trên giường lớn, nở nụ cười.

So sánh với ký túc xá nữ sinh ngày hôm qua, hoàn cảnh nơi này đã tốt hơn rất nhiều.

Tuy gian phòng không lớn, nhưng đều có những thứ cần thiết.

Quan trọng nhất là có phòng tắm riêng, đồng thời có cả đồ điện như máy giặt và máy điều hoà.

"Nơi này không tệ, nếu cha ta không đuổi tên nhà quê kia về, ta sẽ ở nơi này cho tới khi tốt nghiệp." Tần Vận Hàn rất vừa ý đối với môi trường mới.

"Tất nhiên là không tệ rồi, hai tiểu cô nương biết ta đã tốn bao nhiêu tiền không?"

Vương Hạo Nhiên nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia của Tần Vận Hàn truyền đến giọng nói chuyện, lập tức nhin không được oán trách một câu.

Gian phòng này là lúc chiều hấn tốn một số tiền rất lớn, cố ý để một vị nữ giáo sư dọn ra ngoài mới có được.

Nhin theo độ rộng lớn và cách trang trí thì đây là căn phòng giáo viên tốt nhất ở chỗ này.

Nhưng mà trong mắt đại tiểu thư Tần Vận Hàn này hoàn toàn chỉ là "cũng không tệ lắm" .

Nhưng phàn nàn thì phàn nàn, Vương Hạo Nhiên cảm thấy điều này rất đáng giá.

Suy cho cùng thì hẳn không muốn Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu trở về biệt thự, để giữa Tiêu Dật Phong và hai người họ xuất hiện điều gì đó tốt đẹp.

Cho Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu ở lại trường học đã là lựa chọn tốt nhất.

"Ban ngày lão sư có bảo ngày mai sẽ mở cuộc họp phụ huynh, còn có giám hiệu của hội đồng đích thân tới đọc diễn văn, tất cả học sinh đều phải gọi phụ huynh tới, người định làm như thế nào?" Bên trong tai nghe bluetooth lại truyền tới tiếng nói của Mục Chiêu Chiêu.

"Ta chỉ có người thân là cha ta, trừ hẳn ra không thể gọi ai nữa, nhưng mà khẳng định hẳn sẽ không tới, dù sao từ nhỏ đến lớn mỗi lần ta có họp phụ huynh thì hẳn cũng chưa từng tới, ta cũng lười gọi, cùng lắm thì ngày mai ta đứng bên ngoài một ngày thôi, có gì đặc biệt hơn đâu!"

Trong giọng nói của Tần Vận Hàn rõ ràng mang theo vẻ chua xót và ủy khuất, mơ hồ còn có tiếng nức nở.

Mục Chiêu Chiêu rất muốn an ủi nàng, nhưng mà nhiều lần định mở miệng thì nửa chữ cũng không nói ra được.

Cuối cùng, mơ hồ có thể nghe thấy chút tiếng bàn tay vỗ vào làn da.

Xem ra Mục Chiêu Chiêu đang cực kỳ hối hận khi đã nhắc đến chủ đề này, tự mình đánh miệng của mình.

Không khí lập tức trở nên trầm mặc.

Bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ.

Tuy Tần Vận Hàn này có bệnh công chúa, phong cách hành sự thường luôn đề cao bản thân, không quá để ý nghĩ của người khác.

Người có tính cách này thường khá vô tư lự.

Nhưng theo lời vừa rồi để phán đoán thì nội tâm của nàng vẫn có một mặt rất yếu đuối.

Như vậy, mình có thể từ hướng này, tìm cơ hội tiến công nàng không?

Mười hai giờ khuya.

Phương Tuyền về tới nhà, là một toà chung cư lâu năm chưa được tu sửa kia.

Do bận rộn công việc, Phương Tuyền đã mời một người giúp việc ban ngày chăm sóc phụ thân.

Giờ này khẳng định phụ thân đã nghỉ ngơi.

Nàng sợ đánh thức phụ thân, sau khi đã đi qua cổng, liền rón rén chuẩn bị vào phòng của mình.

Nhưng đúng lúc này, cửa chính vang lên âm thanh mở khóa.

Phương Tuyền chợt dừng bước, ở dừng cửa chính một lát.

Rất nhanh, Phương Hằng đã xuất hiện trước mắt nàng.

"Tiểu Hằng, sao ngươi lại về muộn như vậy, lại tới quán net để lên mạng phải không?" Phương Tuyền nghiêm mặt trách cứ.

"Tỷ, ta không có đi net, ta đi kiếm tiền mà!" Khuôn mặt Phương Hằng vì xúc động mà có hơi đỏ lên.

"Ngươi không có tay nghề, có thể đi đâu kiếm tiền được." Phương

Tuyền khẽ hừ một tiếng.

Phương Hằng vừa tốt nghiệp trung học thì không đi làm việc, mà cứ có thời gian rảnh là lại lên mạng chơi game.

Phương Tuyền vẫn luôn trách cứ, nàng khuyên rất nhiều lần, muốn cho Phương Hằng đi học một nghề gì đó nhưng Phương Hằng không chịu đi.

"Ai nói ta không có tay nghề, chỉ tối nay thôi ta đã kiếm được từng này con số rồi!" Phương Tuyền tự hào vươn năm ngón tay.

"Năm đồng?" Phương Tuyền thuận miệng cười một tiếng.

"Không phải."

"Năm mươi?"

"Cũng không phải."

"Năm trăm?"

"Là năm trăm vạn!" Phương Hằng chờ không nổi, trực tiếp há miệng nói ra.

DG: đọc tới đây ae thấy hay hay không thì bình luận vô truyện 1 cái cho dịch giả có động lực dịch tiếp nha, cảm ơn cả nhà!

Chương 89: Tiếp Tục Nhỏ Lông Dê (1)

"Năm trăm vạn, ta thấy người đi đánh bài mới kiếm lời được năm trăm vạn kim tệ thì có." Phương Tuyền không khỏi kinh ngạc, nhưng mà lời kia vừa thốt ra, nàng bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, lần nữa nghiêm túc hỏi:

"Người thật sự kiếm lời được năm trăm vạn?"

"Đúng! Là năm trăm vạn!" Trong khi Phương Hằng nói chuyện, còn đưa thông tin từ ngân hàng trên điện thoại di động cho tở tở nhìn.

Phương Tuyền đếm một chút, quả thật là năm trăm vạn!

Chẳng lẽ đây là cái mà Vương Hạo Nhiên đã nói, hẳn có cách kiếm tiền cho mình?

Nàng kinh nghi, nhưng lại không dám khẳng định, thế là hỏi tiếp:

"Số tiền này từ đâu mà người có?"

"Là như vậy, gần đây ta nhìn thấy một ít thư tịch cổ, học được không ít thứ, thế là liền đến Cổ Hà Nhai thực hành một chút, kết quả là dựa vào kiến thức ta học được, ta đã đào ra một cái bát sứ cổ, 500 vạn này là từ bát sứ cổ đã bán!" Phương Hằng giải thích như thật.

Chuyện ngón tay vàng quá kinh thế hãi tục, Phương Hằng sợ tở tở nghe không tin, cho nên đã nói dối.

"Người đọc một ít sách cổ, liền giám bảo được luôn?" Phương Tuyền cảm thấy việc này quá mức hoang đường.

Những đại lão giám bảo kia, mỗi một người đều phải ngẫm mình

ngiên cứu đến mấy chục năm.

Đệ đệ này của mình đọc sách đồ cổ mới mấy ngày mà đã đi giám bảo, sao lại có thể như vậy được?

Chỉ có đồ đàn mới tin.

"Là thật mà tỷ tỷ, ta không có lừa người, tiền này là chính ta kiếm được thật, không ăn trộm không ăn cướp, nếu như người không tin, ta có thể thề!" Phương Hằng phát ra lời thề son sắt.

"Không cần thề, ta tin người." Phương Tuyền lập tức đáp lại một câu.

Lời của Phương Hằng thì nàng hết sức tin tưởng.

Nhưng mà là tin tưởng cái bát sứ kia bán được với giá 500 vạn, còn Phương Hằng biết giám bảo thì không.

Thông qua lời nói của Phương Hằng, Phương Tuyền có thể khẳng định, cái bát sứ kia nhất định là hàng giả.

Tốn 500 vạn để mua bát sứ, trăm phần trăm là Vương Hạo Nhiên tìm kẻ lừa gạt.

Đệ đệ lại đàn độn, thật sự coi là mình biết giám bảo.

Nhưng mà tình huống như vậy cũng rất đúng ý Phương Tuyền.

Đệ đệ dùng danh nghĩa giám bảo kiếm được tiền, giải quyết vấn đề kinh tế trong nhà.

Vậy là công việc xấu hổ nhưng kiếm được nhiều tiền mà mình làm, đã có một nguồn gốc chính đáng.

Như vậy, mình sẽ không bị người khác nói ra nói vào.

Phượng Tuyền không khỏi cảm thán, tuy Vương Hạo Nhiên còn trẻ, nhưng lại suy nghĩ rất chu đáo.

"Muộn rồi, người nghỉ ngơi sớm đi."

Phượng Tuyền quay người muốn về phòng, nhưng mà lúc xoay người, một trận đau nhói lan ra toàn thân, xem chút là nàng đã ngã nhào trên đất.

May mà nàng kịp thời vịn vào tường mới có thể đứng vững vàng.

"Tỷ tỷ, sao người bước đi không ổn định vậy? Nhất định là bởi vì chuyện ta kiếm được nhiều tiền quá cho nên kích động có đúng không?" Về mặt Phượng Hằng tươi cười suy đoán.

"Đúng vậy, đúng vậy." Phượng Tuyền cố nặn ra một nụ cười.

"Tỷ tỷ, ngày mai người từ chức thư ký đi, thư ký làm việc mệt chết đi được, sau này để ta nuôi người." Ánh mắt Phượng Hằng sáng rực nhìn Phượng Tuyền đề nghị.

Hắn đối với Phượng Tuyền là tình thân, nhưng càng nhiều hơn là một loại tình cảm đặc thù khác.

Nhưng do trước đây Phượng Hằng cảm thấy mình rất vô dụng, trong lòng cực kỳ tự ti, cho nên nhất quyết giấu tình cảm đặc thù này vào trong lòng.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước nữa, mình đã có thể kiếm tiền, có thể nuôi dưỡng toàn bộ gia đình, còn có thể để Phượng Tuyền trải qua cuộc sống hết sức giàu sang.

"Người có tấm lòng này tỷ tỷ rất vui, nhưng mà ta vẫn còn muốn tiếp tục làm việc tiếp."

"Vậy được rồi, ngày nào tỷ tỷ không muốn làm nữa thì có thể từ chức."

Phương Tuyền nở nụ cười.

Trong lòng cũng phiền muộn không thôi.

Đệ đệ ngốc, nếu như ta không đi làm việc, làm sao người có khả năng kiếm được nhiều tiền như vậy? !

500 vạn, người thật sự cho là từ trên trời rớt xuống sao?

——

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Phương Hằng sau khi kiếm được số tiền đầu tiên thất bại khoe khoang với nữ chính Phương Tuyền, thu được 200 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên gỡ tai nghe bluetooth xuống, không khỏi nở nụ cười.

Mọi chuyện đã thuận lợi phát triển theo dự đoán của mình.

Phương Tuyền làm tương đệ đệ kiếm được 500 vạn là do mình gián tiếp cho.

Tính toán tỉ mỉ thì dường như mình chỉ cần tăng thêm 10 vạn mỗi tháng cho Phương Tuyền mà thôi.

Với cấp bậc đại mỹ nữ của Phương Tuyền mà nói thì cái giá này có chút rẻ.

Nếu như Phương Tuyền muốn trở nên hư hỏng, thêm đó có một thân trong sạch, nhiều ông chủ lớn nguyện ý ra giá, có lẽ ít nhất một

tháng cũng được 50 vạn ấy nhỉ?

Mỗi tháng 10 vạn đã đuổi được Phương Tuyền.

Mình xấu xa quá.

Nhưng mà ý trời đã để mình làm đại phản phái, không xấu xa không được.

Vương Hạo Nhiên tự chế nhạo một hồi, lập tức mở bảng ra nhìn xem thu hoạch.

Điểm phản phái đã tích lũy được 3300.

Lần này hẳn không có ý định rút thưởng, mà trực tiếp chọn tăng lên năng lực khổng chế địch của mình.

Có hai cách.

Một loại là thăng cấp độc thuật, một loại khác là đổi nội công.

Tiêu Dật Phong có y thuật cấp Tông Sư, mình tuy đã học được Chí Tôn Độc Kinh, nhưng mà trước mắt chỉ mới lĩnh ngộ được độc thuật cao cấp mà thôi.

Nếu như muốn dùng độc thuật đối phó với Tiêu Dật Phong, tăng cấp độc thuật lên tới cấp Tông Sư vẫn chưa đủ, mà phải tăng lên đến cấp Chí Tôn.

Nhưng mà như vậy vẫn cần tiêu phí tổng cộng 4000 điểm phản phái.

Giờ tạm thời chưa đủ.

Hơn nữa cho dù có thể tăng độc thuật lên tới cấp Chí Tôn, cũng không nhất định có thể độc chết Tiêu Dật Phong.

Hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong cao hơn mấy trăm so với hào quang phản phái của mình.

Lúc xuất hiện nguy cơ tử vong, Tiêu Dật Phong có hào quang nhân vật chính hộ thể, vận may nhất định sẽ bạo phát, từ đó hóa giải nguy cơ tử vong.

Lúc mà hào quang phản phái của mình chưa thể đè ép hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong, Vương Hạo Nhiên không có ý định ra tay với Tiêu Dật Phong.

Nhất định phải thăng cấp độc thuật, nhưng không phải hiện tại.

Sau khi vượt mặt suy nghĩ, Vương Hạo Nhiên trực tiếp tiêu 3000 điểm phản phái đổi lấy hai phần công lực.

DG: tháng mới cầu kim phiếu và bình luận ạ!

G

Chương 90: Tiếp Tục Nhỏ Lông Dê (2)

Một phần công lực là 3 năm, hai phần là 6 năm.

Cùng lúc đó, điểm chiến lực của Vương Hạo Nhiên cũng xuất hiện thay đổi.

Ban đầu là 289, bây giờ đã tăng lên thành 559.

Nói cách khác, công lực 6 năm đã cộng thêm 270 điểm chiến lực.

Tăng lên mức này đã vô cùng cao.

Tất nhiên, 559 điểm chiến lực so với Tiêu Dật Phong có 983 điểm chiến lực vẫn là có chênh lệch không nhỏ.

Muốn đập thẳng mặt Tiêu Dật Phong thì nhiều đây vẫn chưa đủ.

Cần tiếp tục cố gắng kiếm điểm phản phái và điểm hào quang.

Phương Hằng là nhân vật chính yếu nhất, nhất định phải chăm sóc hẳn nhiều hơn một chút, tranh thủ nhỏ một ít lông dê trên người hắn.

Mà mấu chốt nhỏ lông dê dĩ nhiên là Phương Tuyền.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại cho Chân Lệ.

"Nhi tử bảo bối, còn chưa ngủ sao, sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho mấu thân?"

Trong âm thanh nói chuyện của Chân Lệ mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng trang giấy lật qua lật lại.

Hiển nhiên nàng vẫn đang bận làm việc.

Đây chính là tác hại của việc làm chủ một công ty, tuy kiếm được rất nhiều tiền, nhưng thời gian nghỉ ngơi lại rất ít.

"Ngày mai trường học sẽ mở cuộc họp phụ huynh."

"Ngày mai mấu thân bề bộn nhiều việc, nếu không thì làm như cũ đi,

có thể chứ?" Chân Lệ dùng giọng dò hỏi.

Vương Hưởng và Chân Lệ mỗi người đều quản lý một công ty, lúc trước mỗi khi họp phụ huynh đều là do tài xế đưa đón nhĩ tử thay mặt đi.

Nhưng mà Chân Lệ đã hạ quyết tâm, nếu như nhĩ tử mở miệng muốn mình đi thì dù thế nào mình cũng sẽ đi một chuyến.

"Không như cũ, nhưng cũng không cần người tới, lần này ta muốn đổi một người khác tới."

"Không có vấn đề, người muốn để ai đi?"

"Thư ký của người."

Ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên lên lớp như thường lệ.

Lúc đang nghỉ giữa tiết, một số học sinh đều đang đau lòng vì chuyện họp phụ huynh.

Trong những học sinh này, một số là bởi vì phụ huynh không tới được.

Một số khác là bởi vì thành tích của mình hơi kém, biểu hiện bình thường cũng kém, sợ lúc họp phụ huynh, các lão sư sẽ kể với phụ huynh.

"Sớm biết như vậy ta đã làm như Sở Bạch, dứt khoát không đến." Học sinh cũng tính là học kém như Trần Tử Thạch nhìn vào chỗ trống bên cạnh, không khởi oán trách một tiếng.

Cái chỗ trống kia, Vương Hạo Nhiên cũng đã chú ý tới.

Vương Hạo Nhiên cũng hiểu, nguyên nhân của Sở Bạch không phải là do chuyện họp phụ huynh.

Mà là những tên khoa học điên kia đã bắt đầu ra tay.

Sở Bạch lúc này, hơn phân nửa là đang trên đường bị vận chuyển tới phòng thí nghiệm.

Sở Bạch vắng mặt, cũng không gây nên động tĩnh lớn gì.

Mất đi hào quang nhân vật chính, hẳn chỉ là một nhân vật qua đường, không người nào để ý đến.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi phòng học, đi về phía ban công.

Lúc này một mình Tần Vận Hàn đang ở cạnh ban công phát sầu.

"Buồn vì chuyện họp phụ huynh sao?" Vương Hạo Nhiên đến gần bên cạnh Tần Vận Hàn, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, nhưng mà đã quen rồi, dù sao trước giờ phụ thân ta chưa bao giờ đi họp phụ huynh, cùng lắm thì buổi chiều ta đứng bên ngoài phòng học là được rồi." Tần Vận Hàn ra vẻ thoải mái nói.

"Phụ mẫu ta cũng chưa từng đi họp phụ huynh, luôn để người thay bọn họ tới." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cảm khái một tiếng.

"Như vậy chúng ta giống nhau rồi. . ."

Tần Vận Hàn nghe vậy, chỉ cảm thấy nàng rất giống với Vương Hạo Nhiên.

Hai người đều là nhi tử của gia đình giàu sang, người thân đều là đại lão trong giới kinh doanh, bình thường đã rất bận rộn, chuyện

như họp phụ huynh hay trường học tổ chức bất luận sự kiện gì thì bọn họ đều vắng mặt.

Nàng và Vương Hạo Nhiên là cùng một loại người.

Mắt Tần Vận Hàn không chớp nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, cảm giác đã tìm được tri âm.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Tần Vận Hàn đối với kí chủ + 5, độ thiện cảm trước mắt là 35 (Hết sức thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

"Vậy những lần họp phụ huynh trước kia thì người gọi ai tới?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Lý bá bá, chính là quản gia nhà của ta, nhưng mà lần này ta không muốn gọi hắn."

Giờ Tần Vận Hàn đang giận dữ mọi người trong nhà, cho nên cũng không thông báo cho Lý bá bá chuyện họp phụ huynh, Tần Khai và Lý bá bá cũng không biết.

"Không gọi hắn, người có thể gọi người khác tới mà, dù sao cũng tốt hơn là phải đứng ở ngoài lớp cả buổi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta muốn gọi người khác tới thì cũng cần phải thông qua phụ thân ta hỗ trợ, gần đây ta không muốn nói chuyện với hắn, cho nên sẽ không gọi điện thoại cho hắn đâu." Tần Vận Hàn nhếch miệng.

"Có muốn ta gọi giúp người một người khác không?" Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Có thể sao!" Tần Vận Hàn lập tức mừng tí mắt.

"Vậy thì tốt, chờ một chút."

Vương Hạo Nhiên lập tức gọi một cú điện thoại cho Chân Lệ, sau vài giây đã nói chuyện xong, lưu loát cúp điện thoại.

"Giải quyết xong rồi."

"Trước đây không nói chuyện với người, ta vẫn cho người là một người xấu không thể lại gần, thì ra là người rất tốt, cảm ơn nhiều!" Tần Vận Hàn vui vẻ ra mặt nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Chuyện nhỏ."

【 Đỉnh, kí chủ khiến lòng nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái! 】

"A, Hứa Mộ Nhan lớp các người vì sao cứ thỉnh thoảng lại nhìn qua bên này vậy?" Ánh mắt Tần Vận Hàn thoáng nhìn về một người ở ban công cách đó không xa.

"Phải không? Không có đâu." Vương Hạo Nhiên làm bộ hoàn toàn không biết.

"Thật, ta lừa người làm cái gì." Tần Vận Hàn khẳng định nói.

"Chắc là do người quá đẹp, nàng đang nhìn người đó." Vương Hạo Nhiên nói hươu nói vượn.

"Ta đương nhiên là đẹp rồi." Tần Vận Hàn nhin không được tự luyện một chút, nhưng ngay sau đó lại nói:

"Nhưng mà Hứa Mộ Nhan cũng rất đẹp nha, không đến mức cần nhìn ta chăm chăm chứ."

"Nàng xinh đẹp, nhưng không xinh đẹp bằng người, nàng ganh tị với người, cho nên mới nhìn chăm chăm người."

"Người cảm thấy ta xinh đẹp hơn nàng sao?" Tần Vận Hàn có chút mừng rỡ cẩn thận, hỏi lại.

"Đúng vậy!" Vương Hạo Nhiên chân thành gật đầu.

Lời này đương nhiên là nói dối.

Hứa Mộ Nhan và Tần Vận Hàn đều rất đẹp, không thể nói ai xinh đẹp hơn ai, chỉ có thể nói mỗi người một vẻ.

DG: tháng mới cầu kim phiếu và bình luận ạ!

T

Chương 91: Hứa Mộ Nhan Đổi Tính

"Người thật có mắt nhìn!" Tâm tình Tần Vận Hàn rất tốt đẹp.

Wang Hào Nhiên là một soái ca, hần khen ngợi thì chắc chắn là thật!

Sao Tần Vận Hàn có thể không vui.

Lúc này tiếng chuông vào học vang lên.

Vương Hạo Nhiên cùng Tần Vận Hàn chào hỏi xong liền trở về phòng học.

Mới ngồi xuống, Vương Hạo Nhiên cảm giác được điện thoại rung lên.

Có người nhắn wechat.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra xem, không khỏi kinh ngạc một chút.

Tin nhắn này là do Hứa Mộ Nhan gửi tới.

Trước đây Hứa Mộ Nhan đi học nhất quyết không đem theo điện thoại di động, hiện tại lại đổi tính.

Hắn mở ra xem nội dung tin nhắn: "Các người nói chuyện thật là vui về nha, nói chuyện gì vậy?"

"Nói về chuyện người và Tần Vận Hàn ai xinh đẹp hơn." Vương Hạo Nhiên soạn một tin gửi qua.

"Chắc chắn là người nói Tần Vận Hàn xinh đẹp hơn chứ gì?" Hứa Mộ Nhan nhanh chóng trả lời tin nhắn.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút, Hứa Mộ Nhan này bình thường ít dùng đến điện thoại, nhưng gõ chữ cũng rất nhanh nhẹn.

Nhưng mà khiến Vương Hạo Nhiên kinh ngạc hơn là, Hứa Mộ Nhan này cứ như là coi bói vậy, đoán con mẹ nó thật chuẩn!

"Đúng vậy, nhưng mà nàng hỏi như vậy, ta vì lễ phép nên phải nói nàng ấy đẹp hơn, trên thực tế thì trong lòng ta người đẹp hơn rất nhiều."

"Gạt người!"

"Được rồi, ta thừa nhận, hai người các người đều xinh đẹp, nhưng mà có một điểm người tốt hơn so với Tần Vận Hàn nhiều."

"Điểm nào?" Hứa Mộ Nhan nhanh chóng trả lời.

"Của người bự hơn nhiều!"

"Bỉ ối, thô tục! (Biểu tình nổi giận) "

【 Đỉnh, kí chủ lay động tâm hồn của nữ chính Hứa Mộ Nhan, thu được 100 điểm phản phái! 】

Nữ nhân mà, quả nhiên đều là khẩu xà tâm phật.

Lời nói và ý nghĩ trong lòng đều hoàn toàn khác nhau.

Tiếng bước chân vang lên, Tống Trinh Vũ cầm sách giáo khoa đi vào phòng học.

Hứa Mộ Nhan như là kẻ trộm, vội vàng giấu điện thoại vào trong học bàn.

—

Buổi học vào buổi sáng rất nhanh đã kết thúc.

Buổi chiều, các phụ huynh đi họp rất nhanh đã xuất hiện.

Người thay thế Chân Lệ cũng đã đến.

Dựa theo yêu cầu của Vương Hạo Nhiên, người tới tất nhiên là Phương Tuyền.

Cùng đi với Phương Tuyền còn có một mỹ nhân không đến 30 tuổi, mặc đồ công sở, cũng là nhân công của công ty Quốc Sắc Thiên Hương.

Về dung mạo và vóc dáng thì mỹ nhân này kém hơn Phương Tuyền hai cấp, nhưng vẫn như cũ làm người khác chú ý.

Những người đi họp phụ huynh khác đều là một số người trung niên.

Trong đó có không ít đàn ông trung niên, kiểu gì cũng sẽ không khống chế nổi đi nhìn Phương Tuyền và mỹ nhân bên cạnh.

Những nữ nhân trung niên có nhan sắc bình thường khác thì đổ kị vô cùng, thậm chí mỹ nhân công sở Phương Tuyền kia là yêu tinh.

"Chào ngài, Vương thiếu gia."

Sau khi Phương Tuyền và vị mỹ nhân công sở nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, đều cung kính chào hỏi, chỉ là thần sắc Phương Tuyền có hơi mất tự nhiên.

Phương Tuyền cố gắng khống chế bản thân, để bản thân không để lộ thần sắc khác thường.

"Thư ký Phương, trên danh nghĩa thì ngài là tỷ tỷ của ta, như thế này sẽ dễ dàng hơn một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi." Phương Tuyền gật đầu.

"Vương thiếu gia, vậy còn ta?" Mỹ nhân công sở hỏi.

"Chờ một chút."

Vương Hạo Nhiên nói xong, gọi điện thoại kêu Tần Vận Hàn tới.

"Đây chính là người ta tìm cho người, nếu như lão sư có hỏi người thì nói đây là tỷ tỷ, các người trao đổi trước một chút, cho nàng hiểu rõ một ít tin tức về người, tránh bị bại lộ."

"Ta hiểu rồi!" Tần Vận Hàn gật đầu một cái, cười nhẹ với mỹ nhân công sở kia:

"Vị tỷ tỷ này, vậy phiền người rồi, chúng ta đi qua vườn hoa bên kia đi, bên kia tương đối yên tĩnh."

"Không phiền." Mỹ nhân công sở cười gật đầu.

Tuy nàng tạm thời rời khỏi cương vị làm việc, tới thay người khác hợp phụ huynh, nhưng công ty bên kia vẫn sẽ trả lương, đồng thời Chân Lệ còn cho một ít tiền thưởng, loại chuyện này, đổi lại là ai cũng sẽ vui vẻ đi làm.

Nhưng Phương Tuyền cau mày, hình như không mấy vui vẻ.

"Thư ký Phương, người không thoải mái sao?" Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

"Hôm qua mệt mỏi quá, là có chút khó chịu, nhưng mà vì công việc nên cũng không thể làm khác, ta nghĩ ta có thể chịu đựng được." Trong lời nói Phương Tuyền có hàm ý.

Nhưng mà cái hàm ý này, lại chỉ có mình Vương Hạo Nhiên mới nghe hiểu.

"Vị tỷ tỷ này, đi theo ta."

Tần Vận Hàn đang muốn mang mỹ nhân công sở này rời đi, bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên kêu một tiếng.

"Chờ một chút."

"Chuyện gì?" Tần Vận Hàn hỏi.

"Thư ký Phương có chút khó chịu, cho ta mượn chìa khóa phòng người một lát được không? Để nàng đi nghỉ ngơi một lát."

"Có thể." Tần Vận Hàn cũng không phản đối.

Phòng giáo viên kia là do Vương Hạo Nhiên lấy được, Vương Hạo Nhiên có yêu cầu nhỏ, tất nhiên nàng sẽ đồng ý.

Sau khi cho chìa khoá, Tần Vận Hàn rất nhanh liền mang vị mỹ nhân công sở kia rời đi.

"Tới đây, ta dẫn người đi."

Vương Hạo Nhiên giờ chìa khoá lên, đi ở phía trước.

Phương Tuyền bắt kịp.

Chỉ sau chốc lát đã tới căn phòng của Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu.

"Cảm ơn." Phương Tuyền thoáng vui mừng nói một tiếng.

Đúng thật là nàng không thoải mái, trong lời nói kia vẫn có chút khó chịu.

"Không cần cảm ơn." Vương Hạo Nhiên khóa trái cửa phòng, một mặt cười xấu xa.

"Người..." Phương Tuyền giật mình.

【Đình, kí chủ chiếm lấy nữ chính Phương Tuyền, thu được 500

điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -25, hào quang nữ chính của Phương Tuyền -25, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Vương Hạo Nhiên thỏa mãn nhận phần thưởng.

Có thể chiếm đoạt để kiếm lấy điểm thưởng, chỉ là so sánh với lần đầu thì phần thưởng đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng mà đạt được 500 điểm phản phái và 50 điểm hào quang phản phái cũng được coi là tốt rồi.

Họp phụ huynh còn cách 15 phút đồng hồ.

Vương Hạo Nhiên và Phương Tuyền đi ra khỏi cửa phòng.

Đi chưa được mấy bước liền gặp được Tống Trinh Vũ.

Vương Hạo Nhiên giật nảy mình, nhưng dựa vào tố chất tâm lý tốt, ngay lập tức đã bình tĩnh lại, cười chào hỏi.

"Trinh Vũ tỷ tỷ."

"Không biết lớn nhỏ, gọi là Tống lão sư!" Tống Trinh Vũ thoáng nhìn bên cạnh thấy có những người khác, thế là xụ mặt bác bỏ một chút.

"Đây là tỷ tỷ của ta, không phải người ngoài, vừa rồi nàng có chút không thoải mái, cho nên ta mang nàng tới nơi này nghỉ ngơi một chút." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Chương 92: Chào Đường A Di

"Tỷ tỷ người sao." Tống Trinh Vũ gật đầu một cái, chột lẽ phép cười rồi vươn bàn tay trắng nõn về phía Phương Tuyền:

"Chào người, ta tên là Tống Trinh Vũ, là chủ nhiệm lớp của Vương Hạo Nhiên."

"Chào Tống lão sư, ta tên là... Vương Tuyền." Phương Tuyền xém chút lỗ miệng, nhanh chóng sửa lại.

Hai người lễ phép bắt tay rồi lại buông ra.

Tống Trinh Vũ nhú mày, bởi vì sau khi bắt tay với Phương Tuyền xong thì thấy có gì đó nhóp nhúa.

"Ngại quá, ta vừa mới lau tay một chút, còn chưa lau sạch." Phương Tuyền vừa xin lỗi vừa nói, từ trong túi xách lấy ra một cái khăn ướt lau tay đưa cho Tống Trinh Vũ.

"Không sao." Sau khi Tống Trinh Vũ cầm khăn tay xoa xoa, nhìn thòe gian, nói:

"Sắp bắt đầu họp phụ huynh rồi, chúng ta đi sang phòng họp đi."

"Được."

Phương Tuyền sợ phải nói chuyện tiếp, sau khi nghe thấy Tống Trinh Vũ nói như vậy thì lập tức gật đầu một cái, đi lên phía trước.

"Vương tiểu thư, người. . . Tất chân của người hình như rách rồi." Tống Trinh Vũ tốt bụng nhắc nhở một tiếng.

"A?!" Phương Tuyền giật mình, vội vã nhìn một chút, quả nhiên phát hiện cái tất trên bắp đùi bị rách một mảng.

Nàng lo lắng lườm Vương Hạo Nhiên một chút, hết sức khó xử giải thích với Tống Trinh Vũ:

"Nhất định là do không chú ý nên vướng vào chỗ nào rồi."

Nàng mặc váy công sở lộ đầu gối, trên bít tất có cái lỗ bị rách có chút không hay lắm.

"Vương tiểu thư, vóc dáng của người rất giống ta, trong phòng ta có bít tất, nếu như người không ngại thì có thể mặc của ta."

"Người còn có vợ sao?" Vương Hạo Nhiên một mặt kinh ngạc nhìn Tống Trinh Vũ.

Bởi vì trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy Tống Trinh Vũ mặc.

"Chẳng lẽ ta không phải là nữ nhân sao, làm sao lại không thể có cái này?" Tống Trinh Vũ liếc xéo hắn một cái.

Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp cho nên bình thường nàng không tiện mặc, nhưng điều này không có nghĩa là nàng không có.

Nói xong, Tống Trinh Vũ dẫn Phương Tuyền đi vào phòng của mình.

Sau một lúc lâu mới ra ngoài.

Vớ ban đầu của Phương Tuyền là màu đen giờ đã đổi thành màu tím sậm.

Cái tất tím sậm này đương nhiên là của Tống Trinh Vũ.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên cũng không ngạc nhiên, dù sao hắn cũng là người có thấu thị.

Tổng Trinh Vũ này rất thích màu tím.

Nghe nói, nữ nhân thích màu tím đều khá thích mơ mộng.

Không biết là Tổng Trinh Vũ có như vậy hay không.

Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà vấn đề này hẳn tất nhiên sẽ không trực tiếp hỏi Tổng Trinh Vũ.

Ít nhất là hiện tại không thể hỏi.

Ba người đồng hành đi tới phòng hội nghị lớn.

Nơi này đã có rất nhiều phụ huynh, tiếng nói chuyện với nhau hội tụ trong phòng hội nghị, nghe đặc biệt âm ỉ.

Chủ nhiệm mỗi lớp cũng đã đến.

Trong phòng hội nghị chia làm từng khu vực theo lớp học, mỗi cái khu vực đều có bốn mươi đến năm mươi cái ghế dựa, đồng thời trên mỗi ghế đều có viết tên học sinh.

Để cho phụ huynh tới phòng hội nghị có thể tìm đúng chỗ..

Bên cạnh những chỗ ngồi này đều có một hành lang.

Những hành lang đó là để các học sinh đứng.

Một lát nữa sẽ bắt đầu họp phụ huynh, học sinh đều phải đứng bên cạnh phụ huynh của mình.

Các học sinh được lão sư khen ngợi, cũng có thể bị lão sư phê bình...

Nếu như phụ huynh nhìn thấy con của mình được khen ngợi vậy khẳng định sẽ rất vui vẻ, mặt mũi cũng sáng sủa hơn.

Mà nếu như con của mình bị phê bình, vậy cũng sẽ mất mặt theo, xấu hổ vô cùng.

Đối với học sinh kém và phụ huynh của bọn họ thì nơi này tuyệt đối không thua kém một trận chiến thảm bại nào.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không cần lo lắng điều này.

"Hạo Nhiên?"

Vương Hạo Nhiên đang muốn đi đến chỗ của mình và Phương Tuyền, nhưng chợt nghe thấy ở phía sau xa xa có người gọi một tiếng.

Hắn nhìn lại, nhìn thấy đại mỹ nữ bước từng bước nhẹ nhàng nhịp bước đi tới bên này.

"Chào Đường Giáo Đồng."

"Chào Đường Giáo Đồng."

(Giáo đồng: Chủ tịch trường học)

...

Đại mỹ nữ này vừa tới, một số lão sư dạy bộ môn đều nhận nhịp cung kính chào hỏi.

Nhưng mà Đường Băng Vân lại không để ý đến, chỉ trực tiếp đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Chào Đường a di." Vương Hạo Nhiên rất lễ phép kêu một tiếng.

Nghe được xưng hô thế này, miệng nhỏ tô son đỏ hồng của Đường Băng Vân thoáng run rẩy một chút.

Nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục lại bình thường, nhìn Phương Tuyền, hỏi thăm Vương Hạo Nhiên:

"Vị này là..."

"Là tỷ tỷ của ta."

"Tỷ tỷ? Theo ta được biết thì hình như Chân Lệ tỷ chỉ có một nhi tử là người thôi mà nhỉ?"

"Thật ra là tỷ tỷ nuôi."

"Thì ra là thế." Đường Băng Vân giật mình, lập tức lễ phép nhìn về phía Phương Tuyền:

"Chào người, ta tên là Đường Băng Vân."

"Đường a... Chào... chào người..." Phương Tuyền cũng muốn gọi theo Vương Hạo Nhiên là a di, nhưng mà tuổi của mình hình như lớn hơn một hai tuổi so với nàng, gọi đối phương là a di thì thật không thích hợp, cho nên mới kịp thời ngừng lại.

Phương Tuyền kịp thời thu lại lời gọi tên đáng giận, hảo cảm của Đường Băng Vân tăng nhiều.

"A, Vương tiểu thư, son môi của người thật dễ nhìn nha, là màu gì vậy?" Đường Băng Vân bỗng nhiên nói.

Nàng và Phương Tuyền gần bằng tuổi nhau, hơn nữa Phương Tuyền lại là tỷ tỷ nuôi của Vương Hạo Nhiên, đây chính là một cơ hội rất tốt để hạ thấp bối phận.

Đường Băng Vân tất nhiên sẽ không bỏ qua.

"Là màu lá phong đỏ." Phương Tuyền đáp lại nói.

"Cái màu sắc này rất hợp với ngươi, Vương tiểu thư chẳng những có dáng dấp đẹp mà còn rất biết trang điểm và ăn mặc nữa." Đường Băng Vân không keo kiệt liền khen ngợi.

"Không có đâu, là do ta tùy tiện tô, trang điểm rất thô, Đường tiểu thư mới thật sự xinh đẹp, trang điểm lại càng thêm đẹp mắt." Phương Tuyền có chút câu nệ.

Nàng vừa mới nghe được những công nhân viên chức kia đều gọi Đường Băng Vân là chủ tịch hội đồng.

Hiển nhiên thân phận địa vị của Đường Băng Vân cực cao.

Phương Tuyền biết mình chỉ là một thư ký nho nhỏ mà thôi, căn bản không dám giao tiếp với đại nhân vật như vậy.

"Vương tiểu thư, ngươi xinh đẹp cỡ nào ngươi còn không biết sao? Ta thật tâm thực lòng muốn thỉnh giáo ngươi về cách ăn mặc, ngươi không nguyện ý chỉ bảo ta cho nên mới ra vẻ khiêm tốn sao?" Đường Băng Vân nghiêm mặt nói.

Thần sắc nàng nhìn như là trách cứ, nhưng nghe được lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

H

Chương 93: Quả Nhiên Không Phải Là Chuyện Tốt

Nữ nhân đều thích được người khác khen mình xinh đẹp, nhất là được một nữ nhân xinh đẹp khích lệ.

Phương Tuyền nghe xong, hảo cảm trong lòng lập tức tăng lên, ngăn lại nói:

"Làm sao lại vậy được, Đường tiểu thư muốn biết cái gì ta sẽ trả lời hết."

...

Hai nữ nhân lập tức nhiệt tình hàn huyên.

Năng lực giao tiếp của Đường Băng Vân không kém, lại có ý định rút ngắn quan hệ cùng Phương Tuyền, chỉ dùng mấy câu nàng đã rút ngắn khoảng cách với Phương Tuyền.

Đối với chuyện mà những nữ nhân nói, Vương Hạo Nhiên không có hứng thú, trực tiếp ngoảnh đầu thoáng nhìn về nơi khác.

Ánh mắt hắn trong lúc lơ đãng nhìn thấy một người vốn dĩ không nên xuất hiện.

"Tiêu Dật Phong?!"

Hôm nay Tiêu Dật Phong không mặc một bộ quần áo cũ rách kia nữa, mà là mặc một bộ đồng phục.

Tuổi tác của hắn vốn không lớn, xen lẫn bên trong đám học sinh, nhìn qua không khác gì những học sinh bình thường khác.

Hôm nay là thời gian họp phụ huynh, người tới lui rất nhiều, có lẽ Tiêu Dật Phong nhân cơ hội này để tiến vào.

Giờ phút này.

Tiêu Dật Phong hết nhìn đông tới nhìn tây, híp mắt quan sát những nữ sinh xinh đẹp xung quanh.

Rất nhanh, một nữ sinh hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Nữ sinh này chính là Hứa Mộ Nhan.

Nhìn gương mặt và vóc dáng thì nàng không kém chút nào so với Tần Vận Hàn.

Tiêu Dật Phong lần đầu nhìn thấy Tần Vận Hàn thì có cảm giác kinh diễm vô cùng.

Giờ phút này lại nhìn thấy Hứa Mộ Nhan, nội tâm cũng có cảm giác giống như vậy.

Tiêu Dật Phong trông mà thèm, lập tức tiến lên bắt chuyện.

Vương Hạo Nhiên ở xa nhìn thấy, đối với một màn này hắn không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Nhân vật chính cứ như chó, mà nữ chính thì như miếng bánh bao, chó nhìn thấy bánh bao làm sao lại không thèm?

Hứa Mộ Nhan vốn là nữ chính trong truyện của Sở Bạch, nhưng mà sau khi Sở Bạch băng hàn thì nội dung truyện của Sở Bạch đã tan vỡ, nhưng thân phận nữ chính của Hứa Mộ Nhan vẫn còn ở đó.

Dựa theo tình huống trước mắt mà nhìn thì thế giới đã thay đổi một cách vô tri vô giác, Hứa Mộ Nhan hẳn là được đưa vào bên trong nội dung truyện của Tiêu Dật Phong.

Nhượng Vương Hạo Nhiên không hoảng hốt chút nào.

Đối với chuyện Tiêu Dật Phong bắt chuyện với Hứa Mộ Nhan hẳn không đi ngăn cản.

Bởi vì hẳn lười làm đi làm lại một hành động.

Hứa Mộ Nhan không giống với Tần Vận Hàn hay Mục Chiêu Chiêu, trái tim nàng đã thuộc về hẳn.

Cho dù là nhân vật chính muốn chinh phục nàng, cũng là một chuyện vô cùng chặt vật.

Quả nhiên.

Lời bắt chuyện của Tiêu Dật Phong còn chưa nói ra, Hứa Mộ Nhan liền làm bộ mặt căm ghét.

Tiêu Dật Phong đụng phải lỗ mũi đầy tro, đầy bụi đất, nhưng rồi ánh mắt lại nhìn về nơi khác, khôi phục dáng vẻ thèm thường.

Bởi vì hẳn nhìn thấy đại tiểu thư.

"Bên người đại tiểu thư còn có một nữ sinh có mặt em bé và vóc dáng bạo tạc, nhất định là Mục Chiêu Chiêu rồi? Nữ nhân này có dáng dấp cực kỳ xinh đẹp nha!"

Tiêu Dật Phong nhin không được nuốt nước miếng mấy lần, tự sướng trong lòng.

Ở nơi xa.

Vương Hạo Nhiên đánh giá Tiêu Dật Phong một chút, không khỏi kinh ngạc.

Nguyên nhân kinh ngạc cũng không phải phát hiện Tiêu Dật Phong đang tự sướng.

Mà là hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Dựa theo quy luật của tiểu thuyết đô thị, nhân vật chính đi tới chỗ nào, nơi đó sẽ không phát sinh được chuyện gì tốt.

Cũng giống như Conan vậy, Conan đi đến đâu sẽ có người chết ở đó.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, Tiêu Dật Phong bỗng nhiên xuất hiện tại nơi này, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó không tầm thường.

Mà chuyện này, chắc chắn sẽ liên lụy đến Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu.

Không thể để cho Tiêu Dật Phong ở lại nơi này.

Tiêu Dật Phong không phải học sinh của trường, muốn đuổi hắn đi cũng không phải việc gì khó.

Nhưng mà chuyện nhỏ như vậy, Vương Hạo Nhiên làm biếng tự mình ra tay.

Hắn kêu Phạm Kiếm, Phạm Thông và Tần Thọ Sinh tới, nói một vài lời với bọn hắn.

Ba huynh đệ này nghe xong, lập tức không ngừng nghỉ đi về phía Tiêu Dật Phong.

Rất nhanh, trong đám người liền có tiếng kêu quái dị của ba huynh đệ vang lên.

"Người là ai, hình như đâu phải là học sinh của trường chúng ta, từ

đâu tới?"

"Nhìn hấn lén lén lút lút như vậy, chắc chắn không phải là người tốt, nhất định là tới nơi này để trộm đồ!"

"Bảo vệ, bảo vệ đâu rồi?!"

Nghe động tĩnh, bảy tám bảo vệ lập tức lao đến, yêu cầu Tiêu Dật Phong trình thẻ học sinh.

Tài lực của tập đoàn giáo dục Thủy Trạch rất hùng hậu.

Mà trung học Thủy Trạch xem như là chiêu bài trên danh nghĩa của tập đoàn giáo dục Thủy Trạch.

Bởi vậy tập đoàn phân phối rất nhiều bảo vệ ở đây.

Mỗi bảo vệ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, gần như sắp đạt đến tiêu chuẩn của hộ vệ.

Nếu không, ba thanh niên trước đây định bắt cóc Tần Vận Hàn cũng sẽ không phải ở ngoài đợi.

Thẻ học sinh, Tiêu Dật Phong đương nhiên không lấy ra được.

Các bảo vệ thấy thế lập tức nghi ngờ, muốn đê Tiêu Dật Phong xuống.

Nhưng mà điểm chiến lực của Tiêu Dật Phong rất cao, lại tự cho mình là siêu phàm, sao lại thúc thủ chịu trói, nhanh chóng trốn khỏi sự vây công của mấy tên bảo vệ.

Các bảo vệ đuổi theo, kết quả là địch không thấy đâu.

Tuy là những bảo vệ này được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng Tiêu Dật Phong thật sự quá mạnh, hấn có 15 năm nội công, tiện tay

đẩy khế là có thể đẩy một người khỏe mạnh ra xa hơn năm mét.

Những bảo an này căn bản không thể bắt được Tiêu Dật Phong.

Đối với kết quả này, Vương Hạo Nhiên không bất ngờ.

Hắn chỉ là muốn đuổi Tiêu Dật Phong đi mà thôi, hiện tại đã đạt được mục đích rồi.

Chuyện của Tiêu Dật Phong gây ra một ít náo động.

Nhưng mà rất nhanh đã bị áp chế xuống.

Họp phụ huynh vẫn tiến hành như thường

Mỗi một chủ nhiệm lớp tự bước lên đài phát biểu, có khích lệ, cũng có phê bình học sinh trong lớp của mình.

Thành tích xuất sắc của Vương Hạo Nhiên nhận được lời khen ngợi đặc biệt từ Tổng Trình Vũ.

Xung quanh có rất nhiều ánh mắt hâm mộ nhìn lại, nếu đổi lại là một học sinh bình thường thì đã sớm vui vẻ phồng mũi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên mảy may vô tâm nghĩ đến sự vui vẻ này.

Lực chú ý hiện tại của hắn đều đặt trên người Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu.

Thế nhưng mà đợi hơn nửa giờ, đều không xảy ra chuyện gì khác thường.

E

Chương 94: Dũng mãnh cứu người (1)

"Chẳng lẽ đuổi Tiêu Dật Phong đi rồi thì chuyện không tốt sẽ không còn xảy ra?"

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

"Cháy rồi!"

Nhưng mà, ngay lúc Vương Hạo Nhiên mới có ý nghĩ này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kinh hoàng.

Những người khác trong phòng hội nghị đều kinh ngạc một trận.

Nhưng khi thấy một ít khói đặc bay vào, sắc mặt của mọi người nháy mắt thay đổi.

Khốn kiếp!

Quả nhiên là chuyện không tốt!

Nội tâm Vương Hạo Nhiên chửi bậy một tiếng.

"Chạy mau!"

Trong phòng hội nghị, mọi người kinh hoàng thét chói tai, tiếng va đập của ghế với ghế vang lên liên tiếp.

"Chậm một chút chậm một chút, mọi người đừng gấp, rời đi theo thứ

tự!"

Đường Băng Vân lớn tiếng hô lên, muốn trấn an tâm trạng của mọi người.

Nhưng mà khói đặc cuồn cuộn từ bên ngoài tới ngày càng nhiều hơn, dường như thể lửa càng lúc càng lớn.

Phòng họp này lại ở trên tầng sáu.

Nếu không chạy thì người cũng không còn đâu!

Có thể không vội sao?!

Hiện trường đã mất khống chế, lập tức rối bời.

Phụ huynh cùng con của mình đi cùng nhau, đều như ong vỡ tổ chạy tới cửa ra vào.

Trong phòng hội nghị tổng cộng có năm trăm người, nhưng cửa ra phòng họp chỉ có đúng hai cái mà thôi.

Người chen người, chuyện va chạm và giẫm đạp là không thể tránh được, trong đó có người xui xẻo bị dẫm lên.

Tuy nói không đạp đến mức bị trọng thương, nhưng lại không tránh được việc bị đạp vào chân.

Rất không may, Mục Chiêu Chiêu là một người dính phải sự xui xẻo này.

Vương Hạo Nhiên trông thấy một màn này, không nhịn được bực mình.

Thật không hổ là nữ chính có hào quang hộ thể, chuyện phiền toái cũng thật nhiều.

Nhưng mà điều này cũng rất hợp ý của Vương Hạo Nhiên.

Tần Vận Hàn lại cực kỳ nghĩa khí, để mọi người chạy trước, mình thì dìu Mục Chiêu Chiêu theo sau.

Nhưng mà nàng sống an nhàn sung sướng đã quen, tay trái gà không chặt, dìu Mục Chiêu Chiêu đi mấy bước đã không thể đi tiếp, không thể không đổi cách khác.

Tần Vận Hàn tuy có bệnh công chúa, nhưng mà nhân phẩm lại rất tốt. dưới tình huống nguy hiểm này mà vẫn không vứt bỏ tỷ muội của mình ở lại.

Vương Hạo Nhiên rất muốn tới giúp đỡ, nhưng mà Phương Tuyền bước đi còn không vững, nói chi là chạy.

Đều là nữ chính, Vương Hạo Nhiên không có khả năng vứt bỏ Phương Tuyền, trực tiếp đi giúp một bên khác.

"Ta tới cứu người!" Vương Hạo Nhiên đột nhiên hơi hơi cúi, nói với Phương Tuyền.

Nhìn thấy một màn này, Phương Tuyền ngây ngẩn cả người.

Nàng còn tưởng rằng, Vương Hạo Nhiên sẽ vứt mình xuống mà chạy trốn.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Phương Tuyền đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Hết sức thân thiết) 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

"Thất thần làm cái gì, nhanh lên a?" Vương Hạo Nhiên thúc giục.

“A ừ.” Phương Tuyền nhanh chóng gật đầu, chống lên trên lưng Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cống Phương Tuyền đứng dậy, một hơi từ tầng sáu chạy đến tầng một, tiếp đó đặt nạng ở trên đất trống phía ngoài tòa cao ốc.

Từ bên ngoài đất trống có thể nhìn thấy, thế lửa là từ tầng hai dâng lên.

So sánh với lúc trước, thời khắc này thế lửa đã lớn hơn.

Vương Hạo Nhiên hít sâu một hơi, lại lần nữa chạy vào trong tòa nhà.

“Người còn đi vào làm cái gì?” Phương Tuyền thấy thế, lo lắng hô một tiếng.

Có điều Vương Hạo Nhiên không có thời gian trả lời, cũng lười đáp lại.

Hắn trực tiếp chạy vào trong, tiếp theo tại chỗ góc cua cầu thang tầng năm, trông thấy Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu đang chậm chậm đi xuống.

Hai người này tốc độ đi như rùa, chờ đến lúc hai người xuống đến tầng hai, thế lửa và khói đặc sấp lấp kín cửa rồi.

Chung quanh đã không còn những người khác, Mục Chiêu Chiêu và Tần Vận Hàn vô cùng lo lắng.

Bởi vậy khi hai người trông thấy Vương Hạo Nhiên chạy về, vừa cảm thấy rất kinh ngạc đồng thời cũng rất mừng rỡ.

“Tần Vận Hàn, chân người không bị thương tự mình đi, Mục Chiêu

Chiêu ta đến cổng người, đi lên nhanh một chút!” Vương Hạo Nhiên hơi hơi khom người.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Mục Chiêu Chiêu đối với túc chủ +20, độ thiện cảm hiện tại là 20. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Tần Vận Hàn đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 45. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ làm ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 500 điểm phản phái!】

“Cám ơn người!” Mục Chiêu Chiêu mùi phần cảm kích, dưới sự nâng đỡ của Tần Vận Hàn, chống lên lưng của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lập tức cảm giác lưng của mình có hai tòa núi lớn mềm mại bị đè lại.

Ăn cái gì lớn lên thế?

Tính đến hiện tại, Vương Hạo Nhiên còn chưa từng gặp nữ chính nào hung ác như Mục Chiêu Chiêu.

Có Vương Hạo Nhiên cõng Mục Chiêu Chiêu, Tần Vận Hàn hành động trở nên tự nhiên hơn.

3 người rất nhanh đã xuống tới tầng ba.

Nhưng lúc này thế lửa đã rất lớn, lửa từ tầng hai dâng lên đã nhanh chóng lan tràn đến tầng ba.

Trong tất cả các phòng từ tầng ba trở lên đều có hàng rào kiên cố phòng vệ, nhảy cửa sổ đào thoát gần như là chuyện không thể nào.

Cầu thang là con đường duy nhất có thể đi.

Nhưng nhìn từ thế lửa, muốn từ cầu thang tầng hai vọt thẳng ra ngoài, là chuyện phi thường nguy hiểm, nhiệt độ cao như vậy, coi như không bị lửa thiêu, thì cũng sẽ bị phỏng.

Mà quay về tầng sáu cao nhất để tránh né, cũng có nguy hiểm đồng dạng.

Lửa trong đám cháy tất nhiên rất nguy hiểm, nhưng khói đặc tới một mức độ nào đó lại càng nguy hiểm hơn.

Khói đặc hút nhiều không khí, sẽ làm chết người.

Đại đa số trường hợp, gặp nạn cháy, đều là sặc chết trước tiên, tiếp đó mới bị thiêu.

“Này... Làm sao đây?”

Nhiệt độ trong không khí chung quanh mặc dù bị lửa đốt đến phát nóng, nhưng Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu do sợ hãi kinh hoảng nên tay chân vẫn lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch.

Nữ nhân phần lớn đều thích chưng diện như mạng, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Nếu như bị phỏng cả mặt, vậy đối với Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu mà nói, đây là chuyện còn khó chịu hơn so với thiêu chết.

“Các người chờ ở chỗ này một lát!”

Vương Hạo Nhiên thả Mục Chiêu Chiêu xuống, phi tốc chạy về phòng hội nghị lớn ở tầng sáu, dùng sức giật xuống tất cả các màn che cửa sổ.

Sau đó cuốn hết tất cả màn che cửa lại, rồi lại trở về tầng ba.

S

Chương 95: Dũng mãnh cứu người (2)

“Mục Chiêu Chiêu người hành động bất tiện, ta trước tiên cũng người ra ngoài, Tần Vận Hàn người đừng hoảng loạn chạy lung tung, chờ ta trở lại!”

Hai nữ sinh đối mặt loại tình huống này, sớm đã hoang mang lo sợ, nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, tự nhiên là làm theo.

Mục Chiêu Chiêu lần nữa ngồi lên trên lưng Vương Hạo Nhiên.

Lại là một hồi kinh người.

Nhưng lần này, Vương Hạo Nhiên không có lấy nửa tâm tư để cảm thụ.

Hắn xếp thẳng màn che cửa, choàng lên trên thân Mục Chiêu Chiêu và mình, tận lực bao trùm lấy làn da hai người.

Trừ cái đó ra, Vương Hạo Nhiên còn phóng xuất ra nội công, cũng chính là chân khí, lần nữa thêm một tầng phòng hộ càng kiên cố hơn.

Wang Hạo Nhiên cảm thấy rất may là tối hôm qua không có ngốc

nghech đi thăng cấp độc thuật, mà là đổi lấy chân khí, nếu không, hôm nay nói không chừng mình sẽ có thể biến heo nường.

Có chân khí hộ thể bên ngoài, Vương Hạo Nhiên liền cõng Mục Chiêu Chiêu xuyên qua cầu thang bị nhiệt độ cao bao trùm, không bị tổn thương rời khỏi tòa cao ốc.

Thả Mục Chiêu Chiêu xuống rồi, Vương Hạo Nhiên lần nữa xông vào trong.

Dùng phương thức tương tự mang Tần Vận Hàn ra.

An toàn thoát thân xong, Vương Hạo Nhiên thu hồi chân khí.

Hắn trong nháy mắt có cảm giác mệt mỏi không nói ra được, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất.

Loại cảm giác này từ đâu tới đây, đó là do sử dụng chân khí có hơi quá độ.

Dù sao cũng chỉ có 6 năm công lực, vẫn quá mỏng yếu.

Nếu như thêm 10 năm công lực nữa, vậy việc mang Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu rời khỏi đám cháy, sẽ dễ như tản bộ.

【Đinh, tức chủ cướp tay trên của nhân vật chính, thành công cứu được Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu từ bên trong đám cháy, thu được 500 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính Tiêu Dật Phong -25, hào quang phản phái của tức chủ +25!】

Vương Hạo Nhiên thành công thu được một đợt phần thưởng có giá trị.

“Hạo Nhiên, người thế nào rồi, có bị thương ở đâu không?” Đường Băng Vân chạy tới, một mặt ân cần dò hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi.” Vương Hạo Nhiên khoát tay.

Người rất dũng cảm, với tư cách là chủ nhiệm lớp của người, ta rất lấy làm vẻ vang!” Tống Trinh Vũ cũng đi tới, phấn chấn nói.

“Đừng ngồi trên mặt đất, bần đó, ta... Ta đỡ người.” Phương Tuyền cũng lại gần, dìu dắt Vương Hạo Nhiên đứng lên.

Nhưng Vương Hạo Nhiên thật sự là có hơi mệt, nửa người đều dựa vào bả vai Phương Tuyền.

Phương Tuyền cơ thể khó chịu, cảm giác có hơi khó mà chống đỡ được, nhưng vẫn cố gắng kiên trì.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, biểu hiện vừa rồi của Vương Hạo Nhiên đáng giá để nàng làm vậy.

Hứa Mộ Nhan cố nén ngượng ngùng rời mẫu thân bên người, chạy đến chỗ Vương Hạo Nhiên bên này.

Nàng cũng học Phương Tuyền, đỡ lấy cánh tay khác của Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên lờm nàng, dùng âm thanh rất nhỏ reu reo:

“Không phải nói ta hạ lưu sao, còn lại gần ta như vậy?”

Hứa Mộ Nhan bởi vì quá lo lắng, cho dù nhìn thấy Vương Hạo Nhiên bình yên vô sự đi ra, tâm trạng vẫn hơi thoáng nặng nề, nhưng nghe thấy lời của Vương Hạo Nhiên, lập tức đỡ khóc đỡ cười.

“Ta là thấy người đáng thương, mới tới dìu người một chút, người cũng đừng suy nghĩ nhiều.” Hứa Mộ Nhan mạnh miệng nói.

Vương Hạo Nhiên nở nụ cười, cũng không vạch trần nàng.

Sao không thấy Ôn Tịnh tới đây nhỉ?

Vương Hạo Nhiên thấy hơi kỳ quái, chợt điện thoại rung lên.

Là Ôn Tịnh gửi tin nhắn.

“Đêm nay ta không muốn trở về nữa!”

Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua tin nhắn, nhanh chóng nhấn phím màn hình chính trong điện thoại di động, không để người khác nhìn thấy.

Khá lắm, quả nhiên nhiệt tình nhất vẫn là muội tử không thể tự kềm lòng yêu bản thân sâu đậm.

“Tiểu tử, cảm tạ người đã cứu Chiêu Chiêu nhà ta, ông già này cúi người với người.” Một lão giả ăn mặc theo kiểu nho sinh cổ đại, khom người với Vương Hạo Nhiên gửi lời cảm ơn.

Cách ăn mặc của lão ở trong tập thể phụ huynh ăn mặc hiện đại trông có chút quái dị, nhưng phối hợp với một thân khí tức nhà Nho của hắn thì trông lại hết sức cân đối.

Khí chất này, không giống người bình thường.

“Bổn phận mà thôi, lão nhân gia đừng khách khí như vậy.” Vương Hạo Nhiên đưa tay muốn đỡ lão.

“Ha ha, tiểu tử người đã hi sinh lợi ích của mình, còn khiêm tốn hữu lễ như vậy, thực sự là hiếm thấy, hiếm thấy a!” Lão giả tán dương.

【Đinh, tức chủ làm tăng cảm nhận của vai phụ Mục Tông với bản

thân, thu được 200 điểm phản phái!】

A, người này thế mà còn là vai phụ?

Thu được thông báo hệ thống, Vương Hạo Nhiên sửng sốt.

Phần thưởng này, xem như ngoài dự liệu của hắn.

Sau Mục Tông, một số người làm giáo viên hoặc phụ huynh của những học sinh khác cũng đến đây ân cần thăm hỏi Vương Hạo Nhiên.

Mọi từ ngữ đều mang ngữ điệu tán dương.

Vương Hạo Nhiên bây giờ dù cảm giác mỗi mệt, cũng cảm thấy mình đã trả giá rất đáng.

Nếu như không đuổi Tiêu Dật Phong đi, như vậy người nghênh đón những lời tán dương này, tất nhiên sẽ là của Tiêu Dật Phong.

Phải biết, nơi đây chỉ nữ chính thôi đã có tận 6 người!

Nếu mẹ nó để cho Tiêu Dật Phong náo động, vậy sau này e rằng sẽ có thể ngang nhiên đến trường học, đối với mình mà nói quả thực là ác mộng.

Cao ốc trụ sở tập đoàn Tần thị.

Tần Khai vừa mở hội nghị xong đã nghe được thư ký báo rằng Tiêu Dật Phong đến công ty.

Bây giờ là “thời gian làm việc” mà Tiêu Dật Phong lại chạy tới ở đây, điều này khiến Tần Khai có hơi không vui.

Nhưng Tần Khai vẫn để trợ lý dẫn Tiêu Dật Phong tới gặp mình.

Mấy phút sau, Tiêu Dật Phong đi tới trước mặt Tần Khai.

“Người không đi bảo hộ tốt cho Vận Hàn đi, đột nhiên chạy đến đây làm cái gì?”

“Vốn đang bảo vệ nàng, thế nhưng đã xảy ra một ít chuyện...” Sắc mặt Tiêu Dật Phong dị thường, bắt đầu giải thích.

“Người nói người giả học sinh trà trộn vào trong trường học, rồi bị người phát hiện, bảo an yêu cầu người trình thẻ học sinh, người lại đánh người ta rồi chạy trốn?” Sau khi nghe được lời kể của Tiêu Dật Phong, Tần Khai chau mày, khẽ khiển trách:

“Người đâu phải đi làm trộm, muốn bảo hộ thì người có thể phối hợp với bọn họ đi kiểm tra, sau đó ta gọi một cuộc điện thoại, vậy không phải đã giải quyết xong rồi sao?”

Trong cái nhìn của Tần Khai, loạt hành động này của Tiêu Dật Phong thật đúng là thiên cận.

L

Chương 96: Người có bệnh!

Vốn chỉ là một việc nhỏ như hạt vừng, nhưng bây giờ Tiêu Dật Phong động thủ với người ta, nên đã làm cho tính chất sự việc trở nên khác biệt hoàn toàn.

Bị khiển trách nhẹ một phen, Tiêu Dật Phong cũng có chút ngượng ngùng, có điều hắn cũng không cho là mình có lỗi.

Nghĩ đến việc kể từ khi hắn xuất đạo đến nay, trừ bỏ việc từng bị lão đầu tử đánh, thì nào còn bị chịu thua thiệt trên tay người khác?

Mấy tên bảo an thôi như tôm cá hôi hám mà cũng xứng để bắt hắn lại?

Đương nhiên, trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng Tiêu Dật Phong lại không nói thẳng ra, mà là dùng lý do khác để qua loa.

“Tần thúc thúc, là mấy tên bảo an kia thực sự có hơi ép người quá đáng, ta không còn cách nào cho nên mới xuất thủ.”

“Quên đi, chuyện cũng đã làm, ta tìm luật sư giúp người giải quyết một cái là được, vấn đề kỳ thực cũng không lớn.”

Nói xong, Tần Khai điện thoại cho Lý bá, bảo hắn chuẩn bị xe.

“Luật sư còn chưa có, người tạm thời đừng đi trường học bên kia, miễn cho càng làm càng hỏng, trùng hợp ta có hẹn, người theo ta đi đến một nơi.”

Tần Khai nói với Tiêu Dật Phong.

Một chỗ khác.

Trên bãi đất trống bên ngoài cao ốc đang cháy đứng đầy người.

Có lão sư tổ chức điểm danh số lượng tất cả học sinh của lớp cùng phụ huynh, kiểm kê xong phát hiện không thiếu một ai.

Không bao lâu, đội phòng cháy chữa cháy nhận được điện thoại cũng cấp tốc chạy tới, rất nhanh liền dập tắt đám cháy.

Cùng lúc đó, một ít cảnh sát cũng đã tới hiện trường.

Nguyên nhân bốc cháy trước mắt còn chưa biết, có thể là do hành vi của con người, cũng có thể là do ngoài ý muốn, cụ thể như thế nào vẫn cần điều tra cẩn thận.

Khói đặc dần dần tiêu tan, nhân viên thu thập chứng cứ đã bắt đầu tiến vào trong đám cháy, chuẩn bị thu thập chứng cứ.

Một số cảnh sát khác thì hỏi thăm một vài tình hình của một số giáo viên nhân viên và học sinh cùng phụ huynh lúc phát sinh hỏa hoạn, định tìm ra manh mối từ bên trong.

Trong đám cảnh sát, có một nữ tử với tư thế hiên ngang, ngoại hình xuất chúng phá lệ làm người khác chú ý.

Một số học sinh nam và cùng với các gia trưởng nam cũng nhìn không được ném sang ánh mắt tán thưởng.

Trong đó, cũng bao gồm Vương Hạo Nhiên.

Nhưng hẳn ngoại trừ tâm tư thưởng thức, còn có một chút kinh nghi.

Có kinh nghiệm từ những lần trước, hẳn bây giờ chỉ cần trông thấy nữ nhân quá mức xinh đẹp liền sẽ hoài nghi đối phương là nữ chính.

Có lo lắng nên hẳn cũng lập tức tiêu 100 điểm phản phái để kiểm tra.

【 Nữ chính: Lăng Đoan Nhã 】

【 Giá trị chiến lược: 188】

【 Giá trị mị lược: 201】

【 Hào quang nữ chính: 465】

【 Kỹ năng: Võ thuật tổng hợp cấp cao 】

【Độ thiện cảm đối với túc chủ là 0 (Mỗi người một ngả)】

Quả nhiên, đây đúng thật là một nữ chính.

Đối với chuyện này, Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất bình thường.

Nhìn chung những nhân vật chính siêu cấp cao thủ trong tiểu thuyết, 10 người thì có đến 9 người đều sẽ phối hợp với một nữ chính hoa khôi cảnh sát.

Lăng Đoan Nhã này rõ ràng thuộc loại hình đó.

Từ giá trị chiến lược, Lăng Đoan Nhã đã được xem là rất mạnh mẽ rồi.

Vô cùng biết đánh đấm.

Phải biết Sở Bạch trước đây cũng chỉ mới nắm giữ 155 giá trị chiến lược, mà đánh đơn với ba huynh đệ Phạm Kiếm đã trực tiếp khiến bọn hắn không còn sức để đánh trả.

Dựa theo Vương Hạo Nhiên đoán, Sở Bạch bình thường đấu tay không cũng có thể đánh bại được 10 người có giá trị chiến đấu trung bình.

Mà Lăng Đoan Nhã nắm giữ đến 188 giá trị chiến lược, đánh mười mấy sắp sỉ hai mươi người cũng không thành vấn đề.

“Xin hỏi người là Vương Hạo Nhiên phải không?”

Đương lúc trong đầu Vương Hạo Nhiên thoáng qua rất nhiều suy nghĩ, Lăng Đao Nhã bỗng nhiên đi tới.

“Đúng vậy.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

【Đình, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Lăng Đao Nhã đối với tác chủ +20, độ thiện cảm hiện tại là 20. (Vô cùng thân mật)】

【Đình, tác chủ thay đổi hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

“Người đã rất dũng cảm, thật giỏi!” Lăng Đao Nhã giơ ngón tay cái lên tán dương.

Nhìn thấy thần sắc này của Lăng Đao Nhã, Vương Hạo Nhiên hiểu, nhất định là do vừa nãy nàng đã tìm hiểu thông tin từ công nhân viên, phụ huynh và học sinh, biết được chuyện mình cứu người trong đám cháy.

Tinh thần trọng nghĩa bạo tăng, Lăng Đao Nhã đương nhiên không thể không tán thưởng mình.

May mắn đã đuổi Tiêu Dật Phong đi, bằng không dựa theo nội dung bình thường, có lẽ Tiêu Dật Phong mới là người nhận được sự tán thưởng của Lăng Đao Nhã.

Khoảng cách gần lại, Vương Hạo Nhiên cũng được nhìn rõ ràng Lăng Đao Nhã.

Lăng Đao Nhã này mặt không phấn son, nhưng dung mạo trời sinh cứ như đang trang điểm, nhìn phá lệ xinh đẹp động lòng người, đáng người thì...

Trong lòng khẽ động, thấu thị không tự chủ được khởi động.

Vương Hạo Nhiên lập tức cảm thấy tốc độ chảy trong máu của mình tăng nhanh, có điều rất mau đã cảm thấy đỉnh đầu như bị đổ xô nước lạnh, trong nháy mắt thanh tỉnh trở lại.

Lăng Đao Nhã này, trên người có bệnh a...

Mạch truyện, lại là mạch mẹ nó truyện.

Vương Hạo Nhiên không tìm được chữi bậy.

Lăng Đao Nhã có bệnh, mà Tiêu Dật Phong vừa vặn lại nắm giữ y thuật cấp Tông Sư.

Nếu để cho Tiêu Dật Phong gặp phải Lăng Đao Nhã, chắc chắn sẽ không khó để phát hiện ra vấn đề này, đến lúc đó Tiêu Dật Phong ra tay cứu chữa cho Lăng Đao Nhã, hảo cảm của Lăng Đao Nhã tất nhiên sẽ tăng lớn.

Cộng thêm việc Lăng Đao Nhã có nghề nghiệp nguy hiểm, Tiêu Dật Phong lại dựa vào giá trị chiến lược của mình, trợ giúp cho Lăng Đao Nhã giải quyết mấy lần nguy cơ.

Một qua hai lại, Lăng Đao Nhã không bị nhân vật chính thu vào mới là lạ.

“Liên quan tới vụ án cháy cao ốc này, ta muốn tìm hiểu từ người một chút, xin hỏi hiện tại người có thời gian không?” Lăng Đao Nhã thấy trạng thái của Vương Hạo Nhiên hình như không tốt, thế là dùng giọng hỏi thăm.

“Có thể, nhưng ta muốn tìm một chỗ an tĩnh.” Vương Hạo Nhiên nhìn chung quanh, chỉ vào một dãy nhà không xa nói:

“Đến phòng thể dục bên kia đi.”

Lăng Đoan Nhã không phản đối.

Vương Hạo Nhiên đi lại vẫn ổn, thấy Lăng Đoan Nhã gật đầu, thế là cùng nàng đến phòng thể dục.

Trong phòng thể dục có chứa một số dụng cụ thể dục vận động, tỉ như bóng rổ, bóng đá...

Ban ngày phòng thể dục môn luôn mở.

Các học sinh nếu như muốn tới lấy dụng cụ thể dục, chỉ cần đăng ký trên bảng khai ở cửa ra vào một chút là được.

“Cảnh sát tỷ tỷ, người có bệnh!”

Sau khi đến phòng thể dục, Vương Hạo Nhiên bất thành lời nói.

R

Chương 97: Trang viên Đường gia

Nghe vậy, Lăng Đoan Nhã ngẩn người.

Nếu như không có độ thiện cảm với Vương Hạo Nhiên trước đó là cảm giác thân mật, nàng nhất định sẽ cảm thấy đối phương đang chửi mình.

“Ta có bệnh, vậy người nói xem ta có bệnh ở đâu?” Lăng Đao Nhã coi như bình tĩnh nói.

“Nếu như ta không đoán sai, đầu gối bên phải của người từng bị thương.”

“Người... làm sao người biết?” Lần này Lăng Đao Nhã không bình tĩnh được nữa, mặt kinh ngạc truy vấn.

“Ta vừa rồi có nhìn người lúc đi bộ, có chút không cân đối, hơn nữa loại không cân đối này, tuyệt đối không phải trời sinh, mà là do ngày trước tạo thành.”

Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không nói mình dùng thấu thị nên nhìn ra được, chỉ có thể lừa gạt như vậy.

“Ta đi đường rất ổn, có mất cân đối ư?”

“Người bình thường nhìn không ra, chỉ có người có nhãn lực lạ thường hơn nữa biết y thuật cao siêu mới có thể nhìn ra.”

“Người... hiểu y thuật?” Lăng Đao Nhã càng kinh ngạc hơn.

“Tổ tiên nhà ta là danh y, cho nên từ nhỏ ta đã học không ít y thuật, vừa rồi ta nhìn người đi đường, liền biết người từng bị thương, hơn nữa ta phỏng đoán, thương thế kia của người đã từ 3 năm trở lên, còn là vết thương do độc tố.”

Phần phán đoán này, xem như thuộc về kiến thức trong Chí Tôn Độc Kinh của Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì hắn dùng thấu thị nhìn ra được phần xương chỗ đầu gối bên phải của Lăng Đao Nhã có màu sắc khá u ám, đó là bộ dáng của việc từng bị trúng độc rồi được trị liệu, chỉ là dư độc còn chưa được khử sạch sẽ.

Nghe thấy lời Vương Hạo Nhiên nói, mặt Lăng Đao Nhã lộ vẻ khiếp sợ:

“Ba năm trước đây, chỗ đầu gối bên phải của ta đã bị một cây chủ thủ có độc đâm bị thương, về sau chữa trị rồi, nhưng mà cách nửa năm sau đấy, đầu gối ở đây lúc nào cũng bị đau đớn mà không hiểu tại sao, đi bệnh viện kiểm tra mấy lần, cũng trị liệu nhiều lần, nhưng chẳng thấy tốt lên được lần nào.

Có điều trong phần lớn thời gian, ta không bị ảnh hưởng đến mức đó, cho nên vẫn cứ không để tâm lắm.”

“Với trường hợp này của ngươi, nếu như để mặc không trị liệu, không đến một năm nữa tuyệt đối sẽ tê liệt.” Vương Hạo Nhiên không nói điều ngoa.

Nếu như cứ để Lăng Đao Nhã đi tiếp như vậy, thật sự sẽ xuất vấn đề lớn.

“Vậy... Vậy làm sao bây giờ?” Thấy Vương Hạo Nhiên ngữ khí chắc chắn, dù là Lăng Đao Nhã có tố chất tâm lý tốt, cũng không khỏi hốt hoảng thất thố:

“Ngươi đã có thể nhìn ra bệnh tình của ta, hẳn là có thể trị liệu đúng không?”

“Đương nhiên.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Độc thuật ngoài giết người, đồng thời cũng có thể cứu người, cũng giống với y thuật không chỉ cứu người, mà tương tự cũng có thể giết người.

Chỉ là, phương thức cứu người của độc thuật là lấy độc trị độc.

“Ta không muốn bị tê liệt, ngươi nhanh nhanh cứu ta được không?”

Thù lao gì người cứ nói.” Lăng Đao Nhã thỉnh cầu.

“Tổ tiên truyền y của nhà ta có quy củ, chỉ lấy tiền chữa bệnh là một văn tiền, đương nhiên, để theo kịp thời thế nên giờ đã đổi thành một đồng, trừ cái đó ra, phí dược liệu người tự gánh vác là được, thù lao khác không cần.” Vương Hạo Nhiên nói.

“Vậy ta cảm ơn người trước.” Lăng Đao Nhã khẽ thở nhẹ một hơi.

“Nhưng mà có chuyện người cần nhớ kỹ, ta có thể giúp người trị liệu, nhưng người không thể mang chuyện ta chữa bệnh nói cho người khác biết, hơn nữa người cũng tuyệt đối không được để cho những người khác trị liệu bệnh của người.” Vương Hạo Nhiên nhắc nhở.

“Ta nhớ kỹ.” Lăng Đao Nhã nghiêm túc gật đầu, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ coi đây cũng là quy củ do tổ tiên của Vương Hạo Nhiên truyền xuống.

“Khi rảnh ta sẽ đi phối chế dược vật trị liệu, bây giờ người hỏi chuyện người muốn hỏi đi.” Vương Hạo Nhiên chuyển đề tài.

“Trước khi xảy ra cháy, người có phát hiện nhân vật khả nghi nào xuất hiện hay không?” Lăng Đao Nhã điều chỉnh tốt tâm tình của mình, bắt đầu vùi vào công việc.

“Nhân vật khả nghi?” Vương Hạo Nhiên nặng nề gật đầu: “Có!”

“Là ai?”

“Có người giả mạo học sinh chạy vào, bị bảo an phát hiện, sau đó liền vội vã chạy trốn.”

“Người kia dáng dấp thế nào?” Lăng Đao Nhã hỏi.

“Ta lúc đó ở cách khá xa, không thấy rõ tình hình, nhưng mà có

người biết tình hình.” Vương Hạo Nhiên nói, gọi điện thoại cho ba huynh đệ Phạm Kiếm, Phạm Thông và Tần Thọ Sinh.

Ba huynh đệ này lúc đó có tổ cáo Tiêu Dật Phong, rất nhiều người đều nhìn thấy, lời bọn hắn nói có độ tin cậy cao hơn nhiều.

Ba huynh đệ sau khi nhận được tin, lập tức chạy hùng hục tới phòng thể dục.

“Ba bạn học, cho hỏi tên học sinh giả mạo dung mạo ra sao, có thể miêu tả một chút không?” Lăng Đoan Nhã mở miệng hỏi.

“Người kia đại khái cao 1m75, tuổi xem chừng không khác chúng ta mấy.”

“Ngoại hình không mập cũng không gầy, trông rất thanh tú.”

“Người kia rất biết đánh nhau, tiện tay là có thể đánh lật hai bảo vệ!”

Ba huynh đệ người một lời ta một lời, nữ cảnh sát ghi nhớ lời mấy người nói rồi bảo:

“Phiền mấy bạn học cùng ta đến xem màn hình giám sát ở cổng trường, ta cần các người giúp ta xác nhận người kia một chút.”

Ba huynh đệ đáp ứng ngay, đi theo Lăng Đoan Nhã rời khỏi phòng thể dục.

Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Lăng Đoan Nhã rời đi, nở nụ cười mong đợi.

Chuyện có thể làm đều đã tận lực làm, kế tiếp chính là chờ đợi thu hoạch.

Lý bá lái xe mang theo Tần Khai và Tiêu Dật Phong đi tới một tòa trang viên có vẻ ngoài tương đối xưa cũ.

Một người hầu già đã sớm đợi ở cổng trang viên, sau khi nhìn thấy khách nhân tới, liền dẫn Tần Khai và Tiêu Dật Phong đi vào trong cổng lớn.

Dưới sự dẫn đường của người hầu, xuyên qua từng hành lang cổ kính uốn lượn tao nhã, Tần Khai cùng Tiêu Dật Phong đi tới một cái đình trong hoa viên.

Có một lão giả hoa râu trắng ở trong đình, đang chuyên tâm cầm một cái vòng tay ngọc cẩn thận xem xét.

“Lão gia, khách nhân đến.”

Người hầu già thông báo một tiếng, lập tức khom người rời đi.

“Đường lão, đã lâu không gặp, phong thái của ngài vẫn như trước a.” Tần Khai dùng giọng cười mở chào.

Lão giả kia thu hồi ánh mắt từ vòng tay ngọc trong tay, nhìn về phía hai người trước mặt.

Ánh mắt của hắn xẹt qua Tiêu Dật Phong, trực tiếp rơi trên thân Tần Khai, mang theo nụ cười:

“Ha ha, già rồi, Tần lão đệ mới thật sự là phong thái hưng thịnh, khối bánh gatô sản nghiệp đất của thành phố Thanh Linh này, Tần lão đệ một người sợ là sở hữu không dưới 60% đâu.”

Tác đã full, không sợ sập hố, ủng hộ kp, đề cử để ra chương nhanh nào các dh!

Q

Chương 98: Nhân vật chính bị bắt (1)

“Đường lão quá khen rồi, ta cũng chỉ là may mắn hơn một chút, so với Đường lão ngài dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, lập một vùng giang sơn sừng sững không ngã trong ngành ngọc khí, ta căn bản không tính là gì.” Tần Khai cười khoát tay, tràn đầy sùng kính nói.

Đường lão nghe xong, nhin không được một vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, trong ánh mắt rất có vẻ kiêu ngạo, nụ cười trên mặt cũng đậm hơn mấy phần.

Tần Khai cũng là lão giang hồ, lăn mò kinh doanh đã lâu, rất hiểu lời nói lấy lòng người.

Dăm ba câu, đã khiến hảo cảm của Đường lão tăng gấp bội.

“Tần lão đệ, chớ đứng đó, mau ngồi mau ngồi.” Đường lão bảo.

Tần Khai ngồi xuống băng ghế đá trong đình, ánh mắt liếc nhìn Đường lão đang thưởng thức cái vòng tay:

“Vòng tay này màu sắc và kỹ thuật cắt đúng là cực phẩm, nếu như đặt nó ra ngoài thị trường, ít nhất cũng trị giá 1000 vạn nhỉ?”

“Tần lão đệ nhãn lực thật tốt, chất liệu của cái vòng tay này là pha lê loại Đế Vương Lục, xuất từ tay đại sư ngọc khí nổi tiếng Lưu Phong, giá trị từ 1100 vạn đến 1300 vạn, nhưng ta cũng không tính bán đi.” Nói đến đây, Đường lão lộ ra vẻ vui mừng:

“Bởi vì đây là do tôn nữ của ta Băng Vân tặng.”

“Chính là Đường Băng Vân tiểu thư hiện đang chưởng quản một nửa kinh doanh của Đường gia ư, nàng không những có năng lực số một số hai ở phương diện quản lý kinh doanh, mà lại còn có hiểu như vậy, thật hâm mộ Đường lão có một tôn nữ ưu tú như thế.” Tàn Khai hâm mộ nói, rồi lại tràn đầy vẻ u sầu nói:

“Cùng so sánh, con gái của ta thật đúng là làm ta phải lo lắng, vì một ít chuyện làm ăn mà ta sợ bị trả thù, cho nên đã mời một bảo tiêu tới bảo vệ nàng, thế nhưng nàng thực sự quá tùy hứng, không nguyện ý nghe sắp xếp của ta, cho nên ta định an bài bảo tiêu vào trong lớp nàng đi học.”

Đường lão kinh dị, hiểu ý của Tàn Khai là gì, có điều hần hơi nghi hoặc.

Việc này, không phải là nên đi tìm cháu gái của mình Đường Băng Vân sao?

“Hộ vệ kia bao nhiêu tuổi?” Đường lão hỏi.

“Chính là vị bên cạnh ta đây.” Tàn Khai nhìn Tiêu Dật Phong bên cạnh.

“A, còn trẻ như vậy, hoàn toàn có thể đi học.” Đường lão gật đầu.

Hắn còn tưởng rằng, Tàn Khai tìm một người mấy chục tuổi, muốn an bài hần vào trong trường học. Nếu như là Tiêu Dật Phong trước mắt, vậy hoàn toàn không thành vấn đề.

“Tàn lão đệ tại sao không đi tìm Băng Vân?” Đường lão hỏi.

“Nếu như có thể, ta cũng không dám ỷ lại đi quấy rầy Đường lão, sự thật là Đường Băng Vân tiểu thư đã kéo đến số di động của ta, hơn

nữa ta đến công ty của nàng báỉ phỏng, ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy mà đã bị chặn ngay ở ngoài cửa.” Tàn Khai nở nụ cười khổ:

“Ta từ trước cho tới bây giờ chưa từng đắc tội Đường Băng Vân tiểu thư, thực sự không rõ nguyên do trong đó, cho nên lúc này mới đến nhà báỉ phỏng Đường lão.”

“Như vậy à...” Đường lão dừng một chút, có vẻ khó xử:

“Chuyện của tập đoàn giáo dục Thủy Trạch, ta đã giao toàn bộ cho Băng Vân xử lý, rất lâu đã không còn nhúng tay, Băng Vân đã làm như vậy, khẳng định là có lý do của nàng, ta lớn tuổi, không tiện can thiệp nhiều.”

Trong lòng Tàn Khai không khỏi thảm mắng một tiếng lão hồ ly, nhưng mặt ngoài vẫn hòa khí nói:

“Đường lão, bất động sản ở quảng trường Thời Đại Lớn dưới danh nghĩa của công ty ta hiện giờ đang đấu thầu cho thuê, không biết Đường lão ngài có cảm thấy hứng thú?”

“Quảng trường Thời Đại Lớn chính là chỗ tắc đất tắc vàng, Đường gia ta gia nghiệp nhỏ, e là không gánh chịu được tiền thuê cao như vậy.” Đường lão mặt thở dài.

“Tiền thuê giảm 10%, ngài thấy thế nào?”

“Ngành ngọc khí những năm gần đây đình trệ kinh tế, cho dù đứng ở vị trí hoàng kim, chỗ tiền kiếm được e cũng không đủ giao tiền thuê.”

“30%.”

“Tàn lão đệ, người cũng đừng khó xử lão phu.”

“50%.”

“Đứa nhỏ Băng Vân này rất có lòng hiếu thảo, chuyện nàng không muốn làm, ta cũng không thể ép buộc nàng.”

“70%!”

“Hôm qua Băng Vân mới tặng cho ta một dây chuyền đắt giá như vậy, ta có thể khiến nàng không vui sao?”

“90%!” Tần Khai cắn răng nói.

“Ai, thôi thôi, Tần lão đệ đã khẳng khẳng như thế, ta dù liều mạng bỏ cảm tình của ta và cháu gái nhà ta, thì cũng phải giúp Tần lão đệ một chút.” Đường lão mặt miễn cưỡng đáp ứng.

Tần Khai nhìn vào trong mắt, trong lòng mắng đối phương: Lão già hợm hợm, lão hồ ly...

Sắp xếp một học sinh vào học trường trung học tư nhân dưới danh nghĩa Đường gia, đây căn bản chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Mà Tần Khai giảm giá tiền thuê xuống còn 10% tiền thuê cũ, tổn thất kinh tế tạo thành, ít nhất cũng hơn 3000 vạn!

3000 vạn đi mua một vị trí nhập học.

Quả thực là học ra máu.

Nhưng vì vấn đề an toàn của nữ nhi, Tần Khai cũng không có cách nào, không thể không an bài Tiêu Dật Phong vào trường học.

Đường lão đầu tử này, rõ ràng đã ăn chắc điểm này của hắn.

Đúng là cây già thành yêu, người già thành tinh.

Đường lão lấy điện thoại di động ra, ngay trước mặt Tần Khai, lập

tức gọi cho Đường Băng Vân một cú điện thoại.

Rõ ràng chỉ là chuyện vài câu nói, nhưng Đường lão lại cùng Đường Băng Vân hàn huyên mười mấy phút, lúc này mới cúp máy.

“Đường lão, thế nào?” Tần Khai nhíu mày hỏi.

“Ta không biết vì cái gì mà Băng Vân đặc biệt bài xích việc người xếp Tiêu Dật Phong vào nhập học, có điều ta đã tỏ thái độ nhất định phải cho người vào, Băng Vân không trả lời lại ngay, nói là mười phút sau sẽ cho ta câu trả lời chắc chắn.” Đường lão giải thích, lập tức đưa ra thái độ của mình:

“Tần lão đệ yên tâm, người đã có thành ý như vậy, việc này ta nhất định làm được.”

Tần Khai khẽ gật đầu.

Hắn vừa rời ở bên cạnh nhìn Đường lão gọi điện thoại, thần sắc Đường lão thể hiện ra không giống như đang giả bộ, xem ra là Đường Băng Vân có bất đồng về ý kiến.

Chỉ là, hắn suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, từ lúc nào bản thân hắn đã đắc tội với Đường Băng Vân.

Trường học.

Lửa lớn mặc dù đã được dập tắt, người điều tra cũng đã tạm thời rời đi.

Nhưng mà phong ba vẫn như cũ không ngừng nghỉ.

Các học sinh và công nhân viên trường cũng đã chịu kinh hãi không nhỏ, cảm xúc đến thời khắc này vẫn chưa thể bình ổn lại.

Có điều dưới sự sắp xếp của trường học, các gia trưởng đều lần lượt trở về.

Tác đã full, không sợ sập hố, ủng hộ kp, đề cử để ra chương nhanh nào các dh!

J

Chương 99: Nhân vật chính bị bắt (2)

Các học sinh vẫn như thường lệ quay về phòng học, chuẩn bị nghênh đón lớp buổi chiều.

“Hạo Nhiên, người qua đây một chút, ta có lời muốn nói với người.”

Ngay khi Vương Hạo Nhiên muốn trở về phòng học, Đường Băng Vân bỗng nhiên đi tới nói một câu.

Hai người đến chỗ thanh tĩnh để nói chuyện.

“Tần Khai tìm đến chỗ gia gia của ta, muốn để gia gia của ta đứng ra, xếp Tiêu Dật Phong kia vào trong trường học, cũng không biết Tần Khai đã cho gia gia của ta chỗ tốt gì, gia gia của ta hình như rất quyết tâm muốn giúp Tần Khai.” Đường Băng Vân trực tiếp mở miệng nói chuyện, trên mặt đầy vẻ khổ sở.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên suy tư.

Tình huống trước mắt, xem ra là không có cách nào ngăn cản Tiêu Dật Phong nhập học, nếu như cưỡng ép cho Đường Băng Vân vạch mặt với gia gia nàng, cố hết sức đi ngăn cản Tiêu Dật Phong nhập học.

Đường Băng Vân có lẽ sẽ đáp ứng, thế nhưng khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của Đường Băng Vân và mình.

Nếu thật sự muốn làm như vậy, có lẽ sẽ là được cái nhỏ mất cái lớn.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên lập tức đáp lại:

“Vậy thì thuận ý gia gia người đi, nhưng mà người cũng có thể đưa ra một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Tiêu Dật Phong có thể nhập học, nhưng mà phải theo quy trình bình thường.”

“Quy trình bình thường gì?” Đường Băng Vân nghe không hiểu.

“Chính là...” Vương Hạo Nhiên tới gần Đường Băng Vân, rỉ tai.

Đường Băng Vân nghe xong lời của Vương Hạo Nhiên, lập tức lộ ra vẻ thoải mái, nở nụ cười vui mừng.

Nàng và gia gia có tình cảm rất tốt, đồng thời nàng cũng không muốn làm trái ý nguyện của Vương Hạo Nhiên, nếu quả thật phải lựa chọn, Đường Băng Vân nhất định sẽ lâm vào tình cảnh lưỡng nan.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Đường Băng Vân đối với túc chủ +5, độ thiện cảm hiện tại là 55. (Lòng sinh ái

mộ)】

【 Đính, tức chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

Đường Băng Vân lập tức lấy điện thoại di động ra.

Một bên khác.

Đường lão nhận được câu trả lời của cháu gái, không nhịn được cười cười.

“Đường lão, có phải vấn đề đã được giải quyết rồi không?” Tàn Khai mong đợi hỏi.

“Nhập học không thành vấn đề, nhưng mà...”

Mặt Đường lão lộ vẻ cổ quái, đang chuẩn bị trả lời, có điều người hầu lại bỗng đến đây thông báo.

“Lão gia, bên ngoài có người của Chính phủ tới đây làm việc.”

“Đường gia ta trong sạch, bọn hấn đến đây làm cái gì?” Đường lão không vui nói.

“Ta đã hỏi, họ nói là đến tìm tiểu huynh đệ bên người Tàn tổng.”
Người hầu trả lời.

“Đi xem một chút.”

Đường lão cau mày, đi đằng trước.

Đám Tàn Khai đuổi kịp.

Chỉ chốc lát sau, một đoàn người đã ra ngoài trang viên.

Lăng Đoan Nhã và mấy đồng sự đứng ngoài chờ đợi.

“Mỹ nữ trong thành phố này cũng thật là nhiều, lại thêm một đại mỹ nữ xinh đẹp.” Tiêu Dật Phong liếc mắt đã thấy được Lăng Đoan Nhã, thăm thềm nhỏ dãi.

“Hiện tại chúng ta đang hoài nghi người có liên quan đến một sự kiện đánh người, một sự kiện hỏa hoạn, muốn mời người về để hiệp trợ điều tra, phiền người đi theo chúng ta một chuyến.” Lăng Đoan Nhã cùng mấy đồng sự đi đến trước mặt Tiêu Dật Phong mở miệng nói.

“Mỹ nữ, chuyện đánh người ta nhận, nhưng mà chuyện hỏa hoạn đâu có liên quan tới ta?” Tiêu Dật Phong thông thả trêu đùa.

“Có liên quan hay không, điều tra một chút thì sẽ biết, xin hay đi theo ta.”

“Mỹ nữ, rất xin lỗi, ta bây giờ nơi nào cũng không muốn đi.” Tiêu Dật Phong khoanh tay nói.

“Vậy việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của người rồi.” Lăng Đoan Nhã nói với đồng sự một tiếng, muốn còng Tiêu Dật Phong lại cưỡng ép mang đi.

“Muốn động thủ đúng không, nhưng mà hậu quả tự chịu nha.” Tiêu Dật Phong vẫn duy trì tư thế nhàn nhã ôm hai cánh tay, nhưng trong miệng lại phát ra một tiếng cảnh cáo bất thiện.

“Dật Phong, đừng làm loạn, cùng bọn họ đi đi, việc này ta sẽ giúp người giải quyết.” Tàn Khai nhanh chóng thuyết phục một lần.

Giữa chuyện động thủ với bảo an và động thủ với đám Lăng Đoan Nhã, căn bản chính là hai chuyện khác nhau.

Nghe vậy, Tiêu Dật Phong cưỡng ép đè xuống tâm tư ra tay, đi theo bọn người Lăng Đoan Nhã lên xe.

Cùng lúc đó.

【Đinh, tức chủ phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Dật Phong trở thành người hiềm nghi bị bắt, thu được 200 điểm phản phái!】

Trong phòng thẩm vấn.

“Tên?”

“Tiêu Dật Phong.”

“Giới tính?”

“Rõ ràng như vậy, người nhìn không ra?”

“Giới tính?!!!”

“Nữ.”

Phanh!

“Xin người hãy phối hợp với công việc của ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Lăng Đoan Nhã vỗ bàn nói.

“Mỹ nữ, tức giận là không tốt cho cơ thể.”

“Không cần người lo, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta.” Lăng Đoan Nhã lạnh mặt nói.

“Thật tốt, nhưng bảo đồng sự của người đi ra, ta chỉ làm thẩm vấn với một mình người.”

Lăng Đoan Nhã kiểm chế bản tính, không chút nào sợ Tiêu Dật Phong, thuận theo ý của Tiêu Dật Phong, bảo đồng sự rời đi.

“Bây giờ chỉ có người với ta, có thể phối hợp được rồi chứ?” Lăng Đoan Nhã cầm bảng ghi chép lên ghi chép, tiếp tục đề tài vừa rồi:

“Giới tính?”

“Người có bệnh!” Tiêu Dật Phong nghiêm túc nói.

Phanh!

Lại là âm thanh vỗ bàn.

“Người đừng có mà không biết tốt xấu, bằng không đừng trách ta không khách khí với người!” Lăng Đoan Nhã tức giận.

“Ta nói chính là sự thật, người thật sự có bệnh.” Tiêu Dật Phong nghiêm mặt nói:

“Đầu gối bên phải của người đã bị thương không nhẹ, phần lớn thời gian thì như thường, nhưng mà lúc đau lại đau đến tận xương, khó mà chịu đựng.”

Sau khi nói xong, Tiêu Dật Phong một mặt khoan thai, chờ đợi Lăng Đoan Nhã lộ vẻ khiếp sợ.

Có điều, nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Lăng Đoan Nhã chỉ có một chút kinh ngạc quái dị, nhưng để nói chần kinh thì còn xa.

Điều này khiến Tiêu Dật Phong hơi nghi hoặc một chút.

“Bệnh này của người, nếu như trị liệu trễ, trong vòng nửa năm cần cắt chi mới có thể giữ được tính mạng.” Tiêu Dật Phong phóng đại bệnh tình một chút, muốn hù dọa Lăng Đoan Nhã.

“A, cho nên?” Thần sắc Lăng Đoan Nhã bình thản.

“Ta có thể giúp người trị liệu, không đến nửa tháng là hết bệnh!” Tiêu Dật Phong tự tin nói.

“Vậy chữa thế nào?” Lăng Đoan Nhã cười lạnh một tiếng.

“Không cần bó thuốc, chỉ cần phối hợp châm cứu với xoa bóp là có thể.” Tiêu Dật Phong theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

“Chỉ dùng châm cứu có được hay không?” Lăng Đoan Nhã thuận miệng hỏi.

Tác đã full, không sợ sập hố, ủng hộ kp, đề cử để ra chương nhanh nào các dh!

C

Chương 100: Nhân vật chính thể hiện thất bại

“Chỉ dùng châm cứu thì sẽ không tiêu trừ hết được.” Tiêu Dật Phong mở mắt nói dối.

Với y thuật của hắn, chỉ dùng châm cứu kỳ thực đã đủ để trị tận gốc chứng bệnh, nhưng mà hắn nghĩ ra thêm một hạng mục xoa bóp.

“Vậy chỉ dùng xoa bóp có được hay không?” Hai đầu lông mày Lăng

Đoan Nhã hiện lên nồng nặc chán ghét.

“Thì ra người sợ châm cứu a, chỉ dùng xoa bóp kỳ thực cũng được, nhưng thời gian trị liệu sẽ dài hơn một chút, cần hai tháng trở lên.”
Tiêu Dật Phong nghiêm túc đáp lại.

“Ha ha...” Lãng Đoan Nhã cười lạnh một tiếng.

Phanh!

Lại là một tiếng vỗ bàn, mặt bàn làm bằng kim loại trực tiếp hiện ra dấu vết bàn tay mờ mờ của Lãng Đoan Nhã.

Tiêu Dật Phong giật mình kêu lên, đồng thời cũng rất khó hiểu.

Hắn có chút không rõ tại sao Lãng Đoan Nhã lại tức giận đến như thế.

Mặc dù chuyện xoa bóp đúng là có hơi khó khiến người ta tiếp nhận, nhưng so sánh với hơn nửa đời người trải qua trên chiếc xe lăn, thì thực sự là vô nghĩa.

Chẳng phải chỉ bị chiếm chút tiện nghi thôi sao? Lãng Đoan Nhã vì cái gì lại không muốn đáp ứng cơ chứ?

Ở một chỗ khác, Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh, túc chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Dật Phong mượn y thuật thất bại giả ngẫu với nữ chính Lãng Đoan Nhã, thu được 200 điểm phản phái!】

...

“Người tiểu tử này, tuổi không lớn, nhưng trong đầu toàn là thứ bản

thủ!” Lăng Đoan Nhã khinh bỉ nói một câu, trực tiếp còng Tiêu Dật Phong lại.

“Là tự người không phối hợp điều tra, chẳng thể trách ta, như vậy trước tiên cứ giam người 47 tiếng, lúc đến tiếng thứ 48, ta lại đến thăm vấn người.”

Nói xong, Lăng Đoan Nhã mở điều hoà không khí chỉnh nhiệt độ đến thấp nhất, rồi lập tức rời khỏi phòng thẩm vấn, đóng chặt cửa lại.

“Này, mỹ nữ, chờ một chút, ta nói thật với người mà, người có bệnh sao người lại không tin? Này này?! Người quay lại đi!”

Tiêu Dật Phong gân giọng hô, có điều không được đáp lại câu nào.

Quan sát cái còng trong tay, cùng với hoàn cảnh phong bế của phòng thẩm vấn.

Một cảm giác biệt khuất lập tức từ đáy lòng Tiêu Dật Phong dâng lên.

Nơi đây mặc dù bảo vệ nghiêm mật, nhưng nếu hấn thật sự muốn đào tẩu, ở đây không người nào có thể ngăn cản hấn.

Nhưng nhớ tới lời khuyên bảo của Tần Khai, hấn vẫn là cưỡng ép mình nhẫn nại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhiệt độ bên trong phòng thẩm vấn đã giảm đi rất nhiều.

“Tê...”

Máy điều hoà không khí nhiệt độ quá thấp, Tiêu Dật Phong nhin không được rùng mình một cái.

Hấn không thể không vận dụng nội lực để huyết dịch toàn thân gia

tốc, miễn trừ rét lạnh xâm nhập vào người.

“Má nó nữa, nội lực của ta nhiều lắm là chống đỡ được 20 tiếng, cô nương kia dáng dấp xinh đẹp mà tâm tư lại xấu xa, định đông lạnh tiểu gia ta đến mức phát bệnh à.”

Tiêu Dật Phong đánh giá một lần dựa theo tốc độ tiêu hao nội lực hiện tại, nhin không được hùng hùng hổ hổ đứng lên, quy sai làm cho Lăng Đoan Nhã.

Nhưng hắn không chút nào ý thức được sai lầm của mình.

Hắn mượn chuyện xem bệnh, muốn chiếm tiện nghi, Lăng Đoan Nhã chịu đựng không đánh vào mồm hắn, đã được xem là tương đối khắc chế.

Nhưng nhân vật chính Tiêu Dật Phong lại tự xưng là cao thủ đương thời, tự cho là hơn người một bậc, căn bản không quá để ý đến ý nghĩ của nữ nhân.

Hắn chỉ cảm thấy Lăng Đoan Nhã không biết thức thời, bản thân mình có ý tốt muốn cứu chữa cho nàng, nàng không cảm tạ cũng thôi, lại còn giam mình lại.

Thực sự là quá đáng!

Kết thúc tự học buổi tối.

Vương Hạo Nhiên đưa Tống Trinh Vũ về chỗ ở cho thuê, tiếp đó chuẩn bị trở về trở về khách sạn.

Nhưng rồi bỗng nhận được tin tức thám tử tư bên kia gửi tới.

Liên quan tới Phương Hằng.

Tên này đã đãi được một bức danh họa ở Cổ Hà Nhai, tại hiện trường có một số người mua ra giá cao đến 300-400 vạn, nhưng Phương Hằng không bán đi như lần trước, mà là mang theo đồ đi lên một chiếc taxi.

Còn về đi đâu, thám tử tư bên kia không có nói.

Hiển nhiên là Phương Hằng vẫn còn đang trên đường, phương hướng hẳn có thể đến có rất nhiều, phải chờ tới đích rồi mới có thể đưa ra thông báo chính xác.

“Alo, Tiểu Hằng à, chuyện gì thế?”

Lúc này trong tai nghe bluetooth của Vương Hạo Nhiên nghe được âm thanh Phương Tuyền gọi điện thoại.

“Tỷ, người tan việc chưa?”

“Vừa xong, ta chuẩn bị đến bệnh viện thăm mẫu thân, có chuyện gì không?”

“Ta có niềm vui bất ngờ muốn nói cho người, người chờ ở dưới tầng của công ty nhé, ta ngồi xe taxi lập tức tới đón người, chúng ta cùng đi bệnh viện.”

“Được, ta chờ người.”

Trò chuyện kết thúc.

“Trước tiên không đi khách sạn, đến bệnh viện Khang Minh.” Vương Hạo Nhiên nói với tài xế.

Bệnh viện Khang Dân* là một bệnh viện phổ thông.

*bản gốc tác giả ghi vậy.

Từ thông tin thám tử tự điều tra, Vương Hạo Nhiên biết được mẫu thân Phương Tuyền nằm viện ở bệnh viện này.

“Vâng, thiếu gia.”

Tài xế lên tiếng, lái xe chuyển hướng quay đầu.

Ước chừng mười phút sau, Vương Hạo Nhiên đã tới bên ngoài bệnh viện.

Ngoài cổng bệnh viện có bày quầy hàng bán hoa quả.

Vương Hạo Nhiên thuận tay mua một đống lớn hoa quả.

Sau đó, hắn đi vào bệnh viện, thuận lợi tìm được giường bệnh của mẫu thân Phương Tuyền.

Bây giờ Phương Tuyền và Phương Hằng còn chưa có tới.

Trên giường có một phụ nhân da sạm, thậm chí đã có hơi mưng mủ đang nằm.

Cách xa cũng có thể ngửi thấy một mùi vị khó ngửi.

Vương Hạo Nhiên bằng vào tri thức Chí Tôn Độc Kinh có thể đoán ra, cho dù phụ nhân này có tiến hành tách máu định kỳ, cũng tuyệt đối không sống quá 3 tháng.

Muốn sống sót, trừ phi tìm được nguồn thận phù hợp.

Phụ nhân lúc này đang thanh tỉnh, nhưng trạng thái tinh thần rất kém.

Tài xế Cullinan đặt giỏ trái cây ở đầu giường.

Phụ nhân kinh ngạc nhìn hai người xa lạ đột nhiên đến.

“A di xin chào, ta là bằng hữu của con gái người Phương Tuyền, đặc biệt đến thăm người.” Vương Hạo Nhiên lễ phép chào hỏi một tiếng.

“Cám ơn các người, mời ngồi mời ngồi, làm phiền chính các người tự di chuyển ghế vậy.”

Phụ nhân cơ thể ốm yếu trầm trọng, không thể đứng dậy, chỉ có thể vô cùng xin lỗi đã để cho Vương Hạo Nhiên tự lấy ghế ngồi.

Loại chuyện này, căn bản không cần Vương Hạo Nhiên động thủ.

Tài xế lập tức từ trong phòng bệnh rút ra một cái ghế, sau đó dùng khăn tay tỉ mỉ lau sạch sẽ, lúc này mới đưa ghế đặt ở trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Tác đã full, không sợ sập hố, ủng hộ kp, đề cử để ra chương nhanh nào các dh!

Chương 101: Cướp tay trên của nhân vật chính

P“Ai nha, mùi gì đây, đúng là khó người muốn chết!”

Cửa phòng bệnh vang lên một âm thanh chán ghét, ngay sau đó có một bác gái trung niên chừng năm mươi tuổi đi đến, nàng chỉ chỉ mẫu thân Phương Tuyền, ác độc kêu lên:

“Người lão bất tử này, trông bộ dạng sắp chết của người, sao không dứt khoát chết luôn đi, người làm cho cả phòng đều là một mùi hôi

thối, ta còn ở thế nào được nữa!”

“Ngại quá, ngại quá, phiền toái cho người rồi.” Mẫu thân Phương Tuyền vô cùng hèn mọn xin lỗi.

“Người cũng đã biết thêm phiền toái cho ta, vậy người còn không mau chết đi, chết cái là thanh tịnh hơn nhiều, con gái và nhi tử của người cũng bớt được gánh nặng.” Phụ nhân trung niên tiếp tục dùng giọng chanh chua.

Mẫu thân Phương Tuyền trầm mặc không nói.

Trị liệu bệnh nhiễm trùng đường tiểu cần rất nhiều rất nhiều tiền, tiền trong nhà đều do cái bệnh này của nàng mà gần như không còn.

Hơn nữa còn nợ bên ngoài một số tiền lớn.

Nàng đương nhiên biết mình là gánh nặng của nhi tử và nữ nhi, có lẽ chết, cũng là một loại giải thoát đúng đắn.

“Với điều kiện kia của nhà người, cho dù tìm được nguồn thận thì cũng lấy đâu ra tiền, ta thì khác, nhi tử ta có nhiều tiền, hắn đã liên lạc với bên cung cấp thận, không bao lâu nữa ta sẽ có thể thay thận được rồi.” Phụ nhân trung niên nhìn thấy thần sắc đau khổ của mẫu thân Phương Tuyền, chẳng những không có bất luận thương hại gì, ngược lại còn không do dự xát muối lên vết thương của người ta.

“Ném bà ta ra.” Vương Hạo Nhiên làm một nhân vật phản diện cũng nghe không nổi nữa, trực tiếp phân phó tài xế một tiếng.

Mẫu thân Phương Tuyền đã bệnh thành dạng này, phụ nhân trung niên cũng mắc bệnh tương tự, chẳng những không đồng bệnh tương liên, trái lại còn điên cuồng xát muối vào vết thương của người ta.

Mẹ nó, thật sự là quá đáng.

Tài xế lập tức lĩnh mệnh, nắm lấy phụ nhân trung niên miệng thúi kia ném ra ngoài phòng bệnh.

Không chỉ Vương Hạo Nhiên nhìn không nổi, mà cả tài xế cũng nhìn không nổi nữa.

“Mẫu thân!” Một nam tử không tới ba mươi tuổi lao đến, quát lên với tài xế:

“Người làm cái gì, mau dừng tay!”

Nam tử lao đến, vung quyền đánh mặt tài xế.

Đáng tiếc nam tử kia thể trạng yếu kém, trực tiếp bị tài xế tráng hán lật ngã trên mặt đất.

“Người... Người đồ khốn khiếp, có biết ta là ai không? Ta là phó tổng quản lý của công ty Thiên Thành, lương một năm trăm vạn, người lại dám chọc ta, người chờ xem!” Nam tử giận đùng đùng quát lớn đứng dậy.

Nội tâm tài xế không dao động chút nào, quay đầu nhìn Vương Hạo Nhiên.

Muốn đợi chỉ thị của Vương Hạo Nhiên.

“Alo, cha, công ty Thiên Thành rất lợi hại hả?” Vương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại cho Vương Hưởng.

“Phi, một cái công ty dỏm mà thôi, giá trị chắc còn chưa tới 100 triệu.” Vương Hưởng khinh thường nói một tiếng, lập tức gấp gấp nói:

“Nhi tử bảo bố, công ty Thiên Thành chọc giận người đúng không, đúng là sống biết nhẫn, cho ta ba ngày, ta nhất định sẽ đánh sập

công ty Thiên Thành!”

“Không cần phiền phức như vậy, ta nhìn không vừa mắt phó tổng quản lý của công ty họ, bảo họ khai trừ phó tổng quản lý kia là xong việc.”

“Được, đã hiểu!”

“Ta đây vẫn còn đang có việc, trước tiên không nói chuyện nữa.”

Vương Hạo Nhiên cúp máy.

“Tiểu tử này đúng là biết tự biên tự diễn nhỉ? Nhi tử ta đường đường phó tổng quản lý của một công ty, làm sao có thể nói đuổi là đuổi.” Phụ nhân trung niên khinh thường.

“Mẫu thân, đừng nói nữa, người đủ rồi!” Nhi tử của phụ nhân kia nghiêng răng nghiêng lợi nói một tiếng.

Nhìn thấy thần sắc nhi tử không đúng, nụ cười trên mặt phụ nhân trong nháy mắt cứng lại.

Bây giờ, toàn thân tên nhi tử cứ như bị bệnh sốt rét.

Hắn vừa rồi nổi nóng, cũng không quá chú ý tới Vương Hạo Nhiên và tài xế.

Bây giờ dò xét một chút, hắn lập tức liền nhận ra thân phận Vương Hạo Nhiên không đơn giản.

Khí chất kia, tướng mạo kia, ngữ khí nói chuyện kia, tràn đầy khí chất quý tộc.

Nhất là bên cạnh hắn còn mang theo một nam tử trầm ổn, nam tử này mặc âu phục đeo bao tay trắng, rõ ràng là một tài xế.

Đeo bao tay màu trắng lái xe, tài xế nghi thức như thế, chiếc xe có thể tầm thường được sao?

Thấp thì là Mercedes-Benz Maybach, cao thì là Rolls Royce.

“Vị đại thiếu này, cho... cho ta một cơ hội, ta... ta sai rồi.” Nhi tử của phụ nhân trung niên nước mũi một cái nước mắt cầu xin tha thứ.

“Nói nữa đánh chết người.” Vương Hạo Nhiên bực bội.

Nam tử lập tức ngậm miệng, cứ như bị khâu lại, lôi kéo bác gái ra chỗ khác, chỉ sợ làm Vương Hạo Nhiên tức giận.

【Đinh, tức chủ cướp tay trên của nhân vật chính Phương Hằng, thành công thể hiện, thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -10, hào quang phản phái của tức chủ +10!】

A.

Phụ nhân trung niên và nhi tử kia, vốn được sắp xếp cho Phương Hằng giả ngẫu đánh mặt ư?

Thu được thông báo nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên lập tức phản ứng lại.

“Mẫu thân.”

Người chưa đến, một tiếng gọi đã truyền đến trước.

Phương Tuyên đi vào trong phòng bệnh, khi thấy Vương Hạo Nhiên liền lập tức hết hoảng.

Nàng không rõ vì sao Vương Hạo Nhiên lại đến đây.

“Tiểu Tuyền tới rồi à, bằng hữu của người đặc biệt mang hoa quả đến thăm ta.” Mẫu thân Phương Tuyền vừa cười vừa nói.

Thì ra là lấy thân phận bằng hữu...

Phương Tuyền từ trong giây người phản ứng lại, cảm thấy thoải mái hơn một chút, nói với Vương Hạo Nhiên:

“Cám ơn người đã đến thăm mẫu thân ta.”

“Không cần cám ơn.” Vương Hạo Nhiên cười cười.

Phương Tuyền theo bản năng run lên.

Nàng bây giờ nghe chữ này thôi cũng đã cảm thấy hoảng hồn.

Nếu như chữ này lại thêm một tiếng khóa trái cửa phòng nữa, vậy thì hoảng càng thêm hoảng, sợ là ngay cả đứng cũng không đứng được.

“Ở đây không có gì để chiêu đãi, đệ đệ ta vẫn đang ở dưới tầng mua đồ, người muốn ăn cái gì? Ta có thể điện thoại cho hắn.” Phương Tuyền khách sáo.

“Không cần, ta không đói bụng.”

“A.”

Trong lòng Phương Tuyền có chút mất bình tĩnh, bởi vậy không dám cùng Vương Hạo Nhiên trò chuyện nhiều, cho nên đặt lực chú ý sang chỗ khác.

“Mẫu thân, lúc ta vừa tới, nhìn thấy sắc mặt mẫu tử xấu xa bên giường kia trông thật khó nhìn, có chuyện gì đã xảy ra?” Phương Tuyền bỗng nhiên hỏi mẫu thân.

Cặp mẩu tử ở giường bên kia thật không hổ là ruột thịt, miệng đặc biệt nát, hơn nữa người còn xấu tính.

J @@@

Chương 102: Tranh này ta mua (1)

Mẫu thân Phương Tuyền đã ở với đối phương mấy tháng, không biết đã chịu phải bao lần tính khí của đối phương.

Bởi vậy Phương Tuyền rất ghét bọn họ.

“A, là như vậy...” Mẫu thân Phương Tuyền kể chuyện phát sinh trước khi Phương Tuyền đến đây.

Nghe xong, Phương Tuyền kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Phương Tuyền đối với tác chủ +15, độ thiện cảm hiện tại là 4. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, tác chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

“Mẫu thân, ta tới rồi đây.”

Phương Hằng mang vui mừng, xách theo một túi đồ lớn đi vào trong phòng bệnh, nhưng sau khi phát hiện trong phòng bệnh xuất hiện thêm một người hấn không muốn nhìn thấy, không khỏi lại nghiêm

mặt.

“Ôi chao, phú nhị đại sống trong nhung lụa tới nơi này làm gì thế?”
Phương Hằng âm dương quái khí nói.

“Tiểu Hằng, không được phép vô lễ, hấn là đặc biệt đến thăm mẫu thân.” Phương Tuyền khiển trách một tiếng.

“Vô sự hiến ân cần, không lừa thì là cướp.” Phương Hằng nhếch miệng.

Phương Tuyền có chút không vui, nhưng cũng không tiếp tục trách cứ, dù sao Phương Hằng cũng là đệ đệ mình, nàng không có lý do giúp đỡ những người khác tới chỉ trích đệ đệ mình.

Huống hồ, Phương Tuyền cảm thấy Vương Hạo Nhiên rất xấu xa.

Có điều, nàng lại không thể nảy sinh chút cảm giác chán ghét nào đối với Vương Hạo Nhiên, thậm chí còn cảm giác muốn thân cận.

Đây là một loại tâm lý rất mâu thuẫn.

“Tiểu Hằng, đây là bằng hữu của tỷ tỷ ngươi, không cho ngươi bất kính với người ta, đừng để ta gõ đầu ngươi!”

Mẫu thân Phương Tuyền vô cùng cảm kích hấn vừa rồi đã ra mặt giáo huấn cặp mẫu tử giường bên kia, bởi vậy bất mãn chỉ trích nhi tử.

“Được rồi, ta sẽ lễ phép hơn.” Phương Hằng lòng không cam tình không nguyện đáp ứng một chút, từ trong túi cầm ra một quả táo, ném về phía Vương Hạo Nhiên.

“Mời ngươi ăn!”

Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng đưa tay nhận lấy, cũng không có ăn.

Một là hấn không thích ăn táo, thứ hai quả táo này còn chưa rửa.

Mẹ nó Phương Hằng này, có chủ đích kiếm chuyện.

Nếu như không phải đang nhổ lông dê, Vương Hạo Nhiên đã ném táo trở về, trực tiếp đánh cho Phương Hằng mặt lệch.

Nhưng nghĩ nghĩ, Vương Hạo Nhiên vẫn không làm như vậy.

Trước hết để cho tiểu tử này đắc ý một chút, chờ nhổ xong lông dê, hấn sẽ phải chịu hậu quả thôi.

“Tiểu Hằng, quả táo này còn chưa được rửa, sao người lại đưa cho khách ăn?” Mẫu thân Phương Tuyền nghiêm khắc trách cứ.

“Hừ, phú nhị đại như hấn, làm sao có thể thích ăn loại táo bình dân này được, có rửa hấn cũng sẽ không ăn, hà tất vẽ vờ thêm chuyện.” Lời nói của Phương Hằng mang theo sự châm chọc.

Mẫu thân Phương Tuyền sắc mặt cứng lại, lại muốn chỉ trích, có điều Phương Hằng lại vượt trước một bước, nói sang chuyện khác:

“Mẫu tử đáng ghét ở giường bên kia đâu?”

“Bị đuổi đi, có lẽ sẽ đổi giường, về sau cũng sẽ không ở nơi này.” Phương Tuyền mở miệng nói.

“Chuyện gì xảy ra?” Phương Hằng hỏi.

Phương Tuyền kể lại chuyện nghe được từ mẫu thân cho Phương Hằng.

Phương Hằng nghe xong, chẳng những không cảm kích, ngược lại có chút tức giận nhìn Vương Hạo Nhiên.

Hắn đều đã chuẩn bị xong rồi, muốn tụt tay giáo huấn cặp mẫu tử chán ghét kia, vừa để xả ác khí đã chịu đựng trong suốt thời gian vừa qua.

Nào muốn bị Vương Hạo Nhiên nhiều chuyện đuổi hộ.

Phương Hằng rất buồn bực.

“Người vô duyên vô cớ đối tốt với nhà ta như vậy, ta thấy người là muốn theo đuổi tử của ta nhỉ?” Phương Hằng nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên nói.

“Theo đuổi tử người? Người suy nghĩ nhiều quá.” Vương Hạo Nhiên nở nụ cười.

Phương Tuyên còn cần theo đuổi sao? Đã lăn giường hai lần rồi, còn theo đuổi cái rắm.

“Giả ngu à, không phải muốn theo đuổi tử ta, vậy người dựa vào gì mà đối tốt với nhà ta như vậy.” Phương Hằng không tin, khinh bỉ nói:

“Đừng tưởng rằng người có mấy đồng tiền bản, là đã cảm thấy bản thân không tầm thường, tiền ta cũng có.”

Nói xong, hắn đưa ra một quyển trục dài nửa thước, “Thứ này nhìn thấy chưa? Có người ra giá mua đến 400 vạn ta còn không bán!”

Nghe vậy, trong lòng Phương Tuyên hơi động.

Ra giá 400 vạn? Cái này chắc chắn là kẻ lừa gạt Vương Hạo Nhiên đã tìm!

Đệ đệ thật là ngốc, vì sao không bán nó đi?

“Đây là cái gì?” Vương Hạo Nhiên ra vẻ ngạc nhiên.

“Ấm Mã Đò* của Triệu Mạnh Phủ, có điều người chắc chắn sẽ không biết, không chừng đến Triệu Mạnh Phủ là ai cũng không rõ.”
Lời nói của Phương Hằng mang theo sự châm chọc.

*Thu Giao Ấm Mã Đò, tranh cho ngựa uống nước vào thu, danh họa Triệu Mạnh Phủ thuộc hậu duệ triều Tống, sống ở triều Nguyên.

Sở dĩ không bán bức họa cổ này, là bởi vì Phương Hằng muốn cầm bức họa vẽ mặt cặp mẩu tử giường bên kia.

Phụ nhân giường đó, cả ngày mở mồm đóng miệng đều là khoe khoang con trai nhà mình lương một năm trăm vạn.

Mình tùy tiện đi Cổ Hà Nhai đái một bức họa, là có thể ngang bằng với nhi tử bà ta công tác nhiều năm.

Chắc chắn có thể vẽ mặt họ cho thật vang dội.

Chỉ là đáng tiếc, người đã bị Vương Hạo Nhiên đuổi đi.

Ở một bên.

Phương Tuyên chỉ cảm thấy thật là mất mặt.

Đệ đệ này nàng là người hiểu rõ nhất, hồi trung học đọc sách không chăm chú, thành tích bình thường, gần đây xem được mấy quyển sách chơi đồ cổ mà đã coi mình như một nhân vật trung tâm rồi.

Quả thực là rất ngu.

Dưới cái nhìn của nàng, nếu như không phải Vương Hạo Nhiên tìm kẻ lừa gạt, bức họa này bán được mấy chục đồng còn khó.

“Triệu Mạnh Phủ ta thật ra đã nghe qua, là thư pháp gia, thi nhân và là danh họa nổi tiếng từ thời hậu Nam Tống đến đầu nhà Nguyên, được xưng là mũ miện của người Nguyên, lập nên phong cách vẽ

tranh mới của thời nhà Nguyên, cùng ba người u Dương, Nhan, Liễu đồng thời trở thành Khải thư tứ đại gia*.” Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

*Cách gọi chung cho tác giả của 4 dạng chữ Khải nổi bật (Khải u, Khải Nhan, Khải Liễu, Khải Triệu).

Với tư cách là học bá, chút tri thức dự trữ ấy vẫn là phải có.

Phương Hằng nghe mà sửng sốt.

Hắn dựa vào ngón tay vàng mới biết được đây là Âm Mã Đồ của Triệu Mạnh Phủ, kỳ thực cũng không hiểu rõ Triệu Mạnh Phủ người này.

“Không ngờ người lại còn biết cái này, không tệ không tệ.” Phương Hằng đứng ở vị trí đại lão giám bảo, phê bình Vương Hạo Nhiên như ông cụ non.

“Tiểu Hằng, tranh này thật sự có thể bán được nhiều tiền như vậy?!”

Mẫu thân Phương Tuyền khó có thể tin mà hỏi.

w @@@

Chương 103: Tranh này ta mua (2)

“Chắc chắc là thật!” Phương Hằng dùng giọng kiên định:

“Lần trước ta đã bán đi một đồ cổ được 500 vạn, chỉ là chưa kịp nói cho người, đây là lần thứ hai ta đãi bảo, có người ra giá 400 vạn, nhi tử của người có thiên phú phi phàm về giám bảo, về sau nhà chúng ta tuyệt đối có thể sống cuộc đời giàu sang!”

“Hơn nữa, ta đã dùng tiền sai người đến các nơi đi tìm nguồn thận, đợi khi tìm được nguồn thận rồi, bệnh của mẫu thân sẽ có thể trị hết.”

“Người cứ yên tâm chờ chữa bệnh hưởng phúc thôi!”

“Tiểu Tuyền, đây là thật sao?” Mẫu thân Phương Tuyền không thể tin được, thế là hỏi Phương Tuyền.

“Mẹ, thật sự, trong nhà có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, về sau nhà chúng ta sẽ không bao giờ phải rầu rĩ vì tiền nữa.” Phương Tuyền ngữ khí chắc chắn.

Trong nhà đúng là không thiếu tiền - Vương Hạo Nhiên đã hứa hẹn cho 1000 vạn, một nửa đã nằm trong tay Phương Hằng.

“Quá tốt rồi, quá tốt rồi... Nhi tử có tiền đồ.” Mẫu thân Phương Tuyền kích động đến nước mắt ngang dọc.

Phương Hằng thấy thế, cũng cảm giác vô cùng vinh quang.

Wang Hạo Nhiên ở bên cạnh yên lặng nhìn một hồi, bỗng nhiên nói:

“Ta rất có hứng thú với việc sưu tầm tranh, Âm Mã Đồ của người có bán không?”

“Có người ra giá 400 vạn ta còn không bán, người có thể ra bao nhiêu?” Phương Hằng hỏi.

“500 vạn, nếu người nguyện ý, ta bây giờ có thể cho người tiền luôn.” Vương Hạo Nhiên gọn ghẽ nói.

“Được, thành giao!” Phương Hằng cũng không dong dài.

Hắn đã sớm nghe ngóng, Âm Mã Đồ đặt trên thị trường bán được giá cao nhất là từ 450 vạn đến 480 vạn.

Vương Hạo Nhiên ra giá đến 500 vạn đã xem như rất cao.

Phương Hằng mặc dù chán ghét đối phương, nhưng cũng sẽ không bỏ qua tiền tài.

Vương Hạo Nhiên lập tức thao tác trong phần mềm ứng dụng của ngân hàng, không bao lâu liền có phục vụ quản lí khách hàng 24/24 gọi điện thoại tới xác nhận chuyển khoản.

Khoảng 10 phút sau, 500 vạn liền thuận lợi vào trong tài khoản của Phương Hằng.

Phương Tuyên nhìn thấy một màn này, trong lòng bình tĩnh lại hơn rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên quả nhiên coi trọng chữ tín, nói 1000 vạn thật đúng là một phần cũng không thiếu.

【Đinh, tức chủ phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Phương Hằng kiếm tiền lần 2 thể hiện thất bại với nữ chính Phương Tuyên, thu được điểm phản phái 200!】

“Của người.” Phương Hằng đưa quyền trục ra.

Vương Hạo Nhiên không nhận, mà là để cho tài xế nhận thay.

Từ đầu đến cuối, hắn thậm chí còn không mở quyền trục ra nhìn

một chút.

Đối với điều này, Phương Hằng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng Phương Tuyền lại không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Vương Hạo Nhiên chỉ là muốn dùng loại phương thức này đưa tiền mà thôi, tác phẩm kia căn bản không quan trọng.

Đương nhiên không cần phải nhìn.

“Người không nhìn một chút à?” Phương Hằng nhin không được hỏi.

“Không cần nhìn.”

“VẬY TÙY NGƯỜI, NHƯNG ẨM MÃ ĐỒ LÀ ĐỒ THẬT, NGƯỜI KHÔNG CẦN HOÀI NGHI.”

“Ta tin, hơn nữa về sau nếu người đãi được bảo bối gì cũng có thể tới tìm ta, ta tuyệt đối có thể cho người một giá tiền hợp lý.” Vương Hạo Nhiên mở miệng nói.

“VẬY NGƯỜI PHẢI CHUẨN BỊ MẤY TRĂM TRIỆU THẬM CHÍ LÀ MẤY TỶ, BẰNG KHÔNG THÌ TA SỢ ĐẾN LÚC ĐÓ NGƯỜI KHÔNG TRẢ ĐƯỢC ĐẬU.” Phương Hằng nói.

“Yên tâm, người cầm đến bao nhiêu, ta chắc chắn sẽ thu hết.”

“ĐƯỢC, ĐÂY CHÍNH LÀ NGƯỜI NÓI!” Phương Hằng vui mừng.

Mấy đồ cổ kia là đáng tiền nhất.

Hắn cảm thấy nếu mình tiếp tục đãi bảo, không bao lâu nữa, chắc chắn sẽ có thể móc sạch một nửa gia sản của nhà Vương Hạo Nhiên.

Đến lúc đó, Vương Hạo Nhiên không có tiền thu, mình sẽ có thể hung hăng trào phúng hẳn một phen!

“Người đi ra đây một chút, có mấy lời ta muốn nói cùng người.”
Phương Tuyền mang theo vẻ u sầu, vụng trộm gửi một tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên.

Hai người tới một gian phòng bệnh bỏ trống.

Chung quanh cũng không có người khác.

Phương Tuyền nghi hoặc hỏi:

“1000 vạn người đã cho rồi, tại sao còn phải đáp ứng đệ đệ ta sau này đi thu bảo bối hẳn đãi được?”

“Bằng không thì phải làm gì đây? Ta nếu không thu, thì ai sẽ đi thu? Đến lúc đó hẳn hỏi người trong nghề một chút là sẽ biết đề lúc trước đều là giả, như vậy 1000 vạn hẳn có được giải thích như thế nào, nói cho hẳn biết thực ra là người kiếm được?” Vương Hạo Nhiên lừa gạt một trận, hỏi lại Phương Tuyền.

Phương Tuyền khẽ giật mình.

Nàng vừa rồi trong lòng có chút loạn, suy nghĩ hỗn tạp, thật đúng là không ý thức đến vấn đề này.

Hiện tại qua lời Vương Hạo Nhiên nói, Phương Tuyền không khỏi bội phục Vương Hạo Nhiên, cân nhắc mọi chuyện thật sự rất đúng mực, rất chu đáo.

“Thế nhưng sau hai lần người làm, đệ đệ ta ngây thơ đã cho là bản thân thật sự có khả năng giám bảo, về sau nếu hẳn đãi bảo, người thật sự định tiếp tục tốn mấy trăm ngàn vạn để đi mua ư?” Phương Tuyền lại phát hiện ra một vấn đề khác.

Nói đùa, vẫn dùng tiền đi mua?

Sao có thể!

“Ta vẫn tiếp tục thu, nhưng tiền mua đồ cổ, ta sẽ nói là đã trả cho người.” Vương Hạo Nhiên nói.

Phương Tuyền bưng tỉnh đại ngộ.

Vương Hạo Nhiên không cần cho một phân tiền, nhưng nàng có thể nói dối, nói với đệ đệ rằng đã nhận được tiền.

Đệ đệ nếu cần tiền, mình hoàn toàn có thể tìm lý do cho qua.

Dù sao người đệ đệ này vẫn rất tôn trọng tỷ tỷ của mình, nếu như mình không muốn lấy ra, đệ đệ chắc chắn cũng sẽ không cưỡng ép đòi.

Cái chủ ý này của Vương Hạo Nhiên, Phương Tuyền cảm thấy vô cùng vi diệu!

“Người thật thông minh, khó trách thành tích tốt như vậy!” Phương Tuyền nhìn không được tán dương một chút.

【Đinh, tức chủ lừa gạt nữ chính Phương Tuyền thành công, ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -10, hào quang phản phái của tức chủ +10!】

Vương Hạo Nhiên thâm nở nụ cười.

Lão tử đương nhiên thông minh, về sau đồ cổ mà Phương Hằng đã được, ta sẽ không phải trả tiền, sau đó chuyển tay bán đi, chính là kiếm lời lớn.

Hắn có thể trở thành phú ông mấy tỷ thậm chí mấy chục tỷ hay không, vậy phải xem Phương Hằng rồi!

Rời bệnh viện, Vương Hạo Nhiên ngồi Cullinan đi tới khách sạn hắn thường ở.

Vừa mới mở cửa, đã có một bóng người xinh đẹp xông đến.

Bên ngoài trăng sáng sao thưa, bên trong dấy lên chiến hỏa, thời gian cũng lặng yên mà qua.

Khi Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại di động lên nhìn, mới phát hiện đã là nửa đêm mười hai giờ.

v @@@

Chương 104: Lừa gạt thành công

Ôn Tịnh đã mệt mỏi vào giấc, ngoan ngoãn giống một con mèo nhỏ.

Sở Bạch tuy đã lạnh xác, độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan cũng rất cao, Ôn Tịnh cũng không còn nhiều giá trị lợi dụng.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không trở mặt vô tình, trực tiếp rút

bỏ nàng.

Ôn Tĩnh chỉ đơn giản là quá ngoan, bảo nàng làm cái gì thì làm cái đó, cũng sẽ không mang cho hắn thêm phiền phức.

So sánh với những nữ chính kia, Vương Hạo Nhiên cảm thấy thời điểm ở chung với Ôn Tĩnh là thời điểm không có áp lực nhất, là thoải mái nhất, thích ý nhất.

Wương Hạo Nhiên bây giờ còn chưa muốn ngủ, thế là mở ra giao diện thuộc tính.

Điểm phản phái lại tăng đến một mức cao mới: 3600.

Hắn lần nữa bỏ ra 3000 điểm phản phái, đổi 6 năm nội công.

Cùng lúc đó, giao diện thuộc tính cũng xuất hiện biến hóa.

【 Túc chủ: Vương Hạo Nhiên】

【 Giá trị chiến lược: 829】

【 Giá trị mị lược: 268】

【 Hào quang phản phái: 651】

【 Điểm phản phái: 600】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại Sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần, kỹ thuật diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh, thẩu thị, độc thuật cao cấp, kỹ thuật hacker đỉnh cấp, 12 năm nội công】

Rạng sáng ngày kế tiếp.

Trong phòng thẩm vấn.

Tiêu Dật Phong tâm trạng vô cùng xấu, trạng thái tinh thần cũng không tốt.

Nhiệt độ điều hoà của phòng thẩm vấn quá thấp, hán cần vận chuyển nội lực khử khí lạnh trong người, bởi vậy từ tối hôm qua cũng chưa nghỉ ngơi thật tốt.

Hơn nữa, ghế của phòng thẩm vấn cũng cứng rắn, ngồi lâu như vậy ngay cả cái mông cũng tê.

Cộng thêm, hôm qua sau khi hán đi vào, một giọt nước còn chưa được uống, chớ nói chi là thức ăn.

Rất là khó chịu.

Bởi vậy sáng nay sau khi có người tới làm, Tiêu Dật Phong liền lớn tiếng gọi.

Bên trong phòng thẩm vấn có CCTV, Tiêu Dật Phong gây động tĩnh, người bên ngoài sẽ có thể nhìn thấy.

Không bao lâu, Lăng Đoan Nhã liền đi vào.

“Muốn cho lời khai?”

“Có thể, nhưng ta bây giờ rất đói.”

“Đi lấy nước và đồ ăn đến.” Lăng Đoan Nhã nói một tiếng với đồng sự.

Không bao lâu sau, nước và đồ ăn đã được lấy sang.

Tiêu Dật Phong ăn no nê, hết sức thỏa mãn sờ cái bụng phồng lên.

“Nói đi.” Lãng Đoan Nhã mở ra sổ ghi chép thăm vấn.

“Nói cái gì?” Tiêu Dật Phong dùng móng tay út cạo cạo răng.

Phình một tiếng, lại là một tiếng vỗ bàn.

“Người đùa bỡn ta?!” Lãng Đoan Nhã cả giận nói.

“Đừng nóng giận, ta nói ta nói.” Tiêu Dật Phong cười nói:

“Mỹ nữ, người có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ, người bình thường không trị được, mà ta có thể trị, chỉ cần xoa bóp, sẽ không có một chút đau đớn nào, bảo đảm tay đến hết bệnh.”

Lãng Đoan Nhã hít sâu một hơi, chịu đựng xúc động muốn đánh người.

Nàng đúng là có bệnh, nhưng đã có Vương Hạo Nhiên trị liệu, nàng không chút nào lo lắng.

Tiêu Dật Phong nói trị liệu xoa bóp gì đó, căn bản chính là cố ý muốn chiếm tiện nghi.

Cùng là chữa bệnh, Vương Hạo Nhiên chỉ nói là dùng thuốc, căn bản không nói cần phải xoa bóp trị liệu.

Mà Tiêu Dật Phong lại nói, không xoa bóp là không được.

Đây rõ ràng là nói nhảm.

“Người tiếp tục chờ ở đây hít điều hoà không khí đi.” Lãng Đoan Nhã không muốn tốn thời gian cãi nhau với Tiêu Dật.

“Mỹ nữ, người tin tưởng ta đi, bệnh của người người bình thường

thật sự không trị được đâu, toàn bộ thành phố Thanh Linh trừ ta ra, sẽ không có người thứ hai có thể trị bệnh của người, nếu như người không tiếp nhận trị liệu của ta, người sẽ co quắp...”

Bành!

Một tiếng đóng cửa vang dội, trực tiếp khiến lời lẽ nhải của Tiêu Dật Phong dừng lại.

Bên ngoài phòng thẩm vấn.

“Người bên trong còn phải tạm giữ 36 giờ, trong khoảng thời gian này đừng đưa nước cho hắn, cũng không cần đưa đồ ăn cho hắn.” Lăng Đoan Nhã nói với một đồng sự mới trông coi phòng thẩm vấn.

“Lăng tỷ, việc này e là không hợp quy định cho lắm?” Đồng sự có chút lo nghĩ.

“Gia hỏa này gian trá vô cùng, đối phó loại người này cũng không cần phải dựa theo quy trình quá nhiều, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.” Lăng Đoan Nhã nói.

“Vâng Lăng tỷ.” Đồng sự đáp.

Lăng Đoan Nhã nói với đồng sự mới xong, liền chuẩn bị vùi vào công việc.

Nhưng không lâu sau cấp trên bỗng nhiên phái người tới truyền lời.

Bảo Lăng Đoan Nhã thả Tiêu Dật Phong đi.

Lăng Đoan Nhã đến văn phòng hỏi thăm nguyên nhân, mới biết được là Tàn Khai đã tìm luật sư, muốn nộp tiền bảo lãnh cho Tiêu Dật Phong.

Rơi vào đường cùng, Lăng Đoan Nhã chỉ có thể thả người.

“Mỹ nữ, ta đi trước, nếu như người muốn trị bệnh, tùy thời có thể tìm ta, gọi là đến, 24 tiếng phục vụ tận nhà.”

Tiêu Dật Phong khôi phục tự do, chỉ cảm thấy phá lệ thoải mái, lúc sắp đi còn tâm tâm niệm niệm muốn chiếm tiện nghi của Lăng Đoan Nhã.

“Cút!” Lăng Đoan Nhã lạnh lùng.

Thái độ lạnh nhạt đến cực điểm, thậm chí còn có sự chán ghét sâu đậm.

Tiêu Dật Phong ăn quả đắng, vui cười trên mặt chậm rãi tiêu thất, bắt đắc dĩ đi theo luật sư lên chiếc xe sang trọng.

Trên xe, Tần Khai đang chờ hấn.

“Chuyện nhập học đã được giải quyết.” Tần Khai hơi nhíu mày nói.

“Có thể nhập học rồi ư? Như vậy tốt quá!” Tiêu Dật Phong hết sức kích động, nhồm người rời chỗ ngồi.

Thấy thế, Tần Khai kinh dị nhìn hấn một cái.

“Ta đang cảm thấy cuối cùng đã có thể bảo hộ cho đại tiểu thư tốt hơn, cho nên hết sức vui mừng.” Tiêu Dật Phong nhanh chóng trấn định lại, cười giải thích một chút.

Trên thực tế, hấn sở dĩ kích động như vậy, là bởi vì cuối cùng đã có thể cùng đại tiểu thư sớm chiều ở chung.

Có cơ hội chung đụng sớm chiều với đại tiểu thư, như vậy thì ngày trộm đại tiểu thư không còn xa nữa.

Hấn không kích động mới là lạ.

"Mặc dù có thể nhập học, nhưng có một vấn đề nhỏ." Tần Khai nói.

"Vấn đề nhỏ gì?"

"Chính là sau khi nhập học, người và Vận Hàn sẽ không chung một lớp."

"Không chung lớp ư?" Tiêu Dật Phong hơi thất vọng, có điều rất nhanh đã khôi phục nụ cười, nói:

"Cùng một khóa cũng được."

"Cũng không phải cùng một khóa." Tần Khai thần sắc cổ quái.

"Lớp 11 sao?" Tiêu Dật Phong ngạc nhiên hỏi.

"Là lớp 6." Tần Khai chật vật nói ra.

"Cái gì?!" Tiêu Dật Phong thất sắc, "Để cho ta học lớp 6? Nói đùa gì vậy!"

Hắn đã mười chín tuổi, học cùng với một đám bạn học 11, 12 tuổi, người khác không biết còn tưởng mình bị thiếu năng trí tuệ.

L @@@

Chương 105: Đi học lớp 6?

“Đường lão bên kia mặc dù đáp ứng chuyện nhập học, nhưng yêu cầu phải dựa theo quy trình bình thường, ở thôn người không học gì, trình độ văn hóa căn bản chưa đạt được trình độ lớp 12, tối đa chỉ có thể học lớp 6.” Tần Khai tận tình khuyên bảo.

Hắn càng muốn an bài Tiêu Dật Phong tại lớp học Tần Vận Hàn hơn, nhưng Đường lão bên kia căn bản không muốn đàm luận.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Có điều tuy học lớp 6, nhưng sơ trung và cao trung đều ở cùng một khu, có thể cho Tiêu Dật Phong trà trộn vào trường học bảo hộ dù sao cũng vẫn tốt hơn so với việc hắn đợi ở bên ngoài.

“Tần thúc thúc, người nhìn tuổi tác của ta đi, học lớp 6 có thích hợp không?” Cả khuôn mặt Tiêu Dật Phong không tình nguyện nói.

“Đương nhiên không thích hợp, có điều người cũng không cần thật sự đi học, người chỉ cần phải bảo hộ Vận Hàn, học lớp mấy căn bản không trọng yếu.”

“Thế nhưng...”

“Đừng nhưng là, chỉ cần người có thể bảo hộ Vận Hàn thật tốt, ta nhất định sẽ bù đắp cho người.” Tần Khai khuyên.

“Vậy... Vậy được rồi.” Tiêu Dật Phong miễn cưỡng đáp ứng.

Tuổi chừng này còn phải đi học lớp 6, mặc dù có thể sẽ bị người chế giễu, nhưng nếu như có thể cứu đại tiểu thư mấy lần, khiến đại tiểu thư có ấn tượng tốt về mình, vậy cũng đáng.

Cùng lúc đó.

【 Đính, tức chủ phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Dật Phong vào học lớp 6, ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

Vừa tới cửa phòng học, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nhận được một thông báo nhắc nhở của Vương Hạo Nhiên.

——

“Ta sẽ bảo người ta đưa người đến trường.” Tần Khai nói.

“Không cần, nơi này cách trường học không xa, tự ta đi qua là được rồi.” Tiêu Dật Phong tâm tình không quá thoải mái, muốn đi bộ một chút.

“Vậy được rồi.” Tần Khai gật đầu.

Tiêu Dật Phong sau khi xuống xe, đi men theo đường cái hướng về trường học.

Nửa đường có đi qua một công viên.

Lúc này đang là sáng sớm.

Trong công viên không khí vô cùng tươi mát.

Tiêu Dật Phong đi vào trong công viên, ngồi trên ghế dài tại công viên một lát, hít thở không khí mới mẻ, điều chỉnh tâm trạng.

Không biết qua bao lâu, một lão giả luyện công buổi sáng chạy ngang qua, cũng đến gần cái ghế dài bên này ngồi xuống.

Chỉ thấy sắc mặt lão giả có hơi tái nhợt, hơi thở cũng gấp rút.

Tiêu Dật Phong thấy thế, lập tức đứng dậy, giúp lão giả xoa bóp một

chút.

Không đến 2 phút, sắc mặt lão giả này đã khôi phục bình thường, hơi thở cũng bình ổn hơn.

“Tiểu tử, cảm ơn người.” Lão giả cảm kích.

“Tiện tay mà thôi.” Tiêu Dật Phong khoát tay, nhắc nhở:

“Lão nhân gia, người tuổi đã lớn như vậy, mới sáng sớm cũng không cần ra luyện tập đâu, rất nguy hiểm.”

“Cũng vì lớn tuổi, cho nên muốn vận động nhiều hơn một chút, bằng không thì bộ xương già này đã sắp rã sét hết rồi.” Lão giả thở dài nói.

“Lời người nói mặc dù không sai, thế nhưng là phương pháp người dùng lại sai.”

“Tiểu tử, nhìn thủ pháp xoa bóp vừa rồi của người rất cao minh, chẳng lẽ người hiểu y thuật?” Lão giả ngạc nhiên hỏi.

“Ta thuở nhỏ có học y, y thuật không dám nói đệ nhất đương thời, nhưng đứng thứ hai chắc chắn là không thành vấn đề.” Tiêu Dật Phong hùng biện.

Lời hần tự nói cũng không phải khoác lác, trong lòng hần y thuật của lão đầu tử là đệ nhất đương thời, hần làm truyền nhân duy nhất, được lão đầu tử chân truyền tám mươi thậm chí chín mươi phần trăm, đứng thứ hai tuyệt đối không có vấn đề gì.

“Tiểu bằng hữu, vậy thỉnh giáo một chút, ta phải rèn luyện như thế nào đây?” Lão giả thấy đối phương tự tin như vậy, thế là nhịn không được thỉnh giáo.

“Ta dạy cho người một bộ Cửu Đoạn Cẩm* nhé, cái này thích hợp với người.” Tiêu Dật Phong nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Bát Đoạn Cầm* ta thật ra đã từng nghe qua, Cửu Đoạn Cầm thì chưa từng thấy bao giờ.” Lão giả mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

*một loại bài tập dưỡng sinh.

“Đây chính là thứ sửa đổi trên cơ sở của Bát Đoạn Cầm, nhưng hiệu quả rèn luyện so với Bát Đoạn Cầm phải cao hơn ít nhất gấp năm lần trở lên, lão nhân gia, người nhìn kỹ, ta thể hiện một lần cho người xem!”

Tiêu Dật Phong nói, rồi lập tức từ trên ghế dài đứng dậy, thi triển tư thế.

Đây vốn là một bộ công pháp rèn luyện chậm, nhìn thì không khác mấy bài thể dục thể thao ở trường, có điều khi do Tiêu Dật Phong nắm giữ nội lực thi triển ra, lại trở nên hồ hồ sinh uy, giữa tay chân thân chuyển mơ hồ xuất hiện huyền ảnh, giống như đại hiệp thể hiện võ công trong phim võ hiệp.

Lão giả thấy thì kinh hãi không thôi.

Trước hấn bán tín bán nghi với Tiêu Dật Phong, bây giờ nghi ngờ trong lòng đã diệt hết.

Tên tiểu tử này, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản!

Anh hùng xuất thiếu niên a!

Thi triển hoàn tất, Tiêu Dật Phong thu thế mà đứng, hỏi:

“Nhớ kỹ chưa?”

“Lão hủ ngu dốt, chỉ nhớ kỹ một nửa.” Lão giả hồ thẹn.

“Có thể nhớ kỹ một nửa cũng đã không tồi, nhưng ta còn phải đến

trường, không tiện dạy người tiếp.” Tiêu Dật Phong nói.

“Trường học quanh đây chỉ có trường Thủy Trạch, người muốn đến trung học Thủy Trạch?” Lão giả hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Dật Phong gật đầu.

“Tôn nữ của ta cũng học ở đó, tuổi không khác người lắm, không chừng lúc người đến còn có thể gặp phải.” Lão giả nở nụ cười.

“Vậy tôn nữ người tên gọi là gì?” Tiêu Dật Phong thuận miệng hỏi một chút.

“Họ Mộc, gọi Mộc Chiêu Chiêu, lão hủ gọi Mộc Tông.” Lão giả trả lời.

“Mộc Chiêu Chiêu?!” Tiêu Dật Phong cả kinh.

Đây không phải là khuê mật của đại tiểu thư sao?

Hóa ra lão đầu tử này trước mắt, lại còn là gia gia của Mộc Chiêu Chiêu.

“Mộc lão gia tử, ta thấy người và ta có duyên, chờ buổi chiều ta nhàn rồi lại đến dạy người Cửu Đoạn Cầm, chính là ở công viên này, hôm nay buổi chiều người có thời gian không?”

Biết đối phương là gia gia Mộc Chiêu Chiêu, thái độ Tiêu Dật Phong nhiệt tình hơn rất nhiều.

“Lão hủ sống đã đến bảy mươi, trùng hợp hôm nay mừng thọ, sợ là...” Mộc Tông có chút ngượng ngùng.

“Như vậy đi, ta tới tìm người!” Tiêu Dật Phong sửa lời.

“Như thế thì tốt.” Mộc Tông mỉm cười gật đầu.

Tiêu Dật Phong cũng cười, cười vui hơn cả Mục Tông.

Đại thọ của Mục Tông, với tư cách là cháu gái Mục Chiêu Chiêu chắc chắn sẽ không vắng mặt.

Mà căn cứ vào lời Tần Khai nói, quan hệ Tần gia và nhà Mục Chiêu Chiêu rất hữu hảo, Tần Vận Hàn cũng rất có thể sẽ tới.

Mục Tông muốn cầu cạnh mình, lúc mình tới thể hiện một chút bản lĩnh, tất sẽ khiến đại tiểu thư và Mục Chiêu Chiêu lau mắt mà nhìn!

L @@@

Chương 106: Ngăn nhân vật chính thể hiện

NTrước tiết học buổi sớm.

Tần Vận Hàn rửa mặt xong, chuẩn bị gọi Mục Chiêu Chiêu cùng đi học.

“Vận Hàn tỷ, người xem bức này của ta này như thế nào?”

Mục Chiêu Chiêu thận trọng trải giấy ra bàn, lộ ra một bức thư pháp bằng bút lông.

Chữ viết trên đó là ngữ điệu mang lời chúc phúc đại thọ.

Đây là thứ Mục Chiêu Chiêu thức từ đêm qua đến rạng sáng mới

viết xong.

Nàng viết không dưới ba mươi lần, một bức này là một bức nàng cho là tốt nhất từ trong tất cả bức thư pháp.

“Mục gia gia nếu biết người tối hôm qua chỉ ngủ hai đến ba tiếng chỉ vì viết một bức thư pháp để nhìn tặng cho hấn, hấn chắc chắn sẽ miệng cười toe toét, viết thế nào hấn cũng sẽ không để ý đâu.” Tần Vận Hàn nói.

“Điều này rất quan trọng, gia gia của ta là thư pháp danh gia, tay hấn nắm tay ta dạy viết chữ, nếu như ta viết không tốt, chẳng phải là làm mất mặt hấn sao.”

“Ta căn bản không hiểu thư pháp, nói thực với người, ta cảm thấy những bản kia người viết đều rất tốt, ta không nhìn ra được khác nhau ở đâu.” Tần Vận Hàn ngượng ngùng nở nụ cười.

“Thôi, ta chọn một bức này vậy.”

Mục Chiêu Chiêu từ bỏ việc hỏi ý Tần Vận Hàn, trực tiếp chọn một bức mình cho là tốt nhất, lập tức thận trọng cuộn nó lại.

“Vận Hàn tỷ, đi thôi, chúng ta đi ăn sáng, ăn xong lên lớp đi.” Mục Chiêu Chiêu lấy chìa khóa ra chuẩn bị khóa cửa.

Tần Vận Hàn rời phòng, dậm chân ra ngoài, mở miệng nói:

“Đừng ăn, vẫn nên để chút bụng đến thọ yến rồi ăn.”

.....

“Gia gia Mục Chiêu Chiêu hôm nay mừng thọ à.”

Nghe thấy trong âm thanh trò chuyện tai, Vương Hạo Nhiên có được một tin tức trọng yếu.

Vương Hạo Nhiên ngờ rằng.

Ở thợ yến Mục Tông, có khả năng rất lớn sẽ không thể bình tĩnh.

Bởi vì nhìn chung trong những tiểu thuyết đô thị sảng văn kia, nơi chốn như KTV, quán bar, thợ yến... đều là những địa điểm có khả năng cao xảy ra kịch bản nhân vật chính thể hiện bản thân và mặt người khác.

Bản thân Mục Tông cũng là một vai phụ.

Cộng thêm lúc thợ yến, hai nữ chính Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu đều sẽ có mặt.

Có khả năng cực lớn kịch bản sẽ phát sinh.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho Vương Hưởng một cú điện thoại.

“Nhi tử bảo bối, thiếu tiền hả? Muốn bao nhiêu, ta trực tiếp gửi cho người.” Vương Hưởng nghe điện thoại rồi trực tiếp mở miệng nói.

“Không phải thiếu tiền, ta có chuyện muốn hỏi người, người biết Mục Tông không?”

“Mục Tông chọc giận người sao? Thực sự là sống không biết nhẫn, viết thư pháp thôi mà đã phách lối như vậy, đúng là tự tìm cái chết, nhi tử bảo bối, người nói đi, muốn ta đối phó hắn như thế nào?” Vương Hưởng nổi giận ùng ùng nói.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc vì giọng nói vang vang trong tai.

“Hắn không đắc tội ta, ta biết hắn hôm nay có đại thọ, cho nên muốn hỏi một chút người có biết hắn hay không, nếu như biết, ta muốn mượn dùng danh nghĩa của người, cùng với người đi chúc thọ.”

“Không thể nói là quen biết, nhưng ta có bằng hữu từng mua thư pháp của hấn, khi đó ta đi theo có gặp hấn vài lần.”

“Vậy là được, người chuẩn bị một phần hạ lễ, còn mang một đội y tế cùng với một đội bảo tiêu, rồi đi chúc thọ cho Mục Tông.”

“Hạ lễ ta hiểu, nhưng mang đội y tế và đội bảo tiêu là có ý gì?”

“Người đừng quản, cứ mang là được, phải là loại đỉnh cấp ấy, người khác nếu hỏi, người cứ nói là phòng thân cho mình.”

“Vậy được rồi.”

“Tan học ta cũng sẽ đi, đến lúc đó sẽ liên hệ.”

Sau khi nói xong, Vương Hạo Nhiên đập máy trò chuyện.

Chương trình học buổi sáng, trôi qua rất nhanh.

Tiếng chuông tan học vang dội, các học sinh lần lượt ra khỏi phòng học.

Vương Hạo Nhiên chậm rãi đi ra cổng trường học.

Nửa đường “ngẫu nhiên” gặp được Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu.

“A, Vương Hạo Nhiên, người đây là muốn ra ngoài ăn cơm hả?” Tần Vận Hàn chủ động chào hỏi một tiếng.

“Cha ta bảo là phải tham gia thọ yến của một vị thư pháp danh gia, muốn dẫn ta đi cùng để biết người biết ta.” Vương Hạo Nhiên trả lời.

Nghe vậy, Mục Chiêu Chiêu lòng hơi động, nhin không được hỏi:

“Vị kia thư pháp danh gia cha người nói, có phải là họ Mục không?”

“Đúng vậy a, làm sao người biết?” Vương Hạo Nhiên ra vẻ kinh ngạc.

“Nếu như ta không đoán sai, người người nói chính là gia gia ta, gia gia ta hôm nay đang ở khách sạn cao cấp chuẩn bị cho tiệc thọ yến.”

“Đúng, ta chính là phải đến đó, nói đến đây, hôm qua ta còn gặp qua gia gia người nữa, không ngờ gia gia người còn là một thư pháp gia nổi tiếng.” Vương Hạo Nhiên đề nghị:

“Nếu như là chỗ đó, vậy ta cùng nhau đi đi.”

Lần trước đã thả chạy đạo tặc muốn bắt cóc Tần Vận Hàn, xem chừng đối phương sẽ còn tiếp tục ra tay với Tần Vận Hàn nữa.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên muốn phòng ngừa rắc rối có khả năng xuất hiện.

Nếu có thể bởi vậy cứu Tần Vận Hàn một lần, vậy hẳn sẽ có thể xoát độ thiện cảm của nàng.

“Được.”

Đối với Vương Hạo Nhiên đề nghị, Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu tất nhiên cũng không phản đối.

Ra trường rồi, 3 người lên Cullinan đi đến khách sạn cao cấp.

Dọc theo đường đi, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị tra xét chung quanh xe, định tìm ra dấu vết của xã hội đen.

Nhưng khi Cullinan đã đến khách sạn cao cấp, hẳn đều không phát hiện nhân vật khả nghi nào.

Sảnh yến hội tầng một của khách sạn đã được bao toàn bộ.

Các khách mời tới đây chúc mừng, lấy ra thiệp mời của mình giao cho người đón khách bên ngoài sảnh yến hội, lần lượt đi vào trong phòng yến hội.

Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn cùng với Mục Chiêu Chiêu 3 người đều không có thiệp mời, nhưng người của phòng yến hội nhận biết hai người Mục Chiêu Chiêu và Tần Vận Hàn, tự nhiên là cung kính cho qua.

Còn về Vương Hạo Nhiên, là do Vương Hưởng đã sớm tới chào.

Nên người đón khách biết hẳn là công tử tập đoàn Vương Thị.

Dù cho bọn hắn một trăm lá gan, bọn hắn cũng không dám ngăn cản.

3 người được mời vào sảnh yến hội.

Nhưng đi không bao xa, liền nghe thấy sau lưng mình có âm thanh tranh chấp truyền đến.

“Học sinh trung học từ đâu đến vậy, muốn đến ăn chực ăn sao.”

“Ta chính là khách quý mà Mục lão gia tử các người mời tới.”

“Khách quý? Vậy thiệp mời đâu?”

“Không có thiệp mời.”

“Không có thiệp mời liền rút xa một chút, đừng ở chỗ này gây vướng bận, đừng phải khách khác, người không đảm đương nổi.”

M @@@

Chương 107: Thọ lễ này không thể nhận (1)

M“Mắt chó coi thường người khác, người chắc chắn không cho ta đi vào? Người cũng đừng hỏi hận.”

“Đi đi đi, đi nhanh lên, đi xa một chút, đừng chắn cửa.”

“Được, ta không chắn cửa, ta chờ ở bên cạnh, một lát nữa người sẽ biết tay!”

“Vẫn rất biết khoác lác, vậy ta chờ xem người cho ta nhìn như thế nào.”

Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn và với Mục Chiêu Chiêu 3 người nhìn lại, trông thấy Tiêu Dật Phong.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu đều kinh ngạc.

Rõ ràng, các nàng đối với việc Tiêu Dật Phong xuất hiện ở đây cảm thấy rất bất ngờ.

Vương Hạo Nhiên thần sắc vẫn như thường, không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Thọ yến đã chuẩn bị xong, hai nữ chính đã có mặt, nhân vật chính làm sao có thể không chạy tới để thể hiện đây?

“Tên nhà quê này tới nơi này làm gì, không phải là theo dõi chúng ta chứ?” Tần Vận Hàn vừa gặp Tiêu Dật Phong đã thấy phiền.

“Hắn hình như vẫn chưa chú ý tới chúng ta, xem ra không giống vậy.” Mục Chiêu Chiêu nói.

“Thôi kệ đi, hắn cũng đâu vào được, chúng ta đi gặp gia gia người.” Tần Vận Hàn nói.

Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu rời đi trước.

Vương Hạo Nhiên thì không đi.

Nhân vật chính tất nhiên đã tới tham gia thọ yến, làm sao có thể không vào được?

Người đón khách có thái độ ác liệt kia, hơn phân nửa chính là một công cụ sẽ bị vả mặt.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức đi về cửa sảnh yến hội.

“Người này ta biết, để cho hắn vào đi.” Vương Hạo Nhiên nói với người đón khách.

“Vâng, Vương thiếu.” Người đón khách không dài dòng, trực tiếp cung kính gật đầu đáp ứng, không ngăn cản Tiêu Dật Phong nữa.

【Đinh, tức chủ ngăn cản nhân vật chính Tiêu Dật Phong vả mặt người đón khách nịnh hót, thu được 200 điểm phản phái!】

Vương Hạo Nhiên vui vẻ thu hoạch một phần thưởng nhỏ.

Nhân vật chính thì thế nào, muốn làm ngầu vả mặt trong tâm mắt của ta?

Không có cửa!

Tiêu Dật Phong thấy không còn người ngăn trở, cũng không cảm thấy vui vẻ, ngược lại cảm giác có chút sầu muộn.

Vừa rồi tên đón khách kia dùng mắt chó coi thường người khác, hẳn vốn là muốn chờ Mục Tông đến rồi, tiếp đó sẽ dạy dỗ hắn ta thật tốt, lúc này mới có thể trút cơn giận.

Có điều đột nhiên xuất hiện một người xa lạ nhiều chuyện, đúng là bực bội.

Tiêu Dật Phong lườm Vương Hạo Nhiên một cái, đối với việc hắn tương trợ không có nửa điểm cảm kích.

Vương Hạo Nhiên phát giác cảm xúc trong ánh mắt đối phương, âm thầm cười lạnh.

Mẹ nó, thật không hổ là nhân vật chính, mang thân phận nhân vật phản diện là mình cho dù có trợ giúp hắn, hắn cũng có thể khó chịu cho được.

Đúng thật là thiên địch.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không thêm để ý.

Điểm xuất phát hành động của hắn cũng không phải là vì muốn trợ giúp Tiêu Dật Phong, mà là vì muốn ngăn cản Tiêu Dật Phong thể hiện.

Vương Hạo Nhiên không để ý Tiêu Dật Phong nữa, quay người đi về sảnh yến hội, tại phòng yến hội thành công tìm được Vương Hưởng.

Bây giờ khuôn mặt Vương Hưởng đang căng chặt, tựa hồ tâm tình không quá tốt đẹp.

“Sao vậy?” Vương Hạo Nhiên hỏi.

“Ta đường đường một tổng giám đốc của một công ty thị trường, đại lão thương nghiệp có tài sản mấy chục tỷ, Mục lão đầu thế mà bỏ mặc ta, không mời ta ngồi vào chỗ.” Vương vang dội phàn nàn nói.

“Người đột ngột đến thăm, có thể là do chỗ đã đầy, cho nên mới không an bài cho người.” Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

“Đầy thì sao, hắn có thể bảo người khác nhường lại mà, dám thân phận bằng hữu kia của hắn chẳng lẽ còn có thể tôn quý hơn ta?” Vương Hưởng khinh thường.

“Vậy người muốn thế nào?” Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ hỏi.

“Ta không chịu cục tức này, rời đi thôi.”

“Đợi tiệc sinh nhật xong đã, ta nghĩ cách giúp người xả tức.” Vương Hạo Nhiên không muốn đi.

“Nhi tử bảo bối, người có biện pháp giúp ta xả tức ư?”

“Mục lão đầu không phải có một tôn nữ xinh đẹp sao? Ta đến lúc đó thu nàng tôn nữ đó vào tay, chơi đùa rồi quăng nàng đi.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng nói bừa, muốn làm Vương Hưởng bình tĩnh.

“Tốt!” Vương Hưởng vỗ đùi, khen tiếng nói: “Ý kiến hay, nhi tử bảo bối, ta ủng hộ người, người phải cố gắng lên, tốt nhất làm cho bụng tôn nữ xinh đẹp đó to ra, rồi vứt bỏ nàng, tức chết Mục lão đầu.”

“Người nói nhỏ thôi!” Da mặt Vương Hạo Nhiên co quắp, nhanh chóng chặn lại.

“Đúng đúng, xuyt!” Vương Hưởng tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Đội y tế và đội bảo tiêu có mang theo chứ?” Vương Hạo Nhiên hỏi.

“Đã mang theo, đội y tế là do bên Thiên Huy tìm, toàn bộ đội có 8 người, giỏi về xử lý cấp cứu. Bảo tiêu cũng là chính quy, tổng cộng có 10 người, cũng được phối với vũ khí, canh chừng bên ngoài sảnh yến hội, tùy thời chờ lệnh.” Vương Hưởng nói.

Một bên khác.

Tiêu Dật Phong thuận lợi tiến vào phòng yến hội lớn, tìm kiếm chung quanh.

Các khách mời xung quanh nhìn thấy hấn mặc đồng phục không phù hợp với nơi đây, không khỏi kinh ngạc đánh giá hấn.

Đối với những ánh mắt này, Tiêu Dật Phong hoàn toàn không để ý.

Không bao lâu, hấn đã tìm được bóng dáng Mục Tông.

Bây giờ Mục Tông đang trò chuyện với mấy vị khách quý.

Tiêu Dật Phong trực tiếp đi đến.

“Mục lão gia tử.”

Mục Tông nghe tiếng, lập tức bỏ lại những khách mời kia, hướng thẳng đến chỗ Tiêu Dật Phong.

Rõ ràng, Mục Tông rất coi trọng Tiêu Dật Phong.

“Tiểu hữu, người cũng đã tới rồi.” Mục Tông đưa tay chỉ, nói:

“Bên kia có ghế khách quý, chính là đặc biệt lưu lại cho người, người chút nữa sẽ ngồi ở đó.”

Mục Tông định chờ yến hội qua, sẽ lại thỉnh giáo Cửu Đoạn Cầm

của Tiêu Dật Phong.

Khách mời chung quanh nhìn thấy thái độ của Mục lão gia tử đối với Tiêu Dật Phong, lập tức không khỏi kinh ngạc, hiểu kỳ Tiêu Dật Phong đến cùng là người phương nào, thế mà khiến cho Mục Tông cung kính đối đãi như vậy.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Dật Phong trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Vậy thì cảm ơn Mục lão gia tử.” Tiêu Dật Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, cời mở nở nụ cười.

Lúc này, Vương Hưởng và Vương Hạo Nhiên cũng đi tới, người sau chúc mừng:

“Mục gia gia, chúc ngài phúc như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn.”

Vương Hưởng mới vừa rồi bị bỏ mặt, đối với Mục Tông khó chịu vô cùng, bởi vậy cũng không nói lời nào.

“Tiểu hỏa tử, là người à?!” Mục Tông cảm thấy ngoài ý muốn, rất hiếu kỳ Vương Hạo Nhiên tại sao lại xuất hiện ở đây.

“Ta theo phụ thân ta tới.” Vương Hạo Nhiên giải thích.

“Lệnh tôn là...”

v @@@

Chương 108: Thọ lễ này không thể nhận (2)

“Vương Hưởng.” Vương Hạo Nhiên báo danh tính cho người phía sau mình.

“Thì ra Vương Hưởng tập đoàn Vương thị, còn là phụ thân người.” Mục Tông có chút kinh hãi.

Hắn thân là văn nhân, luôn giữ khí khái của văn nhân, sẽ không phụ họa lấy lòng những đại lão bản có tiền, cho nên sắp xếp Vương Hưởng không mời tự đến ở vị trí thấp nhất.

Nhưng hắn lại không ngờ tới, Vương Hưởng vậy mà có quan hệ phụ tử với Vương Hạo Nhiên đã cháu gái cứu mình.

Vương Hạo Nhiên đã biết làm người như vậy, phụ thân có thể dạy dỗ ra nhi tử như thế, chắc hẳn phẩm đức cũng sẽ không quá kém, mà không phải là người làm ăn coi trọng lợi ích, từ bỏ nghĩa khí.

Vừa nghĩ đến đây, Mục Tông lập tức thay đổi thái độ trước đó, nói với Vương Hưởng:

“Vương tổng, vừa rồi đã có nhiều sự chậm trễ, xin đừng để tâm, ta sẽ bố trí một chỗ ngồi khác, một lúc nữa ta nhất định sẽ mời người mấy chén xem như bồi tội.”

Vương Hưởng sắc mặt đỡ hơn, muốn nói: Coi như lão tiểu tử người biết điều!

Có điều nhớ tới lời nhi tử nói, phải khách khí với Mục Tông một chút, lúc này mới khoát tay cười nói:

“Ha ha, không sao không sao.”

Lúc này, hai bóng hình xinh đẹp dắt tay nhau bỗng nhiên tới.

Lại là Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu hai người.

Hai người chia nhau hướng Mục Tông nói đến chúc mừng ngữ điệu.

“Gia gia, đây là do ta viết, tặng cho người.” Mục Chiêu Chiêu mang thư pháp mình đã thức đêm viết ra, tặng cho Mục Tông.

Mục Tông mỉm cười mở ra nhìn, hài lòng gật đầu một cái.

Thư pháp của Mục Chiêu Chiêu, tất cả đều do hấn tự tay nắm tay dạy dỗ, nên bức thư pháp này có hai ba phần phong cách từ hấn.

Dựa theo trình độ bình thường của Mục Chiêu Chiêu tới so, đây coi như đã vượt xa phát huy bình thường.

Mục Tông có thể đoán được, Mục Chiêu Chiêu vì bức thư pháp này, nhất định đã bỏ ra không ít thời gian.

Liên tưởng đến việc nàng hiện giờ đang bận rộn vì kỳ thi đại học, nhưng vẫn hao tâm tổn trí chuẩn bị như thế.

Mục Tông cười không ngậm miệng được.

“Rất tốt, Chiêu Chiêu có lòng.”

“Gia gia hài lòng là được.” Mục Chiêu Chiêu mặt em bé vui vẻ ra mặt, nhìn đáng yêu đến cực điểm.

Ở một bên, Tiêu Dật Phong nhìn đến ngây người.

“Mục lão gia tử, việc vừa rồi quên đi, ta cũng chuẩn bị cho người một phần thọ lễ.” Tiêu Dật Phong bỗng tiến lên trước nói.

Kỳ thực hẳn không phải cho qua, mà là muốn đợi thời điểm nhiều người cùng lúc mới lấy thọ lễ ra.

Dù sao, phần thọ lễ này cũng cực kỳ đắt giá, là đan dược hẳn đặc biệt chú tâm điều chế.

Sau khi sử dụng sẽ có thể kéo dài tuổi thọ, rất thích hợp cho lão nhân gia, bên ngoài có tiền cũng mua không được.

Thời điểm có nhiều người tặng cho Mục Tông, nhất định có thể giành được danh tiếng lớn.

Bây giờ Tần đại tiểu thư và Mục Chiêu Chiêu ở đây, xem như là thời cơ thích hợp nhất.

Tiêu Dật Phong đương nhiên ngồi không yên.

“Tiểu hữu, thọ lễ ta không thể nhận.” Mục Tông từ chối nhã nhặn.

Tiêu Dật Phong dạy Cửu Đoạn Cẩm, trong cái nhìn của Mục Tông, phần lễ này đã tính là đủ trân quý, lại thu thọ lễ nữa thì thực sự không thích hợp, không thể khiến Tiêu Dật Phong tổn kém.

“Mục lão gia tử, phần lễ này người nhất định phải...” Tiêu Dật Phong kiên trì nói.

“Vị bạn học này, thọ lễ này ta cảm thấy người vẫn nên thu hồi đi.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản.

Dựa theo motip thường dùng trong tiểu thuyết sáng văn, hẳn có thể trăm phần trăm chắc chắn, lễ vật trong tay Tiêu Dật Phong, chắc chắn không phải hàng bình thường.

Một khi lấy ra, tuyệt đối có thể chấn kinh tứ phía, dấy lên làn sóng lớn.

“Ta tặng thọ lễ của ta, mắc mớ gì đến chuyện của người?” Tiêu Dật Phong không vui lờm Vương Hạo Nhiên một cái.

“Chúng ta đều vẫn còn là học sinh, cũng không cần làm những hình thức như vậy, ta và Tần Vận Hàn đều là tay không mà tới, người bây giờ lại lên tặng lễ vật, đây không phải cố ý khiến chúng ta khó xử sao?” Vương Hạo Nhiên nói.

“Đúng thế, Chiêu Chiêu là cháu gái ruột mang lễ vật tới rất bình thường, người cũng đâu phải cháu trai của Mục gia gia, hà tất làm trò này.” Tần Vận Hàn cũng phụ họa một tiếng.

Xem như học sinh, lại không có năng lực kinh tế gì, cho dù chuẩn bị lễ vật, cũng là cầm tiền phụ huynh mua, việc như vậy hoàn toàn vô nghĩa, cũng thể hiện sự không có thành ý, còn không bằng không tiễn.

Nghe thấy đại tiểu thư lên tiếng, Tiêu Dật Phong nhất thời trở nên lưỡng nan.

Nếu như chỉ là ý kiến của một người Vương Hạo Nhiên, Tiêu Dật Phong hoàn toàn có thể không coi là một chuyện, nhưng đại tiểu thư cũng đã đâm một cước, vậy chuyện liền khiến cho Tiêu Dật Phong khó xử.

Nếu như cứng rắn muốn tặng lễ vật đưa cho Mục Tông, đây không phải là đánh khuôn mặt đại tiểu thư sao?

“Tiểu hữu, hảo ý của người ta xin lĩnh, người để mắt đến lão nhân ta như thế, ta đã rất vui vẻ, lễ vật người thu lại đi thôi.” Mục Tông lên tiếng giảng hòa.

“VẬY... VẬY ĐƯỢC RỒI.” Trong lòng Tiêu Dật Phong khó chịu, không thể không thu hồi lễ vật lại.

Hắn sờ dĩ muốn tặng thọ lễ cho Mục Tông, chủ yếu là muốn giành

được hảo cảm của đại tiểu thư và Mục Chiêu Chiêu.

Bây giờ kiên trì tặng quà, sẽ chỉ làm đại tiểu thư càng tức giận.

【Đình, tức chủ ngân căn nhân vật chính Tiêu Dật Phong trang bức, thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

Vương Hạo Nhiên toại nguyện thu hoạch một đợt thưởng.

Lúc này.

Tần Khai đến, một phen ngữ điệu chúc mừng Mục Tông, đồng thời tặng hấn thọ lễ.

Mục Tông liền vội vàng tiến lên nghênh đón, hàn huyền một hồi lâu.

Bởi vì quan hệ của Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu, hai nhà lui tới rất gần, quan hệ Tần Khai và Mục Tông có chút không tệ.

Hàn huyền xong với Mục Tông, Tần Khai đi tới chỗ nữ nhi.

“Phòng ngủ có dễ chịu không?” Tần Khai khẽ cười một tiếng, hỏi.

“Dễ ở, thoải mái vô cùng, ta định ở đến lúc tốt nghiệp.” Tần Vận Hàn khẽ nói.

Đối với việc này, Tần Khai chỉ cười ha ha.

Chỉ thấy Tần Vận Hàn nói nhảm.

Hấn hiểu rất rõ đứa con gái này của mình, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, căn bản không có khả năng ở quen tập thể ký túc xá trong trường học kia.

Trở lại biệt thự sống chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

R @@@

Chương 109: Đàm luận thư pháp

“Nói Tần Vận Hàn có khả năng chống chịu đến lúc tốt nghiệp, Tần Khai cái gì cũng là không tin.”

“Thư pháp của Mục đại sư đúng là càng ngày càng tinh tiến.”

“Thư pháp đặc sắc như vậy, ta thấy một chữ ngàn vàng còn chưa đủ.”

“Một chữ ngàn vàng tính là gì, ta thấy tương lai nhất định danh truyền thiên cổ.”

.....

Sảnh yến hội có treo một vài tác phẩm thư pháp gần đây của Mục Tông, một số khách mời cảm thấy hứng thú với thư pháp, vừa thưởng thức vừa đàm luận.

Mục Tông là nhà thư pháp đương đại rất có danh tiếng, tác phẩm thư pháp của ông ấy rất đa dạng phong cách, có chữ Hành, chữ Thảo cùng với chữ Khải.

Trong đó cái để cho người ta nói chuyện say sưa và sùng bái, là lối

chữ Hành của hắn.

“Vận Hàn tử, chúng ta cũng đi xem một chút đi.” Mục Chiêu Chiêu đề nghị.

Nàng thuở nhỏ đã được thư pháp của gia gia hun đúc, bởi vậy đối với thư pháp có hứng thú nồng hậu, có điều tính tình nàng có chút lười nhác, cũng không học được quá nhiều thứ.

Nhưng như vậy vẫn không tí ti làm ảnh hưởng đến sự hứng thú của nàng.

“Được.”

Tần Vận Hàn gật đầu, cùng Mục Chiêu Chiêu đi đến chỗ treo các bức thư pháp trong phòng yến hội.

Nàng cũng hứng thú với thư pháp, chỉ là từ xa nhìn lại, những bức thư pháp thật sự nhìn rất phiêu dật linh động, bởi vậy nàng cũng muốn đi sang xem.

Tiêu Dật Phong thấy thế, cũng không chút do dự đi theo.

Hắn không có nửa điểm hứng thú đối với thư pháp, nhưng đối với Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu thì lại cảm thấy hứng thú vô cùng.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu một bên thưởng thức thư pháp, thỉnh thoảng còn có thể dùng giọng mang ngữ điệu sùng bái bội phục nói nhỏ với nhau.

Sau khi Tiêu Dật Phong tới gần hai người, hắn nói xen vào:

“Những chữ này viết đúng thật là tốt, thật không hổ là đại sư.”

“Người tên nhà quê này, ngay cả sách còn chưa đọc được mấy năm, chẳng lẽ còn hiểu thư pháp?” Tần Vận Hàn khinh bỉ nói.

“Ta đúng là không có đọc sách gì, nhưng chữ thì vẫn biết viết, hơn nữa tự nhận là viết cũng không tệ lắm.” Tiêu Dật Phong bắt đầu khoe khoang.

“Có quỷ mới tin người.” Tần Vận Hàn bĩu môi.

“Tiểu hữu, người cũng biết về thư pháp?” Mục Tông ngay ở phụ cận, nghe thấy lời của Tiêu Dật Phong, không khỏi đi tới dò hỏi.

“Biết.” Tiêu Dật Phong gật đầu, “Có điều thư pháp của ta không phải là dùng bút viết, mà là dùng kiếm.”

Có những bức thư pháp tinh xảo của Mục Tông ở chỗ này, Tiêu Dật Phong đương nhiên không dám múa rìu qua mắt thợ, bởi vậy muốn dùng một loại phương thức khác bày ra tài nghệ.

Hắn luyện võ nhiều năm, coi kiếm như một cánh tay, dùng kiếm viết chữ và dùng bút viết chữ cũng không có khác biệt gì.

Nhưng mà đây đối với người bình thường mà nói, cũng coi như là một loại tuyệt kỹ.

Phối hợp với kiếm thuật được thi triển, tuyệt đối có thể kinh diễm toàn trường.

“A?!” Mục Tông kinh ngạc.

Hắn cũng quen biết một số người cùng ngành làm thư pháp, trong đó có những người đặc biệt theo lối riêng, không cần dùng bút lông viết thư pháp.

Chỉ là trong đó cũng không có ai sử dụng kiếm để viết thư pháp, hắn nghe xong lời của Tiêu Dật Phong, không khỏi nổi lên hứng thú, muốn thưởng thức thật tốt một chút.

“Mục lão gia tử, có thể mang một thanh kiếm tới được không, không được nhẹ hơn 30 cân, càng nặng càng tốt.” Tiêu Dật Phong cố ý ra một yêu cầu.

Kỳ thực đối với hắn mà nói, dùng kiếm dạng gì để viết cũng giống hệt nhau.

Chỉ là độ khó dùng trọng kiếm có vẻ khó khăn hơn, cách điệu cũng sẽ cao hơn.

Mục Tông nghe xong càng kinh ngạc.

Trọng kiếm như vậy, đoán chừng chỉ cầm thôi đã cực kỳ gian khổ, còn muốn dùng trọng kiếm đi viết chữ, độ khó kia không thể nói là nhỏ.

Trong lòng Mục Tông càng chờ mong biểu hiện của Tiêu Dật Phong.

“Tốt lắm, ta...”

“Hôm nay là đại thọ của Mục gia gia, đây là thời gian tốt đẹp, múa kiếm hình như có chút điềm xấu.” Vương Hạo Nhiên cố ý cắt đứt lời nói của Mục Tông.

“Cái này...” Mục Tông lộ vẻ do dự.

Tuổi càng lớn lại càng xem trọng bản thân.

Đao quang kiếm ảnh trong thọ yến, đúng là không phải điềm tốt.

“Múa kiếm viết thư pháp mà thôi, cũng đâu phải đánh nhau, có gì mà điềm xấu.” Tiêu Dật Phong quan sát Vương Hạo Nhiên, bất mãn hết sức.

“Cũng đâu phải gia gia người, người đương nhiên sẽ cảm thấy không sao rồi.” Tàn Vận Hàn nhìn Tiêu Dật Phong vô cùng khó chịu,

nhìn không được mắng giúp Vương Hạo Nhiên một câu.

“Gia gia, ta cũng cảm thấy múa kiếm không phù hợp, vẫn là thôi đi, nếu quả thật phải thể hiện thư pháp thì dùng bút cũng được.” Mục Chiêu Chiêu để ý gia gia hơn, bởi vậy cũng lên tiếng khuyên.

“Nói cũng phải.” Mục Tông thấy tôn nữ bảo bối cũng đã lên tiếng, lập tức bỏ đi ý niệm để cho Tiêu Dật Phong thể hiện thư pháp.

Hắn nhìn về phía Tiêu Dật Phong nói:

“Tiểu hữu, không bằng dùng bút làm kiếm được không?”

“Ta quen dùng kiếm viết thư pháp, dùng bút không tìm được cảm giác, vẫn là thôi đi.” Tiêu Dật Phong tìm một cái tìm cớ, chỉ là lúc nói chuyện, hắn khó chịu nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên mấy lần.

【Đình, túc chủ ngăn cản nhân vật chính Tiêu Dật Phong thể hiện, thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

Vương Hạo Nhiên thu được một đợt phần thưởng nữa, trong lòng sáng khoái vô cùng.

Lập tức, hắn đi về phía trước vài bước, nhìn quét qua một vòng các tác phẩm thư pháp xung quanh, bỗng mở miệng khen:

“Thư pháp Mục gia gia thể hiện sự lâu đời của thư pháp tự cổ chí kim, tự tạo thành một trường phái riêng, thực sự bội phục bội phục.”

“Hạo Nhiên ngươi cũng hiểu thư pháp?” Mục Tông nhìn không được hỏi.

“Ở trước mặt đại sư, ta nơi nào dám nói chữ ‘hiểu’.” Vương Hạo Nhiên khiêm tốn một chút, ngay sau đó xoay chuyển lời nói:

“Có điều, ta cũng có tìm hiểu một chút về thư pháp, như Khải thư tứ đại gia, Tống tứ gia*, cùng với tác phẩm của những thư pháp gia bậc thầy về chữ Thảo chữ Hành, ta đã từng bắt chước lại ít nhất không dưới trăm ngàn lần, tự học hỏi được tinh túy.”

*Cách gọi chung cho 4 vị thư pháp gia thời kỳ Bắc Tống, Trung Quốc.

“Ha ha, Hạo Nhiên nói như vậy có thể coi là hơi cuồng vọng đấy.”
Mục Tông cười ha ha.

Rất rõ ràng, hẳn không tin, thậm chí là có chút khinh thường.

κ @@@

Chương 110: Chấn kinh toàn trường

xThư pháp là thứ dễ học nhưng khó tinh thâm, nhất là tại xã hội hiện đại, mọi người đều quen dùng bút bi để viết chữ, làm sao có thể quen thuộc với bút lông trong thư pháp.

Không chỉ là Mục Tông, đến cả Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu và những khách mời khác, phần lớn cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Vương Hạo Nhiên.

Phải nói người duy nhất tín nhiệm được Vương Hạo Nhiên, chỉ có mình Vương Hưởng mà thôi.

Tín nhiệm của hắn không có lý do gì để nói hết, dù sao hắn luôn cho rằng nhi tử mình rất trâu bò.

“Có văn phòng tứ bảo không?” Vương Hạo Nhiên thu thần sắc Mục Tông vào trong mắt, cũng không cãi lại gì cả, chỉ nhanh nhẹn hỏi.

“Những vật này ta đi tới chỗ nào cũng đều có dự sẵn.”

Mục Tông lập tức bảo người đi lấy bút, mực, giấy và nghiên.

Dọn dẹp một cái bàn của phòng yến hội, đồng thời trải trang giấy lên.

Các khách mời bốn phía đều xúm lại, tụ tập ánh mắt đến trên thân Vương Hạo Nhiên.

Giấy bút cũng đã chuẩn bị xong, nhưng mực còn chưa mài.

Vương Hạo Nhiên đi đến trước mặt Mục Chiêu Chiêu, lộ ra một nụ cười như ánh mặt trời, hỏi:

“Có thể dùng bàn tay ngọc nhỏ nhắn của người giúp ta mài chút mực không?”

Mài mực cũng là một công việc cần kỹ thuật.

Mục Tông chắc chắn tinh thông cái này, nhưng để cho hắn tới mài mực, thì lại có chút hạ thấp bản thân.

Mục Chiêu Chiêu từ nhỏ đã học thư pháp, đối với việc này chắc chắn rất có kinh nghiệm, nàng là thích hợp nhất.

“Có... Có thể.” Mục Chiêu Chiêu rất gần gũi với Vương Hạo Nhiên, đối với chút yêu cầu đó đương nhiên là trực tiếp đồng ý.

Không bao lâu, mực đã mài xong.

Vương Hạo Nhiên nâng bút thấm mực, bắt đầu viết lên giấy.

Bút đi như rồng rắn, từng kiểu chữ bay bổng linh động sôi nổi xuất hiện trên trang giấy.

Tập trung nhìn vào, có thể thấy được chữ viết bên trên:

Vĩnh Hoà cửu niên, tuế tại Quý Sửu, mộ xuân chi sơ, hội ư Cối Kê sơn âm chi Lan Đình, tu hể sự dã.

Quần hiền tất chí, thiếu trưởng hàm tập.

(Năm Kỷ Sửu, Vĩnh Hoà thứ chín, sắp vào cuối xuân; cùng họp nhau nơi Lan Đình, phía bắc núi Cối Kê, soạn lễ trừ tà.

Quần hiền già trẻ đều đến.)

.....

Không bao lâu, một bài văn dài 324 chữ đã viết xong toàn bộ.

Vương Hạo Nhiên cũng không ngừng bút ngay, mà là đổi một tấm giấy mới bắt đầu viết.

Vừa rời bài văn kia hắn đã sử dụng chữ Hành để viết, còn phong cách thư pháp của bài văn mới thì chuyển thành chữ Thảo.

Mấy phút sau, lại một bài văn được viết xong.

Lần nữa thay một tấm giấy mới.

Lần này, lại là một phong cách thư pháp khác.

Lực chú ý của người chung quanh đều đã bị thư pháp hấp dẫn, thò

gian lặng yên trôi qua.

Ước chừng nửa giờ sau, Vương Hạo Nhiên viết xuống một chữ cuối cùng trong bài văn cuối cùng.

Mục hạ bút ngưng.

Nhìn lần nữa trên mặt đất, đã chục tấm giấy được trải rộng ra.

Trên mỗi tấm giấy đều có thư pháp tinh diệu vô cùng, phong cách lại khác biệt.

Nắm giữ kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư - Vương Hạo Nhiên, việc sao lại từ thư pháp danh gia thật sự không thể dễ dàng hơn.

Ánh mắt Mục Tông đảo qua bút tích các bức thư pháp trên mặt đất, cả người chấn động vô cùng, thất thanh nói:

“Lan Đình tự của Vương Hy Chi, 36 pháp của u Dương Tuân, Ma Cô Tiên Đàn ký của Nhan Chân Khanh, Tự tự thiếp của Hoài Tố, Tô phu nhân mộ chí của Liễu Công Quyền, Thiên tế ô vân thiếp của Tô Thức...”

Những bài văn thơ này đối với Mục Tông mà nói, thật sự là đã quen đến không thể quen hơn được nữa, đều là danh gia đại tác.

Thời điểm hắn mới học thư pháp, cũng là từ việc bắt chước các thư pháp đại gia kia, cuối cùng đi học hỏi từ những điểm mạnh của người khác, sáng chế ra phong cách độc nhất của mình.

Những bức thư pháp mà Vương Hạo Nhiên viết, cả tinh thần lẫn phong cách thư pháp đều cực kỳ tiếp cận tác giả gốc.

Nếu như đem bức thư pháp mà Vương Hạo Nhiên viết đặt chung một chỗ với nguyên tác, chỉ so sánh chữ viết, Mục Tông tự nhận cũng không chắc chắn có thể phân biệt được.

Một người bắt chước danh gia thư pháp, làm sao có thể bắt chước được tới mức này?

Chuyện này thật sự không thể hiểu nổi!

Ngoại trừ Mục Tông, các khách mời khác chung quanh cũng một mặt chấn kinh.

Trong bọn họ cũng có người hiểu thư pháp, tất nhiên có thể từ bên trong thư pháp của Vương Hạo Nhiên nhìn ra bản lĩnh.

Đám người không hề keo kiệt lời khen ngợi, liên tục tán dương Vương Hạo Nhiên.

Vương Hưởng chỉ cảm thấy vô cùng tự hào, nhịn không được cao giọng nói:

“Đó là nhi tử ta, nhi tử của ta đấy!”

m thanh ồn ào xung quanh, Vương Hạo Nhiên cũng không hề để ý, chỉ là nói với Mục Tông:

“Đệ nhất đại gia Hành thư Vương Hi Chi, bậc thầy Thảo thư Hoài Tố đại sư, Khải thư tứ đại gia, u Dương Tuân, Nhan Chân Khanh, Liễu Công Quyền, Triệu Mạnh Phủ.

Tổng Tứ gia Tô Thức, Hoàng Đình Kiên, Mễ Phát, Thái Tương, tác phẩm của những thư pháp danh gia trên, ta đã bắt chước từng cái một, Mục gia gia xem xem, tài nghệ này của ta cũng ổn chứ?”

“Hạo Nhiên, không nghĩ tới thư pháp của người lại có cảnh giới đến mức này, lão già ta mắt vụng về, trước đó đã khinh thường người.” Mục Tông sợ hãi thán phục.

Trên thực tế, những tác phẩm thư pháp danh gia này, Vương Hạo

Nhiên mới chỉ từng nhìn qua, chứ chưa bắt chước bao giờ.

Nói thật đây vẫn là lần đầu tiên bắt chước, trong đó vẫn còn có chút tí vết nhỏ bé.

Nếu như có luyện tập, vậy tuyệt đối có thể lấy giả loạn thật.

Nhưng mà cho dù là có tí vết, thì vẫn như cũ không ảnh hưởng đến việc Mục Tông chẩn kinh.

“Chủ yếu là do mỹ nhân mài mực, khiến ta vượt xa phát huy bình thường, bình thường ta không viết được tốt như vậy.” Vương Hạo Nhiên khi nói chuyện, vẫn không quên dùng cặp mắt đào hoa quăng một cái ánh mắt liêu nhân cho Mục Chiêu Chiêu.

Đám người nghe vậy, đều theo bản năng nhìn về phía Mục Chiêu Chiêu.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, Mục Chiêu Chiêu cảm thấy lạ lẫm vô cùng, trên mặt mơ hồ hiện lên ráng chiều đỏ.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Mục Chiêu Chiêu đối với tác chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 30. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, tác chủ làm ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

“Cho dù là hạ xuống một mức tiêu chuẩn thì cũng đã hết sức lợi hại, nếu ta tới, tự nhận cũng không cách nào tốt hơn người được.”

Y @@@

Chương 111: Chuyện cứu người vẫn nên để người chuyên nghiệp tới (1)

Mục Tông tán dương một tiếng, ánh mắt lần nữa nhìn về phía những tác phẩm thư pháp kia.

Trong đó một tác phẩm, khiến hắn cảm thấy khá kinh ngạc.

“Hạo Nhiên, tác phẩm cuối cùng kia, không biết là người đã bắt chước vị thư pháp danh gia thời xưa nào vậy?” Mục Tông nhìn không được hỏi.

“Mục gia gia chẳng lẽ nhìn không ra, ta đây là đang bắt chước ngài sao?” Vương Hạo Nhiên cười cười.

Mục Tông đương nhiên quen thuộc với phong cách thư pháp của mình vô cùng, kỳ thực hắn đã sớm nhìn ra, nhưng mà muốn nghe Vương Hạo Nhiên chính miệng nói ra.

“Hạo Nhiên à, người đặt chúng cùng chung một chỗ với các tác phẩm nổi tiếng truyền đời thế này, cũng coi trọng ta quá.” Mục Tông hồ thẹn.

“Lời ấy sai rồi, Mục gia gia người thật sự là đại sư thư pháp đương thời, tác phẩm ưu tú vô số kể, rất nhiều năm sau, người cũng sẽ danh truyền thiên cổ như thế, sẽ ngồi ngang bằng với Tống Tứ gia và những người khác.” Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

Mục Tông nghe xong, chỉ cảm thấy mỗi tế bào trên người đều sáng

khoái.

Làm một thư pháp danh gia, điều hấn hi vọng nhất là tác phẩm của mình được lưu truyền thế gian, được hậu nhân khen ngợi.

Lời này của Vương Hạo Nhiên, hấn cực kỳ thích nghe!!!

Nếu như không phải sợ thất thố, hấn hận không thể ôm lấy hôn hậu bối Vương Hạo Nhiên mấy lần.

Một lúc lâu sau, Mục Tông tâm tình hưng phấn mới thoáng lắng xuống một chút, bỗng hỏi với Vương Hạo Nhiên với vẻ thăm dò:

“Người bắt chước thư pháp danh gia xuất sắc như thế, chắc hấn rất có hứng thú với con đường thư pháp, hơn nữa cũng đã tốn nhiều công phu, không biết người có muốn phát triển đi sâu hơn trên con đường này không?”

Vương Hạo Nhiên nghe ra Mục Tông đang muốn nhận đồ đệ, có điều hấn có thể hoàn toàn không có ý nghĩ này, bởi vậy từ chối:

“Thư pháp chỉ là một trong các sở thích của ta, ta cũng không định tiêu phí quá nhiều tinh lực đặt nó vào kế hoạch tương lai sau này.”

Nghe vậy, Mục Tông cũng rất hiểu cho Vương Hạo Nhiên.

Hấn thấy Vương Hạo Nhiên còn có một tập đoàn mấy chục tỷ phải thừa kế, chuyện tương lai còn rất nhiều, không lựa chọn nghiên cứu thư pháp là quá bình thường.

Mục Tông vẫn đề xuống chấp niệm thu Vương Hạo Nhiên làm đồ đệ.

Hấn cũng từng có đồ đệ khác, nhưng mà không có người kiệt xuất nào.

Đây là điều đáng tiếc từ trước tới nay của hắn, bây giờ phát hiện được một khối ngọc thô, thực sự không muốn từ bỏ.

Mục Tông linh động hẳn lên, trực tiếp kéo Mục Chiêu Chiêu đến bên cạnh nói:

“Hạo Nhiên à, Chiêu Chiêu cũng rất có hứng thú với thư pháp, các người đều là người trẻ tuổi, ta nghĩ các người khẳng định sẽ có rất nhiều đề tài chung với nhau, các người cố gắng tiếp xúc một chút.”

“Gia gia!” Mục Chiêu Chiêu có loại ảo giác như bị bán đi, nhất thời kháng nghị nho nhỏ một lần.

“Tốt, có thời gian ta nhất định sẽ tìm Chiêu Chiêu lĩnh giáo thư pháp.” Vương Hạo Nhiên giả vờ đáp ứng.

“Trình độ của ta rất bình thường, vẫn xin chỉ giáo nhiều.” Mục Chiêu Chiêu cũng bị kỹ nghệ thư pháp kia làm cho choáng váng, trong lòng sinh ra sùng bái không nhỏ với Vương Hạo Nhiên, cho nên mới thỉnh giáo.

“Không dám không dám.” Vương Hạo Nhiên mỉm cười, nhin không được đánh giá Mục Chiêu Chiêu thêm mấy lần.

Thầm nghĩ, dạy người thư pháp ta không rảnh, nhưng nếu là dạy người tư thế, ta sẽ vô cùng rảnh.

“Vương Hạo Nhiên người được đó, không ngờ tới thư pháp người lại lợi hại như vậy.” Tàn Vận Hàn cũng không nhin được khen ngợi.

“Ta còn biết rất nhiều thứ.”

“Phải không? Vậy người mau nói, người còn biết cái gì?” Tàn Vận Hàn hỏi.

Lần trước Vương Hạo Nhiên đã dùng công phu quyền cước xuất

sắc đánh với đạo tặc, lần này lại thể hiện thư pháp đẹp đến kinh người.

Tần Vận Hàn càng ngày càng hiếu kỳ về Vương Hạo Nhiên, không nhịn được muốn tìm hiểu hẳn.

“Cái này sao, người ở chung với ta lâu dần liền sẽ phát hiện thôi.”

“Hừ, thôi không nói nữa.” Tần Vận Hàn bất mãn hừ một tiếng.

Một bên.

Tiêu Dật Phong nhìn Vương Hạo Nhiên giành được danh tiếng, vốn đã rất không vui.

Nhất là khi nhìn thấy Mục Chiêu Chiêu khiêm tốn thỉnh giáo với Vương Hạo Nhiên, cùng với bộ dạng Tần Vận Hàn còn liếc mắt đưa tình với Vương Hạo Nhiên.

Điều khiến Tiêu Dật Phong nảy sinh hận thù với Vương Hạo Nhiên.

Phụ nhị đại đáng chết, lại dám cướp cô nàng của ta, thực sự là sống không biết nhẫn.

Tiêu Dật Phong âm thầm cân nhắc, phải tìm một cơ hội thật tốt cho Vương Hạo Nhiên một bài học, nhất định phải khiến hắn rời xa Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu.

Lúc này, một quản lí khách sạn đi tới bên cạnh Mục Tông, rỉ tai vài câu với hắn.

Mục Tông nghe xong, cao giọng nói: “Yến hội cũng sắp bắt đầu, mời các vị ngồi xuống.”

Nghe vậy, các khách mời chậm rãi đi đến chỗ ngồi thuộc về mình.

Mục Tông sợ những tác phẩm thư pháp cao siêu trên mặt đất kia, bị người giẫm bấn, thế là xoay người lại nhặt các tấm giấy lên.

Nhưng hắn mới nhặt được ba tấm, bỗng nhiên nghiêng đầu, trực tiếp té ngã trên mặt đất.

“Gia gia?!”

Mục Chiêu Chiêu cực kỳ hoảng sợ, vội vàng vọt tới.

Các khách mời khác nhìn thấy, lập tức nhao nhao đi tới, muốn xem xem có chuyện gì.

Chỉ thấy Mục Tông bất tỉnh nhân sự, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Mục Chiêu Chiêu gấp đến độ nước mắt tràn ra.

Có người lập tức bấm gọi cấp cứu, nhưng mà trong thời gian ngắn nhân viên cấp cứu chắc chắn không qua ngay được.

Tình trạng đột ngột phát sinh khiến người ở đây cũng có chút trở tay không kịp.

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, thềm chửi bậy.

Mẹ nó, Tiêu Dật Phong một chút tồn tại cảm cũng không có, danh tiếng đều đã bị mình đoạt hết.

Tình huống này, lại là cơ hội lật bàn cho hắn.

Mục Tông kia rõ ràng là đột ngột bị bệnh, cơ hội để Tiêu Dật Phong biểu diễn không phải đã tới rồi sao?

“Tránh hết ra, ta đến xem!”

Ngay lúc Vương Hạo Nhiên đang chửi bậy, chỉ nghe thấy Tiêu Dật

Phong kêu lớn một tiếng, đẩy đám người ra đi đến bên người Mục Tông.

“Mục Chiêu Chiêu, người đừng lo lắng, ta có thể cứu người gia gia.” Tiêu Dật Phong trấn an nói.

“Người biết y thuật?” Hai gò má Mục Chiêu Chiêu đầy nước mắt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn một cái.

“Ừ.” Tiêu Dật Phong gật đầu, lần nữa trấn an nói:

“Có ta ở đây, gia gia người nhất định không có việc gì.”

Mục Chiêu Chiêu hoảng hồn, vội vã gật đầu, đang muốn dịch ra để cho Tiêu Dật Phong đến xem bệnh cho gia gia.

R @@@

Chương 112: Chuyện cứu người vẫn nên để người chuyên nghiệp tới (2)

“Người nói người biết y thuật, vậy người có bằng bác sĩ không?” Vương Hạo Nhiên lập tức chen vào.

“Ta không có thứ đó, cũng không cần.” Tiêu Dật Phong nhíu mày.

Thấy Tiêu Dật Phong thừa nhận, Vương Hạo Nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Mục Chiêu Chiêu nói:

“Người có nghe thấy không, hắn nói hắn không có giấy phép, người dám để cho hắn chữa trị ư? Tuổi của hắn cùng chúng ta không khác chúng ta mấy, thế mà người cũng tin hắn biết y thuật. Có lẽ ban đầu vốn vấn đề không lớn, nhưng không chừng cho hắn giày vò, hắn sẽ giày vò ra chuyện lớn, ta sợ người sẽ hối hận cả một đời.”

Qua phân tích của Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu đang hoảng hồn lập tức phản ứng lại.

“Không được, không thể để cho người trị, nếu người hại gia gia của ta, người đảm đương nổi không?”

“Gia gia người bây giờ rất nguy kịch, nếu không cho ta trị liệu, có thể sẽ có nguy hiểm đến sinh mạng, ta có thể cam đoan với người, ta nếu trị không hết, thì ta đưa cái mạng này cho người.” Tiêu Dật Phong vì để giải sầu cho Mục Chiêu Chiêu, thế là nói lời độc.

Trong lòng Mục Chiêu Chiêu dao động.

“Chiêu Chiêu, những việc này có bác sĩ chuyên nghiệp cấp cứu, vẫn để cho bọn họ đến đây đi.” Vương Hạo Nhiên vội vàng nói.

Hắn kỳ thực cũng có thể trị cho Mục Tông, nhưng mà phương thức cứu người của độc thuật rất quái dị.

Bởi vậy hắn không muốn mọi người sử dụng trước mắt mọi người.

Huống hồ độc thuật là đòn sát thủ, tương lai rất có thể sẽ dùng để đối phó Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong trước mắt chưa biết bản thân hắn hiểu độc thuật.

Mượn nhờ thông tin này, đến lúc đó chắc chắn có thể sẽ đánh hắn một cái trở tay không kịp.

“Ở đâu?” Mục Chiêu Chiêu vội hỏi.

Vương Hạo Nhiên không có lập tức trả lời, mà là nhìn về phía Vương Hưởng:

“Cha, đội y tế của người đâu?”

“Đang chờ ngay bên ngoài, ta lập tức gọi bọn họ tới!” Vương Hưởng gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Mười mấy giây sau, liền có một đám người mặc áo blouse trắng, xách theo dụng cụ cấp cứu chạy tới.

Bộ dáng này, có vẻ như là đoàn đội chuyên nghiệp.

Hơn nữa trên áo blouse trắng của bọn họ còn có hai chữ “Thiên Huy”.

Người giàu có có nhãn lực, lập tức đã phân biệt được họ là đoàn đội cấp cứu của phòng khám bệnh Thiên Huy.

Phòng khám bệnh Thiên Huy có nghĩa là trình độ điều trị đỉnh cấp.

Đám người tự động tách ra một con đường, cho những bác sĩ cấp cứu đi vào.

Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy bác sĩ chuyên nghiệp tới, đương nhiên sẽ không ngăn cản, lập tức tránh ra.

Tiêu Dật Phong tròn mắt, sững sờ tại chỗ, trực tiếp bị các khách mời thô lỗ kéo ra.

【Đình, tức chủ ngăn cản nhân vật chính Tiêu Dật Phong thể hiện, thu được điểm phản phái 300, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -15, hào quang phản phái của túc chủ +15!】

Thu hoạch được phần thưởng như nguyện, Vương Hạo Nhiên nhin không được nở nụ cười.

Tiêu Dật Phong tinh thông y thuật, chiến lược kinh người, dựa theo những motif quen dùng của tiểu thuyết sảng văn, nếu muốn thể hiện, chắc chắn không thể thiếu việc phải dùng đến một trong hai loại phương thức.

Bởi vậy Vương Hạo Nhiên mới bảo Vương Hưởng mang đội y tế và đội bảo tiêu tới.

Hiện tại xem ra, quả thật đã phát huy được tác dụng.

Chỉ thấy mấy bác sĩ động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng thực hiện chẩn bệnh sơ bộ, dùng ống nghe khám tim, lại vạch mí mắt Mục Tông lên.

Không đến một phút, các bác sĩ đã có phán đoán bước đầu.

Bác sĩ lập tức dùng cách trị liệu, không bao lâu, Mục Tông nhẹ nhàng tỉnh lại.

“Ta... Ta đây là thế nào?” Mục Tông mờ mịt nhìn chung quanh.

“Gia gia, vừa rồi lúc người nhật đồ bị té xỉu.” Mục Chiêu Chiêu lặng yên thở ra một hơi, đáp lại nói.

“Lão nhân gia lưu thông máu kém, mạch máu lão hóa, nhất định là do lúc khom lưng, lượng máu lớn chảy về não bộ, tạo thành ra cơn sốc cấp tính, trường hợp này nếu cứu trễ, rất dễ gây đột quy, cũng may đã trị liệu kịp thời, nhưng vì lý do an toàn, đề nghị người vẫn nên đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.”

Bác sĩ dẫn đầu đội bác sĩ nghe được lời Mục Chiêu Chiêu nói, lập tức phán đoán tinh chuẩn về tình trạng của Mục Tông.

“Cám ơn các người đã cứu chữa gia gia của ta.” Mục Chiêu Chiêu cảm kích nói.

“Chúng ta chỉ lấy tiền làm việc, muốn cảm ơn thì nên cảm ơn Vương tổng.” Bác sĩ dẫn đội.

Mục Chiêu Chiêu xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Vương Hưởng:

“Vương thúc thúc, cảm tạ ngài.”

“Chất nữ đừng khách khí, ta bình thường rất ít khi mang theo đội cấp cứu, toàn bộ nhờ nhi tử bảo bối ta hôm nay nhắc nhở một câu, nếu thật sự muốn cảm tạ, người nên cảm tạ nhi tử ta ấy.” Vương Hưởng trợ công cho Vương Hạo Nhiên.

Mục Chiêu Chiêu không nói gì, nhưng nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên vài lần, trong đôi mắt mọng nước tràn đầy cảm kích.

Vương Hạo Nhiên cách xa cũng có thể cảm nhận được.

Mà lúc này, hệ thống cũng truyền đến thông báo.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong các nữ chính Mục Chiêu Chiêu đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 40. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ thay đổi hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 300 điểm phản phái!】

Có đội cấp cứu hộ tống, Mục Tông cũng không lo lắng tiếp đó mình sẽ phát sinh nguy hiểm gì, kiên trì muốn đợi yển hội kết thúc rồi đi bệnh viện làm kiểm tra.

Mục Chiêu Chiêu khuyên vài câu, thấy không có kết quả nên cũng sau đó chỉ có thể dựa vào Mục Tông.

Yến hội được tiến hành như bình thường.

Vị trí đầu có 10 ghế.

Mục Tông không tiện uống rượu, thế là lấy trà thay rượu, kính mấy ly với Vương Hưởng.

Trên bàn tiệc khác có rất nhiều khách mời biết đại danh của Vương Hưởng, bởi vậy cũng phụ họa lấy lòng.

Tần Khai ngồi ở ghế đầu, cũng giống Vương Hưởng đều là đại lão giới kinh doanh, cũng coi như là bằng hữu, không cần phải nói lời lấy lòng.

Nhưng vì chuyện thư pháp, Tần Khai lau mắt mà nhìn Vương Hạo Nhiên, lúc dùng cơm tương tác nhiều với hắn hơn.

Tiêu Dật Phong cũng ngồi ghế đầu, nhưng gần như không ai để ý tới.

Điều này khiến hắn có cảm giác ăn không ngồi chờ.

Tiêu Dật Phong tự mình uống rượu buồn.

Chợt lúc này.

Bành!

Ngoài sảnh yến hội xuất hiện tiếng vang đột ngột.

Khiến bầu không khí nhiệt tình trong phòng yến hội chốc lát bị bao phủ bởi sự khủng hoảng.

Tiếng súng!

Những khách mời ở gần cửa phòng yến hội giật mình kêu lên, nhảy khỏi chỗ, nhao nhao rời khỏi vị trí cửa phòng yến hội.

P @@@

Chương 113: Người là đồ sao chổi

Trong phòng yến hội, tràn ngập tiếng va chạm do mọi người đụng ghé qua lại, cùng với tiếng kêu sợ hãi khủng hoảng của mọi người.

Tràng diện trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn.

Nhìn thấy động tĩnh này, Vương Hạo Nhiên đầu tiên là sửng sờ, ngay sau đó có xúc động muốn chửi đổng.

Chậc!

Mục Tông đột nhiên phát bệnh cũng coi như thôi, vẫn mẹ nó tới tiếp?!

Tác giả ngu ngốc tạo dựng Tiêu Dật Phong làm nhân vật chính của quyển tiểu thuyết này, thật mẹ nó đúng là đủ ngu ngốc!

Vì sáng tạo cơ hội cho Tiêu Dật Phong thể hiện trong nội dung cốt truyện mà dùng bất cứ thủ đoạn nào, hoàn toàn không nói đạo lý!

Đây là khách sạn năm sao, chính nó đã nắm giữ lực lượng bảo vệ không tệ.

Vậy tiếng súng kia là tình huống gì?

Chẳng lẽ có đạo tặc đến đây ăn cướp sao?

Bành bành bành!

Tiếng vang phía ngoài càng thêm dày đặc, nghe động tĩnh dường như là có hai phe xung đột.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng dùng thấu thị tra xét một phen.

Hắn rất nhanh đã biết được đây là cuộc giao phong giữa hai nhóm người, trong đó một nhóm người là bảo tiêu Vương Hưởng mang tới, còn lại là một nhóm đạo tặc.

Trong đám đạo tặc, có 3 gương mặt Vương Hạo Nhiên đã từng gặp.

Đây chính là ba thanh niên lúc trước muốn bắt cóc Tần Vận Hàn tại phố buôn bán.

Có lẽ là do thất bại lần trước, lần này bọn chúng thế mà mang theo vũ khí nóng tới.

Thật mẹ nó chuyên nghiệp!

Nhưng mà đáng tiếc, Vương Hưởng mang tới đội ngũ bảo tiêu gồm 10 người chuyên nghiệp, cũng trang bị vũ khí, tuyệt đối sẽ không thua chúng.

Song phương mượng bạt che chắn, bắn vào lẫn nhau, nhưng cứ như nhát dao qua người, song phương đều không có xuất hiện thương vong gì.

Nhưng mà có những hộ vệ này ngăn cản, đám đạo tặc kia căn bản không có cơ hội xông vào sảnh yến hội.

Vương Hạo Nhiên thoáng phóng khoán tâm.

Đạo tặc vào không được, như vậy Tiêu Dật Phong cũng không có cơ hội biểu diễn.

Có điều Vương Hạo Nhiên biết là không nguy hiểm gì, nhưng những người khác lại không biết.

Tiếng vang to lớn bên ngoài sảnh khiến người ta khủng hoảng vô cùng.

Mọi người không dám ra ngoài xem tình hình, chỉ có thể lo lắng chờ đợi trong phòng yến hội.

“Chiêu Chiêu, có phải thời giờ của chúng ta bất lợi hay không, mới vừa thoát hiểm khỏi hỏa hoạn, tại sao còn gặp phải chuyện xui xẻo này nữa.” Tàn Vận Hàn sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không quên chửi một câu.

“Có khả năng là thời giờ thực sự bất lợi.” Với chuyện này Mục Chiêu Chiêu cũng vô cùng phiền muộn.

Nghe vậy, Mục Tông bên cạnh cũng tràn đầy đồng cảm.

Chuyện phiền toái gần đây, thật đúng là chỉ có hơn.

Tàn Khai đã thấy việc đời, vẫn tính là trấn định, nhanh chóng chạy đến bên người con gái, muốn cho nàng chút cảm giác an toàn.

“Đại tiểu thư, Tàn thúc thúc, có ta bảo hộ các người, không có việc gì hết!”

Tiêu Dật Phong gặp cơ hội biểu hiện, cũng lập tức bảo hộ ở bên

cạnh Tần Vận Hàn và Tần Khai.

Tần Khai gật đầu một cái với Tiêu Dật Phong, trong mắt lộ ra sự tín nhiệm.

Hắn vẫn khá yên tâm đối với năng lực của Tiêu Dật Phong.

“Lần trước người đến trường, chúng ta liền gặp phải hỏa hoạn, lần này người vừa tới yến hội, thì lại xuất hiện đạo tặc, ta thấy người chính là một tên sao chổi!”

Tần Vận Hàn nhìn Tiêu Dật Phong vô cùng khó chịu, dưới tình thế cấp bách nhin không được phun ra một câu.

“Này làm sao có thể trách ta.” Tiêu Dật Phong một mặt vô tội.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe thấy, cũng đặc biệt muốn mắng một câu:

Mẹ nó, cũng là bởi vì người! Người nếu không phải nhân vật chính, thì làm sao cứ đi đâu là nơi đó liền xảy ra chuyện!

“Ta cứ gặp phải người là sẽ có chuyện không tốt, người cách ta xa một chút, nhìn là phiền.” Tần Vận Hàn nói với Tiêu Dật phong.

“Không được, ta muốn ở bên cạnh người bảo hộ người.” Tiêu Dật Phong nói.

“Đạo tặc đang ở bên ngoài, người đứng ở chỗ này có ích lợi gì, nếu người muốn bảo hộ ta, người phải đứng cạnh cửa ấy.” Tần Vận Hàn không muốn nhìn thấy Tiêu Dật Phong, cho nên muốn đuổi hắn đi.

“Vậy ta đi giữ cửa.” Tiêu Dật Phong thấy đại tiểu thư nổi nóng, bởi vậy cũng không phản đối, mà là thuận ý nàng.

Sảnh yến hội chỉ có một cửa, mình chỉ cần trông coi ở đó, đó sẽ là

một người giữ ải vạn người không thể qua, ai cũng đừng hòng đi vào.

Nghĩ như vậy, Tiêu Dật Phong nắm một cây đuũa xem như ám khí đi bảo vệ cửa.

Thấy Tiêu Dật Phong đã đi xa, Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy thanh tĩnh.

Nhưng chiến đấu bên ngoài vẫn còn tiếp tục.

Điều khiến Vương Hạo Nhiên hơi nghi hoặc một chút.

Đám đạo tặc kia cũng ngốc quá đấy? Rõ ràng đã không tiến vào, vì sao còn chưa chạy?

Chẳng lẽ chờ bị bắt sao?!

Không thể có sự bại não như vậy được.

Vậy nếu như bọn chúng không phải bại não và không rời đi, chẳng lẽ là nghĩ rằng có thể bắt cóc được Tần Vận Hàn?

Nhưng chúng lại không vào, dựa vào đâu để bắt cóc Tần Vận Hàn?

Chẳng lẽ...

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

Vương Hạo Nhiên thu hồi lực chú ý từ tình hình chiến đấu bên ngoài, lập tức dùng thấu thị liếc nhìn người lân cận là Tần Vận Hàn.

Chỉ thấy một nam phục vụ mang thức ăn lên đang bưng một cái đĩa, lơ đãng đi về phía bên cạnh Tần Vận Hàn.

Phía trên đĩa được đắp một tấm vải sậm màu, khiến người ta không

thấy rõ trong đĩa đó có cái gì.

Chỉ là không lừa được Vương Hạo Nhiên nắm giữ thấu thị.

Nam nhân viên phục vụ đi tới bên người Tần Vận Hàn, tay chậm rãi mò đến tấm vải sậm màu trên đĩa.

Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ.

Đã bị Vương Hạo Nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, quơ lấy một cái chai rượu đập một cái.

Phịch một tiếng, kèm theo một tiếng hét thảm, nhân viên phục vụ ôm đầu nằm xuống đất.

Người chung quanh giật nảy mình, đồng thời cũng cảm thấy có chút hoang mang.

Mọi người không rõ vì sao Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên muốn đánh người.

Nhưng ánh mắt của mọi người, rất nhanh đã tập trung lên trên cái đĩa rơi xuống đất.

Do lực va đập mà rớt xuống đất, tấm vải sậm màu đã bị rơi ra ngoài đĩa.

Cây súng trong đĩa cũng bị bại lộ trước tầm mắt của mọi người.

Đạo tặc kia bị u đầu sút trán, ôm đầu kêu thảm, dường như đã mất đi năng lực phản kháng.

Nhưng vì thận trọng, Vương Hạo Nhiên đã đá vũ khí ra xa.

Tần Khai thần kinh mẫn cảm, lập tức liền phản ứng lại, hơn phân nửa tên này là đạo tặc muốn bắt cóc nữ nhi của mình.

c @@@

Chương 114: Vương tử và công chúa?

“Cha, đây là...” Tần Vận Hàn có chút hoảng sợ, lại có chút mờ mịt.

“Hiện tại đã biết rõ tại sao ba phải tìm hộ vệ cho người chưa?” Tần Khai trầm giọng nói.

Tần Vận Hàn sợ hãi, nếu như không phải do Vương Hạo Nhiên, bây giờ mình đã bị bắt giữ lấy.

Lần trước kẹt trong đám cháy cũng là Vương Hạo Nhiên cứu mình một lần, bây giờ mắt thấy mình sắp bị bắt cóc, Vương Hạo Nhiên lại cứu mình một lần nữa.

Bên trong thế giới truyện cổ tích, lúc công chúa gặp nguy hiểm, vương tử kiểu gì cũng sẽ đi ra cứu giúp.

Wương Hạo Nhiên, là vương tử của mình?

Nghĩ như vậy, Tần Vận Hàn không khống chế được nhìn Vương Hạo Nhiên chăm chú.

Luận hình tượng và gia thế, Vương Hạo Nhiên chẳng phải cũng là vương tử trong thực tế sao?

【Đinh, túc chủ cướp tay trên của nhân vật chính, ngăn cản đạo tặc bắt cóc Tần Vận Hàn, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -20, hào quang phản phái của túc chủ +20!】

【Đinh, độ thiện cảm của một trong các nữ chính Tần Vận Hàn đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 55. (Lòng sinh ái mộ)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng cực lớn hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -30, hào quang phản phái của túc chủ +30!】

Liên tục thu được ba thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên vui vẻ nhận điểm tăng lên.

1000 điểm phản phái cộng thêm phần thưởng 50 điểm hào quang, những thứ này ngược lại là thứ yếu.

Quan trọng là độ thiện cảm của Tần Vận Hàn đối với mình đã thay đổi.

Bởi vậy, muốn đối phó với Tiêu Dật Phong sẽ càng thêm thuận tay.

“Hạo Nhiên, may mà người phản ứng nhanh, ra tay kịp thời, bằng không đã phải xảy ra chuyện lớn rồi, đa tạ người!” Tần Khai cảm kích.

Lúc này, Tiêu Dật Phong cũng chạy tới.

Nhưng điều hắn có thể làm, chỉ là rút gân bẻ xương tên đạo tặc bị u đầu sút trán, làm cho đạo tặc triệt để mất đi năng lực phản kháng.

“Đại tiểu thư, người vẫn khỏe chứ?” Tiêu Dật Phong một mặt ân cần hỏi han.

“Đạo tặc đã làm xong hết rồi, người mới đến thò một chân vào, người nói bảo tiêu người có ích lợi gì?” Tần Vận Hàn khinh bỉ Tiêu Dật Phong nói.

“Đại tiểu thư, chính là người vừa rồi đã bảo ta đi thủ vệ cửa, nếu như người để ta đợi bên cạnh, lúc người này cách người 3m, hấn đã nằm xuống luôn rồi.” Tiêu Dật phong đạo.

“Trách ta sao? Ta bảo người thủ vệ người liền đi thủ vệ, vậy ta bảo người đi chết, người có phải cũng đi chết hay không?” Tần Vận Hàn điều ngoa tùy hứng đã quen, mắng người càng thêm xảo trá.

Tiêu Dật Phong trực tiếp bị mắng cho á khẩu không trả lời được.

—

Bên ngoài sảnh yến hội.

m thanh súng bắn dần dần ngừng lại.

Song phương tiếp tế đều có hạn, tiếp tục đấu nhau, tiếp tế bên nào dùng hết trước, bên đó liền xong đời.

Bên đạo tặc mượn cây cột khách sạn yểm hộ, bọn hấn có tất cả bảy người.

Trong đó có 3 người thanh niên trước kia đã định bắt cóc Tần Vận Hàn nhưng không được như ý.

Một người cao, một người thấp, còn có một người mặt rỗ.

“Đáng chết, tại sao ở đây lại có nhiều bảo tiêu như vậy? Lại còn mang theo hàng nóng!” Chiến đấu tạm thời dừng lại, thanh niên mặt rỗ tính khí hấp tấp gầm nhẹ một tiếng.

“Có lẽ là do Tần Khai mang tới, người này thực sự là không đơn

giản, lại còn có sự phòng bị như vậy.” Thanh niên cao cả kinh nói.

“VẬY... VẬY CHÚNG TA LÀM SAO BÂY GIỜ?” Thanh niên lùn sắc mặt có chút khó coi, hốt hoảng dò hỏi.

“ĐỀU MẸ NÓ TẠI NGƯỜI, NẾU NHƯ NGƯỜI KHÔNG MẮT CẢNH THẬN ĐỂ LỘ SÚNG RA, ĐÁM BẢO TIÊU KIA LÀM SAO LẠI PHÁT GIÁC CHÚNG TA CÓ CHỖ LẠ!” Thanh niên mặt đỏ oán giận.

“BÂY GIỜ KHÔNG PHẢI LÀ LÚC GÂY GỖ, THẲNG KHỐN TIỂU MẠNH LÂU NHƯ VẬY VẪN CHƯA RA, CHẮC CHẮN LÀ ĐÃ XẢY RA ĐIỀU GÌ NGOÀI Ý MUỐN RỒI, CHÚNG TA KHÔNG CẦN CHỜ, VẪN NÊN NGHĨ BIỆN PHÁP RỜI KHỎI NƠI NÀY THÔI!” Thanh niên cao quyết định thật nhanh, nói với đồng bọn:

"YỀM HỘ RÚT LUI!"

Đám đồng bọn nghe vậy, lập tức dùng nốt tiếp tế hỏa lực cuối cùng, rút lui theo thứ tự.

Những hộ vệ kia thấy thế, cũng không liều mạng đi cản trở.

Mục đích của bọn hắn chủ yếu là bảo hộ chủ thuê, cũng không phải liều mạng cùng với những tên đạo tặc này.

Tút tut tut...

Tiếng còi bỗng nhiên vang lên.

“CẢNH SÁT TỚI, CHÚNG TA CHIA LÀM HAI ĐƯỜNG!” Thanh niên cao chỉ huy một tiếng.

Một đám đạo tặc chia ra chạy lên hai chiếc xe, tụt chạy theo hướng ngược nhau.

Dẫn đội bắt người là đám Hứa Chính.

“Ta đuổi theo chiếc xe 16 chỗ màu đen, Tiểu Lâm đuổi theo chiếc xe 16 chỗ màu trắng, Tiểu Lăng vào trong phòng yến hội xem có con tin bị cưỡng ép không, như có con tin bị cưỡng ép, an toàn của con tin là trên hết!”

Hắn nhìn thấy cảnh này, lập tức chia người ra ba đường, trong đó hai đường chia ra đuổi theo xe đạo tặc, một đường khác là đi vào trong phòng yến hội.

Sau khi nói xong, Hứa Chính cùng người tên Tiểu Lâm kia liền đuổi theo đạo tặc.

“Đi theo ta!”

Lăng Đoan Nhã tư thế hiên ngang chỉ huy một tiếng, cầm vũ khí cùng các đồng nghiệp xông vào phòng yến hội.

Nhưng khi bọn họ đi vào trong phòng yến hội liền phát hiện, bên trong không hề có đạo tặc uy hiếp quần chúng.

Chỉ có duy nhất một đạo tặc đã bị khống chế.

Xác định không có nguy hiểm, Lăng Đoan Nhã và các đồng nghiệp lập tức buông lỏng đề phòng.

Ngay sau đó, Lăng Đoan Nhã và đồng sự nhanh chóng làm ghi chép sơ bộ cho đám bảo tiêu và một số khách mời phòng yến hội.

Tìm hiểu được sự kiện vừa phát sinh, Lăng Đoan Nhã nhìn về phía Tiêu Dật Phong, khẽ nhíu mày.

Tiêu Dật Phong lại ra tay, nhưng đó là dưới tình huống đạo tặc đã bị khống chế.

Dưới cái nhìn của Lăng Đoan Nhã, đây là vẽ vờ thêm chuyện, thậm chí là có chút quá kích.

Đạo tặc cũng có nhân quyền.

Tiêu Dật Phong đối phó khi người ta không có năng lực phản kháng, rút gân bẻ xương hấn.

Đạo tặc này có thể tìm luật sư cáo trạng Tiêu Dật Phong.

Có điều nói đi cũng phải nói lại.

Tiêu Dật Phong có đại lão Tàn Khai trong giới kinh doanh là chỗ dựa, tỉ lệ đạo tặc này cáo trạng thành công gần như thành không.

Nhưng mà chuyện này không phải là chuyện Lăng Đoan Nhã nên bận tâm.

Lăng Đoan Nhã chán ghét Tiêu Dật Phong vô cùng, tất nhiên sẽ không thềm để ý hấn.

F @@@

Chương 115: Cây rụng tiền mọc tiền rồi

sNàng trực tiếp xem nhẹ Tiêu Dật Phong, dùng ánh mắt vô cùng tán thưởng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Trong ánh mắt này, có kinh ngạc, có sợ hãi thán phục, cũng có khâm phục.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong các nữ chính Lăng Đoan Nhã đối với túc chủ +5, độ thiện cảm hiện tại là 25. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

Lăng Đoan Nhã bây giờ đang làm việc, cũng không tiện trò chuyện nhiều với Vương Hạo Nhiên, chỉ là dùng ánh mắt tràn ngập thiện ý báo cho Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên khẽ gật đầu đáp lại.

Lúc này, điện thoại di động của Lăng Đoan Nhã reo lên.

Là đội trưởng Hứa Chính bên kia truyền tin đến.

Đã bắt được đạo tặc ở xe 16 chỗ màu đen, còn đạo tặc ở xe 16 chỗ màu trắng đã chạy thoát.

“Thu đội.”

Lăng Đoan Nhã nói một tiếng với đồng sự, chuẩn bị rút lui.

“Vị sĩ quan cảnh sát này xin dừng bước.” Tàn Khai đi đến trước mặt Lăng Đoan Nhã, lên tiếng.

“Tàn tổng có chuyện gì không?” Lăng Đoan Nhã thần sắc lạnh nhạt.

Với chuyện Tàn Khai nộp tiền bảo lãnh cho Tiêu Dật Phong, nàng vẫn còn có chút canh cánh trong lòng.

“Ta muốn hỏi một chút, những đạo tặc kia đã bắt được chưa?” Tàn Khai hỏi.

“Xin lỗi, dựa theo quy tắc, vấn đề này ta e không tiện trả lời.” Lăng Đao Nhã từ chối nhã nhặn.

Tần Khai đã thành tinh, hẳn nghe thấy giọng điệu Lăng Đao Nhã như vậy, liền biết những đạo tặc kia hơn phân nửa là đã bị bắt.

“Ta cũng rất hiểu cho người.” Tần Khai đầu tiên là tán đồng với ý nghĩ của đối phương, nhưng bỗng lời nói xoay chuyển, rằng:

“Nhưng mà, những phi đồ này có khả năng rất lớn là vì nữ nhi của ta mà tới, ta cũng có thể cung cấp cho các người một chút tin tức hữu dụng cho bản án.”

Lăng Đao Nhã nghe vậy, quả nhiên tâm động:

“Tất nhiên Tần tổng đã nguyện ý hiệp trợ, chúng ta tuyệt đối hoan nghênh.”

Tần Khai mỉm cười gật đầu, đang muốn cùng Lăng Đao Nhã rời đi.

“Lăng cảnh quan chờ một chút.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng.

Lăng Đao Nhã quay đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức trả lời, mà là nhìn Vương Hưởng nói:

“Những đạo tặc kia không nhất định là muốn bắt cóc Tần Vận Hàn, có thể là có chút liên quan đến Vương gia chúng ta, người đi cùng xem xem, cũng có thể hiệp trợ phá án.”

“Liên quan chuyện gì đến Vương gia chúng ta?” Vương Hưởng ngây ngẩn cả người.

“Ta vài ngày trước đã nhận được một phong thư đe dọa.” Vương Hạo Nhiên diễn vẻ u sầu lừa người.

Những đạo tặc kia tất nhiên là tới vì Tần Vận Hàn rồi.

Hắn sờ dĩ lừa gạt như vậy.

Thứ nhất, là muốn hóa giải một chút cảm giác khẩn trương của Tần Khai. Bởi vì hắn sợ Tần Khai tự kích động quá mức, trực tiếp cưỡng ép an bài Tiêu Dật Phong đi theo bên cạnh Tần Vận Hàn bảo hộ.

Thứ hai, là muốn cho Vương Hưởng đi tìm hiểu tình tiết vụ án.

Những đạo tặc kia chắc chắn đã được người ta chỉ điểm, nếu như có thể lần theo dấu vết của người sau màn sai sử đám đạo tặc kia để lại.

Như vậy hắn sẽ có thể từ điểm đó, nghĩ biện pháp giải quyết chủ nhân đứng sau.

Bởi vậy, nguy cơ Tần Vận Hàn bị bắt cóc sẽ trực tiếp được giải trừ.

Mà bát cơm bảo tiêu của Tiêu Dật Phong chắc chắn cũng bị đập nát, mất đi cơ hội lưu lại bên người Tần Vận Hàn.

Nghe thấy lời của nhi tử, Vương Hưởng lập tức bưng tỉnh, tưởng nhi tử muốn mình mang đội y tế và đội bảo tiêu theo là do chuyện thư đe dọa.

“Tên vương bát đản nào lại dám đụng đến nhi tử của ta, quả thực là chán sống!”

Vương Hưởng vô cùng tức giận, cũng không hoài nghi lời của Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì đã trên trường kinh doanh thì rất dễ dàng đắc tội với người

khác.

Địch nhân muốn đối phó với mình, chọn ra tay từ con trai mình, việc này thực sự quá bình thường.

“Phần thư đe dọa kia vẫn còn chứ?” Lăng Đoan Nhã ân cần hỏi han, muốn dùng thư đe dọa để tìm ra dấu vết để lại.

“Ta lúc đó xem xong liền ném đi.” Vương Hạo Nhiên đương nhiên không có khả năng lấy ra thư đe dọa.

Lăng Đoan Nhã hơi tiếc nuối một chút, lập tức rời đi cùng Tần Khai và Vương Hưởng.

Do chuyện đạo tặc, các khách mời đều tâm thần không yên.

Buổi thọ yến tốt đẹp cứ như vậy buồn bã tan rã.

Mọi người từ đâu tới đây, thì trở về chỗ đó đi.

Buổi chiều, nghỉ giữa tiết.

Vương Hạo Nhiên nhận được tin nhắn WeChat Phương Hằng gửi.

Là một tấm ảnh chụp bình sứ màu trắng xanh, còn có một dòng chữ:

“Bình sứ Thanh Hoa đời Đường, có hứng thú không?”

Rất rõ ràng, Phương Hằng lại đãi được bảo bối tốt dưới sự giúp đỡ của ngón tay vàng.

Vương Hạo Nhiên không rõ lắm giá trị của những món đồ cổ này, nhưng mà nghĩ đến đồ của nhà Đường, chắc chắn cũng đáng giá không ít tiền.

“Đương nhiên là có hứng thú.” Có người đưa tiền cho mình, Vương Hạo Nhiên làm sao có thể cự tuyệt.

“VẬY HẸN CHỖ GẶP MẶT ĐI, THỜI GIAN ĐỊA ĐIỂM NGƯỜI CHỌN.” Phương Hằng lập tức trả lời tin nhắn.

“Chạng vạng tối lúc 6 giờ, chúng ta gặp nhau ở cổng ra vào của trường Thủy Trạch.”

“Không thành vấn đề.”

Kết thúc trò chuyện với Phương Hằng, Vương Hạo Nhiên gọi một cuộc điện thoại khác.

Cao ốc trụ sở Quốc Sắc Thiên Hương.

Phương Tuyền tối hôm qua đã được nghỉ ngơi khá đầy đủ, ngủ một giấc ngon lành, bởi vậy hôm nay làm việc cũng rất nghiêm túc.

“Chân tổng, đây là bản kế hoạch cho hộp kem dưỡng ẩm mùa mới do Phòng Kế hoạch giao đến, ngài xem qua một chút chứ?” Phương Tuyền đứng trước bàn làm việc, đưa phần tài liệu cho Chân Lệ.

“So với lần trước tốt hơn nhiều.” Chân Lệ lật xem một lượt, khẽ gật đầu, có điều vẫn chưa hoàn toàn hài lòng.

Nàng chỉ vào mấy chi tiết trên bản kế hoạch: “Chỗ này, còn có chỗ này, bảo bên Kế hoạch sửa lại đi.”

“Vâng.” Phương Tuyền ghi nhớ chỗ Chân Lệ nói.

Chân Lệ vẫn tiếp tục xem bản kế hoạch, rõ ràng vẫn đang tìm chỗ thiếu sót trong đó.

Phương Tuyền khẽ đứng thẳng người, kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng lúc này, điện thoại di động của nàng vang lên.

Xem tên người gọi đến, trong lòng Phương Tuyền theo bản năng có chút hoảng loạn.

“Chân tổng, ta muốn đi ra ngoài nhận điện thoại riêng, có thể chứ?”
Phương Tuyền thận trọng hỏi.

“Ngày đầu tiên người làm việc à?” Chân Lệ cau mày hỏi ngược một câu.

Giờ làm việc nhận điện thoại riêng, điều này không phù hợp với quy định.

P @@@

Chương 116: Đồng tử đưa tài Phương Hằng (1)

D Cuộc điện thoại này không tiếp không được, Phương Tuyền do dự một chút, chỉ có thể thẳng thắn nói:

“Là... Là con trai của ngài gọi tới.”

“A, vậy người mau đi nghe điện thoại đi, công việc không quan trọng.” Sắc mặt Chân Lệ lập tức hòa hoãn.

“Cảm tạ Chân tổng.” Phương Tuyền gạt đầu một cái, chạy ra ngoài phòng làm việc nghe điện thoại.

“Đệ đệ người lại đãi được thứ tốt, ta hẹn hẳn giao dịch ở cổng trường.” Đầu bên kia của điện thoại - Vương Hạo Nhiên thẳng vào vấn đề.

“Vậy được, ta sẽ xin nghỉ với Chân tổng, nhưng không biết nàng có đáp ứng hay không.” Công việc của Phương Tuyền có rất nhiều, cộng thêm trước mấy ngày trước đã từng xin nghỉ, bởi vậy mới có chút lo lắng.

“Nếu nàng không đáp ứng, người cứ nói ta cho phép người nghỉ.”

“Được rồi.”

Phương Tuyền nghe xong, lập tức cảm thấy không vấn đề gì nữa.

Lấy trình độ đối yêu chiều nhi tử của Chân Lệ, chút yêu cầu ấy nàng tuyệt đối sẽ đáp ứng.

“Chạng vạng tối 6 giờ, cổng trường học của ta.” Vương Hạo Nhiên báo thời gian địa điểm, rồi lại dặn dò một tiếng:

“Đúng rồi, thời điểm người qua đây, có thể đệ đệ người sẽ sinh nghi, tốt nhất người nên tìm cái cơ thích hợp, để cho đệ đệ người tưởng rằng người trùng hợp gặp được hẳn.”

“Vậy ta giả vờ thay công ty làm việc, đi ngang qua phụ cận trường học?” Phương Tuyền đạo.

“Như vậy đi, lúc người tới đến khách sạn năm sao đóng gói nhiều đồ ăn một chút mà mang tới.” Vương Hạo Nhiên cho một đề nghị.

Giữa trưa ở thọ yến của Mục Tông đã xảy ra chuyện như kia, hẳn

mới chỉ được ăn vài miếng cơm, lúc chiều đói đến hoảng.

“Được, người muốn ăn món gì?” Phương Tuyền hỏi.

“Người xem mà gọi, ta chuyển tiền cho người, vậy nhé.”

Sau khi nói xong, Vương Hạo Nhiên liền đập máy.

Vài giây đồng hồ sau, Phương Tuyền nhận được chuyển khoản WeChat.

Con số là 3 vạn.

Phương Tuyền choáng váng.

Đây chính là cuộc sống của người có tiền sao? Một bữa tối đã phải tốn 3 vạn?!

Kết thúc trò chuyện cùng Phương Tuyền, Vương Hạo Nhiên nhân lúc còn chút thời gian, thế là gọi một cú điện thoại cho Vương Hưởng.

“Thế nào, đám đạo tặc kia đến cùng đến vì ai?” Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

“Không phải nhằm vào nhà chúng ta, là hướng về phía Tàn Khai, kế hoạch muốn bắt cóc Tàn Vận Hàn.” Vương Hưởng đáp lại.

“A, thì ra là như thế.” Vương Hạo Nhiên giả vờ bình tĩnh, lập tức hỏi tiếp:

“Vậy người làm chủ bọn đạo tặc là ai?”

“Cái này thì không biết, người đứng sau rất cẩn thận, chỉ phái người đứng giữa ra bàn bạc với bọn chúng, những đạo tặc kia đừng nói là chưa thấy người đứng sau, mà đến cả việc giáp mặt trực tiếp với

người đứng giữa còn không có, đều chỉ nói qua online.”

“Như vậy nói cách khác, manh mối hoàn toàn bị đứt đoạn...” Vương Hạo Nhiên thở dài một tiếng.

“Cũng không hoàn toàn là như vậy.”

“Là sao?”

“Những đạo tặc kia mặc dù chưa thấy qua người, nhưng có biết người đứng giữa kia có ngoại hiệu là Điều Hâu, cục cảnh sát bên kia sau khi hỏi thăm đã biết được, tên Điều Hâu này là người dưới tay Hắc Mẫu Đan.”

“Hắc Mẫu Đan là ai?”

“Một nam nhân tâm còn ác hơn nữ nhân, thế lực ngầm của hắn rất nổi tiếng trong thành phố Thanh Linh, là nhân vật người ta vừa nghe đã sợ mất mật, có điều mấy năm gần đây dần dần tẩy trắng, bắt đầu làm chút kinh doanh hợp pháp.”

“Hắc Mẫu Đan này thường hoạt động ở đâu?”

“Đường 19 bên kia của thành phố Thanh Linh có một quán bar của Hắc Mẫu Đan, là do nàng mở, bình thường, buổi tối nàng ta cũng sẽ ở nơi đó.” Vương Hạo Nhiên trả lời xong, chợt có chút hiếu kỳ:

“Nhi tử bảo bối, người hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Vương Hạo Nhiên hàm hồ đáp lại, chuông vào học vừa vạng vang lên, hắn liền nói:

“Ta phải vào lớp rồi, trước không tán gẫu nữa, bái bai.”

“Tạm biệt, nhi tử bảo bối.”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên trở lại chỗ ngồi trong phòng học, như có điều suy nghĩ.

Dựa theo Vương Hưởng nói, chủ nhân màn bắt cóc Tần Vận Hàn phải có liên quan với Hắc Mẫu Đan.

Dù là người sau màn không phải Hắc Mẫu Đan, nhưng Hắc Mẫu Đan với thân phận bối cảnh như vậy, chắc chắn đã từng gặp qua người sau màn.

Muốn giải quyết triệt để phiền phức của Tần Khai, đập nát bát cơm bảo tiêu của Tiêu Dật Phong, Hắc Mẫu Đan kia là một nhân vật rất quan trọng.

“Xem ra phải đi một chuyến đến quán bar của Hắc Mẫu Đan.”

Vương Hạo Nhiên âm thầm hạ quyết tâm.

Nghĩ như vậy, hắn cũng mở ra giao diện thuộc tính, kiểm tra một hồi điểm phản phái.

Quán bar Hắc Mẫu Đan kia nói không chừng là chỗ đàm rông hang hỏ, muốn đi tốt nhất vẫn nên tặng một ít thực lực.

Điểm phản phái lại góp nhặt được đến 3200.

Vương Hạo Nhiên tiêu 3000 điểm phản phái, đổi lại 6 năm nội công.

Lúc này giao diện thuộc tính cũng xuất hiện biến hóa.

【 Túc chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【Giá trị chiến lực: 1099】

【 Giá trị mị lực: 268】

【 Hào quang phản phái: 736】

【 Điểm phản phái: 200】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại Sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần, kỹ năng diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh, thấu thị, độc thuật cao cấp, kỹ thuật hacker đỉnh cấp, 18 năm nội công 】

Giá trị chiến lược đã là tăng trưởng đến 1099, mức tăng vô cùng lớn.

Tổ chất thân thể, năng lực phản ứng, tốc độ xuất thủ của Vương Hạo Nhiên đều được cường hóa rất nhiều.

Trong 30m, dù là đối mặt với địch nhân cầm trong tay vũ khí nóng, hấn cũng có thể kịp thời tránh khỏi, nhẹ nhàng như thường đến gần địch nhân, giải quyết sạch sẽ gọn gàng.

—

Chạng vạng tối, còn vài phút trước lúc 6 giờ.

Vương Hạo Nhiên đứng hẹn đi tới cổng trường học.

Một chiếc xe gọi thuê cùng một chiếc Ferrari gần như đồng thời dừng lại ở cổng trường.

Từ trong xe gọi thuê, Phương Hằng bước xuống.

Từ trong xe Ferrari, Phương Tuyền bước xuống.

“Tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây? Lại còn đi chiếc xe ngẫu thế?!”
Phương Hằng kinh ngạc nói.

Phương Tuyền mở nắp trước của Ferrari, để lộ ra một vài cái hộp được đóng gói tinh xảo:

“Lão bản của ta bảo ta đưa cơm cho nhi tử nàng, để cho tiện, lão bản liền bảo ta lái xe của nàng.”

Nàng giải thích một chút, sau ra vẻ hiếu kỳ hỏi đệ đệ:

“Người thì sao, tới nơi này làm gì?”

Phương Hằng ra hiệu về phía cái bình cao khoảng 2 tấc (66,66cm) bọc vải mềm được hẩn ôm trong lòng, mừng khắp khởi:

“Ta lại đãi được một bảo bối, lần trước hẩn nói với ta, về sau đào được bảo bối hẩn sẽ thu, ta không phải đang đến giao dịch với hẩn ư.”

T @@@

Chương 117: Đồng tử đưa tài Phương Hằng (2)

zĐang lúc nói chuyện, Phương Hằng lườm Vương Hạo Nhiên một cái.

Phương Tuyền nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của đệ đệ, trong lòng nhịn không được thở dài, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ vui vẻ cười cười.

Wương Hạo Nhiên thu vào trong mắt hai biểu cảm khác nhau của hai

tỷ lệ, âm thầm nở nụ cười, sau đó nghiêm mặt hỏi Phương Hằng:

“Mở ra cho ta nhìn một chút.”

Phương Hằng để vải mềm trên đất, tiếp đó lại thận trọng đặt cái bình lên phía trên.

Vương Hạo Nhiên ngồi xổm xuống, làm bộ nghiên cứu đồ, tựa như đang phán đoán thật giả trong đó.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi lên tiếng:

“Chính xác là sứ Thanh Hoa đời Đường, người nói cái giá đi.”

Những thông tin này tất cả đều do Phương Hằng nói, hắn chẳng qua là thuật lại một lần.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, hắn thật sự không hiểu giám bảo.

“Ta đã hỏi qua người trong nghề, bình sứ Thanh Hoa này giá thị trường khoảng 800 vạn.” Phương Hằng nói.

“800 vạn?!” Phương Tuyền nhin không được thất thanh.

Độ đệ này của mình thật là điên rồ, khẩu vị là càng lúc càng lớn, cái bình này còn muốn 800 vạn?

Vương Hạo Nhiên thần sắc như thường, thậm chí còn thềm vui mừng.

Bởi vì cái bình này càng quý, hắn kiếm lời được càng nhiều.

“Chúng ta về sau cần phải hợp tác lâu dài, người cảm thấy lấy giá thị trường bán cho ta, vậy thích hợp ư?” Vương Hạo Nhiên không giống như lần trước thoải mái đáp ứng, mà chuyển sang trả giá.

Bởi vì sợ dễ dàng quá, Phương Hằng lại bởi vậy sinh nghi.

“Người ra cái giá đi, ta xem xem có thể tiếp nhận hay không.”
Phương Hằng do dự một chút rồi nói.

“750 vạn.” Vương Hạo Nhiên ra một giá bót.

“50 vạn nhiều quá, ta chỉ có thể bót 20 vạn.”

“Chúng ta mỗi người lùi một bước, 770 vạn thì sao?”

Phương Hằng trầm mặc mấy giây mới gật đầu: “OK.”

Mặc dù sứ Thanh Hoa này có giá thị trường là 800 vạn, nhưng thật sự phải bán đi theo giá thị trường thì cần có thời gian nhất định, chịu thiệt 30 vạn để nhanh chóng bán ra vẫn tính là không tệ.

Dù sao đối phương đã đáp ứng thu mua dài kỳ, chút thiệt hại nhỏ này Phương Hằng vẫn có thể tiếp nhận.

“Vậy ta chuyển khoản cho người.”

Thấy Phương Hằng đáp ứng, Vương Hạo Nhiên bắt đầu thao tác trên điện thoại.

Qua một hồi lâu vẫn không thể hoàn thành chuyển khoản.

“Tài khoản này của người có phải có vấn đề hay không, tiền không chuyển vào được.” Vương Hạo Nhiên nói.

“Sao có thể.” Phương Hằng lập tức nghi ngờ:

“Người không phải là muốn gạt sứ Thanh Hoa của ta chứ?”

“Người hỏi tỷ người xem, tài sản nhà ta bao nhiêu, chỉ 770 vạn ta

cần phải gạt người?” Vương Hạo Nhiên cười gằn.

“Tiểu Hằng, có thể là tài khoản của người thật sự xuất hiện vấn đề.”
Phương Tuyền nói giúp vào.

“Đây không có khả năng, gần đây ta còn lấy tiền, mọi thứ đều bình thường mà.” Phương Hằng không hiểu.

“Như vậy đi.” Vương Hạo Nhiên cảm thấy thời cơ đã đến, thế là đề nghị:

“Ta chuyển tiền cho tài khoản tỷ tỷ người xem thế nào.”

“Được, người mau thử xem.” Phương Hằng không chút do dự gạt đầu.

Thấy Phương Hằng đáp ứng, Vương Hạo Nhiên lập tức thao tác như thường trên điện thoại di động.

Không đến 10 phút, 770 vạn thuận lợi gửi vào tài khoản của Phương Tuyền.

Vì để cho Phương Hằng tin tưởng, số tiền này Vương Hạo Nhiên gửi thật.

“Đệ đệ, người xem, ta nhận được tiền rồi.” Phương Tuyền đưa thông báo nhắc nhở của ngân hàng trong điện thoại di động bày ra cho Phương Hằng nhìn.

“Nhận được là tốt rồi.” Phương Hằng hoàn toàn yên lòng, đưa tay ra với Vương Hạo Nhiên:

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ!” Nội tâm Vương Hạo Nhiên thầm buồn cười, đưa tay nắm chặt tay.

“Tỷ tỷ, cơm đã đưa xong, chúng ta cùng đi đi.” Phương Hằng nhìn Ferrari dừng ở ven đường, hết sức động tâm, muốn thử cảm giác ngồi siêu xe một chút.

Thậm chí trong lòng còn suy nghĩ, mình sẽ tìm thời gian cũng đi mua đi một chiếc Ferrari.

“Đệ đệ, người đi về trước đi, ta đưa xong cơm còn có một số việc phải ra ngoài xử lý một chút.” Phương Tuyền uyển chuyển từ chối đề nghị của đệ đệ.

Xe này là của Chân Lệ, lại có thêm Vương Hạo Nhiên ở đây, nàng cũng không muốn dùng đến Ferrari chở người.

Bởi vì nàng sợ đệ đệ tay chân vụng về, làm cho xe hỏng, quay đầu Chân Lệ tìm hấn gây phiền phức.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, TỰ TA ĐÓN XE ĐI.” Phương Hằng cũng hiểu tỷ tỷ khó xử, bởi vậy cũng không bắt ép.

Một chiếc xe taxi vừa vọt đi ngang qua, Phương Hằng đưa tay ngăn lại, rất nhanh đã biến mất ở bên trong tầm mắt Phương Tuyền.

“Ta đi ngân hàng gần đây gửi trả lại tiền cho người.” Phương Tuyền đạo.

Tài khoản ngân hàng của nàng là loại bình thường, tốc độ chuyển khoản online còn lâu mới bằng tài khoản khách hàng đỉnh cấp của Vương Hạo Nhiên, bình thường đều được xử lý trong vòng 24h.

Trong thẻ có một số tiền lớn như vậy, Phương Tuyền cảm giác người căng thẳng hơn rất nhiều, bởi vậy muốn đi ngân hàng gần đây, nhanh chóng gửi trả 770 vạn cho Vương Hạo Nhiên.

“Người chờ một lúc, ta ăn cơm xong cùng người đi.”

“A?” Phương Tuyền khó hiểu.

“Bảo người chờ ở đây một lúc, người đã không vui rồi?” Vương Hạo Nhiên trách cứ một chút.

“Không... Không phải.” Phương Tuyền nhanh chóng lắc đầu.

Nàng vẫn rất có đạo đức, nhận chỗ tốt của Vương Hạo Nhiên, vẫn nên cam tâm chịu mệt.

“Người trông bình sứ Thanh Hoa này đi, ta gọi tài xế tới lấy.”

“Vậy ý người là, chờ tài xế lấy đi cái bình này rồi, ta liền có thể rời đi, phải không?”

“Dĩ nhiên không phải, người đợi ta đi ra, ta còn có chuyện nói với người.”

“A, được rồi.”

Vương Hạo Nhiên xách theo đồ ăn, đi về phòng học.

“Người cầm thứ gì vậy?”

Đi tới cửa phòng học, đang ở ban công hành lang cạnh cửa ra vào ngắm phong cảnh - Tần Vận Hàn, hiếu kỳ hỏi Vương Hạo Nhiên.

Tần Vận Hàn vốn đang ở hành lang ban công phòng học bên kia ngắm cảnh, nhưng mà thấy Vương Hạo Nhiên từ dưới lầu đi lên, thế là quỷ thần xui khiến đi tới đường vào lớp của Vương Hạo Nhiên.

“Ta hôm nay không muốn ăn ở nhà ăn, cho nên bảo người gói một chút đồ ăn từ khách sạn đưa tới.” Vương Hạo Nhiên giải thích một

chút, theo lễ hỏi:

“Người ăn cơm chưa, muốn cùng nhau ăn không?”

“Có chứ, ta còn chưa có ăn đâu!” Tần Vận Hàn không kịp chờ đáp ứng.

“Vận Hàn tử, sao người chạy đến tới nơi này?” Mục Chiêu Chiêu bỗng nhiên từ đằng xa đi tới, nghi hoặc hỏi.

“Bên này tầm nhìn rộng, thuận tiện nhìn cảnh dưới lầu hơn.” Tần Vận Hàn nói hươu nói vượn.

c @@@

Chương 118: Hai hoa khôi đều là Giám Vương

“Vậ à?” Mục Chiêu Chiêu đứng ở vị trí Tần Vận Hàn nhìn mấy lần, hoàn toàn không có cảm giác như thế.

“Nếu người cũng chưa ăn, vậy đi vào lớp ta ăn chung đi.” Vương Hạo Nhiên nói với Tần Vận Hàn.

“Vận Hàn tử, người không phải cùng ta đi ăn ở nhà ăn rồi ư?” Mục Chiêu Chiêu không rõ tình hình, lập tức buột miệng ngạc nhiên hỏi.

Tần Vận Hàn xấu hổ, dùng ánh mắt liếc hảo tử muội, tức giận nói:

“Ta chưa ăn no, muốn ăn thêm một chút, có vấn đề gì không?!”

“Không có không có, nói vậy ta cũng chưa ăn no.” Mục Chiêu Chiêu sờ lên bụng của mình, ra hiệu.

“Đồ ăn rất nhiều, nếu không thì, người cũng cùng đi?” Vương Hạo Nhiên nói.

“Được nha!” Mục Chiêu Chiêu lập tức gật đầu.

Wương Hạo Nhiên đi tới phòng học, ghép mấy cái bàn lại với nhau thành bàn ăn đơn giản.

Mở hộp đóng gói ra, mùi thức ăn bên trong toàn bộ bay ra.

Chỉ một thoáng, mùi thơm bay tứ phía.

“Thịnh soạn vậy?!”

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu đều kinh ngạc một chút.

Những thức ăn này so với thọ yến trưa hôm nay không kém chút nào.

Wương Hạo Nhiên cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn chuyển 3 vạn đồng cho Phương Tuyền, một phần nhỏ là tiền mua đồ ăn, một phần lớn còn lại là phí chạy chân cho Phương Tuyền.

Nhưng mà Phương Tuyền cũng rất ngay thẳng, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên muốn ăn bữa tối hào hoa, bởi vậy nàng cũng không có suy nghĩ cắt xén miếng béo bở, mà là xài hết 3 vạn đồng.

【Đinh, tức chủ để cho một trong những nữ chính Hứa Mộ Nhan

sinh ra cảm xúc ghen tuông, thu được 200 điểm phản phái!】

Đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống, khiến cho Vương Hạo Nhiên sửng sờ một chút.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Hứa Mộ Nhan trở về phòng học.

Hả, Giám Vương cố lên, kiếm thêm thêm cho ta điểm phản phái đi!

Vương Hạo Nhiên thâm hô trong lòng, mặt ngoài lại giả vờ như không có chú ý tới Hứa Mộ Nhan, tiếp tục cùng Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu dùng cơm.

“Duyên nữ nhân của tên này thật đúng là tốt.” Hứa Mộ Nhan hừ nhẹ lắm bầm một tiếng.

Bạn cùng lớp - Ôn Tĩnh trêu ghẹo nói:

“Hứa hoa khô ghen rồi à?”

Lòng nàng tương đối rộng, lại mùi phần si mê Vương Hạo Nhiên, trông thấy Vương Hạo Nhiên bị mỹ nữ theo đuổi nhiều như thế, vậy càng chứng minh Vương Hạo Nhiên ưu tú.

Ôn Tĩnh chẳng những không chút ghen nào, còn có chút vui vẻ.

“Ai ghen, ta mới không ghen.” Hứa Mộ Nhan hoàn toàn mạnh miệng như trước.

“Người đẹp như vậy, lại không thua các nàng, người tiến tới đi, bằng không hoa khô lớp chúng ta bị hoa khô lớp khác hẫng tay trên, mặt mũi của người sẽ để ở đâu?” Ôn Tĩnh nhin không được giật dây.

Hứa Mộ Nhan nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu là người lớp khác, các nàng chạy đến lớp mình cùng Vương Hạo Nhiên dùng cơm, đều không cảm thấy ngượng ngùng, mình còn sợ gì?

Nghĩ như vậy, Hứa Mộ Nhan cũng đi về phía bàn của Vương Hạo Nhiên.

“Nhìn người ăn ngon như vậy, ta cũng đói bụng rồi.” Hứa Mộ Nhan lộ ra nụ cười ngọt ngào, nói với Vương Hạo Nhiên.

“Người cũng muốn ăn sao? Nhưng mà không có đĩa.”

Phương Tuyền cầm ba bộ bát đĩa đến, đều đã dùng hết.

Hứa Mộ Nhan hít sâu một hơi, trực tiếp không thèm đếm xỉa, mở miệng cười nói:

“Ta muốn ăn chân giò hầm đu đủ, người gấp cho ta được không?”

“A... Được.” Vương Hạo Nhiên bị lời Hứa Mộ Nhan làm cho choáng váng, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, dùng đĩa của mình gấp miếng một miếng đu đủ và một miếng chân giò, đưa đến bên miệng nhỏ của Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan ưu nhã nhấm nuốt, tung tăng nói:

“Ăn ngon thật đấy, ta còn muốn ăn.”

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Nhan.

Ngày hôm nay Giám Vương khác thật đấy, trong phòng học nhiều người như vậy, nàng da mặt mỏng thế mà chủ động như vậy.

Chẳng lẽ là bị Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu kích thích?

Tần Vận Hàn vốn đang ăn rất vui vẻ, nhưng quả thực đã bị Hứa Mộ Nhan làm cho mệt lòng, nàng nhịn không được ghen ghét nói:

“Các người cũng không phải bạn trai bạn gái, người bảo Vương Hạo Nhiên gấp thức ăn cho người ăn, người có biết xấu hổ hay không?”

【Đinh, tức chủ làm một trong những nữ chính Tần Vận Hàn sinh ra cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái!】

Vương Hạo Nhiên vừa mừng vừa sợ, Giám Vương mới đã được sinh ra!

“Chúng ta mặc dù không phải bạn trai bạn gái, nhưng là bạn rất thân, gấp miếng thức ăn thôi mà, làm phiền người điều gì sao?”

Đối mặt với Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan cũng không cam chịu yếu thế đánh trả.

“Không làm phiền ta, nhưng ta chỉ muốn nói một câu, không được sao?” Tần Vận Hàn đối chọi gay gắt.

“Vậy người nói của người, ta xem như không nghe thấy vậy.” Hứa Mộ Nhan khẽ hừ một tiếng, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cười tủm tỉm nói:

“Ta còn muốn miếng đu đủ.”

“Được rồi, ta gấp cho người.” Vương Hạo Nhiên dùng đũa đi gấp thức ăn.

Tần Vận Hàn lần này không nói thêm gì, nhưng mặt vẫn có khó chịu.

【Đinh, tức chủ khiến một trong những nữ chính Tần Vận Hàn sinh ra cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái!】

Hứa Mộ Nhan ăn xong mấy miếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Vận Hàn tử, người cũng ăn nhiều đu đủ một chút đi, cái này tốt cho dáng người nhất.”

Mục Chiêu Chiêu trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên bất thành linh nói một câu, hơn nữa còn cầm đĩa kẹp mấy miếng đu đủ lớn bỏ vào chén Tần Vận Hàn, miễn cho bị Hứa Mộ Nhan ăn hết.

“Chiêu Chiêu, người không biết nói chuyện cũng không cần phải nói đâu...” Tần Vận Hàn tức muốn mắt trợn trắng.

Dáng người mình thoát nhìn là không tốt bằng Hứa Mộ Nhan, ăn nhiều đu đủ có lẽ có thể bù lại một chút, thế nhưng điều này cũng không thể nói ra trước mặt mọi người.

Ta còn thể hiện chắc?!

“Ta ăn no rồi, không ăn nữa đâu, vẫn nhường cho người có nhu cầu ăn thôi.” Hứa Mộ Nhan thu sắc mặt Tần Vận Hàn vào trong mắt, cố gắng nín nhịn không cười ra tiếng, quay đầu nói với Vương Hạo Nhiên.

“Người lớn lắm hả? Có so được với nàng ấy không!” Tần Vận Hàn tức quá thể, trực tiếp níu lấy Mục Chiêu Chiêu đứng lên, đồng thời đẩy sang đứng cạnh Hứa Mộ Nhan.

Mục Chiêu Chiêu là F, nữ nhân bình thường có thể không so được.

Hứa Mộ Nhan là ở giữa C và D.

“Ta tự biết không bằng, có điều trên không lo thì dưới lo làm quái gì.” Hứa Mộ Nhan nói xong, cũng không dừng lại lâu, tâm trạng tốt, trực tiếp đi về phía Ôn Tĩnh.

v @@@

Chương 119: Đi bar

zTần Vận Hàn tức đến mức hàm răng ngứa ngứa.

“Vận Hàn tỷ, ta có thể ngồi xuống được chưa?” Trong miệng Mục Chiêu Chiêu vẫn đang nhai đồ ăn, nói làm bằm.

“Cái mông mọc ở trên người người, muốn ngồi thì tự mình ngồi đi.” Tần Vận Hàn hận sắt không thành thép liếc nhìn Mục Chiêu Chiêu.

Hứa Mộ Nhan vừa rời mắt mình, khuê mặt lớn mà không có não không giúp mình đáp trả thì thôi, lại còn đâm vào nhược điểm của mình, làm cho Hứa Mộ Nhan chê cười.

Thật đúng là đồng đội như heo!

“Vận Hàn tỷ, bớt giận, ăn nhiều đu...” Mục Chiêu Chiêu lên tiếng an ủi, nói còn chưa hết câu, Tần Vận Hàn lại dùng mắt to trừng nàng.

Mục Chiêu Chiêu nhanh chóng ngậm miệng, cầm đầu ăn tiếp.

Tần Vận Hàn thu hồi ánh mắt, hận thù nhìn chằm chằm mấy miếng đu đủ kia, lập tức quyết định, trực tiếp chọn ra đu đủ trong đó, một hơi nuốt vào toàn bộ.

Nàng cũng biết dáng người mình hiện tại không xuất chúng, trước đó nàng cũng thấy rất mình bình thường, mặc dù Mục Chiêu Chiêu

thường nói nàng ăn nhiều đu đủ, nhưng mà nàng căn bản không coi là chuyện đáng chú ý.

Dưới cái nhìn của nàng bản thân nàng vui vẻ hài lòng là được rồi, tại sao cần tận lực thay đổi bản thân nữa làm gì.

Dáng người càng xuất chúng, thì sẽ chỉ hấp dẫn mấy tên nam sinh thói tha dò xét mà thôi.

Nàng không vui đâu.

Mà bây giờ, nàng lại là có xúc động cấp thiết muốn nhanh chóng nâng cao dáng người của mình lên.

Nàng cũng muốn biến thành đại nữ nhân.

Loại 36D kia!

Ai, Vận Hàn tử điên rồi điên rồi...

Mục Chiêu Chiêu ở bên cạnh thở dài.

Nàng tuy có chút khờ, cũng không quá biết nói chuyện, nhưng lại có thể nhìn ra Tần Vận Hàn rõ ràng xem Hứa Mộ Nhan như tình địch.

Vận Hàn tử xem ra là mới biết yêu, đang muốn vì Vương Hạo Nhiên mà thay đổi...

Nhưng mà, Vương Hạo Nhiên này thật ra cũng rất ưu tú, dáng dấp đẹp trai, gia thế lại tốt, còn dũng cảm như vậy, sức hút bạn trai tăng mạnh.

Nghĩ như vậy, Mục Chiêu Chiêu cũng không nhịn được đánh giá Vương Hạo Nhiên thêm vài lần.

Trong phòng học có một chút bạo động.

Lớp học này vốn đã có một hoa khôi, bây giờ lại thêm hai hoa khôi nữa.

Ba vị hoa khôi Thủy Trạch, hôm nay thế mà cùng ở trong một phòng học, hơn nữa còn vây quanh Vương Hạo Nhiên.

Một đám nam sinh ước ao ghen tị với Vương Hạo Nhiên.

Còn nữ sinh thi hận bản thân không đủ đẹp, nếu không họ cũng sẽ có thể thân cận với hotboy như thế.

Dùng xong bữa tối, Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu chủ động việc thu dọn tàn cuộc.

Vương Hạo Nhiên cũng vui vẻ thoải mái, thừa dịp còn khoảng thời gian nữa tới giờ tự học buổi tối, hắn đi ra cổng trường học.

Phương Tuyền vẫn đang cổng trường chờ, dáng vẻ dựa xe như không chốn nương tựa.

“Đi thôi.” Vương Hạo Nhiên chui vào ghế lái phụ của Ferrari.

“Đi đâu?” Phương Tuyền cũng đuối kịp vào trong xe, mờ mịt hỏi.

“Người lái đổi tất chân à, chất lượng thế nào?” Ánh mắt Vương Hạo Nhiên dờ xuống, cười híp mắt nói một câu.

Phương Tuyền khẽ giật mình, bắt đầu khởi động Ferrari.

Không cần Vương Hạo Nhiên nói, nàng cũng biết nên đi chỗ nào.

Có một số việc, có lần thứ nhất, lại có lần thứ hai, như vậy sẽ có thể có vô số lần.

Phương Tuyền hiện tại cũng không bài xích nữa.

.....

【 Đỉnh, tức chủ cướp đoạt một trong những nữ chính Phương Tuyền, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -25, hào quang nữ chính của Phương Tuyền -25, hào quang phản phái của tức chủ +50!】

...

Còn vài phút đến lúc tan học tự học buổi tối.

Vương Hạo Nhiên không đợi tiếng chuông vang lên đã thu dọn rồi rời khỏi lớp học.

Với quan hệ của hắn và Tống Trinh Vũ, tan học sớm vài phút hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Ra phòng học rồi, Vương Hạo Nhiên cầm chìa khoá Ferrari đi ra cổng trường.

Chiếc Ferrari này là Phương Tuyền đưa.

Vương Hạo Nhiên quyết định buổi tối sẽ đến quán bar của Hắc Mẫu Đan một chuyến, nhưng lại không muốn cho Vương Hưởng biết, miễn khiến hắn lo lắng, cho nên cũng không định bảo tài xế đưa mình đi.

Thế là lưu xe lại, để cho Phương Tuyền tự đón xe về công ty.

Ngày nghỉ, Vương Hạo Nhiên đã đi thi bằng lái, kinh nghiệm không thể nói là chuyên gia, nhưng lái bình thường thì không có vấn đề.

Có điều ngay khi Vương Hạo Nhiên đi tới cổng trường, liền trông thấy Tần Vận Hàn đang cầm một hộp chuyển phát nhanh từ phòng an ninh đi ra.

Tần Vận Hàn rõ ràng sợ hết hồn, theo bản năng giấu cái hộp nhỏ ở phía sau, lập tức nở nụ cười:

“Vương Hạo Nhiên, còn chưa có tan học, người muốn đi à.”

“Đúng vậy, ta có chút chuyện, cho nên tan trước.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng giải thích.

“Ừm.” Tần Vận Hàn gật đầu một cái, bỗng nhiên liếc chìa khóa xe Ferrari trong tay Vương Hạo Nhiên, ranh mãnh nói:

“Chính người lái xe à, là muốn đi đâu thế?”

“Về nhà thôi, còn có thể đi đâu.”

“Ta còn lâu mới tin, người về nhà bình thường đều do tài xế tới đón, hôm nay lại tự mình lái xe, khẳng định có vấn đề!” Tần Vận Hàn nghi ngờ đoán mò.

“Được rồi, kỳ thực ta là cảm thấy cả ngày học tập có hơi khó chịu, cho nên muốn tìm một chỗ thư giãn.” Vương Hạo Nhiên nửa thật nửa giả đáp lại.

“Đi chỗ nào, mang ta đi chung đi, gần đây ta cũng cảm thấy thật bức bối.” Tần Vận Hàn mặt mày ủ dột.

Vương Hạo Nhiên nhất thời do dự.

Hắn nhưng đang đi làm chính sự, nếu mang theo Tần Vận Hàn thì có chút không tiện.

“Ta dự định đi bar, địa phương này không thích hợp với người,

người vẫn nên không đi thì hơn.” Vương Hạo Nhiên muốn nàng biết khó mà lui.

“Ta đã lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ chưa từng đi bar, mang ta đi mang ta đi đi!” Tần Vận Hàn chẳng những không lùi bước, ngược lại còn có hứng thú hơn.

“Nếu người thật sự muốn thì có thể, nhưng mà việc này nhất định phải giữ bí mật.”

Nhìn Tần Vận Hàn có hứng thú như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng không phản đối, chỉ là dặn dò một tiếng.

Mang Tần Vận Hàn đi bar, mặc dù có chút không tiện.

Nhưng đây cũng là cơ hội tốt có thể đơn độc chung đụng với Tần Vận Hàn.

Hơn nữa nơi như quán bar tốt xấu lẫn lộn, nếu như gặp phải mấy tên côn đồ làm gì Tần Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên còn có thể ra tay đuổi tiểu lưu manh làm anh hùng cứu mỹ nhân, từ đó giành được hảo cảm của Tần Vận Hàn.

“Nếu cha ta biết ta đi nơi đó, đoán chắc sẽ mắng chết ta, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ giữ bí mật, ngoắc tay nhé!” Tần Vận Hàn đuổi ra đầu ngón út.

L @@@

Chương 120: Quán bar Hắc Mẫu Đan

↳ Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất trẻ con, nhưng vẫn miễn cưỡng ngoắc tay với nàng.

Hai người cùng nhau ra cổng trường.

“Trong tay người cầm cái gì thế?” Vương Hạo Nhiên thấy nàng che giấu cái hộp chuyển phát nhanh, không khỏi có chút hiếu kỳ.

“Chuyển phát nhanh thôi.”

“Ta đương nhiên biết là chuyển phát nhanh, ta hỏi người bên trong là cái gì.”

Hộp chuyển phát nhanh có nhãn hiệu tiếng Anh, nhưng Vương Hạo Nhiên chưa từng gặp qua.

“Đồ ăn vặt, là đồ ăn vặt.” Tần Vận Hàn nói.

Vương Hạo Nhiên còn lâu mới tin.

Tần Vận Hàm tan học sớm, rõ ràng là để lấy chuyển phát nhanh.

Nếu là đồ ăn vặt, nàng không thể che giấu như vậy.

Vương Hạo Nhiên lập tức dùng thấu thị kiểm tra một hồi.

Lúc này mới phát hiện trong hộp chuyển phát nhanh là quần áo.

Quần áo lót.

Dựa theo ABCDE, có vẻ như là cấp B, đây là cấp thường thấy nhất của nữ nhân phương Đông.

Rõ ràng chính là số đo Tần Vận Hàn mặc.

Màu sắc là màu đen.

Màu đen đại biểu cảm giác mị hoặc và thần bí.

Thiên kim đại tiểu thư này mặt ngoài điêu ngoa tùy hứng không thèm nói đạo lý, nội tâm lại cuồng nhiệt như thế...

Một chiếc Ferrari màu đỏ phi nhanh trên đường, ước chừng hai mươi phút sau, nó dừng lại trước cửa một quán bar.

Cửa xe mở ra, một đôi tuấn nam mỹ nữ giá trị nhan sắc tăng mạnh từ trong đi ra.

Siêu xe, tuấn nam mỹ nữ, tổ hợp nổi bật làm người khác chú ý.

Hai người này dĩ nhiên chính là Vương Hạo Nhiên và Tần Vận Hàn.

Thấy siêu xe dừng lại, một tiểu đệ ở bãi đậu xe lập tức đi tới, cung kính hỏi thăm có cần giúp đậu xe hay không.

Quán bar cực kỳ phát đạt, Vương Hạo Nhiên đi ngang qua đều không có nhìn thấy chỗ đậu xe.

Hắn trực tiếp ném chìa khoá ra, tiện tay cho tiền bo mấy trăm đồng, để cho tiểu đệ bãi đậu xe đi đậu xe.

Đứng ngoài cửa quán bar, Vương Hạo Nhiên có thể nghe thấy tiếng âm nhạc vang dội và mùi rượu bay bay.

Wang Hạo Nhiên không lập tức đi vào, mà là mở miệng nói với Tần Vận Hàn:

“Ta có thể nắm tay của người không?”

“A?” Tần Vận Hàn trực tiếp bị hỏi ngây ngẩn cả người.

“Trong quán bar đầu đường xá chợ nhiều, chúng ta nắm tay đi vào, người khác sẽ cho rằng chúng ta là người yêu, như vậy thì sẽ không có người bắt chuyện quấy rối người.” Vương Hạo Nhiên mặt không đổi sắc lừa gạt.

“Được, tốt, vậy theo lời người.” Tần Vận Hàn thẹn thùng gật đầu một cái.

Nhìn thấy Tần Vận Hàn đáp ứng, Vương Hạo Nhiên cũng đưa tay giữ lấy cái tay nhỏ yếu đuối lại mềm như không xương của nàng.

Vương Hạo Nhiên rõ ràng cảm thấy được cái tay nhỏ bé khấn trương run một cái.

【Đinh, tức chủ lay động trái tim nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 100 điểm phản phái!】

“Chúng ta đi vào thôi.”

Vương Hạo Nhiên kéo Tần Vận Hàn đi vào trong quán bar.

Không khí tràn ngập mùi cồn, bên tai là tiếng nhạc chấn động màng nhĩ, trước mắt là ánh đèn đong đưa khiến mắt người ta hoa lên.

Sàn nhảy ở trong quán bar, có rất nhiều nam nữ đang đứng đưa nhảy múa.

Vương Hạo Nhiên mang theo Tần Vận Hàn đến chỗ bàn thấp* ngồi, tiểu muội bán rượu lập tức đi tới, hỏi hai người cần rượu gì.

*tán đài: chỉ chỗ ngồi trong góc tương đối xa với sàn nhảy/trung tâm

của quán bar, phân biệt với bàn cao có ghế đẩu, quầy bar và gian ngồi riêng.

Tần Vận Hàn vừa mới đến, cũng không biết có những rượu gì.

Vương Hạo Nhiên kỳ thực rất muốn giúp Tần Vận Hàn làm chủ, giúp nàng gọi một ly rượu độ cồn cao, đem nàng chuốc say.

Nhưng mà đáng tiếc, hấn tới đây là có chính sự muốn làm, cho dù thành công chuốc say Tần Vận Hàn, nhưng cũng không thể lập tức mang nàng rời đi.

Nói không chừng còn cho hấn thêm phiền phức.

Vương Hạo Nhiên không thể không tạm thời từ bỏ suy nghĩ này, chỉ chọn hai chén rượu độ cồn thấp.

Tiểu muội bán rượu rất nhanh đã mang đồ uống tới.

Tần Vận Hàn cứ như người đến từ tương lai, hiếu kỳ như trẻ con, vừa uống vừa hết nhìn đông tới nhìn tây.

Dáng người cao gầy, giá trị nhan sắc tăng mạnh, bộ dáng thanh thuần hút người - Tần Vận Hàn đã hấp dẫn không ít ánh mắt mê sắc xung quanh.

Có điều không người đi lên bắt chuyện.

Vương Hạo Nhiên không khỏi có hơi phát sầu.

Mẹ nó, trong quán bar không phải có rất nhiều lưu manh à? Mau tới làm gì Tần Vận Hàn đi.

Bằng không thì ta anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào được?

Chẳng lẽ là do ta làm vướng bận!

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên giả vờ đi vệ sinh một chuyến, vụng trộm quan sát Tần Vận Hàn.

Nhưng chờ một hồi lâu, như trước vẫn là không người tới hành động với Tần Vận Hàn.

Chậc!

Khoảnh khắc anh hùng cứu mỹ nhân, quả nhiên vẫn là không liên quan gì với nhân vật phản diện.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp buông tha, mở miệng nói với Tần Vận Hàn:

“Bàn thấp quá ồn, chúng ta tìm gian riêng ngồi đi.”

Hắn sờ dĩ tới chỗ này, là bởi vì nhiều người ở đây, Tần Vận Hàn có khả năng bị người ta tới quấy rối.

Mà chính mình thì có thể anh hùng cứu mỹ nhân, bắt quá bây giờ đến xem là không có cơ hội.

Đã như vậy, ở chỗ này đợi không còn cần thiết nữa.

Vẫn nên đi làm chính sự.

“Ừ.” Tần Vận Hàn gật đầu.

Vương Hạo Nhiên rời đi một lúc, đi thuê hai gian.

Trở lại chỗ bàn thấp, hắn đưa Tần Vận Hàn đến một trong hai gian phòng.

Gian riêng cách âm rất tốt, gần như không nghe thấy tiếng nhạc ồn ào bên ngoài đại sảnh, yên tĩnh hơn nhiều.

“Lúc ta đi thuê phòng có nhìn thấy người quen, ta đi chào hỏi, một lát sẽ liền trở lại.” Vương Hạo Nhiên muốn làm chính sự, không tiện làm ngay trước mặt Tần Vận Hàn, bởi vậy chỉ có thể tìm cái cớ rời đi.

“Được, vậy người bắt chuyện xong thì nhanh nhanh trở về.” Tần Vận Hàn thấy đợi nên hơi sợ sệt, bởi vậy dặn dò một tiếng.

Vương Hạo Nhiên gật đầu, ra khỏi phòng rồi, hấn đi tới một gian phòng khác.

Hấn ấn xuống chuông gọi đồ, rất nhanh đã có một tiểu muội bán rượu đi vào trong.

“Soái ca, xin hỏi người muốn rượu gì?” Tiểu muội hỏi.

“Rượu ngon nhất trong quán bar các người là gì?” Vương Hạo Nhiên hỏi.

Nghe vậy, tiểu muội không khỏi vui mừng liên tục.

Bán được rượu thì nàng sẽ có tiền hoa hồng, rượu càng quý phần trăm trích ra lại càng cao.

“Armand de Brignac*, có loại 6888 và 10888, xin hỏi soái ca người muốn loại nào?” Tiểu muội bán rượu liền vội vàng hỏi.

*một loại champagne.

“Armand de Brignac 10888 (tệ) tới mùi chai.” Vương Hạo Nhiên không đếm xỉa mà nói.

o @@@

Chương 121: Cướp tay trên của nhân vật chính, anh hùng cứu mỹ nhân (1)

A“Soái ca, một mình người có thể uống được nhiều như vậy sao?”
Tiểu muội bán rượu choáng váng.

“Uống không được, chẳng lẽ ta không thể gọi người tới uống sao?”
Vương Hạo Nhiên thâm ý cười cười.

Tiểu muội bán rượu nghe xong, lập tức hiểu, hỏi:

“Soái ca, cần ta hỗ trợ gọi mấy mỹ nữ qua bồi người uống rượu trò chuyện không?”

“Không cần nhiều, một người là được rồi.” Vương Hạo Nhiên để chi phiếu đã sớm chuẩn bị xong đặt lên bàn, sử dụng chìa khóa xe Ferrari nhẹ nhàng chặn ở góc.

Tiểu muội nhìn không được cúi đầu nhìn chi phiếu, đếm thử con số trên chi phiếu.

1000 vạn?

Nàng tưởng rằng bản thân tính sai, liên tục đếm năm lần.

Cuối cùng, nàng đã xác định.

Thật đúng là chi phiếu 1000 vạn.

Soái ca trước mắt này, thì ra là một siêu cấp phú nhị đại.

“Soái ca, người muốn kêu người nào qua tới bồi người uống rượu?”
Tiểu muội bán rượu mắt hờn mắt vía, hỏi vội.

“Hắc Mẫu Đan.”

“Lão bản của chúng ta từ trước tới bây giờ không bồi rượu...” Tiểu muội bán rượu giật mình kêu lên, con mắt tròn tròn.

“Người đi truyền lời của ta, cứ nói uống một chai rượu ta cho nàng 100 vạn.”

Uống một chai cho 100 vạn...

Tiểu muội bán rượu nghe thế, trực tiếp choáng váng.

Lãi ròng hàng tháng của quán bar này cũng chỉ có mười mấy vạn mà thôi.

Uống một chai rượu cho 100 vạn, chuyện tốt như vậy đoán chừng ai cũng nguyện ý làm.

Mà theo như nàng biết, lão bản còn rất biết uống rượu.

Nghĩ như vậy, tiểu muội bán rượu lập tức rời khỏi phòng đi truyền lời.

Vương Hạo Nhiên ở trong phòng lẳng lặng chờ.

Khoảng một hai phút sau, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hắn cầm điện thoại di động lên xem, phát hiện là Tần Vận Hàn gửi tới.

“Ta muốn trò chuyện với người quen một chút, đợi lát nữa sẽ trở lại.”

Vương Hạo Nhiên chỉ cho là Tần Vận Hàn đang đợi người đến nhàm chán, cho nên gọi điện thoại tới thúc giục.

“Có hai tên lưu manh tới chặn ta, không để ta đi, người... Người mau tới cứu ta.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng run rẩy của Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên không khỏi cả kinh, đồng thời còn có chút vui vẻ.

Kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân hình như tới rồi.

Hay lắm!

“Người ở đâu? Ở trong phòng à?” Vương Hạo Nhiên hỏi vội.

“Ta bây giờ đang trốn trong toilet nữ, bọn hắn đợi ta bên ngoài.”

“Người chớ cúp điện thoại, ta lập tức tới.”

Nói xong, Vương Hạo Nhiên lập tức đứng dậy từ trên ghế sa lon trong phòng.

Quán bar này chỉ có một nhà vệ sinh, vừa rồi Vương Hạo Nhiên giả vờ đi qua một chuyến, bởi vậy đã biết vị trí của nhà vệ sinh.

Nhưng trên đường đến toilet, Vương Hạo Nhiên trông thấy Tiêu Dật Phong.

Vương Hạo Nhiên đầu tiên là sửng sốt một chút, chột trách mắng mình sơ suất.

Vương Hạo Nhiên và Tần Khai đã đi ra Cục Cảnh sát.

Vương Hạo Nhiên nếu biết người sau màn sai khiến bắt cóc Tần Vận

Hàn có liên quan với Hắc Mẫu Đan, như vậy Tần Khai chắc chắn cũng sẽ biết.

Tần Khai biết, Tiêu Dật Phong đương nhiên cũng sẽ biết.

Tiêu Dật Phong rõ ràng đang cùng đi đến đích như mình.

Làm rõ những tin tức này, Vương Hạo Nhiên không thể không oán trách.

Xem ra việc Tần Vận Hàn bị quấy rối, nội dung cốt truyện này hoàn toàn là an bài cho Tiêu Dật Phong.

Khiến Tiêu Dật Phong anh hùng cứu mỹ nhân.

Vương Hạo Nhiên chú ý tới Tiêu Dật Phong, Tiêu Dật Phong tự nhiên cũng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Tiêu Dật Phong chỉ liếc qua Vương Hạo Nhiên, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, tiếp đó tự mình đi về phía toilet nam.

Rõ ràng Tiêu Dật Phong tạm thời còn chưa biết Tần Vận Hàn ở đây, chỉ là thuận tiện đến thôi.

Vương Hạo Nhiên đi tới bên ngoài toilet, lập tức thấy hai thanh niên nhuộm tóc màu loè loẹt.

Hai cái thanh niên vừa hút thuốc, vừa trò chuyện với nhau.

“Nữ sinh xinh đẹp kia trốn ở bên trong không ra thì làm sao bây giờ?”

“Đợi thêm vài phút đi, nếu nàng ta vẫn không ra, chúng ta liền đi vào tìm nàng.”

“Nàng ta chắc không phải là một mình tới đâu, không có phiền toái

gì chứ?”

“Đây là địa bàn của lão đại chúng ta, ai dám gây sự với chúng ta?”

“Nói cũng phải.”

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức để ý tới hai thanh niên này, mà là nhấn một câu trong điện thoại cho Tần Vận Hàn.

“Ta đang ở ngay ngoài toilet, không cần sợ, người ra đi.”

“Ừ.”

Tần Vận Hàn gật đầu, rất nhanh đã chạy chậm đi ra từ trong toilet, sợ hãi núp ở sau lưng Vương Hạo Nhiên.

Hai thanh niên lập tức vây quanh Vương Hạo Nhiên.

“Chỉ hai người bọn họ phải không?” Vương Hạo Nhiên không có để ý tới bọn chúng luôn, mà là hỏi Tần Vận Hàn.

“Đúng.”

“Bọn họ có động thủ động cước với người chưa?”

“Không có, nhưng có nói mấy lời lưu mang khó nghe.”

Vương Hạo Nhiên gật đầu, chợt nhìn về phía hai tên thanh niên lưu manh, dùng giọng mệnh lệnh:

“Quý xuống xin lỗi bạn của ta, tiếp đó tự mình đánh mình 10 cái, ta sẽ bỏ qua các người.”

“Ha ha, ta không nghe làm chứ, người tiểu... Phốc!”

Thanh niên vừa muốn trào phúng Vương Hạo Nhiên vài câu, còn

chưa nói xong liền bị Vương Hạo Nhiên một cước đạp bay xa bốn, năm mét, trong miệng máu tươi chảy ra.

Một thanh niên khác trực tiếp sợ ngây người, hai chân run lập cập, vội vàng cúi đầu nói:

“Ta nói...”

Hai chữ “Xin lỗi” còn chưa nói ra miệng, hắn đã theo gót đồng bạn luôn.

【Đinh, tức chủ cướp tay trên của nhân vật chính, giáo huấn tiểu lưu manh quấy rối nữ chính Tần Vận Hàn, thu được điểm phản phái 300, Tiêu Dật Phong hào quang nhân vật chính -15, hào quang phải phái của tức chủ +15!】

“Đánh người ta nặng như vậy, không có sao chứ?”

Trông thấy hai thanh niên thảm thiết, Tần Vận Hàn cảm giác vô cùng hả giận, nhưng lại lo lắng hơn sẽ vì thế mà dẫn phiền tới cho Vương Hạo Nhiên.

“Bọn họ dám quấy rối người, ta đã hận không thể làm thịt bọn họ rồi!” Vương Hạo Nhiên giống như bị phần nộ làm cho mê muội, chỉ lát nữa là sẽ xông lên phía trước, giết chết hai thanh niên bị đạp học máu.

Kỹ thuật diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh phát huy, bất kể là ai nhìn đều sẽ tin là thật.

“Vương Hạo Nhiên, người đừng xúc động, tuyệt đối đừng xúc động!”

Tần Vận Hàn ra sức kéo lại Vương Hạo Nhiên, có điều nàng sức yếu, không kéo nổi, bởi vậy đổi lại từ phía sau lưng ôm lấy hông Vương Hạo Nhiên, dùng trọng lượng thân thể mình đi giữ chặt hắn.

Vương Hạo Nhiên lúc này mới thật vất vả “tỉnh táo” trở lại, quay đầu nhìn Tần Vận Hàn đang ôm mình.

T @@@

Chương 122: Cướp tay trên của nhân vật chính, anh hùng cứu mỹ nhân (2)

vTần Vận Hàn mặt đỏ tới mang tai, như là con thỏ nhỏ đang sợ hãi, lập tức nới lỏng tay ra, trong lúc nhất thời không dám nhìn thẳng ánh mắt Vương Hạo Nhiên, nhưng trong lòng lại tình ý phun trào.

Bản thân chỉ bị quấy rối vài câu, hấn thể mà tức giận như vậy, cứ như muốn giết người.

Ta trong lòng hấn, thì ra quan trọng như vậy...

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Tần Vận Hàn đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 65. (Lòng sinh ái mộ)】

【Đinh, túc chủ thay đổi hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 300 điểm phản phái!】

Một bên khác, hai thanh niên bị thương đỡ lấy nhau chật vật rời đi.

“Coi như họ gặp may mắn.” Vương Hạo Nhiên giả vờ tức giận, không khỏi hừ một tiếng, lập tức quay đầu lại:

“Tần Vận Hàn, người không bị hù dọa chứ?”

“Không có.” Tần Vận Hàn lắc đầu, đổi bộ dáng đại tiểu thư điệu ngoa bốc đồng ngày xưa, nhẹ giọng nói, “Người về sau cứ gọi ta là Vận Hàn.”

“Được rồi.”

Vương Hạo Nhiên gật đầu, biết Tần Vận Hàn đang xuân tâm nhộn nhạo, muốn rút ngắn khoảng cách với mình nên tỏ ra thân cận hơn.

Lúc này, hắn dùng thấu thị chú ý tới Tiêu Dật Phong sắp đi ra khỏi phòng vệ sinh.

“Chúng ta trở về đi thôi.” Vương Hạo Nhiên trực tiếp kéo tay Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn cảm thấy tay nhỏ bị một cái tay lớn nắm lấy, khóe miệng không tự chủ nở một nụ cười.

“Đại tiểu thư?!”

Tần Vận Hàn mới cùng Vương Hạo Nhiên đi vài bước, sau lưng liền truyền đến một tiếng kêu kinh nghi.

Thanh âm này Tần Vận Hàn có thể phân biệt được, là thuộc về Tiêu Dật Phong.

Tần Vận Hàn trực tiếp vờ như không nghe thấy, thậm chí còn tăng nhanh bước chân rời đi.

Tiêu Dật Phong lại rảo bước chạy tới, đi tới Tần Vận Hàn phía trước.

“Đại tiểu thư, thật đúng là người!”

Tiêu Dật Phong toàn thân chấn động, khó có thể tin.

Đại tiểu thư sao sẽ tới chỗ quán bar hỗn loạn này, còn đi cùng Vương Hạo Nhiên tới.

Hơn nữa, hai người còn nắm tay.

Thấy đại tiểu thư hoàn toàn không có cử động kháng cự.

Rõ ràng đại tiểu thư đã nguyện ý để cho Vương Hạo Nhiên nắm tay của nàng.

Cũng tức là, đại tiểu thư đã thích tên con nhà giàu đó!

Trong lòng Tiêu Dật Phong không khỏi dấy lên hừng hực ghen ghét.

【Đinh, tức chủ khiến tâm tính nhân vật chính Tiêu Dật Phong mất cân bằng, thu được 300 điểm phản phái!】

Hắc Mẫu Đan năm nay đã 29 tuổi.

Tên thật của nàng là Tả Khưu Trầm Ngư, Trầm Ngư trong “trầm ngư lạc nhạn” (chim sa cá lặn).

Khi nàng sáu tuổi, phụ mẫu đều đã bị người ta giết chết vì tranh chấp hắc đạo.

Từ đó về sau, nàng vẫn luôn đi theo gia gia xã hội đen.

Phụ mẫu chết là sự đả kích rất lớn đối với Tả Khưu Trầm Ngư, đã chôn xuống bóng tối rất sâu trong lòng nàng, cũng đã gieo nên cừu hận.

Tính cách lòng dạ độc ác của nàng, cũng bởi vậy mà được nuôi lớn.

Sau khi gia gia chết, Tả Khưu Trầm Ngư 18 tuổi liền tiếp nhận địa bàn gia gia quản lý, trở thành đại tỷ hắc đạo.

5 năm sau đó, tên tuổi của Tả Khưu Trầm Ngư triệt để vang dội, trở thành tồn tại khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, còn vì thế mà thu được ngoại hiệu “Hắc Mẫu Đan”.

Đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp vô song, ung dung cao quý, hai chữ “Mẫu Đan*” là để hình dung vẻ đẹp của Tả Khưu Trầm Ngư.

*Mẫu Đan là phiên âm Hán Việt của (hoa) mẫu đơn.

Mà một chữ “Hắc”, tất nhiên là vì Tả Khưu Trầm Ngư lòng dạ độc ác.

Hắc Mẫu Đan cái ngoại hiệu này chính là bởi vậy mà đến.

Thời điểm danh tiếng Tả Khưu Trầm Ngư đang nổi, toàn bộ đại lão giới kinh doanh thành phố Thanh Linh nhìn thấy nàng toàn thân đều phải run lên.

Chẳng qua sau đó xã hội dần dần có xu hướng ổn định, lực ảnh hưởng của Tả Khưu Trầm Ngư dần dần yếu đi, không dám làm càn giống như trước.

Đồng thời, những kinh doanh xám* trước kia của Tả Khưu Trầm Ngư cũng không cách nào làm tiếp được nữa.

*Kinh doanh xám hay ngành công nghiệp xám: chỉ việc làm ăn đa phần không bị vi phạm pháp luật, nhưng đang nằm trên bờ vực phạm pháp. Có thể hiểu là làm ăn lầy lải bằng cách lách luật.

Bởi vậy nàng không thể không quay lại con đường làm ăn chính đáng.

Nhưng Tả Khưu Trầm Ngư không học hành gì, đối với việc kinh doanh thật sự là không có kinh nghiệm, đầu tư thua lỗ rất nhiều tiền, gần như là buôn 10 lỗ 9.

Quán bar này, xem như sinh ý đầu tư thành công duy nhất của Hắc Mẫu Đan.

Có điều dù vậy, lợi nhuận của quán bar này mỗi tháng cũng chỉ ở mức nhỏ mueri mấy vạn mà thôi, chỉ có thể miễn cưỡng nuôi sống tiểu đệ dưới tay, duy trì một số sinh hoạt.

Tả Khưu Trầm Ngư cũng từng muốn giải tán đám tiểu đệ này, để cho họ đi kiếm sống.

Nhưng trước khi chết gia gia đã dặn dò Tả Khưu Trầm Ngư nhất định phải kế thừa địa bàn mà ông đã nằm xuống.

Tả Khưu Trầm Ngư cũng không muốn gia gia chết không nhắm mắt.

Hơn nữa, nếu thật sự giải tán, đám tiểu đệ cũng sẽ không nguyện ý.

Bọn họ đầu đường xó chợ không có tay nghề gì, càng không học hành gì, năng lực duy nhất chỉ là chút sức mạnh, nếu thật sự đi tìm việc, chắc có lẽ cũng chỉ có thể đến công trường vác gạch mà sống.

Nhưng đám này tiêu dao đã quen, nào có nguyện ý đi vác gạch?

Để tiếp tục giữ lấy “địa bàn” gia gia lưu lại, Tả Khưu Trầm Ngư buồn rầu, nằm mộng cũng muốn phát tài.

Trước đây nàng là đại tỷ phong quang vô hạn, mà bây giờ, nàng chỉ là một nữ lão bản vì tiền mà buồn rầu.

Nếu như bảy năm trước, Tả Khưu Trầm Ngư nghe được có người bảo nàng bồi rượu.

Tả Khưu Trầm Ngư nhất định sẽ không nói hai lời, trực tiếp gọi tiểu đệ qua chém đối phương.

Nhưng bây giờ, Tả Khưu Trầm Ngư vì cuộc sống đã hạ mình.

Uống một chai rượu 100 vạn à, đây là chuyện tốt nhường nào.

Tửu lượng của nàng cực kỳ tốt, ít nhất có thể uống khoảng năm chai.

Uống năm chai chính là 500 vạn.

Tiền này thật dễ kiếm.

Còn về việc đối phương có thể chiếm tiện nghi của bản thân? Tả Khưu Trầm Ngư không chút nào lo lắng.

Nàng đã lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ chưa từng bị nam nhân chiếm tiện nghi.

“Dẫn đường!”

Tả Khưu Trầm Ngư nói với tiểu muội bán rượu.

——

“Đại tiểu thư, sao người lại tới chỗ như quán bar này, quá sa đọa, nếu ba ba của người biết người tới đây, thì sẽ đau lòng biết bao nhiêu!”

Tiêu Dật Phong nói với Tần Vận Hàn.

L @@@

Chương 123: Đại tỷ đứng đầu

A “Ta tới quán bar sao lại thành sa đọa ?” Tần Vận Hàn không khỏi cảm thấy có chút nhục cười, lập tức giận dữ cảnh cáo:

“Ta nói cho ngươi, đừng có đâm thọc ở chỗ cha ta, bằng không ngươi sẽ biết tay!”

“Việc này ngươi muốn ta giấu diếm cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, về sau phải giữ một khoảng cách với tên Vương Hạo Nhiên này.” Tiêu Dật Phong cò kè mặt cả.

“Nhục cười, ta và Vương Hạo Nhiên như thế nào, liên quan gì tới ngươi?” Tần Vận Hàn bĩu môi.

“Hắn trông đã không giống như người tốt, mang ngươi tới quán bar chắc chắn là không có ý tốt, không chừng là muốn chuốc say cho ngươi, tiếp đó khi dễ ngươi!” Tiêu Dật Phong.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá đấy, là ta tự muốn đi cùng hắn.” Tần Vận Hàn cười một tiếng, không nhịn được nói:

“Ta nói nhiều với ngươi làm gì cơ chứ, ngươi vẫn nên cách ta xa một chút, mỗi lần nhìn thấy ngươi thì đều không có chuyện tốt.”

Vừa mới nói xong, mười mấy thanh niên rào bước về hướng này, vây lại Vương Hạo Nhiên và Tần Vận Hàn.

Trong đó có hai thanh niên đi đường lão đảo, chính là hai vị đã bị Vương Hạo Nhiên đập bay kia.

Rõ ràng bọn hắn là đang tới trả thù.

“Ta đã nói ngươi là đồ sao chổi mà!” Tần Vận Hàn lại căng thẳng, còn tức giận trừng mắt liếc Tiêu Dật Phong.

“Đại tiểu thư, yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Mười mấy người thanh niên này khí thế hùng hổ, nhưng Tiêu Dật Phong hoàn toàn không đặt trong lòng.

“Các huynh đệ, chính là tiểu tử kia!” Hai tên thanh niên giận dữ chỉ vào Vương Hạo Nhiên.

“Ngươi không phải rất biết đánh nhau sao? Mau đi giải quyết bọn hắn đi.” Tần Vận Hàn chỉ huy Tiêu Dật Phong.

“Đại tiểu thư, ta chỉ phụ trách bảo hộ ngươi, chuyện khác không liên quan gì đến ta.” Tiêu Dật Phong lắc đầu cự tuyệt.

Đám người này rõ ràng là đến tìm Vương Hạo Nhiên, hẳn ước gì Vương Hạo Nhiên bị đánh một trận tơi bời, như thế nào lại ra tay trợ giúp được.

“Tiêu Dật Phong, ta lệnh cho ngươi đi, bằng không ta sẽ bảo cha ta đuổi việc ngươi!” Tần Vận Hàn vội la lên.

“Đại tiểu thư, đối phương quá nhiều người, ta phải đặt sự an toàn của ngươi lên hàng đầu, ta tin tưởng Tần thúc thúc chắc chắn cũng sẽ hiểu cho ta.” Tiêu Dật Phong dáng vẻ lộn chết không sợ bóng nước sôi.

“Ngươi!” Tần Vận Hàn tức đến giậm chân.

“Không cần hắn hỗ trợ, ta có thể tự giải quyết.” Vương Hạo Nhiên vỗ vai Tần Vận Hàn trấn an.

Với giá trị chiến lược của hắn bây giờ, đến cả Tiêu Dật Phong cũng không phải là đối thủ của hắn, làm sao lại có thể sợ mười mấy tiểu lưu manh này.

“Đã xảy ra chuyện gì?!”

Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp động thủ, trong đám người đã truyền đến tiếng quở trách bá khí của nữ nhân.

Trong đám người tự động chia ra một lối đi, chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp cất bước đi tới.

“Lão đại.”

“Lão đại.”

...

Một đám thanh niên nhao nhao cung kính hành lễ.

Nhìn đến một màn này, ánh mắt Vương Hạo Nhiên khẽ nhúc nhích, theo bản năng dò xét nữ nhân xinh đẹp kia.

Một thân lễ phục hoa văn đỏ thắm để lộ vai, phụ trợ thể hiện cho dáng người uyển chuyển mềm mại của nàng.

Mái tóc gọn sóng lớn màu đỏ rượu xõa tự nhiên trên bờ vai.

Trên gương mặt trắng như tuyết không tỳ vết không có chút biểu cảm, nhưng lại nhìn ra được tư thái quyến rũ khó nói lên lời.

Hai chân thon dài trắng như tuyết cất bước giữa lối đi, mị hoặc tự nhiên.

Vương Hạo Nhiên chỉ nhìn vài lần, trái tim và huyết dịch đều không tự chủ tăng nhanh hơn rất nhiều.

Sau đó, hấn lại nhin không được dùng thấu thị.

Vóc người này thật đúng là... Muốn mạng a...

Vương Hạo Nhiên chỉ sợ làm trò cười cho thiên hạ, lập tức thu hồi thầu thị.

Nhìn phản ứng của những thanh niên kia, nữ nhân này tất nhiên chính là Hắc Mẫu Đan.

Dáng dấp đẹp như vậy, thân phận bối cảnh lại đặc thù như vậy.

Trong những tiểu thuyết đô thị sáng văn thường sẽ có nữ chính là đại tỷ hắc đạo.

Tả Khưu Trầm Ngự rất phù hợp với những điều kiện đó.

Vương Hạo Nhiên lập tức tiêu 100 điểm phản phái kiểm tra.

【 Nữ chính: Tả Khưu Trầm Ngự 】

【 Giá trị chiến lược: 191】

【 Giá trị mị lược: 279】

【 Hào quang nữ chính: 453】

【 Kỹ năng: Thiên Sinh Mị Cốt, Thuật Âm Sát Cao Cấp 】

【 Độ thiện cảm đối với túc chủ: 0 (Mỗi người một ngả)】

Thật đúng là nữ chính...

Mỹ nữ trong thành phố này nhiều quá...

Tiêu Dật Phong mắt nhìn không chớp Tả Khưu Trầm Ngự, không ngừng âm thầm nuốt nước miếng.

Dáng vẻ Trư Bát Giới này, hắn cũng không che giấu hoàn toàn.

Hắn thậm chí còn quên mục đích thật sự khi tới đây.

Tả Khưu Trầm Ngự thấy được ánh mắt này, nhin không được nhú mày, nhưng không phản ứng đến hắn ta, mà là nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Nàng vốn bảo tiểu muội bán rượu mang nàng đến gian riêng, nhưng nửa đường, tiểu muội bán rượu lại thấy được Vương Hạo Nhiên.

Tả Khưu Trầm Ngự lúc này mới đi tới.

Nhìn tình huống chung quanh, Vương Hạo Nhiên hình như đã xảy ra xung đột với tiểu đệ của mình, hoặc chính xác hơn là, Vương Hạo Nhiên đánh tiểu đệ của mình.

“Hai người các người mau nói xem chuyện gì đã xảy ra.”

Tả Khưu Trầm Ngự nhìn đám tiểu đệ xung quanh, ánh mắt dừng lại trên thân hai thanh niên rõ ràng đã bị đánh.

“Lão đại, là như vậy...”

Hai thanh niên đối với Tả Khưu Trầm Ngự kính trọng như thần, cũng không dám nói dối, mười mười nói ra mọi chuyện.

“Ta hình như đã nói qua với các người, các người ở quán bar chơi thì chơi, nhưng mà điều kiện tiên quyết là bên gái người ta nguyện ý, nhưng bây giờ các người lại đang tận lực quấy rối khách.” Tả Khưu Trầm Ngự lạnh lùng nói.

Quán bar này nàng mở, nếu đã muốn làm ăn, thì phải có quy tắc đàng hoàng.

Những chuyện này Tả Khưu Trầm Ngư đã sớm khuyên bảo đám tiểu đệ.

“Lão đại, chúng ta sai rồi, xử trí như thế nào, người cứ phân phó.”

Hai thanh niên lập tức quỳ xuống nhận tội.

Quy củ lão đại lập bọn hẳn đương nhiên biết, chỉ có điều hai người thấy Tàn Vận Hàn quá đẹp, thực sự không kìm nén được tâm tư, ôm tâm tính may mắn lão đại sẽ không phát hiện, muốn đi chiếm chút tiện nghi.

Đáng tiếc không thể được như ý, chuyện bây giờ còn bị bại lộ, truyền đến trong lỗ tai lão đại.

“Những người khác thì sao? Biết hai người này vi phạm, còn giúp ra mặt?” Tả Khưu Trầm Ngư chất vấn những tiểu đệ khác.

Các tiểu đệ thấy thế, nhao nhao cúi đầu nhận sai.

x @@@

Chương 124: Uy hiếp đại tỷ

R“Hai người vi phạm quy củ, thì tự mình đến trước Quan Công quỳ đủ ba ngày, ngoại trừ nước, thứ gì cũng không được ăn, những người còn lại quỳ một ngày.” Tả Khưu Trầm Ngư hạ lệnh với đám tiểu đệ.

“Dạ, lão đại.”

Các tiểu đệ người nào người nấy sắc mặt như để tang cha mẹ, nhưng không có ai nghi vấn quyết định của Tả Khưu Trầm Ngự.

Đám tiểu đệ rời đi, Tả Khưu Trầm Ngự cất bước đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Nàng có chút kinh ngạc.

Tiểu muội bán rượu không có nói tuổi của Vương Hạo Nhiên, bởi vậy Tả Khưu Trầm Ngự theo bản năng nghĩ đối phương là đại lão bản trung niên.

Nhưng mà không ngờ, người ném ngàn vạn vạn mà là một tiểu nam sinh không tới 20 tuổi.

Hơn nữa còn làm cho nàng cảm thấy kỳ quái chính là, tiểu nam sinh này còn mang theo một tiểu nữ sinh xinh đẹp đầy hơi thở thanh xuân.

Thú vị...

“Nói chuyện chút chứ?”

Tả Khưu Trầm Ngự cũng không chỉ ra chuyện Vương Hạo Nhiên ném ngàn vạn tìm nàng bồi rượu.

Vương Hạo Nhiên gật đầu ngầm thừa nhận, có điều cũng không có lập tức đi với Tả Khưu Trầm Ngự, mà là trước tiên để Tần Vận Hàn về phòng kia.

“Ở chỗ này chờ ta, ta một lát nữa sẽ trở lại.”

Vương Hạo Nhiên dặn dò một tiếng.

“Ừ.”

Trong lòng Tần Vận Hàn có rất nhiều nghi vấn, nhưng bây giờ cũng không hỏi nhiều cái gì, mà là ngờ ngác gật đầu.

Vương Hạo Nhiên đi tới gian phòng khác.

Tả Khưu Trầm Ngự đã ngồi ở trên ghế sa lon chờ hấn.

“Vừa rồi là cô bạn gái nhỏ của người sao? Mang theo bạn gái xinh đẹp tới, lại tìm nữ nhân khác uống rượu, phú nhị đại các người đúng là thú vị.” Tả Khưu Trầm Ngự trêu chọc.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên hơi sửng sờ.

Tả Khưu Trầm Ngự này hình như không biết Tần Vận Hàn, nói như vậy là nàng và Tần gia chắc là không có thù hận.

Bởi vì nếu thật sự có thù mà nói, Tả Khưu Trầm Ngự không thể không đi giải quyết nữ nhi duy nhất của Tần Khai Tần Vận Hàn.

Người sau màn sai khiến bắt cóc Tần Vận Hàn hẳn là một người khác hoàn toàn.

Tả Khưu Trầm Ngự chỉ là một người trung gian hiểu rõ tình hình.

“Đừng nói những thứ này, chúng ta nói mấy chuyện thú vị đi.”
Vương Hạo Nhiên chuyển đề tài.

“Được rồi.” Tả Khưu Trầm Ngự liếc mueri chai Armand de Brignac trên bàn, “Bớt nói nhảm, tới uống rượu, một chai 100 vạn, đây là người nói.”

“Ở đây mới có mueri chai rượu, dù là người có năng lực uống hết, cũng chỉ là kiếm lời 1000 vạn, chút tiền này, người gấp gấp như vậy

sao?” Vương Hạo Nhiên hăng hái cười cười.

Lông mày Tả Khưu Trầm Ngư lập tức nhíu chặt, lạnh lùng nói:

“Ngươi tuy rất có tiền, nhưng hôm nay nếu ngươi tới để chế giễu tôi nhỏ ta, vậy ngươi nhất định sẽ hối hận.”

“Đừng khấn trương, kỳ thực ta tới đây là cùng ngươi nói chuyện làm ăn.” Vương Hạo Nhiên nói.

“Ta bây giờ chỉ làm ăn chính đáng.”

“Làm ăn chính đáng? Tìm người bắt cóc thiên kim tập đoàn Tần thị cũng là làm ăn chính đáng sao?” Vương Hạo Nhiên khẽ híp mắt.

Tả Khưu Trầm Ngư lạnh nhạt nói:

“Ta không rõ ngươi đang nói cái gì.”

“Ta muốn biết là ai tìm người đi bắt cóc thiên kim tập đoàn Tần thị, tính thù lao, ta sẽ thanh toán 1000 vạn mua thông tin này của ngươi.” Vương Hạo Nhiên nói ngay vào điểm chính.

Hắn vốn dự định trực tiếp dùng vũ lực bức bách Tả Khưu Trầm Ngư, để lấy thông tin về người sau màn sau khiến bắt cóc Tần Vận Hàn.

Nhưng sau khi biết Tả Khưu Trầm Ngư là một trong những nữ chính, hắn tạm thời thay đổi chủ ý.

“1000 vạn mua một thông tin, đây đích xác là một siêu có lời, nhưng rất đáng tiếc, ta bây giờ thật sự chỉ làm ăn chính đáng, chuyện bắt cóc thiên kim tập đoàn Tần thị không có chút quan hệ nào với ta.” Tả Khưu Trầm Ngư một mặt tiếc nuối nói.

“Theo ta được biết, thủ hạ ngươi hình như có một người có ngoại

hiệu là Điều Hâu?” Vương Hạo Nhiên thăm dò.

“Đúng là có, nhưng ta đã phân phó các tiểu đệ chỉ làm ăn đứng đắn, Điều Hâu lại tự mình phá vỡ quy củ, một tháng trước đã bị ta đuổi ra ngoài, đã không còn là tiểu đệ của ta nữa, hấn nhận làm công việc gì, đều không liên quan gì đến ta.” Tả Khưu Trầm Ngự nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, không khỏi nhú mày.

Nếu như việc này có liên quan với Tả Khưu Trầm Ngự, nàng có lẽ có thể nhận chi phiếu và nói một thông tin giả, nhưng nàng bây giờ lại nói như thế kia.

Như vậy chuyện bắt cóc Tần Vận Hàn, xem ra thật sự không quan hệ với Tả Khưu Trầm Ngự.

Tức là, manh mối chẳng phải đã bị cắt đứt?

Chậc!

“Được rồi, ta tin tưởng lời ngươi nói, nhưng trước đó Điều Hâu nếu từng là tiểu đệ của ngươi, ngươi chắc có hiểu biết về hấn chứ, ta muốn ngươi mau sớm giúp ta tìm được người này.” Vương Hạo Nhiên lại nói.

“Ta sống đến chừng này, cho tới bây giờ không có ai dám dùng giọng điệu ra lệnh này nói chuyện với ta, ngươi muốn tự tìm cái chết phải không?!” Trong hai con ngươi mị hoặc của Tả Khưu Trầm Ngự lộ ra hung quang.

“Ba ngày, ta chỉ cho ngươi ba ngày, ba ngày sau phải biết được dấu vết của Điều Hâu, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.” Vương Hạo Nhiên không bị hù dọa, ngược lại còn uy hiếp mạnh hơn.

Đại tỷ thì thế nào?

Thủ hạ mênh mông nhiều tiểu đệ thì sao?

Ta mẹ nó là siêu cấp nhân vật phản diện, boss đỉnh cấp, còn sợ người hù dọa ư?

Dù cho mang toàn bộ tiểu đệ của người đến, ta một người cũng có thể đánh ngã hết bọn chúng.

“Tiểu tử thôi không biết trời cao đất rộng!” Tả Khưu Trầm Ngự nổi trận lôi đình.

Nàng bây giờ mặc dù đang làm ăn đứng đắn, nhưng phần tâm ngoan thủ lạt vẫn chưa thay đổi, bây giờ bị người ở trước mặt lên mặt, nào có thể chịu đựng được.

Một cái tay ngọc ngà nắm lấy một cái gạt tàn thuốc, đập vào trán Vương Hạo Nhiên.

Cái gạt tàn thuốc nặng hơn một cân, nếu như đập vào đầu người, nhẹ thì đầu rơi máu chảy, nặng thì có thể đập chết người.

Tả Khưu Trầm Ngự ra tay thật đúng là điên cuồng.

Có điều, cái gạt tàn thuốc trong tay Tả Khưu Trầm Ngự còn chưa rơi xuống, cổ đã bị một cái tay mạnh mẽ nắm lấy.

Chợt, cái tay này phát lực về trước, trực tiếp khiến chân Tả Khưu Trầm Ngự thoát khỏi mặt đất.

Tả Khưu Trầm Ngự không khỏi buông lỏng cái gạt tàn thuốc ra, lấy tay vặn nắm lấy cổ tay đang nắm cổ mình.

Nhưng không thể suy chuyển chút nào.

Ban đầu nhớ tới Tả Khưu Trầm Ngự là nữ chính nên Vương Hạo Nhiên muốn dùng thái độ hiền lành, nhưng mà nàng ta hạ thủ quá

độc ác.

L @@@

Chương 125: Sắc đẹp quan trọng hơn cốt khí

“Cái gạt tàn thuốc nặng như vậy, nếu trúng vào chút thôi, coi như không chết cũng thành não tàn.

Tức giận, Vương Hạo Nhiên lười giảng đạo lý cùng Tả Khưu Trầm Ngự.

Người lợi hại lắm đúng không? Lão tử so với người còn ác hơn!

Không tin ta không trị được người?

“Trong ba ngày, ta muốn biết tin tức của Diều Hâu, có vấn đề gì không?” Vương Hạo Nhiên âm thanh lạnh lùng nói.

“Ta... Ta chưa từng... bị người bức hiếp!” Tả Khưu Trầm Ngự hô hấp khó khăn, sắc mặt trướng lên thành màu đỏ tím, nhưng vẫn cắn chặt răng không hé miệng.

“Có cốt khí, ta có lời khen ngợi người, có điều thật đáng tiếc, người sẽ mang theo phần này cốt khí xuống địa ngục.” Bàn tay Vương Hạo Nhiên dần dần tăng lực, sát khí lộ ra.

Tả Khưu Trầm Ngự vô cùng khó chịu, do thiếu dưỡng khí mà đầu óc

trở nên mê muội, trong nháy mắt, nàng thậm chí còn cảm thấy mình đã chạm đến biên giới tử vong tuyền.

“Ta... Ta đáp ứng người...” Tả Khưu Trầm Ngư chật vật phun ra mấy chữ.

Dứt lời, trực tiếp ngất đi.

Khi nàng lần nữa khôi phục ý thức, phát hiện mình đang nằm trên ghế sa lon.

Vương Hạo Nhiên ngồi bên cạnh.

Tả Khưu Trầm Ngư trong lòng kinh hãi vô cùng, nàng thực sự không rõ sao tiểu nam sinh nhìn qua không tới 20 tuổi này, lại có vũ lực khủng bố như vậy.

Bản thân nàng tốt xấu là đại tỷ đã xông pha chiến đấu trong đám người, thế nhưng ở trước mặt Vương Hạo Nhiên lại hoàn toàn không thể phản kháng.

Tả Khưu Trầm Ngư cảm xúc cuộn cuộn.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên cũng rất không bình tĩnh.

Vừa rồi Tả Khưu Trầm Ngư đã hôn mê, là do hấn cứu chữa.

Phương pháp cứu chữa chính là hô hấp nhân tạo thông thường.

Đương nhiên, Vương Hạo Nhiên còn nhân tình kiểm tra thân thể.

Điểm xuất phát của việc này rất đơn giản.

Dù sao cũng là tuyến nữ chính trong kịch bản Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong còn là thần y.

Có Lăng Đao Nhã làm ví dụ, Vương Hạo Nhiên đương nhiên là có đủ lý do để hoài nghi Tả Khưu Trầm Ngự cũng có bệnh.

Nhưng kiểm tra một phen, hẳn phát hiện Tả Khưu Trầm Ngự rất khỏe mạnh.

Chỉ có một kết quả kiểm tra trong đó khiến cho Vương Hạo Nhiên quả thực choáng váng.

Người dám tin không?

Tả Khưu Trầm Ngự đã sắp 30 tuổi rồi thế mà vẫn còn sơ!

Trong hoàn cảnh trường thành hỗn loạn như thế, nàng vậy mà vẫn bảo tồn trong sạch, thật đúng là bất khả tư nghị.

Quả nhiên lại là thiết lập nữ chính.

“Xem ra mạng vẫn quan trọng hơn cốt khí.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đánh vỡ trầm mặc, hài hước nói.

Tả Khưu Trầm Ngự cắn răng, bàn tay nắm chặt, không nói gì.

“Đừng tỏ ra bộ dáng đấy, người nhìn lòng bàn tay phải của người đi.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

Tả Khưu Trầm Ngự không rõ ý gì, nhưng vẫn theo bản năng nâng lòng bàn tay phải lên nhìn một chút.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay có một điểm đỏ.

Nàng có thể nhớ kỹ lòng bàn tay mình không có gì cả, điểm đỏ này là sao?

“Người đã làm cái gì với ta?!” Tả Khưu Trầm Ngự kinh ngạc nói.

“Vì để người nghe lời một chút, ta đã cho người ăn một số thứ, nhưng người không cần khẩn trương, ta sẽ định thời gian cho người giải dược, sẽ không để cho người chết.” Vương Hạo Nhiên giải thích một chút.

Thuốc này là trong lúc rảnh rỗi đã chế ra từ sau khi hắn nắm giữ được độc thuật cao cấp, hôm nay mới có đất dụng võ.

“Người!” Tả Khưu Trầm Ngự vừa sợ vừa giận, hận không thể bóp chết Vương Hạo Nhiên, có điều đầu óc nàng coi như thanh tỉnh, biết mình đánh không lại, lúc này mới không động thủ.

“Người rất tinh thông ám sát đúng không? Ta làm như vậy, chỉ là muốn buổi tối ngủ được an ổn hơn chút thôi.” Vương Hạo Nhiên bất thành lời nói một câu.

Thân thể mềm mại của Tả Khưu Trầm Ngự chấn động.

Nàng vừa rồi suýt chút nữa đã bị Vương Hạo Nhiên bóp chết, nuốt không trôi cục tức này, trong lòng thật đúng là có suy nghĩ thừa dịp Vương Hạo Nhiên ngủ mà xử lý hắn.

“Làm sao người biết ta tinh thông ám sát?” Tả Khưu Trầm Ngự có chút không hiểu.

Đến cả tiểu đệ của nàng còn không biết điều này, nàng không rõ vì sao Vương Hạo Nhiên lại biết.

“Người không cần quản, người chỉ cần dựa theo sự phân phó của ta mà làm việc là được.” Vương Hạo Nhiên dừng một chút, nói tiếp:

“Nếu người biểu hiện tốt, ta sẽ cân nhắc cho người một việc làm ăn chính đáng kiếm được nhiều tiền hơn nữa, mạnh hơn nhiều so với việc người kinh doanh cái quán bar này.”

“Thật sự?” Tả Khưu Trầm Ngư nhin không được có chút tâm động.

Kiểm nhiều tiền ai không muốn?

Chỉ là nàng không có đủ năng lực, cũng chỉ dựa vào kinh doanh quán bar kiếm ít tiền lời.

Mà chút tiền ấy, cũng chỉ miễn cưỡng đủ nuôi tiểu đệ mà thôi.

Nàng cũng muốn ở nhà sang, đi siêu xe, mua đồ trang điểm tốt nhất, mặc quần áo đắt tiền nhất.

“Đương nhiên là sự thật.” Vương Hạo Nhiên khẳng định đáp lại.

Tả Khưu Trầm Ngư vui mừng, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh, nói:

“Vậy ta cần trả giá cái gì?”

Điều kiện ngoại hình của nàng đã quá xuất sắc rồi, ở thành phố Thanh Linh có không ít đại lão bản ném ra cành ô liu với nàng, nhưng đều bị nàng cầm dao đuổi đi.

Tiểu nam sinh trước mặt, sẽ không như thế chứ?

“Ta muốn ngươi.” Vương Hạo Nhiên thẳng thắn nói.

Nghe như thế, Tả Khưu Trầm Ngư cuối cùng đã xác định được ý nghĩ của đối phương, nàng quyết tuyệt nói:

“Vậy ngươi dứt khoát trực tiếp giết ta đi.”

Thái độ này rõ ràng là cận kề cái chết cũng không theo.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy hơi tiếc nuối.

Tả Khưu Trầm Ngư không phải như Phương Tuyền, có nhược điểm

còn quan trọng hơn cả sinh mạng bản thân.

Xem ra để đối phó với nhân vật nữ chính như Tả Khưu Trầm Ngự, không thể dùng cùng một phương pháp như với Phương Tuyền.

Sau khi làm rõ mạch suy nghĩ, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên sáng khoái nói:

“Yên tâm, trước khi người cam tâm tình nguyện, ta ngay cả một ngón tay của người cũng sẽ không đụng.”

“A, tiểu nam sinh, người có ý nghĩ hảo huyền cảm thấy ta sẽ yêu người à?” Tả Khưu Trầm Ngự bật cười.

“Tiểu nam sinh? Chờ thích ta rồi, ta nhất định sẽ để cho người mở mang kiến thức một chút, khi đó người sẽ không còn thấy ta là tiểu nam sinh nữa đâu.” Vương Hạo Nhiên trong mắt chứa thâm ý nói.

“Không có ngày đó đâu.” Tả Khưu Trầm Ngự nhướn môi, khẽ cười lạnh.

“Trong ba ngày đưa cho ta tin tức, ta còn có việc phải đi trước.” Vương Hạo Nhiên từ trên ghế salon đứng dậy, cầm lấy chìa khoá Ferrari chuẩn bị rời đi.

“Chi phiếu người không mang đi à?” Tả Khưu Trầm Ngự nghi hoặc hỏi.

Chương 126: Lời thề hứa của trái tim (1)

s“Đó là tiền tiêu vặt tháng này của ngươi.” Vương Hạo Nhiên lưu lại một nụ cười mỉm mê người, biến mất trong tầm mắt Tả Khưu Trầm Ngự.

Tả Khưu Trầm Ngự ngu ngơ.

Một tháng 1000 vạn tiền tiêu vặt?

Từ khi Tả Khưu Trầm Ngự làm đại tỳ, số tiền hoàn toàn thuộc về nàng chưa bao giờ lên tới con số 1000 vạn.

Mà bây giờ 1000 vạn lại nằm trong tầm tay.

Nàng chỉ là bị bức hiếp nên mới đáp ứng giúp Vương Hạo Nhiên làm việc, cũng không thật sự phục tùng với đối phương.

Nàng rất muốn cốt khí, cứng rắn trực tiếp xem chi phiếu ngàn vạn này như không khí.

Nhưng hồi tưởng lại một chút, bản thân năm nay đã 29 tuổi.

Người ta đều nói nữ nhân sau 25 tuổi, nhan sắc, da thịt và dáng người sẽ bắt đầu xuống dốc, mặc dù mình đã bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn vẫn như hai mươi bốn hai mươi lăm, thế nhưng là qua mấy năm sau này thì sao?

Tiền dư trong tay nàng cũng không dư dả, có 1000 vạn, nàng có thể mua đồ bảo dưỡng tốt nhất, đi thẩm mỹ viện tốt nhất.

Ngươi dùng tiền này thì cốt khí để đi đâu!

Cốt khí bao nhiêu tiền một cân? So với khuôn mặt đẹp thì tính là cái gì!

Trong đầu Tả Khưu Trầm Ngư hai ý niệm đang đánh nhau, cuối cùng là cốt khí bại sắc đẹp.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên cũng nhận được nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Tả Khưu Trầm Ngư đối với túc chủ +20, độ thiện cảm hiện tại là 20. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 400 điểm phản phái!】

Rời khỏi tầm mắt Tả Khưu Trầm Ngư, Vương Hạo Nhiên đi tới phòng Tàn Vận Hàn.

Ở cửa phòng, Tiêu Dật Phong đang canh giữ ở nơi đó.

Chỉ thấy thần sắc Tiêu Dật Phong hơi có chút uất ức.

Vương Hạo Nhiên nghĩ nghĩ, liền biết hẳn chắc là vào phòng bị Tàn Vận Hàn đuổi ra ngoài.

Lúc này mới không thể không giữ ở ngoài cửa.

Vương Hạo Nhiên vượt qua Tiêu Dật Phong, trực tiếp đi vào trong rạp.

“Đi đi, đừng có vào đây, ta nhìn thấy người liền phiền... A, là người à.”

Tàn Vận Hàn cúi đầu chơi điện thoại, nghe được tiếng mở cửa, lập

tức khó chịu lên tiếng, nhưng khi nàng nâng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt nam sinh khiến trái tim nàng nhộn nhạo, lúc này mới thu lại lời, vui vẻ ra mặt.

“Đã muộn rồi, chúng ta trở về đi thôi.”

“Ừ.” Tần Vận Hàn từ trên ghế salon đứng dậy, cùng Vương Hạo Nhiên rời đi.

Đi ra ngoài bước qua bên người Tiêu Dật Phong, nàng lạnh nhạt cảnh cáo:

“Ta cho người biết, tuyệt đối đừng có đem chuyện này nói cho cha ta biết!”

“Đại tiểu thư, ta có thể đáp ứng người, nhưng người về sau có thể đừng hung ác như thế với ta hay không?” Tiêu Dật Phong cười ha hả nói.

“Được rồi, ta đáp ứng người, nhớ kỹ đừng nói ra chuyện ta đi bar!” Tần Vận Hàn lần nữa dặn dò một tiếng.

“Nhất định nhất định.” Tiêu Dật Phong mãnh liệt gật đầu một cái.

Nói xong với Tiêu Dật Phong, Tần Vận Hàn liền theo Vương Hạo Nhiên rời đi.

Khi thoát khỏi tầm mắt Tiêu Dật Phong, Tần Vận Hàn nhanh chóng mở miệng giải thích với Vương Hạo Nhiên:

“Tiêu Dật Phong kia làm ta phiền chết, vừa rồi sợ dĩ cho hắn chút sắc mặt tốt là hy vọng hắn giữ bí mật, không nói ra chuyện ta đi bar cho cha ta biết.”

“Ta hiểu.” Vương Hạo Nhiên cười cười.

Tần Vận Hàn đặc biệt giải thích một phen, hiển nhiên là đang quan tâm đến suy nghĩ của mình, sợ mình hiểu lầm.

Hai người ra cửa quán bar, ngồi Ferrari rời đi.

Vương Hạo Nhiên cũng không sợ Tiêu Dật Phong ở lại, vì vậy mà đi nghe ngóng được tin tức gì đó từ Tả Khưu Trầm Ngự.

Đổi chỗ suy tính một chút, nếu như hắn là Tiêu Dật Phong, nhất định sẽ không yên tâm Tần Vận Hàn đi cùng với hắn.

Bây giờ xem chừng chắc đang đi theo phía sau mô tô Ferrari.

Trong lúc nhất thời Vương Hạo Nhiên cũng lười đi quản hắn.

Độ hảo cảm hiện tại của Tần Vận Hàn đối với mình đã đạt đến 65, cần tăng lên một chút nữa, là có thể nảy sinh biến đổi về chất.

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy tư một chút, bỗng nhiên nói với Tần Vận Hàn:

“Người có phải cảm thấy rất kỳ quái, rằng ta tự mình tìm Tả Khưu Trầm Ngự nói chuyện hay không?”

“Nữ lão đại xinh đẹp tên Tả Khưu Trầm Ngự, cái tên này vẫn rất dễ nghe, nếu chỉ là nghe tên, ta không thể liên hệ nàng đến hình ảnh một nữ lão đại.” Tần Vận Hàn cảm khái một chút, lập tức đáp lại lời Vương Hạo Nhiên:

“Ta chỉ cảm thấy kỳ quái là, người với người như vậy, theo đạo lý hình như đâu có liên quan hệ với nhau?”

“Ta không muốn cùng người như vậy giao tiếp, chỉ là nàng có liên quan tới người bắt cóc người.” Lời này của Vương Hạo Nhiên xem như nửa thật nửa giả.

“Người tới đây là vì ta?” Tần Vận Hàn kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Lời này thì là thật, hẳn tới đây chính xác là vì Tần Vận Hàn, mặc dù chỉ là một phần nguyên nhân trong đó.

Lòng Tần Vận Hàn nổi sóng, thật lâu cũng không thể bình tĩnh nổi, nỉ non hỏi:

“Chuyện nguy hiểm như vậy, tại sao người lại muốn tự mình đi làm?”

“Ta không phải quá lo lắng người sao, không muốn người có chuyện...” Thần sắc Vương Hạo Nhiên chân thành tha thiết, cứ như thổ lộ chân tình.

Tần Vận Hàn chấn động, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn:

“Người... Người sao lại muốn đối tốt với ta như vậy?”

Vương Hạo Nhiên không nói gì, chỉ để trống một cái tay bắt lấy tay nhỏ của Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn tự lĩnh ngộ được ý tứ trong đó, trái tim nháy nhót.

Không khí nhất thời trầm xuống, hai người không nói gì, lúc này im lặng hơn là nói chuyện.

【Đỉnh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Tần Vận Hàn đối với tác chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 75. (Tình thâm không đổi)】

【Đỉnh, tác chủ ảnh hưởng cực lớn hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu

Dật Phong -30, hào quang phải phái của túc chủ +30!】

Được đấy chứ?

Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống, không khỏi âm thầm nở nụ cười.

Hắn tận lực nói rằng tìm Tả Khưu Trầm Ngư là để giải quyết phiền phức cho Tần Vận Hàn, chính là muốn xem có thể giành được hảo cảm của Tần Vận Hàn hay không.

Nhưng hắn cũng không thể xác định biện pháp này có hữu hiệu hay không.

Nhưng hiện tại xem ra, Tần Vận Hàn thật đúng là đã tăng mạnh hảo cảm về mình.

Nhưng thử nghĩ một điều, nếu Tần Vận Hàn không biết bản lĩnh thật sự của mình, cho là mình đến địa bàn của Tả Khưu Trầm Ngư rất nguy hiểm.

B @@@

Chương 127: Lời thề hứa của trái tim (2)

WMột nam sinh vì nàng mà tình nguyện mạo hiểm lớn như vậy, nàng sao lại không xúc động.

Vậy là trong các nữ chính, trong lúc vô tình Tần Vận Hàn đã trở thành người đứng đầu về độ hảo cảm đối với hần, đạt đến 75, so với Hứa Mộ Nhan cao hơn 5 điểm.

75 độ thiện cảm, độ dễ dàng tha thứ chắc rất cao nhỉ?

Vương Hạo Nhiên âm thầm tưởng tượng, bỗng nhiên buông lỏng tay nắm Tần Vận Hàn, tính thăm dò lên đôi chân dài trắng nõn của Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn run một cái, có điều không lên tiếng.

Vương Hạo Nhiên lấy tay bóp một cái, Tần Vận Hàn vẫn không nói chuyện, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy thú vị, rất muốn tiến thêm một bước, nhưng kỹ thuật điều khiển của hần có hạn, một tay lái Ferrari thực sự khá nguy hiểm.

Lúc này không thể không đề xuống ý đồ xấu.

Còn nhiều thời gian, không cần vội một lát này.

Ferrari phi nhanh trên đường, không bao lâu đã tới cổng ra vào trường Thủy Trạch.

Sau khi Tần Vận Hàn xuống xe, Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nàng đi vào trong trường học.

Vương Hạo Nhiên quay người trở lại trên Ferrari, nhưng cũng không lập tức đi, mà là dùng thấu thị nhìn chung quanh một chút.

Hần rất nhanh đã phát hiện được một chiếc xe taxi, tìm được thân ảnh của Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong quả nhiên không yên lòng Tần Vận Hàn và hần đơn

độc ở cùng nhau, nên đã từ quán bar theo đuôi tới.

“Cũng may đại tiểu thư coi như biết tự trọng, không có chuyện đi đêm không về ngủ và cùng Vương Hạo Nhiên đi chỗ khác.” Tiêu Dật Phong trông thấy Tần Vận Hàn vào trong trường học, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn nhìn ra đại tiểu thư hình như đã thích Vương Hạo Nhiên, nhưng mà từ hành động của đại tiểu thư, trước mắt vẫn trong sạch.

Chết, quên mất chính sự!

Tiêu Dật Phong bỗng vỗ bấp đùi của mình một cái.

Lực chú ý của hắn đặt ở bên người Tần Vận Hàn, hoàn toàn đã quên mục đích đến bar của Hắc Mẫu Đan.

Tiêu Dật Phong đang muốn bảo tài xế taxi quay trở lại quán bar.

Thì lúc này điện thoại di động của hắn bỗng nhiên vang lên.

Tên người gọi đến là Tần Khai.

“Dật Phong, chuyện tra thế nào rồi?” Điện thoại kết nối, Tần Khai ở đầu kia hỏi.

“Còn chưa tra rõ ràng.” Tiêu Dật Phong dựa theo ước định, cũng không nói ra chuyện Tần Vận Hàn đi bar.

“Người đi lâu như vậy là làm cái gì?” Tần Khai ngữ khí có hơi kinh ngạc.

Hắn đã hơi hoài nghi năng lực của Tiêu Dật Phong.

“Tần thúc thúc, người yên tâm, cho ta chút thời gian, ta nhất định tra rõ ràng.” Tiêu Dật Phong bảo đảm nói.

“Không tra được thì thôi, ta bên này nhận được một chút tin tức có thể tin được, Diều Hâu kia đã thoát khỏi thế lực Hắc Mẫu Đan, điều tra từ phía Hắc Mẫu Đan, chắc là tác dụng sẽ không lớn, còn không bằng ta tốn ít tiền đi tìm người mua tin tức Diều Hâu.”

“Nếu đã không tra được gì từ Hắc Mẫu Đan, ta sẽ không đi tìm nàng, nếu có tin tức về Diều Hâu, Tần thúc thúc người nhất định phải nói cho ta biết trước tiên.” Tiêu Dật Phong rất gấp gáp muốn giúp đại tiểu thư giải quyết nguy cơ này.

Đến lúc đó, đại tiểu thư nhất định sẽ thay đổi rất nhiều thái độ về mình.

Vương Hạo Nhiên kia có thể giành được trái tim đại tiểu thư, không phải chỉ là may mắn cứu đại tiểu thư mấy lần thôi ư?

Nếu bàn về bản lĩnh thật sự, Tiêu Dật Phong căn bản vốn không để Vương Hạo Nhiên vào mắt.

Nhưng Tiêu Dật Phong không biết là, Vương Hạo Nhiên thông qua thấu thị đọc được môi ngữ, đã biết lời Tiêu Dật Phong nói.

Vương Hạo Nhiên thoáng yên tâm một chút.

Bởi vì hắn đã hạ độc với Tả Khưu Trầm Ngư, hắn không xác định được Tiêu Dật Phong có thể giải ra được không.

Hiện tại xem ra, Tiêu Dật Phong tạm thời sẽ không đến gần Tả Khưu Trầm Ngư, trong thời gian ngắn tự nhiên không cần lo lắng chuyện này.

Vương Hạo Nhiên cho Tả Khưu Trầm Ngư thời gian ba ngày, để cho nàng đi thăm dò Diều Hâu tin tức.

Trong lúc chờ đợi tin tức, Phương Hằng bên kia lại đãi được mấy đồ cổ nhỏ, cộng lại tổng giá trị là 1200 vạn.

Tiền mua đồ cổ, Vương Hạo Nhiên vẫn gửi cho Phương Tuyền như trước.

Ngắn ngủi mấy ngày này, cây rặng tiền Phương Hằng đã làm ra gần 2000 vạn.

Theo thế đó, Vương Hạo Nhiên đánh giá bản thân một tháng qua có thể kiếm lời được khoảng một hai trăm triệu.

Tiền như sông lớn nước chảy rầm rầm mà tới.

Hắn bây giờ không cần lấy tiền trong nhà nữa, vẫn có thể duy trì cuộc sống xa xỉ.

Kiểm lời nhiều tiền như vậy, Vương Hạo Nhiên rất muốn ăn mừng, ném thử một chút sinh hoạt của cậu ấm mục nát.

Một ngày này sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, hắn đã gửi cho Ôn Tịnh một tin nhắn, bảo nàng buổi tối không cần trở về.

Ôn Tịnh không nói hai lời, trực tiếp vui mừng đáp ứng.

Một bên khác, Vương Hạo Nhiên lại gọi điện thoại cho Phương Tuyền, cũng hẹn nàng đi ra.

Ôn Tịnh biết điều như vậy, làm chút chuyện quá đáng, nàng chắc chắn vẫn có thể tiếp nhận.

Phương Tuyền sao, với tính tình của nàng có thể sẽ khó mà tiếp thu.

Có điều Vương Hạo Nhiên cũng không quan tâm đến suy nghĩ của nàng, càng không cần lòng của nàng.

Đương nhiên, Vương Hạo Nhiên vẫn có ý định tiên lễ hậu binh.

Để cho các nàng được chuẩn bị tâm lý, hắn còn thuê hai gian phòng tổng thống, chia Ôn Tĩnh và Phương Tuyền ra.

Vương Hạo Nhiên hào hứng, dự định trước tiên đi làm công tác tư tưởng cho Phương Tuyền, nhưng còn chưa đẩy cửa ra, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hắn lập tức có hơi bực bội.

Chỉ còn chút nữa thôi, ai mẹ nó còn làm phiền chuyện của người ta thế?

Vương Hạo Nhiên muốn trực tiếp dập máy, nhưng thấy điện thoại báo phát hiện là Tả Khưu Trầm Ngự gọi tới.

Hắn không thể không đề xuống tâm tư hờn hạc, trước tiên nghe điện thoại.

“Tiểu đệ của ta phụ cận tiểu khu Thiên Tâm phát hiện dấu vết hoạt động của Diều Hâu.” Tả Khưu Trầm Ngự trực tiếp báo cáo.

“Tin tức là thật?”

“Người cảm thấy ta dám lừa người ư?” Tả Khưu Trầm Ngự tự giễu.

Nàng đã trúng độc của Vương Hạo Nhiên, mạng đều nằm trong tay Vương Hạo Nhiên, như thế nào dám lừa gạt Vương Hạo Nhiên.

“Người gửi ảnh chụp Diều Hâu vào điện thoại di động của ta.”

“Được.”

Kết thúc trò chuyện, Vương Hạo Nhiên suy tư.

Bây giờ khắp nơi bên ngoài đều đang tìm Diều Hâu, Diều Hâu này xét thấy đang trốn ở tiểu khu Thiên Tâm.

z @@@

Chương 128: Dấu vết Diều Hâu

ANhưng một tiểu khu có nhiều hộ gia đình như vậy, bắt được Diều Hâu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu khu Thiên Tâm?

Vương Hạo Nhiên cảm thấy cái tên này quen tai, nhanh chóng tra một chút địa đồ, phát hiện tiểu khu này ngay cạnh phụ cận trung học Thủy Trạch.

Lần trước hắn đưa Tống Trinh Vũ về khu chung cư còn đi qua nơi đó.

Tống Trinh Vũ đang sống ở tiểu khu Thiên Tâm.

Dựa theo thiết lập nữ chính hấp dẫn nguy hiểm, nàng có thể gặp được Diều Hâu hay không?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Thành phố Thanh Linh lớn như vậy Diều Hâu không đi trốn, duy chỉ

có trốn trong tiểu khu Thiên Tâm có nữ chính ở.

Mà Tần Khai bên kia chắc chắn cũng đang cố gắng tìm lấy dấu vết của Diều Hâu.

Với tài lực của Tần Khai, muốn thông quan hệ nhận được tin tức Diều Hâu cũng không khó.

Tần Khai nếu biết dấu vết Diều Hâu, Tiêu Dật Phong chắc chắn cũng sẽ biết.

Đã như thế, Tiêu Dật Phong có thể sẽ đến tiểu khu Thiên Tâm.

Những tin tức này hợp thành một, như vậy ở tiểu khu Thiên Tâm khả năng phát động kịch bản cũng vô cùng lớn.

Xem ra nhất thiết phải đi một chuyến ngay lập tức.

Vương Hạo Nhiên âm thầm hạ quyết tâm, nghĩ như vậy, trước tiên hấn đẩy cửa đi vào trong phòng tổng thống Phương Tuyền ở.

Chỉ thấy Phương Tuyền mặc áo ngủ tơ lụa đang ngồi ở bên giường, tóc còn chưa hoàn toàn khô, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong.

Ánh mắt nàng có chút ngốc trệ, đàn độn chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

“Tiền thuê nhà ta đều đã đưa, tự người nghỉ ngơi đi, nếu sáng mai phải đi làm trực tiếp rời đi là được.” Vương Hạo Nhiên bỏ lại một câu với Phương Tuyền.

Đêm nay còn chưa biết sẽ bận việc bao lâu, hấn không xác định có thể trở về được hay không.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đi, Phương Toàn một mặt kinh ngạc, nửa ngày mới trở lại bình thường.

Hắn đây là ý gì?

Đặc biệt gọi mình đi ra, cái gì cũng không làm lại đi luôn.

Chẳng lẽ hắn đang chán ghét ta sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Phương Tuyền không hiểu sao dâng lên một cảm giác thương cảm và cô đơn.

Vương Hạo Nhiên đón một chiếc xe, nhanh chóng đi tới bên ngoài tiểu khu Thiên Tâm.

Nhưng hắn không lập tức xuống xe, mà là trước tiên dùng thấu thị quan sát một chút hoàn cảnh chung quanh.

Rất nhanh, ngay ở trạm an ninh tiểu khu cổng tiểu khu, hắn thấy được thân ảnh Tiêu Dật Phong.

Nhân vật chính thật đúng là đang ở đây.

Xem ra khả năng ở đây phát động kịch bản gốc, cơ hồ là trăm phần trăm.

Vương Hạo Nhiên tìm chỗ bí mật để xe, tránh đi tầm mắt Tiêu Dật Phong, chạy vào trong tiểu khu.

Hắn đã qua nhiều lần, đối với nơi này cũng không lạ lẫm, rất nhanh đã tìm được khu chung cư Tống Trinh Vũ thuê lại.

Bây giờ đã rất muộn, tùy tiện đi tìm Tống Trinh Vũ, cũng không biết giải thích thế nào.

Tống Trinh Vũ ở tầng ba, tầng cũng không cao.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp từ đường ống cao ốc leo lên, đi tới mái hiên trên cửa sổ ngoài phòng Tống Trinh Vũ.

Trong phòng còn có ánh đèn, Tống Trinh Vũ hiển nhiên là chưa có nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng thấu thị nhìn một chút tình huống bên trong.

Thấy rõ rồi, hắn không khỏi cảm thán một câu, bản thân mình thật đúng lúc.

Tống Trinh Vũ không ở phòng ngủ, mà là đang trong phòng tắm.

Bây giờ chung quanh cũng không có tình huống đặc biệt gì.

Xem ra mình tới kịp, Tống Trinh Vũ rõ ràng vẫn bình yên vô sự.

Cửa sổ phòng ngủ là mở một nửa, nhưng có sắt hàng rào phòng vệ.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng lực kéo hàng rào phòng vệ ra, lập tức xâm nhập vào phòng ngủ.

Ngay sau đó, hắn lại dùng sức tách hàng rào phòng vệ.

Phòng của Tống Trinh Vũ cũng không lớn, chỗ có thể trốn người thực sự quá có hạn.

Vương Hạo Nhiên bốn phía liếc mắt nhìn, cuối cùng núp ở dưới giường.

Tống Trinh Vũ rất nhanh đã tắm rửa xong đi ra, không bao lâu liền tắt đèn nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên trốn dưới gầm giường bắn thủ, cơ thể dán vào sàn nhà lạnh như băng, rất là khó chịu.

Hy vọng đêm nay sẽ có thu hoạch, nếu không, Vương Hạo Nhiên dự định ngày mai tìm hết tiểu khu, nhất định phải bắt được Điều Hâu mới thôi.

Thời gian lặng yên mà qua, rất nhanh đã đến 3h sáng.

Trong phòng có thể nghe thấy Tống Trinh Vũ hít thở đều đều.

Nàng ngủ rất ngon.

Vương Hạo Nhiên thì cảm thấy thôi rồi, quả thực là chóng đờ không cho mình ngủ.

Thời gian tiếp tục trôi qua, đến ba giờ rưỡi sáng.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới một tiếng khóa khẽ mở.

Vương Hạo Nhiên giật mình một cái, mau chóng lên tinh thần, dùng thấu thị nhìn về phía cửa phòng.

Chỉ thấy cửa phòng có một nam tử lén lút đang dùng dây kẽm động khóa cửa, vào giây đồng hồ sau, khóa trực tiếp được mở ra.

Nam tử lén lút chạy vào phòng, rất nhanh đã rón rén đi tới phòng ngủ.

Lập tức, hần trước tiên không tới gần Tống Trinh Vũ, mà là từ trên người lấy ra một cái mặt nạ phòng độc đeo lên, tiếp đó đốt một điều thuốc đặt ở trong phòng ngủ.

Nhìn cử động của nam tử lén lút, rất rõ ràng khói kia có vấn đề, rất có thể là khói gây mê.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức ngăn cản, mà là lựa chọn nín thở, tránh hít phải khói gây mê.

Hắn dù sao cũng lén vào gian phòng của Tống Trinh Vũ, cho dù ngăn trở được nam tử lén lút, nhưng làm sao để giải thích cho Tống Trinh Vũ?

Sau khi khói phiêu tán trong phòng, nam tử lén lút nghênh ngang đi vào phòng, không cố kỵ chút nào đắc ý cười:

“Hà hà, trốn đông trốn tây vài ngày kìm nén đến khó chịu, cuối cùng đã có thể thư giãn một chút.”

Nam tử lén lút này chính là Điều Hâu, hắn là người tương đối hám sắc, mỗi đêm gần như là không gái không vui, mấy ngày gần đây trốn đông trốn tây, hắn thật sự sắp bị chết ngộp.

Sáng nay, trong lúc vô tình hắn phát hiện trong khu chung cư có đại mỹ nữ, nghe ngóng người ta, mới biết đây là một vị giáo viên sống một mình.

Điều Hâu lập tức nhịn không được động tâm tư.

Nhưng để an toàn nhất, hắn lựa chọn rạng sáng mới xuống tay.

Dù gì giờ này là thời gian mà con người ta ngủ sâu nhất.

Hắn thành công lén vào còn dùng khói mê, cam đoan nữ lão sư xinh đẹp này tạm thời sẽ không tỉnh lại.

“Trước tiên mang nàng rời khỏi nơi này.”

Điều Hâu tự nói một tiếng, lấy tay lục lọi trong phòng cái công tắc mở đèn.

D @@@

Chương 129: Bắt được Diều Hâu

Nữ nhân này thực sự quá đẹp, Diều Hâu không chỉ muốn một lần, mà còn muốn ném thử tư vị nhiều lần.

Mang theo nữ nhân này rời khỏi đây là biện pháp tốt nhất.

Nếu hạ thủ ở đây, hắn chỉ có thể là nhất thời sáng khoái, dấu vết lại bị bại lộ.

Bởi vì hắn không thể cam đoan sau khi khói mê mất hiệu lực, nữ nhân này sẽ không phát cuồng kêu to.

Thừa dịp rạng sáng đưa nữ nhân này đến một chỗ trời không hay đất không biết, đến lúc đó hắn sẽ có thể muốn làm gì thì làm.

Diều Hâu lục lợi một hồi, rốt cục đã mò được công tác.

Cạch.

Trong phòng nhất thời sáng rực.

Nhưng mà ra Diều Hâu không dự liệu được, gian phòng này ngoại trừ nữ nhân đang ngủ mê man, có một nam sinh không tới 20 tuổi đang đứng.

Hơn nữa khiến Diều Hâu cảm thấy run rẩy sợ hãi là, đối phương còn cười híp mắt nhìn mình.

“Người... Người là ai?!” Diều Hâu kinh hô.

“Xin lỗi nhé, người không có nói tư cách hỏi.” Vương Hạo Nhiên trực tiếp ra một cước, đá trúng đũng quần Diều Hâu.

【Đinh, túc chủ cướp tay trên của Tiêu Dật Phong, cứu nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

Diều Hâu đau đến mức trực tiếp ngất xỉu.

Một cước này lực đạo không nhẹ, Diều Hâu về sau vĩnh viễn có thể rời khỏi sắc giới.

Vương Hạo Nhiên ngồi xổm xuống, tát liên tiếp 10 lần vào mồm Diều Hâu, làm hấn tỉnh lại.

Diều Hâu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, hoảng sợ nhìn Vương Hạo Nhiên.

“Bây giờ ta hỏi người vài vấn đề, hỏi cái gì, người trả lời cái đó, hiểu chưa?” Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

“Hiểu... Hiểu rồi.” Diều Hâu gật đầu.

“Người muốn mang nữ nhân này đi đâu?” Vương Hạo Nhiên chỉ chỉ Tống Trinh Vũ mê man đến bất tỉnh nhân sự, hỏi Diều Hâu.

“Mang đến một nhà xưởng bị bỏ hoang.”

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một tiếng.

Kịch bản, lại là kịch bản.

Tiêu Dật Phong ngay tại trạm an ninh cổng tiểu khu trông coi.

Diều Hâu lại không biết phi lên mái hiên nhà tẩu thoát, nếu thật sự mang Tống Trinh Vũ đi thì nhất định phải đi qua cổng tiểu khu, khi đó chắc chắn sẽ gặp được Tiêu Dật Phong.

Bởi như vậy, chuyện anh hùng cứu mỹ sẽ rơi xuống đầu Tiêu Dật Phong.

“Là ai chỉ điểm người bắt cóc thiên kim tập đoàn Tần thị Tần Vận Hàn ?” Vương Hạo Nhiên thẳng đến chính đề, hỏi.

“Ta không biết... A!!!”

Diều Hâu trả lời xong, đứng quần lại bị ăn một kích, trực tiếp kêu thảm một tiếng hôn mê bất tỉnh.

Không đến một phút, Vương Hạo Nhiên lại dùng đập miệng cho hắn tỉnh.

“Là ai chỉ điểm người bắt cóc thiên kim tập đoàn Tần thị Tần Vận Hàn ?” Vương Hạo Nhiên lặp lại câu hỏi vừa rồi.

“Ta thật không biết... A!!!”

Diều Hâu lại hôn mê bất tỉnh, nhưng rất nhanh lại bị bắt tỉnh lại lần nữa.

“Là ai chỉ điểm người bắt cóc Thiên kim tập đoàn Tần thị Tần Vận Hàn ?” Vương Hạo Nhiên lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Người trước đừng động thủ, hãy nghe ta nói hết!” Diều Hâu thê lương nói.

Cái chân đá ra của Vương Hạo Nhiên ngừng giữa không trung.

Diều Hâu bị dọa cho hồn suýt thăng thiên, nhanh chóng dùng cực nhanh ngữ tốc nói:

“Là một nữ nhân, lúc chúng ta gặp mặt nàng có đeo mạng che mặt, ta căn bản thấy không rõ bộ dáng nàng cụ thể nhưng nào, nhưng ta nhớ là mi tâm nàng có một nốt ruồi son, mắt phượng, từ nếp nhăn khóe mắt của nàng ta thì tuổi chắc chừng bốn mươi.”

Nói xong, Diều Hâu bổ sung một câu nữa, “Hãy tin ta, ta thật sự không biết người kia!”

Vương Hạo Nhiên hơi trầm tư một chút, cái chân ngừng giữa không trung đá ra.

Diều Hâu kêu thảm một tiếng, lần nữa ngất vì quá đau.

Nhưng mà lần này, Vương Hạo Nhiên không tiếp tục làm hấn tỉnh lại.

Hắn sờ dĩ hỏi nhiều lượt như vậy, đá chân hung ác như thế, chính là để nghiệm chứng Diều Hâu có nói dối hay không.

Lời Diều Hâu nói trước sau đều nhất quán, xem ra là nói thật.

Chỉ là, thông tin nữ nhân chừng bốn mươi tuổi, mắt phượng, mi tâm có nốt ruồi son còn quá sơ sài.

Muốn dựa vào những tin tức này để tìm ra một nữ nhân trong thành phố Thanh Linh, không thể nghi ngờ ấy là mò kim đáy biển.

Nhưng biết được những tin tức này, dù sao cũng tốt hơn là không có gì.

Vương Hạo Nhiên thu hồi suy nghĩ, liếc mắt nhìn Diều Hâu đã té xỉu.

Hắn cũng không tính để Diều Hâu truyền lại tin tức này đến tai Tiêu

Dật Phong.

Mặc dù chỉ là một chút thông tin sơ lược, nhưng không cần thiết Tiêu Dật Phong cũng phải biết.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng chân khí đè ép đầu Diều Hâu mấy lần.

Bằng vào tri thức về thân thể con người lĩnh ngộ từ trong Chí Tôn Độc Kinh, Vương Hạo Nhiên vừa rồi đã phá hủy một phần nhỏ kết cấu đại não của Diều Hâu.

Sau khi Diều Hâu lần nữa tỉnh lại, sẽ trở nên si ngốc ngốc ngốc, cái gì cũng không biết không nhớ.

Sau khi làm xong, Vương Hạo Nhiên kiểm tra cơ thể Tống Trinh Vũ, phát hiện nàng chỉ là trúng khói mê ngất đi mà thôi, đợi đến lúc trời sáng tác dụng của khói mê tan đi, tự nhiên sẽ tỉnh.

Tống Trinh Vũ bây giờ hôn mê, là cơ hội tốt để người ta lợi dụng.

Nhưng Vương Hạo Nhiên khinh thường làm như vậy.

Hắn là siêu cấp đại phản phái, nên cốt cách là phải có, up hiếp lợi dụng nữ chính thì được, nhưng thừa dịp nữ chính hôn mê giậu đồ bìm leo, loại hành vi này đúng là bỉ ổi.

Hơn nữa còn vô cùng nhàm chán, dù sao Tống Trinh Vũ còn chẳng động được, cũng sẽ không phụ họa phối hợp.

Rất không thú vị.

Loại chuyện này chỉ có những công cụ nhân vật phản diện qua đường mới đi làm.

Ví dụ như Diều Hâu đây.

Thừa dịp trời còn chưa sáng, Vương Hạo Nhiên khiêng Diều Hâu tránh đi CCTV của tiểu khu, trực tiếp bỏ hấn vào trong đám hoa cỏ bên cạnh tiểu khu.

Sau đó, hấn mới leo tường rời đi.

Trước khi đi, Vương Hạo Nhiên còn dùng thấu thị liếc mắt nhìn xa xa cổng tiểu khu.

Tiêu Dật Phong kia vẫn đang ở trạm an ninh ngốc ngốc ôm cây đợi thỏ.

Vương Hạo Nhiên âm thầm nở nụ cười, lập tức trở về khách sạn.

Lúc này đã là rạng sáng bốn giờ.

Vương Hạo Nhiên vốn định thử sinh hoạt của những kẻ có tiền mục nát, giờ cũng bị giày vò không còn nữa.

Hấn bấm gọi điện thoại cho Ôn Tĩnh, nhân lúc trời còn chưa sáng trở về chỗ nàng nghỉ ngơi một chút.

Nhưng nằm ở trên giường rồi, Vương Hạo Nhiên cũng không có lập tức chợp mắt, mà là mở giao diện thuộc tính ra kiểm tra.

E @@@

Chương 130: Thăng cấp độc thuật

T 【 Túc chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【 Giá trị chiến lược: 1099】

【 Giá trị mị lược: 268】

【 Hào quang phản phái: 841】

【 Điểm phản phái: 3500】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền loại hình thực chiến cấp Đại Sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần, kỹ thuật diễn xuất cấp Vua Màn Ảnh, thẩu thị, độc thuật cao cấp, kỹ thuật hacker đỉnh cấp, 18 năm nội công 】

Nhìn điểm số đoạt lấy từ hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong, Vương Hạo Nhiên vẫn luôn âm thầm nhớ kỹ.

Cho tới bây giờ, tổng cộng số điểm hào quang đoạt được là 165.

Điểm số hào quang ban đầu của Tiêu Dật Phong là 726, trừ đi điểm đoạt được, như vậy thì có thể dễ dàng tính được, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong hiện tại là 561.

Hào quang phản phái của hắn đã đạt đến 841, hơn điểm hào quang của Tiêu Dật Phong 280 điểm.

Là thời điểm giải quyết triệt để Tiêu Dật Phong.

Tiêu 3000 điểm phản phái đổi lấy 6 năm nội công, tăng thêm 270 điểm giá trị chiến lược là một lựa chọn tốt, nhưng biện pháp này cũng chưa ổn thỏa.

Tiêu Dật Phong có 983 điểm giá trị chiến lược, cũng không kém, Vương Hạo Nhiên cho dù gia tăng giá trị chiến lược cũng không có niềm tin tuyệt đối có thể giết chết Tiêu Dật Phong.

Nói không chừng còn đả thảo kinh xà khiến Tiêu Dật Phong chạy mất, vậy chuyện sẽ thành lớn.

Vẫn là dùng độc thỏa đáng hơn.

Dùng độc thuật cấp Chí Tôn là sự chọn lựa tốt nhất, cho dù là y thuật cấp Tông Sư của Tiêu Dật Phong cũng không chống cự được.

Nếu dùng để đối phó Tiêu Dật Phong mà nói, đó sẽ là đòn tấn công giảm giới hạn hoạt động.

Chỉ là nâng độc thuật cao cấp lên tới độc thuật cấp Chí Tôn, còn cần 4000 điểm phản phái.

Mà hắn bây giờ chỉ có 3500 điểm, còn thiếu 500 điểm, làm sao ngay lập tức có thêm 500 điểm phản phái?

A, bên cạnh hình như có một nữ chính có thể cung cấp điểm phản phái...

Một lần vừa vặn có thể cung cấp 500 điểm phản phái.

Có suy nghĩ này, vậy dĩ nhiên đã nói là làm.

.....

【Đinh, tức chủ cướp đoạt một trong các nữ chính Phương Tuyền, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -25, hào quang nữ chính của Phương Tuyền -25, hào quang phản phái của tức chủ + 50!】

Vương Hạo Nhiên toại nguyện thu được ban thưởng.

Điểm phản phái đã góp nhặt được 4000 điểm, một hơi trực tiếp nâng độc thuật cao cấp lên tới độc thuật cấp Chí Tôn.

Sau khi tăng lên Chí Tôn độc thuật, Vương Hạo Nhiên rõ ràng cảm thấy tri thức lĩnh ngộ về độc thuật càng thêm thâm ảo.

Nếu so sánh độc thuật cao cấp là lĩnh ngộ tri thức văn hóa của học sinh cấp ba, như vậy Chí Tôn độc thuật chính là lĩnh ngộ tri thức thuật đạo sư của tiến sĩ sinh học.

Chênh lệch của hai người, tựa như vực sâu thăm thẳm.

Vương Hạo Nhiên tiêu hóa tri thức mới lĩnh ngộ, rất nhanh đã từ trong Chí Tôn Độc Kinh tìm được một loại độc dược đối phó với Tiêu Dật Phong.

Nhưng mà một phần tài liệu để chế tác loại độc dược này rất hi hữu, hơn nữa Vương Hạo Nhiên cũng không có nhiều thời giờ đi thu thập những tài liệu này.

Nghĩ nghĩ, Vương Hạo Nhiên quyết định tìm một chân chạy việc biết nghe lời.

Hiện tại thì, Tả Khưu Trầm Ngư hiển nhiên là ứng cử viên tốt nhất.

Thứ nhất, mạng của nàng nắm ở trong tay mình, nhất định sẽ không tiết lộ chuyện của mình.

Thứ hai, dưới tay nàng nhiều tiểu đệ, tai mắt đông đảo, thuận tiện làm việc.

Hôm sau vừa rạng sáng.

Cư dân của tiểu khu Thiên Tâm dậy sớm đi làm, trên đường đi phát hiện trên mặt đất có người bị thương nằm hôn mê, suýt nữa bị vấp té.

Cư dân đó bị dọa cho kinh hoàng kêu to, gây động tĩnh không nhỏ.

Tiêu Dật Phong một đêm không ngủ, thần kinh mẫn cảm vô cùng, sau khi nghe được động tĩnh lập tức chạy tới nhìn, phát hiện người hôn mê bị thương đúng là tên Diều Hâu mình muốn tìm.

Hắn lập tức làm Diều Hâu tỉnh lại, muốn hỏi hắn một ít vấn đề.

Chỉ là ánh mắt Diều Hâu sau khi tỉnh lại đờ đẫn vô thần.

Tiêu Dật Phong cảm thấy rất kỳ lạ, lập tức kiểm tra một chút, phát hiện dị thường của Diều Hâu.

Hắn không khỏi kinh nghi.

Không bao lâu, Lăng Đoan Nhã liền dẫn người chạy đến.

Tiêu Dật Phong không muốn gây phiền toái, trước khi Lăng Đoan Nhã nhìn thấy thì đã trực tiếp rời khỏi.

Rời khỏi tiểu khu Thiên Tâm rồi, Tiêu Dật Phong ăn sáng, cuối cùng trực tiếp đến tập đoàn Tần thị.

“Tìm được Diều Hâu không?” Tần Khai ở văn phòng thấy Tiêu Dật Phong Hậu, lập tức hỏi.

“Người đã tìm được, nhưng cái gì cũng không hỏi được.” Tiêu Dật Phong tiếc nuối nói.

“Vì sao?”

“Có cao thủ nội lực thâm hậu đã phá hủy não bộ Diều Hâu, Diều Hâu bây giờ đã biến thành đồ đàn, cái gì cũng không hỏi được .”

“Lại còn có chuyện này...” Tần Khai kinh ngạc.

“Ta suy đoán, nội công của cao thủ kia không hề yếu, hơn nữa vô cùng hiểu kết cấu thân thể con người, rất có khả năng còn tinh thông y thuật.” Sắc mặt Tiêu Dật Phong có chút ngưng trọng.

“Mục đích của cao thủ này là cái gì, tại sao muốn ra tay với Diều Hâu, chẳng lẽ người này có liên quan với người phía sau?” Tần Khai suy đoán.

“Biến Diều Hâu thành đồ đàn có lẽ là hành động diệt khẩu, theo ta thấy cao thủ này nhất định có liên quan với người đứng sau màn.” Tiêu Dật Phong phán đoán.

“Người so với cao thủ kia ai cao ai thấp?” Tần Khai nhin không được hỏi.

“Nếu để cho ta tìm được người này, ta chắc chắn có thể bắt sống đối phương.” Tiêu Dật Phong tự tin nở nụ cười.

Dựa theo phán đoán của hắn, người kia có lẽ có chút nội công, nhưng hắn là loại khá nông cạn, như thế nào lại là đối thủ của mình.

Nghe thấy lời của Tiêu Dật Phong, Tần Khai thở ra một hơi.

Nhưng rất nhanh hắn lại sàu mi khổ kiểm.

Manh mối Diều Hâu bên này vừa đứt, như vậy thân phận của người phía sau cũng không tìm hiểu được.

Một ngày không tìm ra người đứng sau, nữ nhi sẽ lại có nguy hiểm.

Nghĩ nghĩ, Tần Khai từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra mấy phần

tư liệu:

“Dật Phong, người đi tra ba người này.”

" Đây là..." Tiêu Dật Phong có chút không hiểu.

“Người muốn bắt cóc Vận Hàn, rất có thể chính là những kẻ địch trong kinh doanh của ta, đây là 3 người ta sàng lọc chọn lựa từ trong các đối thủ kinh doanh có khả năng đối phó với ta nhất.” Tần Khai đưa tư liệu ra.

Tiêu Dật Phong đưa tay tiếp nhận.

T @@@

Chương 131: Đề mang tâm tư (1)

Tần Khai giải thích:

“Ba người này đều tham gia lĩnh vực bất động sản, cũng là đại lão bản có bất động sản giá trị trên 2 tỷ nhân dân tệ, bọn họ bước vào ngành này sớm hơn ta rất nhiều, mười mấy năm trước rất phát triển, nhưng theo sự phát triển của bất động sản Tần thị ta, không gian kinh doanh của họ chịu phải áp lực, cho nên một mực hận ta thấu xương.”

“Mấy lão bản này, sao người nào cũng đều da phấn tóc dầu, đều mập như vậy, đúng là ba đại thúc béo tốt.” Tiêu Dật Phong xem tư

liệu xong, không khỏi cười cười.

“Có tiền cuộc sống đương nhiên sẽ dễ chịu, cộng thêm tuổi trung niên mập ra, tự nhiên sẽ trở thành bộ dáng này.” Tần Khai cười ha ha.

Cùng là đại lão giới kinh doanh, Tần Khai vẫn đỡ hơn nhiều, mặc dù đã hơn 40 tuổi, ngoại trừ có nếp nhăn không thể biến mất, thì dáng người và lượng tóc đều được bảo dưỡng khá, không bị đầu trọc cũng không bị mập.

“Vận Hàn lên lớp bình thường đều ở trong trường học, sẽ không chạy loạn, sẽ không xảy ra chuyện, người nhân lúc thời gian này đi điều tra một chút ba người này đi.” Tần Khai nói.

Sẽ không chạy loạn? Con gái của người tối hôm qua đã cùng nam sinh đến quán bar rồi.

Nghe thấy lời Tần Khai nói, Tiêu Dật Phong không khỏi âm thầm khinh bỉ.

Hắn rất muốn nói chuyện Tần Vận Hàn đi bar cho Tần Khai biết.

Nhưng hắn lại sợ Tần Vận Hàn biết chuyện này rồi, nàng sẽ càng ghét hắn hơn, lúc này mới nhịn xuống.

Dù sao hắn cũng đã đáp ứng Tần Vận Hàn không nói việc đó cho Tần Khai.

“Tần thúc thúc, đại tiểu thư và Vương Hạo Nhiên rất gần gũi, ta cảm thấy người cần tìm thời gian làm công tác tư tưởng thật tốt cho nàng.”

Chuyện đi bar không thể nói, nhưng Tiêu Dật Phong vẫn muốn phá hư quan hệ của Tần Vận Hàn và Vương Hạo Nhiên.

Bằng không cứ để đại tiểu thư ở cùng với Vương Hạo Nhiên như thế, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Đại tiểu thư là của hắn, tuyệt đối không thể để cho Vương Hạo Nhiên đoạt đi.

“Vận Hàn và Hạo Nhiên đã quen biết từ trước rồi, hai đứa gần gũi nhau là rất bình thường.”

Nghe được lời Tiêu Dật Phong nói, Tần Khai thản nhiên đáp.

“Tần thúc thúc, ta nói rất gần gũi, không phải loại gần gũi của bạn bè, mà là loại gần gũi của người yêu nhau.” Tiêu Dật Phong thẳng thắn nói.

“Vận Hàn và Hạo Nhiên vừa mắt nhau ư?!” Tần Khai đầu tiên là ngạc nhiên, rồi chợt thông thả cười cười:

“Vận Hàn cũng đã trưởng thành, có những ý nghĩ này cũng bình thường, đứa nhỏ Hạo Nhiên này rất ưu tú.”

Nghe vậy, Tiêu Dật Phong khuôn mặt đều nhanh đen.

Tần Khai thái độ này, rõ ràng là không phản đối chuyện Tần Vận Hàn với Vương Hạo Nhiên, hơn nữa nhìn sắc mặt, ẩn ẩn có xu hướng ủng hộ.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Vương Hạo Nhiên và Tần Vận Hàn rất môn đăng hộ đối, một tuấn nam một mỹ nữ, đích thật là ông trời tác hợp.

Nhưng Tiêu Dật Phong chắc chắn là người cầm cờ phản đối kịch liệt.

“Tần thúc thúc nếu đã không có ý kiến, vậy coi như là ta làm tiểu nhân vô ích.”

Mặc dù trong lòng Tiêu Dật Phong rất khó chịu, nhưng mặt ngoài đều không biểu lộ ra.

Hắn đúng là muốn có đại tiểu thư, nhưng việc này chắc chắn không thể để cho Tần Khai biết.

Bằng không Tần Khai sẽ lập tức đuổi hắn đi.

“Dật Phong, ta bên này còn có việc bận, không nói chuyện với người được nữa.” Tần Khai thấy trợ lý nhắc nhở hắn phải đi họp, thế là nói với Tiêu Dật Phong.

“Tần thúc thúc, vậy ta đây sẽ đi tra về ba người trên tư liệu.” Tiêu Dật Phong gật đầu, lập tức ra khỏi văn phòng.

Rời khỏi tập đoàn Tần thị rồi, Tiêu Dật Phong không dựa theo lời Tần Khai nói đi điều tra hư hư thực thực ba lão bảo bất động sản có tình nghi đứng sau màn.

Sở dĩ Tần Khai tìm tới hắn làm bảo tiêu, cũng là do Tần Vận Hàn gặp nguy hiểm, nếu như nguy hiểm của Tần Vận Hàn được giải trừ, như vậy hắn cũng sẽ kết thúc công việc thôi lui.

Cho nên chuyện điều tra, Tiêu Dật Phong không vội.

Bây giờ điều hắn sợ nhất chính là đại tiểu thư sẽ bị Vương Hạo Nhiên chiếm tiện nghi.

Nắm tay gì đó Tiêu Dật Phong coi như có thể chịu đựng được.

Nhưng nếu lại có hôn mê hay hành động xa hơn, Tiêu Dật Phong tuyệt đối không chịu được.

Tần Khai nếu đã không làm, như vậy chỉ có thể là hắn làm.

Biện pháp đối phó Vương Hạo Nhiên, Tiêu Dật Phong cũng đã nghĩ tới.

Muốn ngăn chặn một nam nhân quyền rũ nữ nhân, biện pháp tốt nhất chính là khiến nam sinh này mất năng lực ở phương diện kia.

Về chuyện này từ rất sớm cổ nhân đã cho ra một cách, bởi vậy mới sinh ra một nghề nghiệp đặc thù: Thái giám.

Đương nhiên, Tiêu Dật Phong cũng không tính trực tiếp cắt của hấn, bởi vì động tĩnh tạo ra khi làm vậy là quá lớn.

Vẫn nên thần không biết quỷ không hay khiến hấn mất năng lực.

Tiêu Dật Phong tin tưởng nếu hấn làm chuyện này với y thuật của mình, thiên hạ này không có được mấy người có thể trị cho Vương Hạo Nhiên.

Hạ quyết tâm, Tiêu Dật Phong trực tiếp đi đến trường học, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay với Vương Hạo Nhiên.

Giờ nghỉ giữa tiết tự học buổi tối.

“Vận Hàn tử, tan học xong ta định về nhà thăm hỏi gia gia của ta một chút.”

“Mục gia gia sao thế?”

“Ban ngày rèn luyện quá độ dưới ánh mặt trời bị cảm nắng, truyền nước xong đã khỏe hơn nhiều, nhưng ta vẫn muốn trở về thăm, dù sao đã lâu không trở về.”

“Không bị nguy hiểm thì tốt.” Tần Vận Hàn thoáng yên tâm, nhưng rất nhanh sắc mặt lại suy sụp:

“Như vậy chẳng phải là đêm nay ta phải ngủ một mình?”

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu ở với nhau nhiều năm, cũng đã quen thuộc, lại thêm nàng sợ tối.

Bây giờ đột nhiên phải ngủ một mình, không tránh khỏi có chút sợ.

“Không sao cả, mở đèn lên, nhắm mắt lại, ngủ dậy rồi sẽ đến ngày mai.” Mục Chiêu Chiêu trấn an.

“Ta sợ đến ngủ cũng không ngủ được.” Tần Vận Hàn có chút phiền muộn.

“Nếu không thì người gọi một bạn nữ qua đi, như vậy người sẽ không sợ.” Mục Chiêu Chiêu cho một đề nghị.

“Hay là thôi, ta chỉ quen ở với người.” Tần Vận Hàn lắc đầu cự tuyệt, tiếp đó lấy dũng khí:

“Chỉ một đêm mà thôi, ta có thể.”

.....

“Tần Vận Hàn đêm nay một mình...”

Vương Hạo Nhiên nghe được Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu nói chuyện, không khỏi khẽ động trong lòng.

Hắn đang lo không có cơ hội tốt tiếp cận Tần Vận Hàn, bây giờ cơ hội chợt đến.

J @@@

Chương 132: Đều mang tâm tư (2)

zXem ra thực sự là trời cũng giúp ta, nếu không hành động, vậy thật đúng là có lỗi với an bài của ông trời.

Ba tiết tự học buổi tối rất nhanh đã kết thúc, các học sinh lần lượt rời khỏi phòng học.

Tần Vận Hàn ôm mấy cuốn sách về phòng ngủ giành cho giáo sư.

Một lát sau, nàng đã tới cửa phòng ngủ, lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa.

“Tần Vận Hàn?”

Bên cạnh không xa, bỗng nhiên có tiếng gọi truyền đến.

Tần Vận Hàn nghiêng đầu nhìn, trông thấy Vương Hạo Nhiên đi tới.

Trong tay hắn còn cầm mấy túi nhựa, bên trong còn có thoang thoang mùi thơm bay ra.

Cái mũi Tần Vận Hàn khế người, rất nhanh đã nhận ra đó là mùi thơm của thức ăn.

“Sao người lại tới đây?” Tần Vận Hàn mừng rỡ hỏi.

Bạo 5c cho đh @SentryV ạ!

“Ta có gói chút đồ ăn đêm về, muốn ăn không?” Vương Hạo Nhiên lung lay đồ trong tay.

“Vừa mới tan học thôi, sao nhanh như vậy người đã gói đồ ăn đêm rồi?” Tần Vận Hàn kinh ngạc hỏi.

“Ta tan sớm nên đi ra ngoài.” Vương Hạo Nhiên kỳ thực là bảo tài xế đóng gói mang tới.

Tần Vận Hàn rất tin, thậm chí không khỏi có chút xúc động.

Cúp học đi giúp mình mua bữa khuya, hẳn đối với chính mình thật quá tốt.

【Đinh, tức chủ lay động trái tim của một trong các nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 100 điểm phản phái!】

“Vào đi.” Tần Vận Hàn mở cửa ra.

Tần Vận Hàn đi vào, đặt đồ ăn khuya lên trên cái bàn nhỏ trong phòng.

“Mục Chiêu Chiêu đâu?” Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

“Nàng đêm nay về nhà.”

“Vậy à, ta đóng gói rất nhiều đồ, xem ra chỉ có mình người ăn.” Vương Hạo Nhiên cười cười, mở đồ được đóng gói ra.

Nhiều đồ như vậy, Tần Vận Hàn có thể ăn được một phần ba số đó cũng đã không tệ rồi.

“Gói nhiều như vậy à, một mình ta sao ăn hết được.” Tần Vận Hàn nhin không được hỏi: “Người có đói bụng không?”

“Có một chút.”

“VẬY ẶN CHUNG.”

“ĐƯỢC.” Vương Hạo Nhiên đang chờ Tần Vận Hàn cho lời mời.

Sau khi nói xong, hắn còn thuận thế khép cửa phòng lại.

Đối với điều này, Tần Vận Hàn không cảm thấy có gì không thích hợp.

Đây là phòng ngủ giáo sư, ngoài cửa thỉnh thoảng sẽ có người đi qua.

Tần Vận Hàn cũng sợ bị lão sư nhìn thấy mình cùng một nam sinh ở trong phòng ngủ ăn đồ ăn đêm.

Cộng thêm việc tự nàng thấy chột dạ, càng sợ người ta nhìn thấy mình và Vương Hạo Nhiên ở chung với nhau.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, cố ý mở một bộ điện ảnh tình yêu ngược luyến.

Cùng Tần Vận Hàn vừa ăn bữa khuya vừa xem phim.

Vừa ăn vừa xem, tốc độ vô cùng chậm.

Hơn thế Tần Vận Hàn vì muốn giữ vẻ ưu nhã, khi ăn cũng rất xem trọng, bởi vậy còn ăn chậm hơn.

Trong bất tri bất giác, hai người đã xem hết một bộ điện ảnh hơn 90 phút, mà đồ ăn đêm vẫn còn chưa ăn xong.

Nhưng Tần Vận Hàn đã no lắm rồi, không muốn ăn nữa.

“Đã mười một giờ rồi à.” Vương Hạo Nhiên nhìn thời gian trên điện

thoại di động, ra vẻ kinh ngạc.

"Đúng vậy, thế mà đã trễ như vậy rồi." Tần Vận Hàn mặt thả lỏng cười cười, cảm thán một câu.

Cùng người mình thích vừa ăn vừa xem phim là một chuyện rất hưởng thụ.

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua thật nhanh.

Tần Vận Hàn vẫn còn có chút chưa thỏa mãn, muốn ở cùng Vương Hạo Nhiên thêm chút nữa, nhưng mà hiện tại đã muộn rồi.

"Ta gọi điện thoại cho tài xế đã." Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại di động lên ấn, chọn một cái tên trong danh bạ.

Hắn đặt điện thoại di động ở bên tai, một lát sau lại để xuống.

"Không có người nghe sao?" Tần Vận Hàn nhìn thấy hình như Vương Hạo Nhiên không gọi được, liền hỏi.

"Đúng vậy, cũng không biết tên tài xế này đang làm gì nữa." Mặt mũi Vương Hạo Nhiên tràn đầy vẻ u sầu:

"Đã muộn như vậy rồi, đoạn đường bên ngoài trường học chắc là không có taxi, có lẽ ta phải tự đi bộ về rồi."

"Nhà người ở chỗ nào?" Tần Vận Hàn hỏi.

"Biệt thự Lệ Thủy."

Biệt thự Lệ Thủy là khu nhà giàu của thành phố Thanh Linh, cách nơi này khoảng hai mươi phút đi xe, nếu như mà đi bộ thì chỉ sợ phải đi đến mấy giờ sáng mới tới.

"Nếu đi bộ thì quá xa, như vậy sao được." Tần Vận Hàn buồn thay

cho Vương Hạo Nhiên.

"Hay là người cho ta ở lại nơi này một đêm đi, ta ngủ trên mặt đất là được rồi." Vương Hạo Nhiên cảm thấy đã đến lúc.

"A? Cái này. . ." Tần Vận Hàn lộ vẻ do dự.

"Thực ra là ta có nhiều chuyện muốn nói với người, nếu người đã không yên tâm vậy thì ta đi bộ về sẽ tốt hơn." Về mặt Vương Hạo Nhiên cô đơn đi về phía cửa ra vào.

"Chờ một chút." Tần Vận Hàn có chút không đành lòng, thế là gọi Vương Hạo Nhiên lại:

"Không phải là ta nghi ngờ người, chỉ là có chút bất ngờ thôi, người... Người ở lại đây một đêm đi."

Vừa lúc nàng sợ tối, nếu như có người ở bên cạnh thì sẽ không sợ nữa.

Hơn nữa, thật ra nàng còn muốn Vương Hạo Nhiên ở lại lâu thêm một chút.

Chỉ là tâm hồn thiếu nữ ượng ngừng nói ra mà thôi.

"Người tùy tiện ngồi đi, ta... Ta đi tắm rửa đã." Mặt Tần Vận Hàn đỏ tới mang tai cầm lấy một ít quần áo, liền chạy về phía phòng tắm.

Hiện tại là mùa hè, một ngày không tắm rửa thôi sẽ rất khó chịu.

Thích sạch sẽ như Tần Vận Hàn tất nhiên không thể chịu được khi không tắm mà đã đi ngủ.

Nhìn thấy Tần Vận Hàn tạm thời biến mất trong tầm mắt, Vương Hạo Nhiên không khỏi âm thầm cười một tiếng.

Không quay về, ngủ trên mặt đất, đây là bước đầu tiên của kế hoạch.

Bước tiếp theo là:

Trên mặt đất thật lạnh, vẫn nên lên giường ngủ, chúng ta mỗi người một bên, nước giếng không phạm nước sông.

Ta ngủ không được, để ta nắm tay của ngươi, chúng ta sẽ gặp nhau trong giấc mơ.

Vẫn không ổn, hay là để ta ôm ngươi một chút.

Tay ta sẽ để yên một chỗ, tuyệt đối sẽ không động loạn.

Ta nhìn một chút, chỉ nhìn một chút thôi!

Ta bảo đảm sẽ từ từ, tuyệt đối sẽ từ từ!

Tiếp đó nước sẽ chảy thành sông.

Kịch bản chính là như vậy, dựa theo độ thiện cảm mức tình thâm của Tần Vận Hàn hơn phân nửa là sẽ bị mình tính kế thành công.

Thời gian chờ đợi có chút nhàm chán, Vương Hạo Nhiên mở thâu thị nhìn một chút.

Lúc đầu hẳn muốn biết Tần Vận Hàn còn bao lâu nữa mới tắm xong, nhưng mà ánh mắt trong lúc vô tình lại thoáng nhìn thấy Tiêu Dật Phong đang nghe lén ở phòng ngủ giáo viên bên cạnh.

Bạo 5c cho đh @SentryV ạ!

I @@@

Chương 133: Tai Vách Mạch Rừng

Vương Hạo Nhiên giật nảy mình.

Gian phòng bên cạnh kia là của Tống Trinh Vũ, nhưng mà phòng đó rất nhỏ hẹp, cơ sở vật chất cũng không đầy đủ, Tống Trinh Vũ chỉ thỉnh thoảng vào giờ ngọ đến đây để ngủ trưa mà thôi.

Vào buổi tối, nàng sẽ không ngủ lại nơi này.

Tiêu Dật Phong này thật không hổ là nhân vật chính, rất có bản lĩnh, bất tri bất giác đã chạy đến sát vách phòng người ta nghe lén.

Chỉ thấy Tiêu Dật Phong dùng tai dán lên tường nghe lén, mặt mang vẻ giận dữ, trên bức tường còn có dấu tay hấn nén giận in lên.

Gia hỏa này nhìn lén chắc đang rất tức giận.

Có lẽ hấn đã ở nơi này nghe lén được một hồi lâu, biết quá trình Tần Vận Hàn cùng mình nói chuyện, tất nhiên đã ăn không ít cơm chó.

Không tức giận mới là lạ.

"Gia hỏa này ở đây sẽ gây cản trở..."

Vương Hạo Nhiên lập tức phiến não.

Tả Khâu Trầm Ngư bên kia còn chưa chuẩn bị đầy đủ tài liệu chế

độc dược để đối phó với Tiêu Dật Phong, tất nhiên là hắn không thể lấy ra độc dược mà tới đối phó Tiêu Dật Phong.

Nếu liều lĩnh đấu trực diện thì cũng có thể đánh thắng được Tiêu Dật Phong, nhưng tất sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ...

Bởi vì như vậy chuyện với Tần Vận Hàn sẽ đổ sông đổ bể.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên quyết định hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tiêu Dật Phong này có khả năng là đang theo dõi mình, cũng có khả năng vì Tần Vận Hàn mà tới.

Nhưng bất kể là theo dõi ai đi nữa thì chắc hẳn hắn sẽ có hành động.

Vương Hạo Nhiên cũng không tin tên này có thể đứng ở sát vách nghe lén cả một buổi tối.

Sau một hồi, Tần Vận Hàn cuối cùng đã đi ra.

"Ta cũng đi tắm một chút." Vương Hạo Nhiên cười cười cũng đi vào phòng tắm.

Thời tiết này rất nóng, ban ngày đổ mồ hôi, trên mình nhớp nhúa, đi ngủ sẽ không thoải mái, nhất định phải tắm rửa.

Cho dù là không có quần áo để thay, nhưng mà cũng không quan trọng, dù sao hắn tới đây là để làm đại sự.

Sau khi đi vào phòng tắm, Vương Hạo Nhiên không lập tức xối nước, mà là dùng thấu thị giám sát động tác của Tiêu Dật Phong.

Chỉ thấy một lát sau, hắn ta bỗng nhiên giật khăn lông che khuất mặt, tiếp đó lén lén lút lút rời khỏi căn phòng sát vách, sau khi xác

định bên ngoài không có người, mới tới gõ cửa bên này của Tần Vận Hàn.

"Ai vậy?" Tần Vận Hàn mở miệng hỏi.

"Ta là Tề lão sư, có thể mở cửa ra không? Phòng ta không có khăn lau tay, muốn mượn khăn của người để dùng một chút." m thanh trả lời là tiếng của một nữ nhân trung niên.

Vương Hạo Nhiên dùng thẩu thị thấy rõ ràng người mở miệng là Tiêu Dật Phong.

Mẹ nó, tên nhân vật chính này thật sự rất xuất sắc nha.

Hắn còn biết giả giọng của nữ nhân?

Một bên khác.

Tần Vận Hàn không biết rõ Tề lão sư này là ai, nhưng nghe âm thanh kia lập tức đoán được đối phương là nữ nhân.

Nàng cũng không phòng bị gì, trực tiếp cầm một túi giấy, mở cửa đưa khăn tay ra, muốn đuổi Tề lão sư này đi.

Là do Vương Hạo Nhiên đang ở đây, Tần Vận Hàn tất nhiên không muốn bị những người khác phát hiện, bởi vậy chỉ nói qua rồi thôi.

Nhưng mà Tần Vận Hàn còn chưa thấy người của đối phương, chỉ thấy một tay trực tiếp duỗi vào theo khe cửa.

Tiếp đó đặt ở trên vai nàng.

Tần Vận Hàn bỗng cảm thấy buồn ngủ, sụp xuống dưới đất hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Dật Phong tranh thủ thời gian đi vào phòng, lập tức đóng kỹ

cửa phòng.

"Hắn muốn làm gì?"

Vương Hạo Nhiên ở trong phòng tắm chú ý tới động tĩnh của Tiêu Dật Phong, không nhin được nghi hoặc.

Hắn tiếp tục xem tiếp.

Chỉ thấy Tiêu Dật Phong đi về phía phòng tắm bên này, lấy từ trên mình ra một cái ngân châm, lập tức thò tay chuẩn bị gõ cửa.

"Vương Hạo Nhiên, người mở cửa ra chút đi." Tiếng nói giống Tần Vận Hàn đến chín phần.

Xuất sắc, người mẹ nó thật xuất sắc!

Hắn rõ ràng còn có thể bắt chước âm thanh của Tần Vận Hàn!

Vương Hạo Nhiên thầm chửi Tiêu Dật Phong một hồi.

Với giá trị chiến lược hiện tại của hắn chiến đấu chính diện có thể vượt qua Tiêu Dật Phong, nhưng mà muốn giết chết hắn, khả năng này quá nhỏ.

Tình huống tốt nhất khi chiến đấu chính diện là Tiêu Dật Phong trọng thương chạy trốn.

Nhưng mà bản thân Tiêu Dật Phong có y thuật, hắn có khả năng trị liệu cho mình, làm như thế cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa một lần không giải quyết được Tiêu Dật Phong, thì sẽ khiến hắn đề phòng, vẫn nên tìm cơ hội đánh lén thì tốt hơn.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã có quyết định.

"Vương Hạo Nhiên, người mở cửa ra đi, ta cầm khăn lông lau người cho người."

Ở ngoài cửa, Tiêu Dật Phong bắt chước âm thanh Tần Vận Hàn làm nũng.

Vương Hạo Nhiên nghe được xém chút buồn nôn ngay tại chỗ.

Nhân vật chính, người mẹ nó có thể bớt làm chuyện buồn nôn lại được không?

Đóng vai nữ nhân là đủ rồi, lại còn học nữ nhân nũng nịu!

"Được rồi, ta mở cửa liền."

Vương Hạo Nhiên giả vờ không biết, một bên nhẹ nhàng mở cửa ra, một bên dùng thấu thị chú ý động tĩnh của Tiêu Dật Phong.

Chỉ thấy Tiêu Dật Phong cũng chỉ làm động tác điểm huyết.

Hiển nhiên, hắn muốn dùng lại hành động kia với Tần Vận Hàn, dùng phương thức điểm huyết làm mình ngất đi.

Tiêu Dật Phong lựa chọn xuất thủ trước, thừa cơ đánh lên hắn một chưởng là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà Tiêu Dật Phong cực kỳ cẩn thận.

Cách làm này không ổn thỏa.

Vương Hạo Nhiên quyết định buông tha.

Tiêu Dật Phong thò tay vào, điểm vào huyết đạo Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên âm thầm dùng chân khí ngăn cản, giả bộ té xỉu, xụi xuống trên sàn nhà.

Hắn chuẩn bị chờ cơ hội vẹn toàn, một kích làm cho Tiêu Dật Phong mất đi năng lực phản kháng.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên té xỉu, Tiêu Dật Phong đứng thẳng nhìn xuống, trong miệng cười lạnh tự nói:

"Hừ, đại tiểu thư là của ta, tên phú nhị đại như người lại dám đánh chủ ý lên đại tiểu thư, ta phá hoại năng lực đàn ông của người, để xem người còn dám có chủ ý với đại tiểu thư hay không, đây là do người tự tìm!"

Khốn kiếp!

Đúng là chỉ có người mới dám nghĩ đến loại biện pháp đó!

Nghe được Tiêu Dật Phong lẩm bẩm, Vương Hạo Nhiên thềm choáng váng.

Tên nhân vật chính này thật mẹ nó là một nhân tài, tâm cũng rất đen tối, vì cướp nữ chính mà muốn lợi dụng y thuật để đối phó mình.

Người mẹ nó là nhân vật chính, là nhân vật chính diện đấy.

A @@@

Chương 134: Tương kế Tỵu Kế

UY thuật là để chăm sóc người bị thương, không phải dùng để bàng

môn tà đạo.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, bên trong tiểu thuyết đô thị, chính xác có một số nhân vật chính lòng dạ đen tối, nhưng chủ yếu là nhằm vào phe phản diện, coi như là người ta đọc thì cũng sẽ không cảm thấy nhân vật chính có lòng dạ hiểm độc, cảm thấy nhân vật chính nên làm như vậy, đối phó phe phản diện phía xong, thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên là phản diện, tại góc độ của hắn mà nhìn, chuyện này thật sự là không thoải mái mẹ gì.

Mẹ kiếp!

Trực tiếp đánh lén giết chết hắn!

Vương Hạo Nhiên lập tức toát ra ý nghĩ này.

Hắn có thấu thị, mí mắt tuy khép lại, nhưng trên thực tế vẫn có thể nhìn thấy động tác của Tiêu Dật Phong.

Nhìn mấy lần, Vương Hạo Nhiên liền phiền não.

Tiêu Dật Phong thể hiện tư thế phòng bị, gần như không để cho mình có cơ hội đánh lén.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không cảm thấy Tiêu Dật Phong biết được ý nghĩ của mình.

Tư thế phòng bị của hắn rõ ràng là một hành động theo bản năng, là một loại kinh nghiệm chiến đấu.

Cho dù đối mặt với kẻ nhìn như không có gì nguy hiểm, thân thể cũng sẽ tự động phòng bị.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên quyết định tương kế tựu kế.

Tiêu Dật Phong chậm chậm ngồi xổm xuống, dùng ngón chân đâm vị trí thận của Vương Hạo Nhiên.

Một cỗ chân khí theo ngón chân chậm chậm xâm nhập vào.

Vương Hạo Nhiên hiểu rõ, hắn đang mượn ngón chân dẫn chân khí, muốn dùng chân khí phá hoại năng lực của mình.

Vương Hạo Nhiên không sợ hãi chút nào.

Luận mức độ hùng hậu của chân khí thì hắn mạnh hơn Tiêu Dật Phong.

Rất nhanh, Tiêu Dật Phong thu chân lại.

"Thật chờ mong sau khi người biết mình không làm chuyện đó được nữa, trên mặt người sẽ có biểu cảm gì, nhưng mà bây giờ muộn rồi, ta phải quay về, không thể thưởng thức biểu cảm phấn khích của người."

Trên mặt Tiêu Dật Phong nở nụ cười hết sức rạng rỡ.

Nhưng mà hắn không biết là, ngay tại lúc mà hắn nói chuyện, chân khí hắn mượn ngón chân để dẫn vào đã bị Vương Hạo Nhiên khu trừ sạch sẽ.

Tiêu Dật Phong mở cửa nhìn động tĩnh bên ngoài một chút, phát hiện không có người thế là đóng cửa phòng lại, nhanh chóng rời khỏi tầng của giáo viên, thân thể hòa nhập vào trong đêm tối.

Tiêu Dật Phong cho là Vương Hạo Nhiên không làm chuyện đó được nữa, nên tất nhiên sẽ yên tâm để Vương Hạo Nhiên cùng một chỗ với Tần Vận Hàn.

Đối với điều này, Vương Hạo Nhiên chỉ muốn cười.

Hắn từ dưới đất đứng lên, đến lay tỉnh Tần Vận Hàn.

"Ta... Ta làm sao vậy?" Tần Vận Hàn mơ mơ màng màng nói.

"Vừa mới có người xông vào, đánh ta ngất xỉu, người không sao chứ?" Vương Hạo Nhiên giả vờ lơ mơ.

"Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, là Tề lão sư kia ư?!" Tần Vận Hàn rất nhanh thanh tỉnh lại, nhớ lại chuyện phát sinh trước khi té xỉu.

"Không, không phải là Tề lão sư, là Tiêu Dật Phong, lúc ta vừa mới té xỉu mơ mơ màng màng nhìn thấy mặt của hắn." Vương Hạo Nhiên dùng giọng khẳng định nói.

"Là tên nhà quê Tiêu Dật Phong kia sao, nhưng mà tại sao hắn lại đánh chúng ta ngất xỉu?" Tần Vận Hàn tức giận.

"Khẳng định là nhằm vào ta, người nhìn trên lưng ta này."

Tần Vận Hàn nhìn kỹ một chút, phát hiện trên làn da của hắn có một cái lỗ máu thật nhỏ, tựa hồ là mới bị kim đâm.

"Đây là thế nào?!" Nàng hốt hoảng hỏi.

"Trong lúc ta mơ mơ màng màng cảm giác được hắn dùng ngân châm đâm trên lưng ta một cái." Nói đến đây, biểu tình Vương Hạo Nhiên lập tức thống khổ vạn phần:

"Trước đây ta đã xem qua một ít sách y thuật, nghe nói người có y thuật cao minh, thì hoàn toàn có thể dựa vào một ngân châm là có thể phá hoại năng lực của nam nhân, ta nghĩ Tiêu Dật Phong nhất định đồ kị ta và người quá gần gũi, cho nên mới..."

Lời còn chưa dứt, Vương Hạo Nhiên đã "ngheñ ngào" không nói được nữa.

"Cái tên nhà quê chết tiệt này, lại dám làm loại chuyện này đối với người!" Tần Vận Hàn giận dữ: "Ta sẽ nói việc này cho phụ thân ta biết, để phụ thân ta xử hắn!"

"Đừng!" Vương Hạo Nhiên mặt mũi thống khổ: "Việc này nếu như truyền ra ngoài, sau này ta còn làm người thế nào nữa, hơn nữa ta không có chứng cứ xác thực, Tiêu Dật Phong có lẽ có thể giảo biện phủ nhận."

"Được rồi. . . Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho nhà quê kia?" Tần Vận Hàn vừa rầu rĩ lại vừa phẫn nộ.

"Đương nhiên ta không muốn bỏ qua cho hắn, thế nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra, đã là chuyện vô ích, mất đi năng lực của đàn ông, ta. . . Ta không muốn sống tiếp nữa." Vương Hạo Nhiên "mặt xám như tro" .

"Không, không được, người phải kiên cường lên!" Tần Vận Hàn gấp đến nước mắt đã tràn ra, trấn an nói:

"Nhà người có tiền như vậy, còn có tương lai rất đẹp, không thể cứ như vậy buông tha."

"Không thể cùng nữ sinh mà mình yêu thích ở cùng một chỗ, có tiền thì sao chứ, không bằng chết đi cho rồi." Vương Hạo Nhiên thở dài thật sâu.

Nghe nói như thế, Tần Vận Hàn chỉ cảm thấy lòng như đao cắt.

Bởi vì nàng trực tiếp thay chữ "nữ sinh mình yêu thích" mà Vương Hạo Nhiên nói đặt trên người mình.

"Không, ta sẽ cùng người, sau đó sẽ gả làm vợ của người, một đời một kiếp chúng ta sẽ không xa rời nhau." Tần Vận Hàn sợ hấn nghĩ quẩn, thế là bỏ qua vẻ ngượng ngùng, biểu lộ rõ ràng tâm ý.

"Thật sao? Thế nhưng mà người. . . Người không chê ta sao?"

"Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua thức tình yêu Plato* ư? Hai người yêu sâu đậm ở cạnh nhau, không nhất định phải. . . Phải làm chuyện kia." Tần Vận Hàn đỏ bừng mặt nói.

"Thế nhưng mà ta cũng không hy vọng chỉ là tình yêu Plato." Vương Hạo Nhiên cảm thấy đã diễn đủ, tâm trạng đã rất thích hợp, thế là chuyển đề tài:

"Ta xem sách y học, sau khi bị châm kim thì ba ngày sau mới hoàn toàn có hiệu lực, nói cách khác, ba ngày sau ta mới mất đi cái năng lực kia, nếu không. . ."

Tần Vận Hàn khẽ giật mình, khuôn mặt rất nhanh liền đỏ lên.

Nàng tất nhiên hiểu Vương Hạo Nhiên đang nói bóng gió gì.

Chỉ là chuyện có chút đột ngột, nàng hoàn toàn không có một chút tâm lý chuẩn bị nào.

Nhưng mà nàng nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên đã như vậy, nếu mình cự tuyệt chẳng phải là hấn sẽ rất đau đớn.

Lỡ như hấn lại tìm chết thì làm sao bây giờ?

E @@@

Chương 135: Khách Không Mời Mà Đến (1)

BHơn nữa. . .

Hơn nữa nàng đã hạ quyết tâm gả cho Vương Hạo Nhiên, nếu đã như vậy, thừa dịp Vương Hạo Nhiên còn có năng lực, cẩn thận suy nghĩ thì có gì mà không được chứ?

Dù sao cũng tốt hơn mình là đến già mình vẫn còn lần đầu nha?

"Hạo Nhiên, người. . . Người có thể nói người yêu ta không? Ta. . . Ta muốn nghe." Tần Vận Hàn muốn có chút nghi thức.

Suy cho cùng thì Vương Hạo Nhiên còn chưa tỏ tình với mình.

Với tư cách là bên phản diện, nói dối chỉ là thao tác cơ bản, Vương Hạo Nhiên lập tức thổ lộ tình thâm:

"Vận Hàn, ta yêu người, cả một đời đều yêu người, vĩnh viễn yêu người."

Tần Vận Hàn nghe lời này chỉ cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Nàng phảng phất như lòng của mình sắp hòa tan.

"Hạo Nhiên ca, ta cũng yêu người, cả một đời đều yêu người, vĩnh viễn đều sẽ yêu người, đời đời kiếp kiếp đều yêu người. . ."

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -50, hào quang nữ chính của Tần Vận Hàn -50, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tần Vận Hàn đối với kí chủ +15,

độ thiện cảm trước mắt là 90. (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung chuyện, thu được 300 điểm phản pháí! 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch được một đợt phần thưởng lớn như ý muốn.

Cúi đầu nhìn, Tần Vận Hàn đang rúc vào ôm hấn.

Tại khóe mắt của nàng còn có hai dòng nước mắt nhàn nhạt.

Đây là nước mắt của hạnh phúc.

——

Ngày kế tiếp.

Tiêu Dật Phong tới tập đoàn Tần thị.

"Dật Phong, ba người kia tra thế nào rồi?" Tần Khai trực tiếp hỏi.

"Tạm thời không phát hiện điều gì không đúng, nhưng mà ta sẽ tiếp tục tra, nếu như có dị động, ta nhất định sẽ phát hiện." Tiêu Dật Phong nói càn nói bậy lên.

Tối hôm qua hấn chỉ đi đối phó Vương Hạo Nhiên, căn bản không đi kiểm tra ba người kinh doanh bất động sản kia...

Tần Khai không hoài nghi, chỉ là bỗng đổi đề tài, hỏi:

"Đúng rồi, lúc trước người nói là nhìn thấy Vận Hàn và Hạo Nhiên rất gần gũi phải không?"

"Đúng, ta nhìn thấy bọn hấn tay nắm tay, hết sức thân mật." Tiêu Dật

Phong nói.

Tuy là hắn đã đáp ứng Tần Vận Hàn không nói chuyện ở quán bar ra cho Tần Khai, nhưng cũng không đáp ứng Tần Vận Hàn nói ra chuyện khác.

"Sắp tới ta phải tranh thủ thời gian nói chuyện với Vận Hàn một chút." Tần Khai thở dài một cái.

Nghe vậy, Tiêu Dật Phong hết sức vui vẻ, đồng thời có chút nghi hoặc:

"Tần thúc thúc, trước kia không phải người bảo thuận theo tự nhiên sao? Sao hiện tại lại đổi chủ ý rồi?"

"Hôm qua ta đã nói chuyện với một lão bằng hữu, nghe hắn khổ sở phàn nàn nói nữ nhi của mình chưa đến 20 đã bị nam sinh làm cho to bụng, cho nên. . ." Tần Khai không nói tiếp.

Nhưng hiển nhiên là hắn đem chuyện của vị bằng hữu kia đặt trên người mình.

Tần Vận Hàn cũng đã 18 tuổi.

Hắn sợ loại chuyện này sẽ xảy ra với nữ nhi mình.

Tuy là hắn không phản đối nữ nhi yêu đương, nhưng nếu xuất hiện chuyện như bằng hữu, Tần Khai vô luận như thế nào cũng không chịu được.

Suy cho cùng thì Tần Vận Hàn cũng đã đến tuổi yêu đương, nhưng nếu để sinh con dưỡng cái thì còn quá sớm.

Lại thêm, Tần Khai ở thành phố Thanh Linh cũng là nhân vật có mặt mũi, nếu như nữ nhi duy nhất của mình xuất hiện chuyện chưa kết hôn mà đã có con, thanh danh tập đoàn Tần thị sẽ ảnh hưởng

ngghiêm trọng.

Càng quan trọng hơn là, hấn lo lắng tâm lí của nữ nhi mình sẽ xuất hiện thương tổn.

Đến lúc đó hối hận đã không kịp.

Tiêu Dật Phong nghe xong, hơi ngạc nhiên, nhin không được cười trấn an nói:

"Tần thúc thúc, việc này người lo lắng quá rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra đâu."

Hấn đã dùng ngân châm dẫn chân khí vào bên trong thân thể của Vương Hạo Nhiên, hiện tại năng lực về phương diện kia của Vương Hạo Nhiên đã không còn.

Dù là đại tiểu thư chủ động, Vương Hạo Nhiên cũng không thể làm gì đối với đại tiểu thư.

Tần Khai hoàn toàn là lo lắng vô cơ mà thôi.

"Người vì cái gì mà khẳng định như vậy?" Ngữ khí Tần Khai hơi kinh ngạc về Tiêu Dật Phong.

"Tần thúc thúc người không phải đã nói là phẩm cách của Vương Hạo Nhiên rất tốt sao, cho dù là yêu đương cùng đại tiểu thư, thì sao lại xuất hiện chuyện vượt rào được? Hơn nữa đại tiểu thư cũng không phải người tùy tiện, bởi vậy ta mới nói Tần thúc thúc người sầu lo việc này là vô ích."

Tất nhiên Tiêu Dật Phong không có khả năng nói thật, bởi vậy ngay tạo một lý do để giải thích.

"Nói vậy cũng đúng, hài tử Hạo Nhiên này có lẽ không có khả năng sẽ gây ra chuyện này, hơn nữa Vận Hàn tuy là tùy hứng, nhưng

cũng là một người có chừng mực." Tần Khai dần dần yên lòng.

"Giám đốc Tần, ở dưới lễ tân có nữ nhân chừng bốn mươi tuổi tới tìm người, không hẹn trước, nàng cũng không nói tên, chỉ nói là tới từ một nơi tên là Phượng Khê Sơn." Trợ lý tới văn phòng báo cáo với Tần Khai.

Tần Khai nghe được trong lời nói có chữ "Không hẹn trước", hắn đang định không quan tâm gọi người đuổi đi, nhưng sau khi nghe được "Phượng Khê Sơn", toàn thân hắn chấn động, sắc mặt đại biến.

"Người mau mang nàng tới gặp ta!" Tần Khai gấp gáp nói với trợ lý.

Trợ lý thấy phản ứng này của Tần Khai, có hơi kinh ngạc.

Lần đầu tiên hắn thấy Tần Khai thất thố như vậy, nhưng mà trợ lý biết, hỏi thăm chuyện của lão bản là tối kỵ.

"Được, giám đốc Tần." Trợ lý vội vã đi ra ngoài làm việc.

"Tần thúc thúc, người... Có khỏe không?" Tiêu Dật Phong cũng cảm thấy đáng về Tần Khai có chút dị thường.

Lời này sau khi hỏi xong, nửa ngày sau Tần Khai mới lấy lại tinh thần, nói một câu "Không sao".

Tiêu Dật Phong lại càng cảm thấy kì quái.

Không bao lâu, trợ lý liền dẫn theo một người phụ nữ trung niên tới.

Nữ tử trung niên này có một đôi mắt phượng, mặt hình trái xoan, chỗ mi tâm còn có một nốt ruồi son, mặc dù đã có tuổi, nhưng nhìn dáng người và ngũ quan của khuôn mặt thì lúc tuổi còn trẻ hẳn cũng là một mỹ nhân.

"Không... Không phải nàng, đúng vậy, sao nàng lại đến nơi này được cơ chứ. . ."

Sau khi nhìn thấy nữ nhân mắt phượng này, Tần Khai thấp giọng thở dài tự nói với mình, trên mặt xuất hiện vẻ tiếc nuối thất vọng.

Nhưng mà, rất nhanh hắn đã điều chỉnh lại tâm trạng.

"Người nói người đến từ Phượng Khê Sơn, vậy người là ai?"

M @@@

Chương 136: Khách Không Mời Mà Đến (2)

w"Cùng nàng... Cùng nàng có quan hệ thế nào?" Tần Khai lên tiếng hỏi.

"Ta tên là Phượng Dung, xem như muội muội của nàng, lần này tới là thay nàng đến thăm nữ nhi một chút." Nữ nhân mắt phượng trả lời.

Tần Khai khẽ vuốt cằm.

Người của Phượng Khê Sơn, lấy Phượng làm họ, thê tử của hắn cũng chính là mẫu thân của Tần Vận Hàn, tên gọi Phượng Quân.

Nhưng mà do một ít nguyên nhân, Phượng Quân không thể rời khỏi Phượng Khê Sơn.

Tính ra thì Tần Khai đã tách ra với thê tử được 18 năm.

"Nàng có khỏe không?" Trong mắt Tần Khai hiện lên hoài niệm.

"Tỷ tỷ rất tốt, người không cần lo lắng." Phượng Dung lờ mờ đáp lại một chút, hỏi tiếp:

"Nữ nhi của tỷ tỷ đâu?"

"Người đi đường xa tới, để ta làm tròn lễ nghĩa của chủ nhà đi, đợi một thời gian ta dẫn người đi gặp Vận Hàn." Tần Khai muốn hỏi thăm một ít tin tức có liên quan đến thê tử từ Phượng Dung.

Nói xong, hắn sai trợ lý đi tìm khách sạn thu xếp một chút cho Phượng Dung.

"Nàng biết võ công."

Trợ lý và Phượng Dung rời đi rồi, Tiêu Dật Phong bỗng nhiên nói với Tần Khai một câu.

Phượng Dung cũng không tận lực che dấu mình, lúc đi lại nhẹ nhàng, hơi thở kéo dài rất lâu.

Đây rõ ràng là biểu hiện của việc tu luyện nội công.

Nếu Tiêu Dật Phong nhìn không ra, đó mới gọi kỳ quái.

"Ừm." Tần Khai nhàn nhạt gật đầu, cũng không ngoài ý muốn.

"Ta có nghe lão đầu tử nói về Phượng Khê Sơn, đó là môn phái ẩn thế truyền thừa trăm năm, nhưng mà môn phái này nhiều quy củ, không ngờ thê tử của Tần thúc thúc ngài lại còn là người tu võ trong môn phái đó." Tiêu Dật Phong cảm thấy cực kỳ kinh dị.

Bởi vì loại môn phái ẩn thế này hết sức coi trọng tư chất tu võ trời sinh, bởi vậy người trong môn phái khi chọn bạn trăm năm sẽ có nhiều sự can thiệp.

Mà mục đích chính là để hậu bối di truyền tư chất tu võ trời sinh.

Tần Khai là người làm ăn, theo lý thuyết sẽ không xuất hiện sự liên quan với người của Phụng Khê Sơn mới đúng.

"Chuyện này nói ra rất dài dòng." Ngữ khí Tần Khai phức tạp thở dài một tiếng, nhưng lại không nói gì.

Tiêu Dật Phong nhìn thấy vẻ phức tạp của Tần Khai liền biết trong đó khẳng định có một đoạn cổ sự.

Nhưng mà Tần Khai không muốn nói, hẳn cũng không có hỏi nhiều.

"Tần thúc thúc, ngoại trừ chuyện bảo vệ đại tiểu thư, sau này ngài có chuyện gì cần tới ta thì cứ nói với ta." Tiêu Dật Phong muốn nịnh nọt nhạc phụ tương lai của mình, bởi vậy lấy lòng nói.

Tần Khai đầu tiên là vui mừng, lại lập tức lắc đầu nói: "Có lẽ người khó mà giúp một tay."

"Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, Phụng Khê Sơn kia mặc dù đông đảo cao thủ, nhưng lại không thể hoành hành mà không sợ, cũng như vừa rồi Phụng Dung kia, nàng mặc dù dù võ công không tệ, nhưng nếu như ta muốn xuất thủ với nàng, không đến ba chiêu liền có thể chế phục." Tiêu Dật Phong tràn đầy tự tin.

Lão đầu tử là cao nhân đương thời, mặc dù là lẻ loi một mình, nhưng lại đủ năng lực vượt trên 99% môn phái lánh đời đương thời.

Tiêu Dật Phong ý có chỗ dựa là lão đầu tử, sao lại đi sợ một Phụng Khê Sơn.

“Vậy thì cảm ơn Dật Phong, chỉ là việc cấp bách vẫn còn, ta vẫn muốn tìm ra người đứng sau dự mưu bắt cóc Vận Hàn trước.” Tần Khai hài lòng cười nói.

Màn đêm buông xuống.

Trong một quán bar làm ăn khá tốt.

Vị trí bàn thấp có một nam tử tóc ngắn gọn gàng đang lung lay ly rượu đỏ.

Nam tử này nhìn qua ước chừng 35 tuổi, có bộ ria mờ mờ, hình dáng khuôn mặt vô cùng cứng rắn, trên mặt mang một loại thần sắc bướng bỉnh không bị trói buộc.

Hắn mặc một bộ áo sơ mi trắng, một thân hình khỏe đẹp cân đối, đường cong bắp thịt như ẩn như hiện.

Dưới cổ hắn chỗ không bị áo che lại, mơ hồ có thể thấy được một vết sẹo lỗ tròn dữ tợn.

Nếu có người có nhãn lực mạnh nhìn thấy, chắc chắn có thể phân biệt ra đây là dấu vết lưu lại do bị súng bắn.

Trừ cái đó ra, trên cổ nam tử còn đeo một cái răng sói, khiến hắn tăng thêm một cỗ mị lực ngổ ngược.

Nhìn tổng thể, nam tử này không tính là đẹp trai, nhưng toàn thân trên dưới đều lộ ra khí tức hormone, rất có mị lực của đàn ông.

Loại nam tử kiệt ngạo này, đối với một số nữ nhân sẽ có sức hấp dẫn trí mạng.

Nam tử kiệt ngạo chỉ mới ngồi ở đây chưa đến 5 phút mà đã có mấy

nữ nhân trang điểm đậm tới chủ động bắt chuyện.

Nhưng ánh mắt nam tử kiệt ngạo rất cao, cũng rất kén chọn, chướng mặt loại thông thường.

Bây giờ, nam tử kiệt ngạo đang đánh giá chung quanh.

Hoặc chính xác hơn là, hắn đang đánh giá nữ nhân trong quán bar.

Hắn thích làm thợ săn, không phải làm con mồi.

Không bao lâu, hắn nhìn chằm chằm vào một nữ nhân.

Nữ nhân kia khoảng 28 tuổi, nhan sắc không tính quá xuất sắc, dáng người thuộc về loại hơi mập, nếu là tiểu nam sinh bình thường, chắc chắn hắn sẽ không thích loại như này.

Nhưng với kinh nghiệm, lại rất hiểu loại nữ nhân kia là như thế nào đẹp thay.

Chỉ thấy vẻ mặt nữ nhân kia treo đầy sự u sầu, trên ngón tay áp út bàn tay phải đang bung chén rượu, có một cái nhẫn kim cương rất lớn.

Với mức lớn của kim cương trên nhẫn kim cương, ít nhất là trăm vạn trở lên.

Nam tử kiệt ngạo trông thấy trong quán bar liên tiếp có bảy tám người đến bắt chuyện với nữ nhân này, có điều mỗi đều bị cho người tro.

Nam tử kiệt ngạo lập tức có một số phán đoán về nữ nhân này.

Nữ nhân này là người đàn ông hoàng, không thiếu tiền, tới đây là để mua say, không phải đến tìm vui sướng.

Hơn nữa nguyên nhân làm nữ nhân này phiền não, hơn phân nửa là vấn đề tình cảm.

Tha lương gia phụ hạ thủy, khuyến thất túc nữ tòng lương.*

*Ngôn ngữ mạng chế từ câu của Lỗ Tấn, nghĩa mặt chữ: Khi gặp phụ nữ ngây thơ đàn ông sẽ có khuynh hướng dẫn họ vào con đường bất chính; mà khi gặp phụ nữ phong trần sẽ sinh đồng cảm, hi vọng họ quay bước về con đường chính đạo. Câu trên dùng để trào phúng sự hai mặt và tâm lý mâu thuẫn giữa thẩm mỹ và đạo đức của đàn ông.

Đây là chuyện nam tử phong lưu thích làm nhất từ xưa đến nay.

Hắn cũng không ngoại lệ.

Nhưng kinh nghiệm lão luyện không cho hắn lập tức hành động, mà là tính toán đợi đến gần thời cơ.

Bằng không mà nói, chỉ có thể dính tro đầy mũi.

D @@@

Chương 137: Lang Vương đăng tràng

cOng ong...

Điện thoại đặt trên bàn bỗng nhiên chấn động, nam tử kiệt ngạo cảm

điện thoại lên nhìn tên người gọi đến, dừng vài giây đồng hồ, có chút không tình nguyện nghe điện thoại.

“Nếu như muốn gọi ta trở về, người tốt nhất vẫn nên ngậm miệng.” Nam tử kiệt ngạo từ tốn nói.

“Mấy tên khốn kiếp của binh đoàn lính đánh thuê Lucifer kia quá kiêu ngạo, không đến 3 tháng, binh đoàn lính đánh thuê Huyết Lang người một tay sáng lập có khả năng sẽ phải giải tán, người lại còn có thể bình tĩnh như vậy?” Thanh âm bên đầu điện thoại kia rất nôn nóng.

“Ta muốn về hưu, những chuyện đó ta không muốn quản.” Nam tử kiệt ngạo bình tĩnh.

“Ta thật sự không thể tin được, loại lời này sẽ được nói ra từ trong miệng Lang Vương đứng đầu bảng lính đánh thuê của Huyết Ngục, ta có thể hỏi đây là vì sao không?” Bên đầu điện thoại kia là ngữ khí tràn đầy khó tin.

“Ta... Ta không bao lâu nữa phải kết hôn rồi.” Nam tử kiệt ngạo, cũng chính là nam tử Huyết Ngục Lang Vương được người đầu dây bên kia gọi tên nói.

“Người nói đùa gì vậy, nữ nhân nào có thể thu phục được tâm của Huyết Ngục Lang Vương?”

“Hôn ước do trưởng bối quyết định, xem như văn bối ta tôn trọng điều đó đi.” Lang Vương thuận miệng giải thích một chút.

Trên thực tế, hẳn ngay cả đấng gái còn chưa từng gặp mặt bao giờ, bộ dáng gì, chiều cao bao nhiêu, hẳn hoàn toàn không biết.

Chỉ biết được một tin tức là, nhà gái họ Đường.

“Khi ở dãy Snida của nước M, người bị đội ngũ hơn 50 người cầm

súng ống hạng nặng vây quanh, người chỉ chỉ dựa vào lực lượng một người đã diệt được toàn bộ đội bọn chúng, dưới gầm trời này ai có thể cản người? Ta cũng không tin một vụ hôn ước đã có thể gò bó được Huyết Ngọc Lang Vương.” Người bên đầu điện thoại kia nói.

“Danh xưng Huyết Ngọc Lang Vương này với ta mà nói đã là quá khứ, ta bây giờ gọi là Yến Quy Sơn, thân sống ở thành phố Thanh Linh.” Lang Vương dần dần mất đi kiên nhẫn, nói:

“Người nếu muốn tìm ta uống rượu, ta vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu tới tìm ta làm chuyện khác, vậy người tốt nhất chuẩn bị tinh thần nằm trên giường bệnh 3 tháng đi. Vậy nhé, không tán gẫu nữa.”

Yến Quy Sơn dứt khoát cúp điện thoại.

Bởi vì hắn thấy được có mấy tên côn đồ đang vây quanh nữ nhân hắn coi trọng.

Nữ nhân kia xua đuổi như thế nào, những tên côn đồ các ké đó cũng không đi.

Đã đến thời điểm phát huy của mình.

Yến Quy Sơn nâng chén rượu đỡ uống một hơi cạn sạch, khóe môi nhếch lên nở nụ cười tà mị, tiếp đó đứng dậy đi về phía nữ nhân hắn coi trọng.

Nghỉ giữa giờ tự học buổi tối.

“Vận Hàn tử, không có ta bồi người, tối hôm qua người một mình ngủ thiếp đi sao?” Mục Chiêu Chiêu cười hì hì hỏi.

“Đương nhiên là ngủ thiếp đi.”

“Người sợ tối như thế, ta còn tưởng rằng người sẽ một đêm ngủ không được cơ.” Mục Chiêu Chiêu trêu ghẹo nói.

“Không phải người nói rồi sao, nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, ta cứ làm như vậy, sáng nay ngủ đến tự nhiên tỉnh.” Tần Vận Hàn cười.

Nàng đúng là rất sợ tối, nhưng tối hôm qua đúng là đã ngủ thiếp đi, còn ngủ rất ngon.

Chỉ là, vì mệt mỏi mà ngủ.

“Vận Hàn tỷ, ta thật đau lòng, không có ta ở bên cạnh, người thế mà cũng ngủ được, tối hôm qua ta lăn qua lộn lại, gần như một đêm không ngủ.” Mục Chiêu Chiêu tiếc nuối.

“Không sao cả, đêm nay người vẫn về nhà đi, ngủ thêm một đêm thì sẽ thành thói quen.” Tần Vận Hàn nói.

Vương Hạo Nhiên lừa gạt nàng, nói trong ba ngày sẽ mất đi năng lực kia.

Nhân lúc mấy ngày này, ở chung nhiều một chút, lưu lại hồi ức tốt đẹp cho tương lai.

Tần Vận Hàm hờn hờ đáp ứng.

Nàng đương nhiên không thể để cho Mục Chiêu Chiêu làm hỏng chuyện tốt.

“Ta hôm qua đã trở về thăm gia gia, hôm nay sẽ không trở về.” Mục Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Chiêu Chiêu, đêm nay hay là người trở về ngủ đi, người thử tưởng tượng xem, chúng ta chắc chắn không thể nào ngủ cùng nhau như

thế cả một đời, một ngày nào đó sẽ tách ra, bây giờ vừa vặn làm quen một chút, miễn cho đến lúc đó tách ra lại không ngủ được.” Tần Vận Hàn lừa gạt.

“Vận Hàn tử, ta còn lâu mới muốn tách ra, ta muốn cả một đời ngủ cùng ngươi.” Mục Chiêu Chiêu cười khoác cánh tay Tần Vận Hàn.

“Ngươi ngốc à, tương lai ta phải lập gia đình, ngươi làm sao ngủ chung cùng ta được.” Tần Vận Hàn dùng ngón tay chọc chọc trán của khuê mật ngốc nghếch.

Mục Chiêu Chiêu ai u một tiếng, ngạc nhiên nói:

“Vận Hàn tử, ngươi mới bao nhiêu lớn, thế mà đã nghĩ phải lập gia đình, ngươi có biết ngại không hả.”

“Còn cười ta, chẳng lẽ cả một đời ngươi không lấy chồng sao?” Tần Vận Hàn mắng lại.

“Ta còn chưa nghĩ tới những chuyện này.” Mục Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Không sao, không vội, ngươi cứ từ từ suy nghĩ.”

“Thế nhưng mà ta không muốn chúng ta tách ra.” Mục Chiêu Chiêu mặt mày ửng đỏ, chột con ngươi sáng lên, hình như nghĩ đến cái gì, nói:

“Vận Hàn tử, nếu không thì như vậy đi, về sau ta cùng với ngươi gả cho một người tốt.”

“Ngươi ngốc à, một nam nhân sao cưới được với hai nữ nhân, phạm pháp đó.” Tần Vận Hàn bị Mục Chiêu Chiêu làm cho choáng váng.

“Cưới ngươi là được rồi, ta không cần chứng nhận, chỉ ủy khuất làm tiểu lão bà của lão công Vận Hàn tử một chút thôi.” Mục Chiêu Chiêu

hì hì cười nói.

“Người thực sự là...” Tần Vận Hàn lập tức dở khóc dở cười.

“Sao nào sao nào?” Mục Chiêu Chiêu truy vấn.

Tần Vận Hàn quen với việc khuê mật vui buồn thất thường, chỉ coi là nàng đang nói đùa.

“Người đêm nay về nhà đi, có nghe hay không?” Tần Vận Hàn không có tâm trạng nói đùa, thế là quay lại chủ đề chính, hung dữ nói với Mục Chiêu Chiêu.

“Được rồi.” Mục Chiêu Chiêu ủy khuất đáp ứng.

“Tần Vận Hàn này còn rất biết gạt người, có điều lời Mục Chiêu Chiêu nói có thật không? Nếu nói thật, ta hoàn toàn không có ý kiến.”

Vương Hạo Nhiên nghe lén thông qua con virus, nghe thấy tiếng nói chuyện của hai nữ sinh, không khỏi cười một tiếng.

Chương trình học của một ngày trôi qua rất nhanh.

Tiếng chuông tan học của tự học buổi tối vang lên, Vương Hạo Nhiên ung dung chậm chậm rời khỏi phòng học, chuẩn bị tới phòng ngủ của Tần Vận Hàn.

Một bên khác.

Tần Vận Hàn chờ đến mức khẩn trương, cũng chuẩn bị mau mau trở về phòng ngủ.

Nhưng được nửa đường, nàng bỗng nhiên nhận được điện thoại Tần Khai gọi tới.

G @@@

Chương 138: Bắt được nhân vật chính

“Lão ba, nếu người muốn khuyên ta trở về biệt thự, vậy ta trực tiếp tắt điện thoại.” Tần Vận Hàn nói với gương mặt căng lên.

“Vận Hàn, ba ba tìm Tiêu Dật Phong tới cũng là vì bảo hộ người, người vẫn đang giận ba ba sao?” Tần Khai ôn hòa mà hỏi.

“Đừng nhắc đến tên Tiêu Dật Phong kia, ta hận không thể cho hắn chết!” Tần Vận Hàn tức tối.

Tiêu Dật Phong làm hại người nàng yêu, gián tiếp hủy đi hạnh phúc ngày sau của nàng, nàng làm sao lại không tức giận.

“Chuyện gì xảy ra thế, hắn sao lại chọc giận người?” Tần Khai nghe thấy ngữ khí nữ nhi không thích hợp, vội vàng truy vấn.

“Hắn... Hắn...” Tần Vận Hàn rất muốn kể ra chuyện Tiêu Dật Phong đối phó Vương Hạo Nhiên, kể cho hết, nhưng mà sợ việc này truyền đi lại làm cho Vương Hạo Nhiên sau này không ngóc đầu lên được, lúc này mới cưỡng ép nhịn xuống.

“Hắn thế nào?” Tần Khai lần nữa hỏi.

“Không có gì, ta chỉ là chán ghét người này.” Tần Vận Hàn hàm hồ nói.

“Được rồi, tạm thời không đề cập tới chuyện này.” Tần Khai chuyển giọng, nhắc đến việc chính:

“Có người muốn gặp người, người tới cổng trường đi, ba ba ở đây chờ người.”

“Ta ai cũng không muốn gặp, không đi.” Tần Vận Hàn bĩu môi.

“Chuyện này có liên quan đến mẹ người, cũng được xem là a di người.” Tần Khai để lộ ra một chút tin tức.

“Mẫu thân?” Tần Vận Hàn sắc mặt biến đổi.

Nàng nghe phụ thân từng nói, kể từ sau khi mẫu thân sinh hạ nàng, liền rời khỏi bọn họ, đi đến nơi rất xa.

Cuộc đời Tần Vận Hàn rất lạ lẫm với cái từ mẫu thân này, nhưng ở trong lòng nàng, lại vẫn luôn có một thân ảnh ôn nhu mơ hồ.

“Chờ một lát, ta lập tức tới.” Tần Vận Hàn sửa lại lời.

Cúp máy trò chuyện xong, nàng nhấn một tin gửi đi:

“Hạo Nhiên ca, cha ta tới, hẳn bảo ta ra cổng trường có chút việc, ta sẽ về phòng muộn một chút.”

“Được.” Vương Hạo Nhiên lập tức nhấn lại.

Hắn thông qua virus nghe lén, kỳ thực đã nghe được cuộc nói chuyện của Tần Khai và Tần Vận Hàn.

Nhấn xong, Vương Hạo Nhiên lập tức đi đến cổng trường học.

Bởi vì vừa rồi hắn đã nghe được từ cuộc nói chuyện, rằng a di của Tần Vận Hàn đến tìm nàng.

Điều này khiến hấn bỗng nhiên nhớ lại thông tin có được từ Điều Hâu.

Mắt phượng, mi tâm có nốt ruồi son, nữ nhân trung niên.

A di Tần Vận Hàn thì hấn chưa từng gặp, nhưng nghe miêu tả lại rõ ràng phù hợp với thông tin thứ ba, nữ nhân trung niên.

Người hay suy nghĩ nhiều luôn không sai.

Dù sao Tần Khai và Tiêu Dật Phong hấn cũng đang ở đó.

Dựa theo định luật qua lại với nhân vật chính sẽ luôn có chuyện không tốt, không chừng thật đúng là sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên muốn đi xem một chút.

Chỉ chốc lát sau, hấn liền đi tới phụ cận cổng trường học.

Dùng thấu thị nhìn về phía xa, Vương Hạo Nhiên thấy được ở cổng trường có một chiếc xe thương vụ sang trọng.

Tài xế là Lý bá, bên trong còn có Tần Khai, Tiêu Dật Phong cùng với một nữ tử trung niên.

Nữ tử trung niên kia mắt phượng, chõ mi tâm có một nốt ruồi son.

Vương Hạo Nhiên lập tức xác định, người phụ nữ xa lạ này chính là người đứng sau màn trong miệng Điều Hâu.

Sau khi Tần Vận Hàn tới.

Tần Khai, Tiêu Dật Phong cùng với Phượng Dung 3 người tuần tự

từ trên xe bước xuống.

“Cha, ta không muốn nhìn thấy hấn, bảo hấn rút cho ta!” Tần Vận Hàn tức giận chỉ vào Tiêu Dật Phong, nói với Tần Khai.

Nàng nghĩ tới việc Tiêu Dật Phong hại Vương Hạo Nhiên thành như thế, lửa giận trong lòng đan xen, thực sự nhịn không được.

Nhìn thấy phản ứng này của Tần Vận Hàn, Tiêu Dật Phong không khỏi có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ đại tiểu thư biết chuyện mình tố cáo?

Nhưng mà cũng đâu đến nỗi phải tức giận như vậy.

Thật sự là hấn đã dựa theo ước định, không nói ra chuyện đại tiểu thư đi bar, chỉ nói là đại tiểu thư và Vương Hạo Nhiên nắm tay mà thôi.

“Đại tiểu thư, trước đây chúng ta đã nói rồi, người về sau sẽ không hung ác với ta nữa, sẽ khách...” Tiêu Dật Phong muốn mượn chuyện đi bar uy hiếp Tần Vận Hàn.

“Người rút cho ta!” Cảm xúc Tần Vận Hàn mắt không chế, trực tiếp cắt đứt lời Tiêu Dật Phong nói.

Tiêu Dật Phong sắc mặt có chút không nhịn được.

“Vận Hàn, lễ phép một chút, có khách ở đây.”

Tần Khai cũng cảm thấy nữ nhi có chút khác thường, nhưng mà bây giờ không phải thời điểm tra hỏi, thế là muốn giảng hòa, hạ cho Tiêu Dật Phong một cái bậc thang.

“Ta mặc kệ, nếu hấn không xéo đi, thì ta trực tiếp đi.” Tần Vận Hàn bị tức đến choáng váng đầu, ngữ khí mùi phàn quyết tuyệt.

Tần Khai nhìn thấy không thể giảng hòa, thế là uyển chuyển nói:

“Dật Phong, người hôm nay cũng mệt rồi, đừng cố quá, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Cũng tốt.”

Tiêu Dật Phong thấy có lối thoát, đương nhiên sẽ không tiếp tục tự chuốc nhục nhã, lập tức biến mất ở trong tầm mắt Tần Vận Hàn.

Có điều trước khi đi, Tần Khai âm thầm cho Tiêu Dật Phong một ánh mắt.

Tiêu Dật Phong hiểu ý, cũng không rời đi, mà là ở chỗ bí mật quan sát.

“Nhiều người ở đây, ra bờ sông đi.” Tần Khai muốn tìm một nơi thích hợp để nói chuyện.

Mấy người lên xe thương vụ, đi về hướng phụ cận bờ sông.

Nơi này cách bờ sông rất gần, mấy người rất nhanh đã tới một khu vực yên tĩnh không người ở bờ sông.

Tiêu Dật Phong cũng lặng yên đuôi kíp, ẩn thân trong bụi rậm vườn hoa đèn đường không chiếu tới được.

Với tư cách là bảo tiêu, hắn đương nhiên muốn bảo vệ Tần Vận Hàn an toàn.

Dù sao bắt cóc người đứng sau âm mưu bắt cóc Tần Vận Hàn còn chưa tìm ra, Tần Vận Hàn thân ở bên ngoài, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu quả thật có khả năng đụng chạm với người bắt cóc đại tiểu thư,

rời ra tay cứu giúp, đại tiểu thư tất nhiên sẽ thay đổi cái nhìn về mình.

Tiêu Dật Phong nghiêm túc nhìn chăm chăm động tĩnh chỗ Tần Vận Hàn, may may không có chú ý tới, có một thân ảnh đang lặng lẽ lại gần hắn bên này.

Kết.

Một tiếng chân dẫm lên hoa cỏ cành khô vang lên.

Thanh âm này nhỏ đến mức khó thể nghe, nhưng lại không thể gạt được tai Tiêu Dật Phong.

Tiêu Dật Phong lập tức quay người nhìn về phía sau lưng, nhưng bụi rậm trong vườn hoa là một vùng tăm tối, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là cảm thấy tiếng bước chân trở nên nhanh hơn.

Sắc mặt kinh nghi vô cùng, hắn muốn lách mình rời khỏi vườn hoa tăm tối, đến chỗ có đèn chiếu sáng.

H @@@

Chương 139: Người đứng sau màn (1)

“Nhưng trong không khí lại có tiếng gió của một chưởng vang lên.

“Lại còn là cao thủ có nội công?”

Tiêu Dật Phong lại kinh ngạc, lập tức lòng thoáng qua kinh thường.

So đấu nội công hẳn không sợ chút nào.

Hắn ngưng thần, nghe âm thanh nhận biết vị trí, đánh giá phương hướng ra chiêu của đối phương, tiếp đó dùng toàn bộ công lực ngưng trong lòng bàn tay.

Một chưởng nặng nề chụp đến!

Cơ thể Tiêu Dật Phong chấn động, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, có khuynh hướng miệng phun tiên huyết.

Trong lòng của hắn hãi hùng.

Tu vi nội công của người này còn trên cả mình?!

Tiêu Dật Phong kinh hãi, đem chân khí dồn vào hai chân, muốn nhảy ra khỏi phạm vi không có ánh sáng.

Có điều đau nhức kịch liệt từ đan điền trong cơ thể như lời xé truyền đến, khiến hắn không cách nào vận chuyển chân khí.

Chưởng có hắn ta có độc!

Tiêu Dật Phong nắm giữ y thuật cấp Tông Sư, lập tức phân biệt được.

Ngón tay hấn hướng vào bản thân, muốn phong bế huyết đạo của mình, ức chế độc tính phát tác.

Có điều trong bóng tối một thân ảnh đã lách mình mà đến, một chưởng vỗ ở trên cổ của hấn.

Ý thức Tiêu Dật Phong dần dần mơ hồ.

“Chung quanh rõ ràng là một vùng tăm tối, vì cái gì đối phương như có thể thấy rõ vị trí của ta?”

Trước một khắc té xỉu này, Tiêu Dật Phong vô cùng hoang mang.

Nhưng không đợi hấn suy nghĩ nhiều, ý thức đã hoàn toàn mơ hồ, cái đầu trực tiếp đâm vào trong đất bùn của vườn hoa.

【Đình, tác chủ thành công bắt được nhân vật chính Tiêu Dật Phong, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -50, hào quang phản phái của tác chủ +50!】

Nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống, trong bóng tối Vương Hạo Nhiên âm thầm nở nụ cười.

Tả Khưu Trâm Ngự sáng nay đã giao tài liệu thu thập được cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên bỏ ra một chút thời gian, đã phối chế ra độc dược đối phó với Tiêu Dật Phong.

Hấn muốn đem Tần Vận Hàn làm con mồi, tạo ra một cơ hội tốt nhất hạ thủ với Tiêu Dật Phong.

Không ngờ Tiêu Dật Phong này vì bảo hộ Tần Vận Hàn, thế là ẩn thân trong vườn hoa tối tăm, gián tiếp tạo cơ hội cho Vương Hạo

Nhiên.

Thấu thị của Vương Hạo Nhiên không những có hiệu quả nhìn xa, mà còn hiệu quả nhìn ban đêm ở mức nhất định.

Tiêu Dật Phong không thấy rõ, nhưng Vương Hạo Nhiên lại thấy hết sức rõ ràng.

Dưới tình huống chiến lược mạnh hơn Tiêu Dật Phong, Vương Hạo Nhiên còn chiếm ưu thế tầm mắt, mượn thêm độc dược, vậy nên nếu như không bắt được Tiêu Dật Phong, thì hắn cũng quá vô dụng.

Có điều người đứng sau bắt cóc Tần Vận Hàn còn chưa có giải quyết, Vương Hạo Nhiên tạm thời không rảnh sắp xếp Tiêu Dật Phong.

Đến bờ sông rồi, cảm xúc Tần Vận Hàn cũng dần dần ổn định lại, không khỏi nhìn về phía nữ tử trung niên bên cạnh, dùng ngữ khí dò hỏi nói với Tần Khai:

“Cha, vị này chính là...”

“Xem như tỷ muội của mẹ ngươi, ngươi gọi nàng là Dung a di.” Tần Khai đáp.

Tần Vận Hàn gật đầu, lễ phép chào hỏi với Phượng Dung một tiếng.

“Lớn lên trông thật duyên dáng, rất giống mẹ ngươi.” Phượng Dung nhìn Tần Vận Hàn, nở nụ cười nhạt.

“Mẹ ta có khỏe hay không?” Tần Vận Hàn bỗng có chút ghen ngào.

“Nàng sống rất tốt, có điều nàng rất nhớ ngươi, ta lần này tới kỳ thực chính là muốn dẫn ngươi đi gặp nàng.” Phượng Dung nói.

“Có thật không?!” Tần Vận Hàn kinh ngạc.

Nàng nhớ cha từng nói, mẹ sống ở một nơi rất xa, cha và nàng không đi được nơi đó, trừ phi mẹ tìm đến nàng, nếu không thì không thấy được mẹ.

Bây giờ nàng nghe thấy có cơ hội gặp mẹ, trong lúc nhất thời khó có thể tin.

“Đương nhiên là thật.” Phượng Dung dùng giọng khẳng định trả lời.

“Vậy chúng ta khi nào đi?” Tần Vận Hàn mừng rỡ.

“Chúng ta bây giờ có thể lập tức xuất phát.” Phượng Dung bỗng nhiên cười cười, cười đến quỵ dị.

So với Tần Vận Hàn, Tần Khai lại trầm mặt, hoàn toàn không có vui vẻ, ngược lại là dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Phượng Dung, chất vấn.

“Người không phải do Phượng Quân gọi tới, người đến cùng là ai?”

“Ta đã nói rồi, ta và Phượng Quân là hảo tử muội.” Phượng Dung nói.

“Phượng Quân nếu quả thật có quyền lợi này, muốn Vận Hàn đến Phượng Khê Sơn, nàng có thể tự mình đến đây, tuyệt đối sẽ không để cho một người ta chưa từng gặp đến đem Vận Hàn đi, người đang nói láo.” Tần Khai hừ lạnh.

“Khó trách việc kinh doanh phát đạt như vậy, đầu óc còn rất tỉnh táo, nhưng mà ta muốn dẫn con gái của người đi, người không ngăn được ta.” Phượng Dung nở nụ cười.

“Ta là người làm ăn, từ trước đến nay rất cẩn thận, ta tất nhiên có thể đứng ở đây nói chuyện với người, người cảm thấy ta sẽ không có bất kỳ phòng bị gì ư?” Tần Khai không sợ hãi.

Phượng Dung thấy thế, không khỏi nhíu mày.

“Dật Phong, ra đi.” Tần Khai kêu một chút.

Tần Khai hô, nhưng chung quanh vẫn như cũ hoàn toàn yên tĩnh, không ai xuất hiện.

“Dật Phong, ra đi!” Tần Khai cất cao âm thanh một chút.

Gió sông nhẹ nhàng thổi qua, chung quanh vẫn là một mảng tĩnh lặng.

“Dật Phong?!”

Tần Khai tăng âm lượng lên mức cao nhất.

Đáng tiếc, vẫn là không có người xuất hiện.

Trong nháy mắt bầu không khí bỗng trở nên có chút lúng túng.

Dật Phong sao vậy, ta đã ra hiệu cho hắn, sao chút nỗ lực ấy không có, chẳng lẽ hắn thật sự đã về nghỉ ngơi?!

Tần Khai âm thầm oán trách.

“Tần tổng, người ngoại trừ làm ăn, còn kiêm chức làm diễn viên tương thanh* hay sao?” Phượng Dung không khỏi đùa cợt.

*hoặc “tương thanh”: một nghệ thuật biểu diễn truyền thống trong hài kịch Trung Quốc.

“Vận Hàn, người chạy mau!” Tần Khai nhìn thấy tình huống không thích hợp, lập tức nhào về phía Phượng Dung, muốn cuốn lấy nàng ta, tranh thủ cho nữ nhi thời gian chạy trốn.

Nhưng chân hắn vừa mới di động một bước, liền bị Phượng Dung điểm huyết đạo, trong lúc nhất thời không thể động đậy.

“Lão gia...”

“Cha...”

Lý bá và Tần Vận Hàn kinh hoàng lên tiếng, nhưng âm thanh còn chưa hết, hai người đã bước theo gót Tần Khai.

“Sớm biết vậy ta đã tự mình ra tay rồi, hà tất phải đi mời mấy tên phé vật.” Phượng Dung thấy tóm mục tiêu quá dễ dàng, không khỏi oán trách một câu.

“Người đứng sau chủ mưu bắt cóc vận Hàn là người?!” Tần Khai thất thanh.

Hắn vẫn cho rằng người muốn bắt cóc nữ nhi, là địch thủ trong ngành kinh doanh, chưa từng nghĩ tới lại là người của thế tử.

Đa tạ đh @Duyanhssd đã đẩy kp ạ!

Q @@@

Chương 140: Người đứng sau màn (2)

T“Phượng Quân cũng thật là lợi hại, thanh thế ở Phượng Khê Sơn tăng mạnh, bây giờ đang tranh đoạt vị trí trưởng lão, vì thế nàng

không còn kiêu ngạo như vậy, cho nên ta được phái tới mời nữ nhi nàng đến Phụng Khê Sơn một chuyến.” Phụng Dung thấy thế cục đã định, cũng không để ý nói thêm vài lời cùng Tần Khai.

“Các người thật là hèn hạ!” Tần Khai âm thanh lạnh lùng nói.

Từ trong lời nói của Phụng Dung có thể ngờ được, đây là nội bộ Phụng Khê Sơn xuất hiện đấu tranh, Phụng Dung trước mắt và thể tử của mình là hai bên đối địch, nhưng bên Phụng Dung hình như đấu không lại, cho nên mới nghĩ đến việc mượn nữ nhi để hạn chế nàng.

“Chuyện này có gì hèn hạ, nó cũng giống như các người làm ăn mà thôi, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.” Phụng Dung lạnh lùng chế giễu.

“Hừ, ta làm ăn từ trước tới nay đều là cạnh tranh đứng đắn, sẽ không làm chuyện bỉ ổi như vậy.” Tần Khai nói.

“Thôi, ta tới đây không phải để đấu khẩu với người.” Phụng Dung lần nữa điểm một huyết đạo của Tần Khai, khiến hắn không nói được, rồi nhìn về phía Tần Vận Hàn.

“Nơi này cách Phụng Khê Sơn rất xa, trong thời gian ngắn không thể đưa người đến đó, nhưng ngược lại là có thể đưa trước một chút lễ vật cho Phụng Quân, cho nàng một kinh hỉ.” Phụng Dung trên dưới đánh giá Tần Vận Hàn, lạnh lẽo nói:

“Nên chọn chỗ nào nhỉ, ngón tay, lỗ tai hay con mắt đây?”

“Người... Người chớ làm loạn... Bằng không mẹ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” Tần Vận Hàn sợ đến trắng bệch cả mặt.

“Nữ nhân điên, bà điên, người dừng tay, đừng tổn thương...” Lý bá quát.

Dứt lời, Lý bá liền bị đánh ngất xỉu.

Ngay sau đó, Phượng Dung điếm một huyết đạo của Tần Vận Hàn, khiến nàng ngay cả lời cũng không nói hết được.

“Ta thấy vẫn nên là con mắt, đôi mắt này của ngươi cùng mẹ ngươi thật giống nhau, nhìn đã vô cùng chán ghét.” Ánh mắt Phượng Dung lạnh lùng, lấy ra một con dao từ trên người.

Bốn phía yên tĩnh không người, nàng muốn ở chỗ này trước tiên đào ra một con mắt của Tần Vận Hàn, sau đó lại mang nàng đi.

Từ đây đến Phượng Khê Sơn rất xa, nhưng gửi một cái video thì vẫn vô cùng nhanh chóng.

Nàng chuẩn bị ghi lại quá trình đào con mắt của Tần Vận Hàn, gửi cho Phượng Quân thưởng thức một chút.

Chỉ là, Phượng Dung còn chưa kịp lấy xong điện thoại di động, trên không bỗng nhiên có một hòn đá nhỏ bay tới.

Hòn đá nhỏ đó được chân khí cuốn quang, sức mạnh và lực xuyên thấu mùi phần, trực tiếp là đánh xuyên đùi bên phải Phượng Dung.

Phượng Dung chảy máu không ngừng, nửa quỳ trên mặt đất, kinh ngạc nói:

“Cao nhân phương nào?”

Chung quanh không ai hiện thân, trả lời nàng là hai viên đá nhỏ.

Một viên đá đánh vào trên chân trái Phượng Dung, một viên đánh vào đan điền của nàng.

Ba viên đá, trực tiếp phé đi hai bên chân và đan điền của Phượng Dung.

Vút.

Mấy cái lá cây xanh biếc bay ra, đánh vào trên thân Tần Khai và Tần Vận Hàn.

Huyệt đạo của hai người được giải, tự do trở lại.

【Đinh, tức chủ phế bỏ người đứng sau chủ mưu bắt cóc nữ chính Tần Vận Hàn, giải trừ nguy cơ cho nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 300 điểm phản phái!】

Nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên nâng lên Tiêu Dật Phong bị ngắt, trực tiếp biến mất trong bóng đêm tăm tối.

Hắn sờ dĩ không hiện thân, có 4 nguyên nhân.

Đầu tiên, độ thiện cảm của Tần Vận Hàn đã đến 90, hơn nữa cả giường cũng đã lên, không cần thiết phải tiếp tục hiện thân anh hùng cứu mỹ nhân lấy độ thiện cảm của nàng.

Thứ hai, hắn lừa gạt Tần Vận Hàn nói mình bị Tiêu Dật Phong đánh lén, giành sự chú ý hàng đầu của Tần Vận Hàn, nếu bộc lộ ra thực lực chân chính, như vậy không tránh khỏi khiến Tần Vận Hàn hoài nghi mình, diễn trò đương nhiên phải diễn cho hết.

Thứ ba, hắn không muốn bại lộ thực lực chân chính làm Tần Khai hoài nghi sự mất tích của Tiêu Dật Phong có liên quan với mình.

Thứ tư, là điểm quan trọng nhất, Vương Hạo Nhiên cho dù giải quyết được nhân vật chính Tiêu Dật Phong, vẫn như cũ còn sẽ có nhân vật chính khác, nói không chừng so với Tiêu Dật Phong còn lợi hại hơn, việc che giấu át chủ bài này của mình là vô cùng trọng yếu.

Điểm này, hắn là học theo nhân vật chính trong tiểu thuyết đô thị

sảng văn, bởi vì có một số nhân vật chính rõ ràng rất mạnh, nhưng cố ý thâm tàng bất lộ, thứ nhất có thể giả heo ăn thịt hổ, thứ hai còn có thể đánh lén người khác.

Có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

—

“Vận Hàn, người vẫn khỏe chứ?” Tần Khai quan tâm thân thiết hỏi.

“Ta không sao.” Tần Vận Hàn sợ hãi lắc đầu.

Tần Khai kiểm tra Lý bá một hồi, phát hiện hắn chỉ là bị đánh ngất xỉu, cũng không có trở ngại gì.

Cũng may không có gì nguy hiểm.

Chỉ là Tần Khai rất nghi hoặc, người âm thầm ra tay cứu giúp kia là ai vậy.

Tiêu Dật Phong?

Điều này hình như không có khả năng.

Nếu như là hắn, hắn có thể trực tiếp hiện thân gặp mặt, không cần thiết trốn trốn tránh tránh.

Nhưng ngoại trừ Tiêu Dật Phong, hắn cũng không biết võ lâm cao thủ nào nữa.

Chẳng lẽ là người thê tử Phượng Quân âm thầm phái tới tương trợ?

Tần Khai chỉ có thể nhận định như thế.

Bằng không thì đối phương vì sao lại xuất thủ cứu giúp.

Tần Khai tức giận liếc mắt nhìn Phượng Dung mắt đi năng lực phản kháng, hận không thể xẻ nàng ta thành tám khối, vứt xuống sông cho cá ăn.

Nhưng mà hắn là người làm ăn có quy tắc, cuối cùng vẫn nhịn lại suy nghĩ này, lập tức báo cảnh sát, dự định để cho pháp luật tới thẩm phán Phượng Dung.

Một bên khác.

Lăng Đoan Nhã đứng lúc trực ca đêm nhận được tin tức, lập tức mang theo đồng sự ngồi xe cảnh sát hỏa tốc chạy tới hiện trường.

Ban đêm xe trên đường không nhiều, người điều khiển xe là Lăng Đoan Nhã.

Nàng đã lấy bằng lái từ lâu, đã có 5 năm kinh nghiệm, kỹ thuật điều khiển rất khá.

Dọc theo đường đi liên tiếp vượt qua nhiều chiếc xe hơi.

“Lăng tỷ lợi hại quá, chạy xe vừa ổn định lại vừa nhanh, có thể tham gia cuộc thi đua xe được luôn!”

Các đồng nghiệp cùng nhau tán dương.

“Chờ ngày nào đó ta rảnh rồi, ta nhất định sẽ đi báo danh cầm cúp quán quân trở về.” Lăng Đoan Nhã cười đắc ý, hăng hái.

Nhưng mà nàng vừa mới nói xong.

Chỉ thấy vụt một chút, một chiếc Mercedes-AMG GTR màu xám lao vượt qua xe của Lăng Đoan Nhã.

B @@@

Chương 141: Lang Vương coi trời bằng vung

vChiếc Mercedes-AMG GTR đó tốc độ cực nhanh, nhìn bằng mắt khoảng hơn 250 mã* trở lên.

*Khoảng 230km/h.

Trong nháy mắt, đã bỏ xa Lăng Đoan Nhã đằng sau.

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

Gương mặt của các đồng nghiệp Lăng Đoan Nhã cũng trở nên cổ quái.

Lăng Đoan Nhã có kỹ thuật điều khiển cao, đương nhiên không phục, theo bản năng giảm mạnh chân ga đuổi theo.

Có điều chiếc GTR kia quá nhanh, Lăng Đoan Nhã rất nhanh đến cả móng xe cũng không thấy.

“Tên hỗn đản nào!”

Lăng Đoan Nhã mắt thấy vô vọng không đuổi kịp GTR, thế là tức giận vỗ vào tay lái.

Nhưng sau khi xe tiến lên, Lăng Đoan Nhã thấy ở ven đường có một chiếc GTR.

GTR đó là màu xám, rõ ràng chính là chiếc siêu xe vừa rồi.

Chỉ thấy cửa ghế lái GTR mở ra, chỗ ngồi kế bên ghế lái có một nữ nhân đang say chũnh choáng.

Bên cạnh GTR, một nam tử vừa mới ở chỗ hoa cỏ bên đường xuyt xuyt xong.

Đây chính là Yến Quy Sơn, nữ nhân kế bên ghế lái, chính là con mồi lúc trước hắn coi trọng ở quán bar.

Lăng Đoan Nhã dừng xe lại, cùng mấy đồng sự bước xuống.

Yến Quy Sơn chuẩn bị trở về ghế lái, lại bị Lăng Đoan Nhã đưa tay ngăn lại.

“Hiện tại người bị nghi là điều khiển xe gây nguy hiểm, xin hãy trình giấy phép lái xe và giấy đăng ký xe.”

Lăng Đoan Nhã cách rất gần còn người được trên người đối phương mùi rượu, thế là bổ sung:

“Thêm một điều nữa, người bị nghi điều khiển xe khi đang say rượu, xin lấy ra giấy tờ chứng nhận.”

Yến Quy Sơn quan sát Lăng Đoan Nhã.

Hắn thấy qua vô số nữ nhân, nhưng nữ nhân xinh đẹp tư thế hiên ngang như Lăng Đoan Nhã, vẫn là lần đầu gặp.

“Nhìn bộ quần áo này của người, hình như đâu phải bên quản lý giao thông?” Yến Quy Sơn không cười cười ngổ ngược, chất vấn.

“Cùng là một đơn vị, tạm thời thay đổi chút chức năng có gì mà không thể, mau mau đưa giấy phép lái xe và giấy đăng ký xe ra.” Lăng Đoan Nhã lạnh lùng nói.

Vừa rời chiếc GTR đi trên 250 mã, cộng thêm người trước mắt lại uống rượu, nếu phát sinh tai nạn xe cộ, vậy nhất định là không chết cũng trọng thương.

Người gây nguy hiểm cho xã hội như vậy, Lăng Đuan Nhã không muốn buông tha.

“Được rồi, ta lấy cho người xem.”

Yến Quy Sơn ung dung tiến vào bên trong GTR, giả vờ cầm giấy tờ, nhưng bỗng nhiên giảm mạnh chân ga, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

Lúc gần đi, Yến Quy Sơn còn thò đầu ra, hướng về phía Lăng Đuan Nhã nói một tiếng:

“Mỹ nữ, có duyên gặp lại.”

Yến Quy Sơn không có bằng lái, thậm chí ngay cả thẻ căn cước cũng không có, còn GTR là của nữ nhân bên cạnh.

Hắn cái gì cũng không lấy ra được, không chạy mới là lạ.

Huống hồ, hắn còn bận làm chính sự với nữ nhân bên cạnh.

Thế nên càng không thể ở lại.

Nhìn thấy GTR chạy mất dạng, Lăng Đuan Nhã tức giận tới mức giậm chân.

Có điều nàng còn có việc phải làm, trong lúc nhất thời không cách nào đuổi theo Yến Quy Sơn.

Hơn nữa cho dù có đuổi, thì cũng không chạy kịp GTR.

Chỉ có thể báo cáo chuyện này cho quản lý giao thông bên kia, bảo bọn họ tới xử lý.

GTR rời khỏi tầm mắt Lăng Đoan Nhã rồi, không bao lâu, đã đến khách sạn Đại Hòa.

Nữ nhân kia mặc dù đã uống say một nửa, nhưng vẫn có chút thanh tỉnh.

Nàng lấy ra một tấm thẻ màu đen vàng kim, trực tiếp thuê một gian phòng tổng thống.

Rất nhanh, Yến Quy Sơn cùng nữ nhân đó đi phòng thuê trong khách sạn.

“Nữ nhân, đây chính là một đêm cả đời người khó quên.” Khóe môi sắc bén của Yến Quy Sơn hơi hơi cong lên, kiệt ngạo và tà mị.

“Người không hỏi tên của ta sao?” Nữ nhân kia hai mắt mê say, đùa cợt.

“Tại sao phải hỏi tên người, ta đâu biết chịu trách nhiệm.” Yến Quy Sơn thẳng thắn.

Nữ nhân cười lạnh gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, đối phương sẽ không chịu trách nhiệm, mà mình cũng sẽ không để cho đối phương chịu trách nhiệm.

Nàng sờ dĩ đi cùng Yến Quy Sơn, chỉ là vì muốn trả thù chồng nàng.

Bởi vì chồng nàng ở khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, thậm chí quanh năm suốt tháng, về nhà cũng chẳng được mấy lần.

Cho nên, nàng muốn tặng cho chồng nàng.

Dựa vào cái gì nam nhân có thể làm loạn, mà nữ nhân là phải quy quy củ củ ở trong nhà?

“Lão công ta tên Thẩm Khang, kinh doanh chuỗi khách sạn, khách sạn Đại Hào này chính là sản nghiệp của hắn.” Nữ nhân định cho đối phương tâm lý chuẩn bị.

“Nữ nhân, lá gan ngươi thực sự là không nhỏ nhỉ.” Yến Quy Sơn hơi sửng sốt một chút, kinh ngạc nói.

“Ngươi sợ?” Nữ nhân khinh bỉ.

“Sợ? Ha ha, trong mắt ngươi, có lẽ những phú hào nắm giữ quyền thế và đồng tiền rất đáng sợ, nhưng mà trong mắt ta, bọn họ giống như sâu kiến vậy.” Ánh mắt Yến Quy Sơn ngạo nghễ.

Mượn đêm tối che chở, Vương Hạo Nhiên tập trung chân khí vào hai chân gắng sức chạy nhanh, sau mười mấy phút, đưa Tiêu Dật Phong đến nhà xưởng bỏ hoang ở phụ cận.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp khiến Tiêu Dật Phong tỉnh lại.

"Là. . . Là ngươi? !"

Sau khi Tiêu Dật Phong chậm chậm tỉnh lại, mượn ánh đèn lò mò bên ngoài của công xưởng bỏ hoang truyền đến, thấy rõ khuôn mặt kia, hắn cực kỳ hoảng sợ.

"Có vui không? Có ngoài ý muốn không?" Vương Hạo Nhiên chế giễu.

"Ta giết ngươi. . ." Tiêu Dật Phong giận dữ, muốn bỏ nhào đến Vương Hạo Nhiên, nhưng mà lại ngã trên mặt đất, răng bị đập mất, còn ăn một ít bụi.

Hắn hoảng sợ thất sắc trợn mắt nhìn Vương Hạo Nhiên: "Ngươi. . ."

Người đã làm gì ta?!"

"Cũng không có gì, chỉ là dùng một ít độc với người mà thôi, độc này sẽ từ từ làm tan hết chân khí của người, cũng phá hủy kinh mạch của người." Vương Hạo Nhiên nhìn thời gian một chút, nói.

"Người hèn hạ, người vô sỉ!" Khóe mắt Tiêu Dật Phong nứt toát, cắn răng nghiến lợi nói.

"Người thì không hèn hạ, không vô sỉ sao? Chẳng lẽ người quên chính người đã làm chuyện gì sao?" Vương Hạo Nhiên nhin không được cười.

Tiêu Dật Phong giật mình.

"Vậy thì để ta nhắc người một chút, ở trong phòng ngủ của Tần Vận Hàn." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người. . . Khi đó người đã tỉnh?" Toàn thân Tiêu Dật Phong chấn động.

"Nếu không như vậy thì người cho rằng người có thể châm kim lên người ta sao, nhớ lại thì một châm kia đâm còn rất đau, nhưng mà cũng không sao, may mà có hồi báo." Vương Hạo Nhiên nói xong, lấy ghi âm đã chuẩn bị từ trước ra:

"Cho người nghe một vài thứ."

Wương Hạo Nhiên ấn phím phát hình ra.

Rất nhanh, trong điện thoại di động vang lên âm thanh.

G @@@

Chương 142: Tâm Tính Tiêu Dật Phong Nổ Tung

Đây là âm thanh không có một từ nào hoàn chỉnh, nhưng rõ ràng là của Tần Vận Hàn.

Là âm thanh ái tình của Tần Vận Hàn.

Là độc thoại ái tình chỉ ở trước mặt Vương Hạo Nhiên mới có.

Tiêu Dật Phong như bị sét đánh "A" một tiếng, không kìm chế được tâm tình, điên cuồng hô lớn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Tiêu Dật Phong mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Tiêu Dật Phong mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tiêu Dật Phong -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Tiêu Dật Phong mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Tiêu Dật Phong mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

】

【 Đỉnh, tâm tính Tiêu Dật Phong nổ tung, hào quang nhân vật chính bị nghiền nát, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Vương Hạo Nhiên nhận được một chuỗi thông báo dài của hệ thống.

Hắn vừa mừng rỡ lại có chút không nói lên lời.

Nguyên nhân hắn cho Tiêu Dật Phong nghe ghi âm là muốn làm cho tâm tính Tiêu Dật Phong kích động, như thế sẽ thu được phần thưởng phản phái.

Đáng tiếc là, tâm tính của Tiêu Dật Phong này thật sự là quá kém.

Nếu như Tiêu Dật Phong kiên cường thêm một chút, có lẽ còn có thể cung cấp không ít điểm phản phái và hào quang phản phái.

Dựa theo suy đoán của Vương Hạo Nhiên, nếu như hào quang nhân vật chính của Tiêu Dật Phong không bị phá nát thì hắn là còn có hơn ba trăm điểm phản phái.

Đáng tiếc là tâm tính đã nổ tung, toàn bộ đã không còn.

Thật là quá đáng tiếc.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hạ quyết tâm, sau này nếu gặp lại tình huống tương tự, nhất định phải tận lực ép khô điểm có thể kiếm được trên người nhân vật chính mới một lần giải quyết nhân vật chính.

"Vương Hạo Nhiên, ngươi có gan thì giết ta đi, mau giết ta đi!" Tiêu Dật Phong như bị điên hô to lên.

Hiện tu vi của hắn đã bị phế, đại tiểu thư cũng thành nữ nhân của người khác, căn bản không còn muốn sống nữa.

"Giết người thì tốt cho người quá rồi, để người sống không bằng chết ta cảm thấy càng thú vị hơn."

Vương Hạo Nhiên biết rõ hướng đi của những tiểu thuyết về siêu cấp cao thủ kia.

Như kiểu thiếu niên cao thủ như Tiêu Dật Phong, nhất định sẽ có sự phụ cực kỳ lợi hại.

Trước mắt hắn mới chỉ có 18 năm nội công mà thôi, so với sự phụ kia của Tiêu Dật Phong khẳng định là kém xa tít tắp.

Lỡ như có một ngày nào đó, sự phụ của Tiêu Dật Phong xuống núi tìm tới cửa.

Vậy phiền phức sẽ rất lớn.

Giữ mạng của Tiêu Dật Phong lại, tương đương giữ lại một át chủ bài bảo mệnh.

Đây cũng là nguyên nhân Vương Hạo Nhiên không lựa chọn bạo lộ thực lực ở trước mặt Tần Khai.

Sau khi nảy sinh đủ loại ý niệm, đầu tiên Vương Hạo Nhiên dùng chân khí phá hủy đại não Tiêu Dật Phong khiến hắn như kẻ đần độn.

Rồi lập tức từ trên mình Tiêu Dật Phong tìm được ngân châm, còn đến công xưởng bỏ hoang ở phụ cận tìm một ít nhựa cây làm thuốc màu, xăm hình giống như vết bớt lên trên mặt Tiêu Dật Phong, che dấu diện mạo Tiêu Dật Phong.

Như này, cho dù là người quen của Tiêu Dật Phong cũng không

nhận ra hắn.

Sau khi làm xong những chuyện này, Vương Hạo Nhiên thừa dịp bóng đêm không có người chú ý, ném hắn xuống dưới cầu vượt, chỗ khu vực hoạt động của một đám ăn mày.

Đợi ngày mai tỉnh lại, Tiêu Dật Phong sẽ hòa nhập vào trong đó, trở thành một thành viên trong đám ăn mày.

"Giải quyết xong."

Vương Hạo Nhiên nhân lúc ban đêm trở về, đi tới phòng ngủ của Tần Vận Hàn.

Thông qua virus nghe lén, Vương Hạo Nhiên biết chuyện bên kia của Tần Vận Hàn cũng đã giải quyết xong.

Phượng Dung đã bị Lăng Đoan Nhã bắt đi.

Sự kiện bắt cóc Tần Vận Hàn cũng đã qua một thời gian.

Không bao lâu, rất nhanh Tần Vận Hàn đã về tới phòng ngủ.

Tần Vận Hàn nghĩ lại mà phát sợ, miêu tả sinh động như thật chuyện xảy ra hồi tối cho Vương Hạo Nhiên biết.

Vương Hạo Nhiên rất phối hợp đưa ra đủ loại biểu cảm kinh ngạc, phản ứng bất ngờ.

Bất tri bất giác, trời đã rạng sáng.

"Thời gian không còn sớm." Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú hai con người của Tần Vận Hàn, bỗng nhiên nói một câu.

Tần Vận Hàn lập tức hiểu ý, không khỏi đỏ bừng mặt.

Sau một phen chiến đấu kịch liệt, Vương Hạo Nhiên lại thành công thu hoạch một đợt điểm phản phái và điểm hào quang phản phái.

Có điều hắn cảm thấy eo hơi đau nhức.

Khoảng thời gian này phải bận nhiều, không khỏe cho lắm.

Tuy hắn trẻ tuổi, nhưng thân thể không phải làm bằng sắt.

Thở dài một cái, hắn kiểm tra bảng thuộc tính của mình một hồi, muốn xem thu hoạch một chút.

【 Kí chủ: Vương Hạo Nhiên 】

【 Giá trị chiến lược: 1099】

【 Giá trị mị lược: 268】

【 Hào quang phản phái: 1151】

【 Điểm phản phái: 5700】

【 Kỹ năng: Kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư, Vịnh Xuân Quyền cấp Đại Sư, kỹ năng biểu diễn cấp Ca Thần, kỹ năng Vua Màn Ảnh, thẩu thị, cao cấp độc thuật, kỹ thuật hacker đỉnh cấp, 18 năm nội công 】

Điểm phản phái đã nâng lên đến 5700, cửa hàng trong hệ thống xuất hiện rất nhiều đồ có thể đổi, khế đếm sơ qua, tổng cộng có hơn một trăm loại.

Có thể nói là phong phú đa dạng.

Vương Hạo Nhiên tỉ mỉ kiểm tra vật phẩm bên trong thương thành.

Rất nhanh, một vật có giá trị 5000 điểm phản phái "Long Hồ Đại Bồ

Đan" đã làm hấn chú ý.

Hấn cẩn thận đọc giới thiệu của "Long Hồ Đại Bổ Đan".

Có rất nhiều chữ, Vương Hạo Nhiên tổng kết một chút, đại khái là sau khi sử dụng Long Hồ Đại Bổ Đan là có thể gia tăng 2 năm công lực, tất nhiên đây chỉ là phụ.

Chủ yếu nhất là sau khi sử dụng Long Hồ Đại Bổ Đan, bộ phận nội tạng, khung xương,... sẽ đạt được cường hóa lên rất nhiều.

Thận cũng là bộ phận trong thân thể.

Thận mạnh, lợi ích mang đến thật rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên mừng rỡ không thôi, không kịp chờ đợi lập tức tiêu 5000 điểm phản phái đổi một viên Long Hồ Đại Bổ Đan.

s @@@

Chương 143: Hôn Ước Của Nữ Giám Đốc Lạnh Lùng (1)

Ngày kế tiếp.

Ánh nắng tươi sáng.

Bên trong một tòa tiểu viện của Đường gia.

Đường lão và Yến Quy Sơn đối mặt mà ngồi.

Trước tiên Đường lão pha một bình trà ngon, rót một chén cho Yến Quy Sơn.

"Tuyệt Đỉnh Ngân Toa đỉnh cấp, ném thử đi." Đường lão lại cười nói.

Yến Quy Sơn nâng ly trà lên, nhấp mấy hớp tử mĩ thưởng thức một chút, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

"Thứ này, cũng chỉ có trong nước mới có được."

"Cuộc sống nước ngoài khổ lắm sao?" Trong lời nói của Đường lão mang theo thâm ý.

Hắn có chút tìm hiểu về cuộc sống ở nước ngoài của Yến Quy Sơn, biết tên tuổi của Yến Quy Sơn ở nước ngoài cực kỳ vang dội, nhưng mà đây cũng là do Yến Quy Sơn liều mạng để đổi lấy.

Đường lão đã từng xuất thân trong quân ngũ, vì vậy hết sức thưởng thức Yến Quy Sơn, thậm chí là khâm phục.

"Vẫn tốt chứ." Yến Quy Sơn hời hợt bỏ qua, cũng không có nói nhiều.

"Lão gia tử nhà ngươi thân thể gần đây sao rồi?" Đường lão chợt nhớ tới cố nhân, thế là nhin không được hỏi.

"Nằm trên giường bệnh, đoán chừng không sống khỏe được bao lâu nữa." Yến Quy Sơn thở dài nói.

"Sau này ngươi có tính toán gì?" Tâm Đường lão hơi động, nói tới đề tài chính.

"Đã trở về, đương nhiên là muốn sống cuộc sống an nhàn."

"Nói như vậy, người không phản đối chuyện hôn ước?"

"Ta muốn trước khi lão gia tử nhà ta tắt thở thì hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của hắn, chuyện hôn ước ta sẽ đáp ứng." Nói đến đây, nét mặt Yến Quy Sơn có chút bất đắc dĩ và không cam lòng.

Hắn dự định sống an nhàn, nhưng chỉ là muốn chơi hoa, không muốn kết hôn.

Nếu như không phải lão gia tử lắm bầm muốn hắn kết hôn trước khi ra đi.

Hắn có lẽ đời này hắn cũng sẽ không có ý nghĩ kết hôn.

Hắn là một lãng tử, tim của hắn chưa từng buộc trên người một nữ nhân nào.

Huống hồ, hắn cũng không nhận thấy thế gian này có nữ nhân nào đủ tư cách trở thành vợ của hắn.

Đường lão là người nhanh nhạy, hắn thấy thần sắc kia của Yến Quy Sơn liền nhìn thấu ý nghĩ của đối phương.

"Xem cái này đi." Đường lão đưa điện thoại di động ra, mở album ảnh ra, lập tức đưa điện thoại di động cho Yến Quy Sơn.

Yến Quy Sơn không rõ là ý gì, nhưng vẫn nhận lấy điện thoại di động, ánh mắt nhìn màn hình điện thoại di động.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại di động là một đại mỹ nữ với khuôn mặt tinh xảo, khí chất lạnh lùng.

Trái tim Yến Quy Sơn phảng phất như bị nắm chặt trong nháy mắt, ngón tay của hắn theo bản năng hoạt động trên màn hình điện thoại di động, bắt đầu xem xét các tấm ảnh khác bên trong album.

Ảnh trong album này có chừng trăm tấm ảnh của đại mỹ nữ.

Yến Quy Sơn nhìn một lần còn chưa đủ, còn lật xem qua thêm mươi lần.

Đường lão chỉ cười không nói.

Tôn nữ này của mình xuất sắc như vậy, Yến Quy Sơn nếu không động tâm mới là chuyện lạ.

"Đây là. . ." Yến Quy Sơn thật lâu mới lấy lại được tinh thần, có chút kích động nói với Đường lão.

Hắn đã đi qua rất nhiều nơi trên thế giới, cũng gặp qua đủ loại mỹ nữ khác nhau, nhưng chưa từng có một nữ nhân nào có thể khiến hắn động lòng như vậy.

"Tôn nữ của ta, Đường Băng Vân." Đường lão cười nói.

"Mạo muội hỏi thăm một chút, Đường lão gia tử ngài có mấy tôn nữ?" Yến Quy Sơn từng nghe lão gia tử của mình nói, mình có hôn ước với tôn nữ của Đường lão.

"Chỉ có một."

Nghe vậy, Yến Quy Sơn không khỏi thả lỏng một hơi, âm thầm hưng phấn.

"Nhi tử ta và con dâu nhiều năm trước đã gặp tai nạn xe cộ qua đời, còn lại hai trai một nữ, hai tên ca ca của Băng Vân không có tài cán gì, không có bản lĩnh để quản lý xí nghiệp, ta không muốn để cho chuyện làm ăn mà ta vất vả sáng lập bị hai tên tôn tử kia phá hỏng, cho nên ta dự định giao cho người có năng lực buôn bán xuất chúng như Băng Vân, hi vọng nàng có thể tiếp tục duy trì sản nghiệp Đường thị."

Khuôn mặt đầy nét già nua của Đường lão hiện ra sầu khổ:

"Nhưng mà, để một nữ tử như Băng Vân gánh chịu trách nhiệm nặng nề như vậy, ta có chút không yên lòng, ta vừa sợ hai tên ca ca quần áo là lượt kia của nó bất mãn với sắp xếp của ta, mà làm ra một hành động thương tổn đến Băng Vân, thứ hai là những người cùng ngành, cũng sẽ nhìn chăm chăm Đường gia chúng ta phạm sai lầm."

Yến Quy Sơn chậm chậm gật đầu, hiểu được ý tứ của Đường lão, thế là trịnh trọng nói:

"Đường lão gia tử, người yên tâm đi, có ta ở đây, ta sẽ không để cho người khác động tới một cọng tóc của Băng Vân, cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt nàng."

"Ha ha, có những lời này của người thì ta an tâm rồi." Đường lão yên tâm cười cười.

Kỳ thực một phần nguyên nhân mà hắn đồng ý hôn sự là bởi vì lời hứa của bằng hữu, một phần nguyên nhân khác thì là hi vọng Đường Băng Vân tìm một người có thể dựa vào.

Hắn biết một ít chuyện ở nước ngoài của Yến Quy Sơn.

Có chính miệng Huyết Ngục Lang Vương hứa hẹn, hắn hoàn toàn có thể an tâm.

"Đường lão gia tử, không biết là ý của Băng Vân thế nào?" Yến Quy Sơn chợt nhớ tới một điểm mâu chốt khác của hôn sự.

"Nàng còn chưa biết việc này." Đường lão nói.

"Còn chưa biết?!" Yến Quy Sơn giật mình, có chút sầu lo.

Thời đại hiện giờ là hôn nhân tự do, là một người phụ nữ hiện đại,

đối với chuyện trường bối an bài hôn nhân nhất định sẽ phản đối kịch liệt.

Lỡ như Đường Băng Vân sống chết đều không nguyện ý đáp ứng việc này, vậy phải làm thế nào?

"Yên tâm đi, cho dù Băng Vân bất mãn đối với hôn sự, ta cũng có biện pháp khiến nàng đáp ứng." Nếp nhăn trên mặt Đường lão nhăn nhúm vào với nhau, lộ ra nụ cười của lão hồ ly.

Cộc cộc cộc. . .

Tiếng giày cao gót đập đất truyền đến.

Thính lực của Yến Quy Sơn vô cùng tốt, nghe tiếng, theo bản năng lập tức đưa ánh mắt nhìn sang.

Chỉ thấy một mỹ nữ cao gầy có đôi chân dài mang giày cao gót đi tới.

Trên mặt mỹ nữ kia mang theo vẻ hờ hững và lạnh lùng, có vẻ khá khó gần.

Yến Quy Sơn nhận ra, đây là nữ nhân hấn vừa mới thấy trên tấm ảnh.

Hiện tại được nhìn trực tiếp, so sánh với nhau, thân hình trông còn đẹp hơn.

Nhất là cỗ khí chất lạnh lùng hờ hững kia.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của Yến Quy Sơn, hấn biết loại nữ nhân này cực kỳ khó theo đuổi.

K @@@

Chương 144: Hôn Ước Của Nữ Giám Đốc Lạnh Lùng (2)

BNhưng mà chính vì như vậy nên tính khiêu chiến mới phong phú hơn.

Đường Băng Vân đi vào bên trong, ánh mắt quét qua trong phòng, nhìn thấy một người lạ.

Ánh mắt người xa lạ này đang quan sát mình, làm nàng có chút khó chịu.

Đường Băng Vân không trực tiếp nhìn hắn, mà hỏi Đường lão:

"Gia gia, người gọi ta tới có chuyện gì?"

"Giới thiệu một người cho người biết." Đường lão dùng tay ra hiệu trước mặt một chút.

"Đường Băng Vân tiểu thư, xin chào, ta tên là Yến Quy Sơn." Yến Quy Sơn từ trên ghế đá đứng lên, duỗi tay ra chào hỏi Đường Băng Vân.

Đường Băng Vân chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, cũng không để ý tới.

Tay Yến Quy Sơn cứng tại giữa không trung, nhưng mà hắn cũng không để ý, chỉ là nhún vai rồi thu tay lại.

"Gia gia, công ty rất nhiều việc, ta không có thời gian rảnh rỗi làm quen với người khác." Đường Băng Vân nói.

"Hắn cũng không phải người rảnh rỗi, hắn là... lão công tương lai của ngươi." Đường lão nói.

"Cái gì?!" Đường Băng Vân tưởng mình nghe lầm.

"Là như vậy, đây là do gia gia ngươi nhiều năm trước đã ước định với cố nhân." Đường lão giải thích nói.

"Gia gia, đã là thời đại gì rồi, còn nghe theo mấy lão già đó? Hôn nhân của ta do ta sắp xếp, không cần gia gia ngươi quan tâm." Đường Băng Vân cảm thấy nực cười.

"Việc này ta đã quyết, ngươi giả cũng phải giả, không giả cũng phải giả." Lời lẽ Đường lão nghiêm khắc tàn khốc.

Đường Băng Vân ngẩn người.

Bởi vì bộ dáng này của gia gia, nàng lớn chùng này nhưng vẫn là lần đầu được nhìn thấy.

Từ nhỏ đến lớn, gia gia chưa từng thể hiện tính khí như vậy đối với nàng.

"Gia gia, chuyện khác ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng chỉ duy nhất chuyện này là không được!" Ngữ khí Đường Băng Vân dứt khoát.

"Ngươi nói lại lần nữa? !" Đường lão dùng quả trượng chống đỡ thân thể, từ trên ghế đá đứng lên, tức giận nói.

"Ta không giả, gia gia ngươi thích thì tự mình giả đi."

Dứt lời, Đường Băng Vân quay người chuẩn bị rời đi, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

"Người... Người... Phốc!" Sắc mặt Đường lão đỏ lên, trong miệng phun ra một ngụm máu sau đó té xuống.

"Gia gia?! Gia gia!"

Đường Băng Vân nhìn lại, cực kỳ hoảng sợ.

Tiêu Dật Phong không còn là sự uy hiếp.

Một nhân vật chính khác như Phương Hằng cũng không đáng phải lo.

Theo cách nhìn của Vương Hạo Nhiên thì Phương Hằng như một nhân vật chính trẻ con mang tới tiền tài.

Không những không có gì uy hiếp đến mình, ngược lại còn không ngừng kiếm tiền cho mình, làm của cải của mình có thể không ngừng tích lũy.

Lúc giờ ngọ, Vương Hạo Nhiên hết sức nhàn nhã.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ, định vươn ma trảo tới Hứa Mộ Nhan cùng Mục Chiêu Chiêu.

Về phần Tần Vận Hàn, hắn cũng không để ý.

Cứ như là một món ăn ngon người đã nếm qua mùi vị, tuy là ăn rất ngon, vẫn muốn tiếp tục ăn, nhưng đã không còn thèm giống như trước.

Vương Hạo Nhiên muốn đổi khẩu vị.

So sánh với nhau thì độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan đã 70 điểm, tấn công sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chỉ là, tạo cơ hội nào để tấn công đây?

Trong đầu của Vương Hạo Nhiên đang suy tính vấn đề này.

Mà đúng lúc này, điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Nhìn thông báo hiện lên là Đường Băng Vân gọi tới.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp nghe điện thoại, chào hỏi nàng một tiếng:

"Đường a di, sao đột nhiên người lại gọi điện thoại cho ta?"

"Hạo Nhiên..." m thanh Đường Băng Vân có chút nghẹn ngào khàn khàn.

Vương Hạo Nhiên hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ nàng vì một tiếng "Đường a di" nên mới phiền lòng thành ra thế này?

"Đường a di, người sao vậy, có vẻ hình như người không được vui lắm thì phải." Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Gia gia ta bắt ta cùng một nam nhân chưa từng quen biết kết hôn, nam nhân kia đã ba mươi lăm tuổi, ta mới hai mươi ba tuổi, hắn lớn hơn ta nhiều tuổi như vậy, ta thật không hiểu gia gia ta nghĩ như thế nào, lại gả ta cho nam nhân đó." Đường Băng Vân hết sức ủy khuất khóc lóc kể lể.

Nghe vậy, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Chẳng lẽ lại xuất hiện thêm một nhân vật chính sao?

"Nam nhân kia có bối cảnh gì, người biết không?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi.

"Không biết rõ cho lắm, nghe nói hình như trước đây hắn đã từng đi lính, mới đi từ nước ngoài về." Đường Băng Vân nói.

Đã từng đi lính, từ nước ngoài trở về, cái này mẹ nó không phải là một Binh Vương sao?

Đường Băng Vân là một nữ giám đốc lạnh lùng.

Nhìn chung trong tiểu thuyết đô thị, trong đó mấy tiểu thuyết như có "Lão bà ta là mỹ nữ tổng tài lạnh lùng", "Lão bà của ta là tổng tài", "Lão bà tổng tài xinh đẹp" thì đều có nam chính đều là Binh Vương.

Khởi đầu truyện nữ chính đều bị bức hôn.

Tình huống hiện tại của Đường Băng Vân có vẻ như rất phù hợp.

"Bây giờ đã là thế kỷ 21, là thời đại gì rồi, sao lại có chuyện hoang đường như thế, Đường a di có thể cự tuyệt mà." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Ta đương nhiên không đồng ý, cho nên ta cùng gia gia àm ỉ một trận, gia gia bị ta làm tức giận đến hộc máu, kêu bác sĩ tới kiểm tra, sau khi kiểm tra xong thì phát hiện gia gia có... có..." Giọng Đường Băng Vân càng nói càng nghẹn ngào, đến cuối cùng thì không nói nổi nữa.

"Là có bệnh nan y sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

"Đúng vậy, bác... bác sĩ nói... nói gia gia bị ung thư dạ dày thời kỳ cuối." Đường Băng Vân nói xong, trực tiếp khóc lên thành tiếng.

Wang Hào Nhiên lập tức đánh hơi được khí tức của cốt truyện...

Con mẹ nó, đây là cốt truyện do tên tác giả ngu ngốc nào xây dựng?

Nữ chính không đáp ứng hôn ước, lại còn dùng phương thức tồ tộ này để bức ép nữ chính, dùng nó để thúc đẩy nội dung truyện.

Khốn kiếp!

"Ung thư dạ dày thời kỳ cuối, nghiêm trọng như vậy, ta nói cho mẹ ta một tiếng, cùng nàng đi thăm Đường lão gia tử." Vương Hạo Nhiên định tự mình đi thăm.

Kỳ thực thăm Đường lão gia tử chỉ là phụ, chủ yếu là hắn muốn gặp nhân vật chính Bình Vương kia một lần, dò xét đối phương một chút.

Sau khi nói chuyện với Đường Băng Vân xong, Vương Hạo Nhiên lập tức gọi gọi một cú điện thoại cho Chân Lệ.

Công ty Quốc Sắc Thiên Hương của Chân Lệ và Đường gia có hợp tác làm ăn, cũng quen Đường lão gia tử, hiện tại Đường lão gia tử bị bệnh nghiêm trọng như vậy, đi thăm một chút cũng là điều nên.

v @@@

Chương 145: Nhân Vật Chính Bình Vương

kdo có ít lỗi, các đh vui lòng đọc lại chương 144 nha!! nếu đọc trước
9h 14/7/21

Sau khi Chân Lệ nhận được tin tức cũng không nói hai lời, lập tức xuất phát.

Vương Hạo Nhiên gọi tài xế tới, đưa mình tới Đường gia.

Hai người chạm mặt tại cổng trang viên.

Đường Băng Vân nghe thấy Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ tới, đã sớm chờ ở cửa.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Đường Băng Vân đã trở nên tiều tụy hơn, con mắt đỏ ngầu, hiển nhiên là đã khóc rất nhiều.

"Chân di." Đường Băng Vân theo bản năng xưng hô như vậy.

Chân Lệ rõ ràng nhú mày không vui, hiển nhiên nàng không vui khi nghe được xưng hô đó.

Bởi vì gọi như thế cảm giác như mình già đi.

Nhưng mà thấy tình hình này của Đường Băng Vân, nàng cũng không định tranh luận gì.

"Băng Vân, có lẽ còn có cơ hội cứu vãn, người đừng quá đau lòng, phải bảo trọng thân thể." Chân Lệ trấn an.

"Cảm ơn Chân di quan tâm, mời người vào bên trong." Đường Băng Vân vươn ra bàn tay ngọc, ra hiệu.

Do có Chân Lệ ở đây, Đường Băng Vân chột dạ, cho nên cũng không có nói gì với Vương Hạo Nhiên, chỉ là ánh mắt sáng rực nhìn Vương Hạo Nhiên vài lần.

Ngay lập tức, Đường Băng Vân mang theo Chân Lệ cùng Vương Hạo Nhiên đi vào trong trang viên.

Mấy người đi qua lối mòn của khu vườn, rất nhanh đã tới đến một gian phòng lịch sự gọn gàng.

Gian phòng với hương sắc cổ kính, trong không khí có thể ngửi thấy mùi của đàn hương thượng đẳng.

Đường lão nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, ốm yếu.

Trên chiếc ghế kê bên giường bệnh, thân thể Yến Quy Sơn ngồi thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời có thần đang nhìn xung quanh, tràn đầy cảm giác bề ngỗ thiên hạ.

Vương Hạo Nhiên nhìn vào trong mắt, lập tức liền có phán đoán.

Chỉ ngồi như vậy thôi đã thể hiện, hơn phân nửa chính là nhân vật chính.

Hắn lập tức tiêu 100 điểm phản phái để dò xét.

【 Nhân vật chính: Yến Quy Sơn 】

【 Giá trị chiến lược: 539】

【 Giá trị mị lược: 148】

【 Hào quang nhân vật chính: 421】

【 Kỹ năng: Kỹ năng tác chiến đơn binh cấp Tông Sư, thuật ám sát cấp Tông Sư, tinh thông súng ống cấp Tông Sư, thuật đánh lén cấp Tông Sư, chiến đấu hỗn hợp cấp Tông Sư, thuật trinh sát cấp Tông Sư 】

Thuộc tính kỹ năng này, thật đúng là một siêu cấp Binh Vương.

Nếu chỉ đơn thuần là điểm chiến lược thôi thì Vương Hạo Nhiên có thể đè tên Binh Vương này xuống đất mà chà đạp.

Nhưng mà gia hỏa này biết đánh lén, nếu như nằm sấp trên sân thượng, hấn ở cách mấy trăm mét lấy vũ khí đánh lén, Vương Hạo Nhiên vẫn có khả năng bị thương.

Không sai, là có khả năng bị thương.

Bởi vì hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn chỉ mới 421 điểm, hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên hơn hấn gấp hai lần.

Điểm hào quang càng cao thì giá trị may mắn càng cao.

Giá trị may mắn của Yến Quy Sơn kém xa Vương Hạo Nhiên.

Yến Quy Sơn muốn giết chết Vương Hạo Nhiên, tính khả năng của việc này gần như là không cần tính đến.

Nói chung là tên nhân vật chính Binh Vương này không có tính uy hiếp lớn lắm.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên đã gán cho Yến Quy Sơn một danh hiệu "Dê béo", con dê có thể nhỏ lông.

Cao nhân phía sau Tiêu Dật Phong mới thật sự là tai hoạ ngầm.

Trừ điều đó ra, trong lúc Tàn Khai nói chuyện với Tàn Vận Hàn, hấn đã được biết thế gian này còn có môn phái tu võ ẩn thế.

Trước mắt thì Vương Hạo Nhiên mới có 20 năm công lực, khẳng định không địch lại những cao thủ đỉnh cấp của mấy môn phái tu võ ẩn thế kia.

Hấn muốn chạm đến đỉnh cao võ lực của thế giới này thì biện pháp

nhanh nhất đương nhiên là thông qua việc góp nhặt điểm phản phái đổi lấy công lực.

Nếu như có thể nâng công lực đến một hai trăm năm, thì sẽ không cần cố kỵ như vậy, đến lúc đó, thấy tên nhân vật chính nào, trực tiếp đập là được.

Tất nhiên, đây là cách nhìn tương đối lạc quan, chỉ hạn chế dưới tình huống tu võ.

Nếu như nhìn một cách bi quan thì sẽ không đơn giản như vậy.

Vương Hạo Nhiên phát hiện trong thương thành của hệ thống, lượng lớn chân khí dựa theo tỷ lệ nhất định có thể đổi lấy một phần linh khí rất nhỏ.

Thứ gọi linh khí này chỉ có Tu Tiên giả mới có.

Bi quan mà nhìn thì trên thế giới này có thể có loại nhân vật chính tu tiên.

Bởi vì trong một số tiểu thuyết tu tiên, nội dung truyện ban đầu đều là nhân vật chính thể hiện ở đô thị sau đó ra khỏi Trái Đất, đến những tinh cầu khác để thể hiện tiếp.

Giống như tiểu nông dân nhận được truyền thừa tu chân trong các loại tiểu thuyết như Tiên Tôn trở về đô thị, Tiên Đế trở về đô thị, Tiên Vương trở về đô thị, Ma Đế trở về... Nhân vật chính trong đó không có điểm nào mà không phải là tu tiên.

Những nhân vật chính tu tiên này cực kỳ coi thường sinh mạng, coi mạng người như cỏ rác, ỷ vào mình là tu tiên, giết phản phái như ăn thịt, đồng thời còn không lưu lại bất cứ chứng cứ gì.

Quả thực vô pháp vô thiên.

Nếu thật sự gặp được loại nhân vật chính tu tiên này, cho dù nội công Vương Hạo Nhiên có cao thì cũng chỉ có nước bị giết.

Làm sao tu võ có thể đánh thắng được tu tiên đây?

Phòng ngừa chu đáo sẽ tốt hơn.

Để không bị nhân vật chính tu tiên coi như miếng thịt mềm mà băm thì nhất định phải mạnh mẽ hơn.

Tận lực kiếm điểm phản phái trên người của những nhân vật chính yếu hơn mình, chỉ cần đổi được lượng lớn chân khí, như vậy thì có thể chuyển hóa chân khí thành linh khí.

Từ tu võ biến thành tu tiên.

Ngay lúc Vương Hạo Nhiên nghĩ như vậy, Chân Lệ đi tới bên giường bệnh, đã thăm hỏi xong Đường lão gia tử.

Lập tức, ánh mắt nàng nhìn nhi tử ra hiệu.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, lập tức thu hồi suy nghĩ, chuẩn bị chào Đường lão gia tử.

"Đường gia gia, ta là..."

Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng nắm lấy tay Đường lão, đang muốn tự giới thiệu mình, nói ít câu hỏi thăm, nhưng mà lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên hấn sắc mặt cổ quái nhìn Đường lão.

Sắc mặt Đường lão tuy trắng nhợt, trông bộ dáng như sắp chết, nhưng mà mạch tượng cực kỳ bình thường, rất khỏe mạnh.

Rõ ràng là đang giả bệnh, mượn cơ thúc ép Đường Băng Vân lấy chồng.

Lão già này thật xấu xa, ngay cả cháu gái của mình mà cũng dám lừa!!!

Vương Hạo Nhiên nhìn thấu Đường lão, nhưng mà ngoài mặt lại bất động thanh sắc.

Ở trước mặt vạch trần Đường lão đầu tương đương với việc vả mặt ông ta, làm không cần thận sẽ còn làm căng quan hệ với Đường lão đầu hơn.

s @@@

Chương 146: Lão Già Thật Xấu Xa

κMất nhiều hơn được.

Biết máu chốt là Đường lão giả bệnh đã đủ rồi.

Vấn đề hôn ước có thành hay không đều do Đường Băng Vân.

Chỉ cần Đường Băng Vân có thể chịu đựng, hôn sự này tuyệt đối sẽ không thành.

Sau khi làm rõ những suy nghĩ này xong.

Vương Hạo Nhiên lấy thân phận vấn bồi hỏi thăm một chút, sau đó hần bỗng nhiên nói với Đường Băng Vân:

"Đường a di, lần trước ta nhờ người giúp ta chọn một sợi dây chuyền bằng ngọc, người đã chọn xong rồi chứ?"

Nghe vậy.

Đường Băng Vân khẽ giật mình, trong nháy mắt phản ứng lại, làm như có thật gật đầu nói:

"Chọn rồi, ở trong phòng của ta, người đi theo ta lấy đồ."

Hai người rời khỏi tầm nhìn của mọi người, đi tới gian phòng của Đường Băng Vân.

"Hiện tại không có người khác, người muốn nói chuyện gì?"

Đường Băng Vân thông minh nhanh trí, tất nhiên hiểu rõ Vương Hạo Nhiên muốn tìm riêng nàng nói chuyện.

"Gia gia người đang giả vờ bệnh." Vương Hạo Nhiên nói thẳng.

"Giả bệnh. . . Người làm sao nhìn ra được?" Đường Băng Vân một mặt kinh ngạc.

"Thân thể gia gia người trước kia như thế nào? Khẩu vị lúc ăn cơm thì sao?"

"Huyết áp hơi cao, có bệnh phong thấp, khẩu vị lúc ăn cơm lại rất tốt." Đường Băng Vân hồi tưởng một chút, lập tức đáp lại nói.

"Người bị ung thư dạ dày, hơn nữa còn là ung thư dạ dày thời kỳ cuối, khẩu vị sẽ không tốt như vậy." Vương Hạo Nhiên nói một mạch suy nghĩ cho Đường Băng Vân:

"Hơn nữa chính người ngẫm lại xem, gia gia người sớm không bệnh muộn không bệnh, hết lần này tới lần khác lại chọn đúng lúc nói đến chuyện hôn ước, khi người không đáp ứng thì đột nhiên bị bệnh,

hơn nữa còn là bệnh nan y, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Nghe nói như thế, Đường Băng Vân cũng bắt đầu nghi ngờ.

"Vậy ta lại hỏi người, người kiểm tra cho gia gia người là ai?" Vương Hạo Nhiên rên sất khi còn nóng hỏi.

"Là bác sĩ riêng của gia gia ta, khám bệnh giúp gia gia đã khoảng 15 năm."

"Chính vậy, gia gia người bảo bác sĩ kia nói dối, đây không phải là chuyện cực kỳ đơn giản sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

Đường Băng Vân đồng ý gật đầu một cái, nhưng mà vẫn có chút lo nghĩ.

"Thế nhưng mà ta nhìn thấy gia gia rõ ràng phun ra máu."

"Diễn viên trong phim truyền hình miệng cũng phun đầy máu tươi đó thôi."

"Chắc là gia gia đã sớm đoán ra là ta sẽ không đồng ý, cho nên đã chuẩn bị sẵn..." Đường Băng Vân đã hoàn toàn hiểu rõ, lo nghĩ mất hết.

"Gia gia thật là, lại dám giả bệnh gạt ta lấy chồng, ta đi vạch mặt hắn." Sự bi thương trong nội tâm nàng mất hết, thay vào đó là cơn nổi nóng.

"Hiện tại người vạch trần gia gia người, hắn vẫn có thể dùng cách nhảy lầu để uy hiếp người, vậy đến lúc đó người làm sao đây? Biện pháp này của người trị ngọn không trị gốc, căn bản không thay đổi được quyết tâm cho người lấy chồng của gia gia người, người vẫn nên bỏ đi ý nghĩ vạch trần gia gia người đi." Vương Hạo Nhiên khuyên can.

"VẬY... VẬY ta nên làm cái gì?"

Đường Băng Vân vì chuyện hôn ước cộng thêm gia gia giả bệnh, khiến lòng nàng có chút hỗn loạn, trong lúc nhất thời không có chủ ý gì, chỉ có thể thỉnh giáo Vương Hạo Nhiên.

"Không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi." Vương Hạo Nhiên muốn tính kỹ trước, nên trấn an nói.

Trong lòng Đường Băng Vân cảm động, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Vương Hạo Nhiên.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Đường Băng Vân đối với kí chủ + 5, độ thiện cảm hiện tại là 60. (Sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Đường Băng Vân, thu được 100 điểm phản phái!】

"Vì sao ngươi lại tốt với ta như vậy?" Đôi mắt lạnh lùng của Đường Băng Vân giờ phút này trở nên đặc biệt nhu hòa, nhìn chăm chú Vương Hạo Nhiên mà hỏi.

"Đường a di xinh đẹp như vậy, giống như là tiên nữ, tên nam nhân kia căn bản không xứng với ngươi, ta không chịu được nên tất nhiên muốn giúp ngươi." Vương Hạo Nhiên sẽ không nói ra ý nghĩ thật trong lòng, thế là thuận miệng ngụy tạo một lý do.

Chỉ là như vậy thôi sao...

Trong lòng Đường Băng Vân có chút thất lạc, nhưng trên mặt che giấu rất tốt.

"Tên nam nhân kia có từng hẹn hò với ngươi chưa?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Hắn muốn hẹn ta ra ngoài ăn cơm chiều, nhưng mà trước đó ta nghĩ gia gia đang bệnh nên không có tâm trạng, hơn nữa ta cũng không thích người này, sao lại đáp ứng hắn được."

"Không, người đáp ứng hắn đi." Vương Hạo Nhiên cười thần bí.

"Gì cơ?!" Đường Băng Vân cho là mình nghe lầm, không khỏi sửng sốt.

"Đến lúc đó ta sẽ đi cùng người." Vương Hạo Nhiên nháy mắt với Đường Băng Vân.

"Ý của người là. . ." Đường Băng Vân hiểu ý, mơ hồ phán đoán.

"Đúng, để hắn biết khó mà lui."

"Thế nhưng mà hắn có tin hay không?" Đường Băng Vân cảm thấy biện pháp này không được tốt lắm.

"Ta sẽ có biện pháp để hắn tin tưởng, nhưng mà Đường a di người nhất định phải phối hợp với ta." Vương Hạo Nhiên muốn để nàng có sự chuẩn bị.

"Phối hợp như thế nào?"

"Đến lúc đó nhìn ánh mắt và hành động của ta người sẽ biết thôi." Vương Hạo Nhiên vụng về nói.

"Được." Nàng tin tưởng Vương Hạo Nhiên, Đường Băng Vân cũng không hỏi nhiều, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Màn đêm phủ xuống.

Khách sạn Đại Hòa.

Trong nhà ăn, một nam một nữ ngồi đối diện nhau.

Nam chính là Yến Quy Sơn, mà nữ chính là Đường Băng Vân.

Nơi này là do Yến Quy Sơn chọn.

Hắn tới thành phố Thanh Linh không lâu, cũng không biết chỗ ăn nào tốt.

Nhưng sau khi tối hôm qua hắn tới khách sạn Đại Hào thì cảm thấy môi trường nơi này rất được, còn rất cao cấp, thế là chọn địa điểm tại nơi này.

"Đây chính là khách sạn cao cấp năm sao, tiêu phí không thấp, một lát nữa người thanh toán nổi không?" Ngữ khí Đường Băng Vân hết sức lạnh lùng, thậm chí mang theo ý trào phúng.

Ngoại trừ ở trước mặt Vương Hạo Nhiên vẻ mặt Đường Băng Vân tương đối nhu hòa, còn đối với người khác không liên quan, nàng đều dùng một khuôn mặt lạnh lùng.

"Đường tiểu thư, cái này người có thể yên tâm, ta ở nước ngoài lâu như vậy đương nhiên có kiếm được một ít tiền, tuy không dám nói là phú hộ chục tỷ, nhưng mấy tỷ thì vẫn phải có." Yến Quy Sơn lộ ra một nụ cười của nam nhân tràn đầy mỉa mai.

Ngay sau đó, hắn theo thói quen cầm một miếng thuốc trên người mình ra, nhưng mà rất nhanh đã phản ứng lại, người ngồi trước mặt không phải là con mồi của hắn, mà là vợ tương lai của hắn.

A @@@

Chương 147: Tâm Tính Nhân Vật Chính Binh Vương

cYến Quy Sơn vẫn nên để ý tới cảm nhận của nàng, thế là vội vàng thu thuốc về.

"Người ở nước ngoài làm gì kiếm tiền?" Đường Băng Vân thuận miệng hỏi.

"Tự mình lập nghiệp buôn bán." Yến Quy Sơn nói hời hợt.

Lời này là nói thật.

Hắn ở nước ngoài thành lập binh đoàn lính đánh thuê, tuyển thành viên, nhận một ít nhiệm vụ được thuê, sau khi hoàn thành nhiệm vụ được thuê là có thể hưởng tiền thù lao vô cùng phong phú.

Vài tỷ kia kiếm được là nhờ vậy.

Đường Băng Vân không cảm thấy hứng thú về Yến Quy Sơn, nếu đối phương không nói tỉ mỉ là làm cái gì, tất nhiên nàng sẽ không hỏi tiếp.

"Gọi món đi." Yến Quy Sơn nói.

"Không vội, còn có người chưa tới." Đường Băng Vân nói.

"Không phải chỉ có người và ta thôi sao?" Yến Quy Sơn có chút bất ngờ.

"Ta đồng ý cùng người ra ngoài ăn cơm, nhưng ta có nói chỉ có một mình ta ư? Nếu người không đồng ý thì có thể hủy bữa ăn này đi." Đường Băng Vân cầm lấy túi xách, làm bộ rời đi.

"Nhiều người thì càng thêm vui thôi, được rồi." Trong lòng Yến Quy Sơn tuy không vui khi có người ngoài, nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đáp ứng.

Trong khi nói chuyện, Vương Hạo Nhiên từ từ đi đến, cũng đi về phía này.

"Băng Vân." Vương Hạo Nhiên đi tới bên người Đường Băng Vân, ôn hòa kêu một tiếng.

Trong lòng Đường Băng Vân không khởi cảm động.

Không còn xưng hô đáng ghét "Đường a di" nữa.

"Hạo Nhiên, ngồi bên cạnh ta đi." Trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Đường Băng Vân toát ra nụ cười như tuyết xuân tan rã, kéo Vương Hạo Nhiên ngồi xuống bên cạnh mình.

Trước đó Vương Hạo Nhiên đã từng nói, Đường Băng Vân hiểu hẳn muốn cùng mình giả làm một cặp tình nhân.

Đường Băng Vân phải biểu hiện thân mật một chút.

"Các người có quan hệ như thế nào?" Hai con mắt Yến Quy Sơn híp lại hỏi.

"Chẳng lẽ người không nhìn ra sao?" Đường Băng Vân kéo tay Vương Hạo Nhiên nhanh hơn.

"Buổi trưa, chính tai ta nghe được hẳn gọi người là Đường a di."

"Đây chẳng qua là một cái xưng hô mà thôi, kỳ thực là ta lớn hơn hẳn chỉ có mấy tuổi, chúng ta đã quen nhau một hai năm rồi, nhưng mà e ngại ánh mắt của thế tục, chúng ta chỉ quen nhau âm thầm, chuyện này ngay cả gia gia ta cũng không biết." Đường Băng Vân nói hươu nói vượn.

"Nhìn dáng vẻ của hấn cũng chưa tới 20, người cảm thấy nói lời này ta sẽ tin ư? Dù muốn tìm cái bia đỡ đạn thì cũng không cần tìm người còn trẻ như vậy, xem thường ta sao?" Yến Quy Sơn khẽ cười lạnh.

"Người không tin?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên mở miệng.

"Trẻ con lông còn chưa mọc đủ, người vẫn là trở về đi học đi..."

Không chờ Yến Quy Sơn nói xong.

Wương Hạo Nhiên chặc một tiếng, bất thành linh hồn lên gương mặt trắng như tuyết của Đường Băng Vân một cái.

Yến Quy Sơn im bật, mặt không thể tưởng tượng nổi.

Đường Băng Vân ngây ngẩn cả người.

May mà Vương Hạo Nhiên đã nói trước, bảo nàng nhìn tình hình mà phối hợp.

Nàng đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể xấu hổ giận đối với Vương Hạo Nhiên:

"Có người ngoài ở đây, đừng như vậy."

"Không phải là hấn không tin chúng ta là người yêu sao, ta chứng minh chút cho hấn nhìn." Kỳ thực là Vương Hạo Nhiên cố tình, sau khi trả lời Đường Băng Vân, hấn nhìn về phía Yến Quy Sơn:

"Giờ tin chưa?"

Yến Quy Sơn chau mày, trong mắt hiện lên tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định.

Vương Hạo Nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Nhưng mà là Binh Vương, tố chất tâm lý thật đúng là tốt.

"Nếu người vẫn không tin thì mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ.

Vương Hạo Nhiên ôm Đường Băng Vân hôn lên.

Đường Băng Vân giật mình kêu lên.

Nàng rất muốn đẩy Vương Hạo Nhiên ra, nhưng mà như vậy thì chuyện sẽ bị lộ.

Bởi vậy nàng chỉ có thể bị động phối hợp Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Đường Băng Vân vốn đã tin tưởng Vương Hạo Nhiên, với hành động của Vương Hạo Nhiên cũng không phản đối, thậm chí bất tri bất giác đã chìm vào trong đó.

Trong lúc nhất thời, Đường Băng Vân suýt chút đã quên mình đang trong hoàn cảnh gì.

Tạch.

Một cái chén sứ trong lòng bàn tay đầy vết chai sạn trực tiếp hóa thành mảnh vụn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

"Đủ rồi!" Yến Quy Sơn nhin không được.

Vương Hạo Nhiên làm bộ không nghe thấy.

Kẹt kẹt.

Cái bàn rần chắc dưới bàn tay của Yến Quy Sơn phát ra âm thanh ong ong.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Tạch tạch.

Cái bàn xuất hiện vết nứt.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Cái gọi là quá tam ba bận.

Vương Hạo Nhiên sợ Yến Quy Sơn như Tiêu Dật Phong, tâm tính trực tiếp nổ tung, rồi không chơi được nữa, bèn lưu luyến không rời buông Đường Băng Vân ra.

Lông dê phải nhỏ từ từ, không thể một lần nhỏ cho dê chết.

Tiết kiệm mới là chân lý.

Đường Băng Vân há miệng thở dốc, chỉ cảm thấy tim đập cực kỳ nhanh, hai bên má nóng hôi hổi.

Đồng thời nàng còn có chút buồn bực lờm Vương Hạo Nhiên vài lần.

Nàng không hề có chút kinh nghiệm nào, hoàn toàn bị động, hoàn toàn là do Vương Hạo Nhiên dẫn dắt.

Nàng đã hai mươi ba tuổi, vẫn là một người trong trắng.

Mà tiểu tử thối này nhỏ hơn nàng năm tuổi, kinh nghiệm ngược lại lại hết sức phong phú.

Tiểu tử thối này, khẳng định đã yêu đương không ít.

Yến Quy Sơn dùng ánh mắt thất vọng nhìn về phía Đường Băng Vân, nói:

"Ta biết người không hài lòng với hôn sự này, nhưng cũng không cần phải hy sinh mình tìm một tiểu tử thối đến diễn kịch cùng người như vậy."

Đường Băng Vân bưng tỉnh, có chút bất ngờ khi Yến Quy Sơn có thể nhìn thấu mình, nhưng vẫn kiên trì cố giả bộ:

"Ta đã ở bên cạnh hắn từ rất lâu rồi, người vẫn không tin sao."

"Ta không phải người ngu, tuy vừa rồi người đã phối hợp với hắn, nhưng tư thế các người phối hợp hết sức cứng nhắc, ta thấy hành động này của các người hiển nhiên vẫn là lần đầu tiên."

Vương Hạo Nhiên bên ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm nghĩ, cái tên Bình Vương này là một tên lão làng à, những thứ này đều bị hắn nhìn ra.

Sớm biết như vậy thì đã tập luyện cùng Đường Băng Vân một chút thì tốt hơn.

s @@@

Chương 148: Trò Hay Sắp Diễn Ra

Đường Băng Vân bị vạch trần liền có chút lúng túng, trong lúc nhất thời cũng không biết ứng đối ra sao, theo bản năng nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Nếu như người đã phát hiện thì ta cũng không giả bộ nữa, chúng ta đúng là không phải người yêu."

Wương Hạo Nhiên lần nữa cầm một cái ly lên, rót một chén trà đưa cho Yến Quy Sơn, chỉ là cho vào trong ly thêm một chút thứ.

Thủ pháp độc thuật cấp Chí Tôn sẽ không để lại dấu vết, cho dù là mặt đối mặt cũng sẽ không bị người khác phát hiện.

"Uống một ngụm trà cho bớt nóng." Vương Hạo Nhiên nói.

Yến Quy Sơn rất có thành kiến đối với Vương Hạo Nhiên, nhưng mà thân phận của hắn là Binh Vương nên có thể tự kiềm chế được, hơn nữa lại có Đường Băng Vân ở đây, hắn cũng không có ý định tính toán với một nam sinh.

Bởi vì như vậy hắn sẽ mất đi phong độ.

Hắn thấy nam nhân ở trước mặt nữ nhân, thứ không thể đánh mất đó là phong độ.

Suy cho cùng thì hai người mới vừa được thông gia với nhau.

Những năm này Yến Quy Sơn ở bên ngoài từng có nữ nhân, hai tay hai chân cộng lại cũng đếm không hết.

Đương nhiên hắn cũng không yêu cầu Đường Băng Vân nhất thiết phải như một tờ giấy trắng.

Yến Quy Sơn nâng ly trà lên, uống một ngụm rồi để xuống, xem như thể hiện rõ ràng cho Đường Băng Vân thấy hắn không so đo chuyện vừa rồi với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cười thầm trong lòng, nhưng mà không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ nói:

"Đói bụng rồi, gọi món ăn đi."

Phục vụ viên đưa thực đơn tới.

Vương Hạo Nhiên đặc biệt chọn mấy món đắt tiền, một người chọn năm món mắc nhất của khách sạn.

Yến Quy Sơn nhìn mà nhú mày, nhưng cũng không có lên tiếng ngăn cản.

Dù gì Đường Băng Vân còn đang ở đây, hắn muốn biểu hiện hào phóng một chút.

"Giám đốc Đường đại giá quang lâm, sao không nói cho chúng ta một tiếng?"

Đường Băng Vân cầm lấy thực đơn đang muốn gọi món, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một âm thanh cười nói ân cần.

Ánh mắt vừa nhìn tới thì chỉ thấy một đôi nam nữ đi tới cạnh bàn ăn.

Nam tử kia có bụng phệ, chừng năm mươi tuổi, con mắt rất nhỏ, là dạng mắt híp.

Nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, có khí tức của mỹ nữ thông minh.

Cặp đôi này thoạt nhìn như cha con, nhưng trên thực tế thì hai người là một cặp chồng già vợ trẻ.

Nam tử bụng phệ kia chính là Thẩm Khang, khách sạn Đại Hào này chính là một trong những sản nghiệp mà hắn đứng tên.

"Thì ra là giám đốc Thẩm cùng Thẩm phu nhân, xin chào."

Đường Băng Vân cười chào hỏi bọn hắn, lúc nàng cười nhìn về phía Thẩm phu nhân là lễ phép, mà lúc nhìn về phía Thẩm Khang, bên trong nụ cười của nàng ẩn dấu sự chán ghét.

Thẩm phu nhân kia cũng cười với Đường Băng Vân, nhin không được đánh giá nàng một chút, trong lòng dâng lên cảm giác đố kỵ.

Nàng cũng được coi là mỹ nữ, nhưng mà nếu so với Đường Băng Vân thì ít nhất vẫn kém hơn hai đẳng cấp.

Ánh mắt Thẩm phu nhân xoay chuyển, nhìn hai người khác trên bàn ăn một chút.

Có một người là soái ca chưa đến hai mươi tuổi, khiến hai mắt người ta khác tỏa sáng.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp nhìn kỹ, bỗng thoáng thấy Yến Quy Sơn ở đối diện.

Là hắn!

Thẩm phu nhân sợ hãi.

Tối hôm qua tại khách sạn này hai người đã qua đêm với nhau.

Lúc đầu Thẩm phu nhân còn tưởng rằng đời này sẽ không còn nhìn thấy Yến Quy Sơn lần nào nữa, nào biết được cái thế giới này lại nhỏ như vậy.

Thẩm phu nhân cố gắng đè xuống tâm tình kinh hoảng, muốn để mình bình tĩnh lại.

Mà so với sự khẩn trương của Thẩm phu nhân, Yến Quy Sơn lại rất bình tĩnh.

Nguyên nhân tạo thành hai loại tâm trạng hoàn toàn khác biệt này kỳ thực rất rõ ràng.

Thẩm phu nhân muốn trả thù Thẩm Khang, nhưng không dám trắng trợn trả thù.

Nàng sợ sau khi Thẩm Khang biết chuyện mình căm sùng hấn thì sẽ phát tiết lửa giận lên trên người của nàng.

Thẩm phu nhân tuyệt đối không dám tiếp nhận.

Yến Quy Sơn thì là thủ lĩnh lính đánh thuê, bản lĩnh tự kiềm chế rất cao cường, có thể tung hoành ngang dọc tại đô thị.

Cho dù là bị Thẩm Khang biết mình đã gian dối với thê tử của hấn, Thẩm Khang cũng không có cách nào bắt hấn.

Thậm chí, ánh mắt Yến Quy Sơn còn tận lực quấy rối Thẩm phu nhân.

Đây là dư vị hấn còn sót lại từ tối ngày hôm qua.

"Ánh mắt của gia hỏa này có ý gì?"

Vương Hạo Nhiên cũng không hứng thú với vợ chồng Thẩm Khang này, bởi vậy cũng không chú ý hai người đó, mà chỉ quan sát Yến Quy Sơn.

Thần sắc Yến Quy Sơn quái dị, Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút

kỳ quái.

Theo ánh mắt của Yến Quy Sơn mà nhìn lại thì chỉ thấy ánh mắt Thẩm phu nhân tránh né, trên mặt xẹt qua vẻ bối rối.

Chẳng lẽ hai người này có cố sự gì đó?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Những tiểu thuyết có nhân vật chính là Binh Vương đã từng sống liếm máu trên lưỡi đao, dưới hoàn cảnh cuộc sống như vậy, một khi được thả lỏng tất nhiên sẽ tận tình hưởng thụ khoái lạc.

Mà nữ nhân là thứ dễ điều hòa tốt nhất.

Bởi vậy mỗi tên Binh Vương đều là Hải Vương, cực kỳ phong lưu và không bị trói buộc.

Nếu nói Yến Quy Sơn có một chân với Thẩm phu nhân, điều này thật sự không có chút kỳ quái nào.

Hơn nữa nhìn thân phận cùng bối cảnh của Thẩm Khang, rõ ràng cũng sẽ là một tên nhà giàu làm công cụ bị vả mặt.

Bởi vì, Thẩm Khang trong thành phố Thanh Linh cũng có tiếng phong lưu.

Thường xuyên có thể thấy trên bìa các trang mạng Thẩm Khang cùng cô gái non tơ hay minh tinh làm chuyện xấu nào đó.

Yến Quy Sơn kỳ lạ với Thẩm phu nhân, Thẩm Khang cũng không hề chú ý tới chút nào.

Bởi vì toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt ở trên mình Đường Băng Vân, trên mặt có vẻ thèm thuồng.

Sắc mặt này của lão rõ ràng là đã có ý với Đường Băng Vân.

Không nói đến Vương Hạo Nhiên, cho dù là Yến Quy Sơn cũng muốn ra tay, biểu hiện thâm dâm của lão thật không chịu nổi.

Nhưng mà còn không đợi Thẩm Khang phản ứng gì, hắn đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Thẩm Khang lánh mặt đi, bắt cuộc điện thoại.

Sau một lát, hắn quay trở lại:

"Giám đốc Đường, bữa ăn này cứ để ta thanh toán, ta qua bên này còn có chút việc, lúc khác gặp lại."

Nói xong, hắn lại lạnh lùng nói với Thẩm phu nhân:

"Người cũng đừng đi theo, tổng giám đốc khách sạn gọi điện thoại tới kêu ta đi xử lý một ít chuyện, người cứ tùy tiện đi lòng vòng trong khách sạn đi."

G @@@

Chương 149: Binh Vương Thất Hồn Lạc Phách (1)

τ"Biết rồi." Thẩm phu nhân mặt ngoài ngoan ngoãn lên tiếng, nhưng trong lòng cười lạnh không thôi.

Nàng rất hiểu tính tình của Thẩm Khang.

Xử lý công việc?

Sợ là cùng tiểu tiện nhân nào đó gặp riêng ở khách sạn thì có.

"Các vị cứ từ từ ăn, ta đi trước." Thẩm phu nhân lễ phép nói một câu với đám người Đường Băng Vân, đi đến chỗ khác của khách sạn mà chẳng có mục đích gì.

"Ta đi vệ sinh một chút." Chợt Yến Quy Sơn đứng dậy, sau khi để lại một câu nói liền rời khỏi chỗ ngồi.

"Căn bản là hấn không tin tưởng chúng ta là người yêu, màn kịch của chúng ta trở nên vô ích rồi." Thấy chỉ có hai người, Đường Băng Vân thở dài nói với Vương Hạo Nhiên.

"Kế hoạch A không được thì còn có kế hoạch B." Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

"Thì ra là có hai kế hoạch sao, vậy kế hoạch B là gì?" Đường Băng Vân cảm thấy có thêm hy vọng, nhin không được kinh ngạc hỏi.

"Tạm thời giữ bí mật." Vương Hạo Nhiên cũng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, nói:

"Ta đi rửa tay, một lát sẽ quay lại."

Nói xong, Vương Hạo Nhiên nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Đường Băng Vân.

Cũng không phải là hấn đoán mò, mà là bởi vì hấn dùng thấu thị nhìn thấy Yến Quy Sơn đuổi theo Thẩm phu nhân.

Hấn vừa mới phát hiện ánh mắt hai người này không thích hợp, nếu thật sự là có chuyện cũ và tên Bình Vương phong lưu Yến Quy Sơn

này đã đuổi theo, chắc chắn sẽ không đơn thuần chỉ là ôn chuyện.

Vương Hạo Nhiên dựa vào thấu thị, rất nhanh đã tìm tới toilet nam ở cùng tầng, tìm được hai con người ở trong phòng kế bên.

Hắn cũng làm bộ đi vệ sinh, bí mật đi đến sát vách Yến Quy Sơn.

Chuẩn bị xem kịch vui.

Vương Hạo Nhiên nghe được âm thanh truyền đến ở sát vách.

"Người điên rồi à, kéo ta tới nơi này làm cái gì?!" Thẩm phu nhân hạ giọng, tức giận nói.

"Thấy tâm trạng của người không tốt, muốn an ủi người một chút." Yến Quy Sơn trực tiếp nói.

Thật ra là bởi vì chuyện Đường Băng Vân cùng Vương Hạo Nhiên diễn kịch, hắn có hơi chút uất ức, cho nên muốn tìm một nơi phát tiết mà thôi.

"Không cần." m thanh Thẩm phu nhân lạnh lùng.

"Nữ nhân, người đang nói dối, người cần an ủi cực kỳ." Yến Quy Sơn lộ ra nụ cười tà mị.

Nghe vậy, Thẩm phu nhân trầm mặc một chút, tiếp đó đầu như nóng lên, trực tiếp không thèm đếm xỉa:

"Vậy thì lấy bản lĩnh của người ra đi."

Thẩm Khang vừa mới mượn cơ rời đi, vứt bỏ mình lại, khẳng định muốn đi vụng trộm với tiểu tình nhân.

Hắn không để ta vào mắt, tại sao ta lại thủ thân như ngọc vì hắn?

Dù sao cũng đã cảm sùng hấn, thêm mấy lần cũng không sao.

Nghe được Thảm phu nhân cho phép, Yến Quy Sơn liền động, nhưng mà rất nhanh hấn đã phát hiện không được bình thường.

Thảm phu nhân cũng phát hiện điều không hợp lý.

"Người?!"

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đoán chừng là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt." Mặt Yến Quy Sơn xám mặt giải thích.

Lại một lát sau.

"Phế vật, đúng là lãng phí biểu cảm của lão nương." Thảm phu nhân cực kỳ thất vọng, bí mật mở cửa, thấy trong tầm mắt không có người, trực tiếp vút lại một câu rồi nổi giận ùng ùng bỏ đi.

Sắc mặt Yến Quy Sơn tái nhợt vô cùng, đầu đầy nghi vấn.

Vì sao mình lại không lên được chứ?

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng độc dược phá hoại năng lực đàn ông của nhân vật chính Yến Quy Sơn, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Sau khi nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm cười trộm.

Một chiêu này hấn học được từ Tiêu Dật Phong.

Nhưng mà Tiêu Dật Phong dùng ngân châm, mà hấn dùng độc dược.

Loại độc dược này hết sức bí mật, cho dù là dùng dụng cụ y học hiện đại đỉnh cấp cũng không thể điều tra được.

Có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Vương Hạo Nhiên trở lại bên bàn ăn.

Khoảng nửa giờ trôi qua, Yến Quy Sơn ngơ ngác ngác trở về.

Hiển nhiên, sự đả kích này quá lớn đối với sức chịu đựng của hắn, cho dù là kiên nghị như Huyết Ngục Lang Vương cũng đỡ không nổi.

Giờ phút này, Vương Hạo Nhiên và Đường Băng Vân đã ăn cơm xong.

Đồng thời, Vương Hạo Nhiên còn dành thời gian đi đến khách sạn tìm một cái máy tính, điều tra được một ít tài liệu liên quan tới việc Thẩm phu nhân và Yến Quy Sơn lêu lổng lần trước.

"Yến tiên sinh, sao người đi lâu như vậy mới quay lại?" Vương Hạo Nhiên cố tình hỏi.

"Mới đi nhà vệ sinh đụng phải người quen cho nên nói chuyện một hồi." Yến Quy Sơn tỉnh táo đáp lại một tiếng.

"Nơi này còn thừa lại một chút đồ ăn, người ăn đi, chúng ta đi trước nha." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được." Yến Quy Sơn chậm chậm lên tiếng.

Hiện tại hắn chỉ muốn làm rõ ràng, nguyên nhân gì khiến thân thể của mình dị thường, căn bản không có tâm trí bận tâm việc khác.

Vương Hạo Nhiên và Đường Băng Vân đi ra khách sạn.

"Vì sao Yến Quy Sơn lại thất hồn lạc phách như vậy, có liên quan đến người sao?" Đường Băng Vân hỏi.

"Xem như thế đi." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Đây chính là kế hoạch B của người sao, người đã làm gì?" Đường Băng Vân hiểu kỳ.

"Đường a di, người đừng hỏi cái này nữa được không, dù sao mọi thứ ta làm đều là vì người, chẳng lẽ người không tin ta sao?" Vương Hạo Nhiên không muốn nàng nhắc nhiều đến việc này.

"Dĩ nhiên không phải, ta tin tưởng người, nhưng mà người có thể đừng gọi ta là Đường a di nữa được không? Ta sợ bị người gọi nhiều như vậy ta sẽ già." Đường Băng Vân mang vẻ mặt đau khổ nói.

"Không được, nếu ta không gọi người là Đường a di, chẳng phải là làm loạn bối phận sao? Tuyệt đối không được."

Vương Hạo Nhiên còn nhớ kỹ thù Đường Băng Vân chiếm tiện nghi của mình, trước mắt hẳn chưa nguyện ý đổi cách xưng hô.

"Tiểu tử người hiện tại còn nhắc đến bối phận sao? Vậy mới vừa này người làm như vậy với ta. . ." Đường Băng Vân bối rối, muốn mượn chuyện đóng vai tình nhân vừa rồi đánh trả, nhưng mà lời đến khóe miệng đột nhiên lại không nói ra được.

"Yến Quy Sơn này hẳn là sẽ không chủ động làm phiền người nữa đâu, hiện tại cũng chỉ còn lại gia gia người." Vương Hạo Nhiên không đùa với Đường Băng Vân nữa, bỗng nhiên quay lại chủ đề chính.

"Vậy tiếp theo ta nên làm như thế nào?" Đường Băng Vân cũng thu

hồi tâm trạng trong lòng, nghiêm nghị hỏi.

"Ta gửi một đoạn video cho ngươi."

κ @@@

Chương 150: Binh Vương Thất Hồn Lạc Phách (2)

RVương Hạo Nhiên ấn điện thoại di động, dùng Wechat gửi một đoạn video cho Đường Băng Vân.

Hắn đã phát hiện Yến Quy Sơn có một chân cùng Thẩm phu nhân, sau khi ăn cơm xong với Đường Băng Vân liền một mình rời khỏi, dùng máy tính khách sạn điều tra ghi chép phòng mà Yến Quy Sơn và Thẩm phu nhân thuê.

Tất nhiên, những ghi chép này dưới tình huống bình thường không thể điều tra được.

Nhưng mà chỉ cần là nơi nghỉ chính quy thì đều sẽ dùng thẻ căn cước để đăng ký tên.

Sau khi đăng ký, những ghi chép đều sẽ được tải vào bộ phận liên quan nằm trong máy vi tính.

Hắn lợi dụng kỹ thuật hacker đỉnh cấp, truy cập trái phép và tìm kiếm ghi chép của Yến Quy Sơn cùng Thẩm phu nhân.

Chỉ là ghi chép liên quan Yến Quy Sơn hoàn toàn không có, bởi vì tên này không hề có giấy tờ tùy thân.

Ngược lại hắn đã tìm được một số ghi chép nhỏ của Thẩm phu nhân, đa phần ghi chép trong đó là mấy năm trước, còn gần đây nàng chỉ có một ghi chép.

Ngay tối hôm qua, nàng đã thuê một căn phòng tại khách sạn Đại Hào.

Căn cứ vào bản ghi chép, Vương Hạo Nhiên lại truy cập trái phép vào ghi nhớ camera của khách sạn, tìm được hình ảnh Yến Quy Sơn cùng Thẩm phu nhân tới đây.

Cái Vương Hạo Nhiên lấy ra là hình ảnh hai người Yến Quy Sơn và Thẩm phu nhân đi vào một căn phòng vào buổi tối.

Một đôi nam nữ trưởng thành bước vào một căn phòng vào một buổi tối, ngày hôm sau mới ra ngoài.

Dùng đầu ngón chân cũng biết đêm đó đã xảy ra những gì.

Sau khi nhận được video, Đường Băng Vân mở ra nhìn một chút, lập tức liền hiểu, chỉ cảm thấy hết sức buồn nôn:

"Khó trách ánh mắt Yến Quy Sơn nhìn Thẩm phu nhân lại kỳ lạ như vậy, thì ra là do nguyên nhân này."

Sau khi nàng khinh bỉ một câu, nghi ngờ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, "Đoạn video này người lấy ở đâu vậy?"

"Dĩ nhiên không phải lấy một cách chính thống rồi, bị bắt được có thể bị phạt tiền thậm chí bị tạm giữ mấy ngày, không phải là người muốn tố cáo ta chứ?" Vương Hạo Nhiên trêu ghẹo nói.

"Người nghĩ gì thế, dĩ nhiên là không phải." Đường Băng Vân lờm

hắn một cái.

"Đem đoạn video này cho gia gia của người thưởng thức."

"Được rồi, ta lập tức trở về, cảm ơn." Đường Băng Vân hiểu ý, trên gương mặt xinh đẹp băng sương lộ ra nụ cười tựa như gió xuân.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Đường Băng Vân đối với kí chủ +5, độ thiện cảm trước mắt là 65. (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

"Chờ một chút, nếu lão gia tử nhà người đã đáp ứng hôn ước, hẳn là hẳn cũng hiểu rõ tác phong của Yến Quy Sơn, nếu như đoạn video này không đạt tới hiệu quả như người muốn, thì người cũng không cần âm ỉ với hắn, có thể chọn cách yêu cầu báo cáo kiểm tra sức khỏe của Yến Quy Sơn." Vương Hạo Nhiên nói.

"Yêu cầu báo cáo kiểm tra sức khỏe... Là ý gì?" Đường Băng Vân không hiểu.

"Người thử tưởng tượng xem, Yến Quy Sơn thích lêu lổng bên ngoài như vậy, trời mới biết hắn có nhiễm bệnh gì không, nếu như kiểm tra sức khỏe tra ra Yến Quy Sơn có bệnh, lão gia tử nhà người nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước." Vương Hạo Nhiên tự tạo một cái lý do.

Trên thực tế, với mức độ may mắn của nhân vật chính, muốn nhiễm phải loại bệnh không sạch sẽ kia là rất khó có thể xảy ra.

Nhưng mà phương diện kia của Yến Quy Sơn đã phé, đây lại là sự thực.

Hắn không tin Đường lão đầu đã biết Yến Quy Sơn là thái giám mà vẫn sẽ kiên trì chuyện hôn ước.

"Người nói đúng, tên Yến Quy Sơn này phong lưu hoa tâm như vậy, không chừng là có bệnh gì đó thật."

Đường Băng Vân đồng ý gật đầu một cái, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, cảm thấy chán ghét Yến Quy Sơn đến cực điểm.

Buổi tối.

Trên đất trống của một tòa chung cư có vẻ hơi cũ nát, có một nhóm cô dì đang nhảy vũ điệu quảng trường.

Phương Tuyền tan việc xong, đạp xe đạp công cộng trở về.

Những nữ nhân trung niên này đều là hàng xóm xung quanh, họ đều biết Phương Tuyền.

Phương Tuyền lễ phép chào hỏi mấy cô dì mà nàng biết.

Một nữ nhân trung niên từ trong đó đi tới, muốn làm mai mối cho Phương Tuyền, miệng lưỡi rất lưu loát rõ ràng.

Nói nhà trai là quản lý của công ty lớn nào đó, lương một năm năm mươi vạn, là kết hôn lần hai, trong nhà còn có hai đứa trẻ.

Đối với điều này, tất nhiên là Phương Tuyền sẽ từ chối.

Dù có điên thì cũng sẽ không gả cho dạng người này.

Nhưng mà nữ nhân trung niên mai mối kia lại có chút khó chịu.

Bởi vì nhà trai là quen thân với nhà ả, nhìn thấy bộ dáng Phương Tuyền không đồng ý, nhất thời liền chỉ trích.

Nói trong nhà Phương Tuyền vẫn nợ nần rất nhiều, trong nhà còn có một đệ đệ hai mươi tuổi thất nghiệp, cộng thêm gánh nặng ba mẹ.

Điều kiện như vậy, có người muốn lấy cũng đã không tệ rồi, lại còn chê bai người khác kết hôn lần hai.

Mồm mép của người phụ nữ trung niên này nhanh nhẹn vô cùng Phương Tuyền căn bản không nói được gì, cho nên chỉ có thể lựa chọn tránh đối mặt.

Nhưng mà mẹ kia còn không buông tha, còn cản Phương Tuyền lại.

Mà đúng lúc này, âm thanh của động cơ ô tô truyền đến.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một chiếc siêu xe màu vàng chạy tới, đổ trước mặt người phụ nữ trung niên.

Một đám phụ nữ trung niên choáng váng, loại siêu xe này trước đây chỉ có thể thấy trên TV, không nghĩ tới hôm nay có thể được nhìn tận mắt.

Phương Tuyền cũng rất ngạc nhiên.

Xung quang đều là chung cư cũ nát, người sống ở nơi này cũng là người ở tầng dưới chót.

Loại siêu xe xa hoa này từ đâu tới.

Là của tên phú nhị đại nào đó sao?

Mọi người cực kỳ nghi hoặc.

Rất nhanh, cửa của chiếc siêu xe đã được mở ra, một người từ trên đó bước xuống khiến mọi người há hốc mồm.

Chính là Phương Hằng!

"Đệ đệ, xe này..." Phương Tuyền lộ ra biểu cảm nghi ngờ.

"Lamborghini Aventador, thế nào, xe này đẹp không?" Phương Hằng đắc ý khoe khoang.

"Người. . . Người mua sao? !" Phương Tuyền kinh ngạc nói.

"Đúng vậy." Phương Hằng gật đầu.

"Bao nhiêu tiền?"

"Tất cả đều là bộ phận đỉnh cấp, thêm thủ tục này nọ thì khoảng chừng 980 vạn." Mặt Phương Hằng hết sức thoải mái.

Oa! ! !

Một đám phụ nữ trung niên xung quanh nhất thời choáng váng.

Nhà tên tiểu tử này đột nhiên phát tài sao? Lại có thể mua được siêu xe 980 vạn?

Y @@@

Chương 151: Phương Tuyền Xin Giúp Đỡ

sĐám phụ nữ trung niên không nhảy múa ở quảng trường nữa, nhất thời tụ tập lại, hết sức nhiệt tình muốn giới thiệu đối tượng cho

Phương Hằng.

Bình thường Phương Hằng luôn bị các thiếu phụ này chê bai khiêu khích, hiện tại nhìn thấy bộ dáng này của các nàng hẳn cảm thấy toàn thân thật sảng khoái.

Cảm giác có tiền thật là thoải mái.

Nhưng mà, Phương Hằng còn chưa vui vẻ được bao lâu, thì đã nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của tỷ tỷ.

Bộ dáng này rõ ràng là không vui, thậm chí là phẫn nộ.

Cùng lúc đó.

Vương Hạo Nhiên đang ở nơi khác, bỗng nhiên nhận được một thông báo của hệ thống.

【 Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn, khiến nhân vật chính Phương Hằng thất bại thể hiện trước mặt nữ chính Phương Tuyền, thu được 300 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên sửng sờ.

Hắn mới tách khỏi Đường Băng Vân, đang muốn đi đến phòng ngủ của Tần Vận Hàn.

Sau khi nhận được thông báo, hắn nhanh chóng điều khiển điện thoại di động, bắt đầu nghe lén động tĩnh của Phương Tuyền.

"Tỷ, ta chỉ xài có 980 vạn mua một chiếc xe mà thôi, tuy có đắt một chút, nhưng cũng không tính là gì, ta kiếm được nhiều tiền như vậy mà." Phương Hằng nhịn không được nói.

Nghe nói như thế, Phương Tuyền càng tức giận hơn.

Hắn kiếm được nhiều tiền như vậy?

Nếu không phải bản thân mình hi sinh, chỉ sợ tên đệ đệ ngốc này một đồng cũng không kiếm được.

Lúc đầu Phương Tuyền dự định sẽ dùng một ngàn vạn để chữa bệnh cho phụ mẫu.

Hiện tại thì tốt rồi, Phương Hằng lại dùng số tiền này đi mua siêu xe.

Hơn nữa mua siêu xe lại còn chọn mua mắc như vậy.

Theo hiểu biết của Phương Tuyền thì Lamborghini Aventador dòng đỉnh cấp thấp nhất cũng hơn sáu triệu mới mua được.

Gia hỏa này ngược lại thật tốt, trực tiếp chọn một chiếc mắc như vậy.

Quả thực điên rồi!

"Ngày mai người đi bán chiếc Aventador này đi." Phương Tuyền nói.

"Tỷ, tại sao lại bán đi?" Phương Hằng không hiểu.

"Hôm nay ta nhận được một cuộc điện thoại, đã tìm được thận phù hợp với mẫu thân, hiện tại có thể sắp xếp phẫu thuật, nhưng mà thay thận thì đủ loại chi phí cộng thêm phí dưỡng bệnh sau đó còn hết sức đắt đỏ, dự tính có thể lên gần hai trăm vạn." Phương Tuyền nói.

"Đã tìm được thận phù hợp? Quá tốt rồi." Phương Hằng vui mừng một chút, lập tức nói:

"Tỷ, không phải là ở chỗ người còn có gần hai ngàn vạn sao, dùng số tiền đó là được rồi."

"Ta..." Phương Tuyền cực kỳ im lặng.

Căn bản là nàng không có tiền.

Phương Hằng tìm được một ít đồ cổ bán cho Vương Hạo Nhiên, Phương Tuyền, tất nhiên không thể để Vương Hạo Nhiên coi tiền như rác, cho nên nàng đã lập tức liền trả cho Vương Hạo Nhiên.

Đối mặt với câu hỏi của Phương Hằng, Phương Tuyền căn bản không dám nói ra chuyện riêng của mình.

"Xe chỉ là công cụ giúp chúng ta không phải đi bộ mà thôi, người mua siêu xe tốt như vậy làm cái gì, ngày mai người bán nó đi." Phương Tuyền chỉ có thể nói vậy.

"Không thể được, nếu như bán đi, ta sẽ lỗ rất nhiều tiền, hơn nữa ta cực kỳ thích chiếc siêu xe này, ta sẽ không bán đâu!" Phương Hằng một mực cố chấp.

"Ngay cả lời của ta người cũng không nghe đúng không?" Phương Tuyền nghiêm mặt.

"Tỷ, tiền là do ta kiếm được, ta muốn dùng thế nào quyền của ta." Phương Hằng nhếch miệng.

"Người!" Phương Tuyền khó thở, giơ bàn tay lên, muốn đánh tên đệ đệ ngốc này một cái.

Nhưng mà cuối cùng vẫn đưa tay buông xuống, không có đánh.

Phương Tuyền thở dài một tiếng, sau khi im lặng rời đi khỏi tầm nhìn của Phương Hằng, liền lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc.

Phương Hằng sống chết không bán xe, vậy lấy tiền ở đâu ra để chữa bệnh cho mẫu thân?

Người duy nhất mà hiện tại nàng có thể nghĩ tới là Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên ở một nơi khác cũng đã nhìn thấy cuộc gọi của Phương Tuyên.

Phương Tuyên vừa mới cãi nhau với Phương Hằng vì chuyện bán xe hay không, hẳn đều đã nghe thấy hết.

Wương Hạo Nhiên tự nhiên có thể đoán ra được ý đồ nhỏ của Phương Tuyên.

Nhưng mà hắn cố tình như, cố tình không nghe điện thoại của Phương Tuyên.

Phương Tuyên cho là Vương Hạo Nhiên có việc, sau một lát lại gọi cho Vương Hạo Nhiên một cuộc nữa.

Wương Hạo Nhiên vẫn không bắt máy.

Phương Tuyên gấp như kiến bò trên chảo nóng, trên nhảy dưới tránh.

Wương Hạo Nhiên cảm thấy đã đến lúc, thế là nghe máy của Phương Tuyên.

"Ta muốn gặp người, ở khách sạn mà chúng ta thường đi, có thể chứ?" Phương Tuyên chủ động nói.

"Ta có hẹn người khác rồi, ngày khác đi." Vương Hạo Nhiên nói hươu nói vượn.

"Không sao, ta có thể chờ người, bao lâu cũng được." Phương Tuyên nói.

"Đều là người lớn rồi, ta nói ta có hẹn với người khác, chẳng lẽ người vẫn chưa nghe hiểu sao?" Vương Hạo Nhiên nói cho Phương Tuyền hiểu.

Nghe vậy, lúc này Phương Tuyền mới chột lẽ.

Đúng vậy, hấn phong lưu như vậy, làm sao có khả năng chỉ có một nữ nhân như mình chứ?

"Người... Người có thể từ chối chứ? Ta đến bồi... Bồi người?"
Phương Tuyền cũng mặc kệ thể diện..

"Ta đối xử bình đẳng, không thể vì người mà đuổi người ta đi." Thái độ Vương Hạo Nhiên kiên quyết, sau khi dừng một chút, bỗng nhiên chuyển đề tài:

"Nhưng mà nếu người vui lòng, ngư hòa hùng chưởng* cũng có thể ăn cùng một lượt."

*chơi chữ: nghĩa đen là cá và gấu (2 người), nghĩa ẩn dụ là thuận theo ý muốn, khó mà có lựa chọn.

Phương Tuyền nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, nửa ngày không nói được lời nào.

"Vậy làm phiền rồi, bái bai." Vương Hạo Nhiên cũng không chơi liêu.

"Đừng cúp điện thoại." Phương Tuyền gấp rút ngăn trở một chút, sau khi hít sâu một hơi, hỏi: "Ở đâu?"

"Chỗ cũ."

Ban đêm.

Sân vườn của Đường gia.

Trong căn phòng thanh u lịch sự tao nhã, Đường lão nhân nhã thoải mái thưởng thức nước trà.

Lúc này, chợt nghe có tiếng đập cửa vang lên, cũng kèm theo một giọng hỏi.

"Gia gia, người đã ngủ chưa?"

Đường lão nghe ra đây là âm thanh của tôn nữ, lập tức thu lại nước trà, nằm trên đầu giường, giả bộ dáng ốm yếu.

"Chưa ngủ, vào đi."

Nghe vậy, Đường Băng Vân đẩy cửa vào.

"Băng. . . Băng Vân sao, e rằng thời gian của gia gia đã còn không nhiều, trước khi chết, chỉ muốn nhìn thấy người thành hôn, người... Người có thể đáp ứng gia gia chứ?"

Đường lão làm bộ như muốn tắt thở, cứ như giao lại niềm tiếc nuối cuối cùng trước khi lâm chung vậy.

Trong lòng Đường Băng Vân biết gia gia chỉ giả bộ, nội tâm không dao động chút nào, nhưng mặt ngoài vẫn rất phối hợp:

"Ta có thể thành hôn, nhưng mà cũng phải tìm một chốn tốt đẹp, ta không muốn tùy tiện tiện bị gả đi."

u @@@

Chương 152: Binh Vương Gọi Giúp Đỡ Từ Bên Ngoài

"Yến Quy Sơn chính... Chính là tốt nhất... kết quả tốt nhất của người." Đường lão vội vàng nói.

"Vậy ư?" Đường Băng Vân đăm đăm cười cười, lấy ra đoạn video mà Vương Hạo Nhiên cho bảo gia gia xem một chút, nói tiếp:

"Nữ nhân này là phu nhân của Thẩm Khang, người ta đã kết hôn rồi, Yến Quy Sơn này hoàn toàn là người phá hoại gia đình của người ta, người có ác tâm như vậy, chẳng lẽ gia gia cảm thấy có thể để ta phó thác cả đời sao?"

Sau khi nhìn thấy đoạn video kia, Đường lão âm thầm bất mãn đối với Yến Quy Sơn, nhưng lại không thay đổi ý nghĩ, mở miệng nói:

"Loại chuyện này không thể một người mà làm được, Thẩm phu nhân kia chắc hẳn cũng tự nguyện, cái này không thể trách Yến Quy Sơn."

"Ý tứ của gia gia chẳng lẽ là Yến Quy Sơn bị ép buộc sao?" Đường Băng Vân cười lạnh.

"Nam nhân mà, có cơ hội thì vui chơi cũng rất bình thường, huống hồ hắn còn chưa kết hôn, sau khi chờ hắn kết hôn, khẳng định sẽ không làm như vậy." Đường lão giải thích thay cho Yến Quy Sơn.

Đường Băng Vân có chút im lặng.

Gia gia cũng thật là, tình huống này lại còn nghiêng về phía Yến Quy Sơn?

May mà Vương Hạo Nhiên đã sớm nhắc nhở.

Đường Băng Vân vẫn có chuẩn bị gián tiếp.

"Việc này trước bỏ qua, tạm thời không đề cập tới, nhưng mà Yến Quy Sơn này hành động không kiềm chế như vậy, phải bảo đảm hấn không được phép nhiễm bệnh gì, muốn ta suy nghĩ về chuyện hôn ước, hấn phải đưa ra một phần báo cáo kiểm tra là mình khỏe mạnh."

"Này không thành vấn đề, ta lập tức gọi điện thoại nói cho hấn biết."

Nói xong, Đường lão lập tức cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

Trong một phòng khách sạn.

"Nhìn thân thể người cường tráng như vậy, thì ra là kẻ vô dụng, người còn đòi chơi cái gì, người đi chết đi! Đồ phế vật!"

Một nữ nhân ăn mặc và trang điểm lộng lẫy cầm lấy áo khoác cùng túi xách của mình, sau khi nói vài câu công kích Yến Quy Sơn thì nổi giận đùng đùng phá cửa đi ra.

Sắc mặt Yến Quy Sơn như nhà có tang phụ mẫu.

Bữa lúc trước với Thẩm phu nhân, hấn còn ôm hy vọng là mình không may, cảm thấy bản thân đã quá mệt mỏi, cho nên không hăng hái lắm.

Sau khi hấn điều chỉnh tâm trạng, lại đi một chuyến đến khách sạn, muốn tìm nữ nhân thử nghiệm.

Nhưng mà kết quả vẫn giống như vậy.

Hắn thật sự có vấn đề!

Ừ ừ.

m thanh chấn động của điện thoại truyền đến.

Yến Quy Sơn hiện tại không có tâm trạng, không muốn nghe, nhưng mà khi thấy người gọi là Đường lão, thế là miễn cưỡng đề xuống nút trả lời.

"Quy Sơn à, có tin tốt, người đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe cận kề, sau khi có được báo cáo kiểm tra sức khỏe thì đưa tới cho Băng Vân nhìn một chút, nếu như không có vấn đề gì thì nàng sẽ xem xét hôn sự." Đường lão trực tiếp báo tin vui nói.

Kiểm tra sức khỏe. . .

Mặt Yến Quy Sơn đen lại.

Căn bản là hiện tại hắn không bình thường, làm sao có khả năng đưa ra một phần báo cáo kiểm tra sức khỏe tốt được.

"Ta sẽ mau chóng đến bệnh viện kiểm tra." Yến Quy Sơn trả lời lại, muốn trấn an Đường lão bên kia.

Sau khi kết thúc nói chuyện với Đường lão, Yến Quy Sơn cầm điện thoại di động lên, do dự một lát, gọi một cuộc điện thoại quốc tế đường dài.

"Smith, thân thể của ta có một chút vấn đề, cần sự trợ giúp của người, người tới thành phố Thanh Linh của Viêm Quốc một chuyến đi."

"Oh my god, Lang Vương đại nhân, nghe được giọng người ta thật cao hứng, nghe nói người đã nghỉ hưu, ta còn tưởng rằng đời này đã không thể gặp người được nữa, thành phố Thanh Linh của Viêm

Quốc sao? Ta sẽ mau chóng mang theo đoàn đội trị liệu chạy tới tìm người." Đầu dây bên kia là một người nước ngoài nói tiếng Anh.

"Tốt, đến Thanh Linh rồi thì gọi điện thoại cho ta, ta sẽ qua đón các người."

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Yến Quy Sơn hơi thả lỏng một chút.

Smith là bác sĩ nổi tiếng quốc tế, đoàn đội trị liệu dưới tay hắn cũng là hàng đầu.

Trước đây lúc Yến Quy Sơn thi hành nhiệm vụ bị thương, mấy lần sắp thấy tử vong, đều được Smith và đoàn đội trị liệu của hắn cứu sống.

Có Smith trợ giúp, tin tưởng bệnh của mình nhất định sẽ trị được.

Đến lúc đó sẽ có thể lấy ra một bản báo cáo kiểm tra sức khỏe cận kề khỏe mạnh.

Giờ này đã là chín giờ tối.

Một số lớp 12 của trung học Thủy Trạch vẫn đang trên lớp học tiết tự học buổi tối.

Vương Hạo Nhiên xin nghỉ, vắng mặt tự học buổi tối.

Giờ phút này, hắn đi tới khách sạn Đại Hào thuê một căn phòng, lập tức gửi một tin nhắn cho Ôn Tịnh, kêu nàng tối nay đừng về nhà, gặp mặt ở chỗ cũ.

Ôn Tịnh vui mừng đáp ứng.

Sau đó hắn lại soạn một tin nhắn gửi cho Tần Vận Hàn, nói cho nàng mình tối nay sẽ qua tìm nàng.

Thời gian lặng yên mà qua.

Phương Tuyền và Ôn Tịnh gần như là tới cùng lúc.

Hai người liếc nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Cảnh tượng có chút lúng túng.

Nhưng mà Phương Tuyền đã nói qua điện thoại với Vương Hạo Nhiên bởi vậy sớm đã chuẩn bị tâm lý, nàng phản ứng lại đầu tiên.

"Xin... Xin chào." Phương Tuyền lên tiếng chào, muốn hóa giải không khí ngột ngạt một chút

"Xin chào." Ôn Tịnh ngây ngốc đáp lại một chút, lập tức nghi ngờ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

"Sao lại có người ngoài?"

"Là người mình."

Ôn Tịnh khẽ giật mình, rất nhanh đã hiểu được.

Đối với điều này, nàng không có ý kiến.

Nàng coi mình như là con mèo con của hắn.

Mèo con ngoan ngoãn sẽ nghe lời nói của chủ nhân, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó.

...

Ngày kế tiếp.

Quản lý gọi Vương Hạo Nhiên và Tần Vận Hàn đang ngủ trong phòng tỉnh lại.

Liên tục ấ ấ, ngủ chưa được ba tiếng, nhưng mà tinh thần hẳn vẫn phần chấn như cũ.

Khiến hẳn không thể không cảm thán công dụng của Long Hồ Đại Bỗ Đan, 5000 điểm phản phái này tiêu quá đáng giá, quả thực là món đầu tư cực tốt.

Xem xét bảng thuộc tính, phát hiện điểm phản phái lại tăng lên 4300.

Tốc độ tăng lên này vẫn rất nhanh.

Dựa vào công cụ người là nữ chính để kiếm phần thưởng, tốt hơn nhiều so với đối phó với nhân vật chính.

Muốn từ tu võ biến thành tu tiên, phải trông chờ vào công cụ người là những nữ chính này.

Tất nhiên, gặp được nhân vật chính vẫn sẽ đánh cho hẳn đáp chiếu.

"Hôm nay chính là ngày thứ ba, vậy sau này chúng ta sẽ. . ." Khóe miệng Tần Vận Hàn còn sót lại dư vị hạnh phúc, từng bước trở thành thờ dài.

s @@@

Chương 153: Chữa Trị Không Được

H"Thế giới này lớn như vậy, nói không chừng sẽ có thần y có y thuật cao siêu có thể trị được bệnh này của ta." Vương Hạo Nhiên lừa dối.

Hắn đã sớm tính toán như vậy, trước tính kế Tần Vận Hàn, tiếp đó tìm cơ hội thích hợp nói mình được một thần y chữa khỏi.

Hiện tại hắn nhắc nhở Tần Vận Hàn một chút, đến lúc đó mình khôi phục bình thường, nàng sẽ không cảm thấy quábất ngờ.

Nghe vậy, trên mặt Tần Vận Hàn lần nữa dấy lên chờ mong.

Vương Hạo Nhiên thu lại phản ứng của nàng vào trong mắt, nhin không được mắg thẳm.

Đại tiểu thư điêu ngoa này xem ra là ăn tủy trong xương mới biết xương ngon, còn thềm thường.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên nhin không được lắm miệng hỏi một câu:

"Nếu như sau này bệnh của ta trị không hết, người còn đi theo ta không?"

Nghe vậy, Tần Vận Hàn suýt khóc, ngữ khí kiên quyết:

"Vì sao người lại hỏi như vậy, tâm ý của ta chẳng lẽ người còn không rõ sao, cả đời này của ta, ngoài trừ người ta sẽ không yêu ai khác nữa!"

"Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Vương Hạo Nhiên trấn an một câu.

Trong lòng hắn thẳm nghĩ, độ thiện cảm 90 đến chết cũng không đổi

quả nhiên không phải tầm thường.

Tần Vận Hàn thích mình, phỏng chừng chết cũng sẽ không thay đổi.

Nói một cách khác, độ nhẫn nại của nàng nhất định là tương đối cao.

Trước kia nàng còn là một đại tiểu thư điêu ngoa quơ tay múa chân, coi hán là tiểu đệ để sai vặt, hiện tại phong thủy luân chuyển, nàng có khả năng chịu đựng được.

Lúc nghỉ ngơi giữa tiết sáng ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên chuyển cho Phương Tuyền 300 vạn.

Không đến mười giây, Phương Tuyền liền gọi điện thoại tới.

Vương Hạo Nhiên đi đến một nơi an tĩnh để nghe điện thoại.

"Ta không phải nữ nhân tham tiền, tiền lần này xem như là ta mượn người, sau này ta sẽ trả cho người." Phương Tuyền nói.

Theo cách nhìn của Phương Tuyền, Vương Hạo Nhiên đã cho nàng 10 triệu, vậy nàng đã bị coi là kẻ đào mỏ, không có ý định tiếp tục muốn mượn tiền nữa.

"Không cần trả lại, đây là tiền ta cho người." Vương Hạo Nhiên hào phóng đáp lại.

"Trực tiếp cho ta sao?" Phương Tuyền có chút không thể tin.

"Không sai, chính là cho người." Vương Hạo Nhiên lập lại lần một lần nữa.

Chờ Phương Tuyền trả tiền không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Vương Hạo Nhiên lại không tiếc chút tiền ấy.

Huống hồ, vì sự tồn tại của đồng tử tặng tiền là Phương Hằng.

Vương Hạo Nhiên thậm chí còn kiếm ngược lại được không ít tiền, quả là rất có lợi.

Đưa mấy trăm vạn mà thôi, hấn căn bản không quan tâm.

Hơn nữa nếu bởi vậy mà có thể giành độ hảo cảm của Phương Tuyền kiếm lấy phần thưởng, vậy thì càng kiếm lời hơn.

"Không được, ta không thể lại nhận tiền của ngươi, đây là ta mượn tạm của ngươi thôi." Phương Tuyền còn rất có cốt khí, kiên trì nói.

"Ta đã nói cho ngươi thì chính là cho ngươi, nếu ngươi còn dồng dài, ta sẽ lấy lại toàn bộ tiền." Vương Hạo Nhiên làm biếng tranh chấp với nàng, ngữ khí cứng rắn nói.

Nghe xong lời này, Phương Tuyền lập tức bị hù dọa, vội vã đổi giọng nói:

"Vậy được rồi, nhưng mà mẫu thân của ta cần 200 vạn chữa bệnh là đủ rồi, không cần đến 300 vạn, ta trả lại 100 vạn cho ngươi."

"Thêm 100 vạn cho ngươi dùng, mua chút đồ tốt mà mặc, những bộ quần áo thấp kém kia nếu mặc nhiều sẽ dễ xuống sắc." Vương Hạo Nhiên thành tình nói.

Đầu bên kia điện thoại, Phương Tuyền nửa ngày không lên tiếng, nhưng Vương Hạo Nhiên lại nhận được một cái thông báo của hệ thống.

【 Độ thiện cảm của nữ chính Phương Tuyền đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt là 55. (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 300 điểm phản phái! 】

"Cảm ơn người, ta sẽ nhớ ân huệ này suốt đời." Phương Tuyền cực kỳ cảm động.

"Ta không cần người nhớ đến ân huệ này, còn không bằng thực tế một chút, sau này lúc mà ta tìm người để làm chuyện ấy thì người có thể nhiệt tình một chút."

Vương Hạo Nhiên nhớ tới cảnh tối hôm qua, lập tức nhin không được cảm thán.

"Sau này ta sẽ, nếu người cần, ta. . . Ta sẽ làm theo lời người." Lúc Phương Tuyền nói ra lời này với khuôn mặt đỏ rực.

"Đây chính là người nói, nhớ kỹ nha."

Vương Hạo Nhiên vui vẻ kết thúc trò chuyện điện thoại cùng Phương Tuyền.

—

Sân bay Thanh Linh.

Ở cửa ra sân bay, một đội chữa bệnh nước ngoài từ trong đi ra.

Đội ngũ chữa bệnh này có khoảng mười người, trong đó có tám người là người ngoại quốc.

Người dẫn đầu là nam tử năm mươi tuổi, khuôn mặt có cái mũi ưng, trên sống mũi đeo một cái mắt kính.

Yến Quy Sơn chờ ở cửa ra, sau khi nhìn thấy họ lập tức mừng rỡ nghênh đón, tiếp đó đi đến trước mặt nam tử dẫn đầu.

"Smith, hoan nghênh người tới Viêm Quốc." Yến Quy Sơn cười nói.

"Đại nhân, đã lâu không gặp, người... phong thái như tích (phong thái vẫn như trước), ta dùng thành ngữ này hẳn là không sai chứ?" Smith dùng ngôn ngữ Viêm Quốc nói.

"Ha ha, người học tiếng Viêm Quốc cũng giỏi đó." Yến Quy Sơn tán thưởng.

"Viêm Quốc là một nước lớn ở phương Đông, ta muốn đến nơi này mở mang kiến thức một chút, chỉ không nghĩ tới lại là dưới tình huống này." Smith cảm thán một chút, hỏi tiếp:

"Đại nhân, đến cùng là thân thể của người xảy ra vấn đề gì?"

"Cái này..." Nụ cười trên mặt Yến Quy Sơn thu lại, khó mà mở miệng, chỉ có thể nói:

"Nơi này không phải nơi có thể nói chuyện, hơn nữa các người đi đường xa cũng mệt mỏi, khách sạn ta đã đặt rồi, xin mời."

Smith gật đầu.

Yến Quy Sơn sắp xếp đội chữa bệnh của Smith ở lại khách sạn Đại Hòa.

Lúc chiều, dụng cụ máy móc của đoàn đội trị liệu của Smith cũng đến.

Yến Quy Sơn cũng điều chỉnh tâm trạng thật tốt, nói thật với Smith.

Smith cùng các đội viên bắt đầu tiến hành kiểm tra với Yến Quy

Sơn.

Không bao lâu, đã có kết quả kiểm tra.

Cái kiểm tra kia Yến Quy Sơn xem không hiểu, bởi vậy chỉ có thể hỏi Smith:

"Chuyện này của ta rốt cuộc là như thế nào?"

"Theo báo cáo của kiểm tra, chức năng của các bộ phận trên thân thể của người đều bình thường, không bị bệnh." Smith nói.

"Nhưng ta... ta ngóc dậy không nổi là sự thật, loại chuyện này chẳng lẽ ta còn có thể lừa người sao?" Yến Quy Sơn lo lắng nói.

"Hãy nghe ta nói hết, mặc dù không có bộ phận nào bị bệnh, nhưng theo số liệu đo lường kiểm tra mà nhìn thì thận của người hẳn đã hao tổn quá mức, vì vậy mà đánh mất năng lực kia, sau khi người về nước, có lẽ đã sinh hoạt cực kỳ phóng túng phải không?"

T @@@

Chương 154: Người được yêu quá nhiều nên luôn hững hờ (1)

Smith cũng có nghiên cứu lý luận trị bệnh của Viêm Quốc, bởi vậy có thể giải thích rõ ràng cho Yến Quy Sơn hiểu.

Yến Quy Sơn nhớ lại một chút, cái trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn trở về cũng đã nửa tháng, đích thật là hàng đêm đều có ấy ấy, không nghỉ ngơi chút nào.

Nhưng mà thời gian ở nước ngoài, hắn cũng như thế này.

Khi đó vì sao lại không có chuyện?

Hiện tại một lần đã xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ nữ nhân nơi này có độc hay sao?

"Smith, đến cùng là có biện pháp nào chữa khỏi hay không?" Yến Quy Sơn vội la lên.

"Đại nhân, chúng ta đều là người quen nhau đã lâu, ta cũng nói thật với người, loại tình huống như người không có khả năng chữa trị." Smith nói thẳng.

"Không, người nhất định phải trị khỏi, nhất định phải trị, chỉ cần chữa khỏi cho ta, cho người bao nhiêu tiền cũng không có vấn đề gì." Tâm tình Yến Quy Sơn xúc động, bàn tay lớn nắm lấy bả vai Smith rung lắc, hét to nói.

Hắn phong lưu cả một đời, cho dù là đối mặt với tử vong hắn cũng không sợ, nhưng chỉ duy nhất sợ mất đi phương diện kia.

Đối với hắn mà nói, so với chết còn khó chịu hơn gấp mười gấp trăm lần.

Hắn tuyệt đối không tiếp thu được.

"Đại nhân, người bình tĩnh một chút, ta sẽ cố hết sức giúp người, ta cùng đoàn đội trị liệu lập tức đi tìm phương án, nhất định sẽ có biện pháp."

Smith bị lắc đến thất điên bát đảo, sợ Yến Quy Sơn dùng sức quá độ làm gãy xương mình, thế là nhanh chóng đổi giọng nói.

"Tốt, vậy người đi nhanh đi." Yến Quy Sơn buông lỏng tay ra, nhưng tâm tình vẫn mất ổn định.

Smith gật đầu, lập tức rời khỏi căn phòng, đi tìm đội viên khác.

Nhưng mà hắn không dự định đi tìm phương án trị bệnh, mà là lên kế hoạch nên chạy trốn thế nào.

Bởi vì tình huống này của Yến Quy Sơn căn bản là không chữa trị được.

Nếu như Yến Quy Sơn thật sự phát điên sẽ làm thiệt toàn bộ bọn họ.

Suy cho cùng thì đây chính là Huyết Ngục Lang Vương có hung danh hiển hách đứng đầu bảng lính đánh thuê.

Huyết Ngục Lang Vương giận dữ, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Ong ong.

Smith rời phòng rồi, điện thoại Yến Quy Sơn rung lên.

Là Đường lão gọi điện thoại tới.

Yến Quy Sơn điều chỉnh tâm trạng của mình, nghe điện thoại.

“Quy Sơn, kiểm tra sức khỏe ra sao rồi, báo cáo có chưa?” Đường lão hỏi.

“Ta tạm thời còn chưa có lấy được thẻ căn cước, đến cơ quan chuyên môn kiểm tra sức khỏe cần thẻ căn cước, tạm thời không làm kiểm tra sức khỏe được.” Yến Quy Sơn nói dối, muốn ổn định Đường lão đầu bên kia.

“Cần ta giúp gì không?”

“Không cần, thẻ căn cước có lẽ sau ba tháng liền sẽ có.” Yến Quy Sơn muốn kéo dài thời gian lâu một chút.

“3 tháng?” Đường lão có chút cấp bách, vì vậy nói:

“Ta thấy như vậy, người vẫn nên đính hôn với Băng Vân trước, những chuyện khác sau lại nói.”

Nghe vậy, Yến Quy Sơn cũng không có vui vẻ, mà ngược lại rất mất mát.

Thân thể dị thường khiến hắn cảm giác vô cùng tự ti.

Hắn hiện tại cũng không biết làm thế nào để đối mặt với Đường Băng Vân.

Nhưng vì không khiến Đường lão sinh nghi, Yến Quy Sơn chỉ có thể nói:

“Vậy cứ theo sắp xếp của ngài, có điều Băng Vân nàng đáp ứng không?”

“Cái này giao cho ta, ta đi làm công tác tư tưởng cho Băng Vân.”

Đường lão nói xong, thuận miệng dặn dò một tiếng: “Mặt khác, người cũng hồi tâm một chút, đừng ra ngoài chơi loạn nữa.”

Nghe như thế, tim Yến Quy Sơn suýt chút nữa đã bị đâm xuyên.

Hắn bây giờ dù muốn đi chơi thì cũng không có năng lực này.

—

Chạng vạng tối.

Trong trường trung học Thủy Trạch.

Vương Hạo Nhiên rảnh đến nhàm chán, muốn đùa giỡn Tần Vận Hàn, thế là gửi một tin nhắn cho nàng, nói mình muốn uống trà sữa uyên ương.

Tần Vận Hàn trực tiếp trả về một chữ “Được”.

Tiếp đó, nàng lập tức chạy đến tiệm trà sữa phụ cận cổng trường mua một ly uyên ương trà sữa cộng thêm một ly trà sữa đu đủ.

Trà sữa uyên ương là của Vương Hạo Nhiên.

Trà sữa đu đủ tất nhiên là của nàng.

“Soái ca, trà sữa của người tới rồi, người ký nhận đi.” Tần Vận Hàn đến phòng học Vương Hạo Nhiên, dùng giọng điệu của tiểu muội chuyển phát nhanh nói.

【Đinh, tức chủ khiến Hứa Mộ Nhan sinh ra cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái!】

Phải, Giám Vương lại phát tác.

Vương Hạo Nhiên làm như không thấy Hứa Mộ Nhan, tiếp nhận trà sữa uyên ương từ trong tay Tần Vận Hàn uống một ngụm, rồi lập tức nhổ ra.

“Sao thế này, đường của cốc này ít vậy.” Vương Hạo Nhiên oán trách.

“Ta sợ ngọt quá người không thích, cho nên bảo người bỏ 3 phần đường.” Tần Vận Hàn rụt cổ, hỏi:

“Có muốn ta giúp người đi mua lại một ly trà sữa không?”

“Vậy người còn thất thần, đi đi.” Vương Hạo Nhiên phát tay đuổi.

Tần Vận Hàn mím môi, có chút ủy khuất, nhưng vẫn ngoan ngoãn mua trà sữa lần nữa.

Chừng mười phút sau, Tần Vận Hàn xách theo trà sữa uyên ương trở về.

“Cái này bỏ bao nhiêu đường vậy, ngọt quá, không uống.” Vương Hạo Nhiên uống một ngụm trực tiếp nhổ ra.

“Người mới vừa nói không ngọt, lần này ta bảo người ta bỏ toàn bộ đường, người vừa rồi vì sao không nói rõ?!” Tính khí đại tiểu thư của Tần Vận Hàn nổi lên, hừ hừ nói.

“Trách ta rồi à?” Vương Hạo Nhiên hỏi lại.

“Không trách người chẳng lẽ trách...” Tính khí Tần Vận Hàn lập tức phát tác, nhưng nói được một nửa bỗng lại nhịn xuống, hít thở sâu một hơi, lắng lại cảm xúc, nói:

“Vậy ta giúp người đi mua một ly nữa.”

Lần này, Tần Vận Hàn chỉ làm bảo người bỏ bả phần đường, độ ngọt vừa vặn.

“Ta đột nhiên không muốn uống trà sữa yên ương nữa, ta muốn uống trà sữa chanh.” Vương Hạo Nhiên kiếm chuyện.

“Người...” Tần Vận Hàn có xúc động muốn vỗ bàn.

“Thật không hổ là thiên kim đại tiểu thư, tính khí thật lớn, không muốn mua thì thôi, người đi đi.” Vương Hạo Nhiên giả vờ tức giận.

Tần Vận Hàn tức đến vội, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng qua mười lăm phút sau, Tần Vận Hàn lại trở về, trong tay còn cầm một ly trà sữa chanh, trên mặt còn mang theo nụ cười, mềm giọng nói:

“Trà sữa chanh ta mua rồi, người đừng nóng giận được không?”

Vương Hạo Nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Rõ ràng bản thân mình gây sự, Tần Vận Hàn căn bản không có sai, nàng bây giờ lại còn xin lỗi ngược lại.

Thiên kim đại tiểu thư bốc đồng thế mà cũng biến thành nịnh nọt như vậy...

Độ thiện cảm đến chết cũng không đổi, thật sự có thể khiến mình muốn làm gì thì làm.

o @@@

Chương 155: Người được yêu quá nhiều nên luôn hững hờ (2)

”Vừa rồi ta muốn uống trà sữa chanh, nhưng lâu như vậy người mới mua được, ta bây giờ lại không muốn uống nữa, ta còn phải làm bài tập, người đi đi, ta không rảnh để ý người.”

Vương Hạo Nhiên vẫn muốn tiếp tục khiêu chiến độ nhẫn nại của Tần Vận Hàn, bởi vậy ngữ khí lạnh nhạt vô cùng.

Lần này Tần Vận Hàn không có biểu hiện tức giận, ngược lại im lặng không lên tiếng.

Nàng không nói gì cúi đầu, xoay người rời đi.

Trong mơ hồ, Vương Hạo Nhiên nghe thấy tiếng nước nở.

Hắn nhất thời sửng sờ.

Thiên kim đại tiểu thư tâm tính yếu ớt như vậy sao? Lại còn khóc...

Cùng lúc đó.

【Đình, tức chủ khiến một trong những nữ chính Tần Vận Hàn thương tâm mất mát, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Tần Vận Hàn -25, tức chủ hào quang phản phái +25!】

Đột nhiên xuất hiện thông báo nhắc nhở của hệ thống, làm trên đầu Vương Hạo Nhiên dâng lên một dấu chấm hỏi to lớn.

Tồn thương tâm nữ chính lại còn được khen thưởng?!

Đây đúng là trúng thưởng ngoài ý muốn.

Trước đây thái độ của Tần Vận Hàn rất ác liệt.

Vương Hạo Nhiên rảnh đến hoảng, cho nên cố ý chọc tâm thái Tần Vận Hàn, xem độ nhẫn nại của nàng.

Không ngờ còn bởi vậy mà thu được phần thưởng.

Hơn nữa phần thưởng này còn không thấp.

Đây cũng là một con đường tốt để lấy phần thưởng.

Nhưng nghĩ nghĩ, Vương Hạo Nhiên lập tức bỏ đi ý niệm này.

Hành vi cố ý tổn thương tâm nữ chính, thực sự có hơi quá đáng.

Vẫn nên vui vẻ lấy phần thưởng thì tốt hơn.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị soạn ra một đoạn tin nhắn an ủi Tần Vận Hàn một chút.

Nhưng tin còn chưa soạn xong, Tần Vận Hàn ngược lại đã ra tay trước gửi một tin nhắn tới.

“Ta biết ngươi là vì bệnh kia nên tâm tình không tốt, ta nên hiểu ngươi, ta bảo đảm, về sau ở trước mặt ngươi sẽ không tiếp tục có tính khí tiểu thư nữa, ngươi tha thứ cho ta được không?”

Vương Hạo Nhiên có chút im lặng.

Hắn còn muốn an ủi Tần Vận Hàn một chút, nào biết được Tần Vận Hàn ngược lại đi an ủi hắn.

Có một câu viết rất đúng: Người được yêu quá nhiều nên luôn hững hờ.

Vương Hạo Nhiên gửi tin nhắn trả lời lại Tần Vận Hàn, ý nói mình cũng có lỗi sai, bảo nàng đừng để trong lòng.

Tần Vận Hàn vội vàng biểu thị không sao cả, còn thêm một biểu cảm vui vẻ tung tăng.

Việc này cứ như vậy đã xong.

Không bao lâu, đã đến giờ tự học buổi tối.

Vương Hạo Nhiên vừa mang theo tai nghe bluetooth nghe lén, vừa tại học tập.

Hôm qua hẳn mượn điện thoại Đường Băng Vân dùng, thừa cơ cắm một virus nghe lén vào điện thoại nàng.

Bây giờ trong tai nghe Vương Hạo Nhiên chính là động tĩnh của Đường Băng Vân bên kia.

Trong nội dung cốt truyện trong các tiểu thuyết theo kiểu Bình Vương, nữ chính thường xuyên sẽ dẫn tới một số nguy hiểm.

Do Vương Hạo Nhiên bỏ thuốc, kịch bản xảy ra biến động rất lớn.

Yến Quy Sơn bên kia bây giờ đoán chừng còn không rảnh tự lo cho mình, khả năng lớn cũng không có hứng đi quan tâm Đường Băng Vân.

Nhưng mà đây không có nghĩa là Đường Băng Vân sẽ không có nguy hiểm.

Nếu như có thể cứu Đường Băng Vân, như vậy mình tất nhiên sẽ cày được độ thiện cảm.

Trước mắt độ thiện cảm Đường Băng Vân là 65, chỉ cần tăng thêm 5 điểm nữa liền có thể đạt đến 70.

Một khi đạt đến 70 độ thiện cảm (Tình thâm không đổi) vậy sẽ có nhảy vọt biến đổi về chất.

Đến lúc đó muốn động vào Đường Băng Vân, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Khoảng bảy giờ rưỡi đêm.

Cao ốc tổng bộ tập đoàn Châu Bảo Đường thị.

Đường Băng Vân vừa xử lý xong công việc, chuẩn bị tan làm.

Thẩm phu nhân bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

Đường Băng Vân hơi nghi hoặc.

Giao tiếp giữa nàng và Thẩm phu nhân kỳ thực cũng không nhiều, chỉ gặp qua vài lần, có lưu phương thức liên lạc của nhau mà thôi.

Nhưng mà hai người không điện thoại qua lại.

Thẩm phu nhân gọi điện thoại tới làm gì?

Đang lúc nghi hoặc, Đường Băng Vân bắt máy nghe điện thoại, trước tiên khách sáo hàn huyên vài câu cùng Thẩm phu nhân.

“Đường tổng, thực sự xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy, ta gần đây muốn mua một bộ trang sức bằng ngọc, cho nên muốn trưng cầu chút ý kiến của người, không biết người có rảnh không?” Khách sáo xong, Thẩm phu nhân cũng là nói rõ mục đích gọi điện thoại.

Đường Băng Vân cảm thấy hơi mệt, muốn trở về nghỉ ngơi, không muốn xã giao, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là nhịn không được hỏi:

“Thuận tiện hỏi một chút, Thẩm phu nhân dự tính chi bao nhiêu

tiền?”

Hỏi như vậy, đương nhiên là có nguyên nhân.

Nếu như dự chi mua ngọc khí của Thẩm phu nhân không cao, như vậy thì bảo nàng ngày mai đến cửa hàng xem.

Như thế Đường Băng Vân cũng không phải phiền toái.

Đường Băng Vân nói xong, Thẩm phu nhân dừng mười mấy giây, lúc này mới trả lời:

“Dự chi không nhiều, cũng chỉ khoảng 1500 vạn.”

Nghe vậy, Đường Băng Vân không khỏi vui mừng, cảm giác mệt mỏi đã bớt đi rất nhiều, lập tức trở nên hoạt bát.

Lợi nhuận bán ngọc khí rất cao, nhất là ngọc khí giá đắt.

Nếu như Thẩm phu nhân thật sự bỏ ra 1500 vạn mua ngọc khí, vậy Đường Băng Vân ít nhất sẽ kiếm lời 3-40%.

Sinh ý lớn như thế, Đường Băng Vân đương nhiên cảm thấy hứng thú.

“Công ty bên này có chút việc phải làm, nhưng Thẩm phu nhân đã lên tiếng, ta dù bận rộn nữa cũng phải có thời gian rảnh rỗi, người nói địa điểm đi.”

Đường Băng Vân trong lòng vui vẻ, nhưng âm thanh vẫn rất bình tĩnh, rõ ràng trong tay hết việc rồi, nên kia chỉ là lời khách sáo, đủ cho Thẩm phu nhân thể diện.

“Đến viện chăm sóc sắc đẹp ở tầng thứ ba khách sạn Đại Hào đi, ta đã đặt phòng chuẩn bị đi làm thẩm mỹ, số phòng là 009.” Thẩm phu nhân trả lời.

“Tốt, Thẩm phu nhân, vậy lát nữa chúng ta gặp.”

.....

Vương Hạo Nhiên nghe lén động tĩnh Đường Băng Vân bên kia.

Đường Băng Vân và Thẩm phu nhân trò chuyện, hắn đều nghe được toàn bộ.

Hắn cảm thấy chuyện này có sự kỳ quặc.

Lần trước hắn và vợ chồng Thẩm Khang đã gặp mặt tại khách sạn một lần.

Thẩm Khang kia là lão hám sắc, hoặc chính xác hơn, là một lão hám sắc rất có tiền, một mẫu công cụ dùng để bị vả mặt.

Vương Hạo Nhiên có thể chắc chắn, Thẩm Khang tuyệt đối đã có tâm tư đối với Đường Băng Vân.

Mặc dù nhìn như Thẩm phu nhân hẹn Đường Băng Vân, nhưng khó bảo đảm đây không phải chủ ý của Thẩm Khang.

Q @@@

Chương 156: Giải cứu Đường Băng Vân

Vì làm rõ những suy nghĩ này, Vương Hạo Nhiên xin nghỉ, dự định đến khách sạn một chuyến.

Dù vồ hụt một trận thì cũng không sao.

Hắn hôm nay vốn đã dự định ngủ tại khách sạn.

Với tư cách là đại sư quản lý thời gian, đương nhiên sẽ trân quý mỗi phút mỗi giây.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đã đi tới viện chăm sóc sắc đẹp tại khách sạn.

Trong viện chăm sóc sắc đẹp phần lớn là nữ nhân, nam nhân tới đây để chăm sóc sắc đẹp rất ít, nhưng cũng không phải là không có.

Vương Hạo Nhiên cách chỗ này tương đối gần, tới khá nhanh.

Phòng 009 của viện vẫn trống không.

Người còn chưa có tới.

Vừa vặn, hắn có thể sớm làm vài việc.

Sau khi tan làm, Đường Băng Vân ngay cả đồng phục làm việc cũng không thay, liền tự mình lái xe đi tới khách sạn Đại Hòa.

Nàng đi tới viện chăm sóc sắc đẹp của tầng thứ ba khách sạn, tìm được gian phòng Thẩm phu nhân nói.

Thẩm phu nhân đang ngồi chờ ở bên trong.

“Thẩm phu nhân, đây đều là đồ trang sức ngọc khí đỉnh cấp, trong đây có rất nhiều kiểu dáng và tạo hình, người xem trước một chút,

xem xem thích kiểu nào hơn.”

Đường Băng Vân không lãng phí thời gian, trực tiếp lấy ra catalogue mẫu trang sức ngọc khí bên mình.

Nhưng Thẩm phu nhân không nhận catalogue, mà là thờ dài một hơi, xin lỗi nói:

“Xin lỗi, ta đã lừa người.”

Tay cầm catalogue của Đường Băng Vân hơi cứng lại một chút, rõ ràng cảm thấy Thẩm phu nhân có gì đó không đúng.

Kết.

Một âm thanh cửa phòng đóng lại vang lên.

Đường Băng Vân kinh hoàng quay đầu.

Chỉ thấy Thẩm Khang không biết như thế nào đã lén lén lút lút tiến vào, còn thuận tay khóa cửa phòng lại.

Đường Băng Vân lập tức có một dự cảm không tốt, nhưng vẫn cưỡng ép mình trấn định:

“Ha ha, Thẩm phu nhân không sao cả, người tạm thời thay đổi ý định không mua ngọc khí, cũng không sao, không thể nói là lừa gạt gì, chúng ta như trước vẫn là bằng hữu.”

Giả vờ nhìn đồng hồ, nàng tiếp tục nói:

“Ta còn có việc, phải rời đi rồi, Thẩm phu nhân hẹn gặp lại, Thẩm tổng hẹn gặp lại.”

Nói đi, Đường Băng Vân chậm rãi chuẩn bị rời đi.

“Đường tổng, tới đã tới rồi, hà tất vội vã đi thế?”

Thẩm Khang đưa thân ngăn trước mặt Đường Băng Vân, bỗng nở nụ cười, đôi mắt nhỏ đã híp không còn thấy rõ con ngươi.

“Thẩm tổng, trợ lý ta còn đang ở bên ngoài chờ ta, trong vòng ba phút nếu ta không đi ra, nàng sẽ nóng nẩy.” Đường Băng Vân bình tĩnh nói.

“Đừng cố làm ra vẻ huyền bí, ta ở trong theo dõi camera đã thấy được, ngươi là một mình tới.” Thẩm Khang trực tiếp vạch trần lời nói dối của Đường Băng Vân.

Đường Băng Vân sắc mặt hơi đổi, trong lòng hoảng loạn, nói:

“Chúng ta đều là người làm ăn có tiếng ở thành phố Thanh Linh, ta khuyên Thẩm tổng tuyệt đối đừng vì xúc động nhất thời, mà làm cho mình rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Đa tạ Đường tổng nhắc nhở, cho nên ta đã bố trí rất nhiều camera ở gian phòng kia, chắc chắn có thể từ nhiều góc độ thể hiện được sự mỹ lệ của Đường tổng, Đường tổng nếu phối hợp, những ghi chép này ta nhất định sẽ tự mình bảo tồn, nếu như không phối hợp, ta bảo đảm sẽ truyền lên internet, để cho hàng ngàn hàng vạn người dân trên mạng thưởng thức.” Thẩm Khang âm hiểm nói.

Nghe vậy.

Đường Băng Vân hoàn toàn luống cuống, không trấn định nổi nữa.

Tay nàng không có sức trời gà, nếu như Thẩm Khang thật sự muốn làm loạn, nàng sao có thể ngoan cố lấn át lại Thẩm Khang.

“Thẩm phu nhân?!” Đường Băng Vân tìm kiếm sự giúp đỡ, nhìn về phía một bên khác.

Thẩm phu nhân thở dài một tiếng, nghiêng đầu sang một bên, hiển nhiên đã dự định khoanh tay đứng nhìn.

Đường Băng Vân lập tức có cảm giác tuyệt vọng.

Nhưng nàng tình nguyện chết, cũng không muốn chịu loại khuất nhục này.

Ánh mắt quét nhìn xung quang, nàng nhìn thấy cốc thủy tinh trên bàn.

Bành!

Đường Băng Vân trực tiếp đập vỡ cái cốc thủy tinh, cầm lấy một mảnh thủy tinh vỡ đặt trên cổ họng mình, một mặt quyết tuyệt.

Thẩm Khang giật nảy mình.

Tính cách Đường Băng Vân này cũng cứng quá rồi đấy?

Cục diện nhất thời trở nên giằng co.

Phía bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên đã xem đủ kịch, dùng chìa khoá mở gian phòng ra, rực sáng lên sàn.

“Hạo Nhiên?!”

Đường Băng Vân vừa mừng vừa sợ.

“Có ta ở đây, không có ai có thể động vào ngươi.”

Vương Hạo Nhiên đi tới, lấy mảnh thủy tinh vỡ trong tay Đường Băng Vân vứt đi, dùng lời nói tràn ngập cảm giác an toàn an ủi nàng.

Tình cảnh này, hẳn đương nhiên sẽ không chơi đùa với tâm trạng của Đường Băng Vân mà cố ý gọi nàng “Đường a di”.

Mà là hạ giọng, cho âm thanh càng thêm trầm ổn hữu lực.

Dù chỉ là mấy chữ đơn giản, nhưng mà sức hút bạn trai bạo tăng.

Trong lòng Đường Băng Vân lập tức dâng lên vô hạn xúc động, đồng thời cũng cảm thấy mừng rỡ may mắn sống sót sau tai nạn, không khống chế được tâm tình của mình, ôm hắn thật chặt.

【Đinh, độ thiện cảm của một trong những nữ chính Đường Băng Vân đối với tác chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 75. (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, tác chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -30, hào quang phản phái của tác chủ +30!】

【Đinh, tác chủ cướp tay trên của nhân vật chính Yến Quy Sơn, giải cứu được nữ chính Đường Băng Vân, thu được 300 điểm phản phái!】

Lần này đến không uổng phí a...

Thu được thông báo nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên mừng thầm.

Bây giờ độ thiện cảm của Đường Băng Vân đối với mình đã đạt đến 75, xem như biến đổi về chất.

Vậy kế tiếp phải cẩn thận nghĩ cách xử lý nàng.

“Ngươi là ai?” Chuyện tốt bị gây rối Thẩm Khang vô cùng khó chịu,

thế là quát hỏi Vương Hạo Nhiên.

“Hỏi hay, cha ta là Vương Hưởng, mẹ ta là Chân Lệ.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng giới thiệu.

Thẩm Khang nghe vậy, mí mắt giật mạnh mấy lần.

Đại danh của Vương Hưởng và Chân Lệ hẳn đương nhiên từng nghe qua.

Trước đây hẳn đã gặp Vương Hạo Nhiên một lần, nhưng hẳn tuyệt đối không ngờ rằng, đối phương lại là nhi tử của Vương Hưởng và Chân Lệ.

Đây chính là một siêu cấp phú nhị đại đó.

Nếu so sánh, vốn liếng của Thẩm Khang không bằng Vương gia.

“Xem ra là một pha hiểu lầm, Đường tổng, quấy rầy rồi.” Thẩm Khang biết việc này không thành, chỉ có thể tạm thời đè ép tâm tư.

Nói rồi, hẳn làm bộ chuẩn bị rời đi.

“Bành” một tiếng vang lên.

Lại là Vương Hạo Nhiên dùng chân đá cửa, trực tiếp đóng cửa lại.

Q @@@

Chương 157: Tiền tồn thất tinh thần

“Bỏ lại một câu xong là muốn đi, đơn giản quá nhỉ, không coi ta ra gì sao?” Vương Hạo Nhiên một mặt phách lối.

Thẩm Khang kiêng kị Vương Hạo Nhiên và Chân Lệ, nhưng tâm nhãn lại xem thường Vương Hạo Nhiên, nhìn thấy thái độ Vương Hạo Nhiên như vậy, nhin không được nổi giận:

“Tiểu tử ngươi tính là cái gì, dám chỉ tay với Thẩm Khang ta...”

Ba!

Lời Thẩm Khang còn chưa dứt, trên mặt trực tiếp chịu một phát vả miệng.

“Ngươi đồ tiểu...” Thẩm Khang ngẩng lên muốn đánh lại.

Ba!

Nhưng tay vừa mới giơ lên giữa không trung, lại bị vả miệng.

Hắn trực tiếp ngơ ngác.

Vương Hạo Nhiên ra tay quá nhanh, hắn đến phản ứng cũng không kịp.

“Ta cho ngươi cơ hội lần nữa sắp xếp lại từ ngữ.” Vương Hạo Nhiên nói.

“Ngươi muốn thế nào?” Thẩm Khang bỏ đi ý nghĩ động thủ đánh lại.

“Như này mới đúng chứ.” Vương Hạo Nhiên khen ngợi một câu, rồi nói:

“Phòng tổng thống của khách sạn người rất không tệ, ta thường xuyên đến, ở một tối đã là tám, chín ngàn đồng, có chút đắt.” Vương Hạo Nhiên ra hiệu.

Hắn tới đây đã nhiều lần, về sau số lần tới nơi này có thể sẽ còn hơn.

Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, có thể lấy chút tiền của Thẩm Khang.

“Ta sẽ bảo người ta để riêng một phòng tổng thống cho người, về sau người tới đây miễn mọi chi phí.” Thẩm Khang nói.

“Người xem thường ai đây?! Dù ta mỗi ngày ở nơi này, một năm cũng chỉ có hơn mấy trăm vạn, chút tiền ấy liền muốn đuổi ta?” Vương Hạo Nhiên nhin không được cười lạnh một tiếng.

Mấy trăm vạn hắn thật đúng là chướng mắt.

“Người có ý gì?” Thẩm Khang nhíu mày.

“Người tốt xấu cũng là đại lão bản, sao một chút năng lực lĩnh ngộ cũng không có vậy?” Vương Hạo Nhiên khinh bỉ.

“Ý của người là muốn khách sạn này? Miệng lớn quá rồi đấy!” Thẩm Khang hừ lạnh một tiếng.

“Cho người xem một số thứ.” Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, mở hình ảnh theo dõi.

Thẩm Khang nghi hoặc, tiến tới liếc mắt nhìn, bỗng phát hiện hình ảnh theo dõi chính là gian phòng hắn chờ.

Hắn toàn thân chấn động.

Camera giám sát mình bố trí ở chỗ này, vì sao lại truyền vào điện thoại di động Vương Hạo Nhiên?

Đúng là gặp quý!

Hình ảnh theo dõi ở chỗ Vương Hạo Nhiên, như vậy vừa rồi cảnh mình uy hiếp Đường Băng Vân nhất định đã bị ghi lại.

Nói một cách khác, trong tay Vương Hạo Nhiên đã có tội chứng của hắn.

Sau khi cân nhắc, Thẩm Khang chỉ có thể nói:

“Hiện chất nếu đã để ý khách sạn này của ta, vậy ta sẽ đưa cho người.”

“Ta cũng đâu phải cường đạo, người làm cho rõ ràng, ta là mua khách sạn của người, không phải bảo người tặng.” Vương Hạo Nhiên nhấn mạnh.

“Vậy hiện chất định mua bao nhiêu tiền?” Thẩm Khang cảm thấy được an ủi chút ít, bán rẻ dù sao cũng tốt hơn là cho không.

“Một đồng.” Vương Hạo Nhiên duỗi ra một ngón tay.

Da mặt Thẩm Khang hung hăng run rẩy mấy lần.

Khách sạn năm sao này giá trị gần ba trăm triệu, đối phương thế mà chỉ muốn tốn một đồng để mua.

Mà mấu chốt là, hắn còn không thể cự tuyệt.

“Ta sẽ mau chóng bảo luật sư chuẩn bị hợp đồng chuyển nhượng khách sạn.” Thẩm Khang rất uất ức.

“Thẩm tổng phóng khoáng.” Vương Hạo Nhiên vỗ tay tán thưởng một chút, từ trên bàn rót một chén trà đưa cho Thẩm Khang:

“Uống chén trà bớt giận, việc này cứ như vậy xóa bỏ.”

Thẩm Khang nhận chén trà, trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

Khách sạn lớn như vậy đã bị bán với một đồng, người còn quan tâm uống một chén trà sao?

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, thầm lộ ra biểu cảm thương hại.

Thành phần trong trà của Thẩm Khang, cùng với trà mà Yến Quy Sơn uống là giống nhau...

“Đồ đàn bà chết tiệt, còn sửng sốt cái gì, đi thôi!”

Đặt chén trà xuống, Thẩm Khang ác thanh ác khí kêu lên với Thẩm phu nhân, mang nàng rời khỏi viện chăm sóc sắc đẹp.

Với thủ đoạn hạ độc cấp Chí Tôn, Vương Hạo Nhiên có thể hạ độc chết Thẩm Khang mà không để lại dấu vết, không lưu lại chút vết tích nào.

Có điều Thẩm Khang vẫn còn có giá trị lợi dụng.

Vương Hạo Nhiên dự định dùng Thẩm Khang đối phó với Yến Quy Sơn.

“Người sao lại ở chỗ này?” Đường Băng Vân ngạc nhiên hỏi Vương Hạo Nhiên.

“Eo ta có chút không thoải mái, cho nên xin phép nghỉ tới đây massage eo.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng bịa chuyện.

Trên thực tế, kể từ khi hắn ăn Long Hồ Đại Bổ Đan, eo đã tốt hơn không biết bao nhiêu.

Tần Vận Hàn, Ôn Tĩnh, Phương Tuyền không chống đỡ được, còn phải cầu xin tha thứ.

“Nghiêm trọng không? Đi tìm bác sĩ khám đi.” Đường Băng Vân một mặt khẩn trương.

“Vấn đề nhỏ, chỉ là nhiệm vụ học tập nặng nề, ngồi lâu mà thôi, ấn một cái thì không sao.” Vương Hạo Nhiên giải thích một chút, không muốn Đường Băng Vân tiếp tục nói về vấn đề này, thế là chuyển đề tài:

“Ta giúp người trút giận, người có vui không?”

“Ừm, tâm tình tốt nhiều.” Đường Băng Vân nhẹ nhõm cười nói.

“Chờ bên Thẩm Khang chuẩn bị hợp đồng xong, người tìm luật sư đi ký nhận một chút, tiếp đó ký dưới danh nghĩa người, coi như là cho người tiền tổn thất tinh thần.” Vương Hạo Nhiên khách khí.

“Ta có thể tìm luật sư đi ký nhận, vẫn nên lấy danh nghĩa người đi, ta lại không thiếu tiền.” Đường Băng Vân cự tuyệt.

“Vậy được.” Vương Hạo Nhiên thuận thế nhận lấy, lập tức nói Đường Băng Vân:

“Người cũng quá bất cẩn, sao lại bị Thẩm phu nhân lừa tới như thế?”

“Nàng nói muốn mua một bộ ngọc khí, dự chi khoảng 1500 vạn, ta nghĩ nếu có thể thành công làm mỗi này, là có thể kiếm lời hơn mấy trăm vạn, đương nhiên sẽ đến.”

“Người không phải không thiếu tiền sao, mấy trăm vạn này người cũng để ý?” Vương Hạo Nhiên trêu ghẹo nói.

“Mấy trăm vạn cũng không ít, có ai mà ngại nhiều tiền?” Đường

Băng Vân một mặt tham tiền.

“VẬY LẦN NÀY NHỚ RỒI CHỨ?”

“BIẾT RỒI, SAU NÀY TA SẼ KHÔNG BAO GIỜ ĐƠN ĐỘC RA NGOÀI XÃ GIAO NỮA.”

Đường Băng Vân vừa nói xong, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhìn thông báo, là Đường lão gọi tới.

Do chuyện hôn ước, Đường Băng Vân trong khoảng thời gian này đều ngại nói chuyện với gia gia.

Nhưng nàng vẫn bắt máy.

“BĂNG VÂN, BÁO CÁO KIỂM TRA SỨC KHOẺ CÒN PHẢI QUA MỘT THỜI GIAN NỮA MỚI CÓ, TA ĐÃ CHỌN MỘT NGÀY HOÀNG ĐẠO, ĐỂ CHO NGƯỜI ĐÍNH HÔN TRƯỚC VỚI YẾN QUY SƠN, NGƯỜI TÌM THỜI GIAN ĐI XEM ÁO CƯỚI ĐI.”
Đường lão nói trong điện thoại.

x @@@

Chương 158: Chuyện Của Thẩm Phu Nhân Bại Lộ

vGiọng nói kia của Đường lão cũng không phải là thương lượng với Đường Băng Vân, mà như đã quyết định việc này, trực tiếp bảo Đường Băng Vân làm theo.

Tất nhiên là Đường Băng Vân hết sức bất mãn.

"Gia gia, việc này ta không đáp ứng, ta muốn nhìn thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe trước."

"Việc này ta đã quyết định, ta cũng là vì tốt cho người, nghe lời của gia gia."

"Chuyện đính hôn không có khả năng, trừ phi ta chết!" Đường Băng Vân đáp trả ngược lại, ngữ khí hết sức kiên quyết.

"Khụ khụ khụ..."

Đường lão đầu không có nói chuyện, nhưng đầu bên kia truyền đến từng trận ho khan.

Tiếng ho khan này cứ như muốn ho cả phổi ra ngoài.

"Gia gia, người thế nào rồi?" Đường Băng Vân hết sức lo lắng.

Vương Hạo Nhiên cũng thăm xem thường.

Đây nhất định lại là thủ đoạn của Đường lão đầu.

Nhưng mà chiêu này đối với người hiếu thảo như Đường Băng Vân mà nói thì rất có tác dụng.

Tiếng ho khan trong điện thoại một hồi lâu mới ngừng lại được, lúc này Đường lão mới mở miệng lần nữa nói:

"Băng Vân, chỉ sợ là gia gia không sống được bao lâu nữa, ta chỉ hy vọng lúc ta còn sống có thể bế được cháu trai, lúc đó dù chết gia gia cũng nhắm mắt."

Đường Băng Vân trầm mặc lại, không có nói chuyện.

"Người suy nghĩ về lời nói của gia gia đi." Sau khi Đường Lão nói xong liền ngắt điện thoại.

Ánh mắt Đường Băng Vân hoảng hốt, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ bất lực.

Đường như nàng đang suy nghĩ về lời của Đường Lão.

Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt, trong lòng lập tức dâng lên một ý nghĩ xử lý Đường Lão đầu.

Bởi vì lão già này quá xấu xa, thân thể rõ ràng là cực kỳ khỏe mạnh, hết lần này tới lần khác lại giả bệnh muốn lừa gạt lòng thông cảm của Đường Băng Vân, lấy điều này để Đường Băng Vân thay đổi chủ ý gả đi.

Nhưng mà ý niệm này vừa mới toát ra liền bị Vương Hạo Nhiên bác bỏ.

Bởi vì hắn chợt có một chủ kiến tốt hơn.

"Người còn đang suy nghĩ về lời gia gia vừa mới nói sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng vậy, tuổi gia gia cũng đã lớn, lại tức giận như vậy, ta thật sự sợ hắn... Nhưng mà ta không muốn gả cho Yến Quy Sơn." Đường Băng Vân ôm đầu thống khổ.

"Việc này người có thể ngẫm lại, ta thấy gia gia chỉ là muốn bé bỏng chất trai mà thôi, người có thể lấy biện pháp khác để điều hòa." Vương Hạo Nhiên tìm được lỗ thủng trong lời nói của Đường Lão đầu, đưa ra chủ kiến cho Đường Băng Vân.

"Ý của người là. . ." Đường Băng Vân một mặt kinh ngạc.

"Người có thích người nào hay không?" Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt Đường Băng Vân tránh né một chút, lập tức gạt đầu.

"Vậy chuyện này không phải là không được, người có thể ở bên cạnh người mà người thích, tiếp đó sinh một bảo bảo, như thế gia gia người sẽ hài lòng, người cũng không cần phiền não như vậy." Vương Hạo Nhiên đưa ra một ý nghĩ to gan.

"Cái này. . . Cái này không được, ta thích người kia. . . Tóm lại ta không thể sinh bảo bảo với hắn, không thích hợp." Đường Băng Vân bị lời nói của Vương Hạo Nhiên làm cho choáng váng, nhăn nhó lắc đầu nói.

"Người người yêu đã có lão bà chưa?"

"Cũng không phải."

"Vậy người sợ cái gì chứ? Nếu thích thì tỏ tình đi, lấy điều kiện của người, chẳng lẽ còn sợ nhà trai không thích người sao?" Vương Hạo Nhiên mượn cơ hội muốn kích động Đường Băng Vân tỏ tình.

Lần trước được Hứa Mộ Nhan tỏ tình, hắn đã đạt được rất nhiều phần thưởng.

Nếu như Đường Băng Vân chủ động tỏ tình thì phần thưởng kia khẳng định cũng sẽ không ít.

"Không được, ta không nói ra được." Đường Băng Vân liếc mắt nhìn Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

Wương Hạo Nhiên thấy thế, âm thầm thở dài một tiếng.

Xem ra hắn muốn giật dây để Đường Băng Vân tỏ tình, hoàn toàn

không phải đơn giản như vậy.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể kích động Đường Băng Vân hơn nữa:

"Tùy người thôi, nếu như không có cách nào, vậy người giả cho Yến Quy Sơn đi."

Đầu Đường Băng Vân hơi cúi xuống, lại trầm mặc, không biết là đang nghĩ cái gì.

Wương Hạo Nhiên cũng không có nói thêm gì nữa.

Dù sao lời nên nói cũng đã nói, chỉ có thể xem Đường Băng Vân quyết định thế nào.

Sau khi tách khỏi Đường Băng Vân, Vương Hạo Nhiên gửi nặc danh một đoạn video ra ngoài.

Bên trong một chiếc Bentley Mulsanne.

Tài xế phía trước đang yên tĩnh lái xe.

Thẩm Khang cùng Thẩm phu nhân ngồi ở phía sau.

Giờ phút này Thẩm Khang hết sức tức giận, trên đầu gần như bốc ra lửa.

Không chiếm được tiện nghi của Đường Băng Vân thì thôi đi, còn bị đánh hai cái, thậm chí còn phải cho không một cái khách sạn năm sao.

Mà tức giận thì tức giận, ăn thiệt thòi như vậy lại chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Tài lực Vương gia vô cùng cường đại, cộng thêm nhà Chân Lệ cũng không yếu.

Mặc dù Thẩm Khang mở chuỗi khách sạn, nhưng muốn so sánh với Vương gia và Chân gia thì thật sự là kém xa.

Thẩm phu nhân biết Thẩm Khang đang nổi nóng, bởi vậy yên lặng như ve sầu, cũng không dám lên tiếng.

Nhưng mà Thẩm Khang không có chỗ phát tiết, lại rống lên:

"Cho tới bây giờ ta không để người giúp chuyện gì, không nghĩ tới hôm nay lần đầu vừa làm đã bất lợi, thật là xúi quẩy!"

"Sao lại có thể trách ta, ta cũng không quấy rầy chuyện tốt của người." Thẩm phu nhân ủy khuất cãi lại.

"Còn dám mạnh miệng?!" Thẩm Khang giận dữ, lập tức muốn dạy nàng làm người, trực tiếp tát miệng nàng một cái.

Thẩm phu nhân bụm mặt, khóc suốt mướt.

"Ta gả cho người cũng đã tám năm, một mực giữ đạo vợ, ngoại trừ hai tháng đầu người còn có chút nhiệt tình với ta, thời gian còn lại đều không thèm quan tâm ta, người ra ngoài ăn chơi đàng điếm ta cũng không chỉ trích người, hôm nay thậm chí còn làm đồng lõa, hiện tại người lại trách ngược ta, nếu người xem ta như một nơi trú ẩn vậy người tiếp tục đánh đi."

Vừa nói như thế xong, Thẩm Khang cũng có chút ngượng ngùng, nâng tay lên cũng không hạ xuống được.

"Ta vừa mới nổi nóng, là do ta xúc động." Ngữ khí Thẩm Khang hòa hoãn một chút, nhưng bỗng nhiên bán tín bán nghi hỏi:

"Người thật sự không có làm gì giấu diếm sau lưng ta?"

"Tất nhiên không có!" Thẩm phu nhân dùng giọng khẳng định đáp lại, nhưng lại âm thầm có chút chột dạ.

Nhưng mà nói đến đây, kỳ thực nàng cũng chỉ có một lần như thế mà thôi, so sánh với Thẩm Khang quá phận, nàng đã cực kỳ ít rồi.

"Vậy là tốt." Thẩm Khang thả lỏng một chút.

M @@@

Chương 159: Đánh Cuộc

Lời nói vừa mới kết thúc, điện thoại di động của hắn chấn động một cái.

Màn hình điện thoại như dính phải virus vậy, màn hình tự động phát một đoạn video.

Thẩm Khang còn tưởng rằng là quảng cáo rác, thế nhưng sau khi nhìn mấy lần thì ánh mắt hoàn toàn bị hấp dẫn.

Hình ảnh video là do camera ở hành lang quay được, camera có hiện rõ thời gian thực, chỉ thấy một nam một nữ đi vào một phòng, ngày hôm sau mới ra ngoài.

Tất nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất

là nữ nhân kia hiện tại đang ngồi bên cạnh mình, nam nhân kia có chút quen mặt, ngày trước đã gặp một lần.

Thẩm Khang chỉ cảm thấy đầu mình nảy sinh thêm cái gì đó, cảm giác đặc biệt nặng nề.

"Đây chính là đạo vợ mà người nói?" Thẩm Khang đem video đặt trước mặt của Thẩm phu nhân.

Toàn thân Thẩm phu nhân chấn động, miệng đều run bần bật.

"Lão công, người nghe ta giải thích. . ."

"Người còn giải thích cái gì nữa!" Thẩm Khang giận dữ, cánh tay xoay tròn, trực tiếp quăng ra một cái bạt tai.

Tuy hắn đã chán ngán lão bà của mình, nhưng lại không cách nào khoan nhượng cho lão bà cấm sùng mình.

"Nam nhân kia tên là gì?" Thẩm Khang chất vấn.

"Ta không biết." Thẩm phu nhân bối rối lắc đầu.

"Đàn bà thói tha, các người đã qua đêm với nhau rồi mà còn không biết tên của hắn?" Thẩm Khang tức giận ngược lại cười.

"Thật sự là ta không biết." Thẩm phu nhân nơm nớp lo sợ.

"Tiện nhân, hóa ra là tùy tiện tìm nam nhân, người chờ đó cho ta, sau khi ta bắt được tên kia rồi sẽ tính sổ với người!"

Thẩm Khang tạm thời không để ý đến Thẩm phu nhân, mà là lấy điện thoại di động ra tìm một số trong danh bạ gọi đi.

Vương gia có tiền có thế, hắn không thể trêu vào.

Nhưng mà hạng người vô danh không biết sống chết cảm sùng mình, tất nhiên là hắn không có khả năng nén giận.

Điện thoại đã được kết nối.

"Quạ Đen, tháo một cái chân bao nhiêu tiền?" Thẩm Khang nén giận hỏi.

"VẬY phải xem chân trái hay là chân phải." Đầu dây bên kia điện thoại vang lên một giọng nói khó nghe, như là tiếng kêu của quạ đen vậy, đặc biệt sắc bén chói tai.

"Cái chân thứ ba."

"1 triệu."

"Thành giao, nhưng mà ta muốn đến hiện trường xem."

"Không thành vấn đề, gửi tài liệu đi."

"Chỉ có một tấm ảnh chụp màn hình, có thể tìm được người không?"

"Tất nhiên được, chúng ta là dân chuyên nghiệp, chờ cuộc gọi của ta đi."

...

"Quạ Đen?" Vương Hạo Nhiên yên lặng nhắc lại.

Hắn nặc danh gửi cho Thẩm Khang đoạn video, kỳ thực xen lẫn vào đó là một virus nghe lén.

Chỉ cần Thẩm Khang xem video khoảng mười giây thì virus sẽ xâm nhập thành công.

Sau khi Thẩm Khang nhìn thấy video, động tĩnh bên kia Vương Hạo

Nhiên đều nghe được.

Nghe ý của Thẩm Khang rõ ràng là muốn "Quạ Đen" này tìm tên Yến Quy Sơn phá cái chân thứ ba.

Lấy bản lĩnh của Yến Quy Sơn, tên Quạ Đen và Thẩm Khang nếu đi thì hơn phân nửa sẽ thành thức ăn cho người ta.

Có điều việc bên nào thắng Vương Hạo Nhiên căn bản không quan tâm.

Bởi vì hắn có kế hoạch khác.

Nhưng để áp dụng kế hoạch này, thì hắn cần biết Quạ Đen động thủ với Yến Quy Sơn lúc nào và ở đâu.

"Có rồi."

Sau khi suy nghĩ, rất nhanh Vương Hạo Nhiên nghĩ đến một người.

Hắn đón một chiếc xe, trực tiếp đi đến quán bar Hắc Mẫu Đơn.

Chuyện làm ăn của quán bar rất tốt, trước sau như một.

Đại sảnh chật cứng người, còn sàn nhảy thì như lũ quỷ múa loạn.

Không khí tràn ngập mùi rượu gay mũi, bên tai là tiếng nhạc xao động.

Vương Hạo Nhiên thuê một phòng, bảo tiểu muội bụng rượu lần trước đi truyền một lời.

Không bao lâu, Tả Khâu Trầm Ngư đi tới gian phòng riêng.

Nhiều ngày không gặp, Tả Khâu Trầm Ngư vẫn xinh đẹp yêu kiều trước sau như một, một cái nhăn mày một nụ cười càng làm rung

động lòng người hơn, đẹp như là yêu tinh vậy.

Vương Hạo Nhiên thật sự rất muốn hàng yêu phục ma.

Đáng tiếc nữ chính đại tỷ này quá cứng rắn, uy hiếp dụ dỗ đối với nàng không có tác dụng gì.

Chỉ có thể từ từ tăng độ thiện cảm, tiếp đó thu hoạch nàng.

Chỉ là độ thiện cảm trước mắt của Tả Khâu Trầm Ngự với mình chỉ mới 20, cách việc thu hoạch còn kém xa.

Phiền não thật.

"Muốn uống chút gì không?" Tả Khâu Trầm Ngự ngồi xuống bên cạnh Vương Hạo Nhiên, dùng giọng ngọt ngào hỏi.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên ngửi được một chút mùi hương truyền ra từ người của Tả Khâu Trầm Ngự, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, mà bỗng nói ra một cái tên ngoại quốc nổi tiếng:

"Imperial Majesty."

"Người có thể phân biệt được nữ nhân dùng nước hoa gì sao?" Tả Khâu Trầm Ngự kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Trùng hợp biết mà thôi, một bình nước hoa này hình như gần 40 vạn, người đúng là không tiếc dùng tiền." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường.

Nguyên nhân mà hắn biết cũng không phải là vì có nghiên cứu với nước hoa, mà là do Chân Lệ thường dùng nước hoa này.

Người nhiều, hắn tự nhiên là quen thuộc.

"Nếu người hối hận, có thể lấy lại tiền." Tả Khâu Trầm Ngự mặt

ngoài lại làm bộ không sao, nhưng trong lòng sợ cực kì.

Bởi vì, nàng đã mê việc dùng nhiều tiền mua thật nhiều đồ chăm sóc sắc đẹp và quần áo trang sức, không đến mười ngày, một ngàn vạn kia đã dùng hết một nửa.

"Ta đã cho người rồi, tất nhiên sẽ không lấy lại, người thích dùng như thế nào thì dùng thế đó." Vương Hạo Nhiên khoát tay áo.

Khoản tiền kia hẳn hi vọng Tả Khâu Trầm Ngư dùng quá trớn.

Một khi Tả Khâu Trầm Ngư quen tiêu nhiều tiền, thì nàng sẽ cực kỳ khó quay đầu.

Bởi vì từ tiết kiệm thành tiêu sang rất dễ, mà ngược lại thì rất khó.

Đợi đến khi tiêu tiền xong, Tả Khâu Trầm Ngư không thể không ỷ lại mình.

Thu hồi suy nghĩ, Vương Hạo Nhiên nhớ tới chính sự, liền hỏi:

"Người biết Quạ Đen không?"

"Trước mắt ở thành phố Thanh Linh mới ngoi lên một thế lực ngầm." Lúc Tả Khâu Trầm Ngư trả lời có chút cắn răng nghiêng lợi.

"Các người có thù với nhau?" Vương Hạo Nhiên từ thần sắc của Tả Khâu Trầm Ngư nhìn ra đầu mối.

"Tên Quạ Đen mới xuất đạo, vì muốn có tên tuổi nên đã nhiều lần tới tìm ta để gây phiền toái, nhưng mà khi đó ta đã quyết tâm tuyên bố chính thức từ bỏ, cho nên chọn nhẫn nhịn, nhưng cơn giận này hôm nay ta vẫn chưa nuốt xuống được."

"Gần đây hẳn đã nhận một đơn hàng khoảng trăm vạn, phải tháo cái chân thứ ba của một người, người tìm người theo dõi giúp ta một

chút, có động tĩnh gì thì nói cho ta."

E @@@

Chương 160: Tính Toán Sai Lầm (1)

Q"Người muốn đối phó hần?" Tả Khâu Trầm Ngư nao nao, chợt cười lên một tiếng nói:

"Thế lực bây giờ của Quạ Đen rất lớn, tiểu đệ dưới trướng rất nhiều, ta coi như người có thể một người đánh mười mấy tên, nhưng người có thể đánh mấy trăm tên sao?"

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên không nhịn được muốn bật cười.

Nữ nhân này cũng đánh giá mình quá thấp rồi đấy?

Nhưng chính xác là lần trước chỉ biểu lộ chút thực lực, Tả Khâu Trầm Ngư nhìn thấy cũng chỉ cảm thấy hần có thể đánh mười mấy tên mà thôi.

"Nếu không chúng ta đánh cược đi, nếu ta có thể đập bầm dập đám người Quạ Đen, người đáp ứng với ta một việc, trái lại ta cũng thế." Đây là do Vương Hạo Nhiên học theo cách của Sở Bạch.

"Trước tiên vẫn nên nói rõ ràng phần thưởng như thế nào, nếu như ta thắng thì ta muốn tự do, nếu như người thắng, người muốn ta làm gì?"

Tả Khâu Trầm Ngư không hề là người từng trải, vẫn vô cùng cẩn thận, cũng không phải đơn thuần như những nữ chính ngây thơ khác, rất dễ dàng bị tính kế.

"Ta thắng, người chỉ cần đút ta uống một chén rượu của quán bar." Vương Hạo Nhiên đưa ra một phần thưởng cực kỳ thích đáng.

Đại tỷ Tả Khâu Trầm Ngư này là một nữ chính cứng cỏi, cũng cực kỳ cẩn thận, nếu chỉ mượn một vụ cá cược mà thu hoạch được nàg, khả năng này gần như là bằng không.

Nhưng mà chuyện thu hoạch được chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt thì hiển nhiên là không có khả năng.

Nhưng mà yêu tinh kia quá mê người.

Sau khi Vương Hạo Nhiên suy nghĩ, quyết định lấy chút tiện nghi từ Tả Khâu Trầm Ngư cho đỡ thèm.

"Chỉ đút người uống một chén rượu, đơn giản như vậy thôi sao?" Tả Khâu Trầm Ngư có chút kinh ngạc.

"Nói như vậy là người đã đồng ý cá cược."

"Ta muốn người nói lại rõ ràng hơn một chút."

Vương Hạo Nhiên từ trên ghế đứng dậy, cười nhạt một tiếng, nhìn môi đỏ nóng bỏng của Tả Khâu Trầm Ngư:

"Lần sau lúc ta chủ động tìm người, nhớ lau son môi đi, ta không thích hương vị của son môi."

Tả Khâu Trầm Ngư thấy Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm mắt của

mình, xem như chấp nhận vụ cá cược này.

Vì nhìn phần thưởng của hai bên, Tả Khâu Trầm Ngư cảm thấy có thể đánh cược một lần.

Nếu thắng thì mình có thể được tự do.

Mà thua, tuy là có chút lỗ, nhưng tổn thất này cũng không đến nỗi nàng không thể nào tiếp thu được.

Một ngày mới.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi khách sạn Đại Hào, tinh thần vẫn phần chần như cũ.

Lúc giờ Ngọ, hắn nhìn thấy Đường Băng Vân gọi tới.

Hôm qua hắn mới đưa ra ý kiến cho Đường Băng Vân, chỉ mới qua có một ngày mà đã nghĩ thông suốt rồi ư?

Vương Hạo Nhiên mang theo một ít chờ mong, nghe điện thoại.

"Buổi tối mấy giờ người tan học?" Đường Băng Vân hỏi trong điện thoại.

"Khoảng chừng chín giờ rưỡi." Vương Hạo Nhiên đáp lại một câu, hỏi tiếp:

"Lại có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì, khoảng thời gian này người đã giúp ta, ta muốn mời người một bữa tối, vậy hơn chín giờ rưỡi chúng ta gặp, người thấy thế nào?" Đường Băng Vân nói rõ mục đích gọi điện thoại đến.

Vương Hạo Nhiên còn phải học, giờ tan làm của nàng cũng rất khuya, ban ngày không thể gặp được, bởi vậy chỉ có thể chọn giờ

này.

"Đường a di cũng đã mở miệng rồi, ta đương nhiên phải nể mặt."

Chín giờ rưỡi là tan học, chạy tới nơi dùng cơm, lại công thêm thời gian ăn uống, đến lúc đó phỏng chừng phải hơn mười giờ.

Vương Hạo Nhiên trầm nghĩ, sau khi ăn xong có thể có tiết mục gì không?

"Vậy thì tốt, đến lúc đó ta sẽ tự mình đón người." Đường Băng Vân đặc biệt nói một câu.

"Ta nghĩ là không có cơ hội rồi, ta sẽ tự mình tới." Vương Hạo Nhiên có chút không hiểu lời nói đó của Đường Băng Vân, bởi vậy theo bản năng cự tuyệt một chút.

"Không, ta tự mình tới đón người, như thế mới thể hiện được thành ý." Đường Băng Vân kiên trì nói.

Chỉ là thành ý thôi sao?

Vương Hạo Nhiên khẳng định không tin.

Dựa theo suy đoán của hắn, Đường Băng Vân là sợ tài xế nói ra chuyện đi dùng cơm.

Suy cho cùng thì Đường Băng Vân ngang hàng với Chân Lệ.

Nếu như chuyện Đường Băng Vân muộn như vậy còn tự mình tìm Vương Hạo Nhiên ăn cơm truyền đến lỗ tai của Chân Lệ.

Sau này Đường Băng Vân đối diện với Chân Lệ khẳng định sẽ lúng túng muốn chết.

"Vậy thì tốt, người tới đón ta đi." Vương Hạo Nhiên đồng ý.

Thời gian lặng yên mà qua.

Màn đêm phủ xuống.

Bất tri bất giác đã đến chín giờ rưỡi tối.

Đường Băng Vân không biết từ nơi nào mượn được một chiếc Audi A3 tới đón hẳn.

Hắn cho rằng nàng mượn là bởi vì gia thế Đường Băng Vân giàu có như thế, đi một chiếc A3 hai mươi ba mươi vạn ra ngoài, chẳng phải là để người khác cười rớt hàm sao?

Rất rõ ràng xe này không phải của nàng.

Không lái xe của mình, xem ra nàng không muốn để người khác chú ý.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên càng chờ đợi.

Hắn rất ngạc nhiên, Đường Băng Vân này rốt cuộc có ý định gì, lại lén lút như thế.

Ước chừng sau mười phút đồng hồ, Đường Băng Vân đi đến một bãi đỗ xe.

Dừng xe xong, Đường Băng Vân chuẩn bị xuống xe.

Nhưng mà trước khi xuống xe nàng còn trang bị đầy đủ, thêm kính râm và mũ, trùm mình kín mít.

May là thời tiết có chút nóng, nếu không, Vương Hạo Nhiên đoán rằng nàng sẽ còn có thêm một cái khăn quàng cổ.

"Đường a di, buổi tối người đeo kính râm làm gì, không sợ nhìn

không thấy đường sao?" Vương Hạo Nhiên trêu đùa một câu.

"Mắt của ta còn rất tốt, thấy rất rõ ràng." Ngử khí Đường Băng Vân kiên định.

Vừa dứt lời, suýt chút nữa nàng đụng vào một chiếc xe bên cạnh.

"Hay là gỡ kính râm xuống đi?" Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Vẫn nên mang theo thì hơn." Đường Băng Vân kiên trì nói.

Rời khỏi bãi đỗ xe, đi trên thang máy, rất nhanh đã đến một nhà ăn dành cho tình nhân.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Đường Băng Vân lại che che lấp lấp như vậy.

Thì ra nàng sợ gặp phải người quen...

Khách của nhà hàng phần lớn đều là tình nhân, buôn bán cũng không tệ.

Chỗ nghỉ của nhà hàng, còn có rất nhiều cặp đôi đang xếp hàng.

Bây giờ đã hơn chín giờ bốn mươi tối, nếu như là nhà hàng khác, phỏng chừng sẽ không có người nào.

Mà người tới ăn cơm ở nhà hàng tình nhân vào cái giờ này lại rất nhiều.

Đường Băng Vân sớm đặt trước một phòng đắt nhất, sau khi đến cùng với Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không cần phải đợi.

P @@@

Chương 161: Tính Toán Sai Lầm (2)

xSau khi được phục vụ chỉ đường, hai người tới một căn phòng xa hoa.

Bên trong căn phòng rất lớn, chia thành hai tầng trên dưới, có thể nói là cái gì cần có đều có, có chỗ ăn cơm, có chỗ tắm rửa, còn có chỗ để nghỉ ngơi.

Tất nhiên, còn có chỗ ngủ.

Ăn cơm xong liền đi ngủ, quả thực là một dịch vụ đầy chuyên nghiệp.

Vương Hạo Nhiên còn đặc biệt đi một vòng, lúc trở về phòng ăn, nhìn không được dùng ánh mắt quái dị nhìn Đường Băng Vân.

"Món ăn ở đây tương đối ngon, cho nên ta liền chọn ăn tại nơi này, người cũng đừng suy nghĩ nhiều." Đường Băng Vân trấn định nói.

"Đồ ăn tương đối ngon? Trước đây người đã từng ăn rồi sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Tất nhiên là không có, ta lại không có bạn trai, sao lại đến đây ăn, chỉ nghe bằng hữu nói mà thôi." Đường Băng Vân giải thích nói.

Vương Hạo Nhiên dùng ý vị thâm trường "A" một tiếng, ý nói hiểu rõ.

Đường Băng Vân kêu nhân viên phục vụ lấy thực đơn, để Vương

Hạo Nhiên gọi món.

Bên trên thực đơn đều là tên của món ăn: Khó Bỏ Khó Phân, Bỉ Dực Song Phi, Hạnh Phúc Mỹ Mãn, Cầm Sát Tương Hợp, Trăm Năm Dễ Hợp,...

Món gọi là Bỉ Dực Song Phi kia trên thực tế chỉ là hai phần thịt vịt cuộn, Trăm Năm Dễ Hợp chính là là cần tây xào tôm bóc vỏ, Hạnh Phúc Mỹ Mãn chính là hải sâm bào ngư hầm. . .

Tên những món ăn này thật đúng là buồn cười.

Mà bản thân món ăn cũng không có chỗ đặc biệt nổi bật nào, nếu muốn nói đến chỗ đặc biệt của nó thì đó chính là đắt!

Vương Hạo Nhiên bình thường cũng ăn không ít sơn hào hải vị, đối với bữa ăn này không hứng thú cho lắm, tùy tiện chọn ba món cho có.

Chỉ chọn có ba món ăn, tổng giá trị đã lên tới một vạn.

Nếu đổi lại cho người thường thanh toán thì phỏng chừng có chút quá sức.

Nhưng mà hôm nay là giám đốc mỹ nữ mời.

Chỉ chút tiền ấy, lông mày Đường Băng Vân cũng không nhích xúu nào, thậm chí còn kêu Vương Hạo Nhiên chọn nhiều món một chút.

Vương Hạo Nhiên từ chối, để Đường Băng Vân gọi món ăn.

Đường Băng Vân cũng tùy tiện chọn mấy món, thuận tiện còn chọn một bình Lafite 82 năm có giá bán 100 ngàn.

Chỉ tính ăn cơm, sơ sơ cũng đã 13 vạn.

Thật không hổ là nữ giám đốc, tùy tiện ăn một bữa cơm thôi mà tiêu nhiều tiền như vậy.

Không bao lâu, tất cả đồ ăn và rượu đồ đã lên.

Bên trong phòng có ánh đèn mờ ảo...

Khung cảnh rất lãng mạn, thoải mái.

Hai người bắt đầu dùng cơm, ăn được một nửa, Đường Băng Vân hình như bị nghẹn cơm.

"Giúp... Giúp ta rót một ly nước tới đây đi." Nàng ho khan vài tiếng nói.

"Ta đi liền."

Rất nhanh Vương Hạo Nhiên đã đem một ly nước đến.

"Vẫn ổn chứ?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Sau khi Đường Băng Vân uống một chút nước không ho khan nữa, bỗng nhiên bưng ly rượu đồ lên:

"Hạo Nhiên, đa tạ người khoảng thời gian này đã giúp ta, nâng ly đi, ta mời người một ly."

"Đường a di đừng khách sáo." Vương Hạo Nhiên cười với nàng, tiếp đó bưng ly rượu lên, cùng chạm ly với Đường Băng Vân.

Tiếng chạm cốc thanh thúy êm tai truyền đến.

Vương Hạo Nhiên chuẩn bị uống sạch rượu còn sót lại, nhưng mà lúc ly chạm tới miệng, bỗng nhiên hắn dừng lại.

Bên trong rượu đồ có một thứ gì đó...

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên khẽ nhưóng, nhin không được nhìn về phía Đường Băng Vân.

Xem ra vừa rồi không phải Đường Băng Vân bị nghẹn, mà là mượn có bảo mình đi chỗ khác, tranh thủ thả cái gì đó vào ly rượu đỏ của mình.

"Sao người lại không uống?"

Đường Băng Vân nhấp ly rượu đỏ mấy cái, bỗng nhiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên ở đối diện ngậy người, trong ánh mắt lập tức hiện lên vẻ khẩn trương.

"Uống, ta uống." Vương Hạo Nhiên cười cười, một hơi uống sạch rượu trong ly.

Với lĩnh ngộ từ Chí Tôn Độc Kinh, hẳn có thể phân biệt được thứ trong ly này không có ích gì đối với thân thể.

Tất nhiên, cũng không phải loại độc được hại người.

Hơn nữa lấy độ thiện cảm của Đường Băng Vân đối với mình, cũng không thể làm ra hành động hại mình.

Chẳng lẽ loại thuốc Đường Băng Vân thả vào rượu của mình...

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán, tiếp đó mặc cho được tính phát tác.

Không đến hai phút đồng hồ, được tính liền phát huy tác dụng.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đầu đau nhức, đồng thời một cảm giác hôn mê truyền đến.

Khiến hẳn nhin không được kinh hãi.

Bởi vì suy đoán của hắn dường như có chút sai lầm.

Đây không phải loại dâm dược mà nam nhân dùng sẽ mất khống chế, mà là... Thuốc mê...

Nghĩ được một chút, Vương Hạo Nhiên đã nằm úp sấp trên bàn cơm mất đi ý thức.

Vương Hạo Nhiên lần nữa tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trên cái giường lớn trong một căn phòng.

Trên mình là cái chăn trắng tinh, ga giường dưới thân lại không thấy bóng dáng.

Giống như là bị người khác cố ý cầm đi.

Phía bên ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt.

Thời gian chắc đã là ba giờ sáng.

Trong phòng trừ hắn ra thì không còn người nào.

Cũng không thấy Đường Băng Vân.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại phát hiện, có một cái thông báo của hệ thống.

Đây là trong lúc Vương Hạo Nhiên hôn nhận được.

Nội dung thông báo là:

【Chúc mừng kí chủ bị nữ chính Đường Băng Vân cướp đoạt, phát động phần thưởng gấp đôi, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -100, hào quang nữ chính

của Đường Băng Vân -100, hào quang phản phái của kí chủ +200!
】

Phần thưởng này thật là lớn, lại lập được một kỷ lục mới.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại không quá vui mừng.

Thứ nhất, chuyện xảy ra hẳn không hề nhận thức gì, giống như là ngủ xong rồi tỉnh lại vậy.

Thứ hai, trong lòng hẳn cực kỳ uất ức.

Dù sao hẳn cũng là một siêu cấp đại phản phái, tất nhiên phải chủ động xuất kích.

Nhưng mà lại để nữ chính chủ động, đây quả thực là chuyện mất mặt. . .

Vương Hạo Nhiên phiền muộn một hồi lâu, lập tức nhịn không được âm thầm mắng Đường Băng Vân.

Tại sao lại hạ thuốc mê chứ?

Cả quá trình không động đậy, người cũng không ngại mệt mỏi sao?

Hơn nữa hạ thuốc mê thì thôi đi người còn không nói tiếng nào đã đi.

Một tiếng chào hỏi cũng không có.

Người coi lão tử là cái gì?

Khốn kiếp!

. . .

Thời gian nghỉ ngơi vào buổi chiều.

Tần Vận Hàn nghĩ về Vương Hạo Nhiên, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, gọi Vương Hạo Nhiên tới vườn hoa để gặp.

Vườn hoa này cực kỳ yên tĩnh, chỉ có một ít nam nữ, cũng sẽ không làm người khác chú ý.

A @@@

Chương 162: Tiệc rượu

P"Người sao vậy, không vui sao? Không phải là ta đã chọc giận gì người chứ?" Tần Vận Hàn trông thấy Vương Hạo Nhiên không vui, bộ dáng hình như còn có chút buồn bực, thế là khẩn trương hỏi.

"Ta suy nghĩ về một số câu hỏi học tập cho nên có chút thất thần, không sao cả." Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không thể nói ra chuyện của Đường Băng Vân, thế là tìm một cái cớ.

"Người định thi vào trường nào?" Tần Vận Hàn nhin không được hỏi.

"Đại học Thanh Linh." Vương Hạo Nhiên lập tức trả lời một chút.

Đại học Thanh Linh không nằm trong top 10 cả nước, nhưng cũng không tệ lắm.

Với thành tích của hắn thì có thể học ở những trường hàng đầu.

Nhưng mà hắn không muốn cách thành phố Thanh Linh quá xa.

Thế lực của Vương gia chủ yếu trong thành phố Thanh Linh, muốn đối phó với nhân vật chính, hắn vẫn có thể mượn lực lượng của Vương gia.

Khi đến một thành phố xa lạ, ngoại trừ có tiền ra, căn bản là hắn không có quan hệ gì.

Làm chuyện gì cũng sẽ bất tiện hơn nhiều.

"Người thực sự chọn đại học Thanh Linh sao?" Tần Vận Hàn mừng rỡ hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Ánh mắt Tần Vận Hàn kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy lỗ mũi có chút cay, đầu hơi nghiêng, tựa vào đầu vai của hắn.

【 Đinh, kí chủ tác động mạnh đến trái tim nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 300 điểm phản phái! 】

Wang Hào Nhiên ngẩn người.

Giọng nói của Tần Vận Hàn cũng truyền đến:

"Bình thường ta không nghiêm túc học tập, thành tích không phải đặc biệt tốt, không có hi vọng được vào học những trường đại học hàng đầu kia, nếu như là đại học Thanh Linh, ta khẳng định cũng có thể thi đậu."

Nàng nói xong, bỗng nhiên nâng con mắt thủy nhuận lên nhìn

Vương Hạo Nhiên:

"Người thật sự nguyện ý vì ta mà từ bỏ trường đại học tốt nhất, lựa chọn đại học Thanh Linh sao? Tương lai người sẽ không hối hận chứ?"

Vương Hạo Nhiên hơi ngạc nhiên.

Nguyên nhân mà hắn chọn đại học Thanh Linh không phải là vì Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn cũng thật giỏi suy diễn.

"Ta đã nghĩ kỹ rồi, chọn đại học Thanh Linh, bởi vì ta không muốn tách khỏi người." Vương Hạo Nhiên thừa cơ thâm tình nói.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tần Vận Hàn đối với kí chủ +5, độ thiện cảm trước mắt là 95. (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ thay đổi hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

"Hạo Nhiên ca. . ." Tần Vận Hàn cảm động không biết phải nói gì cho phải, thế là khép hờ hai mắt, khuôn mặt hơi nâng lên.

Bộ dạng xinh đẹp ý loạn tình mê này, bất kể là ai nhìn thấy cũng sẽ động lòng.

Vương Hạo Nhiên đang muốn cúi đầu, hôn Tần Vận Hàn một chút để nàng thỏa mãn nguyện vọng nhỏ.

Nhưng điện thoại di động của hắn bỗng nhiên không đúng lúc vang lên.

"Ta đang ở cổng trường học của người, người mau chạy ra đây đi,

ta dẫn người đi đến một nơi." Đầu bên kia điện thoại nói.

"Há, ta ra liền."

Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại.

"Ai tìm người vậy?" Tần Vận Hàn nghe thấy tiếng Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại, nhin không được hỏi.

"Một phú bà tìm ta, ta phải đi một chút." Vương Hạo Nhiên trả lời.

【 Đinh, kí chủ để nữ chính Tần Vận Hàn xuất hiện cảm xúc ghen tuông, thu được 100 điểm phản phái! 】

Tần Vận Hàn hơi nhú mày lại, dường như cũng muốn đi cùng Vương Hạo Nhiên.

"Là phú bà tên Chân Lệ, người khẳng định muốn đi cùng ta sao." Vương Hạo Nhiên trêu ghẹo nói.

"Chân Lệ, đây không phải là mẹ người sao. . ." Tần Vận Hàn chuyển buồn thành vui, vội vàng khoát tay:

"Người đi đi, người đi đi, ta sẽ không đi đâu."

Hiện tại nàng có cảm giác xấu hổ như nàng dâu sợ gặp mẹ chồng, không có can đảm đi theo Vương Hạo Nhiên.

Trước cổng trường học, Chân Lệ với phong thái yếu điệu dựa vào bên cạnh một chiếc Ferrari, sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đi ra, lập tức cười khen ngợi nói:

"Nhi tử bảo bồi nhà ta lại trở nên đẹp trai hơn rồi."

"Người muốn dẫn ta đến nơi nào?" Vương Hạo Nhiên muốn chờ tin

tức của Tả Khâu Trầm Ngư.

Hắn sợ đi xa với Chân Lệ, đến lúc đó không kịp nhìn trò hay của Thẩm Khang với Yến Quy Sơn.

"Một tiệc rượu đỉnh cấp, có không ít đại nhân vật của giới kinh doanh tại thành phố Thanh Linh sẽ tới dự, ta dẫn người đi học hỏi, để mọi người biết về người một chút, miễn cho người sau này gặp được bọn hắn, bọn hắn mắt mù cũng sẽ không đắc tội người." Chân Lệ đơn giản mà thô bạo nói.

"Buổi chiều ta còn có tiết." Vương Hạo Nhiên không quá vui lòng.

Hắn với thân phận siêu cấp phú nhị đại này đúng là rất ngẫu, nhưng mà cảm giác không thú vị gì.

"Sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu, trước khi tới tiết học ta sẽ đưa người về." Chân Lệ kéo Vương Hạo Nhiên lên xe.

Không lâu sau, Chân Lệ liền mang theo Vương Hạo Nhiên xuất hiện tại một toà biệt thự tư nhân diện tích rất rộng.

Bên ngoài biệt thự có rất nhiều xe sang đang đỗ, xem ra người tới đây tham gia yến hội không ít.

Chân Lệ dừng xe xong, mang theo Vương Hạo Nhiên đi vào trong biệt thự...

Một vài người xung quanh đi ngang qua nhận ra Chân Lệ, vội vã cúi đầu khom lưng chào hỏi.

Chân Lệ thuận thế liền giới thiệu nhi tử mình một chút.

Những người này nghe xong, lập tức khen Vương Hạo Nhiên một hồi, cái gì mà tuần tú lịch sự, dáng dấp thật cao, cái gì mà lớn lên rất đẹp trai.

Vương Hưởng và Chân Lệ tại giới kinh doanh của thành phố Thanh Linh rất có tên tuổi, giá trị bản thân của Vương Hưởng tại Thanh Linh có thể xếp top 5, công ty Quốc Sắc Thiên Hương của Chân Lệ cũng rất có tiếng trên thị trường, giá trị bản thân cũng không thấp, trong các nữ phú hào có thể xếp vào top 3 của thành phố Thanh Linh

Lại thêm nhà của Chân Lệ cũng có bối cảnh hùng hậu.

Chân Lệ cực kỳ có tiếng, ngoại trừ hai ba vị đại lão đỉnh cấp trong giới kinh doanh có thể đếm được trên đầu ngón tay, những người khác gặp nàng đều phải khách khí.

"Nhi tử, sau này đi học, nếu có mâu thuẫn với ai thì không cần kìm nén bực bội, trực tiếp ra tay giáo huấn đối phương, xảy ra chuyện có mẫu thân gánh giúp người." Chân Lệ tận tình dạy.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy, cảm giác không có gì để nói.

May mắn mình không phải loại phản phái không biết suy nghĩ, nếu đổi lại là một tên không não, khi nghe thấy lời này của Chân Lệ khẳng định sẽ nhắm mắt mà làm bậy...

Tiếp đó không cẩn thận trêu chọc một nhân vật chính cực kỳ lợi hại, chơi lấy chơi để, lại chơi chết chính mình.

v @@@

Chương 163: Đã Kết Hôn Rồi

♫ Vừa nghĩ tới đây, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Đại nhân vật trong yến hội này nhiều như vậy, cảnh tượng lại lớn, sẽ không xuất hiện nhân vật chính ở nơi này chứ?

Một chiếc BMW X1 dừng lại bên ngoài ngôi biệt thự lớn, nổi bật rõ sự tài trong khung cảnh với hàng loạt xe hơi sang trọng ở xung quanh.

Từ trên xe đi xuống là một đôi vợ chồng trung niên cùng một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp.

"Cũng không biết kiếp trước ta tạo nghiệt gì, lại có một thằng rể phé vật như vậy, kêu hắn đi kiếm một chiếc xe thật tốt, hắn lại lấy một chiếc xe rách như BMW X1, đúng là đồ vô dụng." Mặt nữ tử trung niên hiện sự cay nghiệt, hùng hùng hổ hổ oán trách.

"Chúng ta chỉ cho hắn có mấy trăm đồng, có thể thuê được một chiếc BMW X1 đã coi như không tệ rồi." Nam tử trung niên chèn lời.

"Đừng nhắc nữa, nhắc đến ta lại thấy tức giận, con rể nhà khác lương một năm đều khoảng ngàn vạn, có biệt thự có xe sang, con rể nhà chúng ta thì sao? Ngay cả công việc cũng không có, còn kêu chúng ta phải đưa tiền." Nữ tử trung niên nước bọt tung toé công kích bốn phía nói, phát tiết oán giận trong lòng.

"Mỗi ngày hắn đều ở nhà bạn làm việc nhà nấu ăn, không có thời gian đi ra ngoài làm việc." Nam tử trung niên nói.

"Người cũng là phé vật, sao buôn bán lại dễ thua lỗ phải bán cả biệt thự và chiếc Porsche, nhớ năm đó lão nương cũng là đại mỹ nữ, người theo đuổi theo ta cũng phải xếp hàng dài mấy con phố, sao ta lại hết lần này tới lần khác nhìn trúng người chứ!" Phụ nữ trung niên

nổi nóng, ngay cả lão công cũng mắng.

Nam tử trung niên bị nói đến á khẩu không trả lời được.

"Mẫu thân, người về nhà nói là được rồi, bây giờ đang ở bên ngoài, người có thể nói ít vài câu được hay không?" Nữ tử xinh đẹp nhìn không được nói.

"Người cũng vô dụng, ta sinh người ra xinh đẹp như vậy, ta còn trông cậy vào người tìm cho ta một chàng rể hiền, người ngược lại tìm cho ta đứa con rể phế vật như vậy, tức chết ta rồi." Nữ tử trung niên cũng chỉ trích luôn cả nữ nhi của mình.

"Mẫu thân, điều này có thể trách ta sao? Là ta nguyện ý gả đi sao?" Nữ tử xinh đẹp hết sức ủy khuất, con mắt sắp bốc lên hơi nước.

Nữ tử trung niên tuy tính tình tồi tệ, nhưng nhìn thấy nữ nhi như vậy tự nhiên cũng không đành lòng nói tiếp, lập tức im lặng.

"Trách ta, đều tại ta!" Trên mặt nam tử trung niên tràn đầy thống khổ, tự trách dùng tay gõ vào ngực của mình.

Một năm trước hắn buôn bán liên tục bị thua lỗ, càng lúc nợ càng nhiều.

Sau khi hắn cùng lão bà thương lượng đã quyết định đi tìm thầy bói xem một chút, muốn được thay đổi số phận.

Thầy bói nói hắn có đại kiếp, thua lỗ trong chuyện làm ăn là chuyện chỉ vừa mới bắt đầu, về sau sẽ còn xui xẻo hơn.

Hai vợ chồng bị dọa cho sợ, liền vội hỏi thầy bói làm sao để phá giải vận hạn.

Thầy bói nói mệnh căn của nữ nhi khác bọn hắn.

Nếu như muốn phá giải thì cần chọn một người ở rể có mệnh căn đặc biệt thành hôn cùng nữ nhi của bọn hắn, như vậy thì sẽ hóa giải.

Hai người tin vào lời nói của thầy bói, cũng dựa theo chỉ dẫn của thầy bói tìm được một kẻ lang thang.

Tiếp đó, trong khi nữ nhi của bọn hắn không nguyện ý, bọn hắn vẫn cưỡng ép nữ nhi kết hôn với kẻ lang thang này.

Sau khi kết hôn, chuyện phiền toái trong nhà đúng là đã bớt đi chút ít, tuy không phát tài nhưng sinh hoạt đã dần dần ổn định lại.

Nhưng mà sau đó, nữ tử trung niên liền bắt mansion với con rể.

Bởi vì đưa con rể này quá vô dụng, ngoại trừ làm việc nhà và nấu ăn, một chút tác dụng cũng không có.

Nữ nhi của mình xinh đẹp như vậy lại gả cho một tên phế vật vô dụng, quả thực là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

"Phụ thân, người đừng như vậy." Khi nữ tử xinh đẹp nhìn thấy phụ thân tự trách mình, vội vã kéo hắn lại.

"Cũng đừng náo loạn nữa, lần này thật vất vả mới lấy được thư mời tham gia tiệc rượu, phải nắm chắc cơ hội, nếu như có thể lôi kéo được quý nhân, vậy nhà chúng ta sẽ có thể trở mình rồi." Nữ tử trung niên nghiêm nghị nói.

Lão công của nàng hiện đang làm nhà thầu công trình, chiêu mộ không ít người dưới tay, nhưng trước mắt vẫn chưa khởi xướng được công trình nào.

Nếu như trong yến hội có thể may mắn tìm được người có một chút liên quan đến ngành này, tiếp đó đầu tư vào công trình, vậy là sẽ có cơ hội trở mình rồi.

Ba người đi tới đại sảnh của biệt thự.

Đại sảnh này có diện tích cực lớn, gần như ngang bằng với hội trường của khách sạn.

"Các người nhìn xem, nữ nhân mặc lễ phục kia, quần áo trên người nàng quả thực làm cho người khác hoa mắt, khẳng định là người có nhiều tiền, chúng ta mau chóng tới làm quen đi."

Nữ tử trung niên thoáng nhìn về phía một nữ nhân giàu có bụng chén rượu đang trước, chợi nói một tiếng với lão công cùng nữ nhi.

"Vị nữ nhân xinh đẹp này, bộ quần áo này của người thật đẹp." Nữ tử trung niên khen một câu, muốn mượn đó để rút ngắn quan hệ.

Chân Lệ cực kỳ khôn khéo, ngửi thử mùi nước hoa trên người nữ nhân vừa nói chuyện liền đánh giá được đây là một nhân vật bối cảnh nhỏ.

Bởi vì mùi nước hoa kia khá thấp kém, khẳng định là hàng giả rẻ tiền, chắc chừng chỉ có mấy trăm đồng.

Người dùng nước hoa thấp kém, chắc chắn là rất nghèo.

Giao tiếp với người như thế quả thực là hạ thấp thân phận của mình.

"Đi cách ra đi, mùi nước hoa trên người người ta không thích." Chân Lệ mắt kiên nhẫn phát phát tay, làm ra hành động xua đuổi.

Sắc mặt nữ trung niên trì trệ, cảm thấy đặc biệt lúng túng.

"Không muốn để ý đến chúng ta thì có thể nói thẳng, tại sao lại hạ thấp người khác."

Nữ tử xinh đẹp chạy tới, thấy mẫu thân chịu ủy khuất, thế là không

vui nói một câu với Chân Lệ.

"Ta nói như thế nào còn cần người dạy ta sao, người tên gì?" Chân Lệ hừ lạnh một tiếng.

Nam tử trung niên cũng tới, không chờ nữ nhi trả lời, liền tiếp lời, khôn khéo nói:

"Vị lão bản này, thật là ngại quá, ta tên là Dương Thái, đây là nữ nhi của ta tên Dương Tĩnh Uyên, vị này là lão bà của ta tên Lý Mạn Lệ, xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy, chúng ta sẽ đi ngay."

Dứt lời, Dương Thái lập tức mang lão bà và nữ nhi chuẩn bị rời đi.

c @@@

Chương 164: Chiến Thần Ở Rẻ (1)

vLúc này Vương Hạo Nhiên đi toilet đã trở về.

"Mẫu thân, mấy vị này là..." Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt hỏi Chân Lệ.

"Mấy tiểu nhân vật mà thôi, không cần để ý tới bọn họ." Chân Lệ nói.

Wương Hạo Nhiên không trả lời, mà theo bản năng nhìn Dương Tĩnh Uyên một chút.

Không nói cái khác, hẳn chỉ là cảm thấy Dương Tĩnh Uyển này rất xinh đẹp.

Nếu như nói max điểm là 100, khí chất của Dương Tĩnh Uyển này có thể đạt được 95 điểm, giá trị khuôn mặt khoảng 96 điểm, vóc dáng có thể đạt được 97 điểm.

Tổng thể mà nói thì đó là đại mỹ nữ có điểm trung bình là 96 điểm.

Chân Lệ nhìn thấy nhi tử đánh giá Dương Tĩnh Uyển, thế là gọi lại một nhà đang muốn rời đi:

"Các người chờ một chút."

"Lão bản, còn có gì chỉ giáo sao?" Dương Thái quay đầu nghi hoặc hỏi.

"Người tới đây, nhi tử ta muốn làm quen với người một chút." Chân Lệ không để ý đến Dương Thái, mà là dùng ngón tay chỉ Dương Tĩnh Uyển nói.

Vương Hạo Nhiên thu ánh mắt từ trên người Dương Tĩnh Uyển lại, im lặng nhìn Chân Lệ một chút.

Chân Lệ trừng mắt nhìn Vương Hạo Nhiên, tựa như là đang nói: Nhi tử, không cần cảm ơn, đây là chuyện mà mẫu thân phải làm!

Lần nữa quay đầu lại nhìn về phía Dương Tĩnh Uyển, chỉ thấy nàng đứng một chỗ không đi, Chân Lệ lập tức thúc giục một tiếng:

"Gọi người tới đây, không nghe thấy sao?"

Ánh mắt Dương Tĩnh Uyển nhìn không được nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, khuôn mặt tuấn lãng kia khiến người nhìn rất dễ chịu, nhưng mà nàng là nữ nhân cẩn thận, cho nên trực tiếp mở miệng nói:

"Ta đã kết hôn rồi."

Nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp như vậy mà đã là lão bà của người khác...
Thật là đáng tiếc.

Vương Hạo Nhiên âm thầm thở dài, theo quán tính nảy sinh tiếc
nuối của nam nhân với nữ nhân.

Lập tức, hứng thú của hắn đối với Dương Tĩnh Uyển giảm đi rất
nhiều.

Hắn nhìn thấy Dương Tĩnh Uyển này đẹp như vậy, lúc đầu còn hoài
ngi nàng là nữ chính.

Nhưng mà nàng đã kết hôn rồi, còn có thể là nữ chính sao?

Dương Tĩnh Uyển này cũng không phải kiểu nữ giám đốc lạnh lùng.

Lúc bắt đầu đã kết hôn, ngoại trừ nữ giám đốc lạnh lùng trong tiểu
thuyết thì còn có loại nữ chính như vậy hay sao?

Không đúng, hình như thật sự có.

Vương Hạo Nhiên chợt nhớ tới cốt truyện của một tiểu thuyết tương
tự.

"Lão bà, các người ở chỗ này sao?"

Một nam tử trẻ tuổi có ngoại hình và tướng mạo bình thường đi tới,
nói với Dương Tĩnh Uyển.

Nghe thấy nam tử này gọi như vậy, Dương Tĩnh Uyển nhíu nhíu
mày, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ cùng kháng cự.

Nàng vốn không có chút tình cảm nào với nam nhân gọi nàng là lão

bà trước mắt này.

Tuy tính ra hai người đã kết hôn được gần một năm, nhưng Dương Tĩnh Uyển vẫn luôn không ngủ chung với đối phương, tới bây giờ còn chưa từng nắm tay.

Bởi vậy nhìn thấy đối phương chào hỏi, Dương Tĩnh Uyển chỉ im lặng, cũng không trả lời.

Lý Mạn Lệ thì ngược lại không kiềm được, nói ác:

"Ô Lãng, tên phé vật như người sao lại theo chúng ta tới nơi này? Loại yến hội cấp cao này người có thể tới được sao? ! Mau rút về đi!"

"Không phải là ta theo các người tới, mà là có người mời ta tới." Tô Lãng nói.

"Nói láo không biết ngược mồm, người ăn bám nhà vợ, ngoại trừ nấu ăn ra thì cái gì người cũng không biết, ai mà mời người tới nơi này? Thật là buồn cười." Mặt mũi Lý Mạn Lệ tràn đầy vẻ khinh thường.

"Ô Lãng, nhanh đi về đi." Dương Thái cũng cảm thấy mất mặt, muốn đuổi hẳn về.

"Ô Lãng, quay về đi." Dương Tĩnh Uyển cũng không nhịn được nói một câu.

"Nếu ta đi thì yến hội này sẽ không tiến hành được." Mắt của Tô Lãng nhìn một góc 45 độ, hết sức thể hiện nói một câu.

Dương Thái, Lý Mạn Lệ, Dương Tĩnh Uyển đều cảm thấy tên này đúng là óc bả đậu, bằng không tuyệt đối sẽ không nói ra lời như vậy.

Nhưng mà, Vương Hạo Nhiên lại tin.

Gia đình Dương Tĩnh Uyển theo kiểu biên chế trên dưới thế này, không phải chính là khuôn mẫu ở rể thường thấy sao?

Tô Lãng này nhất định là một nhân vật chính.

Nhưng mà trong thể loại ở rể nhân vật chính cũng chia làm rất nhiều kiểu.

Có nhân vật chính khởi đầu với chuyện uống nước rửa chân của lão bà*, tiếp đó nhận kỳ ngộ chậm rãi trở mình.

Có nhân vật chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn tài chính, vì quy củ chó má gì đó của gia tộc nên phải đi rèn luyện ba năm, tiếp đó cơ duyên xảo hợp thành ở rể, sau cùng ba năm kỳ hạn đã đến, mở ra hình thức điên cuồng thể hiện.

Còn có nhân vật chính là chiến thần trở về, do nhận ơn của một bữa cơm hoặc một viên kẹo năm đó mà cam tâm làm con rể.

...

Những nhân vật chính trong thể loại ở rể này có mạnh có yếu.

Kiểu nhân vật chính khởi đầu từ uống nước rửa chân kia, dù đạt được kỳ ngộ cũng cần có thời gian trưởng thành, thời gian đầu thì yếu ớt cực kì.

Loại này đối phó dễ nhất.

Đứng sau là người thừa kế tập đoàn, có tài phú kékéchù và quan hệ rộng rãi.

Vấn đề này cũng không lớn, bởi vì kiểu nhân vật chính nhiều tiền tài này có điểm yếu đó chính là điểm chiến lược rất thấp.

Khó giải quyết nhất chính là nhân vật chính chiến thần.

Kiểu nhân vật chính này có điểm chiến lược vô cùng cao.

Giờ phút này, ngay trước mặt Tô Lãng, nếu muốn biết hẳn thuộc về kiểu nào đều vô cùng đơn giản.

Vương Hạo Nhiên bí mật kết nối với hệ thống, chỉ huy hệ thống dùng 100 điểm phản phái để điều tra.

Nhưng lại bị hệ thống từ chối, kèm theo nhắc nhở: Điều tra cần tiêu hao 200 điểm phản phái!

Đệch, sao lại tăng giá chứ...

Chẳng lẽ do nhân vật chính này rất đặc biệt?

Hiện Vương Hạo Nhiên có rất nhiều điểm phản phái, tự nhiên cũng không quan tâm 200 điểm phản phái này.

【 Nhân vật chính: Tô Lãng 】

【 Điểm chiến lược: 1000】

【 Điểm mị lược: 125】

【 Hào quang nhân vật chính: 999】

【 Kỹ năng: Chiến Thần Chi Nộ (Thời gian phần nộ có thể làm tăng 20% điểm chiến lược), Chiến Thần Uy Lược (chủ động phóng thích, nhưng chỉ làm tăng ngăn ngừa 300% điểm mị lược), Vô Địch Chiến Thần (kỹ năng bị động, sát giây phút trạng thái tử vong có khả năng tiến vào trạng thái 1 tiếng vô địch, cũng mở ra hình thức một chiêu miểu sát, người cản giết người, Phật cản giết Phật, thời gian hồi kỹ năng là 12 giờ)】

v @@@

Chương 165: Chiến Thần Ở Rẻ (2)

1000 điểm chiến lực so với Vương Hạo Nhiên còn thấp hơn 99 điểm.

Hào quang nhân vật chính 999, thấp hơn Vương Hạo Nhiên mấy trăm điểm.

Những điều này Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Chiến Thần Chi Nộ cùng Chiến Thần Uy Lực không cần nhắc đến, nhưng kỹ năng Vô Địch Chiến Thần kia chẳng phải có chút quá mức rồi sao?

Khi gặp công kích tử vong, còn mẹ nó có thể tiến vào trạng thái vô địch 1 giờ, còn mở ra hình thức miếu sát.

Như vậy còn chơi sao nữa?

Loại hình nhân vật chính chiến thần này cũng bá đạo quá rồi đấy!

Khó trách kiểm tra phải cần tốn 200 điểm phản phái.

Quả nhiên đất có lý.

Nhưng mừng là kỹ năng Vô Địch Chiến Thần kia của hắn là một kỹ năng bị động, đồng thời thời gian hồi chiêu cũng không ngắn.

Nếu như lên kế hoạch thật tốt thì vẫn có cơ hội rất lớn trừng trị được hắn.

"Người đi thì yến hội này không diễn ra được ư, ta thấy người mỗi ngày nấu ăn đến mức bị ám đầu rồi đấy!" Lý Mạn Lệ không quen nghe Tô Lãng khoác lác, lập tức công kích.

"Không tin?" Tô Lãng hỏi.

"Ta tin cái đầu người á!" Lý Mạn Lệ bĩu môi.

"Ha ha." Hai tay Tô Lãng chấp sau lưng, cười nhạt một tiếng.

"Tên phế vật này..."

"Mẫu thân, thôi, nhiều người ở đây chớ nên ồn ào, đừng để người ta chê cười."

Thấy một số người xung quanh nhìn về phía bên này, Dương Tĩnh Uyển vội vã mở miệng ngăn Lý Mạn Lệ.

"Về nhà rồi tính sổ với hắn." Lý Mạn Lệ không tiếp tục âm ỉ, nhưng vẫn dùng ánh mắt lạnh hung hăng nhìn chằm chằm Tô Lãng.

Rất nhanh, một nhà này đã đi chỗ khác.

Lý Mạn Lệ tới đây là có mục đích, tất nhiên sẽ không ngây ngốc ở một chỗ.

"Mẫu thân, tiệc rượu này là do ai tổ chức?" Nhìn thấy một nhà Dương Tĩnh Uyển rời đi, Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi Chân Lệ.

"Mã Hồng Thắng, người giàu có nhất của thành phố Thanh Linh

chúng ta, cũng là hội trưởng Thương hội Thanh Linh, một lát nữa nếu như nhìn thấy hắn, người cũng cần khách khí một chút, người này nhà chúng ta không thể đắc tội." Chân Lệ thay đổi ngữ khí phách lối, nghiêm nghị dặn dò một tiếng.

Vương Hạo Nhiên gật đầu suy tư.

Theo lời nói của Tô Lăng, rất có thể Mã Hồng Thắng này tổ chức tiệc rượu chỉ vì Tô Lăng.

Bằng không Tô Lăng sẽ không nói không có hắn thì yến hội không diễn ra được nữa.

Nếu như Mã Hồng Thắng xuất hiện, tiếp đó cung kính với Tô Lăng, nhất định có thể hù dọa một nhà Dương Tĩnh Uyển mở mang tầm mắt.

Tô Lăng không chỉ có khả năng được thể hiện, mà còn có khả năng nhận được hảo cảm của một nhà Dương Tĩnh Uyển.

Nhất thiết phải ngăn cản chuyện này!

"Mẫu thân, Mã Hồng Thắng kia ở đâu?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi Chân Lệ.

"Có lẽ còn chưa tới, nếu như hắn tới thì khẳng định đã náo nhiệt lên rồi." Chân Lệ hết nhìn đông nhìn tây quanh đại sảnh vài lần, đáp lại.

"Mẫu thân, điện thoại di động của ta hình như bỏ trên xe rồi, ta đi lấy đây." Vương Hạo Nhiên muốn tìm cơ rời đi.

"Ồ, cho người." Chân Lệ đưa chìa khóa Ferrari ra.

Vương Hạo Nhiên lấy chìa khóa, lập tức đi về chỗ đỗ xe của biệt thự.

Hắn mở cửa xe, đi vào trong Ferrari, quan sát xe có tại biệt thự, đồng thời dùng di động tra một số tài liệu trên mạng liên quan đến Mã Hồng Thắng.

Ước chừng qua tám phút, có năm chiếc xe xếp thành hàng chạy về phía này.

Trong năm chiếc đã có bốn chiếc là Mercedes Maybach, một chiếc là Rolls-Royce Phantom bản đặc biệt.

Bốn chiếc Maybach trước sau mỗi hàng hai chiếc, Rolls-Royce Phantom ở chính giữa.

Vương Hạo Nhiên lập tức dùng thấu thị nhìn lại, phát hiện bên trong bốn chiếc Maybach là mấy đại hán lực lưỡng, chắc hẳn là hộ vệ.

Mà ở xe Rolls-Royce Phantom, người ngồi bên trong là một nam tử trung niên với một vóc người thấp bé cùng bề ngoài xấu xí.

Trông dáng dấp đó của nam tử, Vương Hạo Nhiên lập tức nhận ra đây là Mã Hồng Thắng.

Không hổ là người giàu nhất Thanh Linh, ra ngoài còn mang theo cả hơn hai mươi tên hộ vệ, hơn nữa còn sắp xếp cho hộ vệ ngồi Maybach.

Đúng là người có tiền!

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên định để Mã Hồng Thắng vào biệt thự trước, tiếp đó hạ độc không để lại dấu vết, khiến hắn không tham gia được yến hội lần này.

Nhưng mà không ngờ là bên cạnh Mã Hồng Thắng lại có nhiều hộ vệ như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng không dễ đến gần.

Nếu như Mã Hồng Thắng đột ngột ngất đi, không phải mọi lực chú ý

sẽ đều được đặt trên người Vương Hạo Nhiên sao.

Đây không phải là điều Vương Hạo Nhiên muốn nhìn thấy.

Hắn chỉ có thể tạm thời thay đổi chủ ý, ra tay trong đại sảnh của biệt thự.

Người ở đó rất nhiều, nếu như Mã Hồng Thắng đột nhiên xảy ra chút chuyện, căn bản sẽ không biết là ai làm.

Lần nữa trở lại trong sảnh của biệt thự, ánh mắt Vương Hạo Nhiên nhìn bốn phía, tìm vị trí của Tô Lăng và một nhà Dương Tĩnh Uyển.

Chỉ thấy Tô Lăng đang ngồi trên ghế, trên mặt mang theo vẻ cao ngạo, bản thân thì đang bưng một ly rượu đỏ chậm chậm thưởng thức.

Mà một nhà Dương Tĩnh Uyển thì đang đi qua một chỗ khác trong đại sảnh, muốn lôi kéo mối quan hệ.

Nhưng một nhà này lại vấp phải trắc trở khắp nơi.

Những người giàu có đều không phải là người ngu, bọn hắn đều nhìn ra một nhà Dương Tĩnh Uyển này không tiền không thế, căn bản là không có ý muốn kết giao.

"Haiz, lần này chắc là đi không công rồi." Dương Thái thở dài thật sâu.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi, mấy người này bị sao vậy, toàn bộ đều tỏ ra dáng vẻ cao nhân, ta khinh!" Lý Mạn Lệ lộ ra vẻ cực kỳ nôn nóng.

"Mẫu thân, đừng oán trách, nhà chúng ta không tiền không thế, người khác không nguyện ý kết giao với chúng ta cũng là chuyện bình thường, không cần phải nổi nóng, mắc công lại ảnh hưởng tới

sức khỏe của bản thân." Dương Tĩnh Uyển trấn an nói.

Lúc một nhà Dương Tĩnh Uyển đang nói chuyện, bỗng nhiên Tô Lãng đi tới.

"Nhạc phụ, mẫu thân, lão bà, ta đã nói trước với các người rồi, không có người nào để ý đến các người đâu, bây giờ đã tin chưa?"

Tuy là Tô Lãng vốn đứng về phía người nhà Dương Tĩnh Uyển, thế nhưng vừa nãy hắn đã một mực khuyên người nhà Dương Tĩnh Uyển không nên phí sức.

Lý Mạn Lệ tức giận, đuổi hắn ra chỗ khác.

"Cái tên phế vật này, không giúp đỡ thì thôi đi, còn ở nơi này nói lời châm chọc, người cút đi cho ta, cút càng xa càng tốt." Lý Mạn Lệ phàn nàn.

Y @@@

Chương 166: Chiến Thần Thể Hiện Thất Bại

PTô Lãng cười nhạt một tiếng, không coi là chuyện to tát gì, đứng im tại chỗ.

"Người mau mau, không thấy mẫu thân người đang nổi giận sao." Dương Thái cũng thấy đứa con rể này thật phiền..

"Tô Lãng, người ra chỗ khác đi." Dương Tĩnh Uyên cũng cau mày nói.

"Lão bà, các người tới nơi này không phải chỉ muốn lôi kéo một ít mối quan hệ, ký kết một công trình thôi sao, chuyện này giao cho ta đi, ta sẽ giải quyết cho." Tô Lãng ngạo nghễ nói.

Dương Tĩnh Uyên lắc đầu.

Nàng rất ghét bộ dạng này của Tô Lãng, ngoại trừ chuyện nấu ăn và làm việc nhà thì cái gì hắn cũng không biết, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm bộ như là chuyện gì hắn cũng có thể làm được

Nàng cũng lườm mắng hắn.

Nhưng mà Lý Mạn Lệ lại không nhịn được, nước bọt văng tung toé nói Tô Lãng:

"Một tên phế vật như người thì dựa vào đâu mà giải quyết, người tưởng người là ai, lẽ nào người quen biết Mã Hồng Thắng chắc?"

"Đúng thật là ta có quen hắn." Tô Lãng cười nhạt gật đầu.

"Người điên rồi!" Đầu Lý Mạn Lệ như sắp nổ tung.

"Mã giám đốc tới!"

"Mã giám đốc tới!"

Bên cửa đại sảnh truyền đến động tĩnh.

Khóe miệng Tô Lãng hơi cong lên, cuối cùng cũng tới.

Hắn đã chờ rất lâu rồi.

Mã Hồng Thắng dẫn theo rất nhiều hộ vệ, nhưng mà người trong đại

sảnh quá nhiều, hắn không đem toàn bộ hộ vệ vào, mà chỉ để hai tên có thân thủ tốt nhất đi theo.

Những hộ vệ khác thì đứng ở cửa ra vào chờ lệnh.

Mã Hồng Thắng vừa đến cửa sảnh đã lập tức bị rất nhiều người giàu có chen đến chào hỏi nhiệt tình.

Người giàu cũng chia thành nhiều đẳng cấp, có người tài sản chục triệu, có người tài sản mấy trăm triệu, có người tài sản mấy tỷ, cũng có người có tài sản mấy chục tỷ thậm chí hơn trăm tỷ.

Mỗi cấp cao hơn, đẳng cấp sẽ hoàn toàn khác nhau.

Mã Hồng Thắng thuộc về loại đỉnh cấp phú hào với tài sản hơn trăm tỷ.

Tất nhiên là được người khác đặc biệt tôn sùng.

Đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, Mã Hồng Thắng cũng chỉ cười đáp lại tất cả.

Nhưng mà hiện có quá nhiều người chào hỏi, trong thời gian ngắn hắn không thể chào lại hết được.

"Không phải người khoác lác là có quen biết với Mã Hồng Thắng sao? Vậy sao người không đi qua chào hỏi hắn?" Lý Mạn Lệ châm chọc Tô Lăng ở bên cạnh.

"Không cần ta phải qua, hắn sẽ chủ động tới chào hỏi với ta." Tô Lăng cao ngạo khế ngựa đầu.

"Thật đúng là nên dẫn người đi đến bệnh viện tâm thần khám một chút, người xem đầu óc người đã bị nặng lắm rồi." Lý Mạn Lệ bĩu môi.

"Haiz, gia môn bất hạnh." Dương Thái thấy biểu hiện của Tô Lãng, thở dài nặng nề.

Dương Tĩnh Uyên không nói chuyện, nhưng trên mặt cũng hiện lên vẻ nuối tiếc, cảm thán rằng số mình thật khổ.

Tô Lãng thu lại biểu cảm của mọi người vào trong mắt, hoàn toàn không để trong lòng.

Bởi vì chỉ cần một lát nữa thôi, đợi đến khi Mã Hồng Thắng chào hỏi mình, mọi chuyện sẽ đảo ngược.

Trên mặt Tô Lãng mang theo nét cười ngạo nghễ, uống rượu đỡ yên tĩnh chờ đợi.

"Giám đốc Mã? !"

"Người sao thế giám đốc Mã?"

"Giám đốc Mã té xỉu rồi, mau đưa giám đốc Mã đến bệnh viện, nhanh lên!"

...

Bên cửa đại sảnh đột nhiên truyền ra giọng nói hốt hoảng.

Đám hộ vệ lập tức nâng Mã Hồng Thắng lên, nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự.

Hiển nhiên muốn lập tức đưa Mã Hồng Thắng đến bệnh viện.

Tô Lãng đang chờ đợi, thấy một màn này, sắc mặt không khỏi ngớ ra.

【Đình, kí chủ ngăn cản cơ hội thể hiện của nhân vật chính Tô

Lãng, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lãng -15, hào quang phản phái của kí chủ +15! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo của hệ thống.

Dĩ nhiên không phải là Mã Hồng Thắng bất ngờ té xỉu, mà là do hắn trà trộn vào đám người chào hỏi Mã Hồng Thắng, bí mật làm một số hành động với Mã Hồng Thắng.

Tô Lãng không còn cơ hội gặp mặt Mã Hồng Thắng, như thế cơ hội thể hiện của Tô Lãng cũng không còn.

Lúc Mã Hồng Thắng rời đi, những người giàu có trong đại sảnh cũng có vẻ mất hết hứng, đều lần lượt rời đi.

"Một chuyến tay không, chúng ta cũng đi thôi." Lý Mạn Lệ ủ rũ cúi đầu nói một tiếng với người nhà bên cạnh.

"Mẫu thân, ta đi nói với Mã Hồng Thắng một tiếng, để hắn giới thiệu người đầu tư cho ngươi, đến lúc đó nhất định có thể có công trình cho nhạc phụ đi làm." Tô Lãng nói.

"Còn nói nữa à, ngươi tranh thủ thời gian câm miệng lại cho ta, ngươi là thứ gì, loại phú hào như Mã Hồng Thắng làm sao có thể quen biết ngươi?!" Lý Mạn Lệ vốn đã kìm nén bực bội, nghe được Tô Lãng còn lải nhải, thật đúng là phiền phức.

"Ta không có nói dối, thật sự là ta có quen với Mã Hồng Thắng." Tô Lãng kiên trì nói.

"Vậy ngươi nhanh đi gọi Mã Hồng Thắng tới trước mặt ta đi, ngay lập tức!" Lý Mạn Lệ nói.

"Ta đi đến bệnh viện xem một chút, nếu như Mã Hồng Thắng không có việc gì thì ta nhất định sẽ đưa hắn đến trước mặt các ngươi."

Tô Lãng nói xong, lập tức quay người mà đi.

Xem ra hẳn định đi bệnh viện tìm Mã Hồng Thắng thật.

Một nhà Dương Tĩnh Uyên chỉ cảm thấy hắn điên rồi, cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

Bọn họ cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc này, bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên đi tới.

"Vị thiếu gia này, lại có chuyện gì sao?" Lý Mạn Lệ nở một nụ cười khiêm tốn, cười ha hả hỏi.

"Một chút chuyện nhỏ thôi." Vương Hạo Nhiên đáp lại Lý Mạn Lệ, lập tức mỉm cười với Dương Tĩnh Uyên:

"Có thể mượn điện thoại của người một chút không?"

Dương Tĩnh Uyên cực kỳ bất mãn đối với bộ dáng xem thường người khác của Chân Lệ, nhưng vẻ mặt của Vương Hạo Nhiên lại ôn hòa, dáng dấp lại đẹp trai, rất khó để người khác sinh ra ác cảm.

"Có thể."

Dương Tĩnh Uyên đưa điện thoại di động của mình cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại của Dương Tĩnh Uyên, mở màn hình bấm số ra, tiếp đó gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

Rất nhanh, trên người Vương Hạo Nhiên liền truyền ra tiếng điện thoại kêu.

Dương Tĩnh Uyên khẽ giật mình.

Nàng còn tưởng rằng điện thoại Vương Hạo Nhiên hết pin, muốn mượn điện thoại di động của nàng để gọi điện thoại.

Thì ra là giả bộ để trao đổi số điện thoại di động với mình.

"Ngại quá, ta đã kết hôn rồi."

Dương Tĩnh Uyển chỉ cho là Vương Hạo Nhiên không nghe thấy lời mình nói lúc trước, cho nên mới bắt chuyện với mình, thế là lặp lại lần nữa.

A @@@

Chương 167: Binh Vương Bị Bắt?

x"Đừng vội, ta chỉ muốn làm bạn bình thường với ngươi mà thôi, không ý gì khác." Vương Hạo Nhiên nói.

"Thật không ý gì khác sao?" Dương Tĩnh Uyển nửa tin nửa ngờ.

"Ai nha, Tĩnh Uyển, ngươi làm gì vậy, vị thiếu gia này nguyện ý kết bạn với ngươi đã là vinh hạnh của ngươi rồi, sao ngươi còn có thái độ không nguyện ý như vậy!" Lý Mạn Lệ trách nữ nhi, nhiệt tình hỏi:

"Thiếu gia, xin hỏi tôn tính đại danh của ngài?"

"Vương Hạo Nhiên."

"Thì ra là Vương thiếu gia, giám đốc Vương đại danh鼎鼎 của tập đoàn Vương thị, không biết ngài có biết hay không?" Lý Mạn Lệ nhin không đợc hỏi.

"Đó là phụ thân của ta."

Lý Mạn Lệ kinh ngạc muốn rớt con mắt ra ngoài.

Vị thiếu gia trước mặt này thì ra là công tử của tập đoàn Vương thị!

Nếu như có thể dựa vào công tử của tập đoàn Vương thị chẳng phải sẽ một bước lên trời ư!

Nhưng mà nghĩ lại, Lý Mạn Lệ lại có chút chán nản.

Nữ nhi của mình đã kết hôn rồi, nếu như vẫn chưa kết hôn thì tốt biết bao. . .

Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại tiếp tục bấm một lát, thuận tiện thả một con virus nghe lén vào, sau đó trả lại cho Dương Tĩnh Uyển:

"Cảm ơn, trả điện thoại lại cho người."

"Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ mà thôi." Dương Tĩnh Uyển lễ phép đáp lại.

"Hiện tại chúng ta đã là bằng hữu, nếu người cần giúp gì thì có thể tới tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người." Vương Hạo Nhiên nhìn Dương Tĩnh Uyển thật lâu, nhân cơ hội dùng cặp mắt đào hoa nháy mắt với nàng mấy cái.

Dương Tĩnh Uyển không dám đối mặt với Vương Hạo Nhiên, vội vàng dời ánh mắt đi.

Vương Hạo Nhiên hứng thú cười cười, lần nữa trở lại bên người

Chân Lệ.

"Mẫu thân, ta phải đi về rồi, chúng ta đi thôi."

"Nhi tử bảo bối, nữ nhân tên Dương Tĩnh Uyển kia đã kết hôn rồi, chẳng lẽ ngươi còn có ý với nàng sao?" Hai con mắt của Chân Lệ híp lại hỏi.

"Chớ nói nhảm, ta chỉ mượn điện thoại của nàng để gọi một chút mà thôi." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói.

"Mượn điện thoại mà ngươi còn nháy mắt với người ta?" Chân Lệ khôn khéo cực kì.

Wương Hạo Nhiên cũng không biết trả lời thế nào.

"Nhi tử bảo bối, mẫu thân không phải đang trách ngươi, người ta có câu gọi là thiếu nữ tốt, thiếu phụ diều, nhi tử ngươi đúng là có mắt nhìn!" Chân Lệ bí mật rĩ tai một tiếng.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên đang đi đường xem chút lão đảo ngã.

Vị mẫu thân này cũng thật giỏi tưởng tượng.

Kỳ thực là hắn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn đến gần Dương Tĩnh Uyển để thả một con virus vào bên trong điện thoại di động của nàng, mượn đó để đối phó Tô Lăng mà thôi.

Không ngờ là Chân Lệ lại nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tuy là Dương Tĩnh Uyển kia đã kết hôn, nhưng cũng không nhất định là thiếu phụ.

Trong tiểu thuyết ở rẻ thì nữ chính đều còn lần đầu, trong sạch đến không thể trong sạch hơn, thậm chí có khả năng còn chưa nắm tay với nhân vật chính.

Theo hướng đi bình thường của nội dung truyện, đến nửa truyện hoặc cuối truyện mới thay đổi cách nhìn về nhân vật chính, tiếp đó yêu nhân vật chính, cuối cùng mới sống như phu thê thật sự.

Mà theo thái độ của Dương Tĩnh Uyển đối với Tô Lăng thì nội dung truyện này chỉ vừa mới bắt đầu.

Nói cách khác, tuy là Dương Tĩnh Uyển đã kết hôn, nhưng vô cùng có khả năng vẫn là một trang giấy trắng.

"Tĩnh Uyển, ta thấy là Vương thiếu gia đã nhìn trúng người rồi đấy, người sắp phát tài rồi!" Sau khi Lý Mạn Lệ nhìn thấy Vương Hạo Nhiên rời đi, hưng phấn nói với nữ nhi của mình.

Dương Tĩnh Uyển ngược lại không có vui sướng gì, mà còn cảm thấy quái dị và khó chịu.

Nàng lấy điện thoại di động ra, tìm tới số điện thoại Vương Hạo Nhiên mới gọi, muốn xóa đi.

"Người điên rồi, mau dừng tay!" Lý Mạn Lệ lập tức ngăn cản hành động của Dương Tĩnh Uyển.

"Mẫu thân, ta thấy người điên rồi, ta cũng đâu còn độc thân, người cảm thấy ta giữ lại số điện thoại của hắn là điều thích hợp sao?" Dương Tĩnh Uyển nói.

"Người có khác gì đang độc thân đâu, người xem tên Tô Lăng kia đi, hoàn toàn là một phế vật, chẳng lẽ người định sống cùng với hắn suốt đời sao? Ta thấy người vẫn nên tìm cơ hội để bỏ hắn đi." Lý Mạn Lệ vừa nhắc tới Tô Lăng thì liền tức giận.

"Gần đây ta cũng đang suy nghĩ về chuyện này, Tĩnh Uyển trẻ tuổi

lại xinh đẹp như vậy, không có thể bên cạnh tên Tô Lãng kia suốt đời được." Dương Thái cũng không nhịn được nói xen vào.

"Không phải là các người rất tin lời của thầy bói nói ư, nếu như thật sự ly dị, các người không sợ à?" Dương Tĩnh Uyển châm chọc hỏi.

Lúc trước Dương Thái và Lý Mạn Lệ đem một kẻ lang thang đến trước mặt của nàng, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, trực tiếp ép nàng kết hôn.

Chuyện này cho tới hôm nay vẫn là cái gai trong lòng Dương Tĩnh Uyển.

Nghe được lời này của nữ nhi, trong lúc nhất thời Lý Mạn Lệ không dám nhắc tới chuyện ly hôn nữa.

Lỡ như nếu ly hôn thật, chuyện làm ăn của Dương Thái lại thất bại thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà nghĩ lại, chẳng lẽ cứ để mọi chuyện như vậy?

Tên Tô Lãng kia thật sự quá vô dụng, quả thực là bùn nhão không trát được tường.

"Tĩnh Uyển, chuyện ly hôn tạm thời để sau, nhưng người vẫn nên tiếp xúc nhiều hơn với Vương thiếu gia, đó là một cơ hội cực tốt, ngàn vạn lần người không thể bỏ qua." Lý Mạn Lệ suy nghĩ một cách êm đẹp.

"Mẫu thân, người coi ta là thứ gì?" Dương Tĩnh Uyển bị ý tưởng này của nàng làm cho choáng váng.

Tuy là giữ khoảng cách với Tô Lãng, nhưng mà cuối cùng vẫn là đã kết hôn trên danh nghĩa.

Kêu nàng tiếp xúc với một nam nhân khác, nàng sẽ có cảm giác sai

trái tội lỗi.

Sẽ khiến nàng cảm thấy mình là một nữ nhân xấu xa.

Dương Tĩnh Uyển không muốn tranh chấp với Lý Mạn Lệ nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Lý Mạn Lệ và Dương Thái vội vàng đuổi theo.

—

"Yến Quy Sơn đã bị người của Quạ Đen bắt được."

Vương Hạo Nhiên chuẩn bị vào trường học, bỗng nhiên nghe được lời Tả Khâu Trầm Ngư gọi điện thoại tới.

Quạ Đen hạ độc hay là đánh lén? Còn bắt được Bình Vương.

Hay là Yến Quy Sơn giả bộ để bị bắt?

Nhưng mặc kệ là loại nào, khẳng định sẽ có trò hay để nhìn.

"Bị bắt đến chỗ nào?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi.

"Tiểu đệ của Quạ Đen bắt Yến Quy Sơn vào trong một chiếc xe, không biết là đi đến nơi nào, nhưng mà ta đã kêu người đi theo bọn hắn." Tả Khâu Trầm Ngư nói trong điện thoại.

D @@@

Chương 168: Ngồi Thu Lợi Ngự Ông

A"Kêu người của người gửi định vị cho ta."

"Người tính đi một mình? Ta khuyên người bỏ ý định đó đi, dưới tay Quạ Đen có rất nhiều tên đánh đấm giỏi, nếu như để bọn hắn phát hiện ra người, vậy người sẽ thảm lắm."

"Người đang quan tâm ta sao?"

"Mạng của ta ở trong tay người, nếu người chết đi thì có khác gì ta phải chết theo không?"

"Vậy bây giờ người đốt mấy nén hương, cầu nguyện cho ta hết thảm thuận lợi, nếu không thì có lẽ chúng ta phải gặp mặt ở cầu Nại Hà." Vương Hạo Nhiên trêu đùa một tiếng.

"Người... Người không sợ chết sao?" Âm thanh của Tả Khâu Trầm Ngự có vẻ hơi nôn nóng.

"Vì môi thơm của người đẹp, liều mạng cũng đáng giá." Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Để ta phái một ít tiểu đệ đi theo người." Tả Khâu Trầm Ngự không suy nghĩ nhiều, nghiêm nghị nói.

"Ta sẽ đi một mình." Vương Hạo Nhiên sợ không kịp xem trò hay, lập tức ngắt lời, cũng thúc giục:

"Trong vòng một phút, gửi định vị bản đồ cho ta."

Oành!

Đầu bên kia của điện thoại truyền đến tiếng nổ vang, hình như là Tả Khâu Trầm Ngự tức giận mà đập đồ vật bên người.

Nhưng mà nàng giận thì giận, nhưng nàng vẫn thành thật kêu tiểu đệ gửi định vị cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi có được định vị, Vương Hạo Nhiên lập tức đón một chiếc xe đuổi theo.

Không bao lâu, đã tới một nhà máy bí mật ở ngoại ô.

Cái nhà máy này có camera giám sát, nhưng mà đối với Vương Hạo Nhiên mà nói thì chỉ là thùng rỗng kêu to.

Wang Hạo Nhiên dùng thấu thị thấy rõ các thành viên bên trong cùng vị trí của camera, rất nhanh đã tìm được chỗ tốt nhất để đột nhập.

Một chiếc xe tải chạy vào trong nhà máy.

Mấy thanh niên có vóc dáng khỏe mạnh, tay xăm trổ nhảy từ trên xe xuống, dõng ra một cái bao tải đã có sẵn trong xe.

"Lão đại, người ở đây."

Một thanh niên tay xăm trổ nói với nam tử cao lớn đã đợi lâu trong nhà máy.

Chỉ thấy nam tử mà thanh niên kia gọi có thân hình cao lớn, gần bằng một mét chín, nuôi tóc dài, toàn thân tản ra khí tức vô lại.

"Làm tốt lắm." Quạ Đen dùng giọng khó nghe khen ngợi tiểu đệ một chút, lập tức nói với nam tử trung niên giàu có ở bên cạnh:

"Giám đốc Thẩm, ta đã mang người đến cho người, đã đến lúc thanh toán rồi chứ nhỉ?"

"Chẳng lẽ ta lại thiếu người chút tiền ấy sao? Trước hết để cho ta nhìn người, ta muốn kiểm tra một chút." Thẩm Khang nói.

"Nói đúng lắm." Quạ Đen chỉ huy mấy tên tiểu đệ, "Mở bao ra đi, để ông chủ xem người."

Mấy tên tiểu đệ lập tức hành động, mở hết dây thừng đang trói cái bao lại.

Yến Quy Sơn bất tỉnh lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

"Con điếm, có phải là hấn hay không? !" Thẩm Khang kéo Thẩm phu nhân với sắc mặt tái nhợt đến bên cạnh Yến Quy Sơn, muốn xác nhận một chút.

"Đúng, đúng là hấn." Thẩm phu nhân nơm nớp lo sợ gạt đầu một cái.

"Con đàn bà hư hỏng, người thật biết chọn người, tên nam nhân này còn cường tráng như vậy, người rất hưởng thụ có đúng không?" Thẩm Khang cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Thẩm phu nhân nào dám lên tiếng, cúi đầu thấp xuống, ngay cả tiếng thở cũng không dám phát ra.

"Sao hấn lại xỉu rồi, làm hấn tỉnh lại đi, ta muốn xử hấn trong trạng thái tỉnh táo, như vậy mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng ta!" Thẩm Khang nén giận nói với Quạ Đen.

Tiểu đệ của Quạ Đen lập tức tìm một cái bình nhỏ, từ đó đổ ra một ít nước thuốc, làm ướt một tấm vải.

Vì để cho mục tiêu yên lặng, bọn hấn đã dùng một ít thuốc mê.

Muốn khiến hấn ta tỉnh lại, cần dùng thuốc hóa học để kích thích.

Một tiểu đệ cầm một tấm vải đi về phía Yến Quy Sơn đang hôn mê.

Còn chưa kịp động thủ, Yến Quy Sơn đã猛然 liệt mở mắt ra.

"A!"

Tiểu đệ giật nảy mình, sau đó lão đảo một cái.

Cùng lúc đó.

Ở chỗ mọi người không thể nhìn thấy được, có một người đột nhập vào đang dùng đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm bên này.

"Thì ra là Binh Vương giả bộ bị bắt, ta biết làm sao có khả năng Binh Vương dễ dàng bị bắt như vậy được." Trong lòng Vương Hạo Nhiên lẩm bẫm một chút, tiếp tục bí mật quan sát.

Yến Quy Sơn từ dưới đất đứng lên, cười lạnh nhìn quét một vòng xung quanh.

Hắn còn tưởng rằng là hắn chọc giận ai ở nước ngoài cho nên mới làm bộ bị bắt, sang đây để xem ai là chủ mưu.

Nào biết khi tới nơi này lại chỉ có mấy tên tạp chủng.

Xung quanh đây có chừng hai mươi người, trong mắt của Yến Quy Sơn thì không nhiều, bọn chúng không khác gì là lũ sâu kiến.

"Đồ vô dụng, thật làm mất mặt ta, hắn chỉ có một người, chẳng lẽ các ngươi còn sợ hắn sao"

Quạ Đen phách lối cực kì, nhìn thấy tiểu đệ bị hù dọa, trực tiếp đạp tiểu đệ một cước, đồng thời khiển trách.

"Quạ Đen, tranh thủ thời gian bắt hắn lại đi, sau đó trói chặt cái chân

thứ ba của hắn lại cho ta!" Thảm Khang tức giận nhìn chằm chằm Yến Quy Sơn.

"Yên tâm đi giám đốc Thảm, hắn chạy không thoát đâu." Quạ Đen đáp lại một tiếng, tiếp đó ra hiệu bằng tay cho một tên tiểu đệ.

Hắn thấy Yến Quy Sơn chỉ có một người, mình kêu tên tiểu đệ đánh đấm giỏi đối phó hắn đã là nể mặt hắn rồi.

Thế nhưng sau vài giây đồng hồ, Quạ Đen liền bị choáng váng.

Tiểu đệ giỏi nhất dưới trướng của hắn trực tiếp bị một quyền của Yến Quy Sơn đánh nốc ao, ngã sấp trên đất nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

"Lên đi, toàn bộ lên hết cho ta." Quạ Đen có chút sợ hãi, hô to với mấy tên tiểu đệ xung quanh.

Trong nhà máy vang lên tiếng đánh nhau, không đến hai phút đồng hồ, hơn hai mươi tên tiểu đệ toàn bộ bị hạ gục, không phải bị đứt chân thì chính là gãy tay.

Âm thanh thảm thiết vang vọng khắp nhà máy.

"Nhà máy số một, nhà máy số một, mau kêu người tới!" Quạ Đen gõ một cái máy truyền tin trên người của tiểu đệ xuống, la lên vài tiếng vào máy truyền tin.

Yến Quy Sơn cũng không ngăn cản, để mặc cho Quạ Đen gọi người.

Mấy ngày nay do phương diện đó của hắn không dùng được, cho nên tâm tình vô cùng kém.

Lúc đầu hắn đặt hi vọng vào Smith, nào biết được tên hỗn đản này lại mang theo đoàn đội chạy trốn.

Tâm trạng Yến Quy Sơn kém đến cực điểm.

Cho nên hắn muốn phát tiết cho thật đã, hai mươi người trên mặt đất hoàn toàn không đủ để hắn đánh.

Quạ Đen muốn gọi người tới, rất hợp ý Yến Quy Sơn.

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

A @@@

Chương 169: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim (1)

Người của Quạ Đen cầm ống thép và gậy gộc, vọt vào bên trong nhà máy số một.

Đoàn người liên miên bất tận, có khoảng bảy mươi tám mươi người.

Hơn nữa vẫn còn đang tới.

Cũng may mà nhà máy này đủ lớn, bằng không sẽ bị chen đến phá nhà.

Yến Quy Sơn tay không tác sát, vọt thẳng vào trong đám người, mạnh mẽ lao tới.

Những nơi đi qua, không nơi nào mà không vang lên tiếng kêu

thảm.

Hắn rất giống một con sói vọt vào bên trong bầy cừu, thế không thể đỡ.

Không đến mười phút đồng hồ, đám người đều nằm lăn trên mặt đất.

"Còn nữa không, tiếp tục gọi đến đi." Yến Quy Sơn cảm giác vẫn chưa thỏa mãn, bởi vậy nói một câu với Quạ Đen.

Mặt Quạ Đen bị hù dọa trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Yến Quy Sơn này quả thực khó giải quyết vượt ngoài dự đoán của hắn.

Mình và chừng trăm tên tiểu đệ cùng nhau tiến lên đều không phải là đối thủ của hắn.

Người này quá đáng sợ!

"Quạ Đen, người của người đâu? Mau gọi thêm người tới đi!" Sắc mặt Thẩm Khang cũng rất khó coi, thúc giục Quạ Đen.

Mặt Quạ Đen nhăn lại như ăn phải mướp đắng.

Tuy là hắn có mấy trăm tiểu đệ, nhưng thực tế là có rất nhiều tấm chiếu mới đều chưa đủ năng lực, trừ bớt ra thì gần như toàn bộ tiểu đệ của hắn đều đang ở nơi này.

Chỉ khoảng chừng một trăm người

Hiện tại đều bị một mình Yến Quy Sơn quật ngã.

Từng tên không phải bị gãy chân thì là gãy tay.

Cơ hồ đều bị đánh cho tàn phế.

"Bình Vương ngầu đét!"

Vương Hạo Nhiên đang âm thầm quan sát một màn này, trong bóng tối nhin không được khen ngợi.

Hắn đã đánh cược với Tả Khâu Trầm Ngư sẽ diệt toàn bộ thế lực của Quạ Đen.

Hiện tại căn bản cũng chưa cần hắn ra tay, Yến Quy Sơn đã trực tiếp làm thay hắn.

Bởi vì Yến Quy Sơn ra tay rất nặng, động tác cứ như coi tiểu đệ của Quạ Đen là củ sen vậy, bể gãy rất dễ dàng.

Trước tiên chưa cần nói có thể hoàn toàn chữa khỏi hay không, dù có thể trị được thì cũng cần thời gian rất dài để dưỡng bệnh.

Quạ Đen trực tiếp mất đi tay chân.

Bình thường Quạ Đen rất phách lối, khẳng định đã đắc tội không ít người.

Chỉ cần chuyện tiểu đệ của Quạ Đen bị đánh tàn phế truyền đi, khẳng định sẽ có không ít xã hội đen tìm hắn tính sổ.

Vương Hạo Nhiên lần nữa đem lực chú ý đặt trên thân Yến Quy Sơn.

Quạ Đen này đã không thể nào lật ngược thế cục nữa.

Ngược lại Yến Quy Sơn thì rất thoải mái thể hiện.

Nhất định phải xử phạt hấn chút chút.

Vương Hạo Nhiên lấy ra một cây châm ở trên người, nhẹ nhàng tiến sát về phía Yến Quy Sơn.

"Ta thấy người cũng rất cao to, nếu không còn tên tiểu đệ nào vậy chính người lên đi." Yến Quy Sơn nói với Quạ Đen.

"Đại ca, ta sai rồi, chúng ta không oán không thù, ta chỉ là lấy tiền nên mới làm việc mà thôi, oan có đầu nợ có chủ." Quạ Đen mặt như đưa đám.

Nếu như so hấn với người thường thì hấn đánh rất được, một người có thể đánh mười mấy hai mươi người.

Nhưng Yến Quy Sơn trước mắt này cũng không phải là người thường.

Ngay cả dững khi đánh với hấn, Quạ Đen cũng không có.

Bởi vì hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

"Rác rưởi, người như vậy cũng dám xưng là lão đại?" Yến Quy Sơn xì một tiếng, trước tiên không để ý tới Quạ Đen, mà là nhìn về phía Thẩm Khang.

"Mới vừa rồi người muốn làm gì ta?"

"Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm, người thích lão bà của ta đúng không, ta đưa cho người, người muốn dùng như thế nào thì dùng như thế đó, ta hoàn toàn không có một chút ý kiến, ta chân thành chúc các người hạnh phúc."

Thẩm Khang thấy Quạ Đen không cách nào bắt giữ Yến Quy Sơn, thàm mắng Quạ Đen vài câu, lập tức nhận sợ với Yến Quy Sơn.

Dù sao hắn cũng đã sớm chán ngấy lão bà của hắn, mắt thấy tình hình này, lập tức bán lão bà đi để bảo toàn cho bản thân.

Về phần chuyện bị cấm sùng, cũng chỉ có thể nhịn.

Còn Yến Quy Sơn sau khi nghe thấy Thẩm Khang nhận sợ, lửa giận không giảm ngược lại tăng thêm.

Hiện tại hắn cũng không tính là nam nhân chân chính, bởi vậy nghe thấy Thẩm Khang muốn tặng Thẩm phu nhân, lòng Yến Quy Sơn dâng lên ngọn lửa tức giận.

Hắn nhặt được một cây đao từ dưới đất, đi về phía Thẩm Khang.

Rất nhanh, tiếng kêu của Thẩm Khang vang vọng trời xanh.

Yến Quy Sơn phát tiết một trận, cảm giác tốt hơn nhiều, đi về phía Quạ Đen.

Nhưng đúng vào lúc này, mấy cây châm từ trong chỗ tối bay ra.

Yến Quy Sơn phản ứng cực nhanh, lập tức lách mình tránh được rất nhiều công kích, nhưng vẫn bị một cây châm đâm vào mu bàn tay.

Hắn lập tức rút châm ra, muốn đuổi theo người ở trong tối, tìm ra tên đã dùng ám khí ám sát hắn.

Nhưng hắn vừa mới co căng, liền thoát lực nửa quỳ trên mặt đất.

"Trên châm này có độc!" Sắc mặt Yến Quy Sơn đại biến.

【 Đỉnh, kí chủ thành công hạ độc nhân vật chính Yến Quy Sơn, khiến nhân vật chính tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -10, hào quang phản phái của kí chủ +10! 】

Sau khi phóng ra ngân châm, Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo của hệ thống.

Hắn bơi lên ngân châm một loại độc có thể khiến người ta trong thời gian nhất định không có sức hành động, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Không phải là do Vương Hạo Nhiên mềm lòng, mà là muốn giữ Yến Quy Sơn lại, nhờ một ít lông dê trên người hắn.

Vương Hạo Nhiên đánh giá, Yến Quy Sơn còn lại khoảng 200 điểm hào quang nhân vật chính, vẫn còn có chút giá trị.

Bản thân Yến Quy Sơn hiện tại đã không thể uy hiếp đến hắn.

Người uy hiếp được hắn chính là tên chiến thần kia.

Một bên khác.

Quạ Đen nhìn thấy cảnh Yến Quy Sơn nửa quỳ dưới đất, cảnh giác đi qua nhìn một chút, thăm dò:

"Đại ca, người muốn đi thì cứ nói, hôm nay Quạ Đen ta ngã xuống ta cũng sẽ chịu."

Yến Quy Sơn giãy dụa muốn đứng lên, nhưng mà đầu gối mới cách mặt đất một tấc liền quỳ xuống trên mặt đất lần nữa.

"Thì ra là người không có sức để cử động." Quạ Đen cuối cùng đã xác định, thay đổi bộ dáng kém cỏi lúc trước, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

"Quạ Đen, nhanh. . . Nhanh ra tay cắt cái kia của hắn!" Thẩm Khang thống khổ kêu lên một tiếng.

"Yên tâm đi, người không nói thì ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho
hắn."

Quạ Đen nhặt một cây đao từ dưới đất lên, một mặt âm tàn đi về
phía Yến Quy Sơn.

κ @@@

Chương 170: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim (2)

Cảnh tượng tiếp theo, Vương Hạo Nhiên không có tâm tư gì để nhìn.

Nhưng khi ra khỏi nhà máy, hắn lại nhận được một thông báo của hệ thống.

Hắn đi thẳng vào trong nhà máy, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại cho Lăng Đoan Nhã.

Lúc vừa mới vào trong nhà máy, Vương Hạo Nhiên phát hiện ra hàng hóa trong nhà máy này đều là hàng dùng để buôn lậu.

Vì muốn tiêu diệt triệt để thế lực của Quạ Đen, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không ngại làm một ít chuyện gây náo nhiệt.

Rất nhanh điện thoại đã được kết nối, Vương Hạo Nhiên làm bộ nơm nớp lo sợ mà nói:

"Cảnh sát tỷ tỷ, ta... ta muốn tố cáo..."

Ban đêm.

Quán bar Hắc Mẫu Đơn.

Tả Khâu Trầm Ngư ngồi ở trong phòng làm việc, cách một đoạn thời gian lại gọi một cuộc điện thoại, nhưng mà mỗi lần đều không có người nghe.

Làm cho nàng nóng nảy lên.

Dãy số điện thoại mà nàng gọi chính là của Vương Hạo Nhiên.

Từ khi nghe được Vương Hạo Nhiên muốn đi đến địa bàn của Quạ Đen, tâm thần Tả Khâu Trầm Ngư vẫn luôn mất ổn định.

Không phải nàng lo lắng cho Vương Hạo Nhiên, mà là nàng lo lắng cho chính mình.

Vương Hạo Nhiên không nghe máy, lẽ nào thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Nàng còn trùng độc của Vương Hạo Nhiên, nếu như Vương Hạo Nhiên chết đi, nàng cũng phải chôn cùng với hắn.

"Tả Khâu tử, Tả Khâu tử!"

Lúc này, một tên tiểu đệ lỗ mãng xông vào trong văn phòng của Tả Khâu Trầm Ngư.

Tả Khâu Trầm Ngư đang phiền não, nghe thấy tiểu đệ ồn ào, tức giận tới mức giơ tay lên lấy sổ sách bên cạnh ném sang:

"Muốn chết à, kêu to như vậy làm cái gì!"

"Tả Khâu tử, có tin tốt, tin tức vô cùng tốt!" Tiểu đệ vui mừng liên tục.

"Tin tốt gì?" Tả Khâu Trầm Ngư nặng nề hỏi một chút.

"Quạ Đen bị bắt vì tội buôn hàng lậu rồi, chừng một trăm tên tiểu đệ đã bị bắt, sau này Quạ Đen đã không thể phách lối được nữa!" Tiểu đệ báo cáo.

"Những tên cảnh sát kia lợi hại như vậy sao? Bắt được Quạ Đen buôn lậu, còn bắt được hơn một trăm tên tiểu đệ của hắn? ! Như vậy thì phải điều động biết bao nhiêu cảnh sát mới làm được." Tả

Khâu Trầm Ngư khó có thể tin.

"Có người xông vào trụ sở địa bàn của Quạ Đen, đập chường một trăm tên tiểu đệ của Quạ Đen, từng tên gãy chân gãy tay, sau đó cảnh sát mới đến, muốn chạy cũng chạy không thoát." Tiểu đệ nói.

"Người đã thương một trăm tên tiểu đệ của Quạ Đen là ai?" Tả Khâu Trầm Ngư hỏi vội.

"Cũng không rõ nữa." Tiểu đệ lắc đầu.

"Chẳng lẽ là hắn? !" Tả Khâu Trầm Ngư như có điều suy nghĩ.

Lúc chiều Vương Hạo Nhiên nói muốn đi đối phó Quạ Đen, hiện tại buổi tối đã nghe hang ổ của Quạ Đen bị tóm, việc này thật trùng hợp.

Ừ ừ.

Điện thoại di động trên bàn rung lên.

Tả Khâu Trầm Ngư xem xét, vội vã nghe điện thoại, vui vẻ nói:

"Gọi nhiều cuộc điện thoại cho người như vậy mà người không nghe, ta còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện rồi đó!"

"Ta mới vừa bận làm chuyện khác, không rảnh nghe."

Vương Hạo Nhiên mặc áo ngủ, nằm trên giường lớn ở khách sạn, lười biếng trả lời một câu.

"Chuyện của Quạ Đen... Là người làm sao?" Tả Khâu Trầm Ngư hỏi.

"Nếu không thì sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược một câu.

"Xem ra là ta đã coi thường người, không nghĩ tới người lợi hại như vậy, rõ ràng một người mà có thể đối phó hơn trăm người của Quạ Đen." Tả Khâu Trầm Ngư sợ hãi thán phục.

【 Đỉnh, Tả Khâu Trầm Ngư nảy sinh cảm xúc sùng bái đối với kí chủ, độ thiện cảm +10, độ thiện cảm hiện tại là 30. (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung truyện, thu được 300 điểm phản phá! 】

Vương Hạo Nhiên nghe vậy, lại không nhịn được cười lên.

Có vẻ tin tức mà Tả Khâu Trầm Ngư biết còn chưa đầy đủ, tưởng rằng người đã thương tiểu đệ Quạ Đen là mình.

Nhưng nói thì nói, việc này cũng là do hấn đứng phía sau điều khiển.

Hấn ôm công lao này, tự nhiên cũng không chút ngưng ngừng nào.

"Hiện tại đã biết sự lợi hại của ta, vậy bây giờ người có yêu ta không?"

"Yêu người? Người nghĩ hơi nhiều rồi đó." Tả Khâu Trầm Ngư dùng giọng ngữ tử cao lãnh đáp lại một tiếng.

Độ thiện cảm 30 vẫn còn đó, đối với thái độ này của Tả Khâu Trầm Ngư, Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không cảm thấy có gì bất ngờ.

Lúc này, tiếng nước trong phòng tắm đã dừng, có vẻ như người bên trong đã tắm xong, Vương Hạo Nhiên cũng không muốn lãng phí thời gian tiếp tục múa mép khua môi với Tả Khâu Trầm Ngư:

"Chuyện đánh cược người thua, nhớ chuẩn bị rượu đầy đủ, ta lúc nào cũng có thể tìm đến người."

Tút tut.

Trong điện thoại của Tả Khâu Trầm Ngư truyền đến tiếng máy bận, là Vương Hạo Nhiên nói xong rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Nhớ tới cuộc cá cược với Vương Hạo Nhiên, nội tâm nàng lập tức xuất hiện tâm tình phiền muộn, bất đắc dĩ và ngượng ngùng trộn lẫn vào nhau.

Ban đêm.

Trong trang viên Đường gia.

Sau khi Đường Băng Vân đã tan làm về tới nhà.

Lông mày của nàng nhíu chặt lại, trên mặt lộ vẻ u sầu, bộ dáng như có tâm sự nặng nề.

Mà nguyên nhân thì phải nói đến chuyện tối hôm qua.

Nàng mượn cớ mời Vương Hạo Nhiên đi đến nhà hàng tình nhân để ăn cơm.

Cũng chuẩn bị tốt kế hoạch khi 'ngày ấy' hàng tháng sắp đến, dùng thuốc mê làm ngất Vương Hạo Nhiên xong, muốn một lần trúng thưởng.

Như vậy là có thể thỏa mãn nguyện vọng của gia gia, cho gia gia bế chắt trai.

Nhưng mà sáng nay lúc thức dậy, nàng lại phát hiện 'ngày ấy' của tháng này tới rồi.

Nói cách khác, cơ hội trúng giải thưởng lớn cũng đã không còn.

Bỏ thể diện làm nữ nhân xấu xa một lần, kết quả là lại làm không công.

Gia gia thúc giục nhanh chóng tổ chức hôn sự, một mực muốn nàng đính hôn với Yến Quy Sơn.

Đối với chuyện này, Đường Băng Vân chắc chắn không muốn đáp ứng.

Nhưng mà tuổi tác của gia gia đã cao, do chuyện hôn sự mà gần đây nàng và gia gia liên tục cãi nhau.

Đường Băng Vân thật sự sợ một ngày nào đó, gia gia sẽ bị mình làm tức giận đến mức bộc phát bệnh nặng.

Việc đính hôn với Yến Quy Sơn là không thể nào.

Trước mắt Vương Hạo Nhiên cũng không thích hợp làm ứng cử viên đính hôn thay thế.

Đường Băng Vân buồn muốn chết.

Đúng vào lúc này.

Đường lão đột ngột vô cùng lo lắng từ bên ngoài trở về.

"Gia gia, không phải là người bị bệnh không thể đi lại sao, sao giờ lại chạy như bay vậy?" Đường Băng Vân tinh nghịch hỏi.

Y @@@

Chương 171: Có Người Vui Có Người Buồn

"Quy Sơn xảy ra một chút chuyện, ta mới từ bệnh viện trở về."

Đường lão không đoái hoài đến việc giả bệnh nữa, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Yến Quy Sơn vào bệnh viện, có chuyện gì sao?" Đường Băng Vân có chút kinh dị.

"Trước đó người cho ta xem một cái video, nữ nhân kia có lão công là Thẩm Khang, không biết sao mà hắn đã biết lão bà hắn vượt rào, dưới cơn nóng giận tìm một đám lưu manh của thể lực ngầm bắt Yến Quy Sơn trói lại, mang Yến Quy Sơn tới một nhà máy." Đường lão vừa than vừa nói:

"Nhưng mà Quy Sơn cũng rất dũng mãnh, một người quật ngã chừng trăm người, nhưng không may bản thân cũng bị thương."

"Bị thương rất nặng sao?" Đường Băng Vân hỏi tiếp.

"Không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà..." Bộ dáng Đường lão nửa muốn nói nửa thôi.

"Nhưng mà cái gì?" Đường Băng Vân tiếp tục hỏi.

"Nhưng mà một số chỗ yếu ớt phải chịu vết thương nghiêm trọng." Sắc mặt Đường lão cổ quái.

"Chỗ nào?" Đường Băng Vân nghe không hiểu.

"Chính là... Chính là chỗ kia." Đường lão ở trước mặt tôn nữ cũng

khó mà nói thẳng, bởi vậy ánh mắt rất kỳ dị.

Đường Băng Vân cũng không phải bé gái, chỉ nghe là đã hiểu.

Đầu tiên là nàng giật mình, tiếp đó vô cùng vui vẻ.

"Gia gia, vậy chuyện đính hôn?"

"Hôn sự cứ tùy con vậy." Đường lão lắc đầu thờ dãi.

Hắn hi vọng tôn nữ tìm được một người có thể dựa vào, nhưng tương tự hắn cũng muốn ôm chặt trai.

Hiện tại Yên Quy Sơn đã mất đi năng lực về phương diện kia.

Tôn nữ của mình gả cho hắn chẳng phải là sẽ thủ tiết cả đời vì hắn ta sao?

Dù hắn có là một lão hồ đồ cũng sẽ không đẩy Đường Băng Vân vào hố lửa như vậy.

Huống hồ, việc này cũng đáng đời Yên Quy Sơn.

Ai bảo hắn động đến lão bà của người khác?

Hiện tại thi tốt rồi, cả một đời có thể thanh tâm quả dục.

—

Trong cục cảnh sát.

Trong căn phòng họp nào đó.

Lãnh đạo ngồi ở vị trí lớn nhất của bàn hội nghị khen thưởng Lăng Đao Nhã:

"Tiểu Lăng, chuyện này người làm quá xuất sắc, đám Quạ Đen chính là phần tử ác tính ngoài vòng luật pháp của thành phố Thanh Linh, trước đó chúng ta nhiều lần xuất kích đều không tìm được chứng cứ có tính xác thực, lần này rất tốt, một mẻ hốt gọn toàn bộ, sau này thành phố Thanh Linh sẽ thanh tịnh hơn hẳn, người có công rất lớn!"

"Cảm ơn lãnh đạo đã khích lệ, đây đều là chuyện ta phải làm!" Lăng Đoan Nhã hăng hái.

Nàng đã nhậm chức được mấy năm, vẫn là lần đầu được tởa sáng như vậy.

"Nói đến việc này, chủ yếu là ta nhận được tố cáo, nếu không thì chuyện vậy bắt cũng sẽ không thuận lợi như vậy." Sau khi Lăng Đoan Nhã vui sướng nhớ đến một chuyện khác.

Vừa nói, trong đầu của nàng không kiềm nổi hiện ra một khuôn mặt nam sinh tuấn lãng.

【 Đỉnh, độ hảo cảm của nữ chính Lăng Đoan Nhã đối với kí chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 35. (Hết sức thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên mới tắm rửa xong, bỗng nhiên nhận được thông báo của hệ thống, có hơi khó hiểu.

"Dựa theo trình tự quy định thì nhất định phải cấp tiền thưởng cho người tố cáo kia, mặt khác, Tiểu Lăng người có thể trao đổi một chút, nếu như đối phương nguyện ý thì có thể liên hợp lâu dài với chúng ta, làm một người đưa tin." Lãnh đạo nói.

"Được rồi, ngày mai ta sẽ mang theo tiền thưởng đi tìm hắn, xem ý

tử của hắn như thế nào." Lăng Đoan Nhã gật đầu.

—

Trong một căn hộ bình thường với hai phòng ngủ và một phòng khách.

Một nhà ba người Dương Tĩnh Uyển ngồi ở trên ghế sofa xem TV.

"Tĩnh Uyển, sao ngươi lại không nghe lời của mẫu thân chứ? Chỉ là nói chuyện mấy câu thôi mà, ngươi nên nói một chút chuyện với Vương thiếu gia, chẳng nhẽ cứ để cho công trình của phụ thân ngươi mau chóng bị thua lỗ sao?" Lý Mạn Lệ tận tình khuyên van nữ nhi.

"Tĩnh Uyển, ngươi phải giúp ba ba một chút, những công nhân dưới tay của ba ba đều đang chờ khởi công đó, nếu như không khởi công thì mọi người đều không có cơm ăn. Chỉ cần ngươi đi nói một tiếng với Vương thiếu gia kia là công trình có thể khởi công rồi. Dù sao Vương thiếu gia cũng đã nói qua, có chuyện gì có thể tìm hắn giúp đỡ, cơ hội tốt như vậy, ngàn vạn đừng lãng phí."

Dương Thái cũng thuyết phục.

Điện kiện kinh tế trong nhà thật sự không tốt, trụ cột trong nhà như Dương Thái tất nhiên phải gấp rút thay đổi tình trạng kinh tế trong nhà.

Đội thi công bên ngoài bây giờ có rất nhiều, cạnh tranh cũng khá quyết liệt, nếu như không có người đầu tư.

Căn bản đừng mong là sẽ tiếp tục được nhận công trình.

Hiện tại có cơ hội tốt bày ra trước mắt, nói gì thì gì cũng phải tranh thủ một chút.

"Phụ thân, mẫu thân, lẽ nào các ngươi thật sự cho là trên đời này có

bữa cơm trưa miễn phí sao? Ta cũng chỉ mới quen biết hắn, sao người ta lại vô duyên vô cớ phải giúp chúng ta?" Mặt mũi Dương Tĩnh Uyên tràn đầy vẻ không tình nguyện, cũng phân tích:

"Nếu như ta tìm hắn nhờ giúp đỡ, vậy tất nhiên ta cũng phải trả một cái giá tương ứng, ta ngoại trừ có dung mạo xinh đẹp còn có giá trị gì để hắn nhìn trúng, chẳng lẽ các người còn không hiểu sao?"

"Người có thể cho một chút ngon ngọt nhất định, đâu có yêu cầu người chi trả cái gì, hơn nữa đáng đáp Vương thiếu gia kia lại đẹp trai như vậy, coi như là người bị chiếm chút tiện nghi thì cũng đâu thua thiệt quá, lỡ như thấy không thích hợp, đến lúc đó người có thể từ chối mà." Lý Mạn Lệ nói.

"Ta rất hoài nghi là đến cùng chúng ta có phải là ruột thịt hay không, nào có mẫu thân nào bảo nữ nhi của mình đi làm loại chuyện này." Dương Tĩnh Uyên hơi giận nói.

"Mẫu thân làm như vậy cũng là vì tốt cho người, không thể để Tô Lăng hủy cả một đời của người, thừa dịp hiện tại Vương thiếu gia còn coi trọng người, người hi sinh một chút nhan sắc để kiếm chỗ tốt, đối với tương lai của người vô cùng hữu ích." Lý Mạn Lệ gạt giây.

"Nhưng suy cho cùng thì ta cũng là người đã kết hôn." Dương Tĩnh Uyên thở dài.

"Người nói lời ngốc nghếch gì vậy? Người có kết hôn hay không cũng đều như nhau, đừng cho là ta không biết, tuy là người đã kết hôn được gần một năm, nhưng vẫn luôn không ngủ chung với tên phé vật kia." Lý Mạn Lệ tiếp tục:

"Người căn bản không coi hắn là lão công, hà tất còn để ý nhiều như vậy?"

v @@@

Chương 172: Chiến Thần Muốn Tình Yêu Thuần Túy

F"Thế nhưng trên danh nghĩa chúng ta vẫn là phu thê."

Tính cách của Dương Tĩnh Uyển thiên hướng bảo thủ, không qua được một cửa ải trong lòng kia, không thể coi mình như một nữ nhân còn độc thân, không cố kỵ mà tiếp xúc một cách bất thường với người đàn ông khác.

"Sao ta lại sinh ra một nữ nhi ngọc như vậy chứ." Lý Mạn Lệ tức giận tới mức tự đánh vào đùi mình.

Lúc hai người đang cãi nhau.

Cửa chính vang lên tiếng khép mở.

Tô Lãng đã trở về.

"Các người đang nói gì vậy?"

Tô Lãng nhìn thấy cả đám ba người họ đều mặt đỏ tới mang tai, giống như đang tranh cãi, thế là nhin không được hiếu kỳ hỏi.

"Không. . . Không có gì." Ánh mắt Dương Tĩnh Uyển có chút tránh né.

"Ui, thì ra là đại nhân vật của nhà chúng ta đã trở về."

Lý Mạn Lệ trêu chọc:

"Không phải người nói là có thể mời Mã Hồng Thắng tới đây sao? Vậy hắn đâu rồi? Hắn đang ở nơi nào?"

Nghe nói như thế.

Trên mặt Tô Lãng hiện ra chút phiền muộn, rồi thản nhiên nói:

"Ta tới bệnh viện để xem, Mã Hồng Thắng còn chưa tỉnh, tạm thời không thể kêu hắn đến đây."

【 Đỉnh, kí chủ điều khiển ở phía sau, phá hoại cơ hội thể hiện của nhân vật chính Tô Lãng đối với một nhà Dương Tĩnh Uyển, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lãng -15, hào quang phản phái của kí chủ +15! 】

"Lý do của người cũng thật nhiều, nói dối mà làm như là thật vậy." Lý Mạn Lệ khinh thường.

"Mẫu thân, ngày mai ta sẽ đi thêm một lần nữa, chuyện công trình của ba ba ta nhất định sẽ hỗ trợ giải quyết."

"Bớt khoát lác đi, nhanh nấu ăn đi, chúng ta đã đói rồi!"

Lý Mạn Lệ ác thanh ác khí thúc giục.

Nhìn thấy thần tình của Lý Mạn Lệ, Tô Lãng cũng lười cãi cọ, trực tiếp đi vào phòng bếp nấu cơm.

Dù sao chỉ cần khi Mã Hồng Thắng vừa tỉnh, giới thiệu mối quan hệ, sau đó đầu tư vào công trình và bày sự thật ở trước mắt của Lý Mạn Lệ.

Đến lúc đó, Lý Mạn Lệ sẽ tự nhiên ngậm miệng.

Nghĩ như vậy, Tô Lãng không nói tiếng nào đã chạy vào phòng bếp nấu ăn.

"Tĩnh Uyển, người cũng thấy rồi đó, không tính đến sự vô dụng, tên Tô Lãng này còn thích khoác lác như thế." Lý Mạn Lệ hạ giọng nói với nữ nhi.

"Người nên tranh thủ thời gian ngẫm lại về đường đi sau này."

"Đội công trình của phụ thân người sắp giải tán rồi, nhưng nếu giải tán thì phụ thân người sẽ mắc nợ rất nhiều, nếu như không lấy được công trình, đến lúc đó có khả năng ngay cả khu nhà này cũng phải bán đi để trả nợ, nếu như người không muốn ngủ ngoài đường thì hãy suy nghĩ thật kỹ về đề nghị của mẫu thân."

Dứt lời, Lý Mạn Lệ cũng ngậm miệng, muốn để nữ nhi yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Dương Tĩnh Uyển yên lặng không nói, trong đầu rối bời.

Trong bất tri bất giác, Tô Lãng đã nấu cơm xong.

Người một nhà bắt đầu ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Dương Tĩnh Uyển không yên lòng, bới loạn phần cơm lên rồi không ăn nữa.

Trở về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Cuối cùng Dương Tĩnh Uyển vẫn cầm điện thoại lên, tìm tới số của Vương Hạo Nhiên, chuẩn bị gọi điện thoại.

"Lão bà ơi?"

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tô Lãng.

Dương Tĩnh Uyển bị hù dọa làm rớt điện thoại trên mặt đất.

Vội vàng nhặt điện thoại lên, nàng mở cửa ra, không nhin được nói:

"Người gõ cửa không được sao, có chuyện gì?"

"Ta thấy người hình như ăn không ngon miệng, không thoải mái chỗ nào sao?" Tô Lãng một mặt nhu tình mà hỏi.

"Đang giảm cân, không muốn ăn mà thôi." Dương Tĩnh Uyển thuận miệng tạo một cái cớ.

"Lão bà, vóc dáng của người đã rất hoàn mỹ, không cần giảm cân đâu, người nên xuống dưới ăn nhiều thêm một chút đi." Tô Lãng tận tình nói.

"Ta nói người có hiểu hay không, ta nói không ăn là không ăn." Dương Tĩnh Uyển có chút nôn nóng, chỉ muốn đuổi Tô Lãng đi, vì vậy nói:

"Hiện tại ta muốn tắm rửa, người còn không đi?"

"Ta đi liền." Tô Lãng gật đầu, thành thành thật thật đi xuống lầu.

Đối với chuyện này, hấn cũng không tức giận.

Bởi vì hấn muốn để nàng thấy hấn là người khoan dung và là người sẽ luôn bảo vệ nàng.

Một năm kia.

Lúc hấn mười hai tuổi.

Nàng chỉ mới tám tuổi.

Hắn lưu lạc ở đầu đường, sắp chết đói.

Nàng hiền lành cho hắn một miếng cơm.

Hắn sống sót.

Sau mười hai năm, hắn trở thành chiến thần, uy danh hiển hách.

Tiếp đó hắn lại lựa chọn thời gian này để lui về ở ẩn.

Hắn không có quên ân huệ một bữa cơm năm đó.

Hắn quay trở về.

Trở về tìm nàng.

Tuy là nàng không nhớ đã từng đưa một chén cơm cho một tên ăn mày.

Nhưng mà hắn nhớ là đủ rồi.

Hắn tìm tới nàng.

Đồng thời để một thủ hạ giả dạng thầy bói lừa gạt phụ mẫu của Dương Tĩnh Uyên.

Để Dương Tĩnh Uyên gả cho hắn.

Ích kỷ ư?

Không.

Hắn thấy mình là nam nhân ưu tú nhất thế gian.

Nàng gả cho hắn sẽ hạnh phúc, đây cũng kết quả tốt nhất cho nàng.

Hắn muốn bảo vệ nàng, một đời một kiếp bảo vệ nàng.

Nhưng mà hắn cũng không muốn để lộ thân phận.

Bởi vì hắn không muốn trong tình cảm của nàng lẫn lộn nhân tố của lợi ích.

Hắn muốn một tình yêu thuần túy.

Bởi vậy hắn muốn dùng thân phận người thường để được nàng thích.

Trong thời gian một năm, không ít lần Tô Lăng đã bị người của Dương gia làm cho tức giận, nhưng hắn vẫn yên lặng chịu đựng lấy, che giấu bản thân.

Hắn muốn dùng tình yêu của mình khiến Dương Tĩnh Uyển cảm động.

Nhưng mà gần đây sự nghiệp của Dương Thái có chút vấn đề, thêm nữa là Lý Mạn Lệ hay châm chọc khiêu khích.

Cho nên Tô Lăng mới quyết định phá lệ vận dụng quan hệ của mình để giúp đỡ Dương Thái một chút.

Vì thế mới có chuyện tiệc rượu.

Nhưng nào biết ở tiệc rượu, còn chưa thấy Mã Hồng Thắng, Mã Hồng Thắng lại đột ngột té xỉu.

Nhưng như vậy cũng không sao.

Chỉ là thời gian chờ đợi hơi lâu một chút mà thôi.

Sau khi Tô Lăng rời đi.

Dương Tĩnh Uyển lập tức bấm điện thoại gọi cho Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà âm thanh chờ mới vang lên mấy lần đã bị đối phương ngắt mất.

Dương Tĩnh Uyển cũng không dám tiếp tục gọi lại.

Nghe nói những người có tiền về đêm đều sống rất khoái lạc.

Chắc hẳn Vương Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ, giờ này không chừng là đang làm đại sự.

Tạm thời bỏ đi mấy suy nghĩ này, Dương Tĩnh Uyển cầm quần áo lên đi vào phòng tắm tắm rửa.

Nàng nhìn mình trong gương gần như hoàn mỹ, nhịn không được than rồi tức giận.

Vì sao điều kiện của mình tốt như vậy lại có số khổ như thế, gả cho loại người như Tô Lăng?

M @@@

Chương 173: Phóng dây dài câu con cá lớn (1)

Sau khi tắm xong, Dương Tĩnh Uyển trở lại trên giường, một bên chơi điện thoại, một bên chờ Vương Hạo Nhiên gọi lại.

Thời gian lặng yên mà qua, Dương Tĩnh Uyển đã mệt rã rời.

Lúc này, điện thoại bỗng nhiên chấn động.

Dương Tĩnh Uyển tỉnh táo lại, xem xét quả nhiên là Vương Hạo Nhiên gọi lại.

Nhưng mà sao lại lâu như vậy chứ?

Vương thiếu gia này làm đại sự lâu như vậy, cũng khoa trương quá rồi đó...

Phi, ta đang nghĩ vớ vẩn gì vậy chứ.

Dương Tĩnh Uyển mau chóng bỏ đi ý niệm kỳ quái trong đầu, kết nối cuộc gọi.

"Nhanh như vậy đã gọi điện thoại cho ta rồi?"

Lời nói Vương Hạo Nhiên mang theo cảm giác ý vị thâm trường.

Dương Tĩnh Uyển nghe thấy thì cực kỳ ngỡ ngàng, sau khi hít sâu một hơi, vẫn mặt dày nói:

"Hôm nay không phải người đã nói là nếu ta cần giúp đỡ gì thì có thể tìm người sao? Phụ thân ta có một đội công trình, muốn nhận công trình làm một lần, cho nên muốn hỏi người một chút, có thể giới thiệu người liên quan tới ngành này hay không?"

"Đương nhiên là có rồi, chỉ là không tiện nói chuyện trong điện thoại, chúng ta ra ngoài gặp mặt đi."

Nghe thấy lời này của Vương Hạo Nhiên, Dương Tĩnh Uyển lập tức

lộ ra vẻ do dự, dò hỏi:

"Vậy chúng ta gặp mặt ở đâu?"

Nàng đã quyết định, nếu như Vương Hạo Nhiên chọn chỗ khách sạn gì đó để gặp mặt, nàng tuyệt đối sẽ không đi.

"Người biết trường trung học Thủy Trạch không? Trưa mai lúc 1 giờ, chúng ta sẽ gặp mặt ở chỗ đó."

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, lòng nghi ngờ của Dương Tĩnh Uyên giảm đi, lập tức đáp ứng.

"Được, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai gặp."

Buổi chiều, ánh nắng tươi sáng.

Chính như tâm trạng của Đường Băng Vân.

Đường Băng Vân tranh thủ thời gian rảnh sau giờ Ngọ, lái xe ở ngoài hóng mát.

Đi vòng quanh, lơ đãng liền đi tới cổng ra vào trung học Thủy Trạch.

Đường Băng Vân nội tâm xoắn xuýt.

Tới đều tới rồi mà?

Có nên tìm hấn ra nói chuyện hay không đây?

Hay là không nên, gặp mặt ta lại nên nói điều gì?

Không biết hấn có phát hiện chuyện đêm đó hay không?

Nếu như hấn nếu phát hiện, vậy ta làm thế nào để đối mặt với hấn?

Thôi, vẫn là tìm cơ hội thích hợp rồi mới cùng hắn nói những chuyện này.

Đường Băng Vân thu hồi ý niệm hỗn loạn trong đầu, chuẩn bị lái xe rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn trông thấy Vương Hạo Nhiên từ cổng trường đi ra.

Hắn hình như đang chờ lấy người nào đó.

Đường Băng Vân lái xe dừng ở chỗ xa, đứng xa xa nhìn Vương Hạo Nhiên.

Có lẽ đã qua khoảng một phút, chỉ thấy một chiếc xe taxi dừng lại ở cổng trường.

Một mỹ nữ vóc người mỹ lệ từ trên xe bước xuống.

Mỹ nữ này dĩ nhiên là Dương Tĩnh Uyển.

“Vương thiếu, xin chào.”

Dương Tĩnh Uyển cười mỉm, chào hỏi Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên không lập tức đáp lời, mà theo bản năng quan sát nàng một chút.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ váy dài màu tím nhạt, dưới chân đi giày cao gót, tóc dài phát phới, trên mặt được trang điểm kỹ càng.

Nhìn xinh đẹp không gì sánh được.

Ánh mắt Dương Tĩnh Uyển trốn tránh, không dám nhìn tới Vương Hạo Nhiên.

Nàng vốn định không trang điểm mà tới, có điều trước lúc đi ra ngoài, bị Lý Mạn Lệ thấy được, kéo lấy nàng trang điểm, tiếp đó giúp nàng chọn quần áo thật phù hợp.

Sau khi thay trang phục, so với tiệc rượu ngày đó còn chói sáng hơn.

“Bên kia có một tiệm trà sữa, chúng ta qua bên kia ngồi một chút đi.” Thu hồi ánh mắt quan sát, Vương Hạo Nhiên chỉ vào xa xa bằng hiệu một tiệm trà sữa nói.

“Ừ.”

Dương Tĩnh Uyên gật đầu.

Hai người tới tiệm trà sữa.

Vương Hạo Nhiên dựa theo thói quen bình thường, gọi một trà sữa ly uyên ương, rồi nhìn sang Dương Tĩnh Uyên:

“Người uống gì?”

“Tùy tiện.”

“Vậy thì hai ly trà sữa uyên ương.” Vương Hạo Nhiên thuận miệng nói.

Dương Tĩnh Uyên cảm thấy uống gì cũng không sao, tất nhiên cũng không phản đối.

Hai người ngồi xuống chỗ trống trong tiệm trà sữa.

Chung quanh là từng đôi thiếu niên thiếu nữ, tương đối ngây ngô.

Trông bộ dáng bọn họ rõ ràng đều vẫn còn là học sinh.

Dương Tĩnh Uyên chỉ cảm thấy mình có chút không phù hợp ở đây.

Bốn phía có không ít ánh mắt kỳ dị đang quan sát nàng.

Dương Tĩnh Uyên có chút câu nệ.

Trong lúc đợi trà sữa, nàng cũng không nói chuyện, cứ như vậy một mực cúi đầu trầm mặc.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên cũng không mở miệng.

Dương Tĩnh tới để xin hãn hỗ trợ.

Không lý nào bảo mình mở miệng trước, nếu nàng không nói, vậy thì cứ dứt khoát để vậy đi.

Vương Hạo Nhiên ngược lại muốn xem xem Dương Tĩnh Uyên có thể nhịn bao lâu.

Rất nhanh, trà sữa đã xong.

Vương Hạo Nhiên uống hết nửa cốc trà sữa, Dương Tĩnh Uyên lúc này mới nhịn không được mở miệng nói:

“Vương thiếu, chuyện công trình, người có thể giúp đỡ được không?”

“Cắt kỹ cái này.”

Vương Hạo Nhiên đưa danh thiếp được chuẩn bị xong ra.

“Đây là?” Dương Tĩnh Uyên ngạc nhiên hỏi.

“Danh thiếp của một người phụ trách bên phát triển bất động sản, bảo cha người cầm danh thiếp này đi tìm hãn, người phụ trách kia tự nhiên sẽ an bài cho cha người một công trình.”

Tần Khai chính là nhà buôn bắt động sản lớn nhất Thanh Linh, trong tay có nhiều đất dự định khai thác xây dựng.

Nói xong với Dương Tĩnh Uyển, Vương Hạo Nhiên không chút khách khí đi tìm Tần Khai giúp đỡ.

Tần Vận Hàn với Vương Hạo Nhiên là muốn gì được đó, Tần Khai chỉ có một nữ nhi, tương lai tài phú chắc chắn sẽ lưu lại cho Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn cũng đã là của hắn, tài phú của Tần Vận Hàn dĩ nhiên chính là Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không khách khí với Tần Khai.

Đương nhiên, Tần Khai trước mắt chỉ mới mơ hồ biết nữ nhi và Vương Hạo Nhiên rất thân cận, còn chưa biết việc hai người đã phát triển đến mức nào.

Bằng không, Tần Khai đoán chừng cũng không có sắc mặt tốt cho Vương Hạo Nhiên nhìn.

Đối với sự dứt khoát của Vương Hạo Nhiên, Dương Tĩnh Uyển cảm thấy vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng có chút khẩn trương.

“Cảm tạ Vương thiếu, cảm tạ...”

“Nếu người chờ ở đây không thấy tự nhiên, bây giờ người có thể đi.” Vương Hạo Nhiên nói.

“Cứ như vậy mà đi?” Dương Tĩnh Uyển cảm thấy mình đã nghe lầm.

“Bằng không thì người còn muốn ta làm thế nào với người?” Vương Hạo Nhiên nghiêng ngẫm nhìn Dương Tĩnh Uyển.

Chuyện công trình dù hấn không giải quyết, Tô Lãng chắc chắn vẫn sẽ đứng ra tìm người hỗ trợ.

Hấn đương nhiên không thể đưa cơ hội này cho Tô Lãng, cho Tô Lãng đi thể hiện.

I @@@

Chương 174: Phóng dây dài câu con cá lớn (2)

AVề việc mượn chuyện này bức bách Dương Tĩnh Uyển, Vương Hạo Nhiên không phải không nghĩ tới.

Có điều, hấn sợ sẽ khiến Dương Tĩnh Uyển phản ứng quá khích, từ đó tức giận rời đi, khiến chiến thần vô lại Tô Lãng có cơ hội lợi dụng.

Đã như vậy, còn không bằng dứt khoát giúp Dương Tĩnh Uyển một tay.

“Cám ơn người, nhân tình này ta sẽ nhớ.” Dương Tĩnh Uyển chân thành nói.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tĩnh Uyển đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 20. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

【 Đính, tức chủ cướp tay trên của nhân vật chính Tô Lăng, trợ giúp phụ thân nữ chính Dương Tĩnh Uyển giải quyết khủng hoảng kinh tế, thu được 200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lăng -10, hào quang phản phái của túc chủ +10!】

Nhận được thông báo của hệ thống, tâm thần Vương Hạo Nhiên khẽ động.

Quả nhiên, tâm địa nữ chính bình thường đều tương đối hiền lành, đối tốt với nàng mà không xin hồi báo, nàng khẳng định sẽ đáp lại.

Một cái công trình liền nhận được 10 điểm độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển, còn nhận được điểm phản phái.

Chuyện làm ăn này vẫn có lời.

Hơn nữa quan trọng hơn chính là mình đã có một sự khởi đầu tốt đẹp với Dương Tĩnh Uyển, như vậy lòng phòng bị của Dương Tĩnh Uyển sẽ bớt đi rất nhiều, sau đó nếu muốn tiếp xúc nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đây gọi là, thả dây dài câu con cá lớn.

“Nếu như người muốn ta hỗ trợ cái gì, chỉ cần ta đủ khả năng, ta cũng sẽ giúp cho người.” Dương Tĩnh Uyển cảm thấy không công nhận ơn của Vương Hạo Nhiên có chút xấu hổ, thế là nói.

“Người đang làm việc gì?” Vương Hạo Nhiên nhân lúc này hỏi thăm một chút.

“Ta làm ở bất động sản Tần thị, một nhân viên bán nhà phổ thông.” Dương Tĩnh Uyển có chút tự ti, nhỏ giọng đáp lại một tiếng.

Nhân viên bán nhà?

Chức vị này thường rất dễ bị khinh bỉ, bị khi dễ.

Dựa theo thể chất dễ dàng đưa tới phiền phức của nữ chính, chức vị này của Dương Tĩnh Uyên tất sẽ phát động ra một vài kịch bản.

Xem ra cần làm gì đó cho chuyện này.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên thoáng qua suy nghĩ, sau đó mới đáp lại lời khi trước của Dương Tĩnh Uyên:

“Nếu như ngày nào đó ta muốn mua nhà, người giúp ta giới thiệu một tòa nhà chất lượng tốt một chút, vậy cũng tính là báo đáp.”

Dương Tĩnh Uyên khẽ giật mình.

Đến chỗ mình mua nhà? Đây hình như không tính là mình giúp đỡ hắn.

Mà ngược lại là hắn giúp đỡ mình.

Nếu như bán được một nhà, Dương Tĩnh Uyên có thể nhận được rất nhiều tiền hoa hồng qua việc bán.

“Hôm nay ta xin nghỉ phép, chiều còn phải đến công ty đi làm.” Sau khi lấy lại tinh thần, Dương Tĩnh Uyên mím môi một cái, bỗng nhiên nói.

“Vậy người đi đi.” Vương Hạo Nhiên cũng không giữ lại.

“Ừm.”

Dương Tĩnh Uyên mỉm cười gật đầu với Vương Hạo Nhiên, tiếp đó cầm lấy cốc trà sữa uyên ương mình chưa động tới rồi rời đi, ở trước cửa ra vào của tiệm trà sữa chặn một chiếc taxi.

Cầm cốc trà sữa ấm nóng, nàng ngồi vào trong xe taxi.

Nàng có chút kích động, đồng thời cũng thấy may mắn.

Trước khi đến nàng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện lần này thế mà thuận lợi như vậy.

Nàng lấy điện thoại di động ra, không kịp chờ đợi muốn chia sẻ cho cha mẹ thông tin tốt này.

Rời khỏi tiệm trà sữa rồi, Vương Hạo Nhiên chuẩn bị trở về trường học.

Lúc này.

Trong một chiếc xe của cảnh sát bỗng nhiên dừng lại trước cổng.

Trên xe một mỹ nữ tư thế hiên ngang đi xuống.

Ngoại trừ Lăng Đoan Nhã, thì có thể là người phương nào?

“Thế mà lại nhìn thấy người ở đây, ta đang muốn tìm người đây.” Lăng Đoan Nhã cười nói với Vương Hạo Nhiên.

“Tìm ta làm cái gì, ta cũng không phạm tội.” Vương Hạo Nhiên trêu chọc.

“Lúc trước không phải người đã gọi một cuộc điện thoại tố cáo sao? Bởi cuộc gọi đó nên chúng ta bên này đã thành công bắt được một đám phạm tội.” Nói xong, Lăng Đoan Nhã từ trên xe lấy ra một hộp vật phẩm hình chữ nhật nhỏ bọc bằng giấy vàng:

“Đây là tiền thưởng từ việc tố cáo, tổng cộng là 5 vạn, là người nên được.”

“Còn có tiền thưởng cơ à?” Vương Hạo Nhiên hớn hờ nhận.

“Đúng, chúng ta bên này còn định kết hợp với đài truyền hình làm một cuộc phỏng vấn với người vấn, tạo tấm gương cho công chúng, người có muốn xuất hiện trước ống kính không?”

“Vấn là thôi đi, ta cũng không muốn nổi danh.” Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

“Nếu người đã không muốn, ta cũng không miễn cưỡng người.”

“Chân của người thế nào?”

Vương Hạo Nhiên nhớ tới gì đó, ánh mắt liếc tới đôi chân dài của Lăng Đoan Nhã.

Đoạn thời gian trước hẳn có đưa được liệu đã phối cho Lăng Đoan Nhã, không biết Lăng Đoan Nhã có dùng theo dặn dò của mình hay không.

“Dùng thuốc người rồi cảm giác tốt hơn nhiều, nhắc đến việc này ta nên cảm ơn người hẳn hoi, chờ ngày nào ta và người đều có thời gian rảnh, ta nhất định mời người ăn cơm!” Lăng Đoan Nhã giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Vương Hạo Nhiên, tùy tiện nói.

“Được, ta chờ người mời.”

“Ta còn có việc bận, đi trước nhé.” Lăng Đoan Nhã cười mở cườì, về lại xe, nhanh chóng rời đi.

Lăng Đoan Nhã vừa đi, Đường Băng Vũ liền đánh eo thon từ đối diện đường cái đi tới.

“Đường a di, sao người lại tới đây?”

Vương Hạo Nhiên ngoài mặt vẫn giả bộ như cái gì cũng chưa phát sinh.

“Buổi trưa nhàn rỗi không có việc gì nên tùy tiện đi loanh quanh ở bên ngoài, đi ngang qua đây vừa vặn nhìn thấy người, nên đến chào hỏi.” Đường Băng Vân lạnh nhạt nói.

Trên thực tế, nàng vốn không có ý định tới gặp Vương Hạo Nhiên, nhưng vừa rồi nàng vụng trộm nhìn thấy lần lượt có hai mỹ nữ vừa nói vừa cười với Vương Hạo Nhiên.

Tên tiểu tử hư hỏng này cả ngày bị nhiều mỹ nữ vây quanh như vậy.

Nếu mình không qua lại ở trước mặt hắn, không chừng hắn liền quên ta đi.

Nghĩ như vậy, Đường Băng Vân không nén được tâm tư bước tới.

“Ta ngày đó vừa tỉnh dậy đã ở trên giường, đầu mê man, trên thân còn có chút khó chịu, đến cùng là thế nào?” Vương Hạo Nhiên nói xa nói gần.

Ánh mắt Đường Băng Vân thoáng qua thần sắc hốt hoảng, nhưng rất nhanh đã bị nàng tiếp tục che giấu.

“Người còn không biết xấu hổ nói, tửu lượng của người thật đúng là quá kém, uống một chút rượu đồ đã say, chết sống thế nào gọi cũng không tỉnh, ta cũng không thể để người ngủ ở bàn ăn đúng không?”

Có bao nhiêu đăng hết, chỉ cần các đại thần đẩy kim phiếu cho lên top :)

s @@@

Chương 175: Không khoác lác thì sẽ chết sao?

“Cho nên sau đó ta chỉ có thể đưa người từ phòng ăn tầng 1 sang phòng ở tầng 2, thực sự là mệt chết ta, eo của ta suýt chút nữa đã bị mệt đến đứt hơi.”

Đường Băng Vân tràn đầy oán giận nói.

Lời này, xem như nửa thật nửa giả.

Nhưng mà Đường Băng Vân cảm thấy Vương Hạo Nhiên hẳn là nghe không hiểu ý tại ngôn ngoại.

“Thì ra là như thế.”

Vương Hạo Nhiên giả vờ bưng tỉnh, tiếp đó lại nghi vấn hỏi:

“Vậy sao không thấy ga giường?”

“Người không phải uống say sao? Nôn làm bẩn cả ga giường, nên ta liền đem ga giường đi ném vào trong thùng rác.” Đường Băng Vân giải thích.

Vương Hạo Nhiên “A” Một tiếng, bày tỏ mình đã biết, không còn nghi vấn.

Trên thực tế, hẳn hầu như đều đoán được.

Hắn căn bản không phải uống say, cũng sẽ không thể nôn.

Nhưng mà việc ga giường ô uế, được Đường Băng Vân cầm đi, đây chắc có lẽ là sự thật.

Đêm.

Tô Lãng với tâm trạng vui thích trở về nhà.

Trong nhà đen kịt một màu, không có một ai.

Người một nhà Dương Tĩnh Uyển hình như còn chưa có trở lại.

Tô Lãng cũng không gấp, ngồi ở trên ghế sofa xem TV, chuẩn bị chờ bọn họ trở về.

Mã Hoàn Thắng đã tỉnh lại.

Mặc dù vẫn đang nằm viện, đang an dưỡng, nhưng ý thức đã hoàn toàn khôi phục.

Tô Lãng có được nhân mạch từ chỗ Mã Hoàn Thắng.

Chuyện công trình đã làm xong.

Tô Lãng tính toán đợi sau khi Dương Tĩnh Uyển bọn họ trở về, sẽ cho họ một kinh hỉ to lớn.

.....

“Tĩnh Uyển, người thấy ta nói không sai chứ, bảo người đi một chuyến thôi, người xem xem, bây giờ đi một chuyến liền lập tức xong chuyện công trình, hơn nữa người còn không bị chiếm tiện nghi gì.” Lý Mạn Lệ tâm tình rất tốt.

“Ta cũng rất bất ngờ, ta còn tưởng rằng hắn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng gì đâu.” Dương Tĩnh Uyển vui mừng nói.

“Theo ta thấy Vương thiếu kia không phải như mấy loại phú nhị đại

hoa tâm kia, hẳn là thật tâm có ý đối với người, cho nên mới khách khách khí khí với người như vậy, người cần phải nắm chắc cơ hội này, nếu là thật thì sẽ có khả năng ở bên Vương thiếu.

Không chừng tương lai người sẽ có cơ hội bước vào hào môn, đây là chuyện tốt biết bao, phụ thân mẫu thân cũng có thể theo cùng hưởng phúc!”

Lý Mạn Lệ đắc ý hi vọng.

“Mẹ, người chớ có nói hươu nói vượn, ta cùng lắm chỉ là một người kết hôn lần hai, dạng như ta có thể gả vào hào môn sao?” Dương Tĩnh Uyên buồn bực.

“Mặc dù là kết hôn lần hai, nhưng người và Tô Lăng chỉ có cái tiếng vợ chồng, không có quan hệ thực chất, làm sao lại không thể gả vào hào môn?” Lý Mạn Lệ là kiểu người thuộc phái lý tưởng.

Mà Dương Tĩnh Uyên thì tương phản, là người thuộc phái hiện thực.

Quan điểm của nàng là, hào môn kết hôn đều xem trọng môn đăng hộ đối.

Điều Lý Mạn Lệ nói căn bản là chuyện không thể nào.

Hơn nữa quan trọng hơn là Dương Tĩnh Uyên chỉ cảm thấy Vương Hạo Nhiên thật đẹp trai, không có sự yêu mến và ưa thích giữa nam nữ đối với hắn.

“Hôm nay là một ngày tốt, mẹ con hai người tranh luận cái này làm gì, buổi tối chúng ta làm thêm vài món, chúc mừng một chút.”
Dương Thái hòa giải.

Đang nói chuyện, ba người đã tới bên ngoài căn hộ.

“Chuyện công trình ta làm xong rồi.”

Nhìn thấy cả nhà Dương Tĩnh Uyển trở về, Tô Lăng bình thản nói ra một tin tức.

Tiếp đó chờ đợi một nhà Dương Tĩnh Uyển lộ sự chấn kinh, thần sắc bất ngờ.

“Vẫn ngồi ở đây à, người xem xem đã mấy giờ rồi, còn không mau đi làm cơm, nhớ kỹ thêm vài món thức ăn.” Lý Mạn Lệ thu hồi nụ cười, ác khí nói với Tô Lăng.

“Suốt ngày đã không làm được chính sự, bây giờ cơm cũng không làm, người có phải không muốn ở trong cái nhà này nữa hay không?” Dương Thái cũng theo đó nói một tiếng.

“Ta làm sao lại không làm được chính sự, hôm nay ta đi tìm Mã Hồng Thắng, vấn đề công trình đã được giải quyết.” Tô Lăng cất cao giọng nhấn mạnh.

“Một ngày này, ta thấy người không khoác lác thì sẽ chết đúng không?” Lý Mạn Lệ công kích.

“Ta không khoác lác, nếu người không tin, ta có thể gọi điện thoại.” Tô Lăng lấy ra chiếc điện thoại mấy trăm đồng.

“Giả vờ đi, tiếp tục giả vờ đi!” Mặt mũi Lý Mạn Lệ tràn đầy sự khinh thường.

“Người vẫn nên ngoan ngoãn đi làm cơm đi, chuyện công trình cũng không cần đề nói miệng nhà người đâu, ta đã nhận được công trình, nếu có thể hoàn thành, ít nhất sẽ kiếm lời khoảng 1000 vạn.” Dương Thái nói.

“Cha, người từ đâu mà có được công trình lớn như vậy?” Tô Lăng truy vấn.

“Người có ý gì? Còn xem thường ta, ta làm sao lại không thể nhận đại công trình đây?”

Dương Thái không muốn nói ra chuyện Dương Tĩnh Uyển tìm Vương thiếu giúp đỡ cho Tô Lãng biết, cho nên muốn nhắm vào chuyện công trình.

Nhưng Tô Lãng lại chất vấn, Dương Thái cảm thấy như bị hấn xem thường, bởi vậy vô cùng khó chịu.

“Ta không phải có ý này.” Tô Lãng lắc đầu nói.

“Không phải ý này thì ngậm miệng, nhanh đi nấu cơm, chúng ta đói rồi.” Dương Thái thúc giục.

“Nhanh lên đi!” Lý Mạn Lệ một mặt hà khắc.

“Đi thôi, chúng ta còn chưa có ăn cơm, đã đói cả rồi.” Dương Tĩnh Uyển cũng nói theo.

Trước Tô Lãng bị Lý Mạn Lệ châm chọc khiêu khích một cách chanh chua, hấn thật sự không nhịn nổi, cho nên mới bảo Mã Hoàn Thắng tổ chức một tiệc rượu.

Mục đích đúng là muốn để lộ ra một góc của tầng băng về thân phận mình, về sau Lý Mạn Lệ sẽ khách khí với mình hơn chút.

Có điều đột nhiên Mã Hoàn Thắng té xỉu đã làm cho ý tưởng của Tô Lãng ngâm nước.

Sau đó Mã Hoàn Thắng đã tìm nhân mạch giành được một công trình, kết quả Dương Thái lại vừa tìm được công trình.

Thực đúng là uổng công làm việc.

Nghĩ nghĩ, Tô Lãng vẫn quyết định duy trì dự tính ban đầu của mình.

Tiếp tục dùng thân phận người bình thường, cùng một nhà Dương Tĩnh Uyển ở chung.

Nếu thật sự muốn trợ giúp một nhà Dương Tĩnh Uyển, vẫn nên tương trợ trong âm thầm thì tốt hơn

“Ta lập tức đi làm cơm.” Tô Lăng đáp lại một tiếng với một nhà Dương Tĩnh Uyển, lập tức chạy vào phòng bếp.

【Đinh, tức chủ phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tô Lăng thất bại thể hiện trước nữ chính Dương Tĩnh Uyển, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lăng -15, tức chủ hào quang phản phái +15!】

Vương Hạo Nhiên đang bận rộn bỗng nhận được thông báo từ hệ thống, theo bản năng dừng lại.

J @@@

Chương 176: Phiền não của Dương Tĩnh Uyển

κHắn bây giờ đang có việc, bởi vậy không có nghe động tĩnh Dương Tĩnh Uyển bên kia được.

Có điều từ thông báo này của hệ thống này, có lẽ là bởi vì việc mình hạ độc Mã Hoàn Thắng tạo nên phản ứng dây chuyền.

Mã Hoàn Thắng là vai phụ của phe nhân vật chính, hơn nữa có trợ giúp không nhỏ đối với Tô Lãng.

Bây giờ xảy ra chút vấn đề, Tô Lãng khó tránh khỏi sẽ phải chịu chút ảnh hưởng.

“Thế... Thế nào?” Phương Tuyền sắc mặt đỏ thắm ngẩng đầu nhìn hắn, nhin không được hỏi.

“Không có gì.” Vương Hạo Nhiên lắc đầu, tiếp tục làm việc của mình.

Nhưng mà lần này, hắn vừa bận rộn làm việc, vừa cảm tai nghe lên nghe ngóng động tĩnh bên Dương Tĩnh Uyển.

Tô Lãng rất biết nấu ăn, rất nhanh đã làm xong cơm.

Lúc Dương Tĩnh Uyển đang ăn cơm, ăn được một nửa, trưởng phòng bán hàng phòng kinh doanh bỗng nhiên gọi điện thoại đến.

Trưởng phòng bán hàng này là cấp trên trực thuộc của nàng.

Là một nữ nhân già chừng năm mươi tuổi, các đồng nghiệp đều lén lúc gọi trưởng phòng là lão yêu bà.

Bởi vì trưởng phòng này đối xử với cấp dưới rất ác liệt, động một chút lại mắng chửi người, thậm chí còn chèn ép nhân viên bán hàng phía dưới.

Bởi vì nhân viên bán hàng muốn lên chức chủ yếu là phải nhìn thành tích.

Lão yêu bà ỷ có chút bối cảnh, để củng cố địa vị của mình, vừa nhìn thấy nhân viên bán hàng nào thành tích tốt, nàng liền nghĩ cách lấy

người đi.

Người dưới tay cũng giận mà không dám nói gì.

Đương nhiên, thành tích bán hàng của Dương Tĩnh Uyển cũng không tốt, thậm chí có thể nói là rất kém cỏi.

Giờ này rồi mà lão yêu bà lại gọi điện thoại tới, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tính thời gian, hiện tại gần đến cuối tháng.

Thành tích tháng này của nàng là 0.

Cầm điện thoại di động lên, Dương Tĩnh Uyển mặt mày ủ dột trở về phòng mình nhận điện thoại.

“Dương Tĩnh Uyển, người làm cái gì vậy hả, lâu như vậy mới nghe điện thoại!” Điện thoại vừa kết nối, liền nghe thấy lão yêu bà gầm gừ.

Dương Tĩnh Uyển thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng lão yêu bà mắng chửi người với nước bọt văng khắp nơi.

Nàng thật may là bây giờ không có ở trước mặt lão yêu bà, bằng không chắc chắn sẽ bị phun nước bọt đầy mặt.

“Trưởng phòng Vu, có... có chuyện gì không?” Dương Tĩnh Uyển khẩn trương hỏi.

Lão yêu bà tên đầy đủ gọi Vu Diễm.

“Chuyện gì trong lòng người không tự biết sao? Người xem xem tháng này còn lại mấy ngày, nhìn lại thành tích bán hàng tháng tệ đến không thể tệ hơn của người đi!” Vu Diễm tiếp tục gầm thét.

“Tháng này còn lại ba ngày, ta nhất định sẽ tận lực trong ba ngày hoàn thành chỉ tiêu.” Dương Tĩnh Uyên vội vàng nói.

“Cho người ba ngày, nếu như thành tích tháng này là 0, vậy người cuốn gói rời đi đi!”

“Thành tích tháng trước vượt chỉ tiêu, dựa theo quy định của phòng kinh doanh, trừ phi tháng sau thành tích của ta vẫn là 0, người mới có tư cách khai trừ ta.” Dương Tĩnh Uyên cãi lại.

“Lời của ta chính là quy định, tháng này thành tích của người nếu là 0, thì trực tiếp rời đi!”

Một người họ hàng của Vu Diễm cũng muốn tới bộ phận kinh doanh của nàng làm việc.

Nhưng bên này đã đủ nhân viên, trừ phi có người rời đi.

Vu Diễm đã xem thành tích của mấy cấp dưới, thế là dự định đuổi Dương Tĩnh Uyên có thành tích kém nhất tháng này đi.

“Trưởng phòng Vu, người cũng vô lý quá rồi đấy!” Dương Tĩnh Uyên không thể nhịn được nữa.

“Ở trước mặt ta, chỉ nói thành tích, không nói đạo lý, vốn liếng mặt tiền của người tốt như vậy, vì sao không học tập như Tư Tư một chút, người xem xem tướng mạo cùng dáng người của nàng cũng không bằng người, nhưng lại lợi dụng được ưu thế của nữ nhân, tháng này đã bán được 8 căn!” Nói đến đây, Vu Diễm dạy dỗ Dương Tĩnh Uyên:

“Tháng này còn có ba ngày là kết thúc, người phóng khoáng một chút, tiếp khách hàng đi uống chút rượu ca hát gì đó đi, thành tích chắc chắn sẽ lên.”

Vu Diễm chỉ muốn đuổi đi một người có thành tích kém nhất, nếu

như thành tích Dương Tĩnh Uyên có thể tăng lên, như vậy thì không cần thiết phải đuổi Dương Tĩnh Uyên đi.

Dù gì điều kiện ngoại hình của Dương Tĩnh Uyên thật sự rất xuất sắc, có thể làm gương mặt đại diện cho phòng kinh doanh.

Có rất nhiều khách hàng nam thậm chí còn trầm trồ mếm mộ Dương Tĩnh Uyên.

Chỉ tiếc Dương Tĩnh Uyên hoàn toàn không muốn lợi dụng ưu thế của mình.

Uổng phí mặt tiền tốt như vậy.

“Trưởng phòng Vu, ta là bán nhà, không phải để bồi rượu!” Dương Tĩnh nhẹ nhàng cự tuyệt.

Nàng có điểm máu chốt của mình, thà nguyện không bán được nhà, tuyệt đối sẽ không giống với đồng sự Tư Tư khoe khoang tư sắc đổi lấy thành tích.

“Vậy người chờ mà cuốn gói ngay đi!” Trưởng phòng Vu thấy nói chuyện không thông, trực tiếp giện đùng đùng dập máy.

Dương Tĩnh Uyên bỏ điện thoại di động lên giường, chán nản mệt mỏi nằm ịch xuống.

Tháng này làm việc 27 ngày còn không bán được một căn, nội trong 3 ngày cuối tháng muốn bán được, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

Trừ phi tìm người hỗ trợ.

Xem những người quen bên cạnh, người duy nhất bây giờ Dương Tĩnh Uyên có thể nghĩ tới chính là Vương Hạo Nhiên.

Nhưng chuyện công trình Vương Hạo Nhiên đã giúp một đại ân.

Đại ân còn chưa trả xong, bây giờ lại đi tìm hấn xin giúp?

Dương Tĩnh Uyên không thể bỏ mặt mũi thế được.

Nghĩ như vậy, nàng lại cảm thán về vận mệnh đau khổ của bản thân.

Nếu như mình gả cho một lão công ưu tú, vậy thì tốt biết bao nhiêu a?

Thời khắc máu chót có lẽ còn có thể giúp đỡ cho mình.

Vì sao ông trời lại trêu ngươi như thế, để mình phải gả cho một phế vật như Tô Lăng.

Ai...

Ngoài cửa.

Tô Lăng nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện điện thoại của Dương Tĩnh Uyên.

Hấn càng ưa thích Dương Tĩnh Uyên hơn.

Ánh mắt của mình quả nhiên không sai, tính cách Dương Tĩnh Uyên quá tốt, không bị tiền tài lợi ích mê hoặc, có thể kiên trì giữ vững điểm máu chót của mình.

Nữ nhân như vậy, đáng để hấn yêu thích.

“Lão bà, gọi điện thoại xong chưa, xuống ăn cơm đi.”

Tô Lăng từ ngoài cửa đi vào.

“Chúng ta đã nói xong rồi, không cho phép người vào phòng, người đi vào làm gì, mau đi ra!” Dương Tĩnh Uyên vốn đã thấy phiền, nhìn thấy Tô Lăng lại thấy phiền thêm.

“Ta biết người là phiền não vì chuyện công việc, có lẽ sẽ có cơ hội chuyển biến, đừng lo lắng.”

Tô Lăng nhanh chóng lui về sau, đứng ở cửa an ủi Dương Tĩnh Uyên.

A @@@

Chương 177: Lừa gạt

L“Ta bây giờ chỉ muốn yên lặng một chút, người đi đi.” Dương Tĩnh Uyên căn bản là không nghe thấy lời an ủi của Tô Lăng.

“Ta có thể đi, nhưng người còn chưa ăn xong cơm, người vẫn nên đi xuống ăn cơm đi, bằng không buổi tối sẽ đói đó.” Tô Lăng ôn nhu khuyên giải.

“Người phiền quá đấy, người đi được chưa?” Dương Tĩnh Uyên mặt kiên nhẫn, ngữ khí trở nên ác liệt hơn.

“Người nghe lời ta ăn cơm, ta sẽ không phiền người nữa.” Tô Lăng vẫn mỉm cười.

“Ta đi, được rồi!”

Dương Tĩnh Uyên bị tức không chịu được, giận đùng đùng rời khỏi phòng, cho Tô Lãng một cái liếc mắt chán ghét.

Tô Lãng cũng không thèm để ý.

Hắn tin tưởng, nhu tình của mình, một ngày nào đó sẽ cảm động Dương Tĩnh Uyên.

Tô Lãng gọi một cú điện thoại cho Mã Hoàn Thắng.

“Giúp ta làm một chuyện.”

Điện thoại kết nối, Tô Lãng thu hồi nhu tình đối với Dương Tĩnh Uyên, khôi phục về lại thần sắc coi thường mọi thứ.

Đây mới là khuôn mặt của chiến thần chân chính.

Ngoại trừ Dương Tĩnh Uyên, thiên hạ chúng sinh trong mắt hắn đều như sâu kiến.

“Chiến thần đại nhân, Xin... Xin hãy phân phó.” Mã Hoàn Thắng vẫn nằm ở trên giường bệnh, cần điều dưỡng, nói chuyện hữu khí vô lực.

“Lão bà của ta làm việc tại một phòng kinh doanh, người an bài chút người đến chỗ nàng nơi đó mua phòng ốc, nhưng không cho phép tiết lộ ra là ta đang giúp đỡ.”

“Vâng, chiến thần đại nhân, ta sẽ an bài người giả vờ khách hàng bình thường đi mua nhà.” Mã Hoàn Thắng vui vẻ lĩnh mệnh.

Nhà mua được có thể tính là phần thưởng cuối năm công ty phát cho nhân viên, ngược lại cũng sẽ không lãng phí.

Huống hồ, có thể giúp đỡ chiến thần đại nhân làm việc, đây cũng là

một sự vinh hạnh.

Mã Hoàn Thắng có lí nào lại từ chối.

Chỉ là hắn còn có chút nghi hoặc, bởi vậy hỏi:

“Chiến thần đại nhân, nàng cũng là lão bà người, vì sao người còn muốn giấu diếm thân phận của mình?”

“Ta làm việc thế nào, cần người dạy ta sao?” Tô Lăng hừ lạnh một tiếng.

Hắn muốn lấy thân phận người bình thường cảm hóa Dương Tĩnh Uyển, nhận được tình yêu đơn thuần, mà không phải dùng thân phận chiến thần.

Nhưng mà việc này Tô Lăng sẽ không nói với Mã Hoàn Thắng.

“Chiến thần đại nhân, ta sai rồi, ta không nên hỏi.” Mã Hoàn Thắng giật mình kêu lên, hèn mọn nói.

“Người làm tốt chuyện ta an bài là được rồi, không nên quản, cũng đừng quản.” Tô Lăng lần nữa cảnh tỉnh.

“Dạ, ngài chuyện phân phó, ta sẽ đi làm ngay, buổi sáng ngày mai sẽ có người đến chỗ lão bà chiến thần đại nhân ngài mua nhà.” Mã Hoàn Thắng vội vàng nói.

“Không hổ là chiến thần, nói chuyện đúng là đủ thể hiện.”

Vương Hạo Nhiên âm thầm mắng một tiếng.

Hắn có nghe lén điện thoại của Dương Tĩnh Uyển điện thoại, nhưng Dương Tĩnh Uyển giận đùng đùng rời đi lại không đem điện thoại di

động theo cùng.

Tô Lãng gọi điện thoại, toàn bộ bị hấn nghe thấy hết.

Nghe thấy Tô Lãng có ý muốn âm thầm giúp đỡ Dương Tĩnh Uyên sau, Vương Hạo Nhiên yên lặng cho hấn một like.

Tô Lãng nếu đã thích giấu diếm, vậy cứ để hấn giấu diếm cho tốt.

Như vậy sẽ thuận tiện cho Vương Hạo Nhiên .

“Người còn đợi cửa phòng ta làm cái gì, mau đi ra!”

Sau khi rời đi, Dương Tĩnh Uyên mới phát hiện quên mang điện thoại di động, thế là vòng trở lại cầm điện thoại. Khi thấy Tô Lãng còn sững sờ đứng ở cửa phòng, thế là đầu đầu nói với hấn một tiếng.

“Đi ngay.” Tô Lãng ngoan ngoãn rời đi.

Ừ ừ.

Ngay khi Tô Lãng vừa rời đi, điện thoại Dương Tĩnh Uyên bỗng nhiên vang lên.

Là Vương Hạo Nhiên gọi video.

Dương Tĩnh Uyên không khỏi vui mừng.

Nàng sợ Tô Lãng nghe lén mình gọi điện thoại, thế là nhanh chóng khóa trái cửa phòng.

Sau khi làm xong những việc này, như một kẻ gian, nàng lúc này mới nhận kết nối gọi video.

Video được kết nối.

Chỉ thấy đầu bên kia Vương Hạo Nhiên mặc áo ngủ, nhìn phong cách trang trí đằng sau, hình như có chút giống với khách sạn.

“Vương thiếu, người đây là đang ở khách sạn sao?” Dương Tĩnh Uyển nhin không được hỏi nhiều một câu.

“Ta chưa bao giờ qua đêm tại khách sạn, ta đang ở nhà.” Vương Hạo Nhiên đang hoảng đáp lại.

Nghe như thế, Phương Tuyền và Ôn Tịnh nằm ngoài video đều không nhin được liếc mắt một cái.

Dương Tĩnh Uyển gật đầu, cũng không có hỏi nhiều nữa.

“Dương tiểu thư, chuyện công trình thế nào rồi?” Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

“Đã giải quyết rồi, hợp đồng cha ta cũng đã ký kết với người ta.” Dương Tĩnh Uyển nhìn camera, mười phần cảm kích nói với Vương Hạo Nhiên.

“Vậy là tốt rồi.” Vương Hạo Nhiên gật đầu, lập tức lại nói: “Nhìn người nhíu lông mày, hình như không vui lắm, sao vậy?”

“Không có, không có gì.”

Dương Tĩnh Uyển thực sự không mở miệng được để nhờ Vương Hạo Nhiên giúp mình một lần nữa, giải quyết phiền phức trong công việc, bởi vậy cũng không nói đến phiền não của mình.

“Nữ nhân không vui chỉ có hai nguyên nhân, một là sự nghiệp, mà là gia đình, Dương tiểu thư là cái trước hay cái sau?” Vương Hạo Nhiên kỳ thực đã biết, nhưng mà nói thẳng ra lại sợ quá mức đột ngột.

Nghe vậy, Dương Tĩnh Uyển nao nao, thầm nghĩ Vương thiếu này đúng là quan sát cẩn thận.

Chắc hẳn trong cuộc sống sinh hoạt hẳn cũng là một người chú trọng chi tiết.

Nếu ai làm bạn gái hẳn, có lẽ sẽ rất hạnh phúc nhỉ?

“Bởi vì chuyện công việc.” Dương Tĩnh Uyển nghe Vương Hạo Nhiên đã nói như vậy, cũng thuận thế trả lời một câu.

“Ta nhớ người đã nói, người là nhân viên bán nhà đất, là do thành tích tháng này không được tốt à? Ta vừa vặn có quen một vài bằng hữu muốn mua nhà, chỗ làm việc của người ở nơi nào, ngày mai ta giới thiệu cho họ đi chỗ người mua.” Vương Hạo Nhiên cảm thấy đã đến thời điểm, thế là nói thẳng.

Hắn sờ dẫm dám nói như thế, là bởi vì nghe thấy Tô Lăng đã phân phó Mã Hoàn Thắng, bảo hẳn ta phái người giả vờ như đi mua nhà.

Đã như vậy, người bị phái đi mua, chắc chắn sẽ không để lộ ra tin tức về người sau lưng.

Mình chào hỏi trước với Dương Tĩnh Uyển, vậy tất nhiên nàng sẽ cho rằng người là do mình sắp xếp.

“Người... Người nói thật sao?” Dương Tĩnh Uyển kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là thật, không phải đùa.”

“Người vừa giúp ta một đại ân, bây giờ lại làm phiền người, cái này... ta sao có thể làm vậy được.” Dương Tĩnh Uyển kinh ngạc nói.

“Chúng ta là bằng hữu mà phải không, có gì mà ngưng ngưng, vậy nhé, tạm biệt.”

Vương Hạo Nhiên trực tiếp cắt lời, cũng không đợi Dương Tĩnh từ chối, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên quay một số điện thoại khác.

u @@@

Chương 178: Kế hoạch (1)

BĐêm.

Trong phòng ngủ cho giáo viên.

“Vận Hàn tử, không còn sớm nữa, bằng không người đi tắm trước rồi đi ngủ đi.”

Mục Chiêu Chiêu bộ dạng biếng nhác, nhìn bài tập trước mặt mà mệt rã rời, thế là nghiêng đầu nói với Tần Vận Hàn.

“Còn chưa đến 12 giờ, làm thêm tý bài tập đi.” Tần Vận Hàn một bên nghiêm túc làm bài tập, thỉnh thoảng còn gặm miếng đu đủ to đặt trên bàn.

“Vận Hàn tử, người trúng gió hả, sao đột nhiên lại cố gắng học tập như vậy?” Mục Chiêu Chiêu cảm thấy ngạc nhiên.

“Không đến một tháng nữa là phải thi đại học rồi, bây giờ không cố

gắng thì bao giờ mới cố gắng?!” Tần Vận Hàn lên giọng dạy dỗ của ông cụ non.

“Đại tiểu thư nhà giàu như người còn cố gắng cái gì, vừa ra đời đã đứng ở đỉnh phong của đời người, hơn nữa thành tích của người cũng rất tốt mà, tùy tiện thi cũng có thể thi đậu rồi đấy thôi?”

“Ta chuẩn bị thi vào đại học Thanh Linh, chỉ ta thành tích này hiện tại còn chưa ổn lắm, muốn cố gắng thêm một chút.”

“Làm sao mà người đột nhiên nghĩ đến việc thi vào đại học Thanh Linh vậy?” Mục Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“Đây là đại học tốt nhất ở Thanh Linh, ta lại không muốn đi nơi khác học, đương nhiên muốn thi vào đại học Thanh Linh.” Tần Vận Hàn chột dạ, lập tức chỉ huy Mục Chiêu Chiêu:

“Người cũng thi vào đại học Thanh Linh cho ta, như thế chúng ta lại có thể học cùng một trường.”

“Thi vào Thanh Linh đại học đơn giản bao nhiêu, ta còn cần đến cố gắng sao?” Mục Chiêu Chiêu cũng không muốn tách ra với Tần Vận Hàn, có điều nếu thi vào đại học Thanh Linh, nàng chẳng có tí áp lực nào.

“A, phi!”

Tần Vận Hàn nhìn thấy bộ dáng đắc ý kia của khuê mật tốt, thế là nhin không được phỉ nhổ một tiếng.

Mục Chiêu Chiêu bình thường hành động như không biết suy nghĩ, EQ cực thấp, nhưng IQ cũng không tệ lắm, thành tích học tập so với nàng còn tốt hơn.

“Vận Hàn tỷ, người đúng là mắt vệ sinh, nước bọt phun hết lên mặt ta.” Mục Chiêu Chiêu miết miệng kháng nghị.

“Xem người còn đắc ý không?” Tần Vận Hàn làm mặt quỷ.

“Thôi, Vận Hàn tử, người nhỏ, ta nhường người.”

Mục Chiêu Chiêu thoải mái nói một tiếng, nhưng mà ánh mắt lại quét qua chỗ bên dưới cái cổ của Tần Vận Hàn, hiển nhiên là trong lời nói có hàm ý.

“A! Ta bóp chết người!!!”

Tần Vận Hàn thấy bộ dạng này của nàng, sao có thể không rõ nàng đang ám chỉ gì, lập tức phát điên lên, gương nanh múa vuốt nhào tới Mục Chiêu Chiêu.

Hai người cười đùa giỡn một hồi, Tần Khai đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Cha, muộn như vậy gọi điện thoại cho ta có chuyện gì?” Ngưng đùa giỡn, Tần Vận Hàn bắt máy.

“Vận Hàn, sao người vẫn còn ở trường học, vì sao không trở về biệt thự?” Tần Khai ở trong điện thoại hỏi.

Tiêu Dật Phong mắt tích, Tần Khai bảo người ta tìm mấy ngày, nhưng lại không tìm được.

Sau cũng không tiếp tục tìm nữa.

Hắn thấy Tiêu Dật Phong hơn phân nửa là vì cảm thấy bất lực không bảo hộ được, cho nên mới lựa chọn không từ mà biệt.

Nếu không, bằng vào bản lĩnh của Tiêu Dật Phong, ai còn có thể bắt cóc được hắn ư?

“Chỗ đó đã có người khác sống, ta còn lâu mới về lại.” Tần Vận Hàn

bữu môi.

Biệt thự đã có Tiêu Dật Phong sống ở đó, Tần Vận Hàn cảm thấy bị làm cho ô ướ.

Biệt thự nàng là mãi mãi cũng sẽ không trở về, thậm chí quần áo nơi đó nàng một thứ cũng không cần.

Dù sao Tiêu Dật Phong đã ở đó được một thời gian, quý mới biết tên nhà quê đó có lật tung quần áo các nàng hay không ấy.

“Ta ở trường học phụ cận mua thêm một tòa biệt thự cho người ở nhé?” Tần Khai nói.

“Không cần, ta cứ trọ ở trường thôi, dù gì cũng ở chẳng bao lâu nữa, không cần lãng phí tiền.” Tần Vận Hàn cự tuyệt.

Nghe vậy, Tần Khai khẽ giật mình.

Nữ nhi nhu nhược tùy hứng của mình, thế mà cũng biết tiết kiệm tiền?

Trên thực tế, Tần Vận Hàn lựa chọn trọ trong trường, ngược lại không phải vì tiết kiệm tiền, mà là muốn thêm nhiều cơ hội chung đụng với Vương Hạo Nhiên.

Tỉ như việc, buổi tối gọi hấn bổ túc bài tập cho mình?

Nghĩ chút đã thấy thật lãng mạn.

Nếu là ở biệt thự bên kia, Lý bá mỗi ngày đưa đón đi học, Tần Khai cũng đến thăm bắt chọt.

Vậy sẽ có rất nhiều bất tiện.

Về kỳ đà cản mũi Mục Chiêu Chiêu cùng phòng, cũng rất đơn giản.

Trước khi Tần Vận Hàn gọi Vương Hạo Nhiên, nhất định nàng sẽ khuyến khích Mục Chiêu Chiêu về nhà ngủ.

Dù gì Mục Chiêu Chiêu cách nhà cũng không xa.

“Vậy tùy người đi, nếu người thay đổi chủ ý, lại nói với phụ thân, còn muốn mua cái gì...” Tần Khai quan tâm nữ nhi, chuẩn bị bắt đầu thao thao bất tuyệt, bảo nàng chăm sóc bản thân.

“Được rồi được rồi, nói nhiều quá, không có việc gì ta tắt máy nhé.” Tần Vận Hàn mất kiên nhẫn cắt lời Tần Khai.

“Được rồi, vậy phụ thân không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa.” Trong giọng nói Tần Khai tràn đầy yêu chiều.

Tần Vận Hàn cúp điện thoại, vứt sang một bên.

“Vận Hàn tử, tính cách này của người không hay đâu, đừng nói chuyện không lễ phép với Tần thúc thúc như vậy.” Mục Chiêu Chiêu nghe được quá trình gọi điện thoại của hai người, thế là nhin không được chen lời.

“Tính cách ta luôn là như vậy, thế nào, có vấn đề gì không?” Tần Vận Hàn không cảm thấy làm sao cả.

“Vấn đề cũng không có gì quá lớn, chỉ là ta thương thay lão công tương lai của người, với cái tính xấu này của người, lão công người chắc chắn ba ngày hai lần sẽ bị đại tiểu thư người này phạt quỳ trên ván giặt, thật thảm.” Mục Chiêu Chiêu cảm thán.

“Ta cũng có lúc ôn nhu ngọt ngào được không?!” Tần Vận Hàn phản bác.

“Vận Hàn tử, ta đã biết người mười mấy năm, loại lời này người cảm thấy ta sẽ tin sao?” Mục Chiêu Chiêu cho Tần Vận Hàn một cái liếc

mắt.

“Không tin thì thôi.” Tần Vận Hàn hốt lên một đồng quần áo, ném về hướng Mục Chiêu Chiêu:

“Mau đi tắm đi, tắm xong ta còn phải tắm nữa!”

“A, cuối cùng có thể nghỉ ngơi.” Mục Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cười chạy vào phòng tắm.

Nhìn đồng hồ, Tần Vận Hàn cũng không tiếp tục làm bài tập nữa, cầm lấy đu đủ vẫn chưa ăn xong ở trên bàn, chuẩn bị tiêu diệt hết.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày nàng ăn ít nhất một trái đu đủ, trông cậy vào đó để bồi bổ cơ thể.

Nếu như mình có thể hoàn mỹ hơn một chút, hẳn nhất định sẽ càng thêm thích mình đúng không?

Tần Vận Hàn mừng thầm.

u @@@

Chương 179: Kế hoạch (2)

RMà đúng lúc này, điện thoại lại có người gọi đến.

Là Vương Hạo Nhiên gọi.

“Ta đang nhớ người, người liền gọi điện thoại đến, chúng ta có phải là tâm linh tương thông không?” Tần Vận Hàn ngọt ngào cười cười nói.

“Mục Chiêu Chiêu không ở bên cạnh người sao?” Nghe được ngữ khí Tần Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên nhin không được hỏi.

“Nàng đang tắm, đang không ở bên cạnh ta.” Tần Vận Hàn tạm thời vẫn chưa nói về chuyện mình với Vương Hạo Nhiên cho khuê mật tốt.

“Ta cần làm một số chuyện, muốn mượn tên tuổi đại biểu thư tập đoàn Tần Thị của người dùng một chút.” Vương Hạo Nhiên nhắc chính sự.

“Được.” Tần Vận Hàn trực tiếp đáp ứng.

“Người cũng không hỏi xem nguyên nhân, không sợ ta bán người đi à?”

“Người bỏ được sao?” Tần Vận Hàn hì hì nở nụ cười.

“Việc này thì đúng là không cam lòng.” Vương Hạo Nhiên lập tức đáp lại nói.

Tần Vận Hàn dáng dấp xinh đẹp như vậy, lại là người thừa kế duy nhất một tập đoàn chục tỷ, máu chốt là còn khăng khăng một mực đối với mình, đồ đàn mới có thể bán nàng đi.

“Sao lại không được.”

“Muộn rồi, nghỉ ngơi đi, không tán gẫu nữa.”

“Người ta còn muốn hàn huyên với người cơ.” Tần Vận Hàn làm nũng.

“Ngủ sớm tốt cho làn da, ngoan, nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, được rồi, ngủ ngon, yêu người moa!” Tần Vận Hàn khôn khéo gạt đầu, bắn tim qua không gian.

May mà Mục Chiêu Chiêu không có ở đây, nếu nhìn thấy dáng vẻ Tần Vận Hàn ôn nhu ngọt ngào như vậy, không chừng sẽ cho là Tần Vận Hàn bị bệnh.

“Ngủ ngon, ta cũng yêu người lắm.”

Vương Hạo Nhiên kết thúc cuộc nói chuyện với Tần Vận Hàn, mở ra điện thuộc tính nhìn một chút.

Trong bất tri bất giác, điểm phản phái đã góp nhặt được ròng rã 12000.

Dùng 12000 điểm phản phái đổi lấy công lực, có thể đổi 24 năm công lực, chuyển thành giá trị chiến lực, có thể tăng thêm 1080.

Giá trị chiến lực của Vương Hạo Nhiên hiện tại là 1099, không cần phải dùng toàn bộ điểm phản phái đổi công lực, tăng giá trị lên tận hơn 2000.

Bởi vì Tô Lãng ở trạng thái bình thường chỉ có 1000 điểm giá trị chiến lực, công thêm Chiến Thần Chi Nộ, ăn bẻ bụng cũng chỉ 1200.

Vương Hạo Nhiên chỉ tiêu 3000 điểm phản phái đổi 6 năm công lực, tăng giá trị chiến lực lên 1369.

Giá trị chiến lực này bình thường trong đơn đấu đã có thể nghiền ép Tô Lãng, không cần phải tăng nhiều hơn.

Bởi vì kỹ năng Vô Địch Chiến Thần quá vô lại, gặp phải tấn công chết ngay tích tắc có thể làm kích hoạt chế độ vô địch 1 giờ, còn có

thể mở ra trạng thái miếu sát.

1369 điểm giá trị chiến lược đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, trước mắt tuyệt đối đủ.

Vô địch chiến thần mặc dù có đấy, nhưng may mắn là cái xe bị động, quyền chủ động vẫn là nằm trên tay Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên trước mắt có hai ý nghĩ.

Ý nghĩ đầu tiên, đi ám sát Tô Lăng, kích phát Vô Địch Chiến Thần bị động của Tô Lăng, sau đó trong thời gian hồi của kỹ năng Vô Địch Chiến Thần, lại hấn giải quyết xong một ván.

Nhưng biện pháp này có chút nguy hiểm.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên không nắm chắc, liệu có thể đào thoát dưới tay Tô Lăng trong trạng thái kích thích vô địch, miếu sát.

Biện pháp thứ hai, chính là nước ấm đun sôi.

Không ngừng làm hao mòn điểm hào quang nhân vật chính của Tô Lăng, đợi đến lúc hào quang nhân vật chính của Tô Lăng xuống còn không, như vậy nó tự nhiên sẽ vỡ vụn.

Chiến thần mất đi hào quang của nhân vật chính, còn có thể được xưng là chiến thần sao?

Lúc này nếu đối phó với hấn, nhất định sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay.

So sánh với nhau, Vương Hạo Nhiên càng muốn lựa chọn thứ hai cái hơn.

Mặc dù biện pháp này chậm hơn chút, nhưng tính an toàn cao hơn.

Mà điểm mấu chốt của nước ấm đun sôi là nằm ở nữ chính Dương Tĩnh Uyên, vai phụ mấu chốt là Mã Hoàn Thắng cùng phe với nhân vật chính.

Trong đó nữ chính Dương Tĩnh Uyên trọng yếu nhất, nhất định phải tiến hành vài chuyện với nàng.

Điểm phản phái còn thừa lại 9000 điểm, Vương Hạo Nhiên kiểm tra thương thành của hệ thống, chuẩn bị tiêu một đợt nữa.

Không bao lâu, hắn liền nhìn thấy một thứ yêu thích.

Hào quang mị lực.

Bị động: Có thể vĩnh viễn tăng thêm 300 điểm giá trị mị lực.

Chủ động: Sử dụng với nữ chính có thể vĩnh viễn tăng thêm 10 điểm độ thiện cảm của nữ chính chủ đối với túc chủ. Sử dụng với nhân vật nữ, có thể tăng độ thiện cảm của nhân vật nữ đối với túc chủ đến giá trị max 100. (Thời gian cooldown 72 giờ)

Giá cả: 8800 điểm phản phái!

Đủ đất.

Có điều Vương Hạo Nhiên nghĩ tới Tô Lăng có kỹ năng Chiến Thần Chi Uy cũng có khả năng tăng thêm giá trị mị lực, sau khi sử dụng sẽ tăng thêm giá trị mị lực cơ bản của bản thân, tạm thời tăng điểm giá trị mị lực lên khoảng 375.

Với 268 giá trị mị lực hiện tại, Vương Hạo Nhiên đã có thể khiến bản thân nhận được ưu ái của đông đảo phụ nữ.

Nếu Tô Lăng sử dụng kỹ năng này, trong thời gian ngắn tăng giá trị mị lực lên tới 375, vậy chắc chắn sẽ mê đảo ngàn vạn thiếu nữ thiếu phụ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để sử dụng Chiến Thần Chi Uy là phải hiến lộ thân phận chiến thần.

Với thái độ xử sự điệu thấp của Tô Lãng hiện giờ, hẳn ta sẽ không lộ ra thân phận chiến thần của mình để từ đó sử dụng kỹ năng Chiến Thần Chi Uy.

Làm một siêu cấp đại phản phái, Vương Hạo Nhiên sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc giá trị mị lực của nhân vật chính cao hơn mình?

Lúc này hẳn lập tức tiêu 8800 điểm phản phái, đổi lấy hào quang mị lực.

Cùng lúc đó, giá trị mị lực trong giao diện thuộc tính cũng trực tiếp tăng đến 568.

Sáng sớm.

Bộ phận kinh doanh tập đoàn Tàn Thị.

Dương Tĩnh Uyển đứng giờ tới làm.

Mới vừa vào cửa của bộ phận kinh doanh, nàng liền thấy lão yêu bà Vu Diễm.

“Dương Tĩnh Uyển, hôm nay nếu người không bán được nhà, người lập tức cuốn gói rời đi, có nghe chưa?” Vu Diễm dùng ngữ khí ra lệnh nói.

“Không phải ba ngày ư?” Dương Tĩnh Uyển cả kinh.

“Ta đổi chủ ý, không được à? Ta bảo hôm nay thì là hôm nay!” Vu

Diễm hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lắc cái eo thùng nước đi vào phòng kinh doanh.

“Thực sự là khinh người quá đáng!” Dương Tĩnh Uyển tức giận đến dậm chân.

Sáng sớm nàng thức dậy, tâm tình vốn đang tốt.

Bị Vu Diễm giở trò như vậy, tâm tình tốt nữa cũng mất hết.

Vương thiếu hôm qua đã nói hôm nay sẽ giới thiệu người ta tới chỗ mình mua nhà.

s @@@

Chương 180: Hào quang mị lực

Nhưng mà mọi thứ luôn có điều bất ngờ, ngộ nhỡ muộn sang ngày mai, vậy không phải mình sẽ bị đuổi ngay lập tức sao?

Dương Tĩnh Uyển có chút sầu lo, muốn gọi điện thoại hỏi Vương Hạo Nhiên xác nhận một chút.

Nhưng mà cầm điện thoại di động nhìn hồi lâu, nàng không có nổi dũng khí.

Vương Hạo Nhiên đã giúp mình như thế rồi, mình lúc nào cũng quấy rầy, thực sự là không nói nổi.

Vẫn nên chờ đợi thêm chút, tối nay nếu như vẫn không có ai đến mua nhà thì hãy gọi điện hỏi thăm.

Có điều trong lúc chờ đợi, Dương Tĩnh Uyển vẫn không tránh khỏi hơi lo nghĩ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của nàng bỗng rung lên.

Là Tô Lăng gọi tới.

Dương Tĩnh Uyển không muốn nghe điện thoại, cho nên trực tiếp từ chối.

Nhưng Tô Lăng không buông tha, lần nữa gọi tới.

“Ta đang đi làm, người láo nháo gì vậy?” Dương Tĩnh Uyển tức giận bắt máy, hướng về phía Tô Lăng trút giận.

“Ta nhìn thấy bữa sáng trên bàn không thay đổi, cho nên muốn hỏi thăm người, có phải bữa sáng không hợp khẩu vị không, nếu không hợp vị khẩu, ta sẽ làm lại một phần đưa cho người, thế nào?” Tô Lăng hóa thân đàn ông ấm áp, ôn hòa nói với Dương Tĩnh Uyển.

“Ta không muốn ăn!” Dương Tĩnh Uyển mất kiên nhẫn nói.

Nàng cũng không muốn Tô Lăng đến công ty, nếu như bị những đồng nghiệp khác nhìn thấy nàng có lão công phé vật như vậy, không chừng sẽ chê cười nàng.

“Người vẫn đang phiền não vì chuyện thành tích công việc ư? Hôm qua đã nói với người rồi, thoải mái tinh thần, thành tích tháng này người chắc chắn có thể hoàn thành, tin tưởng bản thân!” Tô Lăng vừa an ủi lại khích lệ.

Dương Tĩnh Uyển nghe thế, không nhịn được âm thầm mắng mỗ.

Sao ta lại gả cho một lão công phế vật như vậy chứ, người chỉ đơn thuần là tên vô dụng, nếu có nhân mạch giúp ta giải quyết được chuyện thành tích, vậy ta đã không cần phải khổ cực như vậy.

Mà người thì sao? Chỉ biết dùng miệng an ủi, máu chót là những lời an ủi đó còn chẳng mang lại tác dụng gì.

“Ta muốn công tác, không nói nữa.”

Dương Tĩnh Uyển trực tiếp kết thúc cuộc nói chuyện, chuẩn bị vùi đầu vào công việc.

Buổi sáng lúc tám giờ rưỡi, phòng kinh doanh có được khách hàng đầu tiên.

Là một người đàn ông hơn 30 tuổi.

Dương Tĩnh Uyển muốn bước tới tiếp đón, nhưng Tư Tư kia đã đoạt trước tiên.

Tư Tư vừa giới thiệu nhà cho khách hàng nam, một bên vừa vuốt đầu tạo tư thế, kéo cổ áo cực thấp, cuống họng thân mật âu yếm đầu độc khách hàng mua nhà.

Khách hàng nam trải qua thao tác của Tư Tư, trực tiếp đi xem phòng.

Không bao lâu, khách hàng nam kia liền giao tiền đặt cọc nhà.

Nhân viên bán hàng khác nhìn thấy chỉ không ngừng hâm mộ.

Dương Tĩnh Uyển cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, nàng không dám gật bừa với cách làm của Tư Tư.

Muốn nàng làm giống như Tư Tư, hi sinh nhan sắc thuyết phục khách hàng, không thể.

Dương Tĩnh Uyển tình nguyện từ chức đi uống gió Tây Bắc sống, cũng không làm ra loại chuyện này được.

Ngay sau đó, lần lượt lại có một số khách hàng tới.

Dương Tĩnh Uyển cùng các đồng nghiệp chia ra đi tiếp đón khách hàng.

Dương Tĩnh Uyển bên này, nói với khách hàng chưa được 2 phút đã tách ra.

Nhưng sở dĩ không nói nữa, cũng không phải vì năng lực nghiệp vụ của Dương Tĩnh Uyển có vấn đề.

Mà là do khách hàng nam muốn chấm dứt, Dương Tĩnh Uyển vượt trước một bước, trực tiếp tạt một chén nước vào mặt của đối phương.

Khách hàng nam lập tức giận đùng đùng rời đi.

Bộ phận kinh doanh cơ bản đều là nữ.

Các đồng nghiệp cũng thường gặp phải khách hàng muốn chấm dứt, nhưng chỉ cần đối phương không quá phạm, các đồng nghiệp bình thường đều là có thể nhẫn thì nhẫn.

Còn tạt nước như Dương Tĩnh Uyển, gần như là không có.

Đây cũng là lý do vì sao thành tích của Dương Tĩnh Uyển sẽ kém như vậy.

“Dương Tĩnh Uyển, người bị làm sao thế hả, lại dám hắt nước vào mặt khách hàng?!” Vu Diễm nghe tin liền đến chỉ trích Dương Tĩnh

Uyển.

“Khách hàng kia muốn sờ tay ta!” Dương Tĩnh Uyển cãi lại.

“Người kia sờ tay của người chưa?” Vu Diễm hỏi.

“Chưa, bởi vì ta đã hắt nước trà kịp.” Dương Tĩnh Uyển vỗ tim cảm thấy may mắn nói.

“Người!!!” Vu Diễm tức giận đến mức phẫn trên mặt rơi xuống không ít, nghiến răng nghiến lợi bắt đầu quở trách:

“Những đồng nghiệp khác bị sờ tay, bị sờ chân, thậm chí bị sờ mông đều nhịn được, chỉ một mình người quý giá, còn chưa đụng tới tay người, người liền hắt nước trên mặt khách hàng, lá gan người thật đúng là lớn!”

“Ta chỉ là dũng cảm chống lại bất công.” Dương Tĩnh Uyển không có cảm thấy mình làm sai.

“Còn già mồm, người hôm nay đừng tiếp đón khách hàng nữa.” Vu Diễm nói.

“Ta không tiếp đón khách hàng thì sao bán nhà được?” Dương Tĩnh Uyển bất mãn.

“Người không phải rất quý giá sao? Còn cần phải đi tiếp đón khách hàng? Đi mà chờ khách trực tiếp tới tìm người, rồi xin tìm người mà mua nhà ấy!” Vu Diễm châm biếm.

“Xin chào, ta muốn mua nhà, xin hỏi người là nhân viên bán hàng ở đây phải không?”

Vu Diễm vừa dứt lời, một nam tử hơn ba mươi tuổi đi tới, vô cùng lễ phép hỏi thăm một tiếng với Dương Tĩnh Uyển.

“Đúng, ta là nhân viên bán ở đây.” Dương Tĩnh Uyển gật đầu nhẹ một cái.

“Ta muốn mua một căn có ba phòng ngủ một phòng khách, xin hỏi có thể giới thiệu căn nào thích hợp không?” Nam tử hỏi.

“Có!” Dương Tĩnh Uyển nhin không được vui mừng, vội vàng trả lời.

“Vị lão bản này, năng lực nghiệp vụ của nàng ta kém, để ta tới giới thiệu cho người!” Vu Diễm chỉ sợ Dương Tĩnh Uyển làm hỏng chuyện, thế là nói xen vào.

“Ta hỏi nàng trước, vẫn để nàng tới giới thiệu đi.” Khách hàng nam nhìn về phía Dương Tĩnh Uyển.

“Mời tới bên này!” Dương Tĩnh Uyển vội vàng nói.

Khách hàng rời đi cùng Dương Tĩnh Uyển.

Lưu lại Vu Diễm đứng ngẩn tại chỗ.

Không đến 10 phút, Dương Tĩnh Uyển liền bán được một căn nhà.

Vị khách hàng này thậm chí còn không đi xem phòng, trực tiếp dùng thẻ quét 80 vạn, giao nộp phần lớn số tiền mua nhà.

Hào sảng đến không thể hào sảng hơn.

Đối với việc này, Dương Tĩnh Uyển không tránh khỏi hơi nghi hoặc một chút.

“Xin hỏi có phải có người nào đặc biệt giới thiệu người qua đây tìm ta mua nhà không?” Dương Tĩnh Uyển nhin không được hỏi.

“Không phải.” Vị khách hàng này lắc đầu.

Không đợi Dương Tĩnh Uyên hỏi nhiều, liền trực tiếp rời đi.

Qua một lát sau, lại có khách hàng chủ động đến tìm Dương Tĩnh Uyên mua nhà.

Mười lăm phút, lại một vị khách hàng hào sảng mua luôn một căn nhà.

s @@@

Chương 181: Thành tích tăng vọt

A“Gặp quý, thật sự là có khách hàng chủ động tìm nàng mua nhà...”
Vu Diễm nhìn đến ngỡ ngác.

Nhưng mà, nàng không biết rằng, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Cả thời gian buổi trưa, Dương Tĩnh Uyên tổng cộng đã bán được 12 căn.

Tổng cộng tiền bán được đạt hơn 1400 vạn.

Một buổi sáng, một nhân viên bán hàng đạt được thành tích như vậy, trực tiếp đã phá vỡ lịch sử ghi chép của phòng kinh doanh.

Toàn bộ phòng kinh doanh đều chấn động.

Dù có là Vu Diễm - lão đại của bộ phận kinh doanh, thành tích gần

như xếp hạng đầu mỗi tháng, thành tích tháng này đến hiện tại đã được 800 vạn.

Nếu theo ngày trước, con số trên 9/10 là sẽ nằm ở vị trí quán quân.

Nhưng bỗng xuất hiện Dương Tĩnh Uyển xông ra giữa đường.

Một buổi sáng tổng tiền tiêu thụ 1400 vạn, nếu truyền đến cao tầng, Dương Tĩnh Uyển nói không chừng còn có thể thăng chức.

Vu Diễm cảm thấy bị uy hiếp.

Cũng may nàng đủ bén nhạy, thời điểm Dương Tĩnh Uyển bán nhà thì lưu lại một tay.

Thời gian ăn trưa.

Tâm trạng Dương Tĩnh Uyển rất thoải mái, chỉ cảm thấy cơm trưa của phòng kinh doanh cũng ngon hơn gấp mấy lần.

Dùng cơm xong, nàng đi tới bên bồn hoa, chuẩn bị hít thở không khí, hưởng nắng mặt trời.

Lúc này.

Tô Lãng gọi điện thoại tới.

“Chuyện gì?” Dương Tĩnh Uyển tâm tình đã tốt hơn nhiều, giọng nói chuyện với Tô Lãng cũng hòa hoãn hơn so với sáng sớm nay.

Tô Lãng có thể cảm nhận được cảm xúc vui vẻ của Dương Tĩnh Uyển từ trong ngữ khí trên.

Hắn lập tức hiểu, người mà Mã Hoàn Thắng sắp xếp đã đến chỗ Dương Tĩnh Uyển mua nhà.

“Cũng không có gì, chính là muốn nói chuyện với người chút mà thôi.” Tô cười sang sảng.

“Ta bên này rất bận, có cái gì về nhà rồi nói sau.”

Dương Tĩnh Uyển thấy Vương Hạo Nhiên đi về phía này, lập tức hết tâm tư nói chuyện phiếm với Tô Lăng, bởi vậy thuận miệng lừa gạt trong điện thoại, muốn lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện cùng Tô Lăng.

Có điều bởi vì tâm tình rất tốt, nên giọng nói chuyện của nàng khiến người ta cảm thấy rất ôn nhu.

Tô Lăng nghe vào trong tai, chỉ cho là Dương Tĩnh Uyển đã thay đổi cái nhìn về hắn.

Bằng không thì sao nàng phải nói: Có việc về nhà nói.

Giọng điệu này, rõ ràng là đã bắt đầu coi mình như lão công.

Thật tốt!

Tô Lăng cực kỳ vui vẻ, lái xe điện nhỏ đi ra ngoài, dự định đến chợ bán thức ăn mua thêm chút nguyên liệu, buổi tối nấu một bàn thức ăn ngon cho Dương Tĩnh Uyển!

Một bên khác.

Dương Tĩnh Uyển nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tới, nhanh chóng cắt điện thoại, đi về phía Vương Hạo Nhiên.

“Sao người lại tới đây?” Trong lúc hỏi, Dương Tĩnh Uyển mở to hai mắt, nhin không được quan sát tỉ mỉ Vương Hạo Nhiên.

Nàng cũng đã gặp Vương Hạo Nhiên mấy lần, không biết tại sao, nàng cảm giác hôm nay Vương Hạo Nhiên đặc biệt đẹp trai, trên

thân có nhiều hơn một loại khí chất khó có thể dùng lời diễn tả, đặc biệt hấp dẫn người ta, khiến người ta có cảm giác không nhìn được muốn đến gần.

“Nhân lúc nghỉ trưa, ta tới xem một chút.” Vương Hạo Nhiên trả lời một câu, sau đó phát giác ra ánh mắt Dương Tĩnh Uyển, “Vì sao nhìn ta như vậy, trên mặt ta có thứ gì sao?”

“Không có, không có.” Dương Tĩnh Uyển ngượng ngùng dời ánh mắt đi.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tĩnh Uyển đối với túc chủ +5, độ thiện cảm hiện tại là 25. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 100 điểm phản phái!】

Nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên khẽ giật mình.

Dương Tĩnh Uyển mới nhìn mình một lát, sao độ thiện cảm liền tăng lên?

Chẳng lẽ đây chính là lợi ích từ việc giá trị mị lực tăng lên?!

“Thành tích thế nào?” Tạm thời thu hồi tâm tư, Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

“Chỉ một buổi sáng, ta đã bán được 12 căn.” Dương Tĩnh Uyển vui mừng đáp lại một tiếng, lập tức nói ra nghi ngờ trong lòng:

“Những người mua nhà kia, tất cả đều là do người giới thiệu tới à?”

“Không phải ta giới thiệu tới, còn có thể là ai đây?” Vương Hạo Nhiên cười cười.

“Ta đã nói mà, làm sao ta có thể có vận khí tốt như vậy, quả nhiên là người an bài!”

Nghi ngờ trong lòng Dương Tĩnh Uyển được giải đáp, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cũng mang thiện ý nhiều hơn.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tĩnh Uyển đối với túc chủ + 10, độ thiện cảm hiện tại là 35. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

【Đinh, túc chủ lừa gạt thành công, khiến nữ chính Dương Tĩnh Uyển tưởng làm túc chủ giúp đỡ giải quyết nguy cơ thành tích, thu được 400 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính của Tô Lăng -20, hào quang phản phái của túc chủ + 20!】

“Không mời ta ngồi một chút sao?” Vương Hạo Nhiên nhân cơ hội nói.

Hắn hôm qua đã nghe trộm được thái độ cấp trên của Dương Tĩnh Uyển gọi điện thoại vô cùng ác liệt.

Mà trước khi hắn tới, cũng đã gọi cho Tần Vận Hàn.

Nếu đã tới, đương nhiên sẽ phải làm vài chuyện.

“Mời, mời ngồi!” Dương Tĩnh Uyển vội vàng phản ứng lại, đưa tay dẫn đường cho Vương Hạo Nhiên.

Hai người tới đại sảnh của bộ phận kinh doanh.

Đây vẫn đang là giờ thời gian ăn cơm, trong đại sảnh cũng không có người nào.

Dương Tĩnh Uyên dẫn Vương Hạo Nhiên đi tới một gian phòng khách, đồng thời tự mình đi rót một chén trà.

Trở về phòng khách, Dương Tĩnh Uyên nhìn thấy Vu Diễm.

“Chào Trưởng phòng Vu.” Sóng lưng Dương Tĩnh Uyên thẳng tắp, chào hỏi một tiếng.

Thành tích tháng này của nàng đã vượt xa chỉ tiêu, công việc tất nhiên là đã được bảo toàn.

Vu Diễm không có lý do để làm khó dễ nàng.

“Đây là thư từ chức của người, ta đã ký, ngày mai người không cần đến.” Vu Diễm cười lạnh một tiếng, ném ra một tờ giấy cho Dương Tĩnh Uyên.

“Ta đưa người thư từ chức lúc nào?” Dương Tĩnh Uyên sửng sốt một chút, rất nhanh đã ý thức được gì đó, cả giận:

“Ta hiểu, người là đang muốn đuổi ta đi, tiếp đó độc chiếm thành tích trong tay ta!”

“Ai nói là thành tích của người? Người vào máy vi tính kiểm tra xem, nhân viên bán hàng phụ trách cuối cùng là ai.” Vu Diễm một mặt âm hiểm.

“Khó trách người sẽ tốt bụng như vậy, giúp ta xử lý cả việc ký đơn, thì ra người động tay chân!” Dương Tĩnh Uyên cả giận nói.

Vu Diễm chuyên môn thích bóc lột nhân viên dưới tay, đây cũng không phải là bí mật gì.

M @@@

Chương 182: Xin hãy trang nghiêm một chút!

“Mười hai căn nhà được bán ra kia, trích phần trăm được gần trăm vạn.

Vu Diễm này rõ ràng là muốn ăn hết trích phần trăm của Dương Tĩnh Uyên.

Gần tới trăm vạn a, miệng nàng ta thật là lớn.

“Người bây giờ mới biết thì đã chậm.” Vu Diễm đắc ý nói.

“Nhiều đồng sự như vậy đã thấy ta tiếp đón khách hàng, nhà cũng là bán từ tay ta, ta sẽ đi tố giác người!” Dương Tĩnh Uyên giận dữ.

“Ta tất nhiên dám làm, chẳng lẽ còn sợ người tố giác hay sao? Người đi hỏi các nàng một chút, xem ai dám thay người nói chuyện, cho dù có người thay người nói chuyện, người xem xem cao tầng tổng công ty sẽ có người xử phạt ta hay không.” Vu Diễm có người quen ở tổng công ty, tự nhiên sẽ ý lại không sợ gì.

Trông thấy bộ dáng lão yêu bà đắc ý ỷ thế hiếp người, Dương Tĩnh Uyên vừa tức giận lại ủy khuất.

Mà đúng lúc này, một cái tay bỗng nhiên khoác lên trên vai nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Nàng nhìn lại, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn lãng bất phàm.

“Ta đã nghe được, để cho ta tới xử lý đi.” Vương Hạo Nhiên trấn an.

“Ừm, được.” Dương Tĩnh Uyển không khỏi thở ra một hơi.

Một bên Vu Diễm nghe vậy, theo bản năng quan sát Vương Hạo Nhiên một chút, chỉ cảm thấy khí chất hần hạ thường, toàn thân trên dưới tràn đầy quý khí, dường như không phải người thường.

“Người là?” Vu Diễm thấy Vương Hạo Nhiên rõ ràng là muốn giúp Dương Tĩnh Uyển, lập tức cảnh giác hỏi.

“Ta họ Vương, chắc đã có người nói qua với người rồi chứ?” Vương Hạo Nhiên nói.

“Người chính là Vương thiếu!” Vu Diễm cả kinh, chân nhịn không được run lên.

Buổi sáng, nàng có nhận được điện thoại của Tần Vận Hàn đại tiểu thư tập đoàn Tần Thị, trong điện thoại, đại tiểu thư nói sẽ có một phú gia công tử họ Vương sẽ tới, liên tục dặn dò Vu Diễm phải nghe theo phân phó.

“Vương thiếu, vừa rồi ta với Tĩnh Uyển chỉ là đùa giỡn, người đừng coi là thật, đừng coi là thật.” Vu Diễm xác định Vương Hạo Nhiên chính là người đại tiểu thư nói đến, thế là lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, chuyển giọng nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên không thèm để ý loại nhân vật nhỏ như Vu Diễm, trực tiếp nhìn về phía Dương Tĩnh Uyển nói:

“Người này tùy người xử trí, khai trừ hay là để nàng ngồi tù, toàn bộ bằng một câu nói của người.”

Vu Diễm bị dọa đến bấp chân phát run, trực tiếp té quỵ trên đất.

Bộ dáng hèn mọn của nàng cùng sự ngang ngược càn rỡ vừa rồi

tạo thành chên lệch rõ ràng.

Dương Tĩnh Uyển đứng trên cao hạ mắt nhìn nàng, trong lòng lập tức cảm thấy đặc biệt thoải mái, quét sạch không cam lòng cùng oán giận ngày trước bị lão thái bà lấn ép.

Có điều Dương Tĩnh Uyển cũng hiểu rất rõ, đây hết thảy đều thuộc về công của Vương Hạo Nhiên.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tĩnh Uyển đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 45. (Vô cùng thân mật)】

【Đinh, túc chủ thay đổi hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

Độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển nhanh như vậy đã tăng lên tới 45?

Wang Hao Nien âm thầm than sợ.

Hào quang mị lực có một kỹ năng chủ động, sử dụng với nữ chính là có thể tăng thêm 10 điểm độ thiện cảm.

Độ thiện cảm đạt 50 điểm trở lên, thái độ nữ chính đối với chính mình sẽ sinh ra biến đổi về chất!

Nữ chính đã kết hôn trong truyện ở rể đi yêu mến mình, là một loại thể nghiệm thần kỳ gì đây?

Wang Hao Nien rất hiếu kỳ và chờ mong, thế là kết nối hệ thống dùng ý niệm phát ra một chỉ lệnh.

Rất nhanh, hệ thống liền truyền đến thông báo nhắc nhở.

【Đinh, túc chủ sử dụng hào quang mị lực đối với nữ chính Dương

Tĩnh Uyên, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tĩnh Uyên đối với túc chủ +10, độ thiện cảm hiện tại là 55. (Lòng sinh ái mộ)】

【Đinh, túc chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung cốt truyện, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lăng -30, hào quang phản phái của túc chủ +30!】

Vương Hạo Nhiên nhận được hai thông báo nhắc nhở, rõ ràng cảm thấy Dương Tĩnh Uyên bỗng nhiên run lên một cái, ánh mắt cứ như là bị khống chế, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là đối mặt ngắn ngủi, bên trên gương mặt trắng như tuyết Dương Tĩnh Uyên liền xuất hiện hai chỗ đỏ bừng lên.

Nhưng Dương Tĩnh Uyên như là con thỏ nhỏ đang sợ hãi, lập tức lại dờn ánh mắt.

“Tĩnh Uyên à, là ta nhất thời hồ đồ, không nên tham lam trích phần trăm của ngươi, van cầu ngươi tha ta một mạng, ta trên có một cái mẹ già, dưới dưới có con nhỏ còn chưa được 3 tuổi, ta không thể ngồi tù được!”

Vu Diễm cũng không biết có phải đã bị dọa đến khiếp đảm hay không, vừa nói vừa không ngừng đập đầu với Dương Tĩnh Uyên.

Cái trán kia đập lên sàn nhà, phát ra tiếng vang thùng thùng.

Sau mấy lần, cái trán của Vu Diễm đều đã đập ra máu.

Dương Tĩnh Uyên vốn rất muốn đưa Vu Diễm đi ngồi tù, có điều nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta, lại lập tức mềm lòng.

“Ngươi đi đi, ta về sau không muốn gặp lại ngươi nữa.” Dương Tĩnh Uyên chán ghét nói.

“Tĩnh Uyển, cảm ơn người, ta lập tức đi viết đơn từ chức, ngày mai ta nhất định sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của người.” Vu Diễm nói xong, tựa như chỉ sợ Dương Tĩnh Uyển đổi ý, lập tức chống đỡ cơ thể đứng lên, nhanh chóng xám xịt rời đi.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra Vu Diễm là đang giả bộ đáng thương, nhưng hắn cũng không ngăn cản.

Hắn đã nói để cho Dương Tĩnh Uyển quyết định, tất nhiên Dương Tĩnh Uyển đã chỉ muốn Vu Diễm từ chức, như vậy cứ theo ý nàng.

Mà Dương Tĩnh Uyển cũng không ngốc, có lẽ nàng cũng đã nhìn ra Vu Diễm là giả bộ.

Nhưng lòng của nàng quá mềm.

Nhìn thấy Vu Diễm dùng khổ nhục kế, đập cái trán ra máu, lập tức không nhẫn tâm cho được.

“Người lại giúp ta, ta... Ta phải tạ ơn người như thế nào đây?” Ánh mắt Dương Tĩnh Uyển phức tạp nhìn Vương Hạo Nhiên.

“Lời này của người, ta có có thể hiểu thành chỉ cần ta mở miệng, người cái gì cũng nguyện ý đáp ứng chứ?” Vương Hạo Nhiên trêu đùa nói.

Trái tim Dương Tĩnh Uyển run lên, lập tức khẩn trương.

Nếu Vương Hạo Nhiên thật sự đưa ra yêu cầu gì quá đáng, mình nên làm sao bây giờ?

“Đưa tay ra.” Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

Dương Tĩnh Uyển không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn làm theo, chìa ra tay ngọc nho nhấn được bảo dưỡng tốt.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, nhẹ nhàng nắm vuốt tay của nàng.

R @@@

Chương 183: Xử Lý Hôn Lễ Long Trọng (1)

Trái tim Dương Tĩnh Uyên chấn động mạnh, theo bản năng muốn thu tay lại.

Nhưng tay đã bị Vương Hạo Nhiên cầm chặt, trong lúc nhất thời không tránh thoát được.

“Ngươi, ngươi thả ta ra, nếu như bị người khác nhìn thấy, Vậy... Vậy cũng không tốt.”

Dương Tĩnh Uyên rất xấu hổ, muốn dùng ngôn từ tàn khốc để cảnh cáo Vương Hạo Nhiên, nhưng lời đến miệng lại phát ra theo con tim, nói ra một câu mang ngữ điệu ngượng ngùng vô lực.

Vương Hạo Nhiên đúng lúc đó thả lỏng tay.

Dương Tĩnh Uyên rút tay về, trong lòng thở ra một hơi, có điều lòng vẫn không không chế được, trở nên cuồng loạn.

【Đinh, tức chủ lay động trái tim nữ chính Dương Tĩnh Uyên, thu được 200 điểm phản phái!】

“Vương thiếu, ngươi đã giúp ta nhiều lần, ta rất cảm kích ngươi,

nhưng mà xin người hãy nghiêm túc một chút, nếu người còn như vậy, chúng ta có thể ngay cả bằng hữu cũng không làm được đâu!" Dương Tĩnh Uyển đưa ra cảnh cáo với vẻ mặt lạnh nhạt.

Vương Hạo Nhiên nếu không có thông báo nhắc nhở của hệ thống, thật đúng là sẽ bị Dương Tĩnh Uyển lừa gạt, cho là nàng đang tức giận.

Nữ nhân, quả nhiên là loài khẩu thị tâm phi.

Rõ ràng động lòng, nhưng lại giả vờ tránh xa người khác ngàn dặm.

Vương Hạo Nhiên ngược lại càng cảm thấy thú vị.

Màn đêm phủ xuống.

Dương Tĩnh Uyển về đến nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Dương Thái cùng Lý Mạn Lệ đang xem TV ở trong phòng khách.

Tô Lăng thì đang nấu ăn ở trong nhà bếp

"Tĩnh Uyển, bình thường người tan ca rất sớm mà, sao hôm nay lại về trễ vậy?" Lý Mạn Lệ vừa xem kịch bên trong tivi vừa hỏi nữ nhi.

Trên mặt Dương Tĩnh Uyển có chút mệt mỏi, nhưng lại hưng phấn nhiều hơn:

"Mẫu thân, ta nói ra người sẽ không tin, hôm nay ta có thể bán đi được 19 căn hộ!"

Đúng vậy, tổng cộng bán được 19 căn hộ.

Lúc sáng bán được 12 căn, buổi chiều lại bán được 7 căn.

"Người đang chọc cho ta cười sao?" Lý Mạn Lệ cười cười.

"Trước đây không phải người đã nói một tháng có thể bán ra mấy căn cũng đã tốt lắm rồi, làm sao có khả năng một ngày bán đi được 19 căn hộ." Mặt mũi Dương Thái cũng tràn đầy không tin.

"Ta lừa các người làm cái gì, ta thật bán được 19 căn hộ!" Dương Tĩnh Uyên nói.

Dương Thái và Lý Mạn Lệ liếc nhau, lập tức giữ vững tinh thần, cũng không xem TV nữa, nhón nhíp nhìn chăm chú nữ nhi.

"Đây là có chuyện gì?" Lý Mạn Lệ cảm giác được có chút không bình thường, thế là hỏi.

Dương Tĩnh Uyên bí mật liếc về phía phòng bếp, xác định Tô Lăng đang xào rau không có chú ý tới bên này, vậy mới nhẹ giọng nói:

"Vương thiếu gia giới thiệu khách hàng cho ta!"

"Thì ra là thế." Dương Thái cùng với Lý Mạn Lệ giật mình, ngay sau đó, đều nhin không được lộ ra biểu tình mừng rỡ.

"Lần này bán được 19 căn hộ, đến có nhiều ít trích phần trăm a?" Lý Mạn Lệ xoa xoa đôi bàn tay, mặt mũi tràn đầy mong đợi hỏi.

"Ta đại khái tính thì có lẽ có khoảng 150 vạn đến 160 vạn."

"Ông trời của ta, một ngày lại kiếm được nhiều như vậy, cái công trình kia của ta chỉ ít làm gần tới một năm, kết quả là kiếm nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai ba trăm vạn mà thôi." Dương Thái lại vừa xúc động vừa cảm khái.

"Cũng không phải là mỗi ngày ta có thể bán nhiều như vậy, chỉ có một lần này mà thôi."

"Tĩnh Uyên, chẳng lẽ người làm cái giao dịch gì đó với Vương thiếu

gia sao? Người bị ngốc à!" Lý Mạn Lệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

"Mẫu thân, người nghĩ đi đâu vậy, ta không có làm giao dịch gì." Dương Tĩnh Uyển buồn bực nói.

"Tên Vương thiếu gia kia giới thiệu nhiều khách hàng cho người như vậy cũng không làm cái gì sao?" Lý Mạn Lệ một mặt không tin.

"Có, hẳn có nắm tay ta một chút." Dương Tĩnh Uyển đỏ mặt nói.

"Người cho rằng mẫu thân già lắm lắm rồi sao? Loại lời này cũng có thể gạt ta? Người nói thật đi, các người đã phát triển đến mức nào rồi?" Lý Mạn Lệ nhỏ giọng hỏi.

"Chỉ là bằng hữu bình thường, không có ý gì khác."

"Thôi bỏ đi, người không nói thì ta cũng không ép người." Lý Mạn Lệ sợ âm thanh quá lớn sẽ bị Tô Lăng nghe được, cũng không có hỏi nhiều.

Nhìn thấy phản ứng này của Lý Mạn Lệ, Dương Tĩnh Uyển có chút bất đắc dĩ, nhưng mà nàng cũng không giải thích gì thêm.

Tuy là nàng vẫn giữ khoảng cách với Vương Hạo Nhiên, nhưng mà nàng vẫn có chút chột dạ.

Bởi vì nàng phát hiện, trong đầu của mình đôi lúc sẽ hiện ra khuôn mặt anh tuấn mê người của Vương Hạo Nhiên, muốn bỏ cũng không được.

Dương Tĩnh Uyển biết như thế sẽ không đúng, nhưng mà nàng lại không thể khống chế tình cảm của mình.

"Có thể ăn cơm rồi!"

Âm thanh Tô Lãng từ trong phòng bếp truyền đến.

Hôm nay hắn đặc biệt mua rất nhiều đồ ăn, món ăn buổi tối cực kỳ phong phú.

Người một nhà bắt đầu ăn cơm.

"Đây, Tĩnh Uyển, hôm nay người đã cực khổ rồi, ăn nhiều một chút!" Lý Mạn Lệ gấp thức ăn cho nữ nhi.

"Hôm nay Tĩnh Uyển nhà ta ;ập được công lớn nha, một ngày đã bán được 19 căn hộ, trực tiếp kiếm lời hơn 150 vạn, lợi hại hơn ba ba nhiều." Dương Thái hết sức vui mừng, cũng khen thưởng một câu.

Tô Lãng nghe vậy, tâm thần hơi rung động, biết được đây là do Mã Hồng Thắng sắp xếp người đi mua nhà của lão bà.

Nhưng mà hắn cũng không dự định tranh công, bởi vậy xem như không có nghe được gì, yên lặng ăn cơm.

Bên cạnh.

Lý Mạn Lệ nhất thời trừng mắt liếc Dương Thái, thầm trách hắn koong biết giữ miệng.

Chuyện Vương thiếu gia giới thiệu khách hàng cho Dương Tĩnh Uyển có thể nói cho Tô Lãng sao?

Tất nhiên là không thể!

Bị lão bà trừng một cái, trong lòng Dương Thái hơi hồi hộp một chút, biết mình đã nói sai, nhưng mà lời đã nói ra không thể nuốt lại được.

Dương Tĩnh Uyển cũng có tạt giạt mình, cũng không nhịn được cuối đầu xuống, cầm đầu xuống ăn cơm.

Nhưng mà nàng ăn cơm một hồi lâu cũng không thấy Tô Lăng nói chuyện.

Dương Tĩnh Uyển ngẩng đầu, quan sát Tô Lăng một chút .

Chỉ thấy sắc mặt Tô Lăng như bình thường.

Hình như hắn căn bản không để nói nói kia ở trong lòng.

Dương Tĩnh Uyển theo bản năng thả lỏng một hơi.

Dương Thái cùng Lý Mạn Lệ liếc nhau một cái, cũng yên lòng, đồng thời âm thầm cảm thán.

Thằng con rể này đầu óc không dùng được, căn bản là không cảm thấy việc này không đúng, sắp bị cấm dùng còn không biết.

"Lão bà, nửa tháng sau chính là ngày kỷ niệm lễ đính hôn của chúng ta, người muốn quà tặng gì?" Tô Lăng đang ăn ngon đột nhiên hỏi một câu.

z @@@

Chương 184: Xử Lý Hôn Lễ Long Trọng (2)

g"Không cần gì cả." Dương Tĩnh Uyển lạnh lùng đáp lại hai chữ.

Đối với cái hôn nhân, Dương Tĩnh Uyên chưa từng để ý.

Cái gọi là ngày kỷ niệm đính hôn, tự nhiên nàng không để ở trong lòng.

Hơn nữa, tên Tô Lăng vô dụng này, cũng không có khả năng tặng quà gì ra hồn.

"Ngày kỷ niệm đính hôn tròn một năm quan trọng như vậy, quà tặng vẫn là phải có, lão bà, người cứ nói muốn cái gì đi, ta nhất định sẽ mua tặng cho người." Tô Lăng tràn đầy tự tin nói.

"Ta nói là không cần, người có thấy phiền hay không." Dương Tĩnh Uyên dần dần mất đi kiên nhẫn.

"Tô Lăng, người cũng đừng để ý chuyện ngày kỷ niệm đính hôn, người xem các người đã đính hôn chúng một năm, ngay cả một nghi thức tối thiểu người cũng không có cho Tĩnh Uyên, người còn có mặt mũi nhắc đến ngày kỷ niệm đính hôn tròn một năm sao?" Mặt mũi Lý Mạn Lệ tràn đầy khinh thường.

Nghe vậy, Tô Lăng cảm thấy rất có đạo lý.

Hắn đính hôn với Dương Tĩnh Uyên đã gần một năm, cũng không có tổ chức tiệc cưới.

Nghĩ như vậy, Tô Lăng lập tức liền nghĩ đến lễ vật tốt nhất có thể đưa cho Dương Tĩnh Uyên.

"Lão bà, nửa tháng sau là ngày kỷ niệm tròn một năm của chúng ta, như vậy thì làm một hôn lễ long trọng chấn động thành phố Thanh Linh, để toàn bộ người trong thành phố đều chứng kiến hạnh phúc của chúng ta." Mặt mũi Tô Lăng tràn đầy vẻ nhu tình nói với Dương Tĩnh Uyên.

Mặt Dương Tĩnh Uyên không biểu tình, trong lòng thậm chí còn cười

lạnh.

Kẻ nghèo hèn như Tô Lãng lấy tiền đâu để làm hôn lễ?

Nguyên nhân mà như vậy, đơn giản là biết mình vừa kiếm lời hơn một trăm vạn, muốn dùng số tiền này để làm hôn lễ.

Dùng tiền của mình làm hôn lễ, còn lấy cái danh tốt đẹp là tặng quà cho mình?

Dương Tĩnh Uyển cũng lười phải khiêu khích hẳn.

"Tô Lãng, bệnh khoác lác của người lại tái phát à?" Lý Mạn Lệ cũng nhìn không được, giễu cợt một tiếng.

"Có phải khoác lác hay không thì nửa tháng sau là thấy rõ ràng." Tô Lãng lạnh nhạt nói.

"Được thôi, nhưng mà ta nói trước, không cho người dùng một đồng tiền của Tĩnh Uyển, tiền tổ chức hôn lễ tự người phải bỏ ra!" Lý Mạn Lệ nói rõ ràng..

"Đó là chuyện tất nhiên." Tô Lãng gật đầu, trong lòng âm thầm lên kế hoạch.

Muốn làm một cái hôn lễ hoành tráng nhất định phải có tiền.

Nhưng mà về chuyện này thì Tô Lãng hoàn toàn không cần lo lắng.

Bởi vì trong thẻ của hắn có hơn 50 ức tiền tiết kiệm.

Nhưng mà vì giả bộ nên hắn đã lâu không dùng tới.

Vì hôn lễ nửa tháng sau, Tô Lãng quyết định bắt đầu dùng.

Có tiền, đến lúc đó đủ loại xe xang nhất trên thế giới, máy bay trực

thăng và các loại phương tiện giao thông đều sắp xếp lên.

Dù sao vì hôn lễ hoành tráng rung động thì phải bày ra toàn bộ.

Ngoại trừ hình thức thì thứ quan trọng chính là khách mời tới chúc mừng.

Mã Hồng Thắng là nhà giàu nhất ở Thanh Linh, Tô Lãng đã dự định mời hẳn là một trong các khách mời tới chúc mừng.

Thông qua cái tầng quan hệ với Mã Hồng Thắng, những ông chủ lớn tại thành phố Thanh Linh cũng sẽ dễ dàng mời được.

Nhưng mà chỉ một ít ông chủ của giới kinh doanh đến thì Tô Lãng cảm thấy còn chưa đủ.

Có lẽ phải liên lạc một chút với đám người Diêm Vương Địch Tiết thần y, Quỷ Diện Thần Tướng Thiên Cơ Tử vang danh thiên hạ này.

"Tô Lãng dự định tổ chức hôn lễ. . ."

Vương Hạo Nhiên thông qua điện thoại của Dương Tĩnh Uyển nghe trộm được cuộc nói chuyện của một nhà bạn họ.

Nhìn chung thì tiểu thuyết thể loại người ở rể, nội dung truyện của mười truyện thì có chín truyện tồn tại nhân vật chính thông qua hôn lễ để mà trang bức.

Đó là kịch bản nát đã không thể nát hơn.

Nhưng mà nát thì nát, nhưng mà đối với sự thúc đẩy sự nội dung truyện tiến triển lại rất có tác dụng.

Nếu thật sự để Tô Lãng hoàn thành hôn lễ, thành công trang bức thì người nhà Dương Tĩnh Uyển sẽ thay đổi cái nhìn về Tô Lãng.

Nói không chừng Dương Tĩnh Uyển bởi vì vậy mà động lòng, chấp nhận Tô Lăng làm lão công.

Hôn lễ này rất bất lợi đối với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng đồng thời, đây cũng là một thời cơ to lớn để Vương Hạo Nhiên phản công, mượn cơ hội này hành động giải quyết một lần tên nhân vật chính chiến thần.

Thử nghĩ một chút, chiến thần tổ chức ra cảnh tượng to lớn như thế, muốn tổ chức một hôn lễ thế kỷ cho Dương Tĩnh Uyển.

Nhưng mà ở trên hôn lễ, người chủ trì hôn lễ sẽ nói một câu:

Dương Tĩnh Uyển, người có đồng ý gả cho Tô Lăng hay không, nếu đã là thê tử của hắn thì người là có nguyện ý cho dù là thuận cảnh hoặc nghịch cảnh, giàu có hay là nghèo khó, khỏe mạnh hay là bệnh tật, vui vẻ hoặc là buồn phiền, người cũng sẽ luôn yêu hắn, chung thủy đối với hắn đến cuối đời hay không?

Tiếp theo, Dương Tĩnh Uyển trực tiếp nói một câu: Ta không đồng ý!

Sắc mặt của Tô Lăng lúc đó sẽ ra sao đây?

Những khách mời được mời tới sẽ có biểu tình gì đây?

Hoặc là làm ác độc hơn một chút

Thừa dịp trong thời gian nửa tháng, chiếm lấy độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển.

Tiếp đó, ở trên hôn lễ, trực tiếp chạy cùng Dương Tĩnh Uyển ở trước mặt mọi người.

Hoặc là trực tiếp sử dụng cách cuối.

Trực tiếp thịt Dương Tĩnh Uyển, quay video quá trình ân ái lại, tiếp đó phát trên màn hình lớn của hôn lễ. . .

Cảnh tượng kia, sợ là Tô Lăng sẽ phải nổ tung tại chỗ à nha? !

Về phần cái khác, tạm thời Vương Hạo Nhiên còn chưa nghĩ tới.

Cuối cùng là chọn cách nào thì phải tùy vào hoàn cảnh rồi.

Suy cho cùng thì còn có nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, cần phải tranh thủ chèn ép Tô Lăng.

Muốn chèn ép Tô Lăng, nữ chính Dương Tĩnh Uyển có vai trò cực kỳ quan trọng.

Mã Hồng Thắng là nhân vật phụ qua trọng thuộc phe của nhân vật chính, cũng cần chăm sóc hẳn một chút.

Lúc còn ở tiệc rượu trong biệt thự, Vương Hạo Nhiên đã hạ độc Mã Hồng Thắng, là dùng Thất Thái Thụy Liên phối hợp với một ít dược liệu khác để chế ra.

Sau khi dính loại độc dược này thì cũng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng sẽ thay đổi đặc biệt thích ngủ, hơn nữa còn sẽ thường xuyên không có được tinh thần.

Tinh lực Mã Hồng Thắng tất nhiên sẽ giảm mạnh, không có nhiều thời gian như vậy quản lý về chuyện làm ăn.

z @@@

Chương 185: Nội Bộ Đánh Tan

Trên mạng đưa tin nói là Mã Hồng Thắng tổng cộng có tài sản hơn 1800 ức.

Ngay cả Chân Lệ cũng cảnh cáo Vương Hạo Nhiên, không nên đi trêu chọc Mã Hồng Thắng, miễn phải chuốc lấy phiền toái.

Nhưng mà là một tên siêu cấp đại phản phái, làm sao có thể sợ được chứ?

Huống hồ Mã Hồng Thắng vẫn là người của phe nhân vật chính.

Mã Hồng Thắng có nhiều tài sản như vậy, Vương Hạo Nhiên lại cảm thấy hứng thú cực kì.

Hắn đã hạ quyết tâm, muốn chiếm đoạt tài sản của Mã Hồng Thắng, giảm lực ảnh hưởng của Mã Hồng Thắng xuống.

Để Mã Hồng Thắng không cách nào giúp đỡ Tô Lăng.

Mượn dùng lực lượng của tập đoàn Vương thị cũng là một ý kiến hay, nhưng mà phải tốn rất nhiều tiền, đây chỉ là cách dự phòng.

Hơn nữa, còn không nhất định có thể thắng được Mã Hồng Thắng.

Bởi vì mặc dù Mã Hồng Thắng không có tinh lực quản lý chuyện làm ăn, trạng thái công ty như là rắn mất đầu, nhưng mà Mã Hồng Thắng có thể làm ăn lớn như thế, thuộc hạ của hắn khẳng định cũng không phải là ăn chay.

Lấy tài sản mấy chục tỷ của Vương gia để đổi đầu với thế lực có tài sản hơn trăm tỷ, đây là một quyết định cực kỳ không sáng suốt.

Không thể tấn công từ bên ngoài, như vậy thì chỉ có thể ra tay từ trong nội bộ.

Có một câu nói rất hay là một thành lũy kiên cố không thể bị công phá từ bên ngoài mà chỉ có thể phá hủy bởi nội bộ.

Muốn ra tay từ nội bộ, không thể nghi ngờ là trước hết nhất cần hiểu rõ quan hệ thân thuộc của Mã Hồng Thắng.

Những cái đơn giản thì thì trên mạng đều có tài liệu, Vương Hạo Nhiên lên mạng là có thể dễ dàng tra được.

Vương Hạo Nhiên dùng di động mở ra công cụ tìm kiếm, tìm tòi một chút.

Rất nhanh đã đạt được tin tức máu chốt.

Mã Hồng Thắng đã kết hôn hai lần, có hai con, thê tử thứ nhất đã mất sớm, thê tử thứ hai là mới cưới hồi ba năm trước

Nhi tử lớn nhất là được thê tử thứ nhất sinh ra, hiện nay đã 24 tuổi, là một thiếu gia ăn chơi trát táng, đối bạn gái như là thay áo vậy.

Nhi tử nhỏ hơn được thê tử hiện tại sinh ra, hiện nay chỉ vừa mới 1 tuổi.

Đáng nhắc tới là thê tử hiện tại của Mã Hồng Thắng chỉ mới có 23 tuổi.

Còn nhỏ hơn nhi tử một tuổi . .

Nhi tử lớn của Mã Hồng Thắng nhìn thấy dì ghẻ nhỏ hơn mình một tuổi sẽ có biểu tình gì đây?

Vương Hạo Nhiên cũng không biết rõ.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định tên công tử bột này không hòa hợp với vị phu nhân mà Mã Hồng Thắng lấy về này.

Vị công tử bột này lúc đầu là con một, sau khi chờ Mã Hồng Thắng quy thiên thì liền có thể độc hưởng tài sản cả trăm tỷ.

Nhưng mà ba năm trước đây, Mã Hồng Thắng tái giá, một năm ngay sau đó vị phu nhân này còn mang thai, làm cho vị công tử bột này lại phải chia tài sản với một tên đệ đệ.

Đừng nói là công tử bột, đổi lại là ai cũng sẽ khó chịu.

Muốn từ nội bộ để chiếm đoạt tài sản của Mã Hồng Thắng hiển nhiên bất được hai người này nghe theo mình là tốt nhất.

Chỉ cần bồi dưỡng đối phương thành con rối cuat mình, vậy là có thể dùng con rối này chiếm đoạt tài sản của Mã Hồng Thắng.

Nhưng mà nên chọn ai đây?

Vương Hạo Nhiên còn không rõ tính cách cụ thể của hai người này, nhất thời không quyết định chắc chắn được.

Chắc là phải hỏi Mã Hồng Thắng một chút rồi.

Mã Hồng Thắng đang bị bệnh, hai người tranh gia sản tất nhiên sẽ niềm nở chăm sóc hắn, tranh thủ lấy được sự tin tưởng của hắn.

Đi xem Mã Hồng Thắng, cũng tương đương với đi gặp hai bên tranh tài sản này.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức liên hệ Chân Lệ một chút.

Những đại lão của ngành thương nghiệp tại Thanh Linh chỉ cần không phải là đối thủ một mắt một còn thì đều có một chút xú giao

tình.

Hiện tại Mã Hồng Thắng đang bị bệnh, Chân Lệ đến hỏi thăm một chút cũng là chuyện rất hợp tình hợp lý.

Vương Hạo Nhiên muốn đi theo Chân Lệ một chuyến, muốn nhìn một chút vị công tử bột và phu nhân tái giá kia rồi mới quyết định, ai thích hợp hơn thì hắn sẽ bồi dưỡng thành con rỗi.

Chân Lệ bề bộn nhiều việc, sau khi nghe Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại, hỏi thư ký Phương Tuyền một chút về lịch trình thì phát hiện ba ngày sau mới có thời gian rảnh.

Vương Hạo Nhiên biết được Mã Hồng Thắng nằm trong bệnh viện một thời gian dài, bởi vậy cũng không vội, cẩn thận nói với Chân Lệ ba ngày sau hắn sẽ đi theo.

Thời gian vội vàng mà qua, đã tới mấy ngày sau.

Mấy ngày gần đây Dương Tĩnh Uyển bên kia cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, Vương Hạo Nhiên cũng không đi gặp nàng, ngược lại đưa đồng tử tiền tài Phương Hằng một lần đem hai mươi mấy kiện đồ cổ tới.

Đại bộ phận đồ cổ trong đó đều là vật lớn.

Mấy món đồ cổ này cộng lại bán ra thị trường cũng tầm khoảng 8. 8 ức.

Tiền bán đồ cổ đương nhiên là Vương Hạo Nhiên giả vờ giả vịt như cũ gọi cho Phương Tuyền nói là không dùng đồ cổ.

Vương Hạo Nhiên nơi này đã góp nhặt không ít kiện đồ cổ.

Hắn tìm được cơ quan đấu giá chuyên nghiệp, đem toàn bộ những món đồ cổ này gửi bán đấu giá, chuẩn bị đem những món đồ cổ này

xuất hiện.

Vương Hạo Nhiên tính toán sơ sơ một chút.

Chỉ cần chờ toàn bộ những món đồ cổ này bán ra, như vậy thì có gần 9 ỨC.

Vương Hạo Nhiên lần trước thông qua đồ thạch kiểm khoảng 1.2 ỨC, trước mắt đã dùng hết một ít, nhưng mà hiện tại cũng còn khoảng 1.1.

Nếu như 9 ỨC kia tới tay vậy tiền mặt của hắn sẽ đạt đến khoảng 10 ỨC.

Trừ cái đó ra, còn có khách sạn kia của Thẩm Khang khoảng 5 ỨC.

Tính ra, nếu không tính thân phận phú nhị đại thì hắn cũng là một người giàu có có tài sản chừng 15 ỨC.

Nhưng mà như vậy vẫn còn xa mới đủ.

Là một siêu cấp đại phản phái, mục tiêu của hắn tất nhiên phải cao hơn bình thường rồi.

Trở thành người giàu nhất thế giới? !

Nhưng mà cái mục tiêu này quá lớn, tạm thời có chút xa xôi.

Vậy trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ thôi..

Trở thành người giàu nhất thành phố Thanh Linh!

u @@@

Chương 186: Thăm Bệnh

Lúc trưa hôm nay, Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ đi tới phòng khám bệnh Thiên Huy.

Mã Hồng Thắng trị liệu điều dưỡng ở chỗ này.

Nhưng mà hai người còn chưa đi tới phòng điều dưỡng của Mã Hồng Thắng thì đã nhìn thấy người quen.

"Chân a di, Hạo Nhiên, sao các người lại tới đây?" Đường Băng Vân nghi hoặc hỏi.

"Người làm sao vậy, bộ ta rất già à? Gọi là Chân Tỷ như trước kia là tốt rồi, sao lại đột nhiên đổi cách xưng hô rồi." Chân Lệ không có trả lời câu hỏi của nàng, mà bất mãn chỉ trích nói.

Lần trước do gia gia của Đường Băng Vân ngã bệnh, Chân Lệ mới không so đo cùng với nàng, hiện tại nàng lại gọi mình như vậy, tất nhiên là Chân Lệ không thể nhịn.

"Không phải ta có ý đó, nhìn người vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp như vậy, không có già." Đường Băng Vân vội vàng giải thích một tiếng, ánh mắt không thể khống chế nhìn về Vương Hạo Nhiên.

Không biết vì cái gì mà nàng cảm thấy hôm nay Vương Hạo Nhiên rất đẹp trai, đặc biệt hấp dẫn người khác, nhìn một chút thôi nàng có chút nhìn ngây người.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Đường Băng Vân, thu được 300 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên hơi vui vẻ.

Chỉ là đứng như vậy thôi, ngay cả lời cũng còn chưa kịp nói, Đường Băng Vân đã động lòng?

Quả nhiên, điểm mị lực nâng cao hơn năm trăm đã khác trước!

"Vậy ý cả ngươi là gì?" Chân Lệ đáp lại lời nói của Đường Băng Vân, nhưng mà lại phát hiện Đường Băng Vân nhìn nhi tử mình đến nỗi ngây người, nàng lập tức hiểu ra:

"Đường Băng Vân ngươi giỏi lắm, khó trách ngươi lại đổi cách xưng hô với ta, ta coi ngươi như là tỷ muội, ngươi lại có ý với nhi tử của ta, muốn gặm cỏ non à, ngươi không biết xấu hổ sao?!"

Nghe âm thanh quở trách, Đường Băng Vân cũng lầy lại tinh thần.

Trong đầu của nàng lơ đãng nhớ tới chuyện xảy ra ở phòng ăn tình nhân, khuôn mặt vì một thoáng liền đỏ lên, lập tức cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Ngươi hiểu lầm rồi, ta. . . Ta không có ý đó." Đường Băng Vân nhin không được nói láo, muốn trấn an tâm tình Chân Lệ.

"Không có ý kia, ngươi. . ."

"Mẫu thân."

Chân Lệ còn muốn tiếp tục mắng Đường Băng Vân vài câu, nhưng mà đột nhiên bị âm thanh của Vương Hạo Nhiên cắt đứt.

Quay đầu lại, Chân Lệ nhìn nhi tử của mình, chỉ thấy hẩn nhin mình

rồi lắc đầu.

Chân Lệ cũng không có nói gì thêm.

Đường Băng Vân thả lỏng một hơi, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Sao người lại đến nơi này?" Vương Hạo Nhiên nghi ngờ nên hỏi Đường Băng Vân.

Bộ dáng của Đường Băng Vân nửa muốn nói nửa không, sau khi suy nghĩ một chút thì nàng vẫn nói ra:

"Gia gia kêu ta tới thăm Yến Quy Sơn."

"Yến Quy Sơn ở đây sao?"

"Đúng vậy, hắn bị thương cho nên đến đây dưỡng bệnh."

"Vậy hôn sự của người và Yến Quy Sơn thì sao? Gia gia người giải quyết như thế nào?"

"Gia gia đã giải trừ hôn sự của ta cùng với Yến Quy Sơn, kêu ta tới thăm Yến Quy Sơn một chút chỉ đựn thuận là vì giao tình của trưởng bối hai nhà." Đường Băng Vân nói lên việc này, không khỏi vui mừng liên tục.

Wương Hạo Nhiên khẽ gật đầu.

Đường lão đầu này quả nhiên không có đến tình trạng não tàn, sau khi biết Yến Quy Sơn phế thì cuối cùng vẫn giải trừ hôn ước của Yến Quy Sơn và Đường Băng Vân.

Nhưng mà Yến Quy Sơn vẫn còn thân phận nhân vật chính, vẫn như cũ có thể cung cấp ban thưởng.

Hiện tại chính là lúc nội tâm Yến Quy Sơn cùng với thân thể của hắn rất yếu đuối.

Thừa cơ lúc này làm Yến Quy Sơn mất bình tĩnh, tất nhiên sẽ thu về không nhỏ.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên nói với Chân Lệ:

"Mẫu thân, người tùy tiện tìm một chỗ ngồi một lát đi."

"Được rồi, người làm gì thì làm đi." Chân Lệ cho là nhi tử muốn đẩy mình ra để tự mình nói cái gì đó với Đường Băng Vân.

Đối với cái này, Chân Lệ cũng không có phản đối.

Nàng từ Đường lão đầu mà biết được Đường Băng Vân có hôn ước, cho nên nhìn thấy Đường Băng Vân có ý với nhi tử của mình, cho nên mới nhịn không được chế nhạo Đường Băng Vân.

Nhưng mà hôn ước của Đường Băng Vân đã không còn, vậy thì đã không quan trọng nữa.

Chuyện làm ăn của Đường gia tương đối lớn, tăng thêm Đường lão đầu lại eaars kỳ vọng vào Đường Băng Vân, chuyện làm ăn của Đường gia tương lai hắn sẽ giao cho Đường Băng Vân xử lý.

Tuy là Đường Băng Vân lớn hơn mấy tuổi, nhưng vẫn có thể xứng với nhi tử của mình.

Nghĩ như vậy, Chân Lệ cũng liền bình thường trở lại, tạm thời lánh đi một chút.

"Người muốn nói cái gì với ta?" Đường Băng Vân tràn ngập mong đợi hỏi.

"Cùng đi thăm Yến Quy Sơn một chút." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"A?" Đường Băng Vân nhin không được có chút thất vọng nhưng rất mau che giấu tâm tình lại, gật đầu nói: "Đi theo ta."

Đường Băng Vân ở phía trước dẫn đường, rất nhanh đã mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một căn phòng điều dưỡng cao cấp.

Hiện tại Yến Quy Sơn không thể tự di chuyển, đều có y tá chăm sóc.

Đường Băng Vân sợ nhìn thấy cái không nên nhìn, bởi vậy gõ cửa trước.

"Ta là Đường Băng Vân, là gia gia kêu ta đến thăm người, ta vào được không?"

Dứt lời, bên trong không gặp có người nào đáp lại.

Đường Băng Vân tiếp tục nhìn cửa, lặp lại lời vừa mới nói.

Vương Hạo Nhiên cũng trực tiếp dùng thấu thị, nhìn một chút tình huống bên trong phòng bệnh.

Chỉ thấy trong phòng bệnh chỉ có một mình Yến Quy Sơn, cũng không có y tá đang rửa cái gì đó cho hắn.

Trạng thái của Yến Quy Sơn cũng rất tinh táo, nghe được âm thanh của Đường Băng Vân.

Nhưng mà Yến Quy Sơn không có nói chuyện, trên mặt có đủ loại cảm xúc lẫn lộn, có tự ti, tiếc nuối, hui quạnh, giận dữ.

Nhìn bộ dáng của hắn hiển nhiên cảm thấy không cách nào đối mặt với Đường Băng Vân.

"Không có người trả lời, chẳng lẽ ngủ quên rồi?" Đường Băng Vân nói với Vương Hạo Nhiên một câu.

"Để ta nhìn một chút."

Nói xong, Vương Hạo Nhiên đưa tay đẩy cửa phòng ra.

Yến Quy Sơn tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, lập tức giả vờ ngủ.

"Đã ngủ rồi." Vương Hạo Nhiên cố gắng không cười, quay đầu nói một câu với Đường Băng Vân.

"Ta có thể đi vào?" Đường Băng Vân thận trọng hỏi.

"Có thể."

"Vậy là tốt rồi."

Đường Băng Vân gật đầu, cùng đi vào với Vương Hạo Nhiên, mang tới một lẵng hoa cùng với trái cây đặt ở trên tủ đầu giường, tiếp đó nhỏ giọng nói với Yến Quy Sơn:

"Gia gia kêu ta tới thăm người, người có khỏe không?"

Y @@@

Chương 187: Tâm Tính Bình Vương Nỗ Tung (1)

Yến Quy Sơn tiếp tục giả vờ ngủ, không có trả lời.

"Ngủ sâu thật." Đường Băng Vân không nhin được lắm bầm một câu.

"Đang yên đang lành sao hấn lại nhập viện, hấn bị thương chỗ nào sao?" Vương Hạo Nhiên tự mình lấy một cái ghế có trong phòng ngồi xuống, biết mà còn hỏi.

"Hấn bị đánh, trên mình chịu chút ít thương." Đường Băng Vân đáp lại qua loa nói.

"Hấn bị thương ở chỗ nào?" Vương Hạo Nhiên cố tình hỏi tiếp.

"Chính là bị thương chỗ đó!" Đường Băng Vân thấy Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ như vậy cho nên nhỏ giọng nói ra.

"Chỗ nào cơ?" Vương Hạo Nhiên làm bộ nghe không hiểu.

"Nói vậy cho người hiểu đi, sau này Yến Quy Sơn không thể lấy lão bà, cũng không có cách nào nối dõi tông đường!" Đường Băng Vân không thể nào nói ra những lời nói thô tục, bởi vậy dùng lời uyển chuyển nói.

【 Đinh, kí chủ tận lực dẫn dắt, khiến nhân vật chính Yến Quy Sơn bị nữ chính Đường Băng Vân đả kích thật lớn, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

"À à." Vương Hạo Nhiên đã đạt được mục đích, cũng làm bộ la một chút, ý nói mình đã hiểu rồi

"Hạo Nhiên, hấn đã ngủ rồi, vậy chúng ta cũng đi thôi." Đường Băng Vân không muốn ở trong phòng bệnh, muốn tới nơi khác để nói chuyện với Vương Hạo Nhiên.

"Gia gia kêu người tới thăm Yến Quy Sơn, người ta không tỉnh thì

người đã trực tiếp bỏ đi, như vậy không đúng lắm nha?"

Vương Hạo Nhiên còn muốn tiếp tục làm Yến Quy Sơn mất bình tĩnh, tất nhiên không muốn đi, bởi vậy khuyên.

"Cái kia, vậy thì ở lại thêm một lát." Đường Băng Vân gật đầu, nhưng mà cảm giác chờ có chút nhàm chán, thế là đến tủ đầu giường bên kia, cầm lên quả trái cây:

"Nơi này có ô mai, hạnh, nho, người muốn ăn loại nào?"

"Nho đi."

Đường Băng Vân gật đầu, vào bên trong nhà vệ sinh dùng nước sạch rửa một chút.

"Ngọt lắm đó, ăn thử đi." Đường Băng Vân dùng một cái đĩa trái cây bưng nho, sau khi mình ném một chút thì đưa đến trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Ta lười đi rửa tay quá, người đút ta ăn đi?" Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Lười như vậy. . ." Đường Băng Vân kháng nghị nho nhỏ một chút, nhưng vẫn dùng tay nắm lấy một quả nho bỏ vào trong miệng Vương Hạo Nhiên.

"Có phải là rất ngọt đúng không?" Đường Băng Vân cười hỏi.

"Có một đại mỹ nữ như vậy đút ta ăn, cho dù là chua thì ta cũng cảm thấy ngọt." Vương Hạo Nhiên cười tủm tỉm nói.

Đường Băng Vân khẽ giật mình, chợt lộ ra vẻ vui mừng, kinh ngạc nói:

"Chỉ mới mấy ngày không gặp thôi mà người lại biết cách nói ngọt

như vậy?"

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

"Thường cho người một quả nho." Đường Băng Vân nghe thấy thì vui vẻ, cười khanh khách nói.

"Ngọt thật, ta muốn ăn nữa."

"Được rồi, đây."

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 100 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 200 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 300 điểm phản phái! 】

...

Yến Quy Sơn giả vờ ngủ, nghe được đôi nam nữ bên cạnh này cười nói vui vẻ, chỉ cảm thấy mình ăn phải một nắm cơm chó.

Hắn muốn chuyển lực chú ý sang nơi khác, để chính mình không phải nghe âm thanh bên cạnh nữa, thế nhưng âm thanh ấy như là có mắt vậy, điên cuồng chui vào trong lỗ tai của hắn.

Trong lòng Yến Quy Sơn rất khó chịu.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy hệ thống không ngừng truyền thông báo, trong lòng đã vui sắp nở hoa rồi.

Sau khi ăn nho xong, hắn đại khái tính toán một chút thì tổng cộng thu được 2100 điểm phản phái.

Kỳ này kiếm được thật nhiều điểm phản phái.

Vương Hạo Nhiên nói với Đường Băng Vân còn muốn ăn nho, Đường Băng Vân lại giặt sạch một mâm tới.

Nhưng mà lần này, Vương Hạo Nhiên lại không nhận được ban thưởng.

Yến Quy Sơn này bị kích thích đến chết lặng, cơm chó cũng ăn no rồi, đã có sức chống cự.

Biện pháp này đã không có tác dụng.

Chắc hẳn phải tăng thêm liều lượng rồi.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cân nhắc một chút, thế là nói với Đường Băng Vân:

"Ta ăn quá no rồi, không ăn nữa."

"Được rồi." Đường Băng Vân gạt đầu, xoay người sang chỗ khác, đem đĩa trái cây để trên ngăn tủ ở đầu giường.

Nhưng mà lúc nàng sắp quay đầu lại, lại có cảm giác có người ôm nàng từ phía sau lưng.

Đường Băng Vân tất nhiên biết đây là Vương Hạo Nhiên.

"Người. . . Người làm gì đó, thật to gan, lại dám chiếm tiện nghi của ta!"

Đường Băng Vân theo bản năng tránh né cái ôm, trong lòng cực kỳ bối rối, nhưng mà ngoài mặt lại thể hiện ra vẻ rất tức giận, đang

trách cứ Vương Hạo Nhiên vô lý.

"Lá gan của ta còn lớn hơn nữa cũng không lớn bằng người nha?" Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường nhìn Đường Băng Vân.

"Người. . . Người có ý gì?" Đường Băng Vân không dám đón ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, có chút chột dạ mà hỏi.

"Ý tứ gì, chẳng lẽ người còn không rõ sao?"

"Ta không hiểu người đang nói cái gì cả. . ." Đường Băng Vân giả bộ nói.

"Không hiểu sao? Vậy ta nhắc nhở người một chút, ngày kia người mời ta đi đến phòng ăn tình nhân để ăn cơm." Vương Hạo Nhiên chậm chậm nói.

"Người? !" Đường Băng Vân cũng không thể che dấu được sự hoảng sợ trong lòng, cực kỳ hoảng sợ nhìn Vương Hạo Nhiên:

"Người đã biết những gì rồi?"

"Những gì nên biết ta đã biết rồi." Vương Hạo Nhiên nhìn nàng chăm chú.

"Đúng vậy, thật xin lỗi." Đường Băng Vân chỉ cảm thấy bộ dáng của Vương Hạo Nhiên như là hỏi tội vậy, thế là nhịn không được cúi đầu xuống.

"Một câu xin lỗi thì có tác dụng gì không? Ít nhất người phải cho ta một câu trả lời chứ?" Vương Hạo Nhiên xụ mặt, đang chất vấn.

"Đều do ta nhất thời hồ đồ." Đường Băng Vân vừa thẹn lại vừa giận kể lại:

"Gia gia thúc giục ta đính hôn với Yến Quy Sơn, nói muốn bế chắt

traì, ta lại không thích Yến Quy Sơn, trong lòng không thể chấp nhận được, cho dù chết ta cũng không đính hôn với hần."

【 Đính, kí chủ tận lực dẫn dắt, khiến nhân vật chính Yến Quy Sơn bị nữ chính Đường Băng Vân đả kích thật sâu, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

N @@@

Chương 188: Tâm Tính Bình Vương Nổ Tung (2)

c"Nhưng gia gia thúc giục ta phải mau lấy, đầu óc ta nóng lên, muốn mang thai một bảo bảo, mượn lý do này để gia gia bỏ ý định ép ta đính hôn, bởi như vậy, gia gia có thể bế bồng chất trai, ta cũng không cần phải gả cho Yến Quy Sơn."

【 Đính, kí chủ tận lực dẫn dắt, khiến nhân vật chính Yến Quy Sơn bị nữ chính Đường Băng Vân điên cuồng đả kích, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên lộ bộ một chút, thầm nghĩ mình sẽ không đổ vỡ chứ? Thế là vội vàng hỏi:

"Vậy người mang thai rồi sao?"

"Không, không có." Sắc mặt Đường Băng Vân đỏ tới mang tai.

"Vậy theo ý của người thì ta chỉ là một công cụ, sử dụng xong liền ném đi, đẽ cũng không cần chào hỏi gì sao?" Vương Hạo Nhiên hừ lạnh nói.

Đường Băng Vân hết sức kinh hoàng, tranh thủ thời gian giải thích:

"Ta không có ý nghĩ này, chỉ là cảm giác không cách nào đối mặt với người mà thôi, cho nên mới giấu không nói ra, ta. . . Ta không phải là người tùy tiện, nếu như ta không phải thích cho người thì cho dù là đánh chết ta, ta cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. . ."

【 Đỉnh, nữ chính Đường Băng Vân thổ lộ với kí chủ, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính của nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 300 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên đã thỏa mãn, vui vẻ thu hoạch một đợt ban thưởng lớn.

Nhưng mà hắn cảm thấy Yến Quy Sơn còn có tiềm lực để nghiền ép.

"Vậy ý của người là ta là một người tùy tiện sao?" Vương Hạo Nhiên làm bộ không vui hỏi.

"Chuyện đã không có cách nào vấn hồi, người muốn ta bồi thường người thế nào, người nói đi." Đường Băng Vân chán nản nói.

"Hôm nay mấy giờ người tan làm?"

"Đại khái là tầm tám chín giờ."

"Được, vậy tối nay người lại mời ta ăn một bữa cơm." Vương Hạo Nhiên ám chỉ nói với Đường Băng Vân.

Đường Băng Vân có chút khó hiểu, giống như là có chút khó tin.

Vương Hạo Nhiên lại bổ sung một câu, "Chính là phòng ăn tình nhân lần trước."

Lời nói đã đến nước này, sao Đường Băng Vân có thể còn không hiểu..

Mà xem như là Hải Vương Yến Quy Sơn thì càng rõ hơn..

"Cái tên tiểu tử hư hỏng này, ta còn tưởng rằng người thật ngây thơ đó." Đường Băng Vân khóc cười không được, hơi sần giọng.

"Đường a di, cuối cùng là người có mời ta ăn cơm hay không đây, người nói một câu đi?" Vương Hạo Nhiên hỏi lại.

"Còn kêu là Đường a di? ! Gọi là Băng Vân tử tử." Đường Băng Vân cười khanh khách nói.

Lời này của nàng hiển nhiên là chấp nhận đề nghị của Vương Hạo Nhiên.

Yến Quy Sơn giả vờ ngủ, nghe thấy thì trong lòng rất khó chịu.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

"Băng Vân muội muội." Vương Hạo Nhiên tuổi thật, kỳ thực đã ba mươi, tất nhiên không nguyện ý theo Đường Băng Vân nói tới như thế gọi nàng.

"A, người so ta tuổi còn nhỏ, gọi Băng Vân tỷ tỷ mới đúng." Đường Băng Vân lộ ra nụ cười, cải chính.

"Băng Vân muội muội." Vương Hạo Nhiên kiên trì nói.

"Haiz, sợ người rồi, tùy người vậy."

"Vậy tối nay không gặp không về nha."

"Rồi rồi."

"Nhưng mà, đến lúc đó người phải nghe theo lời của ta."

"Nghe người cái gì?"

"Người nói thử xem?" Vương Hạo Nhiên nháy mắt với nàng

"Hừ!" Đường Băng Vân suy nghĩ trước sau, giờ mới hiểu được.

"Không được sao? Vậy quên đi, tối nay hủy bỏ bữa tiệc vậy." Vương Hạo Nhiên nói thẳng.

"Đừng, ta đáp ứng người đáp ứng người!" Đường Băng Vân tỏ thái độ gấp gáp.

Bất quá vừa nói ra thì tay liền che miệng, nàng liền ý thức được mình đã thất thố, lập tức xấu hổ không còn mặt mũi.

Mà theo lời vừa nói của Đường Băng Vân thì Vương Hạo Nhiên cũng nhận được hai cái thông báo của hệ thống.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tính nhân vật chính Yến Quy Sơn mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Quy Sơn -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, Tâm tính Yến Quy Sơn nổ tung, hào quang nhân vật chính bị nghiền nát, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Liền không chơi được. . .

Vương Hạo Nhiên liếc qua vẫn còn giả bộ ngủ Yến Quy Sơn, có chút ý hưng lan san.

Công ty của Đường Băng Vân còn có chuyện cần giải quyết nên rời đi trước.

Vương Hạo Nhiên thì đi tìm Chân Lệ, muốn cùng nàng đi thăm hỏi Mã Hồng Thắng một chút.

Lúc Vương Hạo Nhiên tới nơi này thì Chân Lệ đã đi hỏi thăm qua y tá, đã biết phòng bệnh của Mã Hồng Thắng nằm chỗ nào.

Chân Lệ mang theo Vương Hạo Nhiên, rất nhanh đã đi tới phòng bệnh cao cấp nhất của phòng khám bệnh Thiên Huy.

Đi tới cửa, Chân Lệ muốn đưa tay gõ cửa, nhưng mà lại nghe được bên trong truyền đến âm thanh một trận ồn ào.

Vì lý do lễ phép, Chân Lệ cũng không lập tức gõ cửa, mà dự định chờ một lát.

Bởi vì thanh âm cùng động tĩnh bên trong hình như là mâu thuẫn gia đình.

Là người ngoài vẫn là không tiện dấn vào cho nên tạm chưa mở cửa

Vương Hạo Nhiên thì dùng thấu thị, nhìn tình huống bên trong một chút.

Chỉ thấy trong phòng bệnh có ba người.

Mã Hồng Thắng nằm ở trên giường bệnh, nhắm mắt lại, có thể thấy được lồng ngực đang phập phồng lên xuống.

Hiển nhiên là hắn đang ngủ say ở bên trong.

Ngoại trừ Mã Hồng Thắng thì còn có một nam một nữ khoảng hai mươi tuổi.

Bề ngoài của nam tử kia xấu xí, tướng mạo giống với Mã Hồng Thắng đến bảy phần, nhưng mà vẻ mặt cùng cái trán tràn đầy vẻ cao ngạo cùng tùy tiện, khác xa với vẻ ôn hòa của Mã Hồng Thắng.

Tên nam tử trẻ tuổi này tất nhiên liền là nhi tử của Mã Hồng Thắng tên là Mã Vĩ Tài.

Cô gái trẻ kia có tướng mạo cùng vóc dáng đặc biệt xuất chúng, nhìn rất nhu nhược, cho người ta một loại cảm giác vừa thấy đã yêu.

Giờ phút này nữ tử trẻ tuổi ngồi ở bên giường, nhẹ nắm lấy tay của Mã Hồng Thắng, dáng vẻ tràn đầy ân cần.

Rất rõ ràng, nàng chính là vợ kế của Mã Hồng Thắng tên là Trình Nhụy.

Chương 189: Nữ Nhân Đáng Sợ

"Không cần người chăm sóc phụ thân ta, người mau về đi, không phải là người còn phải chăm sóc cho nhi tử của mình sao, tranh thủ thời gian đi!" Mã Vĩ Tài đứng ở một bên, ngữ khí hết sức không tốt.

"Trong nhà có bảo mẫu chăm sóc, không cần lo lắng, ta vẫn sẽ ở lại để chăm sóc cho Hồng Thắng." Thanh âm Trình Nhụy hết sức ôn hòa tinh tế, cho người ta cảm giác cực kỳ dễ chịu.

"Cha ta hiện tại lại không tỉnh, đừng giả vờ giả vịt, thu hồi người bộ này mặt nạ a." Mã Vĩ Tài cười lạnh nói.

"Ta. . . Ta không có giả vờ giả vịt, ta thật là quan tâm Hồng Thắng nên mới ở lại chăm sóc hắn." Trình Nhụy một mặt yếu đuối.

"Nữ nhân như người thật lợi hại, lão phụ thân ta hồ đồ, nhưng ta không hồ đồ, tuổi người còn quá trẻ mà lại giả cho phụ thân ta, người có âm mưu gì? Chẳng phải là muốn chiếm gia sản nhà của chúng ta sao?"

"Ta nói qua bao nhiêu lần rồi, là do ta thích Hồng Thắng thành thực ổn trọng, không phải thích tiền của hắn, hơn nữa lúc ta kết hôn với Hồng Thắng thì đều làm công chứng tài sản trước khi cưới, người cũng biết mà."

"Làm trước công chứng tài sản khi cưới, đây cũng là chỗ lợi hại của nữ nhân các người."

Nghe Trình Nhụy nhắc đến việc này, Mã Vĩ Tài liền cảm thấy nổi giận.

Lúc trước hẳn cực lực phản đối Trình Nhụy trở thành người của Mã gia, nhưng mà nữ nhân này chủ động làm công chứng tài sản trước khi cưới, nếu như ly hôn thì một đồng nàng cũng không có được.

Lúc ấy Mã Vĩ Tài thấy nàng điềm đạm đáng yêu, tăng thêm phần công chứng này, hẳn vẫn tin, không coi nữ nhân này là chuyện đáng kể gì

Nhưng ít lâu sau thì Mã Vĩ Tài liền hối hận.

Bởi vì Trình Nhụy cực kỳ biết làm vui lòng Mã Hồng Thắng, thời gian mới hơn một năm nàng liền mang thai, còn cực kỳ tranh thủ sinh ra một nhi tử.

Bởi vậy mà Mã Hồng Thắng cực kỳ quan tâm, bảo vệ Trình Nhụy.

Trình Nhụy làm công chứng tài sản, một đồng tiền cũng không cần, thế nhưng mà lão Mã Hồng Thắng là một người tương đối trọng tình cảm, tương lai Mã Hồng Thắng ợ ra rắm một chút chẳng lẽ Mã Hồng Thắng sẽ không cho Trình Nhụy cùng con trai của nàng một đồng nào sao?

Điều này sao có thể!

"Người đã hiểu làm ta rồi." Trình Nhụy thở dài thật sâu một chút, ngay sau đó chú ý thấy tay của Mã Hồng Thắng bỗng nhiên hơi động một chút.

Trong mắt nàng lóe lên quang quang, bỗng nhiên đứng dậy đi rót một chén nước đưa cho Mã Vĩ Tài, ôn hòa nói:

"Chúng ta là người một nhà, phải cùng hòa thuận sống chung mới đúng, uống một chén nước cho bớt giận đi."

"Cút sang một bên, đừng giả mù sa mưa với lão tử!"

Mã Vĩ Tài trực tiếp đưa tay khế đẩy, làm ly nước thủy tinh rơi trên mặt đất, Trình Nhụy cũng lao đảo một chút, té ngã trên đất.

"Cái tên hổ trướng này, ngươi làm gì đó!"

Mã Hồng Thắng từ từ tỉnh lại, nghe thấy âm thanh Mã Vĩ Tài ồn ào, đồng thời cũng thoáng nhìn thấy Trình Nhụy té ngã trên đất.

Hắn cũng bất chấp cái gì, trực tiếp từ trên giường đứng lên, thò tay đỡ Trình Nhụy dậy.

Nhưng vừa đỡ lên thì lại phát hiện bên trên bàn tay của Trình Nhụy đều là máu.

Hiển nhiên là bị t mảnh thủy tinh bẻ cắt vào.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị thấy hết những thứ này cũng kinh hãi không thôi nhìn Trình Nhụy.

Lúc Trình Nhụy ngã xuống, cũng không có bị mảnh vỡ cắt vào tay, là do nàng nhìn thấy Mã Hồng Thắng hoàn toàn tỉnh dậy, mới cố tình dùng tay lấy một mảnh thủy tinh cắt vào tay.

Nàng là cố ý làm chính mình bị thương để tội của Mã Vĩ Tài càng nặng hơn, lấy cái này để làm cho Mã Hồng Thắng giận giữ.

Đối với mình cũng tàn nhẫn như vậy, nữ nhân này. . .

"A Nhụy, ngươi sao rồi?" Mã Hồng Thắng một mặt lo lắng hỏi.

"Ta không có chuyện gì, không có chuyện gì." Sắc mặt Trình Nhụy tái nhợt, lại lắc đầu, một mặt trấn an nói, giống như đang an ủi Mã Hồng Thắng.

"Nghịch tử, nghịch tử!" Mã Hồng Thắng cũng nhịn không được, giận dữ đối với Mã Vĩ Tài, muốn đứng dậy đi qua tát hắn một cái bạt tai

thật mạnh.

"Hồng Thắng, chuyện không liên quan tới hấn, là tự ta không chú ý mười té xuống." Lòng mày Trình Nhụy nhú chặt, nhưng trên mặt lại nặn ra một nụ cười, nhanh chóng tóm lấy Mã Hồng Thắng giải thích nói.

"Phụ thân, người cũng nghe rồi đó, là do nàng tự té, không. . . Không liên quan đến ta." Mã Vĩ Tài nhìn thấy bộ dáng của phụ thân dữ dằn như thế, lập tức nhịn không được lui về phía sau một bước, ngượng ngùng nói.

"Người cho là mắt ta mù sao? Ta đã nhìn thấy người dùng tay đấy!"

Mã Hồng Thắng giận không nhịn nổi, tránh thoát tay của Trình Nhụy, đi thẳng tới trước mặt Mã Vĩ Tài, cho nghịch tử này một cái bạt tay.

Lúc Mã Hồng Thắng cùng Mã Vĩ Tài không nhìn thấy, khóe miệng của Trình Nhụy lại lộ ra một nụ cười kinh dị và đáng sợ.

Nhưng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Vương Hạo Nhiên thấy biểu tình này của Trình Nhụy chỉ cảm thấy có chút làm người ta sợ hãi.

Nữ nhân Trình Nhụy này quá đáng sợ.

Mã Hồng Thắng là người già nhất Thanh Linh, khẳng định có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp bon chen, nhưng mà cũng chỉ có Trình Nhụy có thể gả vào Mã gia, sinh một đứa con cho Mã Hồng Thắng n.

Theo hấn thấy thì không phải do Trình Nhụy may mắn, mà là do nữ nhân này thật không đơn giản.

Sau khi Mã Hồng Thắng đánh nhi tử một bàn tay cũng bốt tức giận,

tiếp đó cầm một ít khăn tay đến bên cạnh Trình Nhụy, giúp nàng đề lại vết thương trên bàn tay.

"Nghịch tử, còn đứng sững sờ ở đây làm gì, nhanh gọi bác sĩ đi!" Mã Hồng Thắng rống to với Mã Vĩ Tài.

Mã Vĩ Tài rất uất ức, nhưng mà vẫn không dám cãi lời Mã Hồng Thắng, thế là đi về phía cửa ra vào.

Chân Lệ nghe được động tĩnh bên trong, cũng không cách nào, chỉ có thể dùng tay gõ một cái cửa, làm bộ vừa mới vừa tới.

"Các người đến đây làm gì?" Mã Vĩ Tài vừa vặn muốn ra cửa, bởi vậy trực tiếp mở cửa ra, hỏi Chân Lệ cùng với Vương Hạo Nhiên.

"Ta là Chân Lệ. giám đốc của tập đoàn quốc sắc thiên hương, đây là nhi tử của ta, chúng ta đến thăm giám đốc Mã. " Về mặt Chân Lệ ôn hoà nói.

"Quốc sắc thiên hương là cái công ty gì, chưa từng nghe qua, thật đúng là loại chó mèo cũng dám tự xưng giám đốc, chỉ bằng các người mà đòi gặp cha ta, tranh thủ thời gian rút đi càng xa càng tốt!" Trên đầu Mã Vĩ Tài bốc lên lửa giận, thái độ tồ tộ, dùng giọng nói xua đuổi.

u @@@

Chương 190: Diễn Viên Trời Sinh

↳ Chân Lệ nghe thấy thì trong lòng rất tức giận.

Nếu như không phải nể mặt Mã Hồng Thắng thì lấy tính tình của nàng, khẳng định là nàng nể vỡ vào cái miệng rộng của Mã Vĩ Tài rồi.

"Cái tên hổ trướng này, sao lại nói với khách nhân như vậy, mau mời khách nhân vào đây!" Mã Hồng Thắng nghe thấy tiếng nói ở ngoài cửa, thế là quở trách Mã Vĩ Tài một tiếng.

Mã Vĩ Tài làm bộ không có nghe thấy, trực tiếp đi qua mặt Chân Lệ, trực tiếp đi tìm bác sĩ.

Lúc đi qua, hắn thậm chí còn dùng bả vai va vào một phát vào Chân Lệ.

Bả vai Chân Lệ bị đâm vào rất đau nhức, ai u một tiếng.

Vương Hạo Nhiên chau mày, nhìn chằm chằm bóng lưng của Mã Vĩ Tài, ánh mắt híp ại.

Lúc đầu hắn còn rầu rĩ xem là phải chọn ai, nhưng giờ phút này trong lòng của hắn đã có đáp án.

Ngày tốt lành của Mã Vĩ Tài đã còn không xa.

Nhưng mà Trình Nhụy là một nữ nhân có dã tâm cực lớn, cực kỳ khó khống chế.

Muốn để nàng trở thành con rối, ngoan ngoãn thay mình làm việc, đó cũng không phải là chuyện đơn giản.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên quyết định một chút, chọt cùng Chân Lệ đi vào trong phòng bệnh.

"Thì ra là giám đốc Chân, để người chê cười rồi, mời ngồi mời ngồi."
Mã Hồng Thắng hòa khí nói.

Hắn cũng biết đến Chân Lệ và Vương Hạo Nhiên, hai người này cũng là đại lão trong giới kinh doanh của thành phố Thanh Linh, tự nhiên hắn cũng sẽ tôn trọng.

"Giám đốc Mã, là do ta mạo muội quấy rầy mới đúng." Chân Lệ lễ phép cười.

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên đem lẵng hoa thăm bệnh đặt lên bàn.

"Vị này là?" Mã Hồng Thắng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, dùng giọng nói hỏi thăm Chân Lệ.

"Đây là nhi tử của ta, hắn cũng đã nghe danh tiếng của giám đốc Mã đã lâu, cho nên cùng ta tới thăm người một chút." Chân Lệ giải thích nói.

"Thật là tuần tú lịch sự, giám đốc Chân sinh được một nhi tử thật tốt." Mã Hồng Thắng khen ngợi, nhưng trong lòng thì oán trách nhi tử của mình ngu dốt.

Một bên khác.

Mã Vĩ Tài sợ bị phụ thân trách mắng, bởi vậy cũng vội vã đi tìm bác sĩ.

Sau khi bác sĩ đến thì, giúp Trình Nhụy xử lý tốt vết thương trên tay, cũng sử dụng băng gạc băng bó lên.

"Tay còn đau không?" Mã Hồng Thắng quan tâm hỏi Trình Nhụy.

"Không có đau chút nào, ta không có chuyện gì mà." Trình Nhụy ôn nhu khuyên lớn.

Nếu không phải Vương Hạo Nhiên vừa mới nhìn thấy động tác bé nhỏ của Trình Nhụy thì giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt cùng ngữ khí Trình Nhụy chắc hẳn cũng sẽ cảm thấy được đây là một vị nữ nhân hiền thê lương mẫu.

"Nếu không phải A Nhụy giúp người cầu xin thi hôm nay ta nhất định cắt bỏ tay chân của người." Mã Hồng Thắng nói với Mã Vĩ Tài:

"Còn không mau cảm ơn mẫu thân người."

Mã Vĩ Tài nhin không được liếc mắt.

Nữ nhân này cũng nhỏ hơn hẳn một tuổi, hẳn thật sự không cách nào gọi đối phương là mẫu thân, nhưng đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị kia của Mã Hồng Thắng hẳn tâm hẳn không cam lòng nói với Trình Nhụy:

"Người thật là đại nhân có đại lượng, ta cảm ơn người, cảm ơn cả nhà người."

"Đồ hỗn trướng, người nói như thế à? !" Mã Hồng Thắng lại nổi giận ki vừa mới đề xuống..

"Phụ than, có người ngoài ở đây, người mở miệng là đồ hỗn trướng, ngậm miệng lại là một câu hỗn trướng, mặt mũi ta còn đặt ở đâu được nữa" Mã Vĩ Tài chán ghét lườm Chân Lệ cùng Vương Hạo Nhiên một chút, nói với Mã Hồng Thắng.

"Đồ vô dụng, cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, một chút chính sự cũng không làm, là do người không có ý chí tiến thủ, bây giờ bị ta mắng vài câu mới biết mặt đúng không?" Mã Hồng Thắng cũng không có kiêng kị người ngoài đang ở đây, thái độ vẫn như cũ không thay đổi.

"Ta đi vệ sinh." Mã Vĩ Tài cảm thấy không có cách nào cãi lại. tìm cái có giận đùng đùng rời đi.

Nhưng mà trước khi đi, hấn hung tợn trợn mắt nhìn Chân Lệ cùng với Vương Hạo Nhiên một chút, hiển nhiên là cảm thấy hai người này rất gai mắt.

"Hồng Thắng, người mới tỉnh nên chắc là đói bụng rồi,, ta đi kiếm chút đồ cho người ăn." Trình Nhụy một mặt nhu hòa, ân cần nói.

"Tay người đang bị thương, chờ tiểu tử ngu ngốc kia trở về rồi kêu hấn đi."

"Không có gì đáng ngại, chỉ là đi lấy cơm mà thôi, ta dùng tay kia cầm là được." Trình Nhụy kiên trì nói.

Dứt lời, cũng không chờ Mã Hồng Thắng nói tiếp, nàng trực tiếp đi ra ngoài cửa..

Mã Hồng Thắng nhìn bóng lưng nhu nhược của Trình Nhụy, trong lòng nhịn không được cảm thán, may mắn mà mình cưới được một lão bà hiểu lòng người khác.

Chân Lệ tới thăm hỏi, tất nhiên không phải chỉ là để ngồi vài phút rồi đi, thừa dịp không có người làm phiền, nàng và Mã Hồng Thắng nói chuyện ít chuyện phiếm liên quan tới việc làm ăn.

Vương Hạo Nhiên cũng không có hứng thú nghe những cái này, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi ra khỏi cửa đi tới hành lang, bên cạnh vừa vặn thấy một y tá đi ngang qua.

"Cô y tá, xin hỏi là phòng ăn ở đâu?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đi thẳng qua bên kia, ra khỏi cửa sau là có thể nhìn thấy phòng ăn." Cô y tá đáp lại nói.

"Cảm ơn."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, dựa theo chỉ điểm rất nhanh đã đi tới phòng ăn.

Quy cách phòng khám bệnh Thiên Huy cực cao, mặc dù là phòng ăn, nhưng mà đồ ăn bên trong cũng bằng với cấp bậc khách sạn năm sao.

Đi tới cửa phòng ăn, Vương Hạo Nhiên cũng không có đi vào.

Mà chờ đợi ở đây.

Chỉ chốc lát sau, đã trông thấy một thân ảnh nhợt nhạt, đồng thời xách theo đồ ăn đóng gói đi ra.

"Chào người." Trình Nhụy nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, cười chào hỏi một tiếng, rất có lễ phép.

Lập tức, nàng chuẩn bị đi qua bên cạnh Vương Hạo Nhiên, đi về phòng bệnh.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại thò tay ngăn cản nàng.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Trình Nhụy cũng không có nổi giận, duy trì nụ cười ấm áp dò hỏi.

"Dùng bộ mặt giả tạo đó nói chuyện không mệt mỏi sao?" Vương Hạo Nhiên nghiêng ngẫm cười hỏi một tiếng.

"Thật là xin lỗi, ta có chỗ nào mạo phạm đắc tội người sao? Nếu có thì cho ta xin lỗi người." Trình Nhụy chân thành tha thiết nói.

Cái cử chỉ cùng với dáng vẻ này của Trình Nhụy vừa thiện lương mà lại yếu đuối, không có nửa điểm kiêu ngạo của phu nhân nhà giàu nhất.

Quả thực chính là diễn viên trời sinh.

x @@@

Chương 191: Công Tử Bột Tố Cáo (1)

v"Mã Vĩ Tài thủy chung là trưởng tử của Mã Hồng Thắng, người lại bồi nhọ chèn ép hấn, hấn vẫn là trưởng tử của Mã Hồng Thắng, điểm này sẽ không thay đổi, tình cảm phụ thân hơn hai mươi năm, không phải tùy tiện là người có thể phá hoại." Vương Hạo Nhiên cũng không dài dòng, bắt đầu tiến vafo chuyện chính.

"Ta không hiểu người đang nói cái gì cả." Trình Nhụy một mặt hồn nhiên.

"Ta có thể giúp người, để người đạt được mục đích." Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú Trình Nhụy, dùng giọng nói mê hoặc.

"Ta chỉ muốn im lặng giúp lão công dạy nhi tử, ta không quan tâm đến cái khác." Trình Nhụy mỉm cười, xách theo đồ ăn đi qua bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Nàng tăng nhanh bước chân, đi về phòng bệnh.

Wương Hạo Nhiên theo thật sát, khi đến một căn phòng tạp vụ, hấn trực tiếp kéo lấy cổ tay của Trình Nhụy, mang theo nàng vào trong phòng tạp vụ.

Oành.

Vương Hạo Nhiên khóa trái cửa lại.

"Bây giờ đã không có ai khác, có thể nói chuyện cẩn thận chưa?"

"Nếu như ta đi nói với Hồng Thắng là người muốn làm bậy với ta, người nhất định chịu không nổi." Đầu tiên là Trình Nhụy cảnh cáo một tiếng, tiếp đó khôi phục giọng ôn hòa:

"Nhưng mà ta sẽ không làm như vậy, bởi vì ta tin tưởng người là một quân tử, cho nên là để ta đi được không? Ta sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Người là một nữ nhân nhu nhược, Mã Vĩ Tài là một công tử bột không nói đạo lý, nếu thật là chọc tới hấn, người thua thiệt là người." Lòng mày của Vương Hạo Nhiên hơi nhíu:

"Mà ta có thể giúp người, giúp người đối phó với Mã Vĩ Tài, giúp người giành được toàn bộ gia sản của Mã Hồng Thắng t, sau khi chuyện thành công, ta chỉ cần một phần gia sản của Mã Hồng Thắng."

"Đây chính là chuyện đôi bên cùng có lợi, người nghĩ sao?"

"Ta chỉ là một tiểu nữ nhân, tiền với ta mà nói thì đủ dùng là được rồi, ta chưa từng cưỡng cầu gì hơn."

Vương Hạo Nhiên nhún vai, có chút cảm giác hơi ử rử.

Mị lực của hấn đã đạt tới 568, nếu đổi lại là một nữ nhân bình thường thì đã sớm bị mê đến đầu óc choáng váng.

Nhưng mà Trình Nhụy này vẫn bảo trì lý trí cùng vẻ bình tĩnh như cũ, hoàn toàn không có bị mê hoặc, tính cảnh giác quá mạnh, muốn

dùng lời nói thuyết phục nàng căn bản chính là chuyện không thể nào.

Mỹ nam kế căn bản là vô dụng với nàng.

Loại nữ nhân này, trời sinh chính là làm chuyện lớn.

Xấu bụng, tâm cơ thâm trầm, lý trí, tàn nhẫn, còn miễn dịch với nhan sắc của nam giới.

Cái này nếu là đặt tại thời đại hoàng đế, khẳng định nàng chính là quán quân cung đấu, tương lai ngồi vững ngôi thái hậu.

Nếu như dã tâm lớn hơn nữa thì chính là ngôi nữ hoàng.

Thật là đáng sợ!

Loại nữ nhân như Trình Nhụy này, căn bản không phải dùng hai ba câu là có thể được nàng tin tưởng.

Thực tế là nàng quá cẩn thận.

Vương Hạo Nhiên tiếp xúc một chút đã hiểu rõ, muốn tính kế nàng căn bản cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn.

Mà Trình Nhụy cũng không phải nữ chính, Vương Hạo Nhiên cũng không có kiên nhẫn lớn cùng dư dả thời gian với nàng.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên trực tiếp câu thông với hệ thống.

Cái hào quang mị lực này 72 giờ mới hồi một lần, lúc ba ngày trước đã sử dụng một lần với Dương Tĩnh Uyển, bây giờ vừa vặn vừa mới hồi chiêu.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên chỉ tính toán dùng với nữ chính, suy cho

cùng thì ba ngày mới có thể sử dụng một lần mà thôi.

Trước kia thì Vương Hạo Nhiên không có ý nghĩ dùng hào quang mị lực với Trình Nhụy.

Thứ nhất là Trình Nhụy này không phải là nữ chính, thứ hai nàng là lão bà của người khác.

Vương Hạo Nhiên cũng không phải là người điên, tất nhiên không có biện pháp với Trình Nhụy.

Ngay từ đầu, Vương Hạo Nhiên chỉ là nghĩ là thông qua quan hệ hợp tác, chậm rãi khống chế Trình Nhụy.

Nhưng mà dã tâm của Trình Nhụy này quá lớn, lý trí lại thông minh, máu chốt là rất tàn nhẫn đối với mình.

Không sử dụng điểm thủ đoạn đặc thù, muốn biến Trình Nhụy thành con rối, đây là chuyện không thể nào.

Thế là, Vương Hạo Nhiên mới nghĩ ra accsh sử dụng hào quang mị lực này.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên ra lệnh cho hệ thống, lựa chọn sử dụng hào quang mị lực với Trình Nhụy.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực với nữ phối Trình Nhụy, độ thiện cảm của Trình Nhụy đối với kí chủ tăng lên tới max trị số 100. 】

Sau khi được hệ thống thông báo, Vương Hạo Nhiên nhìn Trình Nhụy, nhìn chăm chú lên ánh mắt thay đổi của nàng.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp diễm đạm đáng yêu của nàng bỗng nhiên toát ra vẻ nhu tình mê say, nhưng mà cũng chỉ lóe lên

một cái rồi biến mất.

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, lập tức mở miệng thăm dò Trình Nhụy lần nữa:

"Hiện tại chúng ta có thể thắng thán một chút chưa?"

"Lão công ta vẫn chờ để dùng cơm, xin cho ta rời đi, bằng không hẳn sẽ chờ rất sốt ruột." Trình Nhụy hơi nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên không khỏi nhíu mày.

Trình Nhụy này rõ ràng không có ý tốt, ngược lại mang Mã Hồng Thắng ra để uy hiếp mình.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên tỏa ra nghi hoặc, thầm nghĩ hào quang mặt mũi có phải là hàng giả hay không.

Bằng không thì sao Trình Nhụy vẫn giữ thái độ này?

Vương Hạo Nhiên tạm thời không có cách nào, chuẩn bị trước hết để cho Trình Nhụy rời đi.

Nhưng mà trước khi mở cửa, hắn dùng thấu thị nhìn tình huống bên ngoài một chút.

Đúng vào lúc này, Mã Vĩ Tài đi ra từ nhà vệ sinh, đang đi về phía phòng tạp vụ bên ngoài, phải đi ngang qua phòng tạp vụ mới quay về được phòng bệnh của Mã Hồng Thắng.

Vương Hạo Nhiên nhanh trí, trực tiếp mở cửa ra, nói với Trình Nhụy:

"Đã làm phiền người rồi, người đi đi."

Khóe miệng Trình Nhụy hơi cuộn lên, rất đắc ý, chột đi ra phòng tạp vụ.

Vương Hạo Nhiên gấp rút theo nàng đi ra.

"Các người trốn ở trong này làm gì? !" Mã Vĩ Tài đi qua phòng tạp vụ, vừa vặn trông thấy Vương Hạo Nhiên cùng với Trình Nhụy đi ra, lập tức kinh dị nói.

Sắc mặt Trình Nhụy thay đổi, đang muốn giải thích.

"Chúng ta không có làm gì hết, người không nên nói bậy nói bạ nha!" Vương Hạo Nhiên vượt lên trước một bước, dáng vẻ làm bộ kinh hoảng, nôn nóng giải thích nói.

Đầu óc Mã Vĩ Tài không được thông minh cho lắm, nhưng nhìn thấy tình huống này, lập tức suy nghĩ ra rất nhiều thứ.

w @@@

Chương 192: Công Tử Bột Tố Cáo (2)

v"Trình Nhụy à Trình Nhụy, đuôi cáo của người cuối cùng đã lộ ra, lại dám hẹn hò với sói ca sau lưng của phụ thân ta, người giỏi lắm!" Mã Vĩ Tài cảm thấy bắt được cái đuôi, lập tức trở nên hưng phấn.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, lộ ra ánh mắt khen ngợi mà lại sùng bái:

"Người rất có thủ đoạn nha, lại có thể giải quyết được Trình Nhụy!"

Sau khi hắn cảm nhận được Trình Nhụy uy hiếp, đã từng liền tìm qua đủ loại soái ca phong lưu, muốn sử dụng mỹ nam kế với Trình Nhụy.

Nhưng mà đáng tiếc là Trình Nhụy căn bản không có mắc bẫy này.

Giờ phút này nhìn thấy Vương Hạo Nhiên hện hò với Trình Nhụy, tự nhiên là nhịn không được khâm phục nói.

Theo cách nhìn của Mã Vĩ Tài thì Vương Hạo Nhiên trong lúc vô tình đã giúp hắn.

"Người hiểu lầm rồi, ta với Trình Nhụy chỉ vào phòng tạp vụ nói chuyện một chút mà thôi, cũng không có làm gì bậy cả, chúng ta rất trong sạch." Vương Hạo Nhiên đi đến trước mặt Mã Vĩ Tài, vỗ vỗ bả vai của Mã Vĩ Tài.

Mã Vĩ Tài chỉ cảm thấy trên bờ vai hơi đau một chút, nhưng mà hoàn toàn không để ở trong lòng.

Bởi vì sự chú ý của hắn đang đặt trên những lời nói của Vương Hạo Nhiên.

Hắn thấy, Vương Hạo Nhiên vội vã phủi sạch quan hệ, vậy thì càng chứng minh hắn có gì đó với Trình Nhụy .

"Cho dù ta có tin thì cũng không biết phụ thân ta có tin hay không."

Dứt lời, Mã Vĩ Tài cười ha ha, bước nhanh hướng về phía phòng bệnh bên kia.

Điều bộ này rõ ràng là muốn tố cáo trước mặt Mã Hồng Thắng.

"Người điên rồi có phải hay không, rõ ràng là không có, hết lần này

tới lần khác người lại cố tình giải thích một chút, hiện tại càng chứng minh càng đen, nếu như Hồng Thắng tin thật thì người chết chắc!"

Trình Nhụy nhìn thấy Mã Vĩ Tài chạy đi tố cáo, lý trí dần mất, tâm tình hơi không khống chế được, nói với Vương Hạo Nhiên.

Nghe vậy, tâm thần Vương Hạo Nhiên hơi động, không khỏi nhìn Trình Nhụy nhiều một chút.

Tuy là Trình Nhụy này trách cứ, nhưng nếu chú ý lời nói của nàng thì cũng không phải là trách cứ Vương Hạo Nhiên gây thêm phiền phức cho nàng, mà là lo lắng cho an toàn của Vương Hạo Nhiên.

Trình Nhụy lại là người lương thiện sao? Nàng thật lòng quan tâm Vương Hạo Nhiên?

Cái này tất nhiên không có khả năng.

Nhìn tới thì không phải độ thiện cảm max trị số 100 kia vô dụng, mà là Trình Nhụy khống chế tâm tình của mình quá tốt.

"Người đang lo lắng cho ta sao." Mặc dù Vương Hạo Nhiên không phải là hàng ngũ Tào A Man, nhưng vì chèn ép thực lực của phe chiến thần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng trêu đùa Trình Nhụy một chút.

"Có quỷ mới lo lắng người, đây là do người tự tìm, người chết cũng xứng đáng!" Trình Nhụy cười lạnh một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía phòng bệnh của Mã Hồng Thắng mà đi.

Wương Hạo Nhiên không khỏi cười một chút.

Nữ nhân này tuy là ở ngoài miệng không nhận, nhưng trên hành động vẫn rất đàng hoàng.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng chậm rãi từ từ đi về phía

phòng bệnh.

Tuyệt đối không sốt ruột.

Nguyên nhân mà hấn lộ nhược điểm cho Mã Vĩ Tài thấy kỳ thực là muốn ép Trình Nhụy cùng hợp tác với mình.

Về phần lừa gạt của Mã Hồng Thắng, điểm này hấn căn bản không để ở trong lòng.

Mã Hồng Thắng xem như là vai phụ ngoan cố của phe chiến thần, khả năng có thể xúi giục cực nhỏ.

Bên trong kế hoạch của Vương Hạo Nhiên thì sớm muộn gì Mã Hồng Thắng cũng sẽ "Xảy ra chuyện".

Bằng không mà nói, tài sản Mã Hồng Thắng làm sao có thể danh chính ngôn thuận vào trong tay của Trình Nhụy đây?

"Người nói cái gì, người thấy A Nhụy đang hẹn hò với nhi tử của giám đốc Chân?!"

Trong phòng bệnh, sau khi Mã Hồng Thắng nghe được Mã Vĩ Tài kể rõ thì hơi ngạc nhiên..

"Chính xác trăm phần trăm, ta tận mắt thấy bọn hấn đi ra từ bên trong phòng tạp vụ!" Nước bọt Mã Vĩ Tài văng bốn phía nói.

Chân Lệ nghe xong, trong lòng lập tức lập bộp một chút.

Dưới cái nhìn của nàng, nhi tử xuất sắc như vậy, nữ nhân nào cũng có thể của được, nếu nói có quan hệ với Trình Nhụy thì cũng không phải là không khả năng.

Suy cho cùng thì Trình Nhụy này còn rất xinh đẹp.

Nhưng mà nếu thật như vậy thì có phiền phức lớn rồi.

Mã Hồng Thắng này nhìn như bình thường, nhưng việc này liên quan tới lão bà của hắn cùng với thân danh của Mã gia, nếu như nổi trận lôi đình, hậu quả kia sẽ thật khó lường.

Mã Hồng Thắng nghe thấy lịeinf nhú nhú mày, cũng không có lập tức trả lời cái gì.

Hắn là người tương đối có lý trí, sẽ không bởi vì dăm ba câu nói của Mã Vĩ Tài liền hoài nghi Trình Nhụy.

Trình Nhụy đi vào trong phòng bệnh.

"Người tới rồi, cha, không tin thì tự người hỏi đi." Mã Vĩ Tài đặc ý chỉ chỉ Trình Nhụy.

"A Nhụy, Vĩ Tài mới nói người cùng người khác vào phòng tạp vụ. .
." Mã Hồng Thắng tính thăm dò nói.

"Đúng vậy." Trình Nhụy gật đầu.

Trên hành lang có camera, chỉ cần tra camera một cái là có thể biết nàng và Vương Hạo Nhiên đi vào phòng tạp vụ.

Nàng sẽ không ngốc mà nói dối.

"Vậy người còn muốn nói gì nữa không?" Trong lòng Mã Hồng Thắng có chút không thoải mái, âm thanh cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Là một nam nhân, ai cũng không cách nào nhịn được khi lão bà cảm sùng.

"Ta biết hiện tại dù ta có giải thích ra sao cũng không có ích lợi gì, nhưng mà ta sẽ dùng hành động chứng minh."

Trình Nhụy lộ ra vẻ rất bình tĩnh.

Nàng đi đến bên cạnh Mã Hồng Thắng, trước bả hộp cơm xuống, tiếp đó cầm lấy một ly nước thủy tinh, tay lập tức buông xuống.

Oành!

Ly nước thủy tinh rơi xuống đất vỡ vụn.

Trình Nhụy nhặt lên một mảnh thủy tinh vỡ, lùi về cạnh góc tường, sau đó dùng mảnh thủy tinh vỡ kề vào cổ của mình.

"A Nhụy, người đừng xúc động, có gì thì từ từ nói." Mặt Mã Hồng Thắng biến sắc.

"Phụ thân, nàng đang hù dọa người, là do nàng. . ." Mã Vĩ Tài khinh thường nói một tiếng.

Nhưng mà còn chưa dứt lời, chỉ thấy Trình Nhụy dùng mảnh thủy tinh vỡ rạch một vòng trên cổ nàng, chợt, máu bắn tung toé từ không trung xuống.

Trong chốc lát, quần áo nửa người của Trình Nhụy đều bị nhuộm đỏ, chậm rãi dựa vào bức tường ngã xuống.

"A ! ! !"

Mã Vĩ Tài bị hù dọa đến thét lên.

Sắc mặt Chân Lệ cũng trắng bệch.

"A Nhụy, sao người lại ngốc như vậy, ta nên tin tưởng người, là ta sai rồi, ta sai rồi. . ." Mã Hồng Thắng bị hù dọa muốn bay hồn phách,

vội vàng đi qua đờ lấy Trình Nhụy.

s @@@

Chương 193: Hợp Tác Thành Công

zVương Hạo Nhiên vừa đi vào phòng bệnh, thoáng nhìn thấy một màn này cũng khiếp sợ không thôi.

Hắn đã nghĩ qua Trình Nhụy dùng rất nhiều cách để giải thích chuyện gặp mặt với ình tại phòng tạp vụ.

Nhưng chỉ duy nhất không có nghĩ tới là, Trình Nhụy sẽ dùng cách cực đoan như vậy.

Hắn vội vàng dùng thấu thị kiểm tra Trình Nhụy, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện, vết thương trên cổ của Trình Nhụy không trúng vào động mạch cổ, cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Chỉ cần kịp thời cầm máu là sẽ không có nguy hiểm gì.

Mà bệnh viện nơi này, khẳng định là Trình Nhụy có thể được chữa trị kịp thời.

Đủ loại tình huống, hình như không phải trùng hợp, mà là do Trình Nhụy cố tình làm.

Nữ nhân này, thật không phải là độc ác bình thường. . .

Vị trí cái cổ có quá nhiều điểm trí mạng, hơi không cẩn thận là sẽ chết người.

Nhưng cho dù là như vậy, Trình Nhụy vẫn như cũ dám làm như vậy.

Phần can đảm cùng tàn nhẫn thế này, Vương Hạo Nhiên ngấm lại cũng cảm thấy không rét mà run.

Nhưng mà nghĩ lại, hẳn liền thả lỏng một chút.

Trình Nhụy làm như thế, kỳ thực là do muốn bảo toàn cho mình.

Hành lang bên kia có camera, nếu như Trình Nhụy muốn chứng minh trong sạch, hoàn toàn có thể đưa ra ghi nhớ camera.

Bên trên Camera có thể thấy rõ, là do Trình Nhụy bị cưỡng ép kéo vào phòng tạp vụ.

Nhưng mà nếu như vậy, khẳng định là Mã Hồng Thắng sẽ đem lửa giận phát trên mình Vương Hạo Nhiên.

Trình Nhụy không muốn Vương Hạo Nhiên có việc gì, đồng thời lại không muốn mất đi sự tín nhiệm của Mã Hồng Thắng, là do dưới tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Nàng lựa chọn cách mạo hiểm, ác độc cùng cực đoạn.

May mắn là Trình Nhụy có vận khí tốt, không có rạch sai chỗ, nếu không, khẳng định là nàng sẽ trực tiếp ngỏm củ tỏi.

Tất nhiên, cho dù là tránh vị trí nguy hiểm thì cũng cần phải cầm máu kịp thời.

Wang Hào Nhiên lập tức gọi bác sĩ tới.

Chỉ chốc lát, bác sĩ đã đến giúp Trình Nhụy cầm máu.

Trình Nhụy được đưa vào trong một căn phòng điều dưỡng.

Sắc mặt của nàng do mất máu mà thay đổi hết sức tái nhợt, nhưng mà cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là có chút suy yếu mà thôi.

Mã Hồng Thắng bị hù dọa như vậy, không hề đề cập tới chuyện Trình Nhụy vì sao đi vào phòng tạp vụ, thậm chí hắn cũng không hỏi Vương Hạo Nhiên câu nào.

Hắn thấy, Trình Nhụy đã lấy cái chết ra chứng tỏ sự trong sạch.

Nếu mình còn nghi ngờ nàng, vậy vẫn là người sao?

Nhưng mà Mã Hồng Thắng không đề cập tới, không có nghĩa là Mã Vĩ Tài không đề cập.

"Phụ thân, việc này chẳng lẽ người cứ tính như vậy sao?" Hắn thật vất vả mới bắt được cơ hội đả kích Trình Nhụy, bây giờ bị Trình Nhụy giở trò như vậy đã trực tiếp bỏ qua đi, hắn nói cái gì cũng không cam tâm.

"Ra ngoài." Mã Hồng Thắng sợ lại kích thích Trình Nhụy, cho nên sợ nàng lại làm ra chuyện điên rồ.

"Phụ thân, người đang bị cấm sùng, lại có thể nhịn được sao? !" Mã Vĩ Tài khó thở, không thể ngừng miệng lại.

"Cút, cút ra ngoài!" Mã Hồng Thắng cả giận nói.

"Nữ nhân này đang phản bội người, không thể tha thứ được,, người không bỏ nàng đi, còn giữ nàng lại để ăn tết sao? !" Tâm tình Mã Vĩ Tài xúc động.

Mã Hồng Thắng vả Mã Vĩ Tài một cái bạt tay, "Người nói đủ chưa? !"

"Chưa đủ!" Mã Vĩ Tài bụm mặt, rất là nổi cáu, giống như là không khống chế nổi tâm tình của mình vậy.

"Nữ nhân này hôm nay hẹn hò nam nhân khác bị bắt được, ai biết việc này đã bao lâu, nữ nhân này sinh ra nhi tử, tốt nhất là người mang nó đi kiểm tra DNA một chút, người có phải là phụ thân của nó không thì vẫn là một câu hỏi đấy?"

"Cái tên nghịch tử này, A Nhụy chung thủy với ta như thế, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện này, nếu người còn chửi bới thêm một cau, có tin ta cắt đứt quan hệ phụ tử với người hay không!" Mã Hồng Thắng giận dữ.

"Chung thủy cái chó gì, cũng chỉ có người mới tin tưởng, nếu như người không có tiền, nàng sẽ chịu gả cho lão già chết tiệt như người sao?" Cử chỉ của Mã Vĩ Tài giống như là điên rồ vậy, nói chuyện cũng hoàn toàn không quan tâm đến hậu quả.

"Người. . . Cút, mau cút ra ngoài!" Mã Hồng Thắng tức giận dùng tay chân trực tiếp đánh Mã Vĩ Tài ra ngoài.

Mã Vĩ Tài nổi giận đùng đùng, nhìn cửa ra vào mấy lần, vậy mới không cam lòng rời đi.

Mắt Trình Nhụy thấy một màn này, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Nàng rất hiểu rõ Mã Vĩ Tài.

Tuy là Mã Vĩ Tài này là công tử bột, nhưng còn không đến mức không có đầu óc, nhìn thấy Mã Hồng Thắng tức giận như vậy, vì sao còn không đi ngay, muốn chọc tức Mã Hồng Thắng?

Điều này khác xa so với hành động ngày thường của hắn.

Sau khi Mã Vĩ Tài đi, Mã Hồng Thắng lại mệt rã rời, thế là để y tá đưa hẳn về phòng bệnh của mình.

Trong phòng, chỉ còn dư lại người Vương Hạo Nhiên, Trình Nhụy cùng với Chân Lệ.

"Nhi tử, chúng ta cũng về thôi." Chân Lệ mở miệng nói.

"Người ra ngoài lấy xe trước đi, ta lập tức ra liền."

Chân Lệ gật đầu, rời đi lấy xe trước.

"Người có thể đem chuyện đẩy lên người của ta mà, tại sao lại muốn chọn cách này để chứng minh mình chứ?" Vương Hạo Nhiên đã đoán được nguyên nhân, nhưng mà lại tận lực hỏi một câu.

Ánh mắt Trình Nhụy phức tạp.

Nàng trời sinh đã rất lạnh lùng đối với chuyện tình cảm nam nữ, thậm chí là lãnh huyết, trước đây cũng chưa từng thích qua nam nhân nào.

Nhưng mắt thấy việc này có khả năng sẽ liên lụy đến Vương Hạo Nhiên, vì bảo vệ Vương Hạo Nhiên, lại nghĩ thu được tín nhiệm của Mã Hồng Thắng, cho nên mới quỳ thần xui khiến làm ra quyết định như vậy.

Chính nàng cũng không rõ, rõ ràng chỉ mới gặp Vương Hạo Nhiên một lần mà thôi, vì sao lại suy nghĩ cho Vương Hạo Nhiên như thế chứ? Thậm chí dùng tính mạng của mình đánh cược.

Loại cảm giác này giống như theo ma vậy.

Thậm chí, sau khi nàng làm như vậy chẳng những không có hối hận, ngược lại là cảm thấy may mắn.

Bởi vì nàng đã đạt được mục đích.

Mã Hồng Thắng không có truy xét trách nhiệm của Vương Hạo Nhiên.

"Người không cần quan tâm, sau này cách xa ta một chút." Trình Nhụy tránh ánh mắt của Vương Hạo Nhiên.

Nàng đã cố gắng thử, nhưng mà lại phát hiện không khống chế được tình cảm của mình, bởi vậy chỉ có thể để người ta rời xa chính mình.

P @@@

Chương 194: Nghịch Tử, Nghịch Tử (1)

D"Ta đã nói qua là muốn hợp tác với người, thành ý ta cũng đã cho rồi, không phải là người muốn trực tiếp trở mặt chứ?" Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

"Thành ý. . ." Trình Nhụy tỉ mỉ thưởng thức lời này một chút, rất nhanh liền phản ứng lại, cả kinh nói:

"Tâm tình cùng với cử chỉ ủa Mã Vĩ Tài dị thường là có liên quan với người? !"

"Đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, lấy phương thức làm việc công tử

bộ, chẳng mấy chốc sẽ chọc ra chuyện lớn." Vương Hạo Nhiên cười thần bí.

"Người đã làm gì với hắn?" Trình Nhụy rất ngạc nhiên.

"Đây là. . . Bí mật, nếu muốn biết thì dùng bí mật của người để đổi."

"Người muốn biết bí mật gì của ta?"

"Tỉ như là...3 vòng của phu nhân là bao nhiêu?"

Sắc mặt Trình Nhụy thay đổi, lập tức lạnh giọng cảnh cáo nói:

"Mời người tự trọng!"

Vương Hạo Nhiên mỉm cười, giật một trang giấy viết lên số của mình, đưa cho Trình Nhụy.

Trình Nhụy tiếp nhận tờ giấy, mặt không biểu tình trực tiếp xé nát tờ giấy.

Vương Hạo Nhiên cũng không để ý, sau khi cười cười thì quay người ra khỏi phòng.

Nhưng mà, sau khi đi ra khỏi phòng, Vương Hạo Nhiên dùng đầu thị nhìn vào trong phòng.

Trình Nhụy kia tháo xuống bộ mặt giả bộ lạnh lùng, thoáng hốt hoảng nhặt lại những mảnh giấy, cũng bắt đầu ghét lại.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng.

Nhìn thì chắc chắn là hợp tác thành công.

Ban đêm.

Mã Hồng Thắng tỉnh lại, thấy lo lắng cho Trình Nhụy thế là rời khỏi phòng bệnh của mình.

Trình Nhụy còn chưa ngủ, mà là đang xem tài liệu kinh tế.

Mã Hồng Thắng cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào, bởi vì đây là một cái thói quen của Trình Nhụy.

Trình Nhụy còn là một giáo viên có tài, học thức uyên bác.

Nàng không hề giống một phu nhân nhà giàu khác, nghe nhạc cổ điển với ăn mặc kín đáo, mà lại rất thích đọc sách, thậm chí đêm khuya còn đọc.

Mã Hồng Thắng đối với này cũng có chút vui vẻ.

"Không làm phiền người chứ?" Nhìn thấy Trình Nhụy bỏ sách xuống, đi về phía bên này, Mã Hồng Thắng cười hỏi.

"Ta chỉ tùy tiện đọc sách để giết thời gian mà thôi, sao lại làm phiền được chứ." Trình Nhụy khôi phục dáng vẻ có tri thức hiểu lẽ nghĩa yếu đuối, đáp lại nói.

"Cảm giác thế nào, vết thương trên cổ còn đau không?" Mã Hồng Thắng một mặt lo lắng.

"Không có việc gì."

"Sau này đừng làm những chuyện ngu ngốc vậy nữa." Mã Hồng Thắng một mặt đau lòng.

Hắn thấy, là do Trình Nhụy quá quan tâm chính mình, cho nên mới lựa chọn lấy cái chết để minh oan.

Trong khi nói chuyện, Mã Hồng Thắng đi đến bên cạnh Trình Nhụy, muốn nắm lấy tay của nàng đặt thủ, hàn huyên trò chuyện cùng

nàng.

Nhưng mà Trình Nhụy lại đột nhiên phản xạ giống như có điều kiện, không chờ Mã Hồng Thắng đụng phải tay của mình, liền thu tay về.

"Người đang trách ta không tin tưởng người, cho nên vẫn đang còn giận phải không?" Mã Hồng Thắng thấy Trình Nhụy có động tác kháng cự, thế là vội vàng nói.

Trong lòng Trình Nhụy phức tạp.

Nàng rút tay về cũng không phải bởi vì Mã Hồng Thắng không tin tưởng nàng, mà là nàng có chút kháng cự khi Mã Hồng Thắng động chạm mình.

Loại cảm giác này giống như là trong lòng đã khắc sâu vào ấn ký của một nam nhân, cho nên không cách nào bình thường khi tiếp xúc với nam nhân khác, bởi vậy mới sinh ra cảm giác kháng cự.

"Ta xin lỗi người, là do ta không tốt."

Mã Hồng Thắng thấy Trình Nhụy nửa ngày cũng không nói lời nào, chỉ cho là nàng đang còn giận, lại không biết hiện tại trong đầu nàng đang nghĩ đến nam nhân khác.

Đối với lời nói của Mã Hồng Thắng căn bản là Trình Nhụy không có chú ý nghe.

Nhưng may mà không chờ Mã Hồng Thắng phát hiện cái gì, âm thanh một cuộc điện thoại gọi đến liền vang lên.

Mã Hồng Thắng đi nghe điện thoại.

Người trong điện thoại đã nói những gì, làm cho sắc mặt của Mã Hồng Thắng cơ hồ là phản nộ nóng nảy một cách nhanh chóng có thể thấy được..

"Nghịch tử, nghịch tử!"

Sau khi Mã Hồng Thắng nghe xong điện thoại, tâm tình mất khống chế, lập tức dậm chân hô to lên.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Trình Nhụy bị động tác của Mã Hồng Thắng làm cho bưng tỉnh, lập tức lấy lại tinh thần.

"Luật sư gọi điện thoại tới, nói là tên nghịch tử kia cùng một ít bằng hữu chớ má gì đó uống rượu, không biết làm sao lại xô xát với người ta, hấn cầm bình rượu lên đập mạnh vào đầu người ta, làm người ta. . .Làm người ta bị thương nặng, hiện tại đã được đưa đi cứu chữa." Mã Hồng Thắng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói:

"Luật sư bên kia nói, nghịch tử này trước đó dính líu tới ý định giết người, bây giờ đã bị bắt đi."

Trình Nhụy nghe vậy, hơi kinh hãi.

Trước kia tuy là Mã Vĩ Tài càn quấy, nhưng vẫn có chút chừng mực, hiện tại lại gây ra chuyện lớn như vậy, điều này thật sự là có chút nằm ngoài sự dự liệu của nàng.

Nhưng mà nàng chợt nhớ tới một ít lời của Vương Hạo Nhiên, lập tức có chút hiểu rõ.

Mã Vĩ Tài lần này đã gặp phiền toái không nhỏ.

Nếu như có thể cứu được người bị thương kia thì Mã Vĩ Tài có thể được giảm bớt tội.

Nếu như cứu không được, vậy nhẹ nhất hấn cũng phải ngồi tù mười mấy hai mươi năm mới được ra ngoài.

Thời gian mười mấy hai mươi năm, thế giới bên ngoài chắc đã thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi.

Đây đối với Trình Nhụy mà nói thì là một chuyện vui cực lớn.

"A Nhụy, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi cùng luật sư đàm phán một chút, hiểu rõ tình huống hơn một chút." Trong lòng Mã Hồng Thắng rất loạn, sau khi nói chào hỏi một tiếng với Trình Nhụy liền rời đi ngay lập tức.

Sau khi Mã Hồng Thắng rời đi, Trình Nhụy từ dưới gối lấy lên một thứ, đó là một tờ giấy rách nát được ghép lại, trên đó có ghi số điện thoại.

Sau khi thoáng do dự một chút, nàng liền kết bạn với số điện thoại này ở trên wechat.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên đang ăn cơm ở phòng ăn tình nhân.

Nhìn thấy bên trên Wechat có một thông báo, mở ra xem xét, bên trên thông báo còn có ghi chú.

"91,58,89 "

Cái nhóm 3 con số này Vương Hạo Nhiên không thể hiểu được, nhưng vẫn đồng ý kết bạn.

"Ta muốn biết, đến cùng là người đã làm gì với Mã Vĩ Tài?" Trình Nhụy áp chế không nổi nghi vấn trong lòng, nhắn tin hỏi.

Thấy ngữ khí của tin nhắn này, Vương Hạo Nhiên lập tức liền biết đây là Trình Nhụy.

"Ta nói đây là một bí mật." Vương Hạo Nhiên nhắn lại một tin nhắn.

z @@@

Chương 195: Nghịch Tử, Nghịch Tử (2)

"Ta đã nói bí mật của ta rồi, đổi lại người phải nói cho ta biết." Trình Nhụy nhấn tin nói.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng sửng sờ, lúc này mới chợt hiểu ra 3 nhóm số "91,58,89" này có nghĩa gì.

Ba cái chỉ số này có thể làm siêu mẫu.

Nhưng mà hắn có chút hoài nghi.

Vóc người Trình Nhụy này lại đẹp đến vậy sao?

Ban ngày lúc gặp Trình Nhụy, Trình Nhụy mặc quần áo tương đối rộng rãi.

Vương Hạo Nhiên còn không chút chú ý thân hình của nàng, tăng thêm hắn không có ý nghĩ kỳ quái với Trình Nhụy, tự nhiên cũng sẽ không dùng thấu thị để nhìn.

Cũng không biết Trình Nhụy có nói đúng sự thật hay không.

Hắn hạ quyết tâm, lần sau lúc gặp Trình Nhụy, nhất định phải chú ý một chút, nhìn một chút xem Trình Nhụy này có phải nói láo hay

không.

"Người không giữ chữ tín như vậy, sao ta dám hợp tác với người?"
Gặp Vương Hạo Nhiên không có trả lời lại, Trình Nhụy thúc giục một chút.

"Ta sợ dụng một ít độc tố thần kinh đối với hấn, sẽ để hấn đặc biệt nóng nảy dễ tức giận." Vương Hạo Nhiên thẳng thắn nói ra.

Hấn cũng không sợ Trình Nhụy này báo lại.

Bởi vì Mã Vĩ Tài là cái gai trong lòng Trình Nhụy.

Thứ hai, Trình Nhụy này vì bảo vệ mình không tiếc dùng mạng của mình để đánh cược, sao nàng lại bán đứng mình được.

"Người hạ độc Mã Vĩ Tài như thế nào?" Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên giải thích, Trình Nhụy hào toàn hiểu được, nhưng mà nàng vẫn còn có chút nghi hoặc.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên luôn trong tầm mắt của nàng, nàng không có nhìn thấy bất kì đầu mối nào cho thấy Vương Hạo Nhiên hạ độc Mã Vĩ Tài.

"Đây là một cái bí mật khác." Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không nói ra vô ích.

"Người muốn biết cái gì, hỏi đi." Trình Nhụy cũng cực kỳ dễ nói, lập tức liền hiểu rõ ý Vương Hạo Nhiên.

"Người đang mặc quần áo màu gì? Chụp cho ta xem một chút."

"Quần áo bệnh nhân trắng xanh đan xen, người cũng đã thấy nhiều ở trong bệnh viện, bất nhưng mà nếu người muốn nhìn thì để ta chụp cho người xem."

"Người sẽ không cho là ta muốn xem người mặc quần áo bệnh nhân chứ?"

Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, thế là nhấn lại một câu.

Nhưng mà, Trình Nhụy ở bên kia trực tiếp không có động tĩnh gì.

Vương Hạo Nhiên cũng không thúc, trực tiếp ném điện thoại di động sang một bên, tập trung tinh thần dùng cơm với Đường Băng Vân.

Hỏi số đo 3 vòng, Trình Nhụy lại rầu rĩ đến xế chiều mới trả lời.

Giờ phút này lại hỏi cái này, phỏng chừng là rầu rĩ càng lâu hơn.

Tất nhiên, nguyên nhân mà Vương Hạo Nhiên hỏi như vậy cũng không phải bởi vì thú vui gì, hoặc là cảm thấy hứng thú gì với nàng.

Mà là muốn từ từ đánh tan suy nghĩ phòng bị của Trình Nhụy.

Bởi vì Trình Nhụy này thật sự là rất có thể khống chế tình cảm của mình.

Vì sau này có thể hợp tác vui vẻ cùng với nàng, nhất định phải để nàng nghe lời, tuân theo.

Bằng không mà nói, dựa vào cái gì để nàng trở thành con rối?

...

Đêm khuya.

Bởi vì Đường Băng Vân quá mức mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi.

Tinh thần Vương Hạo Nhiên rất phấn chấn, giờ phút này còn không có buồn ngủ gì, thế là tùy ý lật điện thoại nhìn một hồi.

Thông qua virus nghe lén, Vương Hạo Nhiên phát hiện Dương Tĩnh Uyển bên kia cũng còn chưa ngủ, đang bấm điện thoại.

Hắn ở bên này có thể nhìn thấy hình ảnh trên màn hình điện thoại của Dương Tĩnh Uyển.

Tò mò, hắn đem hình ảnh đang chiếu trên điện thoại của Dương Tĩnh Uyển chiếu trên màn hình điện thoại của mình, muốn nhìn xem nàng đang xem cái gì.

Đêm khuya.

Trong một căn phòng ngủ.

Dương Tĩnh Uyển không có ý định đi ngủ, mở Wechat vào tin nhắn của nhóm lớp đại học.

Tiêu Thanh Mặc: Thật khổ mà, phải tăng ca đến giờ này.

Duy Nhất: Làm công việc gì, sao lại bận như vậy, vội vàng từ chức với lão bản đi!

Tiêu Thanh Mặc: Ta chính là lão bản đây.

Duy Nhất: ?

Tiêu Thanh Mặc: Mới dùng 50 triệu đăng ký một cái công ty quảng cáo, từ sáng đến tối bận bịu choáng váng đầu óc, quá mệt mỏi.

Duy Nhất: Đại lão, ta muốn ôm bắp đùi người!

Đường Còn Dài: Giống như trên, giống như trên!

Thu Thủy Y Nhân: Quao, thật không hổ là lớp trưởng, mới tốt nghiệp một hai năm đã lăn lộn tốt như vậy, thật hâm mộ nha.

Lưu Ly: Lớp trưởng còn độc thân không? Có cần bạn gái không?
Người thấy ta thế nào? (Gửi một tấm hình selfie)

Thu Thủy Y Nhân: Người tỉnh lại đi, người nào không biết là lớp trưởng thầm thích hoa khôi của trường chúng ta, sao lại để ý đến người chứ.

Lưu Ly: Thật là đau lòng. . .

Tiêu Thanh Mặc: @ Uyên Uyên Uyên. Hoa khôi Dương bây giờ thế nào rồi.

Đường Còn Dài: @ Tiêu Thanh Mặc, hoa khôi Dương hình như là đã kết hôn, người không có hi vọng rồi.

Tiêu Thanh Mặc: Người đang nói xấu nữ thần của ta sao, mới ra trường có một hai năm thôi làm sao có khả năng nàng đã kết hôn chứ.

Thu Thủy Y Nhân: Thật hay giả vậy? hoa khôi Dương ở trường học có nhiều nam sinh theo đuổi như vậy mà nàng còn không để ý tới, giờ nhanh như vậy kết hôn?

Lưu Ly: @ hỏi nàng một chút là sẽ biết thôi.

Tiêu Thanh Mặc: @ Uyên Uyên Uyên

Thu Thủy Y Nhân @ Uyên Uyên Uyên

Một Con Sói Cô Độc Trong Gió: @ Uyên Uyên Uyên

So Ưu Thương Càng Ưu Thương: @ Uyên Uyên Uyên

Nguyệt Nguyệt: @ Uyên Uyên Uyên

. . .

Lúc đầu thì Dương Tĩnh Uyển chỉ muốn lặn nước bí mật quan sát một chút, hoàn toàn không dự liệu được mọi người sẽ nhắc đến chính mình.

Nàng nhìn một cái chuỗi dài @ này, chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Sau khi suy nghĩ một chút, nàng vẫn quyết định trả lời bên dưới.

Uyển Uyển Uyển: Ta đã kết hôn. . .

Tiêu Thanh Mặc: (Một chuỗi dài biểu tình tan nát cõi lòng)

Nguyệt Ảnh: (Mặt người da đen chào hỏi)

Tiểu Tinh Tinh: (cái gì?)

. . .

Hai mươi mấy người dùng đủ loại cảm xúc chấn kinh, vẻ mặt bất khả tư nghị mà nhăn.

Những tên lặn này giờ kia đều xuất hiện.

Tiêu Thanh Mặc: @ Uyển Uyển Uyển. Nói cho ta đây không phải là sự thật đi? Người nhất định đang gạt mọi người có phải không?

Uyển Uyển Uyển: Ta đã kết hôn thật mà.

Tiêu Thanh Mặc: Lão công của ngươi là ai vậy? Làm việc gì?

Dương Tĩnh Uyển nhìn thấy cái tin nhắn này thì rất là phiền muộn.

Nếu như mọi người biết Tô Lăng chỉ là một nam tử làm nội trợ trong nhà, mặt mũi của nàng sẽ mất hết toàn bộ.

z @@@

Chương 196: Hộp Lốp

κLúc nàng học đại học thì được công nhận là một hoa khôi, là một nhân vật rất nổi tiếng trong trường.

Người theo đuổi nàng nhiều vô kể.

Khi đó, Dương Tĩnh Uyển cũng cho là tương lai mình sẽ gả cho một soái ca vừa có tài vừa có tiền.

Nhưng mà sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Cuôi cùng nàng gả cho một kẻ lang thang được nhặt trên đường.

Duy Nhất: @ Tiêu Thanh Mặc. Đừng hỏi nữa, có hỏi nữa thì người ta cũng đẹp trai và có tiền hơn người.

Đường Còn Dài: @ Uyển Uyển Uyển. Lần trước chỉ có nghe người nhắc đến đã kết hôn, nhưng cũng không biết lão công của người là ai, nói một chút đi, mọi người đều rất tò mò đó.

So Ưu Thương Càng Ưu Thương: Cái này đâu cần phải hỏi tới, khẳng định là hoa khôi Dương gặp được chân mệnh thiên tử vừa đẹp trai lại vừa có tiền, nếu không thì sao lại kết hôn sớm như vậy.

Tiêu Thanh Mặc: Sau khi mọi người ra trường thì cũng không có chút liên lạc nào, hay là mọi người cùng nhau tụ họp lại một chút đi?

Duy Nhất: @ Tiêu Thanh Mặc. Phải, nhưng mà người còn chưa từ bỏ ý định sao.

Thu Thủy Y Nhân: Đúng vậy, mọi người đã rất lâu không gặp nhau rồi, nên tụ họp với nhau đi.

Lưu Ly: Đồng ý, đồng ý.

Nguyệt Ảnh: Giống như trên, nhưng mà ai sẽ tổ chức đây?

Lưu Ly: Đương nhiên là trưởng lớp @ Tiêu Thanh Mặc

Tiêu Thanh Mặc: @ Uyển Uyển Uyển. Người ở thành phố nào?

Uyển Uyển Uyển: Thanh Linh

Tiêu Thanh Mặc: Vậy chọn Thanh Linh làm địa điểm tụ họp đi, bạn học nào rảnh rồi thì tới nha.

. . .

Sau khi lớp trưởng Tiêu Thanh Mặc tổ chức thì cuộc tụ họp rất nhanh đã đạt được thống nhất, có chừng gần hai mươi bạn học trả lời sẽ đến, thời gian là tối mai.

Tiêu Thanh Mặc: @ Uyển Uyển Uyển. Đến lúc đó nhớ mang theo lão công của người tới nha.

Uyển uyển uyển: Họp lớp mà mang người nhà ta theo làm cái gì. . .

Tiêu Thanh Mặc: Mọi người đều rất tò mò, mang đến xem một chút đi.

Duy Nhất: Đúng vậy đó, để chúng ta chiêm ngưỡng một chút, đến cùng là một nam nhân như thế nào có thể bắt được trái tim của hoa khôi Dương đây.

Đường Còn Dài: @ Uyển Uyển Uyển. Mang tới để chúng ta nhìn một chút đi!

...

Rất nhiều người ồn ào.

Dương Tĩnh Uyển chỉ cảm thấy rất nhức đầu.

Tên Tô Lăng vô dụng kia, có thể mang đi ra ngoài gặp người khác sao?

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, nàng cũng có chút ít lòng hư vinh.

Thực tế không có mặt mũi để mọi người biết là mình gả cho một tên vô dụng.

Uyển Uyển Uyển: Không được, không được.

Tiêu Thanh Mặc: Không đúng rồi, người không phải là sợ chúng ta nghèo kiệt xác muốn tìm lão công của người để kiếm chút lợi sao, cho nên mới không được sao?

Duy Nhất: +1

Nguyệt Ảnh: +1

Lưu Ly: +1

...

Dương Tĩnh Uyển bị chặn lời, căn bản xuống đài không được, bị ép

phải đáp ứng.

Uyển Uyển Uyển: Vậy đến lúc đó ta mang lão công theo đến.

Sau khi Dương Tĩnh Uyển nhấn câu này thì các bạn học lại là chờ mong cùng tò mò.

Nhưng mà Dương Tĩnh Uyển không quan tâm tới cái tin nhắn này, mà là suy tư nên ứng đối như thế nào vào ngày học lớp kia.

Nếu dẫn theo tên Tô Lăng vô dụng kia đi thì khẳng định là không được.

Suy nghĩ một chút, Dương Tĩnh Uyển quyết định bỏ hấn qua một bên.

Tô Lăng không phải soái ca, cũng không phải là người giàu có, khẳng định là không đạt được tiêu chuẩn.

Nhưng thân hình của hấn vẫn được, giúp hấn mua một bộ trang phục, cũng có thể miễn cưỡng giả làm một người lịch sự giàu có.

Nhưng mà bây giờ đã là đêm khuya, tất nhiên là Dương Tĩnh Uyển sẽ không đi tìm hấn vào lúc này, mà là dự định ngày mai mới nói với hấn

Suy cho ùng thì buổi họp là tối mai, vẫn kịp thời gian.

Đặt điện thoại ở trên tủ của đầu giường, Dương Tĩnh Uyển chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vù vù.

Âm thanh điện thoại chấn động truyền đến.

Dương Tĩnh Uyển có chút kinh ngạc, nàng đã tắt thông báo tin nhắn

nhóm, đã muộn như vậy rồi, còn ai gọi đến nữa chứ?

Nàng nhìn điện thoại di động một chút, sau khi nhìn thấy ghi chú bạn bè, trong lòng nhin không được vui vẻ.

Vương Thiếu Gia: Ta giúp người lớn như thế, xem như bằng hữu, người cũng không mời ta ăn bữa cơm sao?

Uyển Uyển Uyển: Ta sợ người bận rộn cho nên không có nhắc tới việc này. Ngày kia đi, ngày kia ta sẽ mời người ăn cơm.

Vương Thiếu Gia: Ngày kia ta không rảnh rồi, ngày mai ta mới rảnh rồi, không bằng ngày mai đi.

Ban ngày Dương Tĩnh Uyển thì phải đi làm, tất nhiên không thể rảnh, muốn mời thì chỉ có thể là buổi tối.

Uyển Uyển Uyển: Ngày mai không được rồi, ta phải đi tham gia họp lớp.

Vương Thiếu Gia: Không sao cả, ta có thể đi chung với người, dù sao các người họp lớp hẳn là cũng cùng nhau ăn cơm mà?

Uyển Uyển Uyển: Như vậy không được. . .

Dương Tĩnh Uyển dự định mang Tô Lăng theo, nếu như Vương Hạo Nhiên cũng tới, vậy thì cảnh tượng đó sẽ thế nào?

Vương thiếu gia: Nhìn ngữ khí của người thì hiển nhiên không coi ta là bạn bè rồi, vậy thì được rồi, coi như là trước đó đã giúp người vô ích, sau này chúng ta không liên quan nữa.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên có lực lượng, thế là bắt đầu chơi thủ đoạn lạt mềm buộc chặt.

Hiện tại tâm tình của Dương Tĩnh Uyển đang rối , thế nào cũng sẽ

không cắt đứt quan hệ với hắn.

Quả nhiên, Dương Tĩnh Uyển trực tiếp trả lời lại một tin nhắn.

Uyển Uyển Uyển: Đừng đừng đừng, ta không có ý này.

Vương Thiếu Gia: Vậy đến cùng là ngày mai người có mời ta ăn cơm hay không đây?

Uyển Uyển Uyển: Tất nhiên là mời rồi, nhưng mà người có thể đáp ứng ta một cái điều kiện nho nhỏ hay không?

Vương Thiếu Gia: Điều kiện gì?

Uyển Uyển Uyển: Ách. . . Nhắn tin sẽ không rõ ràng, vẫn là gặp mặt nói đi, còn có, người phải tận lực ăn mặt trưởng thành một chút.

Vương Hạo Nhiên đã suy đoán được Dương Tĩnh Uyển có ý gì, nhưng mà cũng không nói ra, càng không có hỏi nhiều, mà là sẵn khoái soạn trả lời lại một tin nhắn.

Vương Thiếu Gia: Được, vậy ngày mai ta lái xe tới đón người, không gặp không về.

Uyển Uyển Uyển: Ân, không gặp không về.

T @@@

Chương 197: Chiến thần trên đầu lục quang tung bay

Chạng vạng tối, lúc 6 giờ ngày kế tiếp.

Tại một tòa cao ốc nào đó thuộc phân bộ Tần thị tập đoàn.

Vương Hạo Nhiên lái một chiếc McLaren dừng lại bên ngoài tòa nhà, đồng phát đi một tin nhắn cho Dương Tĩnh Uyển.

Một hồi sau.

"Vương thiếu gia, không để người chờ lâu chứ?" Dương Tĩnh Uyển vừa xuống lớp, sau khi nhìn thấy tin nhắn ngay cả đồng phục cũng không kịp thay ra lập tức vội vã chạy đến.

"Ta cũng vừa mới tới."

"Sao người không ăn mặc cho lịch lãm một chút?" Dương Tĩnh Uyển quan sát Vương Hạo Nhiên một chút, phát hiện quần áo hần mang mặc tương đối đơn giản, bởi vậy kinh ngạc hỏi.

"Người không thể để cho ta mặc đồ Tây lên lớp đi?" Vương Hạo Nhiên có chút buồn cười nói.

"Ha ha, cũng đúng, là ta hờ đồ." Dương Tĩnh Uyển ngượng ngùng nói.

"Thế nhưng ta có chút hiếu kỳ, tại sao người lại muốn ta ăn mặc lịch lãm một chút chứ?" Vương Hạo Nhiên cố tình hỏi.

"Cái này. . ." Dương Tĩnh Uyển có chút muốn nói lại thôi.

"Người có lời gì cứ việc nói thẳng đi."

"Thật ra là thế này, ta hẹn với các bạn học hẹn sẽ đưa lão công tới cùng tham gia họp lớp, vì vậy. . ." Dương Tĩnh Uyển nói đến đây liền

đỏ bừng mặt.

"Ý người là muốn ta đóng vai lão công của người đúng không?" Vương Hạo Nhiên cười một tiếng. Thầm nghĩ, chuyện này nếu như để cho Tô chiến thần biết, đoán chừng sẽ tức giận đến thổ huyết.

"Ừm." Dương Tĩnh Uyên đỏ mặt gật đầu.

"Thì ra chỉ là chuyện nhỏ này, không có vấn đề, vậy chúng ta đi."

"Cứ như vậy đi tụ họp sao?" Dương Tĩnh Uyên ngăn người.

"Dĩ nhiên không phải, không phải người nói 7 giờ tối nay các người mới tụ họp sao? Hiện tại vẫn còn thời gian chuẩn bị, lên xe đi."

Dương Tĩnh Uyên tiến vào ghế lái phụ của chiếc McLaren, "Đi đâu đây?"

"Đương nhiên là đi đổi trang phục một lại một chút." Nói xong, Vương Hạo Nhiên đạp mạnh ga, ghế ngồi truyền đến cảm giác đẩy mạnh vào lưng, chiếc McLaren bắn đi.

Dương Tĩnh Uyên giật nảy mình.

Đây là lần đầu tiên nàng ngồi loại siêu xe này, có chút không quen, thế nhưng cảm giác cũng rất kích thích.

"Đây là siêu xe nhãn hiệu gì vậy?" Dương Tĩnh Uyên nhìn logo đầu phải móc ngược trên tay lái, chỉ cảm thấy lạ lẫm, thế là hiếu kỳ hỏi.

Nàng chỉ biết có hạn đối với logo siêu xe, chỉ biết logo bò tót cùng ngựa, đối với loại khác cũng không hiểu rõ.

"McLaren." Vương Hạo Nhiên trả lời một câu.

Xe này là của Đường Băng Vân.

Tối hôm qua lúc ăn cơm cùng Đường Băng Vân, hắn thuận miệng nói với Đường Băng Vân một câu, xe này rất ngẫu.

Đường Băng Vân liền lấy chìa khoá trực tiếp đưa cho Vương Hạo Nhiên, nói để hắn tùy ý dùng.

Vừa vặn hôm nay cần dùng xe, Vương Hạo Nhiên liền lấy chiếc McLaren này phóng tới.

"McLaren?" Dương Tĩnh Uyên sửng sốt một chút, cảm thấy vẫn là lần đầu nghe thấy, nghĩ vậy nàng liền thuận miệng hỏi một chút:

"VẬY một chiếc xe này có giá tới trăm vạn không?"

Dưới cái nhìn của nàng, McLaren không nổi tiếng như nhãn hiệu bò tốt cùng ngựa, chắc chắn sẽ rẻ hơn dòng xe nhãn hiệu bò tốt và ngựa. (DG: logo bò tốt – Lamborgini, logo ngựa - Ferrari)

Nàng hiểu như vậy quả thực cũng không sai, thế nhưng cụ thể còn phải nhìn xem chiếc siêu xe đó phối trí cái gì.

"Không kém bao nhiêu đâu." Vương Hạo Nhiên cũng không giải thích gì thêm, chỉ cười cười.

Loại sự kiện dễ dẫn đến cao trào trang bức đánh mặt như họp lớp này, tất nhiên sẽ có nội dung phát sinh trong truyện.

Wang Hào Nhiên đã sớm cắt cái đuôi Tô Lăng, cùng Dương Tĩnh Uyên tới tham gia tụ họp.

Sao có thể lái một chiếc siêu xe bình thường tới đây chứ?

...

Không bao lâu, hai người đã chạy xe tới trường Thanh Linh

vòng quanh trái đất.

Vương Hạo Nhiên mất khoảng mười phút đồng hồ chọn trang phục.

Gương mặt của hắn góc cạnh cứng rắn, sau khi mặc đồ Tây, đi giày da trang điểm vào lập tức Vương Hạo Nhiên trở nên chín chắn hơn rất nhiều.

Quá trình mua quần áo cực kỳ thuận lợi, nhân viên nhiệt tình đến mức không thể lại nhiệt tình hơn.

Chung quy hắn cũng không phải là nhân vật chính trong những tiểu thuyết cầu huyết xám kia, mà là một tên đại phản phái siêu cấp. Cho nên đương nhiên hắn không có khả năng gặp phải loại tình huống bị nhân viên xem thường, rồi tiếp đó trang bức đánh mặt ngược lại kia.

"Tạm được chứ?" Vương Hạo Nhiên cảm thấy cũng không tồi, thế là nhìn Dương Tĩnh Uyển hỏi một câu.

Thế nhưng cũng không thấy Dương Tĩnh Uyển đáp lại.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Dương Tĩnh Uyển đang trợn trừng mắt nhìn mình không nháy lấy một cái, tựa như đang thất thần vậy.

【Đinh, kí chủ lay động phương tâm nữ chủ Dương Tĩnh Uyển, thu được điểm phản phái 200!】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức hệ thống nhắc nhở, âm thầm vui vẻ.

Biến hóa mà điểm mị lực tăng lên mang đến thật sự quá rõ ràng, chỉ là hoá trang ngoại hình một thoáng cũng có thể lay động trái tim nữ chủ.

"Dương tiểu thư, người không sao chứ?" Thấy Dương Tĩnh Uyên hỏi lâu vẫn không phản ứng, Vương Hạo Nhiên cố tình cất cao giọng hỏi một câu.

Dương Tĩnh Uyên giật mình tỉnh lại, tự biết thất thố, chỉ cảm thấy hết sức ngượng ngùng, không nhịn được hơi cúi đầu xuống một chút.

"Ta ăn vận như này tạm được chứ?" Vương Hạo Nhiên lặp lại câu hỏi.

"Sao chỉ là tạm được thôi chứ, quả thực là đẹp đến mê người."

Dương Tĩnh Uyên nghe vậy, lần nữa nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, phát ra lời tán dương từ nội tâm.

Vương Hạo Nhiên ăn vận như vậy, trông còn muốn tăng thêm mấy tuổi so với tuổi thật, rất cân xứng với mình.

Cái này nếu như đến họp lớp, mình nói với mọi người đây là lão công mình, chắc chắn các bạn học cũng sẽ không hoài nghi gì.

Nghĩ như vậy, Dương Tĩnh Uyên soi soi gương, lập tức có chút ngần ngại.

Vừa rồi Vương Hạo Nhiên thúc quá gấp, nàng quên cả thay đồng phục nhân viên bán hàng.

Nếu như cứ như vậy mà đi, có Vương Hạo Nhiên phụ trợ ở bên cạnh như vậy, mình liền lộ ra quá keo kiệt.

"Đi thôi, chúng ta đi qua khu nữ trang bên kia dạo chơi." Vương Hạo Nhiên chú ý tới thần tình Dương Tĩnh Uyên biến hóa, thế là lập tức nói một câu.

"Ừm, tốt." Dương Tĩnh Uyên đang có ý này, lập tức gật đầu một cái.

Hai người tới khu nữ trang.

"Cái này, cái này, còn có cái này, toàn bộ đều lấy đi thử một chút đi."
Vương Hạo Nhiên chọn mấy bộ lễ phục xinh đẹp nói với Dương Tĩnh Uyên.

Dương Tĩnh Uyên ngắm nghía mấy bộ lễ phục xinh đẹp này, lập tức cũng dâng lên ý nghĩ muốn thử một lần.

R @@@

Chương 198: Đặt mua trang phục (1)

cThế nhưng khi nàng nhìn thấy giá cả dọa người phía trên, lập tức có chút hốt hoảng nói:

"Vẫn. . . Vẫn là thôi đi, ta đi lựa vài thứ khác."

"Chỉ là thử một lần, cũng không nhất định phải mua, mau đi đi."
Vương Hạo Nhiên thúc dục một câu.

"Vậy được rồi."

Dương Tĩnh Uyên thấy mấy bộ lễ phục này quả thật rất xinh đẹp, cũng liền thuận theo ý của Vương Hạo Nhiên.

Nàng tổng cộng thử ba bộ, mỗi lần thay quần áo từ phía sau phòng

thử đồ xong, đều sẽ đi tới hỏi ý kiến Vương Hạo Nhiên một chút.

Cuối cùng, hai người đều nhất trí cảm thấy bộ lễ phục màu hồng nhạt vừa quá gói trong đó đẹp mắt nhất, tài trí mà lại tao nhã.

Trông tràn đầy khí tức nữ thần.

Chỉ là khi Dương Tĩnh Uyển xem xét giá cả trên đó, quả thực là không chịu nổi.

Bởi vì món lễ phục này tới 29 vạn. . .

Cũng quá đắt đi.

Dù cho Dương Tĩnh Uyển cực kỳ ưa thích, cũng không thể không lựa chọn buông tha.

Mà một bên khác, Vương Hạo Nhiên lại trực tiếp quét thẻ thanh toán sổ sách.

Dương Tĩnh Uyển thấy thế, kinh hãi đi tới.

"Hiện tại ta là lão công của người, lão công giúp lão bà thanh toán, đây không phải rất bình thường sao?"

Không chờ Dương Tĩnh Uyển mở miệng nói cái gì, Vương Hạo Nhiên trừng mắt nhìn nàng, cướp lời nói trước.

"Thế nhưng mà. . ."

"Không nhưng nhị gì cả, lễ phục đã chọn xong, có điều vẫn còn có chút đơn điệu, trông hơi lạ, lại đi lựa chút đồ trang sức đi."

Vương Hạo Nhiên nói xong, không chờ Dương Tĩnh Uyển phản đối trực tiếp nắm lấy tay nàng đi tới một nơi khác trong thương trường.

Dương Tĩnh Uyển muốn né tay ra nhưng lại không thể tránh thoát, bắt đắc dĩ nàng cũng lười tránh né nữa, cứ để mặc cho Vương Hạo Nhiên nắm tay mình như vậy.

Hai người một tuấn nam một mỹ nữ cứ như vậy tay trong tay đi qua cửa hàng, nhất thời dẫn tới không ít ánh mắt hâm mộ.

Trong lòng Dương Tĩnh Uyển phát ra một chút vui mừng không hiểu.

Trong thoáng chốc, nàng có loại ảo giác như đang yêu đương vậy.

Loại cảm giác này vừa mỹ diệu lại vừa khiến người ta mê say.

【Đình, độ thiện cảm của nữ chủ Dương Tĩnh Uyển đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt tổng cộng là 65 (sinh lòng ái mộ)】

【Đình, kí chủ ảnh hưởng nội dung hướng đi của truyện, thu được 200 điểm phản phái!】

Bên ngoài một tòa lầu trọ.

Tô Lãng đứng chấp tay.

Ở phía sau hắn có một tên nam tử mặt chữ điền để bộ râu dài.

"Chiến thần đại nhân, không biết ngài triệu hoán ta tới đến cùng muốn làm chuyện gì đây?" Nam tử mặt chữ điền cung kính hỏi.

"Không lâu sau ta sẽ cử hành một tràng hôn lễ, đến lúc đó muốn mời người đi áp trận." Tô Lãng chấp tay sau lưng từ tốn nói.

"Khó trách chiến thần đại nhân biến mất khỏi di tích đã một năm, thì ra là kết hôn." Nam tử mặt chữ điền tỏ ra kinh dị, rồi lập tức chúc mừng nói:

"Chuyện này phải chúc mừng chiến thần đại nhân thật tốt mới được, chỉ là ta tới vội vàng, cũng không có mang theo lễ vật gì."

"Người tới là được, đến lúc đó đi áp trận cho ta, coi như làm là lễ vật." Tô Lăng nhàn nhạt khoát tay áo.

"Cái này không thể được, hạ lễ chắc chắn cần phải có." Mặt chữ điền nam tử kiên trì nói.

Hắn suy nghĩ thông thấu cực kì, trong lòng hắn rõ ngoài miệng chiến thần đại nhân nói không muốn quà tặng, nhưng đến lúc đó nếu mình thật sự không có quà tặng, chắc chắn vị chiến thần đại nhân này sẽ không cao hứng.

Lời này của hắn vừa nói ra, quả nhiên Tô Lăng cũng không có cự tuyệt, chỉ nói:

"Mặt khác, ta hi vọng người giúp ta đi cứu một người."

"Người nào?"

"Thanh Linh thủ phủ Mã Hồng Thắng." Tô Lăng đáp lại một tiếng, tiếp theo kinh ngạc hỏi lại: "Người không hỏi xem là bệnh gì sao?"

"Ha ha, mặc kệ là loại bệnh nghi nan hỗn tạp gì, chỉ cần ta xuất thủ liền không có bệnh gì không trị hết, bằng không mà nói, ta cũng không xứng với cái danh xưng Diêm Vương Địch này." Nam tử mặt chữ điền vuốt vuốt râu tự tin nói.

Nam tử mặt chữ điền nay chính là Diêm Vương Địch, được xưng là Tiết thần y.

"Sắc trời đã muộn, cũng không cần nóng lòng nhất thời, trước tiên người tự tìm một nơi ở tạm đi, có thời gian ta sẽ dẫn người đi." Tô Lăng nói xong, bỗng nhiên đề nghị:

"Mặt khác, người giàu ở Thanh Linh thật nhiều, nếu như người có hứng thú mà nói, có thể mở phòng hội chẩn, tất nhiên có thể kiếm một món hời."

Sở dĩ hắn nói như vậy, đương nhiên là có nguyên nhân.

Diêm Vương Địch Tiết thần y tuy danh khí lớn, nhưng chỉ giới hạn tại một phạm vi đặc biệt, so với toàn Thanh Linh này kỳ thực cũng không có bao nhiêu tên tuổi.

Nếu như trong thời gian ngắn Tiết thần y gây dựng nên tên tuổi của mình tại Thanh Linh một thoáng, đến lúc đó khi hắn xuất hiện ở trong hôn lễ của mình sẽ tạo thành hiệu ứng oanh động lớn hơn.

"Đa tạ chiến thần đại nhân chỉ điểm, đợi sau khi ta chữa khỏi quái bệnh của Mã Hồng Thắng xong lại đi tuyên truyền những người giàu khác một vòng, khi đó tất nhiên sẽ có người bon chen." Diêm Vương Địch Tiết thần y vui vẻ nói.

Ngoài cái danh xưng Diêm Vương Địch này ra, hắn còn có một cái danh hào gọi là "Thấy chết không cứu" .

Bởi vì hắn khám bệnh vô cùng đắt, nếu như bệnh nhân không xuất ra được giá tiền để hắn hài lòng, thì hắn thà rằng nhìn bệnh nhân chết cũng tuyệt đối sẽ không xuất thủ cứu giúp.

Tất nhiên, những người giàu có trong Thanh Linh kia khẳng định là có thể xuất ra giá tiền đủ để hắn hài lòng.

"Tạm thời chỉ nói như vậy, ta còn có việc bận, liền đi trước." Tô Lăng nhìn đồng hồ, bỗng nhiên nói.

"Chiến thần đại nhân vội vàng như vậy, đến cùng là bận bịu đại sự gì vậy?" Tiết thần y nhin không được khẩn trương hỏi.

"Nấu ăn."

Tô Lãng bỏ lại lời nói hờ hững này ở phía sau, khiến Tiết thần y sững sờ đứng đó, trực tiếp rời đi.

Rất nhanh, Tô Lãng liền trở về gian phòng khu nhà ở.

Hắn thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt lúc đối mặt với Tiết thần y kia lại, trở nên ôn hòa nhu tình đi vào trong phòng bếp, tập trung vào công việc nấu ăn.

Vừa nấu ăn hắn vừa cảm thán.

Giờ này mà lão bà chưa trở về, chắc chắn là vẫn còn đang làm việc.

Lão bà thật là quá cực khổ.

—

"Đừng động!"

Dương Tĩnh Uyên đang soi gương thử đeo một đôi bông tai kim cương, bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nói một câu.

B @@@

Chương 199: Đặt mua trang phục (2)

v"Thế nào?" Dương Tĩnh Uyển theo bản năng ngần ngại.

Vương Hạo Nhiên thò tay gạt sợi tóc rối phía bên dưới tai của Dương Tĩnh Uyển, trong lúc lơ đãng đụng phải vành tai tuyết trắng của Dương Tĩnh Uyển.

Dương Tĩnh Uyển theo bản năng run rẩy, thế nhưng cũng không động đậy.

"Được rồi." Sửa sang lại tóc của Dương Tĩnh Uyển xong, Vương Hạo Nhiên rút về tay.

"Vị nữ sĩ tôn quý này, thật là ghen tị với ngài mà, có một lão công bảo vệ, yêu chiều ngài như vậy."

Nhân viên tiệm châu báu suýt xoa tán dương Dương Tĩnh Uyển.

"Cũng...cũng tốt." Sắc mặt Dương Tĩnh Uyển có chút mất tự nhiên.

"Ta cảm thấy rất đẹp mắt, liền chọn đôi bông tai này đi, cái khác lấy xuống, hiện tại đi xem những đồ trang sức khác một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Mời tới bên này, mời tới bên này."

Nhân viên lập tức đưa tay chỉ dẫn.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên lại giúp Dương Tĩnh Uyển chọn được vòng tay cùng dây chuyền.

Nàng vốn xinh đẹp, vóc dáng cùng tướng mạo cực kỳ khó tìm ra một chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào, sau khi trang điểm ăn mặc như vậy, thoáng chốc càng trở nên sặc sỡ loá mắt.

Cho dù là đi trên thảm đỏ giải điện ảnh quốc tế cũng sẽ không kém chút nào so với những nữ minh tinh đỉnh lưu kia.

Tất nhiên, nguyên bộ như vậy cũng không rẻ.

Lễ phục, giày cao gót cùng đồ trang sức gộp lại, trọn vẹn tiêu tốn tới gần hai trăm vạn.

"Woah, cái này thật đẹp. . ."

Cả đám nhân viên tiệm châu báu đều bu lại, dùng hết đủ loại từ ngữ mỹ miều tán dương Dương Tĩnh Uyển.

Tâm tình Dương Tĩnh Uyển cũng bị những lời ca ngợi này bao khỏa lại.

Nàng dần dần nhập vai vào nhân vật, xem Vương Hạo Nhiên như lão công của mình.

Về phần Tô Lăng, hiện tại nàng đã tạm thời quên đi người này.

Thậm chí nàng có loại ảo giác, cảm thấy chính mình cùng Vương Hạo Nhiên mới là phu thê chân chính.

"Không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi." Vương Hạo Nhiên nhìn đồng hồ vươn tay ra với Dương Tĩnh Uyển.

"Ừm."

Lần này Dương Tĩnh Uyển không hề kháng cự, mà rất tự nhiên đưa tay ra ngoài.

Hai người nắm tay rời khỏi tiệm châu báu.

—

Đại học thành.

Tại một nhà hàng hải sản bên cạnh đại học Thanh Linh.

Một chiếc Lamborghini Huracan lái vào bãi đỗ xe lộ thiên.

Trong xe bước ra một nam tử trẻ tuổi đi giày tây.

Nam tử này tướng mạo không tính là cực kỳ xuất sắc, nhưng vẫn thu hút không ít ánh mắt xung quanh.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Nơi đại học thành này cơ bản đều toàn là học sinh.

Bất kể một nam tử trẻ tuổi nào phối hợp với một chiếc Lamborghini Huracan cùng một thân áo phục nhấn hiệu nổi tiếng, đều có thể trở thành nam tử đẹp trai nhất nơi này.

Hắn tên thật là Lữ Phát, cũng chính là nam tử có nick name là Tiêu Thanh Mặc trên wechat kia, một tên gia hỏa khổ cực lưu luyến si mê Dương Tĩnh Uyển bốn năm đại học không có kết quả.

Hiện tại hắn niên thiếu đặc chí, muốn liên lạc lại với Dương Tĩnh Uyển, lần nữa theo đuổi nàng.

Vậy mà hôm qua hắn lại nhận được một cái tin tức như sấm sét giữa trời quang: Dương Tĩnh Uyển kết hôn.

Thế nhưng hắn vẫn không cam tâm.

Hắn muốn xem một chút, nam nhân cướp đi nữ thần của mình đến cùng là nhân vật dạng gì.

"Lớp trưởng?!"

Trong lúc Lữ Phát đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên sau lưng truyền đến một tiếng gọi với ngữ điệu nghi vấn.

Lữ Phát quay đầu nhìn lại, trông thấy hai nữ sinh ăn mặc cực kỳ thời thượng đi tới.

Hắn nhìn chăm chú một chút, chỉ cảm thấy hai người này hết sức quen thuộc.

"Phan Kiều Kiều? Trịnh Dao?" Lữ Phát cất tiếng không chần chẫn lắm.

"Thật sự là lớp trưởng, cả một năm không gặp, kém chút đã không nhận ra được!"

Hai nữ sinh cùng nhau cảm thán một chút.

Phan Kiều Kiều chính là "Thu Thủy Y Nhân" trên wechat.

Trịnh Dao thì là người có tên "Lưu Ly" trên wechat.

"Vừa rồi ta cũng thiếu chút nữa không nhận ra các người." Lữ Phát cười cười.

Sau một năm rời khỏi trường học, Phan Kiều Kiều cùng Trịnh Dao càng biết cách ăn mặc, nhất là Trịnh Dao, trang điểm lên trông cũng rất xinh đẹp.

Lúc còn ở trường, Trịnh Dao cũng đã từng thích qua Lữ Phát.

Thế nhưng Lữ Phát lại lưu luyến si mê Dương Tĩnh Uyển, không có hứng thú gì với Trịnh Dao.

"Lớp trưởng, đây là xe của người sao?" Trịnh Dao chỉ vào chiếc Lamborghini Huracan bên cạnh Lữ Phát.

"Đúng vậy, mới mua không lâu." Lữ Phát không khỏi hơi đắc ý một chút.

"Oa, chiếc này hết bao nhiêu tiền vậy?" Phan Kiền Kiền kinh ngạc nói.

"Cũng không tính là quá đắt, tính chẵn xuống cũng chỉ hết 350 vạn." Lữ Phát hời hợt nói.

Trên thực tế, đây là một chiếc xe second-hand, mua lại đại khái không đến hai trăm vạn.

Thế nhưng tất nhiên Lữ Phát sẽ không nói ra chuyện này.

"Thật không hổ là lớp trưởng mà, mới tốt nghiệp một năm rõ ràng đã tậu một chiếc xe xịn như vậy." Trịnh Dao sợ hãi than thở thán phục, ánh mắt nhìn về phía Lữ Phát cũng nóng bỏng hơn rất nhiều.

"Không tính là cái gì, chỉ có thể coi là xe thể thao ở cấp độ nhập môn mà thôi." Ngữ khí Lữ Phát có vẻ bình thường, nhưng trong lòng lại vui vẻ không thôi.

Cố gắng kiếm tiền như vậy vì cái gì? Chẳng phải là vì đẹp mặt một chút, vì giành được nữ nhân ưu ái sao?

Ba người nói chuyện phiếm ngay tại bãi đỗ xe lộ thiên, rất nhanh lại có đồng học đi tới.

Các bạn học càng ngày càng tới nhiều.

Thế nhưng những bạn học này đại khái đều là ngòi những loại xe như Volkswagen, Hạ Lợi thậm chí là Chery.

So với Lữ Phát quả thực là quá không đủ nhìn.

Những bạn học này trông thấy Lữ Phát phát đạt như vậy, suy nghĩ cũng muốn thân cận hơn, đều ra sức lấy lòng Lữ Phát.

"Sau khi Dương giáo hoa trông thấy lớp trưởng Lữ phát đạt như vậy, ta đoán chắc chắn sẽ hối hận đến xanh ruột luôn." Có đồng học bất thành linh nói một câu.

"Lão công Dương giáo hoa hẳn cũng là cái nhân sĩ thành công đi."

"Nhân sĩ thành công là khẳng định, nhưng tuổi tác chắc chắn không nhỏ!"

"Nói đúng lắm, hiếm có một người tuổi còn trẻ đã thành công, người người đều muốn như lớp trưởng Lữ đây. Không chừng người Dương giáo hoa giả là một nam nhân trung niên đầy mỡ đi."

"Hôm qua kê Dương giáo hoa dẫn lão công tới, nàng còn có vẻ rất không tình nguyện, ta đoán chừng là do nàng sợ bị chê cười, khả năng này cực lớn đi!"

"Cái gì mà khả năng cực lớn, nói nhẹ là giả cho một nam nhân trung niên đầy mỡ, nói nặng một chút không chừng lại là một lão già hẻm hẻm cũng nên."

D @@@

Chương 200: Lóa sáng đấng tràng

J"Đúng vậy đúng vậy, hiện tại mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp thường là giả

cho một ông già lắm tiền, trên tin tức vẫn thường nhìn thấy đó thôi."

"Nếu thật sự là dạng này, vậy thì thật là uổng công lớp trưởng Lữ một lòng say mê."

Lữ Phát thấy các bạn học đều tăng bốc chính mình, trong lòng cảm thấy an ủi không thôi.

Nếu thật giống như mọi người nói, nữ thần của mình lại giả một nam nhận trung niên đầy mỡ hoặc là lão già hòm hẹm, vậy thì lát nữa trông thấy thấy nữ thần nhất định phải biểu hiện thật tốt một chút.

Lữ Phát muốn khiến cho nữ thần hối hận, hối hận vì không lựa chọn một nam nhân có tiềm lực như mình, hối hận vì đã bỏ qua một người vô cùng ưu tú như mình!

Đúng lúc này, một chiếc siêu xe chạy tới hướng bên này, hình như muốn đậu ở chỗ này.

Đám người Lữ Phát đứng đã chiếm không ít diện tích.

"Mọi người nhường một chút, có người muốn đỗ xe." Lữ Phát tranh thủ thời gian nói với các bạn học.

"Lớp trưởng Lữ, người lái một chiếc Lamborghini, còn sợ McLaren sao?" Phan Kiêu Kiêu quan sát tạo hình cùng phối trí của chiếc siêu xe ở xa xa kia, liền nhìn ra đó là một chiếc McLaren, thế là nhin không được nói một câu.

Tạo hình cùng phối trí của các loại siêu xe đều có phong cách đặc biệt, chỉ cần hơi tìm hiểu một chút liền có thể nhận ra nhãn hiệu siêu xe này là gì.

"Người mở to hai mắt nhìn một chút, đó là McLaren phổ thông sao? Đó là McLaren P1, phiên bản giới hạn toàn cầu, giá bán hơn 12 triệu, có tiền cũng không nhất định mua được!" Lữ Phát nghiên cứu

đối với siêu xe so với Phan Kiêu Kiêu am hiểu hơn rất nhiều nhiều, bởi vậy mới thất kinh nhắc nhở một thoáng.

Người tậu được một chiếc McLaren P1, căn bản cũng không đơn giản chỉ là có tiền mà thôi, Lữ Phát không thể chọc vào.

"Uây uây, nhóm kia nhường một chút."

Một đám đồng học nghe Lữ Phát nói như vậy giật nảy mình, vội vàng nhón nhíp tránh ra khỏi bãi đậu để người ta thuận tiện đỗ xe.

Vừa tránh ra mọi người vừa hiếu kỳ đồng thời nhìn lại phía chiếc kia McLaren P1 kia, muốn xem thử một chút là dạng nhân vật gì.

Thế nhưng lúc này trời đã chạng vạng tối, ánh sáng cũng không rõ ràng, lại thêm màng bảo hộ thủy tinh bên trên siêu xe, khiến mọi người không nhìn rõ người bên trong lắm.

Mọi người cũng không lên tiếng, ánh mắt tựa như đều bị dẫn dắt vậy, dồn dập nhìn về phía chiếc McLaren P1 kia.

Chỉ thấy chiếc McLaren P1 vững vàng dừng lại trên bãi đậu xe, đèn xe bắt đầu tắt.

Từ phía ghế phụ bước ra một nữ nhân xinh đẹp sắc sỡ loá mắt.

"Lại là Dương Tĩnh Uyển!"

Mọi người thoáng chốc liền nhận ra.

Tuy Dương Tĩnh Uyển đã tử mĩ hoá trang qua, nhưng trang điểm trên mặt rất nhạt, trông thấy khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc kia mọi người liền nhận ra.

"Chào mọi người, đã lâu không gặp." Dương Tĩnh Uyển hướng về phía các bạn học chào hỏi một câu.

Các bạn học chỉ gặng ra một ít tiếng cười khe khẽ, cũng không đáp lại.

Bởi vì, trong lòng bọn hắn có chút xem thường Dương Tĩnh Uyên, cảm thấy Dương Tĩnh Uyên vì tiền lại đi gả cho một tên trung niên đầy mỡ thậm chí là một lão già hòm hòm, thật sự là quá không cần mặt mũi nữa.

Lão công có một chiếc McLaren P1 thì thế nào? Tuổi tác lớn như vậy, đoán chừng ở phương diện sinh hoạt kia chắc chắn Dương Tĩnh Uyên không hạnh phúc!

"Nữ thần, đã lâu không gặp, người thật là ngày càng xinh đẹp, người xem tất cả đều nhìn đến trọn tròn mắt kìa." Lữ Phát tùy tâm mà phát ra một tiếng ca ngợi.

Mặc dù hắn có chấp niệm rất sâu đối với Dương Tĩnh Uyên, dù trong lòng muốn cho Dương Tĩnh Uyên phải hối hận, nhưng trên thái độ dù sao cũng không thể đối xử tồi tệ với nàng nổi.

Sau khi trông thấy các bạn học có thái độ lạnh nhạt đối với Dương Tĩnh Uyên, hắn lập tức lên tiếng giải vây.

Lập tức, Lữ Phát cùng những bạn học khác đều đồng thời đổ dồn ánh mắt nhìn về phía vị trí cầm lái của chiếc McLaren.

Muốn xem một chút bên trong đi ra là một vị nam nhân trung niên đầy mỡ hay là một lão già hòm hòm.

"Lão bà, đây chính là các bạn học của người sao?" Vương Hạo Nhiên từ bên trong chiếc McLaren đi ra, rất tự nhiên nắm tay Dương Tĩnh Uyên nghiêng đầu cười hỏi.

"Đúng vậy a, lão công!" Tình cảnh cho phép, Dương Tĩnh Uyên cũng thân mật nhìn Vương Hạo Nhiên đáp một tiếng.

【Đinh, kí chủ thuận lợi giả mạo lão công nữ chủ Dương Tĩnh Uyển, thu được điểm phản phái 600, hào quang của nhân vật chính Tô Lăng -30, hào quang phản phái của kí chủ+30! 】

【Đinh, kí chủ giả trang nhân vật chính Tô Lăng, thành công miễn cưỡng trang bức trước đồng học của nữ chủ Dương Tĩnh Uyển, thu được điểm phản phái 600, hào quang của nhân vật chính Tô Lăng -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Dương Tĩnh Uyển đối với kí chủ +10, độ thiện cảm trước mắt tổng cộng là 75 (thâm tình không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung truyện, thu được điểm phản phái 500, hào quang của nhân vật chính Tô Lăng -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Đám người Lữ Phát nhìn nhau một thoáng, rồi lập tức đều dồn dập trợn tròn mắt.

Chuyện này cùng tình huống dự đoán hoàn toàn không đúng.

Lão công Dương Tĩnh Uyển chẳng những không phải là một nam nhân trung niên đầy mỡ hay lão già hòm hẹm, mà ngược lại là một vị soái ca đẹp đến nổi tung.

Những nữ sinh này nguyên bản còn xem thường Dương Tĩnh Uyển.

Nhưng giờ phút này sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, trong nháy mắt các nàng liền lý giải vì sao Dương Tĩnh Uyển lại lập gia đình nhanh như vậy.

Đừng nói trước đó Vương Hạo Nhiên chạy chiếc McLaren P1 tới, dù cho hắn là người nghèo rớt mồng tơi, những nữ sinh này đều nguyện ý gả.

Chỉ riêng khuôn mặt tuấn lãng mê người cùng vóc dáng cao lớn, còn có cái khí chất vương tử quý tộc kia cũng đã đủ khiến cho rất nhiều nữ nhân nguyện ý ngã vào lòng.

Cũng khó trách Dương Tĩnh Uyển lại bị đánh cắp mất trái tim.

"Không phải là liên hoan sao, sao mọi người đều đứng ở chỗ này?" Vương Hạo Nhiên thấy mọi người sững sờ, thế là mở miệng nói một câu.

"Ta bao trọn. . . đều đã chuẩn bị tốt rồi, mời mời mời." Lữ Phát lấp bắp đáp lại một câu, lập tức cung kính đi trước dẫn đường.

Hắn vốn còn ôm một chút suy nghĩ may mắn đối với Dương Tĩnh Uyển, thế nhưng sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, trong lòng lập tức sinh ra cảm giác giác tự ti nồng đậm.

Hắn đã trực tiếp tuyệt vọng đối với Dương Tĩnh Uyển rồi, còn lại cũng chỉ có chúc phúc.

v@@@

Chương 201: Chuẩn tể lưu nữ chủ muốn ly hôn

Chung quy Dương Tĩnh Uyển cũng là nữ thần hấn lưu luyện si mê bốn năm, bản thân hấn lại ôm một loại tâm thái chó ngáp phải ruồi, bây giờ trông thấy Dương Tĩnh Uyển có kết cục tốt như vậy, hấn còn có cái gì không cam lòng chứ?

Lúc dùng cơm, Lữ Phát hướng Dương Tĩnh Uyển mời một ly rượu, thật tâm thật ý chúc Dương Tĩnh Uyển hạnh phúc mỹ mãn.

Những bạn học khác cũng ân cần biểu đạt chúc phúc đối với Dương Tĩnh Uyển.

Trong thoáng chốc Dương Tĩnh Uyển đã hoàn toàn nhập vai thân phận lão bà Vương Hạo Nhiên, mang theo nụ cười đáp lại từng lời chúc phúc của mọi người.

Kết thúc bữa tiệc, các bạn học đường ai nấy đi.

Dương Tĩnh Uyển cùng Vương Hạo Nhiên đi tới bãi đỗ xe lộ thiên.

Nàng giang hai cánh tay ôm Vương Hạo Nhiên, hai con người đóng chặt, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

Trong đầu hồi tưởng lại hết cả chuyện phát sinh hôm nay, cảm giác giống như đang nằm mơ.

Không bao lâu, nàng mở mắt ra.

Dương Tĩnh Uyển buông hai tay ôm Vương Hạo Nhiên ra, ánh mắt nhu hòa nhìn hấn:

"Cảm ơn người đã cho ta một ngày như ở trong mộng vậy, thế

nhưng bây giờ mộng đã xong, cũng nên tỉnh lại rồi."

"Kỳ thực chỉ cần người nguyện ý, giấc mộng này vẫn có thể một mực làm tiếp." Vương Hạo Nhiên nhìn nàng không chớp mắt.

"Người. . . Người không chê ta sao?" Dương Tĩnh Uyển khẽ giật mình.

"Người thấy từ sau lần đầu tiên ta gặp người đến giờ, đã từng có chút động tác nào ghét bỏ người chưa?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược một câu.

Hắn biết rõ hoàn cảnh ở rể, trong lòng biết tuy Dương Tĩnh Uyển đã kết hôn, nhưng cực kì trong sạch.

Nghe vậy...

Dương Tĩnh Uyển cảm xúc cuộn cuộn, theo bản năng hồi tưởng một thoáng.

Từ khi lần đầu tiên sau khi gặp mặt, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn chính xác không có nửa phần ghét bỏ, ngược lại là khắp nơi trợ giúp mình, đồng thời cũng quan tâm đầy đủ.

Điều này có thể nói rõ cái gì, đây chính là chân ái a. . .

Chỉ là Dương Tĩnh Uyển vẫn còn mê man, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Wương Hạo Nhiên cũng không ép nàng, chỉ nói: "Không còn sớm nữa, ta đưa người trở về trước."

Độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển tuy đã đạt tới 75, song nữ chủ còn phải gánh danh nghĩa đạo đức trên người, tình huống tương đối đặc thù, không thể so với Đường Băng Vân hoặc là Tần Vận Hàn.

Nếu như bây giờ tùy tiện bắt lại, với tính khí bảo thủ của Dương Tĩnh Uyển, khẳng định sẽ kháng cự.

Vền vẹn chỉ là 75 độ thiện cảm vẫn chưa không đủ để cho nàng liều lĩnh, bỏ đi danh nghĩa đạo đức.

Đợi đến thời điểm độ thiện cảm 90, Vương Hạo Nhiên mới sẽ suy nghĩ đến chuyện thu hoạch.

"Lên xe đi."

Vương Hạo Nhiên rất lịch sự mở cửa xe, dùng tay che đỉnh đầu cho Dương Tĩnh Uyển vào trong xe, để tránh nàng bị cụng đầu.

Khoảng chừng mười giờ tối, chiếc McLaren đã đi tới gần khu lầu trọ của Dương Tĩnh Uyển.

Vương Hạo Nhiên mở cửa xe để Dương Tĩnh Uyển xuống xe, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Dương Tĩnh Uyển hướng phía lầu trọ bước đi, thế nhưng mới bước được ba bước đã quay đầu lại, thời điểm đi được ba mươi bước đột nhiên nàng chậm chậm chạy quay lại, đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Nàng vươn hai tay ra ôm lấy cổ Vương Hạo Nhiên, mũi chân hơi kiễ lên, hai con người đóng chặt đưa khuôn mặt về trước.

Sau mười hô hấp, Dương Tĩnh Uyển mới buông lỏng tay ra.

Nàng đè nén trái tim đang đập bình bịch cuồng loạn, "Ta sẽ không cô phụ tâm ý của người."

Dứt lời, nàng che lại khuôn mặt nóng bừng, mau chóng chạy đi.

Vương Hạo Nhiên sờ lên vết son trên môi, nhin không được cười

lên.

Không biết sau khi Tô Lãng chiến thần biết được, biểu tình trên mặt sẽ là cái dạng gì đây?

—

Dương Tĩnh Uyển rón rén bước theo đại sảnh vào nhà.

Trong đại sảnh là một vùng tăm tối.

Nàng lập tức mở đèn lên, thế nhưng lại bị hù dọa đến hét to một tiếng "Aaa...".

Bởi vì Tô Lãng đang ngồi ở trên ghế sô pha.

"Người làm gì vậy, không bật đèn mà ngồi trên ghế sô pha như quý vậy, hù chết người ta!" Dương Tĩnh Uyển vỗ nhẹ ngực, phàn nàn nói.

"Ta gọi điện thoại nhiều cuộc như vậy, sao người không bắt máy?" Tô Lãng nhíu mày hỏi.

"Điện thoại di động của ta tắt máy, bắt máy như thế nào."

"Vậy người về muộn như vậy, chí ít cũng phải gọi điện thoại nói một chút chứ?"

"Ta đã gọi điện thoại nói cho mẹ ta nói rằng buổi tối có việc, như vậy không được sao, mẹ ta không nói sao?"

Tô Lãng lắc đầu, lập tức nhìn bộ trang phục Dương Tĩnh Uyển đang mặc một chút:

"Sao người lại ăn mặc thành dạng này, đi đâu vậy?"

"Công ty cử hành tiệc tối." Dương Tĩnh Uyên nói dối, rồi không để Tô Lãng tiếp tục truy vấn, thế là cắt lời chỉ trích ngược lại:

"Người có ý gì, rõ ràng còn chất vấn ta như vậy, ta đi đâu làm gì chẳng lẽ còn phải báo cáo với người sao?"

"Ta làm việc mệt mỗi mỗi ngày, còn người thì sao? Chỉ là làm cơm mà thôi, vậy mà mỗi lần ta tới người liền hạch hỏi, người có còn muốn để người ta sống qua ngày hay không?"

"Ta. . ." Tô Lãng lập tức có chút áy náy.

"Ta cái gì mà ta, người đã không tin, vậy. . . chúng ta ly hôn đi." Dương Tĩnh Uyên thừa cơ nói.

"Lão bà, ta sai rồi, ta không nên hoài nghi người." Sắc mặt Tô Lãng lập tức xụ xuống, vội vàng nói.

"Tô Lãng, chúng ta ở chung hơn một năm, người hẳn là cũng đã nhận ra, ta căn bản là không thích người, hà tất phải cưỡng cầu chứ? Chúng ta vẫn nên ly hôn đi, đối với cả người và ta đều tốt." Dương Tĩnh Uyên cảm thán nói.

"Lão bà, ta không thể không có người, ta không muốn ly hôn!" Tô Lãng kiên quyết nói.

"Đêm hôm khuya khoắt, còn ồn ào cái gì chứ?" Lý Mạn Lệ từ trong phòng ngủ mắt nhắm nhèm đi ra.

"Mẹ, Tĩnh Uyên nói muốn ly hôn với ta, người mau khuyên nhủ nàng đi!" Tô Lãng nói gấp.

"Ly hôn hả? Chuyện tốt đó, nên sớm ly hôn đi!" Lý Mạn Lệ lập tức tỉnh cả ngủ, kém chút giơ hai tay hai chân tán thành.

"Mẹ, chẳng lẽ người đã quên ta cùng Tĩnh Uyên như thế nào mới

kết hôn rồi sao, nếu là ta và Tĩnh Uyên ly hôn, người không sợ vận rủi lại lần nữa tìm tới sao?" Tô Lăng nhắc nhở.

"Phi phi phi, hiện tại chúng ta đang rất tốt, công trình của lão Dương đã có kết toán, Tĩnh Uyên bán nhà cũng kiếm lời rất nhiều tiền, cái miệng quạ đen nhà người tranh thủ ngậm lại cho ta." Lý Mạn Lệ kêu lên.

κ@@@

Chương 202: Thần Y Khám Bệnh (1)

"Nếu như không có ta, những cái này đều sẽ mất đi." Tô Lăng cười lạnh một tiếng.

"Người đẹp đi, nhà chúng ta hiện tại chuyển vận ổn định, cho dù không có người cũng vẫn sẽ duy trì tốt đẹp." Lý Mạn Lệ mắng trả lại.

Tô Lăng không muốn tranh luận với Lý Mạn Lệ, trực tiếp nhìn về phía Dương Tĩnh Uyên:

"Ban đầu là cha mẹ người để ta kết hôn cùng người, hiện tại vận rủi nhà các người không còn liền muốn ly hôn với ta, người đây là muốn qua cầu rút ván sao?"

Tô Lăng cực kỳ không biết xấu hổ chiếm cứ đạo lý, muốn để Dương Tĩnh Uyên thu lại dự định ly hôn.

Kỳ thực vận rủi của Dương gia lúc trước đều là do Tô Lãng sai người trong bóng tối thao túng, mục đích chính là muốn cho Dương Tĩnh Uyển gả cho hắn.

Thế nhưng sự thật này tất nhiên Tô Lãng sẽ không nói ra.

"Tô Lãng, ta thật sự không thích ngươi, ngươi hà tất phải quán lấy ta không thả chứ?" Dương Tĩnh Uyển nghe thấy Tô Lãng nói như vậy cũng khó mà nói quá phận, thế là khổ tâm thuyết phục một phen.

Tô Lãng suy tư một chút, lập tức trả lời:

"Hôn lễ, chờ sau khi hôn lễ kết thúc, nếu như ngươi vẫn giữ ý nghĩ như vậy, ta liền đáp ứng ly hôn ngươi."

Nguyên bản hắn dự định lấy thân phận người thường thu được tình yêu của Dương Tĩnh Uyển, thế nhưng bây giờ thấy loại tình huống này, chuyện này có vẻ như là không thể được nữa.

Như vậy chỉ có thể ở trên hôn lễ ngả bài, lộ ra thân phận chiến thần của mình.

Hắn muốn để Dương Tĩnh Uyển biết, đến cùng nàng đã gả cho một lão công vô địch hiển hách dạng gì.

Hắn tin tưởng vững chắc, chỉ cần mình hiển lộ thân phận, Dương Tĩnh Uyển tất nhiên sẽ không có thuốc chữa, điên cuồng yêu mình.

"Tốt, một lời đã định." Dương Tĩnh Uyển thấy Tô Lãng không kiên trì, thế là lập tức đáp ứng xuống.

Thay đổi chủ ý là không có khả năng, hôn sự này đã định rồi.

Đêm khuya.

Trong tầng hầm của một căn phòng còn có ánh đèn sáng ngời.

Căn phòng kia đặt đầy những chai lọ trong suốt, bên trong chai lọ có đủ loại chất lỏng hoặc là thể rắn khác nhau.

Chợt nhìn xuống phía dưới, nơi này như là một cái phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học.

Trên thực tế, kỳ thực cũng gần như vậy.

Nơi này chính là phòng thí nghiệm chuyên dụng của Vương Hạo Nhiên để nghiên cứu đủ loại dược vật.

Vào căn này phòng thí nghiệm này phải cần chìa khoá cùng mật mã vân tay, tính an toàn cực cao.

Tầng thêm đây cũng là biệt thự riêng của Vương gia, ngoại trừ Vương Hạo Nhiên ra thì cũng không có người nào có khả năng vào được đây.

Những độc dược dùng để đối phó với đám người Tiêu Dật Phong, Yến Quy Sơn cùng Mã Hồng Thắng chính là được chế từ nơi này ra.

Giờ phút này Vương Hạo Nhiên đang chế dược vật có độc tính Thất Thái Thụy Liên.

Tuy là hiện tại Mã Hồng Thắng còn đang ngủ say mỗi ngày, nhưng mà một ngày vẫn có bảy đến tám giờ là có thể xử lý chuyện khác.

Trước mắt thì Vương Hạo Nhiên đã hợp tác với Trình Nhụy.

Mã Vĩ Tài bên kia đang gây phiền toái, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thoát thân ra được.

Hắn dự định dùng độc vật để xúc tác, để Mã Hồng Thắng bị độc tính của Thất Thái Thụy Liên làm nặng hơn một chút, để thời gian mỗi

ngày Mã Hồng Thắng ngủ say càng sâu hơn.

Bởi như vậy, Trình Nhụy sẽ trở thành nhân vật buôn bán chủ đạo của Mã gia.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đã điều chế xong xúc tác độc dược.

Chỉ cần đem độc dược được xúc tác này cho Mã Hồng Thắng dùng một chút, như thế thì đại cục đã định.

Chí ít là độc của Mã Hồng Thắng sẽ có người giải hay không?

Điểm này Vương Hạo Nhiên sớm đã có đề phòng.

Trong lúc hẩn phối chế độc Thất Thái Thụy Liên, tăng thêm một ít phụ liệu độc dược vô cùng bí mật, để độc tính của Thất Thái Thụy Liên trở nên cực kỳ phức tạp.

Đây coi như là thủ đoạn của độc thuật cấp Chí Tôn, cho dù là như Tiêu Dật Phong có tài nghệ y thuật cấp Tông Sư cũng cực kỳ khó phát hiện.

Nếu như không thể trung hoà phụ trợ độc dược, mà tùy tiện chữa trị cho cho Mã Hồng Thắng sẽ chỉ chữa đuôi thành mù, tăng thêm bệnh tình của Mã Hồng Thắng.

Vương Hạo Nhiên thu lại độc dược được xúc tác, chuẩn bị để Trình Nhụy đem độc dược này bí mật cho Mã Hồng Thắng ăn vào.

Nhưng mà, thời gian hiện tại đã quá muộn, chỉ có thể đợi ngày mai liên hệ với Trình Nhụy.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Tô Lãng làm xong bữa sáng, chạy xe điện ra cửa.

Nhưng mà lần này hẳn không phải đi mua đồ ăn như ngày trước, mà là đi tìm Tiết thần y.

Tô Lãng quyết tâm tổ chức một hôn lễ thật tốt, mà Mã Hồng Thắng là mẫu chốt cực lớn để trợ giúp hẳn.

Nhưng mà hiện tại Mã Hồng Thắng đang mắc bệnh kỳ lạ, cũng không thể toàn tâm toàn ý giúp hẳn sắp xếp chuyện hôn lễ.

Mà thời gian cách hôn lễ cũng chỉ còn lại mười ngày mà thôi.

Bởi vậy, Tô Lãng mới không kịp chờ đợi, muốn đi tìm Tiết thần y đến chữa trị cho Mã Hồng Thắng.

Tô Lãng mang theo Tiết thần y đi tới phòng khám bệnh Thiên Huy.

Lúc này trạng thái của Mã Hồng Thắng vừa lúc tỉnh táo, sau khi nhìn thấy Tô Lãng, vội vã cung kính đứng lên chào hỏi một tiếng, tiếp theo, lại dùng ánh mắt nghi hoặc, nhìn về phía người mà Tô Lãng mang tới :

"Chiến thần đại nhân, vị này là?"

"Diêm Vương Địch Tiết thần y." Tô Lãng nói.

"Đây chính là Tiết thần y đại danh鼎鼎鼎鼎 sao? Kính đã lâu, kính đã lâu!" Mã Hồng Thắng giật mình, hướng về Tiết thần y chào hỏi một tiếng.

Trước đây hẳn cũng chỉ thoáng nghe thấy, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy trực tiếp người thật.

"Chiến thần đại nhân mang tới Tiết thần y tới là vì. . ." Mã Hồng

Thắng chợt nghĩ đến cái gì, thế là tính thăm dò hỏi.

"Tất nhiên là dẫn hán tới chữa bệnh cho người." Tô Lãng lờ mờ nói.

"Đa tạ chiến thần đại nhân, ta có tài đức gì lại có thể để chiến thần đại nhân coi trọng như thế." Mã Hồng Thắng thụ sủng nhược kinh nói.

"Ta có chỗ cần dùng tới người, cho nên ta hi vọng người mau khỏe lại." Tô Lãng nói thẳng.

"Đại nhân có sai bảo gì, ta sẽ tận lực nghe theo." Mã Hồng Thắng gấp gáp tỏ thái độ.

Tô Lãng khẽ vuốt cằm, dùng ánh mắt nhìn Tiết thần y ra hiệu một chút.

"Mã tiên sinh, ta tới xem bệnh cho người một chút." Tiết thần y mở miệng nói.

"Được, được." Mã Hồng Thắng gật đầu, từ trên giường bệnh nằm xuống.

c@@@

Chương 203: Thần Y Khám Bệnh (2)

wTiết thần y dùng tay đè lấy mạch đập của Mã Hồng Thắng, nhắm

mắt bắt mạch, ước chừng sau mười giây, khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười hiểu rõ, mở mắt ra nói:

"Mã tiên sinh không hề có bệnh gì, mà là trúng độc."

"Trúng độc sao?" Mã Hồng Thắng giật mình.

"Không sai, trúng một loại độc Thất Thái Thụy Liên, độc này được cao thủ điều hòa, dùng dụng cụ hiện đại không thể kiểm tra được, nhưng mà không thể giấu giếm được bản thân y." Tiết thần y vuốt râu, hỏi:

"Mã tiên sinh, người đã đắc tội với người nào sao?"

"Ta là người làm ăn, bởi vì quan hệ lợi ích nên đã đắc tội rất nhiều người, trong thời gian ngắn ta thật không nhớ nổi là ai." Mã Hồng Thắng nói.

"Trước không cần quản là ai hạ độc, vẫn nên chữa trị trước." Tô Lăng nói xen vào một câu.

Hiện tại hắn chỉ muốn Mã Hồng Thắng có thể mau khỏe lại, tiếp đó sai khiến Mã Hồng Thắng đi giúp mình chuyện hôn lễ, về phần Mã Hồng Thắng đắc tội người nào, hắn làm biếng quan tâm đến.

"Muốn trị được độc Thất Thái Thụy Liên, cần một ít dược liệu cần thiết." Tiết thần y nói.

"Thần y cứ việc nói, ta có thể kêu người chuẩn bị ngay, chỉ cần có ở thành phố Thanh Linh thì ta nhất định có thể lấy được. Chỉ cần thần y chữa khỏi cho ta, về phần chuyện tiền thù lao ta nhất định sẽ làm cho ngài vừa ý." Mã Hồng Thắng cười nói.

Nhìn thấy Mã Hồng Thắng dễ nói như vậy, nụ cười trên mặt Tiết thần y càng rục rờ hơn mấy phần:

"Kỳ thực chỉ là một ít dược liệu trân quý, cũng không phải là hiếm có cho lắm, lấy tài lực của Mã tiên sinh khẳng định là tùy tiện là có thể lấy được."

Hắn vuốt vuốt râu, tiếp tục nói: "Ngợi trừ thu thập dược liệu ra thì ta còn hi vọng chờ sau khi Mã tiên sinh khôi phục thì giúp ta tuyên truyền một chút."

"Ta hoàn toàn có thể hiểu rõ ý ủa Thần y." Mã Hồng Thắng lập tức hiểu ra."

Ta có rất nhiều bạn bè nhà giàu, bọn hắn sống an nhàn sung sướng, cũng có làm việc mệt nhọc quá mức, trên mình cũng có nheiuief hoặc ít tâm bệnh."

"Vậy thì tốt rồi." Tiết thần y vuốt râu cười to.

Nhìn tới thì chuyển đi tới Thanh Linh này tất nhiên có thể lời lớn.

Suy cho cùng thì người giàu chính là không bao giờ thiếu tiền.

Tiết thần y đem dược liệu trân cần viết lên trên một tờ giấy, chợt để Mã Hồng Thắng sai người đi thu thập.

Thừa dịp khoảng thời gian thu thập dược liệu này, Mã Hồng Thắng đi tới căn phòng của Trình Nhụy để báo tin vui cho nàng, nói một lần là có thần y có thể chữa được bệnh cho mình.

Trình Nhụy nghe xong, trong lòng âm thầm cảm thấy tiếc nuối.

Nếu như bệnh kỳ kaj của Mã Hồng Thắng có thể tiếp tục kéo dài, chuyện này cực kỳ có lợi đối với nàng.

Đáng tiếc thật, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một tên thần y đáng ghét vậy chứ. . .

Nhưng mà, tuy là trong lòng nghĩ như vậy, ngoài mặt của Trình Nhụy lại không có để lộ ra mảy may tâm tình khác thường, mà là vui vẻ nhảy nhót, cảm thấy cao hứng thay cho Mã Hồng Thắng.

Thân thể của Trình Nhụy suy yếu, cần điều dưỡng thêm, tăng thêm vị trí cái cổ vẫn còn bị thương.

Mã Hồng Thắng cũng không tiện nói nhiều lời với nàng, dau khi báo tin tốt lành cho Trình Nhụy thì lập tức rời đi.

Ngay tại lúc Mã Hồng Thắng vừa rời khỏi phòng bệnh, nụ cười giả bộ trên mặt của Trình Nhụy cũng chậm chậm thu liễm, thần tình trở nên có chút âm lãnh kinh dị.

Mã Hồng Thắng vừa mới kể lại cực kỳ cặn kẽ, nói trên thực tế là hẳn bị cao nhân hạ độc, cũng không phải bị bệnh lạ gì.

Lúc ấy sau khi nghe được chữ "Trúng độc" này, não của Trình Nhụy liền nghĩ tới một người.

Giờ phút này nhìn thấy Mã Hồng Thắng rời đi, Trình Nhụy lấy ra điện thoại, lập tức gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

Vừa được nghỉ tiết sớm.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy có cuộc gọi đến, lập tức tìm một chỗ an tĩnh mới nghe điện thoại.

"Phiền muộn lâu như vậy, nghĩ kỹ rồi sao?" Vương Hạo Nhiên cười nói.

Vào đêm trước, hắn kêu Trình Nhụy chụp một tấm ảnh để hắn nhìn, Trình Nhụy này cứ kì kèo mãi hôm nay mới trả lời, phiền muộn cũng thật lâu.

"Chuyện Mã Hồng Thắng mê man có liên quan tới người sao?"

Trình Nhụy không nhắc đến chuyện tấm ảnh, mà là nghiêm nghị hỏi.

"Vì sao người lại cảm thấy như vậy?" Vương Hạo Nhiên biếng nhác nói.

"Người đã có thể ra tay không để lại dấu vết với Mã Vĩ Tài, tất nhiên cũng có thể ả tay với Mã Hồng Thắng như vậy."

"Bệnh viện bên kia không phải đã kiểm tra rồi sao, hấn bị mắc bệnh lạ mà."

"Thế nhưng mà có một tên thần y tới, hấn nói là Mã Hồng Thắng trúng độc, không phải mắc phải bệnh lạ gì, ta không tin chuyện Mã Hồng Thắng trúng độc cũng là trùng hợp!"

"Thần y? ! Thầy y ở đâu ra vậy?" Vương Hạo Nhiên nghiêm chỉnh lại.

"Nghe nói là tới từ bên kia đế đô."

"Mã Hồng Thắng còn có quan hệ với những người này sao?"

"Đây cũng không phải là người hấn quen biết, mà là một người trẻ tuổi mang tới, thân phận của người trẻ tuổi kia rất thần bí, Mã Hồng Thắng rất cung kính đối với hấn."

Nghe xong lời này, Vương Hạo Nhiên lập tức đã đoán ra được, người trẻ tuổi trong miệng của Trình Nhụy chính là chiến thần Tô Lãng.

Cũng chỉ có người có thân phận như Tô Lãng mới có thể đem thần y từ đế đô bên kia lập tức kêu tới.

"Thần y kia đã nói những gì, hấn chắc chắn trị được độc của Mã Hồng Thắng sao?" Vương Hạo Nhiên thu hồi suy nghĩ lười biếng, nghiêm nghị hỏi.

"Ta nghe ý tứ trong lời nói của Mã Hồng Thắng thì hình như thần y kia nói là có niềm tin tuyệt đối."

"Niềm tin tuyệt đối?" Vương Hạo Nhiên không khỏi cười cười, lần nữa khôi phục nụ cười nhẹ nhõm.

Bên trong độc của Thất Thái Thụy Liên hẳn đã cho thêm một ít độc dược phụ trợ bí mật, cho dù là có y thuật cấp Chí Tôn thì cũng phải cần tốn rất nhiều thời gian mới có thể nghiên cứu ra độc dược phụ trợ đến cùng là cho một ít theo thứ tự nào.

Như vậy, mới có thể tính đến chuyện chữa bệnh, hoàn toàn chữa khỏi cho Mã Hồng Thắng.

Mà thần y trị bệnh cho Mã Hồng Thắng lại nói là có niềm tin tuyệt đối, như thế cực kỳ hiển nhiên là tên thần y này không hề phát giác ra được độc dược phụ trợ bí mật trong Thất Thái Thụy Liên.

s@@@

Chương 204: Tuyên Truyền Trắng Trợn

M Cái tài nghệ y thuật này của hắn nhiều nhất cũng chỉ cùng cấp bậc với Tiêu Dật Phong.

"Nếu như Mã Hồng Thắng bình phục thì không có gì tốt cho cả người và ta, tại sao ta cảm thấy người thật giống như là không có để

ý chút nào vậy?" Trình Nhụy nghe thấy ngữ khí của Vương Hạo Nhiên thì cảm thấy có chút kỳ quái.

"Người không cần quản những thứ này, giúp ta làm một vài việc đi."

"Làm cái gì?"

"Đem quá trình chữa trị của tên thần y kia tận khả năng làm cho càng nhiều người biết càng tốt, về phần cụ thể làm như thế nào, dùng cách gì thì phải xem người rồi."

"Người cảm thấy tên thần y kia trị không hết cho Mã Hồng Thắng đúng không? Vì sao người lại có thể khẳng định như vậy?"

"Bí mật, muốn biết thì..Người hiểu mà."

Ục ục.

Trình Nhụy cũng không nói chuyện, dĩ nhiên trực tiếp ngắt điện thoại.

Thế nhưng mà ước chừng năm phút đồng hồ, Vương Hạo Nhiên nhận được tin nhắn trên Wechat của Trình Nhụy.

Nội dung tin nhắn là: Nhìn xong thì lập tức xóa bỏ.

Mấy giây sau, Trình Nhụy gửi tới một tấm hình.

Vương Hạo Nhiên cứ thế chăm chú thêm vài phút đồng hồ, lúc này mới có chút lưu luyến không rời xóa bỏ tấm ảnh

"Vóc dáng này rất đẹp nha." Vương Hạo Nhiên nghiền ngẫm gửi tới một tin nhắn.

"Đáp án." Trình Nhụy nhắn lại hai chữ.

"Trình độ của thần y kia không đủ, không hiểu được độc của ta, tùy tiện đi giải thì sẽ chỉ biến khéo thành vụng, tăng thêm bệnh tình." Đầu tiên là Vương Hạo Nhiên nhấn tin giải thích một chút, tiếp đó dậm dò một tiếng:

"Nam tử trẻ tuổi có thân phận thần bí cùng với tên thần y kia ở cạnh bên người Mã Hồng Thắng cũng không chỗ tốt đối với người, người nhớ lời ta nói mà làm theo."

"Giao cho ta đi."

Sau khi Trình Nhụy trả lời tin nhắn, tiếp theo đứng dậy từ trên giường.

Vết thương trên cổ của nàng chỉ là ngoài da, thân thể cũng vẫn vẹn vẹn có chút suy yếu mà thôi, đi lại hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã đi tới căn phòng của Mã Hồng Thắng.

"A Nhụy, sao người không cố gắng nghỉ ngơi thêm đi?" Mã Hồng Thắng thấy thế, vội vã ân cần nói.

"Ta đã không có gì đáng ngại, muốn hoạt động một chút, bằng không sẽ cảm thấy xương cốt cũng trở nên rỉ sét." Trình Nhụy giải thích một chút, lập tức nhìn về phía hai người khác trong phòng bệnh.

Tô Lãng thì nàng đã gặp qua một hai lần, một vị khác là nam tử có khuôn mặt chữ điền giữ lại râu dài, hiển nhiên chính là vị thần y kia.

"Ngài chính là vị thần y có thể chữa cho Hồng Thắng sao, không biết là người chắc chắn mấy phần?" Trình Nhụy làm bộ khẩn trương hỏi.

Tiết thần y nhìn thấy bị nghi ngờ, nhướn mày, không khỏi có chút không vui.

"Vị này là phu nhân của ta, nàng quá quan tâm bệnh tình của ta cho nên muốn đến nhìn một chút, xin thần y bỏ qua cho." Mã Hồng Thắng nói với Tiết thần y, liền vội vàng cười nói một tiếng, trấn an tâm tình Tiết thần y chút, tiếp đó quay đầu lại nói với Trình Nhụy:

"A Nhụy, người cũng đừng quan tâm, vị này là thần y có tiếng ở đế đô, có hẳn chữa trị thì bệnh kì lạ của ta chẳng mấy chốc sẽ khỏe, người cũng đừng lo lắng."

"Ta muốn ở lại nhìn một chút." Trình Nhụy kiên trì nói.

"Được thôi, nhưng mà thân thể của người suy yếu như vậy, không nên đứng lâu, nhanh ngồi xuống đi." Mã Hồng Thắng dè dặt một cái ghé tới, để Trình Nhụy ngồi xuống.

Tiết thần y thấy hành động kia của Trình Nhụy thì âm thầm không vui, nhưng mà cũng không có nói thêm cái gì.

Suy cho cùng thì hẳn còn phải dựa vào Mã Hồng Thắng để hỗ trợ tuyên truyền.

"Mã tiên sinh, chuyện tuyên truyền ngàn vạn lần người đừng quên nha." Tiết thần y nhắc nhở một tiếng.

"Yên tâm đi Tiết thần y, túi còn đang trên người của ta mà." Mã Hồng Thắng đánh cược nói.

"Tuyên truyền cái gì?" Tâm thần Trình Nhụy hơi động, tranh thủ thời gian thừa cơ hỏi.

"Ta đã đáp ứng với vị Tiết thần y này là sau khi hẳn trị khỏi bệnh cho ta xong thì ta liền giúp hẳn tuyên dương tên tuổi của hẳn bên trong nhóm bạn bè của ta một chút." Mã Hồng Thắng giải thích nói.

"Thì ra là như vậy." Trình Nhụy gật đầu một cái, nói với tên Tiết thần y kia:

"Xin hỏi thần y, có phải là ngài chắc chắn trăm phầ trăm chữa khỏi bệnh lạ cho Hồng Thắng nhà ta đúng không?"

"Tất nhiên rồi." Tiết thần y hừ một tiếng, trả lời.

"Nếu như là như vậy thì hà tất phải xong chuyện mới tuyên truyền?" Trình Nhụy nhìn về phía Mã Hồng Thắng, "Ta thấy không bằng gọi những bằng hữu giàu có của Hồng Thắng đến, để bọn hắn đích thân vây xem một chút, có cái tuyên truyền gì có thể so với tận mắt nhìn thấy chứ, cái nào hữu hiệu hơn đây?"

Mã Hồng Thắng nhin không được gật đầu một cái, cảm thấy biện pháp này rất không tệ, nhưng mà vẫn hỏi thăm ý kiến củ Tiết thần y:

"Thần y, ý của người thế nào?"

"Cái đề nghị này của Mã phu nhân rất tốt!" Tiết thần y cười đồng ý một chút, thái độ đối với Trình Nhụy cũng thay đổi một ít.

Để những người giàu có kia tận mắt chứng kiến bản lĩnh của mình một chút, để cho bọn hắn mở mang tầm mắt, hoàn toàn chính xác là hữu hiệu hơn nhiều so với tuyên truyền bằng miệng.

"Được, nếu thần y đã cho phép thì ta lập tức để người kêu những vị bằng hữu giàu có của ta đến đây." Mã Hồng Thắng lập tức nói.

"Đã muốn tuyên truyền thì không bằng nên thông báo bằng truyền thông một chút nha." Trình Nhụy lại cho một cái đề nghị.

"Không cần thông tri truyền thông." Tiết thần y lập tức bác bỏ.

Hắn chỉ chữa bệnh cho kẻ có tiền, căn bản là không thèm để ý đến những người dân bình thường.

Để truyền thông tuyên truyền cho dân chúng biết, hắn thấy cái này là

căn bản không có cần thiết.

"Ta cảm thấy có thể, thông báo một chút truyền thông a." Tô Lãng bất thành linh chen vào một câu.

Tiết thần y cảm thấy tại bình dân dân chúng trong mắt khai hỏa nổi tiếng không cần thiết, bất quá, Tô Lãng lại cảm thấy đối với mình rất hữu dụng.

Tô Lãng tìm Tiết thần y tới, mục đích đúng là để hấn trấn tràng tử, chống đỡ mặt bài.

Tiết thần y mượn cho Thanh Linh thủ phủ chữa bệnh, tại Thanh Linh khai hỏa thanh danh, như thế làm Tiết thần y lấy tâm khách thân phận dự hợp hôn lễ chúc mừng thời điểm, tạo thành oanh động hiệu ứng cũng liền càng lớn.

J@@@

Chương 205: Vây Xem Thần Y Chữa Bệnh

↳ Tiết thần y cảm thấy không cần phải nổi tiếng trong mắt dân chúng, nhưng mà Tô Lãng lại cảm thấy rất hữu dụng đối với mình.

Tô Lãng tìm Tiết thần y tới mục đích là để giúp đỡ hấn, chống đỡ mặt ngoài.

Tiết thần y mượn cơ chữa bệnh cho người giàu nhất Thanh Linh để

làm thanh danh nổi tiếng ở Thanh Linh, như thế lấy thân phận khách mời của Tiết thần y tới dự họp hôn lễ, lúc chúc mừng sẽ tạo thành hiệu ứng oanh động càng lớn.

Đây chính là điều Tô Lăng hy vọng nhìn thấy.

"Vậy thì thông báo tới phương tiện truyền thông đi." Tiết thần y lập tức sửa lại lời nói.

Chiến thần đại nhân đã phân phó, hẳn đương nhiên là không có chút nghi ngờ nào.

Thương lượng đã hoàn thành, Mã Hồng Thắng lập tức kêu người hành động.

Thu nạp được liệu cho Mã Hồng Thắng chữa bệnh thì cần chút thời gian, mà đúng thời gian này, tin tức thần y ở đế đô tới Thanh Linh để chữa bệnh cho Mã Hồng Thắng cũng dần dần truyền ra ngoài.

Ở thời đại thông tin này, tốc độ truyền bá tin tức thật sự là quá nhanh.

Chuyện này lên men ngắn ngủi qua một ngày, rất nhanh đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Thanh Linh, cơ hồ là mọi người đều đã biết.

Buổi chiều.

Tần Vận Hàn lén lút gọi Vương Hạo Nhiên tới chỗ không có người để nói chuyện.

"Thế nào, nghĩ ta như vậy sao?" Vương Hạo Nhiên ôm vòng eo phía dưới của Tần Vận Hàn, trêu ghẹo cười nói.

"Đừng nghịch nữa, người làm không được cái gì." Tần Vận Hàn

lườm hẩn một cái.

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, vậy mới phản ứng lại, chính mình trong mắt của Tần Vận Hàn là có vấn đề.

"Haiz, nói cũng phải." Vương Hạo Nhiên ra vẻ thẫn thờ thờ dài.

"Thật xin lỗi, ta không phải cố ý." Tần Vận Hàn chỉ cho là Vương Hạo Nhiên đang đau lòng, vội vàng nói lời xin lỗi.

"Không sao."

"Đúng rồi, ta nghe nói là có một thần y vừa tới Thanh Linh, ta nghĩ là bệnh của người có thể có hy vọng chữa khỏi đó." Tần Vận Hàn mong đợi nói.

"Có đúng không, có việc này sao?" Vương Hạo Nhiên làm bộ mới nghe được tin này.

Trên thực tế, việc này là do hẩn bí mật sai sử Trình Nhụy, kêu Trình Nhụy nghĩ biện pháp làm cho chuyện thần y chữa bệnh cho mã Hồng Thắng để mọi người đều biết, mà Trình Nhụy này cũng không phụ sự kỳ vọng của hẩn.

"Đúng trăm phần trăm, ta còn đặc biệt hỏi cha ta mà."

"Đầu năm nay có rất nhiều chuyện thần y lừa đảo,, không chừng tên này cũng là lang băm."

"Làm sao có khả năng, người ta tới từ đế đô, hơn nữa tên tuổi ở bên kia còn rất vang, thế sao lại là lang băm được."

"Vậy ý của người là muốn ta đi khám bệnh sao?"

"Ân ân." Tần Vận Hàn mãnh liệt gật đầu một cái, "Ta nghe ta cha nói, xế chiều hôm nay sẽ là lúc thần y chữa cho Mã Hồng Thắng,

hiện tại chỉ mới mười hai giờ mà thôi, chúng ta cũng đi qua nhìn một chút đi, nếu như thần y kia thật sự giỏi thì người cũng đi tìm thần y kia xem bệnh một chút.”

"Ta vẫn không muốn." Vương Hạo Nhiên không quá vui lòng.

Vừa hay là hẳn rất tốt, căn bản cũng không có bệnh.

Thứ hai, cái gọi là thần y kia chắc chắn cũng sẽ không còn nữa, đi đến nhiều nhất cũng chỉ nhìn một chút não nhiệt mà thôi.

"Đi đi, đi đi, người thế này còn có mặt mũi gì nữa." Tần Vận Hàn thúc giục nói, trực tiếp kéo lấy Vương Hạo Nhiên đi ra ngoài trường.

Vương Hạo Nhiên thấy dáng vẻ của nàng gấp gáp như vậy cũng liền nghe theo lời của nàng, coi như là đi nhìn một chút trò hay vậy.

Hai người ra ngoài trường học, đón một chiếc xe đi đến phòng khám bệnh Thiên Huy.

Bên ngoài phòng khám bệnh Thiên Huy có rất nhiều phóng viên vây quanh, nhưng mà cơ bản đều bị ngăn cản bên ngoài, không được đi vào.

Chỉ có cực ít bộ phận phóng viên của tạp chí lớn mới có tư cách đi vào.

Có một ít phóng viên muốn giả mạo bệnh nhân trà trộn vào, nhưng mà lại phát hiện ngay cả tư cách khám bệnh cũng không có.

Vương gia cùng Tần gia là hội viên đỉnh cấp của phòng khám bệnh Thiên Huy, Vương Hạo Nhiên cùng với Tần Vận Hàn một người là công tử của tập đoàn Vương Thị, một người là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Tần Thị.

Hai người đi vào tất nhiên là không ai ngăn cản.

Lúc trước Vương Hạo Nhiên đã tới qua một lần, biết phòng bệnh của Mã Hồng Thắng ở nơi nào.

Nhưng mà giờ phút này, hành lang bên ngoài phòng bệnh của Mã Hồng Thắng có mấy chục người vây quanh, đã phá hỏng cửa của phòng bệnh.

Những tên này chính là nghe danh mà tới, những người giàu này muốn tận mắt chứng kiến một ít y thuật của Tiết thần y.

"Thật nhiều người, tất cả sẽ không đến đây để chờ khám bệnh chứ?" Tần Vận Hàn có chút nôn nóng.

Vương Hạo Nhiên âm thầm khôi hài cười, vậy mới ra vẻ yên lặng nói:

"Gấp cái gì, tên thần y kia còn chưa bắt đầu, trước hết hẳn để bộc lộ tài năng đã, có phải là có bản lĩnh tahatj hay không thì vẫn là ẩn số."

"Hiện tại đi nhanh một chút, thần y kia có lẽ đã trị liệu, đáng tiếc chúng ta không nhìn thấy." Tần Vận Hàn rướn cổ lên, nhưng mà lại không thấy cái gì, bởi vậy chỉ có thể thở dài một tiếng.

Vương Hạo Nhiên ngược lại hoàn toàn không có buồn rầu chút nào, thẩu thị vừa mở, hết thầy chượng ngại vật đều không thể ngăn cản tầm mắt của hắn.

Chỉ thấy, Tiết thần y trong phòng bệnh đã đem dược liệu cùng ngân châm chuẩn bị đầy đủ, ra hiệu cho mọi người lui ra phía sau một khoảng cách nhất định, không được quấy nhiễu trong lúc chữa bệnh, đồng thời làm dấu im lặng.

Những người giàu ở xung quanh chậm chậm lui ra phía sau, tiếng nói chuyện với nhau cũng lập tức ngừng lại.

Mã Hồng Thắng nằm trên giường, lúc này đang ở trạng thái ngủ say.

Trình Nhụy ở bên giường chờ đợi.

Còn có một vị người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh cũng đứng bên cạnh để xem.

Hắn tên là Blake, là viện trưởng của phòng khám bệnh Thiên Huy, chuyên chú y học phương Tây, nhưng đối với y học của Viêm quốc cũng hết sức gờng mộ.

Nghe thần y nổi tiếng của Viêm quốc muốn chữa trị bệnh nhân, cho nên cũng nghe tin mà tới, muốn kiến thức y học của Viêm quốc một chút.

Tô Lãng cũng ở tại đây, nhưng mà hắn lại trà trộn vào trong đám người, còn đội một cái mũ, che lại hơn phân nửa khuôn mặt.

Mã Hồng Thắng là máu chốt cực kỳ quan trọng đối với hôn lễ của hắn, bởi vậy hắn mới đặc biệt sang đây để xem xét.

Tiết thần y hít sâu một hơi, lấy ra ngân châm dùng để trừ độc, tiếp đó xử lý tốt dược liệu, lấy dung dịch thấm ướt ngân châm.

Ngay sau đó, đâm xuống huyết vị của Mã Hồng Thắng.

Động tác của Tiết thần y cực nhanh, nhìn hoa cả mắt, nhưng mà vị trí hạ châm lại chính xác vô cùng.

Một ít người giàu cảm điện thoại quay hình lại muốn ghi chép một màn thần kỳ của thần y lại.

đa tạ dh SentryV đây kp nha, bạo thêm vài chương

N@@@

Chương 206: Thần Y Lật Xe (1)

Rước chừng sau ba phút, Tiết thần y châm kim xong, trên mặt lộ ra nụ cười cao thâm mặt trắng, nói với mọi người chung quanh:

"Chỉ cần mười phút đồng hồ, chờ được lực hoàn toàn có hiệu lực, Mã tiên sinh sẽ tự động tỉnh lại."

"Kỹ thuật châm cứu của Viêm quốc quả nhiên thần kỳ, thật là khiến người khác mở rộng tầm mắt." Viện trưởng Blake nói đến hết sức không sai, sau khi nhìn thấy kỹ thuật châm kim hoa mắt của Tiết thần y thì lập tức ca tụng một chút.

"Y thuật của Viêm quốc bác đại tinh thâm, những cái này chẳng qua là da lông mà thôi, thuật châm cứu chân chính lợi hại ta còn chưa xuất ra." Tiết thần y theo quán tính vuốt vuốt râu, lờ mờ nói với Blake.

"Thần y, thần y, người cho phép chúng ta phỏng vấn chứ?" Một phóng viên của tạp chí lớn mở miệng nói ra.

Nghe xong lời này, Tiết thần y vốn tính cự tuyệt.

Hắn thật không quan tâm đến những người nổi tiếng như Volkswagen kia, nhưng mà Tô Lăng trong đám người chọt ném một ánh mắt tới.

"Có thể." Tiết thần y gật đầu, đáp ứng vị phóng viên này.

Phóng viên nhìn thấy Tiết thần y cho phép, thế là lập tức từ trong đám người đi tới phía trước, cầm micro phỏng vấn với Tiết thần y.

Vị phóng viên này ước chừng chỉ có thời gian năm phút đồng hồ phỏng vấn Tiết thần y.

Nhưng mà phóng viên này thật vất vả mới đạt được cơ hội này, đương nhiên sẽ không hỏi một chút vấn đề liền thôi.

"Cực kỳ cảm ơn Tiết thần y đã giải đáp vấn đề của chúng ta, nhưng mà Tiết thần y người lại nói ra những lý luận này thực tế là quá trống rỗng, không biết là khi nào ngài mới bộc lộ tài năng đây?"

Nhìn thấy lại bị nghi ngờ, Tiết thần y âm thầm hết sức không vui.

Nếu không phải Tô Lăng kêu hắn phối hợp phỏng vấn, khẳng định là hắn đã trực tiếp trở mặt.

Lúc hắn ở bên đế đô thì không ai biết danh tiếng của hắn sao?

Đến một địa phương nhỏ như Thanh Linh này cả đám như là chưa từng thấy việc đời vậy, lại dám hoài nghi bản lĩnh của mình.

"Được, nơi này ai còn muốn xem bệnh, không ngại thì để cho ta xem một chút." Tiết thần y cao giọng nói với đám người giàu đang vây xem.

"Ta."

"Ta, ta."

"Ta tới ta tới!"

...

Đám người giàu xung quanh lập tức hưởng ứng lên, đứng ở đầu hàng ra hiệu kêu gọi.

"Người, đến đây đi." Tiết thần y liếc nhìn đám người một chút, thò tay chọn một người có sắc mặt hồng kèn, một phụ nhân mặc phục trang đẹp đẽ.

Phụ nhân kia nhìn thấy mình được chọn, lập tức lắc lắc thân thể cao lớn đi tới, ở trước mặt Tiết thần y ngồi xuống ghế.

Cái ghế kia bị phụ nhân mập mạp ngồi lên, giống như là bị một ngọn núi cực lớn đè lên vậy. phát ra âm thanh rền rật không chịu nổi gánh nặng.

"Thần y, thần y người mau xem cho ta một chút." Phụ nhân duỗi ra cổ tay mập mạp.

Tiết thần y lườm nàng một chút, hoàn toàn không có ý muốn bắt mạch.

Bởi vì hắn chỉ xem xét là đã nhìn ra.

"Người bị mỡ trong máu cùng với cao huyết áp, đồng thời còn có bệnh tim, ta nói đúng không?" Tiết thần y nói.

"Đúng đúng đúng!" Phụ nhân kinh ngạc không thôi, "Năm trước ta đã đi bệnh viện nhìn một chút, bác sĩ hoàn toàn chính xác nói ta có những bệnh này, cũng kê đơn thuốc cho ta, nhưng mà dùng đến nửa năm sau cũng không có chuyển biến tốt dđpj gì."

"Thật không then là thần y, chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra được bệnh, quá lợi hại!"

"Những người mập mạp bình thường đều có những bệnh này, đổi lại là ta thì ta cũng đoán được."

"Nói cũng phải."

...

Người chung quanh nghị luận âm ỉ.

Tiết thần y nghe được lời nói của mọi người, không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng.

Người ở địa phương nhỏ chính là người ở địa phương người, lại dám nghị vấn bản thân y?

Nghĩ như vậy, Tiết thần nói với phụ nhân:

"Căn nguyên bệnh này của người kỳ thực là do người quá mức mập mạp, nói trắng ra thì những bệnh này của người đều là do người quá mập mạp mới xuất hiện, nếu như không giảm cân thì căn bản là không có cách nào trị tận gốc những bệnh này."

"Ta cũng muốn giảm cân, nhưng mà thể chất của ta quá mập mạp, uống nước cũng lên kí, căn bản là không giảm cân được." Phụ nhân mập mạp không ngừng kêu khổ.

"Ta có một phương thuốc giảm cân, chỉ cần phục dụng trong một tháng, bảo đảm người có thể giảm cân, đồng thời còn không có bất kỳ tác dụng phụ nhàn một chút.

"Phải không? Vậy thần y mau kê đơn thuốc cho ta đi!" Phụ nhân mập mạp vội vàng nói.

"Ta chữa bệnh theo quy củ, muốn để ta trị thì phải đưa tiền trước." Tiết thần y thản nhiên nói.

"Chưa trị được bệnh lại muốn ta đưa tiền trước?" Phụ nhân mập mạp có chút không vui.

"Đây là quy củ làm nghề y của ta, từ xưa giờ đã như vậy, nếu như người không đồng ý thì đại khái có thể không tìm ta chữa trị."

Tiết thần y tự kiểm chế y thuật cao minh của mình, lúc ở đế đô bên kia thì những đại nhân vật kia tìm hắn chữa bệnh thì cũng phải theo quy củ này.

Người ở địa phương nhỏ như Thanh Linh này có thể so với những đại nhân vật bên đế đô sao?

Hắn càng không có khả năng phá bỏ quy củ.

"Cần bao nhiêu tiền?" Phụ nhân mập mạp rất bất mãn với cái quy củ của thần y, nhưng mà đang vội vã chữa bệnh đồng thời cũng không ó thiếu tiền, thế là trực tiếp mở miệng hỏi.

"Số này." Tiết thần y duỗi ra ba ngón tay.

"Ba vạn sao? Vậy thì thành giao, ta lập tức đưa tiền cho người." Phụ nhân mập mạp vui vẻ nói.

"Cũng không phải." Tiết thần y lắc đầu.

"Ba mươi vạn? Được, ta cũng không thiếu tiền, chỉ cần có thể giảm cân là được."

"Thêm một số 0 nữa."

"Ba trăm vạn? Người đi ăn cướp sao!" Phụ nhân mập mạp tròn tròng mắt.

"Chê đắt sao, vậy thì người có thể không trị." Tiết thần y lãnh đạm nói.

"Hừ, Mã tiên sinh người cũng còn chưa chưa khỏi, cũng không biết

người có bản lĩnh thật hay không, ta vẫn nên chờ sau khi Mã tiên sinh tỉnh lại rồi mới quyết định."Phụ nhân mập mạp cảm thấy giá cả quá cao, cho nên muốn cẩn thận một chút.

"Một lát nữa người tới tìm ta chữa bệnh thì không còn giá này nữa, ít nhất là phải gấp đôi."

"Ta thấy người muốn có tiền quá nên bị điên rồi!" Phụ nhân mập mạp nhin không được, thế là công kích một câu.

"Hừ, người vào danh sách đen của ta, dù cho người quỳ xuống cầu xin ta, dâng lên toàn bộ gia sản ta cũng sẽ không xem bệnh cho người."

D@@@

Chương 207: Thần Y Lật Xe (2)

vTiết thần y cũng có tính tình, nhìn thấy thái độ này của phụ nhân mập mạp thế là nhin không được có chút nổi cáu.

"Người. . ." Nhìn thấy thần y nổi giận, phụ nhân mập mạp nhất thời có chút hối hận.

Nếu như tên thần y thật sự có thể làm cho nàng giảm cân thành công, ba trăm vạn nàng cũng sẽ không tiếc mà lấy ra.

"Thần y, vừa rồi là do ta xúc động, trong lời nói có nhiều chỗ đắc tội,

xin hãy tha lỗi cho ta." Phụ nhân mập mạp muốn cứu vãn một chút.

"Hừ, hiện tại đã muộn rồi." Tiết thần y cười lạnh một tiếng.

Thần y có ó cái kiêu ngạo của thần y, lời của hắn đã nói ra, tất nhiên không có cách nào thu về.

Mập mạp phụ nhân thấy thế, có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời trở lại trong đám người, chuẩn bị trước nhìn một chút tình huống, tiếp đó tùy thời đang cầu xin vị thần y này làm chính mình chữa bệnh.

Bởi vì phụ nhân mập mạp này mở đầu không được tốt lắm, tăng thêm Tiết thần y chào giá quá mắc, tiếp theo cũng không có người chủ động đi ra để cho Tiết thần y xem bệnh.

Tên phóng viên phỏng vấn Tiết thần y kia cũng không biết dàn xếp thế nào.

Đối với phản ứng của đám người xung quanh, Tiết thần y căn bản không để trong lòng.

Việc mà hiện tại hắn muốn làm là chờ đợi.

Chỉ cần chờ Mã Hồng Thắng vừa tỉnh lại, cục diện liền sẽ đảo ngược ngay lập tức.

Thời gian lặng yên mà qua, rất nhanh đã tới mười phút đồng hồ.

Lúc này, ngân châm dẫn được lực vào trong thân thể của Mã Hồng Thắng cũng hoàn toàn có hiệu lực.

Mà đúng vào lúc này, ngón tay của Mã Hồng Thắng cũng là nhẹ nhàng động một chút.

Trình Nhụy một mực chờ đợi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm thay đổi

của Mã Hồng Thắng, tất nhiên là đem cái động tĩnh nhỏ xíu này thu vào trong mắt.

Từ sau khi Mã Hồng Thắng bị mắc bệnh lạ thì Trình Nhụy chăm sóc cho Mã Hồng Thắng cũng được một đoạn thời gian.

Trình Nhụy biết đây là dấu hiệu Mã Hồng Thắng dấu hiệu.

Mà dựa theo tần suất mà Mã Hồng Thắng ngủ say thì cái giờ này không tỉnh lại được mới đúng.

Ngón chân của Trình Nhụy cũng nhịn không được giữ chặt lại, trong lòng có chút bối rối.

Đồng thời nàng cũng ngầm bực Vương Hạo Nhiên không đáng tin cậy.

Lúc trước Vương Hạo Nhiên đã nhấn là tên thần y này không đủ trình độ, không hiểu được độc của hắn.

"Nước, nước. . ."

Trong miệng Mã Hồng Thắng phát ra thanh âm rất nhỏ.

"Tỉnh lại, tỉnh lại rồi!"

Người xung quanh nhìn thấy động tĩnh, cũng nhộn nhịp lộ ra vẻ khiếp sợ nói.

Trình Nhụy âm thầm cắn răng, giờ phút này hết sức thất vọng đối với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà nàng cũng không dám biểu lộ ra tâm tình khác thường gì, mà là lập tức đi rót một chén nước, để cho Mã Hồng Thắng uống vào.

Sau khi một chén nước tiến vào trong bụng, Mã Hồng Thắng cũng hoàn toàn tỉnh lại.

"Thần y, thật không thẹn là thần y !"

Người xung quanh âm ỉ một trận, cùng nhau kinh hô lên, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiết thần y.

Tiết thần y thấy phản ứng của đám người xung quanh, không kèm nổi cao ngạo hừ một tiếng.

Những người ở địa phương nhỏ này thật là thấy khó khăn mới ở chung được, một hồi nếu ai tới chữa bệnh, nhất định phải tăng giá tiền lên một chút, coi như là phí bọn hần không tin tưởng mình.

"A a a ! ! !"

Nhưng mà, ngay khi trong lòng Tiết thần y tính toán đại thủ bút thì Mã Hồng Thắng bỗng nhiên ôm đầu rú thảm lên.

"Thế nào. . . Tại sao có thể như vậy?"

Đột nhiên xuất hiện tình huống như thế, Tiết thần y có chút không biết phải làm sao.

"Hồng Thắng, Hồng Thắng, người sao vậy? !"

Trình Nhụy thấy thế, lập tức kêu vài tiếng.

Nhưng mà Mã Hồng Thắng vẫn chưa đáp lại tiếng nào, vẫn ôm đầu kêu đau như cũ, hình như dáng vẻ có chút thống khổ.

"Đến cùng là người đã làm cái gì, sao Hồng Thắng lại bị như vậy?"
Trình Nhụy mờ mịt thất thố hỏi Tiết thần y.

"Hần. . . Hần là do kích phản ứng, lập. . . Lập tức sẽ không có

chuyện gì."

Cục diện đã có thoát khỏi khống chế của Tiết thần y, nhưng mà hắn vẫn tự tin với y thuật còn giữ lại của mình.

"A. . ."

Nhưng mà, ngay tại lúc hắn vừa dứt lời, âm thanh của Mã Hồng Thắng ngừng lại, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Da miệng của Tiết thần y đều run lên, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Vị viện trưởng Blake kia vẫn còn bình tĩnh, lập tức tiến lên kiểm tra con người Mã Hồng Thắng một hồi, đồng thời còn nhìn một chút số liệu máy đo nhịp tim được kết nối trên người của Mã Hồng Thắng.

"Mã tiên sinh đã ngất đi, nhưng mà chứng bệnh dường như đã nghiêm trọng hơn." Blake phán đoán một chút, nói.

Trình Nhụy nghe vậy, âm thầm vui vẻ, thầm nghĩ dự liệu của Vương Hạo Nhiên quả nhiên không sai.

Tên thần y này chẳng những không có chữa khỏi bệnh lạ cho Mã Hồng Thắng, ngược lại là tăng thêm bệnh tình của hắn.

Tất nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, tất nhiên là Trình Nhụy sẽ không biểu hiện ra ngoài, mà là khóc ồ lên, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn tình huống bên trong một chút, cũng không khỏi khâm phục kỹ năng diễn xuất của Trình Nhụy.

"Ta còn tưởng rằng thật là thần y gì chứ, thì ra một tên lang băm!" Vị phụ nhân mập mập trước đó tìm Tiết thần y xem bệnh nhìn thấy một màn này, lập tức không nhịn được đi tới phỉ nhổ một tiếng.

Lúc đầu nàng vẫn còn ôm một chút suy nghĩ, cảm thấy Tiết thần y này thật có bản lĩnh, có thể để mình giảm cân thành công.

Nào biết đợi nửa ngày, thì ra là một tên lừa đảo chết tiệt.

"Mã phu nhân, người không nên kích động, để ta nhìn Mã tiên sinh một chút, có lẽ còn có cơ hội, tin tưởng ta, tin tưởng ta đi!" Tiết thần y muốn có cơ hội.

Trình Nhụy cũng không trả lời, nàng vẫn đang cực lực khóc thương tâm gần chết.

"Còn để cho người chữa, người nhìn xem người đã chữa trị cho người ta thành thế nào, lại cho người trị không chừng bị người chữa đến chết!"

"Đúng đấy, tên lang băm hại người."

"Không thể để cho hắn chạy, tranh thủ thời gian báo cảnh sát đi!"

...

Tinh thần quần chúng xung quanh hết sức mãnh liệt, cả đám đều phẫn nộ nhìn Tiết thần y, lớn tiếng công kích nói, thậm chí là nhổ nước bọt vào Tiết thần y.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên cũng nhận được thông báo của hệ thống.

w@@@

Chương 208: Lang Băm Hại Người

F 【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau điều khiển, khiến thanh danh của Tiết thần y thuộc phe nhân vật chính bị hủy, thu được 600 điểm phản phá, hào quang nhân vật chính của Tô Lăng -30, hào quang phản phá của kí chủ +30! 】

Nghe thấy những lời chỉ trích xung quanh, mặt của Tiết thần y dần đen lại.

Hắn làm nghề y đã mấy chục năm, vẫn là đầu tiên bị mắng là lang băm.

Nhưng mà hắn cũng không tìm thấy lời gì để phản bác.

Tình huống của Mã Hồng Thắng, đích thật là bị hắn chữa trị thành càng nghiêm trọng hơn.

Điểm này, mặt khác hắn hết sức khó hiểu.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải lúc hắn rầu rĩ.

Bởi vì xung quanh có người gọi điện thoại, tăng thêm xung quanh đã bị phá hỏng.

Hiện tại hắn đã không thể chạy đi đâu được.

Chỉ chốc lát, cảnh sát đã đến.

Người dẫn đầu là Lăng Đoan Nhã.

Trong đám người tránh ra một con đường, để đoàn người Lăng

Đoan Nhã đi vào.

"Hiện tại người dính líu tới vụ án lợi dụng nghề y giết người, xin đi theo chúng ta một chuyến." Lăng Đoan Nhã lạnh giọng nói với Tiết thần y.

"Ta không có hại người, ta muốn cứu người, ta muốn cứu người mà!" Tiết thần y cãi lại nói.

"Thiên hạ lang băm giết người, có tên nào không nói là có ý tốt?" Lăng Đoan Nhã cười lạnh một tiếng, nói với đồng đội:

"Mang đi!"

Tiết thần y trực tiếp bị mang đi.

"Đại nhân, cứu ta với, nhanh cứu ta với!" Tiết thần y luống cuống, cao giọng nói với Tô Lăng trong đám người.

"Ồ? Còn có đồng bọn sao?" Lăng Đoan Nhã nheo mắt, theo ánh mắt của Tiết thần y nhìn lại, khóa chặt Tô Lăng đang đội mũ.

Nàng đi đến trước mặt của Tô Lăng, hỏi:

"Người biết tên lang băm này sao?"

Ánh mắt Tô Lăng nhắm lại, tức giận nhìn chằm chằm Tiết thần y một chút, chằm chằm nôn ra mấy chữ:

"Ta không biết hắn."

"Đại nhân, người không thể như vậy được, là do người gọi ta tới Thanh Linh, hiện tại sao người có thể mặc kệ ta chứ? !" Tiết thần y hét lớn.

Sắc mặt Tô Lăng âm trầm, hận không thể đi qua đánh mấy cái vào

mặt tên Tiết thần y này.

Hắn gọi Tiết thần y tới là muốn chữa trị cho người mà hắn coi trọng để sắp xếp hôn lễ cho hắn.

Hiện tại Tiết thần y lại phạm tội, thanh danh bị hủy.

Đối với hắn mà nói tên Tiết thần y này đã mất đi giá trị.

Nếu như Tiết thần y có dính líu tới mình, chẳng phải là làm cơ mình thanh danh bại hoại sao?

Thậm chí, nếu như bởi vì chuyện của Tiết thần y để hắn có tội danh là đồng bọn thì cũng không thể tổ chức hôn lễ được nữa.

Tô Lãng nhìn thấy tình huống này, tất nhiên là trực tiếp bán rẻ Tiết thần y.

"Cái tên lang băm này, tranh thủ thời gian câm miệng lại cho ta!" Tô Lãng nhìn chằm chằm Tiết thần y, dùng ánh mắt cảnh cáo một tiếng.

Tiết thần y nghe vậy, cũng không còn dám la to, gây thêm phiền phức cho vị chiến thần đại nhân này.

Nhưng mà trong lòng của hắn cũng cực kỳ khó chịu, cảm thấy sinh ra oán khí không nhỏ với vị chiến thần đại nhân này.

"Cảnh sát, thật sự là ta không biết hắn, hắn đang nói hươu nói vượn, các người mau hắn mang hắn đi đi." Tô Lãng nói với Lăng Đoan Nhã.

"Chúng ta sẽ điều tra thật kỹ, nếu như có quan hệ, nhất định trở về tìm người hỗ trợ điều tra." Nói xong, Lăng Đoan Nhã lấy giấy bút trên mình ra: "Xin lấy ra giấy tờ tùy thân của người, cũng lưu lại phương thức liên lạc cùng với địa chỉ."

Tô Lãng cũng rất phối hợp, trực tiếp viết lên giấy nội dung Lãng Đuan Nhã muốn biết, cũng lấy ra giấy chứng từ tùy thân.

Hắn đã cảnh cáo qua Tiết thần y, đoán trước đối phương sẽ không tùy tiện nói lung tung.

Sau khi Lãng Đuan Nhã ghi chép một chút thì rất nhanh đã mang theo đội ngũ rời đi.

Những người giàu quen biết với Mã Hồng Thắng cũng nhận nhiệm vụ an ủi Trình Nhụy, để nàng không phải đau lòng, phải bảo trọng thân thể.

Bản thân Trình Nhụy cũng tương đối suy yếu, sau khi khóc một hồi thì chỉ cảm thấy có chút choáng, bị y tá đưa vào phòng bệnh.

Viện trưởng Blake chuẩn bị làm kiểm tra cận kề Mã Hồng Thắng.

Những người giàu dần dần tán đi.

Những tên phóng viên kia lúc đầu chuẩn bị chính diện trắng trợn tuyên truyền cho Tiết thần y, thậm chí ngay cả bản thảo cũng đã viết xong.

Nhưng mà bây giờ, bản thảo tin tức này khẳng định phải sửa đổi một chút, đổi thành lang băm hại người, lấy cái này để mọi người tỉnh ngộ.

"Thì ra là một tên lang băm, hỗn đản chết tiệt. . ." Tần Vận Hàn có chút tức giận, xem chút muốn chửi bậy.

Nàng hào hứng mang theo Vương Hạo Nhiên tới trước, lúc đầu còn ôm hy vọng to lớn, ước mơ bệnh của Vương Hạo Nhiên có thể trị hết.

Nào biết tới đây đợi lâu như vậy, lại phát hiện tên gọi là thần y kia là

một lang băm hại người.

Có thể nghĩ nàng giận đến chừng nào.

"Loại chuyện này đành thuận theo tự nhiên đi, không thể." Vương Hạo Nhiên ra vẻ đau thương.

"Hạo Nhiên ca, thật xin lỗi, đều tại ta kéo người tới, cho người hi vọng nhưng lại để cho người thất vọng." Tần Vận Hàn xin lỗi nói.

"Làm sao có thể trách người được." Vương Hạo Nhiên lắc đầu, tâm thần lập tức hơi động, bỗng nhiên nói:

"Kỳ thực, ta bí mật đi khám bác sĩ, biết có cái phương thuốc cổ truyền kia cũng có thể chữa khỏi bệnh của ta, nhưng mà. . ."

Nói đến đây, hắn hình như cảm thấy có chút khó mà mở miệng, liền không nói được.

"Là phương thuốc cổ truyền gì, mau nói, mau nói đi? !" Trong lòng Tần Vận Hàn dâng lên một chút chờ mong, gấp gáp thúc giục nói.

"Chính là. . ." Vương Hạo Nhiên rả vào tai nàng vài câu.

Nghe xong, Tần Vận Hàn không khỏi mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt đỏ giống như là tôm hùm bị nướng chín vậy.

Màn đêm phủ xuống.

Tô Lãng từ bên ngoài trở về.

Lúc chiều hắn đã đi tìm hiểu một chút về tình huống Tiết thần y bị bắt xử lý.

Dựa theo luật sư nói thì Tiết thần y này trong thời gian ngắn không có khả năng đi ra.

Hơn nữa trên thông bên ngoài đã truyền khắp mọi nơi chuyện lang băm hại người, giết người thì đèn mạng, tất cả đều có trên trang đầu của các tạp chí lớn.

Cơ hồ là người khắp thế giới đều biết.

Tiết thần y coi như đã bị xã hội đào thải, cho dù có thể đi ra ngoài thì cũng bị người khác đuổi đánh như chuột chạy qua đường.

Muốn nghĩ để cho Tiết thần y cố động cho kế hoạch hôn lễ, xem như trực tiếp bị ngâm nước nóng.

Nhưng mà, Tô Lăng cũng không để ý.

B@@@

Chương 209: Đi Xem Áo Cưới

B Suy cho cùng thì cũng không phải là hẳn chỉ kêu một mình Tiết thần y tới.

Tiết thần y xảy ra vấn đề, tất nhiên còn có nhân vật nổi tiếng khác sẽ tới cố động.

Nghĩ như vậy, Tô Lăng cũng lần nữa giữ vững tinh thần, muốn đi về nhà nấu ăn.

Nhưng mà sau khi đi được mười mấy bước, hắn bỗng nhiên đứng ở tại chỗ không động đậy.

"Đi ra đi." Xung quanh không có một bóng người, Tô Lãng giống như là đang nói với không khí.

"Không hổ danh là chiến thần đại nhân, lực cảm giác vẫn nhạy bén như xưa."

Một người núp trong bóng tối i, có một nam tử ăn mặc quần áo màu đậm chậm chậm đi ra, trong miệng cười nói.

"Ám Ảnh, quả nhiên là người." Tô Lãng cười nhạt một tiếng.

Bên trong những người được hắn thông báo, kỳ thực là bao gồm vị trước mặt này.

"Thuộc hạ Ám Ảnh, bái kiến chiến thần đại nhân." Vị nam tử được gọi là Ám Ảnh cung kính nói.

Nam tử này là một thủ hạ đặc lực của Tô Lãng, tinh thông ám sát và thuật theo dõi.

"Không cần câu nệ." Tô Lãng khoát tay áo.

"Chiến thần đại nhân, lúc này người truyền tin tức về, dẫn ra động tĩnh không nhỏ, ta được bí mật tình báo, những đối thủ của ngài đang bí mật tiến vào Thanh Linh." Ám Ảnh báo cáo.

"Ta đã không để lộ ra chỗ ẩn cư, đã sớm đoán được sẽ có cái ngày này, nếu không ta cũng sẽ không gọi người tới trước." Tô Lãng lộ ra một nụ cười hết thảy tất cả nằm trong lòng bàn tay.

"Đại nhân đúng là thần cơ diệu toán, mời đại nhân phân phó." Ám Ảnh lập tức nói.

"Những tên tôm tép nhãi nhép kia, ta căn bản không để trong lòng, lo lắng duy nhất chính là ta sợ bọn hắn sẽ ra tay với lão bà của ta, người ở trong bóng tối thay ta bảo vệ nàng."

"Vâng!"

Ám Ảnh lĩnh mệnh, thân hình dung nhập vào trong bóng đêm.

Tô Lãng như thường lệ về đến trong nhà, bắt đầu nấu ăn, một bên suy tính chuyện hôn lễ.

Trước đây hắn vốn đặt hi vọng vào Mã Hồng Thắng, dự định chờ sau khi Mã Hồng Thắng khỏi bệnh thì giao cho hắn xử lý chuyện hôn lễ.

Nhưng mà tình huống bây giờ của Mã Hồng Thắng không lạc quan cho lắm, căn bản là không trông cậy được.

Tô Lãng suy nghĩ một chút, quyết định tự mình xử lý chuyện hôn lễ.

Người một nhà Dương Tĩnh Uyên vẫn chưa về.

Sau khi Tô Lãng nấu cơm xong, thừa dịp thời gian nhàn rỗi này liền liên hệ cửa hàng áo cưới lớn nhất Thanh Linh, đồng thời cùng bên kia hẹn xong thời gian, ngày mai đi thử mặc áo cưới cùng với lễ phục.

Trong phòng ngủ.

"Oe oe. . ."

Tần Vận Hàn vọt tới nhà vệ sinh, ọe một lát, tiếp đó lại súc súc miệng.

Lập tức, nàng trở lại căn phòng, dùng ánh mắt oán trách nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên.

"Cái phương thuốc cổ truyền này quả nhiên hữu dụng, ta cảm thấy ta không sao rồi, vậy nhất định đây là sức mạnh của ái tình." Thành tình Vương Hạo Nhiên khoa trương, nói với Tần Vận Hàn.

"Hừ hừ, nhìn ta rất giống đồ ngốc sao. . ." Tần Vận Hàn chu miệng.

"Được rồi, nói thật với người vậy, kỳ thực là sau khi ta Tiêu Dật Phong ám hại thì qua một đoạn thời gian ta phát hiện có đôi khi vẫn rất bình thường, nhưng mà ta không dám xác định, cho nên mới tạo ra một trò đùa với người." Vương Hạo Nhiên thấy Tần Vận Hàn xụ mặt, liền hỏi:

"Người sẽ không tức giận chứ?"

Tất nhiên Tần Vận Hàn không hề tức giận.

Hiện tại Vương Hạo Nhiên đã khôi phục bình thường, nàng vui vẻ cnf không kịp, sao lại so đo chuyện nhỏ như thế chứ.

Nhưng mà, mặt ngoài thì nàng lại cố tình sùng sộ lên nói: "Hôm nay ta kêu Chiêu Chiêu trở về, người dạy ta học bù, coi như là ta phạt người gạt ta."

"Được." Vương Hạo Nhiên vui vẻ đáp ứng.

Lúc này vẫn là thời gian nghỉ giữa tiết, hai người bí mật đi tới phòng ngủ, sau khi hàn huyên vài câu thì tranh thủ thời gian trở về.

Một bên khác.

Sau khi Tô Lăng đợi một lát thì người một nhà của Dương Tĩnh

Uyển cũng vừa nói vừa cười trở về.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Lăng rửa chén lau nhà, bận đến gần mười giờ.

Hắn đi tới phòng ngủ của Dương Tĩnh Uyển, gõ cửa một hồi.

"Gõ cái gì mà gõ, có chuyện gì sao?" Dương Tĩnh Uyển bị phiền nên không cách nào, chỉ có thể tới mở cửa, oán trách hỏi.

"Ta có hẹn với tiệm áo cưới là sẽ mặc thử quần áo, ngày mai mấy giờ người tan làm, chúng ta đi một chuyến." Tô Lăng nói.

"Ngày mai rất khuya ta mới tan làm, không đi." Dương Tĩnh Uyển vút lời này lại xong liền muốn đóng cửa lại.

Nhưng mà Tô Lăng lại kịp thời dùng tay chống đỡ, không để nàng đạt được.

"Ta đã hẹn xong hết rồi, đi một chuyến đi mà, tham gia hôn lễ mà không áo cưới cùng với lễ phục thì sao được?" Tô Lăng tận tình nói.

Dương Tĩnh Uyển không muốn để ý tới hắn, thế là dùng sức đẩy cửa phòng ra, muốn khóa trái cửa phòng lại.

Nhưng mà, khí lực của Tô Lăng lại lớn ngoài dự liệu, cửa này bị hắn chống đỡ, Dương Tĩnh Uyển gắng sức đẩy ra, dĩ nhiên là không nhúc nhích tí nào.

"Ta nói là sẽ không đi thử áo cưới, người nghe không hiểu à?"

"Nếu như người không đồng ý thì hôm nay ta liền đứng ở nơi này không đi." Tô Lăng một mặt vô lại nói.

"Ta nói thật với người vậy, ta đã thích người khác, hơn nữa. . . Hơn nữa ta đã, ta đã vượt quá giới hạn, cho nên chúng ta ly hôn đi."

Dương Tĩnh Uyên trong cơn tức giận, thêm mớ thêm khốc, trực tiếp ngã bài với Tô Lăng.

"Tĩnh Uyên, người cũng đừng gạt ta, rõ ràng người vẫn còn lần đầu." Tô Lăng hoàn toàn không để ở trong lòng, chỉ coi là nàng đang nói láo.

Dương Tĩnh Uyên nghe xong, cũng nhin không được ngạc nhiên: "Ta có còn cái kai hay không . . . Người cũng có thể nhìn ra được sao? Làm sao mà người nhìn ra được?"

"Theo tư thái bước đi là có thể nhìn ra, ta có thể xác định người vẫn còn là thiếu nữ, người không lừa được ta đâu." Tô Lăng cười đắc ý.

Bị Tô Lăng nháo trò như vậy, Dương Tĩnh Uyên cũng bình tĩnh một ít, không có tiếp tục ngã bài.

"Lão bà, chúng ta đã tính như vậy rồi, sau hôn lễ nếu người vẫn còn kiên trì ly hôn, ta nhất định sẽ đồng ý, nhưng trước lúc này người phối hợp một chút được không? Nhưng mà chỉ là mặc thử áo cưới một chút mà thôi." Tô Lăng nhu tình khuyên.

"Được. . . Được rồi." Dương Tĩnh Uyên miễn cưỡng đồng ý.

"Vậy ngày mai mấy giờ người tan làm, ta đến đón người." Tô Lăng ân cần nói.

"Ngàn vạn lần người đừng đến, nếu người có đến đón ta cũng không đi." Dương Tĩnh Uyên lập tức liền bác bỏ.

o@@@

Chương 210: Ăn cắp kỹ năng (1)

Tô Lãng này chỉ có một chiếc xe điện, chạy chậm gần chết, còn không bằng tự mình đi xe buýt.

Còn nữa, Dương Tĩnh Uyên cũng không muốn để các đồng nghiệp nhìn thấy mình có một lão công vô dụng như vậy.

"Vậy được rồi, ta trực tiếp đến tiệm áo cưới. . . ." Tô Lãng cũng không có cưỡng cầu.

Oành!

Không chờ hắn nói xong, Dương Tĩnh Uyên trực tiếp cửa đóng lại.

Tô Lãng nhún vai, cũng không để ý.

Bởi vì có câu gọi là khổ tận cam lai.

Hắn tin tưởng, thái độ hiện tại của Dương Tĩnh Uyên tồi tệ đối với hắn bao nhiêu thì sau này sẽ ôn nhu bấy nhiêu.

. . .

"Không nghĩ đến người lại có kỹ năng thần kỳ như vậy. . ."

Trong phòng ngủ, Vương Hạo Nhiên một bên hướng dẫn Tần Vận Hàn làm bài, một bên nghe động tĩnh bên kia của Dương Tĩnh Uyên.

Theo cách nói của Tô Lãng thì có thể từ tư thái bước đi mà đánh giá một nữ nhân có còn lần đầu hay không, hắn trực tiếp choáng váng.

Tất nhiên, chuyện quan trọng mà Vương Hạo Nhiên quan tâm cũng

không phải là trên cái này, mà là chuyện Tô Lăng hẹn được Dương Tĩnh Uyển đi đến tiệm áo cưới để thử áo cưới.

Nếu như đoán không làm thì bê trong tiệm áo cưới vô cùng có khả năng ra phát động nội dung truyện cầu huyết.

Giống như là Dương Tĩnh Uyển trúng ý một kiện áo cưới rất đắt, nhân viên cảm thấy nàng mua không nổi, khiêu khích một trận.

Lúc này Tô Lăng đứng ra, lấy ra vài tỷ, trực tiếp đập vào mặt nhân viên tiệm áo cưới?

Tất nhiên, đây chỉ là do Vương Hạo Nhiên đoán mò, sẽ có nội dung truyện cầu huyết hay không thì còn chưa chắc.

Nhưng Vương Hạo Nhiên âm thầm hạ quyết tâm muốn đi, muốn đến tiệm áo cưới xem náo nhiệt một chút.

Độ thiện cảm hiện tại của Dương Tĩnh Uyển đối với hắn đã đạt đến 75 điểm, thậm chí là muốn ly hôn với Tô Lăng.

Chỉ cần tiếp tục cố gắng một chút, để độ thiện cảm lại đề thăng lên một bậc, như thế thì Dương Tĩnh Uyển tất nhiên sẽ càng thoải mái một ít.

Như vậy thì có thể dễ đối phó với Tô Lăng hơn.

"Cái đề này làm thế nào vậy?" Tần Vận Hàn chỉ một đề toán, hỏi thăm Vương Hạo Nhiên một chút.

"Rất đơn giản. . ." Vương Hạo Nhiên giải thích cho Tần Vận Hàn hiểu, tiếp đó để tự Tần Vận Hàn làm bài.

Thừa dịp thời gian này, hắn lấy điện thoại di động ra bắt đầu soạn tin nhắn.

Sau khi Dương Tĩnh Uyển khóa trái cửa phòng lại, liền cầm điện thoại ngăn người.

Ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào giao diện Wechat, muốn gửi một tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên, thế nhưng lại không biết nên nói cái gì, vì vậy có chút rầu rĩ.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Hạo Nhiên lại gửi tới một tin nhắn.

Dương Tĩnh Uyển mừng rỡ, nàng vội vã mở giao diện ra đọc nội dung tin nhắn.

Wang thiếu gia: Lời nói của người ngày trước là có ý gì?

Uyển uyển uyển: Nói gì chứ?

Wang thiếu gia: Nhanh như vậy đã quên, là câu nói người sẽ không phụ tâm ý của ta kia.

Uyển Uyển Uyển: Sao ta lại quên được chứ, nói thật với người, kỳ thực là ta căn bản không thích Tô Lăng, vền vẹn chỉ có hôn nhân trên danh nghĩa với hắn mà thôi. Một năm qua sống trên danh nghĩa hôn nhân, ngay cả tay chúng ta đều chưa từng chạm qua.

Đối với lời này của Dương Tĩnh Uyển, Vương Hạo Nhiên cũng không hoài nghi, thế nhưng lại muốn trêu chọc nàng một chút.

Wang thiếu gia: Phải không? Ta không tin!

Uyển Uyển Uyển: Người không tin, ta sẽ dùng sự thật chứng minh cho người thấy.

Wang thiếu gia: Dùng sự thực chứng minh sao, người chứng minh như thế nào?

Uyển Uyển Uyển:: . . .

Vương thiếu gia: Tình huống hiện tại của người cùng Tô Lăng như thế nào?

Uyển Uyển Uyển: Ta đã đưa ra yêu cầu ly hôn, thế nhưng Tô Lăng lại yêu cầu nhất định phải cử hành hôn lễ xong xuôi lại nói; nếu như lúc đó ta vẫn kiên trì không thay đổi chủ kiến thì sẽ đồng ý ly hôn. Thế nhưng theo ta thấy, Tô Lăng nghèo như vậy căn bản không thể tổ chức được hôn lễ.

Sau khi đọc tin này, Vương Hạo Nhiên có thể đánh giá được: Tô Lăng quyết định ở trên hôn lễ sẽ rũ bỏ cái mũ chụp uất ức của người ở rể, lấy ra thân phận chiến thần của chính mình, giành được trái tim của Dương Tĩnh Uyển!

Chẳng qua là, sự tình sẽ đơn giản như vậy sao?

Vương thiếu gia: Ngày mai có rảnh không?

Uyển Uyển Uyển: Ngày mai e rằng không được, ban ngày ta đi làm, sau khi tan ca còn phải đi thử áo cưới.

Vương thiếu gia: Không việc gì, chúng ta gặp mặt ở tại cửa hàng áo cưới.

Uyển Uyển Uyển: A, như vậy sao được. . .

Vương thiếu gia: Chúng ta làm bộ không quen không được sao?

Uyển Uyển Uyển: Nếu chúng ta muốn gặp mặt có thể ở nơi khác mà, vì sao nhất định phải tại cửa hàng áo cưới chứ. . .

Vương thiếu gia: Ta rất muốn ngắm bộ dáng người mặc áo cưới một chút!

Dương Tĩnh Uyển thấy tin nhắn này trong lòng nhất thời vui mừng,

vội vã soạn tin trả lời.

Uyển Uyển Uyển: Được, vậy người tới đi, ta mặc áo cưới cho người ngắm!

Vương thiếu gia: Vậy cứ quyết định như thế đi, ngày mai ta đi gặp người.

Uyển Uyển Uyển:: Được!

—

Trời vừa rạng sáng.

Tần Vận Hàn đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, mở bảng kiểm tra ra kiểm tra một chút.

Trải qua mấy ngày cố gắng, điểm phản phái đã góp nhặt đến 11900.

Là thời điểm tiêu phí một đợt.

Tên Tô chiến thần có chút đặc thù, cộng điểm vào công lực cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Vương Hạo Nhiên tạm thời không có ý nghĩ đi đổi công lực, thế là tiêu phí 500 điểm phản phái, dự định thử thời vận kiếm cái phần thưởng.

【Thật đáng tiếc, kí chủ không rút được bất luận phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng không? 】

"Được."

【Thật đáng tiếc, kí chủ không rút được bất luận phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng không? 】

"Tiếp tục."

【Thật đáng tiếc, kí chủ không rút được bất luận phần thưởng gì, có muốn tiếp tục tiêu hao 500 điểm phản phái để rút thưởng không? 】

...

"Mẹ kiếp, tiếp tục!"

【Đinh, chúc mừng kí chủ vận khí bạo rạp, rút được "Phi Long Tham Vân Thủ" trị giá 2000 điểm phản phái, có muốn lập tức sử dụng không? 】

Vương Hạo Nhiên có chút phiền muộn.

Lần rút thưởng này hắn tiêu hết 3000 điểm phản phái, vậy mà chỉ rút được một cái kỹ năng trị giá 2000 điểm, trực tiếp lỗ mất 1000 điểm phản phái.

G@@@

Chương 211: Ăn cắp kỹ năng (2)

sVương Hạo Nhiên trực tiếp sử dụng kỹ năng, đồng thời kiểm tra giới thiệu về "Phi Long Tham Vân Thủ" một hồi.

"Dưới tình huống đối phương không để ý, trăm phần trăm ăn cắp được bất luận vật phẩm gì trên người đối phương. (Chú thích: Chỉ có hiệu lực đối với người có giá trị chiến lực thấp hơn kí chủ.) "

Xem giới thiệu, Vương Hạo Nhiên càng thêm thất vọng.

Thì ra là kỹ năng ăn cắp, hơn nữa còn chỉ có thể trộm đồ vật trên người có điểm chiến lực thấp hơn so với mình, xem ra thật sự rất vô dụng.

Điểm chiến lực của ta cao hơn người khác thì muốn đối phó với người ta ra sao cũng được, cần gì phải lấy trộm thứ trên thân người ta chứ?

Có điều điểm sáng duy nhất của kỹ năng ăn cắp này, có lẽ chính là có thể ăn cắp bất luận đồ vật gì trên người đối phương.

Bất luận đồ vật gì, dĩ nhiên là bao gồm cả quần áo.

Thử nghĩ một chút xem, nếu như sử dụng kỹ năng này đối với phái nữ. . .

Đây chính là kỹ năng lưu manh mà.

Sáng sớm hôm sau.

Dương Tĩnh Uyển vừa ăn điểm tâm vừa cầm điện thoại ngắm kiểu dáng áo cưới, thỉnh thoảng khước miệng lại lộ ra nụ cười nồng đậm.

Đúng lúc này Tô Lăng đi tới, sau khi trông thấy động tác cùng thần tình Dương Tĩnh Uyển, trong lòng lập tức vui vẻ không thôi.

Trong lòng lão bà vẫn để ý đến mình!

Ngoài miệng nàng nói không muốn đi xem áo cưới, nhưng trong lòng lại rất háo hức muốn đi, nếu không cũng sẽ không vừa ngắm áo cưới một chút đã bắt đầu cười ngây ngô như vậy.

"Người là quý hả, sao đi tới mà không có tiếng động vậy!" Dương Tĩnh Uyên cảm thấy có người đứng ở bên cạnh mình, lập tức tắt màn hình điện thoại di động.

"Ta không thấy gì cả, cái gì cũng không thấy." Tô Lăng bị mắng một câu chẳng những không tức giận mà ngược lại còn rất vui vẻ, cũng không vạch trần suy nghĩ của Dương Tĩnh Uyên.

Hắn thấy...

Lão bà của mình quá sĩ diện, rõ ràng là muốn đi thử áo cưới, nhưng ngoài mặt lại làm bộ không tình nguyện, hiện tại bị mình phát hiện rõ ràng còn tỏ ra tức giận.

Dương Tĩnh Uyên thấy cái dáng vẻ này của Tô Lăng chỉ cảm thấy không hiểu nổi, nhưng trong lòng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Nàng và Vương Hạo Nhiên đã hẹn nhau cùng đi xem áo cưới, hiển nhiên chuyện quan trọng trước tiên là xem trước kiểu dáng một chút, tìm ra một bộ chính mình thích nhất cũng cảm thấy đẹp nhất, sau đó sẽ mặc lên cho Vương Hạo Nhiên ngắm.

Thế nhưng lại bị Tô Lăng trông thấy sự khác thường của mình, dĩ nhiên nàng sợ bị Tô Lăng phát hiện ra manh mối gì đó.

Nhưng may mắn là Tô Lăng này đàn độn, căn bản không phát hiện ra cái gì, lại còn ra sức cười ngây ngô nữa chứ.

Điều này rất hợp ý của Dương Tĩnh Uyên.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Dương Tĩnh Uyên lập tức xuất phát đi

làm.

Tô Lãng thì trở về gian phòng ngủ nhỏ hẹp của mình kia, lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm thẻ Chí Tôn toàn cầu bụi phủ đã lâu.

Tấm thẻ này toàn cầu chỉ có 50 tấm, chỉ có người có thân phận cực cao mới có thể sở hữu được nó.

Tô Lãng có một tấm, hạn mức trong tấm thẻ này có 50 ức.

Sử dụng nó để tổ chức một hôn lễ vô cùng xa hoa dĩ nhiên là quá đủ.

Hôm nay hắn muốn đi thử áo cưới cùng Dương Tĩnh Uyển, đương nhiên là phải sử dụng tấm thẻ này.

Thời gian một ngày lặng yên trôi qua, rất nhanh liền tới chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên lái xe trước thời gian đi tới bên ngoài bộ môi giới chỗ Dương Tĩnh Uyển chờ đợi.

Ở bên ngoài đồng dạng cũng có vài chiếc xe đang đậu ở đó.

Có lẽ cũng là tới đón người tan ca.

"Cửa hàng chính của Danh môn áo cưới, chúng ta lên đường đi."

Sau khi tan việc, Dương Tĩnh Uyển hào hứng lên xe của Vương Hạo Nhiên, sau khi thắt chặt dây an toàn liền tươi cười nói với hắn.

"Ngồi cho vững." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng, đạp ga, chiếc McLaren phóng vụt đi.

"Người thích áo cưới kiểu dáng gì?" Dương Tĩnh Uyển hỏi dò.

"Vóc người người như vậy, mặc cái gì cũng đẹp." Vương Hạo Nhiên tán dương.

"Ta đang có chút phiền não nên mới muốn hỏi người, người cho ý kiến một chút đi."

"Đợi đến tiệm nhìn qua một lượt, ta lại cho ý kiến."

"Vâng được."

Wang Hào Nhiên vừa điều khiển xe vừa cùng Dương Tĩnh Uyển nói chuyện phiếm, lúc này phía trước là đèn đỏ, hắn tranh thủ thời gian thả chậm tốc độ, dừng xe ở trước vạch giới hạn.

Hiện tại là giờ cao điểm lúc tan tầm, xe trên đường rất nhiều, thời gian chờ đèn đỏ cũng thật dài, mất trọn vẹn 90 giây.

Wang Hào Nhiên chờ đợi có chút nhàm chán, liền tùy ý nhìn chung quanh một thoáng, phát hiện thấy một chiếc xe Lavidia mới vừa rồi cũng đỗ ở bên ngoài bộ môi giới chờ người cùng với mình.

Thế nhưng hắn cũng không hề để ý, chỉ cho rằng đối phương vừa đón người xong nên tiện đường với mình.

Nhưng mà sau khi liên tục rẽ qua mấy ngã rẽ, trong thời gian chờ đèn đỏ, chiếc xe kia vẫn còn đi theo.

Wang Hào Nhiên cảm thấy có chút không đúng, thế là dùng thấu thị nhìn qua.

Chỉ thấy trong xe có hai nam tử, tuổi tác khoảng chừng 30, đi giày Tây, tựa như là dân đi làm bình thường vậy, không nhìn ra có vấn đề gì.

"Bộ môi giới các người có nam công nhân không?" Vương Hạo Nhiên hỏi Dương Tĩnh Uyển.

"Không có, sao đột nhiên lại hỏi cái này?" Dương Tĩnh Uyển hiểu kỳ nói.

"Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi." Vương Hạo Nhiên đáp lại qua loa một tiếng, nhưng trong lòng đã chắc chắn hai người kia có chút vấn đề.

Nghĩ như vậy, hắn đột nhiên thay đổi lộ tuyến, chạy xe theo một tuyến đường thừa thớt người.

Rất nhanh, chiếc McLaren đã đi tới một đoạn đường ở vùng ngoại thành.

"Đây không phải là đường đi tới cửa hàng áo cưới Danh Môn, người đi nhầm đường rồi." Dương Tĩnh Uyển nhắc nhở.

"Đương nhiên ta biết đi làm đường." Khuôn mặt Vương Hạo Nhiên lộ ra vẻ lúng túng, "Ta bị đau bụng, nghĩ rằng có lẽ bên này thuận tiện hơn một chút."

"A a, vậy người mau đi đi." Dương Tĩnh Uyển vội vàng gật đầu nói.

Vương Hạo Nhiên cầm một ít giấy trong xe rồi liền đi về phía bụi cỏ dại rậm rạp cao cao bên đường, rất nhanh thân hình hắn đã khuất sau bụi cỏ.

Thế nhưng cũng không phải hắn đi vào bụi cỏ để giải quyết nỗi buồn, mà là mượn bụi cỏ che lấp, dùng thấu thị nhìn tình huống ở xa xa phía sau chiếc McLaren một chút.

Chiếc Lavidia kia có vấn đề, quả nhiên là dừng lại ở một chỗ cách phía sau chiếc McLaren 50m.

Mà ngoài chiếc Lavidra ra, ở cách đó 200m cũng đậu một chiếc Toyota Corolla.

G@@@

Chương 212: Hai đạo nhân mã

Bên trong chiếc Corolla chỉ có một nam tử chưa đến ba mươi tuổi, diện mạo trông bình thường không có gì lạ.

Lúc này, nam tử kia từ trên xe bước xuống, đang mở nắp capô ra loay hoay lấy cái gì đó.

Nhìn động tác tựa như là đang thả neo xe.

Thế nhưng thấu thị của Vương Hạo Nhiên có công năng nhìn xa, hẳn thấy rất rõ ràng nam tử kia chỉ đang làm bộ, trên thực tế căn bản không có thả neo.

Xem ra chiếc Corolla này cũng có vấn đề.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên cho rằng chỉ có một chiếc xe bám theo, hóa ra là có hai chiếc.

Chỉ có điều chiếc Corolla kia giữ khoảng cách quá xa, nếu như Vương Hạo Nhiên không có loại kỹ năng thấu thị này, căn bản là không phát hiện được.

Vương Hạo Nhiên dụ người tới nơi này, đương nhiên là vì giải quyết mấy cái đuôi bám theo.

Chỉ là hấn không nghĩ tới lại có hai nhóm người bám theo.

Những gia hỏa này lén lén lút lút, tất nhiên là kẻ đến bất thiện, đi ép hỏi bọn hấn một chút xem mục đích của bọn hấn là cái gì.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lợi dụng bụi cỏ rậm rạp cao dày ven đường che lấp, nhanh chóng di chuyển về hướng chiếc Corolla kia.

Hai người trên chiếc Lavidia này ở trong tầm mắt chiếc Corolla, nếu như giải quyết người ở trên chiếc Lavidia trước, tất nhiên sẽ bị người phía sau phát hiện ra.

Vương Hạo Nhiên liền lựa chọn trực tiếp giải quyết mục tiêu ở trên chiếc Corolla kia trước.

Nam tử đi chiếc Corolla theo dõi, chính là Âm Ảnh - thuộc hạ của Tô Lăng.

Giờ phút này, hấn làm bộ mở nắp capô ra, trong tay thì đang cầm điện thoại gọi cho Tô Lăng.

"Đại nhân, ta bên này phát hiện hai con cá, hình như bọn hấn muốn gây bất lợi cho phu nhân của ngài."

"Cá lớn hay là cá bé?"

"Hai con cá bé."

"Giải quyết bọn hấn, gọn gàng một chút."

"Vâng, đại nhân, ngoài ra còn có. . ."

"Còn có cái gì, nói thẳng, đừng áp a áp úng."

"Ta phát hiện phu nhân người cùng. . ." Giọng nói đột nhiên im bất
dừng lại.

"Này, nói đi, cùng cái gì?" Tô Lăng hỏi dồn.

Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là một tràng tiếng tút tút cắt đứt cuộc nói
chuyện.

Tô Lăng lập tức nhíu mày, sợ Dương Tĩnh Uyển xảy ra chuyện, thế
là lập tức gọi cho nàng một cú điện thoại.

Thế nhưng Dương Tĩnh Uyển vẫn nhận điện thoại như thường, nói
mình đang trên đường đi tới cửa hàng áo cưới.

Tô Lăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Âm Ảnh phát hiện ra
điều bất thường, nên đã lập tức âm thầm ra tay với hai con cá bé.

Cúp điện thoại, Tô Lăng cưỡi xe điện hào hứng đi tới cửa hàng áo
cưới.

. . .

【Đinh, kí chủ giải quyết Âm Ảnh - thủ hạ trọng yếu của nhân vật
chính Tô Lăng, thu được 500 điểm phản phái, hào quang của nhân
vật chính Tô Lăng -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

"Thì ra là thủ hạ của Lại Bức chiến thần."

Vương Hạo Nhiên nhìn tên Âm Ảnh đang té xỉu nằm đó, khóe miệng
hơi lộ ra nụ cười.

Lúc đầu hắn còn dự định ép hỏi một thoáng, nhưng sau khi nghe được cuộc gọi điện kia của Âm Ảnh lập tức liền hiểu ra thân phận cùng ý đồ đến của hai nhóm người này.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không dự định chủ động ra tay đối với hai người ngồi trên chiếc Lavidia kia.

Nếu hai người này bám theo là vì Dương Tĩnh Uyển, vậy sao mình không mượn cơ hội này biểu hiện một chút chứ?

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức trở về vị trí lúc đầu, rồi từ trong bụi cỏ đi ra, làm bộ như mới vừa giải quyết nỗi buồn xong vậy.

"Làm sao vậy, còn khó chịu hay không?" Dương Tĩnh Uyển ân cần hỏi han.

"Tốt hơn nhiều rồi." Vương Hạo Nhiên cười cười, chuẩn bị lên xe.

Phía sau chiếc Lavidia kia lại gia tốc lao tới, dùng thân xe ngăn chiếc McLaren lại ở phía trước.

Hai nam tử che mặt từ bên trên chiếc Lavidia bước ra.

"Ngoan ngoãn đi cùng chúng ta một chuyến." Hai người trực tiếp xem nhẹ Vương Hạo Nhiên, đưa tay về cửa xe đang mở ra nói với Dương Tĩnh Uyển.

"Các người. . . các người là ai?" Dương Tĩnh Uyển bị hù dọa đến sắc mặt tái nhợt.

"Người không cần quản, đi theo ta là được, mời!" Một tên nam tử trong đó bày ra một cái thủ thế mời.

Bọn hắn muốn bắt Dương Tĩnh Uyển làm con tin, lấy đó để uy hiếp chiến thần, thế nhưng lại ngại thanh thế chiến thần nên cũng không dám làm quá mức đối với Dương Tĩnh Uyển.

"Các người. . . các người muốn mang nàng đi, trừ. . . trừ khi bước qua xác của ta trước!" Vương Hạo Nhiên trông thấy cơ hội biểu hiện đã tới lập tức ra mặt, biểu hiện ra bộ dáng cực kỳ sợ hãi, nhưng lại cố giả bộ dững cảm.

Vì đạt được hiệu quả anh hùng cứu mỹ nhân tốt hơn, Vương Hạo Nhiên cũng không tính triển lộ ra chiến lược quá cao.

Gọn gàng trực xuất người xấu tuy là rất đẹp trai, nhưng từ góc độ tranh thủ sự đồng tình và hảo cảm tới nhìn thì còn kém xa liều mạng trực xuất người xấu.

Thử nghĩ xem, một nữ nhân bản thân cực kỳ ưa thích một người nam nhân, nam nhân này lại dưới tình huống đối mặt nguy hiểm vì nữ nhân mà liều mạng bảo vệ nàng, nữ nhân này có thể không cảm động muốn chết sao?

Trong tình cảnh Dương Tĩnh Uyển hãi hùng khiếp vía không thôi, Vương Hạo Nhiên trải qua một phen "gian nan" tranh đấu, cuối cùng cũng đuổi hai tên muốn gây bất lợi với Dương Tĩnh Uyển đi.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên cũng "bị thương" không nhẹ, ngoại trừ khuôn mặt ra thì trên đầu mình bị đánh đến xưng tím xưng đỏ.

Dương Tĩnh Uyển thấy vậy nước mắt lã chã tuôn ra không ngừng.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Dương Tĩnh Uyển đối với kí chủ tăng lên 15, tổng độ thiện cảm trước mắt là 90 (đến chết cũng không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng nghiêm trọng nội đến hướng đi của dung truyện, thu được điểm phản phái 800, hào quang của nhân vật chính Tô Lăng -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

"Đừng. . . Đừng khóc, ta không có chuyện gì."

Trông thấy Dương Tĩnh Uyển khóc như mưa, Vương Hạo Nhiên lập tức trấn an một thoáng.

"Còn. . . còn nói không có việc gì, người. . . người nhìn. . . nhìn trên người, không. . . không phải một cục tím. . . một cục. . . đồ sao, sao có thể không. . . không có việc gì chứ?" Dương Tĩnh Uyển khóc quá thương tâm, thở không ra hơi, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

"Thân thể ta rắn chắc, thật sự không có việc gì, vẫn nên mau mau rời khỏi đi nơi này đi, tránh cho hai người kia lại trở về." Vương Hạo Nhiên hù dọa một thoáng.

M@@@

Chương 213: Chọn lựa áo cưới

↳ Dương Tĩnh Uyển nghe xong vội vã ngừng tiếng khóc, "Người. . . Người còn có thể lái xe không?"

"Không thành vấn đề." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

Dương Tĩnh Uyển thấy thế lập tức đỡ hán lên xe, rồi ngồi xuống ghế ngồi bên cạnh tài xế.

Xe khởi động, rất nhanh đã rời khỏi vùng ngoại thành.

"Không đi cửa hàng áo cưới nữa, ta đi cùng người đến bệnh viện làm kiểm tra." Dương Tĩnh Uyển cực kỳ không yên lòng.

"Chỉ là bị thương một ít ngoài da mà thôi, không có gì đáng ngại, trở về ta tự thoa thuốc, qua vài ngày sẽ tốt liền." Vương Hạo Nhiên nói.

Cái gọi là những cục máu ứ đọng trên người hẳn kỳ thực đều là khí huyết hãm dùng chân khí ngưng kết làm ra, cố tình ra vẻ thâm, trên thực tế căn bản là không tổn thương đến bên trong.

Diễn kịch chỉ là diễn kịch, hẳn cũng sẽ không thật sự đi chịu đòn.

"Nếu như thực sự đau quá, người ngàn vạn lần phải đi bệnh viện khám một chút, tránh cho lưu lại di chứng gì đó." Dương Tĩnh Uyển vẫn còn có chút khấn trương, thế là dặn dò một tiếng.

"Yên tâm đi, ta có chừng mực, đi cửa hàng áo cưới trước đã." Vương Hạo Nhiên kiên trì nói.

Độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển đối với hắn đã đạt đến 90, dù cho đưa ra yêu cầu quá phận, hơn phân nửa Dương Tĩnh Uyển cũng sẽ đáp ứng.

Cục diện đã đến nước này, tự nhiên là phải làm gì đó.

Không nói chụp hoàn chỉnh cái mũ nòi xanh lên đầu Tô Lăng thì chỉ ít cũng chụp được một nửa đi?

Nghe Vương Hạo Nhiên nói như vậy, Dương Tĩnh Uyển thoáng yên tâm một ít, lập tức lại nghĩ tới sự tình vừa mới phát sinh mà sợ hãi không thôi.

"Cũng không biết hai người kia là ai, tại sao lại muốn bắt ta."

"Theo ta thấy, rất có thể là Vu Diễm ghi hận trong lòng đối với chuyện bị khai trừ, cho nên mới sai người tới đối phó người." Vương

Hạo Nhiên tạm thời không nguyện tiết lộ chuyện Tô Lăng cho Dương Tĩnh Uyển biết, thế là lừa dối một thoáng.

Những tên muốn đối phó với Dương Tĩnh Uyển kia thật ra là địch nhân của Tô Lăng.

Giải quyết bọn hán chẳng khác nào là giải quyết phiền toái cho Tô Lăng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Vương Hạo Nhiên chỉ làm bộ đuổi bọn hán đi, mà không giải quyết triệt để.

"Tên Vu Diễm này thật sự là quá xấu xa rồi!"

Nghe Vương Hạo Nhiên nói vậy Dương Tĩnh Uyển cũng không hề hoài nghi, trực tiếp cho rằng Vu Diễm là người sai khiến.

Bởi vì trong trí nhớ của Dương Tĩnh Uyển, nàng cũng chỉ vờ vện đắc tội qua với Vu Diễm mà thôi.

"Việc này trước hết người đừng tiết lộ ra, tránh cho chuyện ta với người gặp nhau bị Tô Lăng biết, ta sẽ đi giải quyết chuyện này." Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Ừm ừm." Dương Tĩnh Uyển nhu thuận gật gật đầu.

Hai mươi phút sau, chiếc McLaren đã đi tới phụ cận cửa hàng chính Áo Cưới Danh Môn.

Để tránh cho bị người nhìn thấy, Vương Hạo Nhiên tìm một chỗ đỗ xe, để Dương Tĩnh Uyển xuống xe trước.

Dương Tĩnh Uyển đi bộ vài phút, rất nhanh đã đi tới cửa ra vào cửa hàng chính Áo Cưới Danh Môn.

Ngoài cửa lớn trông hết sức khí phái xa hoa, nhìn qua tủ kính thủy

tin có thể thấy được rất nhiều chiếc váy cưới xinh đẹp.

Dương Tĩnh Uyên nhìn vài lần xong cũng có chút nhìn ngây người, lập tức không kịp chờ đợi muốn đi thử một chút.

Trước đó nàng chỉ nhìn qua hình ảnh trên mạng, giờ phút này thực sự trông thấy ở bên ngoài lại có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nữ nhân luôn luôn có sự yêu thích đặc biệt đối với váy cưới.

"Lão bà!" Tô Lăng đã sớm đi tới nơi này chờ đợi, trông thấy Dương Tĩnh Uyên xuất hiện tại cửa ra vào, lập tức hấp tấp đi tới.

Dương Tĩnh Uyên vốn đang chìm đắm trong trạng thái khát khao, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh mình mang áo cưới vào, sau đó cùng Vương Hạo Nhiên tay trong tay hạnh phúc, thế nhưng lại bị Tô Lăng cắt ngang mạch suy nghĩ.

Khiến nàng cực kỳ không vui.

"Áo cưới nơi này người có thể tùy ý lựa chọn, thích bộ nào liền mua bộ đó." Tô Lăng nói.

"Người có bao nhiêu tiền chứ, còn dám nói thích bộ nào liền mua bộ đó, thật là không sợ bị gió lớn đau đầu lười." Dương Tĩnh Uyên liếc Tô Lăng một cái.

"Người cứ yên tâm đi, tiền tuyệt đối là đủ."

Dương Tĩnh Uyên khẽ hừ một tiếng, cũng không đáp lại, chỉ vội vàng đi vào bên trong cửa hàng áo cưới.

Tô Lăng thấy thế không khỏi vui vẻ, âm thầm cảm thán.

Ngoài miệng lão bà ra vẻ không tình nguyện, nhưng hành động rõ ràng lại có chút không kịp chờ đợi, muốn nhanh chóng mặc thử áo

cưới.

Xem ra một năm qua mình lạng lẽ nấu ăn cho nàng, che chở cho nàng đầy đủ vẫn rất có tác dụng đi.

Tuy bên ngoài thái độ của nàng đối với mình tồi tệ, nhưng trong lòng lại là cực kỳ ưa thích mình.

Tô Lãng nghĩ vậy liền cảm thấy tâm tình thật tốt, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lập tức đi vào bên trong cửa hàng áo cưới.

Dương Tĩnh Uyển đi qua đi lại bên trong cửa hàng áo cưới, nhìn những chiếc áo cưới rực rỡ muôn màu ở xung quanh, trong lúc nhất thời cảm thấy hoa cả mắt, hoàn toàn không biết nên chọn bộ nào mới tốt.

Tô Lãng đi theo bên cạnh Dương Tĩnh Uyển như là cái đuôi, đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy Dương Tĩnh Uyển chọn xong.

"Lão bà, ta cảm thấy bộ kia không tồi, nếu không người thử một chút đi." Tô Lãng đưa tay chỉ một bộ váy cưới, đưa ra một cái đề nghị.

"Con mắt của người quá tục đi, ta không cần bộ đó." Dương Tĩnh Uyển nhìn phương hướng theo Tô Lãng chỉ, lập tức nhếch miệng.

"Dương tiểu thư, ta cảm thấy bộ áo cưới hình đuôi cá này khá đối thích hợp với người đó."

Đúng lúc này, Vương Hạo Nhiên đang đi lại bên trong cửa hàng áo cưới bỗng nhiên đi tới nói một câu.

"Chúng ta thân thiết với người lắm sao?" Tô Lãng trông thấy Vương Hạo Nhiên lập tức nhíu nhíu mày, lạnh giọng nói một câu.

Lần trước hắn ở trong buổi tiệc rượu đã gặp qua Vương Hạo Nhiên

một lần, cảm quan đối với Vương Hạo Nhiên phi thường không tốt.

"Tô Lãng, lần trước chúng ta đã gặp qua vị Vương thiếu gia này, cũng coi như là quen biết, thái độ của người là gì vậy chứ, quá không có lễ phép!" Không chờ Vương Hạo Nhiên nói chuyện, Dương Tĩnh Uyển lập tức không nhịn được chỉ trích một câu.

"Vương thiếu gia chó ỉa gì chứ, loại người này còn không tư cách quen biết ta." Tô Lãng làm ra bộ dáng cao nhân, thậm chí còn khinh thường nhìn Vương Hạo Nhiên.

D@@@

Chương 214: Mơ mơ màng màng (1)

"Tô Lãng, người quá không có tố chất, mau xin lỗi người ta đi!" Dương Tĩnh Uyển nghiêm mặt nói.

"Lão bà, không cần phải cho mặt mũi đối với loại phú nhị đại này." Tô Lãng chỉ cho rằng Dương Tĩnh Uyển duy trì thái độ như vậy là vì kiêng kị thân phận phú nhị đại của Vương Hạo Nhiên.

"Người thật sự là không thể nói lý!" Dương Tĩnh Uyển vô cùng tức giận, trong lúc nhất thời cũng lười giảng đạo lý với Tô Lãng, quay người về phía Vương Hạo Nhiên xin lỗi:

"Thật xin lỗi Vương thiếu gia, hấn vẫn luôn không có tố chất gì như vậy, người ngàn vạn lần chớ để ở trong lòng."

"Hừ!" Tô Lăng nghiêng đầu sang một bên nhìn về phía khác, không để Vương Hạo Nhiên vào mắt chút nào.

"Tô Lăng, người đi gọi nhân viên tới một chút, ta muốn thử chiếc váy cưới hình đuôi cá này". Dương Tĩnh Uyên nhìn Tô Lăng nói.

"Chiếc váy cưới hình đuôi cá này có gì đáng xem chứ, chọn cái khác đi." Tô Lăng vẫn giữ thái độ kịch liệt phản đối đề nghị của Vương Hạo Nhiên.

"Người còn dài dòng, ta không thử áo cưới nữa." Dương Tĩnh Uyên uy hiếp nói.

"Tốt tốt, ta đi ta đi." Tô Lăng không lay chuyển được, lập tức đi gọi nhân viên.

Nhân kể hở thời gian Tô Lăng đi khuất tầm mắt này, Dương Tĩnh Uyên nhu tình nhìn Vương Hạo Nhiên: "Nếu như chỉ có mình người với ta ở nơi này thì thật là tốt."

"Hiện tại không phải cũng chỉ có mình người với ta sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy xung quanh không có người, bước chân cũng nhích gần về phía trước một ít.

Trái tim Dương Tĩnh Uyên cuồng loạn, ngượng ngừng cụp mắt xuống.

...

Tô Lăng tìm nhân viên quay lại, đi đến trước mặt Dương Tĩnh Uyên.

"Mặt người sao lại đỏ như vậy chứ?" Tô Lăng kinh ngạc hỏi.

"Nơi này quá nóng."

"Có điều hòa mà, ta không cảm thấy nóng chút nào." Tô Lăng buồn bực.

"Ta cảm thấy hơi nóng, không được sao?" Dương Tĩnh Uyên không nhin được nói.

"Vậy để ta kêu người giảm nhiệt độ máy lạnh xuống thấp một chút nha?" Tô Lăng quan tâm đầy đủ.

"Không cần!" Dương Tĩnh Uyên bấu môi.

Lúc này, nữ nhân viên Tô Lăng gọi kia cũng đã tới, gỡ mẫu áo cưới hình đuôi cá trên giá đỡ xuống.

"Vị nữ sĩ này, ngài thật có ánh mắt, chiếc áo cưới này quá hợp với khí chất của ngài." Nữ nhân viên đầu tiên là tán dương từ đáy lòng một tiếng, sau đó liền đưa tay hướng về một hướng khác ra hiệu, "Bên kia là phòng thử áo, có cần tôi trợ giúp không?"

"Cảm ơn, tự ta thay là được rồi." Dương Tĩnh Uyên từ chối nói.

"Được rồi." Nữ nhân viên gạt đầu, tiếp theo lướt qua bên cạnh Vương Hạo Nhiên cùng Tô Lăng, bỗng nhiên nói với người trước:

"Vị tiên sinh này, chiếc áo cưới hình đuôi cá này có một bộ lễ phục nam phối hợp với nó, ngài có muốn thử một chút không?"

Bên cạnh, Dương Tĩnh Uyên có chút kinh ngạc, trong lòng chợt thầm khen, nữ nhân viên này thật có ánh mắt!

Mà Tô Lăng thì mặt đen như đít nòi.

"Mắt chó của ngươi bị mù hay sao, ta mới là lão công của nàng!" Tô Lăng không vui quát nữ nhân viên.

"A? Xin lỗi xin lỗi, là ta nhìn sai, thật là ngại quá." Nữ nhân viên gầy

ra một cái đại phiến toái, vội vã khom lưng nhận lỗi.

"Sau này con mắt nhìn cho rõ một chút." Tô Lãng lại chỉ trích một tiếng.

Nữ nhân viên lần nữa nhận lỗi, thế nhưng trong lòng cảm thấy việc này thật sự không thể trách chính mình.

Bởi vì Dương Tĩnh Uyển cùng Vương Hạo Nhiên trai tài gái sắc, nếu bước lên đài với nhau quả thực chính là ông trời tác hợp. Trái lại cái tên Tô Lãng này trông thường thường không có gì lạ, căn bản không xứng với Dương Tĩnh Uyển.

Chẳng qua loại việc này nàng chỉ biết để ở trong lòng, đương nhiên sẽ không nói ra trước mặt mọi người.

"Tiên sinh, ngài có muốn thử bộ lễ phục nam kia một chút không?" Nữ nhân viên hỏi lần nữa.

"Đi lấy ra đi." Tô Lãng hừ lạnh một tiếng.

"Vâng vâng." Rất nhanh nữ nhân viên liền cầm bộ lễ phục nam kia tới.

"Người đến giúp một chút." Tô Lãng không biết thất cà vạt, thế là nói với nữ nhân viên một tiếng.

Nữ nhân viên gật đầu, đi theo Tô Lãng về phía phòng thử đồ.

"Ta đi thay áo cưới." Thấy bên cạnh không có ai, Dương Tĩnh Uyển ngọt ngào nhìn Vương Hạo Nhiên nói một câu, tiếp đó đi về phía phòng thử đồ.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên cũng đi theo vào, còn tiện thể khóa trái cửa lại.

"Làm sao người cũng tới đây?" Dương Tĩnh Uyển kinh hồn táng đảm.

"Người xem cái áo cưới này sau lưng có khóa kéo, không phải là ta sợ người không kéo lên được sao? Vì vậy liền muốn giúp người một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ừm..." Dương Tĩnh Uyển gật đầu một cái, lập tức cực kỳ thận trọng nói: "Vậy người xoay người sang chỗ khác đi."

Wang Hào Nhiên không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt là nhìn không chớp vào Dương Tĩnh Uyển.

Dương Tĩnh Uyển lập tức có chút hoảng hồn, thế nhưng rất nhanh trong lòng lại cảm thấy mừng thầm.

...

"Trông rất không tệ." Tô Lăng đã thay lễ phục xong, xoay tròn một vòng trước tấm kính to chạm đất trong tiệm, có chút vừa ý.

"Tiên sinh, ngài mặc bộ lễ phục này vào thật sự là quá đẹp rồi!" Nữ nhân viên tăng bốc một tiếng.

"Ta không mặc bộ lễ phục này, chẳng lẽ liền sẽ không đẹp trai sao?" Tô Lăng hừ một tiếng, hỏi ngược lại.

"Ha ha, cũng đẹp, cũng đẹp." Nữ nhân viên lộ ra nụ cười nghề nghiệp, thế nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, người này thật sự là không tự mình biết lấy mình. Bản thân người có đẹp trai hay không, trong lòng còn không tự biết hay sao?

"A, lão bà của ta vẫn chưa thay áo cưới xong sao?" Tô Lăng hỏi.

"Nữ nhân thay quần áo tất nhiên là phải lâu hơn so với nam nhân rồi, huống chi lại là thay áo cưới." Nữ nhân viên cười nói.

Tô Lãng cảm thấy có lý, thế là tiếp tục chờ đợi.

Bất quá, đợi tới gần hai mươi phút sau vẫn không thấy bóng dáng Dương Tĩnh Uyển đâu, điện thoại cũng tắt máy không gọi được.

"Lão bà, người ở bên trong à?"

"Lão bà, người ở bên trong à?"

...

Tô Lãng không ngồi yên được nữa, thế là lần lượt gõ cửa từng phòng thử đồ.

"Aaaa...!" Một gian phòng không đóng chặt bị Tô Lãng trực tiếp đẩy ra, chỉ thấy có hai người nam nữ xa lạ quần áo không chỉnh tề, người nữ nhân trong đó bị hù dọa hét to một tiếng.

Nữ nhân viên kia nhìn thấy một màn này cũng không cảm thấy kinh ngạc, vội vàng đóng cánh lại cửa bị Tô Lãng mở ra.

Sắc mặt Tô Lãng có chút không dễ nhìn, định tiếp tục gõ cửa phòng khác.

Q@@@

Chương 215: Mơ mơ màng màng (2)

"Tiên sinh, bình tĩnh một chút, chắc là lão bà người đang thay áo cưới, tuyệt đối không phải là làm những chuyện khác." Nữ nhân viên nhìn thấy sắc mặt nặng nề kia của Tô Lăng, sợ hãi mất khống chế, thế là lập tức trấn an một tiếng.

"Người nói hươu nói vượn cái gì vậy, lão bà của ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, là một nữ nhân cực kỳ bảo thủ, chỉ thích một mình ta, làm sao có khả năng làm ra loại việc này chứ. Ta chỉ đang lo lắng đã nửa ngày nàng vẫn chưa đi ra, có khả năng là đã gặp phải nguy hiểm gì đó." Tô Lăng trách mắng.

"Vậy giao cho ta tới đi, tiên sinh người là nam giới, dạng này rất dễ bị người khác cho rằng người là lưu manh; vẫn là để ta tới đi, ta là phái nữ, tương đối dễ dàng hơn một chút." Nữ nhân viên đề nghị nói.

"Nhanh lên một chút." Tô Lăng thúc giục một tiếng.

"Vâng, được rồi." Nữ nhân viên kia vội gạt đầu một cái, lần lượt gõ cửa hỏi từng phòng thử đồ có người, rất nhanh liền tìm tới gian phòng Dương Tĩnh Uyển kia.

Dương Tĩnh Uyển thân mặc áo cưới màu đuôi cá hé cửa phòng thử đồ ra một chút, che miệng ho khan mấy lần.

"Lão bà lão bà, người làm sao vậy?" Tô Lăng lo lắng hỏi.

"Khụ khụ, nước. . . lấy. . . nước tới." Dương Tĩnh Uyển vừa ho khan vừa mơ hồ nói không rõ tiếng.

"Tới ngay tới ngay." Tô Lăng vội vàng chạy đi lấy nước.

"Nữ sĩ, người vẫn tốt chứ?" Nữ nhân viên thấy Dương Tĩnh Uyển ho khan đến đỏ cả mặt, thế là lo lắng nhìn nàng hỏi.

"Nước đây nước đây!" Tô Lăng cầm một chai nước suối tới.

Dương Tĩnh Uyên uống nước xong sắc mặt khá lên rất nhiều, cũng không còn ho khan nữa.

"Vừa rồi bị sao vậy?" Tô Lăng hỏi vội.

"Đầu có chút không thoải mái, vừa rồi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng." Dương Tĩnh Uyên khẩn trương đến mức trái tim như muốn nhảy lên cổ họng, thế nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh giải thích.

"Chẳng trách người thay áo cưới lâu như vậy." Tô Lăng giật mình.

"A, ta nói rồi mà, người chọn chiếc áo cưới này thật sự là quá đẹp." Vương Hạo Nhiên không biết từ nơi nào chui ra, đi tới bên cạnh Dương Tĩnh Uyên khen.

"Có xinh đẹp cũng là lão bà của ta, không có một chút liên quan gì với người, đừng xen vào." Tô Lăng không vui nói với Vương Hạo Nhiên.

"Đúng đúng, là lão bà người, không có quan hệ gì với ta." Vương Hạo Nhiên nhin không được cười.

Dương Tĩnh Uyên cúi thấp đầu, âm thầm liếc trộm Vương Hạo Nhiên một chút, thầm nghĩ, gia hỏa này vừa rồi thật sự là quá xấu xa rồi.

Đến bây giờ nàng vẫn còn hãi hùng khiếp vía.

Thế nhưng lúc này hồi tưởng lại liền cảm thấy. . . cảm thấy cũng rất kích thích.

"Loại áo cưới hình đuôi cá này tạo cho người ta một loại cảm giác thành thực cao quý, lấy lý niệm gầy hẹp để thiết kế, phần váy từ gối trở xuống thiết kế theo kiểu chiếc đuôi cá đang xòe ra của mỹ nhân

ngư; ngài mặc vào trông rất cân xứng, xin hỏi ngài cảm thấy vừa ý chứ?" Nữ nhân viên cười hỏi dò.

"Liên chọn bộ váy cưới này đi." Dương Tĩnh Uyên trực tiếp định xuống.

Nàng không đặt lần hôn lễ này ở trong lòng, áo cưới tùy tiện chọn một chiếc là được rồi, dĩ nhiên là lựa đi chọn trái chọn phải.

"Được rồi", nữ nhân viên trên mặt cười nở hoa.

Dương Tĩnh Uyên thay áo cưới ra, Tô Lăng cũng cởi bỏ lễ phục, để nữ nhân viên gói lại toàn bộ.

"Nữ sĩ, tính tiền bên kia." Nữ nhân viên dẫn theo Dương Tĩnh Uyên đi về phía quầy hàng thu ngân.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tô Lăng đi thanh toán cùng với Dương Tĩnh Uyên, hắn cũng không có theo tới, chỉ tìm một cái vị trí thoải mái, cũng cách một đoạn khoảng cách, chuẩn bị nhìn một cảnh tượng hay.

Đang chờ đợi, hắn lộ ra một ít vẻ khô hài, đưa tay luôn vào trong túi một chút.

Trong tay của hắn là một tấm thẻ đen.

...

"Người đẹp thật, một bộ áo cưới nữ sĩ đuôi cá, một bộ lễ phục nam sĩ, gộp lại tổng cộng là 198 vạn." Nữ thu ngân cười nói.

"Cái gì? Lại tận 198 vạn? !" Dương Tĩnh Uyên vừa mới không chú ý giá cả, nghe được lời nói này của nữ thu ngân, nhin không được giật mình kêu lên.

Tháng trước nàng bán nhà cửa được trích phần trăm vào tài sản, hiện tại trong thẻ chỉ có hơn một trăm năm mươi vạn mà thôi.

Coi như là lấy số tiền kia ra cũng không đủ để thanh toán.

"Cái kia. . . Ta muốn nhìn lại cái áo cưới khác một chút, tạm thời không lấy cái áo cưới này/." Dương Tĩnh Uyển lúng túng không thôi, nói với tiểu thư thu ngân.

"Cái áo cưới này cực kỳ thích hợp với người nha, hơn nữa cái áo cưới này cũng đã được gói kỹ, sao lại đột nhiên không lấy nữa?" Nữ nhân viên thu ngân thấy thế, vội vã thuyết phục một tiếng, nhưng mà sau khi nàng phát giác được thần sắc trên mặt Dương Tĩnh Uyển thì lập tức hiểu được:

"Hừ, xem các người sảng khoái mua như vậy, ta còn tưởng rằng các người là người giàu có gì, lựa cả nửa ngày thì ra là do không có đủ tiền để thanh toán."

Trước đó nữ nhân viên này vẫn cho là Tô Lăng cùng Dương Tĩnh Uyển rất có tiền, bởi vậy mới khách khách khí, khi biết được hai người không có đủ tiền thanh toán, tất nhiên là sắc mặt không tốt rồi.

"Ngại quá, trước đó ta thật không chú ý nhìn qua giá cả, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Dương Tĩnh Uyển cười làm lành nói.

"Không thấy giá quy định, chung quy vẫn phải nhìn thấy kim cương chiếu lấp lánh ở trên, chỉ xem những viên kim cương này thì cũng thấy mắc rồi, phía trên còn có kim tuyến, người sẽ không cho là những viên kim cương và kim tuyến này là diễn viên sao?" Nữ thu ngân nói.

Nghe đến lời này, Dương Tĩnh Uyển hận không thể tìm được một cái lỗ chui vào.

Mới vừa rồi nàng còn nghĩ những cái kia là giả.

"Mắt chó coi thường người khác à, chẳng phải chỉ là 198 vạn thôi sao? Chẳng lẽ người cảm thấy ta không bỏ ra nổi sao?" Tô Lăng nhìn thấy Dương Tĩnh Uyển chịu ủy khuất, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói với nữ nhân viên kia.

"Tô Lăng, đừng làm mất mặt nữa, nhanh im miệng đi." Dương Tĩnh Uyển chỉ coi là hấn nhất thời nóng giận, vậy mới cố làm ra vẻ.

"Lão bà, yên tâm đi, người đã thích cái áo cưới này, hôm nay ta sẽ mua về cho người." Tô Lăng trấn an một tiếng.

Nữ nhân viên này vừa mới chịu không ít tức giận từ Tô Lăng, lại nhận lỗi rồi nói xin lỗi, trước đó cho là hai người có tiền cho nên mới cảm tâm nhẹn, nhưng mà bây giờ nàng đã không còn nhẹn được.

R@@@

Chương 216: Chiến Thần Trang Bức Thất Bại

Sau khi nghe thấy Tô Lãng nói lời kia với Dương Tĩnh Uyển, nữ nhân viên âm dương quái khí nói, "Đừng nói nhiều như vậy, người mau mua cho ta xem đi."

"Đồ thì ta nhất định sẽ mua, nhưng mà tiền phần trăm người đừng mong nhận được." Tô Lãng quyết định cho nữ nhân viên này một bài học thật tốt.

"Nói thật giống như là người có thể mua được vậy, người nhanh mua một chút đi?" Nữ nhân viên giễu cợt.

"Đồ vật nhỏ như con kiến, để người mở mang kiến thức một chút. . ." Tô Lãng giận dữ, đưa tay luôn vào trong túi, muốn lấy ra tấm thẻ đen chí tôn toàn cầu vẹn vẹn chỉ có 50 tấm, nhưng mà hắn dùng tay móc cả nửa ngày cũng không có gì.

Chuyện gì xảy ra?

Tô Lãng nghi hoặc, hắn nhớ rõ ràng đã bỏ vào trong túi, sao lại không thấy nữa?

Nhất định là nhớ làm rồi.

Hắn lục soát một vòng cũng không có.

Lại một soát một vòng vẫn không có.

Rất nhanh đã lục soát xong túi áo cùng với túi quần, một sợi lông cũng không có.

Không được, nhất định là mất rồi!

Sắc mặt Tô Lãng hơi đổi, lập tức đã xác định được.

Hắn nhớ được là lúc ra cửa rõ ràng đã mag theo thẻ đen.

Hiện tại không thấy nữa, tất nhiên là bị mất rồi!

Nhưng mà vì sao hắn lại không nghĩ tới chuyện bị người khác trộm?

Kỳ thực cũng rất đơn giản.

Bởi vì hắn chính là chiến thần, làm sao có khả năng có người nào có thể trộm được đồ trên mình chiến thần chứ?

【 Đỉnh, kí chủ dùng Phi Long Tham Vân Thủ đánh cắp thẻ đen của nhân vật chính Tô Lãng, khiến nhân vật chính Tô Lãng trang bức thất bại, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Lãng -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được ban thưởng như mong muốn.

"Người đang làm cái gì đó, tự giải ngựa cho mình sao? Sao không tranh thủ thời gian thanh toán đi?" Nữ nhân viên thúc giục nói.

"Thẻ đen Chí Tôn toàn cầu của ta đã mất, tạm thời trả không hết nợ, nhưng mà chờ sau khi ta tìm được thẻ đen thì nhất định ta sẽ tới thanh toán." Tô Lãng chững chạc đằng hoàng nói.

Bên cạnh, Dương Tĩnh Uyển trực tiếp che mắt lại.

Tô Lãng này thật là biết khoác lác, lúc này rồi mà còn nói hươu nói vượn.

Thẻ đen Chí Tôn toàn cầu này là vật mà tên Tô Lãng vô dụng này có thể có được sao?

"Đừng làm mất mặt nữa!"

Thực tế thì Dương Tĩnh Uyển không còn mặt mũi ở lại nữa, sau khi oán giận vút xuống một câu với Tô Lãng thì cúi đầu vội vàng rời đi.

Màn đêm phủ xuống.

Tô Lãng chạy xe điện trở về.

Dương Tĩnh Uyển đón xe trở về, về sớm hơn Tô Lãng.

Sau khi trở về, nàng liền không nhịn được nói phớt phên chuyện mất mặt ở tiệm áo cưới với Lý Mạn Lệ với Dương Thái.

"Cái tên vô dụng này, tự làm mất mặt mình còn chưa đủ, còn muốn kéo lấy Tĩnh Uyển cùng đi, có phải người có bệnh thần kinh hay không? !" Lý Mạn Lệ chửi ầm lên một trận với Tô Lãng vừa vào cửa.

"Đúng đấy, không có tiền còn mang theo Tĩnh Uyển đi xem áo cưới, nhìn người đã làm ra chuyện gì!" Dương Thái cũng không nhịn được chỉ trích nói.

Dương Tĩnh Uyển nhìn chằm chằm Tô Lãng một chút, nhưng mà không có nói chuyện.

Nhưng ánh mắt có thể giết người thì Tô Lãng đã chết ngàn vạn lần.

Nàng nghĩ tới tình huống khó xử ở cửa hàng áo cưới chỉ cảm thấy sắp phát điên.

"Lão bà, người nghe ta giải thích đi, kỳ thực là ta thật sự có tiền, chỉ là thẻ của ta đột nhiên mất!" Tô Lãng bận bịu giải thích nói.

"Đủ rồi! người còn nói là mình có tiền sao? Ta thấy người đã mắc bệnh ảo tưởng rồi!" Dương Tĩnh Uyên một mặt tức giận, "Hôn lễ ta thấy vẫn là tính nữa, ngay cả áo cưới người cũng không mua nổi thì còn làm hôn lễ cái rắm, trực tiếp ly hôn đi!"

"Áo cưới ta sẽ mau chóng mua về, hôn lễ vẫn sẽ như cũ." Tô Lăng kiên trì nói.

"Ta chỉ cho người thời gian một ngày, ngày mai nếu người không mang áo cưới về thì cũng không cần bàn gì nữa, trực tiếp ly hôn!" Dương Tĩnh Uyên không kiên nhẫn nói với Tô Lăng, bởi vậy đưa ra một cái điều kiện.

Nói xong, nàng lập tức lại bổ sung một câu, "Chính là cái áo cưới mà ta thích kia, bất kỳ cái nào khác cũng không được!"

"Được, chính là bộ kia."

"Thương lượng xong, nhanh đi làm cơm tối đi, chúng ta đều đói rồi." Lý Mạn Lệ nói.

Chuyện ly hôn bắt buộc phải làm, nhưng mà Lý Mạn Lệ còn muốn tiếp tục nghiền ép Tô Lăng một chút.

"Đi ngay lập tức." Tô Lăng đã quen thuộc, nghe xong lời này lập tức chạy vào phòng bếp đi nấu ăn.

"Tĩnh Uyên, người cùng với Vương thiếu gia đã phát triển đến mức nào rồi?" Lý Mạn Lệ thấy Tô Lăng không ở đây, thế là len lén hỏi.

"Chúng. . . Chúng ta vẫn là bạn bè bình thường." Sau khi Dương Tĩnh Uyên dừng một chút, vậy mới trả lời.

"Người là do ta sinh ra, ta còn không hiểu rõ người sao, mỗi khi người nói dối thì sẽ nắm chặt góc áo, " Lý Mạn Lệ hạ giọng, hỏi dò: "Có phải các người đã. . ."

Nghe vậy, lúc Dương Tĩnh Uyển mới ý thức được hành động nhỏ của chính mình, lập tức đổ mắt tới mang tai trả lời:

"Còn không tới một bước kia."

"Phải không đó?" Lý Mạn Lệ một mặt hoài nghi.

"Thật không có mà!" Dương Tĩnh Uyển lập lại.

"Cái đũa nhỏ ngốc này, sao lại không tự mình chủ động một chút chứ?" Lý Mạn Lệ chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói.

"Mẫu thân, người. . . Người cũng đừng quan tâm nữa, dù sao hiện tại hai chúng ta rất. . . Rất tốt."

Dương Tĩnh Uyển nói xong không kèm nổi hồi tưởng lại một ít hình ảnh, nghĩ đi nghĩ lại mặt còn cảm thấy có chút nóng hổi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đến hiện tại miệng của nàng cũng còn có chút ê ẩm, cổ họng cũng có một chút không thoải mái.

Trong phòng của một quán rượu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe thấy đám người Tô Lãng cùng Dương Tĩnh Uyển nói chuyện với nhau thì như có điều suy nghĩ.

Hiện tại Tô Lãng đã không còn thẻ đen Chí Tôn toàn cầu, nếu như muốn bổ sung một lần nữa thì dựa theo trình tự chí ít cũng cần nửa tháng.

Nói một cách khác thì chí ít Tô Lãng trong nửa tháng không dùng được tiền trong thẻ đen/

Nhưng mà nghe ý kia của Tô Lãng thì khẳng định sẽ làm tiếp hôn lễ.

Nhưng tiền vấn đề quan trọng nhất. . .

Tô Lãng nhất định sẽ đi kiếm tiền.

Nhưng mà hắn sẽ bắt đầu từ nơi nào đây?

N@@@

Chương 217: Họa Sát Thân

AHiện tại Mã Hồng Thắng đã bất tỉnh nhân sự, căn bản là không có cách nào trợ giúp cho hắn.

Nhưng mà Mã Hồng Thắng còn có hai người phát ngôn.

Một người là Mã Vĩ Tài, nhưng mà bây giờ Mã Vĩ Tài đã gây chuyện, tạm thời không ra được.

Như vậy thì chỉ còn dư lại Trình Nhụy.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo thì Vương Hạo Nhiên lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại cho Trình Nhụy.

Chờ đợi âm thanh vang lên hai lần, Trình Nhụy đã nghe điện thoại.

Cũng không biết là Trình Nhụy vừa vặn đang bấm điện thoại, nên là sau khi nhìn thấy cuộc gọi đến mấy giây đã bắt máy.

"Chuyện gì?"

"Đêm dài đằng đẵng, phu nhân nhưng ngủ được sao?" Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Có việc gì thì tranh thủ thời gian nói đi, không có việc gì thì ta tắt điện thoại." Ngữ khí Trình Nhụy nghe có chút lãnh đạm.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng, đột nhiên trầm mặc lại, cũng không nói chuyện.

Mà Trình Nhụy bên kia cũng không nói chuyện, nhưng mà nàng cũng không tắt điện thoại.

"Theo ta thấy thì phu nhân vẫn rất hy vọng có thể tâm sự với ta à nha." Vương Hạo Nhiên vạch trần tâm tư của nàng.

"Ta không có chuyện gì muốn nói với người." Ngữ khí của Trình Nhụy vẫn có cảm giác trầm mặc, ngàn dặm xa cách như cũ.

"Nhưng ta lại có chút chuyện muốn nói với phu nhân." Vương Hạo Nhiên cũng không nản chí, dùng âm thanh tràn ngập mỉa mai của nam nhân chậm chậm nói.

Trình Nhụy bên kia lại trầm mặc một hồi, một lúc lâu sau, nàng mới mở miệng, "Muốn nói chuyện gì với ta?"

Trong giọng nói chuyện của nàng rõ ràng đã nhu hòa ôn hòa hơn rất nhiều.

"Người để ta đợi quá lâu, đột nhiên lại không muốn hàn huyên nữa." Vương Hạo Nhiên cố tình nhử.

"Người. . ." Trình Nhụy hít thở một tiếng, rõ ràng thêm một ít cảm giác xấu hổ.

"Được, nói chuyện đằng hoàng với người vậy." Vương Hạo Nhiên cũng lười đùa với nàng, bỗng nhiên nói đến chuyện chính "Người còn nhớ người trẻ tuổi có thân phận thần bí kia không?"

"Nhớ, bỗng nhiên người nhắc đến hấn làm cái gì?"

"Người nên biết Mã Hồng Thắng hết sức cung kính với hấn, nhưng mà bây giờ Mã Hồng Thắng đã bất tỉnh nhân sự, không cách nào cung cấp trợ giúp gì cho hấn, cho nên rất có thể hấn để người thay thế vị trí của Mã Hồng Thắng, tới thay hấn làm vài việc."

"Rốt cuộc thì hấn là ai?"

"Cụ thể thì ta không nói được, người chỉ cần biết, hấn không phải là người mà người có thể chọc nổi thôi."

"Vậy đến lúc đó hấn tới tìm ta, người muốn ta làm thế nào?"

"Người cứ dựa theo ý của hấn mà làm, nhưng mà cái quá trình sai sử này ta hi vọng người ghi chép lại, có lẽ người hiểu ý ta đúng không?"

"Chọn một cái nhược điểm để đối phó hấn."

"Nói chuyện với một người thông minh thật là tiện lợi."

"Thế nhưng mà ta còn có điều lo lắng, chính người mới nó là người này ta không thể trêu vào, nếu ta giúp đỡ người đối phó hấn, lỡ như bị hấn phát hiện chẳng phải ta sẽ rất nguy hiểm sao?"

"Yên tâm đi, người còn có giá trị lợi dụng đối với hấn, dù cho bị hấn phát hiện, người cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng mà, lấy tính cẩn thận của người thì ta tin tưởng người sẽ không lộ ra sơ hở gì."

"Tất nhiên rồi." Trình Nhụy cười đắc ý, nhưng câu chuyện bỗng nhiên thay đổi, có chút khôi hài nói: "Thế nhưng mà chẳng lẽ người không sợ ta hợp tác với hắn, vứt bỏ hợp tác với người sao?"

"Người nhấn tâm bán đứng ta sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi ngược một câu.

Độ thiện cảm max trị số 100 cũng không phải đùa giỡn, trước kia Trình Nhụy vì cho mình đã biểu diễn qua một lần.

Hắn thật không lo lắng Trình Nhụy sẽ phản bội.

Nhưng mà, Trình Nhụy này lại có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt.

Nói trắng ra là con vịt chết mạnh miệng, không nguyện ý biểu lộ ý nghĩ trong lòng của mình.

"Hiện tại thì sẽ không, nhưng nếu người lại dùng lời nói khinh bạc với ta vào canh ba nửa đêm vậy thì người nên cẩn thận." Trình Nhụy âm trầm nói.

"Được, vậy sau này lúc mười giờ ta cũng không tiếp tục gọi điện thoại àm ỉ người nữa, bái bai." Vương Hạo Nhiên trực tiếp ngắt điện thoại.

Tút tut tut.

Trình Nhụy nghe âm thanh bận trong điện thoại di động thì lập tức có chút tức giận.

Hành động này của nàng có thể dùng từ "Mang đá lên nện vào chân của mình" để hình dung xem như chuẩn xác nhất.

Nàng vốn chỉ muốn kích động Vương Hạo Nhiên một chút, muốn để

Vương Hạo Nhiên làm ngược lại, đêm khuya gọi trò chuyện với nàng nhiều hơn. . .

Nào biết được Vương Hạo Nhiên lại trực tiếp nghe theo lời của nàng.

—

Sáng sớm hôm sau.

Thủ hạ khác của Tô Lãng lần lượt chạy tới Thanh Linh, đồng thời báo danh với Tô Lãng.

Tô Lãng lập tức để thủ hạ đi tìm tin tức của Âm Ảnh một chút.

Hôm qua Âm Ảnh báo cáo được một nửa đột nhiên không nói nữa, lúc đầu Tô Lãng còn tưởng rằng là Âm Ảnh đi giải quyết hai con cá con, vậy mới ngắt cuộc trò chuyện.

Nhưng mà cho tới giờ khắc này, Tô Lãng còn không có tin tức gì của Âm Ảnh.

Hắn lập tức liền suy đoán, có khả năng là Âm Ảnh đã xảy ra chuyện.

Sau khi phái ra thủ hạ đi tìm Âm Ảnh, Tô Lãng đi chợ bán đồ ăn để mua thức ăn như cũ.

Trong chợ, chỉ thấy có một nam tử xấu xí tay cầm quẻ bói thân trúc lưng còng ở trong đó.

Bên trên quẻ bói thân trúc có chữ viết rồng bay phượng múa: Người có duyên không lấy một xu, kẻ vô duyên phải bỏ một đồng tiền.

Xem ra là một thầy bói.

Người ngoài gặp lập tức tránh xa, tựa như là trốn bệnh dịch vậy.

Chỉ vì nam tử này có diện mạo dữ tợn, xấu xí như là ác quỷ, đưa trẻ gặp cũng hù dọa khóc không thôi.

Một ít người trong chợ thấy thế, lập tức ác thanh xua đuổi.

Nhưng mà nam tử mặt quỷ không coi ra gì, trong miệng ngược lại gào to lên:

"Tâm địa quang minh mọi chuyện tường, không theo tà đạo thua Âm Dương, bình thường thâm phân biệt hiền ngu, mới có cao nhân giúp đã lâu."

Tô Lãng nghe tiếng, cũng chậm chậm đi ra phía trước, cười nhạt nói:

"Thầy bói, người nhìn ta là người có duyên hay là kẻ vô duyên?"

"Khí chất của các hạ bất phàm, nhất định phải không phải người ình thường, thuộc về người có duyên." Nam tử mặt quỷ nói.

"Vậy người bói giúp ta xem vận hạn gần đây thế nào.?" Tô Lãng thuận miệng nói.

Nam tử mặt quỷ gật đầu, mang theo nụ cười nồng đậm, dùng ánh mắt đánh giá Tô Lãng.

z@@@

Ước chừng sau mười giây đồng hồ, sắc mặt cùng với nụ cười của hắn biến mất toàn bộ, thay vào đó là vẻ kinh hoàng.

"Gần đây các hạ có họa sát thân, sợ có nguy hiểm đến tính mạng, nếu muốn tránh tai nạn cần mau rời khỏi Thanh Linh!" Nam tử mặt quỷ nghiêm mặt nói.

"Ha ha, đều là bạn cũ, không cần vừa thấy mặt đã mở miệng nguyên rủa ta chứ?" Tô Lăng nhin không được cười lên một tiếng.

Vị thầy bói trước mắt là bằng hữu hắn mời tới Thanh Linh: Quỷ Diện Thần Tướng Thiên Cơ Tử.

"Người nên biết là ta chưa bao giờ nói đùa!" Vẻ mặt Thiên Cơ Tử nghiêm túc.

Nhìn thấy Thiên Cơ Tử tỏ vẻ ngưng trọng, Tô Lăng không khỏi sửng sờ một chút, lập tức lại nhin không được bật cười.

"Cũng không phải là lần đầu người nói với ta, nhưng mà không phải là bây giờ t vẫn sống bình thường sao?"

Trước đây Thiên Cơ Tử tính vận hạn cho hắn ít nhất là anmw lần, mỗi lần đều là nói hết sức hung hiểm.

Mà sự thật cũng như Thiên Cơ Tử nói tới, Tô Lăng gặp được nguy cơ rất lớn.

Nhưng mà mỗi lần Tô Lăng sắp chết thì tiềm năng bạo phát, đại triển thần uy, giết ngược lại toàn bộ địch nhân.

Đến lúc này Tô Lăng lại được nghe Thiên Cơ Tử nói lời tương tự, tự nhiên là không quan tâm.

"Tình huống lần này nguy hiểm so với bình thường mười lần thậm chí là trăm lần, cẩn thận vẫn hơn, mau chóng rời khỏi Thanh Linh mới là thượng sách!" Thiên Cơ Tử trịnh trọng nói.

"Không thể được, ta đang muốn cử hành hôn lễ, không thể rời khỏi Thanh Linh được."

"Cái nguy hiểm này có khả năng là do hôn lễ, không thể tổ chức hôn lễ này được, mau đi đi." Thiên Cơ Tử khuyên.

"Ý ta đã quyết, không cần nói nữa."

Tô Lãng trực tiếp ngắt lời, lập tức lộ ra một nụ cười khinh thường, "Ta biết những tên kia đã đến Thanh Linh này, nhưng mà chỉ là một đám cá con mà thôi, đến lúc đó nếu bọn hán quấy rối ta, ta sẽ để bọn hán có đến mà không có về."

"Haiz. . ." Thiên Cơ Tử thấy thần sắc của Tô Lãng như vậy cũng hiểu được thuyết phục là vô dụng, chỉ có thể thở dài một hơi.

. . .

Sau khi Tô Lãng mua xong đồ ăn, vòng ngược trở về khu nhà ở.

Thủ hạ cũng truyền đến tin tức.

Đã tìm được Âm Ảnh, nhưng mà đã trở nên ngu ngốc, không hỏi được gì hết.

Sau khi Tô Lãng nghe được cái tin tức này, lập tức liền xác định đây là do những cừu nhân chạy tới Thanh Linh làm.

Lúc ấy Âm Ảnh chuẩn bị đối phó hai tên cá con, nhưng mà nhìn xem tình huống thì rõ ràng là do Âm Ảnh khinh địch, kết quả là thua ở trên tay cá con.

Ám Ảnh làm việc thất bại, Tô Lãng rất thất vọng về hắn.

Nhưng mà Ám Ảnh xem như là thủ hạ của hắn, hiện tại Ám Ảnh xảy ra chuyện, cũng giống như là đánh vào mặt hắn vậy.

Cho dù như thế nào thì Tô Lãng cũng phải lấy lại danh dự.

Tất nhiên cũng không phải là hiện tại.

Việc khẩn cấp trước mắt của Tô Lãng là phải giải quyết chuyện tiền bạc.

Không có tiền thì làm sao có thể làm tiếp hôn lễ.

Huống hồ, hắn còn đáp ứng Dương Tĩnh Uyển, hôm nay sẽ cầm áo cưới về.

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên dành thời gian đi tới chỗ làm việc của Dương Tĩnh Uyển.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, Dương Tĩnh Uyển mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một cái phòng khách không có người ở đây.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thu hoạch một đợt ban thưởng nhỏ thế là hỏi, "Làm việc vẫn thuận lợi chứ, có người nào bắt nạt người hay không?"

Nguyên nhân chỉ nhận được ban thưởng nhỏ là bởi vì cầm nửa cái sừng lên đầu Tô Lãng mà thôi.

Bởi vì Tô Lãng còn có một kỹ năng rất đặc biệt, có thể nhìn ra

Dương Tĩnh Uyển có còn lần đầu hay không.

Nếu như cảm sùng Tô Lãng hoàn toàn thì khẳng định Tô Lãng sẽ phát hiện liền.

Hắn dự định trong lúc làm hôn lễ mới cho Tô Lãng một kích trí mạng, cho nên hiện tại không muốn đánh rần động cỏ.

Sắc mặt Dương Tĩnh Uyển đỏ hồng, sau khi dùng nước súc miệng vậy mới trả lời:

"Sau khi lão yêu bà đi thì mọi người đều cho là ta có hậu trường, không ai dám bắt nạt ta, cho nên mọi người nhìn thấy ta đều rất khách khí."

"Vậy là tốt rồi, " Vương Hạo Nhiên gạt đầu một cái, đột nhiên hỏi, "Vì sao lúc trước ngươi lại kết hôn với Tô Lãng?"

"Nhắc đến việc này ta càng bực. " Dương Tĩnh Uyển vuốt miệng còn đau nhức, phàn nàn nói: "Lúc đầu nhà ta rất giàu có, không biết thế nào trong lúc một năm trước liên tục xảy ra rất nhiều chuyện xui xẻo, thế là phụ mẫu ta liền đi tìm thầy bói để xem một chút."

"Càng nói thì càng tức, tên thầy bói nói là những chuyện xui xẻo mà nhà ta gặp phải đều là do ta mang tới bởi vì ta khắc với phụ mẫu, nếu muốn phá giải thì cần để ta kết hôn với một nam tử có mệnh đặc biệt."

"Phụ mẫu ta bị ma quỷ ám ảnh, lại tin tưởng, dựa theo chỉ dẫn của thầy bói tìm một kẻ lang thang. . ."

"Kẻ lang thang kia chính là Tô Lãng?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nếu không thì là ai." Dương Tĩnh Uyển tức giận nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cũng như có điều suy nghĩ lên.

Tô Lãng này ở rể nhà Dương gia một năm, thân phận chiến thần kia không thể nào được tạo ra trong thời gian này được.

Một năm trước, tất nhiên hắn cũng đã là chiến thần.

Nhưng Tô Lãng lấy thân phận kẻ lang than xuất hiện trước mắt của người Dương gia, việc này rõ ràng là có vấn đề.

"Người có nghĩ tới hay không, việc này có lẽ là có âm mưu gì đó?"
Vương Hạo Nhiên bất thành linh nói với Dương Tĩnh Uyển.

"Âm mưu?" Dương Tĩnh Uyển giật mình, "Ý của người là, phụ mẫu ta cố tình hại ta?"

"Cũng không phải là như vậy, có lẽ phụ mẫu của người cũng bị lừa gạt, thầy bói kia có lẽ có vấn đề."

"Vậy ý của người là Tô Lãng mua chuộc thầy bói? Thế nhưng mà không có khả năng lắm nha, sau khi ta kết hôn cùng Tô Lãng thì dù là nhà ta không có giàu có lắm nữa, nhưng không còn xui xẻo nữa, ta thấy là thầy bói kia nói đúng đó."

"Chẳng lẽ người không thể nghĩ sâu hơn là những chuyện xui xẻo của nhà người có khả năng là do người nào đó âm thầm sắp xếp sao?"

Dương Tĩnh Uyển nghe xong, càng nghĩ kỹ thì càng sợ, trong lòng cũng rất loạn.

"Sau khi người về nhà hỏi kỹ càng phụ mẫu của người, đến lúc đó người lại nói cho ta, ta giúp người phân tích một chút."

"Ân, ân." Dương Tĩnh Uyển gật đầu.

Q@@@

Chương 219: Kết Hôn Là Một Âm Mưu (1)

vBuổi chiều.

Trình Nhụy từ trong phòng bệnh Mã Hồng Thắng đi ra, chuẩn bị trở về trong phòng bệnh để nghỉ ngơi.

Mới vừa đóng cửa, chợt phát hiện trong phòng bệnh có hai người lạ.

Một người trong đó chính là nam tử có thân phận thần bí mà nàng đã gặp qua, một người khác là một nam tử có khuôn mặt ghê tởm như là ác quỷ.

Trình Nhụy giật mình kêu lên, muốn há miệng hô to cứu mạng.

Nhưng mà nam tử thần bí kia thoáng như là quỷ quái vậy, chớp mắt đã đến trước mặt của nàng, dùng tay điểm vào một vị trí chỗ cổ.

Trình Nhụy trong lúc nhất thời không phát ra được thanh âm nào, thân thể cũng động đậy không được.

"Yên tĩnh một chút đi, ta sẽ không làm người bị thương, chỉ là muốn nói một ít chuyện cùng người, nếu như người đáp ứng thì người liền nhắm mắt mấy cái." Tô Lăng nói.

Sau khi kinh hãi ngán ngủi, tố chất tâm lý của Trình Nhụy cực tốt, rất nhanh đã trấn định lại. Nàng trừng mắt nhìn, đáp lại Tô Lăng một

chút.

"Rất tốt." Tô Lãng thu tay lại.

Trình Nhụy cũng có thể mở miệng nói chuyện, khôi phục năng lực hành động.

"Các người là ai?" Trình Nhụy cảnh giác mà hỏi.

"Điểm này thì người không cần biết, người chỉ cần hiểu là cho dù người đối mặt với nguy cơ gì ta đều bảo đảm chu toàn cho người." Tô Lãng thản nhiên nói.

"Ta chỉ là một tiểu nữ nhân bình thường, rất an phận, ai lại đối phó với ta chứ?" Trình Nhụy chàm chàm nói.

"Dưới loại tình huống này người còn có thể trấn định như vậy, từ một điểm này mà nhìn thì người cũng không phải là một nữ nhân bình thường. " Thiên Cơ Tử ở một bên mở miệng nói: "ngược lại, người là một người rất có dã tâm, là nữ nhân vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn nào, nếu như người sinh ở cổ đại, tất nhiên sẽ là một nữ nhân làm làm cung đình."

Nói đến chỗ này, Thiên Cơ Tử bỗng nhiên thở dài một tiếng, "Chỉ là đáng tiếc. . ."

"Đáng tiếc cái gì?" Trình Nhụy theo bản năng hỏi.

"Đáng tiếc mệnh của người không tốt, muốn cưỡng ép một người không chế thiên hạ thì đến cuối cùng sẽ dẫn đến kết cục bi thảm, muốn có con đường sống thì người chỉ có thể phụ thuộc vào nam nhân, như vậy mới có thể đại phú đại quý, an hưởng một đời, bằng không. . ." Thiên Cơ Tử nói.

"Người. . . Người là ai? !"

Trình Nhụy nhìn cặp mắt trên khuôn mặt dữ tợn của Thiên Cơ Tử, chỉ cảm thấy đối phương có thể nhìn thấu hết thảy trong lòng mình, không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía.

"Vị này là Quỷ Diện Thần Tướng Thiên Cơ Tử, tính toán không lộ chút sơ hở nào, hấn chưa bao giờ nói đùa, ta đề nghị người nên nghe theo hấn." Tô Lăng hơi trầm giọng nói.

Trong ánh mắt Trình Nhụy lóe lên dị sắc.

Dựa theo Thiên Cơ Tử nói thì mình chỉ có phụ thuộc vào nam nhân, như vậy mới có thể an hưởng một đời.

Như thế, tên nam nhân này là ai đây?

Hấn sao?

Có lẽ vậy, trừ hấn ra cũng sẽ không có người khác.

Thật sự hấn là khắc tinh của mình.

Mình đã sống hơn hai mươi năm, không hề bận tâm với chuyện nam nữ, nhưng sau khi gặp phải hấn lại liên tiếp nóng ruột nóng gan với hấn.

"Theo ta thấy thì chắc là ta không có lựa chọn khác." Trình Nhụy hỏi tưởng lại lời nói của Vương Hạo Nhiên, lập tức liền chấp nhận đề nghị của Tô Lăng.

"Ta thấy người sẽ là một thủ hạ rất tốt." Tô Lăng nhin không được tán thưởng nói một câu.

Hấn chỉ cho là nam nhân để Trình Nhụy cam tâm phụ thuộc là chính mình.

"Cần ta làm chuyện gì?"

Trình Nhụy rất thông minh, tự nhiên có thể hiểu rõ hai người này bỗng nhiên tới đây chắc chắn sẽ không chỉ là hù dọa chính mình một câu, tất nhiên là có việc muốn để tự mình làm.

"Ta muốn 2 tỷ tiền mặt." Tô Lăng giở công phu sự tử ngoạn nói.

"Đây coi như là phí bảo hộ sao?" Trình Nhụy lấy làm kinh hãi.

"Người có thể hiểu như vậy, nhưng mà tuyệt đối đáng giá, hiện tại Mã Hồng Thắng đang bất tỉnh nhân sự, một nữ nhân như người sẽ không giữ vững được cơ nghiệp này, mà ta có thể giúp người, đảm bảo không để người nào dám đánh chủ kiến vào cơ nghiệp này." Tô Lăng dùng trên cao nhìn xuống nói.

"Hồng Thắng có rất nhiều tài sản, cái này không sai, nhưng mà thoág cái cần 2 tỷ tiền mặt, cái này thì ta cần một chút thời gian."

"Ta cho người thời gian năm ngày, mặt khác, ta còn cần một khoản tiền cần dùng gấp, lập tức đưa cho ta."

Trình Nhụy không khỏi ngẫm bực mình, kẻ trước mắt này quả thực chính là ăn cướp mà!

Nhưng mà nàng vẫn ghi nhớ căn dặn của Vương Hạo Nhiên, không có trở mặt, mà là cầm tấm thẻ ra.

"Đây là thẻ ta phụ thuộc, hạn mức có 200 triệu, mật mã là sáu số sáu."

"Nữ nhân, người cực kỳ nghe lời, ta rất hài lòng đối với người."

Tô Lăng trực tiếp nhận lấy tấm thẻ, dùng giọng điệu cao ngạo khen ngợi một câu, tiếp đó nghênh ngang rời đi cùng với Thiên Cơ Tử.

"Thứ đồ gì. . ."

Sau khi nhìn thấy Tô Lãng cùng với Thiên Cơ Tử rời đi, sắc mặt của Trình Nhụy trở nên âm trầm, dùng điện thoại di động ghi âm lại.

Lập tức, nàng dùng di động gọi một cuộc điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

"Như người tính toán, nam tử trẻ tuổi có thân phận thần bí từng tiếp xúc với Mã Hồng Thắng mang theo một nam nhân có khuôn mặt xấu xí tới tìm ta, há miệng đã muốn 2 tỷ, còn dọa dẫm kêu ta đưa một tấm thẻ có hạn mức hai trăm triệu." Trình Nhụy báo cáo.

"Quá trình dọa dẫm đã ghi âm lại rồi chứ?"

"Ta làm việc chẳng lẽ người còn không yên tâm sao?"

"Vậy được rồi. " Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức nghi hoặc hỏi: "Người mới vừa nói, hắn còn mang một nam nhân có khuôn mặt xấu xí tới, đó là người như thế nào?"

"Hắn gọi tên đó là cái gì mà Quỷ Diện Thần Tướng Thiên Cơ Tử."

"Thầy bói?"

"Đúng, hắn dường như có thể xem thấu nhân tâm người khác, thậm chí còn giúp ta bói toán một chút, hơn nữa bói. . . bói còn rất chính xác."

Tâm thần Vương Hạo Nhiên hơi động, không khỏi liên tưởng đến thầy bói mà Dương Tĩnh Uyển đã nhắc đến.

"Khoảng thời gian này có khả năng hắn sẽ cần người trợ giúp rất nhiều chỗ, người mượn cơ hội hỏi thăm một ít tin tức, nếu có chuyện đặc biệt gì nhớ báo cho ta biết."

"Hiểu rồi."

Chạng vạng tối, Dương Tĩnh Uyên tan làm về đến nhà với nhiều tâm sự nặng nề.

Lý Mạn Lệ đang xem phim truyền hình, xem đến say sưa.

"Mẫu thân, ta có chuyện muốn hỏi người."

T@@@

Chương 220: Kết Hôn Là Một Âm Mưu (2)

∩ Dương Tĩnh Uyên thấy Tô Lăng vẫn chưa về, thế là thừa cơ nói với Lý Mạn Lệ.

"Chuyện gì thế?"

"Chính là một năm trước, các người tìm tới tên thầy bói kia, bản lĩnh của hắn như thế nào?"

"Hắn rất lợi hại, lúc trước nổi tiếng khắp thành phố Thanh Linh, nghe nói rất nhiều người tìm hắn xem nói đều đã phát tài, nếu không cũng không có khả năng chúng ta đi tìm hắn xem bói, người cho chúng ta ngốc sao?"

"Vậy tên thầy bói kia bây giờ ở nơi nào?"

"Sau khi người kết hôn với Tô Lăng thì chúng ta có đi tìm qua hẳn, nhưng mà hẳn bỗng nhiên bật vô âm tính, có lẽ hẳn đã đến chỗ khác, loại cao nhân này đều có hành tung không rõ ràng, không phải dễ dàng tìm được như vậy."

"Sau khi ta kết hôn thì không thấy tung tích sao. . ." Trong lòng Dương Tĩnh Uyên bộc phát lòng nghi ngờ.

Nàng lập tức trở lại căn phòng, gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên, cũng đem chuyện nói cùng với Lý Mạn Lệ báo cáo cho hẳn.

"Ta đã nói là chuyện người kết hôn với Tô Lăng tuyệt đối không phải là trùng hợp." Vương Hạo Nhiên khẳng định nói.

"Thế nhưng mà thầy bói kia là một cao nhân mà, mà Tô Lăng chỉ là một tên vô dụng mà thôi, chỉ biết khoác lác, hẳn dựa vào cái gì có thể mua chuộc được thầy bói kia nghe theo hẳn?" Dương Tĩnh Uyên còn có chút nghi hoặc cho nên trực tiếp hỏi.

"Người có nghĩ tới hay không, những lời nói khoác lác của Tô Lăng cũng có thể là thật đấy?" Vương Hạo Nhiên dẫn dắt ý nghĩ của nàng.

"Cái này. . . Cái này sao có thể." Dương Tĩnh Uyên có chút khó có thể tin.

"Lão bà, lão bà?" Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Tô Lăng.

"Ta đang xem TV, người gọi có gì không? !" Lý Mạn Lệ phàn nàn nói.

"Ta đã cầm áo cưới cùng với lễ phục về rồi, Tĩnh Uyên về nhà chưa?" Tô Lăng hỏi.

"Thật hay giả vậy, người đã cầm về? !" Lý Mạn Lệ kinh ngạc nói.

...

Dương Tĩnh Uyển nghe được bên ngoài có tiếng nói chuyện với nhau, trong lòng nhắc lên một trận sóng to gió lớn.

Áo cưới kia cùng với lễ phục tổng cộng 198 vạn, Tô Lăng có thể mua về được?

"Tô Lăng mua áo cưới với lễ phục hôm qua đã chọn ở cửa hàng về, ta đi nhìn xem có phải thật hay không."

"Người phải giữ liên lạc đấy, mấy ngày gần đây có khả năng sẽ kêu người ra ngoài, dẫn người đi nghiệm chứng một ít chuyện."

"Ừm."

Dương Tĩnh Uyển kết thúc trò chuyện, đi ra khỏi phòng đi tới đại sảnh.

"Lão bà, quần áo ta đã cầm về, hôn lễ có thể tiếp tục chưa?" Tô Lăng chỉ chỉ quần áo được mang về, một mặt cười nói.

"Ai biết người có mua hàng giả về hay không?" Dương Tĩnh Uyển hừ một tiếng, lập tức mở quần áo ra kiểm tra một hồi.

Rất nhanh nàng đã kinh ngạc phát hiện, cái này đích xác là áo cưới đuôi cá hôm qua nàng đã chọn ở cửa hàng, kim cương cùng với kim tuyến phía trên đuôi cá đều là hàng thật có giá trị, cũng không phải là hàng nhái.

"Hai bộ quần áo này khoảng 198 vạn, ở đâu ra người có nhiều tiền như vậy? Người. . . Người rốt cuộc là ai?" Dương Tĩnh Uyển không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Lăng.

"Chờ đến lúc hôn lễ diễn ra, tự nhiên người sẽ biết." Tô Lăng lộ ra một nụ cười cao thâm khó dò.

Hắn dự định ở trên hôn lễ sẽ hoàn thành nghịch chuyển từ người ở rể vô dụng đến vô địch chiến thần hoa lệ, để Dương Tĩnh Uyển yêu mình không có thuốc chữa.

Hiện tại cũng không nên để lộ quá nhiều.

Chớp mắt đã qua mấy ngày.

Lục tục có một ít người ngo ngoe chạy tới Thanh Linh.

Những người này, có bằng hữu của Tô Lăng cũng có kẻ thù của Tô Lăng.

Hôn lễ của Tô Lăng cũng đang được chuẩn bị theo thứ tự.

Thủ đoạn của Trình Nhụy hết sức phi phàm, tiếp nhận không ít sản nghiệp của Mã Hồng Thắng.

Trong đó có không ít người phản đối, nhưng mà Tô Lăng ngầm hành động, những người phản đối này rất nhanh đã dập tắt.

Bên trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, có năm phần sản nghiệp của Mã Hồng Thắng đã vào trong tay của Trình Nhụy.

Lực ảnh hưởng của Trình Nhụy cũng ngày càng tăng lên.

Hôn lễ cũng đã được sắp, công việc của Tô Lăng là mời khách nhân tới dự tiệc cũng phải nhờ Trình Nhụy trợ giúp.

Trình Nhụy cũng bởi vậy mà biết được không ít tin tức.

Mà những tin tức này, tự nhiên là đều lọt vào trong tay Vương Hạo Nhiên.

. . .

Một chỗ cửa chợ của Thanh Linh.

Có một chỗ trong quán nhỏ.

bên cạnh quán nhỏ treo một quẻ bói, chữ trên đó nói: Người có duyên không lấy một xu, kẻ vô duyên phải trả nhiều tiền.

Bày trước bàn có một nam tử xấu xí ngồi ở đó.

Người bình thường gặp tránh còn không kịp.

Bởi vậy trước cái gian hàng này hiếm có người nào tới xem bói.

Nam tử xấu xí này chính là Quỷ Diện Thần Tướng Thiên Cơ Tử.

Hắn có chút bệnh nghề nghiệp, một ngày không bói toán cho người ta cũng cảm giác toàn thân không dễ chịu.

Hôm nay hắn được sắp xếp đến khách sạn của Trình Nhụy làm việc, vậy mới dạo chơi đến chỗ phố phường, muốn bói toán cho người ta.

Nhưng mà hắn đã đợi gần một giờ, không có tên nào đến coi bói cả, nhưng hắn cũng không để ý.

Bởi vì hắn coi bói khoong lấy tiền, mà là phải xem hữu duyên hay là vô duyên.

Hắn khá là yêu thích coi bói cho người có duyên, không thích coi bói cho kẻ vô duyên.

Những kẻ tránh còn không kịp này đương nhiên đều là kẻ vô duyên.

Ánh nắng vừa nắng lên.

Thiên Cơ Tử nhắm mắt lại ngủ gật, chờ đợi người có duyên.

Không bao lâu, hắn chợt nghe tiếng bước chân đến gần.

Mở mắt xem xét, chỉ thấy một nam tử anh tuấn không đến hai mươi
ngồi xuống truowcs gian hàng mình bày ra.

"Vị khách nhân này, xin hỏi là coi cái gì?" Thiên Cơ Tử mở miệng
hỏi.

"Ta không phải đến tìm người coi bói, mà là muốn hỏi thăm người
một ít chuyện."

"Chuyện gì?"

"Cả đời tiên sinh lúc coi bói cho người ta có nói dối qua hay không?"

"Chưa từng nói qua."

"Tiên sinh thật xác định là một lần cũng chưa nói?"

Thần tình Thiên Cơ Tử trầm mặc mấy giây, lập tức ra lệnh trực
khách: "Các hạ đã không tới coi bói thì xin mời đi cho."

"Đúng là ta không đến để coi bói, nhưng mà ta có một bằng hữu rất
muốn tìm người coi bói một chút."

Vừa mới nói xong, một nữ nhân xinh đẹp từ phía sau đi tới, đến
trước mặt Thiên Cơ Tử.

Sau khi Thiên Cơ Tử nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp này thì sắc mặt lập
tức cứng đờ.

u@@@

Chương 221: Thiên Cơ Tử Chạy Trốn

LCả đời hắn coi bói cho người ta, vèn vèn chỉ nói dối một lần, mà lần nói dối đó lại lừa gạt một nữ nhân.

Nữ nhân kia chính là người trước mắt này.

Nam tử anh tuấn cùng với nữ nhân xinh đẹp này không phải là ai khác mà chính là Vương Hạo Nhiên cùng với Dương Tĩnh Uyển.

"Tiên sinh, người bói một quẻ cho người bạn này của ta đi, mệnh cách của nàng phải chăng là tương khắc với phụ mẫu?" Vương Hạo Nhiên hơi cười lạnh nói với Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử có chút tắt tiếng, không biết đáp lại như thế nào.

"Người chính là thầy bói đáng ghét lừa gạt phụ mẫu ta đúng không?" Dương Tĩnh Uyển gấp túm lấy tay, phần nộ chất vẫn.

Thiên Cơ Tử vẫn không nói lời nào, vẫn lựa chọn yên lặng như cũ.

"Tại sao người không nói chuyện, người nói chuyện đi, người có quan hệ thế nào với Tô Lăng, vì sao người thông đồng với hắn hại ta?" Khóe mắt Dương Tĩnh Uyển có nước mắt chảy xuống.

Thiên Cơ Tử thờ dài một tiếng.

Lúc trước hắn bói một quẻ nhân duyên cho Tô Lăng cùng với

Dương Tĩnh Uyển, từ xác suất lớn mà nhìn thì khó khả năng hai người có thể sẽ hạnh phúc mỹ mãn cả đời.

Nếu là như vậy thì tuy là hấn nói dối, nhưng trong lòng cũng sẽ cảm thấy an ủi.

Nhưng mà nhìn thái độ của Dương Tĩnh Uyển thì nhân duyên của Tô Lăng cùng với Dương Tĩnh Uyển rõ ràng đi lệch quỹ đạo, phát triển theo hướng có xác suất cực nhỏ kia.

Tự mình tạo nghiệt mà.

"Tiên sinh, suy cho cùng thì người coi bói cho người ta, không bằng người tự coi bói cho mình xem, xem là quẻ cát hay hung." Vương Hạo Nhiên thấy Thiên Cơ Tử trầm mặc như trước, mỉm cười nói một câu. (Hiểu đại khái quẻ cát là may mắn, điều tốt đẹp Quẻ hung thì ngược lại)

Thiên Cơ Tử nhìn lại ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, không khỏi cảm thấy trong lòng run lên.

Bởi vì, từ trên mình của Vương Hạo Nhiên hấn cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách nồng đậm.

Cảm giác tương tự như là hấn từng cảm nhận trên mình Tô Lăng vậy.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên mang lại cảm giác áp bách càng to lớn hơn Tô Lăng.

Thiên Cơ Tử lập tức liền xác định, nam tử anh tuấn nhìn như vô hại này tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản.

Nghĩ như vậy, hấn lập tức bấm ngón tay tính toán, tính toán vận hạn của mình.

Sau mười mấy giây, độc tác tong tay Thiên Cơ Tử thẳng tắp, trên mặt lập tức tràn đầy kinh hãi.

Đây là. . . Điềm đại hung!

"Tiên sinh, bói ra chưa?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười hỏi một câu.

"Thiếu nợ Tô Lãng ta cũng còn chưa trả hết cho hắn, hiện nay ta đã quyết định cắt đứt quan hệ với Tô Lãng. Ta sẽ mau chóng khởi hành rời khỏi Thanh Linh, vĩnh viễn không xuất hiện tại nơi này nữa!" Thiên Cơ Tử nghiêm nghị nói. Hắn bói ra được mình có điềm đại hung, nhưng mà cũng không phải chết chắc, còn có khả năng có thể lẩn tránh.

【 Đinh, kí chủ đe dọa thành công, khiến Thiên Cơ Tử thoát khỏi phe của nhân vật chính Tô Lãng, kí chủ thu được 500 điểm, hào quang nhân vật chính của Tô Lãng -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

"Thật không thẹn là thầy bói." Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm thán một tiếng.

Thật sự là hắn có ý định giết chết Thiên Cơ Tử, nhưng mà nếu Thiên Cơ Tử rời xa Tô Lãng thì ngược lại không cần thiết làm như vậy.

"Ta thiếu ân tình của Tô Lãng, lúc trước lừa gạt phụ mẫu của ngươi, tất cả đều là vì trả ân tình cho hắn, nguyên nhân là do ta nghĩ các ngươi hữu duyên, cũng không muốn hại ngươi." Thiên Cơ Tử nhìn về phía Dương Tĩnh Uyển, vừa xin lỗi vừa nói.

Trong lòng Dương Tĩnh Uyển hiểu hết nỗi băn khoăn, trong lòng lập tức cảm giận ngút trời.

Nàng nắm lấy rau cải trắng với trứng gà của hàng rong bên cạnh

mãnh liệt ném vào Thiên Cơ Tử, thẳng nện Thiên Cơ Tử chật vật không chịu nổi.

Thiên Cơ Tử cũng không tránh né, mặc cho Dương Tĩnh Uyển ném đồ vào mình.

Cho đến khi Dương Tĩnh Uyển không còn sức, Thiên Cơ Tử mới tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc.

Sau khi Dương Tĩnh Uyển phát tiết đau xót thì cũng không ngăn cản Thiên Cơ Tử rời đi.

Tên thầy bói trước mặt tuy là đáng giận, nhưng mà nàng càng hận Tô Lăng hơn!

Giờ này khắc này, nàng hận không thể ngàn đao băm thây Tô Lăng.

"Ta muốn đi nói rõ ràng với Tô Lăng, ta muốn kêu người bắt hắn, kiện hắn lừa hôn!" Dương Tĩnh Uyển giận đùng đùng, muốn trở về tìm Tô Lăng.

"Kiện hắn lừa hôn thì có lợi cho hắn quá rồi, giao cho ta xử lý đi, ta sẽ giúp người báo thù, nhưng mà người phải nghe lời ta." Vương Hạo Nhiên ngăn trở một chút.

"Được được, toàn bộ ta sẽ nghe theo người." Tâm tình Dương Tĩnh Uyển dần dần bình tĩnh một chút, đầu dựa vào trong ngực hắn, dịu dàng ngoan ngoãn nói.

Ban Đêm.

Thiên Ảnh trực tiếp tìm đến Tô Lăng, tới trước để báo cáo tin tức.

"Thiên Cơ Tử ra đi không lời từ biệt, biết nguyên nhân vì sao

không?" Tô Lãng cảm giác có chút ngoài ý muốn.

"Tạm thời còn chưa biết." Thiên Ảnh lắc đầu.

"Trước đừng để ý tới hắn, từ trước đến giờ Thiên Cơ Tử khó mà đoán, để hắn đi đi." Tô Lãng khoát tay áo, hỏi tiếp, "Đám người kia có động tĩnh gì không?"

"Toàn bộ đang ần núp, tạm thời không có hành động muốn ra tay, phỏng chừng đang chờ cơ hội."

"Theo ta thấy trên hôn lễ này tất nhiên sẽ rất náo nhiệt, nhưng mà như vậy cũng tốt, đã lâu ta không có ra tay, ngứa tay cực kì, hể bọn hắn dám ra tay, ta tuyệt đối để bọn hắn có đến mà không có về!"

"Thuộc hạ rửa mắt mà đợi, chờ chiến thần đại nhân triển lộ thân thủ vô địch!" Mặt mũi Thiên Ảnh tràn đầy vẻ sùng bái.

Thời gian lặng yên mà qua, trong nháy mắt đã qua mấy ngày.

Tô Lãng tổ chức hôn lễ long trọng cũng thông qua truyền miệng mà truyền bá xuống, rất nhanh toàn bộ mọi người trong Thanh Linh đều biết.

Mắt Tô Lãng thấy thời gian cách hôn lễ càng ngày càng gần, trong lòng cũng bộc phát ước ao và mong đợi.

Cũng có người chờ mong cuộc hôn lễ này tới giống như hắn, chính là Vương Hạo Nhiên.

Trước mắt thì trái tim của Dương Tĩnh Uyển toàn bộ đã thuộc về Vương Hạo Nhiên.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên nguyện ý, chắc chắn có thể thu hoạch.

Nhưng mà hắn cũng không định làm như thế.

Bởi vì hào quang nhân vật chính của Tô Lãng trước mắt còn khoảng năm trăm, tuy là thấp hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn còn có kỹ năng bị động vô địch chiến thần này như cũ.

o@@@

Chương 222: Hôn Lễ Long Trọng

BVương Hạo Nhiên cho dù thu hoạch được Dương Tĩnh Uyển, hào quang nhân vật chính của Tô Lãng vẫn không cách nào mất hết được, cũng không mất đi kỹ năng vô địch chiến thần này.

Ngược lại sẽ còn để cho Tô Lãng tức giận, từ đó hủy bỏ hôn lễ.

Bởi như vậy cực kỳ bất lợi đối với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì kỹ năng chiến thần này quá không nói đạo lý.

Cho nên là Vương Hạo Nhiên muốn chờ đợi trong hôn lễ long trọng của Tô Lãng, trực tiếp làm hấn mất đi tâm tâm tính, một lần để cho hào quang nhân vật chính của Tô Lãng phải bị đóng băng.

Đến lúc đó, Tô Lãng sẽ mất đi kỹ năng bị động, như vậy thì có thể một lần hành động giải quyết hấn.

Tất nhiên là trong lúc chờ đợi đó, mỗi ngày Vương Hạo Nhiên đều sẽ đi tìm Dương Tĩnh Uyển một lần, cảm nữa cái sừng lên đầu Tô

Lãng một chút.

Đến thời gian một ngày trước hôn lễ, Vương Hạo Nhiên đại khái tính toán cầm nửa cái sừng cho Tô Lãng để lấy được ban thưởng.

Trong đó điểm phản phái tổng cộng có 2700, hào quang tăng thêm 90 điểm

Đây không tính là nhiều, nhưng mà cuối cùng chỉ là cầm nửa cái sừng, ban thưởng thật sự là có hạn, không sánh được với thu hoạch.

...

Rất nhanh đã tới một ngày mới.

Khách sạn Thế Kỷ.

Đây là khách sạn làm hôn lễ chuyên nghiệp nhất toàn bộ Thanh Linh.

Hôm nay toàn bộ khách sạn Thế Kỷ đx được bao.

Tô Lãng cử hành hôn lễ tại nơi này.

Các phương tiện giao thông của khách mời chạy trên mặt đất kém nhất cũng là Rolls-Royce, ngàn vạn máy bay trực thăng bay trên bầu trời.

Trên mặt đất của khách sạn phủ kín đủ loại hoa tươi.

Những hoa tươi này đều là chủng loại hiếm có, một gốc có giá trị ít nhất là vài trăm, nhiều thì trên vạn.

Sân bãi phủ kín hôn lễ to như vậy trong trong ngoài ngoài cũng phải tiêu phí ước chừng đạt tới một trăm triệu.

Loại trừ hoa tươi trên đất, những vật trang trí khác của hôn lễ cũng hết sức đắt đỏ.

Tỉ như đồng Champagne chòng đồng như tháp, mỗi bình Champagne có giá cả ít nhất là 100 ngàn trở lên.

Mỗi cái tháp Champagne này ít nhất là dùng hai trăm bình Champagne chất đồng lên.

Mà tháo Champagne này tại hôn lễ hoàn toàn có mấy chục tòa.

Có thể nghĩ là tốn bao nhiêu tiền.

Loại trừ hoa tươi trong sân bãi cùng với tháp Champagne thì hôn lễ còn có dải lụa màu, hoa tươi, thảm đỏ, lộ dẫn, vị trí chỗ ngồi, cửa hoa, đài kí tên, bảng hướng dẫn, nến, bàn hoa, bong bóng cơ hội, ánh đèn và một ít thứ cần thiết đặt ở trong sân đều không phải là rẻ.

Tóm lại, cuộc hôn lễ này được coi là xa hoa đến cực điểm.

Điểm này thì Trình Nhụy là rõ ràng nhất.

Bởi vì vốn là Tô Lãng muốn 20 ức, cuối cùng phát hiện vượt qua dự tính, kết quả lại lấy thêm 20 ức.

Cuộc hôn lễ này không sai biệt lắm là dùng 40 ức để tổ chức.

Xem khắp thiên hạ sợ là hiếm có hôn lễ nào có thể cùng sánh vai.

...

Bên ngoài khách sạn có một cái màn hình vô cùng to lớn, quay chụp lấy hình ảnh sân của hôn lễ.

Cảnh tượng xa hoa kia để rất nhiều dân chúng phải ngừng chân lại

để xem.

Đường lớn bên ngoài khách sạn cơ hồ là đông đúc đến con kiến cũng chui không lọt, khó mà đi lại.

Bên trong đám xe cộ xếp thành hàng có một chiếc Pagani Zonda có giá bán khoảng 50 triệu.

Trong xe có hai người ngồi.

Bên trên vị trí lái xe là một tiểu nam hài khoảng tám tuổi .

Bên trên tay lái phụ là một đại mỹ nữ ưu nhã chân dài chừng hai mươi tuổi.

Nhìn vị trí này, rõ ràng là tiểu nam hài tám tuổi này chính là chủ sở hữu Pagani.

"Khâu tử tử, phô trương lớn như vậy, là ai đang làm hôn lễ?" Tiểu nam hài hỏi mỹ nữ tao nhã bên cạnh.

"Không rõ lắm, nhưng mà có thể phô trương lớn thế này thì khẳng định không phải là người bình thường." Tao nhã mỹ nữ nói.

"Sau này ta làm hôn lễ nhất định sẽ phô trương hơn thế này gápa mười lần." Tiểu nam hài làm ra vẻ.

"Người mới tám tuổi đã nghĩ đến chuyện hôn lễ, thật là không biết xấu hổ." Mỹ nữ tao nhã cười khanh khách nói "Người nói một chút xem đã để ý tiểu cô nương nào rồi?"

" Chính là Khâu tử tử, còn có sáu tử tử khác, các người đều là ta lão bà dự định của ta, những người khác tạm thời còn chưa biết, dù sao chỉ cần là ta vừa ý thì ta đều cưới làm lão bà."

"Ha ha, người nghĩ thật là đẹp, một người cưới nhiều lão bà như

vậy, người cảm thấy khả năng sao?" Tao nhã mỹ nữ cười nói.

"Ta tám tuổi liền có thể cử đi học địa học Thanh Linh, có thể trở thành quán quân của nghề lái xe thi đấu, có thể trong ba ngày dùng một trăm vạn từ thị trường chứng khoán kiếm lời hơn một trăm triệu, còn có gì mà không có khả năng nữa?" Tiểu nam hài hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra hào quang trí tuệ không thuộc về cái tuổi này.

Nghe xong lời này, mỹ nữ tao nhã liền nín cười, lập tức có chút tắt tiếng.

Tiểu nam hài tám tuổi trước mắt, nhưng mà chuyện hắn làm ra cũng để rất nhiều thiên tài đều tự thẹn kém hơn.

"Khâu tử tử, nếu hiện tại người chủ động thừa nhận làm lão bà của ta, ta có thể khâm định người làm đại lão bà, thế nào?" Tiểu nam hài lộ ra một ít nụ cười giảo hoạt.

"Ta thích âm nhạc, ta hi vọng ta một khác tương lai của ta cũng có sở thích giống ta, tất nhiên tạo nghệ cũng phải bằng nhau với ta, bằng không mà nói, ta sẽ không suy tính. Cho nên, tên tiểu tử giảo hoạt như người nên tuyệt vọng đi!" Mỹ nữ cười cười, chẳng khác gì là từ chối trá hình.

Nàng là thiên tài âm nhạc, năm nay gần hai mươi tuổi, cũng đã là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng quốc tế.

Nàng nghĩ muốn đạt tới tạo nghệ này, dưới gầm trời này sợ là cực kỳ khó có người thứ hai.

"Khâu tử tử, người chờ xem, không quá hai tháng, tạo nghệ chơi dương cầm của ta khẳng định đạt đến trình độ này của người, thậm chí vượt qua người!" Tiểu nam hài tràn đầy tự tin nói.

"Ta thấy là người còn chưa học qua dương cầm, hai tháng liền muốn đạt tới trình độ này của ta, thậm chí còn vượt qua ta sao coi như

người là Beethoven, Mozart cũng tuyệt đối không làm được." Mỹ nữ tao nhã không tin chút nào.

"Vậy chúng ta cùng rửa mắt mà đợi!"

Tiểu nam hài ngoại trừ có vị tỷ tỷ trước mắt này còn có sáu tỷ tỷ khác, mỗi người các nàng đều có vẻ đẹp của nữ thần, vóc dáng cùng khí chất cũng vậy.

Đẩy kp đi các đại thần, mình bạo bạo bạo

z@@@

Chương 223: Chiến thần xuân phong đặc ý (1)

xMỗi người các nàng đều có lĩnh vực khác nhau, nhưng trình độ về lĩnh vực đó của bản thân đạt tới một loại cấp độ đứng đầu trên Thế Giới.

Cũng giống như vị mỹ nữ họ Khâu trước mắt này chính là một vị nghệ sĩ dương cầm thiên tài nổi tiếng khắp quốc tế.

Bảy tỷ tỷ nữ thần này bản thân quá ưu tú cho nên rất cố chấp trong việc lựa chọn người yêu, cho nên nam nhân bình thường không lọt nổi vào mắt các nàng.

Tới bây giờ bảy vị tỷ tỷ này cũng chưa từng hẹn hò.

Bởi vì các nàng có một yêu cầu rất cứng nhắc trong việc lựa chọn đối tượng, đó chính là chẳng những phải trẻ tuổi đẹp trai, còn phải giỏi hơn về lĩnh vực của các nàng..

Loại yêu cầu này thật sự là hà khắc đến cực hạn.

Nhưng mà tiểu nam hài xem bảy vị tỷ tỷ nữ hàn này đều là lão bà tương lai của mình.

Bởi vì hắn có một cái bí mật!

Hắn là người trưởng thành đến từ một tinh cầu xanh lam, chỉ là không được hoàn mỹ khi xuyên qua lại trở thành một tiểu nam hài tám tuổi.

Nhưng mà vấn đề không lớn, bởi vì hắn xuyên qua còn kèm theo một cái hệ thống!

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn nhất định có thể giỏi hơn các nàng trong mỗi lĩnh vực riêng của mỗi người.

Hiện tại hắn chỉ mới tám tuổi, còn rất nhiều thời gian.

Mục tiêu thứ nhất chính là vị tỷ tỷ họ Khâu này!

Nghe thấy trong điện thoại truyền đến thanh âm quái dị, Tô Lăng không nhịn được nhíu mày.

"Lão bà, sao người lại thờ hồng học như vậy, đang làm cái gì đó?"

"Ta. . . ta đang. . . đang tập. . . tập yoga."

Nghe Dương Tĩnh Uyển trả lời, Tô Lăng chợt cảm thấy kì quái.

Hắn biết Dương Tĩnh Uyển hoàn toàn chính xác có thói quen luyện yoga.

Thế nhưng lúc này đang chuẩn bị ra ngoài cử hành nghi thức, vậy mà nàng lại còn tập yoga?

Tô Lãng cũng không phải tên đàn, tất nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nói Dương Tĩnh Uyển như vậy.

"Tới đây." Hấn vẫy vẫy tay với một tên thủ hạ đóng vai nhân viên phục vụ.

"Đại nhân, có chuyện gì?"

"Các người vẫn luôn túc trực canh chừng bên ngoài, có phát hiện dấu vết hay người nào khả nghi tới đây không?"

"Chúng ta vẫn luôn canh giữ ở nơi này, một tắc cũng không rời, không hề phát hiện có dấu vết hay người khả nghi nào."

"Vậy lúc này trong phòng ngoại trừ phu nhân ta ra, còn có ai ở bên trong?"

"Vị Trình tiểu thư kia."

"Trình Nhụy cũng ở bên trong. . ." Tô Lãng nghe vậy lúc này mới yên lòng lại.

Vừa rồi hấn nghe âm thanh của Dương Tĩnh Uyển, còn tưởng rằng nàng đang. . .

Nhưng sau khi tra hỏi thủ hạ một chút, hấn lập tức dập tắt hết lòng nghi ngờ.

Xem ra lão bà thật sự là đang tập yoga mà thôi, nàng cũng thật là chăm chỉ.

Thế nhưng có chăm chỉ thế nào thì nghi thức hôn lễ vẫn phải cử

hành đúng thời gian.

Tô Lãng lập tức lại gọi một cuộc điện thoại cho Trình Nhụy.

Điện thoại kết nối, đầu điện thoại phía Trình Nhụy mơ hồ truyền đến âm thanh thờ hồng học của Dương Tĩnh Uyển.

Tô Lãng không để trong lòng, nói với Trình Nhụy:

"Những phù dâu người tìm đến kia thật là không biết điều, chúng ta vào không được, người nói với các nàng có chừng có mực thôi, nghi thức sắp bắt đầu rồi."

"Các người nhiều người như vậy, ngay cả một chút rượu cũng không uống xong sao?" Trình Nhụy ngạc nhiên hỏi.

"Nửa cái hành lang toàn rượu là rượu, người gọi đó là một chút rượu sao? Hơn nữa loại rượu này cực kì nặng, căn bản không uống được quá nhiều, người làm việc kiểu gì vậy?" Tô Lãng dùng ngữ điệu kể cả nói.

"Đây không phải ta chuẩn bị, mà là người phía khách sạn an bài."

"Mặc kệ như thế nào, đây chính là người thất trách, ta không muốn nghe người giải thích". Tô Lãng hừ lạnh một tiếng: "Mau dẫn Tĩnh Uyển ra đi."

"Aaa...! ! !"

Trình Nhụy còn chưa trả lời, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng kinh hô của Dương Tĩnh Uyển.

"Có chuyện gì vậy?" Tô Lãng kinh ngạc hỏi một câu, định vọt vào trong phòng nhìn một chút.

"Không có gì, không có gì, Tĩnh Uyển nàng. . . nàng tập yoga bị trật

khớp."

Sân bãi cử hành hôn lễ.

Tô Lãng mặc lễ phục chú rể nhìn bốn phía xung quanh, dáng vẻ mắt ửng đầu sói, hoàn toàn trút bỏ đi vẻ uất ức của tên phế vật ở rể trước kia.

Cho dù khuôn mặt vẫn như cũ trông bình thường không có gì lạ, nhưng lúc này lại tràn đầy một loại mỉa mai tính đặc thù, khí chất cũng biến thành cường đại hơn.

Người xung quanh trông thấy không khỏi dồn dập ném ánh mắt kính sợ nhìn hắn.

"Đại nhân, phát hiện có một vài con cá tiến vào, có muốn áp dụng hành động mới không?"

Lúc này, Thiên Ảnh đóng vai phục vụ viên yến hội trong lễ thành hôn, đi đến bên cạnh Tô Lãng thấp giọng báo cáo.

"Không cần, các người bảo vệ phu nhân ta là được, cái khác cứ để cho ta." Tô Lãng từ tốn nói.

"Vâng, đại nhân! Đã có 10 tên Ảnh vệ trông coi ở xung quanh phu nhân, tuyệt đối không có sơ hở nào!" Thiên Ảnh lĩnh mệnh lui ra.

Tô Lãng có 18 Ảnh vệ, mỗi tên đều là cao thủ, nói đúng ra hiện tại là 17 Ảnh vệ.

Bởi vì Âm Ảnh hiện tại đã biến thành si ngốc, đã mất đi tư cách Ảnh vệ.

Thiên Ảnh chính là thủ lĩnh Ảnh vệ.

Toàn bộ 17 người bọn hắn đều đóng vai thành phục vụ viên khách

sạn. Trong đó đại bộ phận đều âm thầm bảo hộ Dương Tĩnh Uyên, bộ phận người còn lại giám thị động tĩnh trong sân hôn lễ.

Tại khu vực ký tên trên hôn lễ đài lần lượt có rất nhiều tân khách trình diện.

Những tân khách này đều là nhân vật cấp lão đại của các ngành các nghề, vậy mà hôm nay toàn bộ đều hội tụ tới lễ đường để chúc mừng.

Dương Thái cùng Lý Mạn Lệ tùy ý quan sát một hồi, liền nhìn thấy có rất nhiều nhân vật cấp lão đại chỉ có thể ở trong thấy trên tivi.

Dưới tình huống bình thường, bọn hắn muốn gặp gỡ những lão đại này đều là khó như lên trời.

Vậy mà hôm nay những người này rõ ràng lại tới hôn lễ chúc mừng.

Hai người chậm chậm đi tới bên cạnh Tô Lãng.

"Phé. . . Tô Lãng, đây đều là người mời tới sao?" Về mặt Lý Mạn Lệ tỏ ra không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

"Không sai", Tô Lãng gật đầu, không còn vẻ thấp kém của tên phé vật ở rể trước kia, mà trở nên cao ngạo: "Mẹ, hôn lễ sắp đặt như vậy người có vừa ý không?"

"Vừa... vừa ý, vừa ý!"

Q@@@

Chương 224: Chiến thần xuân phong đặc ý (2)

Lý Mạn Lệ gật gật mạnh đầu như gà mổ thóc, lập tức nơm nớp lo sợ mà nói:

"Con rể tốt, thì ra người có bản sự như vậy, sao không nói sớm chứ, trước đây là mẹ lãnh đạm với người, thế nhưng mẹ cũng là vì muốn người thành tài mà thôi, người sẽ không để ở trong lòng chứ?"

"Mẹ, người cứ nói đi?" Tô Lãng khẽ cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại.

Lý Mạn Lệ nghe vậy, đôi chân cũng không nhịn được run run.

Trước đó thái độ của nàng đối với Tô Lãng hết sức tồi tệ, thường xuyên dùng những lời độc địa nói với Tô Lãng, còn liên tục thay đổi biện pháp giày vò Tô Lãng.

Lúc này thấy Tô Lãng hiện ra sắc mặt lạnh lùng, sao có thể không sợ.

"Con rể tốt, sau này ta cũng sẽ không để người nấu ăn lau nhà nữa, ta sai rồi, người tha thứ cho ta đi." Vẻ chanh chua thường ngày của Lý Mạn Lệ hoàn toàn không thấy đâu nữa, trở nên thấp kém hẳn.

"Đúng vậy, con rể tốt, chúng ta chính là người một nhà, người một nhà quan trọng nhất là chung sống hòa thuận." Dương Thái cũng run sợ trong lòng nói.

Nhìn thấy vẻ sợ hãi của cặp vợ chồng này, trong lòng Tô Lãng chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng, quét sạch sa sút tinh thần mà trước đó bị hai người lấn ép.

Nghe Dương Thái cùng Lý Mạn Lệ nói vậy, Tô Lãng cũng không đáp lại, chỉ lưu lại một nụ cười đầy ẩn ý sau đó liền đi ra.

Dương Thái cùng Lý Mạn Lệ thấy Tô Lãng không tỏ rõ thái độ, trực tiếp cho rằng Tô Lãng mang thù, muốn trong cuộc sống sau này trả thù lại toàn bộ.

Sắc mặt hai người trắng bệch, lo lắng không thôi.

Tô Lãng quay đầu liếc qua, lập tức cười cười khôi hài.

Tuy Dương Thái và Lý Mạn Lệ này đáng giận, thế nhưng nể mặt Dương Tĩnh Uyên, hẳn cũng sẽ không so đo với bọn họ.

Nguyên do hẳn không biểu lộ thái độ, chỉ là muốn dọa hai lão gia hoả đáng giận này một chút mà thôi.

"Có lẽ lúc này lão bà đã trang điểm xong rồi đi, không biết một hồi nữa nàng đi ra trông thấy tràng diện này vẻ mặt sẽ như thế nào đây. . ."

Tô Lãng âm thầm chờ đợi.

Hắn muốn ở trên hôn lễ nghịch chuyển thân phận người ở rể phé vật trở thành chiến thần hoa lệ vô địch, chính là vì để giành được trái tim Dương Tĩnh Uyên.

Vì thế hắn chuẩn bị nhiều ngày như vậy, lại tốn nhiều tiền như vậy, tất nhiên là tâm trạng rất khát khao chờ mong.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thời gian bắt đầu nghi lễ kết hôn càng ngày càng gần.

Để cho quá trình cử hành hôn lễ được tiện lợi, phòng trang điểm của Dương Tĩnh Uyên được sắp đặt ngay trong tửu điểm Thế Kỷ.

Tô Lãng thấy thời gian đã không sai biệt lắm, thế là mang theo đoàn phù rể đi về phía gian phòng Dương Tĩnh Uyên.

Dựa theo lịch trình, Tô Lãng từ trong phòng dẫn Dương Tĩnh Uyên đi ra, sau đó trở lại hiện trường hôn lễ, lúc này mới bắt đầu nghi thức.

Trên hành lang bên ngoài gian phòng sớm đã có rất nhiều người trong đoàn phù dâu ăn mặc trang điểm lộng lẫy thủ vệ.

Dọc theo hành lang bày một hàng lít nha lít nhít ghế.

Bên trên mỗi chiếc ghế đều có một chén rượu.

Ý tứ này rất rõ ràng, muốn thông qua hành lang nhất thiết phải uống hết số rượu này.

Chỉ có điều, cái này hành lang thật sự là hơi dài.

Muốn uống thông con đường thật không phải chuyện đơn giản.

"Các người lên đi."

Tô Lãng nói với đoàn phù rể một tiếng.

Đoàn phù rể có chín người, đồng thời đều là nhân vật tinh anh các ngành các nghề.

Chín phù rể xuất mã, lập tức xông lên uống. Thế nhưng sau khi mỗi người uống hết hai ba ly xong, lập tức liền có chút không chịu được.

Đoàn phù rể toàn quân bị diệt, đứng cũng đứng không vững.

"Thật là vô dụng." Tô Lãng nhin không được chửi bậy một tiếng.

"Rượu này thực sự hơi mạnh, không chịu được a. . ."

"Rượu gì vậy chứ, còn mạnh hơn cả rượu Vodka."

...

Đoàn phù rể nhao nhao oán trách.

Tô Lãng thấy thế, chuẩn bị đơn thương độc mã tiến lên.

Tửu lượng của hắn vốn rất tốt, có thể nói là ngàn chén không say; một mình uống thông ra một con đường cũng không phải việc gì khó.

Thế nhưng sau khi uống hết mùi ly, bước chân của hắn bỗng nhiên lắc lư một thoáng.

Rượu này. . . Hoàn toàn chính xác hơi nặng.

Tô Lãng trực tiếp buông tha cho việc tiếp tục uống rượu.

Hắn còn muốn đối phó với những con cá bé tiến vào hôn lễ kia, vì vậy cần phải bảo trì trạng thái thanh tỉnh tuyệt đối.

Nghĩ như vậy, Tô Lãng trực tiếp gọi toàn bộ 10 tên Ảnh vệ đang đóng vai thành nhân viên phục vụ thủ hộ Dương Tĩnh Uyên tới.

Dưới sự cố gắng của 10 người, rượu trên hành lang lại giảm bớt đi rất nhiều.

Thế nhưng bọn hắn vẫn còn nhiệm vụ, cũng không thể uống say, chỉ có thể đến đây coi như thôi.

Nhưng mà phóng mắt nhìn tới, muốn đến bên ngoài gian phòng của Dương Tĩnh Uyên còn phải đi tới một phần hai đoạn đường nữa.

Muốn uống thông qua mà nói, cơ hồ là sự tình không có khả năng

lắm.

"Chúng ta không được rồi, các người làm cho có lệ một thoáng là được rồi, mau thu hết số còn lại đi." Tô Lãng nói với những phù dâu kia.

"Rượu vẫn chưa uống xong thì không thể mang tân nương đi!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Nam nhân không thể nói không được a, tiếp tục uống!"

...

Đoàn người phù dâu nhao nhao lên.

Tô Lãng thấy thế lập tức có chút không vui, thầm quở trách Trình Nhụy làm việc bất lực.

Toàn bộ những phù dâu này đều là Trình Nhụy tìm đến.

Hiện tại rõ ràng các nàng còn cố ý gây khó dễ, đây là ý tứ gì chứ?

Tô Lãng hận không thể một cước đạp đổ mớ rượu trên hành lang xuống, tiếp đó đá văng cửa phòng, trực tiếp ôm Dương Tĩnh Uyên rời đi.

Thế nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi.

Hôm nay chung quy cũng là ngày vui, hắn không muốn trở mặt phá hoại quy củ.

Suy nghĩ một chút, Tô Lãng chuẩn bị gọi một cuộc điện thoại cho Dương Tĩnh Uyên.

Hắn không có cách nào đi qua, nhưng Dương Tĩnh Uyên tự đi ra

cũng là có thể.

Rất nhanh, đầu bên kia liền bắt máy.

"Lão bà, những phù dâu này quá ghê tởm, chúng ta không vào được, người mau mau đi ra đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!"

"Người. . . các người chưa. . . chưa uống rượu xong thì đừng. . . đừng nghĩ. . . tiến vào, ta. . . ta không ra. . . ra ngoài." Âm thanh Dương Tĩnh Uyển ú a ú ớ, nói chuyện hỏn hển không ra hơi.

E@@@

Chương 225: Chiến thần mộng nát

F"Làm gì vậy, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, không có gì đáng ngại chứ?" Tô Lăng hỏi vội.

"Không có vấn đề gì lớn, thế nhưng hiện tại trong thời gian ngắn không đi được, ta giúp nàng nấn lại, người đi ổn định những tân khách kia đi. Chờ Tĩnh Uyển không có việc gì, ta lập tức dẫn nàng tới."

"Dựa theo chương trình, không phải là ta dẫn nàng đi ra sao?"

"Đừng quản chương trình gì đó, hiện tại nàng không đi được, không có cách nào khác."

"Vậy người chú ý một chút, nàng không còn việc gì thì lập tức dẫn tới."

Tô Lãng chỉ có thể đáp ứng.

Một bên khác.

Sau khi Trình Nhụy kết thúc cuộc nói chuyện, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Tô Lãng này thật sự xem bản thân như nhân vật lớn, lại quơ tay múa chân với mình, đồ cái thứ gì chứ.

Thầm khinh bỉ một thoáng xong, Trình Nhụy từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Nàng lúng túng lại đổ mắt nghiêng đầu liếc qua Dương Tĩnh Uyên đang thoát lực nằm bất động, đầu tóc rối bời.

"Tân nương tử, tập yoga xong tranh thủ thời gian sửa sang một chút đi, phía ngoài đã tới thúc giục rồi." Trình Nhụy nhắc nhở một tiếng.

Hiện trường hôn lễ.

Tô Lãng chào hỏi tân khách một hồi, rồi mong mỏi không yên chờ Dương Tĩnh Uyên xuất hiện.

Ước chừng qua khoảng mười phút đồng hồ sau, Trình Nhụy mới dắt theo cô dâu trong bộ áo cưới, đầu choàng khăn xuất hiện.

"Cô dâu thật là đẹp quá!"

"Đúng vậy, quá đẹp."

. . .

Các tân khách tới chúc mừng chỉ nhìn vào thân hình đang khoác áo cưới kia cũng đã nhận nhịp cảm thán không thôi.

Tô Lãng nghe được âm thanh cảm thán xung quanh, khóe miệng cũng không kèm nổi hiện ra một nụ cười.

Từ hôm nay trở đi, Dương Tĩnh Uyên chính thức là lão bà đúng nghĩa của hắn.

Vất vả một năm làm người ở rể phế vật, từ hôm nay trở đi sẽ triệt để xoay người.

Từ nay về sau, không cần phải tiếp tục tách ra hai phòng ngủ riêng với Dương Tĩnh Uyên.

Tô Lãng vạ phần chờ mong.

Dương Tĩnh Uyên được Trình Nhụy nâng tay, cũng càng ngày càng tiến gần về phía Tô Lãng.

Tô Lãng mặt mang nụ cười si ngốc nhìn thân ảnh Dương Tĩnh Uyên.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt Tô Lãng liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt sững sờ như gặp sấm sét giữa trời quang.

Bởi vì hắn phát hiện, dáng đi của Dương Tĩnh Uyên hơi khác thường, đã không còn là. . .

Tô Lãng có chút khó có thể tin.

Hôm qua lúc gặp Dương Tĩnh Uyên, rõ ràng nàng vẫn còn yên lành.

Chuyện này xảy ra lúc nào?

Đúng rồi, vừa rồi, chính là lúc gọi điện thoại vừa rồi!

Nàng đã không còn trong trắng nữa, đã không còn trong trắng nữa. .

Giấc mộng của Tô Lãng cũng bị nghiền nát.

Trong chốc lát, đôi mắt Tô Lãng đỏ ngầu lên, nghẹn ngào gào rú.

"A a a!"

【Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 600 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

【Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 700 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -35, hào quang phản phái của kí chủ +35! 】

【Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 800 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -34, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

【Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 900 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

【Đinh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

chủ +50! 】

【Đinh, điểm số hào quang của nhân vật chính Tô Lãng thấp hơn 300, mất đi kỹ năng bị động "Vô địch chiến thần". 】

Vương Hạo Nhiên theo sau chân Dương Tĩnh Uyển đi ra, trở lại trong đám tân khách, lập tức nhận được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Tô Lãng không còn kỹ năng vô lại "Vô địch chiến thần" này, liền giống như lão hổ không còn răng.

Đến tận đây, Vương Hạo Nhiên không cần tiếp tục phải kiêng kỵ Tô Lãng nữa.

Tất nhiên, trận trò hay này còn chưa xong, vẫn phải tiếp tục xem tiếp.

Một bên khác.

Tô Lãng vừa sỏi bước ra, phảng phất giống như quỷ mị xuất hiện trước người Dương Tĩnh Uyển.

Hắn giật mạnh tấm khăn trùm trên đầu Dương Tĩnh Uyển xuống.

"Ai? Là ai? !"

Sắc mặt của Tô Lãng âm trầm đến mức có chút kinh dị khủng bố.

Tình huống diễn ra bất thành linh, khiến người ở chỗ này cơ hồ đều cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Chú rể không phải đã phát điên rồi đó chứ? Hắn đang làm cái gì vậy?

Sự dị thường của Tô Lãng, e là ba người Vương Hạo Nhiên, Dương Tĩnh Uyển cùng Trình Nhụy đã biết trước.

Sau khi khăn choàng đầu bị gỡ xuống, khuôn mặt trải qua trang điểm tỉ mỉ trông tinh xảo đến gần như hoàn mỹ của Dương Tĩnh Uyển lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Giờ phút này, trên mặt của nàng cũng tràn đầy phần nộ cùng oán hận.

"Trước khi người hỏi ta, ta có một vấn đề muốn hỏi người trước". Đối mặt với vẻ mặt dữ tợn của Tô Lãng, Dương Tĩnh Uyển không chút nào tỏ ra e ngại, chất vấn:

"Lý do một năm trước chúng ta kết hôn, đến cùng là trùng hợp hay là người phía sau màn làm ra? !"

"Người cũng đã biết rồi sao? Xem ra là Thiên Cơ Tử nói cho người đi, chẳng trách hấn ra đi không lời từ biệt, thì ra là duyên cớ này." Tô Lãng thấy thế cũng không mấy may che giấu, trực tiếp nói thẳng ra:

"Không sai, điều xấu gia đình người gặp phải là do ta ở phía sau màn làm ra, bao gồm cả chuyện Thiên Cơ Tử đoán mệnh cho nhà người cũng là do ta trong bóng tối sai sử, mục đích chính là muốn cho người gả cho ta."

"Nếu không phải ta phát hiện, chẳng phải là bị người hủy một đời, người. . . người! Tại sao người phải làm như thế? !" Dương Tĩnh Uyển vừa phần hận vừa buồn bã.

"Rất nhiều năm trước, người đã cho một tên nhóc ăn mày một chén cơm, người còn nhớ không? Ta chính là tên nhóc ăn mày năm đó, ân huệ một bữa cơm năm xưa, tới bây giờ ta vẫn còn khắc ghi. Sau khi ta công thành danh toại liền trở lại tìm người, ta muốn cho người một đời một thế hạnh phúc, ta muốn dùng cả một đời để báo đáp người."

K@@@

Chương 226: Chiến thần hắc hóa

Trong mắt Tô Lăng hiện ra vẻ hồi ức xa xưa, còn ẩn chứa một chút thâm tình.

Tân khách xung quanh nghe xong, lập tức cảm thấy đó là một chuyện tình thật đẹp.

Thế nhưng rất nhanh, tiết tấu mỹ cảnh liền không được bình thường.

"Người. . . người bị bệnh nặng phải không? Ta có ân đối với người, người ngược lại còn hại ta? !" Dương Tĩnh Uyển bị tức giận tới có chút choáng váng, không nhịn được buông ra một câu thô tục.

"Sao ta có thể hại người chứ, ta cưới người là muốn bảo vệ người một đời một thế a."

"Xin nhờ, ta cũng không thích người, ai mà thêm kết hôn với người, hành động của người có khác gì so với cường đạo chứ? !"

"Nữ nhân, người biết ta là ai không? Người gả cho ta là phúc phận tám đời người tu luyện mới có được đó, đây chính là vinh hạnh lớn nhất của người!" Tô Lăng tự cho mình là cao nhân, hoàn toàn không thừa nhận cách làm lừa hôn của mình có vấn đề.

Thậm chí theo hẳn thấy, Dương Tĩnh Uyển nên thiên ân vạn tạ đối với mình mới đúng.

Dương Tĩnh Uyển bỏ ra, vền vẹn cũng chỉ là một bữa cơm ân huệ mà thôi.

Mà các tân khách xung quanh trông thấy một tràng kịch như vậy, mắt mũi đều trợn tròn muốn nứt ra.

Vốn còn tưởng rằng đây là một câu chuyện tình thơ mộng, náo loạn nửa ngày, nguyên lai lại là một tràng bi kịch do một bên sắp đặt.

Những tân khách này cũng có người biết thân phận chiến thần của Tô Lăng.

Thế nhưng cho dù người có là chiến thần, thì dưới tình huống con nhà người ta không nguyện ý lại làm ra loại việc này, đây không phải trắng trợn cướp đoạt dân nữ sao?

Tất nhiên, giờ phút này Tô Lăng đang phát điên, căn bản là không cảm thấy mình có nửa điểm vấn đề.

Đúng vào lúc này, hiện trường hôn lễ bỗng nhiên vang lên một đoạn ghi âm đối thoại.

"Ta muốn 2 tỷ tiền mặt."

"Đây coi như là phí bảo hộ sao?"

"Người có thể hiểu như vậy."

"Thoáng cái đưa ra 2 tỷ tiền mặt, cần phải có thời gian."

"Ta cho người thời gian năm ngày, mặt khác, ta còn cần một khoản tiền cần dùng gấp, lập tức phải có."

"Đây là tấm séc của ta có hạn mức 200 triệu, mật mã là sáu số 6."

"Nữ nhân, người cực kỳ nghe lời, ta rất hài lòng đối với người."

...

Trong đoạn đối thoại này, có giọng nói một nam nhân và giọng nói một nữ nhân.

Trong đó giọng nói của nam nhân, từ âm sắc nghe ra rõ ràng chính là Tô Lăng.

Người ở tại đây đều tỏ ra kinh ngạc.

Nếu như lời ghi âm này là thật, như thế chẳng phải là Tô Lăng đang dọa dẫm người ta sao?

Mở miệng liền muốn 2 tỷ!

Khẩu vị cũng quá lớn đi.

Nghĩ như vậy, mọi người tiếp tục nghe tiếp.

Đoạn ghi âm này vừa xong, rất nhanh liền đến một đoạn ghi âm khác.

"Hôn lẽ vượt qua dự toán, 2 tỷ không đủ, ta muốn 2 tỷ nữa."

...

Mọi người choáng váng, hóa ra đây không chỉ là dọa dẫm 2 tỷ, mà là dọa dẫm đòi 4 tỷ!

Nghĩ như vậy, mọi người dồn dập quét ánh mắt quái dị nhìn Tô Lăng.

Sắc mặt Tô Lãng tái nhợt, giọng nói trong đoạn ghi âm đích thật là giọng nói của hắn, nhưng theo lý thuyết những chuyện này không có khả năng bị ngoại nhân ghi âm được mới đúng.

Ánh mắt của hắn di chuyển, lập tức nhìn về hướng Trình Nhụy.

"Nam nhân nói chuyện trong đoạn ghi âm là ai, chắc hẳn mọi người cũng đã rõ ràng; còn nữ nhân bị doạ dẫm trong đó, chắc chắn mọi người cũng muốn biết là ai đi?" Trình Nhụy tự nói từ trả lời: "Không sai, chính là ta!"

Toàn trường náo động.

"Tên phé vật Tô Lãng này, thì ra là doạ dẫm tổng tiền, ta còn tưởng rằng hắn thật sự là một đại nhân vật bất phàm, ta nhổ vào!" Lý Mạn Lệ khinh thường nhổ một ngụm nước bọt.

...

Giữa sân, mọi người nghị luận ầm ĩ, không ngừng chỉ trỏ Tô Lãng.

【Đình, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến hình tượng nhân vật chính Tô Lãng bị tổn thương thật lớn, thu được 800 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Tô Lãng -40, hào quang phản phái của kí chủ +40!】

Nghe những lời nghị luận này, Tô Lãng phần nộ nhìn về phía Trình Nhụy:

"Nữ nhân âm hiểm, rõ ràng ngươi lại phản bội ta!"

"Ta chỉ cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp, vì vậy mới bất đắc dĩ nghe theo an bài. Về phần phản bội lại càng buồn cười hơn, ngươi là một tên tội phạm doạ dẫm tổng tiền, mà ta là người bị hại, ngươi nói ta

phản bội người, lời này người không cảm thấy đáng hổ thẹn sao?"
Trình Nhụy miệng lưỡi bén nhọn, lập tức phản bác.

"Người. . ." Tô Lãng ngoài miệng nói không lại, cũng không tranh
đua miệng lưỡi cùng Trình Nhụy nữa.

Thế nhưng hắn đã liệt Trình Nhụy vào trong danh sách đen.

Tất nhiên, hiện tại hắn tạm thời không rảnh để ý tới Trình Nhụy, chỉ
có thể chờ sau đó tính sổ.

"Tên điên, người chính là một tên điên, quả thực không thể nói lý!"
Dương Tĩnh Uyển nhìn Tô Lãng, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chính là bởi vì chuyện này, cho nên người mới. . . phản bội ta sao,
thế nhưng người tùy tiện tìm một nam nhân liền. . . cứ như vậy cũng
không khỏi quá thấp hèn đi?" Mặt mũi Tô Lãng tràn đầy vẻ giận dữ.

"Người làm rồi, ta không phải tùy tiện tìm, mà là ta thật tâm yêu
hắn!" Dương Tĩnh Uyển mắng trả lại.

"Thật tâm yêu hắn. . ." Dưới chân Tô Lãng lão đảo.

【Đình, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái nhân vật
chính Tô Lãng mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái, hào
quang của nhân vật chính Tô Lãng -25, hào quang phản phái của kí
chủ +25! 】

"Hắn là ai? Là ai? Ta muốn giết hắn, đem hắn thiên đao vạn quả, để
trên dưới cả nhà của hắn chó gà không tha, toàn bộ giết sạch!" Trên
mình Tô Lãng đột nhiên bộc phát ra một loại khí thế ngập trời.

Người xung quanh đều cảm nhận được rõ ràng một cỗ khí tức áp
bách mãnh liệt.

Ánh mắt Dương Tĩnh Uyển hoảng sợ, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn muốn bảo vệ người yêu không bị thương tổn.

"Ta. . . ta chết cũng sẽ không nói ra hấn là ai!"

"Một đôi cầu nam nữ, tốt, đã như vậy. . . vậy ta giết người trước, tiếp đó lại bắt tên kia!" Sát ý trong mắt Tô Lãng phun trào.

【Đinh, nhân vật chính Tô Lãng hắc hóa, hào quang của nhân vật chính bị vỡ nát, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Sau khi nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên hơi ngần ngại.

Hấn đã từng nện mấy tên nhân vật chính, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy được nhân vật chính bởi vì hắc hóa mà mất đi thân phận.

o@@@

Chương 227: Hết thầy đều kết thúc, chiến thần băng hà (1)

☞ Thế nhưng nghĩ lại một chút, lại thấy chuyện này cũng rất bình thường.

Tô Lãng xem như nhân vật chính ở rề, hiện tại rõ ràng lại nổi lên sát tâm đối với nữ gia chủ, chẳng phải chính là hắc hóa sao?

Đã hắc hóa, thì dĩ nhiên là sẽ mất đi thân phận nhân vật chính.

Trong lúc trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên những ý nghĩ này, thì một bên khác Tô Lăng cũng đang thò tay chuẩn bị trực tiếp bóp chết Dương Tĩnh Uyên.

Vương Hạo Nhiên đứng tại chỗ không động, không có ý định xuất thủ.

Làm một đại nhân vật phản phái, dưới nhiều ánh mắt soi kỹ như vậy, tất nhiên là không thể tùy tiện bạo lộ thực lực của mình.

Huống hồ, Tô Lăng cũng không có năng lực đi bóp chết Dương Tĩnh Uyên.

Vương Hạo Nhiên đã cưa đổ Dương Tĩnh Uyên, tự nhiên là xem nàng như nữ nhân của mình.

Hắn đã dám để cho Dương Tĩnh Uyên làm cho Tô Lăng nổi giận như vậy, đương nhiên là có cơ sở dựa vào.

Chỉ thấy ngay khi Tô Lăng lập tức động thủ, toàn thân bỗng nhiên khựng lại như bị sét đánh, trong thoáng chốc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, thoát lực nửa quỳ trên mặt đất.

"Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao đột nhiên không làm gì được?!" Trong lòng Tô Lăng chấn động, chỉ cảm thấy lạnh toát từ đỉnh đầu đến bàn chân.

Hắn nhanh chóng hồi tưởng lại một thoáng, rất nhanh liền nghĩ đến điểm không thích hợp, "Rượu, những ly rượu kia có vấn đề!"

Tô Lăng giật mình.

Thế nhưng lúc này đã muộn.

Những địch nhân tiềm nhập hôn lễ muốn gây bất lợi đối với Tô

Lãng, nguyên bản còn kiêng kỵ uy mãnh của chiến thần mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tô Lãng dị thường, những người này lập tức toàn bộ vỗ giết về phía Tô Lãng.

Các tân khách đều nhao nhao sợ hãi.

Sân bãi cử hành hôn lễ lập tức loạn thành một bầy.

"Này này, Vương Hạo Nhiên, người điền nguyện vọng xong chưa vậy, điền xong còn không mau chạy ra đây. Vận Hàn tử gọi người cùng đi xem trường đó."

Trong lúc Hứa Mộ Nhan còn đang xoắn xuýt, từ cửa phòng học truyền đến một giọng nói.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, liền nhận ra là Mục Chiêu Chiêu có thân hình phạm quy.

Tiếp đó nàng mới lập tức phân tích được lượng tin tức ẩn chứa trong lời này của Mục Chiêu Chiêu.

Mục Chiêu Chiêu này hình như là được Tần Vận Hàn sai đến gọi Vương Hạo Nhiên đi xem trường học. Hơn nữa từ ý tứ trong lời nói của nàng, hình như Tần Vận Hàn cùng Vương Hạo Nhiên đều điền vào đại học Thanh Linh.

Đồng thời bọn họ còn chuẩn bị cùng nhau đi xem trường học.

Trong lúc Hứa Mộ Nhan nghĩ như vậy, Ôn Tĩnh ở bên cạnh đã nhanh chóng điền xong nguyện vọng nộp lên, sau đó chạy đến phía Vương Hạo Nhiên.

"Ta có thể đi cùng không?" Ôn Tĩnh chờ mong hỏi.

"Tính cả người."

"Ừm." Ôn Tịnh vui vẻ ra mặt.

Rất nhanh, Hứa Mộ Nhan liền trông thấy Vương Hạo Nhiên, Ôn Tịnh cùng Mục Chiêu Chiêu khuất khỏi tầm mắt của mình.

Nàng dừng lại vài giây đồng hồ, lập tức làm ra một cái quyết định trọng đại, trực tiếp vèo vèo điền xong nguyện vọng, nhanh chóng nộp lên.

...

Phía ngoài cửa trường, Tần Vận Hàn ngồi trên một chiếc Maserati tổng tài chờ đợi.

Không bao lâu, Mục Chiêu Chiêu dẫn theo Vương Hạo Nhiên cùng Ôn Tịnh đi tới.

"Vận Hàn tỷ, người chắc chắn muốn tự mình lái xe chứ, nếu không hay là đổi người khác đi?" Mục Chiêu Chiêu trông thấy Tần Vận Hàn chiếm ghế lái, không khỏi đến thuyết phục.

Lúc nàng đi tới trường học chính là ngồi trên xe của Tần Vận Hàn lái, trên đường đi quả thật là kinh hồn táng đảm.

"Ta là người tốt đã có bằng lái rồi đó, đừng nói nhảm, mau lên đây!" Tần Vận Hàn tỏ ra tràn đầy tự tin.

"Vận Hàn tỷ, ta sợ." Mục Chiêu Chiêu sụ mặt nói.

"Rõ ràng lại xem thường ta sao? A, hôm nay ta nhất định phải tự chứng minh bản thân một chút!" Tần Vận Hàn không buông tha.

"Vẫn là để ta tới đi, lần trước ta đã tới đại học Thanh Linh một lần, tương đối quen thuộc đường." Vương Hạo Nhiên cảm thấy Tần Vận

Hàn có chút không đáng tin cậy, cũng không nhận được thuyết phục một chút.

"Được rồi." Tuy Tần Vận Hàn tùy hứng, nhưng ở trước mặt Vương Hạo Nhiên vẫn cực kỳ nhu thuận.

Cũng tử như, Vương Hạo Nhiên nói với nàng, tạm thời không muốn công khai quan hệ tình lữ của hai người, Tần Vận Hàn cũng nhu thuận đáp ứng, thậm chí ngay cả lý do cũng không hỏi qua.

"Các người chuẩn bị đi đại học Thanh Linh xem một chút sao? Chờ ta đi cùng chứ." Hứa Mộ Nhan chạy chậm tới.

"Nhan Nhan, người cũng đi đại học Thanh Linh sao?" Ôn Tĩnh kinh ngạc hỏi.

"Ừm, đúng vậy." Hứa Mộ Nhan gật đầu một cái.

17 Ảnh vệ của Tô Lăng lập tức chạy tới hộ vệ bên người của hắn.

Thế nhưng phần lớn những Ảnh vệ này đều giúp Tô Lăng gánh rượu, cũng trùng cùng một dạng độc như Tô Lăng.

Ảnh vệ có thể chân chính phát huy chiến lực, vẹn vẹn chỉ còn bảy tên.

Mà địch nhân nhào giết tới, trọn vẹn có hơn hai mươi tên.

Hơn hai mươi tên này một chọi một thực lực không sánh bằng bất luận Ảnh vệ nào, thế nhưng lại thắng ở số đông.

Hai phe nhân mã chém giết tại một chỗ, Ảnh vệ tử thương thảm trọng.

Các tân khách nháo nhào chạy trốn, tránh cho cuốn vào bên trong hỗn loạn.

Dương Tĩnh Uyển hành động bất tiện, không khởi có chút bối rối.

Nhưng rất nhanh nàng liền cảm thấy vòng eo bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy.

Dương Tĩnh Uyển thoát ly khỏi vòng chiến hỗn loạn, đến một địa phương an toàn.

"Ta biểu hiện như thế nào?"

"Người nói là trong phòng hay là ở trên hôn lễ?"

"Đương nhiên là trên hôn lễ!" Dương Tĩnh Uyển sáng giọng.

"Nếu như người nói trong hôn lễ thì tính toán coi như không tòi, đạt tới yêu cầu của ta."

Nghe vậy, trong lòng Dương Tĩnh Uyển lập tức có chút cổ quái.

Lời này của hắn cố ý nói bóng nói gió, chẳng phải là ngoài biểu hiện trong hôn lễ ra thì việc khác mình biểu hiện không tốt sao?

"Ta. . . ta chưa có gì kinh nghiệm, sau khi tích lũy kinh nghiệm nhiều hơn một ít, biểu hiện của ta khẳng định sẽ khiến người vừa lòng."
Dương Tĩnh Uyển lẩm bẩm một tiếng, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Thế nhưng thính lực Vương Hạo Nhiên vô cùng tốt, vẫn nghe được rõ ràng.

"Vậy ta liền chờ mong biểu hiện của người." Vương Hạo Nhiên cười cười nói.

Dương Tĩnh Uyển rủ đầu, mặt đỏ tới mang tai không nói ra lời.

...

Mấy ngày sau.

Phong ba trong hôn lễ hết thầy đều đã kết thúc.

Tô Lãng trong trận xung đột với cừu gia bất hạnh bỏ mình, thủ hạ của hắn cũng nhao nhao gặp nạn trong trận biến cố này.

Q@@@

Chương 228: Hết thầy đều kết thúc, chiến thần băng hà (2)

Đến tận đây, chiến thần vô lại đã triệt để trở thành lịch sử.

Vương Hạo Nhiên trở lại trường học, vui đầu vào học tập.

Trên bảng đen hiện lên dòng chữ dùng phấn màu đỏ viết rất rõ ràng: Cách thi đại học còn 12 ngày.

Trong khoảng thời gian này, vì sự tình vô lại chiến thần, Vương Hạo Nhiên đã hao tổn không ít tinh lực, phải xin nghỉ không ít.

Hiện tại kỳ thi đại học sắp đến, dĩ nhiên phải cố gắng một chút.

Tuy rằng cho dù hắn thi không đậu thì Vương Hưởng cùng Chân Lệ cũng có biện pháp đưa hắn vào đại học Thanh Linh.

Thế nhưng chung quy vẫn là đi cửa sau, quá mất mặt.

Làm một nhân vật phản phái cố gắng đạt tới hoàn mỹ, có thể trực tiếp thi đỗ đương nhiên là phải lựa chọn đi thi.

Những ngày tiếp theo đó, Vương Hạo Nhiên tập trung tinh thần đầu nhập vào việc học tập, cố gắng ôn tập bài tập.

Thi đại học cũng đúng hạn mà tới.

Thời gian hai ngày thi rất nhanh liền trôi qua.

Sau buổi chiều thi tiếng Anh xong, Vương Hạo Nhiên tràn đầy tự tin bước ra cổng trường thi.

Cuối cùng cũng triệt để được giải phóng.

Tiếp theo chính là nghỉ ngơi chờ kết quả.

Phương Hằng là nhân vật chính vì tiền, căn bản không tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Dưới loại tình huống không có áp lực này, sinh hoạt của Vương Hạo Nhiên cũng trôi qua hết sức hủ bại.

Mỗi lúc trời tối lại đều mây mưa với người đẹp.

Dần dần Vương Hạo Nhiên cũng có chút đánh mất ý chí chiến đấu đi nên nhân vật chính, muốn an an ổn ổn làm cá ướp muối, cùng vài nữ chủ quan hệ thân thiết với mình hiện tại sống qua ngày đoạn tháng thật tốt.

Thế nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được ý nghĩ này rất nguy hiểm. Hắn là phản phái, cũng không phải là nhân vật chính, làm sao có khả năng cứ thế mà có được đại kết cục hạnh phúc viên mãn chứ?

Bất tri bất giác nửa tháng đã trôi qua, kết quả cũng đã có.

Vương Hạo Nhiên được 691 điểm.

Thành tích này có thể tùy ý lựa chọn bất kỳ một trường đại học và cao đẳng nào trong Việt quốc.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ biết được thành tích của nhi tử, còn đặc biệt mua một chiếc Bugatti bản giới hạn xem như phần thưởng.

Thế nhưng phía công ty giao hàng cần phải có một khoảng thời gian, Bugatti tạm thời vẫn chưa tới được tay Vương Hạo Nhiên.

Ngoại trừ một cỗ siêu xe ra, Vương Hạo Nhiên còn nhận được một phần thưởng khác.

Một tòa biệt thự phụ cận đại học Thanh Linh trị giá 50 triệu.

Thế nhưng biệt thự này cũng không phải là Vương Hưởng và Chân Lệ tặng, mà là Đường Băng Vân tặng.

Phụ bà này cũng là một nữ chủ không thiếu tiền, thấy thành tích của Vương Hạo Nhiên tốt như vậy, tất nhiên cũng phải biểu thị.

Qua mấy ngày sau khi công bố thành tích, đã đến thời điểm điền nguyện vọng.

Có Vương Hạo Nhiên trong lớp làm gương, một ít học sinh trong lòng đã sớm nghĩ kỹ muốn điền tên trường gì vào nguyện vọng, thế nhưng có một số người vẫn đang rầu rĩ.

Trong đó có cả Hứa Mộ Nhan.

Ôn Tịnh ngồi cùng bàn với nàng đã điền nguyện vọng xong.

Hứa Mộ Nhan nghiêng đầu liếc qua, lập tức kinh ngạc.

"Tịnh Tịnh, điểm số của người vừa mới đủ điểm chuẩn để xét tuyển vào đại học Thanh Linh mà thôi, người trực tiếp điền đại học Thanh Linh không sợ xét tuyển không đạt sao? Nếu như xét tuyển không đạt, rất có thể người đủ điểm vào một trường đại học bình thường lại phải đi học cao đẳng!"

"Sợ cái gì, thử một chút a, không khéo lại được nhận thì sao." Ôn Tịnh nhẹ nhõm nói.

"Người thật là to gan mà. . ."

"Ha ha." Ôn Tịnh cười cười, không nói rõ nguyên nhân.

Nàng không thể nói rằng, người nào đó đã nói với mình rất cẩn thận, cho dù là vừa đủ điểm chuẩn cũng có thể vững vàng vào đại học Thanh Linh đi?

"Nhan Nhan, người vẫn chưa nghĩ ra điền vào trường nào sao?" Ôn Tịnh thấy Hứa Mộ Nhan còn đang rầu rĩ, thế là hỏi.

"Đúng vậy a." Hứa Mộ Nhan tỏ vẻ ư ờu sầu.

"Không phải người thi được tới 689 điểm sao? Thành tích này cứ trực tiếp điền một trường tốt nhất trong đề đô là được, còn phải xoắn xuýt cái gì". Ôn Tịnh có chút không hiểu.

"Bên đó quá xa đi", Hứa Mộ Nhan làm bầm một câu, lập tức lén lén lút lút lờm ngàng liếc dọc rồi bỗng nhiên nói nhỏ với Ôn Tịnh:

"Tịnh Tịnh, nếu không người giúp ta đi xem thử Vương Hạo Nhiên điền trường gì, để ta tham khảo một chút."

"E hèm. . ." Ôn Tịnh lập tức hiểu ra nguyên nhân Hứa Mộ Nhan

xoắn xuýt.

"E hèm cái gì mà e hèm, nhanh giúp ta đi xem một chút đi, "Hứa Mộ Nhan thúc giục một thoáng, cũng dặn dò: " Nhưng nhớ ngàn vạn lần đừng nói là ta bảo người xem."

"Được rồi, ta đi." Ôn Tịnh đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn học của Vương Hạo Nhiên.

"Nhan Nhan muốn ta sang đây nhìn xem người điền trường gì, ta nên nói như thế nào đây?" Ôn Tịnh hoàn toàn không để ý đến lời dặn dò của Hứa Mộ Nhan, trực tiếp nói ra một mạch.

"Người cứ nói thẳng nói thật là được, về phần nàng muốn đi nơi nào thì phải xem chính nguyện vọng của nàng đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Hắn hiện hắn đã có mấy nữ chủ quan hệ thân thiết bên cạnh, đã đủ để hắn ứng phó, thực chất quan hệ với Hứa Mộ Nhan cũng không tiến triển gì.

Hứa Mộ Nhan vẫn là người tự do, Vương Hạo Nhiên không định can thiệp ý nghĩ của nàng.

Ôn Tịnh gật đầu, lập tức đi trả lời.

"Thành tích của hắn khá như vậy, sao lại điền đại học Thanh Linh. . ." Hứa Mộ Nhan ngây ngẩn cả người.

"Có lẽ là cảm thấy phía đế đô quá xa đi", Ôn Tịnh thuận miệng giải thích một chút, hỏi tiếp: "Người thì sao, chuẩn bị điền trường nào?"

"Ta. . ." Hứa Mộ Nhan vẫn rầu rĩ.

Nếu như Vương Hạo Nhiên điền là trường học tốt nhất đế đô, chắc chắn nàng sẽ không nói hai lời trực tiếp điền theo Vương Hạo Nhiên, bởi vì đó cũng chính là học viện nàng khát khao đã lâu.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên lại lựa chọn đại học Thanh Linh.

Nói thật ra, Hứa Mộ Nhan cũng không quá muốn vào đại học Thanh Linh.

Bởi vì với thành tích này của nàng lại vào đại học Thanh Linh, quả thực là có chút lãng phí điểm số.

Nàng học hành gian khổ nhiều năm như vậy, không phải là vì để vào được trường học tốt nhất để đi sao?

Hiện tại cơ hội bày ở trước mắt, với thành tích này của nàng, chỉ cần điền trường tên trường ở để đi kia tất nhiên sẽ trúng tuyển.

Thế nhưng nếu đi để đi mà nói, vậy thì mình và hắn sẽ . .

x@@@

Chương 229: Tranh giành tình nhân

T"Thành tích của người nằm trong top 10 toàn trường đó, điểm số tới gần 700, rõ ràng lại điền đại học Thanh Linh?" Tần Vận Hàn hồ nghi nhìn Hứa Mộ Nhan.

"Ta không muốn rời khỏi nhà bên này quá xa, vì vậy liền chọn một trường gần nhất là tốt rồi." Hứa Mộ Nhan giải thích một chút, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Vương Hạo Nhiên.

Thần kinh của Tần Vận Hàn vẫn tương đối miễn cảm, liền chú ý tới cử động nhỏ này của Hứa Mộ Nhan.

"Có thật chỉ là như vậy hay không?"

"Vậy thật đúng là trùng hợp, sau này mọi người lại có thể học cùng chung một trường đại học, thật có duyên mà." Vương Hạo Nhiên thấy không khí có chút không đúng, thế là vội ra mặt giải vây:

"Đều lên xe đi, chuẩn bị xuất phát."

Nói thật ra, Hứa Mộ Nhan làm ra quyết định này, hẳn cũng thật vui vẻ.

Thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, Tần Vận Hàn cũng không có nói thêm gì về việc Hứa Mộ Nhan chọn trường học nữa.

Nàng kéo cửa bên ghế lái phụ ra, chuẩn bị ngồi lên.

Thế nhưng Hứa Mộ Nhan đã xen về bên này.

"Ta hơi say xe, có thể hay nhường cho ta ngồi phía trước hay không?" Hứa Mộ Nhan muốn ở gần Vương Hạo Nhiên hơn một ít.

"Thật đúng dịp, ta cũng say xe, ta cũng muốn ngồi phía trước." Tần Vận Hàn cũng không đồng ý.

"Ai ngồi phía trước chẳng giống nhau?" Vương Hạo Nhiên nói xen vào một câu.

"Không giống nhau!" Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan trắm miệng một lời, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt hai người đều mở lớn hơn, chớp chớp, cứ như vậy nhìn nhau chăm chăm, ai cũng không chịu thua người kia.

Trông thấy hai người phản ứng như vậy, Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Ôn Tịnh cũng vụng trộm cười cười.

Đột nhiên nàng cảm thấy, vẫn là làm bạn gái trong bóng tối tốt hơn một chút, tối thiểu cũng không cần tranh giành tình nhân với những người khác.

"Các người muốn trừng mắt đến lúc nào chứ. . . ." Mục Chiêu Chiêu thấy tràng diện trước mắt, thế là làm bầm một câu.

"Nếu không, các người dùng bao kéo búa quyết định một chút đi, ai thắng người đó ngồi?" Vương Hạo Nhiên thấy hai người đều không nhượng bộ, thế là đề nghị.

"Được." Hứa Mộ Nhan gật đầu.

"Không được." Tần Vận Hàn phản đối, trực tiếp nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

"Là người lái xe, người tới nói, muốn ai ngồi phía trước?"

"Cái này. . ." Vương Hạo Nhiên lập tức trở nên khó xử.

Dưới loại tình huống này, giúp ai cũng đều sẽ đắc tội người còn lại.

"Vương Hạo Nhiên, tình nghĩa chúng ta cùng lớp nhiều năm như vậy, người sẽ không nhẫn tâm thấy ta ngã trên xe chứ?" Hứa Mộ Nhan chớp chớp mắt con mắt to mấy lần với Vương Hạo Nhiên.

Tần Vận Hàn lập tức phiền muộn.

Còn chơi bài nữa nọ sao?

Nàng trực tiếp sử dụng ra đòn sát thủ, tiến đến bên tai Vương Hạo Nhiên, thấp giọng nói một câu gì đó.

Vương Hạo Nhiên nghe xong cổ quái nhìn nàng, sau khi dừng lại vài giây đồng hồ...

"Khục. . . Hứa Mộ Nhan, háo thắng một chút liền thôi đi, sẽ không dễ dàng say xe như vậy đâu, người an vị ở ghế sau đi."

【Đinh, kí chủ để nữ chủ Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 300 điểm phản phái! 】

"Hừ. . . được rồi." Hứa Mộ Nhan chu môi, vừa có chút ít thất lạc cũng có chút hiếu kỳ, không biết Tần Vận Hàn này đến cùng vụng trộm nói cái gì?

Tần Vận Hàn thấy thế khẽ héch cằm đắc ý.

Xe ổn định xuất phát, hướng về phía đại học Thanh Linh chạy đi.

Tần Vận Hàn không chịu ngồi yên, không ngừng tán gẫu với Vương Hạo Nhiên.

Trong lúc đang nói chuyện, chỉ thấy một chiếc siêu xe phóng vụt qua bên cạnh.

Trong chớp mắt ngẩn ngủi, bóng dáng chiếc siêu xe kia đã trở nên mơ hồ.

"Ôi trời ơi đó là siêu xe gì vậy, trông có vẻ rất ngẫu." Mục Chiêu Chiêu xuýt xoa nói.

"Pagani Zonda." Vương Hạo Nhiên trả lời một câu.

Lúc Vương Hạo Nhiên và Chân Lệ chuẩn bị ngàn vạn để tặng siêu xe,

Vương Hạo Nhiên đã đặc biệt đi nghiên cứu siêu xe đỉnh cấp một chút, từ đó cũng có một ít kiến thức trên phương diện này.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn nhận ra đó là loại xe gì.

"Pagani Zonda, cái tên nghe thôi đã cảm thấy chạy rất nhanh rồi!" Mục Chiêu Chiêu nói.

"Người chính là người mù về xe cộ mà, vừa rồi chỉ khoảng hơn hai trăm mã lực, siêu xe phổ thông cũng có thể đạt tới. Trọng điểm kỳ thực không phải là xe, mà là kỹ thuật!" Tần Vận Hàn nói suồng sã với bạn thân một chút.

"Đúng vậy, chiếc Pagani trong điều kiện chạy với tốc độ cao như vậy, lại liên tục đổi làn xe vượt qua mà vẫn vừa ổn lại vừa nhanh, không đơn giản a." Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên tán đồng gật đầu một cái.

Trong hệ thống Thương Thành của hần kỳ thực cũng có kỹ thuật điều khiển cấp Tông Sư, thế nhưng phải tốn hết mấy ngàn điểm phản phái.

Vương Hạo Nhiên không có nhu cầu, vì vậy cũng không đổi kỹ năng này.

"Chẳng lẽ người lái chiếc Pagani là lái xe chuyên nghiệp?" Mục Chiêu Chiêu hỏi.

"Lái xe chuyên nghiệp hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là lão tài xế kinh nghiệm phong phú." Vương Hạo Nhiên khẳng định nói.

"Ta. . . vừa rồi ta thấy người lái xe dường như là một tiểu hài tử. . ." Ôn Tịnh yếu ớt chen vào một câu.

"Lái chiếc Pagani là một đứa trẻ? Làm sao có thể, người nhìn lầm rồi!" Tần Vận Hàn bác bỏ nói.

"Mắt của Tịnh Tịnh rất tốt, nàng đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không có sai." Hứa Mộ Nhan giữ thái độ tin tưởng.

"Tiểu hài tử thấp như thế, chân có thể đạp được phanh ga sao?" Tần Vận Hàn bĩu môi.

"Có thể đứng lên lái mà." Hứa Mộ Nhan nói.

"Như vậy thì quá giật mình rồi." Đầu Tần Vận Hàn dao động lớn nói.

"Thiên hạ rất lớn, không thiếu những điều lạ."

"Nói cũng đúng, cũng tỷ như có người thi được 700 điểm lại chọn đại học Thanh Linh, loại chuyện kỳ quái như vậy còn có, còn có cái gì không có khả năng phát sinh chứ?"

"Ta đã nói rồi, không muốn xa nhà cho nên mới chọn đại học Thanh Linh."

"Vì sao thì trong lòng người tự hiểu đi, nói trắng ra chính là không biết xấu hổ."

"Ta. . . Ta chọn đại học Thanh Linh, làm sao lại không biết xấu hổ chứ?"

"Ta lại không có nói người, chỉ là nói người khác, tại sao người lại tự nhận chứ?"

. . .

Hai người vốn thảo luận vấn đề có phải tiểu hai lái xe hay không, nhưng nói tới nói lui lại lý luận sắc bén.

Nghe thấy âm thanh vang bên tai, Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đầu có chút vang ong ong.

ε@@@

Chương 230: Nữ Chính Nghệ Sĩ Dương Cẩm Thiên Tài

κNhưng may mà đường đến đại học Thanh Linh không hề dài.

Không bao lâu, năm người đã tới nơi.

Vương Hạo Nhiên vừa dừng xe xong, lập tức xuống xe.

"A, là chiếc Zonda vừa rồi!" Tần Vận Hàn nhìn thấy một chiếc xe bên cạnh Martha ở không xa, lập tức nhin không được kinh hô một tiếng.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cũng nhìn lại..

Nhưng mà chiếc Zonda kia chỉ đậu tại nơi đó, trong xe cũng không có người.

Nhưng nơi này là bãi đỗ xe của đại học Thanh Linh, có lẽ người lái chiếc Pagani kia hơn phân nửa là tới nhập học đại học Thanh Linh.

Năm người rời khỏi bãi đỗ xe, tham quan khắp sân trường của đại học Thanh Linh.

Mỗi khi thấy một chỗ có phong cảnh đẹp thì mấy nữ sinh đều sẽ hơi

chút dừng lại chụp một ít tấm ảnh.

Bởi vậy, tốc độ mấy người tham quan cũng không nhanh.

Mà sân trường của đại học Thanh Linh chiếm diện tích rất lớn, dựa theo tình thế này thì phỏng chừng phải tham quan đến buổi chiều.

Nhưng mà mấy nữ sinh đều đặc biệt háng say.

Nhưng Vương Hạo Nhiên ngược lại cảm thấy rất nhàm chán.

Loại cảm giác nhàm chán này tựa như là bởi nữ sinh dạo phố vậy, rất mệt.

Sau khi đại khái tham quan hơn một giờ Vương Hạo Nhiên không nguyện đi nữa, thoát khỏi đại bộ phận đội ngũ tới chỗ khác.

Vài phút, Tần Vận Hàn đi tham quan cùng mọi người bỗng nhiên vòng ngược trở về.

"Sao người lại trở về rồi, những người khác đâu?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta muốn dạo chơi với một mình người."

"Còn đi dạo sao?" Vương Hạo Nhiên biếng nhác.

"Không đi xa đâu, liền đi lên sân thượng xem một chút đi."

Tần Vận Hàn chỉ chỉ sân thượng bên cạnh học viện âm nhạc.

Bây giờ đang là kỳ nghỉ, bên trong cao ốc trống rỗng, cũng không có người.

Rất nhiều phòng học cũng là đang đóng.

Nhưng mà cửa chính của cao ốc không có khóa, có thể đi vào.

Tuy là có thể vào cao ốc, nhưng mà chỗ có thể hoạt động cơ bản đều là một ít thang lầu cùng với hành lang, quan trọng nhất là sân thượng.

Thang lầu cùng hành lang đương nhiên là không có gì để xem, bởi vậy hai người đi thẳng tới sân thượng.

Tầng lầu của cao ốc âm nhạc cực cao, từ sân thượng nhìn bốn phía, cơ hồ có thể thu hết cảnh sân trường vào trong mắt.

Tần Vận Hàn lấy điện thoại di động ra, mình cùng với Vương Hạo Nhiên chụp một ít tấm ảnh yêu đương, bối cảnh thì là sân thượng, bên ngoài thì có cảnh vật cùng với kiến trúc.

Khuôn mặt hai người rất đẹp, chụp hình tấm ảnh không thêm son phấn cũng đều hết sức đẹp mắt.

"Được rồi, đã xem xong, chúng ta trở về đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người không cảm thấy nơi này rất mơ mộng sao, chờ lâu một hồi đi." Tần Vận Hàn làm nũng nói.

Hai người ngồi một hồi trên sân thượng, nhìn xem phong cảnh bốn phía.

Nhưng dần dần, đầu Tần Vận Hàn liền ngã vào vai Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn nàng một cái, khuôn mặt Tần Vận Hàn khẽ nhếch, bỗng nhiên xấu hổ nhắm mắt lại.

Nhưng mà, nửa ngày Tần Vận Hàn không thấy Vương Hạo Nhiên đáp lại câu nào.

"Phong cảnh chẳng lẽ có ta thì không đẹp sao?" Tần Vận Hàn giương lên một khuôn mặt đẹp tinh xảo cực kỳ khó tìm ra tí vết, hờn dỗi một tiếng.

"Có người tới." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở.

"Hả? !" Tần Vận Hàn sững sờ.

Nàng vừa mới quá chuyên chú, còn không có chú ý, chỉ là lắng nghe một thoáng.

Cộc cộc.

Là tiếng bước chân, đồng thời càng ngày càng gần.

Một mỹ nữ chân dài ưu nhã đi tới sân thượng.

Nàng nhìn thấy trên sân thượng có Vương Hạo Nhiên cùng với Tần Vận Hàn, chỉ cho là quấy rầy đôi tình nhân đang ngắm phong cảnh, lập tức lúng túng một chút.

Vương Hạo Nhiên cùng với Tần Vận Hàn cũng nhin không được nhìn về phía mỹ nữ chân dài ưu nhã này, sau đó bỗng nhiên kinh dị nói:

"Người. . . Người là Khâu Thiến Vi sao?"

"Người biết ta à?" Mỹ nữ tao nhã kia dừng bước, kinh ngạc nói.

"Ta cùng với phụ thân ta đã xem hội người biểu diễn dương cầm, ta còn là fan của người nữa!" Tần Vận Hàn một mặt mừng rỡ.

Nhìn thấy phản ứng của Tần Vận Hàn, Khâu Thiến Vi tỏa ra hảo cảm, cười nói: "Không nghĩ tới ở nơi này còn gặp được một fan hâm mộ xinh đẹp như vậy."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Khâu Thiển Vi khẽ dời đi, nhìn một chút Vương Hạo Nhiên xúng đỗi đứng bên cạnh Tần Vận Hàn:

"Ta nhất thời tâm huyết dâng trào, lúc đầu muốn lên sân thượng nhìn một chút phong cảnh, xem ra là có vẻ là làm phiền tới đôi tình nhân các người rồi."

"Không có đâu, chúng ta chỉ là bạn học, cũng chỉ cùng nhau xem phong cảnh thôi." Tần Vận Hàn vừa mới kềm chút ném mặt đi, cho nên chột dạ không thôi, tranh thủ thời gian giải thích một chút, rũ sạch quan hệ cùng với Vương Hạo Nhiên.

"Như vậy sao." Khâu Thiển Vi cũng không có hoài nghi, lập tức cũng không cảm thấy lúng túng.

"Ta có thể chụp ảnh chung với người hay không?" Tần Vận Hàn dò hỏi.

"Tất nhiên có thể." Khâu Thiển Vi cười lấy gật đầu.

"Cho người cho người, chụp đẹp mắt một chút." Tần Vận Hàn đưa điện thoại di động cho Vương Hạo Nhiên, đó cùng tìm một bối cảnh thích hợp cùng với Khâu Thiển Vi đứng chung một chỗ.

Vương Hạo Nhiên lui ra phía sau một khoảng cách nhất định, tìm góc độ chụp cho hai người.

Nhưng mà một bên chụp hình, hẳn một bên đánh giá Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi này có khuôn mặt rất xinh đẹp, vóc dáng cùng với khí chất chia nhau có thể được 96, 96, 99, là một cái khuôn nữ chính rất tốt!

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng câu thông với hệ thống để dò xét.

Rất nhanh, tin tức của Khâu Thiển Vi đã hiện ra..

【 Nữ chính: Khâu Thiển Vi 】

【 Điểm chiến lược: 20】

【 Điểm mị lược: 288】

【 Hào quang nữ chính: 988】

【 Kỹ năng: Trình độ biểu diễn dương cầm cấp Tông Sư, năng lực thưởng thức âm nhạc cấp Tông Sư, năng lực sáng tác âm nhạc cấp Tông Sư, tinh thông toàn bộ nhạc khí cấp Đại Sư 】

【 Độ thiện cảm đối với kí chủ là 20 (Phi thường thân thiện)】

Sau khi nhìn lướt qua các hạng thuộc tính của Khâu Thiển Vi thì Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

288 điểm mị lược, muốn cao hơn nữ chính trước đó hẳn gặp phải.

988 điểm hào quang nữ chính, cũng có thể nói là nữ chính đứng đầu hiện nay.

Quan trọng nhất là những kỹ năng kia, Khâu Thiển Vi này là một thiên tài âm nhạc đỉnh cấp Thế Giới.

Về phần độ thiện cảm kia thì ngược lại có chút ý tứ.

D@@@

Chương 231: Nhân Vật Chính Thiên Tài

⌊ Khâu Thiển Vi này có thân phận nữ chính, mà Vương Hạo Nhiên là phản phái, theo lý thuyết là nữ chính trời sinh đã chán ghét phản phái, bình thường mà nói thì độ thiện cảm mở đầu bình thường đều là 0, thậm chí là âm.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi mới gặp Vương Hạo Nhiên một lần, độ thiện cảm liền là 20.

Nguyên do trong đó, đương nhiên là bởi vì 568 điểm mị lực của Vương Hạo Nhiên.

Sau khi xác nhận Khâu Thiển Vi có thân phận nữ chính, Vương Hạo Nhiên lập tức suy tư.

Bên trong những nhân vật chính mà hắn gặp phải, loại trừ cây rụng tiền Phương Hằng, những tên khác đều đã đi đời.

Mà các hạng điểm của Khâu Thiển Vi này lại cao như vậy, hào quang vượt xa Phương Hằng, căn bản không thể nào là nữ chính trong nội dung truyện của Phương Hằng .

Nói một cách khác là có nhân vật chính mới xuất hiện,

Hơn nữa theo Khâu Thiển Vi tới nhìn thì nhân vật chính mới này hẳn là cũng không phải nhân vật đơn giản.

"Khâu tiểu thư, ngươi là nhà âm nhạc, bình thường có lẽ bề bộn nhiều việc, sao ngươi lại tới đại học Thanh Linh?" Vương Hạo Nhiên một bên chụp ảnh, một bên nói bóng nói gió bắt đầu nghĩ.

"Ta dẫn đệ đệ của ta đi xem trường học, nhưng mà hắn có việc phải

đi, ta tự mình đi khắp nơi tham quan." Khâu Thiển Vi chỉ cảm thấy Vương Hạo Nhiên đang nói chuyện phiếm, thế là không che giấu trả lời.

"Khâu tiểu thư người xuất sắc như vậy, đệ đệ người khẳng định cũng rất ưu tú đúng không?" Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

"Nói như thế nào đây, cũng không thể xem hấn ưu tú." Sắc mặt Khâu Thiển Vi có chút cổ quái, "Hấn chính là yêu nghiệt."

"Như vậy là sao?" Tâm thần Vương Hạo Nhiên hơi động, hỏi tiếp.

"Hấn được cử đi vào đại học Thanh Linh."

"Trực tiếp được cử đi sao, thật là quá lợi hại, nhưng mà vậy cũng là không tính là yêu nghiệt được?" Vương Hạo Nhiên nghi hoặc.

"Nếu như ta nói cho người, hấn chỉ có tám tuổi, người sẽ còn nghĩ như vậy sao?" Khâu Thiển Vi hỏi ngược lại.

"Tám. . . Tám tuổi? !" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên nghẹn ngào.

Tần Vận Hàn cũng không khỏi mở to hai mắt.

"Kỳ thực được cử đi Thanh Linh chỉ là một loại trong các vinh dự của hấn mà thôi " nhìn thấy hai người kinh ngạc như vậy, thân là tỷ tỷ Khâu Thiển Vi cũng nhịn không được khoe khoang một chút:

"Loại trừ được cử đi Thanh Linh, hấn còn cầm qua giải quán quân của nghề nghiệp lái xe thi đấu, dùng một trăm vạn vốn liếng trong thời gian ba ngày đã từ thị trường chứng khoán kiếm lời hơn một trăm triệu!"

"Oa, thần đồng!" Tần Vận Hàn bị choáng váng.

Wương Hạo Nhiên cũng đồng dạng cảm thấy rất khiếp sợ. Nhưng

mà, hấn càng nhiều hơn chính là muốn mắng người.

Cái này rất đặc biệt.

Tám tuổi đã lợi hại như vậy, tên này chắc chắn là nhân vật chính, không lệch đi đâu được!

Trong tiểu thuyết đô thị sáng văn có tồn tại một ít nhân vật chính nhỏ tuổi, nhưng mà nhỏ tuổi thì nhỏ tuổi, mức độ thông minh so với nhân vật chính khác chỉ có hơn chứ không kém.

"Vậy tiểu đệ tám tuổi của người gọi là Khâu gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Hấn không họ Khâu, hấn họ Lâm, tên là Lâm Thần." Khâu Thiển Vi trả lời.

"Các người không có quan hệ máu mủ?"

"Không có, ta là dưỡng nữ."

"Há, phụ mẫu của người thật đúng là lợi hại, bồi dưỡng tỷ đệ các người trở nên ưu tú như vậy." Vương Hạo Nhiên tán dương một tiếng, chỉ tưởng rằng nàng là nữ chính trong truyện Phương Hằng, Phương Tuyền kia.

Nhưng mà hấn rất nhanh đã ý thức được chuyện không có đơn giản như vậy.

Bởi vì Khâu Thiển Vi còn chưa nói xong:

"Không chỉ có tỷ đệ chúng ta, ta còn có sáu tỷ tỷ, các nàng cũng đều là dưỡng nữ, nhưng mà từng người đều cực kỳ ưu tú, ta xem như là kém nhất."

Vương Hạo Nhiên trực tiếp tròn tròn mắt.

Sáu tử muội, tăng thêm Khâu Thiển Vi, đó chính là bảy người!

Khốn kiếp.

Bảy nữ chính!

Hóa ra cái này còn không phải đơn giản chỉ là thần đồng, mà là thần đồng có thêm bảy nữ thần tử tử.

Nội dung truyện là thật sâu. . .

Phối bảy nữ thần tử tử với một nhân vật chính, vậy khẳng định tương đối bá đạo, điểm số hào quang tất nhiên cực cao.

Nếu muốn giải quyết loại nhân vật chính này, phỏng chừng phải chiếm đoạt được toàn bộ bảy nữ thần tử tử của nhân vật chính, vậy mới có cơ hội.

Nhưng Khâu Thiển Vi là thiên tài âm nhạc cũng chỉ tự xưng kém nhất, cũng không phải là giải quyết dễ như vậy.

Càng đừng đề cập tới sáu nữ thần tử tử càng ưu tú hơn.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy bó tay toàn tập.

Sau khi hơi chút lấy lại bình tĩnh, hắn khôi phục năng lực suy tính bình thường, lập tức tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

Khâu Thiển Vi vừa mới nói cực kỳ rõ ràng, nàng cùng với đệ đệ cùng đi xem trường học.

Như thế thì giờ phút này đệ đệ của nàng tất nhiên cũng trong trường học.

Hai nữ chính Hứa Mộ Nhan cùng với Mục Chiêu Chiêu đang đi lung tung trong trường học, dựa theo định luật chó thấy bánh bao thịt, nhân vật chính tám tuổi Lâm Thần kia rất có thể nghe vị liền gặp được hai nữ chính, từ đó xuất hiện nội dung truyện động nhau.

Đường nhỏ, một chỗ bóng rùng trên sân trường.

Lâm Thần từ mặt đất nhặt được vài mảnh lá cây, cười với Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh ở đối mặt nói:

"Ba vị mỹ nữ tử tử thế nào, mở to hai mắt mà nhìn nha."

"Nhìn xem đây, ta cũng không tin người bé như vậy mà còn biết làm ảo thuật." Hứa Mộ Nhan mặt mũi tràn đầy không tin.

"Đúng đấy, ta cũng không tin người còn có thể biến lá cây thành hoa." Mục Chiêu Chiêu hưởng ứng một tiếng.

Ôn Tĩnh tương đối yên tĩnh, không có nói chuyện, nhưng mà trên mặt tràn đầy thần sắc hoài nghi.

Lâm Thần thu thần tình của ba người vào trong mắt, trong lòng lập tức mừng rỡ một trận.

Ba vị này mỹ nữ càng không tin, như thế đợi lát nữa hẳn hoàn thành ma thuật, như thế thì đạt được hiệu quả sẽ càng tốt.

"Nhìn kỹ đây, ta sẽ bắt đầu biểu diễn!" Lâm Thần đem vài mảnh lá cây dùng hai tay song song lập tức lải nhải xoa bóp lấy.

Thời gian mấy giây, hẳn cảm thấy không sai biệt lắm.

Nhưng mà, hẳn còn chưa kịp hoàn thành cái ma thuật này, điện thoại của một vị mỹ nữ tử tử bên trong kêu lên, bỗng nhiên đi nghe

điện thoại.

Lâm Thần thấy mỹ nữ tử tử này không chú ý vào mình, thế là cũng dừng ma thuật lại một chút, chờ đợi vị mỹ nữ tử tử kia nói chuyện điện thoại xong.

o@@@

Chương 232: Phản Kế Hoạch (1)

"Vương Hạo Nhiên có việc gọi chúng ta, chúng ta mau tới thôi."
Sau khi Hứa Mộ Nhan cúp điện thoại, cũng không có nhìn Lâm Thần, mà là nhằm vào Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tịnh nói.

"Vậy thì đi mau thôi." Ôn Tịnh nghe xong là Vương Hạo Nhiên gọi, lập tức tâm cũng bay đến xa xa, cũng không quan tâm nghĩ nhìn Lâm Thần biểu diễn ma thuật nữa.

Mục Chiêu Chiêu ngược lại có chút muốn nhìn ma thuật, nhưng mà hai đồng bạn đều đã đi, nàng cũng không hứng thú ở lại nữa.

"Tiểu bằng hữu, chúng ta có việc phải đi rồi, bái bai."

Hứa Mộ Nhan hướng về Lâm Thần phát phát tay, cùng với Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tịnh rời đi.

"Này này, ba vị mỹ nữ tỷ tỷ chớ đi, ta còn chưa biểu diễn ma thuật xong mà. . ." Lâm Thần muốn gọi các nàng, nhưng mà các nàng hòa toàn không để ý.

Lâm Thần cũng không nguyện buông tha, trực tiếp vung ra chân ngắn nhỏ đuổi theo.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ ngăn cản nhân vật chính Lâm Thần tính kế nữ chính Hứa Mộ Nhan cùng với Mục Chiêu Chiêu, thu được 600 điểm phản phái! 】

Một bên khác, sau khi Vương Hạo Nhiên kết thúc nói chuyện cùng

với Hứa Mộ Nhan liền lập tức nhận được thông báo hệ thống nhắc nhở.

Quả nhiên.

Bánh bao thịt thật là sẽ dẫn chó tới. . .

Hứa Mộ Nhan cùng với Mục Chiêu Chiêu thật sự là gặp được Lâm Thần, may mắn kịp thời ngăn trở.

Chờ đến một hồi, ba người Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tịnh đi tới sân thuowgj của cao ốc âm nhạc.

Nhưng mà đi theo sau ba người còn có một tiểu bằng hữu.

"Oa, hôm nay là ngày tốt lành gì, lại gặp được nhiều mỹ nữ tử tử xinh đẹp như vậy." Lâm Thần đi tới sân thượng, sau khi nhìn thấy Tần Vận Hàn, con mắt lập tức bốc lên ngọn lửa.

"Tiểu Thần, sao người cũng tới đây?" Thấy tiểu bằng hữu này, Khâu Thiển Vi nghi ngờ hỏi một tiếng.

Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại, ngay lập tức xác nhận đây là nhân vật chính tám tuổi Lâm Thần kia.

Hắn lập tức câu thông với hệ thống, hao tốn 200 điểm phản phái để điều tra tin tức của Lâm Thần.

【 Nhân vật chính: Lâm Thần 】

【 Điểm chiến lược: 5】

【 Điểm mị lược: 288】

【 Hào quang nhân vật chính: 2999】

【 Kỹ năng (Kim Thủ Chỉ): Thiên tài hệ thống (Chú thích: Càng trang bức càng mạnh! Trang bức thành công liền có thể thu được điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể đổi lấy các hạng năng lực trong hệ thống), kỹ thuật điều khiển cấp Tông Sư, kỹ năng đầu tư cổ phiếu cấp Tông Sư, kỹ năng biểu diễn ama thuật cấp Tông Sư, hào quang học bá, hào quang hàng trí (Chú thích: Có thể đem trí thông minh của phản phái giảm xuống tới 65 trở xuống), hào quang đoàn sủng (Chú thích: Thời gian bị người xấu bắt nạt thì bảy nữ thần tỷ tỷ sẽ hóa thân thành cuồng ma bảo hộ), hào quang không chết không thương (Chú thích: Điểm số hào quang của nhân vật chính thấp hơn 1000 sẽ mất đi hiệu lực)】

Vương Hạo Nhiên nhìn giao diện thuộc tính của Lâm Thần một chút, trực tiếp tròn tròn mắt.

Thiên tài hệ thống, càng trang bức càng mạnh lên!

Lâm Thần này rõ ràng cũng có hệ thống!

Vương Hạo Nhiên cho là chiến thần kia đã đủ vô lại, nào biết còn có người càng vô lại hơn.

Trực tiếp có một cái hào quang không chết không thương?

Như vậy thì còn chơi thế nào nữa?

Chậm rãi cướp đoạt điểm số hào quang của hắn?

Nhưng mà điểm hào quang của gia hỏa này lại tận 2999, phải đoạt đến lúc nào?

Chẳng lẽ phải thật sự công lực toàn bộ ảy tỷ tỷ của hắn sao?

Nhưng mà nhiệm vụ này cũng quá khó khăn. . .

"Tỷ tỷ, người cũng ở đây sao." Lâm Thần nghe được âm thanh của Khâu Thiển Vi thì lập tức kinh ngạc một chút, chột khẽ dờn ánh mắt cau mày nhìn về phía nam tử khác ngoài mình ở nơi này.

【 Đỉnh, hào quang hàng trí của nhân vật chính Lâm Thần sắp có hiệu lực với kí chủ, một khi có hiệu lực, độ thông minh của kí chủ trí sẽ giảm xuống còn 65 hoặc trở xuống (Cường độ thấp sẽ thiếu năng trí tuệ), kiểm tra đo lường được kí chủ có dư dả điểm phản phái, kí chủ phải chẳng lựa chọn tiêu phí 3000 điểm phản phái mua sắm để chống lại hào quang? 】

Sau khi bị Lâm Thần nhìn một chút, Vương Hạo Nhiên lập tức liền nhận được nhắc nhở của hệ thống.

Không mua thì sẽ trở thành thiếu năng trí tuệ!

Hắn còn có lựa chọn nào khác sao?

Đương nhiên là lập tức mua.

【 Đỉnh, kí chủ tiêu phí 3000 điểm phản phái mua sắm để chống lại hào quang, có thể miễn dịch hết thảy các hạng thuộc tính có hiệu quả tiêu cực đối với kí chủ. 】

Nghe được hệ thống nhắc nhở lần nữa, Vương Hạo Nhiên nói lỏng một hơi.

"Ba vị mỹ nữ tỷ tỷ, ta còn chưa biểu diễn xong ama thuật, hiện tại có thể tiếp tục không?" Lâm Thần cũng không có quan tâm Vương Hạo Nhiên, lần nữa cười hì hì nhìn ba người Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh.

"Đây là có chuyện gì?" Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được, lập tức hỏi một câu.

"Ha ha, là như vậy tiểu bằng hữu này nói hắn có ma thuật, có thể biến lá cây thành hoa, tất nhiên chúng ta không tin, hắn nhất định muốn đánh cược với chúng ta, nói nếu như có thể biến được thì ba người chúng ta phải làm bạn gái của hắn." Mục Chiêu Chiêu cười hề hề giải thích một chút.

"Sau khi chúng ta nghe điện thoại của người thì lúc đầu không muốn để ý hắn, kết quả hắn lại theo tới rồi." Hứa Mộ Nhan đi theo nói một tiếng.

"Chúng ta nghĩ là hắn nói đùa, không nghiêm túc." Ôn Tịnh cũng nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức bí mật chửi bậy một chút.

Những nhân vật chính này đều có tính cách như vậy sao? Động một chút lại đánh cược cùng với nữ chính, muốn tính kế nữ chính làm bạn gái?

Có thể đổi trò mới một chút hay không?

"Ngại quá, đệ đệ ta tương đối làm âm ỉ, để mọi người chê cười rồi." Khâu Thiển Vi ngượng ngùng nói với mọi người một tiếng, chợt chuẩn bị mang Lâm Thần rời đi.

"Thất tỷ, ta không đi, nếu ta đi thì ta sẽ lỗ ba bạn gái!" Lâm Thần không tuân theo, nói với đám người Hứa Mộ Nhan:

"Ba vị mỹ nữ tỷ tỷ, đã nói thì phải làm chứ."

"Các nàng thua thì làm bạn gái của người, vậy nếu như người thua thì như thế nào?" Vương Hạo Nhiên nói xen vào hỏi.

"Ta sẽ không thua!" Lâm Thần tràn đầy tự tin.

"Tên nghịch ngợm này, chỉ nói người ta thì sẽ thế nào, lại không nói

chính người thua thi sẽ thế nào, đây không phải là chơi xấu sao?"
Vương Hạo Nhiên cười nhạo nói.

u@@@

Chương 233: Phản Kế Hoạch (2)

P"Ta đánh cược với ba vị mỹ nữ tử tử này, cũng không phải đánh cược với người." Lâm Thần bất mãn nói.

"Tiểu thí hài, ý của hắn cũng chính là ý của chúng ta." Ôn Tịnh lập tức nhảy ra ngoài nói.

"Đồng ý!" Hứa Mộ Nhan nói theo.

"Nói đúng, người chính là chơi xấu, chúng ta không đánh cược với người nữa." Mục Chiêu Chiêu tự nhiên cũng đứng về phía Vương Hạo Nhiên.

"Được rồi, vậy các người nói đi nếu ta thua thì các người muốn sao." Lâm Thần không thể làm gì khác hơn nói.

Ba người Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tịnh tạm thời nghĩ không ra.

"Hay là để ta nói đi, nếu người thua thì. . . Tử tử của người phải làm bạn gái của ta." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Người nghĩ thật là đẹp!" Lâm Thần lập tức phản đối nói.

"Tiểu thí hài, có vẻ như người nghĩ đẹp hơn cả ta nha, thoáng cái liền muốn tính kế ba bạn gái?" Vương Hạo Nhiên cười khẩy nói.

Lâm Thần tắt tiếng.

"Đệ đệ của ta chỉ nói đùa, mọi người đừng coi là thật, " Khâu Thiển Vi cũng không muốn liên lụy vào, thế là lập tức nói.

"Ta không có nói đùa!" Lâm Thần kiên trì nói: "Thất tỷ, dựa theo hần nói, người đáp ứng đi!"

"Tiểu Thần, cái này. . ." Khâu Thiển Vi khẽ giật mình,

"Thất tỷ, người còn chưa tin ta sao?"

"Cái này. . . Được rồi." Khâu Thiển Vi đáp ứng.

Đệ đệ thiên tài này của nàng bình thường làm ra những chuyện kinh thiên động địa, nếu hần đã nói như vậy thì, khẳng định cũng là mười phần chắc chín phần.

Có lẽ là không thua được!

Sau khi thương lượng xong, Lâm Thần cũng chuẩn bị bắt đầu biểu diễn.

"Chờ một chút!" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói một tiếng, vây quanh Lâm Thần một vòng, dùng tay vỗ vỗ vào trong túi, giống như là đang kiểm tra có đồ vật trong đó hay không.

Lâm Thần đứng yên không động đậy, trong lòng cũng cười lạnh.

Ma thuật của hần đã đạt đến một trình độ rất cao, có thể giấu đạo cụ ma thuật ở trên người không để lại dấu vết gì.

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên lại nói một tiếng.

"Nhìn kỹ, đây là lá cây. . ." Lâm Thần trước đem lá cây bày ra cho mọi người nhìn, lập tức dùng lá cây gấp lại, đặt ở lòng bàn tay xoa bóp lấy.

Thừa dịp thời gian này, hắn dùng thủ pháp ma thuật cao siêu, lập tức đổi lá cây thành đạo cụ ma thuật đã giấu trên người mình.

"Khán giả, trọn to ánh mắt của các người, lập tức sẽ chứng kiến được thời khắc thần kỳ " Lâm Thần lải nhải nói một câu, lập tức mở lòng bàn tay ra:

"Biến!"

Nơi lòng bàn tay trống rỗng, không thấy lá cây, nhưng mà cũng không có xuất hiện hoa.

"Không phải là biến ra hoa sao? Hoa đâu?"

"Là cái này? Chính là cái này sao? !"

"Ta cảm thấy trí thông minh của ta bị vũ nhục. . ."

Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh nhộn nhịp nói một câu xúc động.

Tại sao có thể như vậy? Đạo cụ ma thuật của ta đâu?

Trong lòng Lâm Thần không hiểu chút nào.

Hắn rõ ràng nhớ được là đã chuẩn bị hoa giấu ở trong tay áo, thế nào lại đột nhiên không thấy nữa, chẳng lẽ là lúc vừa mới đuổi theo ba mỹ nữ tỷ tỷ này đã rơi ở trên đường?

Nhất định là như vậy!

【 Đỉnh, kí chủ ăn cắp đọa cụ ma thuật, thành công ngăn cản nhân vật chính Lâm Thần trang bức, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -25, hào quang phản phái của ksi chủ +25! 】

Nhìn thấy sắc mặt nghi ngờ kia của Lâm Thần, Vương Hạo Nhiên cười không nói.

"Ta làm sai rồi, để ta thử một lần nữa, lần này nhất định sẽ làm được!" Lâm Thần ỷ vào chính mình là trẻ con, trực tiếp chơi xấu.

Nhưng Vương Hạo Nhiên không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi đến trước mặt Khâu Thiên Vi:

"Khâu tiểu thư, sau này người đã là bạn gái của ta rồi, còn mời chỉ giáo nhiều hơn."

"Ta. . ." Sắc mặt Khâu Thiên Vi cứng đờ.

Căn bản là nàng không nghĩ tới Lâm Thần sẽ thất bại. . .

"Khâu tiểu thư muốn quyết nợ sao?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười hỏi.

"Hết sức xin lỗi!" Khâu Thiên khom lưng biểu thị áy náy với Vương Hạo Nhiên, thành khẩn nói:

"Để ta làm bạn gái của người thì có chút khó, ta e rằng khó mà. . . Nhưng mà ta có thể dùng tiền tài bù đắp, người. . . Người có thể nói cái giá, chỉ cần ta có thể lấy ra được thì ta nhất định đồng ý!"

Nhìn thấy thái độ này của Khâu Thiên Vi, Vương Hạo Nhiên cũng không có cảm thấy bất ngờ chút nào.

Khâu Thiến Vi này là một nữ chính có điểm mị lực rất cao, muốn chỉ bằng vào một cái ước định ngoài miệng liền muốn để nàng làm bạn gái của mình, điều này hiển nhiên là không thực tế.

"Ha ha, ta chỉ chỉ đùa một chút mà thôi, Khâu tiểu thư không cần coi là thật." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cười cười.

Phải biết, ngoại trừ Khâu Thiến Vi ra thì nơi này cũng có mấy nữ chính khác..

Hắn cũng sẽ không bởi vì Khâu Thiến Vi mà phá hoại ấn tượng của mấy nữ chính khác đối với mình.

Nguyên nhân mà vừa rồi nói như vậy với Khâu Thiến Vi thuần túy chỉ là trêu chọc nàng một chút mà thôi, thuận tiện kiếm chút điểm hảo cảm.

"Người thật là rất có phong độ." Sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy thì Khâu Thiến Vi lập tức thở dài nhẹ nhõm, không khỏi nhìn hắn nhiều thêm vài lần, hình như muốn nhận thức hắn lại một chút.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiến Vi đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Phi thường thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 300 điểm phản phái!】

Bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần nhíu lại, hết sức không vui.

"Mỗi ngày người đều đặc ý như vậy, hiện tại ăn quả đắng cảm thấy thế nào?" Sau khi Khâu Thiến Vi nhìn thấy, nhin không được cười nói một câu.

"Ta thực sự biết ma thuật, hồi nãy chỉ là có chút bất ngờ thôi."

"Vậy bây giờ người lập tức biến một cái cho ta xem một chút đi?"
Khâu Thiển Vi thuận thế nói.

"Chờ một chút, ta lập tức quay lại liền!"

Ma thuật cũng không phải là pháp thuật, cũng phải cần một ít đạo cụ ma thuật. (Ma thuật ở đây ae có thể hiểu là ảo thuật ha, vì dịch cho hợp với nhiều câu nên phải giữ nguyên)

Hắn vừa mới muốn tính kế đám người Hứa Mộ Nhan, tạm thời hảo tồn một đóa hoa đạo cụ ở ven đường.

Hiện tại đã xài hết, tự nhiên cần chuẩn bị cái khác.

"Ta cũng biết ma thuật, Khâu tiểu thư muốn nhìn thì ta có thể biểu diễn cho người xem." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

G@@@

Chương 234: Ma Thuật: Cách Không Lấy Vật

◀Lâm Thần mới chuẩn bị rời đi, nhưng mà sưa khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói lời kia thì lập tức dừng bước.

"Người cũng biết ma thuật, thật sao?" Khâu Thiển Vi kinh ngạc hỏi.

Bên cạnh, Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tịnh cũng là lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Tất nhiên rồi." Vương Hạo Nhiên gật đầu, lập tức nói "Ma thuật này của ta phải cần sự liên kết nội tâm giữa hai người, chỉ cần cùng một người khác đối mặt 30 giây là có thể đoán chính xác trong ví tiền của đối phương có cụ thể những thứ nào."

Dứt lời, hắn nhìn người ở chỗ này một vòng:

"Ai nguyện ý cùng ta thử một chút?"

"Ta ta!" Mục Chiêu Chiêu cảm thấy hứng thú vô cùng, lập tức giơ tay lên hô to một tiếng.

"Còn có ta!"

"Ta cũng có thể!"

Tần Vận Hàn cùng với Hứa Mộ Nhan theo thứ tự lên tiếng.

Ôn Tịnh cũng muốn, nhưng mà đã có ba người mở miệng, nàng không muốn theo náo nhiệt.

"Các người là người quen, không chừng hắn đã nhìn qua ví tiền của các người, tự nhiên thoáng cái đã đoán ra, làm sao có thể xem như là ma thuật được." Lâm Thần khinh thường nói một tiếng:

"Ta thấy thế này, hay là người đoán trong ví tiền trên người ta có cái gì đi!"

Wang Hào Nhiên cũng không có hứng thú đối mặt với tiểu thí hài 30 giây, hắn quay đầu nhìn về phía Khâu Thiển Vi.

"Khâu tiểu thư, người nguyện ý phối hợp với ta chứ?"

"Có thể." Khâu Thiến Vi gật đầu.

"Được rồi, bây giờ liền bắt đầu." Vương Hạo Nhiên hướng về Khâu Thiến Vi đến gần mấy bước, đến trước mặt nàng nửa mét mới dừng lại, tiếp đó không nháy một cái nhìn chăm chăm con mắt của nàng.

Khâu Thiến Vi có chút ngượng ngùng, ánh mắt tránh né một chút.

"Khâu tiểu thư, phiền người nghiêm túc một chút, nhất định phải đối mặt cùng ta 30 giây, bằng không thì ma thuật này liền sẽ mất linh." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở.

"Được." Khâu Thiến Vi nghĩ đến đây là vì ma thuật, cũng tạm thời quăng đi tâm tư thẹn thùng, lập tức cùng với Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nhìn nhau.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, không khỏi âm thầm cười một tiếng.

Nghe nói là nam nữ đối mặt 30 giây sẽ xuất hiện một loại phản ứng hóa học không tưởng tượng được.

Loại phản ứng hoá học này sinh ra tâm tình, xưng là động lòng.

Tất nhiên, vển vẹn nhằm vào người có khuôn mặt đẹp để mới có hiệu quả.

Hai người liền nhìn nhau như vậy, thời gian cũng chậm chậm trôi qua.

Lúc thời gian đối mặt để đến được 25 giây, Vương Hạo Nhiên nhận được hai thông báo của hệ thống nhắc nhở.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiến Vi đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 35 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản pháí! 】

Ma thuật chỉ là nguy trang, cái này kỳ thực mới là mục đích chân chính của Vương Hạo Nhiên.

"Đã đến 30 giây, có thể được rồi!" Lâm Thần ở bên cạnh đếm từng giây, nhìn thấy thời gian đã đến, lập tức trách hô kêu một tiếng.

Khâu Thiển Vi vội vàng dời ánh mắt đi, chỉ cảm thấy khuôn mặt có chút nóng.

Nhưng mà sau vài giây đồng hồ nàng liền khôi phục bình thường.

"Nói đi, người mau nói ta trong ví của Thất tỷ của ta có những gì?" Lâm Thần thúc giục nói.

Khâu Thiển Vi, Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh đều trông mong mong mỏi.

"Một tấm thẻ căn cước, ba tấm thẻ ngân hàng, một tấm giấy chứng nhận của Khâu tiểu thư, còn có 1213 đồng tiền, trong đó có 10 tấm giá trị 100 đồng, 4 tấm 50 đồng, 2 tấm 5 đồng, 3 tấm 1 đồng." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

Nghe Vương Hạo Nhiên nói cặn kẽ đến như vậy, Khâu Thiển Vi cũng ngẩn người.

Bởi vì nàng đối với đồ vật trong ví tiền của mình còn không hề hiểu rõ cặn kẽ đến như vậy.

Nghĩ như vậy, Khâu Thiển Vi lập tức lấy ví tiền ra đếm kỹ một chút.

"Thất tỷ, có phải thật vậy hay không?" Lâm Thần hỏi.

"Đều trúng cả!" Khâu Thiến Vi một mặt kinh hãi.

Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tĩnh, nhón nhíp kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cười không nói.

Hắn biết ma thuật sao?

Tất nhiên sẽ không.

Chẳng qua là hắn biết thấu thị mà thôi. . .

"Loại ma thuật này chỉ là trò trẻ con, nếu người thất sự có bản lĩnh thì liền biểu diễn ma thuật đường đường chính chính đi." Lâm Thần trang bức không giả dạng, lúc này lại gặp được danh tiếng, còn để Vương Hạo Nhiên đoạt được, lập tức ghen tị nói.

"Đệ đệ ta kiêu ngạo đã quen, người chớ để ở trong lòng." Khâu Thiến Vi nói.

"Tuổi của đệ đệ người còn nhỏ, ta không so đo với hắn, nhưng mà ta kỳ thực còn có một ma thuật lợi hại hơn, gọi là cách không lấy vật." Vương Hạo Nhiên nói:

"Khâu tiểu thư muốn thưởng thức một chút không?"

"Nếu như ta có vinh hạnh này."

"Có thể mượn giấy chứng nhận kia của người dùng một chút không?"

"Có thể." Khâu Thiến Vi đem giấy chứng nhận kia trong ví tiền đưa ra.

"Khâu tiểu thư, hiện tại người giấu tám giấy chứng nhận này ở trên

người đi, ta sẽ ở không trực tiếp tiếp xúc với người, dưới tình huống đó ta cũng sẽ lấy được tấm giấy chứng nhận đó vào tay."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên lập tức xoay người, để Khâu Thiến Vi bí mật giấu giấy chứng nhận.

Khâu Thiến Vi suy nghĩ một chút, chuẩn bị tùy ý đặt giấy chứng ở trong túi quần.

"Thất tỷ!" Lâm Thần đột nhiên bu lại, thấp giọng nhắc nhở, "Người giấu kín một chút!"

Hắn có trình độ biểu diễn ma thuật cấp Tông Sư, tự nhiên biết rõ một ít động tác trong đó.

Chỉ đặt ở trong túi cũng không ổn thỏa, bởi vì ma thuật sư có tay chân khá nhanh, chỉ có thể nhân lúc đối phương không tự chủ mà lấy được đồ vật.

"Vậy ta nên giấu ở nơi nào đây?" Khâu Thiến Vi lập tức có chút phiền muộn.

"Thất tỷ, cái này thì tùy người thôi, dù sao thì càng kín càng tốt, tốt nhất đừng để những người khác thấy." Lâm Thần nhìn mấy mỹ nữ tỷ tỷ ở đây một chút, sợ các nàng mật báo cho Vương Hạo Nhiên, thế là nhắc nhở một tiếng.

Khâu Thiến Vi gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút, lập tức lóe lên linh quang.

Sau khi nàng rời khỏi tầm mắt của mọi người một lát thì lần nữa trở về.

Cái giấy chứng nhận kia đã bị Khâu Thiến Vi giấu đi, về phần giấu ở chỗ nào thì mọi người cũng không biết.

"Được rồi." Khâu Thiến Vi nói với bóng lưng Vương Hạo Nhiên một tiếng.

Vương Hạo Nhiên chậm chậm xoay người, nhìn Khâu Thiến Vi một chút, rất nhanh liền lộ ra nét mặt kinh ngạc cùng với sự cổ quái.

Khâu Thiến Vi này lại đem giấy chứng nhận giấu ở. . .

F@@@

Chương 235: Kết Giao Bằng Hữu

"Người có thể bắt đầu rồi, nhưng không cho phép người đụng vào Thất tỷ, bằng không thì ma thuật này của người coi như không thành công!"

Lâm Thần đặc biệt tuyên bố một chút.

Vương Hạo Nhiên chỉ cười một tiếng, chậm chậm đi đến vị trí trước người Khâu Thiến Vi nửa mét rồi dừng lại, lập tức di chuyển quang năng một vòng, lần nữa trở lại vị trí trước mặt Khâu Thiến Vi.

Hắn buông ra bàn tay đang nắm, bày ở trước mắt của Khâu Thiến Vi.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay kia rõ ràng có giấy chứng nhận của Khâu Thiến Vi.

"Người. . . Người. . . Sao người có thể làm được. . ." Khâu Thiển Vi chấn kinh không ngậm miệng lại được.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

"Như thế nào, thấy ma thuật này có được không?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

Tâm tình Khâu Thiển Vi chấn kinh rồi trở lại yên tĩnh một chút, nhưng lập tức liền toát ra một loại tâm tình xấu hổ.

Tám giấy chứng nhận kia được nàng giấu kín đến như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác giấy chứng nhận đều bị Vương Hạo Nhiên lấy được.

Đây chẳng phải là nói Vương Hạo Nhiên đụng phải chính mình. . .

Bên cạnh, mấy người Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh đều trở nên si mê, nhiệt tình vỗ tay cho Vương Hạo Nhiên.

"Gặp quỷ rồi, làm sao hấn làm được?" Con mắt Lâm Thần đều muốn trợn lồi ra.

Hấn cũng biết ma thuật, đồng thời lại biết môn đạo trong đó.

Nhưng loại ma thuật như Vương Hạo Nhiên sử dụng thì quả thực siêu việt nhận thức ma thuật của hấn.

Thu thần tình của Lâm Thần ở trong mắt, Vương Hạo Nhiên không khổ khô hài cười một tiếng.

Kỳ thực cái này căn bản cũng không phải là ma thuật, tự nhiên là không cách nào dùng nguyên lý ma thuật để giải thích.

Lâm Thần này dù cho đập đi cái đầu nhỏ phỏng chừng cũng không rõ tại sao mình làm được.

Thu hồi ý niệm, Vương Hạo Nhiên đem lực chú ý đặt ở trên mình Khâu Thiển Vi lần nữa.

Vừa mới gặp mặt không bao lâu, đã để độ thiện cảm của Khâu Thiển Vi tăng lên đến 40, cũng thật là đủ nhanh chóng.

Chỉ cần độ thiện cảm tăng lên 10 nữa, Khâu Thiển Vi liền sẽ xuất hiện tâm tình ái mộ.

Trước mắt thì hào quang mị lực của Vương Hạo Nhiên đang trong trạng thái có thể sử dụng, đồng thời vừa vặn có khả năng gia tăng thêm 10 độ thiện cảm.

Hắn khơi thông với hệ thống, lập tức sử dụng hào quang mị lực đối với Khâu Thiển Vi.

Cùng lúc đó, rất nhanh hệ thống cũng truyền đến thông báo nhắc nhở.

【 Đinh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối với nữ chính Khâu Thiển Vi thất bại. 】

Cái quỷ gì?

Sau khi nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên không khỏi ngẩn người.

Hào quang mị lực này là đồ giả sao, lại còn có thể sử dụng thất bại.

Dưới tình huống bình thường thì hào quang mị lực này có thể sử dụng một lần với mỗi nữ chính.

Tình huống này của Khâu Thiên Vi là như thế nào?

"Vì sao lại sử dụng thất bại?" Vương Hạo Nhiên dùng ý niệm trao đổi cùng với hệ thống một chút.

【 Đỉnh, nữ chính Khâu Thiên Vi là nhân vật được thiết lập đặc thù, 40 độ thiện cảm trước mắt không cách nào trực tiếp dùng hào quang mị lực tăng lên nữa, nguyên nhân cụ thể hệ thống tạm thời chưa có số liệu, mời kí chủ tự mình thăm dò. 】

Khốn kiếp.

Vương Hạo Nhiên chửi bậy một chút, thối lui ra khỏi trao đổi cùng hệ thống.

"Thời gian không sai biệt lắm, ta phải cùng với đệ đệ ta đi rồi, nhưng mà hôm nay rất hân hạnh được biết người, nếu như có thể thì hy vọng có thể kết giao bằng hữu cùng với người." Khâu Thiên Vi cực kỳ thân thiện nói.

"Tất nhiên có thể." Vương Hạo Nhiên cười lấy gật đầu "Có thể cho ta mượn điện thoại được không?"

"Được chứ." Khâu Thiên Vi sáng khoái lấy điện thoại di động đưa ra.

Vương Hạo Nhiên mở ra điện thoại của Khâu Thiên Vi và điện thoại của mình, lưu lại phương thức liên lạc với nhau một chút.

Tất nhiên hắn còn thuận tiện gắn một con virus nghe lén vào điện thoại của Khâu Thiên Vi.

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên đưa điện thoại di động cho Khâu Thiến Vi.

"VẬY BÁI BAI, SAU NĂM NGÀY NỮA LÀ HỘI DIỄN CÁ NHÂN CỦA TA, NẾU NHƯ NGƯỜI CÙNG BẰNG HỮU CỦA NGƯỜI CẢM THẤY HỨNG THÚ THÌ TA CÓ THỂ ĐƯA MỘT ÍT VÉ CHO CÁC NGƯỜI." Khâu Thiến Vi chủ động nói.

"CẢM THẤY HỨNG THÚ, CẢM THẤY VÔ CÙNG HỨNG THÚ!" TẦN VẬN HÀN LÀ FAN CỦA KHÂU THIẾN VI, SAU KHI NGHE NÓI NHƯ THẾ THÌ LẬP TỨC TRẢ LỜI THAY CHO VƯƠNG HẠO NHIÊN.

Khâu Thiến Vi gật đầu cười, lập tức rời đi cùng Lâm Thần.

—

"THẤT TỶ, VỪA RỜI NGƯỜI GIẤU GIẤY CHỨNG NHẬN VÀO CHỖ NÀO VẬY?" BÊN TRÊN CHIẾC PAGANI, LÂM THẦN KÌM NÉN KHÔNG ĐƯỢC LÒNG HIẾU KỲ NÊN KHÂU THIẾN VI.

"CÁI TÊN TIỂU GIA HỎA NÀY, CHUYÊN TÂM LÁI XE CỦA NGƯỜI ĐI, CHÚ Ý AN TOÀN." KHÂU THIẾN VI LẶNG TRÁNH CÂU HỎI.

"KỸ THUẬT CỦA TA CỰC KỲ ỔN, NGƯỜI NÓI CHO TA NGHE MỘT CHÚT ĐI." LÂM THẦN HỎI TIẾP.

"TIỂU HÀI TỬ KHÔNG NÊN HỎI NHIỀU NHƯ VẬY!" THỰC TẾ LÀ DO KHÂU THIẾN VI KHÔNG CÓ MẶT MŨI NÓI RA, LẬP TỨC NGHIÊM TÚC NÓI.

"ĐƯỢC RỒI, KHÔNG HỎI THÌ KHÔNG HỎI." LÂM THẦN THẤY THẾ, CŨNG KHÔNG CÓ TIẾP TỤC HỎI NỮA, NHƯNG MÀ CHỢT NHẮC ĐẾN ĐỀ TÀI NHẠY CẢM KHÁC:

"THẤT TỶ, SAO NGƯỜI LẠI TRAO ĐỔI SỐ VỚI KIA CHỨ, SẼ KHÔNG PHẢI LÀ XEM NGƯỜI TA BIỂU DIỄN MỘT CHÚT MA THUẬT LIỀN TRÚNG Ý RỒI CHỨ?"

"NGƯỜI NGHĨ GÌ THẾ!" KHÂU THIẾN VI THÒ TAY GỖ NHỆ ĐẦU NHỎ CỦA LÂM THẦN MỘT CÁI: "TA CÓ TIỂU CHUẨN CHỌN BẠN TRAI KHẮC NGHIỆT VÀ CỨNG

nhắc như thế nào người đã quên rồi sao?"

Nàng cảm thấy Vương Hạo Nhiên lớn lên rất thật đẹp trai, đồng thời một tay ma thuật cũng để người khác kinh ngạc vô cùng, nhưng mà cái này còn xa xa không đủ để nàng thích.

"Đúng đúng đúng, Thất tỷ người sẽ chọn bạn trai có tạo nghệ tương đồng với nàng trong lĩnh vực của mình." Tinh thần Lâm Thần lập tức thoải mái, chỉ cảm thấy mình đã lo nghĩ nhiều.

Dựa theo điều kiện chọn bạn trai của Khâu Thiển Vi thì phỏng chừng khắp thiên hạ đều tìm không ra được một người.

Lo lắng của mình hoàn toàn chính là dư thừa.

Nhưng mà Lâm Thần vẫn rất có oán niệm với Vương Hạo Nhiên.

Hắn có thiên tài hệ thống, trang bức là có thể thu được điểm tích lũy, dùng để đổi lấy đủ loại năng lực.

Q@@@

Chương 236: Nam Thần Đan Dương Cầm (1)

κĐồng thời điểm tích lũy đạt được khi trang bức đối với mỗi người thì tích lũy là không giống nhau.

Cũng tỷ như là trang bức trước mặt người bình thường, có thể lấy

được điểm tích lũy là rất rất ít.

Mà trang bức thành công trước mặt mỹ nữ thì đạt được điểm tích lũy có thể dùng số lượng lớn để hình dung.

Nếu hôm nay có thể trang bức thành công trước mặt các vị mỹ nữ tỷ tử.

Điểm tích lũy liền có thể đổi lấy năng lực siêu cường về phương diện âm nhạc.

Chỉ đáng tiếc bị Vương Hạo Nhiên quấy rối.

Sao Lâm Thần có thể không có oán niệm.

...

"Sẽ chỉ chọn người có tạo nghệ giống với nàng trên lĩnh vực âm nhạc làm bạn trai? Đây chính là thiết lập nhân vật của Khâu Thiển Vi sao? Khó trách không thể trực tiếp sử dụng hào quang mỹ lực đối với nàng."

Vương Hạo Nhiên nghe lén tiếng Lâm Thần cùng với Khâu Thiển Vi nói chuyện với nhau, lập tức liền hiểu được.

Tỉ như từ 30 tăng lên tới 40, hào quang mỹ lực kia khẳng định là hữu hiệu, bởi vì tăng lên thế này vẫn là bên trong giai đoạn thân thiện.

Nhưng mà độ thiện cảm bây giờ của Khâu Thiển Vi đối với mình là 40, chỉ cần lên thêm 10, vậy thì sẽ đến mức độ ái mộ là 50 điểm.

Từ thân thiện đến ái mộ, cái này trực tiếp là vượt qua giai đoạn.

Vương Hạo Nhiên chỉ là biểu diễn chút "Ma thuật" mà thôi, cũng không có biểu hiện ra tài năng gì về phương diện năng lực.

Cho nên không đạt được tiêu chuẩn để Khâu Thiến Vi ái mộ.

Hắn ngược lại có cái ca Thần cấp biểu diễn kỹ năng, bất quá muốn cùng quốc tế thiên tài dương cầm gia Khâu Thiến Vi so sánh với, vẫn là kém không ít ý tứ.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức mở ra hệ thống thương thành tra xét lên.

Hắn hiện tại điểm phản phái dư dả cực kì, cho dù là phía trước đối chổng lại quang hoàn tiêu 3000, nhưng vẫn là còn lại 17700.

Có thể đổi đồ vật thực tế quá nhiều.

Vương Hạo Nhiên cẩn thận tại hệ thống thương thành tra xét lên, theo mệnh mông nhiều vật phẩm bên trong, bắt đầu chọn lựa cùng âm nhạc phương diện móc nối năng lực.

Chỉ sau chốc lát, Vương Hạo Nhiên đã chọn trúng hai loại.

Trình độ diễn tấu đàn dương cầm cấp Chí Tôn, năng lực sáng tác nhạc cấp Chí Tôn. Hai loại năng lực gộp lại tổng cộng cần 7000 điểm phản phái.

Đắt thì có đắt thật, nhưng mà vì chèn ép nhân vật chính thiên tài Lâm Thần, nhất thiết phải công lược thiên tài dương cầm Khâu Thiến Vi.

Một chút điểm phản phái này không tốn không được.

Vương Hạo Nhiên cắn răng một cái, trực tiếp dùng 7000 điểm phản phái đổi trình độ diễn tấu đàn dương cầm cấp Chí Tôn, năng lực sáng tác nhạc cấp Chí Tôn.

Các hạng năng lực của Khâu Thiến Vi đều là cấp Tông Sư.

Hai loại năng lực Chí Tôn, trực tiếp là một cái cấp bậc mạnh hơn Khâu Thiển Vi.

Nếu như biểu diễn một chút ở trước mặt Khâu Thiển Vi, nhất định con mắt của nàng kinh ngạc đến ngây người.

Sau năm ngày chính là hội diễn tấu cá nhân của Khâu Thiển Vi.

Đây chính là một thời cơ tốt để công lược!

Ban đêm.

Vương Hạo Nhiên đi tới một shop bán đàn, chuẩn bị mua một chiếc đàn dương cầm trở về.

Tuy là hai loại năng lực về phương diện âm nhạc cấp Chí Tôn là trực tiếp lĩnh ngộ, nhưng mà hắn là người cố gắng đạt tới hoàn mỹ, vì biểu hiện tốt nhất tại buổi diễn tấu hội cá nhân của Khâu Thiển Vi, vậy khẳng định chuyện quan trọng trước mắt là luyện tập một chút.

Đã muốn luyện tập thì tự nhiên là cần một chiếc đàn dương cầm tốt.

Vương Hạo Nhiên đi dạo một hồi tại shop đàn, chợt chọn một chiếc đàn dương cầm có vẻ ngoài tương đối chộp mắt.

Tiếp đó liền muốn thử một chút âm sắc của chiếc đàn dương cầm này.

Vương Hạo Nhiên để người của shop đàn mang tới một bản cầm phổ, từ đó chọn một ca khúc siêu khó khăn.

Bản hòa tấu piano số 3.

Cái thủ khúc trong lịch sử âm nhạc là một trong những bài được

công nhận có độ diễn tấu khó nhất.

Lấy trình độ diễn tấu đàn dương cầm cấp Chí Tôn của Vương Hạo Nhiên nếu như chọn ca khúc quá dễ vậy thì quá không có tính khiêu chiến.

Bản hòa tấu piano số 3 này cực kỳ phù hợp với yêu cầu của hắn.

Đầu tiên là Vương Hạo Nhiên xem qua một lần phổ khúc, lập tức đặt cầm phổ ở trên đàn dương cầm.

Từ thủ pháp hoa mắt đang vũ động ở trên phím đàn, đàn dương cầm cũng truyền ra âm thanh dễ nghe.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy chính mình cùng với đàn dương cầm dung hợp làm một, loại cảm giác huyền bí này giống với miêu tả người kiếm hợp nhất trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Ngay tại lúc đang đắm chìm trong cảm giác kỳ ảo này, trong bất tri bất giác Vương Hạo Nhiên đã hoàn tất diễn tấu khúc dương cầm này.

Mà ngay tại lúc một nốt nhạc cuối cùng của khúc dương cầm hạ xuống xong, xung quanh vang lên rất nhiều tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Vương Hạo Nhiên nhìn lại, chỉ thấy chung quanh có mười mấy đến hai mươi người.

Ở trong đó có chủ của shop đàn, cũng có khách hàng đến mua đàn dương cầm.

Hắn vừa mới quá mức đắm chìm ở bên trong diễn tấu, hoàn toàn không có chú ý tới chuyện xảy ra chung quanh.

Có lẽ toàn bộ những người này đều là bị mình diễn tấu khúc dương cầm hấp dẫn.

"Chọn bộ này đi." Vương Hạo Nhiên cảm thấy cái đàn dương cầm này cực kỳ thuận tay, trực tiếp chuẩn bị mua.

Về phần giá cả 188 vạn phía trên hẳn cũng không để ở trong lòng.

Đối với hắn mà nói thì 188 vạn chỉ là tiền lẻ mà thôi.

Quét thẻ thanh toán, cũng lưu lại địa chỉ cùng với phương thức liên lạc, chờ người của shop đàn ngày hôm sau đưa đàn đến cho mình.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không biết là quá trình hắn diễn tấu lại bị một nữ tử si mê quay lại, đồng thời đăng một video ngắn lên mạng.

Tất nhiên nữ tử si mê này vì để tránh quyền can thiệp về chân dung cho nên đã làm mờ mặt của Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà như vậy cũng không ảnh hưởng cái gì.

Bởi vì điểm sáng lớn nhất của đoạn video ngắn này không phải giá trị khuôn mặt đẹ đẽ của Vương Hạo Nhiên, mà là kỹ nghệ diễn tấu đàn dương cầm xuất sắc của hắn.

Đã qua thời gian một buổi tối, đoạn video ngắn này bạo hot lên, like cao tới mấy trăm vạn.

Ngày kế tiếp.

Đoạn video diễn tấu khúc dương cầm này trực tiếp xông lên top 1 tìm kiếm.

Từ tiêu đề máu chốt là: Nam thần đàn dương cầm.

Mà lúc này Vương Hạo Nhiên còn đang ngủ ngon.

E@@@

Chương 237: Nam Thần Đàn Dương Cầm (2)

LHiện tại là kỳ nghỉ, hẳn là không cần lên lớp, tự nhiên cũng không có dậy sớm.

Hướng chi tối hôm qua còn bận bịu rất muộn.

Đường Băng Vân cũng ngủ đến khi mặt trời lên cao, sau khi tỉnh lại một bên nàng phàn nàn Vương Hạo Nhiên hại cho nàng phải đi làm trễ, một bên tìm quần áo ở khắp nơi trong phòng khách, phòng bếp, ban công, trên mặt đất của phòng ngủ.

Một tòa biệt thự Tĩnh Di ở trên đỉnh núi.

Khâu Thiên Vi ở trong phòng đàn của biệt thự, đang luyện tập khúc dương cầm.

Thiên phú về âm nhạc của nàng cực cao, đồng thời cũng cực kỳ cố gắng.

Mấy ngày sau chính là hội diễn tấu cá nhân của nàng, nàng chuẩn bị bé quan mấy ngày, tranh thủ luyện tập thật tốt khúc dương cầm mà nàng muốn biểu diễn nó trong hội diễn tấu..

Nhưng mà trong đó có một bài khúc dương cầm rất khó, nàng liên tục gảy nhiều lần vẫn là không hài lòng.

Nguyên nhân mà nàng không hài lòng hẳn hẳn chỉ là từ mấy cái nốt nhạc tiếp nối không đủ hoàn mỹ.

Tuy là những cái tỉ vết này người nghe âm nhạc người đều không hiểu, nhưng mà Khâu Thiển Vi có yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với mình. Nàng tuyệt đối không cho phép chính mình xuất hiện dạng tỉ vết này.

Nàng hít sâu mấy hơi thở, yên lặng tâm tình, tiếp tục luyện tập khúc dương cầm rất khó này.

Nhưng mà sau khi nàng luyện tập đoạn khúc dương cầm này mười lần thì tỉ vết này vẫn tồn tại.

Những cái tỉ vết này cũng không phải cảm giác âm thanh tạo thành, mà là xuất hiện ở bên trên chỉ pháp.

Khiến nàng không tìm nổi sinh ra một ít tâm tình ảo não.

"Khâu tiểu thư, ta thấy toàn bộ buổi sáng cơ hồ là người chỉ đánh có một thủ khúc, có phải gặp được vấn đề khó khăn hay không?" Bảo mẫu dọn dẹp vệ sinh nhìn thấy hình như giờ phút này Khâu Thiển Vi có chút phiền não, thế là nghi hoặc hỏi.

"Một chút nan đề hử mà thôi, nhưng mà có lẽ. . . Có lẽ chẳng mấy chốc sẽ giải quyết được thôi." Khâu Thiển Vi nói lời này, kỳ thực trong lòng cũng có chút hoài nghi.

"Khâu tiểu thư, dường như nam thần đàn dương cầm trên top thịnh hành Douyin cũng đánh thủ khúc này, hay là người nhìn một chút người ta đánh thế nào thử xem." EQ của bảo mẫu hơi thấp, trực tiếp cho Khâu Thiển Vi một cái đề nghị.

Khâu Thiến Vi nghe xong, lập tức liền nhíu nhíu mày.

Nàng có trình độ gì? Nghệ sĩ thiên tài đàn dương cầm nổi tiếng quốc tế!!

Bên trên Douyin là người gì? Đại bộ phận đều là một ít tên gà mờ dùng âm nhạc để gạt người mà thôi.

Để một nghệ sĩ thiên tài đàn dương cầm như nàng học hỏi âm nhạc của mấy tên gà mờ?

Đây quả thực là quá hoang đường!

"Khâu tiểu thư, ta. . . Ta đi dọn dẹp vệ sinh."

Tuy là EQ của bảo mẫu này thấp, nhưng mà vẫn biết nhìn sắc mặt của người khác, nàng nhìn Khâu Thiến Vi như thế, lập tức liền hiểu rõ đã nói sai, mặt xám xịt đi làm việc.

Khâu Thiến Vi cảm thấy có chút phiền muộn, thế là lấy điện thoại di động ra tìm nhóm bằng hữu để giải tỏa tâm tình một chút.

Rất nhanh nàng đã phát hiện bên trong nhóm bằng hữu có hiện tượng kỳ quái.

Nàng thấy năm người bằng hữu gửi một đoạn video ngắn trên Douyin có tiêu đề là "Nam thần đàn dương cầm".

Khiến Khâu Thiến Vi có chút tối tăm.

Trình độ của bảo mẫu không cao, tôn sùng cái gọi là "Nam thần đàn dương cầm" thì cũng thôi đi.

Mà mấy vị gửi video ngắn đều là bằng hữu của nàng có một ít năng lực thưởng thức đối với âm nhạc tương đối cao.

Tình huống này của bọn hắn là như thế nào?

Rõ ràng cũng gửi loại video này.

Chẳng lẽ, cái tên "Nam thần đàn dương cầm" này thật có chút bản lĩnh?

Ôm tâm tư hiếu kỳ, Khâu Thiến Vi mở video ngắn ra xem một chút.

Góc độ của video chụp một bên mặt, một nam nhân được gạch men dày đặc che lại khuôn mặt ở bên một chiếc đàn dương cầm mới diễn tấu bản hòa tấu piano số 3.

Bởi vì có cái gọi là thạo nghề vừa ra tay liền biết có hay không có.

Khâu Thiến Vi chỉ nghe không đến mười nốt nhạc, lập tức liền ngạc nhiên.

Cái tên "Nam thần đàn dương cầm" này hình như thật có chút bản lĩnh!

Khâu Thiến Vi bày ra suy nghĩ lo lắng, tỉ mỉ lắng nghe, mà miệng của nàng cũng bởi vì ngạc nhiên mà càng ngoác lớn hơn.

Sau khi nghe hắn diễn tấu xong bản hòa tấu piano số 3, Khâu Thiến Vi ngạc nhiên đến nỗi cái miệng nhỏ cũng có thể nhét vừa một quả trứng vịt lớn.

Lúc đầu chỡ làm Khâu Thiến Vi ảo não, lập tức liền sáng tỏ thông suốt.

Hình ảnh của video ngắn này có chụp tới tay, có thể nhìn thấy chỉ pháp của "Nam thần đàn dương cầm".

Khâu Thiến Vi lập tức liền toát ra ý nghĩ: "Thì ra chỉ pháp có thể dùng như vậy".

Nàng lập tức cứ dựa theo chỉ pháp đàn tấu của "Nam thần đàn dương cầm", mấy phút sau, một bài hòa tấu piano số 3 liền diễn tấu hòa tấu vô dùng mượt mà.

Thật là cao thủ tại dân gian!

Khâu Thiến Vi cũng không dám khinh thường "Nam thần đàn dương cầm", trong lòng thậm chí còn sinh ra một ít tâm tình sùng bái.

Nàng lập tức mở ra ứng dụng cửa hàng, cũng download Douyin.

Lúc đầu nàng không chơi Douyin, nhưng mà vì để hiểu rõ "Nam thần đàn dương cầm" này một chút, lần đầu tiên nàng chuẩn bị dùng Douyin một chút.

Rất nhanh, phần mềm đã được download xong.

Nàng dùng từ khóa mấu chốt "Nam thần đàn dương cầm" để tìm kiếm trong ứng dụng.

Nhưng mà lại phát hiện cũng không có tài khoản Douyin của "Nam thần đàn dương cầm".

Đoạn video "Nam thần đàn dương cầm" có số like lên tới mấy trăm vạn là do một tiểu nữ sinh đăng lên.

Mọi người đều muốn biết "Nam thần đàn dương cầm" là ai, tài khoản riêng của tiểu nữ sinh này cơ hồ là bị tin nhắn riêng nhắn tới làm cho nổ tung.

Bởi vậy, sau khi tiểu nữ sinh này đăng video có like tới mấy trăm vạn thì đăng video tuyên bố một chút, biểu lộ rõ ràng mình cũng không biết, về phần tin tức khác cũng không tiết lộ chút nào.

Nhưng mà con mắt của dân mạng vẫn là sáng như tuyết.

Mọi người nhìn từ bối cảnh trong video, phát hiện video được quay tại cửa hàng đàn Thiên Khải.

Mà địa điểm cửa hàng đàn Thiên Khải này ở ngay tại Thanh Linh.

"Cửa hàng đàn Thiên Khải. . ." Khâu Thiển Vi âm thầm ghi nhớ từ máu chốt này, chuẩn bị ngày mai đi xem một chút, hỏi thăm tin tức có liên quan tới "Nam thần đàn dương cầm".

o@@@

Chương 238: Sáng Tác Nhạc Khúc

xBên trong đoạn video ngắn kia, tuy là dáng vẻ đánh đàn của "Nam thần đàn dương cầm này", nhưng mà nhìn từ làn da của mu bàn tay thì hẳn là một vị nam giới rất trẻ trung.

Còn trẻ như vậy, trình độ đánh đàn dương cầm so sánh với mình chỉ có hơn chứ không kém.

Khâu Thiển Vi vẫn là lần đầu gặp được dạng người này.

Nàng rất muốn hiểu rõ đối phương hơn một chút, cùng đối phương kết giao bằng hữu, thậm chí nếu có duyên. . . . .

Ban đêm.

Biệt thự của Vương gia.

Đàn dương cầm lúc ban ngày đã được đưa đến.

Vương Hạo Nhiên muốn đình chỉ cuộc sống hoan lạc vào ban đêm của mình một chút, cho nên cũng không có hẹn ai, dự định luyện đánh đàn cho thật giỏi.

Nhưng mà lại có người nhện không được, chủ động liên hệ với hắn.

Mỹ nữ đã chủ động, hắn có thể không đồng ý sao?

Nhưng mà hôm nay hắn cũng không tính ra ngoài.

Dù sao phụ mẫu cũng rất ít khi trở về, cơ bản không trở lại ở.

Hơn nữa nếu bọn hắn trở về phát hiện, cái này cũng không có gì.

Hai người phỏng chừng cũng làm bộ không thấy, khó mà nói, không chừng sẽ còn hoan nghênh một chút.

Tuyệt đối sẽ không nói ra lời gì chỉ trích nhi tử.

Thừa dịp thời gian chờ đợi, Vương Hạo Nhiên ở bên trong phòng đàn luyện đàn.

Lần này, hắn diễn tấu cũng không phải khúc dương cầm gì có tên trên thế giới, mà là một bài nhạc khúc do chính mình sáng tác.

Hiện tại hắn có năng lực sáng tác nhạc khúc cấp Chí Tôn, sáng tác từ khúc đối với hắn mà nói chỉ là chuyện hạ bút thành văn.

Nhưng mà loại chuyện sáng tác này, bình thường đều có chỗ trống cần phải sửa chữa.

Vương Hạo Nhiên một bên diễn tấu, gặp được chỗ không hài lòng, thế là lập tức sửa đổi một chút.

Đại khái như vậy sau mười lần, đã diễn tấu ca khúc như là mây bay, nước chảy, bản thảo vì vậy mới sửa chữa xong.

Vừa mới làm xong, điện thoại di động của hắn cũng vừa hay có người gọi.

Người đã tới.

Vương Hạo Nhiên lập tức đi bên ngoài biệt thự tiếp một chút, dẫn người đó vào phòng đàn này.

Người đến thăm chính là Dương Tĩnh Uyên.

Dương Tĩnh Uyên có vẻ hơi hoảng sợ và khẩn trương, hình như có chút sợ hãi.

"Cũng không phải làm ăn cướp, người sợ cái gì, không có chuyện gì đâu Vương Hạo Nhiên trấn an một câu.

"Nhà người cũng quá lớn. . ." Trong đầu của Dương Tĩnh Uyên hiện ra hình ảnh vừa mới cùng nhau đi tới, lập tức nhin không được cảm thán một chút.

"Cũng không lớn lắm, vừa vừa à." Vương Hạo Nhiên đã quen thuộc, căn bản không cảm thấy có cái gì.

Trong lòng Dương Tĩnh Uyên vẫn còn có chút không bình tĩnh, so sánh gia đình hai bên, lập tức nhin không được có chút tự ti.

Trước đó nàng và Vương Hạo Nhiên ở cùng một chỗ, mặc dù là trong sạch, nhưng tóm lại là song hôn, hơn nữa điều kiện gia đình cũng không giàu có, muốn nghĩ gả vào Vương gia khẳng định là

không thể nào.

Nhưng mà may mà nàng dễ dàng thỏa mãn, chỉ hy vọng có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu vĩnh viễn, cũng không có hy vọng xa vời khác.

"Đừng câu nệ những cái khác, thả lỏng một chút, xem giống như là nhà mình đi." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy sắc mặt Dương Tĩnh Uyển khác thường, thế là cười nói.

"Ân ân." Dương Tĩnh Uyển nghe vậy, lập tức cũng dễ dàng không ít, ánh mắt lập tức quét đến đàn dương cầm bên trong phòng đàn:
"Người còn biết đánh đàn dương cầm sao?"

"Hiểu sơ, hiểu sơ thôi." Vương Hạo Nhiên cười một tiếng.

"Đúng rồi " nàng chợt nhớ tới một việc, thế là đưa điện thoại di động ra, đồng thời mở ra một đoạn video ngắn, "Vóc dáng người này rất giống như người, đây có phải là người hay không?"

"Ta nhìn một chút, a, thật đúng là ta. . ."

Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại di động nhìn một chút, lập tức liền nhận ra đây là hình ảnh hôm qua chính mình diễn tấu bản hòa âm piano số 3.

Có lẽ là bị người khác quay rồi đăng lên mạng.

Nhưng mà tình huống mấy trăm vạn like này là như thế nào?

"Là người thật sao, người đang rất hot đó người biết không? Hiện tại mười video trên Douyin thì ít nhất có tám video liên quan tới người!"
Dương Tĩnh Uyển liên tục vui mừng.

"Không dựa vào mặt chỉ dựa vào đánh đàn dương cầm liền có thể hot như vậy, nếu như ta lộ mặt thì như thế nào" Vương Hạo Nhiên

cảm giác thật có ý tứ, lập tức trêu ghẹo nói.

"May mắn cho người là chỉ thấy người đánh đàn, nếu để những nữ sinh kia nhìn thấy nam thần đàn dương cầm còn đẹp trai đến như thế, phỏng chừng là điên hết cả lên!" Dương Tĩnh Uyên cười khảnh khách nói.

"Vẫn là thôi đi, ta cũng không muốn nổi tiếng." Vương Hạo Nhiên lập tức lắc đầu. Vẫn là có ý định làm một phản phái biết điều.

"Ta muốn ở khoảng cách gần nghe nam thần đàn dương cầm đánh đàn, không biết có được hay không?" Dương Tĩnh Uyên cười ha hả nói.

"Không có vấn đề."

Wang Hạo Nhiên đi lấy một trang giấy cùng với băng dính, chế thành một mặt nạ giấy đơn giản, lập tức đăng ký một cái tài khoản Douyin, cũng đưa điện thoại di động cho Dương Tĩnh Uyên.

"Cái thủ khúc này ta mới viết không bao lâu, người tiện thể giúp ta quay một chút, ta đăng lên để mọi người biết đến ta một chút."

"Ân ân." Dương Tĩnh Uyên gật đầu.

trước tiên Vương Hạo Nhiên ngồi xuống trước đàn dương cầm, lập tức diễn tấu khúc dương cầm do chính mình sáng tác.

Dương Tĩnh Uyên trở nên si mê, một bên thưởng thức lắng nghe, một bên đang cầm điện thoại thu hình lại.

Mấy phút sau, khúc dương cầm kết thúc.

Dương Tĩnh Uyên tạm dừng lại trên màn hình điện thoại, dừng quay lại, lập tức mừng rỡ liên tục mà nói:

"Giai điệu của thủ khúc này rất hay, rất êm tai nha, tên gọi là gì?"

"Tạm thời còn chưa nghĩ ra tên, ta cần phải suy nghĩ thêm mấy ngày." Vương Hạo Nhiên đối với chuyện đặt tên vẫn tương đối để ý.

"Vậy người nghĩ kỹ cái tên đi, nhất định phải nhớ nói cho ta à."

"Sẽ nói." Vương Hạo Nhiên gật đầu, lập tức xem thời gian thấy cũng không sớm, thế là ném một ánh mắt cho Dương Tĩnh Uyển: "Ta đã biểu diễn xong cho người nghe rồi, có phải nên tới phiên người biểu hiện hay không?"

"Vây. . . Vây đi thôi." Dương Tĩnh Uyển thẹn thùng gật đầu.

"Đi đâu đây?"

"Phòng ngủ."

"Khung cảnh ở nơi này rất tốt nha."

". . ."

D@@@

Chương 239: Làn Nửa Oanh Động

HỒi chiều.

Ánh nắng tươi sáng.

Cách hội diễn tấu chỉ có ba ngày, nhưng mà Khâu Thiển Vi cũng không có ở yên trong nhà luyện đàn.

Nàng dùng kính râm cùng với mũ hoá trang đơn giản một chút, che lấp khuôn mặt, chuẩn bị đi tới cửa hàng đàn Thiên Khải một chuyến.

Tuy là nàng không phải là đại minh tinh gì, cũng không phải tất cả mọi người đều biết, nhưng vẫn là một nhân vật có lực ảnh hưởng không nhỏ đến công chúng.

Trong lúc nàng đi đến chỗ nhiều người đều sẽ che lấp khuôn mặt một chút, để tránh gây ra phiền toái không cần thiết.

Khoảng hai giờ, tài xế chuyên trách đưa nàng tới cửa hàng đàn Thiên Khải.

Người bên ngoài, ở trong shop đàn nhón nháo, tất cả đều là một ít nam nữ ăn mặc cực kỳ thời thượng.

Khiến Khâu Thiển Vi hơi nghi hoặc một chút.

Sau khi nàng xuống xe nhìn một chút, nghe được những người này nói chuyện với nhau, mới biết đây đều là fan trong video ngắn.

Nguyên nhân mà nàng tới nơi này đều là muốn gặp được vị "Nam thần đàn dương cầm kia" .

Hiện tại "Nam thần đàn dương cầm" quá hot, chỉ có là có thể dính một ít nhiệt độ video của "Nam thần đàn dương cầm" cơ hồ đều có thể đủ hấp dẫn.

Cửa hàng đàn Thiên Khải này đang là điểm nóng được mọi người ghé vào.

Đối với cái này, chủ shop cũng rất vui vẻ.

Hiện tại video ngắn đang hot như lửa vậy lửa, những người này cho là mình thuê đến để quảng cáo cho shop, lão bản cũng ôm thái độ hoan nghênh.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết để hoan nghênh là không làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của cửa hàng.

Phải biết shop đàn này có quy mô cũng không nhỏ, đàn dương cầm rẻ nhất cũng phải mấy vạn, đắt nhất thì cao tới gần hai trăm vạn.

Khâu Thiến Vi tránh đi các vũng hồng của người trẻ tuổi, tự mình tìm tới lão bản shop đàn để nói chuyện.

Lão bản shop đàn là một vị phái nữ trung niên, đồng thời cũng cực kỳ ưa thích âm nhạc, sau khi nhận ra Khâu Thiến Vi lão bản rất là mừng rỡ.

Thấy thế, Khâu Thiến Vi cũng thừa cơ nói:

"Lão bản, ta muốn có phương thức liên lạc của vị "Nam thần đánh đàn dương cầm kia", xin hỏi ngài có thể cung cấp một chút không?"

"Khâu tiểu thư, cái này hết sức xin lỗi, chúng ta tuyệt đối bảo mật thông tin của khách hàng, e rằng. . ." Nữ lão bản thật khó khăn nói.

Vấn đề tương tự những vũng hồng bên ngoài kia cũng đã hỏi qua. Nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Ta cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn liên lạc với hần một chút, cùng hần nói một ít chuyện về phương diện âm nhạc." Khâu Thiến Vi giải thích nói.

"Khâu tiểu thư, ta đương nhiên tin tưởng người, thế nhưng mà chúng ta có quy tắc bảo mật thông tin khách hàng, thật không thể

tiết lộ tin tức của khách hàng được." Nữ lão bản thái độ kiên định.

Nàng là fan của Khâu Thiển Vi, nếu như Khâu Thiển Vi hỏi một khách hàng khác thì có lẽ nàng bí mật nói.

Nhưng mà vị "Nam thần đàn dương cầm" kia thì khác, hẳn là một vị khách hàng lớn.

Ngày kia hẳn trực tiếp mua một chiếc đàn dương cầm có giá 188 vạn, lúc dùng toàn khoản thanh toán con mắt cũng không nháy lấy một chút, tựa như là mua một món đồ cực kỳ bình thường.

Loại người này không phải tùy tiện có thể chọc được.

Nếu như chọc giận tới người ta, người ta mời luật sư tới kiện, vậy cái shop đàn này phỏng chừng liền trực tiếp đóng cửa.

Nữ lão bản cho dù rất hâm mộ Khâu Thiển Vi cũng không có khả năng dùng shop đàn của mình đi cược.

"Thật không thể châm chước một chút sao?" Khâu Thiển Vi vẫn không nguyện buông tha.

"Khâu tiểu thư, van cầu người thật đừng làm khó dễ ta." Về mặt nữ lão bản đau khổ nói.

"Vây. . .Vây quấy rầy rồi."

Khâu Thiển Vi cũng không phải người không nói đạo lý, nhìn thấy nữ lão bản này kiên định như vậy, chỉ có thể tiếc nuối thờ dài một hơi, không có tiếp tục ép buộc.

Mang theo một ít tâm tình buồn bực, Khâu Thiển Vi chuẩn bị rời khỏi shop đàn.

"Nam thần đàn dương cầm mở tài khoản rồi, còn đăng một cái tác

phẩm!"

Lúc đi ngang qua những vũng hồng trẻ tuổi kia, Khâu Thiển Vi nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô.

Phiền muộn trong lòng nàng giảm xuống, nhiều hơn một phần vui sướng, lập tức lấy điện thoại ra tìm tới một đoạn video ngắn.

Phần mềm được mọi người trên toàn cầu đăng, Khâu Thiển Vi chỉ tìm từ khóa có liên quan tới video "Nam thần đàn dương cầm", bởi vậy sau khi nàng mở ra phần mềm, video đầu tiên là "Nam thần đàn dương cầm" ban bố tác phẩm.

Cái video này mới được đăng đã có hơn năm trăm vạn điểm khen ngợi, thời gian gửi đi là 10 giờ tối hôm qua.

Tiêu đề của tác phẩm viết: Mới sáng tác một bài khúc dương cầm, mời mọi người đánh giá, hoan nghênh truyền bá, nhưng mà mời ghi chú rõ xuất xứ, mặt khác chưa được bản thân đồng ý mà đem nhạc khúc xem như công dụng thương nghiệp sẽ bị luật sư cảnh cáo!

Chủ nhân của tác phẩm này có tài khoản "Bản tôn nam thần đàn dương cầm", đã có hơn một trăm vạn fan.

Ngắn ngủi mười lăm tiếng, một cái video có hơn năm trăm vạn điểm khen ngợi, thu hoạch được hơn trăm vạn fan.

Loại tốc độ tăng trưởng này thật đủ để dùng từ khủng bố để hình dung.

Nhưng mà điểm chú ý của Khâu Thiển Vi cũng không ở trên những số liệu này, mà là nội dung ở trong tác phẩm.

Chủ nhân của tác phẩm này vẫn đàn tấu dương cầm như cũ, mà "Nam thần đàn dương cầm" cũng không có lộ mặt, mang theo một cái mặt nạ bằng giấy được làm thô sơ..

Mà khúc dương cầm duocdj đàn tấu thì Khâu Thiển Vi chưa từng nghe qua.

Nhưng mà điều đó cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình rung động của Khâu Thiển Vi.

Năng lực thưởng thức âm nhạc của nàng cực cao, tự nhiên có khả năng đánh giá ra trình độ của khúc nhạc này.

Nàng có thể đánh cược nói khúc nhạc này đặt ở bất cứ đâu trong giới âm nhạc cũng tuyệt đối là tác phẩm Phong Thần!

Phương diện sáng tác nhạc khúc thì chính nàng cũng từng có không ít tác phẩm.

Đồng thời nàng cũng rất tự đắc đối với những tác phẩm của mình tự sáng tác, nhưng mà so sánh với tác phẩm này của "Nam thần đàn dương cầm" này thực tế giống như là một bài văn cao trung max điểm đấu với bài luận văn xuất sắc trên đại học vậy.

Viết văn cao trung max điểm trâu sao? Trâu.

Luận văn trúng thưởng đại học trâu sao? Cũng trâu.

Nhưng mà ở trên cấp độ thì tác phẩm cao trung max điểm có đẳng cấp thấp quá nhiều.

c@@@

Chương 240: Nhất Định Rất Xấu (1)

Khâu Thiển Vi đứng tại chỗ hơn nửa giờ, nghe khúc dương cầm này hơn mười lần, vậy mới tạm thời bỏ qua.

Lập tức, nàng cũng án theo dõi "Nam thần đàn dương cầm" này một đợt, cũng mở ra trang cá nhân của hắn xem xét giới thiệu về "Nam thần đàn dương cầm này" một chút.

Trang chủ chỉ có một câu giới thiệu sơ lược: kẻ yêu thích đàn dương cầm 18 tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Lúc nhìn thấy những chữ "18 tuổi" này.

Khâu Thiển Vi choáng váng.

Thì ra nam thần này lại nhỏ hơn mình 2 tuổi!

Mà lúc nhìn thấy những chữ "Kẻ yêu thích đàn dương cầm" này, Khâu Thiển Vi chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Nàng thế nhưng là thiếu nữ nghệ sĩ đàn dương cầm thiên tài được quốc tế công nhận, đồng thời chính nàng cũng lấy làm ngạo.

Nhưng nam thần đàn dương cầm này là ai chứ? Lại tự xưng là "Kẻ yêu thích đàn dương cầm", nhưng trình độ lại đủ để treo mình lên mà đánh!

Khâu Thiển Vi có thể không hổ thẹn sao?

Một trận cảm giác bị thất bại quanh quẩn trong lòng của nàng, nhưng mà nàng rất nhanh đã giữ vững được tinh thần, nhấn một tin nhắn riêng cho "Nam thần đàn dương cầm".

Tin nhắn riêng biểu đạt hia cái nguyện vọng.

Thứ nhất, muốn mua toàn bộ bản quyền của khúc nhạc này.

Thứ hai, muốn lấy thân phận khách quý đặc biệt mời nam thần đàn dương cầm đến dự hội diễn tấu của chính mình.

Sau khi gửi tin nhắn riêng, Khâu Thiến Vi về tới tòa biệt thự yên tĩnh ở trên đỉnh núi của mình, một bên ở yên trong nhà luyện đàn, một bên chờ đợi "Nam thần đàn dương cầm" kia trả lời tin nhắn.

Thời gian lặng yên mà qua, đảo mắt đã tới trước một ngày bắt đầu hội diễn tấu.

Khâu Thiến Vi mỗi mắt chờ mong, nhưng vẫn không có đợi được "Nam thần đàn dương cầm" kia trả lời tin nhắn riêng.

Đối với điều này, nàng có chút phiền muộn, nhưng mà ngẫm lại thì lại cảm thấy đương nhiên.

Nam thần đàn dương cầm có nhiều fan nhiều như vậy, khẳng định nhận được rất nhiều tin nhắn riêng.

Nhiều tin nhắn riêng như vậy, không có khả năng cái nào cũng xem.

Hơn nữa cho dù có xem, cũng không nhất định sẽ tin tưởng mình là Khâu Thiến Vi

Suy cho cùng thì tài khoản của nàng cũng chỉ mới tạo, cũng không có bất luận chứng nhận gì.

Trong lúc đó, Khâu Thiến Vi cũng không có quên ước định trước đó với Vương Hạo Nhiên, kêu người đi cho Vương Hạo Nhiên năm tấm vé vào cửa của hội diễn tấu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thu được vé vào cửa, lập tức thông báo cho bốn người Hứa Mộ Nhan, Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tịnh một chút, hẹn các nàng cùng đi xem hội diễn tấu của Khâu Thiển Vi.

Hội diễn tấu được tổ chức tại sân vận động Thanh Linh.

Bên ngoài sân vận động, mang theo poster tuyên truyền của Khâu Thiển Vi.

Trên poster của Khâu Thiển Vi có một ít tuyên bố.

Đại khái ý là Khâu Thiển Vi muốn mời vị "Nam thần đàn dương cầm" kia làm khách quý đặc biệt của hội diễn tấu, hi vọng người quen của vị "Nam thần đàn dương cầm" thông báo một chút.

Vương Hạo Nhiên mở ra chiếc cullinan trong nhà, mang theo đám người Hứa Mộ Nhan đi tới điểm hẹn, tự nhiên nhìn thấy tấm poster này.

Khiến hắn có chút bất ngờ.

Hắn tại tài khoản Douyin của hắn đang rất hot, mấy ngày đã thu hoạch được 500 vạn fan.

Những này hắn không cần biết đến.

Nhưng hắn cũng không biết là Khâu Thiển Vi quan tâm tới mình.

Nhưng bất kể nói thế nào, kế hoạch đã định là không va chạm với nàng thì ngược lại là càng có lợi hơn.

Lúc này cách thời gian bắt đầu hội diễn tấu còn có nửa giờ.

Xung quanh liên tục ngo ngoe có một ít người tới.

Tới xem hội diễn tấu đàn dương cầm chủ yếu đoàn thể, có gia trưởng đi cùng với hài tử một chỗ tới thưởng thức âm nhạc, có những nhân sĩ thanh cao đến để xem, cũng có những người đến vì vẻ đẹp của Khâu Thiển Vi. . .

So sánh với những fan cuồng của đại minh tinh kia thì những khán giả tới xem diễn tấu đàn dương cầm thì yên tĩnh hơn nhiều.

Nhưng mà bên trong những người fan hâm mộ này cũng có tồn tại một chút quái dị.

Bọn hắn đều có một cái đặc điểm đó chính là mang theo mặt nạ giấy.

"Sao những người kỳ quái này đều mang một cái mặt nạ giấy vậy?" Mục Chiêu Chiêu bưng lấy một ly bắp nổ, lẩm bẩm hỏi.

"Nữ nhân ngọc, mấy ngày này người ở trong nhà làm cái gì, cái này cũng nhìn không ra sao?" Tần Vận Hàn chửi bậy bạn thân một chút.

"Luyện chữ một chút, ăn một chút đồ vật, viết kịch bản, ân. . . Còn có đi ngủ." Mục Chiêu Chiêu xem như tiêu chuẩn sinh hoạt ở yên trong nhà.

"Người thật đúng là lão ngoan đồng, không xem đoạn video ngắn đó sao? Người lướt Douyin xem một chút liền có thể biết tại sao." Tần Vận Hàn nói.

"Cái quỷ gì, gần đây nổi lấy cá trend mang mặt nạ giấy sao?" Mục Chiêu Chiêu buồn bực.

"Không phải là trend mang mặt nạ giấy, mà là bởi vì gần đây trên Douyin rất hot về nam thần đánh đàn dương cầm, mỗi khi nam thần đàn dương cầm kia đăng video đều có mang mặt nạ giấy, bọn hắn

rất rõ ràng là đang bắt chước nam thần đàn dương cầm." Hứa Mộ Nhan nói xen vào nói.

"Nam thần đàn dương cầm rất đẹp trai sao?" Mục Chiêu Chiêu nhét vào trong miệng một miếng bắp nổ.

"Người ăn bắp nổ đến nổi ngu xuẩn rồi sao, đã nói là mang theo mặt nạ giấy tất nhiên là không lộ mặt rồi, ai biết là có đẹp trai hay không, " Tàn Vận Hàn khinh bỉ một chút, lập tức suy đoán:

"Như mà theo ta thấy thì nam thần đàn dương cầm kia không lộ mặt thì khẳng định là xấu như ma le!"

"Nói đúng, nếu như đẹp trai thì khẳng định đã lộ mặt." Hứa Mộ Nhan lần đầu tiên đồng ý ý kiến của Tàn Vận Hàn một chút.

Ôn Tịnh nói rất ít, chỉ là cười cười, biểu hiện mình cũng đồng ý với cái quan điểm này.

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên nghe thấy mấy người thảo luận, không khỏi lật một cái xem thường.

Khoảng thời gian này hẳn vì chuyện hội diễn tấu mà phần lớn thời gian đều ở yên trong nhà luyện đàn dương cầm, cũng không có tiếp xúc với đám người Hứa Mộ Nhan.

Loại trừ Dương Tĩnh Uyển thì những người khác cũng không biết chính mình là "Nam thần đàn dương cầm" .

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không nghĩ đặc biệt giải thích một chút.

Dù sao thì không bao lâu nữa các nàng cũng sẽ biết.

Lúc năm người đang nói chuyện phiếm thì cũng rất mau đi vào bên trong sân vận động, đồng thời tìm tới vị trí tương ứng với vé vào

cửa.

s@@@

Chương 241: Nhất Định Rất Xấu (2)

↳ Khâu Thiên Vi vẫn rất có tâm, cho năm tám phiều đều là ở trước mặt, hơn nữa còn là kê sát nhau.

Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua chỗ ngồi, trực tiếp ngồi xuống vị trí số 8.

Cái vị trí số 8 này vừa lúc ở vị trí trung tâm.

Bởi vậy, Hứa Mộ Nhan cùng với Tần Vận Hàn là hia cái dám vương cũng không có tranh cãi, nhanh chóng một trái một phải ngồi bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Trước mắt thì Mục Chiêu Chiêu đối với Vương Hạo Nhiên chỉ có cực kỳ thân thiện, cũng không có tâm tình ái mộ, tất nhiên là nàng sẽ không tranh nhau ngồi bên người Vương Hạo Nhiên.

Ôn Tĩnh thì không còn cách nào khác, càng không muốn gây thêm phiền toái cho Vương Hạo Nhiên, cho nên yên tĩnh ngồi xuống cách Vương Hạo Nhiên một chỗ ngồi.

"Mấy vị mỹ nữ tử tử, thật là đúng dịp, các người cũng tới nhìn thất tỷ ta diễn tấu sao." Lâm Thần không biết từ nơi nào chui ra, liên tục vui

mừng nói với đám người Hứa Mộ Nhan.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Lâm Thần đột nhiên xuất hiện, cũng không có cảm thấy bất ngờ cho lắm.

Không tính Khâu Thiển Vi không xuất hiện, nơi này đã có ba vị nữ chính.

Nhiều nữ chính ở cùng một chỗ như vậy sẽ không có nhân vật chính theo tới sao?

"Tiểu bằng hữu, là ngươi sao."

Hai người Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu lễ phép chào hỏi Lâm Thần, sau đó lập tức không nói nữa.

Tần Vận Hàn cùng với Ôn Tịnh trực tiếp không có nói chuyện.

Lâm Thần lại không giảm sự nhiệt tình: "Mấy vị mỹ nữ tử tử, lần trước chuyện biểu diễn ma thuật là do hoàn toàn bất ngờ, lần này chúng ta lại. . ."

"Tiểu thí hài, ngươi còn muốn tiếp tục cá cược như lần trước sao, tử tử ngươi thua nhưng còn chưa nhận nợ đó." Hứa Mộ Nhan cắt ngang lời hắn.

"Không phải cái này. " Lâm Thần lắc đầu, nói: "Một hồi lúc hội diễn tấu ta sẽ cùng thất tử của ta kết hợp đánh một khúc dương cầm, còn hi vọng các ngươi vỗ tay nhiệt tình cho ta"

"Ngươi còn biết đánh đàn dương cầm sao!"

Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu, Tần Vận Hàn cùng với Ôn Tịnh đều nhin không được nhận nhip hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Thần.

"Tất nhiên là biết, hơn nữa trình độ còn không kém so với Thất tử

của ta." Lâm Thần cười hắc hắc.

Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu, Tần Vận Hàn cùng với Ôn Tịnh tự nhiên là không tin, cười trừ.

Lâm Thần thấy thế, nụ cười trên mặt nhỏ càng đậm.

Tiết mục kết hợp đánh dương cầm là do hắn mặt dày cầu xin Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi cũng chỉ cho là Lâm Thần mới học mà thôi.

Mà mong muốn kiến tạo của Lâm Thần chính là loại hiệu quả này.

Các người cho ta là đồng đoàn, trên thực tế ta là thách đấu.

Đợi đến lúc ta chân chính ra sân biểu diễn, tuyệt đối làm cho mọi người ngạc nhiên, trang bức một đợt thật tốt.

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cái thần sắc đặc ý của Lâm Thần không khỏi âm thầm khôi hài cười một tiếng.

Đây là hội diễn tấu, khán giả hoàn toàn gần tới tám ngàn, đồng thời còn có bốn nữ chính ở đây.

Cái này nếu cho là Lâm Thần giả dạng làm, thì còn đến đâu?

Theo thời gian trôi qua, khán giả tới xem hội diễn tấu dần dần xuất hiện.

Phóng tầm mắt nhìn tới thì cơ hồ là không còn ghế ngồi.

Hội diễn tấu này kỳ thực chỉ là tuyên truyền với quy mô nhỏ một chút, hơn nữa thời gian tuyên truyền rất ngắn, nhưng mà gần tới tám ngàn tám vé vẫn bán hết như cũ.

Có thể nghĩ mà biết lực ảnh hưởng của Khâu Thiến Vi.

Bây giờ là lúc bảy giờ rưỡi tối, hội diễn tấu cũng chính thức bắt đầu.

Khâu Thiến Vi xuất hiện với trang phục lộng lẫy, chỉ là biểu diễn đơn giản một chút liền thu hoạch được tiếng vỗ tay như là núi kê biển gầm vậy..

Đầu tiên là Khâu Thiến Vi chân thành chào hỏi mọi người, lập tức mới đi đến trước mặt đàn dương cầm mà ưu nhã ngồi xuống.

Một bài 『 Bản Xô Nát Ánh Trăng 』 thư giản xem như mở màn, mở ra không khí nhiệt liệt của hội diễn tấu.

Tiếp đó, Khâu Thiến Vi lại diễn tấu một ít khúc dương cầm nổi tiếng trên Thế Giới, mang một buổi thịnh yến cho các thánh giả.

Lúc hội diễn tấu đã được một nửa, hạng mục diễn tấu khúc dương cầm nổi tiếng của thế giới cũng liền hoàn thành, chuẩn bị tiến vào hạng mục diễn tấu nhạc khúc của cá nhân sáng tác.

Cùng lúc đó, âm thanh của Khâu Thiến V không linh cũng thông qua micro theo bên trong âm hưởng đỉnh cấp truyền ra, rơi vào trong tai của mọi người:

"Gần đây trên mạng rất nổi vị nam thần đàn dương cầm, chắc hẳn rất nhiều người ở đây đều biết, kỳ thực ta rất muốn đánh nhạc khúc của vị nam thần đàn dương cầm kia sáng tác, nhưng mà ta cũng không liên hệ được với hắn, tự nhiên cũng mua không được bản quyền nhạc khúc kia, thật rất tiếc nuối.

Nếu như ai biết phương thức liên lạc với nam thần đàn dương cầm kia thì xin nói với ta."

Trong giọng nói của Khâu Thiến Vi mang theo một chút xinh đẹp,

nhưng càng nhiều hơn là thất lạc.

"Nữ thần, ta chính là nam thần đàn dương cầm đây, nhìn ta nhìn ta!"
Dưới đài, một fan nam mang theo mặt nạ giấy lô kéo cổ họng hô to gọi nhỏ.

Toàn thân Khâu Thiến Vi chấn động, chột trái tim toát ra một trận mừng rỡ.

Nhưng mà rất nhanh nàng lại thất vọng đi.

Bởi vì sau khi fan nam kia dứt lời thì lập tức liền có người ồn ào lên.

"Hắn không phải, ta mới thật sự là nam thần đàn dương cầm!"

"Các người đều là giả, ta mới là nam thần đàn dương cầm!"

...

Một fan nam mang theo mặt nạ giấy lô kéo cái cổ hô to lên tiếng, người một câu ta một câu, tình huống lập tức có chút khôi hài.

Khâu Thiến Vi bị không khí này ảnh hưởng, nhịn cười không được, nhưng rất nhanh nụ cười liền biến mất, hai đầu lông mày đập lên một tầng mây đen.

Những người này rất rõ ràng chính là giả, căn bản cũng không phải là nam thần đàn dương cầm chân chính.

Trình độ của nam thần đàn dương cầm ki cao hơn mình một cái cấp bậc, sao lại hạ mình tới hội diễn tấu của mình chứ?

Càng thậm chí hơn là có lẽ nam thần đàn dương cầm kai đã nhìn thấy những chữ kia trên tấm poster.

Có lẽ người ta xem thường chính mình cho nên mới không nguyện

tới làm khách quý đặc biệt.

Nghĩ như vậy, Khâu Thiển Vi lập tức có chút thất lạc, nhưng mà hội diễn tấu vẫn cần được tiếp tục.

Nàng điều chỉnh tâm tình một chút, lập tức đàn tấu một bài khúc dương cầm do chính mình tự sáng tác.

F@@@

Chương 242: Khán Giả May Mắn

Mấy phút sau, một bài khúc dương cầm đã hoàn tất, dưới đài vẫn vỗ tay nồng nhiệt như cũ, bên trên mặt của dân chúng cơ hồ là toát ra vẻ chấn động.

Hiển nhiên, đại bộ phận khán giả đều bị khúc nhạc của mình sáng tác làm cho xao động tâm tình.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi cũng không có cảm thấy cực kỳ xúc động, ngược lại là cảm thấy xấu hổ.

So sánh với nhạc khúc do vị nam thần đàn dương cầm kia sáng tác thì chính mình phải kém xa.

Lúc này, trong tai của Khâu Thiển Vi nghe có một ít lời tới truyền tới

Đại khái ý là đã đến thời gian, đã đến phân đoạn khán giả may mắn.

Cái gọi là phân đoạn khán giả may mắn, chính là lập tức rút ra một cái tên của khán giả đang ở đây, lên đài cùng với Khâu Thiến Vi kết hợp đánh một khúc dương cầm.

Nhân viên cầm một cái thùng giấy tới, Khâu Thiến Vi đưa tay luôn vào bên trong thùng giấy vền vện chỉ đủ cánh tay đi vào, tiện tay bắt được một tờ giấy.

"Số thứ 8 hàng thứ nhất."

Khâu Thiến Vi mở tờ giấy nhỏ ra, sau khi nhìn một chút nét hữ phía trên thì nói ra trước mặt mọi người.

Để cho công bằng, góc quay còn cố ý chuyển đến cảnh quay trên tờ giấy, thông qua màn hình lớn để khán giả ở đây đều có thể nhìn thấy nét chữ trên tờ giấy.

"Hàng thứ nhất chẳng phải là nơi này của chúng ta sao? Mau nhìn xem." Tần Vận Hàn vui vẻ, vội vã nói một tiếng với đồng bạn.

Chỗ dựa lưng của chỗ ngồi có dãy số, vừa nhìn liền biết.

"Hình như là ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Oa, người vận khí cũng quá tốt rồi? !" Bên trên khuôn mặt em bé của Mục Chiêu Chiêu tràn đầy ngạc nhiên.

"Dáng dấp rất đẹp trai nha, vận khí đương nhiên là tốt rồi." Tần Vận Hàn cười nói.

"Nói đúng nói đúng." Hứa Mộ Nhan vô cùng nhất trí với Tần Vận Hàn về một điểm này.

Ôn Tịnh không có lên tiếng, nhưng đầu giống như là con gà mổ thóc vậy, không ngừng gật đầu biểu thị tán thành.

Mang lên mặt nạ giấy đã sớm chuẩn bị xong, Vương Hạo Nhiên đi tới trên đài.

Hắn không muốn nổi tiếng, tất nhiên sẽ không lộ mặt trước quần chúng.

Tuy là Vương Hạo Nhiên mang theo mặt nạ, nhưng vé là Khâu Thiển Vi đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Hàng 1 số 8 chính là một trong các tấm vé mà nàng đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Vị trước mắt này rõ ràng không phải là nữ sinh, Khâu Thiển Vi này trực tiếp nhận ra đây là Vương Hạo Nhiên.

"Vận khí của người cũng không tệ." Khâu Thiển Vi tránh đi microphone, thấp giọng nói một câu.

Vận khí tốt?

Vương Hạo Nhiên chỉ cười không nói.

Đây là vận khí sao?

Dĩ nhiên không phải!

Cái gọi là khán giả may mắn là vì hắn muốn biểu hiện trước mặt của Khâu Thiển V mà đặc biệt dùng nhiều tiền mua được.

"Ta cũng cảm thấy vậy, ngày mai ta đi mua xổ số thử một chút."
Vương Hạo Nhiên thấp giọng cười đáp lại Khâu Thiển Vi một chút.

Sau khi hàn huyên đơn giản một câu, Khâu Thiển Vi lập tức bắt đầu tiến vào quá trình của tiết mục.

"Vị bằng hữu may mắn này biết đánh đàn dương cầm chứ?" Khâu Thiển Vi cầm micro nói xong, lập tức đem micro hơi chuyển qua bên Vương Hạo Nhiên, ra hiệu hắn đáp lại.

"Biết chun chút."

Biết chun chút, thì ra là người mới học đánh đàn dương cầm.

Khâu Thiển Vi có phán đoán bước đầu với trình độ của Vương Hạo Nhiên, liền hỏi:

"『 Fur Elise 』 biết không?"

"Không biết." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"『 Ký Ưc Tuổi Thơ 』 biết không?"

"Cũng không biết."

"『 Mariage d'amour 』 thì sao?"

"Cũng không biết."

"『 Melody of the Night 5 』 kiểu gì cũng sẽ biết chứ?"

"Vẫn không biết."

Khâu Thiển Vi vuốt vuốt huyết thái dương, cảm giác có chút choáng.

Bốn khúc dương cầm này đều là cấp độ nhập môn, hễ học qua đàn dương cầm thì không nói phải biết hết bốn bài này, nhưng ít ra sẽ biết một bài trong đó.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại không biết một bài nào.

Khâu Thiển Vi xem như nhìn ra trình độ đánh đàn của Vương Hạo Nhiên còn chưa đạt đến cấp độ người mới học, đoán chừng là chỉ mới phân biệt được các phím đàn.

"Vậy là người không biết một bài nào hết, hiểu rồi." Khâu Thiển Vi nói.

"Cũng không phải, kỳ thực ta cũng biết một ít danh khúc."

"Bài nào?" Khâu Thiển Vi có chút kinh dị, loại trừ bốn bài nhập môn nàng vừa mới nhắc đến, còn có bài nào khác sao?

"『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』" Vương Hạo Nhiên nói chững chạc đàng hoàng.

Trình độ dương cầm của hắn luyện một lần là xong, lúc luyện tập tự nhiên không có khả năng đi học những khúc dương cầm cấp độ nhập môn ki, trực tiếp chọn bài khó khăn mà học.

『 Fur Elise 』 , 『 Mariage d'amour 』 các loại danh khúc nhập môn này hắn lại không học, nhưng 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 lại học được.

Khâu Thiển Vi sửng sờ nhìn Vương Hạo Nhiên.

Nếu như nàng không phải đã biết Vương Hạo Nhiên thì nhất định sẽ cho đó là khán giả may mắn muốn gây rối.

Trên đời này có trường học dạy đánh dương cầm nào không dạy những khúc dương cầm nhập môn, trực tiếp dạy khúc dương cầm có độ diễn tấu rất khó như 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 không?

Cái này căn bản là chuyện không thể nào.

"『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 quá khó khăn, hay là đổi một bài

khác đi, người còn biết bài gì nữa?" Khâu Thiển Vi cũng không muốn đả kích Vương Hạo Nhiên, thế là dùng giọng nói uyển chuyển.

"Vậy thì 『 Ong Rừng Bay Lượn 』 đi, thế nào?" Sau khi Vương Hạo Nhiên suy nghĩ một chút thì liền trả lời.

Khâu Thiển Vi âm thầm thở dài.

『 Ong Rừng Bay Lượn 』 là khúc mắt kiểm tra dương cầm cấp 9, cũng cực kỳ khó.

Nhưng mà so với 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 mà nói thì dễ dàng hơn không ít.

"Vậy liền chơi bài ‘Flight of the Bumble-bee’ đi." Khâu Thiển Vi không muốn lãng phí thời gian, cũng lười muốn hỏi.

Kỳ thực chuyện này chỉ là một phen giao lưu với “khán giả may mắn” mà thôi, trình độ người chơi căn bản liền không trọng yếu, chỉ là thoáng kết hợp mà thôi.

Cho dù khán giả nghe đàn hồng đến nát bét đầu cũng chẳng sao cả, không ảnh hưởng gì đến Khâu Thiển Vi.

Thương nghị xong xuôi, Vương Hạo Nhiên cùng Khâu Thiển Vi một trái một phải ngồi xuống chiếc ghế dương cầm thật dài.

Mỗi người phụ trách một nửa phím đàn.

Chẳng qua trước tiên Khâu Thiển Vi thử dạo đàn trước, tấu lên một đoạn ngắn.

Sau khi hoàn thành một đoạn đàn tấu ngắn, Khâu Thiển Vi mới ra hiệu cho Vương Hạo Nhiên có thể chính thức bắt đầu.

Bàn tay Vương Hạo Nhiên đặt lên phím đàn đen trắng ở phía bên mình.

κ@@@

Chương 243: Là hấn!

κKhâu Thiển Vi theo bản năng muốn bịt lỗ tai lại, sợ bị nghe một nốt nhạc lệch tông làm cho giật mình.

Thế nhưng rất nhanh nàng liền nhận ra mình đã sai.

Những phím đàn đen trắng kia dưới đầu ngón tay của Vương Hạo Nhiên nhảy nhót, phát ra từng nốt nhạc mỹ diệu êm tai, mức độ chuẩn âm quả thực có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung.

"Đến người."

Khâu Thiển Vi bị sửng sốt một chút, bỏ qua một số phím thuộc về mình phải đánh, nhưng cũng may Vương Hạo Nhiên thuận tay giúp nàng đàn tấu một thoáng cứu trận, không để cho mọi người nghe ra nàng mắc lỗi.

Mà trải qua Vương Hạo Nhiên nhắc nhở như vậy, Khâu Thiển Vi vốn có cảm âm cực cao được rèn luyện hàng ngày, cũng là nhanh chóng tiến vào trạng thái, cùng Vương Hạo Nhiên bốn tay kết hợp dạo phím đàn.

Hai người trước đó cũng chưa từng phối hợp đàn tấu qua, nhưng trình độ dương cầm của hai người đều quá cao, bốn tay kết hợp đàn một bài 『Flight of the Bumble-bee』 thật sự là dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh bản 『Flight of the Bumble-bee』 liền được biểu diễn hoàn tất một cách hoàn mỹ.

Dưới đài, tiếng vỗ tay như sấm.

Biểu hiện của "khán giả may mắn" này hiển nhiên cũng ngoài dự liệu của mọi người, khiến mọi người cảm thấy vui mừng vạn phần.

Bốn người Hứa Mộ Nhan, Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh cũng đều choáng váng, nhiệt liệt vỗ tay, lớn tiếng khen Vương Hạo Nhiên giỏi.

【Đình, độ thiện cảm của nữ chủ Hứa Mộ Nhan đối với kí chủ tăng lên 5, tổng độ thiện cảm trước mắt là 75 (tình thâm không đổi)】

【Đình, độ thiện cảm của nữ chủ Mục Chiêu Chiêu đối với kí chủ tăng lên 5, tổng độ thiện cảm trước mắt là 45 (phi thường thân thiện)】

【Đình, độ thiện cảm của nữ chủ Tần Vận Hàn đối với kí chủ tăng lên 2, tổng độ thiện cảm trước mắt là 97 (đến chết cũng không đổi)】

【Đình, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phá!】

"Thì ra vị khán giả may mắn của chúng ta có trình độ dương cầm cấp 10, thật là thâm tàng bất lộ a." Khâu Thiên Vi phối hợp cùng khán giả trêu ghẹo ca ngợi một tiếng.

Vương Hạo Nhiên cười cười.

Một bản 『Flight of the Bumble-bee』 vốn vẹn chỉ có thể vừa làm nóng tay, lại thêm dưới tình huống bốn tay phối hợp cùng đánh, bởi vậy căn bản là không có cách nào phát huy tài nghệ chân chính của hần.

"Đàn rất không tồi, thêm một bài nữa đi!"

"Thêm một bài nữa đi!"

...

Dưới đài khán giả cao giọng reo hò, trong đó lấy Tần Vận Hàn và Ôn Tịnh là kích động nhất, âm thanh hô hào cũng lớn nhất.

"Vậy liền tiếp tục đàn một bản 『Bản Hòa Tấu Piano Số 3』 đi."

Khâu Thiển Vi vốn cũng có ý nguyện này, nghe được khán giả yêu cầu nhiều như vậy cũng thuận theo mở lời.

Bản 『Flight of the Bumble-bee』 để cho Khâu Thiển Vi đạt đến trình độ tín nhiệm Vương Hạo Nhiên, tiếp theo Khâu Thiển Vi cũng muốn khiêu chiến độ khó cao hơn.

『Bản Hòa Tấu Piano Số 3』 là thích hợp nhất.

Khâu Thiển Vi vẫn như như cũ dạo đầu, đàn tấu lên một đoạn ngắn trước.

Mà trong thời gian chờ đợi, Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh lại trực tiếp dứt một tay vào túi, một tay hơi hơi nâng lên.

Điều bộ này, rất rõ ràng là chỉ muốn dùng một tay.

Vừa rồi hần đã làm nóng tay, lại thêm hai người cùng đàn, với trình

độ dương cầm cấp Chí Tôn của hắn lại dùng hai tay đi đánh quả thật có chút dư thừa.

Bên cạnh.

Khâu Thiển Vi thu hành động này của Vương Hạo Nhiên vào trong mắt, lập tức liền cho rằng Vương Hạo Nhiên có chút chủ quan.

Bản 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 này quá khó khăn, ngay cả chính nàng cũng không dám chắc chỉ dùng một tay là có thể đàn được.

"E hèm..." Khâu Thiển Vi vừa đánh đàn vừa khẽ e hèm một thoáng, ám chỉ Vương Hạo Nhiên nên nghiêm túc một chút.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn bảo trì động tác không thay đổi, căn bản liền không hề rút một tay còn lại trong túi ra.

Rất nhanh, khúc dạo đầu của Khâu Thiển Vi cũng hoàn tất, nốt nhạc kế tiếp thuộc về phần phím đàn Vương Hạo Nhiên đảm nhiệm. Vương Hạo Nhiên một tay đánh đàn, hoàn mỹ nối tiếp.

Gia hỏa này cũng thật sự dám làm a.

Khâu Thiển Vi kinh ngạc một chút.

Thế nhưng vẻn vẹn cũng chỉ là hơi kinh ngạc một chút mà thôi, bởi vì phân đoạn có độ khó cao hơn vẫn chưa đàn tới.

Khâu Thiển Vi an tâm thể hiện bên phần phím đàn thuộc về mình đảm nhiệm, đợi đến phần Vương Hạo Nhiên chắc chắn sẽ lật xe.

Theo từng nốt nhạc bay ra, phân đoạn khó khăn nhất của 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 cũng tới.

Nốt nhạc mà trước đây Khâu Thiển Vi vẫn luôn ảo não vì một mực

không phối hợp chuyển nốt tốt, lúc này vừa vặn lại nằm ngay phần phím đàn Vương Hạo Nhiên chuyển tiếp.

Trước đó nàng luyện tập thời, chính là xuất hiện tí vết ở ngay đoạn này, không thể học theo thủ pháp của vị "nam thần dương cầm" kia được.

Thủ pháp này vô cùng vô cùng khó khăn, cho dù là trình độ dương cầm cấp 10 cũng không học được.

"Ta cũng không tin người dùng một tay đánh mà không lật xe!" Trong lòng Khâu Thiển Vi thầm hừ một tiếng.

Vương Hạo Nhiên lườm Khâu Thiển Vi một chút, ngón tay đột nhiên biến hóa, từng nốt nhạc được nối tiếp hoàn mỹ tạo thành một phân đoạn nhạc kỳ diệu.

Tròng mắt Khâu Thiển Vi kém chút rớt ra ngoài.

Bởi vì thủ pháp của Vương Hạo Nhiên, không sai biệt chút nào với vị "Nam thần dương cầm" kia.

Mà trong nháy mắt Khâu Thiển Vi còn đang kinh dị, nàng lại quên mất đánh đàn bên phần phím đàn của mình.

Nốt nhạc chuẩn bị lệch tông, hết sức căng thẳng.

Thế nhưng ngay ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc này, Vương Hạo Nhiên lập tức rút ra bàn tay còn lại bổ cứu.

Theo 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 tiến vào chương cuối, tần suất ngón tay hạ xuống phím đàn thực tế đã quá nhanh.

Ngón tay Vương Hạo Nhiên nhảy nhót, mơ hồ còn xuất hiện tàn ảnh.

Nếu như muốn đàn bản 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 này hoàn mỹ, chỉ có thể để cho một mình Vương Hạo Nhiên tiến hành tiếp.

Trong lúc nhất thời Khâu Thiển Vi không xen tay vào được, không thể lại lần nữa tiến vào trạng thái bốn tay phối hợp cùng đánh.

Cưỡng ép nhúng tay, sẽ chỉ làm cho bản nhạc đang diễn dịch hoàn mỹ này xuất hiện tì vết.

x@@@

Chương 244: Chấn kinh toàn trường (1)

vLấy yêu cầu hà khắc của Khâu Thiển Vi đối với âm nhạc, đây là điều nàng vạn phần không nguyện ý nhìn thấy.

Bởi vậy nàng trực tiếp thu tay về, để Vương Hạo Nhiên một mình đánh đàn.

Mà nhận dịp thời gian rảnh rỗi này, Khâu Thiển Vi cũng không nhịn được tỉ mỉ đánh giá bàn tay Vương Hạo Nhiên đang đánh đàn.

Ngón tay của hắn cực kỳ thon dài, xương đốt ngón tay cách nhau rất đều, quả thực chính là bàn tay đánh đàn dương cầm trời sinh.

Thế nhưng bàn tay này, thế nào thấy khá quen. . .

"Đúng. . . Là hắn? !" Khâu Thiển Vi bỗng nhiên nhớ lại bàn tay nam thần dương cầm kia.

Bởi vì lúc ấy nàng cũng nghiên cứu thủ pháp của nam thần dương cầm, nên dĩ nhiên là đã cẩn thận nhìn qua bàn tay của nam thần dương cầm.

Bàn tay của nam thần dương cầm kia cùng bàn tay của Vương Hạo Nhiên cơ hồ là giống nhau như đúc.

Nghĩ như vậy, Khâu Thiển Vi lui về sau một thoáng, nhìn thân hình Vương Hạo Nhiên một chút.

Vương Hạo Nhiên mang theo mặt nạ giấy, từ góc độ của nàng tới nhìn, trùng hợp lại cùng góc nhìn với tác phẩm nam thần dương cầm kia chụp giống nhau như đúc.

Lúc này Vương Hạo Nhiên đang một mình đánh đàn, trình độ chân chính của hắn cũng bộc lộ ra.

Tiết tấu, ngón tay, nốt nhạc nối tiếp nhau, hết thảy đều hòa quyện với nhạc khúc, đều là trình độ cao cấp nhất của Thế Giới.

Khâu Thiển Vi so sánh với đó, cũng tự nhận là yếu hơn một cấp bậc.

Ngoại hình độ cao tương tự, trình độ dương cầm cũng đỉnh cấp tương tự, hai cái này kết hợp lại với nhau, tuyệt đối không có người thứ hai.

Trong nháy mắt, thân ảnh nam thần dương cầm cùng Vương Hạo Nhiên trực tiếp chồng trùng khít lên nhau trong đầu Khâu Thiển Vi.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng lên 10, tổng độ thiện cảm trước mắt là 50 (sinh lòng ái mộ)】

【Đình, kí chủ ảnh hưởng đến nội dung hướng đi của truyện, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50!】

Nốt nhạc cuối cùng của 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 hạ xuống, Vương Hạo Nhiên liền nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Hắn hơi kinh ngạc một chút.

Ban thưởng độ thiện cảm của nữ chủ biến chất, tăng lên tới 50 so với nhiều lần hắn thu được là 40 trước đó.

Hơn nữa phần thưởng đạt được từ Khâu Thiến Vi còn phải cao hơn rất nhiều so với bất kỳ nữ chủ nào trước đó.

Trực tiếp tăng lên 1000 điểm phản phái cùng 50 điểm hào quang của hắn.

Chẳng lẽ là bởi vì Khâu Thiến Vi là nữ chủ có hào quang cao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán một thoáng.

Dưới đài, tiếng vỗ tay như nước thủy triều.

Khâu Thiến Vi kinh ngạc nhìn vào cặp mắt lộ ra phía sau lớp mặt nạ giấy của Vương Hạo Nhiên, trong ánh mắt tăng thêm vẻ nhu tình mà trước đây không có.

Thế nhưng trong cỗ nhu tình này, cũng xen lẫn một chút oán niệm nhỏ.

"Thì ra người là nam thần dương cầm, hại ta tìm đến phát khổ a."
Khâu Thiến Vi tránh khỏi micro, nhỏ giọng oán trách Vương Hạo Nhiên một thoáng.

"Ta cũng chỉ vừa thấy áp phích bên ngoài sau khi tới nơi này, mới biết được người đang tìm ta." Vương Hạo Nhiên thấp giọng đáp lại.

Bản thân hắn cũng chưa từng nghĩ qua, chỉ là ngẫu hứng phát đi một đoạn video ngắn đã được gắn cho cái danh xưng "nam thần dương cầm", đồng thời còn để Khâu Thiển Vi nhọc công tìm kiếm.

Khâu Thiển Vi nghe thấy Vương Hạo Nhiên giải thích như vậy, oán niệm nhỏ trong lòng cũng lập tức biến mất.

"Nam thần dương cầm, vị khán giả may mắn này lại là nam thần dương cầm!"

Khâu Thiển Vi phát hiện, dưới đài có một vài khán giả có trình độ âm nhạc cực cao cũng giật mình lớn tiếng la lên.

Wang Hào Nhiên một mình solo chương cuối 『 Bản Hòa Tấu Piano Số 3 』 , trình độ của hắn cũng được bộc lộ ra một cách sâu sắc.

Kỹ nghệ diễn tấu cao siêu như vậy, ngoại trừ vị "nam thần dương cầm" kia ra, thì còn có thể là ai đây?

Theo người ở dưới khán đài nhắc nhở, những người khác cũng là nhanh chóng giật mình tỉnh ngộ.

Mọi người chỉ cho rằng, đây là "tiết mục kinh hỉ" do phía nhạc hội đặc biệt an bài.

Cái gọi là "khán giả may mắn" kỳ thực chỉ là tiết mục được sắp xếp sẵn.

Bằng không mà nói, vì sao lại trùng hợp đến mức bốc thăm ra được "nam thần dương cầm" như vậy chứ?

Theo thân phận "Dương cầm nam thần" bị lộ ra, không khí buổi nhạc hội lập tức đạt tới đỉnh điểm.

Khâu Thiển Vi thấy thế, vội là thừa cơ cười nói vào micro:

"Mọi người có vừa ý đối với việc ta mời vị khách mời đặc biệt này không ạ?"

"Vừa ý! Vừa ý!"

...

Dưới đài vang lên âm thanh hưởng ứng liên tiếp.

Khâu Thiển Vi thấy thế, trong ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Mọi người nhiệt tình như vậy, nam thần dương cầm của chúng ta không cố gắng biểu hiện một chút mà nói, có vẻ như là mọi người chắc chắn sẽ không để người đi xuống đâu."

Chỉ một câu nói như vậy, đã trực tiếp đặt Vương Hạo Nhiên lên đài.

Nếu như cự tuyệt, khẳng định sẽ phá tràng của Khâu Thiển Vi.

Thế nhưng điều này kỳ thực cũng hợp ý của Vương Hạo Nhiên.

"Xin gửi tặng mọi người một nhạc khúc mới sáng tác, hi vọng mọi người yêu thích." Nói đơn giản một câu, sau đó Vương Hạo Nhiên cũng không có nửa điểm làm liêu.

Khán đài này đều phối tốt, dĩ nhiên cứ trực tiếp biểu diễn là được.

Bên cạnh, Khâu Thiển Vi nghe nói như vậy, trong mắt toát ra vẻ chờ đợi.

Âm thanh mọi người ở dưới khán đài cũng lắng xuống.

Một đoạn nhạc khúc dạo đầu vang đến.

Khóe miệng Khâu Thiển Vi khẽ lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Đúng như nàng sở liệu, đây chính là khúc dương cầm mà nàng muốn mua toàn bộ bản quyền kia.

Lúc trước đoạn video ngắn kia là dùng điện thoại quay, tuy âm thanh rõ ràng nhưng vẫn thua xa trực tiếp lắng nghe.

Khâu Thiển Vi khép hờ hai mắt tinh tế thưởng thức, rất nhanh liền chìm đắm vào trong đó.

Tiết tấu khúc nhạc này theo thứ tự là âm điệu nốt nhạc dần dần tăng cao, mỗi một nốt nhạc đều có thể dễ dàng dẫn dắt tâm tình của người nghe.

Làn điệu tự nhiên dẫn động tâm tình, đưa thân thể tới kỳ cảnh, cảm thụ tâm cảnh của người soạn nhạc.

Đây là cảnh giới chí cao của nhạc khúc!

A@@@

Chương 245: Chấn kinh toàn trường (2)

TĐoạn nhạc dạo đầu khiến cho người ta có cảm giác ước ao và chờ đợi, chương đầu ôn hòa mà lại ngọt ngào; chương giữa là kinh hoàng, thất lạc, đau thương; gần cuối là điên cuồng, sục đổ; mà chương cuối cùng hết thảy lại trở nên bình tĩnh lại, làn điệu nhu hòa, trở nên không có chút nặng nề nào.

Mãi cho tới khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, trong lòng Khâu Thiển Vi cùng các thính giả ở dưới đài vẫn thật lâu không thể bình tĩnh trở lại, đến mức mọi người quên cả vỗ tay.

"Khúc nhạc này tên gọi là gì?" Một lúc lâu sau, Khâu Thiển Vi nhìn chăm chú hai mắt Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Thương."

"Thương? ! Thật là một cái tên thích hợp." Khâu Thiển Vi tỉ mỉ thưởng thức một thoáng, không khỏi liên tục gật đầu.

Từ thời điểm khát khao lần đầu mới gặp, cho đến tiếp theo là quãng thời gian ngọt ngào của tình yêu đôi lứa; tiếp theo là đủ loại tâm tình tiêu cực, cận kề sục đổ vì người yêu phản bội; mà sau khi trải qua đủ loại tâm tình tiêu cực tra tấn, cuối cùng lại nghĩ thoáng ra, hết thảy lại lần nữa bình tĩnh yên ả trở lại.

『 Thương 』 . Khúc nhạc này mang tới cho mọi người một loại thể nghiệm tựa như là vừa trải qua một mối tình vậy.

Vừa nghĩ đến đây, Khâu Thiển Vi vô cùng đau lòng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Hắn ưu tú như vậy, đến tột cùng là nữ nhân đáng giết ngàn đao nào, rõ ràng lại nhẫn tâm thương tổn hắn như vậy? !

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng

lên 10, tổng độ thiện cảm trước mắt là 60 (sinh lòng ái mộ)】

【Đình, kí chủ ảnh hưởng tới nội dung hướng đi của truyện, thu được 400điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Lâm Thần -20, hào quang phản phái của kí chủ +20!】

Suy nghĩ của Khâu Thiển Vi ra sao, Vương Hạo Nhiên cũng không biết.

Nếu như hắn biết, khẳng định sẽ dở khóc dở cười.

『 Thương 』 . Kinh nghiệm sáng tác nhạc khúc này cũng không phức tạp như Khâu Thiển Vi nghĩ như vậy.

Mà là vào ngày người đưa đàn dương cầm đến Vương gia, sơ ý đạp chết một chậu lan Vương Hạo Nhiên tốn bao công sức chăm sóc.

Hoa lan dễ hỏng, cực kỳ khó trồng tốt, lúc rảnh rỗi Vương Hạo Nhiên thường bớt chút thời gian chăm sóc một thoáng, dương nhiên là cũng khát khao, hi vọng hoa lan phát triển thật tốt.

Thế nhưng chậu lan này vẫn chưa hoàn toàn lớn lên đã bị người ta đạp chết!

Tâm tình của hắn có thể tốt được không?

Có điều như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một chậu hoa lan mà thôi, sau thời gian ngắn phiền muộn, tự nhiên cũng liền nghĩ thoáng ra.

Trùng hợp lúc ấy hắn vừa vặn sáng tác nhạc khúc, thế là lấy loại tâm tư mình phí công chăm sóc mà để hoa lan bị chà đạp chết chuyển thành thành kinh nghiệm, sáng tác ra một nhạc khúc như vậy.

Tất nhiên, nghệ thuật là cần phải thêm bớt, lúc hấn sáng tác tất nhiên là phải trắng trợn khoa trương một thoáng.

Mà trải qua quá trình trau chuốt nghệ thuật sáng tác ra nhạc khúc, tâm tình của bản nhạc truyền đạt chính xác là vô cùng ăn khớp với thể nghiệm từ một chuyện tình dang dở mang lại.

Khiến Khâu Thiển Vi cùng những người khác mới có cảm thụ như vậy.

Lúc này, Khâu Thiển Vi vẫn còn đang ngắm Vương Hạo Nhiên đến ngây người.

Vương Hạo Nhiên nhân thời gian này tranh thủ khởi thông hệ thống, đồng phát ra một mệnh lệnh.

【Đinh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối nữ chủ Khâu Thiển Vi thành công, độ thiện cảm của nữ chủ Khâu Thiển Vi đối kí chủ tăng lên 10, tổng độ thiện cảm trước mắt là 70 (tình thâm không đổi)】

Trước đây không thể dùng hào quang mị lực đối với Khâu Thiển Vi, là bởi vì Vương Hạo Nhiên chưa từng thể hiện ra tài năng âm nhạc, do vậy không phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trai được thiết lập sẵn của nữ chủ Khâu Thiển Vi này.

Hiện tại tài năng âm nhạc của Vương Hạo Nhiên đã bày ra, nên dĩ nhiên cũng sẽ không tồn tại tình huống hào quang mị lực không cách nào sử dụng.

Đã có thể sử dụng, đương nhiên là phải trực tiếp dùng.

Cuối cùng, hào quang mị lực là có thời gian hồi chiêu 72 giờ.

Cái này gọi là có kỹ năng phải sớm dùng sớm.

Bộp bộp!

Khâu Thiến Vi thoát khỏi dự vị nhạc khúc mang lại, dẫn đầu vỗ tay tán dương.

Mà tiếng vỗ tay này, tựa như là một giọt nước rơi vào chảo dầu nóng hổi vậy.

Trong chốc lát, không khí trong sân sôi trào lên.

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên như núi kêu biển gầm, như là thủy triều mãnh liệt đánh tới vậy, còn nhiệt liệt hơn cả bất kỳ lần nào trước đó.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Hứa Mộ Nhan đối với kí chủ tăng lên 5, tổng độ thiện cảm trước mắt là 80 (tình thâm không đổi)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Mục Chiêu Chiêu đối với kí chủ tăng lên 5, tổng độ thiện cảm trước mắt là 50 (sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Tàn Vận Hàn đối với kí chủ tăng lên 2, tổng độ thiện cảm trước mắt là 99 (đến chết cũng không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái! 】

Tất nhiên, dưới đài vẫn tồn tại quỹ hẹp hòi keo kiệt tiếng vỗ tay.

Tên quỹ hẹp hòi này, chính là Lâm Thần.

Là một nhân vật chính, đồng thời lại mang trên mình một cái hệ thống trang bức phóng đại lên.

Lâm Thần thích nhất chính là trang bức, mà hận nhất không gì bằng

là người khác ở trước mặt mình trang bức.

Sau một hồi, tiếng vỗ tay dừng lại.

Thế nhưng mọi người lại vẫn chưa thỏa mãn, đều muốn "Nam thần dương cầm" tiếp tục đàn thêm mấy bản.

Vương Hạo Nhiên cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đàn tấu thêm một số bản nhạc nổi tiếng thế giới mà mấy ngày nay luyện tập.

Trong lúc bất tri bất giác, buổi nhạc hội đã chuẩn bị kết thúc.

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới xuống đài.

Thời gian buổi nhạc hội có hạn, đại khái khoảng ba giờ đồng hồ.

Dựa theo chương trình sớm định sẵn, Lâm Thần cũng sẽ lên khán đài cùng Khâu Thiển Vi phối hợp đánh đàn.

Thế nhưng bởi vì Vương Hạo Nhiên chiếm không ít thời gian, nên chương trình sớm định sẵn trực tiếp bị cắt giảm.

Sau khi Khâu Thiển Vi trưng cầu ý kiến khán giả tại chỗ, đánh bản nhạc do chính mình sáng tác năm đầu, buổi nhạc hội cũng kết thúc.

Lâm Thần không thể như mong muốn lên đài trang bức.

【 Đỉnh, kí chủ thành công ngăn cản nhân vật chính Lâm Thần trang bức, thu được 700 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Lâm Thần -35, hào quang phản phái của kí chủ +35! 】

Buổi nhạc hội kết thúc, khán giả lần lượt rời đi.

Khâu Thiển Vi gửi một tin nhắn, nhắn Vương Hạo Nhiên đi tới hậu

trường.

Y@@@

Chương 246: Lễ hội vinh danh nghệ thuật

c"Ta làm khách quý cho ngươi, không biết có được trả công hay không đây?" Trông thấy Khâu Thiển Vi, Vương Hạo Nhiên nói giỡn một câu.

"Tất nhiên là có, ta sẽ dựa theo phí trả cho danh gia dương cầm xuất ra gấp ba, trả thù lao cho ngươi." Khâu Thiển Vi gật đầu cười đáp lại.

"Ta nói đùa mà thôi, trả công thì miễn đi, nếu ngươi coi ta là bằng hữu mà nói, vậy tối mai ngươi mời ta dùng cơm đi."

Hắn không thiếu mấy trăm vạn kia, bởi vậy trực tiếp chuyển đề tài, đi vào chính đề.

Hiện tại độ thiện cảm của Khâu Thiển Vi đã đến 70, lúc này mà không cua nàng thì còn chờ tới lúc nào chứ? !

"Tối mai sao, chuyện này. . . chuyện này e rằng không được." Khâu Thiển Vi lắc đầu cự tuyệt.

Wương Hạo Nhiên sửng sờ.

Độ thiện cảm cũng đã đạt tới 70, rõ ràng hẹn ăn một bữa cơm vẫn không đáp ứng. . .

Nữ chủ nữ thần tiêu chuẩn cao như vậy sao?

"Là như vậy, sáng sớm ngày mai ta phải đi ra nước ngoài tham gia lễ hội vinh danh nghệ thuật, thực sự không rảnh." Khâu Thiển Vi cũng cảm thấy thật đáng tiếc, thế là giải thích cho Vương Hạo Nhiên một chút.

"Thì ra là dạng này". Lúc này Vương Hạo Nhiên mới chợt hiểu.

Không then là dương cầm gia quốc tế, quả thật là rất bận.

Buổi nhạc hội hôm nay vừa mới kết thúc, ngày mai đã phải xuất ngoại tham gia chương trình nghệ thuật.

"Lễ hội vinh danh nghệ thuật này, có lẽ đối với người rất trọng yếu đi?" Vương Hạo Nhiên nói bóng nói gió hỏi thăm một chút.

Lâm Thần ở bên cạnh có chút không kiên nhẫn nói:

"Nói cho đúng phải gọi là lễ hội vinh danh nghệ thuật toàn cầu, toàn bộ Viêm quốc cũng chỉ có thất tỷ ta được gọi tên. Nếu như tác phẩm của thất tỷ ta có khả năng đạt giải nhất, thì nàng sẽ có thể đạt được vinh dự chí cao, phần vinh dự này tại toàn bộ trong Viêm quốc trước mắt chưa từng có người đạt được qua. Nếu như thất tỷ ta có thể đạt được mà nói, thì sẽ là đệ nhất nhân giới dương cầm trong nước hiện nay, đây là mộng tưởng của thất tỷ ta từ trước đến nay."

Hắn liếc mắt nhìn Vương Hạo Nhiên, "Vì vậy nếu như người muốn khuyên thất tỷ ta đừng đi tham gia lễ hội vinh danh nghệ thuật toàn cầu, đây là chuyện không thể nào."

"Ta đi khoảng một tuần lễ sẽ trở về, đến lúc đó nhất định ta sẽ mời người dùng cơm!" Khâu Thiển Vi nghiêm túc nói với Vương Hạo

Nhiên.

"Thất tỷ, đừng để ý đến hắn, ngày mai chúng ta còn phải đi máy bay ra nước ngoài từ sớm, vẫn nên về sớm một chút." Lâm Thần không dần nổi thúc giục một thoáng.

Hắn đã có chút bóng mờ đối với Vương Hạo Nhiên, trước đó ở đại học Thanh Linh đã bị quấy rối cơ hội trang bức một lần, vừa rồi trên buổi nhạc hội lại hại mình ngay cả cơ hội lên sân cũng không có.

Lâm Thần chỉ muốn cách Vương Hạo Nhiên xa một chút.

Lần này cùng thất tỷ ra nước ngoài nhất định phải nắm lấy cơ hội thật tốt, lợi dụng năng lực âm nhạc của bản thân mình, trợ giúp thất tỷ giành được giải thưởng lớn.

Đợi đến lúc thất tỷ vui vẻ, liền thừa cơ để thất tỷ đáp ứng làm lão bà của mình!

"Khâu tiểu thư, xin hỏi lễ hội vinh danh nghệ thuật toàn cầu cử hành tại quốc gia nào?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi.

Thời gian một tuần lễ nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Hơn nữa nhân vật chính Lâm Thần lại còn đi cùng, nếu như để mặc cho tình huống phát sinh như nội dung truyện, thì chờ sau một tuần lễ Khâu Thiển Vi trở về phỏng chừng đã không còn liên quan gì đến mình nhiều.

Hắn cũng không nguyện để xảy ra chuyện như vậy.

"Quê hương của nhà soạn nhạc vĩ đại Chopin." Khâu Thiển Vi trả lời.

"Thật sao? Vậy thì tốt quá, trong kế hoạch ngày nghỉ của ta vừa vặn

cũng có tính toán này, đi về nơi dựng dục ra nhà soạn nhạc vĩ đại Chopin một lần, cảm thụ khí tức âm nhạc của ngài ấy." Vương Hạo Nhiên kinh hỉ một thoáng, lập tức dò hỏi:

"Không biết rõ Khâu tiểu thư có nguyện ý cho người cùng ngành như ta đi theo hay không?"

"Tất nhiên nguyện ý." Khâu Thiển Vi lập tức đáp ứng.

Lâm Thần muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Vậy ngày mai lúc nào xuất phát?" Vương Hạo Nhiên hỏi vội.

"Tám giờ ngày mai, tại sân bay tư nhân Thanh Thiên."

"Ngày mai nhất định ta sẽ tới đúng hạn."

"Ừm, nhớ mang theo nhiều quần áo một chút, thời tiết bên đó có khả năng lạnh hơn so với bên này một ít." Khâu Thiển Vi ân cần nói.

"Đa tạ Khâu tiểu thư nhắc nhở."

"Đều là bằng hữu, không cần khách khí gọi ta là Khâu tiểu thư như vậy, người. . . Người có thể trực tiếp gọi ta là Vi Vi, người nhà ta cũng gọi ta như vậy." Khâu Thiển Vi ngượng ngùng cụp mắt xuống.

"Vi Vi, vậy buổi tối nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai gặp." Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú vào mắt của nàng.

Khâu Thiển Vi ngênh đón ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, nhưng rất nhanh liền e lệ tránh đi.

【Đình, kí chủ lay động phương tâm nữ chủ Khâu Thiển Vi, thu được 300 điểm phản phái!】

"Ừm, ngày mai gặp." Khâu Thiển Vi mím môi một cái, mỉm cười đáp lại.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi hậu trường, trở lại với nhóm người Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh bên kia.

Năm người lên xe.

Vương Hạo Nhiên lần lượt đưa Hứa Mộ Nhan, Ôn Tịnh về nhà.

Tiếp đó chuẩn bị đưa Mục Chiêu Chiêu.

"Vận Hàn tử, tối nay ta không muốn về nhà, ta muốn ngủ ở nhà ngươi." Dọc đường, Mục Chiêu Chiêu ôm cánh tay Tần Vận Hàn bỗng nhiên nói.

"Ta không muốn ngủ với ngươi, trở về nhà của ngươi ngủ một mình đi." Tần Vận Hàn ghét bỏ nói.

Nàng còn có kế hoạch tâm sự dưới đèn với Vương Hạo Nhiên, cũng không muốn Mục Chiêu Chiêu tới quấy rối.

"Vận Hàn tử, ngươi không thích ta, rõ ràng ghét bỏ ta, hu hu hu. . ."
Mục Chiêu Chiêu khóc lóc trách móc.

"Tốt tốt, sợ ngươi rồi." Tần Vận Hàn có chút không đành lòng, bắt đắc dĩ đành đáp ứng.

"Vận Hàn tử thật tốt." Mục Chiêu Chiêu lập tức đình chỉ tiếng khóc, nắm một vốc bông ngô thả vào miệng, nở nụ cười.

Tần Vận Hàn nhìn thấy con quỷ trở mặt nhanh chóng này, không khỏi trợn trừng mắt.

Vương Hạo Nhiên đưa hai người đến biệt thự Tần gia, đang định trở về.

"Muộn như vậy rồi, nếu không người cũng ở lại đây đi." Bất thành linh Tần Vận Hàn nói với Vương Hạo Nhiên.

"Có ổn không?" Vương Hạo Nhiên hơi kinh ngạc.

Tần Vận Hàn này lá gan cũng quá lớn đi chứ?

"Nhà ta có rất nhiều phòng trống, có chỗ là được, không có gì không ổn."

"Vậ. . . vậy quấy rầy rồi." Vương Hạo Nhiên "bất đắc dĩ" đáp ứng.

—

M@@@

Chương 247: Tha hương nơi đất khách quê người

oĐêm khuya.

Vương Hạo Nhiên một mình ngủ ở trong một gian phòng biệt thự Tần gia.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Hắn cũng không bật đèn, trực tiếp đứng dậy đi mở cửa, lập tức ôm người vừa mở cửa.

Thế nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện có điều không hợp lý, bởi vì đây là một nữ nhân mà một vòng tay không cách nào ôm hết.

Không thể nào là Tần Vận Hàn.

"Đồ lưu manh, người. . . người thả ta ra!" Âm thanh xấu hổ của Mục Chiêu Chiêu truyền đến.

"Thật xin lỗi, ta không phải cố ý." Vương Hạo Nhiên giật nảy mình, tranh thủ thời gian lui ra phía sau một bước.

"Không. . . Không có gì, ta biết người trưởng ta là Vận Hàn tử." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Người đây là ý gì?" Vương Hạo Nhiên giật mình.

"Người với Vận Hàn tử đang yêu nhau!"

"Vì sao lại như vậy cảm thấy?" Vương Hạo Nhiên ra vẻ bình tĩnh hỏi.

"Lúc trước rõ ràng Vận Hàn tỷ nàng mặc quần áo size B, hiện tại rõ ràng lại mặc size C; cho dù mỗi ngày nàng ăn một quả đu đủ, thì cũng không có khả năng trong thời gian ngắn vóc dáng lại phồng phao nhanh như vậy; vì vậy ta khẳng định là nàng có bạn trai!" Mục Chiêu Chiêu phân tích rất có lý, rất rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên mới nghe qua chỉ cảm thấy nàng này phân tích quá gượng ép, thế nhưng ngẫm nghĩ lại một chút, lại cảm thấy suy luận này của Mục Chiêu Chiêu không có chút sơ sót nào.

Không thể không nói, mạch suy nghĩ của Mục Chiêu Chiêu này quả thật là có chút không giống bình thường.

"Coi như nàng có bạn trai, cũng không nhất định là ta đi?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục giả biện.

"Hừ, ánh mắt Vận Hàn tỷ cao như vậy, nam sinh khác nàng làm sao có khả năng thấy vừa mắt. Nhìn chung quanh bên cạnh nàng cũng chỉ có người là có khả năng phù hợp với yêu cầu của Vận Hàn tỷ." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Người. . . Người thật là thông minh." Vương Hạo Nhiên chấp nhận.

Giấu diếm lâu như vậy, vẫn là để cho Mục Chiêu Chiêu biết.

Xem ra là không có hy vọng với Mục Chiêu Chiêu rồi.

"Thế nhưng người yên tâm đi, sự tình vừa rồi ta. . . ta sẽ bảo mật, tuyệt đối sẽ không nói cho Vận Hàn tỷ biết!" Mục Chiêu Chiêu thề thốt nói.

"?" Mắt của Vương Hạo Nhiên sáng lên.

"Còn nữa, bộ dáng hôm nay người đánh đàn dương cầm thực sự quá đẹp rồi! Ừm, cứ như vậy đi, ta về nghỉ ngơi đây, ngủ ngon." Mục Chiêu Chiêu dòn dập nói xong những lời này, lại rón rén trở về

phòng với Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên có chút kinh ngạc, lúc này mới chột giật mình.

Độ thiện cảm của Mục Chiêu Chiêu hôm nay đã trực tiếp từ 40 lên đến 50, cũng đã đến tình trạng ái mộ; đồng thời hệ thống cũng không có bất luận nhắc nhở gì nói rằng độ thiện cảm của Mục Chiêu Chiêu giảm xuống.

Xem ra chuyện với Tần Vận Hàn cũng không ảnh hưởng gì tới phần ái mộ này của Mục Chiêu Chiêu.

Hơn nữa, từ cử chỉ cùng lời nói của Mục Chiêu Chiêu cũng đã chứng minh rất tốt điểm này.

Vương Hạo Nhiên yên tâm trở lại phòng chơi điện thoại chờ đợi người khác tới gõ cửa.

Thế nhưng sau khi đợi suốt một tiếng đồng hồ cũng chỉ nhận được một tin nhắn của Tần Vận Hàn.

Tin nhắn đại khái là, nàng bị Mục Chiêu Chiêu quán lấy không thể thoát thân, bảo Vương Hạo Nhiên sớm nghỉ ngơi một chút.

Vương Hạo Nhiên có chút phiền muộn.

Mục Chiêu Chiêu mặt ngoài ngu ngơ, nhưng nội tâm thật sự là có chút đen tối.

Hiển nhiên là nàng đang cố tình.

Thế nhưng tạm thời Vương Hạo Nhiên cũng không có cách nào trị Mục Chiêu Chiêu.

Lắng lại nỗi lòng một thoáng, rất nhanh hắn liền tiến vào mộng đẹp.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên trở về biệt thự Vương gia, xếp một ít quần áo, tìm hộ chiếu cùng thẻ căn cước, lập tức cất hết những thứ này vào va li hành lý.

Ăn một bữa sáng đơn giản xong, hấn đúng hạn đi tới sân bay tư nhân Thanh Thiên.

Một chiếc máy bay tư nhân đã đậu sẵn ở sân bay, chờ đợi xuất phát.

Lần đồng hành này có Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi, Lâm Thần, một nữ học trò của Khâu Thiển Vi, còn có hai nữ trợ lý của nàng.

Nữ học trò kia 18 tuổi, lần này đi theo là để tích lũy kinh nghiệm.

Mà hai nữ trợ lý thì cao lớn vạm vỡ, trông có vẻ hết sức mạnh mẽ.

Khâu Thiển Vi đi ra ngoài, tất yếu phải mang theo hai nữ trợ lý này.

Là một thiên tài dương cầm, mức độ trọng yếu của ngón tay Khâu Thiển Vi không thua kém sinh gì mệnh.

Nàng cần bảo trì tay mình ở trạng thái tốt nhất, mà đi ra bên ngoài nhất thiết phải mang theo hành lý và một vài thứ khác; nàng không thể nâng vật nặng, vì vậy chỉ có thể để trợ lý làm thay.

Sau khi toàn bộ người đến đông đủ, máy bay liền hướng về cố hương của Chopin cất cánh.

Trên máy bay.

Nữ đồ đệ của Khâu Thiển Vi tên là Thôi Hiểu, giống như Vương Hạo Nhiên, nàng cũng là sinh viên khoá này.

Thế nhưng nàng lại học ngành âm nhạc, chủ tu dương cầm.

Nhìn tổng quan khuôn mặt, tướng mạo, vóc dáng cũng phải đạt 85 điểm, tuyệt đối coi là mỹ nữ.

Tính cách Thôi Hiểu cực kỳ hoạt bát năng động.

568 điểm mỹ lực của Vương Hạo Nhiên, đối với phái nữ có lực hấp dẫn quá lớn.

Lại thêm tuổi tác của Thôi Hiểu cũng gần bằng hắn.

Vậy là sau khi vừa nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, Thôi Hiểu này liền trực tiếp vừa thấy đã yêu.

Sau khi lên máy bay, Thôi Hiểu chủ động làm quen với Vương Hạo Nhiên một thoáng, đồng thời quán lấy hắn trò chuyện đông tây không thôi.

Thế nhưng ánh mắt Vương Hạo Nhiên rất cao, chỉ có cực phẩm mỹ nữ điểm trung bình từ 90 trở lên hắn mới để vào mắt.

Thôi Hiểu tuy xinh đẹp, nhưng nhiều nhất chỉ tính là hoa khôi trong lớp mà thôi.

Vương Hạo Nhiên cũng không cảm thấy hứng thú.

Sau khi hàn huyên ứng phó với Thôi Hiểu, hắn liền dựa vào ghế ngồi nhắm mắt ngủ.

Thôi Hiểu lập tức chu môi nhăn mày.

Khoảng tầm năm giờ chiều giờ Viêm quốc, máy bay đã đến nơi cần đến.

Nơi cần đến là nơi quy tụ thành viên của lễ hội vinh danh nghệ thuật toàn cầu, đã có xe riêng phái tới chờ đợi.

Đoàn người Khâu Thiến Vi vừa đến liền trực tiếp được xe riêng đưa đến một khách sạn năm sao.

Nhân viên khách sạn hỗ trợ xách hành lý của khách nhân mang theo, dẫn đám người Khâu Thiến Vi vào phòng riêng của mỗi người.

Vương Hạo Nhiên đợi một lát trong phòng, Thôi Hiểu liền tìm tới cửa.

"Thật vất vả mới tới đây một chuyến, chúng ta đi dạo một vòng bên ngoài chứ?" Thôi Hiểu đưa ra lời mời.

s@@@

Chương 248: Khâu Thiến Vi phiền não (1)

"Ngồi máy bay quá lâu, đầu của ta có chút ê ẩm, không muốn đi lắm." Vương Hạo Nhiên xoa xoa huyết thái dương, làm bộ bị váng đầu.

"Người vẫn ổn chứ, có cần ta giúp người đi lấy ít thuốc hay không?" Thôi Hiểu tỏ ra quan tâm.

"Không cần phiền toái như vậy." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Vậy ta giúp người xoa bóp đầu nha, có thể giảm bớt triệu chứng một chút."

"Càng ấn càng váng, vẫn là thôi đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Vậy được rồi, người nghỉ ngơi cẩn thận đi, nếu như thực sự không thoải mái cần trợ giúp gì mà nói, người cứ trực tiếp gọi điện thoại cho ta."

Thôi Hiểu rất nhiệt tình nói một tiếng, lập tức rời đi.

Vương Hạo Nhiên thở dài nhẹ nhõm.

Mị lực quá cao cũng là một loại phiền não mà.

Vương Hạo Nhiên ở tầng lầu cực cao của khách sạn, mở cửa sổ ra liền có thể thu hết phong cảnh nơi đất khách quê người vào tầm mắt.

Hắn dựa vào bên cửa sổ, cảm tai nghe vào tai nhẹ, ánh mắt nhìn ngắm phong cảnh phía ngoài.

Không bao lâu, trong tai hắn nghe thấy tiếng đàn dương cầm truyền đến.

Vương Hạo Nhiên luôn để ý động tĩnh bên phía Khâu Thiển Vi.

Tiếng đàn dương cầm mảy mòi phần ưu mỹ, hiển nhiên là phát ra từ trong tay Khâu Thiển Vi.

Nàng cũng thật là đủ cố gắng, vừa mới xuống máy bay đã ngựa không ngừng vó đi tập đàn.

Bên trong phòng tập đàn của khách sạn.

Khâu Thiển Vi chuyên chú luyện đàn, đánh đi đánh lại một bài khúc

dương cầm.

Bản nhạc khúc dương cầm này là tiết mục nàng sử dụng để tham gia đại lễ hội. Đến tiết mục nghệ thuật, nàng cần ra sân đích thân biểu diễn.

Vì lễ hội vinh danh nghệ thuật toàn cầu, Khâu Thiển Vi đã chuẩn bị hơn nửa năm thời gian.

Bản khúc dương cầm này hơn nửa năm trước đã có sơ thảo, sau khi không ngừng xóa đi sửa lại cho tới bây giờ, khúc dương cầm đã gần như hoàn mỹ.

Thế nhưng thời điểm Khâu Thiển Vi đàn tấu bản khúc dương cầm này, vẫn cảm thấy thiếu sót một vài thứ.

"Thất tỷ, cố gắng luyện đàn như vậy sao?" Trong lúc Khâu Thiển Vi còn đang suy tư, Lâm Thần bỗng nhiên đi tới phòng đàn.

"Không cố gắng không được a." Khâu Thiển Vi phiền muộn nói.

"Thất tỷ, người đừng lo lắng, lần bình chọn tại lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu này, người nhất định có thể giành được giải Chí Tôn kim thưởng!" Lâm Thần khích lệ nói.

"Các đối thủ của ta đều là thiên tài âm nhạc tới từ nước chủ nhà, tuyệt đối không thể kém so với ta."

"Cái này dễ nói, ta nghĩ biện pháp trực tiếp làm cho những thí sinh kia không đến biểu diễn được, như vậy chẳng phải thất tỷ người có thể giành được Chí Tôn kim thưởng rồi sao?" Lâm Thần cười hắc hắc nói.

"Im miệng, không cho phép nói bậy!" Khâu Thiển Vi thay đổi vẻ tao nhã trước đó, tàn bạo cảnh cáo một tiếng.

Tuy nàng rất muốn giành Chí Tôn kim thưởng, nhưng chỉ muốn dựa vào bản lĩnh thật sự của chính mình có được, mà không phải dựa vào những thứ bàng môn tà đạo kia.

Lâm Thần nói chuyện, hoàn toàn chính là khinh nhờn đối với nghệ thuật.

Cũng không tôn trọng nghệ thuật, không tôn trọng nàng.

Khâu Thiển Vi dĩ nhiên tức giận.

"Thất tỷ, ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi." Lâm Thần bị hù dọa đến rụt cổ một cái.

"Cái khác có thể nói giỡn, nhưng chớ lấy loại chuyện này ra nói giỡn." Sắc mặt Khâu Thiển Vi dụ đi một chút.

"Biết rồi biết rồi." Lâm Thần ngượng ngùng cười một tiếng, nói tiếp:

"Thất tỷ, người đánh lại bản khúc dương cầm này đi, để ta nghe kỹ một chút."

Đồng dạng là một thiên tài, tạo nghệ dương cầm hiện tại của hắn kỳ thực là cùng một đẳng cấp so với Vương Hạo Nhiên, đều cao hơn một cấp bậc so với Khâu Thiển Vi.

Chỉ cần nghe Khâu Thiển Vi đánh bản khúc dương cầm này nhiều thêm mấy lần, tất nhiên là có thể từ đó tìm ra vấn đề.

Khâu Thiển Vi vốn là tới luyện đàn, sau khi nghe thấy Lâm Thần nói như vậy cũng lập tức tiến vào trạng thái luyện đàn.

Một bên khác, Vương Hạo Nhiên cũng lắng nghe từ xa.

Sau khi Khâu Thiển Vi lại lần nữa đánh mấy lần, Vương Hạo Nhiên cùng Lâm Thần đều nghe ra được vấn đề.

Bản khúc dương cầm này của Khâu Thiến Vi không thể nào dung nhập được với tình cảm bản thân, nói trắng ra, chính là không có linh hồn.

Nói ra có vẻ cực kỳ hư vô mờ mịt, nhưng biểu diễn dương cầm đỉnh phong hoàn mỹ chân chính, tuyệt đối không thể khiếm khuyết cái này.

Khâu Thiến Vi sáng tác bản khúc dương cầm này, kỳ thực chủ đề lựa chọn rất tốt.

Bi kịch tình yêu.

Nhìn chung trong lịch sử văn hóa, các loại tác phẩm từ tiểu thuyết, văn chương, kịch bản, hí kịch cho đến âm nhạc, nói về chủ đề tình yêu có thể nói là vô số kể.

Tình yêu, có thể nói là một chủ đề vĩnh hằng bất hủ trong suốt chiều dài lịch sử văn hóa nhân loại.

Bi kịch, chính là điểm chung của rất nhiều loại hình nghệ thuật khi nói về chủ đề này.

Đếm kỹ các tác phẩm lấy chủ đề tình yêu để sáng tác từ xưa đến nay, kiệt tác chân chính có thể lưu truyền tới bây giờ, cơ hồ đều là bi kịch.

Như Romeo và Juliet của nước ngoài, như Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài trong nước, hai tác phẩm này chính là ví dụ tốt nhất.

Khâu Thiến Vi lấy "Bi kịch tình yêu" là chủ đề trung tâm cực kỳ chính xác, đồng thời cũng sáng tác ra bản khúc dương cầm gần như hoàn mỹ.

Thế nhưng mà, nàng lại không để ý đến một điểm rất trọng yếu.

Tác phẩm âm nhạc không thể so sánh với tác phẩm văn chương, tác phẩm văn chương sau khi sáng tác hoàn thành là cố định, mà tác phẩm âm nhạc do người khác nhau trình diễn, hiệu quả cũng hoàn toàn khác biệt.

Khâu Thiển Vi cũng chưa từng trải qua bất luận mối tình nào, dù cho kỹ nghệ dương cầm của nàng cao, cũng không cách nào dung nhập đủ loại tình cảm của "Bi kịch tình yêu" vào trong đó.

Bởi vì nàng chưa từng thể ngộ qua, trong ký ức của nàng cũng không hề lưu lại loại cảm xúc của "tình yêu" này.

"Thất tỷ, ta cảm thấy khiếm khuyết của người chính là, không thể hòa nhập tâm tình của mình vào đó. Bản khúc dương cầm này lấy bi kịch tình yêu làm chủ đề, người cần phải dung nhập tình cảm bản thân vào trong đó." Lâm Thần trực tiếp chỉ ra vấn đề.

Khâu Thiển Vi nghe xong, lập tức có loại cảm giác bừng tỉnh hiểu ra.

Thế nhưng rất nhanh nàng lại xịu mặt xuống.

"Ta chưa hề trải qua bất kỳ mối tình nào, làm sao có thể thực sự lĩnh hội được phương diện này."

M@@@

Chương 249: Khâu Thiển Vi phiến não (2)

x"Đã không có, vậy thì trực tiếp tạo ra."

"Tạo ra?"

"Không sai!" Lâm Thần nghiêm mặt nói, "Thất tỷ, để cho ta tới làm bạn trai của ngươi, ngươi nghĩ biện pháp yêu ta, sau đó ta tuyệt tình đá ngươi. Dạng này ngươi liền có thể thể ngộ được loại tâm tình này."

"Đề nghị này của ngươi không tệ". Mắt của Khâu Thiển Vi sáng lên, nhưng lập tức có chút dờ khóc dờ cười: "Thế nhưng mà bảo ngươi tới làm bạn trai của ta, cái này quá không thích hợp. Ngươi chỉ là một tên nhóc tám tuổi, ta hoàn toàn không thể nào hòa hợp được a."

"Hơn nữa, đã nói là đóng kịch, thì ta càng không thể nào chân chính nhập vai của mình để phối hợp lĩnh hội một tràng yêu đương thất bại ngắn ngủi được. Biện pháp này của ngươi không được."

Lâm Thần nghe xong cảm thấy rất có lý, "Vậy để ta suy nghĩ lại một chút."

Hắn gãi gãi đầu nhỏ của mình, cố gắng suy tư.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên nghe xong lời đề nghị của Lâm Thần, kém chút vỗ án tán dương.

Vì tranh thủ độ thiện cảm của Khâu Thiển Vi, hắn đang cố gắng nghĩ biện pháp trợ giúp Khâu Thiển Vi giải quyết vấn đề này.

Đề nghị có chút phóng dăng của tên nhóc tỳ này, đã trực tiếp cảnh tỉnh hắn.

Phải biết rằng, độ thiện cảm trước mắt của Khâu Thiển Vi đối với

hắn đã ở mức độ 70 (tình thâm không đổi).

Đề nghị nhìn như phóng đấng này tính khả thi thật ra là rất cao.

Nghĩ kỹ liền làm.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp rời phòng, đi tới ngoài cửa phòng Thôi Hiểu, gõ cửa.

"A, đầu người không còn vầng nữa sao?" Thôi Hiểu ngạc nhiên hỏi.

"Hết rồi", Vương Hạo Nhiên cười cười, trực tiếp đưa ra lời mời, "Người không phải vừa mới nói muốn đi ra bên ngoài dạo chơi sao, hiện tại có đi không?"

"Tất nhiên đi a!" Thôi Hiểu lập tức trực tiếp đáp ứng. Nàng tranh thủ thời gian vội vàng trở về phòng, nhanh chóng trang điểm lại một thoáng, xịt một ít nước hoa.

"Đi thôi!" Thôi Hiểu hào hứng đi sát bên cạnh Vương Hạo Nhiên, cùng hắn rời khỏi khách sạn.

Hai giờ sau, Vương Hạo Nhiên cùng Thôi Hiểu xách theo túi lớn túi nhỏ trở về.

Kỳ thực Thôi Hiểu vẫn còn muốn đi dạo nhiều hơn một chút, thế nhưng Khâu Thiến Vi lại liên tục gọi mấy cuộc điện thoại tới, nói là muốn dùng cơm. Thôi Hiểu lúc này mới không thể không trở về.

Phòng ăn khách sạn.

Khâu Thiến Vi, Lâm Thần cùng hai nữ trợ lý đang ngồi đợi tại một chiếc bàn ăn.

Đồ ăn đều đã lên đủ, thế nhưng mọi người chưa dùng cơm mà vẫn đang chờ đợi.

Không lâu sau, mọi người liền nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cùng Thôi Hiểu từ đằng xa đi tới.

Ánh mắt Khâu Thiến Vi thoáng nhìn tới, chỉ thấy hai người tay trong tay, cử chỉ có vẻ như rất thân mật.

Chờ đến khi hai người đến gần hơn một chút, Thôi Hiểu cảm thấy thẹn thùng, lúc này mới chủ động buông tay ra.

"Chúng ta vừa mới ra ngoài dạo phố, để mọi người đợi lâu, thật là ngại quá." Vương Hạo Nhiên cũng không nhìn sắc mặt của Khâu Thiến Vi, chỉ nói với những người khác một câu.

Thế nhưng vừa nói xong, hắn liền nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

【Đình, kí chủ để Khâu Thiến Vi xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phá! 】

"Dùng cơm thôi."

Ánh mắt Khâu Thiến Vi quan sát Vương Hạo Nhiên cùng với Thôi Hiểu một hồi, cũng không có hỏi nhiều cái gì, mà là tròn mắt mỉm cười nói một câu.

Tâm tình của nàng ẩn tàng rất tốt, loại trừ Vương Hạo Nhiên ra thì cũng không có người nào phát hiện sự khác thường tam tình của nàng.

Mọi người bắt đầu dùng cơm.

Trên bàn đều là một ít đồ ăn của Viêm quốc, thịt rau phối hợp, đủ

loại khẩu vị cân đối, cũng không tồn tại tình huống không hợp khẩu vị.

Khâu Thiển Vi cảm đầu, cái miệng nhỏ ưu nhã ăn uống, cũng không nhìn đi chỗ khác.

Không bao lâu, bên tai truyền đến một ít tiếng nói chuyện với nhau.

"Thịt của móng heo này ăn rất ngon nha, người thử một chút đi."

Thanh âm này sang sảng ngọt ngào, Khâu Thiển Vi có thể phân biệt ra được đây là âm thanh của Thôi Hiểu.

"Cảm ơn." Âm thanh Vương Hạo Nhiên truyền đến, sau khi dừng một chút "Ăn cũng ngon thật."

Thôi Hiểu: "Ta đã nói mà."

Vương Hạo Nhiên: "Món cá mực tơ này cũng không tệ, ta gấp cho người một chút, người cũng nếm thử một chút đi."

Thôi Hiểu: "Cảm ơn. . . Oa, ăn thật ngon."

Đi.

Tay nắm đĩa của Khâu Thiển Vi hơi hơi dùng sức một thoáng, đĩa lập tức từ trong tay trượt xuống, rơi xuống đất phát ra một tiếng vang.

【 Đỉnh, kí chủ để Khâu Thiển Vi xuất hiện tâm tình ghen tuông, thu được 500 điểm phản phá! 】

Một nữ trợ lý lập tức để phục vụ viên cầm một đôi đĩa mới tới, thay đổi cho Khâu Thiển Vi.

"Ăn không nói, ngủ không lời, ăn cơm thì ăn cơm, tóm lại là không được nói chuyện." Khâu Thiển Vi nhin không được, nói một câu với Thôi Hiểu.

"Được, sư phụ." Thôi Hiểu bận bịu gặt đầu một cái.

Sau khi bị Khâu Thiển Vi nói như thế, Thôi Hiểu cũng không có tiếp tục nói chuyện với Vương Hạo Nhiên nữa.

Khâu Thiển Vi nói lỏng một hơi, cảm thấy thanh tĩnh hơn nhiều.

Nhưng mà lúc nàng gấp thức ăn, nàng cũng thoáng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên ở bàn ăn đối diện bỗng nhiên vịn mặt của Thôi Hiểu.

Ngay sau đó cầm lấy một tờ giấy, lau một hạt cơm dính trên khóe miệng của Thôi Hiểu.

"Cảm ơn." Thôi Hiểu đỏ mặt, làm một cái khẩu hình.

Vương Hạo Nhiên cười lấy lắc đầu, thò tay nhẹ nhàng vuốt cái mũi của nàng một cái.

Tuy là không có tiếng động, nhưng màn này đối với người khác mà nói thì là đã kích cực lớn.

【 Đỉnh, kí chủ để Khâu Thiển Vi xuất hiện tâm tình ghen tuông, thu được 800 điểm phản phái! 】

"Ta ăn no rồi, các ngươi cứ dùng từ từ."

Khâu Thiển Vi trực tiếp buông đũa xuống, sau khi nói xong một câu liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Thất tỷ, ngươi ăn một chút như vậy thôi đã no rồi?" Lâm Thần hỏi

tới một câu.

"No rồi." Khâu Thiến Vi trực tiếp quay người đi.

Lâm Thần nhíu nhíu lông mày nhỏ, nhìn bóng lưng rời đi của Khâu Thiến Vi một chút, lơ đãng nhìn Vương Hạo Nhiên cùng với Thôi Hiểu một chút, hình như có điều suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh lại tự mình lắc đầu một cái.

Không có khả năng, thất tỷ mới gặp gia hỏa này mới có mấy ngày, làm sao có khả năng đã có ý với hắn.

Nhất định là đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị của Thất Tỷ.

Nhưng mà vì lý do an toàn, vẫn cần phải phòng bị một chút.

Nghĩ như vậy, sau khi dùng cơm xong Lâm Thần liền tự mình tìm tới Vương Hạo Nhiên nói chuyện.

s@@@

Chương 250: Quạt Ngã Bình Dấm Chua

"Đại ca ca, có phải người đang hẹn hò với Thôi Hiểu hay không?" Lâm Thần làm bộ tỏ vẻ vô hại hiền lành, dò hỏi Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy tư một chút, lập tức trả lời:

"Không có, chúng ta chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, ta không thích Thôi Hiểu, người ta thích là. . . là. . . Thất tỷ của người."

"Há, ta hiểu rồi, người cố ý thân thiết cùng với Thôi Hiểu, muốn thất tỷ của ta khó chịu sao." Lâm Thần một mặt ngạc nhiên.

"Xuyt xuyt, cũng đừng nói cho thất tỷ của người."

"Yên tâm đi, ta sẽ không nói đâu, ta cảm thấy đại ca ca rất không tệ, rất xứng đôi vừa lứa với thất tỷ của ta, trai tài gái sắc, quả thực là ông trời tác hợp cho." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần tràn đầy biểu tình chân thành.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy sắc mặt này củ hấn, trong lòng nhin không được cười lạnh.

Loại lời này mình có thể tin sao, trừ phi mình là thiếu năng trí tuệ.

Nhưng mà tuy trong lòng nghĩ như vậy, mặt ngoài thì hấn cũng cực kỳ mừng rỡ, thuận thế nói:

"Ha ha, người cũng đã nghĩ như vậy, không bằng giúp ta một chút đi, nếu như ta có thể ở cùng một chỗ với thất tỷ của người, ta nhất định sẽ cho người chỗ tốt."

"Cái này. . ." Lâm Thần tỏ vẻ khó khăn.

"Không được sao? Vậy quên đi." Vương Hạo Nhiên làm bộ tiếc nuối nói.

"Kỳ thực cũng không phải không được, nhưng mà người phải đồng ý với ta, sau khi được ở cùng một chỗ ới thất tỷ thì nhất định phải đối xử tốt với nàng, không được bắt nạt nàng!" Lâm Thần vội vàng nói.

"Tất nhiên rồi." Vương Hạo Nhiên trùng điệp gật đầu.

"Người cũng biết, thất tỷ của ta cực kỳ hi vọng đạt được kim thưởng Chí Tôn của lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu, nhưng mà đối thủ cạnh tranh lại quá nhiều, hy vọng mà thất tỷ của ta có thể đạt được kim thưởng Chí Tôn cực kỳ xa vời " Lâm Thần thở dài một cái, lập tức nghiêm mặt nói:

"Nếu như đại ca ca có thể giúp thất tỷ ta đạt được kim thưởng Chí Tôn, thất tỷ của ta khẳng định sẽ vui vẻ vô cùng, nói không chắc sẽ trực tiếp lấy thân báo đáp!"

"Lấy thân báo đáp!" Vương Hạo Nhiên một mặt "Hưng phấn", "Chỉ là ta nên làm như thế nào đây?"

"Rất đơn giản, trước ngày bắt đầu lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu người trực tiếp đem toàn bộ đối thủ cạnh tranh của thất tỷ ta làm cách nào đó mà họ không đến được, chẳng phải là thất tỷ ta trực tiếp đạt được kim thưởng Chí Tôn sao!" Lâm Thần chân thành nói.

"Ý kiến hay!" Mặt ngoài Vương Hạo Nhiên tán thưởng, trong bóng tối lại chửi bậy. Ta có thể nghe theo người sao, cái chủ ý ngốc nghếch gì đây chứ?

Trước không nói hành động này có thể hoàn thành hay không.

Cho dù là hoàn thành, Khâu Thiển Vi biết cũng sẽ nổi trận lôi đình.

Cía hành động mù này chỉ cần là người có trí thông minh bình thường cũng tuyệt đối không làm.

Nhưng Lâm Thần ỷ có "Hào quang hàng trí", cho nên trực tiếp đưa ra một cái chủ ý "Thiểu năng trí tuệ" như vậy.

Nếu đổi lại là phản phái khác khẳng định đã bị lừa.

Nhưng mà Lâm Thần tuyệt đối không ngờ rằng Vương Hạo Nhiên có thể chống lại hào quang.

"Đại ca ca, là như vậy đó, người tranh thủ thời gian bắt tay vào chuẩn bị làm đi, chỉ cần người làm được, thất tử sẽ là của người." Lâm Thần giật giây nói.

"Ta sẽ đi làm ngay lập tức!"

Vương Hạo Nhiên lừa gạt một tiếng, lập tức rời khỏi tầm nhìn của Lâm Thần, có vẻ như muốn rời khỏi khách sạn để đi làm chút chuyện.

Thông qua thấu thị, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần tràn đầy ý cười giảo hoạt, lập tức nghênh ngang trở về phòng.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, trực tiếp trở về.

【 Đỉnh, kí chủ không dựa theo an bài của nhân vật chính Lâm Thần, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Sau khi vui thích nhận lấy một đợt ban thưởng, hắn trực tiếp đi đi đến phòng đàn của khách sạn.

Khâu Thiển Vi ở trong phòng đàn để luyện đàn.

Nhưng mà cảm âm có chút loạn, thấp hơn nhiều tiêu chuẩn bình thường của Khâu Thiển Vi.

Hiển nhiên, trong lòng của Khâu Thiển Vi có chút loạn.

"Thùng thùng."

Một bài vừa xong, Vương Hạo Nhiên lập tức gõ cửa một cái.

"Vào đi."

Nghe tiếng, Vương Hạo Nhiên đi vào bên trong phòng đàn.

"Sao người lại rảnh rỗi tới đây?" Khâu Thiển Vi kinh ngạc một chút.

Lời nói này ngầm là: Không phải là người đang bồi Thôi Hiểu sao, sao lại đến nơi này?

"Tới thăm người một chút." Vương Hạo Nhiên đi đến bên cạnh dương cầm, tay phất qua phím đàn, tiếp đó rơi xuống tay ngọc thon dài trắng nõn của Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi dừng một chút, lập tức như là con thỏ nhỏ đang sợ hãi vậy, muốn rút tay trở về.

Nhưng mà lại bị Vương Hạo Nhiên nắm thật chặt, trong lúc nhất thời nàng tránh thoát không được.

"Người. . . Người có ý gì?" Long mi trưởng thành mà dày đặc của Khâu Thiển Vi hơi run một chút, có chút xấu hổ lại có chút kinh ngạc.

"Ý gì chẳng lẽ người còn không rõ sao?" Vương Hạo Nhiên mở to hai mắt, hướng lấy Khâu Thiển Vi mà phóng điện.

Khâu Thiển Vi vốn đang nhìn vào ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, sau khi bị nhìn chăm chú như vậy vài giây, trực tiếp có chút lùi bước dờn ánh mắt sang một bên.

"Người nên buông ra đi, nếu như bị Hiểu Hiểu nhìn thấy thì không tốt đâu." Trong giọng nói của Khâu Thiển Vi có một chút cảm giác chua chua.

"Vi Vi, kỳ thực ta với Hiểu Hiểu không có gì hết."

"Đã nắm tay nhau, lại còn cầm khăn tay lau miệng giúp nàng, như vậy còn nói là không có gì?" Khâu Thiển Vi nổi nóng.

"Ta không có ý gì với Thôi Hiểu cả, là Thôi Hiểu mặt dày mày dạn quần lầy ta, ta xem nàng là học sinh của người cho nên mới không tục tiếp nói với nàng, cho nên mới tỏ ra thân thiện như vậy." Dáng vẻ của Vương Hạo Nhiên tràn đầy ủy khuất:

"Ta đến tìm người là muốn để người làm một chút tư tưởng để nàng không quần quanh ta nữa."

"Có thật là vậy không?" Khâu Thiển Vi con người sáng lên.

Đem thần sắc biến hóa của Khâu Thiển Vi thu vào trong mắt, Vương Hạo Nhiên không kèm nổi cảm khái một chút.

Nữ nhân rơi vào bên trong bẫy tình thật quá dễ lừa.

Lời này mà nàng cũng tin?

"Đương nhiên là thế rồi, người ta thật lòng thích là, thật ra là. . . Là. . ." Vương Hạo Nhiên không định nói nữa.

"Là ai?" Khâu Thiển Vi ngạc nhiên hỏi tiếp.

c@@@

Chương 251: Từ Ngọt Ngào Đến Sụp Đổ

L'Vương Hạo Nhiên ngồi xuống sát bên Khâu Thiển Vi, nắm lấy tay, nhìn chăm chú con mắt của nàng nói:

"Kỳ thực là người đã hiểu, cần gì phải hỏi nhiều chứ?"

"Ta. . . Ta không hiểu người nói gì." Khâu Thiển Vi khẽ hừ một tiếng.

"Nếu người đã không hiểu thì để ta giải thích cho." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nắm lấy bả vai của Khâu Thiển Vi, khẽ hôn nhẹ vào môi của nàng.

Khâu Thiển Vi ngạc nhiên đến nỗi trợn lớn hai con ngươi.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 75 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

Sau mấy chục lần hít thở, Khâu Thiển Vi có chút thiếu dưỡng khí, tham lam hô hấp lấy không khí.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi, thu được 300 điểm phản phái! 】

"Hiện tại đã biết rõ rồi đó, nếu như người còn không hiểu thì ta có

thể tiếp tục." Ánh mắt của Vương Hạo Nhiên mang theo một loại cảm giác xâm lược.

"Ta hiểu rồi, hiểu rõ rồi!" Da mặt của Khâu Thiến Vi rất mỏng, sợ đột nhiên có người xông vào phòng đàn, thế là vội vã đáp lại một tiếng.

"Hiểu rồi thì tốt, vậy người luyện đàn cho thật giỏi đi, ta không quấy rầy người nữa" Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói một tiếng, rất nhanh đã rời đi.

Bên trong phòng đàn chỉ còn lại một mình Khâu Thiến Vi.

Nàng đang cười khúc khích, tham luyện nhớ lại phần ngọt ngào vừa nãy, để trái tim có cảm giác đập thình thịch.

Sau mười mấy phút, Khâu Thiến Vi mới khôi phục bình thường, bắt đầu nghiêm túc luyện đàn.

Trình độ của nàng cũng khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường.

Đại khái luyện tập sau một tiếng, Khâu Thiến Vi bỗng nhiên dừng lại, rời khỏi phòng đàn, gõ gõ cửa phòng Thôi Hiểu.

"Hiểu Hiểu, ta muốn nói chuyện với người." Sau khi thấy Thôi Hiểu mở cửa phòng, Khâu Thiến Vi mở miệng nói ra.

"Há, sự phụ vào đi." Thôi Hiểu gật đầu.

Khâu Thiến Vi đi tới một cái ghế trong phòng ngồi xuống.

Thôi Hiểu cũng ngồi xuống theo.

Tình huống trầm mặc vài phút.

"Người thích Vương Hạo Nhiên sao?" Mặc dù có chút lúng túng, nhưng Khâu Thiến Vi vẫn lên tiếng đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh.

"Đúng vậy, hấn đẹp trai như vậy, lại còn có tài như thế, ta đương nhiên là thích hấn rồi." Thôi Hiểu rộng rãi hoạt bát, không chút che giấu ý nghĩ trong lòng, trực tiếp thẳng thắn trả lời.

"Ta cực kỳ hiểu ý nghĩ của người, nhưng mà người có nghĩ tới không, chuyện tình yêu của hai người có một số việc không thể miễn cưỡng được." Khâu Thiển Vi tận tình nói.

"Hấn rất tốt với ta mà."

"Người ta không muốn làm người tổn thương, đây là lời nói dối có thiện ý."

Thôi Hiểu nhú mày, bỗng nhiên không nói.

"Tự người ngắm lại xem." Khâu Thiển Vi định cho nàng một ít không gian suy nghĩ, bởi vậy cũng không có nói quá nhiều. Sau khi nói xong câu đó nàng liền rời đi.

Bên trong mấy ngày kế tiếp, phần lớn thời gian Khâu Thiển Vi đều ở trong phòng luyện đàn, mà một khi có thời gian nhàn rỗi liền đi tìm Vương Hạo Nhiên.

Hai người tâm sự, thỉnh thoảng sẽ còn ngọt ngào động nhau một ít.

Lâm Thần thì là trốn ở trong phòng không ra, cũng không biết đang bận những chuyện gì.

Khâu Thiển Vi vừa đang muốn luyện đàn, tăng thêm còn muốn gặp mặt với Vương Hạo Nhiên, bởi vậy cũng không có quá quan tâm đến tên đệ đệ này.

Buổi tối trước một ngày lễ hội vinh quang nghệ thuật.

Sau khi Khâu Thiển Vi luyện xong một lần khúc dương cầm cuối cùng thì ngừng lại.

Những thứ nên làm nàng đã làm hết sức rồi, tuy là bên trên diễn tấu vẫn còn có chút tạm được, nhưng mà đã đến tình huống ngàn cân treo sợi tóc này rồi, cũng không cách nào để thay đổi.

Chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Nàng muốn đi về nghỉ ngơi, nhưng mà trước khi nghỉ ngơi, nàng vẫn dựa theo mấy ngày nay dưỡng thành một cái thói quen nhỏ, nhấn một tin nhắn ân cần hỏi thăm cho Vương Hạo Nhiên.

"Đang làm gì đấy?"

"Đầu hơi choáng váng, đang nghỉ ngơi." Vương Hạo Nhiên phục hồi tin tức.

"Sao vậy?" Khâu Thiển Vi khẩn trương hỏi.

"Hắn là không quá quen thuộc khí hậu bên này, có chút cảm."

"Ta đi lấy chút thuốc đưa tới cho người."

"Không cần, ngày mai người còn phải tham gia lễ hội vinh quang nghệ thuật, cái này quá trọng yếu đối với người, không cần quản ta, người nên trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, dưỡng đủ tinh thần!"

Chính mình cũng không thoải mái, còn để ý đến ta như vậy?

Nhìn thấy cái tin này, khóe miệng của Khâu Thiển Vi lơ đãng toát ra một nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Nàng không có nhắn lại, nhưng mà lại mua một hộp thuốc cảm mạo, chuẩn bị đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Làm một bạn giá hợp cách, bạn trai bị cảm, tất nhiên không thể ngồi yên không quan tâm đến.

Cầm thuốc cảm mạo, Khâu Thiển Vi đi tới ngoài cửa phòng của Vương Hạo Nhiên.

Nàng chuẩn bị thò tay gõ cửa, nhưng mà lại phát hiện cửa chỉ khép hờ.

"Gia hỏa này thật sơ ý." Khâu Thiển Vi thấp giọng chửi bậy một chút, lập tức đẩy cửa đi vào.

Nàng rón rén đi tới, dùng nước ấm đem hạt tròn thuốc cảm mạo bỏ vào trong ly thủy tinh để pha, bưng vào trong phòng ngủ.

Nhưng mà vừa đến cửa phòng ngủ, sau khi nhìn thấy tình cảnh bên trong, Khâu Thiển Vi lập tức như bị sét đánh.

Oành!

Ly pha lê thoát lực rơi xuống trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh cặn bã.

"Sự phụ?!"

Nghe được động tĩnh, hai người trong chăn giật mình tỉnh dậy.

Thôi Hiểu không dám gặp người, trực tiếp dùng chăn mền trùm kín đầu.

"Sao ngươi lại cùng với Hiểu Hiểu. . ." Khâu Thiển Vi rất đau lòng.

"Không sai, như ngươi nhìn thấy, như ngươi suy nghĩ." Vương Hạo Nhiên buông tay nói.

"Nếu như người nói chỉ là nhất thời xúc động, người cẩn thận nói xin lỗi, ta. . . Ta có thể coi như chưa từng có gì xảy ra." Khâu Thiển Vi có 70 độ thiện cảm, độ khoan nhượng vẫn là rất cao.

"Chia tay đi."

"Nếu như ta có chỗ nào không tốt, người nói đi, ta. . . Ta có thể sửa đổi." Khâu Thiển Vi cũng không có ý định chia tay, vẫn muốn cố gắng duy trì chút tình cảm này, cho nên lựa chọn nhẫn nại nhượng bộ.

"Ta đã nói là chia tay, người còn mặt dày mày dạn đứng ở đây sao, có phải chờ ta biểu diễn tiết mục cho người xem hay không?"

u@@@

Chương 252: Phát Biểu Cảm Nghĩ, Phong Ba Dư Luận

Nghe được lời nói vô cùng quá đáng này, Khâu Thiển Vi rất cực nhẹn không được nữa.

"Ta! Hận! Người!"

Nước mắt giống như hồng thủy vỡ đê từ bên trong hốc mắt của nàng trút xuống, chảy qua hai gò má, đến cằm rồi rơi xuống.

【 Đinh, kí chủ thương tổn trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi thật sâu, thu được 600 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ thương tổn trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi thật sâu, thu được 700 điểm phản phái! 】

...

【 Đỉnh, kí chủ thương tổn trái tim của nữ chính Khâu Thiển Vi thật sâu, thu được 1000 điểm phản phái! 】

Chờ sau khi Khâu Thiển Vi đi khỏi, Thôi Hiểu từ trong chần đi ra.

Chỉ thấy quần áo của nàng hoàn chỉnh, chỉ có cởi giày mà thôi.

"Ta điễn có được không?" Nàng có chút không xác định hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Cực kỳ chuyên nghiệp."

"Làm như vậy có hữu dụng không?"

"Ngày mai sẽ thấy rõ thôi."

Ban đêm.

Vương Hạo Nhiên lắng nghe động tĩnh bên kia của Khâu Thiển Vi.

Trong tai nghe được tiếng khóc kéo dài hơn nửa giờ còn không có ý định dừng lại.

Cho đến khi Lâm Thần đột nhiên đến tìm, Khâu Thiển Vi vậy mới cưỡng ép để chính mình dừng khóc.

Sau khi Lâm Thần phát hiện thất tỷ dị thường liền vội hỏi hỏi.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi nói láo, nói là bởi vì lo lắng không cách

nào đạt được kim thưởng Chí Tôn của lễ hội vinh quang nghệ thuật, cho nên mới lo lắng nhịn không được khóc lên.

Lâm Thần nghe xong, cũng không có tiếp tục hỏi nữa.

Lập tức, hắn liền lấy ra một khúc dương cầm do chính mình sáng tác, muốn để Khâu Thiển Vi biểu diễn khúc dương cầm do hắn viết này ở trong lễ hội vinh quang nghệ thuật.

Nghe đến đó, Vương Hạo Nhiên không khỏi âm thầm lắc đầu.

Không phải là hắn chưa từng có ý niệm tương tự, chỉ là ý nghĩ này mới xuất hiện không đến mấy giây liền bị hắn bỏ đi.

Hắn cũng có năng lực sáng tác nhạc khúc cấp Chí Tôn, nhưng mà thời gian thì lại ngắn như vậy, muốn sáng tác ra một bài siêu việt hơn tác phẩm mà Khâu Thiển Vi tiêu hơn nửa năm thời gian mài giũa thì khả năng này cực nhỏ.

Hơn nữa, cho dù kinh nghiệm thích hợp, may mắn sáng tác được thì nhất định Khâu Thiển Vi sẽ dùng sao?

Tuy là tiếp xúc không nhiều, nhưng Vương Hạo Nhiên có thể nhìn ra, Khâu Thiển Vi đối với âm nhạc rất cố chấp, nàng chỉ muốn dựa vào trình độ của chính mình để đạt được giải thưởng trong giấc mộng.

Quả nhiên, Khâu Thiển Vi nghe xong, trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Lâm Thần.

Mặc kệ Lâm Thần khổ tâm thuyết phục thế nào, Khâu Thiển Vi vẫn không có thay đổi ý nghĩ.

Ngày kế tiếp.

Lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu chính thức bắt đầu.

Đám người Vương Hạo Nhiên chỉ có thể thông qua thời gian thực đưa tin, mới có thể hiểu rõ tin tức về lễ hội vinh quang nghệ thuật.

Bởi vì lễ hội vinh quang nghệ thuật cũng không mở ra đối với dân chúng.

Chỉ có những nhân vật có thành tựu cùng với danh dự trong lĩnh vực nghệ thuật mới có tư cách đi dự lễ.

"Đại ca ca, người đã giải quyết đối thủ của thất tỷ hay chưa?" Lâm Thần mong đợi hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Có một chút vấn đề."

"Chính là không thành công rồi."

Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Lâm Thần rất là tiếc nuối, có chút âm dương quái khí nói: "A, vậy thì người và thất tỷ vô duyên rồi."

"Ha ha." Vương Hạo Nhiên cười không nói.

Tiết mục nghệ thuật bắt đầu từ chín giờ sáng, đến bốn giờ chiều mới tiến vào khâu cuối cùng.

TV đưa tin thông báo, mỗi một người nhận thưởng về một bộ môn nghệ thuật cũng được công bố toàn bộ.

Khâu Thiến Vi dựa vào khúc dương cầm 『Thương Tiếc』 do chính mình sáng tác, thành công thu được kim thưởng Chí Tôn lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu của bộ môn âm nhạc.

Sau khi được các phương tiện truyền thông thông báo xong, Khâu Thiển Vi lên đài tiếp nhận đại sứ phu nhân trao giải, tiếp đó là phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng.

Nàng phát biểu cảm nghĩ rất ngắn, đồng thời cũng phi thường có ý vị sâu xa, chỉ có tám chữ: "Cảm tạ tra nam đã kamf tổn thương ta."

"Tình huống như thế nào, là tên cặn bã nào làm gì tử ta? !" Lâm Thần có chút khó có thể tin.

"Là ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Nói đùa cái gì chứ thất tử ta mới quen biết người bao lâu." Lâm Thần bĩu môi nói.

"Vậy thì chờ thất tử người tới, người hỏi nàng một chút là được." Vương Hạo Nhiên khô hài cười cười, rất muốn làm cho Lâm Thần mất bình tĩnh.

"Ta không tin đâu." Lâm Thần hừ một tiếng.

Lúc năm giờ chiều, lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu kết thúc.

Bọn người Vương Hạo Nhiên ở tại khách sạn nghênh đón Khâu Thiển Vi trở về, nhưng mà cũng chỉ có một nữ trợ lý trở về.

Nữ trợ lý nói, Khâu Thiển Vi cùng một trợ lý khác lên máy bay tư nhân về nước trước rồi.

Wang Hào Nhiên âm thầm có chút thổn thức.

Xem ra Khâu Thiển Vi này bị tổn thương rất sâu, rõ ràng không nguyện ý gặp chính mình. . .

Máy bay tư nhân cũng chỉ có một chiếc, Khâu Thiển Vi đã bay về rồi,

đám người Vương Hạo Nhiên chỉ có thể mua vé máy bay trở về.

Nhưng mà mấy ngày gần đây vé máy bay có chút hiếm, lúc hai ngày sau Vương Hạo Nhiên, Lâm Thần, Thôi Hiểu cùng với nữ trợ lý kia mới lên máy bay, trở về.

Mà ngay tại trong hai ngày này, mỗi tạp chí lớn của Viêm quốc toàn bộ đều bị tin tức Khâu Thiển Vi thu được kim thưởng Chí Tôn về lĩnh vực âm nhạc của lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu chiếm đoạt trang đầu.

Kim thưởng Chí Tôn về lĩnh vực âm nhạc của lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu là giải thưởng âm nhạc cao nhất toàn cầu ở hiện nay, đây là một phần vinh dự chí cao.

Trước khi Khâu Thiển Vi thu được kim thưởng Chí Tôn về lĩnh vực âm nhạc của lễ hội vinh quang nghệ thuật toàn cầu thì cho tới bây giờ không có một người nào của Viêm quốc thu được qua.

Mà Khâu Thiển Vi cũng bởi vì cái giải thưởng này, nhảy một cái trở thành một trong các nghệ sĩ dương cầm vic đại nhất thế giới hiện nay, tất nhiên tên sẽ được lưu vào sử sách.

20 tuổi nàng đã đi đến cuộc sống đỉnh cao.

Thiếu niên thành danh ở khắp thiên hạ, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Không biết có một ít nhà truyền thông muốn phỏng vấn Khâu Thiển Vi, nhưng mà căn bản không liên lạc được.

Vì thế, dân chúng cùng nhiều nhà truyền thông cũng nhận nhip suy đoán nguyên nhân.

Cảm nghĩ khi Khâu Thiển Vi phát biểu ở nước ngoài cũng được đào lên.

κ@@@

Chương 253: Trong Lòng Nóng Như Lửa Đốt (1)

w"Cảm tạ tra nam đã làm tổn thương ta."

Bởi vì những lời này, trên mạng lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Đám fan hâm mộ đem toàn bộ nam giới có tới lui nhất định với Khâu Thiển Vi toàn bộ đều đào lên.

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người khóa chặt một người, đó chính là "Nam thần đàn dương cầm" !

Cái tên "Nam thần đàn dương cầm" kia xem như ở trước mặt quần chúng cùng với Khâu Thiển Vi từng có động chạm nhau nhiều nhất, cũng là một vị nam giới có khả năng nhất chịu được Khâu Thiển Vi ưu ái.

Suy cho cùng thì ở trong đêm hội diễn tấu kia "Nam thần đàn dương cầm" biểu hiện quá chói mắt.

Hơn nữa trong ghi hình của hội diễn tấu, đám dân mạng bắt được rất nhiều khoảnh khắc Khâu Thiển Vi nhìn chăm chú động tác của nam thần đàn dương cầm.

Cái ánh mắt kia của Khâu Thiển Vi cực kỳ không thích hợp.

Cái kia rõ ràng là ánh mắt "Thâm tình".

Có những chứng cứ này, tra nam là dương cầm nam thần việc này chủ yếu là thạch chùy.

Trong lúc nhất thời, Khâu Thiển Vi đám fan hâm mộ, nhộn nhịp chạy đến "Dương cầm nam thần" Douyin trong số tài khoản, dùng tin riêng, bình luận chờ một chút phương thức, đem "Dương cầm nam thần" mắng khéo léo không xong da.

Không ít fan của "Nam thần đàn dương cầm" trực tiếp phản chuyển thành đen, cũng đi theo phun mạnh.

Còn lại một ít fan trung thành lựa chọn tin tưởng "Nam thần đàn dương cầm", cho nên quay lại hận đám fan hòa kia.

Nhưng mà, Khâu Thiển Vi thu được vinh dự chí cao chiếm đoạt trang đầu hai ngày mỗi tạp chí lớn, hút fan thật sự là quá nhiều.

Fan trung thành còn lại của "Nam thần đàn dương cầm" căn bản là chống đỡ không được, làm lời nói biện minh của "Nam thần đàn dương cầm" trực tiếp bị bao phủ bên trong làn sóng của dư luận.

Càng thậm chí hơn, đại quân fan mênh mông cuat Khâu Thiển Vi trực tiếp gây áp lực vào tài khoản Douyin, yêu cầu "Nam thần đàn dương cầm" kia khóa tài sản Douyin.

Mới đầu, quản lý ứng dụng Douyin không quan tâm đến, nhưng mà địa quân fan của Khâu Thiển Vi quá mạnh, quản lý chịu không được áp lực, cuối cùng vẫn khóa tài khoản của "Nam thần đàn dương cầm".

Nhưng mà, chuyện này cũng chưa hết.

Một ít fan của Khâu Thiển Vi tương đối cực đoan, chúng tính toán

treo giải thưởng năm trăm vạn ở trên mạng, muốn mua cái chân thứ ba của nam thần đàn dương cầm.

Lúc chạng vạng tối, máy bay đáp xuống đất, Vương Hạo Nhiên trở về.

Sau khi hắn thấy phong ba nhấc lên sua hai ngày thì lập tức trợn mắt hốc mồm.

Một cái tài khoản Douyin bị khóa vĩnh viễn hắn cũng không để ý.

Nguyên nhân mà hắn tạo cái tài khoản này, hoàn toàn chính là tâm huyết nhất thời dâng trào mà thôi.

Nhưng giải thưởng 500 vạn được treo để mua cái chân thứ ba của mình, cái này thật sự là quá phận?

Sau khi biết được những tin tức này, Vương Hạo Nhiên lập tức kêu Thôi Hiểu đi tìm Khâu Thiển Vi, chính hắn thì đi tới một quán cafe gần nhà.

Khâu Thiển Vi tắt máy điện thoại.

Thôi Hiểu chỉ có thể thông qua vài bằng hữu của nàng để hỏi thăm động tĩnh.

Đại bộ phận bằng hữu của Khâu Thiển Vi đều biết được đây là đồ đệ của Khâu Thiển Vi.

Bởi vậy khi Thôi Hiểu hỏi thì những người kia cũng tự mình nói ra những chuyện mà họ biết.

Mọi người kể lại đều không sai biệt lắm.

Sau khi nhận được tin tức Khâu Thiến Vi nhận thưởng, những bằng hữu kia của nàng muốn gọi điện thoại hoặc là trực tiếp hẹn Khâu Thiến Vi đi ra, giúp nàng chúc mừng một chút.

Nhưng mà không có ai thấy cũng như liên lạc được với Khâu Thiến Vi, giống như là hoàn toàn biến mất vậy..

Thôi Hiểu rất là lo lắng, trực tiếp chạy đến chỗ bình thường mà nàng tìm được Khâu Thiến Vi.

Tìm từ chạng vạng tối tới hừng đông, tìm từ hừng đông tới chạng vạng, hừng đông đến buổi sáng.

Nàng đều không có nghĩ ngơi.

May mà trời cao không phụ người có lòng, lúc chạng vạng tối tới sắp trời tối.

Thôi Hiểu ở trong núi của Thanh Linh, bên trong một toà tiểu học mà Khâu Thiến Vi giúp đỡ xây dựng tìm được nàng.

"Sự phụ, cuối cùng cũng tìm được người!" Thôi Hiểu vui vẻ nói.

"Người không ở cạnh người tình của mình đi, tới nơi này làm gì."

Hai ba ngày không thấy, Khâu Thiến Vi rõ ràng đã tiêu tụy rất nhiều, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, trong ánh mắt còn có một ít tơ máu nhàn nhạt.

Có lẽ chất lượng ngủ mấy ngày nay cực kém.

"Sự phụ, người đã nghĩ sai rồi, ta cùng với Vương Hạo Nhiên không có gì cả, chỉ là diễn kịch để lừa gạt người thôi." Thôi Hiểu vội vàng nói.

"Cái gì?" Khâu Thiến Vi có chút kinh ngạc.

"Sự phụ, không tin thì tự người xem đi!" Thôi Hiểu đem nguyên đoạn video của ngày kia ở trong phòng ngủ cho Khâu Thiến Vi nhìn.

Đoạn video trước mắt là cảnh Vương Hạo Nhiên cùng với Thôi Hiểu tập luyện một hồi, tiếp theo là Khâu Thiến Vi tìm tới cửa cho là hai người lăn lộn ở trên giường, tiếp đó chạy thương tâm gần chết, ngay sau đó Thôi Hiểu với quần áo hoàn chỉnh từ trong chăn đi ra. .

Nhìn đến đây, Khâu Thiến Vi đã không tiếp tục nhìn xuống, lập tức như mộng như tỉnh.

"Sự phụ, bài 『 Thương Thế 』 xem như diễn dịch hoàn mỹ đỉnh phong, chúc mừng người đã được toại nguyện, ta xem như là đồ đệ duy nhất của người, thật là cảm thấy vinh dự lây." Thôi Hiểu cười nói.

Nghe vậy, tâm tình đau xót cùng với u ám suốt mấy ngày qua của Khâu Thiến Vi lập tức quét sạch, tâm tình nháy mắt trở nên tốt đẹp hơn.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiến Vi đối với kí chủ tăng lên 15, độ thiện cảm trước mắt là 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

"Phản vinh dự này nói đến cũng có một phần công lao của người, nhưng mà nói thật, người ngoại trừ có thiên phú âm nhạc ra thì diễn kịch cũng thật thật không tệ." Trên mặt Khâu Thiến Vi lần nữa toát ra nụ cười.

"Sự phụ, kỳ thực. . . Kỳ thực ta không có diễn kịch."

Khâu Thiển Vi kinh ngạc một thoáng.

"Kỳ thực là ta thật lòng thích Vương Hạo Nhiên." Thôi Hiểu thẳng thắn một chút, sắc mặt lập tức xụ xuống "Nhưng mà ta biết mình không đủ ưu tú, không xứng với hắn, chỉ có nữ nhân ưu tú như sự phụ mới là người ông trời tác hợp cho hắn."

M@@@

Chương 254: Trong Lòng Nóng Như Lửa Đốt (2)

"Hiểu Hiểu. . ." Khâu Thiển Vi muốn an ủi nàng một chút, nhưng mà lại không biết nói cái gì cho phải.

"Sự phụ, ta không có việc gì đâu, mấy ngày nay diễn làm bạn gái của hắn, kỳ thực ta cũng rất thỏa mãn, cũng coi như là có một kỷ niệm để nhớ lại." Thôi Hiểu cực kỳ rộng rãi, sau khi uất ức một chút rất nhanh liền nghĩ thoáng.

"Đúng rồi, hắn. . . Hắn ở đâu?" Khuôn mặt Khâu Thiển Vi hơi ửng đỏ, dò hỏi.

"Không biết, nhưng mà khẳng định lúc này hắn đang trốn đông trốn tây rồi." Nói đến việc này, Thôi Hiểu cũng khản trương lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Điện thoại của Khâu Thiển Vi đã sớm hết pin,

căn bản là không biết rõ xảy ra chuyện gì.

"Sự phụ, ta cho người xem một ít tin tức." Thôi Hiểu mở ra điện thoại, mở ra một ít tin tức ở trang đầu cho Khâu Thiến Vi nhìn một chút.

Treo giải thưởng 500 vạn. . . Tại sao có thể như vậy?

Sắc mặt của Khâu Thiến Vi rất nhanh đã biến đến trắng bệch như tờ giấy.

Dù thế nào nàng cũng không có nghĩ đến, một câu đơn giản khi phát biểu cảm nghĩ của mình dĩ nhiên để người ta tìm được nguồn gốc, tìm tới trên đầu "Nam thần đàn dương cầm".

Cũng vì thế mà mang đến nguy hiểm như vậy cho hắn.

Trong lòng Khâu Thiến Vi nóng như là như lửa đốt, trực tiếp cầm điện thoại của Thôi Hiểu gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà nghe nhắc nhở, chủ số đã tắt máy.

"Trở về thành phố, lập tức trở về thành phố!" Khâu Thiến Vi vội vàng nói.

"Sự phụ, trời đã tối rồi, xe đi trên đường núi rất nguy hiểm."

"Không quản được nhiều như vậy, người đưa chìa khóa cho ta, tự ta lái xe trở về."

"Vẫn là cùng nhau trở về đi, ta lái xe." Thôi Hiểu sợ Khâu Thiến Vi nóng vội mà xảy ra chuyện, thế là lập tức làm ra lựa chọn.

Tuy kĩ thuật lái xe của Thôi Hiểu không tính là rất tốt, nhưng so sánh với người sau khi lấy bằng cơ hồ là không động tới xe như Khâu Thiến Vi mà nói thì tốt hơn nhiều.

Đêm khuya.

Vương Hạo Nhiên từ bên trong một tiệm cafe internet gần nhà đi ra. Tinh thần của hắn thoáng có một chút uể oải.

Suy cho cùng liên tục tiến hành làm việc với cường độ cao trong 24 tiếng cho dù hắn có thân thể khoẻ mạnh cũng mơ hồ xuất hiện một ít cảm giác mệt mỏi.

Hiện tại là xã hội tin tức, muốn nghĩ thông qua dấu tích internet tìm ra một người ở hiện thực thì đó cũng không phải cái chuyện gì rất khó.

Chỉ cần cho nhiều thời gian một chút, thân phận "Nam thần đàn dương cầm" của hắn chẳng mấy chốc sẽ lộ ra trên internet.

Nhưng may mà hắn có "Kỹ năng hacker đỉnh cấp" .

Hắn dùng thời gian 24 tiếng chế tạo một con virus siêu cấp.

Ngay vừa nảy virus siêu cấp đã có hiệu lực, đem tất cả tin tức trên internet có liên quan tới "Nam thần đàn dương cầm" đều xóa đi.

Ai muốn thông qua tài khoản "Bản tôn nam thần đàn dương cầm" để tìm tới Vương Hạo Nhiên trong hiện thực thì đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

Trừ phi là có người phò ra.

Mà người biết Vương Hạo Nhiên là "Nam thần đàn dương cầm" cũng chỉ có Dương Tĩnh Uyển, Hứa Mộ Nhan và các vị nữ chính mà thôi mà thôi.

Lấy độ hảo cảm của bọn họ, tuyệt đối không làm được loại chuyện như vậy.

Chuyện treo giải thưởng 500 vạn có lẽ đã qua một đoạn thời gian.

Nhưng mà để cho an toàn, Vương Hạo Nhiên vẫn tiêu 12000 điểm phản phái để đổi 24 năm nội công, trực tiếp đem công lực chông chát đến tình trạng 50 năm.

Nội công đến sau 50 năm thì chân khí sẽ xuất hiện biến chất, có khả năng ngưng tụ ra cương khí hộ thể, đạt tới tình trạng đao thương bất nhập.

Trừ cái này ra thì đủ loại giác quan cũng mạnh lên, chiến lực cũng nâng cao thật nhiều.

Trên giao diện thuộc tính của hắn, điểm chiến lực từ nguyên bản là 1369 đã biến thành 2449.

Cái điểm chiến lực này đã là tương đối kinh khủng.

Sợ là cũng chỉ có những lão bất tử có nội công vượt qua 50 mươi năm mới có thể uy hiếp đến Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà đạt đến trình độ như bọn hắn thì chí ít cũng là cấp bậc tông sư, cũng không có khả năng vì 500 vạn mà hạ mình ra tay.

Lại nhìn hạng mục điểm phản phái kia thì chỉ thấy giảm còn 9500.

Vương Hạo Nhiên nhin không được cảm thấy thịt đau một chút.

Sau khi ra khỏi quán cafe internet, hắn lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại hỏi Thôi Hiểu một chút tình huống bên kia, nhưng mà lại phát hiện điện thoại đã cúp nguồn.

Ánh mắt quét bốn phía, hắn nhìn thấy bên đường có chỗ có cung

cấp chỗ sạch dự phòng.

Hắn quét mã cùng rồi lấy cắm sạc.

Không bao lâu, điện thoại đã có thể mở máy.

Trên điện thoại di động có một ít thông báo cuộc gọi nhỡ, trong đó số của Thôi Hiểu là gọi nhiều nhất.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp gọi lại cho Thôi Hiểu.

"Người có việc gì không? Bây giờ ở nơi nào?" Trong điện thoại, vang lên giọng của Khâu Thiến Vi khẩn trương mà lại mừng rỡ hỏi.

Nghe xong cái giọng nói chuyện này, Vương Hạo Nhiên liền biết Thôi Hiểu đã nói rõ mọi chuyện.

"Ta không có việc gì, bây giờ đang đi lung tung ở trên đường lớn." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không được chạy loạn ở bên ngoài, nhanh kiếm chỗ trốn đi. " Đầu óc Khâu Thiến Vi quay nhanh, lập tức đề nghị: "Như vậy đi, ta gửi đi chỉ cho người, người trực tiếp đến đó, ta lập tức đến tìm người."

"Không có vấn đề."

Sau khi kết thúc nói chuyện, Khâu Thiến Vi đã nhắn địa chỉ tới.

Biểu hiện trên địa chỉ là tại một tòa biệt thự ở trên đỉnh núi.

Tiếp đó, Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại cho từng vị nữ chính Tần Vận Hàm, Hứa Mộ Nhan báo là chuyện treo giải thưởng đã lắng lại, chính mình không việc gì.

Sau khi làm xong, hắn thò tay ở ven đường để đón xe, muốn đón xe đi đến chỗ của Khâu Thiến Vi nói.

Nhưng mà lúc này đã quá muộn, tăng thêm đường nơi này có chút chật hẹp, số lượng xe chạy không nhiều, hắn đã chờ một hồi lâu cũng không thấy một chiếc taxi nào tới.

Vương Hạo Nhiên kiểm tra bản đồ một hồi, phát hiện nơi này gần khu náo nhiệt, thế là chuẩn bị qua khu dân cư hẻm nhỏ bên cạnh, đến khu náo nhiệt bên kia để đón xe.

Ánh đèn trong hẻm nhỏ lờ mờ, đất trên đất đường có chút không thấy rõ, nhưng may mà thấu thị của hắn nhìn ban đêm rất hiệu quả, tự nhiên cũng không đến mức không thấy rõ đường.

Không bao lâu, liền đi tới chỗ sâu của hẻm nhỏ.

Cộc cộc cộc.

Cộc cộc cộc.

...

c@@@

Chương 255: Đệ Nhất Nữ Sát Thủ

vỞ gần có tiếng bước chân của ba người vang lên.

Những tiếng bước chân này ít nhất cách Vương Hạo Nhiên còn có

khoảng cách hai trăm mét, nếu như không phải bởi vì nội công của hắn tiến bộ lớn, thính giác cũng thay đổi trở nên linh mẫn hơn thì tuyệt đối không nghe được những âm thanh này.

Từ tuần suất của tiếng bước chân hắn có thể đánh giá ra, tốc độ di chuyển của ba người này tương đương nhanh, đã vượt rất xa người bình thường.

Chỉ có người tu võ mới có cước lực thế này.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc, có chút hoài nghi những người này là tới vì chính mình.

Bởi vì tiếng bước chân của họ càng ngày càng gần, tựa hồ là hướng về phía bên mình.

Nghĩ như vậy, thân hình Vương Hạo Nhiên vọt tới, lóe mấy cái đã rất nhanh đến nóc nhà của một tòa chung cư cao hai tầng.

Hiện tại hắn có 50 năm nội công, bay lên tường, đi trên bức tường căn bản là không phải nói chơi.

Rất nhanh, ba người đã xuất hiện trước mắt của Vương Hạo Nhiên.

Bên trong ba người này, hai người ở phía trước, một người ở phía sau, hiện ra tư thế truy sát..

Vương Hạo Nhiên lập tức liền xác định mình đã nghĩ sai.

Ba người này cũng không phải vì mình mà đến.

Người truy đuổi ở phía sau có vóc dáng đường cong kinh người, là nữ tử. Hai tên chạy trốn có vai rộng người to, hiển nhiên là nam tử.

Nhưng mà cước lực của nữ tử kia rất nhanh, đuổi tới khoảng cách không sai biệt lắm, sau đó vượt lên, thân hình ở trên không trung xẹt

qua một cái đường vòng cung, ngăn ở phía trước hai nam tử.

Trong tay của nữ tử là một cây đoản kiếm, lộ ra hàn mang kinh người.

"Người nhận bao nhiêu tiền, chúng ta có thể cho gấp 2 lần, không, 5 lần!"

"Đừng nói 5 lần, 10 lần cũng được!"

Hai nam tử có chút lạnh người nói.

"Ta giết một người, chỉ lấy một khối tiền." Âm thanh nữ sát thủ lộ ra một loại cảm giác lạnh thấu xương.

"Người. . . Người rốt cuộc là ai?" Nghe được quy củ quái như vậy, hai nam tử kinh hãi, nhịn không được hỏi.

"Danh hiệu của ta gọi là “Nữ phán quan”, là người mang theo 9 oan hồn thiếu nữ bị các người khi nhục đến nỗi tự tử chết để lấy mạng các người!" Âm thanh u lãnh, phảng phất như là tới từ địa ngục vậy.

"Người chính là nữ sát thủ xếp thứ nhất trong bảng sát thủ nữ phán quan sao!" Hai nam tử hiển nhiên đã nghe qua tên tuổi của nữ sát thủ này, vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm.

Bởi vì nữ phán quan này không như sát thủ bình thường, chuyên giết hạng người có tội ác chồng chất, đồng thời cho tới bây giờ còn chưa thất bại lần nào.

Trong lòng hai nam tử những năm gần đây mình đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, nữ phán quan tuyệt đối sẽ không thả bọn hắn.

Hai người triệt để bỏ đi ý nghĩ cầu xin tha thứ, bàn tay hướng về bên hông.

Nhưng mà tay của hai người mới đưa lên một nửa, thân hình của nữ sát thủ như là ma quỷ trực tiếp bay qua người của hai người. Sau lưng nàng tự tin đem đoản kiếm thu nhập vào trong vỏ kiếm.

Sau lưng, ánh đèn mờ chiếu rọi xuống, trái tim mỗi người của hai nam tử xuất hiện một cái lỗ thủng.

Sau khi nữ sát thủ thu kiếm vào vỏ, thậm chí không nhìn lấy hai mục tiêu một chút, tự tin chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng "Keng" nổ mạnh.

Nữ sát thủ kinh hãi quay đầu, chỉ thấy một nam tử đã ngã xuống đất còn sống, ở bên cạnh hắn có một cây cây sắt.

Nữ sát thủ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thân hình như là thiểm điện, lần nữa lướt qua bên người nam tử kia, chém một nhát vào cổ của hắn.

Khí tức của nam tử này hoàn toàn không còn, rốt cục đã chết hẳn.

Nữ sát thủ dò xét lồng ngực của nam tử một chút, giờ mới hiểu được nguyên nhân đã bị đâm thủng trái tim rồi mà còn sống.

Bởi vì nam tử này khác với người bình thường, trái tim của hắn là ở bên phải.

"Người nào xuất thủ tương trợ?" Ánh mắt nữ sát thủ quét bốn phía, nói một tiếng với xung quanh.

Vừa rồi sau lưng nàng không có bố trí phòng vệ, nếu như không phải cây sắt của nam tử bị tiêu trừ thì người chết hiện tại có lẽ sẽ là nàng.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có người nào đáp lại.

Nữ sát thủ chỉ có thể coi như thôi, nhưng ôm tâm tư hiếu kỳ, cúi đầu kiểm tra thanh sắt bị đánh vỡ kia một hồi.

Chỉ thấy phía trên vũ khí bằng sắt kia bị một mảnh ngói vỡ khảm vào thật sâu.

Nữ sát thủ kinh hãi đến nỗi con mắt trợn to.

Một chiêu này nếu như không có 40 năm nội công trở lên thì không cách nào làm được.

"Tiền bối, có thể hiện thân để tiểu nữ gặp mặt không?" Thái độ của nữ sát thủ cung kính, lại nói một tiếng với xung quanh lần nữa

Nhưng mà xung quanh vẫn không có ai đáp lại.

Nữ sát thủ thờ dài một tiếng, chỉ có thể coi như thôi, lại lần nữa nói một tiếng "Đa tạ tiền bối tương trợ, sau đó thân hình lập lòe mấy cái đã rời khỏi nơi này.

Sau khi nữ sát thủ biến mất, Vương Hạo Nhiên mới hiện thân.

Trong lúc đám người nói chuyện với nhau, nam tử kia hoàn toàn là ma quỷ đội lốt người, chết ngàn vạn lần cũng không quá đáng.

Mặc dù Vương Hạo Nhiên là phản phái, nhưng phản phái cũng là người.

Người và ma quỷ tự nhiên là đối lập với nhau.

Cho nên vừa rời hẳn mới thuận tay mà làm, giúp nữ sát thủ kia một chút.

Tránh để gặp phiền toái, Vương Hạo Nhiên cũng nhanh chóng rời đi.

Ước chừng nửa giờ sau, hắn đã đi tới chỗ mà Khâu Thiển Vi nói.

Ngoài cửa lớn của biệt thự, Khâu Thiển Vi cùng với Thôi Hiểu đang đợi.

Sau khi Khâu Thiển Vi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì lập tức nhào tới, gắt gao ôm chặt Vương Hạo Nhiên.

Sau một hồi nàng mới buông tay.

Hai người đối mặt không nói gì, nhưng hai bên đều có thể nhìn thấy bên trong ánh mắt của đối phương, có hỏa diễm cháy hừng hực ái tình.

Lúc ánh trăng nổi bật, đầu của hai thân ảnh từng bước kề vào nhau.

Thôi Hiểu theo bản năng che con mắt một chút, lập tức lái xe rời đi.

Nàng cũng không có chào hỏi, bởi vì nàng biết cho dù chính mình có chào hỏi xong thì hai người đang ôm nhau kia cũng không rảnh để ý đến mình.

Hai người vừa ôm nhau vừa đi vào biệt thự, tiện thể đóng cửa lại, tiếp đó ngồi lên ghế sofa ở đại sảnh.

Mấy ngày này Khâu Thiển Vi không có về, bảo mẫu cũng đã đi về nhà.

Biệt thự lớn như vậy, không người nào có thể làm phiền.

L@@@

Chương 256: Tứ Tỷ Bộ Phi Yên

uĐộ thiện cảm của Khâu Thiển Vi đã đạt tới 90, chủ yếu là Vương Hạo Nhiên nói cái gì thì chính là cái đó.

Tình cảnh này đã không cần nói nhảm gì nữa..

Mắt thấy là phải khai mạc một trận đại chiến

Nhưng vào lúc này, bên ngoài biệt thự vang lên một trận tiếng nhấn chuông cửa.

Bị quấy nhiễu như vậy, Khâu Thiển Vi cũng tỉnh táo thêm một chút.

"Có người tới, ta đi xem một chút coi là ai." Nàng đỏ mặt đẩy Vương Hạo Nhiên ra, chạy ra ngoài cửa lớn, thông qua hình ảnh theo dõi trong cửa lớn, lập tức nhận ra người đến bên ngoài là ai.

"Người mau tránh đi, nhanh lên một chút!" Sắc mặt Khâu Thiển Vi thay đổi, thúc giục nói với Vương Hạo Nhiên.

"Người nào vậy, trực tiếp đuổi đối phương đi không được sao?"

"Đuổi không được, là tứ tỷ của ta, nhanh đi trốn đi, ta không gọi người thì ngàn vạn lần người đừng xuất hiện!" Khâu Thiển Vi hoảng hốt khẩn trương nói.

"Tứ tỷ của người?" Mắt của Vương Hạo Nhiên sáng lên, lập tức có chút hiếu kỳ: "Là tứ tỷ của người thì sao, vì sao người lại khẩn trương như vậy?"

"Tứ tỷ của ta nhất định nhìn thấy tin tức trên mạng liên quan tới ta,

cho nên mới tới tìm ta, nếu người không trốn đi thì người sẽ nguy hiểm!"

"Người trực tiếp nói cho nàng đây là hiểu làm không được sao?"

"Không đơn giản như vậy, tuy điểm xuất phát của người là giúp ta, nhưng mà lấy tính cách tứ tử của ta, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người."

"Tứ tử của người đáng sợ như vậy sao, nàng sẽ ăn thịt người sao?" Vương Hạo Nhiên cười một tiếng.

"Nếu như người biết nàng làm cái gì, vậy thì người sẽ biết sợ!" Ngữ khí của Khâu Thiển Vi âm u.

"Nàng tên là gì? Làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ.

"Tứ tử của ta tên là Bộ Phi Yên, là một sát thủ, sát thủ siêu cấp lợi hại!"

Sát thủ?

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại, không nhịn được nghĩ đến vừa rồi ở trong hẻm nhỏ đã gặp phải nữ sát thủ.

Chuông cửa bên ngoài đã bộc phát dồn dập.

"Còn lo lắng cái gì, người mau tránh đi, đi vào trong lầu các ở tầng hai!" Khâu Thiển Vi trực tiếp xô đẩy Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên thấy Khâu Thiển Vi khẩn trương như vậy, cũng dựa theo ý tứ của nàng mà làm.

Suy cho cùng thì tứ tử của Khâu Thiển Vi cũng là một nữ chính, giầu

nàng chuyện cùng với Khâu Thiến Vi là có thể giảm xuống khó khăn khi công lược nàng.

"Quần áo!" Khâu Thiến Vi nhặt lên quần áo ở trên đất, trực tiếp ném về phía hắn.

Dưới ánh mắt lo lắng của Khâu Thiến Vi, Vương Hạo Nhiên lên lầu hai.

Nàng mới nói lỏng một hơi, sửa sang quần áo lại một chút cùng với tóc đen hơi toán loạn, lập tức đi ra bên ngoài mở cửa.

Một nữ tử thân mặc trang phục màu đen xuất hiện trong tầm mắt của Khâu Thiến Vi.

"Tứ tỷ, sao đột nhiên ngươi lại tới đây?" Khâu Thiến Vi đề xuống nội tâm bối rối, mừng rỡ hỏi.

"Ta ở trên mạng nhìn thấy một ít truyền ngôn, cho nên đặc biệt tới xem ngươi một chút, ngươi vẫn tốt chứ?" Bộ Phi Yên dò hỏi.

"Không có tra nam gì cả, chỉ là hiểu lầm mà thôi, nhưng mà ngày kia vừa mới cãi nhau mà thôi, hiện tại đã không sao." Khâu Thiến Vi thay tình lang giải thích.

"Thất muội đã có bạn trai rồi sao." Bộ Phi Yên kinh dị một thoáng, lập tức hỏi:

"Làm lành rồi cũng không được, dám làm tổn thương trái tim của thất muội ta, nhất thiết phải để hắn trả giá thật lớn, ngươi nói cho ta người kia là ai?"

Nghe vậy, Khâu Thiến Vi chỉ cảm thấy có chút đau đầu.

Tứ tỷ Bộ Phi Yên cực kỳ bao che khuyết điểm.

Lúc trước Khâu Thiển Vi mới thành danh, một tiền bối trong giới âm nhạc muốn chèn ép nàng, sau khi Bộ Phi Yên biết, trực tiếp đi tìm vị tiền bối trong giới âm nhạc kia.

Xảy ra cái gì thì Khâu Thiển Vi cũng không biết, nhưng mà ngày hôm sau, vị tiền bối trong giới âm nhạc kia liền điên rồi, trực tiếp được đưa đến bệnh viện tâm thần.

Khâu Thiển Vi sợ hãi Bộ Phi Yên làm chuyện quá khích gì, nào dám để lộ ra tin tức tình lang.

"Tứ tử, hẳn cực kỳ lợi hại, không nhất định là người đánh thắng được đâu, cho nên là người đừng tìm hấn gây phiền toái." Khâu Thiển Vi lừa gạt nói.

"Hừ, phóng nhãn khắp thiên hạ không có mấy người ta không đối phó được." Bộ Phi Yên kêu ngạo hừ một tiếng.

"Tứ tử người đừng hỏi nữa, ta sẽ không nói đâu." Khâu Thiển Vi thấy nói không thông, dự định cắn chết cũng không hé miệng.

"Căn cứ ta đã hiểu rõ, người nói chuyện bạn trai hẳn là mấy ngày đi tham gia lễ vinh quang. Người tiếp xúc với người nào, làm chuyện gì, chẳng mấy chốc ta sẽ tra được."

Nghe vậy, Khâu Thiển Vi không khỏi lo lắng thay cho Vương Hạo Nhiên.

"Ta đã đứng lâu như vậy rồi, còn không mời ta đi vào sao?" Bộ Phi Yên kết thúc vấn đề bạn trai với Khâu Thiển Vi, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

"Tứ tử người còn dự định ở lại đây sao?" Khâu Thiển Vi kinh ngạc.

"Không hoan nghênh phải không?" Sắc mặt Bộ Phi Yên cổ quái.

"Hoan nghênh hoan nghênh, tất nhiên là hoan nghênh." Khâu Thiển Vi lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, nhưng mà trong lòng rất là phiền muộn.

Có tứ tử Bộ Phi Yên ở nơi này, có lẽ tối nay không có cách nào chạm mặt với Vương Hạo Nhiên.

...

"Thật đúng là nữ sát thủ trong hẻm nhỏ kia. . ."

Vương Hạo Nhiên trốn ở trong lầu các, dùng thấu thị ở xa xa đánh giá Bộ Phi Yên một hồi, lập tức liền phán đoán ra.

Lúc ở trong hẻm nhỏ, bởi vì ánh đèn lờ mờ, tăng thêm Bộ Phi Yên dùng lụa đen che mặt, bởi vậy không thấy rõ dung mạo của nàng.

Nhưng đường cong kinh người không khác chút nào, rõ ràng chính là cùng một người.

Nếu như dùng thang điểm 100 để chấm điểm thì vẻ đẹp khuôn mặt của Bộ Phi Yên có 96 điểm, vóc dáng là 98 điểm, khí chất là 96 điểm.

Khâu Thiển Vi có khí chất nổi bật, Bộ Phi Yên có vóc dáng sáng chói nhất.

Nhưng tóm lại chỉ có một câu: Chắc chắn là một nữ chính.

Về phần Bộ Phi Yên muốn tìm chính mình để gây phiền toái thì cũng không cần quá lo lắng.

Vừa rồi Bộ Phi Yên nói muốn đi kiểm tra chuyện trong tiết mục nghệ thuật vinh dự đó thì cần phải xuất ngoại, sẽ hao phí không ít thời gian. Chờ lúc nàng trở lại thì gạo sống đã nấu thành cơm.

Thứ hai, cho dù Bộ Phi Yên tìm ra chính mình thì tính sao? Nàng cũng đánh không lại.

M@@@

Chương 257: Lục Tỷ Kỳ Thủy Dao (1)

À Thế nhưng mà để Vương Hạo Nhiên có chút buồn bực là Bộ Phi Yên này muốn ở lại một buổi tối. Xem ra chính mình phải ngủ tạm một đêm ở lầu các.

Bởi vì lắng lại chuyện phong ba trên mạng, Vương Hạo Nhiên liên tục dùng hơn hai mươi giờ không có nghỉ ngơi, cũng có chút mệt mỏi.

Không bao lâu, ngay tại trong lầu các nặng nề ngủ thiếp đi.

_____

Bên trong một căn phòng ngủ.

Khâu Thiển Vi bỗng nhiên nhận được một tin nhắn, thế là ân cần nói với Bộ Phi Yên:

"Tứ tỷ, lục tỷ hẹn ta ngày mai đi ăn cơm, ta đã đáp ứng, chúng ta cùng đi chứ?"

"Miễn đi, cùng với lục muội ăn cơm, cảm giác thể nghiệm thực tế

không hề tốt đẹp gì, ta sẽ không đi." Bộ Phi Yên mãnh liệt lắc đầu.

"Thế nhưng mà người cùng với lục tử cũng đã lâu không gặp mặt, người cũng không muốn gặp nàng một chút sao?" Khâu Thiển Vi treo lên bài tình cảm.

"So với cái này thì ta càng muốn sớm biết tên tra nam kia làm thương tổn người là ai, " Bộ Phi Yên gạt gạt lông mày: "Nhưng mà nếu như người trực tiếp nói cho ta tra nam là ại ta không xuất ngoại nữa, ngày mai nghe theo người đi gặp lục muội."

"Tứ tử, thời gian không còn sớm, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi." Khâu Thiển Vi ngược ngừng cười một tiếng, trực tiếp chui vào trong chăn, giả vờ ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Bộ Phi Yên đã rời khỏi biệt thự trước

Sau đó Vương Hạo Nhiên liền từ trong lầu các đi ra.

"Tứ tử của ta đi ra nước ngoài, khẳng định sẽ tìm được khách sạn mà chúng ta đã ở, chỉ cần tra một chút rất có thể sẽ tìm ra người." Khâu Thiển Vi rất là lo lắng.

Lúc hai người ở trong khách sạn thì từng có một ít hành động yêu đương động nhau, tỉ như một chỗ nóng trò chuyện, tay trong tay tản bộ.

Tuy là khi đó đại bộ phận là bí mật, nhưng vẫn có mấy lần bị nhân viên phục vụ khách sạn nhìn thấy.

Nếu như Bộ Phi Yên đi kiểm tra nhân viên phục vụ khách sạn, khẳng định sẽ tra ra được Vương Hạo Nhiên.

"Tứ tử của người là sát thủ, nếu tìm tới ta, sẽ không trực tiếp xử ta

chứ?" Vương Hạo Nhiên làm một cái động tác cắt cổ, thêm mắm thêm muối nói.

"Có lẽ không đến mức này, nhưng khẳng định là người sẽ ăn đau khổ rất lớn."

"Vậy làm sao bây giờ đây?"

"Ta. . . Ta cũng không biết nữa, trong khoảng thời gian này tốt nhất là người theo bên cạnh ta, nếu tứ tử ta thật tới tìm người, có ta ở đây thì ta có thể biện hộ cho người."

"Chỉ có thể vậy thôi. " Vương Hạo Nhiên thuận miệng đáp lại một chút, lập tức suy nghĩ linh hoạt nói: "Tứ tử của người đã đi rồi, không có người làm phiền chúng ta nữa."

"Ta mới vừa dậy đã phát hiện. . . đã tới kỳ..." Về mặt Khâu Thiển Vi đau khổ.

Vương Hạo Nhiên buồn bực vỗ vỗ đầu.

Bộ Phi Yên này nổi lên cũng quá không khéo đi? !

"Ta đi làm điểm tâm cho người, người muốn ăn cái gì đây?" Khâu Thiển Vi nhìn thấy thần sắc của Vương Hạo Nhiên, cười khanh khách, ôn nhu hỏi.

"Người biết làm sao?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc.

"Không biết, nhưng mà có thể học, trên mạng có rất chỉ rất nhiều cách làm điểm tâm."

"Hay là thôi đi, tay này của người quá đắt như vàng, nếu như bị cắt tổn thương, hoặc là bị phỏng thì cực kỳ khủng khiếp." Vương Hạo Nhiên cự tuyệt đề nghị của Khâu Thiển Vi, lập tức nói:

"Ta đi xem phòng bếp một chút xem có gì không, để ta làm cho."

Vừa đẹp trai, lại có tài, còn biết quan tâm như thế, nhất định là kiếp trước ta đã cứu vớt hệ ngân hà, cho nên kiếp này mới tìm được một người bạn trai như vậy nha?

Khâu Thiển Vi cảm động không thôi.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 95 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 400 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo của hệ thống cũng không có cảm thấy kinh ngạc.

Độ thiện cảm tăng lên đến trình độ nhất định, cho dù một động tác ám áp đơn giản là đủ để nữ chính phải si mê.

Kỳ thực là Vương Hạo Nhiên cũng không nấu ăn giỏi cho lắm, nhưng mà lời nói đã nói ra ngoài, tự nhiên phải làm được.

Hắn ở phòng bếp tìm một ít vật liệu, thế là đơn giản nấu một món ăn.

Bởi vì kinh nghiệm còn kém, món ăn này quả thực không được tốt lắm.

Chính hắn cũng có chút ăn không trôi.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi lại ăn đến say sưa, ngay cả nước mì cũng uống đến một giọt cũng không dư thừa.

Quả nhiên, nữ nhân rơi vào bẫy tình rất dễ dàng thỏa mãn.

"Ăn uống xong rồi, chúng ta ra ngoài đi, ta dẫn người đi gặp một người." Khâu Thiển Vi cướp dọn bát đĩa, sau đó nói.

"Ta không đi đâu. " Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

Trước đó hắn đã đáp ứng ở bên cạnh Khâu Thiển Vi, nhưng thật ra là muốn làm một chút chuyện, nhưng mà Khâu Thiển Vi lại không tiện, vậy thì tạm thời không cần thiết lắm.

Ít nhất là bên trong một tuần lễ không cần như thế.

"Cùng ta đi nha, vừa vặn ta. . . Ta muốn giới thiệu lục tử của ta cho người biết một chút." Thiển Vi có cảm giác như mang bạn trai đến gặp gia trưởng vậy, bởi vậy có chút thẹn thùng.

"Lục tử của người? Vậy đi thôi." Vương Hạo Nhiên trực tiếp đáp ứng.

Tỷ muội của Khâu Thiển Vi đều là nữ chính cùng một màu.

Chỉ có tứ tỷ Bộ Phi Yên kia tương đối đặc thù, tạm thời không dám tiếp xúc, nhưng bây giờ có cơ hội đến gần lục tử của Khâu Thiển Vi, tự nhiên là hắn không nguyện bỏ lỡ.

Khâu Thiển Vi chuẩn bị đầy đủ, đem theo vật thềm kín, lập tức cùng với Vương Hạo Nhiên xuất phát.

Ước chừng sau bốn mươi phút, hai người tới một quán hải sản.

Không bao lâu, lục tử của Khâu Thiển Vi là Kỷ Thủy Dao cũng xuất hiện.

Wang Hạo Nhiên cũng âm thầm chăm điểm cho nàng.

Vẻ đẹp của khuôn mặt là 98, vóc dáng là 96, khí chất là 96.

So với Khâu Thiển Vi cùng với Bộ Phi Yên mà nói thì nữ chính Kỷ Thủy Dao là có vẻ đẹp xuất sắc nhất.

Không có trang điểm chút nào, hoàn toàn không có dấu tích của trang điểm, giống như là vẻ đẹp trời sinh vậy, xinh đẹp không gì sánh được.

Cho dù là ăn mặc vô cùng đơn giản, vẫn là người nổi bật nhất trong đám đông.

"Lục tỷ, đây là bằng hữu của ta." Khâu Thiển Vi vì để tránh phiền toái, cho nên đặc biệt tuyên bố một chút.

Vương Hạo Nhiên thân thiện đưa tay ra với Kỷ Thủy Dao.

c@@@

Chương 258: Lục Tỷ Kỷ Thủy Dao (2)

s"Người khỏe không."

"Trên tay mỗi người trung bình có 150 loại vi khuẩn, bắt tay tiếp xúc sẽ gia tăng chủng loại kia trên bàn tay, ngoại trừ người thân của ta, ta chưa từng bắt tay với người khác." Kỷ Thủy Dao nhàn nhạt nói xong, trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa gì.

"Lục tử ta thường có thói quen này, xin lỗi." Khâu Thiển Vi ngượng ngùng nói với Vương Hạo Nhiên.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể đem tay đang cứng ở giữa không trung thu về.

"Lục tử, có phải là người bạn này của ta rất đẹp trai không?" Khâu Thiển Vi thấy có chút tẻ ngắt, thế là lập tức tìm một cái chủ đề, muốn làm không khí sôi nổi một chút. Tất nhiên, trong đó cũng có tâm tư bí mật khoe khoang bạn trai.

"Sinh mạng thể là do có axit nucleic cùng với protein và các loại vật chất tạo thành hệ thống phân tử, bởi vì kết cấu sắp xếp tạo thành khác biệt, quan niệm cũng sẽ khác biệt, nhưng mà bản chất của nó đều là cơ thể, không có phân chia đẹp mắt hay là không dễ nhìn." Thần sắc của Kỷ Thủy Dao chặt chẽ cẩn thận, chậm rãi tự thuật.

Khâu Thiển Vi đối với người tẻ nhạt như Lục tử thì có chút bất đắc dĩ, cũng không biết nói tiếp thế nào.

"Hắt xì " Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên hắt xì hơi một cái.

"Ra bên phải cửa ra vào của quán hải sản có một tiệm thuốc, người đi mua cái khẩu trang mang vào đi." Kỷ Thủy Dao bỗng nhiên chủ động nói.

"Không cần phải thế chứ?" Vương Hạo Nhiên ngăn người.

Kỷ Thủy Dao nghiêm túc nói: "Thời gian lúc nười nhảy mũi, tốc độ có thể đạt tới 177 kmh, tương đương với một nửa tốc độ cực hạn của xe đua trên đường cao tốc.

Một tiếng ho khan phun ra 2 vạn giọt nước nhỏ, một cái hắt xì bắn ra gần 1 triệu hạt nước nhỏ, hơn nữa giọt tốc độ phun ra của giọt nước nhỏ rất nhanh, không đến 1 giây liền có thể bay ra 4.6 mét, thuận gió mà nói có thể hơn 9 mét.

Xoang mũi cùng với yết hầu là một trog các bộ phận mà vi khuẩn có nhiều nhất, phun ra bên trong giọt nước nhỏ bao hàm đại lượng vi khuẩn cùng với virus.

Một cái hắt xì phun ra vi khuẩn gây bệnh khoảng 85 triệu con, chút giọt nước bé nhỏ này lại có thời gian trôi nổi trên không trung rất dài, ở trong phòng không có gió có thể trôi nổi 30 đến 60 phút đồng hồ, thời gian trôi nổi trong người dài đến 30 giờ.

Sau khi lượng nước bọt bốc hơi, vi khuẩn cùng với virus lại tung bay đi, tiếp tục gây hại người khỏe mạnh."

Nàng nghiêm túc nói với Vương Hạo Nhiên: "Theo ta thấy thì hình như người đang bị cảm lạnh, tần suất nháy mũi của người sẽ rất nhiều, cho nên mời người ngay lập tức đi mua cái khẩu trang mang lên, bằng không mà nói, mời người tốt nhất cách xa ta ít nhất 10 mét.."

"Tỷ người làm cái gì vậy? !" Thực tế thì Vương Hạo Nhiên có chút chịu không được, thế là nhin không được hỏi Khâu Thiến V.

"Kém chút quên nói với người, tỷ ta là nhà khoa học." Khâu Thiến Vi vội vàng nói.

"Nhà khoa học? !" Vương Hạo Nhiên rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao Kỷ Thủy Dao nói chuyện kỳ quái như vậy.

"Ân, nhà khoa học trẻ tuổi nhất trên thế giới, chủ công hải dương sinh vật học, trước mắt chỉ mới 21 tuổi!" Khâu Thiến Vi có chút tự hào, giới thiệu lục tỷ cận kề một chút.

Nan giải thật. . .

Nghe thấy Khâu Thiến Vi cận kề giới thiệu một chút, Vương Hạo Nhiên không kèm nổi âm thầm cảm thán.

Điểm mị lực của mình cho dù nhiều thì đối với "Quái thai" như Kỷ Thủy Dao căn bản là không có hiệu quả gì, muốn giải quyết nàng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bên cạnh, Kỷ Thủy Dao còn đang nghiêm túc nhìn mình chăm chăm.

"Ta vừa vặn có cái khẩu trang, cho người." Khâu Thiến Vi tìm từ trong túi xách ra một cái khẩu trang để he mặt trong trường hợp dự phòng.

Vương Hạo Nhiên buồn bực đeo khẩu trang lên.

Kỷ Thủy Dao vậy mới dời ánh mắt đi, nhìn về phía Khâu Thiến Vi:

"Ngày mai ta cùng với đồng nghiệp ở sở nghiên cứu muốn đi tới một mảnh hải dương mới phát hiện để thăm dò ở khu vực đó, người muốn cùng đi xem một chút không?"

"Ta có chuyện bận rồi, không đi đâu." Hiện tại Khâu Thiến Vi đã hoàn thành mộng tưởng âm nhạc chí cao, tâm tư đặt ở trên âm nhạc giờ đã ít hơn trước nhiều.

Hiện tại nàng chỉ muốn ở bên cạnh người mình yêu thương, không muốn đi đến chỗ khác.

"Thời gian ở viện nghiên cứu ta đã đi dò đường, quay chụp được rất nhiều tấm ảnh về hải dương, đây chính là mỹ cảnh đẹp nhất thế gian, để ta cho người xem một chút." Kỷ Thủy Dao còn không chịu buông tha, rất muốn đem đồ tốt chia sẻ cùng với tỷ muội.

Dứt lời, nàng liền lập tức đưa điện thoại di động ra, bày ra một ít tấm ảnh cho Khâu Thiến Vi thưởng thức.

Sau khi Khâu Thiến Vi nhìn thấy thì cũng vẻn vẻn chỉ cảm thấy

phong cảnh có chút đẹp mà thôi, cũng không có ý nghĩ sẽ đi một lần.

Lục tử vừa mới hình dung, thực tế là quá khoa trương.

Nhưng mà điều này cũng bình thường, lục tử là chủ công hải dương sinh vật học, đối với hải dương có một loại cảm giác mê say đặc biệt.

"Lục tử, ta. . ." Khâu Thiển Vi đang muốn cự tuyệt.

"Oa, hải dương thật đẹp!" Bên cạnh, ngữ khí của Vương Hạo Nhiên khoa trương, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh trên điện thoại của Kỷ Thủy Dao, tựa hồ nhìn đến nỗi sắp ngốc.

"Người cũng thích hải dương à?" Trên mặt Kỷ Thủy Dao nghiêm túc, lộ ra một ít vẻ nhàn nhạt kinh dị.

"Ân, từ nhỏ ta đã rất thích hải dương, rất tò mò đối với hải dương, nhất là cực kỳ hiếu kỳ trong hải dương có mỹ nhân người hay không." Vương Hạo Nhiên vì hợp ý, lập tức vô ích nói.

"Mỹ nhân ngư chỉ là một truyền thuyết thôi, thế gian này có tồn tại loại sinh vật này hay không vẫn là một ẩn số, nhưng mà đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta một mực tận sức đi thăm dò hải dương." Trên mặt Kỷ Thủy Dao tràn đầy vẻ ham học hỏi cuồng nhiệt của người làm việc khoa học.

Mà sau khi Vương Hạo Nhiên nói mấy câu này, ánh mắt của Kỷ Thủy Dao nhìn Vương Hạo Nhiên cũng ôn hòa một chút.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Kỷ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 10 (Thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 400 điểm phản phái! 】

Y@@@

Chương 259: Đồ Lặn Siêu Cấp

"Kỷ tiểu thư, ta có thể đi theo đội ngũ của ngươi để xem một chút không?" Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được thông báo, thừa cơ hỏi.

"Có thể." Kỷ Thủy Dao gật đầu.

"Lục tỷ, ta cũng muốn đi theo." Khâu Thiển Vi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên muốn đi, tự nhiên cũng thay đổi ý kiến muốn đi.

Mấy ngày sau, một chiếc thuyền khoa học xuất hiện tại một mảnh rừng nhiệt đới của hải vực chưa biết tên.

Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng một ít thành viên khoa khảo đứng ở trên boong thuyền, nhìn xem phong cảnh xung quanh mảnh hải vực không biết này.

Bỗng nhiên, một cái thân ảnh thấp bé chạy ra khoang thuyền, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Tiểu Thần, sao ngươi cũng đi theo?" Khâu Thiển Vi kinh ngạc nói.

"Ai bảo lục tỳ không cần ta, ta liền tự mình trốn ở trong thuyền đi đi theo." Lâm Thần đắc ý nói.

"Đã tới rồi thì phải nghe lời, đừng để ta hao tâm tổn trí." Kỷ Thủy Dao nói.

"Lục tỳ, chẳng những ta sẽ không ngăn trở chuyện của ngươi, có lẽ còn có thể trợ giúp ngươi!"

"Ngươi không gây thêm phiền toái cho ta thì đã không tệ rồi, khỏi cần phải nói nữa, chuyện ngươi nghĩ lại chính là một vấn đề."

"Dù sao ta cũng là một người quen, để hấn ở chỗ của ta đi." Vương Hạo Nhiên cười híp mắt nhìn Lâm Thần một chút, nói với Kỷ Thủy Dao.

"Được." Kỷ Thủy Dao gật đầu.

"Đại ca ca, sao ngươi cũng ở đây?" Lâm Thần nhìn Vương Hạo Nhiên, trái tim nhỏ cũng nhịn không được đập mạnh một cái.

Trước khi không gặp được Vương Hạo Nhiên thì hấn trang bức rất thuận lợi, nhưng sau khi vừa gặp Vương Hạo Nhiên đều là thường thường bị quản chế. Quả thực là khắc tinh.

"Đương nhiên là ta quang minh chính đại tới rồi." Vương Hạo Nhiên khôi hài cười cười.

Lâm Thần đột nhiên xuất hiện, đưa tới một chút phong ba nhỏ, nhưng mà rất nhanh đã bình ổn lại.

Thuyền khoa khảo không ngừng tiến lên, xuất phát vào chỗ sâu trong hải vực.

Dựa theo đường thủy dự định, ngày mai là có thể đến điểm đánh dấu để thăm dò.

Đến lúc đó là có thể tiềm nhập xuống phía dưới hải vực để thăm dò, nếu như không có vấn đề gì thì có thể bắt đầu thu thập số liệu sinh vật biển.

Đêm đến.

Lâm Thần nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, thế là rón rén đứng lên đi ra khoang thuyền.

Mà ngay tại lúc Lâm Thần vừa rời khỏi khoang thuyền, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên mở mắt ra.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có rời giường. Bởi vì hắn muốn xem động tĩnh của Lâm Thần thì chỉ cần dùng con mắt là có thể.

Lâm Thần bí mật đi tới phía trước một cái thương khố ẩn núp đựng dụng cụ lặn, lấy một bộ đồ lặn được đánh dấu ở bên trong ra, giấu ở trong kho hàng không đáng chú ý trong góc, cùng sử dụng tạp vật để che lại.

Bộ đồ lặn này nhìn từ bề ngoài cũng không khác gì bộ đồ lặn bình thường khác, nhưng mà công năng lại khác nhau một trời một vực.

Bởi vì đây là vật hần tiêu rất nhiều điểm tích lũy mới từ đời được từ hệ thống, đồ lặn siêu cấp!

Sau khi mặc vào đồ lặn siêu cấp, tốc độ bơi có thể có thể so với tàu ngầm, hơn nữa còn có thể chống đỡ được áp lực nước cực kỳ khủng bố, tiềm nhập sâu nhất dưới đáy biển để thăm dò.

Có trang bị bộ đồ lặn siêu cấp này, thu thập mẫu sinh vật đó chính là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đến lúc đó đem cái trang bị này lấy ra đưa cho lục tỹ, khẳng định

lục tử sẽ vui vẻ muốn chết, lấy tinh cố chấp của lục tử đối với khoa học thì cho dù ta đưa ra nhiều yêu cầu cỡ nào thì lục tử đều có khả năng có thể đáp ứng!" Lâm Thần mừng thầm không thôi.

Sau khi giấu kỹ đồ lặn siêu cấp này, cuối cùng hắn cũng có thể yên tâm đi ngủ.

Đêm khuya, sau khi Kỷ Thủy Dao cùng với đồng nghiệp thảo luận một ít vấn đề về khoa học thì chuẩn bị trở về chỗ ở của chính mình.

Nhưng mà lúc đi ngang qua khoang thuyền khác, chợt nghe bên trong có người phàn nàn nói.

"Thuyền khoa khảo lớn đến như vậy, chúng ta lại có nhiều người như vậy, lúc đùa có chút chen lấn, còn để chúng ta để trống một cái khoang thuyền cho một tên gì gì đó ở, làm cho ta chen muốn chết, chuyện này là sao chứ."

"Đúng đấy, hể hắn có thể làm chút chuyện, ta cũng sẽ nhin."

"Người ta chính là thiếu gia nhà có tiền, thân kiêu thể đất, có thể làm cái gì đây?"

"Chúng ta là những thành viên có thể thăm dò, bốn người chen trong một cái khoang thuyền, cái tên ăn cơm khô kia một mình lại ở một cái khoang thuyền, thật khó chịu mà."

...

Kỷ Thủy Dao dự định để Vương Hạo Nhiên ở cùng với những thành viên khoa khảo một chút, nhưng mà Khâu Thiển Vi sợ Vương Hạo Nhiên ngủ không thoải mái, thế là yêu cầu Kỷ Thủy Dao sắp xếp cho Vương Hạo Nhiên một mình ở một khoang thuyền.

Nhưng mà lúc ấy Kỷ Thủy Dao không suy nghĩ nhiều như vậy, cho nên liền trực tiếp đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau.

Kỷ Thủy Dao tìm tới Vương Hạo Nhiên tự mình nói chuyện.

"Thất muội của ta không thích hợp làm chuyện tay chân, Tiểu Thần thì tuổi tác quá nhỏ, nhưng mà người là nam nhân khỏe mạnh, người chiếm tài nguyên của thuyền khoa khảo, cho nên ta hi vọng người có thể làm chút chuyện, miễn để mọi người nói người nhàn rỗi." Kỷ Thủy Dao đi thẳng vào vấn đề nói.

"Không có vấn đề, ta biết lặn, nếu như có chỗ cần tới ta thì cứ việc nói." Vương Hạo Nhiên vui vẻ cười nói.

Vào buổi sáng.

Thuyền khoa khảo đi tới hải vực không biết được đánh dấu làm điểm thăm dò.

Đội lặn bên trong thuyền tổng cộng có 15 người, thêm vào Kỷ Thủy Dao cùng với Vương Hạo Nhiên thì tổng cộng là có 17 người.

17 người chuẩn bị chuẩn bị xuất phát thăm dò.

Nếu như sau khi thăm dò phát hiện vùng biển này an toàn thì như thế là ngày mai có thể bắt đầu thu thập mẫu vật sinh vật biển.

"Lục tỷ, cho người bộ đồ lặn này." Lâm Thần hào hứng, lấy ra bộ đồ lặn đã giấu kỹ.

"Chính ta có bộ đồ lặn chuyên dụng rồi, không cần cái này, " Kỷ Thủy Dao từ chối.

"Lục tỷ, dùng bộ đồ lặn ta chọn đi, ta đặc biệt cải trang một chút, sau

khi người xuống dưới nước thì nhất định sẽ có ngạc nhiên!" Lâm Thần thần thần bí bí nói.

Nghe vậy, Kỹ Thủy Dao cũng không có cho là hắn nói dối.

Tên đệ đệ thần đồng này thường xuyên có thể làm ra một ít chuyện ngoài sức tưởng tượng của người khác, hắn đã nói như vậy, chắc hẳn là bộ đồ lặn này khẳng định không đơn giản.

A@@@

Chương 260: Vạn Mét Dưới Đáy Biển

sKỹ Thủy Dao đi vào trong khoang thuyền của mình để thay đồ lặn, sau đó đi tới boong thuyền tập hợp.

"Người cũng không phải thợ lặn chuyên nghiệp, vẫn nên để người khác xuống dưới đi." Khâu Thiển Vi rất là lo lắng, bởi vậy thuyết phục Vương Hạo Nhiên một thoáng.

"Kỹ thuật lặn củ ta cũng không kém, yên tâm." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Hắn tiêu 1300 điểm phản phái ơ trong Thương Thành của hệ thống đổi kỹ năng lặn nước cấp Tông Sư, xem các tên thợ lặn có mặt ở đây thì không ai có thể mạnh hơn hắn.

Hướng chi, hắn còn có bộ đồ lặn siêu cấp của Lâm Thần.

"Vậy người cẩn thận một chút, nếu gặp được cái gì không đúng, người liền tranh thủ thời gian lui về nha." Khâu Thiển Vi thấy hắn quyết định chủ ý, thế là cũng không có thuyết phục, nhưng mà vẫn dặn dò một tiếng.

"Thật là người không có vấn đề gì sao?" Lúc này Kỷ Thủy Dao cũng đi tới, muốn xác nhận lại một lần.

"Yên tâm đi, ta chuyên nghiệp mà

"Ân." Nghe được câu trả lời khẳng định này, Kỷ Thủy Dao cũng không dài dòng nữa.

Tất cả các thành viên đã tập hợp đầy đủ, trang bị cũng phân phối xong. Mọi người đi vào bên trong tàu ngầm của thuyền khoa khảo, tàu ngầm lập tức lặn xuống biển sâu.

Lúc đạt tới độ sâu nhất định ở dưới biển, tàu ngầm mới ổn định.

Thành viên điều khiển tàu ngầm đo lường áp suất nước, khi đã xác định được áp lực nước mà đồ lặn có thể chịu được, lập tức ném ra chiếu khí dò xét, chiếu sáng các chỗ xung quanh..

Một mảnh cảnh sắc của thế giới dưới đáy biển rất nhanh đã hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Đàn cá con đếm không hết như thủy triều phun trào, có đám tản ra bốn hướng, có đám tụ tập về phía dưới biển, cảnh tượng rậm rạp nguy nga.

Rùa biển di chuyển bốn chân, tựa như là đang bơi chẳng có mục đích gì.

Cũng có loài cá du động rất nhanh, chỉ vọt tới đã tùy tiện bơi xa trong nước hơn mười mét.

Còn có loài cá không biết tên, có chút giống giầy đồng dạng bẹp vậ, có chút giống cầu viên, có như cây đũa, tóm lại là cổ quái kỳ lạ.

Cũng còn có một ít loài cá cỡ lớn, thân thể to có chút to lớn du động, uy vũ tuần tra bốn phía, tựa như lúc nào cũng có thể phát động công kích.

Thế giới dưới đáy biển rất đẹp, nhưng mà cũng kèm theo nguy hiểm.

17 thành viên mặc đồ lặn, có thứ tự rời khỏi bên trong tàu ngầm.

Vương Hạo Nhiên tính bơi đi thăm dò một chút, kỹ năng lặn nước cấp Tông Sư tăng thêm đồ lặn siêu cấp của Lâm Thần, để hẳn cảm thấy như cá gặp nước.

Sau khi bơi ra khỏi tầm nhìn của mọi người, hẳn liền bắt đầu nghiên cứu công dụng của bộ đồ lặn này.

Đại khái năm phút đồng hồ, hẳn đã nắm giữ toàn bộ.

Bộ đồ lặn siêu cấp này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Bá đạo!

Bơi lên bơi lên, trong bất tri bất giác Vương Hạo Nhiên đã bơi đến chỗ sâu nhất của tầng hải vực.

Bên trong đồ lặn siêu cấp cho thấy một ít số liệu.

Nơi đây là chỗ sâu nhất ở đáy biển khoảng 12301 mét, áp lực của đáy biển có trên 11102 áp suất không khí trở lên, cái hải áp kinh khủng này thậm chí là đủ để áp bẹp một chiếc tàu ngầm hạng nặng.

Con người ở dưới tình huống không mượn công cụ thì đại khái có thể lặn xuống chỗ sâu 40 mét trong nước.

Mà mượn công cụ phụ trợ là có thể hạ xuống tới chỗ sâu 7000 mét, vậy đã là cực hạn trước mắt.

Nhưng mà đồ lặn siêu cấp này thực tế quá mạnh, cho dù là đi tới chỗ sâu vạn mét dưới đáy biển, vẫn có thể tùy tiện kháng trụ hải áp như cũ, đồng thời tốc độ di chuyển cũng tương đối đáng sợ, cơ hồ là có thể dùng từ bay trong biển để hình dung.

Chỗ sâu vạn mét dưới đáy biển hoàn toàn không có một chút ánh nắng, tất cả mọi thứ xung quanh đều là một vùng tăm tối, tựa như là vũ trụ đen kịt vậy, không có bất kỳ tia sáng nào.

Nhưng may mà trong bộ đồ lặn siêu cấp có máy cảm ứng, có thể thông qua máy cảm ứng truyền đến sơ đồ, có thể phán đoán chướng ngại vật cùng với sinh vật ở xung quanh.

Khác biệt với tầm mắt bình thường cũng vền vẹn là không có lựa màu mà thôi, thấy rõ chung quanh là không có vấn đề gì.

"Số 17, số 17, nếu nghe được mời trả lời." Máy truyền tin dưới nước truyền đến âm thanh của Kỷ Thủy Dao.

Số 17 chính là biệt hiệu tạm thời của Vương Hạo Nhiên.

"Đã nghe được, số 1 mời nói." Vương Hạo Nhiên đáp lại.

"Vì sao người không thăm dò ở khu vực này?" Kỷ Thủy Dao nghiêm túc hỏi.

"Ta ở ngay tại bên cạnh khu P k, lập tức trở về tại chỗ." Vương Hạo Nhiên lập tức trả lời một tiếng.

17 thợ lặn được phân chia một mảnh khu vực để thăm dò, mỗi người đều có nhiệm vụ, nhiệm vụ của Vương Hạo Nhiên là thăm dò trong phạm vi của vùng biển được đánh dấu là khu P.

Mà ở bên trên máy truyền tin dưới nước, ở bên trong khoảng cách nhất định thì mọi người đều có thể biết được vị trí đi khải của nhau.

Một khi cách nhau một đoạn khoảng cách, vị trí của thợ lặn liền sẽ biến mất, đây cũng là nguyên nhân vì sao Kỹ Thủy Dao đặc biệt hỏi thăm một chút.

Sau khi Vương Hạo Nhiên trả lời xong thì lập tức chuẩn bị vòng ngược trở về.

Nhưng vào lúc này, máy cảm ứng trong đồ lặn siêu cấp, biểu hiện ra có một cái sinh mệnh to lớn đang đến gần.

Biểu hiện bên trên sơ đồ, sinh mạng thể này có thân dài khoảng 20.6 mét, thể trọng đánh giá khoảng 76 tấn, lực cắn có khoảng 37 tấn.

Ở bên trong hải dương, sinh mạng thể to lớn như vậy cơ hồ là không xuất hiện, hơn nữa nhìn bên trên hình dáng đã thấy vô cùng sống động.

Cá mập!

Vương Hạo Nhiên nhin không được luống cuống một chút, nhưng lập tức rất nhanh nhớ tới đồ lặn siêu cấp của mình nên cũng sẽ không có nguy hiểm gì

Bởi vì muốn phá hoại đồ lặn siêu cấp này cần có lực cắn 50 tấn trở lên.

Nói một cách khác, miệng con cá mập này hạ xuống căn bản không phá được phòng ngự của chính mình.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi yên tâm.

Tuy là thân thể con cá mập kia to lớn, nhưng tốc độ bơi nhanh đến

kinh người, sau khi quay qua người Vương Hạo Nhiên bơi đi về phía trên hải vực.

Lần đầu tiên Vương Hạo Nhiên nhìn thấy sinh vật khổng lồ như vậy, trong lòng cũng hết sức tò mò, thế là mở ra hình thức gia tốc đi theo.

E@@@

Chương 261: Bá Chủ Hải Dương

Không lâu sau, cá mập đã đi tới hải vực có độ sâu 6000 mét đến 7000 mét ở bên cạnh, dừng lại mấy phút đó bơi về chỗ sâu vạn mét dưới đáy biển.

Tại chỗ cá mập dừng lại, nơi đó có một ít chiếu khí dò xét.

Không khó suy đoán, con cá mập bị chiếu khí dò xét hấp dẫn tới.

Nhưng không chờ Vương Hạo Nhiên suy nghĩ nhiều, Kỳ Thủy Dao bên kia lại gọi tới, hỏi thăm việc thăm dò của mọi người đã xong chưa.

Bên trong máy truyền tin truyền đến tiếng của rất nhiều người "Đã thăm dò xong" đáp lại, Vương Hạo Nhiên bên này cũng không có dừng lại lâu, trực tiếp trở về hội hợp với mọi người.

Thành viên thăm dò ngồi tàu ngầm trở lại bên trên thuyền khoa khảo.

"Lục tử, đồ lặn ta đưa cho người thế nào, có phải rất lợi hại hay không?" Sau khi Lâm Thần nhìn thấy Kỷ Thủy Dao xuất hiện, mừng phấn khởi nghênh đón lấy.

"Không hề khác biệt gì so với bộ đồ lặn kia của ta. " Kỷ Thủy Dao rất thất vọng.

Sau khi nói xong, nàng liền không có để ý tới Lâm Thần. Bởi vì nàng còn phải bận rộn chính sự.

Tại sao có thể như vậy?

Lâm Thần sững sờ tại chỗ, đầu óc mơ hồ.

【 Đỉnh, kí chủ đánh tráo đồ lặn siêu cấp của Lâm Thần, khiến Lâm Thần nịnh nọt nữ chính Kỷ Thủy Dao thất bại, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Trên boong thuyền, Vương Hạo Nhiên ở cùng một chỗ với thành viên thăm dò nhận được tin tức của hệ thống nhắc nhở.

"Mọi người hồi báo kết quả thăm dò một chút đi." Kỷ Thủy Dao đi tới boong thuyền, hỏi mọi người.

"Khu A an toàn."

"Khu B an toàn."

"Khu C an toàn."

...

Nghe thấy âm thanh mọi người báo cáo, bên trên khuôn mặt nghiêm

túc của Kỷ Thủy Dao không kèm nổi lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Nếu đã thăm dò được các khu vực an toàn thì như vậy có thể mau chóng thu thập sinh vật biển để làm thí nghiệm.

Lúc nàng lặn ở dưới nước, phát hiện một ít sinh vật biển không thuộc về bất cứ sinh vật nào đã biết ở trên thế giới.

Là giống loài mới của một vùng biển mới chưa được con người phát hiện.

Chỉ cần thu thập được những mẫu sinh vật biển của đại dương này, cũng tăng thêm nghiên cứu, tất nhiên có thể có thu hoạch khổng lồ.

Nhưng mà ngay tại lúc Kỷ Thủy Dao toát ra tâm tình mong đợi nòng đêm thì cuối cùng có một âm thanh không phối hợp vang lên.

"Khu P nguy hiểm." Vương Hạo Nhiên nói.

"Nói kỹ càng một chút." Sắc mặt Kỷ Thủy Dao hơi cứng đờ, lập tức nói.

"Khu P có cá mập ẩn hiện."

Nghe nói như thế, Kỷ Thủy Dao lập tức hơi nhí nhảnh một hơi.

Cá mập chọn lựa mục tiêu là có quy luật nhất định, hơn nữa trong trạng thái ăn no sẽ không phát động công kích.

Cho dù thật gặp được cá mập săn mồi thì cũng có súng gây mê cường độ cao, kỳ thực cũng không cần quá mức kiêng kỵ.

"Cá mập tính là cái gì, chúng ta thăm dò hải dương chí ít cũng đã có thời gian tám năm, gặp phải cá mập rất nhiều, thậm chí còn bắt qua cá mập, nhìn xem người bị hù dọa kia." Bên cạnh có thợ lặn cười nhạo nói.

"Ha ha."

...

Thợ lặn ở xung quanh nghe xong, không khỏi cười to.

"Cá mập cũng có phân chia lớn nhỏ, cá mập dài 20 mét các người gặp qua rồi sao?" Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại mọi người.

Nghe vậy, người xung quanh lập tức ngạc nhiên, theo bản năng ngưng cười vang.

"Trước mắt thì sinh vật lớn nhất là cá voi, thân dài bình thường đều sẽ không vượt qua 13 mét, người xác định đã nhìn thấy một con cá mập dài hơn 20 mét sao?" Kỷ Thủy Dao hoài nghi hỏi.

"Ta không phải dân chuyên nghiệp, không phân rõ chủng loại của cá mập, có điều là ta có thể xác thực nói cho người là ta đã nhìn thấy con cá mập kia dài hơn 20 mét." Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói:

"Ta đề nghị lần nữa thăm dò ngọn và gốc sinh vật biển lần nữa."

Kỷ Thủy Dao lập tức có chút rối rắm.

Mảnh hải vực không biết tên này có quá nhiều đá ngầm cùng với vòng xoáy dưới đáy biển, địa điểm an toàn để thăm dò thật vất vả mới tìm được.

Nếu như phải tìm điểm để thăm dò lần nữa cũng không biết phải hao phí bao lâu thời gian.

Nhưng nếu như Vương Hạo Nhiên nói thật thì sẽ rất nguy hiểm.

"Tuy là đã ném đi chiếu khí dò xét, nhưng tầm nhìn hải lý vẫn xó

chút không rõ, khẳng định là người đã nhìn lầm rồi, sao lại có cá mập dài 20 mét chứ."

"Đúng đấy, chủng loại cá mập trước mắt trên thế giới căn bản là không có loại nào đạt tới hình thể thế này."

"Cũng không phải, hình như là có Megalodon lớn như vậy."

"Nói đùa cái gì chứ, đó là chủng loại sinh sống cách đây 28 triệu -150 vạn năm trước, hiện tại đã sớm tuyệt chủng rồi."

...

Người chung quanh nghị luận âm ỉ.

"Ngày mai dựa theo kế hoạch đã định để thu thập."

Kỷ Thủy Dao là một người làm việc rất nhanh lẹ, sau khi suy tư ngắn ngủi, cũng lập tức hạ quyết định.

Vương Hạo Nhiên chung quy là người ngoài ngành, cũng không phải thợ lặn chuyên nghiệp, càng không có gặp qua việc đời gì, sẽ đánh giá sai hình thể của cá mập, đây là chuyện rất bình thường.

Lại nói, nếu như dáng dấp con cá mập kia 20 mét thì cơ bản là nó là Megalodon không thể nghi ngờ.

Nhưng mà Megalodon đã sớm tuyệt chủng, bởi vậy khả năng này không tồn tại.

"Tản đi tản đi, đi ăn cơm thôi."

Sau khi nghe Kỷ Thủy Dao quyết định, những người khác cũng hết sức tán thành, một trận âm thanh cười cợt vang lên, rất nhanh đã rời khỏi boong thuyền.

Ngày kế tiếp.

Tàu ngầm xuất phát lần nữa, mọi người mang theo đầy đủ trang bị, đi tới bên trong khu vực hôm qua thăm dò

Loại trừ thợ lặn chuyên nghiệp dò đường hôm qua, còn có hai người khác làm việc trên thuyền khoa khảo.

Tất cả thành viên gộp lại tổng cộng có 35 người.

Sau khi Kỷ Thủy Dao suy nghĩ một chút, chuẩn bị chia hai người thành một tổ, tiếp đó tiến đến thăm dò 17 khu vực hôm qua.

Thời gian chia tổ.

"Kỷ tiểu thư, ta cùng với người một tổ đi." Vương Hạo Nhiên chủ động nói.

"Ta cần một thành viên chuyên nghiệp để phối hợp với ta, không hy vọng mang theo người có khả năng cản trở."

Kỷ Thủy Dao là người cực kỳ nghiêm túc với công việc, sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên đề nghị, trực tiếp không nể mặt mũi từ chối.

"Kỷ tiểu thư, vậy chúc người may mắn." Vương Hạo Nhiên bắt đầu dĩ nhún vai.

u@@@

Chương 262: Trở Về Địa Điểm Xuất Phát, Thu Hoạch (1)

«Rất nhanh, các thành viên đã chia tổ xong, liền bắt đầu làm việc.

Bởi vì vấn đề nhân số, có một đội ngũ có ba người.

Trong đội ngũ ba người này, trong đó có một người là Kỷ Thủy Dao.

Kỷ Thủy Dao để chi đội ngũ này trang bị vũ khí thật tốt, trực tiếp lựa chọn đi thăm dò khu P đã xuất hiện qua cá mập.

Sau khi đi tới khu P, Kỷ Thủy Dao phát hiện khu P rất bình tĩnh, ngay cả một loài cá cỡ lớn cũng không thấy.

"Ta đã nói nhất định là tên tiểu tử kia nhìn lầm, hoặc là hắn có chủ tâm cố làm ra vẻ huyền bí, muốn hù dọa chúng ta."

"Chuẩn rồi đó, hắn là tiểu tử kia không cam tâm giúp chúng ta làm việc, thế là cố tình gây thêm phiền toái cho chúng ta, cũng may Kỷ viện phó không tin tưởng hắn."

"Kỷ viện phó anh minh!"

"Một hồi lên thuyền nhất định phải giáo huấn tên tiểu tử thúi kia một trận!"

"Không sai, tốt nhất là trói hắn rồi đánh hắn một trận!"

Hai thành viên thu thập của đội ngũ Kỷ Thủy Dao người một câu ta một câu nói.

Nhưng mà Kỷ Thủy Dao cũng không có mở miệng, chỉ là nhíu mày, mượn ánh sáng của chiếu khí dò xét để đánh giá tình cảnh xung quanh.

Dựa theo kinh nghiệm của nàng, nơi này thực tế có chút không tầm thường.

Trước đó nàng đã xem sơ qua khu vực này, dựa theo mật độ chỉnh thể của bầy cá mà nhìn thì cá ở khu P thật sự là quá mức thừa thớt.

Chẳng lẽ. . .

"Không được, nhanh rời khỏi nơi này!"

Kiến thức chuyên nghiệp của Kỷ Thủy Dao vẫn là vô cùng cứng, sau khi thấy tình cảnh quái dị ở xung quanh lập tức nghĩ đến một cái khả năng, thế là lập tức nói với hai thành viên còn lại.

Ngay sau đó, nàng lại dùng máy truyền tin dưới nước phát ra mệnh lệnh đối với các thành viên đang thu thập khác:

"Đình chỉ việc thu thập, toàn bộ thành viên trở về bên trong tàu ngầm!"

Lời nói của Kỷ Thủy Dao để rất nhiều người bị choáng váng.

"Kỷ viện phó, đang yên đang lành sao lại đình chỉ việc thu thập chứ?" Người cùng tổ của Kỷ Thủy Dao hỏi.

"Loài cá ở mảnh khu vực này quá ít, rất có thể là bị. . ." Kỷ Thủy Dao muốn giải thích một chút, nhưng mà vừa nói được nửa câu, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một quái vật khổng lồ kinh người..

Nàng đình chỉ việc giải thích thao thao bất tuyệt, trực tiếp chỉ chỉ sau lưng của hai người để giải thích đơn giản.

"Các người. . . Các người nhìn đằng sau!"

Hai thành viên trong tổ ngạc nhiên quay đầu lại, kém chút hồn cũng bị hù dọa bay đi.

"Cự. . . Megalodon? !"

Hai thành viên trong tổ nghiên cứu sinh vật biển sau khi phát hiện ra sinh vật khổng lồ kia thì trực tiếp liền nhận ra.

Bá chủ hải dương sinh sống từ 28 triệu -150 vạn năm trước rõ ràng vẫn còn tồn tại? !

Giờ phút này nó đang sờ sờ xuất hiện trước mắt ba người.

"Chạy, chạy mau!"

Hai thành viên trong tổ bơi đi, điên cuồng chạy trốn.

"Bây cá ở nơi này ít như vậy, khẳng định là đã bị con Megalodon này ăn sạch, có lẽ nó ăn no rồi sẽ không tùy tiện công kích, các người bình tĩnh một chút, đừng hốt hoảng, không khéo lại trở thành mục tiêu bị công kích!"

Trong lòng Kỷ Thủy Dao cương chế sợ hãi, vận dụng học thức của mình để phân tích một chút, nói với hai thành viên trong tổ.

Nhưng mà khi con người ta khi gặp sợ hãi thì dùng lời nói để thuyết phục căn bản là vô hiệu.

Hiện tại hai người bọn họ chỉ có một cái ý niệm, đó chính là trốn!

Lúc đầu con Megalodon kia bơi chầm chậm trong nước, nhưng mà sau khi phát hiện trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện con mồi có thể tích không tệ, lập tức tăng nhanh tốc độ bơi về phía hai người kia.

Kỷ Thủy Dao vốn dừng lại không động đậy, nhưng nhìn thấy một màn này lập tức giật dữ không thôi.

Mục tiêu của con Megalodon kia mặc dù là hai thành viên trong tổ,

nhưng mà nhìn theo quỹ tích mà nó bơi thì sẽ đụng phải chính mình.

Nàng chuyên nghiên cứu sinh vật học hải dương, đối với loại Megalodo đã từng là bá chủ hải dương này tất nhiên là hiểu rất rõ.

Trung bình thì mỗi giờ Megalodon bơi được đại khái 35 ngàn mét, nhưng lúc truy đuổi săn mồi sẽ tăng thêm tốc độ, đại khái coi như là 50 ngàn mét mỗi giờ.

Cho dù là chiếc xe hơi nhỏ 1.5 tấn lấy tốc độ 50 ngàn mét mỗi giờ đụng vào, chính mình cũng có khả năng sẽ bị đụng chết.

Mà thân Megalodon dài khoảng 20 mét, trọng lượng tuyệt đối có 70 tấn trở lên.

Vật thể 70 tấn, lấy tốc độ 50 ngàn mét mỗi giờ đụng vào, coi như là một tòa cao ốc cũng sẽ bị đổ!

Kỷ Thủy Dao buồn bã vô cùng, trong lòng dâng lên cảm giác hối hận vô cùng.

Sớm biết như thế thì đã nghe Vương Hạo Nhiên rồi.

Nhưng mà bây giờ nói cái gì thì cũng đã trễ rồi.

Thân thể khổng lồ đã chiếm hết tầm nhìn của Kỷ Thủy Dao.

"Ta phải chết sao. . ."

Trong lòng Kỷ Thủy Dao không khỏi đến lẩm nhẩm một câu, chuẩn bị ở chết.

Nhưng mà trước lúc sắp bị thân thể khổng lồ của Megalodon đụng vào, một đạo thân ảnh nhanh chóng bơi tới, mang theo Kỷ Thủy Dao thoát khỏi quỹ tích di chuyển của Megalodon.

Tốc độ di chuyển lại quá nhanh, để cả người Kỳ Thủy Dao có chút mê muội cũng phải tỉnh táo lại, thân ảnh to lớn của Megalodon đã bơi đi rất xa.

Kỳ Thủy Dao chỉ cảm thấy bờ eo của mình đang bị người khác ôm lấy.

Nàng nghiêng đầu xem xét, phát hiện là một người bạn mặt đờ lặn, ngay sau đó nàng thông qua mặt nạ trong suốt của đồ lặn nhìn lại, rất nhanh đã nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn.

Nàng đối với tướng mạo đẹp xấu của người khác hoàn toàn không có cảm giác, nhưng không biết rõ thế nào, giờ phút này bỗng nhiên nàng cảm thấy người này thật thật dễ nhìn, so với những vật mẫu thí nghiệm sinh vật biển mà mình thu thập đều đẹp hơn!

【Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Kỳ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Phi thường thân thiện)】

【Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phái!】

"Người còn bơi được không?" Vương Hạo Nhiên ở sát bên Kỳ Thủy Dao, hẳn có thể cảm thấy được rõ ràng toàn thân Kỳ Thủy Dao đang run rẩy.

Hiển nhiên là nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Có. . . Có chút miễn cưỡng." Âm thanh Kỳ Thủy Dao không lưu loát thông qua máy truyền tin truyền đến trong lỗ tai của Vương Hạo Nhiên.

G@@@

Chương 263: Trở Về Địa Điểm Xuất Phát, Thu Hoạch (2)

"Không muốn trở thành vật bài tiết của Megalodon thì người phải vịn cho chắc." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

Kỷ Thủy Dao sợ hãi muốn chết, sau khi nghe được lời này, hiện ra dáng vẻ như bạch tuộc nắm lấy Vương Hạo Nhiên thật chặt.

Ước chừng nửa giờ sau, tàu ngầm đã trở lại bên trên thuyền khoa khảo lần nữa.

Những thành viên đi thu thập vật thí nghiệm sinh vật biển toàn bộ đều an toàn trở về, trong đó bao gồm hai người bị Megalodon truy kích.

Nguyên nhân mà hai người giữ được mạng cũng không phải do bơi thắng Megalodon, mà là sau khi hai người bị Megalodon nuốt lấy thì con Megalodon kia bởi vì ăn quá nhiều nên xuất hiện nôn mửa.

Hai người may mắn trốn được, nhưng mà sau khi hai người trở lại trên thuyền khoa khảo thì tinh thần của hai người vẫn còn chưa quay trở lại.

Nhìn thì chắc là đã nhận tổn thương nghiêm trọng về tâm lý, cũng không biết phải điều dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục được.

Nhưng đây cũng là có cái hên trong cái rủi.

Kỷ Thủy Dao vì lý do an toàn, không thể không hạ mệnh lệnh thuyền viên trở về điểm xuất phát, hủy bỏ chuyến đi thu thập lần này.

Làm ra quyết định này, nàng rất khó chịu, nhưng mà loại sinh vật Megalodon này thực tế quá đáng sợ.

Lỡ như nó phát động công kích thuyền khoa khảo vậy thì toàn bộ người trên thuyền sẽ nguy hiểm.

Tuy là khả năng này không lớn, nhưng phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện vẫn hơn, suy cho cùng thì nữ thần may mắn không thể phù hộ mãi được.

"Nghĩ không ra thế giới này vẫn còn tồn tại Megalodon." Giờ phút này Kỷ Thủy Dao nghĩ lại vẫn còn có chút phát sợ.

Bên cạnh, thần tình Vương Hạo Nhiên bình tĩnh.

Nơi này có một tên nhân vật chính, hai vị nữ chính, hết thảy đều có khả năng.

Đừng nói là phát hiện Megalodon, coi như là phát hiện mỹ nhân ngư thì hẳn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

"Mọi người có thu thập được cái gì ay không?" Kỷ Thủy Dao chờ đợi hỏi các thành viên thu thập ở xung quanh.

"Không có."

"Không có."

"Ta cũng không có."

...

Mọi người xung quanh lác đác đáp lại.

Lúc ấy mọi người mới từ tàu ngầm đi ra, còn chưa kịp bắt đầu thu thập, Kỷ Thủy Dao đã hạ chỉ thị trở về tàu ngầm.

Lúc mọi người trở về tất nhiên là hai tay trống không.

Nghe được người xung quanh đáp lại, Kỷ Thủy Dao nhin không được thờ dài một tiếng.

Chuyến đi khoa khảo thăm dò lần này xem như tay không mà về.

Sau khi trở về, chuyện phiền toái khẳng định sẽ theo nhau mà đến.

Hành trình khoa khảo tiêu phí kinh phí cực kỳ to lớn, Kỷ Thủy Dao xin viện nghiên cứu một khoảng kinh phí cực lớn, hễ có thể mang về một loại vật mẫu sinh vật biển mà thế giới không biết trở về, vậy cũng có thể miễn cưỡng giao nộp.

Nhưng bây giờ hai tay trống trơn, sau khi trở về khẳng định phải giải thích thật tốt đối với nhà đầu tư kinh phí.

Mấu chốt là giải thích chưa chắc đối phương sẽ chịu hiểu.

Tóm lại, khẳng định khi trở về sẽ có phiền phức.

"Ngược lại ta tiện tay có thu thập một thứ." Vương Hạo Nhiên lấy ra một dụng cụ thu thập từ trên mình ra.

Bên trong dụng cụ thu thập trong suốt có một ít huyết dịch.

Điều này hiển nhiên là được rút ra từ một loại cá nào đó của hải dương.

Nhưng mà, thần sắc trên mặt của Kỷ Thủy Dao rất bình thản:

"Nghiên cứu huyết dịch trên mình của loài cá có giá trị không lớn, cái này không có tác dụng gì."

"Thì ra máu của Megalodon không có giá trị sao. . ."

Wang Hào Nhiên nghe xong thì cảm thấy rất thất vọng, chỉ cảm thấy uổng phí một phen suy nghĩ, lập tức nắm lấy dụng cụ thu thập

muốn ném ra ngoài biển.

Nhưng mà Kỳ Thủy Dao lập tức không quan tâm tới dáng vẻ trực tiếp nhào tới, ôm lấy Vương Hạo Nhiên, ngăn cản động tác ném đi dụng cụ thu thập của hắn.

"Người nói đây là máu của Megalodon? !" Mặt mũi của Kỳ Thủy Dao tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Đúng."

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Kỳ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phái! 】

"Cho. . . Cho ta, nhanh cho ta." Âm thanh của Kỳ Thủy Dao phát run, ánh mắt cuồng nhiệt.

Nếu như là máu của loài cá bình thường thì giá trị nghiên cứu hoàn toàn chính xác không lớn, chẳng qua nếu như là máu của Megalodon vậy thì hoàn toàn khác biệt.

Trước mắt thì Megalodon được công nhận là giống loài đã bị diệt sạch, nhận thức của mọi người đối với loại sinh vật này hoàn toàn là lấy từ bên trong một ít hóa thạch mà thôi.

Phần huyết dịch trước mắt này của Megalodon tuyệt đối xem như một phần đặc biệt trên thế giới, giá trị của nó căn bản là không thể đo được bằng tiền.

"Làm sao mà người lấy được?" Kỳ Thủy Dao có chút khó có thể tin.

Lúc nàng nghe được Vương Hạo Nhiên thu thập được hàng mẫu

huyết dịch của loài cá cắn bản là nghĩ lấy được trên mình của Megalodon.

Bởi vì bá chủ của địa dương như Megalodon quá đáng sợ, cho dù là mở ra tàu ngầm để dựa sát cũng đều lo lắng tàu ngầm sẽ bị Megalodon cắn một cái là banh, càng đừng đề cập là lấy máu ở trên người nó.

"Chính là lúc cứu người, lúc con Megalodon kia đi ngang qua bên cạnh ta thì ta thuận tay lấy." Vương Hạo Nhiên hơi hợt nói.

"Phần hàng mẫu huyết dịch của Megalodon này có thể giao cho chúng ta không? Ta sẽ đi xin tài chính của viện nghiên cứu, sẽ trả thù lao đầy đủ cho người." Kỷ Thủy Dao kích động nói.

"Cầm lấy đi."

Vương Hạo Nhiên lấy cái đồ chơi này lại không có dùng làm gì, hướng hồ, nguyên nhân mà hấn ra tay lấy hàng mẫu huyết dịch của Megalodon này cũng đều là bởi vì muốn tranh thủ chiếm được hảo cảm của Kỷ Thủy Dao.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên sẵn khoái giao ra, Kỷ Thủy Dao bởi vì quá xúc động mà tay duỗi ra phát run tay, nhận lấy dụng cụ thu thập.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ nữ chính Kỷ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 45 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

Sau khi nhận được những thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên thuận tiện tra xét hào quang mệnh lực, phát hiện hào quang mệnh lực trước mắt đang trong trạng thái có thể sử dụng.

Nhưng mà sau khi phát ra mệnh lệnh với hệ thống thì rất nhanh hệ thống đã nhắc nhở sử dụng thất bại.

w@@@

Chương 264: Phát Hiện Toàn Cầu

Ư Vương Hạo Nhiên cũng không cần hỏi, liền biết rằng tình huống này không khác biệt gì so với Khâu Thiển.

Nếu như không thể có thành tựu trên lĩnh vực khoa học vượt qua Kỳ Thủy Dao thì chắc chắn nàng sẽ không cảm mến chính mình.

Nhưng mà chỉ cần có đầy đủ điểm phản phái, muốn làm được những cái này cũng không khó.

Điểm phản phái trước mắt của hắn lại có 11000, vẫn vô cùng dư dả.

Thuyền khoa khảo muốn trở về điểm xuất phát thì cần mấy ngày, lúc cách hải vực của Thanh Linh chỉ có một nửa lộ trình, Vương Hạo Nhiên nhận được tin nhắn của Khâu Thiển Vi.

"Một tuần lễ rồi."

Không nhìn tới cái này, xem chút Vương Hạo Nhiên cũng quên mất.

"Không phải là người đang ở cùng với lục tỷ sao. . ."

"Mỗi ngày lục tỷ của ta đều cùng các đồng nghiệp đàm luận vấn đề khoa học tới rất khuya, đều là sau 12 giờ đêm khuya mới trở lại trong khoang thuyền."

Nhìn thấy tin nhắn này, Vương Hạo Nhiên lập tức nhìn đồng hồ.

Hiện tại mới 9 giờ tối mà thôi.

Thời gian cũng còn rất sớm.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi khoang thuyền, đang muốn đi tìm Khâu Thiến Vi.

Nhưng mà lúc sắp đến ngoài khoang thuyền của Khâu Thiến Vi thì hắn phát hiện Lâm Thần đang ôm laptop, vừa vịn đi tìm Khâu Thiến Vi hỏi nàng xem.

Ước chừng tám phút, mặt Lâm Thần mang nụ cười rời đi, trốn ở một chỗ không có người ở trong khoang thuyền, gõ gõ đập đập bàn phía laptop mấy cái, không biết là hắn đang làm gì.

"Đệ người tìm người làm gì vậy?" Vương Hạo Nhiên đi vào khoang thuyền, hỏi Khâu Thiến Vi.

"Tuổi của hắn không đủ, cho nên hỏi ta mượn tài khoản, đăng nhập vào trang we gọi là 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 , muốn phát biểu một ít văn chương, " Khâu Thiến Vi không giữ lại chút nào trả lời.

" 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 là cái trang web gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đây là một trong các trang web khoa học uy tín nhất hiện nay, luận đề văn chương về một mảnh khoa học của lục tỷ ta may mắn được

lên trang đầu 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 ."

"Bản sự của lục tỷ người cũng không nhỏ, tại sao phát biểu văn chương được lên trang đầu của 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 lại gọi là may mắn?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc.

"Người không biết đó thôi, những văn chương xuất hiện trên trang đầu của 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 đều là một ít lão bất tử, tuổi tác ít nhất cũng là 50 tuổi trở lên. Mà suy cho cùng thì lục tỷ ta vẫn còn rất trẻ, chỉ mới 21 tuổi có thể làm được như vậy đã là siêu cấp lợi hại rồi!"

Nghe được giải thích như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức kinh ngạc.

Nhà khoa học 21 tuổi, văn chương có thể lên trang đầu của 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 , như vậy đã gọi là siêu cấp lợi hại.

Như thế nếu như Lâm Thần tám tuổi phát biểu văn chương được lên trang đầu, như vậy thì toàn thế giới sẽ oanh động thế nào nữa? !

Nếu là thành, thoáng cái trực tiếp trang bực đến toàn thế giới!

"Hôm nay ta có xinh đẹp hay không?" Hôm nay Khâu Thiển Vi cố ý trang điểm một chút, rất muốn nghe được người yêu khen ngợi.

"Xinh đẹp."

Wương Hạo Nhiên lập bệ trả lời một câu.

"Qua loa, người cũng không nhìn ta." Khâu Thiển Vi có chút ghen ghét.

Wương Hạo Nhiên lập tức nhìn về phía nàng, nhưng mà lại không có tâm tư thưởng thức, mà là nghiêm trang hỏi:

"Nơi này có laptop không?"

Cái vấn đề khó hiểu này, trực tiếp để Khâu Thiển Vi ngậy người một hồi lâu.

"Có, của lực tử ta."

"Tranh thủ thời gian lấy ta mượn chút." Vương Hạo Nhiên thúc giục một tiếng.

Lực hấp dẫn của máy vi tính còn lớn hơn ta sao?

Khâu Thiển Vi có chút buồn bực, nhưng vẫn lấy ra laptop của Kỷ Thủy Dao.

Vương Hạo Nhiên tiếp nhận laptop cũng mở ra, lập tức bấm.

"Người đang làm gì đấy?" Khâu Thiển Vi hiếu kỳ muốn nhìn một chút.

"Người tự chơi điện thoại đi, đừng quấy rầy ta."

Vương Hạo Nhiên cũng không nhìn nàng, sau khi nói một tiếng, tiếp tục bấm máy tính.

【 Đinh, kí chủ để nữ chính Khâu Thiển Vi xuất hiện tầm tình ăn dấm, thu được 200 điểm phản phái! 】

Nhận được tin tức, Vương Hạo Nhiên sửng sốt một giây, nhưng rất nhanh lại đem lực chú ý đặt ở trên máy vi tính.

Khâu Thiển Vi nhìn xem Vương Hạo Nhiên hết sức chăm chú bấm máy tính, cả người đều ngậy đại.

Hắn tới chính là vì vọc máy vi tính sao?

Ta còn không bằng một cái máy vi tính?

Khâu Thiến Vi chỉ cảm thấy có chút cảm giác bị thất bại, nhưng mà lại cực kỳ không chịu thua.

Nàng lấy ra điện thoại di động, mở ra một bài nhạc khúc khúc dương cầm thư giãn, theo tiết tấu uyển chuyển nhảy múa.

Trình độ vũ đạo của Khâu Thiến Vi tự nhiên kém xa trình độ âm nhạc, nhưng mà vẫn rất gần gũi phạm trù chuyên nghiệp.

Cái dáng vẻ nhảy múa kia, nhìn lên thì cảnh đẹp ý vui.

Đáng tiếc là không có một khán giả nào!

【 Đỉnh, kí chủ để Khâu Thiến Vi xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 300 điểm phản phá! 】

Nhất định là cái vũ đạo này quá tao nhã, hấp dẫn không được hẳn, đổi cái khác!

Khâu Thiến Vi đổi một bài từ khúc.

Nhưng mà hiệu quả vẫn giống như vậy..

【 Đỉnh, kí chủ để Khâu Thiến Vi xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 400 điểm phản phá! 】

Có phải là do ta không đủ nữ tính không?

Khâu Thiến Vi cũng hoài nghi chính mình.

Nàng dừng lại, lóe lên linh quang, bỗng nhiên mở ra Douyin chuẩn bị học tập một chút.

Bên trong Douyin có rất nhiều nữ sinh, rất nhiều, có nhiều loại video uồn qua uồn lại.

Khâu Thiển Vi nhìn một hồi, chỉ cảm thấy hoàn toàn không có một chút cảm giác nghệ thuật vũ đạo, quá thô tục.

Nhưng mà thô tục thì thô tục, lượng like của video ngắn cũng rất cao, hiển nhiên là người thích xem vẫn rất nhiều

Đã được hoan nghênh thì nhất định phải có đạo lý của hoan nghênh.

"Hay là học một chút?"

Khâu Thiển Vi lập tức toát ra ý nghĩ này.

Khoảng hai mươi phút, Vương Hạo Nhiên cuối cùng cũng xong.

【 Đỉnh, kí chủ thay thế tin tức nghiệm chứng thành công, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

Lâm Thần dùng tài khoản thân phận của "Khâu Thiển Vi" đã đổi thành Vương Hạo Nhiên, nhưng mà mặt khẩu vẫn không thay đổi.

Lâm Thần dùng cái tài khoản này phát biểu bất cứ văn chương gì trên 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 đều sẽ xếp vào bên dưới thân phận của Vương Hạo Nhiên.

"Nhiều thông báo như vậy. . ."

F@@@

Chương 265: Văn Chương Trên Trang Đầu

Vương Hạo Nhiên kiểm tra một hồi mới nhận được thông báo của hệ thống, lập tức kinh ngạc nói.

Khâu Thiển Vi này còn có thể ghen tuông cùng với máy tính. . .

Bên cạnh, Khâu Thiển Vi luyện tập một hồi, cảm thấy không sai biệt lắm. Mà lực chú ý lúc này của Vương Hạo Nhiên cũng không có có đặt trên máy vi tính.

Khâu Thiển Vi thấy thế, lập tức phô bày một chút, bên trong cái thời gian ngắn ngủi này để luyện vũ đạo.

Sau khi Vương Hạo Nhiên xem xong, có chút phát mộng.

Khâu Thiển Vi mang đến cho hắn một cảm giác vẫn luôn cực kỳ đoan trang tao nhã, khí chất cao quý.

Thế nhưng mà một người đoan trang ưu nhã như vậy đột nhiên nhảy một điệu nhả có chút tục khí như vậy.

Trong lúc nhất thời Vương Hạo Nhiên có chút không phản ứng kịp.

"Ta nhảy cực kỳ kém sao?" Sau khi nhìn thấy thần sắc của Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi khẩn trương hỏi lại.

"Cũng không phải là rất kém cỏi, nhưng mà người đã quên thân phận của mình sao? Người là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng

quốc tế đó, nếu bị người khác nhìn thấy người nhảy vũ đạo thô tục như vậy thì làm sao?" Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

"Trước giờ ta chưa từng nhảy qua, chỉ là mới xem Douyin học theo, cho nên ở trước mặt người nhảy một cái, ta. . . Ta còn tưởng rằng người sẽ thích. " Khâu Thiển Vi tựa như là đứa trẻ phạm sai lầm vậy: "Sau này ta sẽ không nhảy vũ đạo thô tục như vậy nữa"

"Kỳ thực ta cũng không phải là không thích, chỉ là vừa rồi có chút kinh ngạc thôi." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên mỉm cười.

"Thật sao?" Khâu Thiển Vi nhoẻn miệng cười, "Vậy ta học nhiều một chút, sau này sẽ nhảy cho người xem nha?"

"Nếu người rảnh rồi không có gì làm thì cứ học đi, nhưng mà bây giờ chúng ta vẫn có chuyện đứng đắn cần phải làm nha."

"Tắt. . .Tắt đèn đi. . ."

. . .

Vương Hạo Nhiên vui thích thu hoạch được 2000 điểm phản phái cùng với 100 điểm hào quang.

Nhìn giao diện thuộc tính một chút, hạng mục điểm phản phái đã là 14800 điểm, cực kỳ phong phú.

Lập tức, hắn dành thời gian dùng thấu thị nhìn Lâm Thần đang trốn đi để viết gì đó.

Hơn một giờ sau, Lâm Thần đã viết xong luận đề văn chương khoa học, cũng bắt đầu gửi bản thảo đến trang web 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 .

Trình độ luận văn khoa học kia, Vương Hạo Nhiên nhìn không ra, chỉ

có thể nhìn ra đó là luận văn nghiên cứu về sinh vật biển.

Nhưng mà đã được nhân vật chính biết, có lẽ khẳng định là không đơn giản.

Điểm phản phái của Vương Hạo Nhiên i cực kỳ đầy đủ, tự nhiên cũng không cam lòng làm người phía sau.

Tuy là trộm áo lót của Lâm Thần, nhưng nếu như hắn không có trình độ kiến thức khoa học chân chính quá cứng thì sớm muộn cũng sẽ bại lộ ở trước mặt của Kỷ Thủy Dao.

Vương Hạo Nhiên mở ra thương thành của hệ thống, bắt đầu tìm vật mình cần.

Sau một hai phút, hắn rút cuộc tìm được.

Nhưng mà thương phẩm đổi được trong hệ thống này cũng không phải trực tiếp gia trì kỹ năng, mà là hình thức gia trì theo khuôn.

Mỗi cái khuôn đối ứng với một nhà khoa học nổi tiếng trong lịch sử.

Muốn đổi khuôn của một nhà khoa học cần tiêu phí 1500 điểm phản phái.

Sau khi đổi thì kiến thức cùng với tất cả liên quan tới nhà khoa học, sẽ trực tiếp quán chú vào trong ý thức của Vương Hạo Nhiên.

Từ luận văn về sinh vật học của vùng biển kia thì tất nhiên là Lâm Thần đổi khuôn một vị sinh vật học hải dương nổi tiếng nào đó trong lịch sử.

Vương Hạo Nhiên tạm thời không cần đổi lại khuôn giống với Lâm Thần.

Suy cho cùng toàn bộ thành quả luận văn của Lâm Thần đều sẽ là

của hắn.

Tất nhiên hắn cũng không có cần thiết ủng hộ công vô ích.

Vương Hạo Nhiên thấy được rất nhiều khuôn của các nhà khoa học, cuối cùng lựa chọn khuôn của Phát Lai Minh.

Đây là một vị vi trùng học, nhà sinh vật, nhà hóa học cùng với nhà vi sinh vật học. Là nhà khoa học phát hiện sớm nhất penicillin, sau đó cùng với bạn bè cải thiện, đồng thời thành công ứng dụng phương diện y liệu.

Chuyện này có ý nghĩa vượt thời đại, bởi vì phát hiện ra penicillin, kết thúc bệnh truyền nhiễm không cách nào trị liệu của thời đại.

Tóm lại, đây là một nhà khoa học vĩ đại.

Sau khi đổi khuôn của Phát Lai Minh, Vương Hạo Nhiên cũng bởi vì thu hoạch được nhà khoa học này, trực tiếp thu được kiến thức của vị khoa học này.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp từ một nhà khoa học gà mờ, nhảy một cái trở thành nhà khoa học đỉnh cấp.

Có điều là có kiến thức dự trữ, nhưng vẫn còn chưa có danh tiếng

Lâm Thần cung cấp một cái phương pháp rất tốt.

Phát biểu luận văn trên tạp chí khoa học có quyền uy nhất trên toàn cầu.

Vương Hạo Nhiên lập tức hành động, tốn thời gian một tiếng, viết một phần luận văn sinh vật hóa học, đồng thời đăng lên 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 .

Nhìn một chút thời gian, đã là 12 giờ khuya.

Vương Hạo Nhiên thả máy tính của Kỳ Thủy Dao về tại chỗ, tiếp đó trực tiếp chạy về khoang thuyền của chính mình.

Sáng ngày hôm sau.

Boong thuyền của thuyền khoa khảo, vang lên một mảnh tiếng thảo luận nồng nhiệt.

Mà nguyên nhân đều là bởi vì trang đầu của 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 xuất hiện một phần luận văn sinh vật học hải dương.

Là một nhà khoa học cuồng nhiệt, Kỳ Thủy Dao đối với tảng web quyền uy như 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 này cơ hồ là quan tâm mỗi ngày.

Hôm nay lúc dậy sớm, sau khi nàng nhìn thấy văn chương ở trang đầu trên website chỉ cảm thấy giật nảy mình.

Thế là nàng lập tức báo với những đồng nghiệp nghiên cứu khoa học.

Sau khi các đồng nghiệp xem xong thì cũng nhận nhip lộ ra tâm tình giống với Khâu Thiển Vi.

"Hiện nay trên đời này, nhà khoa học nghiên cứu sâu về phương diện sinh vật biển cũng không nhiều, không biết là vị tác giả của bài văn này rốt cuộc là vị nào trong số đó."

"Mặc kệ là vị nào, dù sao khẳng định là người ngoại quốc, suy cho cùng thì trong nước không có người nào nghiên cứu sâu với sinh vật biển hải dương."

"Có lẽ không phải là người nước ngoài, các người nhìn bút danh của bài phát biểu văn chương này đi."

"linxiaobao! Phiên dịch một chút chẳng phải là Lâm Tiểu Bảo sao? Khoản tên này nhìn thế nào cũng giống như là người nước ngoài."

"Đúng vậy, người không nói ta cũng không phát hiện."

Mọi người nghị luận âm ỉ.

Nghe thấy âm thanh xung quanh, trong lòng Kỷ Thủy Dao cũng hơi động, nhìn bút danh kia nhiều hơn một chút.

T@@@

Chương 266: Hai Tên Tiểu Bảo (1)

○Trước đó nàng còn chưa phát hiện, sau khi được đồng nghiệp nhắc nhở thì lập tức phản ứng lại, cái bút danh này hoàn toàn chính xác không giống như là người nước ngoài.

Gửi bản thảo cho 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 thì mặc kệ là dùng cái ngôn ngữ gì, cuối cùng hình thức biểu hiện trên website cũng đều thống nhất dịch thành ngoại văn.

Cái tên linxiaobao này phiên dịch trở lại như cũ một chút thì hơn phân nửa chính là "Lâm Tiểu Bảo".

"Tên Lâm Tiểu Bảo này đến cùng là thần thánh phương nào, vì sao ở trên lĩnh vực nghiên cứu sinh vật học tại hải dương chưa từng có nghe qua nhân vật này?" Có người hiếu kỳ nói.

"Không nhất định là độc giả cao tuổi, khả năng là người nghiên cứu khoa học mới trỗi dậy, lóe lên linh quang, phát huy trình độ siêu giải. "Kỷ Thủy Dao lập tức phán đoán một chút.

Trên một điểm này, nàng rất có quyền lên tiếng, bởi vì tình huống tương tự, ở trên người nàng cũng xuất hiện qua.

Nhưng mà chuyện như vậy cũng xuất hiện một năm trước.

Thời gian gần một năm, nàng viết qua không ít văn chương ném cho 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 , nhưng mà không đến một phần có thể lên trang đầu của trang web.

"A, lại xuất hiện một phần văn chương trên trang đầu!"

Người làm việc đang dùng máy tính quan tâm nội dung trên trang web 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 về nghiên cứu khoa học bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Nghe được đồng nghiệp bối rối một chút, Kỷ Thủy Dao cũng thật bất ngờ.

Bởi vì bên trên phát hiện trang web toàn cầu này, dưới tình huống bình thường chỉ sẽ đăng một phần văn chương trang đầu. Số lần xuất hiện hai quyền văn chương trang đầu rất ít.

Cái tên viết văn chương lấy bút danh "Lâm Tiểu Bảo" kia không thể nghi ngờ là vô cùng vô cùng lợi hại.

Mà mặt khác bản văn chương mới xuất hiện này đã có thể giống

như văn chương của "Lâm Tiểu Bảo" xuất hiện trên trang đầu, như vậy khẳng định sẽ không kém.

Lòng hiếu kỳ của Kỷ Thủy Dao nổi lên, lập tức tiến đến trước máy vi tính của đồng nghiệp để xem một chút.

Rất nhanh nàng đã phát hiện, đây là một phần văn chương viết về sinh vật hóa học của lĩnh vực khoa học.

Tuy Kỷ Thủy Dao là chuyên nghiên cứu về sinh vật học hải dương, nhưng mà là một nhà khoa học, nàng đối với lĩnh vực khoa học khác cũng có chút kiến thức.

Bài văn chương mới xuất hiện trên trang đầu này trình độ cũng tương đối cao, có thể nói là hiếm có ở hiện tại.

Mà bút danh của tác giả văn chương trên trang đầu này cũng có chút ý tứ, dịch ra chính là: Vi Tiểu Bảo.

Danh tự hiển nhiên cũng không có khả năng là nước ngoài.

Lâm Tiểu Bảo cùng với Vi Tiểu Bảo?

Hai cái bút danh tương tự này, đến cùng chỉ là trùng hợp mà thôi, hay là trong đó có liên quan gì?

Lúc này.

Lâm Thần biếng nhác đi tới boong thuyền, lúc nhìn thấy dưới boong thuyền có một ít nhà khoa học đang làm việc, bọn họ vây quanh máy tính nghị luận âm ỉ, hắn liền đi xuống bên dưới.

Hiển nhiên đoạn văn hương tối hôm qua mà mình viết đã lên trang đầu.

"Lục tỷ, sao lại náo nhiệt như vậy, các người đang làm gì đấy?" Lâm

Thần ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Há, phát hiện trên trang web khoa học toàn cầu xuất hiện hai bài luận văn được lên trang đầu. " Kỷ Thủy Dao nói.

"Hai quyển văn chương ở trang đầu?" Lâm Thần cảm thấy ngoài ý muốn một chút.

"Đúng."

Lâm Thần cũng tiến tới nhìn một chút, phát hiện là có hai quyển văn chương ở trên trang đầu.

Một phần trong đó là bản thảo do hắn đăng lên, một phần khác là của người khác.

Hơn nữa cái bút danh kia làm Lâm Thần cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo? !

Nguyên nhân mà hắn lấy cái tên Lâm Tiểu Bảo kỳ thực là lấy từ "Vi Tiểu Bảo".

Cái chữ Lâm này tất nhiên là đến từ họ của hắn.

Mà Tiểu Bảo, thì mượn từ cái tên "Vi Tiểu Bảo" này.

Bởi vì "Vi Tiểu Bảo" vừa vặn có bảy lão bà, mà Lâm Thần lại tâm niệm cưới bảy nữ thần tỷ tỷ làm lão bà.

Cho nên hắn mới dâng trào tâm huyết, lấy cái bút danh "Lâm Tiểu Bảo" này.

Lâm Thần kinh dị một hồi lâu, lập tức xem xét bài văn của bút danh "Vi Tiểu Bảo" này.

"Bút danh của hai tác giả này rất giống nhau, hai người là người quen sao?"

"Rất có khả năng này, nếu không bút danh cũng sẽ không xung đột với nhau."

Người xung quanh bởi vì chuyện bút danh mà nghị luận ngay tại chỗ.

"Cũng không nhất định, không chừng đây chính là cùng một người à nha?" Vương Hạo Nhiên sang đây xem náo nhiệt, nghe thấy âm thanh nghị luận xung quanh, bỗng nhiên cười nói một câu.

"Không phải là cùng một người!" Lâm Thần lập tức phủ định.

Wương Hạo Nhiên nhìn hắn một cái, trong lòng khô hài cười một tiếng, cũng không nói nhiều.

"Tiểu Thần, vì sao người cảm thấy như vậy?" Kỷ Thủy Dao nghi ngờ hỏi.

"Ta. . . Ta chỉ đoán bừa thôi." Lâm Thần cũng không tính để lộ ra chính mình là tác giả của bài văn chương đó.

Hắn muốn mượn dùng phát biểu văn chương trên toàn cầu, từ đó nổi tiếng trong giới khoa học, để lục tỹ khuất phục và sùng bái chính mình.

Mà trước mắt chỉ chỉ mới đăng một phần mà thôi, chỉ có thể coi là lần đầu biểu diễn, cách nổi tiếng còn kém không ít.

Trước khi mình nổi tiếng, hoặc là nói trước khi lục tỹ khuất phục chính mình, Lâm Thần cũng không tính tiết lộ quá nhiều đồ vật ra ngoài.

Ban đêm.

Gió biển phát phơ.

Kỷ Thủy Dao xách một cái ghế, một mình ở trên boong thuyền nhìn xem một cuốn tài liệu khoa học.

Thân thể Khâu Thiển Vi khó chịu, cần khôi phục thật tốt một chút, bởi vậy đang nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên ở trong khoang thuyền nhàn đến phát chán, đi tới boong thuyền.

Kỷ Thủy Dao đang chuyên tâm nhìn xem quyển sách trên tay, căn bản không phát hiện Vương Hạo Nhiên tới.

"Mặt trăng trên biển đúng là đẹp thật." Vương Hạo Nhiên tự mình cảm thán một câu.

Bên cạnh, Kỷ Thủy Dao đang cực kỳ chăm chú đọc sách vậy mới phát giác được có người tới.

Nàng hơi khép lại cuốn sách, ngẩng đầu nhìn vàng trăng ở trên, mở miệng nói ra:

"Mặt ngoài của mặt trăng có bộ phận tối tăm cùng với khu vực rực, khu sáng là cao địa, khu tối là bình nguyên hoặc là các loại khu vực trũng bồn địa, chia nhau được xưng là tháng lục cùng với tháng biển.

Lúc đầu nhà thiên văn học đang quan sát mặt trăng thì cho là địa khu tái đi đều có đại dương bao trùm, bởi vậy bọn nó được xưng là "Biển", nổi tiếng có các loại Vân Hải, Thấp Hải, Tĩnh Hải.

Mà bộ phận sáng rực chính là sơn mạch, nơi đó có núi non trùng

điệp ngang dọc khắp sơn mạch, khắp nơi đều là núi bố trí hình vòng cung, các loại hồ va chạm, đây là một loại hình vòng tròn thấp trũng nhô lên.

।@@@

Chương 267: Hai Tên Tiểu Bảo (2)

ENgoại trừ hồ va chạm, bên trên mặt trăng cũng có sơn mạch bình thường, núi cao cùng với thâm cốc chòng hiên lên, hoàn toàn chính xác có một loại phong quang đặc biệt."

Nàng có hơi tiếc nuối nói, "Nhưng cũng tiếc là trên thuyền không có kính thiên văn, không thể thưởng thức trực tiếp."

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tình cảnh này có chút ít mơ mộng, lúc đầu còn muốn từ chủ đề mặt trăng rồi cùng với Kỷ Thủy Dao nói chuyện thi từ ca phú, bàn luận về triết học nhân sinh.

Nhưng mà bị Kỷ Thủy Dao phổ cập kiến thức khoa học một thoáng, những điều hào hứng hẳn định nói đều bị quấy rối.

"Người có đói bụng không, chúng ta làm chỗ nướng ăn một chút nha?" Vương Hạo Nhiên chuẩn bị đổi một cái phương thức khác để ở chung cùng với Kỷ Thủy Dao một chút.

Bây giờ đang ở trên biển, thứ có nhiều nhất tên biển chính là hải sản.

Ở trên boong thuyền ngắm nhìn mặt trăng, được gió biển thổi, ăn đồ nướng, chỉ là suy nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy nhàn nhã hài lòng.

"Ăn chỉ là vì bổ sung năng lượng mà thôi, mỗi ngày cố định ba bữa cơm là đủ rồi, ta chưa bao giờ thu lấy nhiều năng lượng dư thừa." Kỷ Thủy Dao nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn bực, sau khi suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói:

"Có thể cho ta mượn quyển sách xem một chút hay không?"

"Tất nhiên là có thể rồi."

Nghe xong lời này, Kỷ Thủy Dao vui vẻ cầm một quyển sách đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Lập tức, Kỷ Thủy Dao tiến vào bên trong trạng thái chuyên chú đọc sách, không tiếp tục để ý đến Vương Hạo Nhiên nữa.

Cùng một chỗ đọc sách, đây coi như là cách hài hòa nhất để ở cùng với Kỷ Thủy Dao.

Nhưng mà điều này hoàn toàn không có động nhau một chút nào, đối với tiến triển quan hệ cũng không có nửa điểm trợ giúp.

Wang Hào Nhiên cầm sách nhìn một hồi, chỉ cảm thấy thật nhàm chán, thế là đánh giá kĩ Kỷ Thủy Dao.

Từ vẻ đẹp của khuôn mặt, vóc dáng và khí chất và thực lực của nàng mà nhìn thì Kỷ Thủy Dao thật không có cái gì có thể bắt bẻ, nhưng mà nàng không biết cách ăn mặt chút nào.

Thậm chí là hết sức tùy tính, tùy tính không giống như là nữ nhân

bình thường.

Tỉ như một đầu dày đặc tóc đen kia của nàng lại tùy ý buộc về phía sau ót, nhìn lên có chút tán loạn.

Tuy là không quá ảnh hưởng đến vẻ đẹp của Kỷ Thủy Dao, nhưng nàng cũng không thể sắp xếp đầu tóc gọn gàng hơn một chút hay sao?

"Kỷ tiểu thư, trong khoang thuyền của ngươi không có lược sao?" Vương Hạo Nhiên có chút bệnh ép buộc, thực tế nhin không được, thế là hỏi một câu.

"Có." Kỷ Thủy Dao nói.

"Vậy sao ngươi. . . Sao ngươi lại không chải tóc?"

"Không chải tóc là chuyện kỳ quái lắm sao?" Kỷ Thủy Dao hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ. . . Không kỳ quái sao?" Vương Hạo Nhiên cảm thấy không hiểu thấu.

"Từ góc độ hành động tự nhiên của sinh vật thì bản thân ăn mặc đẹp đều là bởi vì khuynh hướng 'Tìm bạn đời', tỉ như Khổng Tử sẽ xò ra cái đuôi hoa lệ, vịt nước sẽ dùng mỏ để rửa rửa lông vũ, côn trùng sẽ dùng "Vũ đạo" hoặc là phát ra "Âm thanh ưu mỹ". Biểu tình của Kỷ Thủy Dao nghiêm túc:

"Mà ta cũng không có nhu cầu tìm bạn đời, cho nên cũng không tận lực chải chuốt ăn diện, cái này có gì kỳ quái sao?"

"Người và động vật không giống nhau?" Vương Hạo Nhiên nho nhỏ phản bác một chút.

"Nếu nói về bản chất thì không khác gì nhiều." Kỷ Thủy Dao nghiêm

nghị nói.

"Người đọc sách đi, ta có chút không thoải mái, đi nghỉ ngơi đây."
Vương Hạo Nhiên vội tìm có trực tiếp chạy.

Hắn đến tìm Kỷ Thủy Dao vốn là ôm tâm tư trêu ghẹo nàng, nhưng mà sau khi đàm luận một chút, chỉ cảm thấy mình đã bị Kỷ Thủy Dao đánh bại.

Kỷ Thủy Dao này hoàn toàn chính là một "Nữ tử cứng như thép",
căn bản là không nên trêu đến.

Sau khi ở dưới ánh trăng nói chuyện trên trời dưới đất, sau đó trên đường về Vương Hạo Nhiên không còn có tìm qua Kỷ Thủy Dao để tự mình nói chuyện nữa.

Mà là tận dụng khoảng thời gian này đặt ở bên trên luận văn khoa học.

Bên trong ba ngày sau đó, Vương Hạo Nhiên lại phát biểu 9 bài luận văn về sinh vật học lên trang web.

Chín quyền luận văn liên tiếp xuất hiện trên trang đầu của trang web.

Lâm Thần ở bên kia, cũng không có rơi ở phía sau chút nào.

Kỷ Thủy Dao cùng các đồng nghiệp của nàng đều mật thiết chú ý phát hiện luận văn trên toàn cầu.

Trong thời gian ngắn ngủi hai ngày "Lâm Tiểu Bảo" cùng với "Vi Tiểu Bảo" mỗi người phát biểu mười quyền luận văn khoa học kinh thế

Bởi vì mười quyền luận văn này của hai người trên lĩnh vực khoa học trực tiếp Phong Thần.

Toàn bộ giới khoa học đều chấn động.

Rất nhiều viện nghiên cứu khoa học cao tầng đều muốn lấy được tin tức cụ thể của hai người phát biểu luận văn, mời hai người tới viện nghiên cứu để tiến hành tọa giảng khoa học.

Chỗ viện nghiên cứu tồn tại Kỷ Thủy Dao cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà từ thực lực của viện nghiên cứu mà nhìn thì chỗ viện nghiên cứu của Kỷ Thủy Dao đang làm cũng không tính là đặc biệt đỉnh tiêm, hơn nữa phía tọa giảng cũng không tính là quá cao.

Cho nên Kỷ Thủy Dao này cũng không có ôm nhiều hi vọng.

Nàng đem toàn bộ tinh lực đều đặt trên công tác nghiên cứu huyết dịch của Megalodon.

Nhưng mà sau khi nàng đầu nhập vào công việc nghiên cứu thì cũng chính là tết tháng bảy của Viêm quốc, "Lâm Tiểu Bảo" đăng một phần văn chương lên trang đầu của 『 Phát Hiện Toàn Cầu 』 .

Quyển văn chương trang đầu này vừa ra, toàn bộ người trong giới khoa học đều kinh ngạc muốn lòi cả mắt.

Bởi vì quyển văn chương này không liên quan tới vấn đề khoa học gì, mà là một phần cảm nghĩ, cảm nghĩ vì sao có thể đạt tới thành tựu như hiện tại.

Nhưng mà phần cảm nghĩ này đồng thời cũng là một lời tỏ tình trá hình.

Mà đối tượng được nói rõ, chính là một nữ nhà khoa học trẻ tuổi nhất hiện nay —— Kỷ Thủy Dao.

Trang web khoa học uy tín nhất toàn cầu bỗng nhiên xuất hiện văn

chương tỏ tình, vấn đề này nhìn thế nào cũng không thích hợp.

Mới đầu, mọi người đều tưởng rằng hậu trường của trang web phạm sai lầm.

Nhưng mà trang web toàn cầu rất nhanh đã phát ra thông báo, biểu lộ rõ ràng đó cũng không phải hành động làm lần.

Bản này nói rõ chính xác là đến từ trong tay "Lâm Tiểu Bảo".

L@@@

Chương 268: Giới Khoa Học Chấn Động

Bởi vì "Lâm Tiểu Bảo" gần đây phát biểu luận văn khoa học cũng để địa vị của giới khoa học trong nước tăng lên rất nhiều, rất nhiều nhà khoa học một mực công nhận trình độ của "Lâm Tiểu Bảo", xưng hào của hắn là một trong những nhà sinh vật học hải dương đỉnh cấp của giới khoa học nước nhà.

Trang web toàn cầu bởi vậy mà phá lệ một lần cho "Lâm Tiểu Bảo".

Hơn nữa, Lâm Tiểu Bảo còn đặc biệt nói rõ nội dung rất kịch tính, vui vẻ.

Bởi vì cảm nghĩ của Lâm Tiểu Bảo có thể khái quát như vậy, đó chính là:

"Là một fan yêu thầm thần tượng của mình, cho nên cả ngày lẫn đêm đều cố gắng, muốn vượt qua thần tượng của mình, nhưng mà lại có chút không quyết tâm vượt qua lĩnh vực của nàng.

Nhưng mà vị fan này cũng không thích sinh vật học hải dương, hiện tại lấy được những cái vinh dự khoa học này, hẳn không có cảm thấy vui vẻ chút nào. Nguyện vọng duy nhất của hắn chính là muốn cưới thần tượng của mình làm lão bà.

Nếu như nguyện vọng này không thể thực hiện, có lẽ đời này sẽ không thể chuyên chú sinh vật học hải dương."

Phần cảm thán này vừa ra, trong lúc nhất thời rất nhiều ánh mắt trong giới khoa học đều ném trên mình Kỷ Thủy Dao.

Mọi người đều muốn biết Kỷ Thủy Dao có ý tưởng gì.

Tại chỗ làm việc của Kỷ Thủy Dao, các đồng nghiệp với khí thế ngất trời đang bàn luận chuyện này.

"Kỷ viện phó, tên "Lâm Tiểu Bảo" kia đến cùng là ai vậy?" Có người hiếu kỳ hỏi.

"Ta cũng muốn biết. " Kỷ Thủy Dao mờ mịt.

Nàng hiện tại cực kỳ hoảng hốt.

Bởi vì Lâm Tiểu Bảo cùng với Vi Tiểu Bảo phát biểu những luận văn khoa học trên trang web toàn cầu, Kỷ Thủy Dao trực tiếp bị say mê.

Nàng xem Lâm Tiểu Bảo như thần tượng, quyết tâm muốn vượt qua thần tượng.

Sau khi thấy Lâm Tiểu Bảo phát biểu cảm nghĩ thì cả người Kỷ Thủy Dao có chút mộng.

Người được mình xem như là thần tượng lại là fan hâm mộ của mình!

Cái này đảo ngược thật sự là quá kinh người.

Hơn nữa, càng làm cho nàng không biết làm sao là “Thần tượng” kia lại yêu thương sâu sắc chính mình.

Kỷ Thủy Dao không phải không đụng phải chuyện được tỏ tình, trước đây nàng đối mặt với những người kia, trong lòng không có chút gợn sóng nào, trực tiếp nói cự tuyệt.

Nàng chỉ muốn chuyên tâm vào khoa học, không muốn để cho chuyện khác làm phiền đến chính mình.

Mà bây giờ đối mặt với phần cảm nghĩ này, lòng của nàng có chút loạn.

"Kỷ viện phó, vậy người có đồng ý làm lão bà của người ta không?"
Có người ồn ào hỏi Kỷ Thủy Dao.

Nghe vậy, Kỷ Thủy Dao rất muốn nói, cần tiếp xúc với đối phương một chút, nhìn một chút xem đối phương là hạng người gì, bao nhiêu tuổi mới suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng mà anngf không có mặt mũi nói lời này, cho nên cực kỳ thận trọng mà nói:

"Ta chỉ muốn đem tinh lực đặt ở bên trên nghiên cứu khoa học, không muốn để cho chuyện khác làm phiền ta."

"Người ta đã nói là nếu như không cưới được Kỷ viện phó làm lão bà, liền không suy nghĩ tới chuyện nghiên cứu sinh vật học hải dương, vì khoa học, Kỷ viện phó người vẫn là nên hi sinh mình một chút nha."

"Nói đúng, nếu như Kỷ viện phó người không đáp ứng thì sẽ thành tội nhân của giới khoa học."

"Kỷ viện phó, tranh thủ thời gian liên lạc người quản lý của trang web toàn cầu một chút đi, người cũng phát biểu cảm nghĩ đáp lại một chút, miễn cho người ta chờ sốt ruột, trực tiếp rút khỏi giới khoa học."

...

Người chung quanh người một câu ta một câu ồn ào nói.

"Không được lú lú nữa, toàn bộ đi làm việc cho ta." Kỷ Thủy Dao bị nói đến mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ nói một tiếng.

Người xung quanh mới đình chỉ nghị luận, trở lại cương vị của mình làm việc.

Kỷ Thủy Dao đê xuống gợn sóng trong lòng, cũng muốn bắt tay vào làm việc.

Nhưng mà đúng lúc này, Lâm Thần bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

"Lục tỷ, ta đã nhìn thấy tin tức ở trên mạng, nghe nói người được người khác thổ lộ, đến cùng là nghĩ như thế nào, bằng không làm lão bà của Lâm Tiểu Bảo kia đi?" Lâm Thần mừng phấn khởi mà hỏi.

"Người cũng mù quáng theo gào thét cái gì đó." Kỷ Thủy Dao nói.

"Làm sao có thể nói ta là ồn ào chứ? Khả năng là ta sẽ có thêm một tỷ phú, tất nhiên có quyền lợi để biết." Lâm Thần muốn moi ra ý nghĩ trong lòng của Kỷ Thủy Dao, để tiến hành hành động bước kế tiếp.

"Người suy nghĩ nhiều rồi, lục tỷ người không có ý định kết hôn." Kỷ Thủy Dao đáp lại một chút, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, bỗng

nhiên lại ma xui quỷ khiến bổ sung một câu: "Ít nhất là trước ba mươi tuổi ta sẽ không kết hôn."

Lâm Thần nghe xong, trong lòng lập tức liền nắm chắc.

Trước đây Lục tỷ dù có cần chết cũng nói đời này cũng sẽ không kết hôn, hiện tại lại thay đổi chủ kiến, rõ ràng đã động lên một chút xuân tâm.

Đầu mối đã có, chỉ cần mình tiếp tục biểu hiện trên lĩnh vực khoa học.

Nhất định là có thể chinh phục được trái tim của lục tỷ.

Lâm Thần kết thúc trò chuyện.

Hắn đi tới máy tính ở trước mặt, gõ gõ đập đập mấy cái trên bàn phím, hiện lên chữ, chuẩn bị lại viết một phần luận văn khoa học có trình độ càng cao hơn, đăng lên trên website toàn cầu.

Sau tám tiếng, một phần luận văn khoa học có trình độ càng cao liền sinh ra.

Trước đây hắn viết luận văn khoa học đều chỉ tốn một hai giờ, thế nhưng đã đủ làm chấn động giới khoa học.

Hiện tại tốn rất nhiều thời gian để viết ra được một bài, đương nhiên trình độ của nó cũng sẽ cao hơn.

Chỉ cần đăng lên trên website toàn cầu, nhất định có thể tạo thành oanh động to lớn không có gì sánh kịp.

Viết xong luận văn, tiếp đó là phát biểu.

Chỉ là khi Lâm Thần mở trang web toàn cầu kia, còn chưa kịp đăng nhập tài khoản, liền bị một phần luận văn chiếm cứ trang đầu của

trang web hấp dẫn.

Tác giả của bài luận văn này chính là "Vi Tiểu Bảo" .

Đối với tên tác giả này, Lâm Thần có một ít oán khí.

Bởi vì nếu như không phải "Vi Tiểu Bảo" xuất hiện thì danh tiếng của hắn trong mấy ngày qua của hắn trong giới khoa học sẽ càng thêm long trọng.

Sau khi âm thầm oán niệm một chút, Lâm Thần lại lần nữa nhìn về phía văn chương trên trang đầu của trang web.

Hắn cùng với bên kia của phía trang web đã nói xong, muốn để "Thông báo" ngày đó của mình ít nhất là chiếm cứ thời gian ba ngày.

u@@@

Chương 269: Cùng Là Một Người?

z Mà bây giờ phía trang web lại lật lọng, trực tiếp gỡ xuống "Thông báo" của hắn, đồng thời toàn bộ bày ra một phần luận văn khoa học của "Vi Tiểu Bảo".

Khiến hắn rất là khó chịu.

Mang theo loại tâm tình này, Lâm Thần quét trang luận văn khoa học này một chút.

Hắn ngược lại muốn nhìn tên "Vi Tiểu Bảo" này làm ra trò gian gì, có giá trị gì để phía trang web gỡ xuống thông báo của mình.

Mười mấy phút sau, cả bản luận văn khoa học hắn đã xem xong.

Vẻ khó chịu trên mặt Lâm Thần từng bước là bị kinh ngạc thay thế.

Mặc dù hắn chỉ là đổi khuôn nhà khoa học sinh vật học hải dương, nhưng lại chiếm được hết kiến thức của nhà khoa học đó, còn có kiến thức về lĩnh vực của các nhà khoa học khác, chỉ là không giỏi như họ mà thôi.

Hắn có khả năng nhìn ra trình độ của bản luận văn khoa học này của "Vi Tiểu Bảo".

Mạnh, thật rất mạnh.

Trình độ tuyệt đối không dưới bản luận văn khoa học mà mình mới vừa viết.

Không hề nghi ngờ, giới khoa học lập tức bởi vì bản luận văn khoa học này của "Vi Tiểu Bảo" mà chấn động lần nữa.

Mấy ngày này Lâm Thần đang ganh đua với "Vi Tiểu Bảo", hiện tại "Vi Tiểu Bảo" lại lập tức làm náo động, tất nhiên là hắn cũng không cam lòng rơi ở phía sau.

Hắn mở ra giao diện đăng nhập, chuẩn bị đăng nhập trên website để đăng bài luận văn mà mình mới viết.

Sau khi ghi tài khoản mật mã thì chọn đăng nhập.

Nhắc nhở: Tài khoản hoặc mật mã sai lầm.

Lâm Thần chỉ cho là viết nhầm, lần nữa ghi lại một lần. Nhưng mà

vẫn là sai lầm.

Hắn có chút buồn bực, tiếp tục bấm bấm, nhưng sau khi làm nhiều lần như vậy vẫn là không đăng nhập được.

Phanh.

Lâm Thần cảm thấy tài khoản của chính mình bị trộm, thế là dùng tay nhỏ nện bàn phím một chút xem như phát tiết.

Hắn lập tức tiến vào giao diện khiếu nại của trang web, dùng thân phận của thất tỷ Khâu Thiển Vi xin thiết lập lại mật mã.

Sau khi gửi đi thì không đến mười phút đồng hồ liền có tin tức trả lời lại.

Trang web không có ghi chép thân phận của Khâu Thiển Vi .

Đối với cái này, lúc ấy thì Lâm Thần không tin, chỉ coi là nahan viên phục vụ khách hàng có vấn đề, cho nên mới không tra được tin tức liên quan.

Hắn tiếp tục xin.

Nhưng mà rất nhanh liền bị bác bỏ.

Hắn không buông bỏ, tiếp tục xin.

Vẫn là bị bác bỏ.

Làm như vậy nhiều lần, IP của Lâm Thần bị đưa vào danh sách đen.

Ngay cả trang web hắn còn không vào được, cùng đừng đề cập tới liên hệ phục vụ khách hàng.

"Phục vụ khách hàng ngu ngốc gì thế này, chờ ta liên hệ đến cao

tàng trang web của các người, nhất định phải cho các người cuốn gói đi!" Lâm Thần tức giận nghĩ đến.

Hiện tại hắn là miếng bánh trái thơm ngon của giới khoa học, cao tầng của trang web phát hiện toàn cầu đều cho chính mình mặt mũi, nếu không, cũng sẽ không phá lệ để chính mình phát biểu phiến cảm nghĩ kia.

Một tên phục vụ khách hàng lại dám bắt kính đối với mình, quả thực chính là không biết sống chết!

Lâm Thần mang theo nỗi nóng, thừa dịp lúc ban đêm đi tới tiệm cafe internet để đổi IP, lại lần nữa chọn vào trang web phát hiện toàn cầu, chuẩn bị tìm nhân viên phục vụ khách hàng khác để giải quyết vấn đề.

Bất quá, hắn còn chưa kịp hành động thì liền bị thông báo trên website làm cho choáng váng.

Nội dung thông báo là: "Lâm Tiểu Bảo" cùng với "Vi Tiểu Bảo" là cùng một người, hiện nay tác giả yếu cầu xuống, đem toàn bộ các bài luận văn của hai cái bút danh hợp lại một chỗ, dưới bút danh là "Vi Tiểu Bảo".

Lâm Thần kém chút nổi điên ngay tại chỗ.

Chính mình không phải bị đơn giản sửa lại mật mã như vậy, mà là tài khoản đã bị trộm, hơn nữa thành quả đều bị người khác chiếm lấy!

...

【Đinh, kí chủ thành công đem thành quả của nhân vật chính Lâm Thần chuyển dời đến danh nghĩa của chính mình, ngăn cản nhân vật chính Lâm Thần trang bức, thu được 1000 điểm phản phái, hào

quang nhân vật chính của Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Có chuyện gì vui về sao?"

Biệt thự trên đỉnh núi, sau khi Khâu Thiển Vi đi ra từ trong phòng tắm nhìn thấy thần sắc của Vương Hạo Nhiên thì không khỏi cười hỏi một tiếng.

"Nhớ tới lúc người khiêu vũ cho ta xem, đương nhiên là ta vui về." Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không nói thật, lập tức lừa dối nói.

"Người muốn nhìn ta khiêu vũ sao? Vậy được rồi, ta đi đổi quần áo một chút. " Khâu Thiển Vi quần khăn tắm chuẩn bị đi tìm quần áo.

"Cứ như vậy đi, rất đẹp."

"A?"

"Không được sao?"

"Dĩ nhiên không phải, tiểu nữ tuân mệnh đại nhân."

——

Bên trong viện nghiên cứu.

Kỷ Thủy Dao ở trong phòng thí nghiệm, chuyên chú công việc nghiên cứu.

"Kỷ viện phó! Kỷ viện phó!"

Một nữ nhân viên nghiên cứu khoa học hớt ha hớt hải xông vào trong phòng thí nghiệm.

"Trong phòng thí nghiệm cấm ồn ào, ngày đầu tiên người tới đây sao?" Kỹ Thủy Dao bị quấy rầy, không khỏi xụ mặt khiển trách một tiếng.

"Kỹ viện phó, xảy ra chuyện lớn rồi, ngài xem!"

Nữ nhân viên nghiên cứu khoa học lấy điện thoại di động ra, mở ra trang web phát hiện toàn cầu, mở ra thông báo của trang web.

Kỹ Thủy Dao nghi ngờ nhìn một chút, lập tức lộ ra vẻ chấn kinh " Thì ra là Lâm Tiểu Bảo cùng với Vi Tiểu Bảo là cùng một người!"

Những ngày gần đây nhất, hai cái bút danh Lâm Tiểu Bảo cùng với Vi Tiểu Bảo này đăng những bài luận văn lên trang web phát hiện toàn cầu đều làm giuời khao học kinh hãi.

Nhưng mà cả hai nghiên cứu phương hướng khác biệt, tuy là bút danh tương tự nhau, nhưng mọi người đều không có coi đây là cùng một người, chỉ coi đây là hai người khác biệt.

Mà bây giờ tảng web đã đem các tác phẩm của hai cái bút danh này hợp lại cùng một chỗ, hiển nhiên là chuyện cực lớn, hai bút danh này thật ra là thuộc về cùng một người.

Nhà khoa học đồng thời nghiên cứu hai lĩnh vực khoa học cũng không phải không có, nhưng cực ít người có thể tỏa sáng được trên cả hai lĩnh vực.

Loại người này đặt ở trong lịch sử đều là tồn tại chiếu sáng rạng rỡ.

Tương lai nhất định là có thể ghi vào sử sách khoa học vĩnh viễn.

Người so với người thật là không bằng người.

Kỹ Thủy Dao tự hỏi chính mình đã coi như là thiên tài, nhưng mà so sánh với "Vi Tiểu Bảo" mà nói thì như là đồng đoàn gặp thách đấu

vậy.

।@@@

Chương 270: Gặp Mặt

Kỷ Thủy Dao ngậy người một hồi, lại có một ít đồng nghiệp của viện nghiên cứu tới.

Một vòng ồn ào bắt đầu một lần nữa.

Lần này, Kỷ Thủy Dao cũng không có ngăn mọi người nghị luận lại.

Bởi vì hiện tại nàng đang còn khiếp sợ.

Không biết qua bao lâu, một lão giả nho nhã mang mắt kính khoảng chừng 80 tuổi, mặt mày hồng hào, chống gậy trượng hào hứng đi tới phòng thí nghiệm.

Xung quanh truyền ra âm thanh cung kính "Chào viện trưởng".

Kỷ Thủy Dao vậy mới tỉnh táo lại, vội vàng đi qua giúp đỡ lão giả nho nhã kia một chút.

"Lão sư, ngài đi chậm một chút. " Sau khi Kỷ Thủy Dao hơi nhắc nhở một tiếng, lập tức nghi hoặc hỏi: " Sao lão sư lại đột nhiên tới đây?"

Viện trưởng đã lớn tuổi, đối với chuyện của viện nghiên cứu đều không thể nào nhúng tay vào được nữa, không có chuyện đặc biệt trọng yếu thì sẽ không tới viện nghiên cứu.

"Người đã nghe nói gì chưa?" Bên trên mặt mo của viện trưởng tràn đầy vẻ xúc động.

"Ta không muốn không nghe cũng không được." Kỷ Thủy Dao lướt qua các đồng nghiệp xung quanh một chút, không khỏi cười khổ một cái.

Viện trưởng không dần nổi nói: "Nếu người đã biết thì không lo tranh thủ thời gian trả lời lại đi?"

"Trả lời cái gì chứ?"

Trong lòng Kỷ Thủy Dao đã động lên ý niệm, nhưng mà thân là nữ nhi thận trọng, mặt ngoài vẫn làm bộ ngây thơ không biết gì.

"Còn có thể trả lời cái gì nữa chứ, đương nhiên là trả lời lại phần thông báo kia rồi!"

Kỷ Thủy Dao vẫn duy trì thận trọng như cũ, nói: "Việc này quá đột nhiên, ta cần thời gian suy nghĩ một chút."

"Còn suy nghĩ cái gì nữa chứ, nếu người còn do dự thì có khả năng bị người ta đoạt đó." Viện trưởng chỉ tiếc rên sát không thành thếp cầm quả trượng chọc chọc vào mặt nền, khiển trách:

"Tên "Vi Tiểu Bảo" kia hiện tại đang là nhân vật chạm tay cũng có thể bỏng trong giới khoa học, thật nhiều viện nghiên cứu ở nước ngoài đều đang nhìn chăm chăm, đều hy vọng có thể đưa hắn vào nghiên cứu của bọn họ."

"Một khi xảy ra chuyện như vậy, đây chính là một tổn thất to lớn đối với giới khoa học của Viêm quốc chúng ta, hiện tại người có một cơ

hội tốt như vậy, không vội vàng bắt tên "Vi Tiểu Bảo" kia lại, còn đang chờ cái gì nữa chứ?"

"Người muốn trở thành tội nhân của giới khoa học Viêm quốc sao?!"

Trước đây Kỷ Thủy Dao còn không nghĩ nhiều như vậy, bị lão sư nói một chút như vậy thì tỉnh lại, lập tức liền hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Nàng lập tức hỏi: "Lão sư, ta đã có quyết định, nhưng mà ta nên liên hệ với đối phương thế nào đây?"

"Cái này ta đã giúp người giải quyết." Viện trưởng đưa cho Kỷ Thủy Dao một tờ giấy nhỏ, nói:

"Đây là do ta từ một bằng hữu làm việc trên web phát hiện toàn cầu lấy được, đây có thể là ghi chép thân phận của Vi Tiểu Bảo, chỗ điền một dãy số hòm thư."

"Ân." Sắc mặt Kỷ Thủy Dao đỏ lên, nhận lấy tờ giấy nhỏ viết hòm thư.

Lập tức, nàng ngay tại lúc mọi người đang ồn ào liền rời khỏi phòng thí nghiệm.

Nàng đi tới phòng nghỉ bật máy tính lên, biên tập một tin nhắn nhắn cho "Vi Tiểu Bảo" .

Nội dung bưu phẩm có ý là: Muốn hẹn "Vi Tiểu Bảo" để gặp mặt.

Thời gian kế tiếp chính là chờ đợi.

Trong thời gian chờ đợi, Kỷ Thủy Dao cầm sách xem lại, nhưng cách mỗi năm phút liền sẽ mở hòm thư ra nhìn một chút xem trong đó có hồi âm hay chưa.

Không yên lòng, Kỷ Thủy Dao đọc sách cũng không vào.

Kỷ Thủy Dao dứt khoát không xem nữa, trực tiếp ngồi bấm máy tính các loại.

Liên tục nhiều lần đổi mới hòm thư, đại khái như vậy qua chừng hai giờ, rốt cục có hồi âm tới.

"Vi Tiểu Bảo" đồng ý gặp mặt, địa điểm gặp mặt chính là một quán cà phê trong thành phố Thanh Linh.

Kỷ Thủy Dao mừng rỡ vạn phần, trong đêm đều phấn khởi đến nỗi không cách nào đi vào giấc ngủ.

Một bên khác.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhắn lại cho Kỷ Thủy Dao xong thì liền liên hệ trang web phát hiện toàn cầu một chút.

Cũng viết một phen tuyên bố, yêu cầu ngày mai phía trang web phải phát ra thông báo.

Tuyên bố có ý là: trước kia "Lâm Tiểu Bảo" thổ lộ là do có người trộm tài khoản của mình, không liên quan đến mình.

Kế hoạch này chính là của Lâm Thần, quả thực quá LOW.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn dùng, tự nhiên muốn rũ sạch một thoáng.

"Vi Tiểu Bảo" bây giờ ở trong giới khoa học có thể nói là đại nhân vật chạm tay có thể bỏng, trang web phát hiện toàn cầu đối với yêu cầu này tất nhiên cũng không có chút đáng nghi nào, trực tiếp đồng ý.

Sáng ngày hôm sau.

Trong một quán cà phê nào đó.

Kỷ Thủy Dao ngồi ngay ngắn bên cạnh một cái ghế dài ở trong quán cà phê chờ đợi.

Hôm sau nàng đặc biệt trang điểm một chút, đồ trang sức cũng tinh tế xử lý qua, ăn mặc một thân áo váy lụa trắng màu đen, cả người tài trí mà lại mỹ lệ.

Trong quán cà phê, thỉnh thoảng sẽ có nam giới khổng chế không nổi chính mình, liên tiếp quăng tới ánh mắt quan sát thưởng thức.

Một ít người bước đi hơi không chú ý, chỉ xem mỹ nữ không nhìn đường, trực tiếp đụng phải trên vách tường, dẫn tới một ít động tĩnh không nhỏ.

Có thể nghĩ mà biết, mị lực của Kỷ Thủy Dao lớn bao nhiêu.

Loại trang phục này, trước đây Kỷ Thủy Dao chưa từng có thử qua, đồng thời cũng không có ý định đi xử lý những thứ này.

Hôm nay mặc trang phục cùng với hoá trang thế này, đều là do một ít nữ đồng nghiệp giúp nàng phối hợp trang điểm cũng tìm hóa trang chuyên nghiệp.

Trên bàn trước mặt của Kỷ Thủy Dao có một cái ly pha lê, trong chén cắm một đóa hoa hồng tươi đẹp.

Đây là Kỷ Thủy Dao ước định cẩn thận cùng với đối phương, lấy hoa hồng xem như ám hiệu phân biệt của hai bên.

Giờ phút này cách thời gian ước định đã nhanh đến.

Trong lòng của nàng rất bất an.

Sau khi viện trưởng vừa nói như vậy thì Kỷ Thủy Dao đã bị nhắc lên trên đài, triệt để không xuống đài được.

Hôm nay nhất định không thể từ chối được "Vi Tiểu Bảo".

Nhưng mà chuyện này đối với nàng cũng không phải là chuyện gì đặc biệt khó mà tiếp nhận.

Suy cho cùng thì Kỷ Thủy Dao xem đối phương như thần tượng, có thể ở bên cạnh thần tượng, đây cũng là một chuyện vui vẻ.

Nhưng mà nàng vẫn có một phần chờ đợi, mong mỗi tuổi tác của đối phương không quá lớn, nếu như có thể thì đáng dập dẹt trai một chút thì tốt hơn.

A@@@

Chương 271: Thu Hoạch (1)

H Tuy là nàng không có cảm giác gì đối với chuyện đẹp xấu, nhưng từ góc độ di truyền học mà nói thì nàng vẫn muốn suy tính chuyện trọng đại của mình một chút.

"Kỷ tiểu thư."

Đang lúc Kỷ Thủy Dao suy nghĩ lung tung, bên cạnh truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Nàng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy diện mạo của người nói chuyện, có hơi sững sốt một chút.

"Tại sao là ngươi?"

"Hôm nay Kỷ tiểu thư thật xinh đẹp, xem chút ta cũng không nhận ra ngươi " Vương Hạo Nhiên mỉm cười.

Kỷ Thủy Dao xin lỗi nói: "Hôm nay ta có chút chuyện trọng yếu, hiện tại không rảnh rỗi để trò chuyện, hôm khác ta mời ngươi uống cà phê, hiện tại ngươi có thể lánh tránh một chút không?"

Nàng sợ tên "Vi Tiểu Bảo" tới thấy chính mình trò chuyện với một nam nhân, trực tiếp trong cơn tức giận rời đi, vậy mới mở miệng nói với Vương Hạo Nhiên.

"Kêu ta. . . Tránh một chút?" Vương Hạo Nhiên có chút kinh ngạc.

Kỷ Thủy Dao nói: "Xin lỗi, ta thật có chuyện trọng yếu. . ."

"Kỷ tiểu thư hẹn người nào đó sao?" Vương Hạo Nhiên cũng không lo lắng, cố tình đùa giỡn hùa hỏa cứng nhắc mà lại nghiêm lúc này một chút.

"Không, không có." Kỷ Thủy Dao cũng không dám nói ra sự thật, thế là đành nói dối.

"Như vậy là do nhất thời nổi hứng, một mình tới đây uống cà phê?"

"Đúng vậy."

"Ta nhớ được hình như Kỷ tiểu thư đã nói qua, bởi vì không có khuynh hướng "Tìm bạn đời" cho nên không cần chăm chút ăn mặc,

hôm nay Kỹ tiểu thư xinh đẹp như vậy, tất nhiên là hẹn người rồi, hơn nữa còn là một người khác giới, ta đoán có đúng không?"

Kỹ Thủy Dao nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy bị giễu cợt, khiến nàng lập tức có chút xấu hổ, thế là phản bác.

"Ta, ta là nữ nhân, một nữ nhân thành thực 21 tuổi bình thường, có chuyện thì chửi chuốt một chút là hoàn toàn bình thường, cái này có cái gì không đúng sao?"

"Không có gì không đúng, rất tốt rất tốt." Vương Hạo Nhiên nghe thấy lời này, không thể nín được cười.

Lấy thiết lập nữ chính của Kỹ Thủy Dao cái này thì có thể nói ra lời này thật đúng là không dễ dàng.

Kỹ Thủy Dao lần nữa thỉnh cầu nói: "Như vậy hiện tại có thể lắng tránh một chút không?"

"Nếu như ta đi thì ai sẽ cùng người hẹn hò đây?" Nói xong, Vương Hạo Nhiên lấy hoa hồng từ trong túi ra, cắm ở trong ly thủy tinh trên bàn kia.

"Người. . . Người. . ." Kỹ Thủy Dao kinh ngạc đến nỗi không nói ra được một câu đầy đủ.

Wương Hạo Nhiên cũng không vội, ở trước mặt Kỹ Thủy Dao ngồi ngay ngắn xuống, cũng gọi phục vụ viên tới gọi một ly cà phê.

Một lúc lâu sau, Kỹ Thủy Dao mới khôi phục năng lực nói chuyện, khó có thể tin nói: "Tại sao lại là người? !"

"Làm sao lại không phải là ta chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

"Người trả lời ta một vài vấn đề." Kỹ Thủy Dao vẫn chưa tin, bởi vậy muốn kiểm tra một chút.

"Xin hỏi."

"Có những loại tảo nào?"

"Loại tảo có thể chia làm loại tảo đại dương cùng loại tảo nước ngọt, từ trên ý nghĩa có thể nghiêm ngặt mà nói thì có thể chia làm tám loại, tảo môn lam, tảo môn kim, tảo môn si-lic, tảo môn giáp, tảo môn trần trụi, tảo môn xanh, tảo môn đỏ, cùng tảo môn hạt." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

"Những cái này cũng không là gì, đi học nghiêm túc một chút sẽ biết được những cái này cũng không phải là kỳ quái, " Kỷ Thủy Dao suy nghĩ một chút, hỏi một về một vấn đề khó:

"Loại tảo xuất hiện lúc nào?"

Vương Hạo Nhiên đáp: "Ước chừng tại bốn, năm mươi trăm triệu năm trước, một mảnh hồn thuần trên Địa Cầu, lôi điện oanh minh khắp nơi, gió lớn, sóng dữ ngập trời, không có dưỡng khí, không có sinh mệnh, một mảnh chết chìm, hoang vu.

Trên tình cảnh như vậy thế giới vượt qua hơn một tỷ năm dài đằng đẳng, cách nay 35 ức năm trước Thái Cổ, trên Địa Cầu mới xuất hiện lam tảo. Lam tảo bên trong có diệp lục tố, có thể tác dụng với quang hợp sinh ra dưỡng khí.

Dưỡng khí sinh ra làm cho Địa Cầu mang đến ánh rạng đông, mang đến hi vọng. Theo thời gian trôi qua, đại khí bên trong dưỡng khí càng để lâu càng nhiều. Mãi cho đến thời điểm mười tám ức năm đến sáu trăm triệu năm tạo nên thời kỳ mới, trên Địa Cầu, thế giới chia ra hai loại tảo, loại trừ lam tảo bên ngoài, còn có tảo xanh, các loại hạt tảo, còn xuất hiện các loại tảo cỡ lớn ."

"Biết nhiều thật." Kỷ Thủy Dao kinh dị, chuẩn bị trực tiếp thăng cấp độ khó ở Địa Ngục, "Người lại trả lời ta một vấn đề, lần này người

còn có thể trả lời được nữa thì ta sẽ tin người."

Uống một ngụm cà phê, Vương Hạo Nhiên mới chậm rãi từ tốn nói:
"Xin hỏi."

Kỷ Thủy Dao vuốt một chút trong đầu, rất nhanh liền nghĩ đến một vấn đề, thế là mở miệng nói:

"Hiện tại ta đang nghiên cứu bên trong khóa đề, có thí nghiệm nhiều vòng để làm vi sinh vật thoái biến, nếu như là người, người sẽ tiến hành cái thí nghiệm này như thế nào?"

Đối với cái thí nghiệm này, trước mắt thì Kỷ Thủy Dao cũng không có ý nghĩ cụ thể.

Vấn đề này giống như là lấy đá thử vàng, đến cùng là bản lĩnh thật sự hay là bản sự giả, thử một lần sẽ biết.

"Thí nghiệm vi khuẩn có thể dùng que vi sinh vật tái nhọt để làm đối tượng nghiên cứu, đặt tên là OchrobactrumsP. BAP5." Vương Hạo Nhiên không nhanh cũng không chậm nói:

"Vi sinh vật hải dương OchrobactrumsP. BAP5 ở trong nghiên cứu vi sinh vật thoái biến có liên quan đến thuốc thử có: Lòng trắng trứng Marker tiêu chuẩn; ngư u huyết thanh lòng trắng trứng (5mg/mL); 0.01M a-xít phốt-pho-ríc pha với (PBS), 0.08g NaCl, 0.27gKH₂PO₄, 1.42g Na₂HPO₄, 0.2gKCl, tiếp đó bỏ vào trong đó 800mL nước cất, điều chỉnh pH đến 7. . .

Sử dụng máy trộn khuấy 30 phút, khuấy đều rồi cho vào 50mL86% (w/v) HO₄ cũng thêm nước tới 100mL, tiếp đó sử dụng giấy lọc hai tầng loại bỏ sự tác dụng chậm."

"Dụng cụ sử dụng trong thí nghiệm có: JSM-6 360LA dây tóc đen quét hình giạt kính; ngậm tay cầm cùng trang bị đầu lọc 85um cùng cổ chất lọc lẫn nhau. . ."

"Phương pháp thí nghiệm cụ thể, trước quan sát hình thái vi khuẩn gốc, quan sát một thời gian hình thái vi khuẩn gốc, tẩm phác họa phẳng 2 216E, thuần hóa đơn khuẩn, quan sát hình thái quần thể vi sinh vật, thực hiện cách nhuộm màu vi khuẩn gốc. . ."

"Đầu tiên quan sát vi khuẩn gốc bên trong thí nghiệm BAP5 có năng suất thoái biến nhiều nhất. vi khuẩn gốc dưới nhiệt độ thấp sử dụng cam du để giữ gìn, lại dùng môi trường 2216E nuôi cấy để làm công việc hóa, để ý lần khuếch trương, dựa theo 1% lượng tiêm chủng chia nhau gia nhập vào các chất BaP, Phe, pyr, Flu MSM. . ."

". . ."

z@@@

Chương 272: Thu Hoạch (2)

xMột phen thao thao bất tuyệt, chỉ mới vừa nói một nửa, xa xa còn chưa kết thúc, nhưng mà chỉ mới vền vện một chút này đã khiến Kỷ Thủy Dao trợn mắt hốc mồm lên.

【 Đỉnh, kí chủ thành công tạo nên thân phận nhà khoa học đỉnh cấp. 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Kỷ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 60 (sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -75, hào quang phản phái của kí chủ +75! 】

Trước khi gặp Kỳ Thủy Dao, Vương Hạo Nhiên đã để cho ổn thoả, thế là lại tốn 1500 điểm phản phái, đổi một khuôn nhà khoa học chuyên công sinh vật học hải dương trong lịch sử.

Nếu không như vậy, hẳn cũng không có khả năng đối mặt với Kỳ Thủy Dao về sinh vật học hải dương để đối đáp trôi chảy như vậy.

Tuy là tiêu 1500 điểm phản phái, nhưng thân phận nhà nhà khoa học đỉnh cấp đã tạo thành công, cũng để độ thiện cảm của Kỳ Thủy Dao đối với mình tăng lên, trực tiếp là tăng 1500 điểm phản phái, đồng thời đem độ thiện cảm tăng lên tới 60.

Wang Hào Nhiên lập tức khơi thông hệ thống, sử dụng một chút hào quang mệnh lực với Kỳ Thủy Dao .

【 Đỉnh, sử dụng thành công hào quang mệnh lực, độ thiện cảm của nữ chính Kỳ Thủy Dao đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1700 điểm phản phái! 】

Lại thu hoạch được một số lớn sổ sách.

Đối diện, Kỳ Thủy Dao vẫn còn bên trong trạng thái tắt tiếng chấn kinh.

Wang Hào Nhiên mỉm cười hỏi: "Vấn đề về sinh vật hải dương đã hỏi xong, bằng không ta hỏi một chút về sinh vật hóa học?"

Nghe đến tra hỏi, Kỳ Thủy Dao cuối cùng cũng tỉnh táo lại "Không,

không cần."

"Đã không có vấn đề gì nữa, hẳn là chúng ta có thể nói chuyện thật tốt rồi chứ?" Vương Hạo Nhiên lên tiếng lần nữa.

"Được. " Kỷ Thủy Dao biết được thân phận khác của Vương Hạo Nhiên, rõ ràng câu nệ hơn rất nhiều, không dám dùng ánh mắt nhìn thẳng hắn.

Tuy nhiên, nàng vẫn lấy dũng khí hỏi Vương Hạo Nhiên: "Không thấy thông báo trên trang web phát hiện toàn cầu à, người nghiêm túc sao?"

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên theo bản năng nhìn xuống thời gian, biết trang web kia có lẽ đã đăng lên, thế là ra vẻ kinh ngạc.

"Chẳng lẽ người không có chú ý thông báo của trang web phát hiện toàn cầu sao?"

"Thông báo của trang web?" Trong mắt Kỷ Thủy Dao có chút mờ mịt, không khỏi dùng di động mở ra thông báo của trang web phát hiện toàn cầu kiểm tra một hồi.

Phần Vi Tiểu Bảo bên kia tuyên bố giải thích nội dung "Thổ lộ" trước đây cũng bị Kỷ Thủy Dao nhìn thấy.

Kỷ Thủy Dao lập tức lúng túng không còn mặt mũi, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào, mãi mãi cũng không ra.

Mà bên trong tâm tình xấu hổ này, nàng còn có chút thất lạc cùng với tiếc nuối.

Trong lòng Kỷ Thủy Dao ôm một chút may mắn chờ đợi, hỏi: "Nếu như thế này, tại sao người phải ra gặp mặt ta?"

Wang Hao Nien giải thích nói: "Ta chỉ là không muốn người khác

mượn thân phận ta để lừa gạt người, cái này không chỉ là hại người, đồng thời cũng có hại tới thanh danh của ta."

Một chút may mắn chờ đợi trong lòng Kỷ Thủy Dao trực tiếp thành bị kịch, nàng chỉ cảm thấy khó chịu ở ngực, có chút hít thở không được, không lưu loát nói:

"Cám ơn ý tốt của người."

Vương Hạo Nhiên nhấp một miếng cà phê, cười lấy đáp lại nói: "Đây là chuyện ta phải làm."

Kỷ Thủy Dao cố gắng lắng lại thất lạc trong lòng, nói: "Người ở trên trang web phát hiện toàn cầu phát biểu bài luận văn thật là kinh điển vô cùng, ta muốn đại biểu cho viện nghiên cứu của ta, mời người đi tiến hành một đến giảng dạy một lần, không biết là có thể chứ?"

"Cái này e rằng không được, ta phát biểu bài luận văn trên trang web phát hiện toàn cầu thuần túy chỉ là nhất thời hứng khởi, cũng không có muốn nổi tiếng." Vương Hạo Nhiên khước từ một phen, lập tức dạn dò một tiếng:

"Mặt khác, ta không muốn bị những người khác trong giới khoa học làm phiền, cho nên hy vọng người sẽ giữ bí mật chuyện này."

Kỷ Thủy Dao cũng không cưỡng cầu, gật đầu đáp ứng. "Cái này là hiển nhiên."

Mặc dù đưa ra thái độ này, nhưng nàng vẫn áp chế chút khó chịu trong lòng, bởi vậy lại nói:

"Ta muốn thỉnh giáo một chút vấn đề bên trên học thuật của người, xin hỏi ngày mai người có thời gian không?"

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng, đầu óc suy nghĩ, lập tức muốn lừa gạt nói: "Ngày mai ta muốn đi đến đảo PJ để

nghỉ phép."

Đảo PJ là hòn đảo nhiệt đới nổi tiếng về thắng cảnh, là chỗ tốt nhất để đi du lịch nghỉ phép.

Nghe vậy, Kỷ Thủy Dao vội hỏi: "Đi bao lâu?"

Vương Hạo Nhiên nhún vai, nói: "Ta cũng không biết."

Cúi đầu suy tư mấy giây, Kỷ Thủy Dao lại ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Thật là đúng dịp, ta đang muốn đi nghiên cứu môi trường sinh thái hải dương bên kia một chút, chúng ta kết bạn cùng đi thấy như thế nào?"

"Cái này. . ." Trên mặt Vương Hạo Nhiên tràn đầy do dự.

"Người yên tâm, ta sẽ không quấy nhiễu người nghỉ phép, hãy cho ta đi cùng người với, van xin người?" Kỷ Thủy Dao nghiêm túc cứng nhắc, lộ ra một chút nũng nịu hiếm thấy.

"Vậy cũng được." Vương Hạo Nhiên "miễn cưỡng" đáp ứng, trong lòng vui vẻ.

Hai người đi ra nước ngoài nghỉ phép, có quá nhiều cơ hội.

Cơ hội tốt như vậy, gạo sống nếu không thành cơm, hẳn làm đại phản phái thì thật là uổng.

Cùng thời khắc đó, tại Balan cổ hương của Chopin.

Bộ Phi Yên tham gia lễ hội nghệ thuật vinh quang liền muốn ở qua khách sạn xem kỹ một chút, muốn tìm ra "Tra nam" là người nào.

Nàng rời đi khách sạn, đang muốn trở về Viêm quốc, đi tìm tra nam

phiền toái kia.

Nhưng mà đi dọc đường phi trường, nàng sơ suất bị xe thuê đến một chỗ ngoặt ô trên đường núi.

Một đội sát thủ quốc tế đang mai phục, Bộ Phi Yên lập tức triển khai công kích.

Đối phương có nhiều người, Bộ Phi Yên không thể địch lại, vừa đánh vừa lui, trốn đến trong một cái sơn động.

Y@@@

Chương 273: Bộ Phi Yên Gặp Phiền Toái

κTiếp đó dựa vào địa thế sơn động, sinh mệnh của Bộ Phi Yên trong lúc nhất thời đã gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên bên ngoài sơn động, lại có tử thủ.

Mà trong sơn động là ngõ cụt, lại không có thức ăn nước uống.

Đối mặt với hoàn cảnh này, trong lòng Bộ Phi Yên buồn bã, nhưng mà cũng không muốn từ bỏ, dự định sau khi chỉnh đốn một chút, cùng đối phương chiến một trận sinh tử.

Cho dù chết, nàng cũng muốn có mấy cái đệm lưng!

Bên ngoài sơn động.

"Hắc hắc, nếu có thể đem nữ sát thủ trên bảng đệ nhất sát thủ nữ phán quan làm thịt, đoàn Độc Hạt sát thủ của chúng ta ở trên bảng sát thủ nói không chừng có thể từ hạng thứ tư leo lên hạng thứ ba."

"Nữ phán quan trưởng thành xinh đẹp như vậy, trực tiếp giết nàng chẳng phải là quá lãng phí sao?"

"Đệ nhất nữ sát thủ chắc hẳn rất xinh đẹp và khéo léo, nhất định sẽ là nhất phẩm."

"Mọi người đều muốn xếp hàng đi, đội trưởng tới trước."

...

Một nhóm nam tử canh giữ ở cửa sơn động, mặt mang vẻ cười tà, trắng trợn bàn luận.

Tuy nhiên vị đội trưởng đoàn sát thủ Độc Hạt kia không tham gia thảo luận, mà là nhìn xem một ít tấm ảnh.

Những hình này là cố chủ cho.

Trên tấm ảnh quay chụp là hai nam tử bị giết. Hai nam tử này vài ngày trước tại trong hẻm nhỏ đã bị Bộ Phi Yên giải quyết.

Hai người này là chủ thủ lĩnh cùng phó thủ lĩnh của một đội, hai người sau khi chết, mấy người danh vọng lớn nhất trong đội vì muốn tranh đoạt vị trí đứng đầu thế là nổi lên đấu tranh giành giật.

Bàn bạc xong, mọi người nhất trí quyết định, nếu ai có thể giúp người đứng đầu tiên nhiệm báo thù trước liền có thể ngồi lên vị trí tân nhiệm.

Mấy người tranh vị này thế là nhận nhiệm điều tra, đồng thời tra được

là đệ nhất nữ sát thủ nữ phán quan ra tay.

Sau khi lấy được tin tức này, mấy cái người tranh vị liền nhận nhiệm hành động.

Cái đoàn Độc Hạt sát thủ này vì được một người tranh vị trong đó tiêu ba trăm triệu thuê mà đến, mục đích đúng là muốn giết Bộ Phi Yên.

Hiện tại, bọn họ lập tức phải hoàn thành nhiệm vụ, lập tức muốn bỏ ba trăm triệu đó vào trong túi.

Nhưng đội trưởng đoàn Độc Hạt sát thủ này là người của Viêm quốc, hết sức cẩn thận.

Thừa dịp con mỗi thủ bên trong, hắn lại nhìn lại tài liệu của chủ cũ.

Những hình bên trong này, có một người chết cầm thanh sắt được hắn chú ý tới.

Chỉ thấy thanh sắt tàn tạ trên mình bị một khóa mảnh ngói nhỏ vụn khảm vào thật sâu.

Theo độ sâu khảm vào, có thể biết được lực mảnh ngói kinh khủng đến cỡ nào.

Đội trưởng đoàn Độc Hạt cũng tu luyện nội công, xem như mỗi bên đều thạo nghề.

Dựa theo hắn đánh giá, mảnh ngói này hắn là loáng một cái đánh ra mà đã tạo nên lực phá hoại như này, ít nhất là cần 40 năm thậm chí là 50 năm nội công.

Từ tình huống mới vừa rồi cùng nữ phán quan giao thủ, hắn có thể đánh giá nội công nữ phán quan đại khái ở khoảng 18 năm.

Rất rõ ràng, khẳng định mảnh ngói này không phải là nữ phán quan đánh ra.

Mà tấm ảnh một người chết trong đó, trái tim sinh trưởng ở bên phải, trên người có hai vết thương, một chỗ ở bên trái lồng ngực, một chỗ ở cổ.

Nếu như lấy thân thủ nữ phán quan, giải quyết một người tuyệt đối không cần thiết phải ra hai kiếm.

Như thế chuyện liền rõ ràng, thời điểm thứ nhất là do người này không có chết.

Hắn lấy vũ khí ra, muốn phản sát nữ phán quan.

Nhưng mà lúc ấy gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh, tiêu trừ vũ khí của hắn.

Nữ phán quan vậy mới có cơ hội bổ đao thứ hai.

Suy nghĩ đến chỗ này, trên mặt Độc Hạt lập tức xuất hiện mây đen nồng đậm.

Hắn thấy, cao thủ tuyệt đỉnh ra tay trợ giúp nữ phán quan, tất nhiên có quan hệ rất thân thiết với nữ phán quan, bằng không vì sao lại trùng hợp xuất hiện, còn cứu nữ phán quan.

Hiện tại nữ phán quan là cá trong chậu, muốn giết nàng cũng không khó khăn, nhiều nhất tổn thất một ít đồng đội mà thôi.

Nhưng mà sau khi giết nàng, tất nhiên là sẽ dẫn tới vị vai thủ tuyệt đỉnh kia cảm giận ngút trời.

Một người có 50 năm công, như là có thể dùng hơn người lục địa để hình dung, tất cả vũ khí nóng đều không đối phó được.

Nếu hấn sớm biết sau lưng nữ phán quan có dạng cao thủ tuyệt đỉnh này, hấn tuyệt đối sẽ không lợi tới vùng nước đục này.

Nhưng may mà lúc giao thủ cùng nữ phán quan, hai bên đều không có chút gì gọi là bị thương.

"Đội trưởng, chúng ta vào bên trong sơn động bắt lại nữ phán quan, tiếp đó để đội trưởng người thủ trước một chút tư vị!"

Đoàn sát thủ có người không kiên nhẫn được nữa, thế là đề nghị.

"Này thì vào trong!" Đội trưởng trực tiếp quát tới một cái bạt tai, đánh đến đầu óc của tiểu đệ này choáng váng.

Các đội viên xung quanh nhất thời không hiểu được tình huống.

"Nữ phán quan, tất cả chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm, xin người tuyệt đối không nên để ở trong lòng, mời người hãy đi ra sơn động gặp ta một lần." Đội trưởng hướng vào sơn động lớn tiếng nói.

"Thủ đoạn nho nhỏ cũng muốn lừa gạt ta, đừng có nằm mơ. " Trong sơn động truyền ra âm thanh phẫn nộ cùng khinh thường của Bộ Phi Yên.

"Chúng ta đã chọn sai mục tiêu, hiện tại thật lòng muốn chuộc tội với người. " Đội trưởng cực kỳ nghiêm túc.

"Chuộc tội phải không? Vậy người nhanh dập đầu ba cái cho cô nãi nãi."

"Được." Đội trưởng trực tiếp đáp ứng, đồng thời hướng tới đội viên xung quanh nói: "Toàn bộ quý xuống dập đầu nhận sai cho ta."

Đội trưởng dẫn đầu, toàn bộ mười mấy người quý gối bên ngoài sơn động cùng nhau dập đầu.

Bộ Phi Yên ở chỗ tối trong sơn động có thể nhìn thấy một ít chuyện đang xảy ra ở ngoài sơn động.

Khi nhìn thấy cảnh này, cả người không khỏi ngây ngẩn.

Có nhiều chương đăng hết luôn, ai yêu thương dịch giả vào comment cho khu bình luận đỡ hiu quạnh đi!!!!!!!

D@@@

Chương 274: Sợ Hãi Rút Lui

B"Nhữ phán quan, chúng ta đã dập đầu theo ý của người, toàn bộ ân oán của chúng ta sẽ xoá bỏ." đội trưởng cao giọng nói.

Bộ Phi Yên bán tín bán nghi "Đã như vậy thì các người mau rút đi."

"Được!"

Đội trưởng lên tiếng mang theo đội viên đi, tuy nhiên trước khi đi vẫn có chút không yên lòng, thế là lại nói một câu:

"Nhữ phán quan, người nói lời thì hãy giữ lời, nói sẽ xoá bỏ toàn bộ thì không thể để cho sự phụ người tới tìm chúng ta tính sổ nha."

Dứt lời, cuối cùng thì người của Độc Hạc cũng đã đi xa.

Bộ Phi Yên có chút mờ mịt, ở trong sơn động chậm chậm đi ra.

"Sư phụ ta?"

Bản sự này của nàng từ mình luyện thành, căn bản cũng không có sư phụ.

Tuy nhiên từ lời của đội trưởng Độc Hạt sát thủ trước khi đi đã nói, Bộ Phi Yên có thể suy nghĩ ra, đối phương kiêng kị "Sư phụ" của mình mới không đối phó với mình.

Bọn hắn cho rằng "Sư phụ" rốt cuộc là người nào?

Bộ Phi Yên không thể hiểu được, nhặt được một ít tấm ảnh bị vứt bỏ ở trên mặt đất của sơn động.

Nàng lập tức biết được vì sao Độc Hạt sát thủ tới tìm chính mình.

Thì ra là những người này được thuê tới.

Mà trong đó có một tấm ảnh mảnh ngói đánh tàn tạ vũ khí, nàng cũng giải đáp được nghi ngờ.

Thì ra đối phương cho rằng sư phụ là vị tiên bối đã âm thầm ra tay cứu mình trong con hẻm của ngày hôm đó.

"Tiền bối, người lại cứu ta một mạng. . ."

Trong lòng Bộ Phi Yên cảm kích vạn phần.

Nàng là một người có ơn sẽ báo đáp.

Vị tiên bối kia cứu nàng hai lần, nàng nghĩ kỹ sẽ báo đáp lại thật tốt.

Nhưng mà điều khiến nàng tiếc nuối là không biết rõ vị tiên bối kia là

ai.

Aaa!

Sau khi thở dài một hơi, Bộ Phi Yên tạm thời bỏ đi ý nghĩ ở trong lòng, chạy tới sân bay lập tức về nước.

Nàng tra xét nhiều ngày như vậy, đã tìm được "Tra nam" đã tổn thương thất muội là ai, vì muốn xả cơn giận này cho thất muội, nàng đã hạ quyết tâm giáo huấn cho tên tra nam này một phen khắc cốt ghi tâm.

Muốn để cho tên tra nam này về sau thất muội nói gì nghe nấy, coi thất muội như Hoàng thái hậu!

—

"Đội trưởng, mọi việc đang diễn ra rất tốt, vì sao lại bỏ qua cho nữ phán quan, đây chính là ba trăm triệu đó!"

Người đoàn Độc Hạt rời đi, sau đó có người không cam lòng oán trách.

"Sau lưng nữ phán quan kia có một vị cao thủ tuyệt đỉnh che chở, vì ba trăm triệu này không cần thiết đắc tội với nhân vật kinh khủng như vậy. " Đội trưởng lạnh nhạt giải thích một chút, trên mặt lập tức lộ ra một ít nham hiểm:

"Để mắt tới nữ phán quan kia cũng không chỉ có chúng ta, vẫn nên hào phóng nhường cho những tên Hắc Mạn kia."

Hắc Mạn cũng là một đội sát thủ quốc tế, thứ bậc thì cao hơn so với đoàn Độc Hạt, đứng vị trí thứ ba tại bảng đội sát thủ.

Bọn hắn xử lý chuyện này sẽ là địch của những người cùng ngành..

Nếu Hắc Mạn thành công, tên của bọn hắn cũng đi lên theo.

"Đội trưởng mưu tính thật sâu xa!"

...

Nghe được giải thích như vậy, các đội viên nhộ nhíp hiểu ra, vang lên tiếng tán thưởng.

Tiền ba trăm triệu là thù lao tương đối cao, ngoài đoàn Độc Hạt sát thủ ra thì còn có không ít đoàn sát thủ khác cũng sẽ thấy mà thèm.

Tuy nhiên tùy theo thực lực của từng đoàn, những đoàn sát thủ nhỏ căn bản không phải là đối thủ của nữ phán quan, đi cũng là đưa đồ ăn.

Chỉ có Độc Hạt cùng với Hắc Mạn mới có thể giải quyết nữ phán quan.

Hiện tại Độc Hạt đã rút lui, như vậy thì sẽ trông cậy vào Hắc Mạn.

Nếu Hắc Mạn thành công thì tuyệt đối sẽ xuất hiện một rắc rối lớn.

Một người có sức mạnh hơn cả một lục địa, tùy tiện là có thể diệt đoàn Hắc Mạn.

—

Sáng sớm hôm sau.

Bộ Phi Yên về tới Viêm quốc, trực tiếp tìm tới thất muội Khâu Thiển Vi ở biệt thự trên đỉnh núi.

Mặc dù nàng có tìm ra tin tức của tra nam, nhưng Thanh Linh lớn như vậy, muốn tìm ra một người thì cũng phải cần thời gian.

Cho nên nàng dự định muốn bắt tay điều tra từ thất muội Khâu Thiển Vi ở nơi này.

Nàng có khả năng nhìn ra thất muội đang che chở cho tên tra nam kia.

Ở tình huống thất muội không biết mình đã trở về, nói không chừng đang có quan hệ mật thiết với tên tra nam kia trong biệt thự.

Giờ phút này chỉ mới là hừng đông, ẩn núp ở trong biệt thự có khi sẽ tóm được tên tra nam kia.

Bộ Phi Yên đã ở qua biệt thự của thất muội nhiều lần, rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi này.

Trên ghế sofa ở đại sảnh của biệt thự, có bảy tám bộ quần áo phong cách khác biệt, còn có đủ loại vớ.

Những quần áo này rất ít vải, nhìn lên có chút thô tục, không phù hợp với phong cách đoan trang ưu nhã của thất muội.

Nhưng mà biệt thự này là của thất muội, những quần áo này cũng có khả năng là của thất muội.

Thất muội đoan trang ưu nhã sao mà lại biến thành thế này? Quá biến chất!

Bộ Phi Yên có chút tức giận, ánh mắt lại lần nữa bốn quét.

Loại trừ bên ngoài ghế sofa ra, trên mặt đất cũng có một chút quần áo tán loạn.

Có nam nhân, cũng có của nữ nhân.

Mà những quần áo này hướng về phòng ngủ của Khâu Thiển Vi.

Chắc hẳn tra nam đang ở đây!

Bộ Phi Yên nổi giận đùng đùng, xông vào phòng ngủ thất muội. Ánh mắt quét qua, lại phát hiện chỉ có một người.

Khâu Thiển Vi phát hiện có người đột nhiên xông tới, bị hù dọa đến nỗi sắc mặt trắng bệch, sau khi thấy khuôn mặt đó, vậy mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn nhịn không được oán trách một tiếng:

"Tứ tỷ, ngươi muốn hù chết ta à. . ."

Bộ Phi Yên xem kỹ ánh mắt của thất muội, hỏi: "Tra nam đang ở đâu?"

Nghe được âm thanh chất vấn, Khâu Thiển Vi cảm thấy âm thầm may mắn vì hắn đã đi, nếu như muộn một chút thì sẽ đụng phải tứ tỷ.

Khâu Thiển Vi thầm nói: "Tứ tỷ, ngươi còn phiền muộn về việc này à, ta đã nói với ngươi rồi, chỉ là hiểu lầm thôi, sao ngươi còn nghĩ sẽ tìm hắn để gây sự chứ." Vừa nói vừa đỏ mặt.

Bộ Phi Yên nhìn thấy mặt nàng đã đỏ tới mang tai, ngạc nhiên vô cùng nói: "Thất muội, ta thấy ngươi mê trai đến nỗi đầu óc choáng váng rồi, các ngươi đã thay đổi quá nhanh rồi đó!"

G@@@

Chương 275: Chèo Thuyền (1)

Khâu Thiến Vi thu thập xong, ném toàn bộ vật vào thùng rác, đương nhiên nói: "Khi yêu đến mức nhất định thì đây là chuyện bình thường mà, sau này lục tở có người thích sẽ hiểu cho ta."

Bộ Phi Yên hừ một tiếng, bác bỏ nói: "Cho dù ta có yêu người nào đó, tuyệt đối sẽ rất bình thường, giữ khoảng cách một chút, cũng sẽ không biến chất giống như người!"

Khâu Thiến Vi vuốt vuốt đầu gối, lơ đãng nói: "Tứ tở, hiện tại ta đang cực kỳ hạnh phúc, người cũng đừng quan tâm thay ta."

Bộ Phi Yên khẳng khẳng nói: "Ta thấy người thế này căn bản là đang chịu tội!"

"Tứ tở, căn bản là người không hiểu. . ."

"Hừ, trên thế giới này làm gì có chuyện nào mà ta không hiểu? Dù sao ta vì muốn tốt cho người, việc này ta nhất định phải quản, ta sẽ giúp người giáo dục hẳn thành một người bạn trai tốt."

Thấy nói không thông được với thất muội, Bộ Phi Yên cũng bỏ đi ý nghĩ tiếp tục thuyết phục của mình, lập tức đi ra phòng ngủ, đi kiểm tra camera trong biệt thự.

Rất nhanh, nàng đã thấy bên trên camera tại cửa chính của biệt thự, nhìn thấy một tên nam tử phong độ.

Bộ Phi Yên lấy ra tấm ảnh ở khách sạn nước ngoài so sánh một chút, lập tức xác nhận đây chính là cái tên "Tra nam" kia .

Về mặt thời gian , cái tên tra nam này đã rời biệt thự được mười phút đồng hồ trước khi nàng tới.

Còn thiếu một chút đã gặp được.

Bộ Phi Yên cảm thấy tiếc nuối, nhưng chỉ thoáng qua trong lòng.

Tìm được tên tra nam này chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi mà thôi.

Bộ Phi Yên tỉ mỉ xem xét hình ảnh Vương Hạo Nhiên rời khỏi biệt thự, từ đó tìm ra đầu mối.

Trong hình, Vương Hạo Nhiên làm rơi đồ vật, cũng lập tức nhặt lên đồ vật, đưa tới sự chú ý của nàng.

Đồ vật làm rơi kia là vật phẩm được làm từ giấy.

Bộ Phi Yên lập tức rút ngắn cảnh đoạn, rất nhanh đã phát hiện vật phẩm được làm bằng giấy kia là vé máy bay.

Độ phân giải của camera cực cao, sau khi rút ngắn cảnh đoạn là có khả năng thấy rõ thời gian trên vé máy bay, điểm mở đầu cùng với điểm cuối cùng.

Đảo PJ là thắng cảnh nghỉ mát dành cho tình nhân, tên Vương Hạo Nhiên này đến đó nghỉ phép, không có mang thất muội theo, vậy khẳng định là mang theo những nữ nhân khác rồi? !

Buồn cười thật!

Bộ Phi Yên vô cùng phẫn nộ, rời khỏi biệt thự trên đỉnh núi, lập tức chạy tới đảo PJ.

Nàng đã hạ quyết tâm, nhất định phải cắt đi cái chân kia của Vương Hạo Nhiên, về phần nữ nhân xấu xa cùng di nghỉ phép với Vương Hạo Nhiên cũng không thể bỏ qua, trực tiếp lột đồ ra trói ở trên cột điện để cho dân chúng xem!

Đảo PJ ở trên khu nhiệt đới, cỏ cây phồn thịnh, sum suê màu xanh biếc, bãi biển cùng với vịnh biển trải rộng, trên bầu trời nhìn xuống tựa như một khỏa lá trên châu mà xanh lá ở trên biển, là một trong những cảnh địa danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất trên thế giới.

Trên đảo có rất nhiều cao su, trái dừa, cây điều cùng quả dứa. Đồng thời còn có bãi nuôi tôm cùng với trại chăn nuôi trên châu nhân tạo.

Nước ở nơi này có rất nhiều trò chơi, có bơi lội, lặn nước, lướt nước, thuyền độc mộc, sóng gió cứng nhắc và các loại hạng mục vận động dưới nước phong phú nước.

Thời gian du lịch rất thịnh vượng, du khách rất nhiều, trẻ có già có, nhưng trong đó là có tình nhân, phu thê nhiều nhất.

Ở bên cạnh bãi biển, có thể tùy tiện nhìn thấy nam nữ đang chụp ảnh cưới

Sau khi Vương Hạo Nhiên cùng với Kỷ Thủy Dao đi tới thì có chút say máy bay, nên nghỉ ngơi một hồi lâu.

Cho đến lúc chiều, Kỷ Thủy Dao mới hoàn toàn khôi phục lại.

Kỷ Thủy Dao vừa xin lỗi vừa nói: "Ngại quá, gây thêm phiền toái cho người."

Vương Hạo Nhiên không để ý lắc đầu "Không sao, dù sao cũng là khách du lịch, có nhiều nhất chính là thời gian." Xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn một chút thời tiết sáng sủa và ánh sáng nhiệt đới mỹ hảo, hấn lập tức kích động lên, nói:

"Ta muốn ra ngoài chơi chơi, người ở trong khách sạn đọc sách, hay là..."

Kỷ Thủy Dao lập tức trả lời: "Cùng đi chứ."

"Ta đi thay quần áo một chút." dứt lời, Vương Hạo Nhiên rời đi một hồi. Lúc trở về đã đeo lên kính râm, mặc vào quần tắm trên bãi biển.

Kỷ Thủy Dao vẫn ăn mặc một thân áo váy lúc vừa đến kia, nhưng mà mang theo chất lỏng cùng với dụng cụ thu thập thể rắn bất thí nghiệm.

Vương Hạo Nhiên đều bị choáng váng, nàng thật đúng là tới nghiên cứu môi trường sinh thái ở nơi này sao?

Sau khi tỉnh táo lại, Vương Hạo Nhiên vẫn mở miệng nói: "Người không thay quần áo sao?"

Kỷ Thủy Dao mờ mịt "Thay quần áo gì?"

Vương Hạo Nhiên buồn cười nói: "Ra ngoài nghịch nước đương nhiên là phải thay đồ bơi."

"A?" Kỷ Thủy Dao ngây ngẩn cả người, sắc mặt đỏ lên một chút, lập tức nói: "Ta có chút không quen, cứ như vậy đi."

Vương Hạo Nhiên cũng không cưỡng cầu "Vậy thì tùy người."

Đi tới phòng lớn của khách sạn, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, chọn một địa điểm, thế là nói với Kỷ Thủy Dao:

"Đi đến Nguyệt Nha Loan để chèo thuyền nha, thấy thế nào?"

"Ân, đi." Kỷ Thủy Dao gật đầu.

Một chiếc xe chở khách ngắm cảnh đi ngang qua cửa khách sạn, Vương Hạo Nhiên cùng với Kỷ Thủy Dao lên xe, hướng về chỗ cần đến.

Mà lúc này, hai người mới rời khỏi khách sạn, lại có một người

khách không mời đến thăm.

"Ta là cục điều tra của nước MLB, đang truy tung một tên tội phạm quốc tế, xin hỏi người có gặp qua người này không?" Bộ Phi Yên lấy ra giấy tờ giả, ngụy tạo một thân phận, dùng ngoại ngữ lưu loát hỏi thăm nữ lễ tân của khách sạn.

Làm một sát thủ quốc tế, năng tinh thông rất nhiều ngôn ngữ, hoàn toàn không có trở ngại về ngôn ngữ.

Nữ tử lễ tân nhìn kỹ giấy chứng nhận kia một chút, cũng không có tìm ra điều gì bất thường, lập tức tin thân phận của Bộ Phi Yên, lập tức đàng hoàng nói:

"Đã. . . đã gặp qua, hấn mới cùng một nữ nhân xinh đi ra ngoài."

Vương Hạo Nhiên cùng với Kỷ Thủy Dao là một cặp đôi tuấn nam mỹ nữ, đặc biệt khiến người chú ý, bởi vậy khi nhìn thấy Bộ Phi Yên đưa ra tấm ảnh của Vương Hạo Nhiên thì lập tức liền nhận ra.

"Hai người họ đi về hướng nào?" Bộ Phi Yên truy vấn.

Nữ lễ tân trả lời: "Vừa mới nãy ta nghe thấy bọn hấn nói là muốn đi đến Nguyệt Nha Loan để chèo thuyền."

E@@@

Chương 276: Chèo Thuyền (2)

κBộ Phi Yên gật đầu, có hơi nghiêm mặt nói: "Cực kỳ cảm ơn sự phối hợp của người, nếu như bắt được tội phạm, nhất định sẽ ngợi khen người."

Nữ lễ tân sững sờ gật đầu.

Bộ Phi Yên đi ra khách sạn đợi vài phút, cũng tới một chiếc xe ngắm cảnh.

"Mục tiêu lên xe ngắm cảnh số 18."

Bên cạnh cửa khách sạn, một tên giả bộ như nam tử du khách, đối với tai nghe kẹp ở trên cổ áo thấp giọng hỏi báo.

Trên cánh tay của nam tử này có một cái hình xam Hắc Mạn phiên bản thu nhỏ.

Một chiếc xe ngắm cảnh đến địa điểm Nguyệt Nha Loan.

Địa hình hai bên bờ là đá vôi, hiển thị rõ được tự nhiên điều luyện sắc sảo, xem như một phen kỳ cảnh.

Trong nước, có thể thấy được từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ đang dạo chơi.

Bên trong thuyền nhỏ đều là từng đôi nam nữ, có đùa giỡn hoặc vui cười, thậm chí một ít cặp đôi gan lớn, không coi ai ra gì đang sờ mó lẫn nhau.

Kỷ Thủy Dao chỉ nhìn lướt qua liền cảm thấy mặt đỏ tai khô.

Vương Hạo Nhiên liếc qua thần sắc của Kỷ Thủy Dao, âm thầm cười một tiếng, đi đến cảnh điểm thuê một chiếc thuyền nhỏ.

Lập tức, hai người lên thuyền, di chuyển vào bên trong cảnh sắc đẹp như tranh vẽ kia.

Vương Hạo Nhiên cũng không có tận lực hoạt động mái chèo, nằm ở đầu boong thuyền phơi nắng, mặc cho thuyền nhỏ phiêu đảng.

Lúc đầu Kỷ Thủy Dao mang theo công cụ thu thập tới, nhưng mà sau khi đặt mình vào cảnh sắc lộng lẫy này cũng nhin không được buông lỏng tâm tình, bỏ xuống động tác phức tạp trong lúc bình thường, lĩnh hội phen nhàn nhã vô cùng khó có được này.

"Phù phù."

Một tiếng rơi xuống nước vang lên.

Kỷ Thủy Dao ở đuôi thuyền, nghe được đầu thuyền ở trước mặt truyền đến âm thanh, lập tức chạy qua nhìn coi.

Vương Hạo Nhiên ở đầu thuyền đã không thấy tăm hơi, mà mặt nước bên cạnh đầu thuyền có từng vòng từng vòng gợn sóng phân tán bốn phía.

Hiển nhiên là Vương Hạo Nhiên đã rơi xuống nước.

Nhưng mà Kỷ Thủy Dao cũng không có cực kỳ bối rối, bởi lần trước nàng đã kiến thức qua thời gian lặn nước của Vương Hạo Nhiên, cho dù không chú ý rơi xuống nước, cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng từ quan tâm nàng vẫn hô to vài tiếng đối với mặt nước:
"Vương Hạo Nhiên?"

Gợn sóng dần dần nhẹ nhàng, mặt nước rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì.

Kỷ Thủy Dao lập tức lo lắng, cởi giày xuống, từ bên trên đầu thuyền nhanh nhẹn nhảy một cái, một đầu đâm vào trong nước.

Một hai phút, Kỷ Thủy Dao kéo lấy Vương Hạo Nhiên đang hôn mê bốc lên mặt nước, cũng ra sức kéo Vương Hạo Nhiên lên trên thuyền nhỏ.

Kỷ Thủy Dao mệt đến ngất ngư, cũng may mà nàng bơi giỏi, nếu không thì căn bản không có cách nào kéo người lên được.

Sau khi cứu người lên, nàng cũng không đoái hoài đến nghỉ ngơi, vội vã xô đẩy Vương Hạo Nhiên, cũng ghé vào lỗ tai hắn kêu lên:

"Người mau tỉnh lại đi? ! Mau tỉnh lại, đừng dọa ta mà!"

Vương Hạo Nhiên không nhúc nhích.

Thấy thế, Kỷ Thủy Dao càng lo lắng hơn, lập tức áp dụng biện pháp cấp cứu hô hấp nhân tạo.

Những cái biện pháp cấp cứu này là học được từ trong sách vở, cho tới bây giờ chưa từng dùng qua, cực kỳ trúc trắc, nhưng trình tự còn tính là hợp quy tắc.

Nhưng mà một phen hành động, Vương Hạo Nhiên vẫn không gặp tỉnh lại.

Kỷ Thủy Dao sợ đến nỗi nước mắt đã chảy xuống, nhưng loại trừ biện pháp tiếp tục cấp cứu cũng không biết làm gì khác.

Nhưng mà ngay tại lúc nàng đang phủ phục cúi đầu, chỉ cảm thấy cái cổ bị nắm lấy, trong lúc nhất thời không cách nào ngồi dậy.

Mắt của Kỷ Thủy Dao trừng trừng, kinh ngạc một chút, lập tức rất nhanh đã hiểu ra.

Chính mình đã bị lừa!

Từ thận trọng, nàng theo bản năng muốn thò tay đẩy ra người trước mặt này, nhưng lúc định tiến hành hành động này thì lại phát hiện một chút khí lực cũng làm không được. Ngược lại là lơ đãng ôm lấy cái cổ của người trước mặt này, đắm chìm trong đó.

Không biết qua bao lâu, Kỷ Thủy Dao mới có thể thoát thân.

Nàng liều mạng hít thở không khí một hồi lâu, vậy mới khiến trái tim đang nhảy lên kịch liệt thong thả một ít, chợt xấu hổ nhìn Vương Hạo Nhiên.

Đang muốn nói cái gì đó.

Vương Hạo Nhiên đoạt trước, nghiêm túc nói: "Sinh mệnh tiếp diễn là mỗi một loại bản năng được khắc sâu trong gen của mỗi sinh vật, dưới tình huống không cách nào sống bất tử, đại đa số sinh vật đều sẽ lựa chọn phương thức giao phối để lưu lại đời sau, xem như một loại thủ đoạn tiếp diễn của chính mình.

Mà vì có thể để đời sau của mình càng tốt đẹp, nam giới trong loài người đối mặt với phái nữ ưu tú căn bản là không có cách khống chế được bản thân mình, bởi vì đây là một loại bản năng được khắc vào trong gen.

Vừa rồi đã lừa người, a rất xin lỗi, nhưng ta cũng không có cách nào, bởi vì căn bản không khống chế được bản thân mình."

Là một nhà khoa học, Kỷ Thủy Dao biết rõ bản năng được khắc vào trong gen có ảnh hưởng thế nào, không thể khống chế được lý trí.

Nàng rất tán thành gật đầu một cái, nói với Vương Hạo Nhiên: "Không. . . Không liên quan, ta không trách người!"

【 Đỉnh, kí chủ tính kế Kỹ Thủy Dao thành công, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Như vậy cũng được sao. . .

Sau khi nhận được nhắc nhở từ hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm ngạc nhiên không thôi.

Bởi vì tính cách cùng với nghề nghiệp của Kỹ Thủy Dao tương đối đặc thù, Vương Hạo Nhiên vừa mới phoi nắng ở đầu thuyền, bỗng nhiên nghĩ ra một ý tưởng táo bạo, thế là thử ôm một chút thái độ, tiến hành hành động này.

Thật là không nghĩ tới, thật sự có tác dụng với Kỹ Thủy Dao.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết để có tác dụng là độ thẹn cảm trước mắt của Kỹ Thủy Dao đối với hắn là 70.

Hễ nếu thấp hơn một chút, không chừng là bị Kỹ Thủy Dao đập một cước lộn xuống thuyền.

Vương Hạo Nhiên rèn sắt khi còn nóng, dự định tiến hành một kế hoạch còn lớn hơn, thế là nói với Kỹ Thủy Dao: "Bên kia có một cái đảo nhỏ, ta nhìn thấy cảnh quan rất được, tới đó thử xem nha?"

Nơi này có một ít thuyền nhỏ lui tới, rất không tiện, tất nhiên phải đổi một chỗ khác.

Kỹ Thủy Dao cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu nói: "Được, nhìn sơ qua thì rất đẹp, chúng ta đi xem một chút đi."

Vương Hạo Nhiên gắng sức hoạt động mái chèo, làm cho thuyền nhỏ nhanh chóng dựa sát vào đảo nhỏ cách đó không xa.

M@@@

Chương 277: Đảo Nhỏ

⌈Bởi vì tương đối vội vàng, Vương Hạo Nhiên không có chút nào chú ý tới có một chiếc thuyền máy đang di chuyển về phía này.

Một lát sau, thuyền nhỏ đã tới bên cạnh đảo nhỏ.

Vương Hạo Nhiên buột thuyền nhỏ lại, lập tức cùng với Kỷ Thủy Dao leo lên đảo nhỏ.

Trên đảo nhỏ xanh um tươi tốt, chim hót hoa nở, cảnh sắc rất thoải mái.

Vương Hạo Nhiên cùng với Kỷ Thủy Dao đi một hồi, bỗng nhiên ôm bụng, cau mày.

Kỷ Thủy Dao thấy thế, lập tức quan tâm hỏi: "Làm sao vậy, bụng không thoải mái sao?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu, nói: "Có một chút, người đứng ở chỗ này chờ ta một hồi, ta đi tiểu tiện một chút, lập tức sẽ trở về."

Kỷ Thủy Dao nhắc nhở một tiếng: "Vậy người đi đi, nhưng đừng đi vào chỗ có rừng cây rậm rạp, cẩn thận có rắn."

Vương Hạo Nhiên không xem ra gì, nói ngay: "Yên tâm đi, không có

chuyện gì đâu."

Dứt lời, hấn hướng chui vào trong rừng acay rậm rạp.

"Ai nha, sao người không nghe lời chứ?"

Kỷ Thủy Dao lo lắng, muốn tiến đến khuyên can, nhưng mà Vương Hạo Nhiên đi quá nhanh, rất nhanh đã đi vào rừng cây rậm rạp.

Nàng cũng không muốn đuổi theo, sợ đụng phải cảnh không nên nhìn thấy, chỉ có thể ở tại chỗ lo lắng.

Mà lúc này, một chiếc tàu cũng lạng lẽ dựa sát vào đảo nhỏ, dừng ở bên cạnh chiếc thuyền nhỏ.

Bộ Phi Yên leo lên đảo nhỏ, nhìn con số 7 trên chiếc thuyền nhỏ ở bên cạnh.

Nàng lập tức xác định, mục tiêu mà mình muốn tìm ở ngay trên đảo nhỏ.

Bởi vì lúc nàng thuê tàu thì đã nghe qua tin tức của Vương Hạo Nhiên, biết Vương Hạo Nhiên cùng với một nữ nhân thuê một chiếc thuyền số 7.

Hiện tại thuyền đang ở nơi này, tất nhiên là người cũng đang ở trên đảo nhỏ.

Bộ Phi Yên men theo dấu chân còn mới để tìm người ở trên đảo.

Mà ngay lúc nàng vừa lên trên bờ không lâu, lại có một chiếc thuyền tới đây.

Trên thuyền có tám người đi xuống. Trên cánh tay của mỗi người đều có một cái hoa văn Hắc Mạn, trong tay cầm vũ khí lạnh.

Cũng không phải bọn hắn quá nghèo không lấy được vũ khí nóng, mà là khu du lịch này quản lý quá nghiêm khắc, không mang được những vật kia vào.

Nhưng mà lực sát thương của vũ khí lạnh cũng không yếu, vẫn đủ để dùng.

"Mục tiêu đã lên đảo, mọi người ai vào chỗ nấy, tranh thủ một kích thành công."

Tám người này được huấn luyện nghiêm chỉnh, sau khi người cầm đầu dứt lời thì thân hình mọi người rất nhanh đã dung nhập vào trong rừng của đảo nhỏ, yên lặng bắt đầu di chuyển về chỗ khác trên đảo nhỏ.

Một bên khác.

Bộ Phi Yên tìm kiếm theo những dấu chân, rất mau đã nhìn thấy một bóng lưng của nữ nhân.

Đảo nhỏ này cũng không lớn, lúc đầu nàng thấy ngoài thuyền của mình ra thì chỉ còn chiếc thuyền số 7 kia.

Không cần nhiều lời, đây nhất định chính là nữ nhân xấu xa kia.

Chỉ là sao bóng lưng của nữ nhân này lại có chút quan thuộc như thế chứ?

Đang nghi hoặc, nữ nhân kia giương mắt nhìn xung quanh, rất nhanh khuôn mặt đã xuất hiện trong tầm mắt của Bộ Phi Yên.

"Lục muội?!"

Bộ Phi Yên giật mình, cũng không ần núp ần giấu nữa, trực tiếp đi ra.

"Tứ tử? Sao ngươi lại ở chỗ này?" Kỳ Thủy Dao vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Bộ Phi Yên nghiêm túc nói: "Ta nên hỏi ngươi mới đúng, sao ngươi lại cùng ở một chỗ với bạn trai của thất muội?"

Kỳ Thủy Dao một mặt kinh ngạc: "Bạn trai của?" Nàng ngẩn người, lập tức mới phản ứng lại: "Ngươi nói là Vương Hạo Nhiên sao?"

Bộ Phi Yên gật đầu: "Không sai, là cái tên này, chính là hắn."

Kỳ Thủy Dao có chút ghen ghét, mờ mịt nói: "Thật sự ta không biết hắn là bạn trai của thất muội . ."

Bộ Phi Yên nói: "Lục muội, hiện tại ngươi đã biết rồi đó, ngươi định đối mặt với thất muội như thế nào?"

Kỳ Thủy Dao giải thích nói: "Ta với hắn không có gì cả, không phải có quan hệ đó, là ta muốn thỉnh giáo hắn một ít vấn đề trên phương diện khoa học nên ta mới cùng với hắn đi du lịch."

Bộ Phi Yên có chút không tin: "Ngươi nói thật chứ?"

Kỳ Thủy Dao nói: "Tứ tử, ta sẽ lừa ngươi sao?"

Bộ Phi Yên nhếch miệng, chất vấn: "Lục muội, ta rất hiểu rõ ngươi, ngươi để tay lên ngực tự hỏi xem chỉ vì ngươi muốn thỉnh giáo một ít vấn đề nên mới đi nghỉ phép với người ta sao?"

Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Thủy Dao tránh né, có chút chột dạ, nói: "Tứ tử, ngươi đừng nói việc này với thất muội, ta sợ tổn thương tình tỷ muội."

Bộ Phi Yên tức giận nói: "Thất muội đơn thuần dễ dàng bị lừa thì cũng thôi đi, ngươi đọc nhiều sách như thế thì sao cũng dễ dàng bị lừa như vậy? Tên tra nam kia có gì tốt? !"

Kỷ Thủy Dao giải thích nói: "Hắn là một người có học thức uyên bác, là một nhà khoa học tài năng hiếm có, không phải tra nam gì cả."

Bộ Phi Yên rất khinh thường: "Học thức uyên bác thì thế nào, còn không phải là thư sinh yếu đuối sao, nam nhân chân chính thì nên tập võ. Triệu khách Man Hồ Anh, Ngô Câu Sương Tuyết Minh, Ngân Yên Chiêu Bạch Mã, ào ào như Lưu Tinh, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành. . ."

Kỷ Thủy Dao vội vàng ngắt lời nói: "Tứ tử, bài thơ hiệp khách hành này ít nhất người đã niệm ngàn lần ở trước mặt ta, ta đã có thể thuộc nằm lòng, người niệm bài khác đi." Sau khi ngăn trở Bộ Phi Yên đọc thơ thì nàng dặn dò lần nữa:

"Tứ tử, người đừng nói chuyện này với thất muội nha!"

"Ta sẽ không nhiều chuyện, người hãy tự hiểu rõ những gì người đang làm." Bộ Phi Yên làm biếng rầu rĩ chuyện này, liền giận dữ, lại hỏi:

"Tên Vương Hạo Nhiên kia đi đâu rồi?"

Tên tra nam này có được thất muội, không chừng còn dám có ý tò te với lục muội, quả thực là chán sống! Nhất định phải giáo huấn hắn, không được để hắn đem đến tai họa.

"Nữ nhân này tại sao lại tới đây quấy rối. . ."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nấp trong rừng bỗng nhiên thấy Bộ Phi Yên xuất hiện thì nhin không được âm thầm chửi bậy lên.

Lần trước Khâu Thiển Vi cũng giống như vậy, lần này với Kỷ Thủy Dao cũng giống như vậy.

Vốn dĩ hắn muốn mượn cơ hội đi tiểu tiện, nói dối bị rắn cắn, nói là

trước khi chết có một tâm nguyện hi vọng Kỳ Thủy Dao đáp ứng. . .

Dựa theo sự kiện Kỳ Thủy Dao rơi xuống nước, hơn phân nửa có thể bị ảnh hưởng.

Nhưng mà Bộ Phi Yên này đột nhiên xuất hiện, làm cho việc này rối tung lên.

"Nên làm cái gì bây giờ?"

Vương Hạo Nhiên tự hỏi.

Q@@@

Chương 278: Diệt Đoàn Sát Thủ

κTốc. . .

Bên tai truyền đến tiếng vang nhỏ bé của đồ vật di chuyển trong bụi cỏ.

"Có phải là thú dữ to lớn không?"

Vương Hạo Nhiên hơi kinh hãi, lập tức mở ra thấu thị.

Nhìn thấy thần sắc xấu xa của Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao cảnh giác mà hỏi: "Tứ tử, người tìm Vương Hạo Nhiên làm cái gì?"

Bộ Phi Yên nói: "Người cũng không cần phải biết, người mau nói cho ta biết hiện tại hắn đang ở. . ."

Lúc nói chuyện, thính giác nhạy bén của Bộ Phi Yên lập tức phát hiện được điều kỳ lạ.

Đột nhiên nàng nhào tới trước.

Hưu hưu hưu. . .

Bộ Phi Yên ôm Kỷ Thủy Dao lăn lộn trên mặt đất, hai người mới đứng thẳng trên đất, một mũi tên sắc bén đâm đến.

"Sát thủ!"

Bởi vì lần trước bị phục kích, thần kinh Bộ Phi Yên tương đối miễn cảm với việc này, có thể sau một chút thì lập tức hoảng sợ nói.

Hưu hưu hưu.

Nhưng không chờ nàng suy nghĩ, xung quanh trong rừng lại có một ít mũi tên bay vọt tới.

Bộ Phi Yên ôm lục muội tiếp tục tránh né.

Trong đó có một mũi tên sượt qua tóc sát bên đỉnh đầu của nàng, chỉ một chút nữa là tiêu luôn.

Một đám mũi tên tới xung quanh rừng cây dừng lại ngắn ngủi một hai giây.

Tất nhiên, đối phương cũng phải nhét mũi tên vào chứ.

Tại cái thời gian cực kỳ ngắn này, Bộ Phi Yên cũng nhanh chóng suy nghĩ, cũng có khả năng chạy là thượng sách.

Nhưng mà không.

Những sát thủ này rõ ràng có chuẩn bị, Bộ Phi Yên tự hỏi dù cho mình một mình đối mặt, sẽ không thể chạy thoát được mà bây giờ còn mang theo một lục muội không có một chút võ công nào.

Vứt bỏ lục muội một mình chạy trốn, nàng tuyệt đối không làm được.

Nhất định phải bảo vệ lục muội cũng chỉ có một con đường chết.

Tuy nhiên, Bộ Phi Yên còn ôm một chút may mắn, thế là cao thâm nói:

"Các vị đang nhắm về ta, mắc gì phải thương tổn người không liên quan, ta nguyện ý khoanh tay chịu chết, bằng không nếu mà ép ta, ta nghĩ cũng có thể kéo theo một số người ở trong rừng để làm đệm!"

Dứt tiếng, những mũi tên trong rừng cũng không bay tới nữa.

Người đang nấp trong khu rừng cũng chậm rãi đi ra.

Kỷ Thủy Dao bị hù dọa đến nỗi mặt không còn một chút máu: "Tứ tỷ..."

Bộ Phi Yên nói: "Lục muội người đừng sợ, ta sẽ không để người có chuyện gì đâu." Dứt lời, nàng kéo xuống một mảnh quần áo, che con mắt Kỷ Thủy Dao lại.

Nàng biết rõ những sát thủ trong ngành đều có những thủ đoạn độc ác, nhưng nếu như lục muội không thấy bọn hắn, có lẽ sẽ còn còn một chút nhỏ khả năng sống sót.

Tuy khả năng này là cực kỳ nhỏ, nhưng bây giờ nàng không còn lựa chọn nào khác.

Tám tên sát thủ ở xung quanh đi ra cầm cung nỏ ở trong tay để đối phó với Bộ Phi Yên.

Sau khi bước nhanh được mười bước liền tranh thủ thời gian dừng lại.

Những người này chính là người của đoàn sát thủ Hắc Mạn, có tám tên sát thủ chính, dưới tình huống một đối một, bọn hắn không phải là đối thủ của nữ phán quan.

Giờ phút này tuy là ỷ vào nhiều người, nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì trong khoảng cách mười bước, đệ nhất sát thủ nữ phán quan trong nháy mắt có thể giết chết tám tên sát thủ kia.

Bộ Phi Yên nhìn thấy những người này cẩn thận như vậy, cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối một chút.

Lập tức, Bộ Phi Yên xoay thân thể của Kỷ Thủy Dao, để nàng

hướng về một hương khác, lập tức khẽ đẩy một chút, nói: "Lục muội, người đi thẳng về phía trước, sau khi đi ra được hai mươi bước, giắt tấm vải trên mặt xuống, nhưng nhất định không nên quay đầu lại, lập tức nhanh lên tàu rời khỏi đây!"

Kỷ Thủy Dao lấp bắp nói: "Tứ tỷ, ta không. . ."

Bộ Phi Yên cắt ngang: "Người muốn ta chết không nhắm mắt sao!"

Nghे được lời này, Kỷ Thủy Dao đấu tranh trong lòng một hồi, nhưng cuối cùng vẫn ra quyết định, dựa theo lời tứ tỷ mà làm.

Kỷ Thủy Dao chậm chậm chuyển bước, ở thời điểm đi qua bên cạnh tên sát thủ Hắc Mạn, lại bị hắn cầm một cái mũi tên kè vào cái cổ.

"Đừng cử động."

Thân thể Kỷ Thủy Dao cứng đờ, không dám nhúc nhích chút nào.

Bộ Phi Yên giận dữ nói: "Các người nói không giữ lời!"

Nàng vốn là ôm dự định chịu chết, nhưng vẫn là muốn vì Kỷ Thủy Dao giành được một chút hi vọng sống, nhưng mà kết quả chẳng qua là hy vọng xa vời.

Một tên sát thủ cầm đầu lộ ra nụ cười như rắn độc: "Nội dung quan trọng thứ nhất của sát thủ, vì đánh giết mục tiêu có thể bỏ hết tất cả, mọi người là người cùng ngành, người muốn chúng ta coi trọng chữ tín, không cảm thấy buồn cười sao?"

Bộ Phi Yên nói xong, người cầm đầu lập tức ra lệnh: "Không để người nào sống. . ."

Một chữ còn đang nói trong "Miệng", thế mà âm thanh đột nhiên dừng lại, chỉ thấy chỗ lông mi có một mảnh lá cây. Một nửa lá cây đâm vào lông mi.

Thân thề người cầm đầu cường tráng mạnh mẽ thế mà lập tức ngã xuống đất.

Hái lá giết người!

Bộ Phi Yên choáng váng.

Đều tu luyện nội công, trong lòng nàng rõ ràng muốn đạt tới một bước thế này thì đến cùng hiểu gian nan như thế nào.

Mà nhìn thấy chỉ trong một chút mà chỉ còn lại bảy tên sát thủ, cũng không tránh khỏi kinh hoàng, ánh mắt nhìn tới nhìn lui, muốn tìm ra kẻ thủ đang ẩn nấp.

Nhưng không chờ bọn hắn kịp phản ứng, lại có mấy mảnh lá cây bay vụt tới.

Bảy tên sát thủ giống như là gặt lúa mạch cùng nhau ngã xuống.

Chỉ không đến ba nhịp thở, toàn bộ tám tên sát thủ đều mất mạng.

Nghe được động tĩnh quái dị xung quanh, Kỳ Thủy Dao cũng kéo vải che mắt xuống, nhìn một vòng tình cảnh xung quanh.

Nàng bị hù dọa đến nỗi hét lên, chỉ tưởng rằng do Bộ Phi Yên làm.

Chạy đến bên cạnh Bộ Phi Yên, nàng vừa mừng vừa sợ nói: "Tứ tỷ người quá lợi hại!"

"Nếu ta có bản lĩnh này thì đã không ôm người chạy đến mức toán loạn." Bộ Phi Yên xấu hổ nói một tiếng, liền tỏ vẻ cuồng nhiệt sùng bái, giương mắt nhìn bốn phía.

Chiêu hái lá giết người này, giống như công lực của vị tiền bối thời gian trước đây đã từng cứu mình, chẳng lẽ là cùng một người?

Trong lòng nàng lại rất muốn tìm vị tiên bối kia, nhưng mà lại không có một chút tin tức.

Lúc này mạng sống của mình đang gặp nguy hiểm vị tiên bối này lại xuất hiện.

Có thể nghĩ trong lòng Bộ Phi Yên mừng rỡ đến cỡ nào.

E@@@

Chương 279: Nhập Học

oNgay tại lúc Bộ Phi Yên ôm phần tâm tình chờ mong mãnh liệt, hưng phấn thì Vương Hạo Nhiên từ trong rừng chầm chậm đi ra.

Bộ Phi Yên kinh hãi ghen ngào "Tra nam, tại sao lại là ngươi? !"

Wương Hạo Nhiên khôi hài nói: "Tra nam gì chứ, tốt xấu gì ta cũng cứu ngươi hai lần, ngươi thật là không biết lớn nhỏ, lần trước không phải ngươi gọi ta là tiên bối sao?"

Bộ Phi Yên nghe được lời này, cũng hoàn toàn xác nhận Vương Hạo Nhiên là vị tiên bối kia đã cứu chính mình, sau một lúc lâu suy nghĩ, nhẹn không được nói: "Kỳ thực nói cho đúng thì ngươi đã cứu ta ba lần."

Dứt lời, nàng nhẹn không được tí mĩ đánh giá Vương Hạo Nhiên.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng vị tiên bói cứu mình là một lão già, nào biết được đó là một người còn trẻ tuổi hơn mình, hơn nữa dáng vẻ cũng hấn cũng quá đẹp trai. . .

【 Đỉnh, kí chủ lấy ra thân phận cao thủ tuyệt đỉnh, độ thiện cảm của Bộ Phi Yên đối với kí chủ tăng lên 50, độ thiện cảm trước mắt là 50(Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Nhận được thông báo của hệ thống, Vương Hạo Nhiên có hơi giật mình, nhưng rất nhanh liền cảm thấy đương nhiên.

Thoáng cái thêm 50 độ thiện cảm, có chút khoa trương thật, nhưng nếu như mà tính kỹ càng thì đây là do tích lũy được.

Đầu tiên, Bộ Phi Yên này cũng không phải người như Kỷ Thủy Dao, coi thường mệnh lực của vẻ đẹp khuôn mặt.

Điều kiện bản thân của Vương Hạo Nhiên thôi cũng có thể để Bộ Phi Yên xuất hiện 20 độ thiện cảm.

Trong hẻm nhỏ ở ngày kia, trong lúc vô tình thì Vương Hạo Nhiên cứu Bộ Phi Yên một lần.

Hôm nay tại nơi này lại cứu nàng một lần nữa.

Một lần khác nữa thì Vương Hạo Nhiên không rõ lắm, nhưng Bộ Phi Yên đã nói ba lần thì đó chính là ba lần.

Ba lần làm anh hùng cứu mỹ nhân, mỗi lần tính ra cũng được 10 độ thiện cảm.

Tóm lại gộp mấy lần lại là đủ 50.

Sau khi Bộ Phi Yên biết rõ ràng Vương Hạo Nhiên chính là vị tiên bối mà mình luôn ôm ý nghĩ muốn gặp thì thái độ cũng thay đổi trở nên cung kính hơn nhiều.

Về chuyện thay thất muội đòi lại công đạo thì trực tiếp ném ra sau ốt. Thứ nhất thì nàng không phải là người vong ân phụ nghĩa, thứ hai cũng là điều quan trọng nhất —— nàng đánh không lại!

Nàng nhìn Vương Hạo Nhiên, âm thanh yếu ớt dò hỏi: "Tiền bối, đến cùng là người tu luyện thế nào, có thể dạy ta một chút hay không?"

Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói: "Ta không nhận đồ đệ."

Hắn không có dự định dạy người khác, hơn nữa muốn dạy cũng không được.

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, Bộ Phi Yên có chút thất vọng, nhưng vẫn không muốn bỏ qua một cái cơ hội tốt như vậy, vì vậy nói: "Ta không dám hy vọng xa vời, chỉ có một yêu cầu nho nhỏ là muốn được ngài chỉ điểm một chút, một chút là được rồi!"

Vương Hạo Nhiên thấy nàng cố chấp như vậy, chỉ có thể nói: "Đưa đoản kiếm người đang cột tên đùi cho ta."

Bộ Phi Yên giật mình, mình đang mặc quần dài rộng rãi, tiên bối này lại có thể biết mình cất giấu đoản kiếm!

Nàng nhin không được nói: "Tiền bối, người quá lợi hại, nhưng mà làm sao người lại biết ta giấu đoản kiếm ở chỗ này chứ?"

Trong khi nói chuyện, nàng cũng lấy đoản kiếm cột ở trên đùi mình ra.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên trực tiếp xem nhẹ vấn đề này, ngậm miệng không trả lời.

Hắn cũng không thể nói là do mình dùng thấu thị để nhìn được?

Nhận lấy đoản kiếm mà Bộ Phi Yên đưa tới, Vương Hạo Nhiên làm một động tác cực kỳ đơn giản đó là rút ra đoản kiếm rồi lại thu đoản kiếm về lại trong vỏ kiếm.

Lập tức Vương Hạo Nhiên ném đoản kiếm này cho Bộ Phi Yên, ra vẻ cao thâm mà hỏi: "Hiểu chưa?"

Thần sắc của Bộ Phi Yên khẽ giật mình, xấu hổ lắc đầu. "Không hiểu."

Vương Hạo Nhiên thở dài một tiếng. "Như vậy cũng không hiểu, tư chất của người quá kém, tự mình từ từ lĩnh ngộ đi."

Bộ Phi Yên trịnh trọng gật đầu: "Vâng!"

Vương Hạo Nhiên cười thầm, nhưng mặt ngoài bất động thanh sắc.

Đừng nói là Bộ Phi Yên không hiểu, chính hắn cũng không hiểu, hoàn toàn chỉ là mò mẫm linh tinh mà thôi.

Bên cạnh, Kỷ Thủy Dao sống sót sau tai nạn, chậm chậm đi tới.

Nàng nhìn Vương Hạo Nhiên, ánh mắt phức tạp hỏi: "Người với thất muội thật sự là. . ."

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên nhin không được nhẹ nhàng trừng Bộ Phi Yên một chút.

Bộ Phi Yên nói một mạch chuyện của mình và Khâu Thiển Vi ra, hiện tại trong lòng Kỷ Thủy Dao đã có khúc mắc, nếu muốn tiếp tục tính kế nàng cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Trừ phi là độ thiện cảm lại đề thăng một ít.

Vương Hạo Nhiên đối mặt ánh mắt của Kỷ Thủy Dao, cũng chỉ có thể gật đầu trả lời: "Đúng vậy, ta đang hẹn hò cùng với thất muội của ngươi."

【 Đỉnh, kí chủ để nữ chính Kỷ Thủy Dao xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 400 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ để nữ chính Bộ Phi Yên xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 200 điểm phản phái! 】

Trong lòng của Kỷ Thủy Dao ghen ghét, nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra nụ cười "Thất muội đoan trang tao nhã, lại ôn nhu như vậy, cực kỳ xứng với ngươi, ta chúc phúc cho các ngươi."

Bộ Phi Yên không có nói chuyện, nhưng trong lòng cũng thèm muốn được như thất muội Khâu Thiển Vi.

Đồng thời, rốt cục nàng đã hiểu vì sao thất muội ưu tú như vậy, lại khẳng khái ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nhìn đám sát thủ đang ợ ra rắm ở xung quanh một chút "Nơi này không thể ở lâu được, vẫn nên đi nhanh một chút."

Bởi vì cuộc phong ba này, Vương Hạo Nhiên tạm thời không tính kế Kỷ Thủy Dao nữa, thế là ngày hôm sau liền mang theo Kỷ Thủy Dao trở về nước.

Bộ Phi Yên thì ở lại thu thập tàn cuộc.

Ngoại trừ tám tên sát thủ trung tâm của Hắc Mạn thì bên ngoài vẫn còn có một ít thành viên bình thường.

Những tiểu lâu la này cần nàng đi xử lý một chút.

Sau khi trở về được một đoạn thời gian, Kỷ Thủy Dao cũng không có chủ động liên hệ với Vương Hạo Nhiên, mà Lâm Thần bên kia cũng không có quá nhiều động tĩnh.

Trong lúc đó, Vương Hạo Nhiên đã tìm qua Kỷ Thủy Dao, nhưng mà Kỷ Thủy Dao từ chối đi ra gặp mặt, giống như là cố hết sức để tránh mặt vậy.

E@@@

Chương 280: Hoa Khôi Cùng Với Nữ Thần (1)

Phượng Hạo Nhiên thấy thế cũng không có cưỡng cầu, mượn đoạn thời gian này để nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Trong bất tri bất giác cũng đã đến lúc đại học Thanh Linh khai giảng.

Một đám học sinh đến từ khắp nơi cũng lần lượt chạy tới trường học.

Vương Hạo Nhiên là người ở nơi này, tất nhiên không cần sớm như vậy, bởi vậy trực tiếp đến ngày cuối cùng để đăng kí nhập học hẳn mới đi tới trường học.

Bên cạnh cổng trường học có một cái chỗ tiếp đãi học sinh mới.

Đại bộ phận người ở nơi tiếp đãi đều là một ít học trưởng cùng với học tử.

Vương Hạo Nhiên đi tới chỗ ghi danh cho học sinh mới một chút, những học tử như lang như hổ đồng dạng xúm lại.

Sau đó thì các học tử một đường đưa Vương Hạo Nhiên đến phòng ngủ của học sinh mới, lúc này mới có chút lưu luyến không rời trở về.

Mặc dù Vương Hạo Nhiên định ở ngoài trường, nhưng mà điều này cần phải viết đơn xin, trong thời gian ngắn vẫn chưa kịp làm.

Mới vừa vào học thì chỉ có thể tạm thời ở trong phòng ngủ.

Tiêu chuẩn của một phòng ngủ là bốn người.

Lúc Vương Hạo Nhiên đi tới phòng ngủ, bên trong đã có ba người ở lại.

Tất cả ba người này đều là phú nhị đại.

Một tên là Lưu Hoa, trong nhà làm nghề ăn uống, tài sản có đâu đó khoảng 50 ức.

Một người tên là Lữ Minh, trong nhà mở dây chuyền siêu thị siêu cấp, tài sản có khoảng 35 ức.

Một người tên là Bàn Chí Hàng, trong nhà buôn bán thủy sản quanh năm, tài sản có khoảng 10 ức.

Bởi vì gia đình có điều kiện ưu việt, ba người này hết sức ngang ngược càn rỡ. Xem xét chính là loại người sẽ bị người ta đánh trong

tương lai.

Hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên bây giờ đã đến tình trạng 3696 điểm.

Hào quang phản phái cao như vậy, loại trừ người có khí vận hỗ trợ thì may ra, còn lại những tiểu phản phái kia thì chỉ có thể khuất phục quỳ lể trước hần.

Bởi vậy ba người nhất trí đề cử Vương Hạo Nhiên làm lão đại. Ba người khác thì dựa theo tài sản trong nhà để phân cao thấp, sắp xếp làm lão nhị lão tam và lão tứ.

Trong phòng ngủ hết sức hài hoà, nâng cốc chúc mừng.

Vương Hạo Nhiên cũng không để ý đến ba người này.

Bởi vì ba người này rất thích khiêu khích người khác, ra ngoài chơi thì rất có thể sẽ dẫn tới nhân vật chính.

Thực lực hôm nay của Vương Hạo Nhiên đã coi như là rất cường đại, đã không cần kiêng kị giống như trước, có thể đồng thời đối phó nhiều tên nhân vật chính cùng một chút.

Sau một hồi uống một hồi bia, bốn người cũng quen thuộc nhau, lời nói dần dần buông lỏng.

Lưu Hoa kiểm tra tin tức ở trên diễn đàn, liên tục vui mừng nói: "Bên trong những học sinh mới lần này có rất nhiều mỹ nữ, các người nhìn xem, bên trong học sinh mới có ba nữ sinh được đánh giá là hoa khôi của trường!"

Lữ Minh cùng với Ngụy Chí Hàng nhận nhíp bu lại.

Bên trong diễn đàn của trường học, có người hiểu chuyện thống kê bên trong tân sinh có mỹ nữ, cũng chụp những tấm ảnh của những

nữ sinh này để đăng lên trên diễn đàn.

Những học sinh lướt dạo trên diễn đàn chấm điểm, điểm trung bình cao tới 92 điểm trở lên, được coi như là hoa khôi của trường.

Nhưng mà lần này khác biệt với thường ngày, bởi vì những học sinh mới lần này, mỹ nữ có chất lượng quá cao.

Trong đó có ba vị mỹ nữ trong học sinh mới có điểm cao chói vót, điểm trung bình đạt tới 95 điểm trở lên.

Lưu Hoa si mê nói: " Người tên Tần Vận Hàn này thật đẹp mắt, ta tặng 1 phiếu!" Nói xong, hắn liền bấm trên điện thoại di động, sau đó trực tiếp ném phiếu đánh giá 100 điểm.

Lữ Minh nói: "Ta cảm thấy người tên Hứa Mộ Nhan này càng đẹp mắt hơn!"

Ngụy Chí Hàng nói: "Người tên Mục Chiêu Chiêu này mới đẹp nha, người nhìn vóc dáng mà xem, ông trời ơi. . ." Trong khi nói chuyện, nước miếng cũng lơ đãng chảy ra.

Ba người thì mỗi người đều có mỗi sở thích, nhộ nhịp ném ra phiếu. Bọn hắn lập tức nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, hỏi thăm hắn:

"Lão đại, người đặc biệt thích ai vậy, chọn một người để theo đuổi đi? !"

Nghe thấy ba người đàm luận, Vương Hạo Nhiên vẫn chưa cảm thấy kỳ quái.

Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan cùng với Mục Chiêu Chiêu vốn chính là nữ chính hoa khôi, sẽ thu được những phong ba này, hắn không có cảm thấy kỳ quái chút nào.

Vương Hạo Nhiên uống một ngụm bia, nói thẳng: "Ta đều muốn có tất cả ba người này."

Trương Hoa, Lữ Minh cùng với Ngụy Chí Hàng có chút trợn mắt hốc mồm, chọt giờ ngón tay cái lên với Vương Hạo Nhiên "Lão đại bá đạo!"

"Bên trong học tử có hoa khôi hay không?"

Bên trong học sinh mới xuất hiện 3 hoa khôi đều nằm trong dự liệu của Vương Hạo Nhiên, hẳn quan tâm hơn là bên trong những học tử đang học năm hai đại học, năm ba đại học cùng với năm bốn đại học phải chăng có tồn tại nữ chính.

"Nghe nói năm hai đại học cùng với năm ba đại học đều có một người, năm bốn đại học thì tương đối thảm, không có một ai cả." Lưu Hoa đến đây sớm nhất, lấy được tin tức cũng nhiều nhất.

"Bên trong học tử mới có hai hoa khôi thôi sao." Vương Hạo Nhiên có hơi thất vọng một chút.

Trước đây học tập ở trung học đều có ba hoa khôi, đại học này cũng quá yếu đi, không tính học sinh mới, rõ ràng chỉ có hai người mà thôi? !

Lưu Hoa bỗng nhiên như tên trộm cười nói: "Lão đại, điều kiện này của người theo đuổi hoa khôi thì quá dễ dàng, không bằng khiêu chiến độ khó cao hơn một chút đi."

Vương Hạo Nhiên không hiểu."Là ý gì?"

Lưu Hoa nói: "Ta đã nghe nói, trường đại học của chúng ta có ba nữ thần đang giảng dạy, dáng dấp đặc biệt xinh đẹp, nếu như có thể theo đuổi được một nữ thần giảng dạy tới tay, vậy thì khẳng định sẽ rất sáng khoái!"

Vương Hạo Nhiên thể hiện một chút sức mạnh, ngồi thẳng lên hỏi: "Người biết tin tức cụ thể của nàng sao? Nhanh nói cho ta nghe một chút."

Lưu Hoa nước bọt tung toé bốn phía nói: "Chính là giáo sư khoa tài chính của chúng ta gọi là Liễu Nguyệt giáo sư, chỉ mới 22 tuổi, ngày kia ta may mắn nhìn thấy qua một lần, dáng dấp thật sự xinh đẹp, hấp dẫn hơn nhiều so với hoa khôi trong đám học sinh mới của chúng ta, hơn nữa còn dựa vào năng lực của chính mình kiếm được 10 tỷ, là một phú bà đó nha!"

Lữ Minh hỏi tiếp: "Người có chụp ảnh lại không?"

Ngụy Chí Hàng cũng thúc giục, "Đúng vậy, tấm ảnh đâu? Tranh thủ thời gian lấy ra xem một chút đi."

x@@@

Chương 281: Hoa Khôi Cùng Với Nữ Thần (2)

Lưu Hoa nói: "Lúc ấy ta chỉ lo nhìn, quên chụp hình, nhưng mà chúng ta chính là người của khoa tài chính, vừa lên tiết phỏng chừng có thể nhìn thấy Liễu Nguyệt giảng dạy rồi."

"Siêu cấp thiên tài của khoa tài chính, Liễu Nguyệt. " Vương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ cái tên này. Theo cách nhìn của hắn thì hơn phân nửa Liễu Nguyệt chính là một vị nữ chính bên trong các vị nữ thần tỷ tỷ, cũng không biết là xếp hàng thứ mấy.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi: "Người mới vừa nói là tới ba nữ thần giảng dạy, vậy hai người còn lại là ai?"

Lưu Hoa trả lời: "Hai người còn lại đều mới đến dạy ở trường chúng ta, bên trong có khoa âm nhạc, là một vị nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng khắp quốc tế, trước đó không lâu còn lấy được một giải thưởng lớn của quốc tế, tên là Khâu Thiển Vi, cỡ lẽ các người đã nghe qua rồi phải không?"

Lữ Minh kích động nói: "Ta đã nghe qua rồi, đoạn thời gian trước ta nhìn thấy nàng ở trên tin tức, quả thực là nàng xinh đẹp giống như tiên nữ vậy."

Ngụy Chí Hàng cũng nói: "Ta cũng nghe qua, nghe nói nàng bị tra nam cận bã nào đó làm tổn thương, thật muốn đánh tên tra nam kia ghê."

Ba người nhón nhíp cảm thán một chút, lập tức nhìn về phía Vương Hạo Nhiên. "Lão đại người có nghe qua chưa?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu, trầm nghĩ, há lại chỉ có từng nghe qua, còn ngủ qua nữa là.

Nhưng loại lời này tất nhiên hẳn sẽ không ngốc đến nỗi đi nói lung tung.

Đối với chuyện Khâu Thiển Vi đột nhiên chạy đến đại học Thanh Linh để làm lão sư, điểm này Vương Hạo Nhiên cũng không thấy kỳ quái.

Bởi vì đoạn thời gian trước Khâu Thiển Vi đã từng nói qua, muốn có nhiều cơ hội để gặp mặt hẳn nhiều hơn.

Lúc ấy Vương Hạo Nhiên cũng không hỏi, thì ra Khâu Thiển Vi đã quyết định trực tiếp chạy đến đại học Thanh Linh để làm giáo sư.

Thua thiệt như vậy nàng cũng nghĩ ra.

Lưu Hoa tiếp tục giới thiệu nói: "Một bguowif khác làm cái gì đó về sinh vật hải dương, được xưng là nhà khoa học trẻ tuổi nhất trên thế giới . . ."

"Kỷ Thủy Dao?" Không chờ Lưu Hoa nói xong, Vương Hạo Nhiên nhin không được chen vào một câu.

Lưu Hoa kinh ngạc nói: "Thì ra lão đại đã biết sao?"

Wương Hạo Nhiên kinh ngạc, chột nhin cười không được.

Từ khi đi du lịch trở về, Kỷ Thủy Dao liền tận lực lánh mặt hắn, nhưng tóm lại nàng vẫn nhin không được.

Bằng không thì nàng cũng sẽ không đặc biệt chạy đến Thanh Linh để làm giáo sư đại học.

Năm vị hoa khôi cùng với ba ba vị nữ thần giảng dạy, gộp lại là tám vị nữ chính.

Trước mắt thì nhân vật chính trong đại học hắn chỉ biết có Lâm Thần. Trừ hắn ra, phỏng chừng còn có nhân vật chính khác.

Nhiều nhân vật chính cùng với nữ chính như vậy.

Xem ra cuộc sống đại học sắp tới của hắn hẳn là tương đối thú vị.

Đại học Thanh Linh huấn luyện quân sự rất khác với trường đại học và cao đẳng khác

Đại bộ phận trường đại học và cao đẳng đều chọn lúc nhập học để

huấn luyện quân sự, mà đại Thanh Linh tại năm thứ hai đi học đại học mới huấn luyện quân sự.

Sau khi kết thúc ghi danh cho học sinh mới thì những học sinh mới liền bị phân ra thành nhiều lớp học.

Bên trong khoa tài chính, Vương Hạo Nhiên đang ngồi ở trong lớp, giờ phút này lớp đang bầu ban cán sự.

Trong lớp, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy mấy gương mặt quen quen thuộc, một người là Mục Chiêu Chiêu, một người là Ôn Tĩnh.

Lúc mấy người điền nguyện vọng đều ghi vào khoa tài chính, bây giờ còn vừa đúng được phân vào cùng một cái lớp học.

Loại trừ hai người này thì còn có một gương mặt quen thuộc khác.

Đó chính là nhân vật chính thiên tài Lâm Thần.

Trong lúc chủ nhiệm lớp gọi đến thì lớp học mới tiến hành họp lớp.

Bên trong họp lớp chủ yếu là để các bạn học trong lớp tự giới thiệu, để mọi người biết thêm về nhau.

Lâm Thần tám tuổi, sau khi vừa lên đài thì lập tức dẫn đến sự kinh sợ.

Miệng nhỏ của Lâm Thần muốn vênh đến bầu trời.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, tự nhiên là có thể suy đoán ra, gia hỏa này thu được không ít điểm tích lũy.

Rất nhanh đã đến phiên Vương Hạo Nhiên lên đài.

Vẻ đẹp trên gương mặt xuất chúng cùng với điểm mị lực tăng mạnh, cũng thu được rất nhiều nữ sinh trong lớp ưu ái, nhận được một

mảnh tiếng vỗ tay.

Cái danh tiếng này không thể kém hơn Lâm Thần bao nhiêu.

Chỉ là có chút khác biệt, Lâm Thần này nhận được ban thưởng điểm tích lũy.

Vương Hạo Nhiên lấy được là lòng yêu mến của những nữ sinh.

Sau khi quá trình tự giới thiệu hoàn tất thì lập tức tiến vào quá trình chọn ban cán sự.

Vương Hạo Nhiên nhận được đề cử siêu cao, được đề cử trở thành lớp trưởng.

Trước khi học xong một ít việc vặt thì Vương Hạo Nhiên cần phải học tiết đầu tiên của khoa tài chính.

Liễu Nguyệt là lão sư dạy tiết này, nữ thần giáo sư của khoa tài chính.

Tiết học đầu tiên này có chút khác biệt vì tiết học bắt đầu lúc chín giờ tối, phòng học là phòng máy tính.

Giờ đó học sinh các khoa khác đi về hết rồi.

Nhưng mà mọi người đã được nghe nhiều hoặc ít tên tuổi của Liễu Nguyệt nên trong lòng đều có chút mong đợi.

Lúc sắp vào tiết, tất cả học sinh lớp khoa tài chính Vương Hạo Nhiên đều đi tới phòng máy đã được chỉ.

Mà mọi người nói chuyện, đùa nhau làm phòng máy ồn ào như chợ.

Cộc cộc...

Bên ngoài phòng máy vang lên âm thanh giày cao gót bước đi rất đều, đồng thời càng ngày càng tới gần.

Một lát sau, Liễu Nguyệt giống như tiên nữ bước vào phòng máy.

Liễu Nguyệt không quan tâm lớp học ồn ào, chỉ nhìn đồng hồ.

Lâm Thần thấy thế, vui sướng gọi "Ngũ tỷ!"

Khuôn mặt nghiêm túc của Liễu Nguyệt mỉm cười rồi rất nhanh bình thường lại: "Bây giờ ta là lão sư của ngươi, tranh thủ về chỗ ngồi xuống."

"Vâng, lão sư." Lâm Thần ngoan ngoãn trở về chỗ, yên tĩnh ngồi ở đó, nhìn qua rất giống học sinh ngoan.

Liễu Nguyệt ngồi trên bục giảng của phòng máy, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo ở trên tay.

Vương Hạo Nhiên ở dưới lớp vẫn luôn nhìn Liễu Nguyệt.

Lâm Thần vừa nói chuyện với Liễu Nguyệt hẳn đã nghe được.

Được xem như là một nữ chính trong thể loại nữ thần tỉ tỉ, khuôn mặt, vóc dáng và khí chất của Liễu Nguyệt đều là tốt nhất, một nữ thần rất tuyệt.

Tuổi còn rất trẻ đã là lão sư khoa tài chính, còn kiếm được tài sản 10 tỷ, Liễu Nguyệt tuyệt đối là một thiên tài về tài chính.

u@@@

Chương 282: Lão Sư Liễu Nguyệt Của Khoa Tài Chính

κSau khi Liễu Nguyệt vào phòng máy thì cả lớp yên lặng một lúc, có vài người đi về chỗ ngồi của mình, nhưng vẫn còn một số học sinh tiếp tục đùa nhau.

Một lúc sau, Liễu Nguyệt rời mắt khỏi đồng hồ, dùng giọng ôn hòa nói: "Đã đến giờ vào lớp, các người chơi chán chưa?"

Những học sinh vẫn còn nói chuyện lập tức trở về chỗ ngồi mặc dù không muốn.

Liễu Nguyệt tiếp tục mở miệng nói: "Đại học Thanh Linh là một ngôi trường cao đẳng, so với các trường khác thì trường ta có thể đứng ở ba vị trí đầu trong cả nước, các người có thể vào được khoa thì tài chính điều này chứng minh tất cả đều cực kỳ ưu tú!"

Nghe được Liễu Nguyệt nói, rất nhiều học sinh vỗ tay vì giáo viên đang khen hay vỗ tay cũng là đang khen mình hay.

Vương Hạo Nhiên đi theo phong trào, vỗ tay qua loa, nhưng ánh mắt liếc về Lâm Thần đang khoanh tay lại, miệng mỉm cười khôi hài.

Nhìn thấy biểu tình nhỏ bé của Lâm Thần, Vương Hạo Nhiên cảm thấy là lạ nhưng không biết lạ ở chỗ nào, theo bản năng nhìn về phía Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Nhưng nói theo cách khác, các người cũng rất phé vật!" Giọng của nàng thay đổi dần thành sắc bén: "Lúc ta bằng các người đã có được vị trí tiến sĩ trong khoa tài chính, đồng thời kiếm được số tiền đầu tiên trong đời là một trăm triệu."

"Mà bạn học Lâm Thần của các người mới tám tuổi đã được ngồi ở đây, các người có thấy xấu hổ không?"

Cả phòng học lặng ngắt như tờ.

Liễu Nguyệt tiếp tục nói: "Xem ra các người vẫn biết xấu hổ, vẫn có thể cứu được." Nàng dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Khoa tài chính không thể so với khoa khác vì sau khi tốt nghiệp các người sẽ phải xử lí một số công việc có sự nguy hiểm rất lớn, các người có thể công thành danh toại, cũng có thể là một người thấp kém chỉ biết ngược nhìn người khác. Ta hi vọng lúc đi học các người có thể nghiêm túc một ngàn phần trăm."

"Cuối cùng, khi sắp vào lớp, ta muốn nhìn thấy các người ngồi ngay ngắn, không đùa nhau, cái lớp không phải cái chợ. Đây là lần đầu nên ta bỏ qua, còn có lần sau ta sẽ trừ toàn bộ điểm."

Nói xong, Liễu Nguyệt không nói thêm gì nữa.

Dưới lớp không có động tĩnh vì tất cả đều bị dọa sợ rồi.

Liễu Nguyệt nói: "Là ta nói không rõ hay là các người đều lớn tuổi rồi nên tai nghe không rõ, không có ý kiến gì sao?"

"Vâng, lão sư!" Lâm Thần dẫn đầu nói.

Những học sinh khác vội vàng làm theo.

"Tốt, bây giờ bắt đầu học" Liễu Nguyệt nói: "Các người mở máy tính trước mặt của mình lên, mở phần mềm chứng khoán ra đăng kí một cái tài khoản. "

Bị Liễu Nguyệt dọa như vậy mọi người đã đành hoảng hơn, tất cả đều hoạt động nhộn nhịp.

Sau khi mọi người đăng kí tài khoản xong thì Liễu Nguyệt dùng máy

chủ chuyển vào tài khoản của mỗi học sinh 5000M vàng.

Mọi người có chút không kịp phản ứng.

Liễu Nguyệt lấy ra một quyển tài liệu to, hỏi: "Lớp trưởng là ai, lên đây một lát."

Vương Hạo Nhiên đứng dậy đi tới trước mặt Liễu Nguyệt, "Chào Liễu lão sư."

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói, Liễu Nguyệt nhìn hắn mấy lần rồi giật mình.

Nàng bị mị lực của Vương Hạo Nhiên chấn nhiếp nên có chút thất thần.

Nhưng mà chỉ vài giây sau Liễu Nguyệt đã phản ứng lại, đưa tài liệu cho hắn. "Mỗi người một quyển, phát đi."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, phát từng quyển tài liệu dày vào trong tay của mỗi bạn học.

"Đây là tiết đầu tiên ta dạy các ngươi, tiết thực tế đầu tiên là đầu tư cổ phiếu, bây giờ tài khoản mỗi người các ngươi đều có 5000M vàng, mà tài liệu trên tay các ngươi đã được ta sắp xếp kĩ càng.

Căn cứ vào tài liệu mà lựa chọn cổ phiếu, ta cho các ngươi một tiếng, lợi nhuận trên 6% mới tính là được, những ai có lợi nhuận từ 1% đến 6% tiết sau đứng mà học."

Nghe được Liễu Nguyệt nói, có học sinh không nhịn được hỏi: "Liễu lão sư, nếu như thua lỗ thì sẽ thế nào?"

Liễu Nguyệt mỉm cười "Ta đã chỉnh sửa phân tích kĩ càng ra tài liệu cho các ngươi rồi nếu mà thua lỗ thì ta đề nghị các ngươi nên chuyển khoa, khoa tài chính không thích hợp với ngươi rồi. À không,

khoa khác chắc hẳn cũng không hợp với các người vì thiếu năng trí tuệ đọc cái gì cũng đều không vào đầu."

Học sinh dưới lớp nhìn nhau, choáng váng tại chỗ.

"Liễu Nguyệt thật là một người ác miệng, nói người ta không biết nặng nhẹ gì cả." Ngấn ngủi nói chuyện Vương Hạo Nhiên đã hiểu rõ tính cách thô thiển cô Liễu Nguyệt.

Nhìn thấy phản ứng của học sinh, Liễu Nguyệt nói thêm một câu: "Các người không phải lo lắng, nếu lợi nhuận thì sẽ là của người, còn thua lỗ thì ta chịu."

Nghe được câu này trong lòng mọi người yên tâm lại một chút nhưng vẫn sợ thua lỗ.

Nghĩ vậy, gần như tất cả mọi người đều tranh thủ mở tài liệu ra xem.

Nhưng cũng có những người bỏ tài liệu sang bên cạnh, nhàn rỗi chờ cỗ phần M bên kia khai trương.

Ví dụ như Lâm Thần đang tràn đầy tự tin.

Bởi vì có chút chênh lệch nên chín giờ rưỡi cỗ phần M mới khai trương.

Mà từ giờ đến chín rưỡi còn hai mươi phút.

Trong hai mươi phút này Lâm Thần không làm gì chỉ yên tĩnh ngồi đợi.

Còn một người không xem tài liệu là Vương Hạo Nhiên.

Hắn trực tiếp mở ra hệ thống, đi vào thương thành vui vẻ mua đồ.

Vương Hạo Nhiên tìm trong thương thành của hệ thống một lúc,

cuối cùng cũng tìm thấy đồ mình muốn.

[Năng lực biết trước thị trường chứng khoán trong hai mươi bốn giờ, giá 5000 điểm phản pháí]

Ý nghĩa như tên, có được kĩ năng này sẽ biết trước biến động của thị trường chứng khoán trong hai mươi bốn giờ.

Cái cổ phiếu lúc nào tăng, tăng nhiều hay ít, lúc nào giảm, giảm nhiều hay ít, có thể biết trước được.

Điểm phản pháí của Vương Hạo Nhiên hiện tại là 22000, dư thừa để dùng.

Hắn lập tức dùng 5000 điểm phản pháí đổi lấy năng lực biết trước thị trường chứng khoán trong hai mươi bốn giờ.

Chỉ cần nghĩ một cái thì tin tức thị trường chứng khoán trong hai mươi bốn giờ sẽ xuất hiện trong đầu.

Có kĩ năng này thì thiên tài trên phương diện đầu tư cổ phiếu như Liễu Nguyệt cũng không thể bằng hắn.

Liễu Nguyệt dựa vào năng lực chuyên nghiệp của mình phân tích ra được, tuy năng lực của nàng rất mạnh nhưng không thể chính xác một trăm phần trăm được.

Nhưng Vương Hạo Nhiên thì khác, hắn sẽ biết hắn được kết quả, đảm bảo một trăm phần trăm tỉ lệ thắng.

Đổi kĩ năng này xong, Vương Hạo Nhiên lơ đãng nhìn về phía Lâm Thần.

।@@@

Chương 283: Tiết Thực Hành Đặc Thù Của Khoa Tài Chính

vLâm Thần cũng biết kĩ năng đầu tư cổ phiếu, tuy không bằng năng lực biết trước của mình nhưng chắc sẽ không kém, có thể cùng với Liễu Nguyệt sánh vai.

Tên này trang bức rất mạnh, lát nữa đầu tư cổ phiếu kiếm được nhiều tiền sẽ làm các bạn học khác kinh ngạc đến ngây người.

Lúc Lâm Thần tự giới thiệu trang bức, lúc đó Vương Hạo Nhiên không ngăn cản được.

Nhưng mà ngăn cản Lâm Thần đầu tư cổ phiếu kiếm tiền trang bức thì hẳn có thể làm được.

Lúc xem tài liệu thì Liễu Nguyệt cho phép cả lớp trao đổi với nhau.

Ở đó không xa, Mục Chiêu Chiêu với Ôn Tịnh ngồi cùng một chỗ, bây giờ hai người đang trao đổi cách nhìn của nhau.

Vương Hạo Nhiên thấy vậy thì đi tới bên cạnh Lâm Thần.

"Tiểu bằng hữu Lâm Thần, chúng ta trao đổi quan điểm một chút chứ?"

Lâm Thần chặn lại nói: "Đại ca ca, ta không có quan điểm gì, không trao đổi được, người đi tìm người khác trao đổi đi nha."

Từ lúc hẳn gặp Vương Hạo Nhiên, hẳn trang bức đủ kiểu đều không

thuận lợi.

Đầu tiên là biểu diễn ảo thuật thất bại, lúc diễn còn không có cách nào lên trên đài, đồ lặn siêu cấp còn bị ăn trộm, sau đó thành quả luận văn của hắn lại bị trộm.

...

Bây giờ Lâm Thần thấy Vương Hạo Nhiên là muốn trốn rồi, sao dám cùng Vương Hạo Nhiên nói gì chứ.

Vương Hạo Nhiên không bỏ cuộc, nói tiếp: "Mọi người đều là bạn học, trao đổi một chút đi."

Lâm Thần thấy vậy trực tiếp dơ tay nói với Lâm Thần đang ngồi trên bục giảng: "Liễu lão sư!"

Liễu Nguyệt nghe thấy đê đê mình gọi liền đi tới.

Lâm Thần lập tức báo cáo "Liễu lão sư, ta không muốn trao đổi quan điểm với hắn, hắn cứ ép ta."

Liễu Nguyệt nhìn Vương Hạo Nhiên nói: "Bạn học Vương, bạn học Lâm Thần không muốn trao đổi quan điểm với người, người đi tìm người khác trao đổi được chứ?"

Do lúc đầu điểm mị lực đã đạt đến 20 độ thiện cảm nên thái độ của Liễu Nguyệt vẫn cực kỳ thân thiện, giọng cũng ôn hòa.

Vương Hạo Nhiên đành phải nói: "Làm phiền rồi, ta đi tìm bạn học khác."

Nói xong hắn đi tới chỗ của Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh.

Liễu Nguyệt thấy vậy thì đi về bục giảng.

Vương Hạo Nhiên đi tới bên cạnh Mục Chiêu Chiêu nói: "Tí nữa giúp ta một chuyện nhỏ được không?"

Mục Chiêu Chiêu đảo mắt mấy lần nói: "Có thể nhưng có lợi gì không?"

"Còn muốn có lợi à?"

"Thế nào, còn muốn giúp không?"

Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ, đành phải nói: "Thế người muốn cái gì?"

Mục Chiêu Chiêu dùng ngón tay, chọc chọc hai gò má, mắt nhìn lên trần nhà, dáng vẻ như đang suy nghĩ. Vài giây sau hai mắt sáng lên lập tức nói: "Tối nay mời ta ăn khuya!"

"Ok."

"Nói đi, người muốn ta làm gì?"

Vương Hạo Nhiên ghé vào tai Mục Chiêu Chiêu thì thầm.

Nghe xong gương mặt của Vương Hạo Nhiên trở lên nghiêm túc nói: "Ok, để ta, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Thương lượng xong thì Vương Hạo Nhiên trở về chỗ ngồi.

Chỉ là trước khi đi sờ trộm đùi của Ôn Tịnh ở dưới bàn một cái.

Ôn Tịnh rất ít nói, sợ gây thêm phiền phức cho Vương Hạo Nhiên nên ở trước mặt người khác ít khi chủ động nói chuyện với hắn.

Lúc Vương Hạo Nhiên cùng Mục Chiêu Chiêu nói chuyện yêu thương thì Ôn Tịnh nhìn Vương Hạo Nhiên giống như hòn vọng phu vậy.

Mắt Vương Hạo Nhiên lướt qua nhìn thấy, thế là bí mật sờ nàng một cái.

Trong lòng Ôn Tịnh như được ăn mật, thỏa mãn cực kì.

Mục Chiêu Chiêu khăng định nàng cười ngốc nghếch, tò mò nhìn nàng.

Ôn Tịnh nghĩ qua loa, nói là bỗng nhớ tới chuyện buồn cười nên mới cười.

Nghe vậy nên Mục Chiêu Chiêu không hỏi gì nữa, không nhìn Ôn Tịnh thêm.

Thời gian yên lặng trôi qua đã đến chín rưỡi.

Giọng Liễu Nguyệt truyền đến tai mọi người. "Chỉ có một tiếng, mọi người có thể bắt đầu, nếu không hiểu cách mua bán cổ phiếu có thể hỏi ta, chỉ hỏi cái này nhưng những cái khác đừng hỏi."

Nghe được Liễu Nguyệt nói, nhiều bạn học khẩn trương, dùng máy tính mở ra giao diện cổ M cổ thành phố thời gian thực hoạt động, trừng to mắt lên nhìn.

Khác với nước Viêm, cổ phần M bên kia có phép tính giao dịch là T+0.

Nói đơn giản là mua cổ phiếu ngày nào có thể bán đi luôn trong ngày đó.

Không giới hạn số lần giao dịch, rất nhiều không gian có thể thao tác.

Vương Hạo Nhiên nghĩ một cái, trong đầu xuất hiện một đồng cổ phiếu thay đổi trong hai mươi bốn giờ.

Hắn biết hết biên độ thay đổi của mỗi cái cổ phiếu trong hai mươi tư giờ.

Vương Hạo Nhiên lập tức thao tác, bây giờ là 21 giờ 32 phút, trong ba phút nữa có một cái tên là "Trường nhớ tốt khoa học kỹ thuật." là tăng lớn nhất, tận 3%.

Hắn trực tiếp mua hết, đến lúc nó không tăng nữa thì sẽ bán sạch đi.

Vì cái này mà hắn đã có 5150.

Vương Hạo Nhiên lại tìm mấy cổ phiếu tăng cao nhất trong mấy phút tới, hắn nhắm trúng một cổ phiếu tên là "Gohkl", tốc độ tăng của nó là 4%.

Dùng 5150 tiếp tục đầu tư.

Mấy phút sau từ 5150 đã tăng lên 5336.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục lặp đi lặp lại thao tác này, số tiền đang liên tục tăng lên.

Một bên khác.

Lâm Thần cũng không rảnh, thao tác liên tục máy tính trước mặt.

Lúc này, Mục Chiêu Chiêu bỗng đi tới.

Khuôn mặt em bé của nàng tràn đầy nụ cười. "Bạn học Lâm, người làm tốt lắm."

Lâm Thần đang chăm chú vào thị trường chứng khoán thì nghe được giọng nói ngọt ngào ở phía sau, hắn quay đầu lại, một khuôn mặt em bé xinh đẹp tiến vào mắt hắn.

Hắn là người xuyên việt, thật ra đã hơn 20 tuổi rồi, là một wibu, cực thích xem anime.

Mặt em bé của Mục Chiêu Chiêu cùng với vóc dáng của nàng rất phù hợp với kiểu người Lâm Thần thích.

Do vậy Lâm Thần thấy Mục Chiêu Chiêu chào hỏi mình không nhịn được vui sướng trong lòng.

Lâm Thần cười ha ha hỏi: "Mỹ nữ tí tỉ, có chuyện gì thế ?"

Mục Chiêu Chiêu nói: "Người không phải là thần đồng à, ta đến đây muốn hỏi một chút cách để mua được cổ phiếu. "

Lâm Thần đắc ý: "Mỹ nữ tí tỉ, người hỏi đúng người rồi đấy!" Hắn chỉ một cái cổ phiếu biểu hiện trên màn hình máy tính của mình.

"Thấy nó chứ, một phút sau cái cổ phiếu này sẽ có tốc độ tăng cao nhất, ta chỉ cần canh lúc nó tăng cao nhất bán đi thì sẽ thu được lợi nhuận cực lớn."

Mục Chiêu Chiêu vui vẻ nói: "Wow, thật lợi hại, ta xem một chút xem người làm thế nào."

Lâm Thần cười một tiếng "Nhìn kĩ nha."

J@@@

Chương 284: Không Nghe Giáo Dục

Một phút đồng hồ đã đến, Lâm Thần chăm chú hết sức bán đi cổ phiếu đi.

Vì cái cổ phiếu này đã đạt tới tốc độ tăng cao nhất, lập tức sẽ đi xuống, nếu như bây giờ không bán đi thì sẽ thiệt thòi lớn.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp bán đi thì màn hình bỗng tối đen.

Lâm Thần trợn tròn mắt.

Mục Chiêu Chiêu ở bên cạnh kinh ngạc: "Ấy chết, xin lỗi nha, không cẩn thận đá vào dây nguồn máy tính của người mất rồi."

Thời khắc mấu chốt, máy tính bị tắt!

Lâm Thần nhìn màn hình đen thui tức suýt nữa học ra máu.

Hắn lập tức cúi xuống cắm lại phích điện rồi nhanh chóng ấn nút nguồn.

Trong khi chờ đợi máy tính khởi động thì Lâm Thần nhìn Mục Chiêu Chiêu.

Khuôn mặt em bé của Mục Chiêu Chiêu căng thẳng, yếu ớt nói: "Bạn học Lâm Thần, ta không có cố ý mà, người sẽ không trách ta chứ?"

"Không. . . Không sao đâu, người cũng không có cố ý mà." Lâm Thần vốn có chút tức giận nhưng mà đối mặt với nữ tử đáng yêu như vậy, hắn không đành lòng trách nàng ấy.

Ước chừng qua hơn bốn mươi giây sau, máy tính cuối cùng đã mở lên.

Lâm Thần nhanh chóng double-click vào phần mềm chứng khoán, đăng nhập thật nhanh tài khoản của chính mình, xem xét tình huống cái cổ phiếu mình bán đi thay đổi thế nào.

Khi nhìn thấy nó đã thay đổi thành hình gợn sóng ngã xuống, Lâm Thần vô cùng phiền muộn, nhưng vẫn tranh thủ thời gian chọn bán đi tất cả cổ phiếu trong tay mình.

Nhưng mà đợi cổ phiếu bán được thì phải cần thời gian.

Bây giờ cái cổ phiếu này bỗng nhiên xuất hiện hình gợn sóng ngã xuống, không có ai ngu ngốc sẽ lựa chọn mua nó.

Lâm Thần nhìn màn hình máy vi tính, buồn bực vô cùng.

Bây giờ ngoài chờ đợi ra không còn cách nào khác.

【Đinh, kí chủ ở phía sau điều khiển, phá hoại cơ hội trang bức của nhân vật chính Lâm Thần, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng, nhưng thao tác tay trên máy tính không hề dừng lại.

Trong hai mươi phút ngắn ngủi, từ 5000 đã tăng lên tới 5890.

Nhìn số liệu này giống như không kiếm được nhiều tiền, nhưng từ lợi nhuận so sánh ra thì cực kỳ lớn, khoảng hai mươi phút thôi mà đã có được 17.8% lợi nhuận!

Vương Hạo Nhiên làm gì chắc nấy, tiếp tục mua bán.

Thời gian cũng lặng yên trôi qua đến mười giờ hai mươi lăm phút

tối.

Lúc này, Liễu Nguyệt ở trên bục giảng lên tiếng nhắc nhở: "Còn năm phút đồng hồ, tiết học thực tiễn sắp kết thúc rồi."

Trong thời gian 55 phút đồng hồ này, Liễu Nguyệt cũng dùng tài khoản của mình thao tác đầu tư cổ phiếu.

Lúc đầu tài chính trong tài khoản của nàng có 50 triệu.

Thời gian 55 phút đồng hồ trôi qua, sau khi đầu tư mua bán cổ phiếu từ 50 triệu đã biến thành 5825 vạn, tỉ lệ lợi nhuận đạt tới 16.5%.

Cái 825 vạn M vàng này nếu chuyển đổi thành tiền tệ bên trong quốc gia thì sẽ là khoảng 5320 vạn!

Trong thời gian 55 phút đồng hồ ngắn ngủi, nàng nhanh chóng kiếm được 5320 vạn.

Trong thời gian năm phút đồng hồ cuối cùng, Liễu Nguyệt không thao tác tài khoản của mình nữa, mà từ trên bục giảng đi xuống, đi theo lối đi nhỏ giữa các bàn trong phòng máy, đánh giá thành quả của học sinh.

Nhưng mà một giờ còn chưa kết thúc, nàng chỉ nhìn qua một chút, không có phê bình lời nào cả.

Nhưng giữa đường khi đi qua bên cạnh Vương Hạo Nhiên, nàng nhìn thấy hình ảnh trên màn hình máy vi tính của hắn thì kinh ngạc, dừng bước lại.

Trong tài khoản của Vương Hạo Nhiên, từ 5000 ban đầu đã biến thành 8270, tỉ lệ lợi nhuận đã đạt tới 65.4%!

Trong hơn năm mươi phút mà đã đạt được lợi nhuận kinh khủng như vậy.

Tuy là tuổi của Liễu Nguyệt không lớn lắm, chỉ mới 22 tuổi, nhưng mà đã có 12 năm đầu tư cổ phiếu.

Trong kiếp sống tài chính của nàng, trong khoảng một giờ đồng hồ, tỉ lệ lợi nhuận cao nhất mà nàng đạt được là 88.6%.

Mà trong tiết học nàng dạy học sinh đầu tư thực tế đã từng có một vị đạt được tỉ lệ cao nhất cũng chỉ là 32.2%, cũng coi như là một học sinh có thiên phú tốt nhất.

Tỉ lệ lợi nhuận của Vương Hạo Nhiên lại đạt tới gấp hai lần người kia.

Liễu Nguyệt hết sức khen ngợi gật đầu một cái: "Rất tốt, người tên là gì?"

Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn nàng một cái, giống như một học sinh ngoan trả lời: "Liễu lão sư, ta tên là Vương Hạo Nhiên."

Liễu Nguyệt gật đầu một cái, ghi nhớ cái tên này thật kĩ.

Bởi vì sắp hết thời gian, sau khi Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng thì tranh thủ thời gian thao tác tiếp, chuẩn bị tắt tay mua một cái cổ phiếu, nhưng mà ngay lúc hắn chuẩn bị ấn phím xác nhận mua.

Liễu Nguyệt bỗng nhiên nói: "Cái cổ phiếu nguồn năng lượng ô tô này tăng lên quá nhiều rồi, đã đạt tới điểm cao nhất, người mua hết như vậy rất có thể xuất hiện tình huống thua lỗ lớn."

Vương Hạo Nhiên không có lập tức ấn xuống xác nhận mua sắm, trả lời một câu: "Liễu lão sư, ta cảm thấy cái phiếu này còn có không gian tăng lên, ta muốn mua nó."

Liễu Nguyệt nghiêm túc nói: "Cái cổ phiếu này ta đã quan sát qua rồi, ta có thể cực kỳ khẳng định nói cho người, cái cổ phiếu này là cổ

phiếu bọt biển, lúc nào cũng có thể sập xuống, trực tiếp khiến người mất hết tất cả."

Vương Hạo Nhiên kiên trì nói: "Liễu lão sư, ta cũng nhìn thấy cái cổ phiếu này chất đống bọt biển, nhưng mà ta cảm thấy cách lúc sập xuống còn thiếu một chút, bây giờ mua lấy chờ thời điểm thích hợp bán đi tuyệt đối có thể kiếm một món hời lớn."

Liễu Nguyệt lập tức nhú nhú mày: "Chẳng lẽ người cảm thấy năng lực chuyên nghiệp của mình mạnh hơn cả ta sao? Ta đã nói cho người cái cổ phiếu này không thể mua, vì sao người còn khẳng định muốn mua như vậy?"

Thái độ của Vương Hạo Nhiên không thay đổi: "Ta cảm thấy có thể mua!"

Liễu Nguyệt nghe xong, chân mày nhú chặt hơn, có chút tức giận nói: "Có lẽ người có chút năng lực ở phương diện tài chính, nhưng mà người quá cố chấp, không nguyện ý nghe ý kiến người khác, người như vậy thì rất không tốt, cho dù sau này kiếm được nhiều tiền thì vẫn có thể mất tất cả mọi thứ trong một đêm, đây chính là điều tối kị trong nghề này!"

Đối với nghi vấn của Liễu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên không đáp lại, bởi vì hắn biết trước số liệu ở trong đầu, phát hiện không thể tiếp tục chơi liều, trực tiếp ấn vào phím xác nhận mua sắm.

।@@@

Chương 285: Người Cho Rằng Người Là Cổ Thần? (1)

mToàn bộ 8270 trong kho đã được dùng để mua hết.

Liễu Nguyệt có thể khẳng định cái thao tác này của Vương Hạo Nhiên tí nữa sẽ làm mặt hắn trở nên hốt hoảng: "Thật là gỗ mục không điều khắc được mà!"

Nàng quay người lại, giận đùng đùng đi ra.

Bởi vì nếu nàng nhìn Vương Hạo Nhiên thêm một chút, sự tức giận trong lòng lại càng tăng thêm.

So sánh với người có năng lực với người biết nghe lời thì Liễu Nguyệt ưa thích học sinh biết nghe lời hơn.

Bởi vì chỉ có học sinh biết nghe lời, mới có thể nghe được chính mình giáo dục, học được bản lĩnh của mình.

Liễu Nguyệt tự hỏi, trong những học sinh mình đã dạy, dù chỉ đạt được hai thành chân truyền của mình cũng đã đủ để xông xáo trong thị trường chứng khoán.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ hạ xuống 20, độ thiện cảm trước mắt là 0 (Mỗi người một ngả)】

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Vương Hạo Nhiên sửng sờ một lát.

Thông báo độ thiện cảm của nữ chính tăng lên hắn nhận được không biết bao nhiêu lần. Đây là lần đầu hắn nghe được thông báo độ thiện cảm của nữ chính hạ xuống.

Liễu Nguyệt nổi giận đùng đùng đi về bục giảng, dùng giọng nghiêm túc vô cùng nói với học sinh: "Đã hết thời gian, bỏ tay ra khỏi bàn

phím cùng con chuột, tất cả dừng lại hết cho ta!"

Bởi vì Liễu Nguyệt đã dựng lên đầy đủ uy nghiêm trong lòng học sinh.

Nên khi nghe Liễu Nguyệt nói vậy tất cả mọi người đều làm theo lời nàng.

Trong đó cũng bao gồm Vương Hạo Nhiên, bởi vì cái cổ phiếu này trong vòng 20 phút tiếp theo sẽ tăng lên rất cao, không cần bán đi ngay lập tức.

Máy tính của Liễu Nguyệt là máy chủ, thao tác trên máy chủ ta có thể biết được những hình ảnh trong máy tính của các học sinh.

Nàng mở ra nhiều mảng truyền thông, để những hình ảnh từ máy chủ truyền lên trên máy chiếu truyền thông.

Các học sinh ngẩng đầu nhìn thấy trước phòng học có một màn chiếu màu trắng, máy chiếu kỹ thuật thả xuống hình ảnh.

Cơ hội số một bắt đầu.

Ngồi trên máy số một là học sinh Lưu Hoa.

Ban đầu tài chính của Lưu Hoa có 5000 điểm bây giờ đã biến thành 4500 điểm, hao tổn đi 10%.

Liễu Nguyệt liếc qua, miệng nhỏ đỏ hồng nói ra những chữ lạnh giá sắc bén: "Hơi cùi bắp một xíu, xem xét đã xong rồi đấy."

Mặt Lưu Hoa tối đen lại, xấu hổ không còn mặt mũi nào nữa.

Những học sinh khác còn lại cũng không cười lên, bởi vì lần đầu thao tác, luống cuống tay chân, phần lớn những người đều có những tình huống như vậy nên chuyện này cũng bình thường.

Không khí trong phòng máy cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Sau khi Lưu Hoa xong thì đến lượt những học sinh khác.

Liễu Nguyệt lần lượt đem các kết quả chiến đấu của các học sinh chiếu lên máy chiếu kỹ thuật số để thả xuống màn chiếu.

Sau đó rất nhiều học sinh cũng không có kém như Lưu Hoa, chủ yếu hao tổn đến cùng là khoảng từ -1% đến -3%.

Thần sắc Liễu Nguyệt càng ngày càng khó coi.

Rất nhanh đã đến Mục Chiêu Chiêu.

Số liệu của Mục Chiêu Chiêu cũng không tệ, tỷ lệ lợi nhuận đạt tới 6%, vừa vặn đạt tiêu chuẩn học sinh ưu tú.

Ngay sau đó là Ôn Tĩnh.

Số liệu của Ôn Tĩnh thì tốt hơn một chút, đạt tới 7.1%.

Sắc mặt của Liễu Nguyệt đẹp hơn rất nhiều, điểm danh biểu dương một câu, tiếp tục xem xét những học sinh khác.

Sau hai người Mục Chiêu Chiêu cùng với Ôn Tĩnh, cũng không còn người nào tốt được vậy, tỉ lệ lợi nhuận cũng không có vượt qua được 6%.

Liễu Nguyệt cảm thấy có hơi thất vọng, cho đến khi chuẩn bị xem Lâm Thần, vậy mới giữ vững tinh thần đi tới.

Nàng rất hiểu rõ tên đệ đệ này.

Lúc hai tháng trước, Lâm Thần đã dùng một trăm vạn để kiếm lời ba trăm triệu.

Dưới cái nhìn của nàng, chắc chắn số liệu của Lâm Thần là tốt nhất, nghi vấn duy nhất, cuối cùng cũng có một người giỏi nhất.

Mang theo chờ mong nồng đậm, số liệu Lâm Thần rất nhanh đã hiện ra —— tỷ lệ lợi nhuận -26%!

Số liệu Lưu Hoa là -5% đã là cực kỳ kém.

Liễu Nguyệt nhớ đến tiết thực tiễn ngày trước, kém cỏi nhất cũng chỉ là 18.3%.

Tỷ lệ lợi nhuận của Lâm Thần này là -26%, xem như phát kỷ lục kém nhất của tiết thực tiễn.

Sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy số liệu này, thất vọng tràn trề, lập tức phê bình nói: "So sánh với ngu dốt thì người càng quá cao ngạo tự tin thì càng không thể thực hiện, hi vọng bạn học của Lâm Thần nhớ kỹ giáo huấn này."

Nghe nói như thế, những học sinh khác ở xung quanh cũng cẩn thận nhìn Lâm Thần đang khóc.

Cái gì đây?

Cái gì đây?

Trình độ này là của thần đồng trong truyền thuyết sao!

Liếc nhìn những ánh mắt xung quanh, Lâm Thần cảm thấy rất uất ức.

Bởi vì một cước của Mục Chiêu Chiêu đã đá cổ phiếu của hắn xuống dưới sườn đồi.

Sau khi Lâm Thần đem cổ phiếu treo lên bán, đợi đến trước một giờ

khi tiết thực tiễn kết thúc, vậy mới bán đi.

Sau khi hao tổn to lớn như vậy lại cộng thêm không có thời gian để thao tác mới tạo thành số liệu kém cỏi như vậy.

Lâm Thần muốn biện bạch một chút, nhưng mà nhìn thấy Mục Chiêu Chiêu đang ở một nơi xa đang động lòng nhìn lại, lập tức liền rút lại lời nói.

Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, làm sao ta có thể nhẫn tâm trách cứ nàng như vậy?

Nghĩ như vậy, Lâm Thần cũng im lặng không nói nữa, coi như chính mình đã thao tác nhầm.

Sau Lâm Thần, lại qua mười mấy học sinh nữa.

Không bao lâu, đã đến phiên Vương Hạo Nhiên.

Nhưng Liễu Nguyệt cũng không có lập tức đem số liệu của Vương Hạo Nhiên chiếu trên màn chiếu, mà nói ra:

"Người có lòng tin đối với mình là tốt, nhưng hãy tự mình biết mình, phải nghe ý kiến của người khác, tuyệt đối không nên mù quáng tự đại, nói chung hãy giữ lấy một chút khiêm tốn trong lòng khi học tập, hi vọng mọi người ghi nhớ."

Lời này của nàng, mặc dù không có nói thẳng ra là với ai.

Nhưng đến phiên nhìn số liệu của Vương Hạo Nhiên mới đặc biệt nói ra.

Sau khi những bạn học khác nghe thì nhộn nhịp đem ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên, là Liễu Nguyệt muốn nói cho Vương Hạo Nhiên nghe.

Sau khi nói xong, Liễu Nguyệt đã có thể nhận ra một số loại số liệu, vậy mới đem thành tích của Vương Hạo Nhiên trong tiết thực tiễn chiếu lên màn chiếu.

Cùng lúc đó, Liễu Nguyệt cũng nhìn những hình ảnh đồng bộ trên máy tính của mình.

Sau một khắc, nàng trực tiếp choáng váng.

-----

có ai bao nuôi không, cầu bao nuôiiiiiiii

c@@@

Chương 286: Người Cho Rằng Người Là Cổ Thần? (2)

Bởi vì Liễu Nguyệt đột nhiên ngừng hô, Vương Hạo Nhiên cũng không có tiếp tục thao tác, hắn vừa mới mua cái cổ phiếu kia, còn không có bán đi.

Nhưng mà cho tới giờ khắc này, những cổ phiếu này còn có xu thế tăng lên.

Trước đó Vương Hạo Nhiên có 8270 điểm ở trong tài khoản, trong thời gian thật ngắn này, 8270 điểm đã biến thành 9866 điểm!

Hơn nữa cứ một giây đồng hồ con số 9866 còn không ngừng tăng lên.

"Oa!"

Sau khi các học sinh nhìn thấy thành tích khóa thực tiễn của Vương Hạo Nhiên, toàn bộ đều choáng váng, tất cả đều ồ lên.

Trong số đó cũng bao gồm cả Lâm Thần.

Sau một giờ bắt đầu, đã biến 5000 điểm thành 9866 điểm.

Lâm Thần tự hỏi, cho dù chính mình có cấp kỹ năng đầu tư cổ phiếu cấp Tông Sư thì liệu có khả năng đạt được như vậy hay không.

Tên Vương Hạo Nhiên này, cuối cùng làm sao mà có thể làm được như vậy?

Vận khí sao?

Vẫn phải nói, chẳng lẽ là tên gia hỏa này cũng có hệ thống?

Trong đầu Lâm Thần lập tức toát ra sự nghi ngờ này.

Bởi vì từ khi gặp được Vương Hạo Nhiên, hắn lần lượt phô bày trình độ cấp Tông Sư của chính mình đều nhìn không thấu ma thuật, có thể vượt qua cả trình độ diễn tấu dương cầm của thất tỷ, mà bây giờ đã có kỹ năng siêu cấp đầu tư cổ phiếu.

Trên tất cả ba phương diện, đồng thời có cả tạo nghề ưu tú như vậy, đây tuyệt đối không phải người bình thường.

Liễu Nguyệt trên bục giảng kinh ngạc đến nửa ngày nói không ra lời.

【Đinh, độ thân thiện của nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ đã

khôi phục tới 20 (Phi thường thân thiện)】

Vương Hạo Nhiên nghe được tin tức nhắc nhở của hệ thống, cũng không nhịn được trêu ghẹo Liễu Nguyệt nói: "Liễu giáo sư, ta nói không sai chứ, cái cổ phiếu này sẽ còn tiếp tục tăng thêm."

Liễu Nguyệt khế hừ một tiếng, từ tốn nói: "Vận khí không tệ, đã để người đoán trúng, tuy nhiên muốn nghĩ trà trộn lâu dài mà chỉ dựa vào vận khí thì chỉ là vô dụng, bởi vì vận khí của một người không có khả năng tốt được như vậy."

Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói: "Đây không phải là vận khí, mà là thực lực."

Liễu Nguyệt hơi bĩu môi: "Từ thành tích trước mắt, người là người giỏi nhất, thậm chí cũng là người giỏi nhất tiết thực tiễn, nhưng ta cũng không cảm thấy người ưu tú hơn ta đâu."

Bởi vì người tự tin đến nỗi mù quáng, hơn nữa người thao tác mua bán vẫn còn có vấn đề lớn, toàn bộ mua vào kho, kho thì vận khí rất tốt, khi thì vận khí không được, nhất định cũng chỉ là may mắn mà thôi."

Vương Hạo Nhiên kiên trì nói: "Liễu giáo sư, cái này có thật không."

Đáp lại lời nói Liễu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên thao tác trên máy tính một chút, bán đi toàn bộ cổ phiếu.

Cổ phiếu treo lên nháy mắt đã bán mất, 10230 cũng rất nhanh đã được cộng vào tài khoản.

Liễu Nguyệt nhìn hình trong máy chủ, sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thao tác, liền nhíu mày, nghiêm khắc nói:

"Ta vừa mới nói qua, thời gian đã đến thì không cho tiến hành thao

tác mua bán, người không coi lời ta nói ra gì sao?"

Vương Hạo Nhiên xem thường mà nói: "Cái cổ phiếu này chẳng mấy chốc sẽ rớt, nếu ta không bán đi thì sẽ còn may mắn sao."

Liễu Nguyệt cười lạnh một tiếng, phản bác: "Nói tăng thêm thì tăng thêm, nói rớt thì rớt, người cho rằng người là cổ thần sao?"

Liễu Nguyệt lạnh lùng trừng to mắt nhìn xuống học sinh không nghe giảng.

Không khí trong phòng học cũng thay đổi.

Những học sinh khác im lặng như ve sầu, không dám lên tiếng.

Tạo ra không khí quỷ dị như này, đại khái tiếp tục ba mươi giây sau, bên trong phòng máy truyền đến tiếng thốt kinh ngạc.

"Xuống, xuống thật rồi!"

"Không phải, cái này không phải rớt mà là đang nhảy núi!"

...

Nghe được động tĩnh, Liễu Nguyệt cũng không nhìn Vương Hạo Nhiên nữa, mà nhìn vào màn hình máy chủ.

Trên màn hình thấy được những hình ảnh bên máy tính kia của Vương Hạo Nhiên.

Cái cổ phiếu mà trước đó Vương Hạo Nhiên mua đúng là xuống thật rồi, hơn nữa tụt xuống với tốc độ cực nhanh.

Sau đó vài phút, nó trực tiếp đã sập.

Cái cổ phiếu chòng chát bọt biển này rốt cục đã sập bàn.

Liễu Nguyệt khẽ ngẩng đầu, lần nữa nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi:

"Làm thế nào mà người thấy được những cỗ phiếu này sẽ lập tức sẽ rớt xuống? "

Nàng dùng năng lực chuyên nghiệp của mình cũng có thể dự đoán được cỗ phiếu này sẽ giảm lớn, thế nhưng mà tên Vương Hạo Nhiên kia lại đoán được một cách chính xác, cụ thể là khi nào rớt.

Những học sinh còn lại cũng nhận nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, chờ đợi hắn trả lời.

"Đoán thôi." Vương Hạo Nhiên làm biếng thế là nói ra lời lừa gạt.

Liễu Nguyệt cũng không tin: "Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không thể nào đoán được, người nói đi làm sao người làm được." Nói xong, nàng ném ra một mật ngọt chết ruồi. "Chỉ cần người nói cho ta, sa này tiết của ta người có thể tự do làm gì cũng được, ta cho phép người đến trễ về sớm!"

Nghe được những lời này, Vương Hạo Nhiên nổi lên một ít hào hứng, lập tức chậm chậm nói:

"Nguồn năng lượng từ xe đi ra, phương diện M cấp cho phụ cấp to lớn, nhưng những cái xí nghiệp phụ cấp này cũng không thể nghiên cứu ra thứ gì, cái này sẽ thúc đẩy bọt biển, phụ cấp bị giảm là chuyện sớm hay muộn thôi."

Liễu Nguyệt gật đầu một cái: "Cái này ta cũng nhìn ra được, tuy nhiên vì sao người lại đánh giá chuẩn đến như thế được, là do thời gian phương diện M giảm nguồn năng lượng phụ cấp xuống sao? Nhìn trước mắt, vẫn còn chưa có bất luận tin tức cụ thể nào cả, chẳng lẽ nói người biết thủ lĩnh phương diện M à? Có thể sớm biết bên kia chừng nào bắt đầu có động tác sao."

Vương Hạo Nhiên mỉm cười, tiếp tục nói: "Ta không cần quen biết bọn hắn, chỉ là nhìn thấy dầu hỏa thừa thãi bên chỗ kia, gần đây lại xuất hiện một cái mỏ dầu to lớn, hơn nữa nguyên nhân là bởi vì cái vị trí của mỏ dầu này không tốt, nếu như là ai đã lấy phương diện M thì sẽ cắt ngang ngay."

Nếu đã biết sẽ cắt ngang, tất nhiên cần xuất động lực lượng, quân phí chi ra gia tăng thật lớn, dựa theo tin tức thu chi mà phương diện M công bố thì trước mắt bọn hắn đảm đương không nổi, chỉ có thể dùng phương diện khác để sửa những chỗ sai sót, giảm đi bọt biển, nguồn năng lượng sẽ to lớn lên, không phải đây là phương thức cao nhất sao?"

E@@@

Chương 287: Tinh Xảo Phân Tích

ENói xong, Vương Hạo Nhiên mở máy vi tính lên, mở ra ba cái biểu đồ đường cong của cổ phiếu nói, nói:

"Sau khi xác định được bọn hắn có động tĩnh, vậy sẽ rất đơn giản. Bên kia mở hội nghị quyết, sau khi làm ra quyết định này, tất nhiên sẽ đạt được một ít tin tức về vốn liếng, vì giảm xuống hao tổn, về chỗ vốn liếng tất nhiên sẽ lựa chọn cắt một đợt rau hẹ, để giảm bớt tổn thất của mình."

"Tại lúc mới khai trương, chỗ vốn liếng không ngừng tăng giá cổ

phiếu, làm giá cổ phiếu tăng vọt, hấp dẫn vô số rau hẹ nhộn nhịp vào trận, cái bọt biển này cũng càng thổi càng lớn, lâm vào hoàn cảnh vô cùng điên cuồng.

Lúc này muốn đánh giá ra khi nào sập bàn thì rất đơn giản, khi chỗ vốn liếng muốn rút lui, lúc này đem toàn bộ số cổ phiếu kho bán đi là được rồi."

Năng lực biết được thị trường chứng khoán hai mươi bốn giờ, không chỉ có thể biết trước ba chỗ thị trường chứng khoán, còn có thể nhìn thấy ba động là từ cái gì mà đưa tới.

Bởi vậy muốn giải đáp những cái này, đối với Vương Hạo Nhiên thật sự mà nói là quá đơn giản.

Nghe được Vương Hạo Nhiên từ từ phân tích, Liễu Nguyệt liền bị thuyết phục, sợ hãi đến nói không ra lời.

Vương Hạo Nhiên nói ra những tin tức này, nàng cũng nhìn thấy được, tuy nhiên cũng không nghĩ từ những tin tức này, phân tích ra phương diện cổ phiếu phản hồi đến nguồn năng lượng xe.

Ba!

Sau khi Liễu Nguyệt bị thuyết phục , nhất thời nhịn không được vỗ tay.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phá! 】

Toàn bộ học sinh bên dưới, có người xấu hổ có người sùng bái cũng lập tức vỗ tay.

Đều là học sinh mới, nhưng khoảng cách thật rất lớn.

Nghe được tiếng vỗ tay xung quanh, Lâm Thần rất khó chịu.

Cái này vốn là phần thưởng của mình lúc đầu, quả thật bây giờ đã bị Vương Hạo Nhiên cướp đoạt danh tiếng.

Không, nói chuẩn xác một chút thì là "Lại" bị Vương Hạo Nhiên cướp đoạt danh tiếng.

Từ sau khi xuyên qua, lúc thật là thuận lợi, hoàn cảnh thật sự rất là dịu êm và thoải mái.

Nhưng từ khi gặp được Vương Hạo Nhiên, gặp đủ chuyện không tốt.

Chính mình là nhân vật chính mà? Vì sao lại như vậy chứ?

Chẳng lẽ nói, kỳ thực chính mình không phải là nhân vật chính.

Wương Hạo Nhiên mới là nhân vật chính?

Trong đầu Lâm Thần suy nghĩ, đối với hắn mà nói thì chỉ có ý niệm kinh dị nhìn Vương Hạo Nhiên.

Ngay tại lúc Lâm Thần suy nghĩ lung tung, Liễu Nguyệt trên bục giảng cũng đã làm tổng kết, "Tiết thực tiễn lần này đã kết thúc, đa số lợi nhuận của các bạn học là âm, cả lớp phải đi trực vệ sinh.

Tất cả bạn học đều có lợi nhuận từ 1% đến 6%, sau đó toàn bộ lớp đứng lên. Mặt khác khen ngợi Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh, các người cũng không tệ."

Sau khi nói xong những cái này, ánh mắt Liễu Nguyệt hướng đến Vương Hạo Nhiên, muốn tán dương nói:

"Bạn học Vương Hạo Nhiên có tỷ lệ lợi nhuận đạt tới 104.6%, lập nên một thành tích kỷ lục mới của tiết thực tiễn, đồng thời cũng đã vượt qua tỷ lệ lợi nhuận cao nhất, nơi này đặc biệt khen ngợi một chút, sau này Vương Hạo Nhiên ở trong tiết của ta có thể hưởng thụ được các loại đặc quyền đến trễ về sớm, nhưng mà. . ."

Liễu Nguyệt chuyển đề tài, gõ nói: "Nhưng mà, Vương Hạo Nhiên cũng không thể kiêu ngạo tự mãn, nhất thời được hưởng nhiều lợi ích, cũng không thể tuyên dương người lâu dài được, người cách một thương nhân đỉnh cao đầu tư cổ phiếu giỏi còn xa lắm."

Nghe được cái này, Vương Hạo Nhiên nhin không được hỏi: "Liễu giáo sư, thế nào mới được xem như là thương nhân đỉnh cao?"

Liễu Nguyệt dừng lại một chút, lập tức đưa ra trả lời: "Hiện tại bên trong tài khoản của người có hơn một vạn, chỉ cần 1 tháng sau người có thể biến một vạn thành một trăm vạn, vậy sẽ được coi như là thương nhân đỉnh cao."

Nói xong, nàng lại bổ sung một câu: "Tất nhiên, ta biết cái này đối với người cực kỳ khó, bởi vì cho dù thời điểm ban đầu ta xuất đạo cũng từ một vạn biến thành một trăm vạn, đều phải cần thời gian hơn nửa tháng."

Ngụ ý này của Liễu Nguyệt, có thể hiểu thành với năng lực của nàng chỉ cần nửa tháng đã đạt được, vậy coi như nàng đã là thương nhân đỉnh cao.

Vương Hạo Nhiên nghe được thâm ý trong đó, bởi vậy nói thẳng: "Liễu giáo sư, chỉ là gấp mười lần thôi chứ gì, không cần một tháng, nửa tháng là đủ rồi."

"Nếu không làm được, ta không chỉ không cho người đặc quyền kia nữa, hơn nữa sau đó còn không thể để người tiếp tục lên lớp." Liễu Nguyệt hù dọa một chút, lập tức dùng ánh mắt nhìn xem Vương Hạo

Nhiên, hỏi:

"Bây giờ trả lời ta một lần nữa, đến cùng là một tháng, hay là nửa tháng?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Ta nghĩ một chút, đột nhiên lại muốn đổi ý."

Liễu Nguyệt tự cho là đạt được, nói: "Thế mới đúng chứ, người trẻ tuổi không nên ngông cuồng như vậy."

Mà ngay tại Liễu Nguyệt lộ ra nụ cười tươi đắc ý, Vương Hạo Nhiên cũng lên tiếng lần nữa, bù đắp cho lời nói phía trước: "Ta chỉ cần một tuần lễ."

Liễu Nguyệt cũng là người cực kỳ kiêu ngạo.

Nàng dùng thời gian nửa tháng, biến một vạn thành một trăm vạn, mà Vương Hạo Nhiên lại nói chỉ cần một tuần.

Cái này chẳng phải nói, nếu mà như vậy thì chẳng phải thực lực của mình chỉ bằng một nửa của Vương Hạo Nhiên.

Cặp mắt đẹp của Liễu Nguyệt nhắm lại: "Người nghiêm túc chứ?"

Vương Hạo Nhiên mỉm cười gật đầu: "Nghiêm túc."

Liễu Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, chế giễu lại: "Nếu người có thể làm được, vậy ta cũng không cần làm lão sư của người, ngược lại ta sẽ gọi người là lão sư."

Vương Hạo Nhiên cảm thấy không sai, gật đầu nói: "Người tự nguyện thì ta không nỡ từ chối."

Liễu Nguyệt chỉ coi như đã nghe được một chuyện cười, lạnh giọng nói: "Tan học!"

Sau khi tan học, các bạn học lần lượt rời đi.

Mục Chiêu Chiêu cũng trực tiếp chạy đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, kéo lấy tay hắn đi ra ngoài, nói: "Đi ăn khuya đi ăn khuya, ta cũng muốn đi ăn khuya."

Vương Hạo Nhiên nói: "Yên tâm, không thể thiếu người." Đây là do hắn đáp ứng Mục Chiêu Chiêu, tất nhiên phải thực hiện nhưng mà trong lúc nhất thời không biết rõ là sẽ đi đến chỗ nào, thế là hỏi Mục Chiêu Chiêu: "Hôm qua ta mới tới đây, đối với nơi này vẫn còn chưa quen lắm, người muốn tới chỗ nào ăn thì nói đi."

P@@@

Chương 288: Bạn Trai Là Ai

τMục Chiêu Chiêu nói: "Hôm qua ta cùng với Vận Hàn tử đi đến trường học thấy được một chỗ phố ăn khuya, có một cửa tiệm đồ ăn rất ngon đấy, đi theo ta."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, nghiêng đầu nhìn Ôn Tĩnh đang ở xa xa rụt rè nhìn đến chỗ này, vì vậy nói: "Bạn học Ôn Tĩnh, người muốn cùng đi ăn ăn khuya không?"

Nghe thấy, Ôn Tĩnh vội vàng đi tới. "Có được hay không?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Có cái gì không tiện à, cùng đi chứ."

Mục Chiêu Chiêu u oán chép miệng, nhưng vẫn nói theo: "Đúng vậy, Ôn Tịnh cùng đi chứ."

"Được." Ôn Tịnh mừng rỡ gật đầu.

Ba người kết bạn đi ra khỏi trường.

Không bao lâu liền đi tới một cửa hàng ăn khuya mà Mục Chiêu Chiêu nói tới.

Cái tiệm ăn khuya này cũng không lớn lắm, nhưng bàn ghế trơn bóng sạch sẽ, chủ quán trong tiệm là bà chủ cùng con gái, đều mang theo khẩu trang cùng bao tay vệ sinh, thoạt nhìn vẫn rất vệ sinh.

Hơn nữa trong tiệm cũng không tệ, nhà chủ quán có ba người đều phụ giúp bà chủ.

Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh ngồi xuống ở một cái bàn.

Trên bàn có thực đơn cùng giấy ghi chú.

Bởi vì nhà chủ quán đều rất bận, khách chỉ có thể tự viết ra những món mình muốn ăn, tiếp đó chủ quán mới tới lấy giấy ghi chú rồi ra cơm.

Vương Hạo Nhiên cầm giấy bút ghi chép, để hai người Ôn Tịnh cùng Mục Chiêu Chiêu chọn món ăn.

Mục Chiêu Chiêu một mạch trực tiếp chọn hai mươi mấy loại đồ nướng, mỗi một loại ít nhất cũng năm phần, tất cả trong đó đều giống như vậy nên sẽ rất rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên thấy kỳ dị hỏi một câu, "Người nghĩ thế nào mà lại chọn nhiều món rau họ như thế?"

Mục Chiêu Chiêu lộ ra một ít cổ quái cười: "Ta chọn gúp người."

Vương Hạo Nhiên sững sờ.

Rau họ có tác dụng tráng dương bổ thận, Mục Chiêu Chiêu nói lời này là có những ý này sao?

Tuy nhiên, Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp nói chuyện, ngược lại Ôn Tịnh nhin không được nói tiếp: "Thân thể của hấn rất tuyệt, không cần bổ thêm nữa đâu."

"Gi?" Nghe được những lời này, Mục Chiêu Chiêu quái dị nhìn Ôn Tịnh.

Ôn Tịnh bị Mục Chiêu Chiêu nhìn thì mặt liền đỏ tới mang tai, lập tức nhanh chóng giải thích nói: "Ta cùng lớp với Vương Hạo Nhiên mà, trải qua tiết thể dục thấy hấn vận động rất tốt, vận động tốt như thế, cơ thể tất nhiên cũng sẽ rất tốt."

Mục Chiêu Chiêu "Úc" một tiếng, muốn giải thích cho chính mình. Nhưng mà nhìn Ôn Tịnh vài lần, liền thấy một nụ cười sâu xa.

Vương Hạo Nhiên nhìn thần sắc Mục Chiêu Chiêu, lập tức liền có chút sầu lo, sợ Mục Chiêu Chiêu sẽ đem đến rắc rối, đem chuyện này tuyên dương mà nói ra.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên cười ha hả nhìn Mục Chiêu Chiêu nói: "Còn muốn ăn cái gì thì cứ việc nói, cứ chọn tự nhiên."

Mục Chiêu Chiêu cười tủm tỉm trả lời: "Tạm thời chỉ có chút này thôi, nếu mà không đủ chút nữa gọi thêm."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, kêu chủ cửa hàng đến lấy đi tờ ghi chú.

Sau một chút chờ đợi, những món nướng đã được đưa tới.

Ôn Tịnh cảm thấy tự mình làm sai cái gì đó, thế nên có chút không yên lòng, thế là cầm đầu ăn thịt nướng.

Mục Chiêu Chiêu ngược lại lộ ra vẻ tùy tiện, vén tay áo lên một tay nắm lấy một cây cá mực xiên bắt đầu ăn, ăn đến hai bên miệng đều là mỡ.

Lúc này, nàng bỗng nhiên dùng mặt em bé của mình nhìn vào Vương Hạo Nhiên."Giúp ta một tay với."

Vương Hạo Nhiên rút giấy ở hộp giấy trên bàn ra, thò tay lau giúp miệng đầy mỡ của Mục Chiêu Chiêu.

【 Đỉnh, kí chủ lay động nữ chính Mục Chiêu Chiêu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, không khỏi nhìn Mục Chiêu Chiêu một chút.

Nhưng Mục Chiêu Chiêu cũng không có phản ứng gì, vẫn vui thích ăn lấy đồ đồ nướng như cũ.

Nhưng mà hNhưng màệ thống đã nhắc nhở, hẳn là chưa làm gì sai, suy cho cùng thì đã nhận được ban thưởng.

Chỉ chốc lát sau, Mục Chiêu Chiêu lại ăn đến nổi miệng đầy mỡ, nhất thời nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lập tức hiểu ra, thế là lại giật một tờ giấy giúp nàng lau miệng mỡ, thậm chí còn giả bộ như không chú ý chút mặt cút nàngsờ một chút.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ ính chínhMục Chiêu Chiêu, thu được 300 300 điểm phản phái! 】

Mục Chiêu Chiêu che giá rất tốt, vẫn ngoài mặt không có phản ứng gì.

Vương Hạo Nhiên nhất thời kinh ngạc lên, lá gan lập tức cũng nhỏ xíu lớn hơn, nắm lấy cái tay trên bàn.

"A!" Tay của Mục Chiêu Chiêu run một cái, xiên cá mực cũng rơi trên bàn.

"Sao đấy?" Ôn Tịnh hiếu kỳ hỏi.

"Không có việc gì, không có việc gì." Mục Chiêu Chiêu cười ha hả đáp lại Ôn Tịnh một chút chút, lập tức đón nhận ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, nhưng rất nhanh vừa thẹn vừa sợ, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, tiếp tục ăn đồ đồ nướng.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim Mục Chiêu Chiêu, thu được 400 điểm phản phái! 】

Điểm phản phái kiếm ở chỗ Mục Chiêu Chiêu hình như là quá nhiều đi?

Vương Hạo Nhiên cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

—

Sau khi Sau khi Liễu Nguyệt tan học, trở lại một tòa biệt thự bên cạnh đại học.

Nàng ở lại dạy học ở đại học Thanh Linh đã được hai ba năm, vì để thoải mái hơn nên đã mua biệt thự ở nơi này.

Tuy nhiên, ngoài trừ nàng ra còn có hai người nữa, một người là Khâu Thiển Vi, một người là Kỷ Thủy Dao.

Mấy người các nàng là tỷ muội với nhau, lĩnh vực xử lý cũng khác biệt, thời gian trước kỳ thực là gặp mặt cũng không nhiều.

Lần này thật vất vả khi ở lại dạy học, mới dạy học được chung một chỗ. Liễu Nguyệt tự nhiên liền kêu hai người tỷ muội đó đến ở chung với mình.

Liễu Nguyệt dùng vân tay mở cửa ra, đi vào trong biệt thự.

Lục muội Kỳ Thủy Dao đang ở đại sảnh để đọc sách, bên kia phòng bếp truyền đến một âm thanh xào rau.

Liễu Nguyệt nhìn về phòng bếp một chút, thấy ngạc nhiên. hỏi lục muội: "Nhanh như vậy nàng đã nấu ăn được rồi sao?"

Mắt của Kỳ Thủy Dao rời khỏi quyển sách, nhìn về phía Liễu Nguyệt nói: "Thất muội đang bận việc."

Liễu Nguyệt cực kỳ hoảng sợ, nói: "Thất muội nàng điên rồi à, tay nàng dùng để đánh đàn dương cầm, sao có thể đi làm đồ ăn như vậy được? Nếu không chú ý làm tay bị thương thì biết làm sai bây giờ?"

Dứt lời, nàng đang chuẩn bị phóng tới phòng bếp.

Kỳ Thủy Dao nói: "Ngũ tỷ, ta vừa mới mới nghĩ ra chỉ có biết ăn không thôi thì đúng là vô dụng."

T@@@

Chương 289: Nháo Loạn Lẫn Nhau (1)

Liễu Nguyệt dừng bước, kinh dị lên. "Thất muội nàng bị cái gì không bình thường sao?"

Lòng dạ Kỷ Thủy Dao biết rõ, nhưng cũng không lắm miệng, chỉ nói: "Có gì hãy kêu ta."

Chờ đợi thêm vài phút đồng hồ, rốt cuộc Khâu Thiến Vi cũng ở trong phòng bếp đi ra, cũng đi tới đại sảnh hào hứng nói:

"Ngũ tỷ, lục tỷ, muộn như vậy, các người đã đói bụng chưa, tranh thủ thời gian tới thử tay nghề của ta một chút!"

Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt cổ quái liếc nhau, đi cùng với Khâu Thiến Vi vào phòng ăn.

Khâu Thiến Vi bưng tới ba phần mì xào.

Theo như nhìn bề ngoài, mì xào này cũng không tệ lắm.

Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt đều ném một chút, nhưng rất nhanh cả khuôn mặt đều nhú lại.

Khâu Thiến Vi thấy thế, hỏi vội: "Cực kỳ khó ăn sao?"

"Tạm được."

"Được, cũng được."

Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt chia nhau nói.

Khâu Thiến Vi cầm đũa tới, cũng ném thử một miếng, lập tức vội

vàng phun ra, lúng túng cười nói: "Muối hơi nhiều một chút, ngày mai ta sẽ chú ý hơn."

Liễu Nguyệt chân thành nói: "Thất muội, người đừng giày vò như vậy, miễn làm tay bị thương, đến lúc đó người sẽ hối hận không kịp."

Khâu Thiển Vi không để ý mỉm cười, "Hai tay của ta dù sao thì cũng đã mua bảo hiểm, nếu thật sự có chuyện gì, có thể được bồi thường mười mấy ức đây, dù sao ta cũng không thể đói chết."

Liễu Nguyệt ngạc nhiên không thôi. "Thất muội, chúng ta mới ba tháng không gặp, tại sao ta cảm giác như người đã biến thành người khác?"

Khâu Thiển Vi sửng sò, lập tức ngượng ngùng mỉm cười, "Ta chỉ là muốn học tập một chút tay nghề, nấu ăn cho hắn. . . Cho các người ăn."

Liễu Nguyệt lập tức nghe không được bình thường, cũng nhớ tới lúc trước trên mạng rất hay chiếu cái câu kia của thất muội: "Thất muội người có bạn trai sao?"

Khâu Thiển Vi có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu một cái: "Đúng. . . Đúng thế."

Liễu Nguyệt bị kinh ngạc đến ngốc một hồi lâu, lập tức vội vã truy vấn: "Người con trai kia là ai?"

Đối mặt với lời hỏi thăm của Liễu Nguyệt, Khâu Thiển Vi nhăn nhăn nhó nhó mà nói: "Ngũ tỷ, chờ sau này có cơ hội, ta sẽ nói cho người biết."

Liễu Nguyệt tự nhiên không nghe theo, nói: "Bây giờ là cơ hội, nhanh lên một chút hãy nói cho ta biết, để Ngũ tỷ giúp người tham khảo một chút."

Nghe đến lời nói của Liễu Nguyệt, Khâu Thiển Vi mãnh liệt lắc đầu, vẫn không thay đổi chủ ý.

Dưới cái nhìn của nàng, mình bây giờ đang làm giáo sư ở đại học Thanh Linh, mà thân phận Vương Hạo Nhiên là học sinh.

Việc này truyền đi, nàng sợ sẽ gây rắc rối cho Vương Hạo Nhiên, dù sao thì thân phận của hai bên cũng có chút miễn cảm.

Khâu Thiển Vi bứt lên nói dối: "Vẫn là trước không cần, tình cảm chúng ta còn không ổn định như vậy, sau khi ổn định thì ta sẽ nói chi ngũ tỷ."

Liễu Nguyệt có chút buồn bực, "Thất muội, người xảy ra chuyện gì sao, có bạn trai thì nói cho ta một chút cũng có sao đâu, chẳng lẽ ta lại cướp bạn trai của người sao?"

Khâu Thiển Vi vội vàng nói: "Ngũ tỷ, không phải ta có ý này."

Liễu Nguyệt thúc giục, "Ta cũng là vì quan tâm người mà, muốn giúp người suy tính chút, bạn trai người là dạng người gì đây, người mau nói cho ta biết!"

Khâu Thiển Vi không muốn nói ra Vương Hạo Nhiên, nhưng lại không muốn làm sức mẻ tình cảm tỷ muội, trong lúc nhất thời khó khăn.

Mà lúc này, một bên Kỷ Thủy Dao cũng đột nhiên nói: "Ngũ tỷ, thất muội sẽ kiếm được người rất tốt, người cũng đừng quan tâm."

Liễu Nguyệt kinh dị một thoáng, hỏi vội: "Người biết bạn trai thất muội là ai à?"

Bên cạnh, ánh mắt của Khâu Thiển Vi cũng nhìn tới.

Trong lòng Kỷ Thủy Dao hoảng loạn một chút.

Lần này nàng đột nhiên đi tới dạy học ở Thanh Linh, không nhiều cũng ít sẽ có một chút tư tâm, bởi vì tâm tư, nàng tự nhiên không dám nói ra quen biết với Vương Hạo Nhiên.

Áp chế bối rối trong lòng, Kỷ Thủy Dao trấn định lại tự nhiên giải thích nói: "Ta làm sao có thể biết được chứ, nhưng mà ta tin tưởng ánh mắt của thất muội, nàng đã nhìn đúng, mong rằng đối với phương sẽ cực kỳ ưu tú, bằng không thất muội như thế nào mà lại coi trọng người ta? Chúng ta không nên hỏi nhiều, đến lúc thất muội muốn nói thì tự nhiên thất muội sẽ nói."

Khâu Thiển Vi nhìn thấy lục tử giải vây cho chính mình, cũng vội vã mừng rỡ nói: "Vẫn là lục tử hiểu ta!"

Thấy thế, Liễu Nguyệt cũng không muốn truy vấn ban trai của thất muội là ai, nhưng từ ở trong tâm vẫn không nhịn được lẩm miệng hỏi một câu về một vấn đề khác: "Thất muội, các người đã tiến triển đến mức nào rồi?"

"Trước mắt thì chúng ta chỉ nắm tay mà thôi." Da mặt Khâu Thiển Vi đỏ lên, có ý định nói thật, nhưng mà sau khi nói ra, lại có chút lo nghĩ.

Tình huống tứ tử Bộ Phi Yên biết được, không biết có nhiều chuyện hay không, tuyên dương việc này cho tứ muội khác biết.

Nghe được Khâu Thiển Vi trả lời, Liễu Nguyệt "A" một tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều, suy cho cùng thì thất muội ưu tú như vậy, đáng đáp lại cực kỳ xinh đẹp như vậy, mới vừa biết yêu đương mà thôi, phát triển đến mức độ nắm tay xem như là tiến triển rất nhanh chóng.

Mà Kỷ Thủy Dao cũng kỳ dị nhìn thất muội Khâu Thiển Vi, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Thất muội mới cùng hắn nắm tay mà thôi, mà ngày kia chính mình cùng hắn ở thời gian nghỉ phép, thế nhưng mà đã. . . Tính ra, chính mình so với thất muội thì thân cận với hắn nhiều hơn.

Aizz, ta đoán mò cái gì đây.

Sau khoảng khắc mừng rỡ ngấn ngủi kia, Kỷ Thủy Dao cũng lắc lắc đầu, lập tức đem những cái ý nghĩ kì quái này vứt đi.

Nàng tuy là quý thần xui khiến đi tới dạy học ở Thanh Linh, nhưng không muốn phá hoại tình cảm của thất muội.

Nghĩ như vậy, Kỷ Thủy Dao cầm lấy quyển sách đọc, nhưng lại phát hiện, thế nào cũng không thể tĩnh tâm được.

Muốn nhắm mắt lại yên tĩnh một chút, lại phát hiện trong đầu đầy những hình ảnh của người khác, hơn nữa trong đầu nhớ tới cảnh ngày kia làm cấp cứu giúp Vương Hạo Nhiên.

Nghĩ đi nghĩ lại, Kỷ Thủy Dao thậm chí còn lơ đãng mím mím khoe miệng.

Kỷ Thủy Dao chỉ cảm thấy chính mình muốn điên rồi.

Nàng đã nhìn ra, chính mình nên đi nghỉ, ngược lại thì càng không chế không nổi.

Nếu như vậy sẽ không thể thuận theo tự nhiên.

Nghĩ như vậy, Kỷ Thủy Dao cũng bắt đầu nhắn tin cho Vương Hạo Nhiên.

F@@@

Chương 290: Nháo Loạn Lẫn Nhau (2)

Nội dung tin nhắn hỏi Vương Hạo Nhiên một ít vấn đề về phương diện khoa học.

"Ta chỉ là muốn thỉnh giáo hấn về vấn đề khoa học, chỉ là tinh thần ham học hỏi, cũng không phải trò chuyện việc tư, đây tuyệt đối không tính là có lỗi với thất muội!"

Sau khi gửi tin nhắn xong, trong thời gian chờ đợi Vương Hạo Nhiên trả lời tin nhắn, Kỷ Thủy Dao dù muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi, thế là trong lòng âm thầm tự trấn an chính mình.

Chờ đợi năm phút đồng hồ, Kỷ Thủy Dao rốt cục cũng đã nhận được tin nhắn trả lời của Vương Hạo Nhiên.

Kỷ Thủy Dao nhìn xong, vấn đề khó hiểu của chính mình cuối cùng cũng được giải đáp, lập tức cũng đã cảm thấy sáng tỏ mà thông suốt lên.

"Người thế nào mà lại chạy đến làm giáo sư sinh vật biển ở Thanh Linh?" Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên lại gửi một tin nhắn.

Thấy cái tin nhắn này, Kỷ Thủy Dao lập tức khẩn trương lên, nhưng vẫn kiềm chế xuống sự chột dạ của mình, trả lời:

"Giáo dục người khác là một loại công việc rất có ý nghĩa, ta sớm đã muốn làm lão sư, nhưng mà trước đây chuyện của viện nghiên cứu quá nhiều, ta cũng không thể giúp gì, nhưng bây giờ viện nghiên

cứu cần tuyển một ít người, ta cũng không có nhiều chuyện để làm như vậy, thế nên đến đây để làm lão sư."

Trả lời xong, trong lòng Kỷ Thủy Dao có chút tiếc nuối, thế là lại nhin không được hỏi, "Tại sao người không chọn sinh vật biển?"

Vương Hạo Nhiên: "Ta chọn sinh vật biển để làm cái gì, có cái gì để học sao?"

Kỷ Thủy Dao: "Nói cũng phải. . ."

Tại thời điểm Kỷ Thủy Dao nói chuyện trên trời dưới đất.

Khâu Thiển Vi cũng đã dọn xong món mì xào thất bại trên bàn cơm, đi tới sofa ở đại sảnh, ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thủy Dao, thuận miệng hỏi một chút:

"Lục tỷ, người nói chuyện với ai vậy?"

Kỷ Thủy Dao giật nảy mình, điện thoại cũng rơi xuống mặt đất. Tranh thủ thời gian vội vã nhặt điện thoại lên, trả lời:

"Một người cùng lĩnh vực nghiên cứu cứu khoa học, là nữ."

Khâu Thiển Vi thấy nàng hơi kỳ quái, nổi lên nghi ngờ: "Sao lục tỷ lại nói là nữ, người sẽ không. . . Sẽ không có bạn trai rồi đấy chứ, nhanh để ta xem một chút!" Đem đầu tiến đến màn hình điện thoại của Kỷ Thủy Dao.

Kỷ Thủy Dao liền vội vàng ôm điện thoại chặt vào trong ngực, gắt gao bảo vệ điện thoại.

Khâu Thiển Vi càng hiếu kỳ, trách hô nói: "Ngũ tỷ ngũ tỷ, lục tỷ dường như cũng đã có bạn trai?"

"A, thật hay giả đấy?" Liễu Nguyệt cầm laptop đi tới đại sảnh.

Kỷ Thủy Dao vội vã giải thích nói: "Không có, người đừng nghe thất muội nói bậy." Nói xong, mặt đều đỏ lên.

Khâu Thiển Vi cùng Liễu Nguyệt xem xét, cảm giác trong đây có chuyện gì đó.

Nhưng mà Kỷ Thủy Dao nói không có yêu đương.

Khâu Thiển Vi cũng không có tiếp tục truy vấn.

Liễu Nguyệt lắc mạnh đầu, cũng phê bình nói: "Thất muội, lục muội, nam nhân có gì tốt, thật là không hiểu các người."

Khâu Thiển Vi không coi ra gì, mặt mang nụ cười lấy điện thoại di động ra, bắt đầu soạn gửi tin nhắn.

Kỷ Thủy Dao liếc qua, phát hiện bên trong khung chat là Vương Hạo Nhiên, lập tức chột dạ vô cùng, cầm đầu đọc sách.

Liễu Nguyệt mở laptop ra, đăng nhập Weibo bắt đầu gõ chữ.

Nàng là nhà đầu tư cổ phiếu trên Weibo, có năm ngàn vạn fan.

Lượng fan năm ngàn vạn, cái này bên trong đầu tư cổ phiếu đại V được xem như độc nhất, đều cao hơn so với lượng fan của các minh tinh nổi tiếng.

Chỉ cần khai trương, dựa theo quen thuộc, Liễu Nguyệt cũng sẽ ở trước một đêm đó viết văn phân tích giá thị trường một đợt.

Bởi vì nàng có trình độ chuyên nghiệp siêu cao, rất nhiều fan quan tâm nàng để căn cứ phân tích của nàng để mà mua cổ, phần lớn người trong đó đều muốn kiếm tiền.

Mỗi lần Liễu Nguyệt đăng bài bên trên Weibo là có thể tìm được nhà

tài trợ giàu có.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Liễu Nguyệt có nhiều fan như vậy.

Suy cho cùng thì kiếm tiền ai mà không thích?

Lúc đó, Vương Hạo Nhiên đã cùng với Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tịnh ăn xong bữa ăn khuya, mỗi người trở về phòng ngủ.

Vương Hạo Nhiên mở ra điện thoại, lập tức liền thấy Khâu Thiến Vi mới trả lời tin nhắn, thế là bắt đầu trả lời lại.

Hai người hàn huyên bên trên Wechat, nhưng mà cơ bản đều là Khâu Thiến Vi hỏi, như:

"Ở đó ngủ có quen không?"

"Có hòa hợp được với bạn cùng phòng không?"

"Buổi tối đã ăn gì chưa?"

"Không có người ở bên cạnh ta, ta ngủ không được thì làm sao bây giờ?"

Cứ hỏi một số vấn đề như vậy.

Sau khi hàn huyên một lát, thời gian cũng hơi trễ, Vương Hạo Nhiên để Khâu Thiến Vi nghỉ ngơi.

Khâu Thiến Vi tự nhiên cũng ngoan ngoãn mà nghe lời, đi ngủ một cách thoải mái.

Sau khi nhắn xong, Vương Hạo Nhiên cũng dùng di động mở ra công cụ tìm kiếm, muốn điều tra một ít tin tức cùng với thành tựu của Liễu Nguyệt, hiểu rõ nàng hơn một chút.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đại khái đã rõ ràng.

Nói đơn giản thì cuộc sống trước mắt của Liễu Nguyệt chỉ có một câu: Giống như là bất hack vậy.

Mà ngoài điều tra được một ít tin tức về Liễu Nguyệt thì Vương Hạo Nhiên còn biết được Liễu Nguyệt có một tài khoản Weibo.

Chúng nhận Weibo là đầu tư cổ phiếu V, hơn nữa còn có lượng fan kinh khủng, cũng để Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một hồi lâu.

Ôm ý nghĩ thế này, Vương Hạo Nhiên lập tức kiểm tra lịch sử của weibo Liễu Nguyệt một chút, lập tức liền hiểu rõ vì sao Liễu Nguyệt có nhiều fan như vậy.

Nhưng mà Liễu Nguyệt phân tích cũng không phải mỗi lần đều trúng, nhưng mười bài bên trong Weibo cũng có bảy đến tám bài dự đoán chính xác.

Đây cũng là tương đối bá đạo.

Tất nhiên, theo cách nhìn của Vương Hạo Nhiên thì cũng bình thường thôi.

Suy cho cùng thì Liễu Nguyệt không thể làm như chính mình như vậy, xác suất trúng trăm phần trăm.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên cũng đăng ký một tài khoản Weibo, cũng lấy một cái ID ngông cuồng: Tuyệt Thế Cổ Thần.

Đăng ký tài khoản xong, hắn lập tức theo dõi Liễu Nguyệt.

Mà đúng vào lúc này, Liễu Nguyệt vừa vặn đăng một bài mới trên Weibo.

Nội dung Weibo là dự đoán giá thị trường ngày mai của Viêm quốc.

Vương Hạo Nhiên lập tức mở ra nhìn Liễu Nguyệt phân tích, cũng so sánh đến kiến thức mà mình biết về thị trường trứng khoáng.

Thật không may, Liễu Nguyệt đã phân tích sai, hơn nữa sai không nhẹ. Cái cổ phiếu nàng nghĩ sẽ tăng thì ngày mai sẽ sụt giảm.

T@@@

Chương 291: Tự Tin Dự Đoán

Ý niệm đến tận đây, Vương Hạo Nhiên cũng viết một cái bình luận: Phiên giao dịch bắt đầu vào ngày mai chắc chắn sẽ rớt!

Động tác Vương Hạo Nhiên nhanh chóng, sau khi ấn đăng cái bình luận này, lập tức chiếm cứ bình luận hàng đầu.

Mà ngay tại Vương Hạo Nhiên ấn đăng bình luận này vài giây đồng hồ thì Liễu Nguyệt trả lời lại một chút.

"ID không tệ, anh hùng bàn phím."

Liễu Nguyệt vốn chính là ác miệng, miệng chưa từng chừa người nào, sẽ lập tức đánh trả với người làm trái ý nàng, nhìn thấy ngôn luận khó chịu này thường xuyên bị dân mạng trên Weibo hận.

Mà sau khi Vương Hạo Nhiên thấy cái bình luận này, nhất thời khó chịu, lập tức cũng trả lời: "Không tin sao? Vậy ngày mai trứng to mắt

nhìn nha, còn đầu tư cổ phiếu lớn V, phi."

Liễu Nguyệt: "Khúm núm ở hiện thực, trên internet thì to mồm cãi cổ, đó chính là loại người như người, lăn đi!"

Vương Hạo Nhiên: "Lăn thế nào, người làm mẫu một cái cho ta xem một chút đi?"

Liễu Nguyệt: "Hai chân uốn lượn, hai tay ôm đầu, cứ như thế mà lăn."

Vương Hạo Nhiên: "Được, ta bày ra ga giường ở dưới đất, người lăn cùng ta nha?"

Liễu Nguyệt: "Đồ lưu manh, người cũng không soi kính xem, nhìn xem người xấu cỡ nào, ôm bạn gái mà người mơ lăn ở trên ga giường đi."

Vương Hạo Nhiên: "Ta đẹp trai cực kì, mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, có nhiều bạn gái lắm, một người lại xinh đẹp hơn một người."

Liễu Nguyệt: "Hừ, một người như người mà lại đòi có bạn gái sao, đúng kaf anh hùng bàn phím."

Vương Hạo Nhiên: "Không nói nữa, lão tử không nói với người nữa."

Liễu Nguyệt: "Muốn cùng bạn gái thổi phồng để lăn trên ga giường mà? Nhanh đi, nhưng mà hơi hẹp hòi một chút nha."

Vương Hạo Nhiên vuốt vuốt huyệt thái dương, làm biếng tranh cãi cùng với Liễu Nguyệt.

Luận hạng mục chữi đồng này, nữ nhân có thiên phú hơn, ta không sánh bằng.

Ở trong lòng nói với Liễu Nguyệt một câu "Ta XXXXX muội muội người", Vương Hạo Nhiên không có để ý Liễu Nguyệt nữa.

Mà một chuỗi dài bình luận Vương Hạo Nhiên tranh cãi cùng với Liễu Nguyệt cũng bị dân mạng khác bình luận, thành ra bình luận trở nên hot.

Lúc sáng sớm ngày hôm sau, Vương Hạo Nhiên vừa mở ra Weibo nhìn một chút, phát hiện có năm vạn tin nhắn riêng.

Hắn hiếu kỳ mở ra mấy tin nhắn nhìn một chút.

"Lại dám lấy ID "Tuyệt Thế Cổ Thần" này, có xấu hổ hay không?"

"Nữ cổ thần thiên tài mà người cũng có thể nghi ngờ? Nàng nói tăng thì nhất định là tăng."

"Ta đánh cược với người, ta đoán tăng thêm, người đoán rút, ai thua thì trực tiếp ăn một cân bã. . . Chơi hay không chơi?"

"Người ở trong hiện thực làm cái gì, có biết đầu tư cổ phiếu hay không, lại dám làm ngược lại với nữ cổ thần?"

"Anh hùng bàn phím, có ngon thì nói địa chỉ nhà người ra đi, ta đi tìm người bàn luận chuyện nhân sinh."

. . .

Sau khi nhìn một ít tin nhắn, Vương Hạo Nhiên lập tức liền hiểu rõ, là Weibo đang bị dân mạng công kích.

Nguyên nhân của nó tự nhiên là bởi vì hắn cùng với Liễu Nguyệt bình luận cãi nhau.

Fan của Liễu Nguyệt không phục, thế là giúp đỡ Liễu Nguyệt tới phá chính mình.

Đương nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không trả lời hết những người này, chỉ là ăn bữa sáng cùng bạn cùng phòng rồi đi lên lớp, chờ đợi phiên giao dịch bắt đầu lúc chín giờ rưỡi sáng.

Trong văn phòng.

Một ít giáo sư đại học đang vây quanh Liễu Nguyệt nói chuyện phiếm.

Tình cảnh này xem như quá quen thuộc.

Chỉ cần bắt đầu phiên giao dịch, chỉ cần Liễu Nguyệt nhàn rỗi, nàng cùng một ít đồng nghiệp đều sẽ tới hỏi thăm chuyện thị trường chứng khoán.

Một tới hai đi, có rất nhiều người phát tài rồi, thậm chí có mấy người kiếm bộn rồi, trực tiếp thực hiện kinh doanh tự do, sa thải giáo viên làm việc để du lịch hưởng thụ cuộc sống.

Liễu Nguyệt ở trong suy nghĩ của mọi người có thể nói là một thiên tài.

Lúc này sắp đến thời gian bắt đầu phiên giao dịch, mà Liễu Nguyệt cũng không có tiết, còn lại tạm thời các lão sư cũng không có chuyện, tự nhiên là xúm lại.

"Liễu giáo sư, còn có mười mấy phút sẽ bắt đầu, người có cổ phiếu nào tốt thì tranh thủ tiến cử đi." Một giáo sư đại học hỏi.

Liễu Nguyệt ở một bên thao tác máy tính, một bên trả lời: "Nghe xong vấn đề này của người liền biết người không có xem Weibo của ta, hướng đi của thị trường tối hôm qua ta đã phân tích rồi, người đi xem một chút liền sẽ biết."

Nghe nói như thế, các đồng nghiệp của Liễu Nguyệt đều nhón nhíp lấy điện thoại di động ra, nhanh đi xem Weibo của Liễu Nguyệt một chút.

"Liễu giáo sư, Dao Trì tửu nghiệp đúng không, cái này có ổn hay không?" Có người muốn xác nhận một chút, thế là hỏi lần nữa.

Liễu Nguyệt khẳng định trả lời: "Những năm gần đây Tửu nghiệp tăng vọt, là cổ phiếu có tiếng, mọi người yên tâm mua đi, ta dự đoán trong vòng một tháng, vẫn sẽ tiếp tục tăng lên, tuyệt đối ổn."

"Vậy thì tốt, mua cái này!"

"Ta cũng mua!"

Nghe Liễu Nguyệt nói chắc chắn như vậy, trong lòng những người xung quanh không còn nghi ngờ gì nữa.

Đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng cũng bắt đầu.

Liễu Nguyệt thao tác trên máy vi tính, trực tiếp mua lấy 200 triệu.

Tất cả mười mấy người xung quanh đều mua lấy toàn bộ cổ phiếu của Dao Trì tửu nghiệp, ít có mười vạn, nhiều thì có chừng trăm vạn.

Sau khi đã mua xong mọi người mừng rỡ nhìn xem cái cổ phiếu này thay đổi thế nào.

"Sao không tăng mà cứ hạ xuống?" Nhìn chằm chằm đường cong bản đồ, có người bắt đầu lo lắng.

Liễu Nguyệt làm ra vẻ như đã nắm phần thắng trong tay, nói: "Từng ấy thay đổi nhỏ rất bình thường, rất nhanh sẽ tăng lên thôi."

Nghe được câu này, mọi người cảm thấy an tâm một chút.

Nhưng mà trong vòng mười mấy phút tiếp theo, cái cổ phiếu này không có tăng thêm nữa, vẫn luôn hạ xuống, trực tiếp hạ xuống -7%.

"Liễu giáo sư, đây cũng là trong phạm vi bình thường à?" Có người nhin không được, hỏi lần nữa.

Liễu Nguyệt nhìn xem đường cong bản đồ đột nhiên không tiếng.

Bởi vì tình huống này đã có chút nằm ngoài dự đoán của nàng.

Bên này không thể so với cổ M, cũng không phải T+0, mà là T+1, nói đơn giản đó chính là hôm nay mua vào chỉ có thể chờ sang ngày hôm sau mới có thể bán đi.

Trong nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, mười mấy người trơ mắt nhìn cổ phiếu nhảy dần xuống, cuối cùng trực tiếp rơi xuống dưới.

Mọi người xung quanh đều hiện lên vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Liễu Nguyệt.

L@@@

Chương 292: Dự Đoán Sai Lầm

Liễu Nguyệt lúng túng đã không còn mặt mũi, nói: "Xin lỗi, thật xin lỗi, lần này là ta đoán sai, lần sau, lần sau gặp được cổ phiếu ổn định, ta nhất định sẽ nói cho các người biết, để các người kiếm về

lại."

Bởi vì thị trường bên này tăng lên cùng rơi xuống đều là có độ, bình thường đều ở tầm 10%.

Kinh tế của những đồng nghiệp này của Liễu Nguyệt vẫn tương đối có nhiều, có thể chịu đựng được lần thua lỗ 10% này và tất nhiên sẽ không trách gì Liễu Nguyệt.

Mà nói thật ra trong lần này người thua lỗ lớn nhất chính là Liễu Nguyệt.

Nàng mua 200 triệu, trực tiếp lỗ mất 20 triệu.

Nhưng mà nàng có nhiều tiền, đối với 20 triệu bị lỗ đó nàng không để ý lắm, nàng để ý là cách làm của chính mình.

Bởi vì sai lầm lần này là sai lầm lớn nhất từ trước tới giờ trong cuộc sống của nàng.

Một cái cổ phiếu bị rơi, cứ thế đoán sai thành mức tăng cao nhất

Đoán ở bên ngoài so với bên trong khác nhau một trời một vực.

Liễu Nguyệt cảm thấy choáng đầu một chút, tranh thủ thời gian mở ra Weibo.

Những đồng nghiệp này của mình nhìn phân tích của mình mua cổ phiếu bị thua lỗ không có trách cứ gì mình.

Nhưng mà những người ở trên mạng thì không chắc được, cách nhau một cái cáp mạng, ai cũng không biết ở đối diện bên kia internet là dạng người như thế nào.

Liễu Nguyệt tranh thủ thời gian viết một bài trên Weibo.

Cái Weibo này truyền đạt hai cái ý kiến.

Cái thứ nhất, thông báo cho mọi người tối hôm qua phân tích giá thị trường bị nhầm mắt, không cần nghe những cái phân tích này thêm nữa.

Cái thứ hai là xin lỗi những ai đã nghe theo lời đề nghị mua cổ phiếu.

Nàng đem bài viết tốt nhất đăng lên weibo ngay lập tức, chờ đợi một lúc chuẩn bị nhìn mọi người bình luận như thế nào.

Sau vài giây đồng hồ, cái bình luận thứ nhất tới ngay.

Tuyệt thế cổ thần: "Đầu tư cổ phiếu đại V, mặt có đau hay không?"

Nhìn xem cái ID này, Liễu Nguyệt cảm thấy có chút tức giận, nhưng mà cũng không hận hấn trực tiếp như ngày hôm qua.

Liễu Nguyệt: "Bằng hữu, làm thế nào người biết được, Dao Trì tửu nghiệp sẽ bị sụt giảm?"

Tuyệt thế cổ thần: "Gọi lão công một tiếng cho ta nghe, ta sẽ nói cho người biết."

Liễu Nguyệt: "Bằng hữu, ta thật lòng muốn cùng người thảo luận một chút giá thị trường, một chút thôi cũng có thể chứ?"

Tuyệt thế cổ thần: "Tự nhiên nói cho người biết thì thành ra ta cho người học miễn phí tài của ta mất rồi? Người cần phải dùng cái gì đó chứ trao đổi chứ."

Liễu Nguyệt nhú nhú mày, nàng nhất định sẽ không gọi lão công cho hấn nghe.

Suy nghĩ một chút, Liễu Nguyệt dùng phép khích tướng nói: "Ta thấy

người chỉ là may mắn đoán được, chó ngáp phải ruồi, căn bản cũng không phải chính mình phân tích ra được."

Tuyệt thế cổ thần: "Đúng đúng đúng, người nói đều đúng hết."
Vương Hạo Nhiên không dễ mắc mưu.

Liễu Nguyệt thấy thế, cũng không tiếp tục truy hỏi, đi phân tích giá thị trường ngày mai.

Ban đêm.

Liễu Nguyệt trở lại biệt thự.

Như ngày hôm qua, lục muội ở trên ghế sofa đọc sách, thất muội tại phòng bếp nấu mì xào.

Nấu xong mì xào, Liễu Nguyệt với Kỷ Thủy Dao lại bị kéo về làm chuột bạch.

Có kinh nghiệm thất bại của ngày hôm qua, trình độ hôm nay của Khâu Thiển Vi đã tiến bộ hơn nhiều.

Tuy vẫn không ngon lắm, nhưng hương vị vẫn còn đủ để nuốt xuống được.

Vì cổ vũ thất muội, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao ăn hết toàn bộ chỗ mì xào đấy.

Sau đó, Kỷ Thủy Dao tiếp tục đọc sách.

Liễu Nguyệt mang phân tích giá thị trường ngày mai của mình đăng lên trên Weibo.

Đồng thời còn @ Tuyệt Thế Cổ Thần, hỏi: Hay là thử may mắn thêm lần nữa đi?

Khâu Thiển Vi nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng là bu lại, nhìn thấy bài đăng trên Weibo của Liễu Nguyệt liền hỏi:

"Ngũ tử, ten Tuyệt Thế Cổ Thần này là ai vậy? Người còn đặc biệt @ hần."

Liễu Nguyệt trả lời: "Một tên dân mạng, hôm qua nhìn phân tích giá thị trường của ta thì làm ngược lại, kết quả hôm nay hần làm đúng, nhưng mà ta hỏi hần là làm thế nào phân tích ra được, hần không nói, ta đoán hần chỉ là may mắn, chớ ngập phải ruồi."

Không phải như thế ta mới đăng một bài phân tích cùng với quan điểm của ta về giá thị trường ngày mai lên, ta còn @ hần một cái để xem xem hần còn có thể may mắn như thế được nữa không."

Trong một căn phòng ngủ của nam.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra mở Weibo lên, ngay lập tức phát hiện có người tag @chính mình.

Xem qua hần lập tức liền biết rõ tình huống, ngay lập tức xem xét nội dung Liễu Nguyệt đăng lên Weibo.

Có lẽ là do phiên giao dịch hôm nay bị thua nên dự đoán ngày mai của Liễu Nguyệt cũng không giống như cái cũ, trực tiếp chỉ ra cái cổ phiếu nào sẽ tăng thêm, mà là dự đoán thay đổi lên xuống của cổ phiếu trong thị trường.

Trong nội dung Weibo của Liễu Nguyệt, chủ yếu nói tới hai nội dung, một cái là bản khối y dược sinh vật một cái là bản khối ăn uống.

Trong đó cổ phiếu văn khối y dược sinh vật sẽ hiện ra xu thế hạ xuống, cổ phiếu bản khối ăn uống sẽ hiện ra xu thế tăng lên.

Sau khi hiểu rõ nội dung trong đó, Vương Hạo Nhiên nghĩ một cái, lập tức xem xét bản khối y dược sinh vật cùng với bản khối ăn uống,

xem tốc độ tăng cổ phiếu thay đổi như thế nào.

Ngày mai tất cả bản khối ăn uống sẽ là xu thế tăng, đúng như là Liễu Nguyệt dự đoán, tất cả sẽ hiện ra xu thế tăng lên, trong đó cổ phiếu ăn uống cá biệt sẽ tăng nhiều nhất.

Trong cái dự đoán của Liễu Nguyệt này gần như chính xác hết, đúng là có chút tài năng.

Mà dự đoán của Liễu Nguyệt về bản khối y dược sinh vật thì chỉ đúng một nửa.

Ngày mai sau khi khai trương, bản khối y dược sinh vật sẽ hiện ra trạng thái lơ đãng, cái tình huống này sẽ kéo dài đến hai giờ chiều 50 phút.

Nhưng mà trong 10 phút cuối cùng của báo cáo cuối ngày, tất cả bản khối y dược sinh vật lại đột nhiên tăng vọt lên, tất cả cái cổ phiếu bản khối này đều sẽ tăng thêm.

Trong cái bản khối này, trong đó có ba phần cổ phiếu sẽ dừng tăng, đạt tới 10% lợi nhuận, sáu phần trong đó tiếp tục tăng sẽ là 3% đến 8%, còn lại ít nhất cũng sẽ tăng thêm 1%.

Sau khi biết rõ tốc độ tăng ngày mai thế nào, Vương Hạo Nhiên cũng lập tức bình luận ở dưới Weibo của Liễu Nguyệt.

"Ngày mai mua cổ phiếu của bản khối y dược sinh vật sẽ nhận được tiền."

u@@@

Chương 293: Thật Sự Là Nhật Được Tiền

Sau khi Liễu Nguyệt đăng bài lên Weibo, một mục đang đổi mới bình luận, sau khi "Tuyệt thế cổ thần" trả lời bình luận, nàng nhìn thấy ngay lập tức.

Ngày mai cổ phiếu của mua bản khối y dược sinh vật sẽ nhật được tiền?

Một câu phân tích đơn giản như vậy không hề có tí sức thuyết phục nào cả.

Mà lại nói cũng trống không, toàn bộ cổ phiếu của bản khối y dược sinh vật nhiều như vậy, mua bừa một cái cổ phiếu sẽ có thể kiếm tiền?

Sao có thể như vậy được?

Như cái tình huống này, ở trong thị trường chứng khoán quanh năm suốt tháng đều cực kỳ khó gặp được một lần.

Liễu Nguyệt chỉ xem "Tuyệt thế cổ thần" đang thuận miệng nói bậy.

Mà lúc Liễu Nguyệt đang có những ý nghĩ này trong đầu, bình luận của "Tuyệt thế cổ thần" được rất nhiều dân mạng trả lời.

"Đều là tại cái miệng đen đũi này của ngươi, nữ cổ thần của chúng ta chưa từng có sai lầm như thế này, hôm qua bị cái miệng đen đũi này của ngươi nói một cái liền trực tiếp thất bại, tất cả đều tại ngươi!"

"Đồng ý với bạn trên, chỉ trách cái miệng đen đũi này!"

"Hôm nay ta mua Dao Trì tửu nghiệp thua lỗ ba ngàn, miệng đen đùi, bồi thường tiền, nhanh bồi thường tiền cho ta!"

"Mua cổ phiếu của bản khối y dược sinh vật sẽ nhật được tiền? Người là cái gì, rất khoác lác đấy, người thật cho mình là cổ thần à?"

"Ngày mai ai ngốc mới mua cổ phiếu của bản khối y dược sinh vật."

...

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên cũng nhìn thấy những dân mạng khác vào trả lời bình luận của mình.

Những cái tin trả lời này lúc đầu còn tốt một chút, lúc sau càng lúc nói càng khó nghe, thậm chí có người trực tiếp mắng hấn, đủ loại thô tục đều có.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem những tin này cũng vô cùng khó chịu.

Rõ ràng là do Liễu Nguyệt dự đoán sai lầm, những tên vương bát đản này dựa vào phân tích của Liễu Nguyệt mua, kết quả là bị thua lỗ, bọn hấn không trách Liễu Nguyệt, lại trách là do mình?

Bởi vì câu bình luận kia là làm ngược lại phân tích của Liễu Nguyệt mà lại bị công kích, là ai cũng sẽ khó chịu.

Vương Hạo Nhiên cũng viết một cái bình luận trả lời: "Chờ ngày mai nhìn giá thị trường xem, các người giúp tên ngốc, ta chờ đám các người quỳ xuống Weibo của ta gọi ba ba, ngu ngốc!"

Cái này bình luận vừa đăng lên, lại dẫn đến rất nhiều người trả lời, nó phục hồi nội dung, tất cả đều là lời khó nghe.

Vương Hạo Nhiên chọn mấy cái bình luận ác nhất, thêm tài khoản

phần mềm chat của đối phương, lập tức dùng kỹ năng hacker đỉnh cấp, trực tiếp làm hỏng thiết bị của đối phương.

Mặc kệ là máy tính hay điện thoại, làm chết máy hết.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục tìm những bình luận ác nhất làm hỏng thiết bị của bọn hắn.

Nhưng mà hắn viết bình luận gửi đi lại hiện lên thông báo thất bại. Hơn nữa trong giao diện theo dõi, tên Liễu Nguyệt cũng không thấy.

Vương Hạo Nhiên lập tức biết mình đã bị Liễu Nguyệt cho vào danh sách đen.

Ngu ngốc!

Bên kia biệt thự.

Sau khi Liễu Nguyệt cho Vương Hạo Nhiên vào danh sách đen, không để cho những người khác tiếp tục lên tiếng nói những lời thô tục làm ảnh hưởng tới Weibo của mình, trực tiếp đóng tính năng bình luận lại tạm thời.

Bây giờ tất cả mọi người không bình luận được, rốt cuộc thanh tĩnh.

Sau khi làm xong, Liễu Nguyệt đi tắm một cái rồi đi ngủ.

Về phần vị dân mạng gọi là "Tuyệt thế cổ thần" kia, nàng căn bản cũng không để ở trong lòng, chỉ coi hắn là một tên nhãi nhép trên internet mà thôi.

Ngày kế tiếp.

Chín giờ rưỡi sáng phiên giao dịch bắt đầu đến hơn hai giờ chiều,

tất cả đều giống như tối hôm qua Liễu Nguyệt phân tích, ăn uống bản khối tất cả hiện ra xu thế tăng lên, trong cái bản khối này chỉ có rất ít mấy cái cổ phiếu ăn uống ngã xuống.

Những người dựa vào phân tích của Liễu Nguyệt mua lấy cổ phiếu của bản khối ăn uống, đa số đều kiếm được tiền, hơn nữa còn kiếm lời không ít. Chỉ có một ít kẻ xui xẻo thua lỗ, nhưng mà thua lỗ cực nhỏ.

Bởi vì lần này dự đoán bản khối ăn uống rất thành công nên hôm qua danh tiếng bị mất đi do dự đoán sai cuối cùng cũng trở lại không ít.

Lúc này, Liễu Nguyệt cũng đã mở lại tính năng bình luận trên Weibo

Những dân mạng mua cổ phiếu của bản khối ăn uống kiếm được tiền toàn bộ đều chạy đến bình luận ở dưới bài phân tích giá thị trường tối hôm qua.

"Kiếm lời một ngàn, cảm tạ nữ thần!"

"Kiếm lời ba ngàn, nữ thần vạn tuế!"

"Không tệ không tệ, ngày hôm nay kiếm được tám ngàn!"

"Thua lỗ hôm qua đã kiếm lại, còn kiếm lời một vạn sáu, đi theo nữ thần đi, ăn cơm không cần buồn!"

"A, mua quá ít, chỉ kiếm lời một chiếc Porsche Panamera." Một chiếc Panamera khoảng trăm vạn, bình luận đầu này trực tiếp dẫn đến một đám chửi bậy.

Nhưng nói tóm lại, bình luận trên Weibo đều là một mảnh náo nhiệt vui vẻ.

Một ít bình luận chửi bậy ngày hôm qua cũng rất nhanh bị những

bình luận cảm ơn này đẩy lùi xuống dưới.

Liễu Nguyệt nhìn thấy những bình luận này cũng là mừng rỡ một trận.

Giờ phút này cách kết thúc còn có mười phút đồng hồ, toàn bộ xu thế cơ bản cũng sẽ không có thay đổi.

Liễu Nguyệt cũng lười nhìn tiếp, trực tiếp mở ra trạng thái thay đổi của đường cong trên bản đồ, muốn nhìn một chút tất cả bản khối hôm nay thay đổi như thế nào.

Nhưng mà đúng vào lúc này, cách thời gian báo cáo cuối ngày còn mười phút đồng hồ, đường cong trong bản khối bản đồ, bản khối y dược sinh vật đột nhiên như ngòi máy bay, gần như thẳng tắp tăng lên cực nhanh.

"Không thể nào?" Trong lòng Liễu Nguyệt lộp bộp một cái, nhớ tới cái bình luận hôm qua của "Tuyệt thế cổ thần."

Ý nghĩ này vừa hiện lên, Liễu Nguyệt cũng không nhìn ba động của tất cả bản khối, trực tiếp xem bản khối của y dược sinh vật, trực tiếp xem tốc độ tăng cổ phiếu của bản khối.

Liễu Nguyệt kinh ngạc nhìn thấy, trong bản khối y dược sinh vật, những cái cổ phiếu cùng một màu xám ngắt đều đang lấy một tốc độ vô cùng mãnh liệt tăng lên.

Trong đó có những cái cổ phiếu đã ngã xuống -9.9%, lập tức chuẩn bị rơi xuống dưới cùng đang nhanh chóng tăng trở lại, hơn nữa tốc độ tăng dùng mắt thường cũng có thể thấy được, từ màu xanh lá biến thành màu đỏ, cuối cùng đi thẳng tới 10%, cao nhất..

Đợi đến lúc ba giờ chiều làm báo cáo cuối ngày, toàn bộ cổ phiếu của bản khối y dược sinh vật đều không có một cái màu xanh, tất cả đều cùng một màu đỏ.

o@@@

Chương 294: Lão Công Thấy Thế Nào?

uToàn bộ tăng!

Mà cổ phiếu xếp ở tờ thứ nhất đều tăng cao nhất tới 10%.

Giống như "Tuyệt thế cổ thần" nói, mua cổ phiếu của bản khối y được sinh vật sẽ nhất được tiền, cái này không phải là nhất tiền sao? !

Toàn bộ bản khối của cổ phiếu đều là màu đỏ cả, toàn bộ đều tăng, không có thua thiệt, coi như là nhắm mắt lại mua cũng có thể kiếm tiền.

Trong con người của Liễu Nguyệt phản chiếu lấy cái số liệu cùng một màu đỏ này, ngốc tại chỗ nửa ngày.

Lập tức, nàng mới run run rầy rầy mở ra Weibo, đem "Tuyệt thế cổ thần" từ trong danh sách đen mang ra, đồng thời viết một cái tin nhắn.

"Hôm qua xin lỗi, người dự đoán chính xác, là ta sai rồi, có thể nói cho ta biết người làm thế nào phân tích ra được không? Ta có thể dùng tiền mua cái phân tích này của người, giá cả tùy người muốn!"

Nếu như nói lần thứ nhất dự đoán chỉ là may mắn, nhưng lần thứ hai chắc chắn không thể nào là may mắn.

Cái tên tuyệt thế cổ thần này tuyệt đối không đơn giản.

Viết xong tin nhắn, Liễu Nguyệt ấn gửi tin nhắn riêng.

Nhưng mà nàng lại nhận được thông báo: Gửi tin nhắn riêng thất

bại.

Nhìn xem nội dung nhắc nhở, Liễu Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Nàng bị cho vào danh sách đen. . .

Sau khi phát hiện mình bị cho vào danh sách đen thì Liễu Nguyệt kinh ngạc, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy bình thường.

Dù sao cũng là chính mình cho đối phương vào danh sách đen trước, đối phương cho mình vào danh sách đen là đương nhiên.

Chỉ là ngoại trừ Weibo ra thì nàng cũng không có phương thức khác để liên hệ "Tuyệt thế cổ thần".

Suy nghĩ một chút, Liễu Nguyệt trực tiếp viết ra một bài Weibo xin lỗi "Tuyệt thế cổ thần", đồng thời còn huy động fan, hi vọng fan gửi tin nhắn riêng cho "Tuyệt thế cổ thần", @ hẳn nhìn Weibo của mình một cái.

Sau khi bài viết này đăng lên Weibo được mấy giây, liền có dân mạng đưa ra bình luận.

"Ta bình luận đầu tiên."

"Ông trời của ta, mua bản khối y dược sinh vật đúng là sẽ nhật được tiền!"

"Đau lòng quá nữ thần ơi, hai lần bị đánh mặt. . ."

"Nữ thần, đã nhận được thông báo, ngay lập tức đi nhắn tin riêng!"

"Tên tuyệt thế cổ thần này có bản lĩnh đó, đến cùng là thần thánh phương nào?"

"Báo, đã nhắn tin riêng!"

...

Sau khi nhìn một chút những tin tức này, Liễu Nguyệt yên lặng chờ đợi, kỳ vọng "Tuyệt thế cổ thần" bên kia mau chóng trả lời chính mình.

Mà lúc đó, Vương Hạo Nhiên vừa hết tiết, phát hiện đã báo cáo cuối ngày, cũng lấy ra điện thoại mở Weibo lên.

Toàn bộ tin nhắn riêng gửi người hôm qua đã bị hấn xóa hết.

Giờ phút này lại có gần ngàn cái tin nhắn riêng.

Vương Hạo Nhiên lập tức mở ra nhìn một chút, nhưng mà những cái tin nhắn riêng này so với hôm qua hoàn toàn khác biệt.

"Ba ba, ngày mai mua cái gì?!"

"Ba ba, có nữ thần tìm người, mau đi xem một chút đi!"

"Ba ba, hôm qua ta không nên gửi người, ta sai rồi. Ngày mai mua cái gì? Mau nói cho ta biết đi?!"

"Đã ấn theo dõi, quý cầu đại lão tranh thủ thời gian phân tích một chút xem giá thị trường ngày mau đăng lên Weibo đi!!!"

"Thương Thiên ở bên trên, Hậu Thổ làm chứng, ta nguyện nhận các hạ làm phụ thân, lấy lễ nghi phụng dưỡng phụ thân ruột thịt, có trời đất chứng giám tấm lòng này, nếu dám bội nhĩa vong ân ta sẽ bị sét đánh. Ta đã nhận phụ thân rồi, ba ba, ngày mai mua cái cổ phiếu nào?!"

...

Vương Hạo Nhiên nhìn một ít tin nhắn riêng, không nhận được bị

chọc giận quá mà cười lên.

Cái này rất hay, lúc trước chửi rất mạnh, lần này lại liền trực tiếp nhận làm ba ba.

Hơn nữa trong mấy cái ID đó, Vương Hạo Nhiên còn nhớ được lúc trước chửi rất ác liệt, bây giờ rõ ràng giả bộ như không có việc gì cả.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp đưa mấy cái ID này vào trong danh sách đen.

Ngay lập tức, hắn liền xem nhưng biến hóa khác của Weibo của mình.

Cái mới đăng ký này thì ra là không có một fan nào cae, chỉ có một ít lượt theo dõi, tất cả cũng đều là trắng đen. Để cho dễ nhắn tin riêng chửi bọn hắn mới theo dõi một chút.

Nhưng bây giờ vì "Tuyệt thế cổ thần" dự đoán chính xác bản khối sinh vật y dược nên dẫn tới rất nhiều người theo dõi, trong một thời gian ngắn ngủi đã có hơn ba vạn fan.

Hơn nữa mỗi một giây đổi mới một lần fan hâm mộ lại tăng thêm một nghìn.

Cái tốc độ fan hâm mộ tăng lên này không thể nói là không kinh khủng.

Ngay sau đó, Vương Hạo Nhiên liếc qua Weibo của Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt đăng bài mới lên Weibo hắn đã nhìn thấy rồi.

Liễu Nguyệt muốn dùng tiền mua dự đoán phân tích bản khối y dược của mình?

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên không quan tâm, hắn không thiếu tiền.

Nhưng mà trả lời thì vẫn phải trả lời.

Chỉ là hẳn cũng không bình luận dưới ở Weibo của Liễu Nguyệt.

Hôm qua nữ nhân này cho mình vào danh sách đen, tuy nàng nói xin lỗi rồi nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho nàng được.

Nữ nhân nha, nhất là nữ nhân kiêu ngạo như Liễu Nguyệt thì tuyệt đối không thể chiều chuộng được.

Nếu không sau này thực sự tiếp xúc với nàng, lỗ mũi của nàng tuyệt đối sẽ vĩnh viễn đến bầu trời.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng cái tài khoản này viết một bài đăng lên Weibo.

"Đăng một bài lên Weibo @ ta, sau đó nói một tiếng "Lão công ơi ta sai rồi", ta sẽ nói cho người biết, nếu không thì khỏi cần bàn nữa."

Viết xong nội dung này, Vương Hạo Nhiên liền gửi đi ra ngoài.

Một bên khác.

Sau khi Liễu Nguyệt đăng bài viết xin lỗi lên Weibo, vẫn luôn đợi Vương Hạo Nhiên trả lời, cách mỗi một phút đồng hồ nàng sẽ đổi mới bình luận Weibo.

Bình luận phía dưới rất nhanh liền có dân mạng thông báo cho nàng biết, "Tuyệt thế cổ thần" đã có tin tức.

Liễu Nguyệt vui vẻ, hào hứng chạy đến Weibo của "Tuyệt thế cổ thần" nhìn một cái.

Nhưng mà sau khi thấy cái nội dung Weibo kia sắc mặt nàng lập tức cứng đờ.

Để cho mình nhận lỗi công?

Cái này thật có chút khó xử.

Liễu Nguyệt muốn cò kè mặc cả một lúc nhưng mà rất nhanh liền nhớ lại, chính mình bị "Tuyệt thế cổ thần" cho vào danh sách đen rồi không thể nhắn tin riêng cũng không thể bình luận.

"Chỉ là đơn giản đăng một bài Weibo mà thôi, cũng không phải ở ngay trước mặt gọi, cũng không có gì lớn lao? Dù sao cũng sẽ không rơi mất một miếng thịt. Huống hồ đây là ở trên internet, mọi người ai cũng không biết ai, không thể coi là thật."

।@@@

Chương 295: Cao Nhân Chỉ Điểm (1)

A Sau khi an ủi mình một chút, Liễu Nguyệt liền bắt đầu viết bài đăng lên Weibo, dựa theo lời của "Tuyệt thế cổ thần", @ hán kết hợp với chữ "Lão công ơi ta sai rồi".

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cái bài Weibo này, liền dùng phương thức nhắn tin riêng phóng đại nguyên nhân bản khối y dược sinh vật tăng nhanh nói hết cho Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nghe xong, cũng đã bừng tỉnh hiểu ra, càng sinh ra tâm tình sùng bái nồng đậm với "Tuyệt thế cổ thần"

Ban đêm.

Trong đại sảnh của biệt thự.

Liễu Nguyệt dựa theo thói quen viết một bài phân tích giá thị trường chứng khoán của ngày mai, nhưng mà lúc chuẩn bị ấn đăng thì nàng bỗng nhiên lại dừng lại.

Hai ngày liên tục dự đoán sai lầm, đã để nàng xuất hiện một ấn nhỏ bóng mờ.

Từ trong ý nghĩ nàng đem giá thị trường phân tích ngày mai của mình đơn giản viết ra rồi gửi cho "Tuyệt thế cổ thần", cũng hỏi: Người thấy thế nào?

Chờ đợi mấy phút đồng hồ, Liễu Nguyệt nhận được trả lời.

"Ta cho người một cơ hội chỉnh sửa lại ngôn ngữ của mình, hỏi ta vấn đề thì nên hỏi như thế nào?"

Liễu Nguyệt khẽ giật mình, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ rồi nhắn tin riêng lại: "Lão công, người thấy thế nào?"

Dù sao ở trên Weibo cũng đã gọi rồi, còn bị nhiều dân mạng nhìn thấy như vậy, nên sự xấu hổ đã bỏ đi từ lâu, mà bây giờ chỉ gọi trong tin nhắn riêng, chỉ có "Tuyệt thế cổ thần" nhìn thấy, càng không ảnh hưởng cái gì.

Thuận theo Liễu Nguyệt, "Tuyệt thế cổ thần" bên kia cũng rất nhanh trả lời lại.

"Có chút tiến bộ, dự đoán gần chính xác hết."

Sau khi nhìn thấy những tin tức này, Liễu Nguyệt nhin không được thờ dài nhẹ nhõm, lập tức thò tay lên trên bàn phím laptop gõ chữ.

Tay kia của nàng chỉ ấn vào phím phụ âm, đừng đề cập có nhiều tự tin.

Ở bên cạnh không xa, Kỷ Thủy Dao đang ôm điện thoại, đang viết tin nhắn chuẩn bị gửi cho người khác.

"Lục tỷ đang gửi cái gì đấy?"

Mà ngay lúc Kỷ Thủy Dao hết sức chăm chú viết tin nhắn, Khâu Thiến Vi rửa xong bát đĩa cũng từ phòng bếp đi ra, bất thành tình ngồi xuống sofa ngay bên cạnh Kỷ Thủy Dao, đồng thời trách hỏi một tiếng.

Lạch cạch.

Kỷ Thủy Dao bị hù dọa tay run, điện thoại bị rơi xuống trên mặt đất, không nhận được nói: "Thất muội à, người có thể dùng hù dọa người như vậy được không, lòng ta đều sắp bị người hù dọa lòi ra cổ họng rồi." Một bên u oán chửi bậy, một bên nhặt lên điện thoại bị rơi trên mặt đất.

Cũng may mà chất lượng của cái điện thoại di động này rất tốt, bị Khâu Thiến Vi hù dọa làm rơi hai lần liên tiếp, màn hình vẫn không bị sao cả.

Khâu Thiến Vi nói: "Thật xin lỗi Lục tỷ, ta vừa mới nhìn thấy lúc nhắn tin khoe môi người nhếch lên cười, ta đoán người đang cùng bạn trai trò chuyện nên cố tình hù dọa người một cái, sẽ không bao giờ có lần sau đâu."

Chính Kỷ Thủy Dao cũng không phát hiện thế là ngạc nhiên hỏi: "Ta vừa mới cười à?"

Khâu Thiến Vi gạt đầu, ranh mãnh nói: "Còn không phải thế sao, cho dù là cứng nhắc nghiêm túc như Lục tỷ, khi yêu đương thì biểu cảm

của tiểu nữ sinh cũng có rất nhiều ở trên mặt."

Kỷ Thủy Dao chột dạ một cái, tranh thủ thời gian giải thích nói: "Người hiểu lầm rồi thất muội, ta có yêu đương gì đâu."

Khâu Thiển Vi cười nói: "Còn nói không có sao, chí ít cũng là người yêu người ta ? Nếu không, lấy tính khí của lục tỷ khi nói chuyện điện thoại di động với người khác cũng sẽ không lộ ra nụ cười như vậy."

Kỷ Thủy Dao nghe được lời này, cũng không biết phản bác thế nào, đành phải nói: "Là ta thích người ta, nhưng mà chúng ta không hợp nhau."

Khâu Thiển Vi thấy lục tỷ không kiên trì chối nữa, nàng tiến gần Kỷ Thủy Dao ân cần hỏi, "Tại sao các người không hợp nhau?"

"Không hợp nhau chính là không hợp nhau", Kỷ Thủy Dao không muốn nói nhiều đến chuyện này.

Não của Khâu Thiển Vi bở một cái, ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ lục tỷ người thích người đã có lão bà rồi?"

Kỷ Thủy Dao vội vã giải thích, "Không phải đã có lão bà rồi, chỉ có bạn gái thôi!"

Khâu Thiển Vi nói lỏng một hơi, lập tức nghĩ ra một ý ngu ngốc "Thì ra chỉ là có bạn gái thôi, cái này có gì không hợp chứ, người đã thích người ta thì mau tán đổ người ta đi."

Kỷ Thủy Dao bị cái lời nói này làm cho choáng váng, "Làm thế thì thất đức quá rồi, ta không thể làm chuyện như thế được."

Khâu Thiển Vi nghe lục tỷ nói như vậy, nhất thời tiếc nuối nói: "Nếu là như thế người vẫn nên kịp thời bỏ đi ý nghĩ đó đi, nếu không chính mình sẽ tự chuốc lấy phiền phức."

Cặp lông mày của Kỷ Thủy Dao hiện ra một ít vẻ u sầu, chăm chú nhìn Khâu Thiến Vi, nói: "Ta cũng muốn, nhưng ta thử rất nhiều lần, ta. . . Ta không làm được."

Khâu Thiến Vi đề nghị: "Đã không thể quên được thì người theo đuổi đi, tình cảm đều là ích kỷ, người tán đồ hấn đi!"

Nghe được lời này, trong lòng Kỷ Thủy Dao tràn đầy cổ quái, dừng lại một lúc lâu sau mới trả lời: "Vẫn là thôi đi, không được."

Khâu Thiến Vi không hiểu, "Vì sao không được, lục tỷ người xinh đẹp thế này, tán đồ một nam nhân là chuyện dễ như trở bàn tay mà!"

Kỷ Thủy Dao lặp lại lần nữa nói "Thật sự không được!"

Khâu Thiến Vi suy đoán nói: " Người bạn gái của hấn cũng rất xinh đẹp?"

Kỷ Thủy Dao gật đầu, quỷ thần xui khiến trả lời: "Ân, rất xinh đẹp, đẹp như tất muội người vậy!"

Nghe vậy, Khâu Thiến Vi vận dụng đầu mình cố gắng nghĩ biện pháp. Đã xem như tỷ muội, nàng tất nhiên phải thay đổi suy nghĩ của lục tỷ.

Ước chừng qua mười mấy giây đồng hồ sau, bỗng nhiên Khâu Thiến Vi chững chạc đàng hoàng mà nói: "Lục tỷ, đã không thể phá tình cảm của người ta thì không bằng làm như vậy đi, người đi tìm bạn gái hấn thương lượng một chút, hai người cùng có một người bạn trai đi."

Kỷ Thủy Dao tròn mắt "Thế này cũng được sao?"

Khâu Thiến Vi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại lắc đầu: "Có vẻ như cũng không được, như thế này quá ủy khuất cho lục tỷ người."

Nếu như người không nói ý kiến đấy, ta không cảm thấy ủy khuất. . .

Kỷ Thủy Dao rất muốn nói với thất muội như vậy, nhưng mà lời xấu hổ như vậy nàng không nói ra được.

Nói chuyện một lúc, không thể giải quyết vấn đề của lục tỷ, Khâu Thiển Vi cũng không biết nên nói cái gì cho đúng.

w@@@

Chương 296: Cao Nhân Chỉ Điểm (2)

κ"Lục muội, thất muội, ngày mai mua hai cái cổ phiếu này, một trăm phần trăm kiếm lời được!"

Lúc này, Liễu Nguyệt đăng bài lên Weibo xong bỗng nhiên đi tới, đưa tên hai cái cổ phiếu trên điện thoại cho Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi nhìn một chút.

Kỷ Thủy Dao nghi ngờ nói: "Ngũ tỷ, ta nhớ lúc trước người đã nói qua, thị trường biến ảo khó lường, dù cho phân tích giỏi đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể biết trước cái cổ phiếu nào có thể trăm phần trăm mà."

Liễu Nguyệt tràn đầy tự tin nói: "Thình thoảng cũng có ngoại lệ mà, hiện tại ta có cao nhân chỉ điểm, nói kiếm lời được là kiếm lời được, nếu thua thì ta chịu."

Kỷ Thủy Dao càng hiếu kỳ "Cao nhân nào?"

Khâu Thiển Vi cũng hỏi theo: "Đúng vậy, cao nhân nào?"

Hai người gần đây không quan tâm đến Weibo, vì vậy cũng không biết những tin tức đó.

Liễu Nguyệt thần thần bí bí cười nói: "Cao nhân thì chính là cao nhân thôi, dù sao đã nói cho các người mật mã để làm giàu rồi, có mua hay không thì tùy các người." Nói xong, trực tiếp chuẩn bị đi tắm một cái rồi ngủ.

Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao nhìn nhau, chỉ cảm thấy ngũ tử hôm nay có chút là lạ.

Nhưng mà hai người đều hạ quyết tâm, ngày mai khi phiên giao dịch bắt đầu thì mua hai cái cổ phiếu mà ngũ tử Liễu Nguyệt nói.

Lí do mua của Kỷ Thủy Dao là đỡ được một ít kinh phí nghiên cứu khoa học.

Khâu Thiển Vi nghĩ đến là kiếm lời một ít tiền mua cho Vương Hạo Nhiên một phần quà cực lớn.

"Ta tặng cho người một chiếc siêu xe giá ngàn vạn, người cứ lựa chọn thoải mái, chọn được thì nói cho ta biết." Khâu Thiển Vi soạn một cái tin nhắn gửi đi.

Trong phòng ngủ.

Vương Hạo Nhiên nhận được tin nhắn của Khâu Thiển Vi nhất thời ngây ngốc ra đó, trả lời: "Ông trời của ta, người không nói đùa đấy chứ?"

Khâu Thiển Vi: "Ta cũng có tài sản mười mấy ức, tuyệt đối mua

được, người yên tâm chọn siêu xe đi."

Vương Hạo Nhiên: "Phú bà thật có tiền nha, đưa cho ta một ít được không." Tin nhắn này đương nhiên là nói đùa thôi.

Khâu Thiển Vi: "Được, người muốn bao nhiêu tiền?"

Vương Hạo Nhiên: "Ta muốn hết có được hay không?" Thấy Khâu Thiển Vi hình như coi là thật, hắn tiếp tục nói đùa.

Khâu Thiển Vi: "Ta cũng cần một ít tiền sinh hoạt, để sau khi tìm người tính toán tài sản một cái, ta để lại 50 triệu, còn lại đều cho người được không?"

Thấy tin nhắn của Khâu Thiển Vi, Vương Hạo Nhiên không nhịn được than thở trong âm thầm.

95 độ thiện cảm, thật đúng không phải để trưng cho đẹp, lời này mà Khâu Thiển Vi cũng nói ra được?

Cũng may mắn cái ý đồ xấu này của mình là đùa, nếu không cho dù phản bội nàng, không biết rõ nàng sẽ xảy ra chuyện gì.

Không suy nghĩ trêu đùa nàng nữa, Vương Hạo Nhiên viết tin nhắn nói: "Ta lấy nhiều tiền như vậy để làm cái gì, đùa với người thôi, về phần siêu xe thì người nhà của ta giúp ta đặt trước một chiếc Bugatti Veyron giá năm ngàn vạn, có lẽ ngày mai sẽ nhận được."

Nhìn thấy tin nhắn này, Khâu Thiển Vi sửng sốt một chút, trong lòng hiện lên một ít vui mừng.

Nàng không hiểu rõ lắm về gia thế của Vương Hạo Nhiên, nhưng nghe được lời này thì lập tức biết Vương Hạo Nhiên cũng là một thiếu gia siêu cấp giàu có.

Trách không được hắn đẹp trai như vậy, khí chất cũng tốt như thế,

thì ra là sinh ra đã là một tên quý công tử!

Khâu Thiển Vi: "Có xe rồi, vậy ta đưa người chút ít cái khác nha, người muốn cái gì?"

Vương Hạo Nhiên: "Người."

【 Đỉnh, kí chủ làm nữ chính Khâu Thiển Vi cảm động, nhận được 1000 điểm phản phái! 】

Khâu Thiển Vi: "Người nói địa điểm đi, tí nữa chúng ta gặp nhau!"

...

Giữa trưa ngày hôm sau.

Ánh nắng hơi gắt một chút.

Trong sân trường, một người tên Tô Thần tiểu ca lái xe ba bánh chạy bằng điện phát bưu kiện đi ngang qua.

"Ta là liệt điểm kỵ sĩ xuyên qua thành thị."

"Mặt trời càng lớn chân càng đạp ga thêm."

"Tiến lên!"

"Xông lên đi."

"Cố lên cố lên."

". . ."

Tô Thần một bên cưỡi xe điện, một bên vui vẻ hát ca khúc, coi thường mặt trời nắng gắt trên đỉnh đầu, cho dù là bị phơi tất cả trán

mặt mũi đều chảy đổ mồ hôi, vẫn nhiệt tình mười phần như cũ.

Bởi vì giao nốt một đơn này, hắn đã tích lũy đủ tiền để mua điện thoại 5G kiểu mới nhất tặng cho bạn gái.

Hai người yêu nhau từ năm thứ nhất của đại học, bây giờ là năm thứ hai đại học, tính toán thời gian, bọn họ đã yêu nhau được một năm rưỡi rồi.

Nhưng mà để Tô Thần tiếc nuối là, yêu nhau được một năm rưỡi rồi hai người vẫn chưa nắm tay nhau được mấy lần.

Nhưng cái này không quan trọng, bởi vì bạn gái Tô Thần nói chỉ cần mua cho nàng cái điện thoại 5G kiểu mới nhất nàng sẽ đồng ý cho Tô Thần yêu cầu nàng một chuyện quá đáng.

Mà bây giờ, Tô Thần chuẩn bị làm được điều đó.

Xoẹt xoẹt.

Xe điện đi tới dưới lầu của một tòa ký túc xá nữ sinh, Tô Thần tìm ở trên một cái bưu kiện tìm ra để gọi số điện thoại liên lạc.

"Chào bạn học, bưu kiện của người đến rồi, mời xuống dưới lầu ký nhận một cái." Điện thoại đã được kết nối, Tô Thần dùng giọng luyện nói.

"Thế à, xin chờ năm phút đồng hồ, lập tức xuống ngay đây." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào dễ nghe, lập tức cúp điện thoại.

Thành viên bưu kiện đều là tranh thủ từng giây, nếu như là ngày trước thì Tô Thần khẳng định sẽ trực tiếp để bưu kiện này ở cửa kí túc xá, để tí nữa đối phương xuống tự mình lấy.

Nhưng mà Tô Thần nghe được giọng nữ ngọt ngào dễ nghe trong

điện thoại kia, cũng không nhịn được muốn chờ đợi một lúc để xem hình dáng của đối phương thế nào.

Cái tòa ký túc xá nữ sinh này là của sinh viên đại học năm nhất.

Tô Thần được nghe nói, trong những học muội năm nhất này có rất nhiều học muội xinh đẹp, chỉ tính riêng năm nhất đã có ba hoa khôi.

Cũng không biết chính mình có may mắn được đưa bưu kiện cho hoa khôi không.

Ôm cái tâm tư này, Tô Thần yên lặng chờ tại chỗ.

Nhưng mà Tô Thần còn chưa nhìn thấy học muội tới cầm bưu kiện đã nhìn thấy bạn gái của mình, đang cùng một nam sinh tay trong tay đi dạo, hơn nữa cử chỉ đặc biệt thân mật!

Tô Thần chỉ cảm thấy đỉnh đầu mọc ra một cái đồ vật gì đó, lập tức nổi giận, xông lên phía trước chỉ vào bạn gái hắn nói:

"Vương Hiểu Liên người hay lắm, nói cho ta, có chuyện gì đây?"

c@@@

Chương 297: Biểu Ca Bưu Kiện Tô Thần

⊥ Tô Thần đột nhiên xuất hiện khiến Vương Hiểu Liên hoảng loạn theo bản năng.

Nam sinh bên cạnh Vương Hiểu Liên khinh thường nhìn Tô Thần một chút, hỏi Vương Hiểu Liên: "Hắn là ai vậy?"

Vương Hiểu Liên còn chưa trả lời, Tô Thần đã giành nói: "Ta là bạn trai nàng, người là ai?"

"Lão tử là tân sinh khoa tài chính, tên là Lưu Hoa, tài sản trong nhà có vài tỷ, một tên giao bưu kiện như ngươi lại muốn cướp bạn gái với ta, ngươi chán sống rồi đúng hay không?" Nam sinh cầm tay Vương Hiểu Liên la ầm lên.

Sau khi Vương Hiểu Liên nghe được câu "tài sản có vài tỷ", chân đều có chút không khép lại được, không lưu tình chút nào nói với Tô Thần:

"Chúng ta chia tay đi!"

Tô Thần cũng không ngại mặt dày mày quăn lấy, cực kỳ anh tuấn nói: "Chia tay thì chia tay, ta đi tìm một bạn gái tốt hơn!"

Vương Hiểu Liên khinh bỉ nói: "Một thằng giao bưu kiện như ngươi mà còn muốn tìm bạn gái tốt hơn, đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày."

Tô Thần bị tổn thương một cái nhưng mặt ngoài lại không phục, trực tiếp phát ra lời nói hùng hồn, "Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!"

Nói xong lời này, Tô Thần giận dữ quay người, trở về xe điện bên kia của chính mình.

"Chào ngươi, bưu kiện của ta ở chỗ nào?"

Lúc này, bên trong kí túc xá đi ra một học muội có giọng nói ngọt ngào động lòng người hỏi Tô Thần.

Nghe tiếng, Tô Thần giương mắt nhìn, nhất thời vừa mừng vừa sợ, lắp bắp nói: "Người. . . Người là Hứa Mộ Nhan?"

Bên trên bưu kiện, điền tên mua sắm đều là nickname trên app, nếu không, Tô Thần chỉ xem đơn bưu kiện, liền biết khách hàng này là Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan sửng sò "Người biết ta à?"

Tô Thần kích động nói; "Sao lại không biết được? Học muội ở trên diễn đàn được đánh giá là một trong ba vị hoa khôi của sinh viên đại học năm nhất, ta còn bỏ phiếu mười điểm cho người đấy."

Sau khi Hứa Mộ Nhan hiếu kỳ hỏi một chút thì cũng không cùng với đối phương nói nhiều chuyện, chỉ là hỏi: "Bưu kiện của ta đâu?"

Tô Thần vội vã phản ứng lại: "Cho người cho người, nhớ đánh giá cho ta năm sao nha!"

Hứa Mộ Nhan gật đầu một cái, tiếp nhận bưu kiện rồi ký nhận, xong chuyện lập tức đi vào trong ký túc xá.

Tô Thần trông mong nhìn chăm chăm Hứa Mộ Nhan rời đi, thèm muốn chết.

Bản thân Hứa Mộ Nhan đẹp hơn ảnh trên diễn đàn nhiều lắm.

Tô Thần si ngốc nhìn chăm chú hướng Hứa Mộ Nhan rời đi một hồi lâu mới chuẩn bị lên xe điện rời đi.

【Đình, Bưu Kiện Thần Hào Hệ Thống đang khóa lại. . . 1%. . . 10%. . . 100%】

【Đình, Bưu Kiện Thần Hào Hệ Thống khóa lại thành công, chúc

mừng kí chủ thu được một cái đánh giá năm sao, hoàn thành một cái bưu kiện đặc thù, ban thưởng một chiếc Bugatti Veyron! 】

【 Đỉnh, trong hôm nay Bugatti Veyron sẽ được đưa đến, mời kí chủ bảo đảm điện thoại hoạt động, người đưa hàng dễ dàng liên hệ. 】

Nghe được âm thanh truyền đến trong đầu, Tô Thần sửng sốt một hồi, lập tức rất nhanh hiểu được, chính mình được trời cho vận may, được hệ thống bám thân!

Cái lời vừa mới nói với Vương Hiểu Liên "Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo" Đừng nói ba mươi năm, chưa tới ba phút chính mình đã thay đổi rồi!

Chỉ là đưa một cái bưu kiện đặc thù, đã được một chiếc Bugatti Veyron!

Đây chính là siêu xe trị giá năm ngàn vạn!

Nếu mà Vương Hiểu Liên nhìn thấy, nhất định hối hận chết!

Tô Thần âm thầm may mắn khi Vương Hiểu Liên chủ động chia tay với mình, bây giờ chính mình đang độc thân, lại có hệ thống bám thân, nếu mà không tán hoa khôi thì chẳng phải là quá uỷ khuất chính mình hay sao? !

Quá thoải mái!

Tâm trạng Tô Thần rất tốt, lái xe ba bánh chạy bằng điện giao tiếp một cái bưu kiện thôi.

Buổi chiều.

Trong lớp nào đó của khoa tài chính.

Một đám bạn học đang nghị luận sôi nổi.

"Trời ạ, các người mau nhìn xem ở trên Weibo của Liễu Nguyệt giáo sư đi, nàng gọi người ta lão công!"

"Tối hôm qua ta đã biết, người được Liễu Nguyệt giáo sư gọi là lão công có ID tài khoản là "Tuyệt thế cổ thần" ta còn ấn theo dõi người ta đây."

Tên "Tuyệt thế cổ thần" này cũng trâu bò quá đi, dự đoán thị trường chứng khoán còn chính xác hơn cả Liễu Nguyệt lão giáo sư."

"Cao thủ tại dân gian không có nghe qua sao?"

"Đây là một mật mã để làm giàu nga, ta nhanh đi đến ấn theo dõi một cái."

...

Liễu Nguyệt có năm ngàn vạn fan nên lực ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Nàng nói xin lỗi trên Weibo, còn @ người khác rồi gọi lão ở công trên đây, qua thời gian một buổi thì trực tiếp lên top tìm kiếm của Weibo trong năm.

Tiêu đề tìm kiếm hot là: "Kinh ngạc! Thiên tài tài chính Liễu Nguyệt ở trên Weibo nhận lão công!"

Trong lớp, có mấy học sinh dùng Weibo sau khi biết được cái tin tức này liền đem chuyện nói cho bạn học ở bên cạnh, trực tiếp truyền chuyện này đi.

Mà ngay lúc các học sinh đang nghị luận, ở ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của giày cao gót.

Học sinh đang tụ tập một chỗ nghị luận lập tức tan tác như chim muông, chạy về chỗ ngồi của mình, như một học sinh ngoan ngoãn đang ngồi ngay ngắn.

Ngay lập tức phòng học trở nên yên tĩnh.

Một thân hình có đường cong tuyệt đẹp lãnh ngạo đi vào trong phòng học.

"Nhàn rồi không có chuyện gì để làm, liền nghiêm chỉnh nhìn mấy cái tin tức tài chính, không nên xem hững cái tin tức khác."

Thời gian Liễu Nguyệt đang đi đến cửa ra vào, thì bỗng nghe thấy các học sinh đang bàn luận, làm mất đi sự uy nghiêm của chính mình, bởi vậy liền khiển trách mấy học sinh một phen.

Việc kiếm bạn trai ở trên Weibo, thật sự đã làm mất hình tượng của chính mình trong lòng học sinh.

Cái này nếu không nghiêm khắc một chút, thì làm sao có thể quản được bọn hắn?

Gương mặt Liễu Nguyệt lạnh lùng, nhìn xuống toàn bộ học sinh đang ngồi phía dưới, tiếp tục nói: "Lời nói của ta lần trước ở tiết thực tiễn, các người đều đã quên?"

Nghe vậy, trừ Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh ra, những học sinh khác nói một chút, rồi trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên chuẩn bị nghe giảng.

Cái tiết này là tiết lý luận, cũng không phải là tiết thực tiễn.

Liễu Nguyệt lấy phấn viết lên trên bảng đen mấy cái chủ đề mà hôm nay muốn giảng, rồi lập tức liền bắt đầu chuẩn bị giảng giải.

Mà lúc này, ngoài phòng học có người chậm rãi từ từ đi đến.

Q@@@

Chương 298: Dựng Nền Uy Tín

Chính là Vương Hạo Nhiên được Liễu Nguyệt giao phó cho đặc quyền.

Nếu không phát sinh sự chuyện kiếm bạn trai trên Weibo, Liễu Nguyệt cũng tùy theo Vương Hạo Nhiên, nhưng mà bây giờ, nàng vì muốn tạo nên uy tín, không nhận bạn trai đối với mình thì sẽ ảnh hưởng tới uy tín của chính mình, cũng chỉ có thể nuốt lời.

Liễu Nguyệt nói: "Đến trễ thì đứng ở ngoài cửa nghe giảng đi."

Vương Hạo Nhiên không coi ai ra gì đi tới phòng học, đang muốn tìm chỗ ngồi ngồi xuống, sau khi nghe đến lời nói của Liễu Nguyệt Liễu Nguyệt, không khỏi đến kinh ngạc hỏi:

"Liễu giáo sư nói không giữ lời sao?"

Liễu Nguyệt nói: "Tất nhiên chắc chắn ta sẽ giữ lời, nhưng mà ta cho đặc quyền, chỉ có hiệu lực ở năm sau mà thôi."

Vương Hạo Nhiên thốt thức nói: "Liễu giáo sư, như vậy có được không?"

Liễu Nguyệt mặt không đổi sắc "Suy cho cùng ta cũng có quyền giải thích!"

Vương Hạo Nhiên nói: "Ta từ chối."

Liễu Nguyệt nói: "Từ chối vô hiệu, ta là lão sư, ngươi là học sinh, ở trên lớp học, lời nói nào của lão sư học sinh đều phải nghe theo. Trừ phi, bản lĩnh của ngươi so với ta còn mạnh hơn, không cần ta dạy, vậy thì ngươi có thể thích làm gì thì làm."

Vương Hạo Nhiên gật đầu cười "Ý kiến hay, lời hứa biến một vạn thành một trăm vạn, Liễu giáo sư có lẽ còn nhớ chứ?"

Trải qua chuyện vùng lên như vậy, Liễu Nguyệt nhớ tới cái kia liền chê cười nói: "Đem một vạn biến thành một trăm vạn?"

Vương Hạo Nhiên cười nói: "Không sai, đúng là chuyện này."

Liễu Nguyệt nhìn thấy thần sắc Vương Hạo Nhiên, trong lòng lộ bộ một chút là điều không thể tránh khỏi, sợ hãi thật có thể làm được.

Để cho ổn thoả, Liễu Nguyệt giả hoạt nói: "Được, nếu như ngươi có thể trong vòng ba ngày, đem một vạn biến thành một trăm vạn, vậy coi như ngươi lợi hại, có thể ở trong lớp của ta được hưởng được đặc quyền."

Vương Hạo Nhiên không kèm nổi mỉm cười, uốn nắn một chút, "Là một tuần lễ mà!"

Liễu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, dùng giọng khẳng định nói: "Ta rõ ràng nhớ là ba ngày."

Nghe đến lời này, Vương Hạo Nhiên cũng nhìn ra, rõ là Liễu Nguyệt đang cố tình chơi xấu.

Nhưng mà, Liễu Nguyệt vẫn còn đánh giá thấp mình.

Vương Hạo Nhiên nói: "Được, Liễu giáo sư cho ta mượn máy vi tính của người, đăng nhập tài khoản thực tiễn của ta trên lớp, nhìn một chút xem hiện tại ta đang có bao nhiêu tiền." Tại lúc khi đang nói chuyện, hắn đi thẳng tới trên giảng đài.

Liễu Nguyệt lúc nào cũng mang laptop theo bên người, vừa lên lớp liền cần đến, thứ hai đầu tư cổ phiếu cũng cần.

Vương Hạo Nhiên ngồi trên ghế, thao tác trên laptop của Liễu Nguyệt một chút, rất nhanh liền mở tài khoản của chính mình.

Thân thể Liễu Nguyệt nghiêng về phía trước, lườm số dư tài khoản một chút.

"119 vạn, làm giả có tâm sao?" Thấy cái số dư còn lại này, Liễu Nguyệt lập tức cười lạnh một tiếng.

Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói: "Trong lịch có ghi chép cặn kẽ giao dịch, dùng một vạn để kiếm tiền, hay là trực tiếp nạp tiền, xem đi rồi sẽ hiểu."

Liễu Nguyệt cũng không tin, ôm tâm thái muốn vạch trần Vương Hạo Nhiên, nàng lập tức mở tài khoản ra xem xét ghi chép giao dịch bên trên.

Ghi chép giao dịch của tài khoản có gần ngàn cái, Liễu Nguyệt lập tức không thể tin được, nhưng lúc này số dư còn lại là 119 vạn, chính xác là dùng một vạn tiền vốn kiếm được.

Ba ngày, một vạn tăng hơn một trăm lần

Thấy giấc mộng kiếm được chừng này lợi nhuận, Liễu Nguyệt có chút đứng không vững, ảo đảo một thoáng, mém chút ngã nhào trên đất.

Nhưng may mà Vương Hạo Nhiên kịp thời thò tay kéo nàng lại.

Liễu Nguyệt đứng lại bình thường , không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 500 điểm phản phái! 】

Liễu Nguyệt khó có thể tin được mà hỏi: "Thời gian trong ba ngày đã có thể đem một vạn biến thành 119 vạn, người làm sao có thể làm được? !"

Dưới giảng đài, bao gồm Lâm Thần và tất cả các học sinh bên trong, nhón nhíp nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, chờ đợi hắn trả lời.

Trước đây Lâm Thần, cũng từng có một lần ba ngày đã có thể ghi chép rất nhiều, nhưng lần đó hắn gặp được giá cổ phiếu mười năm mới xuất hiện một lần, vậy mới có thành tích huy hoàng kia.

Mà gần nhất cổ M bên kia, Lâm Thần cũng muốn quan tâm.

Bởi vì quan hệ bộ phận cái cổ máy cắt kim loại, cổ M bên kia thường thì giá thị trường sẽ không được tốt cho lắm.

Ở loại thị trường không tốt này, tăng hơn một trăm lần, chuyện này quá đáng sợ!

"Người này tuyệt đối là đã bật hack!" Lâm Thần toát ra một cái ý niệm khẳng định.

Đối diện với tra hỏi của Liễu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên nhếch

miệng mỉm cười "Bí mật."

Nói xong, Vương Hạo Nhiên trực tiếp khởi thông hệ thống.

Trước mắt có thể sử dụng trạng thái hào quang mị lực.

Độ thiện cảm với Liễu Nguyệt đã là đến 40, chỉ cần tăng lên 10 điểm, như thế thì sẽ có thể biến đổi, đạt tới trình độ ái mộ.

Lúc này không dùng thì còn đợi đến lúc nào dùng?

【 Đinh, hào quang mị lực sử dụng thất bại! 】

Như này là như thế nào?

Tại sao lại không thể dùng?

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên không hiểu được chút nào.

Lúc trước ở Khâu Thiên Vi cùng Kỳ Thủy Dao cũng xuất hiện tình huống như vậy, nhưng mà Vương Hạo Nhiên làm chung lĩnh vực với hai người kia, sau khi tạo nghệ xuất sắc, liền có thể sử dụng hào quang mị lực.

Mà Liễu Nguyệt là thiên tài trong việc thiết lập tài chính!

Chính mình ở trong ba ngày ngắn ngủi, đem một vạn biến thành 119 vạn, thành tích như vậy, Liễu Nguyệt rất phù hợp với tiêu chuẩn vạn năm của nàng mới đúng.

Theo nghi vấn kia, Vương Hạo Nhiên cũng là lập tức khởi thông hệ thống, "Tại sao hào quang mị lực lại sử dụng thất bại?"

【 Hồi kí chủ, nữ chính Liễu Nguyệt có hàng rào thân phận với kí

chủ, bởi vậy không cách nào dùng hào quang mị lực cưỡng ép để nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ xuất hiện việc ái mộ. 】

"Hàng rào thân phận gì?"

【 Lão sư, học sinh. 】

Nhận được trả lời của hệ thống, Vương Hạo Nhiên lập tức liền hiểu, nhưng lại nhin không được âm thầm chửi bậy một chút.

Liễu Nguyệt này thoạt nhìn là rõ ràng là nữ nhân ở thời đại mới, thế nào mà còn có quan niệm cứng nhắc như vậy?

Thầy trò yêu nhau ở cái thời này cũng không có chuyện gì to lớn.

Chẳng lẽ chính mình phải nghỉ học, lại đánh vỡ tầng thân phận này? Nhưng nghỉ học sẽ được nhờ mất lớn. Cái này không thực tế.

Aizz, chính mình bỏ đi thân phận học sinh bên ngoài, giống như một cái thân phận thần bí!

"Được!"

Mắt của Vương Hạo Nhiên sáng lên, lập tức nghĩ đến một câu trả lời tuyệt vời với Liễu Nguyệt.

x@@@

Chương 299: Nhân Vật Chính Thần Hào (1)

κBởi vì có tường rào thân phận, Vương Hạo Nhiên nếu muốn tự tay giải quyết Liễu Nguyệt, thì đây là một cái sự tình vô cùng chặt vật.

Nhưng mà, Vương Hạo Nhiên loại bỏ cái thân phận học sinh, thì còn có một cái thân phận khác, đó chính là "Tuyệt thế cổ thần".

Bởi vì hai lần dự đoán chính xác thị trường chứng khoán, Liễu Nguyệt bị hấn khuất phục.

Vì muốn thỉnh giáo, thậm chí Liễu Nguyệt còn gửi bài tìm bạn trai.

Mà trước mắt Liễu Nguyệt cũng không biết, chính mình là "Tuyệt thế cổ thần".

Như thế có thể lợi dụng một cách trọn vẹn cái thân phận "Tuyệt thế cổ thần" này, thì đã có thể cùng Liễu Nguyệt yêu nhau trên mạng!

Theo như tình cảm ngày càng càng sâu, chờ độ thiện cảm của Liễu Nguyệt tăng lên tới trình độ nhất định, như vậy thì có thể trực tiếp gặp nhau ở ngoài đời.

Đến lúc đó, Liễu Nguyệt đã yêu đến không còn cách nào tự mình kèm chế, cái gọi là tường rào thân phận cũng không phải là vấn đề gì.

Được, cứ làm như thế.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ được mạch suy nghĩ, lập tức thoải mái hơn nhiều.

Tiết học rất nhanh đã hoàn tất.

Các học sinh trong lớp lần lượt rời đi.

Vương Hạo Nhiên cùng Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng kết bạn rồi rời chuẩn bị đi ăn cơm.

Mà ngay tại thời điểm mới bước ra tới cửa phòng học, thì có một nữ sinh đang vội vàng nghênh đón Lưu Hoa.

Lưu Hoa ở trước mặt mọi người, cùng nữ sinh này dính nhau một chút.

Lữ Minh ngạc nhiên nói: "Lão nhị, tốc độ khá nhanh đó, rõ ràng đã tìm được bạn gái?!"

Lưu Hoa cười một tiếng, "Cũng không hẳn là nhất thiết phải nhanh."

Ngụy Chí Hàng tò mò "Học sinh mới?"

Lưu Hoa trả lời "Học tử năm thứ hai đại học."

"Chào các người." Vương Hiểu Liên chào hỏi mọi người một tiếng.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng quan sát một chút người Vương Hiểu Liên này.

Cái người Vương Hiểu Liên này dung mạo cũng không tồi, tướng mạo này chắc khoảng tám điểm, cũng giống như mỹ nữ đó.

Nhưng nhìn thế, cảm giác Vương Hiểu Liên này có một chút tức giận bên trong.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên phát hiện, thời điểm chính mình đang đánh giá nàng, đối phương cũng đang nhìn trộm mình.

Mặc dù điểm mỹ lực của mình cao như vậy, nữ sinh mê trai một chút cũng rất bình thường.

Nhưng mà sau lưng Lưu Hoa lại nhìn mình bằng cặp mắt long lanh

đó, thật rất quá đáng.

"Người cùng người bạn trai cũ có liên hệ gì sao?"

Thời điểm trong lòng Vương Hạo Nhiên toát ra một ít ý niệm, một bên Lưu Hoa bỗng nhiên hỏi Vương Hiểu Liên một câu.

Vương Hiểu Liên lập tức ôm cánh tay Lưu Hoa, kiêu sinh yếu ớt mà nói: "Ta đã cùng hắn chia tay, tất nhiên sẽ không cùng hắn có liên hệ gì."

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhíu lại, nhìn Lưu Hoa hỏi: "Người vẫn thích cướp bạn gái người khác?"

Lưu Hoa lơ đãng cười nói: "Cướp bạn gái người khác, so với theo đuổi một nữ sinh đang độc thân thì có ý tứ hơn nhiều."

Nghe được câu trả lời này, Vương Hạo Nhiên cũng lập tức làm rõ một ít chuyện.

Lưu Hoa là phú nhị đại phản phái gà mờ, đoán không lầm thì rất thích cướp bạn gái của người khác, hơn phân nửa đều trở thành thù hận.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên nhìn về phía Vương Hiểu Liên, lập tức hỏi thăm, "Bạn trai cũ của người tên là gì?"

Vương Hiểu Liên ngẩn người, có chút không hiểu cho lắm, nhưng vẫn trả lời: "Hắn tên là Tô Thần."

Tô Thần?

Xem xét thì cái tên tràn đầy khí tức nhân vật chính.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi: "Cái tên Tô Thần này làm cái gì?"

Vương Hiểu Liên còn chưa trả lời, Lưu Hoa cũng khinh thường xen vào nói: "Họ sinh năm hai đại học, một tên giao đồ nghèo hèn mà thôi, lão đại người chẳng lẽ còn lo lắng hấn sẽ tìm ta gây chuyện sao?"

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên xem như đã cơ bản xác định được suy đoán của mình.

Thái độ cùng sắc mặt của tên Lưu Hoa này, nhìn một chút đã muốn đánh cho, lại dám xem thường học sinh đại học đưa đồ?

Mẹ nó, người chưa xem tiểu thuyết bưu kiện thần hào lưu sao? Lại dám cười tiếu ca đưa đồ là nghèo hèn, người ta không bao lâu liền sẽ đánh vào mặt người!

Tất nhiên, trước mắt đã nhìn thấy như vậy, mình còn không biết Tô Thần, tạm thời trước mắt quan sát một chút đi, để Tô Thần trưởng thành một chút, đến lúc đó nhỏ lông dê hấn.

Suy cho cùng một nhân vật chính bưu kiện thần hào lưu, đối với Vương Hạo Nhiên cũng không tạo nên cái uy hiếp nào cho hấn cả..

Bình tĩnh một lát sau, mấy người đi ra lầu dạy học, chuẩn bị đi ra bên ngoài ăn cơm.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên đi vào chỗ điện thoại công cộng gọi Chân Lệ.

"Nhi tử bảo bối, ta mới đi tới điện thoại công cộng, nói ra một chút về vấn đề đưa hàng bằng Bugatti trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, Bugatti hư hại, hai tháng tới thì xe mới có thể về tới." Chân Lệ trong điện thoại nói ra.

Vương Hạo Nhiên buồn bực nói: "Chúng ta đã trải qua hai tháng, bây giờ phải chờ hai tháng nữa sao?"

Chân Lê trấn an nói: “Chuyện này cũng không có cách nào khác, xe Bugatti đã như vậy, ra một chiếc xe cần thời gian không ngắn, nhưng mà công ty bên kia người phụ trách đã nói với ta, sẽ bồi thường 500 vạn phí tổn thất tinh thần, một hồi ta sẽ gọi cho người ngay.”

Vương Hạo Nhiên không có vấn đề gì nữa nói: "Tự tính đi."

Hiện tại hẳn cũng không thiếu tiền dùng, huống hồ bên cạnh còn có mấy phú bà, tỉ như Đường Băng Vân, Khâu Thiển Vi, Trình Nhụy các loại.

Sau khi nói phiếm vài chuyện liền ngắt điện thoại.

Một đoàn người đi qua cổng trường học, phát hiện một vị trí của cửa trường học, ba tầng trong ba tầng ngoài, không ít người vây quanh, cũng không biết là đang náo nhiệt nhìn cái gì.

Vương Hạo Nhiên cũng không phải người nhàm chán, đương nhiên sẽ không tiến tới nhìn.

Nhưng mà, thời gian đi qua đám người này chợt nghe một ít tiếng nói chuyện với nhau.

"Siêu xe của ai vậy, quả thực là rất đẹp, cái này ít nhất cũng mấy trăm vạn đấy?"

"Nhà quê, người mở to hai mắt nhìn một chút cái logo xe đi, gọi là Bugatti, mấy trăm vạn làm sao có khả năng mua được."

"Ông trời của ta, cái này... Đây là Bugatti Veyron!"

"Bugatti của ai thế, thế nào mà nửa ngày rồi không có ai tới nhận?"

"Chờ xem, rất nhanh thôi sẽ có thể chứng kiến nhan sắc thần hào!"

...

"Bugatti Veyron, ai phô trương lớn như vậy, lão đại so với cái người này thì còn kém hơn nhiều!"

Nghe được tiếng nói chuyện với nhau, một đoàn người ở phía sau Vương Hạo Nhiên đi tới, Lưu Hoa nhin không được ngạc nhiên nói một tiếng.

D@@@

Chương 300: Nhân Vật Chính Thần Hào (2)

Wương Hạo Nhiên không nói gì, chỉ cảm thấy có chút cổ quái.

Bugatti Veyron của mình đã bị đụng hư, hai tháng sau mới về, hiện tại bỗng nhiên lại có một chiếc Bugatti Veyron, hắn làm sao có khả năng không nghi ngờ.

Wương Hạo Nhiên nhìn đám người Lưu Hoa nói: "Đi vào bên trong nhìn một chút."

"Ta mở đường cho." Lưu Hoa lên tiếng, lập tức dùng man lực đẩy ra ngăn trở đám người, làm ra một con đường đi tới đó.

Những cái kia đụng phải người Lưu Hoa, rất là khó chịu, nhưng Lưu

Hoa có một nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng, vừa nhìn liền biết là phú nhị đại, bởi vậy không dám trêu chọc, chỉ oán trách một chút ở trong lòng.

Đám người Vương Hạo Nhiên rất nhanh liền thuận lợi vào tới bên trong, nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Trước mặt đậu một cỗ xe tải lớn, thùng hàng xe là dùng đặc chất thủy tinh chế thành, có thể nhìn thấy Bugatti Veyron ở bên trong.

Ở bên cạnh xe tải lớn, có hai tài xế cùng một nam tử đeo giày Tây.

Nam tử mặc âu phục kia cầm hợp đồng, kiên nhẫn chờ đợi chủ xe tôn quý tới ký nhận.

Vương Hạo Nhiên đi ra phía trước, nam tử nhìn nam tử mặc âu phục kia hỏi: "Ta cũng có một chiếc Bugatti, cũng là hôm nay đến, người có thể giúp ta nhìn một chút, chủ xe Bugatti này có phải là ta không?"

Nam tử mặc âu phục có thể khẳng định Vương Hạo Nhiên có khí chất cao quý, nhìn một chút liền có thể biết là đại thiếu gia nhà có tiền, bởi vậy cũng không có hoài nghi hấn, thế là cung kính hỏi thăm một chút, "Xin hỏi ngài xưng hô như thế nào?"

"Vương Hạo Nhiên."

Nam tử mặc âu phục nghe vậy, lập tức lắc đầu, xin lỗi nói: "Xin lỗi, trên tài liệu này, chủ xe là một người khác."

"Là ai?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Thật xin lỗi, từ quy tắc làm việc, cái này ta không tiện để tiết lộ."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, cũng không cưỡng cầu, chỉ là lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi một cú điện thoại cho Chân Lệ.

"Nhi tử bảo bối, thế nào?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Mẫu thân, thời điểm người nhận Bugatti, trong tay có lẽ có một ít tài liệu liên quan tới xe, trong đó có giấy tờ có ghi bảng số xe hay không?"

Chân Lệ nói: "Cái này đương nhiên là có."

Vương Hạo Nhiên nghe vậy, lập tức mở ra thâu thị, kiểm tra trong xe, liền thấy hiệu động cơ của Bugatti, chợt báo cho Chân Lệ.

Hiệu động cơ của mỗi chiếc xe đều là độc nhất vô nhị, nếu như đây là xe của Chân Lệ, cái hiệu động cơ kia tuyệt đối là giống nhau.

Chân Lệ cầm giấy bút ghi chép một thoáng, chợt tìm tới đặt trước số liệu xe so sánh.

Mấy phút sau, Chân Lệ lập tức đưa ra trả lời, "Nhi tử, hiệu động cơ là giống nhau."

Vương Hạo Nhiên lập tức nói: "Công ty bên kia lừa người, chiếc Bugatti kia của người căn bản là không có xảy ra việc gì, hiện tại đang yên đang lành ở trước mặt ta, nhưng mà chủ xe không phải ta."

Chân Lệ nhìn thấy nhi tử bảo bối chịu ủy khuất, lập tức trấn an nói: "Nhi tử bảo bối, người đừng có gấp, ta ngay lập tức đi liên hệ công ty, bọn hắn đúng là lừa gạt, là vi phạm, nếu không giải thích cho ta một cách hợp lý, ta mời mười luật sư đoàn kiện bọn hắn!"

Vương Hạo Nhiên nói: "Trong vòng năm phút đồng hồ, phải trả lời ta."

"Được. " Chân Lệ cúp điện thoại, lập tức đi liên hệ công ty.

Vương Hạo Nhiên liền ở tại chỗ, chờ trả lời của Chân Lệ, cũng tùy ý nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm lấy thân ảnh của nhân vật chính.

Lúc đầu dự định là chờ nhân vật chính thần hào lưu Tô Thần trưởng thành một chút, lại nhỏ lỏng dê.

Nhưng mà bây giờ Tô Thần này lại là muốn cướp mất Bugatti của mình, cái này thì Vương Hạo Nhiên nhìn không được.

Vương Hạo Nhiên đã có dự định rất tốt, chờ Chân Lệ năm phút đồng hồ.

Nếu như trong vòng năm phút đồng hồ chưa hề trả lời, như thế chỉ có thể âm thầm hạ độc làm ngất tĩnh Tô Thần, để hấn tạm thời không cách nào ký nhận Bugatti.

...

Tô Thần cười chạy bằng xe điện ba bánh, hưng phấn vô cùng đi tới cửa trường học. Tiếp lấy dừng xe điện lại, chuẩn bị đi vào giữa đám người.

Nhưng vào đúng vào lúc này, hấn bỗng nhiên nhìn thấy một người, tranh thủ thời gian hấp tấp đi tới, cười ha hả chào hỏi:

"Hứa Mộ Nhan người khỏe chứ!"

Hứa Mộ Nhan nhìn thấy cửa trường học nhiều người như vậy, ôm tâm tư hiếu kỳ ngừng chân nhìn một chút, sau khi nghe được âm thanh bên cạnh, thế là quay đầu lại.

Nàng thấy tên xa lạ này không khỏi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền nhớ tới, đây là tiểu ca hôm qua đưa bưu kiện cho chính mình.

Hứa Mộ Nhan với hấn lại không quen, nhưng theo lẽ phép, vẫn là

miễn cưỡng gạt ra một ít ý cười, đáp lại.

Tô Thần lại hỏi: "Bạn học Hứa Mộ Nhan, người muốn đi đến chỗ đó à?"

Thần sắc Hứa Mộ Nhan lờ mờ, qua loa trả lời: "Không đi đâu."

Tô Thần vui vẻ nói: "Vậy là cũng rảnh rồi không biết ta có vinh hạnh chở người đi hóng gió hay không?"

Hứa Mộ Nhan lắc đầu cự tuyệt, "Ta còn có việc."

Tô Thần không chịu buông tha, "Ta lấy Bugatti cùng người hóng gió, cái này cũng không muốn sao?"

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc lên, "Bugatti? Ý người là chiếc bên trong kia?"

Mặc dù nàng không có nhìn thấy tình cảnh bên trong, nhưng từ những người bàn luận bên trong kia, nàng cũng biết được nguyên nhân xảy ra náo nhiệt.

Tô Thần cười một tiếng. "Đúng, chính là chiếc bên trong kia."

Hứa Mộ Nhan nhìn Tô Thần là một tiểu ca giao bưu kiện, tự nhiên không tin. "Đừng nói giỡn chứ."

Tô Thần sáo lộ lên, "Người không tin? Vậy chúng ta đánh cược đi, nếu ta thành công ký nhận chiếc Bugatti này, người liền cùng ta đi hóng gió, thấy thế nào?"

Hứa Mộ Nhan hoàn toàn không để ở trong lòng, chỉ là cười cười.

Tô Thần vui lên, chỉ coi Hứa Mộ Nhan chấp nhận, vì vậy nói: "Chờ ta một chút, ta lập tức sẽ lấy Bugatti chở người đi hóng gió."

Dứt lời, Tô Thần đi đến đám người kia, nhưng thực tế người quá nhiều, hẳn có không thể chen vào được.

Tô Thần thò tay đẩy đám người ta, cũng kêu ầm lên: "Đều chớ cản đường, ta muốn ký nhận Bugatti."

"A, đây không phải tiểu ca bưu kiện Tô Thần sao, ta không nghe làm hình như người nói, chiếc Bugatti này là của người sao? Người vẫn chưa tỉnh ngủ à."

"Đúng đấy, người cũng không soi gương à, nhìn xem đi người có đức hạnh gì chứ."

"Đừng để ý tới cái loại bại não này, hẳn muốn tiến vào một chút việc muốn làm trên đời mà thôi."

"Tô Thần, cút sang một bên, chớ đẩy lão tử ta."

...

L @@@

Chương 301: Trang Bức Thất Bại (1)

cXung quanh một ít nhận thức được Tô Thần đang ở đây, Tô Thần bất mãn, lập tức mỗi người một câu, nhộn nhịp chỉ trích lên.

Tô Thần cười lạnh một tiếng."Một nhóm cặn bã, một hồi ta sẽ đánh

sưng mặt của các người!"

Dứt lời, hắn trực tiếp dùng man lực, chui vào hướng đám người đó, làm đến xung quanh tràn đầy những lời oán giận cùng chỉ trích.

Nhưng mà Tô Thần căn bản không coi như có chuyện gì đang xảy ra.

Sau một lát, Tô Thần rốt cục cũng đã vào được.

Bên trong là Vương Hiểu Liên, sau khi nhìn thấy hắn, lập tức không vui nói: "Tô Thần, người chạy tới đây làm cái gì, chúng ta đã chia tay, không phải người muốn dây dưa đó chứ!"

Tô Thần miệt thị nhìn Vương Hiểu Liên. "Nữ nhân hám giàu, đừng tự dất vàng trên mặt mình, ta cũng không phải tới tìm người."

Vương Hiểu Liên cũng không tin. "Không phải tới tìm ta, vậy người tới đây làm cái gì, ta thấy người cố tình tới gặp ta, người không muốn vọng tưởng, hiện tại ta chỉ thích Hoa Hoa nhà chúng ta, người có bao xa thì lặn bao xa." Trong khi nói chuyện, nàng già mồm tựa vào trong ngực Lưu Hoa.

Lưu Hoa thuận tay ôm nàng, cũng tiện thể hôn một cái, nhìn Tô Thần giễu cợt nói: "Người đều có thể nghe thấy được rồi đó, đã nghèo rồi còn không tranh thủ thời gian lặn?"

Tô Thần chế giễu lại. "Hai cái tên ngu ngốc, mặc kệ các người, ta tới ký nhận Bugatti."

Nghe vậy, Lưu Hoa cùng Vương Hiểu Liên liếc nhau, tiếp đó cười lên ha hả.

"Tô Thần, người là một tên tiểu tử nghèo ở nông thôn, làm sao lại có thể dám khoác lác như vậy, quả thực là để người khác cười rơi răng hàm."

"Tiểu tử ngươi bị ám đầu hay hồng đầu rồi."

...

Lưu Hoa cùng Vương Hiểu Liên một đôi phản phái gà mờ cùng nữ hám giàu kết hợp lại điên cuồng khiêu khích lấy.

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên cũng khơi thông hệ thống, dò xét Tô Thần.

【 Nhân vật chính: Tô Thần 】

【 Điểm chiến lược: 66】

【 Điểm mị lược: 53】

【 Hào quang nhân vật chính: 1020】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Bưu kiện thần hào hệ thống (Mỗi lần đưa cho mỹ nữ một phần bưu kiện 90 điểm trở lên, lại thu được khen ngợi năm sao liền có thể thu được một phần ban thưởng tài phú loại siêu cấp)】

Tin tức của Tô Thần rất nhanh đã xuất hiện ở trong đầu Vương Hạo Nhiên.

Như dữ liệu của hắn, cái Tô Thần này quả nhiên là cỗ thần hào hệ thống.

Chiếc Bugatti Veyron kia của mình đột nhiên thuộc sở hữu trên danh nghĩa Tô Thần, tất nhiên bởi vì sau khi Tô Thần hoàn thành bưu kiện đặc thù, thần hào hệ thống của hắn lại giờ trò quý.

Đối mặt với Lưu Hoa cùng Vương Hiểu Liên mỉa mai, Tô Thần nói:

"Vương Hiểu Liên, người lập tức liền sẽ hối hận, ta mới cùng Hứa Mộ Nhan hoa khô của năm nhất đại học hẹn xong, một hồi lấy được Bugatti liền sẽ chở nàng đi hóng gió, người liền trông mà thèm."

Vương Hiểu Liên khinh thường nói: "Người ta là hoa khô, thế nào mà lại thích người, người đừng nằm mơ!"

Sinh viên đại học năm nhất bên trong đi ra hoa khô, còn ở trên diễn đàn trường học tạo ra gió lớn..

Vương Hiểu Liên tự nhiên là biết Hứa Mộ Nhan.

Không chỉ là Vương Hiểu Liên, những học sinh khác ở đây, toàn bộ như đã đều nghe qua, đồng thời cũng nhìn qua tấm ảnh.

"Hứa Mộ Nhan sao!"

Trong đám người, có người kinh hô một tiếng, lập tức chủ động phân ra một con đường mà đi tới.

Rất nhiều ánh mắt nhộn nhịp nhìn tới, náo nhiệt xem tâm thái ăn dưa của Hứa Mộ Nhan.

Vương Hiểu Liên có chủ tâm muốn Tô Thần mất mặt, thế là lập tức lại đi tới Hứa Mộ Nhan "Bạn học Hứa Mộ Nhan, bên kia có người chửi bới người, người tranh thủ thời gian tới giải thích một chút."

Hứa Mộ Nhan ở bên ngoài, không nhìn thấy tình huống bên trong, bởi vậy sau khi nghe được lời này của Vương Hiểu Liên, nhin không được, nhưng không thể làm hại thanh danh của mình, rồi nàng đi theo vào bên trong.

Tô Thần nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đi tới, lập tức cười ha hả nói: "Hoa khô Hứa, chúng ta vừa mới nói xong, nếu ký nhận được Bugatti, người liền cùng ta đi hóng gió có phải vậy không?"

Hứa Mộ Nhan thay đổi bộ dáng ngọt ngào động lòng người, dữ dằn vồ Tô Thần một cái bạt tai, cả giận nói:

"Gì, người là ai, ta cũng không quen với người, người chớ có nói hươu nói vượn, đừng nói người có Bugatti, là phi thuyền vũ trụ, ta cũng sẽ không cùng người đi hóng gió!"

Tô Thần bị tỉnh mộng.

Mới vừa rồi cùng Hứa Mộ Nhan nói chuyện, rõ ràng cảm giác nàng có tính nữ xinh hiền dịu một chút, vậy mà liền nổi giận?

Ngay tại lúc Tô Thần nghi ngờ, Hứa Mộ Nhan cũng đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, lo lắng nói:

"Đừng nghe người này nói bậy, hấn chỉ tình nguyện một bên, ta chỉ thích một người là người, người phải tin tưởng ta!"

Vương Hạo Nhiên cười nói: "Ta đương nhiên tin tưởng người, người không cần giải thích."

Nhân vật chính tính kế nữ chính, hấn không biết đã trải qua việc này không biết bao nhiêu lần, vì thế đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Huống hồ, trước mắt thì độ thiện cảm của Hứa Mộ Nhan đối với mình là 80, cũng không có khả năng làm ra chuyện này.

"Ân ừm!" Hứa Mộ Nhan như trút được gánh nặng, nhảy nhót gật đầu một cái.

Oa...

Người xung quanh lập tức náo động một trận.

Thì ra học sinh Hứa Mộ Nhan là một trong tám đại hoa khôi đã có người thích?

Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng sùng bái vô cùng nhìn Vương Hạo Nhiên: Lão đại đúng là lão đại, vậy mới có mấy ngày, rõ đã trực tiếp giải quyết học sinh mới hoa khôi, thật là bá đạo!

Vương Hiểu Liên cười nhạo nói: "Ô Thần, người ta tuấn nam mỹ nữ, trời đất tạo nên, người có thắc mắc chuyện gì không? Người tranh thủ thời gian lăn một chút đi!"

Tô Thần sờ lên chỗ bị đánh đến nhức hai gò má, chỉ cảm thấy rất là mát mặt, nhưng cũng không có mở miệng phản bác gì, chỉ là muốn dùng hành động che đi sự mất mặt

Nghĩ như vậy, Tô Thần trực tiếp đi đến nam tử đeo giày Tây, mở miệng nói: "Ta chính là Tô Thần!"

Đầu năm nay, có tiền chính là đại gia, chỉ cần ký nhận Bugatti, người chung quanh chẳng những sẽ không chế giễu, không chừng một hồi nữa còn nịnh nọt vượt mong ngựa!

Hãnh diện, phải xem Bugatti!

Nghe được lời nói của Tô Thần, nam tử mặc âu phục lập tức cung kính vươn tay ra, "Ô tiên sinh chào người chào người."

Tô Thần chỉ muốn mau chóng trang bức, ngữ khí hơi có vẻ không kiên nhẫn. "Không cần dông dài, nhanh lên một chút."

R @@@

Chương 302: Trang Bức Thất Bại (2)

"Vâng vâng." Nam tử mặc âu phục đưa ra một cái hợp đồng trên tay, khom lưng một trăm tám mươi độ, chặn lại nói: "Ô tiên sinh, mời người ký nhận!"

Lưu Hoa cùng Vương Hiểu Liên nhìn thấy tình cảnh này, cũng nhin không được ngây người ra.

Tô Thần cũng không lập tức ký phần hợp đồng kia, mà nhìn một chút sắc mặt không thể tin của Vương Hiểu Liên, khôì hài nói một tiếng:

"Vương Hiểu Liên, người thật là nghĩ ta là một tiểu tử nông thôn sao? Người sai rồi, ta vốn là muốn lấy thân phận người thường cùng người yêu đương, nhưng mà đổi lấy cũng là sự phản bội của người, hiện tại ta không dấu nữa, ta là siêu cấp phú nhị đại!"

Sau khi dùng âm thanh vang vang hùng hồn nói ra những chuyện này, tại thời điểm mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc Tô Thần, trực tiếp lấy cây bút ký nhận hợp đồng.

Mà ngay tại lúc Tô Thần nói chuyện, cái người nam tử mặc âu phục kia nghe được một cuộc gọi điện, nghe được âm thanh điện thoại, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tô Thần hăng hái, đang muốn ký hợp đồng.

"Ngừng!" Nam tử mặc âu phục lập tức ngăn cản Tô Thần kí tên.

Tô Thần nhíu mày "Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

Âu phục nam tử nói: "Ta mới nhận được một cuộc gọi của tổng bộ

bên kia, nói là đã ghi sai thông tin, chiếc Bugatti này cũng không phải người, thế nên....."

Sắc mặt của Tô Thần cứng đờ, vội la lên: "Không phải ta, người xác định vậy sao?"

Nam tử mặc âu phục liên tục gật đầu. "Hoàn toàn chính xác không phải người, nếu như người có bất kỳ nghi vấn nào, có thể liên hệ tổng bộ bên kia của chúng ta, sẽ báo lại số đơn gửi tiền đặt trước, hãy đi kiểm tra một chút"

Nghe vậy, Tô Thần lập tức ngây ngẩn cả người.

Bugatti này là được hệ thống ban thưởng, căn bản không phải là hần đặt, nào có cái số đơn gửi tiền gì.

【 Đinh, thần hào hệ thống bóp méo số liệu thế giới thất bại, kí chủ hoàn thành bưu kiện đặc thù đạt được Bugatti Veyron sẽ được gửi tới vào hai tháng sau. 】

Nghe được phần nhắc nhở này, Tô Thần lại tức giận, vừa thấy thất vọng.

Cái thần hào hệ thống ngu xuẩn này, cái này là sao đây, hiện tại người nói cho ta Bugatti Veyron nhưng hai tháng sau mới đến?

Chơi ta đấy à?

Bên cạnh, Lưu Hoa cười to lên. "Ha ha, đồ chơi ngu ngốc, ta đã biết xe không phải của hần, còn đặt một trận này trang bức, đúng là thiếu năng trí tuệ."

Vương Hiểu Liên cũng cười khẩy nói theo: "Giống như tên hề xéo đi nhanh lên, đừng ở đây mất mặt xấu hổ, còn ngả bài nói mình là siêu cấp phú nhị đại, thật là cười chết người."

Người xem xung quanh náo nhiệt, cũng cười to.

"Tưởng thế nào, hấn lại làm cho người khác chết vì cười, nhìn hấn làm bộ, ta còn thực sự cho là Bugatti là của hấn."

"Thật là cười đến đau bụng, tên này vừa mới diễn thật giống."

"Kém chút là tiểu ca đến đây nhận xe thiệt, thì ra là do người huynh đệ này chơi ác."

"Tranh thủ thời gian chụp đăng lên mạng, nhất định sẽ rất nóng đây!"

...

Nghe được âm thanh xung quanh cười vang, dù là da mặt Tô Thần dày đến cỡ nào, cũng không nhịn được cả khuôn mặt bắt đầu nóng lên.

Nhưng mà Tô Thần còn có chút nghi vấn, vì vậy nói: "Xe này không phải của ta, thì của ai?"

Nam tử mặc âu phục cũng không đáp lại, quét mắt liếc chung quanh, chột đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên. "Vương tiên sinh, vừa rồi thật xin lỗi, là chúng ta tính sai, chiếc Bugatti này là của người." Đem hợp đồng cùng bút đưa ra.

【 Đỉnh, kí chủ ở sau màn điều khiển, ngăn cản nhân vật chính Tô Thần ký nhận Bugatti, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên lập tức làm rõ, là Chân Lệ bên kia giải quyết vấn đề này. Tiếp nhận hợp đồng cùng bút, ký danh tự lên phía trên.

Nam tử mặc âu phục đưa xe, lập tức để tài xế mở thùng xe ra, nhanh chóng cứng nhất lắp xong dỡ hàng.

Nam tử mặc âu phục cung kính dò hỏi: "Vương tiên sinh, cần giúp một tay không?"

Vương Hạo Nhiên lắc đầu "Ta tự mình vào là được rồi." Đi vào trong xe, tiến vào ghế lái Bugatti, thuận lợi lái xe đi ra.

Rầm rầm rầm...

Động cơ Bugatti Veyron phát ra tiếng dã thú oanh minh.

Nam sinh xung quanh nghe thấy, trong lòng thêm muốn đến cực điểm. Các nữ sinh nghe thấy, chỉ cảm thấy chân đều có chút không khép lại được.

Đầu Vương Hạo Nhiên hơi hơi lộ ra cửa xe, hướng lấy Hứa Mộ Nhan nói: "Lên đi, chúng ta cùng đi hóng gió."

"Há " Hứa Mộ Nhan vừa vui vừa lo gạt đầu một cái.

Vui vì tự nhiên mời chính mình đi hóng gió, mà lo lắng là cảm giác chênh lệch với Vương Hạo Nhiên quá xa.

Điều kiện gia đình của mình tuy cũng không phải ít, phụ mẫu cũng làm việc cực kỳ vinh quang, nhưng cũng không phải đặc biệt giàu có.

Tận trong đáy lòng Hứa Mộ Nhan, có một chút nhỏ tự ti.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên quá ưu tú, ưu tú đến nỗi để nàng cảm thấy chính mình không xứng với Vương Hạo Nhiên.

Có lẽ, môn đăng hộ đối với Tần Vận Hàn mới là một đôi trời sinh.

Hứa Mộ Nhan suy nghĩ miên man, Bugatti cũng chạy đi.

Ước chừng sau mười phút, Bugatti đi tới bên hồ trường đại học Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên cùng Hứa Mộ Nhan xuống xe, ngồi ở trên mặt đá bên hồ, nhìn xem cảnh sắc trong hồ.

"Người đang suy nghĩ gì vậy?" Vương Hạo Nhiên thấy Hứa Mộ Nhan cau mày, hình như có tâm sự nặng nề, thế là nhin không được hỏi.

"Ta đang nghĩ, ta cùng Tần Vận Hàn, người thích ai hơn." Nơi này không có người khác, Hứa Mộ Nhan cũng không che giấu, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng.

Vương Hạo Nhiên đáp nhanh, "Đương nhiên là thích người hơn!"

Hứa Mộ Nhan chép miệng, có chút ghen ghét. "Nếu là Tần Vận Hàn hỏi người vấn đề này, người sẽ khẳng định thích nàng ta hơn đúng không?"

Vương Hạo Nhiên thở dài. "Người muốn nghe ta nói thật không?"

"Muốn." Hứa Mộ Nhan liên tục gật đầu.

Vương Hạo Nhiên thực sự nói: "Kỳ thực, sẽ không nói thích ai hơn, hai người các người ta đều thích."

Lời này, ngược lại thật tâm thật ý. Cuối cùng hai người đều là nữ chính, mu lòng bàn tay đều là thịt, không có nói thiên hướng ai.

Nghe được câu trả lời này, Hứa Mộ Nhan u oán tràn đầy. "Người thật quá vô tâm!"

Vương Hạo Nhiên nói: "Ta chưa từng nói với người nào sẽ toàn tâm toàn ý." Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên nhìn chăm chú Hứa Mộ Nhan, nói:

"Lúc trước người thổ lộ với ta, hiện tại ta sẽ đáp ứng người, từ giờ trở đi, người chính là bạn gái của ta."

c @@@

Chương 303: Tâm Thái Hai Tên Nhân Vật Chính (1)

qHứa Mộ Nhan liên tục vui mừng, nhưng lập tức lại có chút sầu lo. "Tần Vận Hàn thì sao?"

Vương Hạo Nhiên cười tủm tỉm nói: "Nàng đã sớm là bạn gái của ta."

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan kinh hãi, lập tức cau giận nói: "Người cùng Tần Vận Hàn đã yêu nhau, vậy người còn nói với ta những lời này, người quá bá đạo!"

Ta không có bá đạo, chẳng lẽ nhìn người bị nhân vật chính cướp đi, tiếp đó để người và nhân vật chính liên hợp lại, đối phó đại phản phái ta? Mẹ nó ta thật là chán sống?

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một phen, nhưng trong miệng cũng là nói: "Nhìn qua Thiên Long Bát Bộ? Ta cảm thấy ta thuộc loại người Đoàn Chính Thuần, người cùng Tần Vận Hàn ta đều thích,

nhưng nhất định phải dứt bỏ một người thì dù như thế nào ta cũng làm không được."

Hứa Mộ Nhan vừa tức giận lại cười, nói: "Đoàn Chính Thuần cuối cùng bởi vì những nàng lão bà kia mà chết, người sẽ vì chúng ta đi chết sao?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu."Sẽ!"

Hứa Mộ Nhan khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu sang một bên, nổi giận nói: "Vậy bây giờ người đi đi, nhanh đi chết, tron tru một chút!"

Dứt lời.

Một tiếng "Phù phù" âm thanh nước rơi xuống đến.

Toàn thân Hứa Mộ Nhan chấn động, quay đầu lại, hướng lấy trong mặt hồ to lớn đang gợn sóng lo lắng hô:

"Đừng, ta giống, người thế nào lại coi là thật, nhanh lên một chút hãy lên đây đi!"

Gợn sóng dần dần nhẹ nhàng, mặt hồ một mực không còn toát ra.

"Ta chỉ nói nhảm, không phải thật muốn cho người chết."

"Người mau lên đây, mau lên đây!"

"Người mau lên đây, chỉ cần người đi lên, cái gì ta cũng sẽ đáp ứng người!"

...

Hứa Mộ Nhan nhìn vào mặt hồ la to, cổ họng đều đã khô, trên hồ cũng không còn động tĩnh gì, lập tức khóc lên.

Nàng là người không biết bơi, thật sự là người không biết bơi, trực tiếp nhảy vào cứu người, chẳng những không thể cứu Vương Hạo Nhiên, chính mình cũng rơi vào trong nguy hiểm.

"Có ai không, có người rơi xuống nước, mau tới cứu người!"

Tuy là Hứa Mộ Nhan nóng vội, nhưng vẫn là có chút lý trí, lập tức chạy đến đường bên hồ, cầu cứu một ít người qua đường.

"Tiểu cô nương, người ở nơi nào?" Có một lão đại gia hơn sáu mươi tuổi tản bộ đi qua.

"Ở bên kia!" Hứa Mộ Nhan lập tức dẫn đường.

Lão đại gia thường xuyên tập luyện, động tác cực kỳ mạnh mẽ, rất nhanh liền đem Vương Hạo Nhiên đang "ngất đi", đặt ở mặt phẳng.

Hứa Mộ Nhan lập tức tiến hành biện pháp cấp cứu.

Thời điểm Vương Hạo Nhiên cảm thấy không ổn cho lắm, thế là liền "Lơ mơ" tỉnh lại.

"Người xấu, người xấu, người xấu..." Hứa Mộ Nhan dùng tay nện lấy lồng ngực Vương Hạo Nhiên, khóc như mưa, phát ra cảm xúc trong đáy lòng.

Nhưng mà lực đạo nàng đánh người, lại êm ái càng không thể êm ái hơn được nữa.

Nhìn thấy tình cảnh này, Vương Hạo Nhiên lập tức bắt chước một chút thao tác của thần tượng bên trong phim đối phó với nữ chính.

"Phá..." Hứa Mộ Nhan miệng bỗng nhiên bị ngăn chặn, nói không ra lời.

Mấy phút sau, Vương Hạo Nhiên nhìn lấy nàng mà cười, hỏi: "Có

bớt giận không, nếu không có, ta để lại để cho người đánh một hồi?"

Hứa Mộ Nhan khẽ nói: "Không còn khí lực, không đánh!"

Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp: "Vậy người có muốn đáp ứng ta hay không đây?"

Hứa Mộ Nhan khóc cười không được "Số ta thật là khổ!"

Trước mắt tên này tuy quá phận, nhưng mà chịu vì chính mình chết đi, tâm ý tự nhiên không còn nghi ngờ.

Huống hồ, Hứa Mộ Nhan biết rõ, trong đầu chính mình đều là đầy hình bóng của hắn, căn bản không thể quên được, cưỡng ép làm như vậy, nếu khổ thì cũng có chính mình.

Sau khi khúc mắc mở ra, Hứa Mộ Nhan cũng nhìn bên cạnh, đang muốn cảm ơn lão đại gia.

Nhưng thời điểm đôi tình nhân này dính lấy nhau thì lão đã đi rồi.

Hứa Mộ Nhan chỉ có thể ở trong lòng cảm kích một chút.

"Đúng rồi, sau này thời điểm tên Tô Thần kia đưa bưu kiện cho người, người trực tiếp cho hắn 1 sao!"

Thấy Hứa Mộ Nhan không nháo nháy, Vương Hạo Nhiên nhớ tới một chuyện khác, thế là đặc biệt dặn dò một tiếng.

"Được." Hứa Mộ Nhan nhu thuận gật đầu.

Lập tức, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại trong tay ra, truyền đạt một cái tin nhắn.

Đó chính là: Đụng phải một người tên là Tô Thần của đội giao bưu kiện, khi các nàng gặp hắn thì nhất định phải cho bình luận xấu!

Những người bên trong này có Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tĩnh, Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao các loại.

Dù sao chỉ cần cùng Vương Hạo Nhiên có quan hệ thân thiện như hiện tại, hẳn liền nhìn thông báo một chút.

Đồng thời còn dặn dò các nàng và đám người bạn học bằng hữu, truyền bá một chút những tin tức này.

Tô Thần chạy xe điện đi ngang qua trong sân trường, trong lòng thật lâu không thể yên lặng, vô cùng giận dữ.

"Hừ, còn tưởng rằng Hứa Mộ Nhan này là nữ nhân tốt, thì ra cũng là một nữ nhân hám của!"

Nhân vật chính trong tiểu thuyết sáng văn đều là người ích kỷ, Tô Thần cũng không ngoại lệ.

Theo cách nhìn của Tô Thần thì Hứa Mộ Nhan không thích chính mình, mà đi thích phú nhị đại có tiền, vậy khẳng định cũng không phải là nữ nhân gì tốt.

Kỳ thực theo góc độ khách quan mà nhìn thì dáng dấp của Vương Hạo Nhiên đẹp trai, lại có tiền, mỹ nữ thích hẳn không phải là chuyện rất bình thường sao?

Mà Tô Thần là ai chứ? Một học sinh nghèo đi giao bưu kiện, thích miệng lưỡi dẻo quẹo, dáng dấp cũng bình thường, mỹ nữ dựa vào cái gì sẽ thích hẳn chứ?

Tất nhiên, Tô Thần không có ý thức đến điểm này, cũng căn bản sẽ không tìm vấn đề của chính mình.

Hiện tại hẳn chỉ có một cái ý nghĩ, đó chính là tiếp tục đưa bưu kiện.

Qua nửa ngày tìm tòi, hắn đã rõ ràng cơ chế ban thưởng của hệ thống.

Khi hắn đi đưa bưu kiện cũng không phải mỗi lần đều sẽ thu được ban thưởng, chỉ có lúc đưa bưu kiện cho cho mỹ nữ đặc biệt xinh đẹp, đồng thời đối phương khen ngợi đánh giá năm sao, vậy mới xem như hoàn thành một đơn bưu kiện đặc thù.

Loại trừ Hứa Mộ Nhan ra thì Tô Thần tạm thời còn không đụng phải vị khách hàng mỹ nữ thứ hai.

Nhưng mà Tô Thần cũng không hoảng hốt.

Bởi vì bên trong khu giáo dục của Thanh Linh có một nửa bưu kiện đều là do hắn phụ trách đưa.

Đơn giản tính toán một chút thì trung bình mỗi ngày hắn đưa hai trăm đến ba trăm phần bưu kiện.

Số lượng lớn như vậy, tỷ lệ gặp được vị khách hàng là mỹ nữ vẫn là rất lớn.

Q @@@

Chương 304: Tâm Thái Hai Tên Nhân Vật Chính (2)

Suy cho cùng thì trong đại học Thanh Linh có rất nhiều học muội mỹ nữ cùng với học tử mỹ nữ, mà trừ điều đó ra, còn có một ít nữ thần lão sư rất đẹp, cũng tử như ba vị giáo sư Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng với Khâu Thiển Vi này.

Rất nhanh, Tô Thần đã tới dưới lầu của một tòa ký túc xá nữ sinh, chạy bằng xe điện ba bánh lấy ra đại bộ phận bưu phẩm ở trong rương hàng, cũng dựa theo tin tức bên trên bưu kiện để liên hệ với khách hàng.

"Tần Vận Hàn? Đây là một trong ba vị hoa khôi trong sinh viên đại học năm nhất tên là Tần Vận Hàn sao?" Tô Thần nhìn thấy tên trên một phần đơn bưu kiện, không khỏi mừng rỡ lên.

Sau khi điện thoại được kết nối, Tô Thần lập tức nói: "Xin chào, là Tần Vận Hàn đúng không, bưu kiện của người đã đến, mời đến lầu một của ký túc xá để lấy một chút."

"Tới ngay. " Trong điện thoại truyền đến một tiếng ngắn gọn trả lời, lập tức cắt đứt cuộc nói chuyện.

Sau khi Tô Thần nghe đối phương trả lời, cũng trông mong chờ đợi, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một nữ sinh cao gầy từ bên trong lầu của ký túc xá đi ra.

Nữ sinh này có thân cao hơn một thước bảy, vẻ đẹp khuôn mặt siêu cao.

Sau khi Tô Thần nhìn thấy nữ sinh này, lập tức vừa mừng vừa sợ.

Bởi vì nữ sinh này chính là ba hoa khôi được bình chọn trên diễn đàn của trường học, tên là Tần Vận Hàn.

Tô Thần chỉ chỉ bên trên vị trí của đơn bưu kiện, nói: "Chào, bưu kiện của người đây, mời ký nhận một chút!"

Trên mặt Tần Vận Hàn không có biểu tình dư thừa nào, sau khi tiếp nhận bút thì liền ký tên.

Tô Thần dò hỏi: "Học muội Tần Vận Hàn, có thể đánh giá ta năm sao được không?"

Vị trước mắt này chính là hoa khôi, ngoại hình hoàn toàn không có gì có thể bắt bẻ, nếu như nàng có thể đánh giá khen ngợi năm sao vậy coi như là hoàn thành một phần bưu kiện đặc thù.

Đơn bưu kiện đặc thù trước đó được ban thưởng là Bugatti Veyron, như vậy có thể thấy được, ban thưởng sau này cũng tuyệt đối không kém được.

Hắn đoán chừng là ban thưởng khoảng ngàn vạn.

Nghe được lời nói của Tô Thần, Tần Vận Hàn sửng sốt một chút "Học muội?"

Tô Thần cười giải thích "Ta là sinh viên hoch đại học năm thứ hai, kiêm chức đưa bưu kiện."

Tần Vận Hàn "A" một tiếng, xem ra đã hiểu, cũng chuẩn bị lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị cho hắn một cái khen ngợi năm sao.

Nhưng mà lúc sắp đến chấm điểm, nàng chợt nhớ tới cái gì đó, liền hỏi: "Người tên là gì?"

"Tô Thần!"

Tần Vận Hàn kinh ngạc một chút "Người chính là Tô Thần sao?!"

Tô Thần hiếu kỳ mà lại mừng rỡ, kích động hỏi: "Chẳng lẽ là học

muội người biết ta sao?"

Tần Vận Hàn cười lạnh một tiếng, nói: "Hừ, không biết." Tiếp đó nàng đã đánh giá xong.

Tô Thần chờ mong nhận được ban thưởng, bởi vậy dùng di động đổi mới đánh giá của khách hàng.

Rất nhanh hắn đã nhìn thấy Tần Vận Hàn cho đánh giá cho chính mình

"Học muội, ta cũng không có chọc giận người nha, người, sao người lại đánh giá ta kém vậy chứ?" Tô Thần ngạc nhiên.

Tần Vận Hàn bĩu môi nói: "Nhìn người không vừa mắt, cho nên liền đánh giá cho người kém, có vấn đề gì không?"

Tô Thần: "..."

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tô Thần thu được đánh giá kém không cách nào hoàn thành bưu kiện đặc thù, thu được điểm 600 phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Sau khi Tần Vận Hàn vút xuống câu nói kia với Tô Thần, trực tiếp quay người trở về bên trong lầu của ký túc xá.

Tô Thần rất là phiền muộn.

Nhưng mà hắn là người cực kỳ rộng rãi, hơn nữa là người cực kỳ tiêu sái.

Coi như lúc bị Vương Hiểu Liên chia tay, hắn tuy là đau lòng, nhưng vẫn có thể nhẹ nhõm nói ra "Chia tay thì chia tay, chia tay sớm càng tốt".

Tô Thần điều chỉnh tâm tình một chút, tiếp tục đi đưa bưu kiện.

Mấy đơn tiếp theo vẫn là nữ sinh.

Đáng tiếc những nữ sinh này là những khách hàng có tư tưởng mạo bình thường, tuy là vẫn đánh giá khen ngợi năm sao, vẫn không thể xem như hoàn thành bưu kiện đặc thù.

Sau khi đưa bưu kiện cho tòa ký túc xá nữ sinh này xong, Tô Thần đi tới trước một tòa nhà cao ốc của khoa âm nhạc.

Tô Thần từ bên trong rương hàng xe ba bánh lấy ra một cái hộp nhỏ bằng một bàn tay

Cái hộp nhỏ này yêu cầu giao hàng bảo mật.

Nhưng lấy kinh nghiệm giao hàng của Tô Thần thì đồ vật giao hàng bảo mật đều rất ít.

Nhìn từ hình dáng của hộp nhỏ thì Tô Thần trực tiếp đoán được đồ vật trong đó —— đây là một hộp bao cao su!

Đã kết nối điện thoại, Tô Thần theo quán tính nói: "Xin hỏi có rảnh không? Bưu kiện của người đã đến, mời xuống dưới lầu một của cao ốc khoa âm nhạc để ký nhận một chút."

"Lập tức tới!" Thanh âm trong điện thoại là nữ nhân, hơn nữa lộ ra vẻ rất nóng lòng.

Tô Thần không khỏi cười một tiếng.

Ở trên mạng mua loại vật phẩm bảo mật giao hàng này, sau khi người mua nhận được điện thoại bưu phẩm đã tới thì cơ hồ tất cả đều sẽ nhanh chóng chạy tới ký nhận.

Suy cho cùng thì những người mua này đều không hy vọng người khác biết, các nàng mua vật phẩm bảo mật.

Tô Thần đợi không tới một phút, đã thấy một nữ nhân ưu nhã chạy chậm tới.

"Thật... Thật là đẹp, khí chất càng là tuyệt..." Tô Thần có chút nhìn đến thần thờ.

"Bưu kiện của ta đâu?" Nữ nhân tao nhã vội vàng hỏi.

Tô Thần mở hộp nhỏ đưa ra."Cho, cho người, mời ký nhận một chút."

Nữ nhân tao nhã nhanh chóng viết xuống tên, tranh thủ thời gian cầm hộp nhỏ vào trong tay.

Tô Thần hiếu kỳ nhìn tên của nàng một chút, lập tức biết được tên của nữ nhân tao nhã.

Khâu Thiển Vi? Nàng là vị giáo sư của khoa âm nhạc!

Tô Thần âm thầm giật mình.

Bên trong Thanh Linh mới tới hai vị nữ thần giáo sư, điểm này Tô Thần đã biết được, nhưng mà hắn còn chưa từng gặp qua, không nghĩ tới, hôm nay rõ ràng nhìn thấy ở nơi này.

Chỉ là, trong lòng Tô Thần rất nhanh đã cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Khâu Thiển Vi này đặt vật phẩm bảo mật này ở trên mạng, khẳng định là chính mình tìm đến.

Chắc hẳn nàng đã có bạn trai, hơn nữa quan hệ rất sâu.

Thật là đáng tiếc...

Nhưng tiếc nuối thì tiếc nuối, Tô Thần cũng không có quên chuyện chính, vì vậy nói: "Xin hỏi có thể cho ta một cái khen ngợi năm sao không?"

P @@@

Chương 305: Vương Hạo Nhiên Thiết Lập Võng Luyến (1)

Bởi vì sợ gây nên ác cảm của Khâu Thiển Vi, Tô Thần cũng không có vạch trần tên cùng với thân phận của đối phương.

Suy cho cùng Khâu Thiển Vi mua loại vật phẩm bảo mật này, trong lòng tất nhiên cũng chột dạ, nếu chính mình nói ra thân phận của đối phương, đây không phải làm cho người ta không dễ chịu sao?

Khâu Thiển Vi vội vàng gật đầu nói: "Có thể."

Tô Thần nghe xong, lập tức vui vẻ vô cùng.

Cuối cùng có thể hoàn thành một phần bưu kiện đặc thù khác, ban thưởng lần này sẽ là cái gì đây?

Khâu Thiển Vi lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị thao tác bên trên phần mềm mua sắm một phen, nhưng mà lúc chuẩn bị cho khen ngợi năm sao thì cũng nhìn thấy danh tự tiểu ca phía trên bưu kiện.

"Người tên là Tô Thần?"

"Khâu giáo sư người cũng biết ta sao?" Tô Thần cảm thấy kỳ dị vô cùng, đồng thời trong lòng có loại dự cảm xấu.

"Không biết. " Khâu Thiển Vi mỉm cười lắc đầu, chọt trên điện thoại di động trực tiếp cho Tô Thần một cái đại đánh giá kém, tiếp đó liền rời đi.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tô Thần thu được đánh giá kém không cách nào hoàn thành bưu kiện đặc thù, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Thân ảnh tao nhã kia xoay người đi, để lại một đánh giá kém cho Tô Thần, hẳn đều không dám nổi giận.

Nhưng mà Tô Thần vẫn không tránh khỏi phiền muộn vẫn.

"Đây là tình huống như thế nào? Rõ ràng nói là không biết ta, tại sao phải cho ta đánh giá kém chứ? Ta làm cái gì sai sao? !"

Lần nữa thất bại, Tô Thần điều chỉnh tâm thái thật tốt, so với trước đó thì chậm hơn rất nhiều.

Lúc này trời sắp tối rồi, bưu kiện đưa không được mấy phần.

Bởi vậy, Tô Thần trực tiếp tìm kiếm bên trong rất nhiều bưu kiện, chuẩn bị tìm ra vị trí của mỹ nữ khách để giao đưa.

"Cao ốc khoa sinh vật biển Kỳ Thủy Dao, đây là một nữ thần giáo sư khác của khoa sinh vật biển mà! Chính là nàng!"

Tô Thần chạy bằng xe điện ba bánh, bên trong rương hàng lật ra một bưu kiện của khách hàng. Lập tức chạy xe ba bánh bằng điện, chuyển động chân ga, đi về phía cao ốc của khoa sinh vật biển.

Sau mười phút, Tô Thần thu hoạch một được đánh giá kém lần nữa.

"Gặp quỷ rồi..."

Dù là tâm thái của Tô Thần rất tốt, giờ phút này cũng không nhận được có chút ít sụn đồ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tô Thần thu được đánh giá kém không cách nào hoàn thành bưu kiện đặc thù, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái của nhân vật chính Tô Thần bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên vừa đi muộn vào khoa tài chính, nhận được hai tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Lúc này vẫn là bảy giờ rưỡi tối, tiết muộn nhất lên đến mười giờ rưỡi, tổng cộng là ba tiết.

Lão sư của ba tiết này đều là Liễu Nguyệt.

Hai tiết trước mắt là tiết lý luận, đằng sau một tiết là tiết thực tiễn.

Bởi vì Liễu Nguyệt đã ban đặc quyền cho Vương Hạo Nhiên, nhưng thật ra là có thể không cần tới, suy cho cùng thì hần tới cũng học không được đồ vật gì.

Nhưng mà bên trên cái lớp này còn có một tên Lâm Thần thích trang bức, nhất thiết phải xử phạt.

Bằng không mà nói, Lâm Thần sẽ trang bức bay lên, thu hoạch điểm tích phân mệnh môn.

Trước hai tiết lý luận, Lâm Thần không có quá nhiều cơ hội trang bức, Vương Hạo Nhiên cũng không cần phí sức nghĩ làm gì.

Thời gian lặng yên mà qua, đã tới chín giờ rưỡi, bắt đầu tiết thực tiễn.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục mua bán cổ phiếu M, tài chính bên tròn tài khoản ca ca ca một hồi căng vọt.

Liễu Nguyệt nhìn thấy, tức giận vô cùng hỏi Vương Hạo Nhiên: "Phán đoán của người sao lại chuẩn như vậy, đến cùng là làm sao người làm được?!"

Vương Hạo Nhiên cười hỏi: "Liễu giáo sư muốn biết thật sao?"

Liễu Nguyệt gật đầu: "Tất nhiên rồi."

Vương Hạo Nhiên nói: "Muốn ta nói cho người biết thì cũng có thể, nhưng mà Liễu giáo sư người cần đáp ứng ta một việc."

Liễu Nguyệt chặn lại nói: "Người nói đi, là chuyện gì?!"

Vương Hạo Nhiên dùng tay ngăn cản, làm ra một cái tư thế chuẩn bị.

Liễu Nguyệt hơi hơi khom người, đem lỗ tai hướng về Vương Hạo Nhiên gần một ít.

Vương Hạo Nhiên đánh bạo, nói nhỏ: "Người gọi ta một tiếng hảo ca ca, ta sẽ nói cho người biết."

Sắc mặt Liễu Nguyệt cứng đờ, chột mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, một cái bàn tay đập vào máy vi tính trên bàn của Vương Hạo Nhiên.

【Định, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối kí với chủ độ hạ xuống 20, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Thân thiện)】

Vương Hạo Nhiên mòng một chút.

Hắn một mực có ý định xấu, cho nên muốn đùa Liễu Nguyệt một chút, hoàn toàn không có dự liệu được phản ứng của nàng sẽ lớn như vậy.

Liễu Nguyệt ở phía trên Weibo, thế nhưng là ngay trước dân mạng rộng rãi nhận lão công.

Mà bây giờ, hắn chỉ để Liễu Nguyệt bí mật gọi một tiếng hảo ca ca, có khó xử như vậy sao?

Đang ngạc nhiên, Liễu Nguyệt nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên, vô cùng nghiêm túc nói: "Kỷ cương luân thường, người biết một ít không?"

Phản ứng này của Liễu Nguyệt cũng không phải không có nguyên nhân.

Dưới cái nhìn của nàng, chính mình là lão sư, Vương Hạo Nhiên là học sinh.

Học sinh nói loại lời nói này, đó chính là đại bất kính!

Mà nhìn thấy Liễu Nguyệt nghiêm túc như vậy, Vương Hạo Nhiên có chút im lặng.

Một câu nói đùa mà thôi, có nghiêm trọng như vậy không, còn nhắc tới kỷ cương luân thường...

Nhưng mà Liễu Nguyệt thế này rõ ràng là so sánh.

Trước đó đã mất đi độ thiện cảm, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nói: "Liễu giáo sư, ta không biết giữ miệng, đùa giỡn thôi, ngàn vạn lần người đừng coi là thật."

Nhìn thấy thái độ tốt lành của Vương Hạo Nhiên nhận sai, Liễu Nguyệt cũng không có tiếp tục truy cứu, chỉ là nói:

"Chỉ một lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Nhất định, nhất định."

【Định, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với kí chủ khôi phục, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Phi thường thân thiện)】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên lặng yên nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà cũng trong bóng tối xấu xa nghĩ đến.

E @@@

Chương 306: Vương Hạo Nhiên Thiết Lập Võng Luyện (2)

κChờ sau khi giải quyết Liễu Nguyệt, cần phải mang theo nàng đi tới nơi không thể, tiếp đó giục ngựa lao nhanh, thật hãnh diện!

"Mau nói cho ta biết, phán đoán của người vì sao lại chính xác như vậy?" Liễu Nguyệt lần nữa nhắc lên đề tài mới vừa rồi.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên chần chờ một chút, vậy mới nói: "Ta có sư phụ chỉ điểm."

Thân phận tồn tại sự ngăn cách, phương diện hẳn đầu tư cổ phiếu lại biểu hiện ưu tú, cũng không chiếm được cảm mến của Liễu Nguyệt.

Đã như vậy, cũng là không cần thiết tốn nhiều lời lẽ phân tích cho nàng nghe.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên trực tiếp tìm cái lý do qua loa một chút nói cho Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt truy vấn: "Sư phụ người là ai?"

Vương Hạo Nhiên lừa dối nói: "Ta đã thề độc với sư phụ, tuyệt không nói ra hẳn là ai, bằng không ta sẽ thiên lôi đánh xuống, Liễu giáo sư người sẽ không muốn bức tử ta chứ?"

Liễu Nguyệt nghe xong, tự nhiên cũng không tiếp tục hỏi nữa, nhưng trong lòng âm thầm suy đoán lên.

Vương Hạo Nhiên mua bán, độ chính xác thật sự là quá cao, Liễu Nguyệt cũng muốn mặc cảm.

Có thể dạy dỗ ra đồ đệ như Vương Hạo Nhiên, sư phụ nhất định là nhân vật đứng đầu bên trong thị trường chứng khoán.

Nhưng mà bây giờ ở bên trong giới tài chính đều không có người có thể so với chính mình, lại có thể dạy Vương Hạo Nhiên.

"Chẳng lẽ là hắn? !"

Trong đầu Liễu Nguyệt bỗng nhiên nghĩ ra một người ở trên internet.

Không sai, ID của hấn chính là "Tuyệt thế cổ thần", là vị nhân vật thần bí kia.

Sau khi toát ra ý nghĩ này, trong lòng Liễu Nguyệt càng thêm sùng bái đối với "Tuyệt thế cổ thần".

Suy cho cùng thì "Tuyệt thế cổ thần" dạy đồ đệ đều lợi hại hơn chính mình, mà năng lực của bản thân hấn vậy thì càng không cần phải nói.

Ở bên trong giới tài chính, đây tuyệt đối xem như người đứng đầu ở hiện tại!

Cái danh xưng "Tuyệt thế cổ thần" này có thể nói là quá đúng với cái tên của nó.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối thân phận giả "Tuyệt thế cổ thần" củ kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Phi thường thân thiện)】

Nhận được thông báo này, Vương Hạo Nhiên bí mật vui vẻ.

Độ thiện cảm của thân phận giả cùng với thân phận thật xem như cân bằng, nhưng mà thân phận thật của mình không có hy vọng gì để theo đuổi Liễu Nguyệt, nhưng thân phận giả thì có hy vọng rất lớn..

"Xem ra sắp tới phải bồi dưỡng thân phận giả cho thật tốt..."

Trước mắt, tin tức liên quan tới "Tuyệt thế cổ thần" vẫn là quá đơn bạc.

Liễu Nguyệt hiểu rõ "Tuyệt thế cổ thần" chỉ là biết hấn đứng đầu trong thiên hạ về đầu tư cổ phiếu, là nam giới, đối với tin tức khác thì hoàn toàn không biết gì cả

Tỉ như tuổi tác của "Tuyệt thế cổ thần" nhiều hay ít, hình thể thế nào, thân phận xã hội như thế nào,...

Những cái này đều cần để "Tạo nên" nhân vật "Tuyệt thế cổ thần" này càng hiện thực hóa, như thế này mới có khả năng giải quyết Liễu Nguyệt.

...

Bên trong phòng máy, Lâm Thần chuyên chú thao tác chính đối máy tính một hồi, không ngừng mua bán cổ phiếu.

Lợi nhuận bên trong tài khoản trước mắt đã đạt tới trình độ 5%, dựa theo tình thế này xuống dưới thì đợi đến khi tiết thực tiến kết thúc, lợi nhuận có chừng khoảng 50%.

Cái lợi nhuận này tuyệt đối có thể chấn kinh nhãn cầu của các bạn học.

Đến lúc đó, nhất định có thể thu được một đợt điểm tích lũy lớn.

Có điểm tích lũy liền có thể đổi lấy năng lực mới.

Lâm Thần hết sức chờ mong.

"Bạn học Lâm Thần, người mua cái cổ phiếu nào vậy?"

Đang lúc Lâm Thần mừng rỡ thì bên cạnh truyền đến âm thanh của Mục Chiêu Chiêu.

Lâm Thần vô ý thức dùng chân dẫm ổ điện ở dưới bàn, vậy mới cười trả lời: "Mỹ nữ tỷ tỷ, trên màn ảnh máy vi tính của ta có, người xem đi."

Ánh mắt Mục Chiêu Chiêu nhìn về phía màn hình máy vi tính của

Lâm Thần, nhưng khước mắt quét nhìn cũng ngắm đến ổ điện ở dưới bàn.

Chỉ thấy chân Lâm Thần rõ ràng đạp tại đầu cắm cùng với chỗ nối tiếp ổ điện.

Mục Chiêu Chiêu lập tức cười lấy nhắc nhở: "Người không sợ điện giật hả?"

Lâm Thần nói: "Ta rất cẩn thận, sẽ không đâu."

So sánh với điện giật thì hẳn lo lắng hơn lại bị Mục Chiêu Chiêu không chú ý đá rơi nguồn điện tuyến, làm máy tính của mình tắt máy.

"Bạn học Lâm Thần, ta đi đây."

Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy đá không được nguồn điện tuyến, thế là liền trở về chỗ ngồi của chính mình, cũng nhắc cho Vương Hạo Nhiên một tin.

"Hành động đã thất bại!"

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin nhắn, liền chuẩn bị tự mình ra tay.

Ước chừng sau ba phút.

Bên trong phòng máy truyền ra âm thanh phàn nàn của Lâm Thần: "Cái máy tính hỏng gì thế này, màn hình đã xanh rồi!"

Dứt lời, Lâm Thần khởi động lại máy tính, đăng nhập tài khoản chứng khoán, chuẩn bị tiếp tục mua bán.

Thế nhưng mà mới đăng nhập vào tài khoản, màn hình máy tính lại bị xanh!

Lâm Thần không chịu nổi, thế là nhấc tay ra hiệu: "Liều giáo sư, máy vi tính này của ya có vấn đề!"

Liều Nguyệt có máy tính chủ, không có máy tính chủ mở ra quyền hạn, những máy vi tính khác không mở ra được.

Liều Nguyệt cũng đang mua bán cổ phiếu, bấm trên máy tính chủ một phen, tiếp tục mở miệng nói: "Người đổi máy số 56 đi."

"Được rồi."

Lâm Thần lên tiếng, mở ra một cái máy tính khác ở trong phòng máy.

Mấy chục giây sau, máy tính khởi động máy thành công.

Lâm Thần đăng nhập tài khoản lần nữa, tiến vào giao diện giao dịch chứng khoán, nhưng mà hắn vừa muốn thao tác, màn hình bỗng nhiên lóe lên.

Hắn lần nữa nhấc tay nói: "Liều giáo sư, máy số 56 cũng có vấn đề!"

"Đổi máy số 57 bên cạnh." Liều Nguyệt đáp lại.

Lâm Thần lập tức làm theo, một phút đồng hồ sau.

"Liều giáo sư, máy số 57 cũng có vấn đề!"

Liều Nguyệt đang mua bán cổ phiếu, nhưng mạch suy nghĩ bị cắt đứt nhiều lần, đây cũng để nàng có chút buồn bực.

Tạm thời đình chỉ giao dịch cổ phiếu, nàng đi tới bên người Lâm Thần, nhìn màn hình xanh trên máy vi tính một chút.

Cái này tựa hồ như là máy tính đã bị nhiễm virus.

Liểu Nguyệt hỏi: "Máy tính người dùng đều liên tục bị như vậy sao."

"Đúng vậy, đều như vậy, không hiểu tại sao lại màn hình xanh." Lâm Thần gật đầu.

Ánh mắt Liễu Nguyệt lướt qua những máy vi tính khác bên trong phòng máy, chỉ thấy toàn bộ đều hoàn hảo.

Suy nghĩ một chút, Liễu Nguyệt lại trở lại bên trên máy tính chủ thao tác một chút, mở ra quyền hạn của máy tính khác.

J @@@

Chương 307: Không chịu buông tha

H Lại qua một hai phút.

"Lại hỏng!" Âm thanh của Lâm Thần lần nữa truyền đến trong tai Liễu Nguyệt.

Nghe vậy, Liễu Nguyệt nhíu nhíu mày, thầm nghĩ: Có phải là tên đệ đệ của mình có độc hay không, nếu không sao lại mở cái máy tính nào thì cái máy tính đó lại hỏng.

Không thể để Lâm Thần tiếp tục "Độc hại" máy tính, Liễu Nguyệt rời khỏi bục giảng, đi tới bên người Lâm Thần nói: "Tiết thực tiễn kế tiếp người đừng lên nữa."

Lâm Thần lập tức gấp gáp, hạ giọng nói: "Ngũ tử, không tin so, ta muốn lên học tiết thực tiễn!"

Liễu Nguyệt trấn an nói: "Cái tiết thực tiễn này người lên hay không lên cũng không sao cả, người không cần chứng minh chính mình, ta biết người cực kỳ ưu tú!"

Dứt lời, cũng không chờ Lâm Thần trả lời, Liễu Nguyệt trực tiếp trở về trên bục giảng, thao tác cổ phiếu mà mình đang giao dịch.

Lâm Thần tự nhiên là không chịu buông tha.

Ngũ tử Liễu Nguyệt biết hắn ưu tú, nhưng mà những bạn học khác không biết, hắn muốn trang bức...

Nghĩ như vậy, Lâm Thần hướng đi đến trên bục giảng, hạ giọng khẩn cầu:

"Ngũ tử, van cầu người, ta muốn đầu tư cổ phiếu, cho ta mượn cái máy vi tính chủ này sử dụng đi!"

Liễu Nguyệt lập tức lắc đầu từ chối: "Máy tính chủ người không thể động đến."

Máy tính chủ nếu xảy ra vấn đề, sau này tổng kết tiết thực tiễn sẽ không được nữa, hơn nữa không chừng sẽ còn ảnh hưởng đến những máy vi tính khác.

Đây là ảnh hưởng đến chuyện dạy học, tận hết chức vụ như Liễu Nguyệt coi như chiều chuộng tên đệ đệ này cách mấy thì cũng sẽ không đáp ứng.

Hướng chi, dưới cái nhìn của nàng, Lâm Thần lên hay không lên tiết thực tiễn, thật không có quan trọng chút nào.

"Ngũ tử, cjo ta mượn cái laptop của người đi, cái này chắc là được

chứ?" Lâm Thần chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

Laptop Liễu Nguyệt đang sử dụng, nhưng mà cổ phiếu của nàng trong lúc nói chuyện đã bán ra.

Tài khoản trước mắt đang ở trạng thái nhàn rỗi.

Liễu Nguyệt lo nghĩ nói: "Người sẽ không làm cái máy tính này của ta trúng độc luôn chứ?"

Lâm Thần phản bác nói: "Là máy tính bên trong phòng máy có vấn đề, cũng không phải ta có vấn đề."

Nàng rất bảo vệ đệ đệ, Liễu Nguyệt vẫn nhường lại laptop của mình.

Dù sao nàng cũng không cần chút lợi nhuận cổ phiếu đó.

"Cảm ơn ngũ tỷ!"

Lâm Thần lập tức thở dài nhẹ nhõm, ở bên trên phần mềm chứng khoán, đổi tài khoản của ngũ tỷ Liễu Nguyệt thành chính mình.

Liễu Nguyệt đang gấp, thế là đi tiểu một chút. Mấy phút sau, đập giày cao gót trở về.

Trên bục giảng, Lâm Thần nhìn chằm chằm màn hình laptop, không nhúc nhích, trán có chút mồ hôi lạnh.

Liễu Nguyệt nghi ngờ đi lên bục giảng.

Rất nhanh đã nhìn thấy màn hình xanh lam ở trên laptop.

Liễu Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nhìn về phía Lâm Thần: "Có phải là người vào trang web gì không sạch sẽ phải không?!"

Máy tính bên trong phòng máy là công cộng, có chút bệnh lạ cũng

không chắc.

Nhưng mà máy tính của nàng vốn chuyên dụng.

Nàng dùng lâu như vậy, cho tới bây giờ không có nửa điểm vấn đề, hết lần này tới lần khác Lâm Thần dùng đến thì liền hỏng.

Tất nhiên là do Lâm Thần bấm nên mới có vấn đề.

Lâm Thần rụt cổ lại nói: "Ngũ tỷ, ta thật không có vào trang web bậy gì cả, không hiểu tại sao cứ như vậy..."

Lửa giận của Liễu Nguyệt đã tới ranh giới, hít sâu một hơi "Bây giờ lập tức trở về chỗ ngồi ngoan ngoãn ngồi xuống chờ tiết sau cho ta."

"Vâng vâng, " Lâm Thần như được đại xá, tranh thủ thời gian chạy xuống dưới bục giảng, chạy đến chỗ ngồi thuộc về mình, tiếp đó cực kỳ nghe lời ngoan ngoãn ngồi xuống.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, phá hoại cơ hội nhân vật chính Lâm Thần trang bức, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang của kí chủ +30! 】

Sau khi hoàn tất trừng phạt Lâm Thần, Vương Hạo Nhiên an tâm mua bán cổ phiếu.

Rất nhanh tiết thực tiễn đã kết thúc.

Sau khi tan học.

Vương Hạo Nhiên kêu đám người Lưu Hoa nghĩ biện pháp giúp mình ứng đối chuyện tra ngủ, chợt trực tiếp đi về biệt thự kia nằm ở ngoài trường của Đường Băng Vân.

Hành động này có hai cái nguyên nhân.

Thứ nhất, hấn muốn tạo nên một "Tuyệt thế cổ thần" hoàn mỹ, hoàn cảnh phòng ngủ này tự nhiên là không thích hợp, biệt thự lại có thể cung cấp hoàn cảnh rất phù hợp.

Thứ hai, sau khi Đường Băng Vân tan việc trở về biệt thự này, đồng thời còn đặc biệt nhấn tin gọi Vương Hạo Nhiên đi qua một chuyến.

Sau khi ra khỏi trường, Vương Hạo Nhiên đi tới ngôi biệt thự kia.

Đây là một tòa biệt thự cỡ trung bình, đại khái khoảng ba trăm m².

Bên trong có không ít phương tiện giải trí, tỉ như phòng tập thể thao, bể bơi dưới đất, phòng tắm hơi, phòng karaoke các loại.

Đường Băng Vân đã nói ở trong tin nhắn, đã đến biệt thự nhưng mà đại sảnh không nhìn thấy nàng.

Vương Hạo Nhiên lập tức mở ra thấu thị kiểm tra bốn phía một hồi, lúc này mới phát hiện Đường Băng Vân đang ở trong bể bơi dưới đất bơi qua bơi lại, hết sức thư giãn vui vẻ.

Hấn cũng không vội đi tìm Đường Băng Vân, mà là đi tới phòng tập thể thao.

Thân phận "Tuyệt thế cổ thần" này rất không tiện lộ mặt.

Từ vẻ đẹp khuôn mặt của Vương Hạo Nhiên mà nhìn thì không có nổi chút tác dụng nào, nhưng mà vóc dáng hoàn hảo cũng có thể thể hiện được mị lực của nam giới.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không có ý định tận lực luyện bắp thịt.

Đánh bại bạ ở trong phòng tập thể chỉ là vì nhiều thêm sức thuyết

phục mà thôi.

Vương Hạo Nhiên mở ra thương thành của hệ thống, tiêu 4000 điểm phản phái đổi lấy hai loại đồ vật.

Loại thứ nhất là Tố Thể Đan.

Sau khi ăn vào đan dược này, sẽ nhanh có tám khối cơ bụng, đường nét vóc dáng cũng thay đổi đến hoàn mỹ vô cùng, nhìn qua tựa như là nghệ thuật gia điêu khắc ra vậy

Loại thứ hai là kỹ năng biến thanh.

Sau khi có kỹ năng này, có thể bắt chước đủ loại tiếng người.

Không khoa trương, sau khi có kỹ năng này, một mình Vương Hạo Nhiên liền có thể lòng tiếng cho tất cả nhân vật trong bộ phim hoạt hình.

Hành động lần này là vì ứng đối sau này dùng thân phận "Tuyệt thế cổ thần" để nói chuyện cùng với Liễu Nguyệt, tránh cho bị người ta nghe ra âm thanh của thân phận thật.

Thứ hai, thanh tuyến rất mê người, để võng luyến thành công thành một vũ khí lợi hại.

Có thanh tuyến mê người, nói võng luyến thực tế là quá đơn giản.

v @@@

Chương 308: Nam Thần Hoàn Mỹ (1)

xDù cho là tiểu tử tỷ hai ba trăm cân, chỉ cần có thể nói ra âm thanh loli mê người, như vậy thì bạn trai yêu thích giọng của nàng khẳng định không thiếu!

Đổi lấy đồ vật sử dụng.

Vương Hạo Nhiên dùng bối cảnh phòng tập thể thao, xối một ít nước lên người mình, làm ra hiệu quả sau khi vận động chảy mồ hôi, lập tức chụp xuống một ít tấm ảnh bắt thật sắc chắc không lộ mặt.

Đã giải quyết chuyện tấm ảnh, tiếp đó là nghĩ cái caption cho phù hợp.

Vương Hạo Nhiên vào internet tìm một ít từ ngữ "Vận động tập thể dục mang đến cho người ta chỗ tốt gì".

Kỳ thực nói trắng ra là một ít canh gà.

Tỉ như: Các loại tự hạn chế để cuộc sống càng hoàn mỹ hơn, một phần cố gắng một phần thu hoạch.

Tóm lại, mặc kệ là tấm ảnh hay là chú thích, mục đích đúng truyền đạt những nội dung này cho Liễu Nguyệt —— "Tuyệt thế cổ thần" cực kỳ tự hạn chế, thích tập thể dục, đồng thời còn có vóc dáng hoàn mỹ, nhất là tám khối cơ bụng cực kỳ ưu tú!

Đã soạn xong nội dung, Vương Hạo Nhiên đăng lên phía trên Weibo.

Trong một tòa biệt thự khác cách chỗ Vương Hạo Nhiên không xa.

Liễu Nguyệt phân tích đại khái giá thị trường ngày mai rồi lập tức viết ngắn gọn lại một ít nội dung phân tích.

Ở phía sau nội dung này đính kèm "Lão công người thấy thế nào?", chuẩn bị nhấn tin riêng cho "Tuyệt thế cổ thần".

Nhưng mà Liễu Nguyệt còn chưa kịp gửi đi thì phát hiện Weibo tin tức nhắc nhở "Tuyệt thế cổ thần" đăng bài mới.

Trước tiên này đến Weibo của "Tuyệt thế cổ thần" nhìn xem có gì.

"Thân hình của hần tốt như vậy? !" Liễu Nguyệt ngạc nhiên nghẹn ngào.

Bất nguồn từ thưởng thức còn hiếu kì với thân tượng "Tuyệt thế cổ thần", nàng nhìn mấy tấm ảnh này nhiều lần.

Nhất là tấm ảnh lộ ra tám khối cơ bụng, nàng chăm chú nhìn một lúc lâu.

【 Đỉnh, kí chủ dùng thân phận giả "Tuyệt thế cổ thần" làm lay động trái tim của của nữ chính Liễu Nguyệt, thu được 100 điểm phản phá! 】

Sau khi nhìn tấm ảnh một lúc lâu Liễu Nguyệt mới đem sự chú ý đặt ở trên dòng chữ.

Từ Nội dung của bài đăng trên Weibo này Liễu Nguyệt đánh giá "Tuyệt thế cổ thần" chắc là một người cực kỳ tự hạn chế lại cực kỳ chăm chỉ, nếu không thì không thể nào luyện được vóc dáng đẹp như thế này.

"Chả trách hần có thể dự đoán các thay đổi của thị trường chứng khoán chính xác như vậy, ngoại trừ thiên phú ra hần còn cực kỳ cố

gắng!

So sánh như thế ta cảm thấy mình vẫn lười nhác một chút, ta cũng phải nỗ lực, tranh thủ cố gắng lấy hần làm chuẩn!"

Liễu Nguyệt cố động mình cố gắng một cái.

"Wow, ngũ tử, người lại nhìn cơ thể của nam nhân!" Khâu Thiến Vi chạy tới nhìn thấy động tác của Liễu Nguyệt, cười nói.

Liễu Nguyệt vội vàng nói: "Thất muội, người, người đừng có nói hươu nói vượn nha ta chỉ xem Weibo mà thôi."

Khâu Thiến Vi nói: "Nhìn cái Weibo gì, cho ta nhìn cùng với" Cầm lấy điện thoại của Liễu Nguyệt nhìn một chút "Vóc người này nhìn giống giả quá nha."

Liễu Nguyệt nói: "Làm sao giả? Vóc người này rất hoàn mỹ mà."

Khâu Thiến Vi nói: "Chính là bởi vì quá hoàn mỹ mới lộ ra giả."

Liễu Nguyệt có chút không tin, "Người nói đây là giả sao?"

Khâu Thiến Vi gật đầu. "Đồ vật trên internet giả tạo quá nhiều, nhất là đồ vật người khác đăng ở tài khoản xã giao, khẳng định đã đi qua xử lý, người chưa nghe nói qua thấy nam thần cùng nữ thần trên mạng là chết hết sao?"

"Như vậy à." Liễu Nguyệt cảm thấy có chút hợp lý, không khỏi gật đầu một cái. Bởi vì những chuyện tương tự như thế này ở trên mạng có quá nhiều.

Khâu Thiến Vi ở bên cạnh ôm tâm tư hiếu kỳ, lật xem một lượt bản nháp tin nhắn riêng của ngũ tử liền nhìn thấy nội dung Liễu Nguyệt mới viết "Lão công người thấy thế nào?"

"Ngũ tỷ, người sẽ không cùng người ta yêu trên mạng chứ?" Khâu Thiến Vi ngạc nhiên không khỏi nhìn về phía Liễu Nguyệt.

"Ngũ tỷ yêu ở trên mạng?" Kỷ Thủy Dao đang yên tĩnh đọc sách cũng kinh ngạc lên, để quyển sách xuống đi tới bên này.

Hai cặp mắt to của Khâu Thiến Vi và Kỷ Thủy Dao cùng nhìn về phía Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt giải thích nói: "Không phải yêu trên mạng, ta chỉ thỉnh giáo hán một vài vấn đề, nhưng hán cứ nhất định bắt ta gọi là "Lão công" mới nguyện ý nói cho ta biết."

Kỷ Thủy Dao hơi hơi nghiêm túc nói: "Ngũ tỷ, năng lực của người cũng không kém, vì sao nhất định phải đi thỉnh giáo người khác, còn bị người ta chiếm tiện nghi."

Khâu Thiến Vi cũng nói theo: "Đúng thế đúng thế."

Mặt Liễu Nguyệt toát mồ hôi nói: "Không phải, hai lần trước đã thất bại, nó khiến ta có chút bóng mờ rồi, ta đành phải tìm một người có trình độ cao hơn thỉnh giáo để ổn định lại một chút."

Khâu Thiến Vi nói: "Người cũng không phải dựa vào viết phân tích giá thị trường trên Weibo để kiếm cơm ăn, làm gì cần phải vì dự đoán chuẩn xác hơn một chút mà để người chiếm tiện nghi của mình."

Liễu Nguyệt nói: "Ta đã viết mấy năm bây giờ quen thuộc mất rồi."

Kỷ Thủy Dao nói: "Ngũ tỷ, người tiếp tục viết không có vấn đề gì, nhưng mà bình thường người dự đoán cũng chính xác tới bảy tám phần mười, cái này đã là cực cao là rất cao rồi không cần thiết tăng cao độ chính xác thêm nữa."

Khâu Thiến Vi nói: "Người trên internet không cần tiếp xúc quá gần,

lỡ như sau khi ngũ tử tìm được một nửa khác, việc này không chừng sẽ bị người đào móc lên xem, coi nó như tài liệu đen, lúc đó người thua thiệt liền là người đó ngũ tử"

Liễu Nguyệt bị hai muội muội thay nhau giáo dục, lập tức im lặng lại, nhưng mà suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy có chút hợp lý, vì vậy nói:

"Được, ta đã biết, lần sau sẽ không gọi người khác là lão công ở trên Weibo."

Kỷ Thủy Dao đưa điện thoại di động cho Liễu Nguyệt. "Trên Internet có rất nhiều nguy hiểm, giao hữu cần cẩn thận, những cái tấm ảnh đồ giả này không nên xem, đồ giả chẳng có ý nghĩa gì cả."

Liễu Nguyệt nhận lấy điện thoại di động, ánh mắt lại nhìn thêm thân hình hoàn mỹ của "Tuyệt thế cổ thần" thêm lần nữa, hiển nhiên có chút thất lạc.

"Biết rồi, ta sẽ có chừng mực, lần sau nhìn thấy mấy tấm ảnh này cho rằng là đồ giả là được rồi, " Liễu Nguyệt đáp lại.

Kỷ Thủy Dao cùng với Khâu Thiển Vi nghe xong, cũng không có nói tiếp, mỗi người đi làm việc của mình.

Sau khi bị nói một trận, Liễu Nguyệt không định gọi lão công nữa, cũng không hỏi thăm cái nhìn của "Tuyệt thế cổ thần".

z @@@

Chương 309: Nam Thần Hoàn Mỹ (2)

Nàng dùng phán đoán của mình, viết một phần văn chương phân tích kĩ càng, đăng lên trên Weibo.

Sáng sớm hôm sau.

Liễu Nguyệt mới tỉnh dậy theo thói quen mở ra Weibo của mình, chuẩn bị xem bình luận một chút.

Nhưng mà nàng lại phát hiện "Tuyệt thế cổ thần" mà mình theo dõi đăng bài lên Weibo.

Bài Weibo này đăng lên lúc năm giờ sáng.

Cái giờ đấy Thiên Đô còn chưa có sáng, Liễu Nguyệt vẫn còn đang ngủ.

Mà nội dung của Weibo là "Tuyệt thế cổ thần" có một đoạn video ngắn không lộ mặt.

Video ngắn này đã chỉnh sửa qua nhưng mà thiết bị quay chụp hiển hiện thời gian thực, từ trong video có thể nhìn thấy được.

Năm giờ "Tuyệt thế cổ thần" rời khỏi giường sau đó tắm rửa rồi tập thể dục nửa giờ, tiếp theo tự mình làm bữa sáng, rồi mặc âu phục đeo cà vạt, đi ra căn nhà xa hoa tới bãi đậu xe dưới đất, lái một chiếc McLaren P1 ra ngoài.

Hình lập tức chuyển đi, "Tuyệt thế cổ thần" xuất hiện trong một văn phòng xa hoa.

Nhìn thấy quy mô lớn của văn phòng này thì biết được "Tuyệt thế cổ

thần" ở một công ty cực lớn, chức vị cũng rất cao!

Hiển nhiên "Tuyệt thế cổ thần" là một vị tinh anh đỉnh cấp trong thương trường, hơn nữa còn là tuổi trẻ tài cao!

"Đây không phải là ảnh, mà là video, hơn nữa cũng không nhìn ra mỹ nhan đặc hiệu gì, cũng không thể làm giả nha? Nhìn tấm ảnh hôm qua hấn đăng không phải là giả, " trong lòng Liễu Nguyệt âm thầm vui vẻ, nhưng lập tức lại mất hết cả hứng.

Vẫn là người trên internet, coi như là thật ưu tú như vậy thì thế nào? Chính mình cùng hấn ở trong hiện thực lại không cùng ở bên cạnh.

Một chỗ trong văn phòng.

Đường Băng Vân cổ quái nhìn Vương Hạo Nhiên trước mắt đang ăn mặc đồ tây: " Sao hôm nay người muốn mặc thành thế này?"

Wang Hao Nien khóa màn hình điện thoại di động bỏ vào trong túi, "Bống hứng khởi muốn thử mặc tây phục, nhìn thế nào, ta mặc vào nhìn được không?"

Đường Băng Vân khen nói: " Vẫn được, quả thực là đẹp trai đến ngây người!" Đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Wang Hao Nien nhìn thấy trên mặt của Đường Băng Vân có chút nhàn nhạt mệt mỏi, liền hỏi: "Bình thường đều đi làm sớm như vậy sao?"

Đường Băng Vân nói: "Đúng vậy, bình thường đều là năm giờ đồng hồ rời giường, sao đó hơn sáu giờ đến công ty, tám chín giờ tối tan làm, sau khi trở về còn phải xem một ít văn bản tài liệu, bận đến hừng đông một hai giờ, thời gian ngủ bình thường của ta đều không vượt qua năm tiếng đồng hồ. " Nói xong, nàng bống nhiên u oán

trợn nhìn Vương Hạo Nhiên một chút:

"Nhưng mà ở cùng với người, ngay cả năm tiếng thời nghỉ ngơi cũng không có."

Vương Hạo Nhiên ranh mãnh nói: "Vậy lần sau chúng ta gặp mặt nhất định sẽ tâm sự, để cho người cẩn thận nghỉ ngơi."

Mặt nhăn của Đường Băng Vân quét ngang, "Người dám!"

—

Buổi sáng.

Liễu Nguyệt đi tới một nhà công ty đầu tư.

Nàng ngoài là giáo sư khoa tài chính còn có một cái chức vị khác, đó chính là nhà pahan tích đặc biệt của công ty đầu tư.

Giờ làm việc của chức vị cũng không có cái cưỡng chế yêu cầu gì, tất cả tự mình Liễu Nguyệt sắp xếp.

Sáng hôm nay không có tiết dạy, Liễu Nguyệt cũng cũng không có chuyện gì khác, thế là trực tiếp chạy đến tới công ty.

"Oa, tám khối cơ bụng của cổ thần cũng quá hoàn mỹ rồi, nhìn dáng vẻ rất có sức mạnh."

"Mê muội, giữa ban ngày phát bệnh gì hả, người có phải hay không muốn được xông lên?"

"Đúng vậy đó, thế nào?"

"Không được tốt cho lắm, kỳ thực ta cũng muốn..."

"Ân? Ha ha..."

...

"McLaren P1 sao, thật là có tiền."

"Cổ thần, tất nhiên có tiền, một chiếc P1 tính là cái gì, đoán chừng người ta còn có vài cái xe quý hơn."

"Ông trời của ta, cái phòng làm việc cũng quá lớn rồi."

"Nam nhân thật ưu tú, nếu hấn là bạn trai ta thì tốt!"

...

Liễu Nguyệt cũng đi tới, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy một ít âm thanh nghị luận của các nữ công nhân.

Mà cái đề tài nghị luận chính là "Tuyệt thế cổ thần".

Đây là một nhà đầu tư công ty, chủ làm về phương diện cổ phiếu.

Nhân viên trong công ty rất thường xuyên chú ý phương diện tin tức thị trường chứng khoán.

Trên Weibo xuất hiện một tên "Tuyệt thế cổ thần", tất nhiên được mọi người quan tâm.

"Tuyệt thế cổ thần" đăng hai bài viết lên Weibo, dẫn tới tiếng thảo luận những nữ nhân viên đông đảo trong vòng tròn này.

Khi Liễu Nguyệt nghe thấy những nhân viên này liên tục nói ra những lời hoa si thậm chí mất lý trí không khỏi âm thầm bật cười.

Nàng tuy cũng cực kỳ thưởng thức "Tuyệt thế cổ thần", nhưng không giống như những người này, phảng phất giống như đã mất đi lý trí.

Hơn nữa, tên "Tuyệt thế cổ thần" này ưu tú như thế chắc hẳn trong hiện thực cũng có bạn gái rồi chứ?

Những nữ nhân viên này đối với một người trên internet hoa si như vậy có cần thiết hay không?

Lúc trong đầu hiện lên ý niệm này Liễu Nguyệt cũng đi tới bên trong phòng làm việc của mình.

Sau chín giờ rưỡi bắt đầu phiên giao dịch nàng mật thiết nhìn chăm chăm sự thay đổi của thị trường hôm nay.

Giống như văn chương tối hôm qua nàng viết phân tích, mọi động tĩnh của phiên giao dịch hôm nay gần như nằm hết trong dự liệu của Liễu Nguyệt.

Lại một lần nữa phán đoán rất đúng để Liễu Nguyệt lấy lại lòng tự tin trước kia.

Năng lực của nàng vẫn là rất cao, tuy bất chợt có sai lầm nhưng mà tất cả đều là bình thường.

Vì để tránh cho thất bại trên Weibo, Liễu Nguyệt đã hạ quyết tâm, sau khi phân tích giá thị trường, cũng không có đăng lên.

Bởi nếu làm vậy, coi như phân tích sai lầm, cũng sẽ không mất đi danh tiếng.

Dùng hai tiếng thời gian, Liễu Nguyệt mua vào một ít cổ phiếu, lập tức không nhìn lên màn hình nữa.

Bởi vì phương thức bên này là T+1, hôm nay mua ngày mai mới có thể bán, nhìn chăm chăm cũng vô dụng.

Liễu Nguyệt rót cho mình một chén cà phê, đi tới trên sân thượng

phơi nắng nghỉ ngơi một lúc.

Trên sân thượng rất rộng rãi, đồng thời còn có bàn ghế cùng một cái dù to để che nắng.

Bên trong cao ốc có một ít nhân viên lúc nghỉ ngơi thường thường sẽ lên sân thượng ngồi một lúc.

Tất nhiên, những người có chức vị tương đối thấp sẽ không dám tới, chỉ có cao tầng của công ty mới tới đây.

Liễu Nguyệt ngồi xuống một cái ghế, hưởng thụ cái thời gian ngắn ngủi mà lại thoải mái dễ chịu này.

Cùng Liễu Nguyệt ngồi phơi nắng ở trên này còn có một người, người này trong công ty cũng là một cao thủ.

E @@@

Chương 310: Tuyệt thế cổ thần (1)

cNgười này là một cô gái tên Lê Dung, tuổi tầm ba mươi, vẻ đẹp khuôn mặt là 85 điểm.

Liễu Nguyệt cùng nàng nói chuyện rất hợp ý nhau, giống như bạn bè tốt.

"Tên "Tuyệt thế cổ thần" này nhìn cũng là một vị nhân vật đỉnh cấp

trong giới tài chính, thật muốn biết trong hiện thực hẳn là người như thế nào. " Lê Dung nhìn xem mấy bài viết trên Weibo cảm thán một tiếng, lập tức hỏi Liễu Nguyệt:

"Nguyệt, người biết không?"

Liễu Nguyệt uống một hớp nhỏ cà phê, thở dài nói: "Thật ra ta hi vọng biết có thể biết hẳn là ai."

Lê Dung trêu ghẹo nói: "Ta thấy trên Weibo người đều đã nhận người ta làm lão công rồi, còn tưởng rằng người sẽ biết hẳn là ai cơ."

Liễu Nguyệt xấu hổ. "Đó là bởi vì trong hiện thực không biết nên ta mới không có kiêng kị gì, bằng không ta nào dám nói ra lời như vậy, nếu mà trong hiện thực gặp được hẳn thì sẽ xấu hổ chết mất"

Lê Dung mỉm cười, lập tức cúi đầu trên điện thoại di động viết lấy cái gì, mấy phút sau bỗng nhiên nói: "Xong."

"Xong cái gì?" Liễu Nguyệt hỏi.

Lê Dung cười nói: "Ta nhắn tin riêng cho hẳn một cái, muốn hẹn hẳn gặp mặt trong hiện thực."

Liễu Nguyệt ngạc nhiên nói: "Dung tỷ, người trực tiếp quá rồi đó?"

Lê Dung dùng hết giọng chân thành nói: "Chờ người đến cái tuổi này giống ta, đối với phương diện chuyện nam nữ sẽ không cảm thấy nhần nhần nhó nhó. Trúng ý ưa thích, tất nhiên phải chủ động một chút rồi."

Liễu Nguyệt giật mình, chợt mới phản ứng lại, bằng hữu Lê Dung này của mình có chút không muốn lấy chồng.

Bản thân Lê Dung rất có năng lực, ánh mắt cũng cao, nam nhân

bình thường tất nhiên sẽ không lọt mắt nàng, nhưng bởi vì nghề nghiệp duyên cớ, cái vòng này cũng đã lớn như vậy.

Muốn tìm được một người thích hợp, thật không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Bằng không thì không có khả năng Lê Dung đã đến ba mươi tuổi rồi mà vẫn chỉ có một thân một mình như vậy.

Liễu Nguyệt nói: "Thế nhưng nếu là người ta đã có bạn gái rồi thì sao?"

Lê Dung liếc nàng một cái, nói: "Nói cho cùng thì tư tưởng của người chính là tư tưởng của tiểu nữ sinh, người ta có bạn gái hay không đây là chuyện không biết được, nhưng ta chủ động một chút cũng không có sai, nếu người ta nói đã có bạn gái rồi, vậy ta liền không quan tâm tới nữa là được."

Trong khi nói chuyện, Lê Dung cũng đang nhìn Weibo đổi mới của "Tuyệt thế cổ thần", bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, nhất thời vui mừng liên tục nói: "Nhìn xem sự may mắn của ta vẫn rất tốt đấy!"

Liễu Nguyệt hiếu kỳ, thế là hỏi. "Ý tứ gì?"

Lê Dung nói: "Người đi xem Weibo của "Tuyệt thế cổ thần" một chút đi."

Liễu Nguyệt cũng đã hiểu, giống như là "Tuyệt thế cổ thần" lại đăng bài lên Weibo. Tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra xem là cái gì.

Bài viết trên Weibo này là một đoạn video dùng đàn ghi-ta vừa đàn vừa hát một bài tình ca.

Trình độ đánh đàn ghita siêu cao cùng với cái giọng hát mê người kia làm người nghe say mê vào đó.

Đoạn video vừa đánh đàn vừa hát này còn có kèm theo một đoạn chữ viết: Bài hát này vừa đàn vừa hát không dưới một trăm lần, nhưng lúc nào ta có thể hát cho một nửa khác trong tương lai nghe đây?

"Thì ra hẳn vẫn độc thân." Liễu Nguyệt từ trong đoạn chữ viết này rút một tin tức quan trọng.

Trong vài ngày ngắn ngủi fan của "Tuyệt thế cổ thần" đã là đạt tới 7 triệu người.

Sau khi đăng video vừa đánh đàn ghi-ta vừa hát thì rất nhanh đã có bình luận ở phía dưới.

"Chúc ba ba nhanh chóng tìm được mụ mụ!"

"Thanh tuyền này, quá mê người đi, ta luân hãm mất rồi..."

"Tọa độ XXXX, lão công mau tới tìm ta đi."

"Ba vòng 88,46,98, cầu kết giao!"

"Cảm ơn lão công, ta cực kỳ ưa thích."

"Lão công lão công, ta muốn sinh tiểu bảo cho ngươi!"

...

Liễu Nguyệt nhìn xem những bình luận này, có chút khóc cười không được.

Nhưng mà nói thật ra, tên "Tuyệt thế cổ thần" này thật quá mức ưu tú, chẳng những đầu tư cổ phiếu có thể nâng thế vô song, lại có vóc dáng hoàn mỹ, nhất là cái thanh tuyền ca hát kia quả thực là mê chết người...

Nếu có thể làm bạn gái hẳn khẳng định sẽ rất hạnh phúc nha?

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với thân phận "Tuyệt thế cổ thần" của kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

Ngay lúc Liễu Nguyệt đang suy nghĩ lung tung, Lê Dung ở đối diện đưa điện thoại di động đưa tới "Nguyệt, mau giúp ta chụp mấy tấm hình, này, nguyệt?"

"Hả, sao vậy?" Liễu Nguyệt tỉnh táo lại, hỏi vội.

Lê Dung gặp nàng có chút mất hồn mất vía, lập tức hoài nghi hỏi: "Người sẽ không có ý tứ với nam thân của ta chứ?"

Liễu Nguyệt vội vàng phủ nhận, "Không có, không có, không có chuyện đó."

Lê Dung trực tiếp xem thấu nàng, không kìm nổi có chút bật cười. "Nhìn xem, ta nói trúng rồi chứ."

Liễu Nguyệt có chút xấu hổ: "Dung tỷ..."

Lê Dung nói: "Đừng như vậy, ta cũng không tức giận, suy cho cùng ta cũng tự mình biết rõ, người ưu tú như vậy tỷ lệ ưng ý với ta là rất nhỏ, ta chỉ là đi thử vận may mà thôi."

Sau khi cảm thán một tiếng nàng nhìn Liễu Nguyệt, nói: "Ngược lại, người nhìn điều kiện này của người, nếu như chủ động một chút, cơ hội thành công sẽ lớn hơn rất nhiều."

"Ta? Vẫn là thôi đi, " Liễu Nguyệt lắc đầu.

Chuyện như chủ động biểu thị nàng không làm được. Bởi vì nếu

như đối phương không đáp ứng mình sẽ bị mất mặt lắm chứ?

Lê Dung đưa điện thoại di động đưa cho Liễu Nguyệt. "Chụp cho ta tám ảnh đẹp một chút!"

"Ok, được. " Liễu Nguyệt đảm nhiệm làm nhiếp ảnh gia, chụp ảnh cho Lê Dung.

Tám ảnh thứ nhất vẫn là ảnh sinh hoạt bình thường, đem ra cho mọi người xem cũng chỉ cảm thấy bình thường thôi.

Nhưng dần dần, Lê Dung hình như cởi ra tới không ít, rõ ràng bày ra khởi sự nghiệp sắp tới...

Liễu Nguyệt nhin không được nói: "Dung tỷ, có thể quá mức một chút rồi không?"

Lê Dung đương nhiên nói: "vẻ đẹp khuôn mặt của ta cũng không đặc biệt hoàn mỹ, cũng nên biểu hiện ra một ít hấp dẫn chứ, nếu không thì làm thế nào hấp dẫn sự chú ý của người ta được?"

"Được rồi." Liễu Nguyệt buồn cười.

Sau khi chụp xong mấy tám ảnh, Lê Dung lấy ra vài tấm đẹp mắt nhất, lập tức dùng tin nhắn riêng gửi cho "Tuyệt thế cổ thần", mời đối phương đi ra gặp mặt, địa điểm thì tùy đối phương chọn.

Ý ngầm là Lê Dung biểu thị nguyện ý đi qua tìm đối phương, hơn nữa ở xa bao nhiêu cũng được.

Chương 311: Tuyệt thế cổ thần (2)

Liễu Nguyệt nhìn thấy nội dung của những cái tin nhắn riêng này thì ngạc nhiên vô cùng.

Lê Dung thật có thể đi đến ra bên ngoài, nàng không sợ đi xa tìm người ta rồi công cốc tất cả, không sợ bị vứt bỏ?

Cuối cùng ngàn dặm gửi....tin nhắn, Liễu Nguyệt thế đã nhìn thấy rất nhiều ở trên mạng.

Lê Dung gửi tin nhắn riêng rồi chờ đợi người ta trả lời, một lúc sau nàng đã nhận được tin nhắn trả lời.

Nàng bị từ chối.

Trong lòng Liễu Nguyệt không hiểu vui vẻ một cái.

Lê Dung cũng coi như rất xinh đẹp, thế nhưng lại bị từ chối.

Chuyện này từ mặt bên có thể nhìn ra, "Tuyệt thế cổ thần" không phải là một người yêu đương lung tung.

Nói chuyện trong tin nhắn riêng, Lê Dung đã biểu thị nguyện ý thật đi tìm hắn, người trưởng thành có thể không hiểu ra là chuyện gì sao.

Nếu là một cái nam nhân khác, khẳng định sẽ đồng ý.

Sau khi có những suy nghĩ này, Liễu Nguyệt lập tức cho "Tuyệt thế cổ thần" một cái danh hiệu "Nam nhân nghiêm chỉnh".

Tuy là Liễu Nguyệt có chút mừng thầm, nhưng cũng sẽ không ngốc đến biểu hiện ra ngoài, thế là an ủi Lê Dung: "Dung tử, đừng đau

lòng, người sẽ tìm được người tốt hơn."

Lê Dung phiền muộn một lúc, cũng rất nhanh bình thường trở lại.

Nàng biết điều kiện của mình, bởi vậy lúc chủ động tâm lý mong chờ trong lòng cũng không cao lắm, chuyện bị từ chối xem như trong dự liệu.

"Nguyệt, ta không hy vọng, nếu người cảm thấy hứng thú, liền chủ động một chút đi a, " ôm nước phù sa không lưu ngoại nhân tâm thái Lê Dung giật dây một thoáng.

"Để ta suy nghĩ thêm một chút, " Liễu Nguyệt còn muốn hiểu rõ hơn một ít tin tức liên quan tới "Tuyệt thế cổ thần".

Buổi chiều.

Liễu Nguyệt đi tới trường học để dạy.

Sau khi kết thúc tiết học, nàng thu dọn một chút đồ vật rồi đi thẳng tới dưới giảng đài bên cạnh một cái chỗ ngồi.

Ở chỗ ngồi đó có một người đang nằm ngủ ở trên bàn.

"Tĩnh một chút đi." Liễu Nguyệt dùng tay gõ mặt bàn một cái.

Nghe động tĩnh, Vương Hạo Nhiên lơ mơ ngồi dậy, nhìn về phía Liễu Nguyệt ở trước mặt.

Liễu Nguyệt gương mặt lạnh lùng nói: "Đi theo ta một chút."

Vương Hạo Nhiên nói: "Liễu giáo sư, người không phải lại chơi xấu, muốn thu lại đặc quyền đã cho ta chứ?"

Liễu Nguyệt không có chính diện đáp lại, mà chỉ nói: "Không phải cái này, người đi theo ta một lúc thôi."

Dứt lời, nàng lắc eo một cái, đi ra bên ngoài phòng học.

Vương Hạo Nhiên đứng dậy đuổi theo.

Chỉ một lát sau, Liễu Nguyệt mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một văn phòng độc lập.

Liễu Nguyệt thấy không có những người khác, không có đông dài, trực tiếp lấy điện thoại di động ra chỉ vào Weibo của "Tuyệt thế cổ thần" đối với Vương Hạo Nhiên hỏi:

"Đây chính là tài khoản xã giao của sư phụ người đúng không?"

Vương Hạo Nhiên ra vẻ cả kinh nói: "Liễu giáo sư, người... Làm sao người biết?!"

Nhìn đến Vương Hạo Nhiên phản ứng, Liễu Nguyệt liền lập tức xác nhận phán lúc trước đoán của chính mình.

Quả nhiên, có thể dạy dỗ được một đệ tử như Vương Hạo Nhiên cũng chỉ có nhân vật như "Tuyệt thế cổ thần".

Liễu Nguyệt nói: "Đem một ít tin tức của sư phụ người nói cho ta nghe."

Vương Hạo Nhiên biết là trái tim của Liễu Nguyệt mạnh động, nhưng mà lại không nói ra, mà là khổ sở nói: "Liễu giáo sư, ta đã nói qua với người, ta không thể nói cho người khác biết thân phận trong hiện thực của sư phụ ta."

Liễu Nguyệt nói: "Ta không cần người nói cho ta biết thân phận của sư phụ người trong hiện thực, chỉ là muốn hỏi thăm một chút sở thích cùng tính cách của hấn, đây không tính là làm trái với lời hứa"

của người."

"Cái này...."

Nói thật không ngờ lại gây nên sự hoài nghi Liễu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên ra vẻ do dự.

Nhìn thấy biểu cảm của Vương Hạo Nhiên, Liễu Nguyệt cũng là trực tiếp uy hiếp, "Người nếu mà không nói, ta đảm bảo ba ngày cho người một cái tiểu hài xuyên."

Vương Hạo Nhiên vẻ mặt đau khổ nói: "Liễu giáo sư, người đang làm quá rồi đó nha!"

Liễu Nguyệt cười nhạt một tiếng, "Vậy cuối cùng người có nói hay không đây?"

Vương Hạo Nhiên "Thỏa hiệp" nói: "Muốn biết cái gì người cứ hỏi đi, ta dốc hết sức nói cho người biết."

Liễu Nguyệt hơi hơi đắc ý một thoáng, thầm nghĩ: Ta còn trị không được một cái học sinh như người."

Ý nghĩ này trôi qua một cái nàng cũng nhanh chóng hỏi: "Bình thường hẳn yêu thích cái gì?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Ưa thích đọc sách, ưa thích âm nhạc, ưa thích tập thể dục."

Liễu Nguyệt gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: "Tính cách của hẳn như thế nào đây?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Dương quang, tự tin, chí khí rộng rãi, rộng lượng, rất có khiếu hài hước, chuyên tâm, cẩn thận, thân mật! Có lý tưởng, có cảm giác trách nhiệm, có đạo đức, có năng lực!"

Nghe được một chuỗi lớn này, Liễu Nguyệt nhin không được kinh ngạc một chút. "Hắn thật tốt như vậy sao?"

Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng mà nói: "Như vậy cũng không phải, sư phụ ta là nam thần, siêu cấp ưu tú, nếu ta là nữ, nhất định sẽ bị sư phụ ta mê chết."

Liễu Nguyệt thấy lời nói của Vương Hạo Nhiên chân thành tha thiết, hoàn toàn không giống nói dối, tự nhiên cũng đã tin.

"Như vậy... Vậy nữ nhân bên cạnh hắn có nhiều không?" Liễu Nguyệt hỏi ra chuyện nàng muốn biết nhất, chỉ là khi hỏi lời này thần sắc có vẻ khẩn trương một chút.

Vương Hạo Nhiên nói: "Sư phụ ta ưu tú như vậy nên nữ nhân bên cạnh khẳng định là rất nhiều, có rất nhiều nữ nhân muốn tán người hắn, nhưng mà ánh mắt của sư phụ ta rất cao, nữ nhân bình thường không lọt vào mắt hắn được."

Liễu Nguyệt nghe được lời này, âm thầm mừng rỡ một cái, ma xui quỷ khiến hỏi "Vậy người nhìn xem ta như thế này sư phụ người sẽ thích không?"

Hỏi xong lời này, trong nháy mắt Liễu Nguyệt lại hối hận.

Nhưng mà đã nói ra giống như là tát nước ra ngoài rồi, không thể thu lại được.

"Vậy người nhìn một chút xem sư phụ người sẽ thích người như ta sao?"

Nghe được lời này của Liễu Nguyệt trong lòng Vương Hạo Nhiên vui lên, lập tức trêu ghẹo nói: "Liễu giáo sư, người hỏi cả nửa ngày, thì ra là muốn làm sư mẫu của hả?"

Liễu Nguyệt có chút xấu hổ, nhưng cũng không phản bác được.

Lắng ngại tâm tình e ngại, nàng nghiêm túc nói: "Mau trả lời ta!"

Vương Hạo Nhiên lập tức kích lệ nói: "Ngoại hình Liễu giáo sư không có gì để chê, quả thực là một nữ thần, nhưng mà chỉ là người có chút ác miệng, ưa thích tổn người khác, sự phụ ta khả năng không quá ưa thích người như vậy."

Q @@@

Chương 312: Quan Tuyền

Liễu Nguyệt tối đen, liền nói ngay: "Cái này ta có thể bỏ đi được."

Vương Hạo Nhiên nói: "Thật không? Vậy thì không có vấn đề gì."

Liễu Nguyệt hiếu kỳ "Vậy đáng đáp sự phụ người đẹp trai đến mức nào?"

Vương Hạo Nhiên biến tướng khoe khoang một thoáng, "Soái, siêu cấp soái, trong những nam nhân ta thấy không một ai có thể đẹp trai hơn sự phụ ta."

Liễu Nguyệt nghe xong, lập tức kinh hãi một lúc.

Tâm lý mong chờ của nàng đối với tướng mạo của "Tuyệt thế cổ thần" cũng không cao lắm.

Nhưng mà nó lại không ảnh hưởng chút nào tới lòng ái mộ Liễu Nguyệt.

Trong cái nhìn của nàng, một cái nam nhân có bản lĩnh như vậy, hoàn toàn là có thể bù đắp cho tướng mạo nếu phương diện đấy không đủ.

Tất nhiên, nếu như đẹp trai vậy thì càng tốt!

Vương Hạo Nhiên thấy vậy liền giật dây lên, "Liễu giáo sư, người đã có ý tứ với sự phụ ta thì nhanh đi thổ lộ đi nha."

Liễu Nguyệt có chút không vui, nói: "Ta là nhà gái, tại sao lại để ta đi thổ lộ chứ?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Không nguyện ý à? Vậy các người khẳng định không đến với nhau được, từ trước đến giờ sự phụ ta không tán nữ nhân, đều là được nữ nhân tán sự phụ ta."

Liễu Nguyệt rầu rĩ một lúc sau mới nói: "Ta đưa cho người vài tấm ảnh, người cầm lấy rồi đưa cho sự phụ người nhìn một chút, sau đó lại nói cho ta biết ý nghĩ của hắn."

Vương Hạo Nhiên gật đầu: "Được."

Liễu Nguyệt gửi vài tấm ảnh sinh hoạt tươi đẹp cho Vương Hạo Nhiên, để hắn thay mình gửi đi một cái.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được mấy tấm ảnh, làm bộ làm theo, cũng ra ngoài gọi một cú điện thoại.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau mới trở về.

Mặc dù chỉ phải đợi một thời gian rất ngắn ngủi nhưng đối với Liễu Nguyệt nó lại dài như một hai giờ đồng hồ.

Liễu Nguyệt vội vã truy vấn: "Sự phụ người nhìn xem tấm ảnh chưa? Hấn nói thế nào?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Thật hài lòng."

Nơi lỏng một hơi, Liễu Nguyệt mừng rỡ hỏi tiếp "Vậy sự phụ người có biểu thị muốn theo đuổi ta hay không?"

Vương Hạo Nhiên lắc đầu "Liễu giáo sư, đều đã nói cho người biết rồi, sự phụ ta chưa bao giờ theo đuổi nữ nhân."

"Cái này. . ." Liễu Nguyệt phiền muộn một lúc.

Thấy vậy Vương Hạo Nhiên nói: "Nhưng mà từ giọng nói chuyện của sự phụ ta, ta thấy sự phụ rất hài lòng với người, nếu như người thổ lộ thì sự phụ ta nhất định sẽ đáp ứng người."

Mặt Liễu Nguyệt lộ ra vẻ suy tư, trong lúc nhất thời không nói gì.

Vương Hạo Nhiên cũng không có làm phiền, nhỏ giọng rời đi.

Ước chừng sau một tiếng, Vương Hạo Nhiên gửi đi cái video ca hát trên Weibo của "Tuyệt thế cổ thần".

Đàn hát tình ca trên Weibo tiêu đề là: Bài hát này vừa đàn vừa hát không dưới một trăm lần, nhưng lúc nào ta có thể hát cho một nửa khác trong tương lai nghe đây?

Mà sau khi Liễu Nguyệt gửi đến Weibo chính mình cũng viết dòng chữ lên đó: Bây giờ người có thể hát cho ta nghe không?

Không thể không nói Liễu Nguyệt vẫn rất là thông minh.

Nàng gửi bài này lên Weibo xem như đang thổ lộ.

Nếu như "Tuyệt thế cổ thần" đáp ứng thì không còn gì có thể tốt

hơn.

Mà nếu bị từ chối thì Liễu Nguyệt cũng có đường lui.

Bởi vì ở trên Weibo nàng đã nhận người ta là lão công, mọi người đều biết đây chỉ là ý đùa giỡn, mà bây giờ gửi một bài như vậy lên Weibo cũng có thể giải thích là đang nói đùa.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Liễu Nguyệt gửi lên một bài Weibo thì gửi thêm lần nữa cũng biết thêm dòng chữ: Vậy thì người cảm thấy êm tai không?

Sau khi Liễu Nguyệt thấy thì vui vô cùng, lần nữa gửi lên Weibo: Ân, rất êm tai, ta rất thích!

Tuyệt thế cổ thần: Bài hát này vừa đàn vừa hát không dưới một trăm lần, nhưng lúc nào ta có thể hát cho một nửa khác trong tương lai nghe đây?

Liễu Nguyệt: Bây giờ người có thể hát cho ta nghe không?

Tuyệt thế cổ thần: Vậy thì, người cảm thấy êm tai không?

Liễu Nguyệt: Ân, rất êm tai, ta rất thích!

Bốn lượt nói những lời này không khác gì tuyên bố.

Ở trên Weibo Liễu Nguyệt có lượng fan to lớn, mới ngoi lên "Tuyệt thế cổ thần" là một người nổi tiếng gần đây.

Hai người bỗng nhiên nói ra loại chuyện này làm cho cả Weibo nổi lên sóng to gió lớn.

Thời gian một đêm trôi qua đề tài này trực tiếp lên top Weibo hot search, làm cho những cái chủ đề của mình tình bị đẩy xuống.

Trên mỗi tạp chí lớn cũng đang thịnh truyền cái tin tức này.

Sáng ngày thứ hai.

Hôm nay là ngày nghỉ không có phiên giao dịch, Liễu Nguyệt ngủ thẳng một giấc.

Sau khi Khâu Thiến Vi nhìn thấy tin tức trên mạng trực tiếp là vọt vào phòng của Liễu Nguyệt lay tỉnh nàng lập tức hỏi:

"Ngũ tử, người thật cùng người ta yêu đương sao?"

Liễu Nguyệt e ngại gật đầu, "Đúng vậy, xem như bắt đầu từ tối hôm qua."

Khâu Thiến Vi truy vấn: "Dáng dấp đối phương đẹp trai tới mức nào?"

Liễu Nguyệt lắc đầu, "Cái này. . . Cái này ta còn không biết rõ."

Khâu Thiến Vi kinh ngạc nói: "Chưa từng gặp mặt bao giờ, người đã cùng người ta yêu đương rồi, nếu như đối phương cực kỳ xấu thì sao?"

Liễu Nguyệt rất cảm thấy tự hào "Mặc dù ta chưa gặp được hẳn nhưng đã có được tin tức xác thực, dáng dấp hẳn cực kỳ đẹp trai, nếu so sánh về tướng mạo không có nam nhân nào có thể đẹp trai hơn hẳn."

Khâu Thiến Vi có chút không phục: "Thật không? Bạn trai ta khẳng định đẹp trai hơn hẳn."

Liễu Nguyệt duỗi tay ra. "Thật không? Vậy người đem ảnh của hắn cho ta xem một chút."

Khâu Thiến Vi khẽ giật mình, lập tức cười nói: "Ngũ tử, ảnh không

cho người xem đâu, nếu có cơ hội ta sẽ dẫn hẳn tới gặp người."

Liễu Nguyệt gật đầu "Được, đến lúc đó chúng ta mang bạn trai đến một chỗ gặp nhau."

Cùng Khâu Thiên Vi trò chuyện xong, Liễu Nguyệt ngủ tiếp.

Bởi vì chuyện đã tuyên bố ra khiến Liễu Nguyệt vô cùng mừng rỡ cùng xúc động đến mức tối hôm qua đều bị mất ngủ.

Nàng đến tranh thủ thời gian ngủ bù một cái.

Đến chiều, nàng còn muốn đến dạy.

Nàng ngủ một giấc trực tiếp tới giữa trưa luôn.

Liễu Nguyệt rời khỏi giường tắm rửa, cũng ăn diện một chút, ăn cơm trưa xong, nàng tinh thần phấn chấn đi tới trường học.

Trong phòng học nào đó của khoa tài chính.

Rất nhiều học sinh đều đã ngồi xuống.

Bởi vì cái này tiết này là Liễu Nguyệt dạy, sợ hãi sự uy nghiêm của Liễu Nguyệt nên học sinh đi tới phòng học ngồi xuống từ rất sớm.

Tất nhiên, người có đặc quyền như Vương Hạo Nhiên là một ngoại lệ.

u @@@

Chương 313: Cảm Ơn Lão Công (1)

Hắn lắc lư một cái trong phòng học đi tới bên cạnh Lâm Thần ngồi xuống.

Vương Hạo Nhiên cười nói: "Lâm Thần tiểu bằng hữu, thật là chúc mừng ngươi a, ngươi có thêm cái một cái tử phụ."

Nghe vậy, Lâm Thần đang căng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi liếc xéo Vương Hạo Nhiên một cái.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng của nhân vật chính Lâm Thần mất cân bằng, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần - 20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Sóng gió trên mạng lớn như vậy, Lâm Thần đương nhiên biết được.

Nhưng mà hắn không nghe được ngũ tử Liễu Nguyệt chính miệng thừa nhận, hắn vẫn còn mang một ít tâm lí may mắn.

Lâm Thần bác bỏ nói: "Đại ca ca, ngươi là người trưởng thành rồi, có lẽ phải có năng lực phán đoán của mình, tin tức trên mạng sao có thể tùy tiện tin tưởng được?"

Vương Hạo Nhiên cười ha ha.

Bây giờ không tin, không sao không sao, lát nữa ngươi sẽ phải tin.

Không lâu sau Liễu Nguyệt đi vào trong phòng học.

Hôm nay nhìn Liễu Nguyệt có chút khác biệt.

Đầu tiên là ăn mặc, so với ngày trước càng cẩn thận, còn vẽ lên trang dung tuyệt đẹp.

Quả nhiên, yêu đương thì không giống nhau, càng chú trọng đến hình tượng.

Quan trọng là biểu cảm của Liễu Nguyệt.

Ngày trước khi Liễu Nguyệt vào phòng học thì gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng, giống như có người đang nợ tiền nàng.

Hôm nay lại mang theo nụ cười như một cơn xuân phong, đi lên trên giảng đài.

Lâm Thần ở bên dưới giảng đài nhìn thấy vậy trong lòng nhịn không được cảm thấy cổ quái. Nghĩ như vậy hắn lơ đãng lờm liếc về chỗ ngồi của Vương Hạo Nhiên cách đây không xa.

Chẳng lẽ lời hắn nói là sự thật?

Không, ta không tin!

Lâm Thần lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Một tiết đã rất nhanh đã kết thúc, Liễu Nguyệt dạy xong thì quay người đi ra phòng học.

Đúng lúc này, một nam tử mặc đồ lao động lập tức tiến lên đón.

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi người là Liễu Nguyệt nữ sĩ phải không?"
Nam tử mặc đồ lao động hỏi.

Liễu Nguyệt khẽ giật mình, theo bản năng đánh giá nam tử mặc đồ lao động này, ở ngực cùng với trên mũ có chữ "Nhất Xuân Chi" duyên dáng, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nhất Xuân Chi là một công ty kĩ năng ở trong nước đưa rất ít hoa cỏ ra thị trường, chủ yếu kinh doanh hoa tươi. Liễu Nguyệt thường quan tâm thị trường chứng khoán, đối với "Nhất Xuân Chi" tự nhiên là không xa lạ gì.

Chỉ là, nhân viên của Nhất Xuân Chi tại sao lại tìm tới mình?

Có thể nhìn thấy trong mắt Liễu Nguyệt có chút hoài nghi nhìn lại, nam tử mặc đồ lao động cũng nhanh chóng trả lời: "Liễu Nguyệt nữ sĩ, là như thế này, có một vị tiên sinh mua hoa ở chi nhánh của Nhất Xuân Chi gửi cho ngài, cần ngài ký nhận một chút."

"Tặng hoa cho ta?" Liễu Nguyệt mờ mịt một lúc chợt kịp phản ứng, khuôn mặt lộ ra nòng đăm vẻ mừng rỡ. Nhưng kỳ quái là, trong tay nam tử mặc đồ lao động cũng không có đồ vật gì, hỏi: "Hoa đâu rồi?"

"Ặc. . . Liễu Nguyệt nữ sĩ, mời đi theo ta." Nam tử mặc đồ lao động làm một cái thủ thế mời, lập tức đi ở phía trước.

Liễu Nguyệt gật đầu bắt kịp.

Trong lớp một vài học sinh tan học, nghe được Liễu Nguyệt cùng cửa hàng bán hoa nhân viên nói chuyện thì sự tò mò trong lòng nổi lên, vội vã nhẹ nhàng đi theo.

Trong đó cũng bao gồm Lâm Thần.

Mấy phút sau, Liễu Nguyệt đến mảnh đất trống ở bên ngoài tòa nhà tài chính.

Bây giờ trên mảnh đất trống này bày đầy liên miên hoa hồng tươi đẹp. Đặt mình vào trong đó, phảng phất giống như đang đi vào một biển hoa tươi.

Rất nhiều nữ nhân đều cực kỳ mơ mộng được một lần giống như

thế, Liễu Nguyệt cũng không ngoại lệ, vừa mừng vừa sợ, e ngại che lấp miệng nhỏ.

Những học sinh ôm sự tò mò trong lòng nhìn thấy cảnh tượng này cũng choáng váng.

Trong đó khuôn mặt nhỏ của Lâm Thần tái nhợt, miệng đều run lên.

Ngũ tử. . . Ngũ tử thật sự đang yêu đương.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng của nhân vật chính Lâm Thần mất cân bằng, thu được 700 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -35, hào quang phản phái của kí chủ +35! 】

"Liễu Nguyệt nữ sĩ, mời người ký nhận một cái." Nhân viên cửa hàng bán hoa lấy ra một tờ đơn, cung kính đưa về phía Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt kí tên vào trên tờ đơn, lập tức hỏi: "Xin hỏi người tiên sinh tặng hoa này tên là gì?"

Nhân viên cửa hàng bán hoa trả lời: "Rất xin lỗi, chúng ta cũng không biết được, chỉ dựa theo đơn đặt hàng tới tặng hoa."

Không nhận được câu trả lời mong muốn, Liễu Nguyệt hơi tiếc nuối, nhưng rất nhanh lại lần nữa rơi vào trong vui sướng.

Mà lúc này, điện thoại di động của nàng vang lên.

Liễu Nguyệt xem xét điện thoại vội vã kết nối.

"Ta đã nhận được nhắc nhở ký nhận từ đơn đặt hàng điện tử, người nhận được rồi chứ, ưa thích không?" Trong điện thoại truyền đến âm thanh rất có mị lực của một nam nhân.

Chỉ nghe được mỗi cái thanh âm này, Liễu Nguyệt đã cảm giác nội tâm mình bị lay động nhẹ nhàng.

Cái số điện thoại này là Liễu Nguyệt lấy được từ chỗ Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Liễu Nguyệt không có can đảm cộng thêm với sự e ngại nên cũng không dám gọi vào số điện thoại này.

Lúc này, đối phương đột nhiên gọi điện thoại tới, cũng nói một câu như vậy. Liễu Nguyệt xác định, những cái liên miên hoa hồng này là "Hắn" tặng cho mình.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với thân phận giả "Tuyệt thế cổ thần" của kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

Liễu Nguyệt nhảy nhót, trả lời: "Ân, cực kỳ ưa thích!" Biểu đạt một chút tâm tình của mình, nàng lập tức nghi hoặc nói: "Ta vẫn còn không biết tên trong hiện thực của người đó."

"Ta họ Lao, một chữ độc nhất là Cung." Giọng nam trong điện thoại đầy mỉa mai trả lời.

"Lao Cung, Lao Cung, lão công?" Liễu Nguyệt nhớ tới lập tức cảm thấy có chút không được bình thường.

"Ơi, ta đây." Đứng ở trên sân thượng tòa nhà âm nhạc, Vương Hạo Nhiên dùng giọng giả trả lời. Đồng thời, cũng khởi thông hệ thống, nói một cái chỉ thị.

【Đinh, hào quang mỉa mai sử dụng thành công, độ thiện cảm của nữ chính Liễu Nguyệt đối với thân phận giả "Tuyệt thế cổ thần" của kí chủ tăng thêm 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

Một bên khác, sau khi Liễu Nguyệt phát giác chính mình kêu lên "Lão công" thế này chẳng những không có không tức giận, ngược lại trong lòng mừng thầm, trong lòng ngọt như bình mật bị vỡ đổ ra vậy.

F @@@

Chương 314: Cảm Ơn Lão Công (2)

B"Chúng ta gặp mặt đi " Liễu Nguyệt tùy tâm mà nói ra một câu nói như vậy.

70 độ thiện cảm cũng đã ổn thỏa, Vương Hạo Nhiên nghe được cái đề nghị này trực tiếp lừa dối nói: "Ta đang ở nước ngoài, trong tay bây giờ có rất nhiều chuyện, tạm thời không thể trở về, chờ ta thêm một đoạn thời gian nữa."

"Còn phải đợi bao lâu nữa đây?" Liễu Nguyệt phiến muện mà hỏi.

Wương Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, trả lời: "Nhiều nhất hai tháng." Trong hai tháng trực tiếp đem độ thiện cảm tăng đến 90, đến lúc đó trực tiếp lộ ra, rào cản thân phận cũng sẽ không có trở ngại, ổn thỏa lại một chút.

Tất nhiên, hai tháng là mức độ lớn nhất, nếu như hết thầy thuận lợi thì chỉ cần một tháng, nửa tháng thậm chí một tuần lễ không phải là không thể được.

"Bên này ta còn có việc, tạm thời không cùng người nói chuyện, có thời gian rảnh ra sẽ gọi điện thoại cho người." Không để Liễu Nguyệt lại yêu cầu nữa, Vương Hạo Nhiên chuẩn bị kết thúc nói chuyện.

Liễu Nguyệt nghe xong cũng không dám trò chuyện nhiều nữa, cực kỳ quan tâm mà nói: "Àn, vậy người đi mau lên, đừng chậm trễ công việc."

Kết thúc cuộc gọi.

Liễu Nguyệt thở nhẹ một hơi, sự chú ý lần nữa nhìn bốn phía, chỉ thấy xung quanh hò hét âm ỉ, có rất nhiều học sinh, lão sư đều đang đứng xem.

Sắc mặt nàng đỏ lên nhưng mà cũng không có rời khỏi chỗ này, mà lấy điện thoại di động ra dùng biển hoa hồng làm bối cảnh chụp ảnh.

Lúc vừa mới ký nhận nàng đã thấy số lượng hoa hồng trên đơn đặt hàng có chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín đóa.

Mà chủng loại của những hoa hồng này rất đẹp, lấy mỗi cái đơn giá 10 nguyên ra tính toán, đó chính là gần trăm vạn.

Trăm vạn tạo nên cảnh tượng này chính xác là rất mơ mộng cũng rất đắt. Nhưng mà bởi vì cái này, Liễu Nguyệt có cảm giác mình được coi trọng.

Lộ ra vẻ hấn cực kỳ để ý phần tình cảm này!

Chỉ là, suy cho cùng thì những bông hoa hồng này không thể giữ lại, nó cũng sẽ bị nhân viên dọn dẹp trong trường quét đi hết.

Nhưng trước lúc đó Liễu Nguyệt phải nhớ quay lại cái thời khắc tối đẹp này.

Chụp xong ảnh, Liễu Nguyệt đăng một bài lên Weibo, đồng thời @ "Tuyệt thế cổ thần", cùng với dòng chữ: Cảm ơn lão công!

Lúc trước quan hệ bình thường thì Liễu Nguyệt đã nhận lão công, bây giờ chính thức yêu đương, Liễu Nguyệt xưng hô như vậy ở trên Weibo cũng coi như yên tâm thoải mái.

Sau khi kết thúc tiết học cuối buổi chiều, Liễu Nguyệt để đệ đệ Lâm Thần đi gọi Vương Hạo Nhiên tới phòng làm việc của mình.

"Tỷ ta gọi người." Trong lòng Lâm Thần không cam lòng đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên thông báo một tiếng.

Vương Hạo Nhiên hạ thấp tay vỗ vỗ bả vai của Lâm Thần, cười nói: "Tiểu bằng hữu, có phải giống như ta nói hay không, người có thêm một tên tỷ phu?"

Lâm Thần dùng tay nhỏ đem tay của Vương Hạo Nhiên để trên bả vai mình lấy ra, tức giận nói: "Người đắc ý cái gì, người cũng không phải là tỷ phu của ta!"

Vương Hạo Nhiên cười không nói, lập tức đi qua Lâm Thần, đi tới văn phòng của Liễu Nguyệt.

Vừa gặp mặt thì Liễu Nguyệt trực tiếp mở miệng nói: "Ngày mai được nghỉ người rảnh chứ, ta mời người ăn một bữa cơm."

Vương Hạo Nhiên biết Liễu Nguyệt mời mình đi ăn là vì cảm tạ mình "Dắt chỉ đỏ".

Nhưng mà lấy thân phận thật cùng Liễu Nguyệt ăn cơm cũng chỉ có thể ăn cơm mà thôi.

Vương Hạo Nhiên lại không muốn đi, thế là từ chối nói: "Ngày mai ta có chút việc."

"VẬY NGÀY KIA NHA."

"Ngày kia ta cũng có việc."

"Sao?" Liễu Nguyệt nhíu mày lại, bày ra gương mặt lãnh ngạo ngày thường "Không nể mặt ta à?"

"Không phải." Vương Hạo Nhiên lắc đầu, chột bày ra lý do "Chúng ta một nam một nữ lại ra ngoài ăn cơm, bị người nhìn thấy sẽ bàn tán, Liễu giáo sư khẳng định không muốn như thế phải không?"

"Ta có nói một mình ta mời người ăn cơm à?" Liễu Nguyệt hỏi.

"Còn có người khác sao?" Vương Hạo Nhiên khẽ giật mình.

"Ta gọi thất muội, lục muội của ta." Liễu Nguyệt trả lời.

Chết thật!

Ba tỷ muội ở cùng một chỗ!

Ta lại càng không thể đi!

Wương Hạo Nhiên âm thầm kinh hô lên, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định nói:

"Ngày mai ta thật có chuyện cần làm!"

"Có việc cũng phải hoãn lại cho ta, bữa cơm này nhất định phải mời người ăn, nếu không lúc sau sư phụ người lại hỏi đến, lại nói ta bạc đãi người, quyết định như vậy đi!" Liễu Nguyệt nghiêm mặt nói.

"VẬY. . . VẬY THÌ CẢM ƠN SƯ MẪU TRƯỚC NHA." Nhìn thấy tình hình không thể chối từ được nữa Vương Hạo Nhiên đành phải đáp ứng.

"Người một nhà không cần khách khí."

"Vậy không có chuyện gì khác thì ta đi trước nhé?"

"Đi đi." Liễu Nguyệt phát tay, ra hiệu Vương Hạo Nhiên có thể rời đi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời phòng làm việc lập tức gọi điện thoại cho Khâu Thiển Vi.

"Honey, có chuyện gì không?" Điện thoại kết nối, lập tức truyền đến âm thanh ôn nhu của Khâu Thiển Vi.

"Người có đem chuyện của chúng ta nói cho ngũ tỷ Liễu Nguyệt của người biết hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta không nói cho ai cả, ngoại trừ tứ tỷ ngẫu nhiên phát hiện, ngũ tỷ cùng lục tỷ cũng đều không biết rõ chuyện này." Khâu Thiển Vi trả lời.

"Lục tỷ Kỷ Thủy Dao của người không biết rõ việc này?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Tất nhiên không biết rõ rồi, ta không nói cho nàng, nàng làm sao mà biết được." Khâu Thiển Vi nói.

"Vậy quan hệ bây giờ của người với lục tỷ Kỷ Thủy Dao như thế nào?"

"Rất tốt nha, ta hỏi nàng thăm mền ai nàng một mực giữ kín, không nói cho ta."

Vương Hạo Nhiên hỏi một vài vấn đề xong lập tức hiểu rõ tình huống lúc này.

Tứ tỷ Bộ Phi Yên tung bay trên toàn thế giới, vị trí không cố định, lần trước sau khi đi đảo PJ thì không biết đi chỗ nào rồi. Chuyện của mình với Khâu Thiển Vi nàng không có kể cho ai.

Ngoài Bộ Phi Yên còn có lục tử Kỳ Thủy Dao biết mình cùng Khâu Thiến Vi đang yêu nhau.

Nhưng mà Kỳ Thủy Dao giả bộ như không biết rõ! Đồng thời, Kỳ Thủy Dao còn giấu lòng ái mộ với mình, không lộ ra cho các tử muội biết.

Về phần ngũ tử Liễu Nguyệt, nàng mơ mơ màng màng. Không biết cái gì cả.

Tổng kết lại một cái đó chính là Vương Hạo Nhiên cùng Khâu Thiến Vi, Kỳ Thủy Dao cùng với Liễu Nguyệt đều có liên quan, nhưng lẫn nhau đều có quan hệ tài tình, hai bên đang duy trì lấy một cái cân bằng.

Bây giờ nhìn còn tính là ổn.

L @@@

Chương 315: Phong Sát

PTất nhiên, điều quan trọng nhất là Bộ Phi Yên không ra quấy rối.

Nhưng mà ngày mai ăn cơm vẫn phải cẩn thận một chút, suy cho cùng thì ba tử muội đều ngồi cùng một bàn.

Khâu Thiến Vi có 95 độ thiện cảm, nhất định là tuyệt đối nghe lời, rất

dễ khuyên bảo.

Kỷ Thủy Dao có 70 độ thiện cảm, cũng coi như tương đối nghe lời.

Nhưng ý nghĩ của Liễu Nguyệt không thúc giục được.

Ở trong cách nhìn của Liễu Nguyệt xem như Vương Hạo Nhiên là học sinh thấp hơn đồng lứa.

Nếu để Liễu Nguyệt biết Vương Hạo Nhiên "Phạm thượng", chỉ có trời mới biết nàng sẽ làm ra chuyện gì.

Trong đầu hiện lên những ý nghĩ này, Vương Hạo Nhiên không biết không gặp cũng rời đi tòa nhà khoa tài chính tới con đường trên vườn trường.

Lúc này, một chiếc xe ba bánh chạy bằng điện đưa bưu kiện vọt qua trước mặt hắn.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng nhìn một chút, chợt nhìn thấy bóng người trên xe ba bánh.

Bưu kiện thần hào lưu nhân vật chính Tô Thần.

Mặc dù chỉ là liếc qua một chút, nhưng Vương Hạo Nhiên cũng đã nhìn thấy, trên mặt Tô Thần không có biểu tình hăng hái.

Có lẽ trong quá trình hoàn thành bưu kiện đặt thù gặp phải rất nhiều chuyện không thuận lợi.

Mà một bên khác.

Lúc Tô Thần đi ngang qua Vương Hạo Nhiên cũng chú ý tới hắn.

Hắn thả chậm tốc độ xe điện lại quay đầu lờm Vương Hạo Nhiên một chút, trong mắt tràn đầy sự ghen ghét.

"Chẳng phải là phú nhị đại sao, có gì đặc biệt hơn người, ta có thần hào hệ thống, không sớm thì muộn sẽ phát triển mạnh lên, đến lúc đó tay trái ôm hoa khô, tay phải ôm nữ thần, trực tiếp đi tới đỉnh phong nhân sinh!"

Trong lòng Tô Thần giận dữ nghĩ vậy rồi lái xe điện biến mất trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra hướng mà Tô Thần rời đi, bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại cho Trình Nhụy.

Nếu như không phải Tô Thần ở trước mặt hấn lắc lư một lúc, hấn tạm thời sẽ xem nhẹ người này.

Đúng lúc đang không có chuyện gì, lại an bài Tô Thần mấy lần.

Tuy Tô Thần vào trong danh sách đen của các mỹ nữ Thanh Linh nhưng ở chỗ này có nhiều chỗ có thể đưa bưu kiện lắm.

"Hiếm lạ nha, gọi điện thoại cho ta cơ đấy." Trong điện thoại truyền đến âm thanh ghen ghét u oán của Trình Nhụy.

Tính toán lại thời gian đã gần hai tháng Vương Hạo Nhiên không liên hệ Trình Nhụy.

"Đây không phải là ý của phu nhân người sao, không có gì chuyện gì đặc biệt không cần gọi điện thoại làm phiền người." Vương Hạo Nhiên nói.

Ta nói thế là nói đùa, nói là để người đừng quấy rối, nhưng thực tế là để người liên lạc nhiều hơn, dù cho khuya khoắt gọi điện thoại cũng có thể.

Trong lòng Trình Nhụy nghĩ như vậy nhưng mà tính khí của nàng không cách nào nói thẳng ra miệng được. Chỉ là nói:

"Lần này lại có dặn dò gì đây?"

"Người làm buôn bán trên internet, có lẽ có giao tiếp với phương diện ngành nghề bưu kiện chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Công ty nhà ta có cổ phần ở mấy công ty bưu kiện."

"Vậy thì giúp ta phong sát một người ở trong ngành nghề bưu kiện là chuyện dễ như trở bàn tay phải không?"

"Thân phận gì? Địa vị thế nào?"

"Một nhân viên giao bưu kiện."

"Chuyện bé như vậy xé ra to phong sát một tên nhân viên bưu kiện? Làm thế là vì cái gì?"

"Nói thì người cứ làm đi, người làm theo là được rồi."

"Được."

"Cứ như vậy đi, tí nữa ta gửi tài liệu cận kề cho người."

Tút tut. . .

Không chờ Trình Nhụy tiếp tục nói chuyện, điện thoại đã bị ngắt.

Trình Nhụy nghe âm thanh khó khăn trong điện thoại nhin không được thờ dài một tiếng.

Hắn ngoại trừ chính sự, không có dùng việc tư nào tìm đến chính mình sao? Xem ra hắn thật không có một chút ý nghĩ nào đối với mình.

Hắn để ý chính mình từng có hôn nhân rồi sao?

Haiz.

Trong lòng Trình Nhụy thất lạc, đối với cái sự thật này, nàng cũng có không cách nào thay đổi.

Nhưng mà trong lòng nàng cũng hối hận.

Hối hận lúc trước vì đã tâm mà giả cho Mã Hồng Thắng.

Nếu bây giờ mình độc thân trong sạch thì tốt biết bao. . .

Tô Thần lái xe điện, đi tới một cái phân bộ bưu kiện lấy hàng, chuẩn bị lấy bưu kiện chuyển vào xe ba bánh của mình đi giao.

"Từ từ đã Tô Thần." Trưởng phòng phân bộ đi lên phía trước nói.

Tô Thần không dừng hành động chuyển bưu kiện, đáp lại một tiếng "Trời còn chưa tối, ta còn muốn tiếp tục đưa một xe bưu kiện nữa."

Thái độ của trưởng phòng nghiêm khắc một cái "Bảo người từ từ, người cũng đừng làm nữa, nghe không hiểu tiếng người phải không?"

Tô Thần mờ mịt nói: "Trưởng phòng, chuyện gì xảy ra?"

Trưởng phòng nói: "Còn hỏi chuyện gì xảy ra, gần đây người nhận được bao nhiêu đánh giá kém, trong lòng không biết sao?"

Tô Thần lập tức giải thích nói: "Những cái đánh giá kém đó đều là ý xấu, thái độ với công việc của ta không có vấn đề, chuyện đó không liên quan đến ta."

Trưởng phòng nghiêm nghị nói: "Không cần cãi chày cãi cối, nếu

như chỉ có một hai cái đánh giá kém thì còn có thể hiểu được đó là ý xấu, nhưng mà bảy tám cái đánh giá kém thì là vấn đề của người rồi. Nơi này không chứa được tôn đại phật này như người, bây giờ trao đổi xong rồi thì đi đi."

Nhìn thấy thần sắc trướng phòng trong lòng Tô Thần rất khó chịu, nói: "Đi thì đi, ta còn không muốn làm nữa đây, chỗ này không cần ta, ta tự đi." Trực tiếp bỏ chìa khóa xe ba bánh anh tuấn rời đi.

Gần đây liên tục nhận được đánh giá kém, một phần bưu kiện đặc thù đều không hoàn thành được, tiếp tục ở trong đại học Thanh Linh giao bưu kiện cũng không có ý nghĩa gì.

Đương nhiên là Tô Thần ước gì được rời đi.

Giữa trưa ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên dựa theo ước định, đi tới một nhà hàng gần đại học Thanh Linh.

Ngoài trừ Liễu Nguyệt đã nói có thất muội Khâu Thiển Vi cùng lục muội Kỷ Thủy Dao đi cùng thì lại có thêm Lâm Thần.

Có lẽ gia hỏa này biết được có bữa tiệc thì lập tức theo tới.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đi vào nhà hàng, Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao nhận nhiệm dùng ánh mắt nhu hòa nhìn tới.

Liễu Nguyệt thì lại cùng Lâm Thần tán gẫu, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tới lập tức nói:

"Không có một chút quan niệm về thời gian gì cả, người xem người đến muộn bao lâu."

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ. "Làm gì đến muộn chửa, còn không có muộn tới một phút đồng hồ à nha?"

R @@@

Chương 316: Nữ Chính Thần Y

Flâm Thần sững sờ, theo bản năng nhìn đồng hồ, lúc này mới phát hiện chính mình sai làm, nhưng vẫn cố nói: "Xem như không đến trễ thì cũng không thể đúng giờ mới tới, người để toàn bộ chúng ta chờ người, người không cảm thấy ngại sao?"

Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Khâu Thiển Vi cũng nhịn không được đối Liễu Nguyệt nói: "Tiểu Thần, có lẽ người ta có việc gấp, không cho phép người không lễ phép."

Kỷ Thủy Dao cũng nói theo: "Tiểu Thần ngoan một chút, không cần nói nhiều như vậy."

Bên cạnh, Liễu Nguyệt ngạc nhiên nhìn hai người một chút "Chuyện gì xảy ra với các người, các người quen học sinh của ta à? Sao ta cảm giác các người đang giúp đỡ hẳn nói chuyện?"

Khâu Thiển Vi vội nói: "Chúng ta quen biết, là bằng hữu."

"Ân, bằng hữu, " Kỷ Thủy Dao cũng gật đầu một cái.

"Thì ra là vậy." Lúc này Liễu Nguyệt mới chợt hiểu, cũng không có suy nghĩ thêm cái gì.

Lâm Thần ở một bên theo bản năng nói lỏng một hơi.

Trước đây hẳn một mục hoài nghi Vương Hạo Nhiên là tra nam trong miệng thất tử Khâu Thiển Vi, nhưng mà thất tử lại nói là bằng hữu, chắc hẳn cũng chỉ là bằng hữu mà thôi.

Lâm Thần nghĩ tới, thất tử không có lí do gì cần phải nói dối, huống chi còn ở trước mặt người nhà.

Nhưng Lâm Thần không biết là hiện tại thất tử đang tuyệt đối nghe lời người khác, người ta nói nàng làm cái gì thì nàng sẽ làm cái đó.

Người khác bảo nàng không cần nói ra tình cảm lưu luyến, nàng tự nhiên cũng sẽ nghe theo.

"Gọi món ăn thôi." Liễu Nguyệt chào hỏi một tiếng, cũng ấn xuống một cái chuông trong nhà hàng.

Một lát sau một người phục vụ viên đã cầm thực đơn đi đến. Đồng thời thuận thế đưa về phía Vương Hạo Nhiên gần nhất.

Lâm Thần thò tay đoạt lấy."Để ta gọi."

"Để khách gọi trước " Liễu Nguyệt gõ gõ cái đầu nhỏ của Lâm Thần, đem thực đơn đưa về phía Vương Hạo Nhiên.

Bữa cơm này là nàng mời Vương Hạo Nhiên, Lâm Thần đoạt thực đơn có chút không lễ phép, nàng tự nhiên nhịn không được giáo dục một cái.

Lâm Thần sờ lên trán nhỏ, có chút bất mãn, cáo thị với hai tử tử ở bên cạnh "Lục tử, thất tử, các người nhìn xem, ngũ tử đánh ta."

Khâu Thiển Vi nói: "Ai bảo người không biết lễ phép, đánh là đúng."

Kỷ Thủy Dao nói: "Đúng, nên đánh."

Nghe được hai tí tí ngày bình thường đều bảo vệ mình lên tiếng chỉ trích, mặt nhỏ của Lâm Thần không khỏi tối đen, khó chịu nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

【 Đỉnh, kí chủ làm tâm trạng nhân vật chính Lâm Thần mất cân bằng, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Vương Hạo Nhiên nhận lấy thực đơn, gọi một vài món ăn, lập tức thuận thế đem thực đơn đưa cho Khâu Thiển Vi ở bên phải.

Khâu Thiển Vi đưa tay tiếp nhận, nhưng lúc nhận lấy nhân lúc thực đơn che lấp, nàng dùng tay vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên kỳ dị nhìn xem nàng, cho cái ánh mắt, ý là: Đừng nghịch.

Khâu Thiển Vi cười híp mắt, tựa như đang nói: Còn lâu.

Vương Hạo Nhiên lập tức có chút không có cách nào.

Bình thường thì lá gan của Khâu Thiển Vi không lớn như vậy, Nhưng mà tối hôm qua chính mình bị Tần Vận Hàn bắt lính, thế đành phải bỏ hẹn Khâu Thiển Vi.

Tạm thời gọi điện thoại cho Khâu Thiển Vi nói mình muốn chơi game.

Thà rằng chơi game, cũng không muốn tới gặp ta? Trong lòng Khâu Thiển Vi u oán cực kì, vậy mới hành động như thế này.

Gọi xong đồ ăn, trong thời gian chờ đợi thức ăn được mang lên Liễu Nguyệt quét hai tý muội cùng Lâm Thần một chút, nói:

"Tam tử nói với ta, buổi sáng ngày kia sẽ đến Thanh Linh, đến buổi sáng lúc đó ta muốn nhìn xem chứng khoán, các người ai rảnh rỗi đi tiếp nàng một chút?"

"Tam tử muốn tới, quá tốt rồi!" Lâm Thần mừng rỡ một chút, chặn lại nói: "Để ta đi tiếp, ta đi tiếp!"

"Rất lâu rồi không thấy tam tử, thật nhớ nàng, " Khâu Thiển Vi cảm khái một tiếng, lập tức đối với Liễu Nguyệt hỏi: "Tam tử có nói ở chỗ này bao lâu không ?"

Liễu Nguyệt nói: "Hôm qua ta cùng nàng gọi điện thoại không có ý muốn cùng nàng nói lâu, không biết rõ nàng muốn ở đây bao lâu.

Nhưng mà nàng đã tới, chúng ta giữ nàng lại một đoạn thời gian, nếu không nàng lại trở về đế đô, không biết lúc nào mới có thể gặp mặt tiếp."

Nghe được tiếng nói chuyện ở bên tai, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, chợt nói bóng nói gió hỏi:

"Tam tử các người ở đế đô làm cái gì?"

Kỷ Thủy Dao nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, trả lời: "Tam tử ta là nữ thần y ở hiện tại, nổi tiếp khắp đế đô."

Nữ thần y?

Quả nhiên lại là một nữ chính rất trâu.

Nhưng mà nói tới thần y, Vương Hạo Nhiên đột nhiên nhớ tới một người.

Đó chính là lúc trước Tiết thần y ứng chiến thần mời tới tham gia hôn lễ ở Thanh Linh.

Gia hỏa này chữa bệnh thất bại liền bị bắt lại, từ đó cũng không thấy nghe được tin gì, chắc là đang ngồi trong phòng giam.

Không biết tài nghệ y thuật của nữ chính này so với Tiết thần y như thế nào.

"Nữ thần y à, thật là lợi hại, nàng tên là gì thế?" Mặt ngoài Vương Hạo Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, thuận thế tiếp tục hỏi.

"Tam tử tên là Biển Tố Vấn." Khâu Thiển Vi đáp lại nói.

Lâm Thần có thể khẳng định Vương Hạo đang hỏi thăm, thế là nhịn không được nói: "Người hỏi nhiều như vậy làm cái gì, chẳng lẽ muốn đánh chủ ý tới tam tử?"

Người đoán thật đúng, ta chính là đánh chủ ý tới tam tử người.

Wương Hạo Nhiên nhìn Lâm Thần, trong lòng âm thầm nói nhưng mà mặt ngoài cười nói: "Tiểu bằng hữu, giống như người rất có ý kiến đối với ta nha."

Lâm Thần căng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Người cản trở ta trang bức, còn cướp danh tiếng của ta ở khắp nơi, đương nhiên ta có ý kiến với người rồi!

Nhưng mà Lâm Thần còn chưa trả lời, Khâu Thiển Vi đã giành nói:

"Đệ đệ, người đại ca này tốt như vậy, người cần phải khách khí một chút, biết chưa?"

Kỷ Thủy Dao cũng nhìn về phía Lâm Thần nói: "Ngoan, nghe lời."

Lâm Thần phiền muộn một lúc, nhìn về phía ngũ tử Liễu Nguyệt, hi vọng nàng nói một câu.

Nhưng mà Liễu Nguyệt lại nhìn lên trần nhà của nhà hàng, như cảm thấy màu sắc trần nhà thật đẹp mắt, nhìn không rời mắt đi được.

Ý nghĩ của Liễu Nguyệt rất đơn giản, một bên là đệ đệ mình, một bên là đồ đệ của bạn trai, cả hai đều không muốn đắc tội, vậy thì dứt khoát làm như không nhìn thấy là được.

u @@@

Chương 317: Bạn Gái Cũ?

Yâm Thần nhìn thấy không có người giúp mình, nhất thời sa sút tinh thần. Thầm nghĩ: Ba vị tỷ tỷ này cũng không thương ta, đợi tam tỷ trở về, nhất định để nàng làm chủ cho ta!

—
"Đi đi, chỗ này của chúng ta không nhận người."

Trong phòng tuyển nhân viên, một nam tử trung niên lạnh lùng nói với Tô Thần.

Sắc mặt Tô Thần trắng bệch.

Buổi sáng hôm nay hắn đã chạy đến ba nhà công ty bưu kiện xin việc nhưng đều bị từ chối.

Tô Thần đã giao bưu kiện hơn một năm, có kinh nghiệm nhất định,

hơn nữa đối với đường xung quanh cũng quen thuộc, nếu là bị một công ty từ chối nhận vào thì không sao, nhưng tại sao tận ba nhà công ty đều không nhận mình vào làm chứ?

Mang theo nghi hoặc này, Tô Thần hỏi: "Ta rất phù hợp yêu cầu, vì sao công ty của các người không nhận ta?"

Nam tử trung niên lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nhưng không muốn đối phương dây dưa, vẫn là trả lời: "Không phải công ty của chúng ta không nhận người mà là toàn bộ ngành nghề bưu kiện cũng sẽ không nhận người, người bị phong sát ở toàn bộ ngành nghề này."

"Tại sao, tại sao, tại sao lại có thể như vậy?" Sắc mặt Tô Thần tái nhợt, bước chân lảo đảo.

Khi biết được tin tức mình bị phong sát trong toàn bộ ngành nghề bưu kiện, cho dù là rộng rãi tiêu sái như Tô Thần cũng có chút không chịu nổi sự đả kích này.

Nếu như không có vận may trời giáng, được hệ thống bám thân, Tô Thần chỉ có cuộc sống bình thường thôi cũng vẫn vui vẻ như cũ.

Nhưng mà, sau khi Tô Thần đạt được thần hào hệ thống thì đã xảy ra sự thay đổi.

Tô Thần đã lơ đãng, đem chính mình đặt ở vị trí cực cao, tự cho mình là siêu phàm.

Mà bây giờ lại bị tước đoạt hết đi mất.

Cần phải biết thần hào hệ thống của hắn cần phải giao bưu kiện mới có thể nhận được ban thưởng, nếu như không có cách nào giao bưu kiện thì cái hệ thống này chẳng khác nào là đồ phé.

Một chút tác dụng cũng không có. Có một toà núi vàng lại không thể nào động vào được!

Còn có chuyện nào khó chịu hơn chuyện này sao?

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, phong sát thần hào lưu nhân vật chính Tô Thần trong toàn bộ ngành nghề bưu kiện, gián tiếp phế bỏ thần hào hệ thống của Tô Thần, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Thần -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ vượt qua cánh cửa lớn 4000, ban thưởng một tấm thẻ ràng buộc quan hệ xã hội. 】

Vương Hạo Nhiên đang ăn cơm cùng đám người Liễu Nguyệt thì nhận được hai cái tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Cái tin tức thứ nhất, Vương Hạo Nhiên không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hắn tìm Trình Nhụy phong sát Tô Thần, để Tô Thần không có cách nào đi giao bưu kiện được, nhận được cái phần thưởng này là chuyện đương nhiên.

Cái tin tức thứ hai để hắn sửng sờ.

Ôm tâm tư hiếu kỳ, Vương Hạo Nhiên câu thông hệ thống kiểm tra một lúc.

Bên trong bảng thuộc tính, hào quang phản phái đã đạt tới 4001.

Trong kho hàng của hệ thống cũng có thêm một cái đồ vật.

Vương Hạo Nhiên lập tức kiểm tra giới thiệu của nó một lúc.

Thẻ ràng buộc quan hệ xã hội: Hàng dùng một lần, giá trị 8000 điểm phản phái. Sau khi sử dụng đối với nữ chính (chỉ nhằm vào nữ chính

không gặp mặt cùng với kí chủ) sẽ xuất hiện ràng buộc quan hệ xã hội. Ràng buộc quan hệ xã hội chia nhau có sự tỷ lệ, sự huynh muội, bằng hữu, tri kỷ, bạn gái cũ, bạn gái bây giờ. . . , thẻ ràng buộc quan hệ xã hội có hiệu lực sẽ chọn bất kì những quan hệ đã nêu bên trên.

Đồ vật giá trị 8000 điểm phản phái nhìn thật thần kỳ.

Mà như giới thiệu, đối tượng thích hợp sử dụng thẻ ràng buộc quan hệ xã hội tốt nhất bây giờ không thể nghi ngờ là thần y nữ chính Biển Tố Vấn.

Nếu như sử dụng, trực tiếp ngẫu nhiên ràng buộc được quan hệ bạn gái thì trực tiếp xem như đã nhanh chóng công lược đối phương.

Tất nhiên, đây là tình huống có sự may mắn cao.

Nếu không có sự may may, ngẫu nhiên lại trúng phải quan hệ bạn gái cũ . . . Vậy thì càng không ổn.

Nhưng mà tỉ lệ cho loại này cũng không lớn chứ?

Vương Hạo Nhiên ở trong lòng hỏi chính mình như vậy.

Suy cho cùng thì những cái quan hệ ràng buộc này có mười loại, ngoại trừ bạn gái không tốt lắm, nhưng cái quan hệ ràng buộc khác đều rất được, mặc kệ là cái nào đều có cơ sở tình cảm cơ bản.

Trong những cái cơ sở tình cảm này độ khó công lược nữ chính thần y sẽ giảm xuống rất nhiều.

Đánh cược một kèo!

Vương Hạo Nhiên quyết định.

Lúc trước hắn cũng dùng rất nhiều lần thưởng, vận khí vẫn vô cùng

tốt.

Gọi hệ thống lên, Vương Hạo Nhiên dùng ý nghĩ truyền đi một cái mệnh lệnh.

【 Đỉnh, kí chủ xác định sử dụng thẻ ràng buộc quan hệ xã hội đối với nữ chính thân y Biển Tố Vấn? 】

"Vâng!"

【 Đỉnh, sử dụng thẻ ràng buộc quan hệ xã hội thành công, chúc mừng kí chủ, ngẫu nhiên được ràng buộc quan hệ "Bạn gái cũ"】

【 Đỉnh, bây giờ hảo cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ là -70 (Nồng đậm oán hận)】

Chết toi!

Vương Hạo Nhiên tuôn ra tâm tình tiêu cực, không chú ý trực tiếp dùng đũa chén đều bị đổ.

Đám người Liễu Nguyệt, Khâu Thiển Vi đều là nghi ngờ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Tay run, tay run thôi." Vương Hạo Nhiên nặn ra một nụ cười với mọi người, tim cái tim cứ qua loa.

Mấy người Liễu Nguyệt cũng không có hỏi nhiều.

Sắc mặt Vương Hạo Nhiên vẫn yên lặng, nhưng trong lòng phiền muộn đến cực điểm.

Một phần mười cơ hội mình lại trúng phải! Thật là nhiều may mắn.

Cái thẻ ràng buộc quan hệ xã hội này dùng không tốt, trực tiếp gia

tăng mức độ công lược Biển Tố Vấn đến cấp Địa Ngục.

Vương Hạo Nhiên tự hỏi, trước giờ đã gặp rất nhiều nữ chính.

Nhưng chưa có nữ chính nào có độ hảo cảm thấp tới -70 như vậy.

Nồng đậm oán hận!

Thế này làm sao theo đuổi, theo đuổi cái gì!

Vương Hạo Nhiên tràn đầy oán, lập tức nói với hệ thống: "Ta muốn hủy bỏ ràng buộc quan hệ xã hội."

【 Hồi kí chủ, thẻ ràng buộc quan hệ xã hội đã có hiệu lực, không thể nào hủy bỏ trực tiếp, nếu kí chủ muốn hủy bỏ cần mua sắm thẻ xóa đi ràng buộc quan hệ xã hội trong hệ thống. 】

"Có cái đồ chơi này sao người không nói sớm!" Vương Hạo Nhiên hơi hơi vui vẻ, lập tức tranh thủ thời gian chạy vào thương thành của hệ thống kiểm tra một lát.

J @@@

Chương 318: Đã Lâu Không Gặp (1)

sKhông xem còn tốt, xem được thì tí nữa lại dùng đũa làm rút.

Mua thẻ xóa đi ràng buộc quan hệ xã hội cần 16000 điểm phản phái!

Điểm phản phái của hắn bấy giờ tuy rất nhiều, có đến 23000 nhưng tất cả đều là từ từ để dành được mới có.

Mua một tấm thẻ xóa đi ràng buộc quan hệ xã hội phải mất 16000 điểm phản phái, thật sự là quá nhiều.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp bỏ ý nghĩ mua thẻ xóa ràng buộc quan hệ xã hội đi.

Cắm đầu ăn cơm một lúc, tâm tình của hắn cũng dần dần bình tĩnh lại một chút.

Ngay lập tức hắn kiểm tra tin tức đột nhiên hiện ra trong đầu.

Sau khi thẻ ràng buộc quan hệ xã hội có hiệu lực, trong đầu Vương Hạo Nhiên có thêm một chút "kí ức đã qua" cùng Biển Tố Vấn.

Hai người gặp gỡ lẫn nhau biểu thị tình huống chia tay là như thế này: ở trong lúc nghỉ hè hai, ba năm trước, Vương Hạo Nhiên mắc một trận bệnh nặng, Vương Hưởng cùng Chân Lệ mời thần y tới từ đế đô, thần y chính là Biển Tố Vấn, chữa bệnh cho Vương Hạo Nhiên.

Trong quá trình chữa bệnh phải ở chung, Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn vừa ý nhau, ở cùng một chỗ, cái gì hoa tiền nguyệt hạ, thề non hẹn biển đều đã thề.

Nhưng mà tiệc nào cũng có lúc tàn, Vương Hạo Nhiên gặp được một nữ nhân khác là Hứa Mộ Nhan, bỗng nhiên thay đổi thái độ, chia tay Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn đau lòng vô cùng, liền giận dữ rời đi.

Quá trình là như vậy đấy.

Nhưng mà "Xem" một chút những cái kí ức này xong thì trong lòng Vương Hạo Nhiên cảm thấy khó chịu lại cảm thấy cổ quái.

Thời điểm hai, ba năm trước, hắn mới mười sáu mười bảy tuổi, mà Biển Tố Vấn đã khoảng hai mươi một tuổi, hai người thấy vừa ý nhau cho nên hoa tiền nguyệt hạ, thề non hẹn biển, chính xác có đủ tán gẫu.

Nhưng mà đây đều là "lịch sử" mà thế ràng buộc quan hệ xã hội cưỡng chế sinh ra.

Không có cách nào, đồ vật hệ thống xuất ra không hợp lí như vậy chứ.

Nhưng để Vương Hạo Nhiên buồn bực là, tuy đã từng có một đoạn tình như vậy, nhưng mà Biển Tố Vấn vẫn trong sạch, quan hệ của hai người chỉ mới đến công đoạn dặt tay!

Wương Hạo Nhiên rất khó chịu cái này.

Cho mình thêm một đoạn tình cảm lưu luyến thì không nói, rõ ràng còn không cho mình chiếm được một tí tiện nghi nào, thật là quá đáng mà.

Nhưng chửi bậy thế thôi, Vương Hạo Nhiên vẫn suy tư xem phải ứng phó với Biển Tố Vấn như thế nào.

Lúc này nghe được Liễu Nguyệt nói Vương Hạo Nhiên đã biết, sáng ngày kia Biển Tố Vấn sẽ đến Thanh Linh.

Mình bây giờ mình thân với đám người Liễu Nguyệt quá, sớm muộn cũng sẽ cùng Biển Tố Vấn gặp mặt, tuyệt đối không trốn tránh được.

Wương Hạo Nhiên xem lại từng phút từng giờ những kí ức cùng ở chung với Biển Tố Vấn để hiểu rõ nàng, đồng thời tìm phương pháp công lược nàng.

Buổi sáng ngày kia.

Vương Hạo Nhiên ngồi xe cùng Lâm Thần và Khâu Thiển Vi chạy tới sân bay.

Đến đón Biển Tố Vấn vốn là để Lâm Thần đi. Nhưng mà Vương Hạo Nhiên muốn xem Biển Tố Vấn một chút, thế nên nói với Khâu Thiển Vi là muốn kiến thức nữ thần y như thế nào.

Một cái yêu cầu đơn giản như vậy Khâu Thiển Vi tự nhiên sẽ đồng ý.

Nhưng mà Lâm Thần ngược lại cực kì không muốn, trên đường đi Lâm Thần vừa lái xe vừa liên tục nhìn Vương Hạo Nhiên qua kính chiếu hậu bằng ánh mắt khó chịu, hơn nữa thỉnh thoảng còn đột nhiên thay đổi hướng, muốn làm Vương Hạo Nhiên ngồi ở phía sau không yên ổn.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở chỗ ngồi phía sau cũng chú ý tới hành động của Lâm Thần.

Vương Hạo Nhiên cũng khó chịu Lâm Thần. Nếu không phải tiểu tử này có cái hào quang vô lại không bị thương không thể chết, Vương Hạo Nhiên tuyệt đối sẽ dành vài phút dạy hắn làm người.

Tuy không có cách nào trực tiếp làm Lâm Thần bị thương, nhưng làm tổn thương lòng của hắn thì không có vấn đề.

Vương Hạo Nhiên thừa dịp Lâm Thần đang nhìn chăm chăm mình qua kính chiếu hậu hắn chạm vào đùi Khâu Thiển Vi ở bên cạnh một cái.

Lâm Thần nhìn thấy vậy hai con mắt tức giận trừng lên suýt nữa bay ra ngoài.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lâm Thần mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Cái bàn tay heo của người vừa mới để ở đâu đó? !" Lâm Thần nghiêng răng nghiêng lợi tức giận chất vấn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói: "Ai bảo người lái xe lắc lư, chính ta không chú ý đã đặt ở chỗ không nên đặt." Vừa nói, một bên nhìn về phía Khâu Thiển Vi nói:

"Ta vừa nãy không chú ý, người sẽ không để trong lòng chứ?"

Khâu Thiển Vi tự nhiên là mỉm cười đáp lại, "Không sao, cái này không trách người được."

Lâm Thần tức giận đến hai hàm răng nhỏ cắn chặt lại, cũng không có biện pháp nào đối phó với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì vừa xảy ra chuyện như vậy, Lâm Thần lái xe ổn định lại nhiều, cũng không dám làm xe lắc lư nữa.

Chỉ là, ở chỗ Lâm Thần không thấy được qua kính chiếu hậu, Vương Hạo Nhiên không tuân theo quy củ một chút nào.

Khâu Thiển Vi nhắm mắt lại, giả bộ như không biết cái gì cả.

Không lâu sau, xe đã tới gần sân bay.

Lâm Thần dừng xe lại, lập tức cùng Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi xuống xe.

"Thất tỷ, mặt của người sao lại đỏ rực lên thế kia?" Sau khi xuống xe, Lâm Thần chú ý tới sắc mặt của Khâu Thiển Vi là lạ.

"Thế à?" Khâu Thiển Vi theo bản năng sờ sờ gò má, quả nhiên có chút cảm giác nóng lên, trong lòng hoảng loạn nhưng mặt ngoài lại hờ hững giải thích nói:

"Thời tiết nóng quá, trong xe cũng có chút buồn bực, có chút không thoải mái."

Lâm Thần lo lắng hỏi: "Vậy chúng ta nhanh lên một chút đi đón tam tử, để tam tử giúp người xem một chút."

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên âm thầm nói: Bệnh này tam tử của người cũng trị không hết, chỉ có ta mới có thể trị hết, nếu ta mang thất tử người rời đi, một tiếng sau trở lại, thất tử người sẽ không bị chuyện gì cả.

Tất nhiên, những ý niệm này chỉ nghĩ ở trong lòng.

Wang Hào Nhiên cũng sẽ không nói càn nói bạ.

Nhìn Lâm Thần, Khâu Thiển Vi lắc đầu nói: "Không nghiêm trọng như vậy, ta không có chuyện gì, đi ra cho gió thổi một lúc là tốt à."

Lâm Thần yên tâm một ít, không tiếp tục truy vấn nữa.

Ba người đi tới cửa ra của sân bay chờ đợi.

u @@@

Chương 319: Đã Lâu Không Gặp (2)

Ở lối đi ra, biển người đang không ngừng tuôn ra.

Trong đám người, có một cái thân ảnh tuyệt mỹ.

Đó chính là Biển Tố Vấn.

Nàng đi ra cửa ra sân bay rồi dừng lại một chút, nhìn xem cao ốc, bầu trời màu xanh lam,...

Những hình ảnh này, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nguyên nhân quen thuộc là nàng đã từng ở chỗ này, cũng đã lưu lại một đoạn kí ức khắc cốt铭心 ở trên mảnh đất này.

Nguyên nhân xa lạ là từ lúc nàng rời đi nơi này đã quyết tâm quên nó. Mất thời gian mấy năm nàng đã làm được.

Nhưng mà bây giờ lại đến chốn cũ vẫn là không thể ngưng nhớ lại một ít chuyện xưa.

Trên thực tế, nàng cũng không muốn tới, nhưng mà lần này nhưng lại không thể không tới.

Bởi vì sự chất của nàng gặp gỡ phiền toái không nhỏ ở chỗ này, bị cảnh sát tóm.

Lần này trở về Thanh Linh, Biển Tố Vấn muốn cứu người sư diệt này ra. Trừ cái đó ra nàng còn muốn nhìn mấy tỷ muội tốt một chút.

Thanh Linh cũng không nhỏ, đoán chừng cũng sẽ không gặp được người không muốn gặp.

Biển Tố Vấn ngừng chân lại ngẩn ngui một lát, hơi hơi hít sâu một hơi, chột bước đi lần nữa.

Lối đi ra.

Vương Hạo Nhiên vẫn đang chờ đợi cũng đã nhìn thấy đạo thân ảnh tuyệt mỹ kia.

Cho dù thân ảnh này ở trong đám người đều làm người khác chú ý như vậy, đây không phải nữ chính Biển Tố Vấn thì có thể là ai?

"Tam tỷ!"

"Tam tỷ!"

Khâu Thiển Vi cùng Lâm Thần hướng về cái thân ảnh tuyệt mỹ kia kêu một tiếng.

Lập tức, thân ảnh tuyệt mỹ hướng về bên này đi tới.

Đi đến gần, Vương Hạo Nhiên cũng thấy rõ dáng vẻ Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn ở trước mắt so với bên trong "Ký ức" có một chút khác biệt, nói đơn giản là xinh đẹp hơn, đường cong cũng càng mê người hơn.

Mà nhìn từ khí chất, Biển Tố Vấn thuộc về loại nữ nhân cực kỳ ưu nhã.

Nhưng mà loại tao nhã này của nàng rất khác biệt cùng với sự tao nhã của Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi là cao quý ung dung tao nhã, giống như hoa mẫu đơn, nhìn từ bên ngoài đã để người khác cảm thấy kinh diễm.

Mà Biển Tố Vấn là cao ngạo ngạo thế tao nhã, giống như là Thiên Sơn Tuyết Liên, di thể độc lập, không nhiễm bụi trần.

Biển Tố Vấn nhìn thấy Khâu Thiến Vi cùng Lâm Thần thì nói chuyện lẫn nhau một hồi.

Vương Hạo Nhiên đứng ở cạnh nhìn một hồi, cảm thấy không sai biệt lắm mới cúi đầu đi ra phía trước, nói: "Ta tới xách hành lý ra xe"

Bởi vì Vương Hạo Nhiên cúi đầu, Biển Tố Vấn cũng không có lập tức "Nhận ra", mà là theo bản năng hỏi Khâu Thiến Vi "Vị này là?"

"Tam tử, hần là bằng hữu của ta." Khâu Thiến Vi trả lời.

Biển Tố Vấn gạt đầu một cái, ngón tay mảnh khảnh cũng cầm rương hành lý, lễ phép nói: "Làm phiền rồi."

"Không cần khách khí." Vương Hạo Nhiên cúi đầu xách hành lý đi, nhưng ví tiền trên người bỗng nhiên rơi xuống chân của Biển Tố Vấn.

Thấy vậy Biển Tố Vấn ngồi xổm xuống nhặt lên, nhưng mà trong quá trình nhặt lên cũng đã nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiền.

Biển Tố Vấn lập tức giật mình.

Bởi vì tấm hình này chính là bản thân nàng.

Ôm phần nghi hoặc này Biển Tố Vấn cũng là đánh giá Vương Hạo Nhiên, khi thấy rõ dáng vẻ của hần lập tức thất thanh nói:

"Là ngươi?"

Trong âm thanh này xen lẫn các loại tâm tình oán giận, trái ý, ngạc nhiên rất phức tạp.

"Đã lâu không gặp." Chậm chậm ngẩng đầu, ôm "Gặp lại cố nhân" than thở, Vương Hạo Nhiên chậm chậm nói một câu.

Tâm tình Biển Tố Vấn phức tạp, nhất thời không nói.

So sánh cùng với hai năm, bây giờ Vương Hạo Nhiên đã không còn ngây ngô, thay đổi thành thành thực một ít, hơn nữa trên người còn nhiều hơn một loại mị lực đặc thù để người khác không nhìn được muốn thân thiết.

【Định, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với chủ khôi phục 10, độ thiện cảm trước mắt là -60 (Oán hận)】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên cũng hơi hơi mừng rỡ một chút. Xem ra dáng dấp đẹp trai mị lực cao vẫn là có rất nhiều chỗ tốt.

Chỉ mới nhìn mặt một chút, đã để độ thiện cảm của Biển Tố Vấn tăng lên một ít.

Tuy vẫn là ở mức độ oán hận nhưng mà đã tăng lên được, vậy có thể chứng minh rằng có khả năng công lược!

Tại lúc Biển Tố Vấn ngây người ra, Vương Hạo Nhiên cũng duỗi tay ra cầm túi tiền đem tới bỏ vào trong túi.

Nguyên nhân bởi vì góc độ nhìn, Khâu Thiển Vi cùng Lâm Thần cũng không nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiền.

Biển Tố Vấn cũng không nói ra, chỉ lơ lửng nói: "Người có ý gì?" Nàng hiển nhiên chỉ nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiền.

"Người nhìn lầm rồi." Vương Hạo Nhiên qua loa nói một câu.

Biển Tố Vấn tự nhiên không thể không tin được, vừa mới nãy nàng đã rõ ràng thấy được, đó chính là chính mình.

Chỉ là vì sao hấn lại đem theo hình của mình bên mình? Chẳng lẽ

còn nhớ mãi không quên chuyện kia?

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ đã được khôi phục lại 5, độ thiện cảm trước mắt là -55 (Oán hận)】

Xem ra vẫn nên dùng trò đánh vào tình cảm một ít.

Vương Hạo Nhiên âm thầm nghĩ ở trong lòng.

Tám ảnh của Biển Tố Vấn, trước khi hắn tới sân bay, đã tận tâm chuẩn bị, mà ví tiền rơi xuống dưới chân Biển Tố Vấn, cũng là do hắn cố ý gây nên.

Mục đích đúng là để cho Biển Tố Vấn thấy. Kích thích Biển Tố Vấn nhớ tới kỷ niệm lần trước.

Nguyên nhân Bởi vì quan hệ ràng buộc, muốn tấn công Biển Tố Vấn, dùng những cách khác với nữ chính thì không có tác dụng lớn lắm.

Điều Vương Hạo Nhiên muốn làm, chỉ là lấy lại cảm tình trước kia của hai người.

Tám ảnh của Biển Tố Vấn chính là một loại phương thức.

Sau khi Biển Tố Vấn thấy tám ảnh, độ thiện cảm đã được khôi phục lại 5, cái biện pháp này thật hữu hiệu.

"Hãy vứt tám ảnh đó đi." Biển Tố Vấn yên lặng một hồi, tiếp tục dùng lời nói lơ lửng, nói một tiếng với Vương Hạo Nhiên.

Nghe những lời lạnh lùng này, Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Mặc dù thiện cảm đã khôi phục được 5, nhưng trước mắt vẫn là -55

(Oán hận).

Muốn Biển Tố Vân khôi phục lại phần yêu thương trước kia, cần từ từ là được.

"Các người, các người quen nhau à?" Bên cạnh, Khâu Thiển Vi cùng Lâm Thần nghe được thì không hiểu được hai người này đang nói cái gì, liền nhộn nhịp nghi hoặc.

Y @@@

Chương 320: Chữa Lành Quan Hệ?

RThấy ánh mắt nghi hoặc của Khâu Thiển Vi cùng Lâm Thần, Biển Tố Vấn nhẹ nhàng trả lời: "Trước đây hanz là bệnh nhân của ta."

"Thì ra chỉ là bệnh nhân." Lâm Thần nghe xong, trong lòng hơi hơi nói lỏng một hơi.

Vương Hạo Nhiên gần đây cùng ngũ tỷ, lục tỷ, thất tỷ đều đã thật gần nhau, đồng thời tại thời điểm trước khi bữa tiệc bắt đầu, lục tỷ cùng thất tỷ còn nghiêng về phía Vương Hạo Nhiên, ngũ tỷ cũng nhìn hấn với cặp mắt khác xưa.

Lần này tới tam tỷ, Lâm Thần còn trông cậy vào tam tỷ nâng đỡ cho mình, sau khi vừa mới nghe được tam tỷ cùng Vương Hạo Nhiên trò chuyện, hấn còn tưởng rằng hai người cũng đã có quan hệ gì, cho nên tam tỷ cũng che chở Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên chỉ là bệnh nhân của tam tử, tự nhiên Lâm Thần liền dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế nhưng tam tử là thần y, có bản lĩnh rất lớn, nếu có tam tử nâng đỡ cho chính mình, vậy mình cũng không cần sợ Vương Hạo Nhiên.

"Như thế trước đây tam tử đã giúp hấn xem qua bệnh tình sao, là cái bệnh gì, nghiêm trọng không?" Sau khi Khâu Thiển Vi nghe được lời nói của Biển Tố Vấn, liền vì Vương Hạo Nhiên mà khẩn trương một chút, vội vã hỏi thăm bệnh tình.

"Cũng không có gì lớn, thân thể có chút yếu ớt." Biển Tố Vấn nhẹ nhàng trả lời.

Lời này rơi vào trong tai Vương Hạo Nhiên, lông mày của hấn liền nhảy một cái.

Bởi vì ở trong "Ký ức", lúc trước hấn vì vui chơi ở thôn quê, bị rắn độc cắn bị thương rồi dẫn đến trúng độc. Sau khi đi được Biển Tố Vấn trị liệu cũng không bị sao.

Biển Tố Vấn lại nói thân thể của hấn hư nhược, hiển nhiên là có một chút "Ác ý".

Quả nhiên, Lâm Thần nghe được lời nói tam tử, cũng có chút hả hê hỏi, "Người này có phải hay không đã. . . . yếu đi?"

Biển Tố Vấn cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lại. Thế nhưng người ngoài nhìn thấy thần sắc của nàng lúc cười, đều cho là Biển Tố Vấn đã chấp nhận.

Đúng là yếu. . . .

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần lộ ra nụ cười, cười đến rất phá, hướng lấy Vương Hạo Nhiên hỏi: "Đại ca ca, người có bạn gái

hay không?"

Vương Hạo Nhiên nghe không hiểu Lâm Thần có ý gì, thế là lập lòe nước đôi mà nói: "Có bạn gái thì thế nào? Không có bạn gái thì thế nào?"

Lâm Thần tràn đầy ác ý cười nói: "Nếu có bạn gái, vậy các người ở chung chắc hẳn sẽ rất hòa hợp với nhau phải không? Nếu như không có bạn gái, vậy thì không quan trọng."

Vương Hạo Nhiên nhìn ra Lâm Thần thì ra là đang chê cười chính mình, vì vậy nói: "Chuyện của người lớn, bằng hữu nhỏ người không cần quan tâm làm gì."

Lâm Thần cười vui vẻ hơn, chỉ muốn đả kích Vương Hạo Nhiên. Vừa quay đầu, còn cố ý lườm liếc thần sắc thất tỷ.

Chỉ thấy thất tỷ Khâu Thiển Vi cổ quái nhìn Vương Hạo Nhiên, cử động này, hiển nhiên là bởi vì câu nói kia của tam tỷ.

Nhìn được cảnh này, trong lòng Lâm Thần sững ngất trời.

Hiện tại thất tỷ đã biết Vương Hạo Nhiên yếu, dù cho độ thiện cảm với hắn có tốt, không chừng không còn có ý kia?

Tam tỷ làm tốt lắm.

Lâm Thần tự suy diễn ở trong đầu.

Nhưng trên thực tế, trong lòng Khâu Thiển Vi nghĩ là: Yếu? Rõ ràng không phải, chẳng những không yếu, hơn nữa còn mạnh đến đáng sợ. . .

Tất nhiên Lâm Thần lại không có thuật đọc tâm, tự nhiên không biết rõ trong lòng Khâu Thiển Vi đang nghĩ như thế nào.

Khâu Thiến Vi lấy lại tinh thần, thế là nói: "Đến giờ cơm rồi, chúng ta đi ăn trước thôi, phòng ăn ta đều đã đặt xong."

Vương Hạo Nhiên xách theo hành lý, cùng mấy người Khâu Thiến Vi lên xe.

Chỉ chốc lát sau đã đi tới bên trong một nhà hàng.

Mấy người Vương Hạo Nhiên đi tới trong phòng khách, ngồi vây quanh ở một cái bàn, nhân viên phục vụ phòng ăn đưa tới thực đơn.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp lấy hóa đơn trên tay nhân viên phục vụ.

"Bữa cơm này cũng không phải như hôm trước ta mời người, là tam tử ta bày tiệc mời khách, đương nhiên lần này là ta sẽ chọn trước."

Lâm Thần ghen ghét bởi vì hôm trước bị cướp thực đơn, bị mấy vị tử tử quở trách, giờ phút này bắt được cơ hội, tự nhiên muốn lấy lại danh dự.

Vương Hạo Nhiên lườm Lâm Thần một chút, cười nói: "Tiểu bằng hữu, lại không nói lễ phép với ta đúng hay không?"

Lâm Thần theo bản năng khẩn trương lên, ánh mắt lườm liếc thất tử, quả nhiên là nghe được thất tử Khâu Thiến Vi quở trách nói: "Tiểu Thần, lần trước ta đã nói với người, không cho người vô lễ với đại ca ca, lại quên đi rồi phải không?"

Lâm Thần bị quở trách, sắc mặt hơi hơi khế suy sụp, lập tức vội vàng dùng ánh mắt giúp đỡ nhìn về phía tam tử Biển Tố Vấn.

"Thất muội, Tiểu Thần cũng không nói cái gì, người trách hẳn làm cái gì." Biển Tố Vấn nhìn Khâu Thiến Vi nói một tiếng, lập tức dùng ánh mắt lạnh lùng lườm liếc Vương Hạo Nhiên, tròng mắt từ tốn nói:

"Kỳ thực ăn cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là cùng người

nào đi ăn cơm, hôm nay ta không có khẩu vị gì, thế nên ăn cái gì cũng không sao cả."

Khâu Thiến Vi cùng Lâm Thần xem Biển Tố Vấn như người thân, lời này hiển nhiên không phải nhằm vào bọn họ.

Ngụ ý đó rõ ràng là nói nhìn thấy Vương Hạo Nhiên liền không muốn ăn.

Lâm Thần hiểu được ý này, chỉ biết tam tử vì mình mà ra mặt, cho nên mới nói cái này một chút.

Khâu Thiến Vi cũng nghi ngờ nhìn tam tử cùng Vương Hạo Nhiên một chút, từ trực giác của nữ nhân, nàng cảm thấy tam tử cùng Vương Hạo Nhiên cũng không phải có quan hệ bệnh nhân.

Xem như đã nhằm người, Vương Hạo Nhiên cũng không có để ý, đưa cho phục vụ kết quả ghi chép, lập tức viết một ít tên món ăn lên.

Lập tức, Khâu Thiến Vi cùng Lâm Thần liền ghi một ít những món mình thích ăn.

Biển Tố Vấn cũng không có muốn ăn, nên không có gọi chút phần đồ ăn nào.

Vương Hạo Nhiên đem tờ giấy ghi chép ít cơm đưa cho phục vụ viên, chờ đợi thức ăn được mang lên.

Mười mấy phút sau, đồ ăn đã được mang lên đầy đủ.

Thần sắc Biển Tố Vấn bình thản dị thường, nhưng sau khi nhìn những đồ ăn trên bàn, không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên chọn những món đồ ăn kia, toàn bộ đều là...
. . .Đều là những món nàng thích ăn.

Ý niệm này cứ dâng lên, ánh mắt ngọc ngà liền không thể không chế được, nhìn đến khuôn mặt đẹp trai kia.

x @@@

Chương 321: Cứu Người

BNếu như chỉ là một hai loại đồ ăn phụ họa thì có thể chỉ là trùng hợp, nhưng mà toàn bộ đều là món nàng thích, vậy tuyệt đối không phải trùng hợp.

Nghĩ như vậy, Biển Tố Vấn cũng không kèm nối lại nhớ tới.

Lúc ấy cùng Vương Hạo Nhiên sống chung với nàng ở trong Vương gia. Một ít ẩm thực nàng thích, đương nhiên Vương Hạo Nhiên biết rất rõ.

Chỉ là, Biển Tố Vấn không nghĩ tới chuyện này rõ ràng đã qua nhiều năm như vậy rồi, hắn còn có lòng như vậy, còn nhớ đến những thứ này.

Từ những ý niệm này, ánh mắt Biển Tố Vấn nhìn về hướng của Vương Hạo Nhiên cũng trở thành nhu hòa một chút.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là -45 (Oán hận)】

Nhưng mà nhu hòa chỉ là tức thì.

Dù cho nhớ kỹ thì đã thế nào?

Chuyện phát sinh đã xảy ra, không cách nào bù đắp, tựa như là vết thương, cho dù lành cũng vẫn sẽ lưu lại vết sẹo vĩnh viễn.

Biển Tố Vấn thu về ánh mắt nhìn về Vương Hạo Nhiên, thần sắc lờn lẽo lạnh lùng lên.

Vương Hạo Nhiên không biết rõ suy nghĩ phức tạp của Biển Tố Vấn, nhưng là biết cách tấn công Biển Tố Vấn phải tiến hành từng bước nhỏ.

"Ăn thôi." Tâm tình của Vương Hạo Nhiên cũng không tệ lắm, cười nói một tiếng.

Mấy người bắt đầu dùng cơm.

Lúc đầu Biển Tố Vấn không muốn ăn gì, nhưng đi đường mệt nhọc nên có chút đói bụng, cộng thêm ở trước mặt đều là những đồ ăn mình thích.

Sau khi rầu rĩ một chút, nàng vẫn lấy đĩa lên.

Mà càng ăn càng ngon, hoàn toàn dừng lại không được.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Biển Tố Vấn cũng đã thỏa mãn buông đĩa xuống.

Tốt, no rồi.

"Tam tỷ, người không phải nói không thấy ngon miệng sao?" Khâu Thiển Vi hiếu kỳ hỏi một tiếng.

Nàng vì muốn giữ vóc dáng nên ăn rất ít. Mà tam tỷ Biển Tố Vấn rõ ràng nói không thấy ngon miệng, có thể ăn được lượng đồ ăn nhiều

gấp ba mình ăn như vậy.

Nghe được lời nói của thất muội, Biển Tố Vấn âm thầm lúng túng, nhưng mặt ngoài cũng chân thành nói:

"Thất muội vì ta mà bày tiệc mời khách, mời ta ăn cơm, ta nếu không ăn nhiều một chút, chẳng phải là phụ lòng tốt của người sao?"

Lời này nói cực kỳ có lý.

Sau khi Khâu Thiến Vi cùng Lâm Thần nghe được, hoàn toàn không có hướng về ý nghĩ kia của Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì Biển Tố Vấn quanh năm ở đế đô cùng Lâm Thần, thời gian gặp đám người Khâu Thiến Vi cũng không nhiều, đều không thể nhớ được, thời gian dài như vậy thì cũng sẽ không nhớ được.

Đối với đồ ăn Biển Tố Vấn thích, đám người Khâu Thiến Vi cũng không đặc biệt nhớ.

Đây cũng là vì sao sau khi đám người Khâu Thiến Vi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên chọn những đồ ăn đó, không có phát hiện đây là đặc biệt vì Biển Tố Vấn mà chọn.

Sau khi mấy người đó ăn no, Khâu Thiến Vi gọi nhân viên phục vụ tới chuẩn bị thanh toán.

"Bác sĩ, nhanh giúp gọi bác sĩ, nhanh cứu lấy nữ nhi của ta."

Ngoài cửa truyền đến một ít tiếng kêu cứu, nghe âm thanh này giống như là truyền đến từ phòng khách kế bên.

Mà kèm theo tiếng kêu cứu còn có tiếng khóc của trẻ con.

Nghe được động tĩnh, Biển Tố Vấn lập tức đứng dậy, đi đến chỗ

phòng khách kế bên.

Đám người Vương Hạo Nhiên chạy theo.

Sau khi đi tới chỗ phòng khách ở kế bên, mọi người mới hiểu được, thì ra là vì có một tiểu nữ oa bị mắc đồ ăn ở họng.

Mẫu thân của tiểu nữ oa gấp đến sắc mặt trắng bệch, không ngừng kêu cứu.

Tiểu nữ oa kia bốn, năm tuổi, nhìn thấy thì hết sức đáng yêu, nhưng mà lúc này trên mặt nhỏ đỏ bừng lên, thậm chí trong đỏ còn có một ít tím.

"Ta là bác sĩ để ta nhìn xem một chút." Tại lúc Biễn Tố Vân nói chuyện, nàng liền đến bên cạnh tiểu cô nương kia.

Nhưng mà Biễn Tố Vân còn chưa kịp làm cái gì, Lâm Thần cũng đã tới, vội vàng nói:

"Tam tỷ, để đó cho ta."

"Người?" Biễn Tố Vân ngăn người.

"Được, giao cho ta, ta có thể làm được." Lâm Thần dùng tay nhỏ vỗ vỗ bộ ngực của mình, làm ra một ít lòng tin.

"Vẫn là nên để cho ta." Biễn Tố Vân có chút không yên lòng, lắc đầu từ chối.

Lâm Thần kiên trì nói: "Tam tỷ, người không tin ta sao? Ta đã học được y thuật tốt nhất, chút chuyện nhỏ này hãy giao cho ta đi, ta tuyệt đối có thể làm được."

Sau lưng, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phen hành động này của Lâm Thần, nhin không được âm thầm chửi bậy lên.

Cái nhân vật chính này không muốn ra mặt, nhìn thấy có cơ hội thể hiện liền ra mặt.

Tam tử người là thần y, để nàng xuất làm không phải mấy giây thôi thì đã có thể cứu người sao?

Người nhất định phải nửa ngày mới cứu được, nếu người không mở miệng nói chuyện này, vậy hiện tại tiểu nữ oa này đã không có việc gì.

Mà bởi vì muốn ngăn cản Lâm Thần, màu tím trên khuôn mặt của của cái tiểu nữ oa kia cũng đã nhiều hơn rồi, tuy nói không đến mức tính mạng đang nguy hiểm, nhưng người ta là đứa trẻ bốn, năm tuổi, một phần chịu khổ như vậy giống như là đang bị tra tấn.

Tất cả đều vì Lâm Thần muốn trang bức mà lạm hại .

Nghe được ngữ khí khẳng định của Lâm Thần, Biển Tố Vấn cũng tin mấy phần.

Tên đệ đệ thần đồng này thường xuyên sẽ làm ra những chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa sẽ rất khó, hắn đã nói như vậy, có lẽ hẳn đã nắm chắc là có thể cứu được.

"Vậy liền đi. . ." Biển Tố Vấn nói chưa xong, một thân ảnh đã vọt lên.

Cũng là Vương Hạo Nhiên.

Hắn không có nói nửa chữ nào, trực tiếp ôm lấy tiểu cô nương kia, chọt ngồi ở trên ghế. Để ngực bụng tiểu nữ oa gác ở trên chân của mình, lập tức một tay chống đỡ phía dưới xương quai xanh của tiểu nữ oa, sau khi tay kia hướng vào đầu thế là liền đẩy một cái.

Trong chốc lát tiểu nữ oa liền phun khúc xương trong miệng ra.

Khúc xương từ cổ họng đi ra, rất nhanh sắc mặt của tiểu nữ oa cũng đã tốt lên, đồng thời ngưng nỉ non.

【 Đỉnh, kí chủ lỡ tay cướp mất người của nhân vật chính Lâm Thần, không cứu được tiểu nữ oa sắp thở không được, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên theo bản năng lườm Lâm Thần một chút.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần cứng ngắc, rất là bất bình, hàm răng nhỏ rung rung khanh khách.

H @@@

Chương 322: Ta Có Một Người Bạn (1)

Ư Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cái thần sắc này của hắn, không khỏi âm thầm cười một tiếng.

Làm một người phản phái ưu tú, thời khắc mấu chốt không được dài dòng, việc vừa xảy ra đã làm xong.

Như Lâm thần vừa mới kêu thương nửa ngày, còn không bằng chính mình dứt khoát trực tiếp đến cứu người.

"Bảo bối, người làm ta sợ muốn chết!" Sau khi nhìn thấy tiểu nữ oa đã không sao, kích động vừa khóc lại cười. Sau khi lẫn lộn trong lòng một xíu, mẫu thân của đứa trẻ liền hướng đến Vương Hạo Nhiên cảm động đến rơi nước mắt mà nói:

"Soái ca, thật là rất đa tạ người."

"Không cần cảm tạ ta, muốn cảm ơn. . ." Vương Hạo Nhiên nói xong, nhìn một chút Biển Tố Vấn ở bên cạnh, nhìn mẫu thân của đứa trẻ mà nói: "Muốn cảm ơn thì cảm ơn nàng."

Vương Hạo Nhiên vừa mới sử dụng phương pháp cấp cứu rất đơn giản, mà cái phương pháp cấp cứu này cũng đã nói lên một ý, chính là thời gian ở cùng Biển Tố Vấn mà học được, Biển Tố Vấn tùy ý có thể hiểu được.

Dưới tình thế cấp bách đó, muốn ngăn cản Lâm Thần trang bức liên vô ý thức dùng

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói, Biển Tố Vấn giật mình.

Nếu như Vương Hạo Nhiên không nói một câu như vậy, nàng thậm chí đều đã quên, lúc trước cùng Vương Hạo Nhiên nói qua cái cách cấp cứu này.

Chính mình cũng đã nhanh quên đi thứ này, hắn vẫn còn nhớ đến. . . . Lúc trước, hắn không phải không cần chính mình nữa, vì sao còn nhớ đến từng li từng tí những chuyện làm cùng mình.

Biển Tố Vấn mỉm cười đáp lại.

Lúc này, cô bé cũng khôi phục bình thường, mẫu thân lần nữa ôn hòa nói:

"Bảo bảo, nhanh nói cảm ơn ca ca với tỷ tỷ đi."

Cô bé dùng đôi mắt to tròn nhìn xem Biển Tố Vấn cùng Vương Hạo Nhiên, nói: "Cảm ơn thần tiên tử tử, thần tiên ca ca."

Nghe được lời nói tính trẻ con của cô bé, trên khuôn mặt của Biển Tố Vấn nhin không được lộ ra nòng nặc ý cười, ngồi xổm xuống sờ đầu của nàng.

Lâm Thần trang bức không được, tâm trạng cực kì không tốt, nhin không được nói với cô bé: "Tiểu muội muội, lần sau không được phép ăn đồ vật lung tung, có nghe hay không?"

Hắn thà rằng cô bé không bị ghen lại cũng không muốn cho Vương Hạo Nhiên có cái danh tiếng này.

Cô bé nhìn thấy Lâm Thần như thế, nhin không được có chút sợ hãi, lùi về phía sau mấy bước, đụng phải Vương Hạo Nhiên, thuận thế lập tức trốn ở sau lưng Vương Hạo Nhiên.

Điểm mị lực của Vương Hạo Nhiên rất cao, lực tương tác cũng tương ứng cực cao. Cô bé bị dọa, không có chạy đến bên cạnh mẫu thân mình ngược lại chạy đến sau lưng Vương Hạo Nhiên, điều đó đã chứng minh cái này.

Vương Hạo Nhiên ngồi xổm, sờ lên đầu cô bé, dỗ dành nói:

"Đừng sợ cái tên xấu xa này, có ta bảo vệ ngươi."

Lâm Thần nghe được thì khó chịu, lập tức phản bác: "Ta là người tốt không phải người xấu, ngươi mới là người xấu!"

Ba lần bốn lượt ngăn cản hắn trang bức, ở trong lòng hắn thì Vương Hạo Nhiên đã là người xấu!

"Đại ca ca sinh ra đẹp mắt như vậy nhất định là người tốt!" Trong lúc nói chuyện, cô bé còn hướng về Lâm Thần làm một cái mặt quỷ.

"Đồ ngốc, ai nói lớn lên đẹp mắt thì là người tốt?" Lâm Thần mắng trả lại.

"Vậy người xấu xí thì là người tốt sao?" Cô bé phản bác.

Lâm Thần vội la lên: "Ta đáng yêu như thế này, xấu chỗ nào?"

Cô bé dùng ngón tay út sờ sờ mặt, vui cười lên. "Đáng yêu là từ để hình dung nữ hài tử, người là nam hài tử lại còn nói chính mình đáng yêu, không biết xấu hổ."

Cô bé khoảng bốn, năm tuổi, ngoại hình Lâm Thần mới tám tuổi, đều là tiểu bằng hữu, cái lời nói này giống như là trẻ con cãi nhau, tình cảnh nhìn có chút hài hước.

"Tiểu thí hài người. . ." Lâm Thần bị quỷ linh tinh tiểu nữ hài này chọc tức giận đến không nói ra lời.

Cô bé lần nữa đặc ý hướng về Lâm Thần làm một cái mặt quỷ.

Tiếp tục dừng lại một lúc, mụ mụ cô bé cảm ơn Vương Hạo Nhiên lần nữa rồi lập tức rời đi.

Vương Hạo Nhiên lễ phép đáp lại, đồng thời cũng đánh giá thêm mẫu thân của cô bé này một chút.

Lúc trước chỉ nhìn cô bé khả ái không có chú ý dáng dấp của mẫu thân cũng rất xinh đẹp, vẻ đẹp khuôn mặt, khí chất, vóc dáng trung bình có 95 điểm.

Xem như đã là cấp bậc nữ chính.

Nhưng mà nàng có một nữ nhi bốn, năm tuổi, hình như không giống với nữ chính khác.

Suy cho cùng thì nữ chính có cái thiết lập là "Tất cả đều là lần đầu".

Nữ nhân xinh đẹp này đều đã làm mẫu thân, không có khả năng vẫn còn "Lần đầu" à nha?

Nếu như vậy thì quá đáng quá rồi.

Lúc ý nghĩ này nổi lên trong đầu, cô bé cùng mẫu thân nàng cũng rời khỏi tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

"Tiểu thí hài không hiểu chuyện, lại còn nói ta là người xấu. . ." Lâm Thần có chút uất ức, nhìn xem phương hướng cô bé rời đi, nhịn không được chửi bậy một câu.

Khâu Thiển Vi cùng Biễn Tố Vấn nghe thấy, có chút buồn cười, sau đó còn mở miệng nói:

"Đồng ngôn vô ký, người không cần tính toán chuyện này, đáng dấp đẹp mắt hoàn toàn chính xác không nhất định là người tốt." Trong khi nói chuyện, Biễn Tố Vấn còn liếc Vương Hạo Nhiên một chút.

Cái động tác nhỏ này đương nhiên đã bị Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt.

Vương Hạo Nhiên có chút buồn bực. Người nói tới nói lui, còn cố ý liếc ta một cái là có ý gì? Ta không phải người tốt sao? !

A, chờ một chút, mình giống như không phải là người tốt thật. Hơn nữa cũng không làm người tốt được.

Làm một đại phản phái, đứng yên không động đều có thể hấp dẫn cừu hận của nhân vật chính, cái này nếu còn làm người tốt thì khác với tị sát ở chỗ nào?

Nhưng mà Biễn Tố Vấn có ý nghĩ này, Vương Hạo Nhiên hiểu rõ là vì sao.

Suy cho cùng thì chính mình đã từng "Vứt bỏ" nàng, nàng chắc chắn sẽ cho rằng chính mình là người xấu.

Bữa tiệc đã hoàn tất, đám người Vương Hạo Nhiên lên xe, cùng Liễu Nguyệt đi đến ngôi biệt thự bên cạnh Thanh Linh.

Biệt thự này rất rộng rãi, phòng cũng đầy đủ, Biển Tố Vấn được an bài ở lại chỗ này.

Mà lúc Vương Hạo Nhiên cùng đi theo đến ngôi biệt thự này cũng là nhin không được âm thầm kinh hãi một cái.

Hắn biết Khâu Thiển Vi, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao cũng ở gần Thanh Linh đại học, nhưng lại không biết biệt thự mà đám người Khâu Thiển Vi ở cách tòa biệt thự Đường Băng Vân đưa mình không đến một trăm mét.

M @@@

Chương 323: Ta Có Một Người Bạn (2)

εSau này cùng Đường Băng Vân hoặc là nữ chính khác đi ra đi vào phải thật cẩn thận, nếu để đám người Khâu Thiển Vi gặp được thì phiền phức lớn.

"Cảm ơn người đã xách hành lý, có lẽ người còn có việc nhĩ, vậy không giữ người ở lại đây được." Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp ngồi xuống trong đại sảnh, Biển Tố Vấn bỗng nhiên hạ lệnh đuổi

khách.

Ý tứ rõ ràng như vậy, Vương Hạo Nhiên đương nhiên nghe ra được. Nhưng mà nói thật là buổi chiều hấn có chuyện thật, hấn phải đi học, hơn nữa sắp tới thời gian vào lớp.

"Tiểu bằng hữu Lâm Thần, chúng ta nên đi học thôi." Lúc Vương Hạo Nhiên rời đi vẫn không quên kéo Lâm Thần đi cùng.

Đối với một tên phản phái mà nói, để nhân vật chính với nữ chính ở cùng một chỗ đó là tối kỵ!

Lâm Thần không tình nguyện, nhưng sức lực của hấn nhỏ, không lay động được Vương Hạo Nhiên, trực tiếp bị Vương Hạo Nhiên kéo ra biệt thự.

Trong biệt thự, cũng chỉ còn lại Khâu Thiến Vi cùng Biển Tố Vấn.

"Tam tỷ, tại sao ta cảm giác hình như người có chút nhầm vào Vương Hạo Nhiên đây?" Nhìn thấy chỉ còn lại hai người ở đây, Khâu Thiến Vi cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Không có, người nghĩ sai rồi, không phải ta nhầm vào hấn, mà là nhầm vào tất cả nam nhân." Biển Tố Vấn lờ mờ đáp lại nói.

Lời này của nàng cũng không phải là nói dối. Bởi vì từ sau khi bị "Vứt bỏ", nàng đối với nam nhân đều có một loại cảm giác chán ghét.

Trong lúc chẩn đoán bệnh cho nam giới nàng đều sẽ không trực tiếp tiếp xúc với đối phương để xem mạch, mà là áp dụng phương pháp bắt mạch gián tiếp.

Nghe được trả lời, Khâu Thiến Vi cũng không có hoài nghi gì, nhưng mà nhện không được cãi lại cho Vương Hạo Nhiên: "Hấn với nam nhân khác không giống nhau, hấn là một người cực kỳ tốt cũng rất

chung tình, lần sau tam tử gặp được hắn thì không được nhằm vào hắn nữa."

"Hắn mà chung tình? Một tên tra nam bội tình bạc nghĩa mà thôi!"

Tâm trạng lúc đầu của Biển Tố Vấn rất ổn định, nhưng sau khi nghe được lời nói của Khâu Thiển Vi nhin không được nở nụ cười lạnh.

"Tam tử, người. . . vì sao người nói như vậy? Hắn từng bạc tình bạc nghĩa với người sao?" Khâu Thiển Vi kinh nghi.

Biển Tố Vấn giật mình, biết mình lỡ miệng, ngay lập tức hối hận cực kì vì mình đã nói ra những lời đó.

Chuyện của mình cùng Vương Hạo Nhiên, nàng chưa bao giờ nói cho người khác, cho dù là Khâu Thiển Vi và các tử muội khác đều không biết được.

Nhưng mà vừa nãy nàng không kiềm chế được nổi lòng, lỡ nói ra những lời không nên nói đã khiến Khâu Thiển Vi nghi ngờ.

Biển Tố Vấn không muốn cùng Vương Hạo Nhiên có bất kì liên quan gì đương nhiên cũng không muốn để lộ ra chuyện của mình cùng Vương Hạo Nhiên.

Nhưng không tránh khỏi sự hoài nghi của tất cả Khâu Thiển Vi, Biển Tố Vấn chỉ có thể bỗ cứu nói: "Là như vậy, ta có một người bạn. . ."

Biển Tố Vấn đem "chuyện cũ" của mình cùng Vương Hạo Nhiên nói ra.

Chỉ là nhân vật nữ chính trong chuyện xưa không phải là Biển Tố Vấn, mà là "Bằng hữu của nàng" .

Mà Vương Hạo Nhiên là nhân vật nam chính trong chuyện xưa, bị

miêu tả đến đáng giận cực điểm, thật là một tra nam siêu cấp.

Nói xong chuyện cũ thì Biển Tố Vấn nhìn xem Khâu Thiến Vi, đương nhiên tăng thêm một câu "Bây giờ người biết vì sao ta lại nói hấn là một tên tra nam rồi chứ?"

Nghe vậy, Khâu Thiến Vi theo bản năng gật đầu một cái đáp lại nhưng lập tức lại lắc đầu, phản bác:

"Tam tỷ, lúc bằng hữu của người nói chuyện này với người nhất định mang theo ý niệm cùng tư tưởng chủ quan, ta cảm thấy Vương Hạo Nhiên không phải là tra nam giống như vậy."

Biển Tố Vấn đương nhiên không đồng ý, vì vậy nói: "Ta với bằng hữu kia chơi rất thân, nàng sẽ không nói dối, miêu tả cũng không có nửa phần sai sót."

Khâu Thiến Vi khinh bỉ nói: "Có lẽ không có nói láo nhưng mà ta cảm thấy người bạn này của người nhất định là một người tương đối người ích kỷ!"

Biển Tố Vấn rất không phục, lập tức hỏi: "Người nói bằng hữu của ta ích kỷ? Nàng ích kỷ ở chỗ nào?"

Ý nghĩ chủ quan của Khâu Thiến Vi đương nhiên là thiên vị Vương Hạo Nhiên, trừ cái đó ra còn đứng ở góc độ khách quan một ít, sửa sang lại mạch suy nghĩ một lúc, nói:

"Tam tỷ, người thử tưởng tượng xem, lúc đó Vương Hạo Nhiên mới bao nhiêu tuổi, hấn mới mười sáu, mà bằng hữu của đã người bao nhiêu tuổi, nàng đã hai mươi một rồi! Người để một nam sinh mười sáu tuổi phụ trách cái phần tình cảm này, hấn lấy cái gì để phụ trách?"

"Hấn vẫn còn đang đi học, được rồi, người bạn này của người có thể lý giải hấn thì tuyệt đối sẽ không trách Vương Hạo Nhiên."

"Còn nữa, bằng hữu kia của người cũng là có chút vấn đề, da mặt cũng không phải dày, nàng lớn hơn Vương Hạo Nhiên bao nhiêu tuổi, vậy mà lại còn ăn cỏ non? Nếu là một nữ nhân bình thường, tuyệt đối sẽ giữ một khoảng cách với Vương Hạo Nhiên mà không phải đi hại hắn như vậy."

Nhưng lời nói này trực tiếp để huyết áp của Biễn Tố Vấn cao lên rất nhiều. Nàng hừ lạnh một tiếng, phản bác:

"Loại chuyện tình cảm này căn bản cũng không có thể tùy tâm sở dục mà khống chế, Vương Hạo Nhiên đã cùng bằng hữu của ta ở cùng một chỗ thì hắn phải đối xử thật tốt với bằng hữu của ta, mà không phải bội bạc nàng!"

"Việc tình cảm này đúng thật là thân bất do kỷ. " Khâu Thiển Vi cũng rất tán thành đối với cái quan điểm này. Nhưng mà nàng vẫn như cũ đứng ở phía của Vương Hạo Nhiên, đầu óc nhất chuyể, nàng lại nói:

"Có lẽ phụ lòng cũng không phải ý nguyện của hắn."

"Có ý gì?"

Khâu Thiển Vi phân tích nói: "Lúc đó hắn mới mười sáu tuổi, ở cái tuổi tác như vậy phụ mẫu của hắn đương nhiên sẽ giáo dục tư tưởng của hắn, có lẽ là lúc đó phụ mẫu của hắn phát hiện chuyện này nên đã giáo dục tư tưởng một trận, thậm chí là thúc ép hắn.

Ở trong tình huống này hắn chọn vứt bỏ bằng hữu của người cũng là hợp tình hợp lý nha, tuổi tác nhỏ như vậy thân bất do kỷ là quá bình thường."

Nghe được lời này tâm trạng kích động của Biễn Tố Vấn hòa hoãn lại một ít, nhớ lại một ít chuyện hôm nay gặp được Vương Hạo Nhiên.

Trong ví tiền của Vương Hạo Nhiên cất chứa hình của mình.

H @@@

Chương 324: Thuê Phòng

cBữa cơm Vương Hạo Nhiên gọi toàn bộ đồ ăn mình thích.

Lúc mình đang nói chuyện trời đất không muốn nói ra phương pháp cấp cứu, Vương Hạo Nhiên lại nhớ rõ tất cả.

Một người phụ lòng người khác làm sao có thể có lòng như vậy, làm sao có khả năng có những cử động như thế?

Chẳng lẽ lúc trước hấn vứt bỏ ta là bị ép buộc.

Trong lòng Biển Tố Vấn toát ra cái ý nghĩ này, oán hận ở trong lòng cũng nhanh chóng giảm bớt.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 15, độ thiện cảm trước mắt là -20 (Oán hận)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là -10 (Chán ghét)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 0 (Người lạ)】

【Định, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 10 (Người quen bình thường)】

Sau khi cùng Khâu Thiển Vi đàm luận một phen, tâm lí Biển Tố Vấn cũng xuất hiện một ít biến hóa, không có hận Vương Hạo Nhiên nữa, đem chuyện nghĩ thoáng ra.

Nhưng mà muốn cùng Vương Hạo Nhiên trở lại như trước đây tuyệt đối là không thể nào.

Nhiều nhất thì Biển Tố Vấn cũng chỉ xem Vương Hạo Nhiên như bằng hữu bình thường.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên mới vào phòng học, liền nghe được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở của hệ thống khiến hắn có chút khó hiểu.

Bây giờ mình cũng không có làm cái gì, tại sao hảo cảm của Biển Tố Vấn đối với mình lại tăng trưởng nhiều như vậy chứ? Thoắt một cái đã lên đến 10.

Thật là kỳ lạ.

Nhưng mà nghi hoặc thì nghi hoặc, đối với cái này Vương Hạo Nhiên vẫn thật vui vẻ.

Chỉ có thời gian mấy tiếng, độ hảo cảm của Biển Tố Vấn đối với mình từ -70 đã lên đến 10, cái tiến triển này không thể bảo là không nhanh chóng.

Vương Hạo Nhiên trở lại chỗ ngồi, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Lúc này, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh cũng đi tới phòng học, ngồi

ở chỗ bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

"Hình như ta vừa mới nhìn thấy Tổng lão sư ở trong sân trường."
Ôn Tịnh bỗng nhiên nhỏ giọng nói một câu.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên biết Tổng lão sư trong miệng Ôn Tịnh là chỉ Tổng Trinh Vũ. Hắn nhìn về phía Ôn Tịnh, nói:

"Tổng lão sư có lẽ ở trung học Thủy Trạch giữ chức vụ cao nhất mà, có thể người nhìn lầm hay không?"

"Lúc ấy cách cũng xa, kỳ thực ta cũng không xác định có phải hay không, cũng có thể là nhìn lầm rồi." Ôn Tịnh lại nói.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, muốn liên lạc Tổng Trinh Vũ một chút.

Nhưng mà bây giờ đã vào tiết học rồi có chút không tiện, chỉ có thể đợi sau khi tan học.

Suy cho cùng Tổng Trinh Vũ cũng là một nữ chính, hơn nữa độ hảo cảm đối với mình là 40, vì thế hào quang nữ chính của nàng cũng không do mình mà giảm đi.

Có hào quang nữ chính tồn tại, định luật giống với bánh bao thịt như vậy, tuyệt đối là sẽ ứng nghiệm trên người Tổng Trinh Vũ. Chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi.

Tổng Trinh Vũ cầm trong tay một tờ quảng cáo thuê phòng đi xuyên qua mấy con phố cũ.

Nàng đã từ chức ở trung học Thủy Trạch. Bởi vì nàng có mục tiêu càng rộng lớn hơn —— tới Thanh Linh đại học để nghiên cứu.

Vì để thuận tiện cho việc học tập Tống Trinh Vũ muốn thuê một căn phòng ở gần đại học Thanh Linh.

Nhưng mà gánh nặng nhà nàng tương đối nặng, nhân viên làm theo tháng hay gửi tiền về trong nhà, tiền dư trong tay cũng không nhiều.

Vì vậy chỉ có thể thuê nhà rẻ một chút.

Quảng cáo thuê nhà trong tay Tống Trinh Vũ có ghi giá tiền thuê cực kỳ phù hợp với ý muốn của nàng.

Một bộ một phòng ngủ một phòng khách sạch sẽ mới xây lại, mỗi tháng chỉ cần 100 đồng tiền, hơn nữa còn miễn tiền điện nước và mạng wifi

Điều kiện như vậy thật sự là quá tốt rồi, quả thực là kiếm được chỗ tốt.

Nhưng mà không phải ai cũng có tư cách thuê căn nhà đó.

Bởi vì phía trên quảng cáo thuê phòng có một cái yêu cầu kì lạ, đó chính là cần phỏng vấn!

Chỉ cần thông qua phỏng vấn mới có thể vào ở.

Tống Trinh Vũ đi trên đường phố một lúc đã tìm tới địa chỉ trên quảng cáo thuê phòng.

Đây là một tòa chung cư kiểu cũ, nhìn qua chắc đã có mười năm tuổi thọ.

Nhưng mà môi trường cực kì thanh u, cực kỳ thích hợp với người thi nghiên cứu như nàng.

Tống Trinh Vũ lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị bấm số điện thoại liên lạc trên quảng cáo thuê phòng.

Chỗ không xa.

Ở sau lưng có một nam tử dép lê hoá trang, nhàn nhã đi trên đường phố.

Bên trong ven đường, một ít người cạnh nhà nhìn thấy thì kinh ngạc hỏi thăm.

"Tiểu Diệp, trở về lúc nào vậy?"

"Trở về mấy ngày rồi."

"Nghe nói người đi nước ngoài, khẳng định kiếm được rất nhiều tiền nha?"

"Cuộc sống ở nước ngoài khó thực hiện, lăn lộn ngoài đời không nổi, dứt khoát đi về nước. Dựa vào bất động sản của phụ mầu ta lưu lại miễn cưỡng kiếm miếng cơm ăn."

Trong khi nói chuyện, nam tử được người quê nhà gọi là "Tiểu Diệp" cũng đi tới bên cạnh Tống Trinh Vũ.

"Ta thích tắm rửa, làn da rất tốt. . ."

Tống Trinh Vũ gọi vào số điện thoại trên tờ quảng cáo thuê phòng thì trên người "Tiểu Diệp" vang lên tiếng chuông điện thoại vui sướng.

Nghe được động tĩnh, Tống Trinh Vũ theo bản năng nhìn về phía của hắn.

"Chào mỹ nữ, ta tên là Diệp Thu, Diệp Thu diệp, Diệp Thu thu."

Nam tử được người quê nhà xung quanh gọi là "Tiểu Diệp" đi tới bên cạnh Tống Trinh Vũ, khi nhìn thấy quảng cáo thuê phòng trong

tay nàng liền mở miệng nói.

Tống Trinh Vũ ngẩn người, theo bản năng tắt điện thoại đi.

Tắt điện thoại thì một cái tiếng chuông điện thoại vui sướng trên người Diệp Thu lập tức ngừng lại.

Tống Trinh Vũ lập tức xác định thân phận của Diệp Thu, rất lễ phép cười nói: "Người khỏe, ta tới thuê phòng, ở trên quảng cáo viết cần phải phỏng vấn, ta muốn hỏi một chút, ta phù hợp yêu cầu của người không?"

"Độc thân à?" Diệp Thu hỏi.

"A? Ân, ta. . ."

"Được rồi, người thông qua phỏng vấn," không chờ Tống Trinh Vũ nói xong, Diệp Thu trả lời trước.

"Hả, đơn giản như vậy?" Tống Trinh Vũ ngẩn người.

"Đúng, đơn giản như vậy đấy." Diệp Thu cười lấy gậy đầu, đánh giá trên dưới Tống Trinh Vũ, trong lòng cực kỳ vừa ý.

Cái gọi là phỏng vấn của hắn thực ra chỉ có một cái yêu cầu đó là mỹ nữ độc thân.

w @@@

Chương 325: Chủ Nhà Diệp Thu

Diệp Thu cũng không thiếu tiền, hơn nữa hắn còn rất có tiền, chẳng qua là chán ghét cuộc sống liêm máu trên lưỡi đao mới chuẩn bị về hưu, muốn ở trong thanh tĩnh nhàn nhã.

Tất nhiên, nói là về hưu nhưng tuổi của Diệp Thu cũng không lớn, chỉ mới hai mươi sáu tuổi mà thôi.

Phụ mẫu của hắn mất đi có lưu một bộ bất động sản.

Sau khi Diệp Thu trở về thì sửa chữa lại tòa chung cư kiểu cũ này một chút.

Cả tòa chung cư có khoảng hai mươi một căn hộ, ngoại trừ phòng của Diệp Thu còn có hai mươi phòng có thể cho khách thuê.

Diệp Thu đã hạ quyết tâm, toàn bộ tuyển nhận mỹ nữ xinh đẹp làm khách trọ.

Tổng Trinh Vũ là người thứ nhất.

Hơn nữa điều kiện của nàng quá phù hợp với yêu cầu của Diệp Thu, quả thực là mỹ nữ trong mỹ nữ.

Nghe được Diệp Thu đáp ứng, Tổng Trinh Vũ ngược lại có chút khẩn trương lên.

Trước mắt là nam chủ nhà này, đối phương cho tiền thuê nhà rẻ như vậy khác nào cho ở miễn phí, hơn nữa máu chốt hắn còn hỏi mình có phải độc thân hay không. . . Những cái này tự lại một chỗ, Tổng Trinh Vũ không không có khả năng không lo lắng.

"Mỹ nữ, không cần khẩn trương, ta không phải người xấu, người có thể hỏi hàng xóm xung quanh một chút, hơn nữa nếu không yên lòng thì ta có thể cùng người vào bên trong cục cảnh sát lập một cái hồ sơ."

Nhìn thấy vẻ mặt chần chừ của Tống Trinh Vũ, Diệp Thu nói lần nữa.

"Tốt, vậy thì làm như thế. " Tống Trinh Vũ nghe vậy yên tâm không ít.

Thực tế trong tay nàng không có tiền gì, phòng có thể lựa chọn để thuê phòng là cực kì có hạn, mà môi trường ở đây thanh u, tiền thuê nhà cũng quá tiện nghi rất phù hợp yêu cầu của nàng đương nhiên là không muốn bỏ qua.

"Vậy bây giờ muốn vào xem nhà một chút không?" Diệp Thu hỏi.

"Ta đã xem ảnh trên quảng cáo rồi, cũng không cần phải xem lại, bây giờ Diệp tiên sinh có rảnh không?" Tống Trinh Vũ nói.

"Rảnh rồi." Diệp Thu gật đầu, nhìn ra Tống Trinh Vũ vẫn còn có chút lo lắng thế là liền trực tiếp nói: "Ở gần đây có cục cảnh sát, chúng ta đi chuẩn bị một cái hồ sơ đi."

"Thật tốt!" Tống Trinh Vũ vội vàng đáp ứng.

Sau hai mươi phút, hai người lập hồ sơ xong từ bên trong cục cảnh sát đi ra.

"Diệp tiên sinh, cảm ơn người, xin hỏi lúc nào có thể vào ở?" Tống Trinh Vũ hỏi.

Diệp Thu nói: "Lúc nào cũng có thể."

Tống Trinh Vũ vui vẻ, vội vàng nói: "Vậy thì tốt quá, bây giờ ta lập

tức đi chuyển hành lý tới."

Diệp Thu tự nhiên là vui lòng tốt cùng, lập tức nói: "Người ở chỗ nào, ta cùng đi với người, giúp người chuyển tới."

"Cái này, cái này phiền người quá." Tống Trinh Vũ nói.

"Không phiền toái, không phiền toái, " Diệp Thu không để ý khoát tay áo.

"Cái kia. . . Vậy thì cảm ơn người!" Tống Trinh Vũ suy nghĩ một chút, lập tức đáp ứng.

Hôm qua nàng gặp phải một nam sinh công tử bột, nam sinh kia quần quít chặt lấy muốn hỏi phương thức liên lạc của nàng để làm quen một chút, đồng thời nói nếu nàng không cho đối phương thì mỗi ngày đối phương sẽ chờ ở trên đường nàng đi về.

Mà Tống Trinh Vũ đi về lấy hành lý muốn trở về phòng thuê, mặc dù bây giờ là thời gian học nhưng không nói được nam sinh kia có chờ ở đường hay không.

Trách khỏi bị dây dưa đi cùng chủ nhà Diệp Thu là một ý nghĩ không tồi.

Sau khi thương lượng xong Tống Trinh Vũ cùng Diệp Thu xuất phát, chạy tới khu nhà giáo viên của Thanh Linh.

"Thuê bao quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau. . ."

Nghe thấy âm thanh truyền đến trong điện thoại, Vương Hạo Nhiên đưa điện thoại di động ra khỏi bên tai, trực tiếp kết thúc cuộc gọi.

Số điện thoại hấn gọi này là của Tống Trinh Vũ, hơn hai tháng trước vẫn có thể gọi được, đồng thời Tống Trinh Vũ vẫn còn dùng số này nhưng bây giờ lại không liên lạc được.

Khiến Vương Hạo Nhiên có chút khó hiểu.

Bởi vì cho dù thiếu tiền, một số điện thoại trong vòng ba tháng vẫn có thể liên lạc được.

Trừ phi là chủ động bỏ đi.

Chỉ là tại sao Tống Trinh Vũ muốn làm như thế?

Ôm phần nghi vấn này Vương Hạo Nhiên lại liên hệ lần nữa các lão sư khác trong trung học Thủy Trạch, rất nhanh hấn đã biết được Tống Trinh Vũ từ chức, không rõ là đi nơi nào.

Lần nữa cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên lập tức liền nhớ tới lời nói của Ôn Tĩnh.

Chẳng lẽ Tống lão sư thật tới đại học Thanh Linh bên này?

"Mấy người các người tới đây." Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng hướng Lưu Hoa, Ngụy Chí Hàng cùng với những bạn học khác nói một tiếng.

Mấy người nghe vậy giống như nghe mệnh lệnh vội vã nhận nhip đi tới.

Bởi vì hào quang phản phái siêu cao tồn tại, Vương Hạo Nhiên đối với những nhân vật tiểu phản phái khác có lực khuất phục rất mạnh.

Lưu Hoa, Ngụy Chí Hàng cùng mấy tên bạn cùng lớp còn lại đều ưa thích làm chuyện tiểu phản phái, trong lúc lơ đãng toàn bộ đã trở thành tiểu đệ của Vương Hạo Nhiên.

"Lão đại, chuyện gì thế?" Lưu Hoa dẫn đầu lên tiếng hỏi.

"Lữ Minh đâu?" Vương Hạo Nhiên phát hiện thiếu một người, hơn nữa giờ học vừa này cũng không có nhìn thấy hắn.

"Lão tam trốn học đi tán gái, không có tới." Lưu Hoa nói.

"Tán gái?" Vương Hạo Nhiên nhíu nhíu mày.

"Đúng vậy, hôm qua Lữ Minh nhìn thấy một siêu mỹ nữ trong trường học, hồn đã bị câu đi, không phải như thế thì sao hôm nay trực tiếp trốn học đi tìm đại mỹ nữ." Lưu Hoa nói.

Xem ra nội dung truyện khác lại tới. . .

Vương Hạo Nhiên nghe xong, trong lòng hơi động.

Lữ Minh là một nhân vật tiểu phản phái, hành động chủ quan của hắn rất có thể phát động nội dung truyện, nhất là chuyện chủ động truy cầu mỹ nữ, hơn phân nửa là dẫn tới cừu hận của nhân vật chính.

Nghi vấn duy nhất là dẫn tới cừu hận của nhân vật chính nào.

Ý nghĩ hiện lên, Vương Hạo Nhiên trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho Lữ Minh.

"Lão tam, của được mỹ nữ hay chưa?" Điện thoại kết nối, Vương Hạo Nhiên trực tiếp hỏi.

"Không có, chờ đã nửa ngày rồi, người còn không chờ được" Lữ Minh phàn nàn nói.

Đó chính là còn chưa bị nhân vật chính đánh mặt, có lẽ còn có thể theo kịp!

Nghe được lời của Lữ Minh, trong lòng Vương Hạo Nhiên lập tức phán đoán ra một chút tình huống, lập tức hỏi: "Người ở chỗ nào, ta cùng mọi người tìm đến để chống đỡ cho người ." Nếu là nữ vai phụ thì quên đi, các người tùy ý. Nếu như là nữ chính thì rất xin lỗi, tránh ra hết cho ta đây là của ta.

B @@@

Chương 326: Lão Sư Trở Thành Học Tử

u"Thật không? Vậy thì tốt quá, cảm ơn lão đại nhiều, ta ở . ." Lữ Minh lập tức nói ra vị trí của mình.

"Đi."

Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, nói với đám người Lưu Hoa một tiếng. Bảy tám người trùng trùng điệp điệp đi ra ngoài phòng học.

Phòng ngủ của Tổng Trinh Vũ cách tòa nhà của Diệp Thu không xa lắm.

Không bao lâu, Tổng Trinh Vũ cùng Diệp Thu đi tới dưới lầu một tòa phòng ngủ của nữ sinh.

"Chỗ này tràn đầy tất cả khí tức của nữ sinh nha. . ." Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy mỗi tầng ban công đều có quần áo xanh xanh đỏ đỏ, nhìn không được âm thầm cảm thán trong lòng một chút.

"Diệp tiên sinh, làm phiền người đứng ở nơi này chờ một chút."
Tống Trinh Vũ hơi hơi dậm chân, nói với Diệp Thu.

"Được thôi, ta ở ngay nơi này chờ vậy" Diệp Thu cảm thấy tiếc nuối một cái, hắn còn muốn đi theo Tống Trinh Vũ vào bên trong lầu ký túc xá mở mang kiến thức phong cảnh ở bên trong một chút.

Nhưng mà Tống Trinh Vũ đều đã nói như vậy, Diệp Thu cũng không đi theo vào, chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Sau khi nghe được Diệp Thu trả lời Tống Trinh Vũ liền hướng về cửa lớn của túc xá đi đến.

Lúc này đối diện trong cửa lớn có một thân ảnh học sinh quen thuộc đi ra.

Nữ sinh này chính học sinh trước đây của Tống Trinh Vũ, Tàn Vận Hàn.

"Tống lão sư?" Tàn Vận Hàn cũng nhìn thấy Tống Trinh Vũ, không khỏi kinh ngạc một chút.

Tống Trinh Vũ cũng không phải chủ nhiệm lớp học Tàn Vận Hàn, nhưng trên các tiết học tiếng anh của nàng hai người đã nhận biết.

"Tàn Vận Hàn người khỏe không, người cũng tới đại học Thanh Linh à?" Tống Trinh Vũ cũng cảm thấy thật bất ngờ.

Nàng là chủ nhiệm lớp của Vương Hạo Nhiên, lúc trước thu lấy giấy nguyện vọng, đương nhiên là biết toàn bộ ba người Vương Hạo Nhiên, Hứa Mộ Nhan cùng Ôn Tịnh đều điền đại học Thanh Linh.

Nhưng lại không nghĩ được Tàn Vận Hàn cũng tới nơi này.

"Đúng rồi, Tống lão sư, tại sao người lại ở chỗ này?" Tàn Vận Hàn

hiếu kỳ hỏi.

"Ta không ở Thủy Trạch dạy học nữa, chuẩn bị tới đại học Thanh Linh thi nghiên cứu " Tống Trinh Vũ nói xong, không khỏi bật cười nói: "Bây giờ người cũng đừng gọi ta là Tống lão sư, tính ra bây giờ chúng ta là bạn học rồi."

"Ách, học tử người khỏe!" Tần Vận Hàn ngẩn người, lập tức chứng chạc đàng hoàng vươn tay.

"Học muội khỏe." Tống Trinh Vũ cũng nghiêm mặt duỗi tay ra.

Hai người thò tay nắm lại, lập tức đều nhin không được bật cười.

"Nữ sinh ở đại học này thật là quá đẹp!" Diệp Thu đứng ở một bên chờ đợi cũng nhìn thấy Tần Vận Hàn đứng ở cửa ra vào nói chuyện với Tống Trinh Vũ, không khỏi âm thầm thán phục một tiếng, con mắt đều nhanh nhìn thẳng.

"Chớ cản đường, tránh ra cho ta!" Ngay lúc Diệp Thu nhìn ngốc mắt, bên cạnh có một nam sinh đi qua.

Đường chỗ này rõ ràng rất rộng rãi, nhưng nam sinh này hết lần này tới lần khác muốn đi thẳng, muốn đẩy Diệp Thu ra.

Bị xô đẩy một cái, Diệp Thu cũng từ trong trạng thái nhìn mỹ nữ như Trư ca khôi phục lại, lập tức nhìn thấy nam sinh kia trực tiếp đi về phía Tống Trinh Vũ.

Nam sinh này chính là Lữ Minh.

"Mỹ nữ, thật là hữu duyên nha, chúng ta lại gặp mặt." Lữ Minh hi hi ha ha nói với Tống Trinh Vũ, trong khi nói chuyện, cũng chú ý tới vẻ đẹp khuôn mặt của Tần Vận Hàn.

Nhưng mà Lữ Minh cũng không dám có suy nghĩ đối với Tần Vận

Hàn, chỉ là nhìn một chút.

Bởi vì lão đại đã sớm nói tất cả ba hoa khôi bên trong tân sinh đều là của hắn. Lữ Minh cũng không dám có ý tưởng, nhìn Tần Vận Hàn một chút rồi lực chú ý lại lần nữa về tới trên người Tống Trinh Vũ.

Chỉ là Lữ Minh còn chưa kịp nói chuyện, chợt thấy gáy mình bị người cầm chắc lấy.

Khóe mắt Lữ Minh liếc qua nhìn một chút, thấy là nam tử vừa mới bị chính mình xô đẩy, nhất thời cả giận nói:

"Người tự tìm cái chết phải không, lại dám đụng đến ta, người biết lão đại ta là ai không?"

Diệp Thu khinh thường nói: "Ta không cần biết lão đại người là ai, ta chỉ biết là bây giờ vị mỹ nữ kia là khách thuê của ta, nếu người biết thức thời, tốt nhất là cách những mỹ nữ này xa một chút, không được quấy rối nàng, nếu không ta sẽ vặn gãy cổ của người!"

Trong khi nói chuyện, bàn tay hắn phát lực, cổ Lữ Minh đau nhức, nhất thời đau đến ngao ngao gọi lên.

Lữ Minh không phục, trong miệng nói: "Người xong rồi, người xong rồi, chờ ta gọi người tới, đem người đánh cho cha mẹ cũng không nhận ra người!"

Nghe được đối phương mở miệng cảnh cáo, Diệp Thu nhất thời nhú nhú mày, nếu như không phải đã rửa tay gác kiếm không làm nữa thì hắn đã trực tiếp vặn gãy cổ của đối phương.

Chỉ là Diệp Thu đã hạ quyết tâm, trở lại một chút cuộc sống nhàn nhã yên lặng, loại hành vi này đương nhiên là không thể làm.

Suy nghĩ một chút, Diệp Thu buông lỏng cổ Lữ Minh ra, ngược lại xoay một cánh tay của Lữ Minh.

"A, gãy gãy, gần gãy rồi . ." Lữ Minh lại rú thắm lên lần nữa.

"Lời ta vừa nói người có làm theo hay không ?" Diệp Thu lại hỏi lần nữa.

"Người cái tiểu ma cà bông này, người chờ xem, chờ ta gọi người tới, người chết chắc!"

Lữ Minh nhìn cách ăn mặc của Diệp Thu, căn bản là không để hấn vào trong mắt, cho dù là cánh tay đang bị vụn trong miệng vẫn nói những lời ác độc như cũ.

"Ta hỏi lần nữa, người có làm theo hay không?" Sự kiên nhẫn của Diệp Thu dần trôi qua, âm thanh đều chuyển sang lạnh lẽo một phần.

"Làm theo con mẹ. . . Ngao ngao. . ."

Nói ra một câu thô tục, tiếng gào thét chửi Lữ Minh xông thẳng tới chân trời, tay của Lữ Minh đã bị vụn gãy.

Lữ Minh đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Tống Trinh Vũ nhìn thấy một màn này bị hù dọa đến tâm trạng bối rối.

Nàng không muốn bị Lữ Minh quán lấy thế nhưng Diệp Thu trực tiếp vụn gãy tay của người ta, chuyện này đã làm lớn lên rồi.

Làm không tốt mà nói sẽ mang đến phiền toái không nhỏ.

Tống Trinh Vũ chỉ muốn thi nghiên cứu thật tốt, cũng không muốn bị chuyện khác làm phiền lòng.

Diệp Thu nhìn thấy Tống Trinh Vũ lo lắng sợ hãi, thế là dùng giọng

ôn hòa trấn an nói:

"Đừng sợ, không có chuyện gì."

Nghe vậy, Tống Trinh Vũ cảm thấy an tâm một chút.

Diệp Thu thấy thế đã biết động tác bảo vệ của mình để cho Tống Trinh Vũ có ấn tượng tốt với mình, không khỏi âm thầm vui vẻ một cái, tiếp theo ánh mắt dời một cái, nhìn về phía Tần Vận Hàn ở bên cạnh.

s @@@

Chương 327: Không Phải Người Tốt (1)

Hắn muốn nhìn một chút phen động tác này của mình có hay giành được Tần Vận Hàn nhìn bằng con mắt khác hay không.

Nhưng mà Tần Vận Hàn một mặt căm ghét nhìn hắn.

Diệp Thu sững sờ, lập tức hơi hơi thất vọng một thoáng.

"Lão tam? !"

Lúc này có bảy tám người hướng về bên này đi đến, trong đó Lưu Hoa nhìn thấy Lữ Minh nằm chật vật ra đó lập tức kinh hô một tiếng.

Lữ Minh đang bị đau nghe được âm thanh thì lập tức nhìn lại, nhất

thời vui mừng lớn.

"Người xong, người xong, lão đại ta mang người tới, người có gan đừng chạy!" Lữ Minh cảm thấy khoái ý phi thường, hướng Diệp Thu nói.

Diệp Thu hừ lạnh một tiếng, từ đầu không có dự định đi, ánh mắt nhìn về phía mấy người đang tới.

Hắn quét đám người một vòng, lập tức ánh mắt liền rơi vào một thân ảnh suất khí như hạc giữa bầy gà.

Nhìn thấy cái thân suất khí kia trong lòng Diệp Thu không hiểu tại sao lại dâng lên cảm giác nồng đậm chán ghét.

"Muốn vì tiểu đệ ngươi xuất thủ thì cứ tới đi." Lúc đám người đi đến, ánh mắt Diệp Thu trực tiếp rơi vào trên người của Vương Hạo Nhiên, miệt thị nói.

Bộ dáng của Diệp Thu rõ ràng là muốn đánh nhau.

Đám người Lưu Hoa, Ngụy Chí Hàng, một mặt hung ác nhìn Diệp Thu, chỉ chờ Vương Hạo Nhiên nói một câu, sẽ cùng nhau xông lên phía trước đánh Diệp Thu một trận toại bời.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không chỉ huy đám người lên đánh, chỉ thản nhiên nhìn Diệp Thu một chút rồi quay đầu hướng về đám người Lưu Hoa nói: "Báo cảnh sát."

"Hả?"

Toàn bộ đám người Lưu Hoa, Ngụy Chí Hàng đều khó hiểu.

"Lão đại, ta không nghe lầm chứ, ngươi mới vừa nói là. . ."

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, đầu óc đám người kia tối

tầm một hồi, trong đó Lưu Hoa phản ứng lại đầu tiên, lập tức lên tiếng hỏi thăm.

"Ta đã nói là báo cảnh sát." Vương Hạo Nhiên lặp lại một lần.

"Lão đại, cái này người quá. . ." Lưu Hoa muốn nói quá mất mặt, nhưng mà lại không dám nói đi ra.

Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ ý của hắn, liền nói ngay:

"Người có phải đã bị ngốc ngếch hay không thế? Thân phận chúng ra là gì? Là học sinh, là một đoàn rất yếu." Vừa nói, liền lườm Diệp Thu bên cạnh một chút, tiếp tục nói:

"Mà vị này đây là thanh niên lêu lổng, người ta dám trực tiếp vịn gậy tay Lữ Minh, khẳng định là có chỗ để dựa vào, ai biết có phải là Hắc Sáp Hội hay không?"

Dứt lời, hắn lập tức lại bổ sung thêm một câu "Nhanh lên một chút hãy báo cảnh sát đi!"

"Vâng vâng." Lưu Hoa cũng không dám dài dòng, trực tiếp lên tiếng, tranh thủ thời gian, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

【 Đỉnh, kí chủ không theo sáo lộ, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Vững vàng nhận lấy một đợt ban thưởng, Vương Hạo Nhiên âm thầm vừa ý gật đầu một cái, lập tức khởi thông hệ thống, lúc này mới dò xét cái tên nam tử có phong cách dè dặt.

Rất nhanh tin tức của nam tử này liền xuất hiện trong đầu Vương Hạo Nhiên.

【 Nhân vật chính: Diệp Thu 】

【 Điểm chiến lược: 1322】

【 Điểm mị lược: 95】

【 Hào quang nhân vật chính: 1323】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Kỹ thuật ám sát cấp Tông Sư, dịch dung thuật cấp Tông Sư, thuật truy tung cấp Tông sư, toàn bộ vũ khí đều thành thạo, hào quang lược tương tác (tương đối dễ dàng thu được tín nhiệm của người khác)】

Theo như nhìn thấy thì Diệp Thu khá giống sát thủ, giống như là nhân vật chính có loại hình sát thủ, hơn nữa còn rất mạnh.

So sánh với chiến thần Tô Lăng, nếu như không tính hào quang, so với Tô Lăng sẽ mạnh hơn.

Nhưng mà, ở cái lúc nói chuyện với mình, tên Diệp Thu liền đưa đồ ăn.

Sau khi biết được thuộc tính của Diệp Thu , Vương Hạo Nhiên cũng đã hiểu rõ được đôi chút.

Trước đó.

Diệp Thu có thể khẳng định Vương Hạo Nhiên có một phen giao cho tiểu đệ việc báo cảnh sát đều không khởi đến giết mình.

Hắn đều đã làm tốt việc chuẩn bị ra tay giáo dục, nhưng đối phương đã trực tiếp có những hành động như vậy! Có cảm giác Diệp Thu là một người rất xuất sắc.

"Trinh Vũ tỷ, ta nghe Ôn Tịnh nói, vừa rồi tại trường học nhìn thấy

người, ta còn tưởng rằng là nàng nhìn lầm, không nghĩ là người nói thật." Vương Hạo Nhiên cũng không để ý tới Diệp Thu, mà đi tới trước mặt Tống Trinh Vũ, cười lấy lên tiếng nói.

Nhìn thấy người quen, Tống Trinh Vũ cũng nhin không được lộ ra nụ cười mừng rỡ, lập tức nói: "Ta tới trường đại học Thanh Linh để nghiên cứu, biết các người học ở chỗ này, vốn nghĩ các người có liên hệ gì đó, nhưng mà không chú ý liền bắt cần làm hư thẻ điện thoại, nên toàn bộ số điện thoại đã không còn."

"Thẻ bị hư, sao người không đổi số?" Vương Hạo Nhiên hơi hơi giật mình, nhưng vẫn hơi nghi hoặc một chút, thế là hỏi một câu.

"Ta cũng muốn đổi, nhưng mà thân phận trên tám thẻ không đầy đủ, đổi không được, chỉ có thể thay mới." Mặt Tống Trinh Vũ có một chút dị sắc, mở miệng giải thích.

Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú lên sắc mặt Tống Trinh Vũ, bắt được cái sắc mặt này của nàng. Nhìn trên thực tế, có lẽ cũng không phải Tống Trinh Vũ nói dối.

Tất nhiên, nguyên do trong đó có phải là không có quan hệ gì với mình.

Suy cho cùng thì độ thiện cảm của Tống Trinh Vũ với mình trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện) tình trạng này tuyệt đối không có khả năng đang muốn trốn tránh mình.

Tống Trinh Vũ muốn đổi mới, chắc hẳn có nguyên nhân khác.

Nhưng mà lời nói kia của Tống Trinh Vũ hiển nhiên là đang muốn lánh đi.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không dưới tình huống như vậy mà hỏi nàng nguyên nhân là gì..

"Đúng rồi, Hạo Nhiên. " Tống Trinh Vũ nói xong, chỉ chỉ Lữ Minh đang nằm dưới đất ôm cánh tay nói: "Các người thấy sao?"

"Chúng ta là bạn cùng phòng." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu, nói ra tình hình thực tế, lập tức hỏi:

"Hắn đối với Trinh Vũ tỷ người làm cái gì không phải sao?"

Tống Trinh Vũ giải thích nói: "Không lẽ phép, ngược lại còn làm phiền ta, muốn số điện thoại của ta, ngược lại cũng không có động tay động chân gì."

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, không có ý định hành hung Lữ Minh nữa cảm nhận được sự thiện cảm của Tống Trinh Vũ, chỉ là nhìn Lữ Minh nói:

"Vị này là lão sư cao trung của ta, người hiểu ý ta chứ?"

M @@@

Chương 328: Không Phải Người Tốt (2)

Lữ Minh giật nảy mình, chặn lại nói: "Lão đại, ta. . . Ta không biết rõ, nếu sớm biết, cho ta một trăm cái lá gan, ta cũng không dám cướp nữ nhân của người!"

"Mẹ, người nói nói hươu nói vượn cái gì đấy!" Vương Hạo Nhiên đến đá Lữ Minh một cái.

Lời nói này của Lữ Minh hoàn toàn chính xác với suy nghĩ của Vương Hạo Nhiên, nhưng trong lòng biết là được rồi, sao có thể nói ra ở đây?

Quả thực ngu xuẩn.

Tổng Trinh Vũ nghe được lời này, không khỏi lúng túng mặt rạn rở đỏ lên, theo bản năng liền nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Vương Hạo Nhiên vội vàng nói: "Trinh Vũ tử, người này quả thật là thích nói đùa, thế nhưng ta cực kỳ tôn trọng người."

"Lão sư lão sư, ta vừa mới đùa giỡn, đùa giỡn." Lữ Minh coi như mình lại ngu xuẩn, cũng biết mình nói sai, vội vã hối lỗi một xú, lập tức bảo đảm nói:

"Ý của ta là sau này ta cũng sẽ không tiếp tục làm phiền người, thật xin lỗi thật xin lỗi."

Tổng Trinh Vũ nghe xong, sắc mặt rất nhanh liền trở lại bình thường, trong lòng cũng lặng yên buông lỏng xuống.

"Trinh Vũ tử, người cùng hấn rất quen nhau sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn sang Diệp Thu, dò hỏi Tổng Trinh Vũ.

"Ta chuẩn bị thuê cái nhà thật tốt để thi nghiên cứu, hấn là chủ nhà, giúp đỡ ta dọn đồ." Tổng Trinh Vũ giải thích nói.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc lên "Nói cách khác, các người vừa mới biết nhau sao?"

Tổng Trinh Vũ gật đầu "Đúng."

Vương Hạo Nhiên nói: "Khi không lại tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá cũng là chuyện trộm cắp. Vừa mới quen biết, liền có

tấm lòng tốt như vậy giúp đỡ người chuyển đồ, khẳng định hẳn không có ý tốt."

Bên cạnh, Diệp Thu chặn lại nói: "Ta chỉ là gặp nàng một đứa con gái yếu đuối, từ lòng tốt, vậy mới đề nghị tới giúp nàng khuân đồ, không có ý khác. Hơn nữa, ta cùng nàng lập hồ sơ trên đồn cảnh sát, làm sao có thể có ý xấu được chứ?"

Vương Hạo Nhiên không khỏi xem thường, âm thầm chửi bậy.

Mấy cái nhân vật chính này, mẹ nó thật không biết xấu hổ, âm thầm muốn cưa nữ chính, mặt ngoài lại nói là đường đường chính chính.

Nghe Diệp Thu nói, tâm trạng Tống Trinh Vũ nhẹ nhàng hơn hẳn, giống như nghĩ hẳn không có ý đồ xấu gì.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy trong mắt, tự nhiên là có thể hiểu rõ, đây là tác dụng của lực tương tác hào quang của Diệp Thu.

Suy nghĩ một chút, hẳn lại nhìn Tống Trinh Vũ nói: "Trinh Vũ tỷ, biết người biết mặt không biết lòng, thời điểm nếu có phát sinh cái gì, người đến lúc đó hối hận cũng không kịp." Dứt lời, hẳn còn nhìn hướng bên cạnh:

"Bạn học Tần Vận Hàn, người nói ta nói như vậy có đạo lý hay không?"

"Rất có đạo lý!" Tần Vận Hàn phụ họa một tiếng, khinh bỉ lườm Diệp Thu một chút, thấp giọng khuyên Tống Trinh Vũ: "Tống lão sư, người nhìn xem một tên có nét mặt thiếu tế nhị vậy, khẳng định không phải người tốt!"

Độ thiện cảm của nàng với Vương Hạo Nhiên đến 99, trong lòng trong mắt chỉ có Vương Hạo Nhiên. Hào quang lực tương tác của Diệp Thu đối với nàng hoàn toàn không có hiệu quả.

Nghe được Tần Vận Hàn nói, Diệp Thu nhất thời phản đối lên, nói:

"Ta bị ối chỗ nào?" Người nên nói ngược lại một chút."

Tần Vận Hàn nhếch miệng "Chính người trở về nhà nhìn vào tấm kính, nhìn một chút người ăn mặc như này, nhìn tướng mạo này của người một chút, rất nhanh người liền sẽ rõ."

Mặt Diệp Thu tối sầm lại. Theo bản năng quan sát áo lót, quần cộc lớn, dép lê của mình, ăn mặc như này nhìn lên liền thấy đây là phong cách rất phóng khoáng đó? Làm sao lại thành bị ối?

Hắn đang muốn mở miệng phản bác, cùng Tần Vận Hàn nói một chút, nhưng lại nghe được Vương Hạo Nhiên nói với Tống Trinh Vũ:

"Chuyện phòng ốc giao cho ta, ta đến giúp người giải quyết."

Diệp Thu thấy thế, dừng lại cùng Tần Vận Hàn nói chuyện với nhau, ngược lại liền vội vàng nói với Tống Trinh Vũ:

"Căn nhà kia của ta đã là cực kỳ ưu đãi, hơn nữa cực kỳ thanh tĩnh, tại khu đại học Thanh Linh này, người tuyệt đối sẽ không tìm thấy chỗ nào giống như vậy."

"Phải không? Tiền thuê nhà người rất ít sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Diệp Thu hừ một tiếng, cũng không trả lời, Tống Trinh Vũ cũng trả lời: "Hơn một trăm một xiu, miễn tiền thuê nhà điện nước, phòng ốc sạch sẽ."

"Ông trời của ta, Trinh Vũ tỷ, điều kiện này hắn hoàn toàn đã làm lại rồi, dưới gầm trời này nào có chuyện tốt như vậy." Vương Hạo Nhiên chửi bậy một câu, lập tức lại hỏi:

"Ngoài những cái này, còn có những điều kiện khác thì sao?"

"Thời điểm mượn phòng chỉ phỏng vấn một xíu, cũng vừa gặp đã nhận, còn hỏi ta có có phải đang độc thân hay không." Tống Trinh Vũ một năm một mười nói.

"Chỉ tuyển nhận khách là nữ nhân còn đang độc thân, cái này không phải trong lòng có kế hoạch nham hiểm, người, người, người, người. . . Các người cảm thấy có khả năng này không?" Vương Hạo Nhiên nghe xong, không thể nín được cười lên, hướng lấy đám người bên cạnh Tần Vận Hàn lần lượt hỏi thăm.

"Ta đã nói cái tên này không phải là người tốt, cái này nếu vào ở, giống như trực tiếp vào ổ sói!" Tần Vận Hàn nhiệt tâm đầu tiên, lập tức phản ứng với Vương Hạo Nhiên.

Lưu Hoa cũng nói theo: "Chỉ tuyển nhận nữ nhân đang độc thân thuê phòng, đây không phải tâm tư của Tư Mã Chiêu những người qua đường đều biết sao?"

"Trên trời sẽ không rớt xuống đĩa bánh, nào có chuyện tốt như vậy, cái tên dế lê này nhất định là có ý đồ."

"Nói không sai!"

. . .

Mấy người Ngụy Chí Hàng cũng nhộn nhịp lên tiếng nói.

Trên mặt đất, Lữ Minh chịu đựng đau đớn, cũng hướng lấy Diệp Thu nói: "Ta vẫn là công khai đuổi theo, là quang minh chính đại, người ngược lại có âm lưng ở sai lưng.!"

"Người!" Diệp Thu trợn mắt nói.

"Làm sao vậy, còn muốn đánh người à? Người mau tới đánh ta tiếp đi, đánh đi!" Lữ Minh tiện hề hề nói.

Xung quanh, đám người Lưu Hoa trực tiếp lấy ra điện thoại, bắt đầu thu hình lại.

Diệp Thu thấy thế, chỉ cảm thấy so với ăn 100 con ruồi còn khó chịu hơn, nhưng chỉ có thể đè xuống tức giận trong lòng.

Vừa mới nãy hẳn rõ ràng nghe được Lưu Hoa đã là báo cảnh sát, hiện tại đã có người đang chạy tới bên này, nếu tiếp tục đánh người, phiền toái sẽ lớn hơn.

Sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói, Tống Trinh Vũ cũng lập tức tỉnh ngộ lại.

R @@@

Chương 329: Diệp Thu Bị Bắt

zBởi vì có hào quang lực tương tác của Diệp Thu, cho nên trước đây Tống Trinh Vũ cũng không cảm thấy Diệp Thu là người xấu, nhưng sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, lòng cảnh giác trong lòng liền nổi lên.

Bởi vì tuy là hào quang lực tương tác rất hữu dụng, nhưng không đến nỗi làm Tống Trinh Vũ giảm trí nhớ.

"Diệp tiên sinh, ta không thuê nhà của người nữa." Tống Trinh Vũ nghiêm mặt nói.

【 Đính, kí chủ ngăn cản thành công nữ chính Tống Trinh Vũ vào ở trong nhà Diệp Thu, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung chuyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Thu -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Vương Hạo Nhiên vui sướng nhận lấy ban thưởng, đồng thời cũng hiểu hơn một chút đối với tên nhân vật chính Diệp Thu này.

Theo tin tức hệ thống điều tra được, cùng với trong lúc nói chuyện với nhau liền có tình báo tới, cái tên nhân vật chính Diệp Thu này thuộc loại sát thủ đỉnh cấp.

Loại tiểu thiết lưu này, đơn giản khái quát một xíu đó chính là sát thủ chủ nhà cùng một đồng khách trọ mỹ nữ.

Tên Diệp Thu này ngoài mặt là tuyển nhận khách trọ, trên thực tế căn bản chính là muốn mở hậu cung, hoàn toàn thật không biết xấu hổ.

"Trinh Vũ tỷ, trừ người ra còn có những nữ khách trọ khác không?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Tạm thời không có những người khác, ta hẳn là người thứ nhất, nhưng mà còn chưa kịp vào ở."

Tống Trinh Vũ cùng Diệp Thu trên đường tới có nói nói phiếm một ít chuyện vặt, cũng có được một ít tin tức. Nghe được Vương Hạo Nhiên hỏi, thế là liền lập tức trả lời.

Nhìn thấy Tống Trinh Vũ là người thứ nhất vào ở, cũng không có nữ khách trọ khác vào ở, Vương Hạo Nhiên liền vừa ý gật đầu

Nhưng mà sau đó cũng có khả năng sẽ có những cô gái khác đến ở trọ.

Là một người siêu cấp đại phản phái, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn nhân vật chính mở hậu cung?

Sau khi hiện lên một ít ý niệm trong lòng, Vương Hạo Nhiên cũng lần nữa hướng về Tống Trinh Vũ nói: "Ta giúp người tìm chỗ, đảm bảo tiện nghi lại thanh tĩnh, tuyệt đối có thể để người yên tâm thi nghiên cứu."

"Cái này, người có ý tốt sao?" Tống Trinh Vũ có chút thận trọng.

"Thế nhưng ta xem người là tỷ tỷ, coi người là người trong nhà, cái này người sẽ không khách khí với ta chứ?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc nói.

Tống Trinh Vũ nghe xong, lập tức cảm thấy rất thân thiết, lập tức cười nói: "Vậy được rồi, ta sẽ không nói lời cảm ơn với người."

Nghe được hai người bàn bạc, trong lòng Diệp Thu cực kỳ không vui, nhưng mà cảm thấy cũng không thể thay đổi được cái gì.

Không bao lâu, liền có người bên cạnh cảnh sát đến.

Diệp Thu là người ngoài trường, chạy đến trong trường học đánh người, còn làm cho tay của Lữ Minh bị thương đây coi như là sự kiện ác tính.

Diệp Thu cãi lại, nói mình dám làm việc nghĩa.

Nhưng mà cái này không có tác dụng gì, dù cho là dám làm việc nghĩa, làm sao có thể bẻ tay người khác được?

Huống chi, Lữ Minh lại không có ra tay trước, hoàn toàn là do Diệp Thu sử dụng võ lực trước.

Sau khi hiểu rõ những tình huống này, Diệp Thu liền bị mang về bên

cục cảnh sát.

Chỉ là lúc gần đi, Diệp Thu hung hăng nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên một chút.

Về phần Lữ Minh thì được đi đến phòng y tế trong trường.

Sau khi bác sĩ trong trường đã kiểm tra, phát hiện Lữ Minh chỉ là bị lệch khớp, uốn nắn sau đó dùng thanh nẹp cố định, mấy tháng là có thể khỏi hẳn, không nghiêm trọng lắm.

Sau khi biết được, Vương Hạo Nhiên nói với Lữ Minh:

"Việc này không thể giải quyết riêng, thừa kiện kiện người kia, để hẳn bồi thường một trăm triệu, chúng còn phải nói xin lỗi."

"Bồi thường một trăm triệu, nhiều vậy sao?" Lữ Minh bị hù dọa nhin không được mà giật mình.

"Hắn không đưa vậy thì một mực thừa kiện, đánh tới hắn đưa mới thôi. Đoàn luật sư của ta đến giúp người tìm, phí tổn ta chịu. Đây là địa bàn của ta, hắn dám đánh người thì giống như là đánh mặt ta, dù sao thì chuyện này ta nhất định giúp người ra." Vương Hạo Nhiên nói.

"Lão đại, nếu ta là nữ nhân thì nhất định sẽ yêu người ngay." Lữ Minh nghe xong, lập tức cảm động đến ào ào, nhất thời liền muốn cho Vương Hạo Nhiên một cái ôm ấp.

"Xéo đi, lão tử không muốn cái này." Vương Hạo Nhiên một mặt căm ghét đẩy hẳn ra.

Lữ Minh cười một tiếng, hoàn toàn không để ý, nói: "Hắc hắc, lão đại, ta thấy như vậy đi, sau khi chờ ta khỏi, ta đi tìm kiếm một mỹ nữ về làm bạn gái người, người giúp ta ra mặt, suy cho cùng thì ta cũng sẽ báo đáp người."

"Mẹ nó người vẫn muốn cái khác. . ." Vương Hạo Nhiên lập tức liền muốn khuyên can một xíu, để Lữ Minh không muốn gây thêm phiền toái cho mình. Nhưng mà nghĩ lại một chút, Lữ Minh là một người tiểu phản phái, nếu là ra ngoài chơi, rất có thể hấp dẫn nhân vật chính.

Hiện tại đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, một hai tên nhân vật chính đã không đủ nện, càng nhiều càng tốt mới là chân lý.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên nhất thời coi trọng vố vố bên bả vai Lữ Minh không bị thương, nghiêm mặt nói:

"Vậy người dưỡng thương một chút, chữa khỏi vết thương, nhanh đi tìm kiếm một mỹ nữ cho ta, một thì quá ít, ta muốn mười vị!"

"Ta bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Thân thể Lữ Minh thẳng tắp, lập tức trả lời.

Bên trong một căn phòng thăm vấn.

"Tên gì?"

"Diệp Thu."

"Giới tính?"

"Cái này còn hỏi, không nhìn ra được sao?"

"Giới tính? ! ! !"

"Nữ."

Ầm!

Lăng Đoan Nhã trực tiếp dùng một bàn tay vố vào trên bàn trước

mặt "Xin người phối hợp công việc của ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

"Mỹ nữ, đừng nóng giận, nổi giận có hại đến sức khỏe của thân thể." Diệp Thu cười lấy nói.

"Không cần người phải quản, người chỉ cần trở về. . . , cảm thấy những lời này rất quen thuộc sao?"

Trong lòng Lăng Đao Nhã một trận hỏa khí, nhưng mà đột nhiên hoảng hốt một chút.

Không lâu trước đây, nàng cũng thăm vấn qua một nam tử tương tự, tựa như là gọi Tiêu Dật Phong tới.

Tiêu Dật Phong này cùng với tính tình cùng ngữ khí Diệp Thu quả thực là giống như đúc.

Nhưng mà những cái này không quan trọng, trọng yếu là, tên trước mắt này đánh người trong trường học, còn vịn gãy tay của người ta.

"Mỹ nữ, người đang nói thềm cái gì đó?" Diệp Thu không có nghe quá rõ, thế là hỏi.

E @@@

Chương 330: Ôn Chuyện

"Không có quan hệ tới vụ án, người không cần nói, ta hỏi người, người có thừa nhận chuyện đánh người sự hay không?" Lăng Đao Nhã nói.

"Thừa nhận, nhưng mà ta ra tay có chừng mực, người kia chỉ bị tổn thương tay mà thôi, ta có thể giải quyết riêng, bồi thường cho đối phương một ít tiền thuốc men là được rồi." Diệp Thu lơ đãng nói.

"Giải quyết riêng phải không? Vừa rồi ta nhận được tin tức, đối phương để người bồi thường một trăm triệu, đồng thời trước mặt mọi người phải nói xin lỗi." Lăng Đao Nhã nói.

"Bồi thường một trăm triệu? Nghĩ gì thế, tại sao hắn không đi cướp đi? !" Diệp Thu cười lạnh nói.

Hắn có tiền, nhưng tiền cũng không phải như hoa. Hướng chi, số tiền này kiếm lời được không dễ dàng, đều là liếm máu trên lưỡii đao mới có được.

Về phần trước mặt mọi người nói xin lỗi thì càng không có thể.

Hắn là ai? Là sát thủ độc hành đứng đầu trên bản, để hắn nói xin lỗi người ta sao, mơ đi.

"Người ta truyền lời như vậy, đồng thời đã có cái luật sư chính thức khởi tố người, không, không phải một luật sư, là một đoàn luật sư." Lăng Đao Nhã nói.

Diệp Thu nghe được chiến trận này, nhất thời nhú nhú mày, cũng không có tâm tư cùng Lăng Đao Nhã nói đùa, trực tiếp nói: "Ta cũng muốn mời luật sư."

"Không thành vấn đề, đây là quyền lợi của người." Lăng Đao Nhã nói.

Diệp Thu lấy điện thoại di động ra, lập tức bấm điện thoại.

So sánh trực tiếp bồi thường một trăm triệu mà nói thì hẳn thà rằng dùng tiền này đi mời luật sư.

Dù sao hẳn cũng có vài tỷ tiền tiết kiệm, cũng không thiếu tiền, vậy thì mời đoàn luật sư để đối cứng tốt.

Đêm.

Một nhà hàng hải sản bên cạnh đại học Thanh Linh.

Sáu người Vương Hạo Nhiên, Tống Trinh Vũ, Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tịnh ngồi vây quanh một cái bàn bên cạnh.

Tống Trinh Vũ dạy qua đám người Vương Hạo Nhiên tiếng Anh, hai bên đều xem như rất quen thuộc.

Nhưng mà hiện tại mọi người cũng không phải quan hệ thầy trò, Tống Trinh Vũ tính ra hiện tại là học tử của bọn hắn.

Mọi người một bên trò chuyện, vừa ăn lẩu hải sản, cũng hết sức hài lòng hài hoà.

Trong lúc đó, Hứa Mộ Nhan cùng Tần Vận Hàn ngược lại chợt có cãi nhau, nhưng còn tính là hòa hợp.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cùng Hứa Mộ Nhan ngã bài, thừa dịp ngày kia bị Tần Vận Hàn bắt lính, nhất thời cũng một mạch nói ra chuyện Hứa Mộ Nhan.

Tần Vận Hàn ăn xong một hồi dấm, nhưng mà rất nhanh đã không để ý.

Chỉ là thời gian hai người chạm mặt, vừa có cơ hội, vẫn miễn không được hận lẫn nhau một chút.

Ôn Tịnh cùng Mục Chiêu Chiêu biết được nguyên nhân hai người cãi nhau, nhưng mà cũng không có lăm miệng nói cái gì.

Tổng Trinh Vũ cũng không nhìn ra cái gì, chỉ coi là hai người là tỷ muội oan gia, nghe được hai người cãi nhau, không khỏi bị chọc cười một chút.

Cảm thụ không khí nơi đây, Tổng Trinh Vũ cũng bùi ngùi mãi thôi.

So sánh với người nhà của mình mà nói thì những bằng hữu cũng là học sinh này để nàng cảm thấy ấm áp nhiều.

Nàng nâng chén uống cùng đám người Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên đây không phải rượu, mà là đồ uống.

Ăn vào một nửa thời gian, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói đến chuyện chính "Trinh Vũ tỷ, người chuẩn bị thi nghiên cứu ngành nào? Khoa ngoại ngữ hả?"

Thế nhưng mà Vương Hạo Nhiên có chút nhân mạch, ba người Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt đều là giáo sư, có các nàng hỗ trợ, quá trình Tổng Trinh Vũ thi nghiên khẳng định sẽ thông thuận rất nhiều.

Tổng Trinh Vũ trả lời: "Không, ta chuẩn bị thi khoa sinh vật biển."

"Cái này thật là đúng dịp, ta biết giáo sư của khoa này, các người chờ chút." Vương Hạo Nhiên nói xong, lập tức lấy ra điện thoại, gọi điện thoại cho Kỷ Thủy Dao.

"Muốn tìm Vi Vi sao?" Sau khi Kỷ Thủy Dao nghe điện thoại, theo

bản năng hỏi một câu.

Gần đây, Vương Hạo Nhiên chưa từng có chủ động liên lạc với nàng, lúc này lại tiếp điện thoại Vương Hạo Nhiên, bởi vậy trực tiếp đặt suy nghĩ trên mình tất muội Khâu Thiển Vi.

"Không phải, ta tìm người, hiện tại người có rảnh không?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Có có có!" Kỷ Thủy Dao cấp bách trả lời.

"Có thuận tiện đi ra ngoài không?"

"Thuận tiện." Kỷ Thủy Dao trực tiếp vứt đi quyển sách bảo bối trong tay.

"Được, ta ở. . ." Vương Hạo Nhiên lập tức báo một cái địa chỉ.

"Được, lập tức ta tới ngay." Kỷ Thủy Dao hào hứng đáp ứng, lập tức chuẩn bị xuất phát.

"Ngũ tỷ, lục tỷ, ta đã làm xong đồ ăn rồi, có thể ăn." Khâu Thiển Vi từ phòng bếp, nói với Liễu Nguyệt đang chuyên chú viết Weibo, cùng với Kỷ Thủy Dao vừa mới nói điện thoại xong.

"Ta có việc phải ra ngoài, không ăn đâu." Kỷ Thủy Dao nói.

"Hơn tám giờ rồi, còn ra ngoài làm cái gì?" Khâu Thiển Vi hiếu kỳ hỏi.

"Ta, ta. . ." Kỷ Thủy Dao có chút bối rối, ngay cả lời cũng nói không lưu loát.

"Há, ta hiểu rồi, chắc là đối tượng của lục tỷ hẹn đúng hem? Mau đi đi, mau đi đi." Khâu Thiển Vi suy đoán ra cái gì đó, lập tức cười ha hả nói.

"Cái kia, vậy thì ta đi ra ngoài đây." Kỷ Thủy Dao có tạt giặt mình, bôi rồi không thôi. Đổi một bộ quần áo đẹp đẽ, còn hóa trang, lập tức hùng hục ra cửa.

Chỉ chốc lát sau, Kỷ Thủy Dao liền đi tới một nhà hàng hải sản.

Nhìn xem bên trong nhà hàng oanh oanh yến yến, Kỷ Thủy Dao trực tiếp bị choáng váng.

Nàng còn tưởng rằng, chỉ có chính mình cùng với Vương Hạo Nhiên.

Nào biết được, loại trừ Vương Hạo Nhiên, còn có năm nữ nhân, hơn nữa tất cả đều có phong thái đại mỹ nữ.

"Tới rồi à, ngồi đi." Vương Hạo Nhiên hướng lấy Kỷ Thủy Dao đang sững sờ nói.

"Ân, được rồi." Kỷ Thủy Dao sững sờ đáp ứng một chút, lập tức chọn một cái chỗ trống ngồi xuống.

Sau khi Tống Trinh Vũ thấy Kỷ Thủy Dao thì quan sát một chút, lập tức kinh ngạc hỏi: "Người khỏe chứ, người là Kỷ Thủy Dao Kỷ giáo sư phải không?"

Kỷ Thủy Dao rất lễ phép đáp lại nói: "Đúng, người khỏe."

Vương Hạo Nhiên đơn giản giới thiệu một chút "Đây là lão sư cao trung của ta, tên là Tống Trinh Vũ, bây giờ chuẩn bị thi vào nghiên cứu sinh của khoa sinh vật biển."

"Há." Sau khi Kỷ Thủy Dao nghe được lời này, đối với Tống Trinh Vũ càng thân thiện một phần, lập tức nhìn về phía nàng nói:

"Hiện tại người có ai chỉ dạy không?"

Tổng Trinh Vũ nói: "Ta vừa tới trường học mấy ngày, trước mắt còn không có."

Kỷ Thủy Dao gật đầu một cái, chủ động nói: "Nếu như người không ngại, ta có thể làm lão sư của người."

Y @@@

Chương 331: Thiều Oản Oản (1)

Tổng Trinh Vũ mừng rỡ nói: "Kỷ giáo sư, vậy sau này liền làm phiên người."

Kỷ Thủy Dao cười cười "Chuyện nhỏ mà thôi."

Vương Hạo Nhiên lại nói: "Còn có chuyện nghĩ lại."

Kỷ Thủy Dao gật đầu, lập tức nói với Tổng Trinh Vũ:

"Ta phân ra một căn phòng lão sư, nơi đó cực kỳ yên tĩnh, hơn nữa cũng rất rộng lớn, đều có đủ loại phương tiện. Nhưng mà ta cùng ngũ tử của ta ở bên ngoài, nếu người không ghét bỏ thì có thể ở lại căn phòng lão sư kia của ta."

Tổng Trinh Vũ chân thành tha thiết nói: "Kỷ giáo sư, thực tế rất đa tạ người."

"Hạo Nhiên lão sư, chính là lão. . . Không phải, Hạo Nhiên bằng hữu, chính là bằng hữu của ta, người không cần khách khí với ta " Kỷ Thủy Dao chỉ cảm thấy quan hệ có chút loạn, nói đến một nửa, nhất thời phát hiện không hợp lý, thế là lập tức sửa một chút.

Sau khi dừng một chút, nàng nói tiếp: "Người đừng gọi ta là Kỷ giáo sư, gọi ta là Kỷ thư thư, à chờ một chút, ta 21 tuổi, thuận tiện hỏi thăm người. . .

"Ta 23. . ." Tống Trinh Vũ cực kỳ lúng túng.

Kỷ Thủy Dao chỉ cảm thấy quan hệ thật là loạn, nhưng vẫn nói: "Ách. . . Vậy người trực tiếp gọi ta Kỷ muội muội, hoặc là trực tiếp gọi Thủy Dao, Dao Dao, ta gọi người là Tống thư thư nha?"

Nghe được lời nói của Kỷ Thủy Dao, Tống Trinh Vũ cũng cảm thấy thật là loạn, trong lúc nhất thời không khỏi ngây ngẩn cả người, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy thế, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói:

"Ta thấy như vậy đi, các người cứ tùy vào hoàn cảnh mà gọi, ở trên lớp học thì các người là thầy trò, nếu không có ở trên lớp học, các người gọi là tỷ muội, thế nào?"

"Được, thế này rất tốt." Kỷ Thủy Dao trước tiên gật đầu đáp lại.

"Tốt, cứ làm như thế." Tống Trinh Vũ cũng nói theo.

"Giải quyết xong, tới tới tới, ăn lẩu đi." Vương Hạo Nhiên chào hỏi một tiếng, để phục vụ viên lấy ra một bộ bát đĩa mới cho Kỷ Thủy Dao.

Kỷ Thủy Dao vốn tới giờ cơm thì không ăn đồ vật.

Nếu như đổi lại trước đây, nàng khẳng định trực tiếp từ chối, giờ

phút này sẽ không nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy cũng vui vẻ ăn lẩu.

Kỷ Thủy Dao loại trừ phòng nghiên cứu thì cuộc sống kỳ thực có chút nặng nề. Bởi vậy trong lúc ăn lẩu đó, cũng không phải rất nhiều.

Nhưng mà Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan thỉnh thoảng sẽ cãi nhau, làm không khí sôi nổi, bởi vậy cũng không đến mức lúng túng, ngược lại vui vẻ hòa thuận như cũ.

Qua một lát, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nhận được hai cái tin nhắn.

Một cái là Tần Vận Hàn, một cái là Khâu Thiển Vi.

Hai người đều có một cái ý tứ, ý là hẹn Vương Hạo Nhiên gặp mặt vào tối này

Khiến Vương Hạo Nhiên rầu rĩ không thôi.

Hai người đều chủ động mở miệng, từ chối ai cũng không thích hợp, mà đồng thời đáp ứng thì tạm thời cũng không có khả năng lắm.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên Hứa Mộ Nhan đề nghị:

"Tần Vận Hàn, Chiêu Chiêu, Tịnh Tịnh, một hồi sau khi ăn xong, chúng ta một chỗ trở về phòng ngủ mở hắc đả chơi đùa nha?"

Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh đều đáp ứng.

Khóa trình đại học so với cao trung thoải mái nhiều, thời gian nhàn hạ hơn không ít, gần đây mấy người nhàn đến phát chán, thường thường chơi đùa.

Tần Vận Hàn cũng nói: "Các người chơi đi, sau khi ta trở về thì dự

định đọc sách."

Hứa Mộ Nhan cười tủm tỉm nói: "Đọc sách sao? Vậy chúng ta cùng xem đi, đến lúc đó ta đi đến phòng ngủ tìm người."

Nghe được lời này, Tần Vận Hàn âm thầm cắn răng, nói: "Bỏ đi, đột nhiên ta không muốn xem sách, một hồi trở về chơi game, nhưng mà ta không cùng người mở đèn, ta muốn xếp hàng đối diện với người, nắm lấy người đánh."

"Tới đi, ai sợ ai?" Hứa Mộ Nhan đón ánh mắt của Tần Vận Hàn.

Hai người đều là mắt to, liền nhìn xem lẫn nhau, ai cũng không nhường ai.

Đối mặt loại tình huống này, Vương Hạo Nhiên đương nhiên là cũng không giúp ai, cúi đầu ăn đồ ăn.

May mà hai người tròng một lát, con mắt có chút xót, vậy mới dời ánh mắt đi.

Mà ngay tại lúc thu ánh mắt về, Hứa Mộ Nhan nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, ném đi một cái ánh mắt giảo hoạt.

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, lập tức cũng hiểu rõ, hẳn là Hứa Mộ Nhan nhìn thấy Tần Vận Hàn nhả tin, vậy mới cố tình phá hoại một chút. Miễn sau khi Tần Vận Hàn ăn cơm thì đi tìm Vương Hạo Nhiên gặp mặt.

Nhưng mà đối với Vương Hạo Nhiên mà nói thì thế này cũng tốt.

Tần Vận Hàn trở về chơi game, vậy hẳn cũng không cần làm ra lựa chọn.

Sau khi ăn xong cái lẩu, đầu tiên là Vương Hạo Nhiên đưa Kỷ Thủy Dao trở về, tiếp theo là đưa đám người Tần Vận Hàn, Tống Trinh Vũ

trở về trường học.

Dưới bầu trời đêm.

Nhà ga.

Lúc này là tám giờ rưỡi đêm, một chiếc xe nơi nơi khác tới trạm xe lửa Thanh Linh.

Nơi cửa trạm xuất, tuôn ra một ít ữ khách tới.

Trong đó có một tổ hợp gia đình xách theo hành lý đi ra.

Mẫu thân kia có tuổi tác khoảng năm mươi tuổi, tuổi tác của nam tử kia khoảng mới hai ươi.

Hai người là mẫu thân và đệ đệ của Tống Trinh Vũ.

Lúc này, trên mặt hai người tràn đầy khó chịu cùng oán giận, đang trò chuyện với nhau.

"Cái đứa nghịch tử này, đúng là không được tích sự gì, kêu nàng đưa ba mươi vạn cho đệ đệ mua nhà, nàng rõ ràng dối dẫy số đi, thật là không ra thứ gì!" Mẫu thân một mặt chanh chua, trong miệng đang oán trách.

Đứa con kia cũng rất là khó chịu nói: "Còn nói tỷ tỷ ruột của ta, mỗi tháng chỉ cho ta ba ngàn khối tiền tiêu vặt, này làm sao đủ dùng? Kêu nàng cho nhiều một chút, nàng ra sức khước từ, cái chuyện nhỏ này ta cũng không cùng nàng so đo.

Mà bây giờ đây, ta xem mặt tìm được đối tượng, chỉ cần khoảng ba mươi vạn mua nhà, vậy ta có thể kết hôn rồi, chút tiền ấy nàng cũng không nguyện ý đưa ra, nàng xứng làm tỷ tỷ của ta sao? !"

Mẫu thân thấy thế, thay đổi nói lên Tống Trinh Vũ tòi tệ, vội vã trấn an nói:

"Nhi tử, người không nên tức giận, bởi vì kẻ vô ơn bạc nghĩa này mà chọc tức thân thể, cái này quá không đáng giá."

Nhi tử hừ lạnh một tiếng, lập tức hỏi: "Tối nay chúng ta ở đâu đây?"

Mẫu thân nói: "Tìm cái nhà trọ nào ở lại đi, tiếp đó ăn một chút gì."

Nhi tử không vui nói: "Đã đến thành thị lớn rồi, thế nào còn ở nhà trọ, ta không muốn ở, chúng ta phải ở khách sạn."

R @@@

Chương 332: Thiều Oản Oản (2)

γMẫu thân khổ sở nói: "Thế nhưng mà trên người chúng ta không mang nhiều tiền, ở khách sạn thì quá mắc."

Nhi tử bất mãn hờ hờ nói: "Không phải còn có tỷ tỷ sao, đợi khi tìm được tỷ tỷ, tìm tỷ tỷ thanh toán là được thôi, chúng ta đã đi tới thành thị tỷ tỷ công tác, chẳng lẽ còn có thể không xuất tiền ra sao?"

Mẫu thân vui vẻ nói: "Nói đúng nói đúng, vậy chúng ta trước đi tìm cái khách sạn nào đó để ở lại, sau đó lại đi tìm tỷ tỷ người." Nói xong, giọng nói của nàng dần dần tòi tệ lên:

"Đưa vô ơn bạc nghĩa này, cho là đổi đi dãy số chúng ta không tìm được nàng sao, ta trực tiếp tới Thanh Linh để tìm, chờ ta tìm gặp nàng, nhất định phải tát đũa con bất hiếu này mấy cái, đổi dãy số đi rõ ràng không nói cho chúng ta, còn phải đét chúng ta lặn lội đường xa đến tìm nàng."

Nhi tử hừ nói: "Tiền mua nhà phải lấy thêm nhiều một chút."

Mẫu thân liền vội vàng gạt đầu tán thành, "Đúng, gọi điện thoại muốn ba mươi vạn, hiện tại làm cho chúng ta đến tìm nàng, nói ít nhất cũng đến năm mươi vạn!"

Vương Hạo Nhiên đưa xong đám người Tần Vận Hàn, Tống Trinh Vũ trở về trường học phòng ngủ, liền chuẩn bị trở về ngôi biệt thự ngoài đường kia.

Nhưng mà khi chạy Bugatti trở về, bên đường có một mỹ nữ có dung mạo tuyệt mỹ và vóc người uyển chuyển đang thò tay đón xe.

Vương Hạo Nhiên thấy thế vội vã dẫm phanh lại.

Cũng không phải hấn nhìn trúng nữ tử này, mà là bởi vì có quán tính thấy mỹ nữ xinh đẹp liền hoài nghi đối phương là nữ chính.

Sau khi xe dừng lại, tóc dài của nữ tử kia đột nhiên hướng về cửa sổ xe bên này đi tới, cũng gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ của nữ tử này.

Nữ tử này sinh ra có một đôi mắt quyến rũ, ngũ quan rất tinh xảo, ở khoảng cách gần mặt đối mặt như vậy hoàn toàn không có một chút vết, để người ta nhìn không được, tim phải thành thịch.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên cũng khơi thông hệ thống.

Rất nhanh, một ít tin tức về nữ tử trước mắt liền xuất hiện ở trong đầu Vương Hạo Nhiên.

【 Nữ chính: Thiều Oản Oản 】

【 Điểm chiến lược: 898】

【 Điểm mị lược: 291】

【 Hào quang nữ chính: 1102】

【 Kỹ năng: độc thuật cấp Tông Sư, hào quang kiệt tâm (chú thích: Bị động, khiến sinh vật giống đực xung quanh chậm chạp giảm xuống sinh mệnh lược, phạm vi là mười mét, vền vền chỉ có hiệu lực với người có điểm chiến lược thấp hơn mình.)】

【 Độ thiện cảm đối với kí chủ -10 (Chán ghét cường độ thấp)】

Cái này đi ở nửa đường rõ ràng còn thật gặp được một nữ chính? Hơn nữa cái giới thiệu hào quang này. . . Vị nữ chính này hình như là một ma nữ.

May mà điểm chiến lược của mình cao hơn nàng, nếu không, cách rất gần phải giảm thọ mệnh.

Sau khi điều tra, Vương Hạo Nhiên cũng không khỏi kinh ngạc lên, ở trong lòng âm thầm nghĩ tới.

Mà lúc Vương Hạo Nhiên đang quan sát, Thiều Oản Oản này cũng quan sát Vương Hạo Nhiên một chút.

【 Định, độ thiện cảm của nữ chính Thiều Oản Oản đối với kí chủ

tăng 20, độ thiện cảm trước mắt là 10 (Thân thiện)】

Thiều Oản Oản đánh giá Vương Hạo Nhiên mấy giây, con mắt hơi hơi sáng lên, lập tức cười tủm tỉm hỏi: "Soái ca, đã muộn như vậy rồi ta không đón được xe, người có thể đưa ta trở về được không?"

"Lên đây đi." Vương Hạo Nhiên gật đầu đáp ứng.

Thiều Oản Oản là một nữ chính, khẳng định không phải loại nữ nhân tùy tiện kia. Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt lại ngăn lại xe của một nam tử xa lạ chắc chắn là có mưu đồ khác.

Vương Hạo Nhiên muốn xem Thiều Oản Oản này muốn làm gì.

Nghe tiếng, nụ cười Thiều Oản Oản bộc phát nồng nặc mấy phần, lập tức chui vào ghế lái phụ.

"Người muốn đi đến đâu?" Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn Thiều Oản Oản yêu mị một chút, dò hỏi.

"Ta không muốn đi đâu cả, muốn đi chỗ của người ở nhờ một đêm có được không?" Thiều Oản Oản đón ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, trên mặt lộ ra nụ cười mị hoặc đồng thời trên người nàng có một cảm giác hoa mai đang lặng lẽ tỏa ra.

Nụ cười yêu dị cộng thêm mùi thơm trong không khí khiến người khác không nhận được say mê ở trong đó.

Hoa mai này là một loại độc. Loại độc phụ trợ không chế tinh thần ý chí.

Cộng thêm điều kiện của Thiều Oản Oản, trên người đã mang theo một loại cảm giác mị hoặc nồng đậm.

Đừng nói là một nam nhân bình thường, coi như bản thân rất mạnh

cũng sợ phải bị mê đến choáng váng đầu óc.

Nhưng mà đương nhiên Vương Hạo Nhiên không nằm trong đám này.

Thứ nhất, bây giờ hắn cũng là cao thủ, lực chống cự cao tới đáng sợ.

Thứ hai, lần trước sau khi nghe Đường Băng Vân nói hắn liền trưởng thành ghi nhớ, dựa theo phương pháp ghi lại trong Chí Tôn Độc Kinh tự biến mình thành thể chất bách độc bất xâm.

Bây giờ Vương Hạo Nhiên kháng độc kéo căng, độc trong hoa mai hoàn toàn vô dụng đối với hắn.

Nhưng mà hắn muốn biết mục đích của Thiều Oản Oản này là cái gì, thế là giả bộ giống như đã trúng chiêu, một mặt say mê, phối hợp nói: "Đương nhiên là có thể, người tên là gì?"

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên giống như đã trúng chiêu, Thiều Oản Oản cũng thu hồi nụ cười trên mặt, giống một nữ vương ra lệnh:

"Người không cần biết tên của ta, bây giờ người chỉ cần biết ta là chủ nhân của người, từ giờ trở đi đều phải nghe lời của ta, chuyện thứ nhất phải làm là đưa xe của người cho ta."

"Ngoại trừ xe, còn muốn cái gì nữa không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Còn có tiền, người có bao nhiêu tiền thì đi chuẩn bị bấy nhiêu đi." Thiều Oản Oản trả lời.

"Ngoại trừ tiền, còn có gì khác không?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi.

Thiều Oản Oản cũng nhú nhú mày, lạnh giọng không vui nói: "Không được hỏi nhiều như vậy, nếu có chuyện gì ta sẽ để người đi

làm, còn nữa, nói chuyện với ta phải xưng hô ta là chủ nhân, hiểu chưa?"

"Gọi cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chủ nhân!" Thiều Oản Oản nhú nhú mày, nói.

"Ngoan." Vẻ say mê trên mặt Vương Hạo Nhiên biến mất không thấy gì nữa, cười nhạt một tiếng, đáp ứng .

Thiều Oản Oản khẽ giật mình, lập tức mới phản ứng lại, người trước mặt này không có trúng chiêu, thậm chí còn đùa bỡn chính mình.

Nàng lạnh lùng nói: "Người muốn chết sao?"

| @@@

Chương 333: Thánh Nữ Độc Tông

P"Lời này phải là ta nói mới đúng, người, muốn chết sao? !" Ánh mắt Vương Hạo Nhiên phát lạnh.

Thiều Oản Oản ngốc lại một chút, muốn ra tay giáo huấn người trước mặt này nhưng bỗng nhiên cảm giác toàn thân không cử động được.

Đây là. . . Trúng độc.

"Người, người, người đến cùng là ai?" Thiều Oản Oản chấn động toàn thân, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Vương Hạo Nhiên.

Hạ độc là thủ đoạn lợi hại nhất của nàng! Không thể làm cho nam tử này bị trúng độc thì thôi đi, chính mình lại còn bị trúng độc?

Thiều Oản Oản cực kỳ khó hiểu.

"Người không cần biết ta là ai, bây giờ ta hỏi người vài vấn đề, người phải trả lời đúng sự thật, hiểu chưa?" Sau khi Vương Hạo Nhiên nắm giữ quyền chủ động thế là nói.

Giờ phút này Thiều Oản Oản không có năng lực phản kháng, giống như cá trên thớt gỗ, bởi vậy chỉ có thể gật đầu.

"Người là ai?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta tên là Thiều Oản Oản, là Thánh Nữ Độc tông."

Thiều Oản Oản là một nữ chính ma nữ, ở một mức độ nào đó cũng được coi là nửa phản phái.

Vương Hạo Nhiên có hào quang phản phái siêu cao, có lực khuất phục rất mạnh đối với Thiều Oản Oản.

Sau khi Thiều Oản Oản bị Vương Hạo Nhiên khống chế cũng thành thật trả lời hết tất cả vấn đề.

Vương Hạo Nhiên nghe được Thiều Oản Oản nói thì quay đầu, gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: "Vậy nửa đường người ngăn ta đến cùng là muốn làm cái gì?"

Thiều Oản Oản nói: "Ta muốn làm chút chuyện ở Thanh Linh, cần vài tên trợ thủ, nhìn thấy người lái một chiếc Bugatti liền muốn nhận người làm thủ hạ, nhưng mà ta không nghĩ tới. . ."

"Nhưng mà không nghĩ tới không lợi hại bằng ta, đúng không?"
Vương Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng.

Nếu như đây là lúc chính mình mới khuếch trương, đối mặt với một nhân vật chính thấu thị đều nhưc đầu mà gặp được Thiều Oản Oản, khẳng định sẽ trở thành tiểu phản phái để nàng thúc giục.

Nhưng mà bây giờ hấn quá cường đại rồi, hào quang phản phái cũng đã đến một cái tình trạng cực cao, đương nhiên không phải người như Thiều Oản Oản có khả năng khống chế được.

"Là ta có mắt như mù, van cầu người tha cho ta đi." Thiều Oản Oản khẩn cầu.

"Người đi đi." Vương Hạo Nhiên lờ mờ nói một tiếng, mà trong khi nói chuyện, độc trên người Thiều Oản Oản cũng đã giải hết.

Lúc Thiều Oản Oản phát giác được cũng hết sức ngạc nhiên, không thể tin nhìn xem Vương Hạo Nhiên. Nàng không nghĩ tới đối phương sẽ buông tha cho mình dễ dàng như vậy.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Thiều Oản Oản đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái! 】

Sợ Vương Hạo Nhiên đổi ý hừng hực vội vàng xuống xe, nhưng mà nỗi ngờ vực trong lòng mãnh liệt lại làm cho Thiều Oản Oản ngừng chân.

Nàng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, hỏi: "Trên đời này không có bao nhiêu người có thể giải được Âm Hương Độc của ta, vì sao nó lại không có một chút tác dụng nào đối với người?"

Vương Hạo Nhiên nhìn xem nàng, cũng không trả lời.

Thiều Oản Oản thấy thế, nói ra một cái nghi vấn khác: "Đừng nói là các trưởng lão ở Độc tông, coi như là tông chủ tiên nhiệm của Độc Tông, đều không thể khiến ta không phát hiện là mình đang bị hạ độc, người đã làm như thế nào để ta không phát hiện ra được?"

Vấn đề của Thiều Oản Oản đương nhiên Vương Hạo Nhiên không có trả lời, chỉ là thản nhiên nói: "Người may mắn có cái thân phận kia, nếu không bây giờ người đã là một người chết."

Lời này của hắn tuyệt đối không phải là nói dọa người.

Nếu như Thiều Oản Oản không có thân phận nữ chính thì bây giờ nhất định đã ngủm.

Nói xong thì Vương Hạo Nhiên cũng không có nhiều lời, trong lúc Thiều Oản Oản đang nhìn kỹ thì lái xe rời đi.

Thiều Oản Oản nhìn bóng xe đi xa, đứng tại chỗ một lúc lâu không động, xuất thần suy nghĩ, nghĩ về hàm nghĩa câu nói của Vương Hạo Nhiên trước khi đi.

Chẳng phải thân phận của mình là Thánh Nữ Độc tông sao?

Vì vậy mà đối phương không có giết mình, xem ra là có nguồn gốc cùng với Độc tông.

Chỉ là người kia là ai?

Trong lúc nhất thời Thiều Oản Oản không thể nghĩ ra được, đành đi tới nơi dừng chân tìm vị nữ trưởng lão Độc tông cùng mình đến Thanh Linh lần này.

Vị nữ trưởng lão Độc Tông này là lão ầu, tóc bạc da nhăn nhưng tinh quang trong ánh mắt lấp lóe, nhìn là biết không phải nhân vật

đơn giản.

"Tìm được người làm việc chưa?" Lão ầu hỏi.

"Ta vừa mới. . ." Thiều Oản Oản tâm sự nặng nề, nghe được lão ầu hỏi thế là đem chuyện vừa nãy nói ra rồi liền hỏi:

"Ngũ trưởng lão! Người kiến thức rộng rãi, có biết người kia là ai không?"

Nghe được Thiều Oản Oản thuật lại, vẻ mặt ngũ trưởng lão nghiêm túc một lúc rồi lập tức lộ ra nụ cười mừng rỡ trên mặt.

"Ngũ trưởng lão, người nghĩ được cái gì?" Thiều Oản Oản thấy thế, lập tức hỏi.

"Người kia chừng bao nhiêu tuổi?" Ngũ trưởng lão muốn chứng thực chính mình suy đoán, hỏi lần nữa.

"Chừng hai mươi." Lướì Thiều Oản Oản trả lời.

"Vậy cũng không có làm, nhất định là đúng!" Ngũ trưởng lão dùng giọng khẳng định nói.

"Ngũ trưởng lão biết là người nào sao? !" Thiều Oản Oản truy vấn.

"Thủ đoạn lợi hại quỷ dị hạ độc nhất trong thiên hạ không đâu bằng Độc tông chúng ta được, nhưng mà Độc Tông truyền thừa xuống thủ pháp hạ độc có một bộ phận trưởng lão chúng ta với người cũng không có cách nào nắm giữ, chắc hẳn người này dùng loại thủ pháp này." Ngũ trưởng lão nói.

"Thế nhưng mà phương pháp Độc Tông chúng ta từ trước đến giờ là bí mật truyền xuống, sao lại thế. . ." Thiều Oản Oản nghi vấn lên, nhưng mà vừa nói xong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì:

"Ngũ trưởng lão có ý tứ là, người này cũng là người của Độc tông?"

"Đúng vậy." Ngũ trưởng lão gật đầu.

"Thế nhưng mà Độc Tông có nhân vật như thế sao?" Thiều Oản Oản nói.

"Có!" Ngũ trưởng lão ánh mắt lộ ra cuồng nhiệt thần thái.

"Ngũ trưởng lão người muốn nói là . ." Cảm nhận được tâm tình của ngũ trưởng lão Thiều Oản Oản cũng nghĩ đến cái gì, lập tức rung động nói: "Là lão tổ tông? !"

"Đúng vậy!" Ngũ trưởng lão trùng điệp gật đầu "Ngoại trừ lão tổ tông, trong thế gian này cũng sẽ không có người thứ hai biết loại thủ pháp hạ độc siêu cao này."

"Nhưng lão tổ tông là nhân vật hơn 150 năm trước, bây giờ làm sao có thể vẫn tồn tại trên thế gian?" Thiều Oản Oản không thể hiểu nổi nói.

Y @@@

Chương 334: Cừu Nhân Gặp Mặt, Chiến Thư (1)

Y"Khoảng thời điểm năm mươi năm trước, lão tổ tông sáng lập Độc tông chúng ta gặp phải đại nạn trăm tuổi, giữ lại 『Chí Tôn Độc Kinh』, truyền lại vị trí Tông chủ rồi đi xa bốn phương, tìm phương

pháp phản lão hoàn đồng, năm mươi năm sau đó không có tin tức gì." Ngũ trưởng lão sùng kính nói:

"Bây giờ nhìn thấy chắc là lão tổ tông đã thành công, người trẻ tuổi chừng hai mươi kia nhất định là lão tổ tông đã phản lão hoàn đồng, không thể sai được!"

"Người mạo phạm nhân vật bực này, hết lần này tới lần khác hẳn không giết người, để người bình yên vô sự rời đi chính là chứng minh tốt nhất."

Thiều Oản Oản kinh hãi vô cùng, giật mình nói: "Không trách hẳn nói ta may mắn vì có thân phận này, nếu như ta không phải là thánh nữ Độc tông, đương nhiên sẽ không còn mạng trở về."

Tâm trạng lên xuống mãnh liệt, thật lâu khó mà yên lặng, chỉ là nàng còn có chút một chút nghi vấn "Ngũ trưởng lão, lão tổ tông còn sống mà tại sao lại không trở về Độc tông?"

Nghe được lời này, sự mừng rỡ trên mặt ngũ trưởng lão hơi hạ thấp một chút, thở dài nói: "Lão tổ tông đang ghét con cháu hậu bối chúng ta vô năng, tông chủ Độc Tông tỉ thí với Y Tiên cốc bị thua, cuối cùng đã tự vẫn."

Thiều Oản Oản cũng cảm thấy rất xấu hổ, thiên phú của nàng cũng coi là không tệ, nhưng mà so với Tiểu Y Tiên của Y Tiên cốc vẫn là kém không ít.

Tuy là sa sút tinh thần, nhưng nàng vẫn giữ vững tinh thần, nói: "Lần này chúng ta tới Thanh Linh là đến tìm Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn báo thù, chỉ cần chúng ta báo thù được, nhất định có thể thu được lão tổ tông tán thành lần nữa."

Độc tông cùng Y Tiên cốc từ lúc sáng lập đến nay đều là cừu địch, bây giờ phát triển thành thù truyền kiếp, từ cái chết của tông chủ Độc Tông đời trước đã đến mức không thể hòa giải.

"Tông chủ Độc Tông đời trước là bị bại bởi Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn, điều này là cho vị trí Tông chủ vẫn treo lơ lửng giữa trời, tuy người là thánh nữ Độc tông nhưng người cảm thấy chắc chắn có thể thắng được Biển Tố Vấn sao? Người dám đấu sinh tử với Biển Tố Vấn sao?" Ngũ trưởng lão nhìn chăm chú vào Thiều Oản Oản, hỏi ngược lại.

Thần sắc Thiều Oản Oản động lại. Tỷ thí bình thường nàng có chỉ có hai thành ba phần thắng, cơ bản cũng là đến đưa đồ ăn.

Nhưng mà Y Tiên sáng lập Y Tiên cốc đã quy thiên, mà Độc Tông lão tổ cùng Y Tiên nổi danh vẫn sống tại nhân thế.

Bây giờ cốc chủ tân nhiệm Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn, tuy có đầy đủ lợi hại, hoành áp trưởng lão Độc Tông cùng Thánh nữ nhưng mà vẫn kém xa tít tắp với lão tổ Độc tông.

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất của Độc tông!

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Thiều Oản Oản cũng bốc lên một ý nghĩ to gan "Ngũ trưởng lão, dựa theo quy cũ, Độc tông cùng Y Tiên cốc đấu sinh tử, nhưng mà lần này chúng ta dùng độc cấm kỵ trong [Chí Tôn Độc Kinh], nhất định Biển Tố Vấn sẽ phải thua!"

"Người điên rồi? !" Nghe được đề nghị này, thần sắc ngũ trưởng lão hoảng sợ, "Cấm kỵ chi độc uy lực quá lớn, ngoại trừ lão tổ tông bên ngoài không ai có thể hiểu, một khi bạo phát, nửa ngày đồ sát một thành, người muốn dân tại họa ngập đầu tới cho Độc tông sao?"

Ngoại trừ Y Tiên cốc cùng Độc tông, thế gian còn có không ít các môn phái ẩn thế, loại việc ác dùng độc hại nhân gian này, tuyệt đối sẽ dẫn tới bị các môn phái ẩn thế công kích tập thể.

Loại hậu quả này ai cũng đảm đương không nổi.

Nghe vậy, Thiều Oản Oản chẳng những không có bối rối, ngược lại là cười cười, "Ngũ trưởng lão, chính người cũng đã nói, ngoại trừ lão tổ tông bên ngoài không ai có thể hiểu."

Kinh hãi trên mặt Ngũ trưởng lão hạ xuống, thần sắc sáng lên.

Phương pháp so đấu với Y Tiên cốc là, Độc tông đầu độc, Y Tiên cốc giải độc. Phương nào thua phải lấy mạng ra chung.

Cắm kỵ chi độc, coi như là lão Y Tiên của Y Tiên cốc vẫn sống đều phải nhức đầu không thôi, Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn tuyệt đối không thể giải được.

Thắng là cái chắc.

Mà có lão tổ tông ở đây, trước khi cắm kỵ chi độc bạo phát, hẳn tuyệt đối sẽ xuất thủ ngăn cản.

Đề nghị của Thiều Oản Oản rất lớn mật, thế nhưng lại là biện pháp rửa nhục tốt nhất.

"Chủ ý này không sai." Sau khi Ngũ trưởng lão nghĩ sâu tính kỹ, không khỏi chậm chậm gật đầu.

Thiều Oản Oản thấy thế, cũng không nói nhiều, đi ra khỏi nơi dừng chân.

Đêm khuya.

Biển Tố Vấn ra ngoài làm việc, một mình đi bộ đi trên đường mòn của một cái khu biệt thự, chuẩn bị trở về ngôi biệt thự của Liễu Nguyệt.

Sắc trời đã muộn như vậy, một nữ nhân đi một mình ở bên ngoài là

rất nguy hiểm.

Nhưng mà ngoài trừ y thuật thì điểm võ lực của Biển Tố Vấn vẫn rất tốt, cho dù đi một mình trong đêm cũng sẽ không e ngại chút nào.

Chỉ là lúc nàng đi đến cách biệt thự còn có hai trăm mét bỗng nhiên dừng lại.

Trong không khí có chút nhàn nhạt mùi thơm.

Lấy bản lĩnh của Biển Tố Vấn đương nhiên là có thể minh bạch, trong mùi thơm này có độc.

Nhưng mà y thuật của nàng siêu cao, tự mình có phương pháp giải độc, vì vậy những cái mùi thơm này hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với nàng.

"Đi ra đi." Biển Tố Vấn nói một tiếng với không khí.

"Không hổ là Tiểu Y Tiên nha, U Linh Phù Hương của ta quả nhiên không dùng được với người không."

Theo thanh âm này, Thiều Oản Oản cười nhẹ cũng từ trong bóng tối đi ra, xuất hiện tại trong tầm mắt Biển Tố Vấn.

"Quả nhiên là người, thế nào, ở đế đô bên kia không dám ngoi đầu lên ở trước mặt ta hiện tại ở ngoài đế đô, người cảm thấy mình đã có tư cách khiêu khích ta?" Biển Tố Vấn nhìn xem Thiều Oản Oản lạnh lùng nói.

Bởi vì cái gọi là cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Thù của Y Tiên cốc cùng Độc tông cũng không phải là chỉ có một ngày hai ngày.

Thiều Oản Oản chán ghét Biển Tố Vấn, Biển Tố Vấn cũng chán ghét

Thiều Oản Oản.

"Quy củ cũ, sinh tử đấu, dám tiếp không?" Thiều Oản Oản cũng không có nói nhảm mà trực tiếp ném ra một phần chiến thư.

Biển Tố Vấn thò tay tiếp nhận, cũng không có đi nhìn, chỉ là cười lạnh nói: "Người chỉ là thánh nữ Độc tông, còn chưa đủ tư cách để ta tiếp, để tông chủ Độc Tông của các người tới đi, a, không, ta suýt chút quên đi, yoong chủ Độc Tông các người chết, bây giờ vị trí này vẫn treo lơ lửng giữa trời nhỉ."

E @@@

Chương 335: Cừu Nhân Gặp Mặt, Chiến Thư (2)

"Người!" Thiều Oản Oản tức giận một lúc, nhưng lập tức lại khôi phục nụ cười mỉa mai: "Ta nghe nói, người có mấy muội muội ở Thanh Linh."

"Thù hận của Độc tông cùng Y Tiên cốc, không cần phải liên lụy tới những người khác, từ xưa đến nay đã như vậy, người muốn phá hoại quy củ sao?" Biển Tố Vấn lạnh giọng nói.

"Người nếu là không lánh đi đương nhiên ta sẽ không phá hoại quy củ." Thiều Oản Oản cười híp mắt.

"Tốt, người đã tự mình tìm cái chết, ta thành toàn người!" Biển Tố Vấn lạnh lùng nói.

"Hi vọng sau ngày mai người còn có thể tự tin như vậy." Thiều Oản Oản cười một tiếng, thân hình dung nhập trong bóng tối.

Thấy thế, Biển Tố Vấn cũng nhíu mày.

Đừng nói là Thiều Oản Oản, cho dù là tông chủ tiền nhiệm của Độc Tông đều sẽ bại bởi nàng.

Bây giờ Thiều Oản Oản dám chủ động gửi chiến thư, đương nhiên không thể nào là chán sống, mà chắc chắn là có chỗ dựa.

Chỉ là chỗ dựa của nàng là cái gì đây? !

Mang theo những nghi hoặc này, thần tình Biển Tố Vấn ngưng trọng, đi về đến biệt thự ngũ muội Liễu Nguyệt.

Không để bị nhìn ra cái gì khác thường, để người tìm nén sự lo lắng, Sau khi Biển Tố Vấn đi vào trong đại sảnh biệt thự, liền thu lại thần sắc sầu lo trên mặt.

Nhưng mà sau khi nàng quét một vòng đại sảnh biệt thự một chút, lúc này nàng mới phát hiện chính mình quá lo lắng.

Ngũ muội Liễu Nguyệt, lục muội Kỷ Thủy Dao cùng thất muội Khâu Thiển Vi đều đang cúi đầu loay hoay bấm điện thoại, giống như là đang trò chuyện, thỉnh thoảng sẽ còn cười ngây ngô một thoáng, nhìn qua kỳ kỳ quái quái.

Một màn này để Biển Tố Vấn có chút kinh ngạc.

Ở trong trí nhớ của nàng, lúc ngũ muội Liễu Nguyệt nhàn rỗi đều xem tin tức thị trường chứng khoán. Mà lục tỷ Kỷ Thủy Dao thì sẽ ôm một quyển sách để học. Về phần thất muội Khâu Thiển Vi thì là ở trong phòng đàn đánh đàn dương cầm.

Mà bây giờ, ba người lại ôm điện thoại trò chuyện cùng với người khác

Như vậy đương nhiên Biển Tố Vấn sẽ cảm thấy kì quái, nhưng mà lập tức nàng liền nhớ lại, tối hôm qua cùng mấy tỷ muội nói chuyện trời đất mới hơi hơi giật mình.

Ngũ muội Liễu Nguyệt có bạn trai trên mạng, lục muội Kỷ Thủy Dao có đối tượng thầm mến, mà thất muội Khâu Thiển Vi thì là cùng người ta yêu đương cuồng nhiệt.

Ba người đều bởi vì tình cảm nam nữ mới làm ra loại hành động khác hẳn với bình thường này.

Đối với cái này, Biển Tố Vấn xem như người từng trải, tất nhiên có khả năng lý giải, nhưng không dám gạt bừa.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải khuyên nhủ thật mấy mấy người tỷ muội, để các nàng không nên trầm mê trong đó, miễn lúc bị người vút bỏ sẽ đau lòng.

Nhưng mà lúc này Biển Tố Vấn đang bị chuyện Độc tông Thiệu Oản Oản phiền lầy, không có lập tức tận tình khuyên bảo.

Nàng chỉ là nói:

"Ngũ muội, lục muội, thất muội, gần đây bên cạnh các người nếu như có người bị trúng độc, nhớ kịp thời báo cho ta biết một chút."

Dứt lời, Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi phảng phất giống như không nghe thấy, vẫn trầm mê vào màn hình điện thoại.

Biển Tố Vấn có chút buồn bực, các người cùng bạn trai trò chuyện chăm chú như vậy sao? Ngay cả lời của tam tỷ này đều không có nghe được?

Tức giận nàng lập tức đi tới, thu lại điện thoại của ba người sau đó lặp lại một lần nữa lời vừa rồi đã nói.

"Biết."

"Rõ rồi."

"Biết được."

Ba người mỗi người trả lời một câu, lập tức lấy lại điện thoại trong tay Biển Tố Vấn, tiếp tục tiến vào bên trong trạng thái trò chuyện.

Biển Tố Vấn lắc lắc đầu, trực tiếp trở về gian phòng của mình.

Trong đêm này nàng lăn qua lộn lại, đến hừng đông ba bốn giờ mới ngủ được.

Lúc Biển Tố Vấn tỉnh lại sắc trời bên ngoài đã sáng choang, xem thời gian đã là mười giờ sáng.

Vù vù.

Điện thoại truyền đến một trận âm thanh chấn động, là thất muội Khâu Thiển Vi điện thoại.

Biển Tố Vấn bấm nghe liền nghe được âm thanh vội vàng của Khâu Thiển Vi ở đầu bên kia điện thoại: "Tam tỷ, chỗ ta có mấy học sinh lúc đầu đang yên đang lành lên lớp, nhưng mà bỗng nhiên sắc mặt tái đi rồi té xỉu, mới được xe cứu thương đưa đi bệnh viện, người, người mau mau đến xem sao?"

Nghe vậy, Biển Tố Vấn cảm thấy thất kinh, đồng thời lo lắng trong lòng cũng thêm nặng nề mấy phần.

Dựa theo quy tắc so đấu ngày trước của Độc tông cùng Y Tiên cốc, đối tượng mà Độc tông chọn lựa hạ độc đều là chọn người của Y

Tiên cốc có khả năng chịu được.

Đây cũng là vì sao tối hôm qua Biển Tố Vấn sẽ cố ý căn dặn ba muội muội một tiếng.

Chỉ là Biển Tố Vấn không nghĩ tới, người của Độc tông sẽ ra tay nhanh như vậy.

Tối hôm qua đưa chiến thư, sáng nay lại bắt đầu, Thiều Oản Oản không kịp chờ đợi như vậy sao? Tự tin sẽ có thể thắng như vậy?

Trong lòng Biển Tố Vấn nhanh chóng hiện lên một ít ý nghĩ, lập tức trả lời:

"Gửi địa chỉ cho ta, ta lập tức tới đó ngay."

Kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi, ngay lập tức Biển Tố Vấn thu thập một chút rồi đi ra ngoài. Không lâu sau, nàng đã xuất hiện trong một tòa bệnh viện, đại khái biết một chút tình huống.

Có ba người bị trúng độc, là ba sinh viên của khoa âm nhạc của Thanh Linh, hai nam một nữ.

Phía bệnh viện đã kiểm tra qua, đồng thời làm ra chẩn đoán bệnh, ba người là trúng độc.

Nhưng mà trúng độc gì lại không có một chút đầu mối nào, không khỏi chậm rồi lại càng chậm thêm, bởi vậy không có áp dụng biện pháp trị liệu.

Lúc này, một đám bác sĩ đang mở hội nghị thảo luận.

Biển Tố Vấn trực tiếp đi vào phòng họp, báo ra thân phận của mình, cũng biểu thị để chính mình tới trị liệu.

Tên tuổi của Biển Tố Vấn vẫn là vô cùng vang dội, sau khi phía bệnh

viện nghe được lời này đương nhiên là vui lòng tốt cùng.

Sau khi thành công ôm lấy chuyện, Biển Tố Vấn mới thoáng nói lỏng một hơi, thoải mái tinh thần đi xem xét ba sinh viên đại học bị trúng độc kia.

Đối với an nguy của ba tên sinh viên này, Biển Tố Vấn cũng may mắn không lo lắng.

Bọn hắn chỉ là công cụ thí nghiệm, hoặc là nói, ba kẻ xui xẻo bị Độc tông ngẫu nhiên tuyển chọn.

Trong ngày trước Độc tông cùng Y Tiên cốc thí nghiệm, cũng có những kẻ xui xẻo như thế này, nhưng mà quý xui xẻo thì xui xẻo, bọn hắn cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

F @@@

Chương 336: Bắt Đầu Đọ Sức

Bởi vì, nếu là Y Tiên cốc thắng thì độc của bọn họ đã giải được, đương nhiên là sẽ bình yên vô sự.

Mà nếu Y Tiên cốc không cứu được thì đó chính là Độc tông thắng rồi, Độc tông cũng sẽ lấy ra giải dược tới cứu người xui xẻo.

Tất nhiên, đây cũng không phải là biểu hiện sự thiện tâm của Độc tông, mà là tỏ vẻ công bằng.

Bởi vì có một ít dược vật kịch độc phát tác cực nhanh, có đôi khi không kịp cứu, hoặc là mới biết được tin tức thì người bên kia đã ợ ra rắm.

Vì so đấu công bằng nên Độc tông không thể dùng loại độc dược kia, đồng thời, cuối cùng còn muốn giải cứu người trúng độc. Lấy cái này chứng minh, loại độc dược này có thể giải, là y thuật của người Y Tiên cốc không tốt mới không cứu chữa được.

Biển Tố Vấn đi tới bên trong phòng giám hộ, kiểm tra ba người trúng độc một phen, rất nhanh lông mày càng nhíu chặt hơn mấy phần.

Y Tiên cốc cùng Độc tông xưa nay là đối thủ một mắt một còn, vì vậy tất nhiên Biển Tố Vấn sẽ nghiên cứu qua độc dược Độc tông.

Nhưng mà độc mà ba người trúng lúc này không phải là độc nằm trong những loại độc mà nàng hiểu rõ.

Hơn nữa nhìn từ độc tính nó cực kỳ mãnh liệt, nhưng mà tạm thời lại bảo trì cái trạng thái cân bằng này.

Sự cân bằng này sẽ vì ngoại lực mà tùy thời có thể bị đánh vỡ. Những "Ngoại lực" có thể là bất kỳ một loại dược vật nào đó.

Nói một cách khác lúc không rõ ràng đặc tính chân chính của loại độc này tuyệt đối không thể tùy tiện dùng dược để giải.

Tùy tiện dùng dược giải sẽ chỉ gia tốc triệu chứng của người bị trúng độc, thậm chí trực tiếp dẫn tới tử vong.

Biển Tố Vấn đối với Độc tông vẫn là có hiểu biết, độc dược kì lạ như vậy, đồng thời có thể khiến mình trong lúc nhất thời không có đầu mối, đây tuyệt đối không phải là độc mà Độc tông nghiên cứu ra trong thời gian ngắn.

Chắc đây là độc mà Độc tông nghiên cứu chế tạo đã lâu gần đây mới thành công hoặc là Độc tông đã từng có loại độc này nhưng bây giờ mới lấy ra dùng.

Nhưng mà cho dù là cái trước hay là cái sau, Biển Tố Vấn bị giới hạn tuổi tác nên không biết nhiều về những chuyện lúc trước.

Vừa nghĩ đến đây, Biển Tố Vấn tạm thời rời khỏi bệnh viện.

Ở Thanh Linh này còn có một người Y Tiên cốc khác.

Theo bói phận tính toán thì người kia là sư diệt Biển Tố Vấn.

Nhưng mà tuổi tác của người sư diệt này trưởng thành hơn nàng rất nhiều.

Đối với Độc tông càng hiểu rõ hơn.

Chắc hẳn có thể nhận thức được độc dược này đến cùng độc dược gì.

Mà người sư diệt này, chính là Diêm Vương Địch Tiết thần y.

Mà lần này Biển Tố Vấn tới Thanh Linh chính là muốn giải quyết phiền phức của người sư diệt này.

Nhưng không nghĩ tới, người của Độc tông cũng theo tới, đồng thời còn gửi ra chiến thư.

Nhìn xem tình huống ba người bị trúng độc thì chỉ cần không tùy tiện dùng dược giải thì trong vòng hai ngày sẽ không có việc gì.

Thừa dịp trong khoảng thời gian hai ngày này, Biển Tố Vấn chuẩn bị nhanh chóng cứu sư diệt ra.

Ngày hôm qua, Biển Tố Vấn đã có sự hiểu biết về chuyện sư diệt bị

bắt.

Biết được sự điệt là bởi vì chữa bệnh cho nhà giàu nhất Thanh Linh khiến bệnh của người ta đang chậm thành nghiêm trọng hơn, lúc đó mới bị tóm lấy.

Chẳng qua trước mắt sự điệt chỉ bị bắt, còn chưa có lệnh kết tội.

Nói cách khác, việc này còn có thể cứu vãn được.

Điểm mấu chốt của việc này nằm ở trên người vị nhà giàu nhất của Thanh Linh kia.

Nhưng mà tình huống bây giờ của vị nhà giàu Thanh Linh kia rất kém cỏi, cả ngày đều rơi vào trong hôn mê.

Người chủ sự trước mắt là phu nhân của vị kia.

Dự định ban đầu của Biển Tố Vấn là giúp vị giàu nhất Thanh Linh kia chữa khỏi bị bệnh, đền lại sai lầm của sự chết.

Nhưng mà tình hình bây giờ cũng không kịp chữa bệnh cho đối phương, chỉ có thể cùng phu nhân của vị kia giải quyết riêng, tạm thời để sự điệt thoát thân.

Chờ sau đó lại đi giải quyết chuyện của vị nhà giàu nhất Thanh Linh.

Sau khi làm rõ những cái đầu mối này, Biển Tố Vấn lập tức phát động từ giao thiệp của mình.

Nói là quan hệ, kỳ thực là ba muội muội cùng một đệ đệ của Biển Tố Vấn.

Sau cùng Biển Tố Vấn quanh năm ở đế đô, đối với bên Thanh Linh này cũng không thể nào quen thuộc.

Hơn nữa, tăng thêm đoạn tình cảm kia của Biển Tố Vấn từ mấy năm trước, để nàng quyết tâm quên đi nơi này, liền càng không khả năng có quan hệ nào khác.

Bởi vì người trúng độc là sinh viên của khoa âm nhạc, Khâu Thiển Vi đã sớm theo tới bệnh viện.

Biển Tố Vấn trực tiếp liên hệ Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt cùng Lâm Thần.

Hơn hai mươi phút sau, liền có bốn người đi tới.

Ngoại trừ ba người Biển Tố Vấn kêu đến còn có một người không mời mà tới.

Đó chính là Vương Hạo Nhiên.

Wang Hạo Nhiên trở về nơi này, lý do rất đơn giản.

Bởi vì lúc đầu Liễu Nguyệt đang lên lớp bình thường, kết quả đột nhiên có việc gấp, tạm thời dừng tiết lại, mang theo Lâm Thần muốn đi nơi nào đó.

Ôm ý nghĩ không thể để cho nhân vật chính cùng nữ chính đơn độc ở cùng nhau, Vương Hạo Nhiên đương nhiên đi theo tới nhìn một chút.

Mà sau khi Biển Tố Vấn nhìn thấy người không mời mà tới là Vương Hạo Nhiên, chỉ là bất ngờ một chút, cũng không có nói thêm cái gì.

Hiện tại nàng đã không hận Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên, Biển Tố Vấn cũng không muốn cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc, chỉ có ý nghĩ đối đãi như bằng hữu bình thường.

Mà ở cục diện lo lắng trước mắt này, Biển Tố Vấn chỉ nhìn Vương

Hạo Nhiên một chú, cũng sẽ không đi tới chào hỏi.

Bởi vì nàng không có cái tâm tình này.

Biển Tố Vấn đem chuyện muốn gặp phu nhân của vị kia cùng Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi nói một chút.

Nhưng mà ba người chỉ ở trong lĩnh vực của mình có sức ảnh hưởng rất lớn, không có liên quan gì đến vị phu nhân kinh doanh ngành nghề internet kia.

Biển Tố Vấn nghe vậy, không khỏi cảm thấy tiếc nuối một chút.

Mà đúng lúc này, Lâm Thần cũng xông tới, chủ động nói: "Tam tỷ, vị phu nhân Trình Nhụyngươi nói kia thật ra ta cùng nàng có quen biết, ta có thể giúp cho ngươi!"

"Tiểu Thần, ngươi không có nói đùa chứ, thật sao? !" Biển Tố Vấn lộ ra một ít sợ hãi lẫn vui mừng.

o @@@

Chương 337: Không Chào Đón

m"Tam tỷ, sao ta có thể lừa ngươi, lời ta nói đều là thật." Lâm Thần cười ha hả nói xong, lập tức gọi một cuộc điện thoại trước mặt Biển Tố Vấn.

Mấy phút sau, Lâm Thần cúp điện thoại, nói với Biển Tố Vấn:

"Không thành vấn đề, ta đã cùng phu nhân kia hẹn xong một lát gặp mặt."

"Tiểu Thần, người thật rất có bản sự!"

Trên khuôn mặt lạnh của Biển Tố Vấn không khỏi lộ ra một ít nụ cười mừng rỡ, lập tức hỏi:

"Người cùng nàng hẹn lúc nào gặp mặt?"

"Nửa giờ sau, trong một quán cà phê ở gần phòng khám bệnh Thiên Huy." Lâm Thần trả lời.

"Nửa giờ sau? Quá tốt rồi, vậy chúng ta lập tức lên đường đi." Biển Tố Vấn không kịp chờ đợi nói.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe thấy, cũng là nhin không được nói: "Chỗ kia ta tương đối quen thuộc, ta và các người cùng đi chứ."

"Đại ca ca, ta chạy Pagani đi qua, xe này tương đối nhanh một chút, chỉ là xe này không ngồi được ba người, người cũng đừng đi." Lâm Thần tất nhiên sẽ không đáp ứng.

Biển Tố Vấn nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, thản nhiên nói: "Việc này không liên quan gì đến người, người cũng không cần đi theo."

"Để ta đi qua đi, có lẽ ta có thể giúp người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta mới nói người đi cũng vô dụng, người có thấy phiền hay không?" Biển Tố Vấn bị chuyện so đầu đề ở trong lòng, tâm tình không phải rất tốt, ngữ khí có vẻ hơi không kiên nhẫn.

"Tốt, nhớ kỹ những lời này của người." Mặt nóng sắt mông lạnh,

Vương Hạo Nhiên tất nhiên cũng khó chịu, suy cho cùng hẳn cũng không phải liếm cầu.

Lâm Thần dương dương đắc ý nói: "Đại ca ca, bái bai."

"Chớ đắc ý, sau này nếu người muốn tìm ta hỗ trợ, cần phải gọi ta là ba ba." Vương Hạo Nhiên đáp lại nói.

"Không có gì là ta không làm được, tuyệt đối sẽ không cầu người làm việc." Lâm Thần nhếch miệng, hoàn toàn không có để ở trong lòng.

"Chúng ta đi thôi." Biển Tố Vấn nóng vội, cũng không muốn tiếp tục nói thêm cái gì, trực tiếp nói với Lâm Thần.

Hai người rất nhanh liền rời khỏi trong tầm mắt mọi người.

"Hạo Nhiên, tam tỷ ta có việc gấp, tâm tình có chút không tốt, người chớ để ý." Liễu Nguyệt ôm thái độ của sư mẫu trấn an đồ đệ nói với Vương Hạo Nhiên.

Kỷ Thủy Dao lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn nói: "Tính cách tam tỷ ta cổ quái, bài xích nam giới, nàng đối với tất cả nam giới đều có địch ý nhất định, đây là phản ứng bình thường, không phải tận lực nhằm vào người."

Khâu Thiển Vi không có nói chuyện, cũng lấy điện thoại di động ra, bí mật gửi tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên một cái biểu tình "Ôm một cái", an ủi hẳn.

Vương Hạo Nhiên đầu tiên là nhìn một chút tin nhắn bí mật của Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi, lập tức mới trả lời Liễu Nguyệt: "Ta không ngại đâu."

Tất nhiên là hẳn không ngại, bởi vì không lâu sau Biển Tố Vấn cùng Lâm Thần sẽ trở về phải cúi đầu gọi hẳn là ba ba.

Liễu Nguyệt lại nói: "Thật không ngại sao? Cũng đừng kìm nén bực bội rồi giấu ta, miễn cho sự phụ người hỏi rồi trách sự mầu ta không che chở người."

Nghe được Liễu Nguyệt tự xưng là sự mầu, trong lòng Vương Hạo Nhiên phiền muộn một chút.

Suy cho cùng là đồng lúa, ai bị gọi như vậy đều không vui.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dựa theo tình huống trước mắt, Liễu Nguyệt ở trên đường nhận mình làm lão công online, phía dưới thật xem mình là đồ đệ.

Điểm này tạm thời còn không cải biến được.

"Ta đi vào phòng vệ sinh rửa tay." Vương Hạo Nhiên tìm một cái tìm có ròi đi.

Rời khỏi tầm mắt của đám người Khâu Thiển Vi, Vương Hạo Nhiên gửi một tin nhắn cho Liễu Nguyệt.

"Gọi lão công."

Liễu Nguyệt đứng ở trên hành lang chờ đợi có chút khso hiểu, nhưng vẫn rời khỏi tầm mắt của Khâu Thiển Vi cùng với Kỷ Thủy Dao, đi đến địa phương không người, ngán lầy cổ họng phát ra một đạo giọng nói: Lão công!

"Ngoan."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lập tức thoải mái, sau khi trả lời một chữ lập tức gọi rai một cuộc điện thoại.

"Nhanh như vậy lại gọi điện thoại cho ta, lần này lại là chuyện gì đây?" Trong điện thoại, truyền đến âm thanh có chút mừng rỡ của

Trình Nhụy.

"Có phải người quen biết tiểu bằng hữu tám tuổi Lâm Thần hay không?" Vương Hạo Nhiên đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Làm sao người biết?" Trình Nhụy kinh ngạc một chút, tiếp đó giải thích nói: "Ta quen biết, hôm qua ta mang theo nhi tử dạo phố không chú ý bị lạc mất hẳn, là do tiểu bằng hữu Lâm Thần giúp ta tìm được."

Nói xong, nàng lập tức lại bổ sung một câu: "Đúng rồi, hẳn hẹn ta đi ra gặp mặt."

Nghe được lời nói của Trình Nhụy, Vương Hạo Nhiên không khỏi âm thầm chửi bậy.

Cái hào quang nhân vật chính còn rất vô lại, tùy tiện đi dạo phố đều có thể quen biết được vị phu nhân Trình Nhụy, để nàng ghi nợ một cái nhân tình rất lớn.

Sau khi âm thầm chửi bậy trong lòng một thoáng hào quang nhân vật chính Lâm Thần, Vương Hạo Nhiên đối nói với Trình Nhụy:

"Cái tên gọi Lâm Thần tiểu bằng hữu tìm người, là muốn để người bán cái nhân tình, hủy bỏ tố cáo Tiết thần y, để Tiết thần y được thả ra."

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói lời này xong, Trình Nhụy lập tức hiểu ý, thế là trong điện thoại nói: "Người muốn ta làm thế nào?"

"Cùng nữ nhân thông minh nói chuyện, là một chuyện rất tiện." Vương Hạo Nhiên nhin không được tán dương một tiếng.

"Đàn ông các người, không phải là không thích nữ nhân thông minh sao?" Trình Nhụy hiếu kỳ hỏi.

"Là đúng thế không sai, nhưng mà cái kia phải có cái tiền đề."
Vương Hạo Nhiên nói.

Tiền đề? Tiền đề chính là không phải nữ nhân của chính mình à?

Nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Trình Nhụy cũng lập tức hiểu ra, không khỏi sầu não một chút.

Kỳ thực nếu như có thể mà nói, nàng có thể giả bộ như cực kỳ vụng về, vụng về đến nỗi trí thông minh đều có thể không cần.

Chỉ là đáng tiếc nàng không có cơ hội này.

"Người muốn ta làm thế nào?" Trình Nhụy thu hồi một ít tâm tình phức tạp hiện lên trong đầu, hỏi lần nữa.

"Chuyện nhân tình, người có lẽ sẽ để ý chứ?" Vương Hạo Nhiên cũng không có lập tức hạ mệnh lệnh, mà là hỏi trước một câu.

"Chúng ta là đồng bạn hợp tác, người so với ta mà nói thiên mệnh của người còn cao hơn, vì thế ta có thể bỏ đi bất kì thứ gì." Trình Nhụy nghiêm túc nói.

Nàng là một nữ nhân nhẫn tâm vô cùng.

Đừng nói là nhân tình, coi như là bây giờ nàng muốn rút dưỡng khí quản của Mã Hồng Thắng, nàng đều sẽ không có một chút nhú mảy.

κ @@@

Chương 338: Điều Kiện (1)

Thậm chí, coi như là để nàng giải quyết hài tử của mình với Mã Hồng Thắng đều có thể làm ra được.

Nghe được lời của Trình Nhụy Vương Hạo Nhiên ngẩn người, không khỏi cảm giác cực kỳ thụ thái.

Độ hảo cảm của Trình Nhụy đối với mình kéo căng, lời này là thật hay giả, tự nhiên là sẽ không hoài nghi.

Nhưng mà đây là từ chính miệng Trình Nhụy nói ra, cũng là một loại tư vị khác.

Không thể không nói, nghe được còn cảm giác thật thoải mái.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên ứng phó với mấy nữ chính đều đã quá sức, đối với Trình Nhụy tự nhiên là không có ý nghĩ đặc thù.

Suy cho cùng hẳn cũng không phải Tào Tháo.

"Lúc nữa người gặp Lâm Thần. . ." Vương Hạo Nhiên trong điện thoại phân phó.

Một nhà quán cà phê.

Trình Nhụy kết thúc trò chuyện cùng Vương Hạo Nhiên thì không lâu sau, đã thấy một người tám tuổi Lâm Thần cùng một nữ nhân chừng hai mươi tuổi xuất hiện ở trước mắt mình.

Trong điện thoại, Trình Nhụy đã biết được nữ nhân này tên là Biển

Tổ Vấn, là một vị thần y.

"A di mạnh khỏe." Lâm Thần cười lấy chào hỏi.

"Ngài khỏe chứ, Mã phu nhân." Biển Tổ Vấn cũng lấy lòng nói.

"Các người khỏe, mời ngồi." Trình Nhụy gật đầu cười, gọi phục vụ viên, chọn ba ly cà phê.

Sau khi hàn huyên ngắn ngủi, trong lòng Lâm Thần biết tam tử lo lắng, cho nên trực tiếp tiến vào chuyện chính, nói với Trình Nhụy:

"A di, chuyện là như vậy, tam tử ta có một vị sư diệt họ Tiết sư, bởi vì sai lầm nhất thời, dẫn đến xảy ra một ít chuyện không tốt, lần này tới, là muốn a di người mở ra một con đường, huỷ bỏ tổ cáo."

Trình Nhụy đã sớm biết ý đồ của Lâm Thần đến đây từ chỗ của Vương Hạo Nhiên, vì vậy đối với lời nói của Lâm Thần không có cảm thấy mảy may bất ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như bị kinh ngạc. Tiếp theo lại giả bộ như lấy lại tinh thần, nhìn về phía Biển Tổ Vấn, lãnh đạm mà nói:

"Tên lang băm họ Tiết kia là sư diệt người, như thế người cũng là y sư sao?"

"Đúng vậy, Mã phu nhân." Biển Tổ Vấn gật đầu, giải thích nói: "Y thuật của sư chất ta không kém, lần trước tất nhiên là sai lầm."

Trình Nhụy lạnh lùng nói: "Ta không cần biết có phải là sai lầm hay không, ta chỉ biết là bây giờ trượng phu ta nằm trên giường không khác gì người thực vật, đây đều là do sư diệt người ban tặng."

Biển Tổ Vấn nói: "Ta nguyện ý vì trượng phu chữa trị cho ngài ấy, đồng thời ta bảo đảm nhất định có thể chữa khỏi cho trượng phu của ngài, còn xin người giơ cao đánh khẽ, huỷ bỏ tổ cáo sư chất ta."

Ánh mắt Trình Nhụy sắc bén, đe dọa nhìn Biễn Tố Vấn, "Lúc trước sư điệt ngươi cũng là nói như vậy, kết quả lại thành cái gì?!"

Biễn Tố Vấn bị khí thế cường đại của Trình Nhụy chấn nhiếp, nhất thời không nói.

Bên cạnh, Lâm Thần chặn lại nói: "A di, cái kia. . ."

Trình Nhụy cắt ngang lời nói của Lâm Thần "Đúng rồi, tiểu bằng hữu, lúc trước ngươi giúp ta tìm được nhi tử, ta còn chưa có cảm ơn ngươi thật tốt." Lấy ra một tờ chi phiếu, đưa tới trước mặt Lâm Thần.

Nàng tiếp tục nói: "Đây là cảm tạ ngươi, mời nhận lấy."

Lâm Thần sửng sờ, lờm liếc số ghi chi phiếu trên bàn.

Năm ngàn vạn!

Vị phu nhân này thật đúng là khá hào phóng.

Nhưng mà hắn không cần tiền. Hơn nữa tiền này cũng không thể nhận được.

Một khi nhận, nhân tình sẽ trả hết.

Đẩy chi phiếu trở về, Lâm Thần nói: "A di, tiền ngươi lấy về đi, ta không thể nhận."

Trình Nhụy không trả lời ngay, mà là lần nữa cầm một tờ chi phiếu ra.

Lần này, là một tờ chi phiếu một trăm triệu.

"Nhận lấy đi, đây là tâm ý của ta." Trình Nhụy đem hai cái chi phiếu một trăm triệu cùng năm ngàn vạn đẩy lên trước mặt Lâm Thần lần

nữa.

"A di, ban đầu ta giúp người tìm được nhi tử chỉ đơn thuần là ý tốt, cũng không phải muốn lấy thù lao. Hơn nữa một hài tử nhỏ như vậy lạc đường, bất kì người nào nhìn thấy cũng đều sẽ tiến lên trợ giúp hẳn tìm được mẫu thân."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thần tràn đầy thành khẩn, lại lần nữa đẩy chi phiếu trở về "Tiền này, ta thật không thể nhận, nếu người tiếp tục cho đó chính là xem thường ta!"

Thấy thế, Trình Nhụy vui vẻ gật đầu, đem chi phiếu thu về "Thật là một hài tử tốt, nếu là như thế, vậy tiền này ta sẽ không cho nữa."

Lâm Thần cùng Biễn Tố Vấn thấy thế, không khỏi nói lỏng một hơi, chỉ cho là chuyện này sẽ có cơ hội biến chuyển.

Nhưng mà không chờ hai người tiếp tục mở miệng nói cái gì, Trình Nhụy đã từ chỗ ngồi đứng dậy "Hai vị, sổ sách ta đã thanh toán, ta còn có việc, không ở lại đây lâu nữa."

"A di, chuyện kia. . ." Lâm Thần vội vàng đứng lên.

"Chuyện gì?" Trình Nhụy giả bộ như không biết.

"Là chuyện của sư chất tam tử ta." Lâm Thần có loại dự cảm không tốt.

Trình Nhụy nói: "Tiểu bằng hữu, người không phải mới vừa mới nói sẽ không cần yêu cầu thù lao, chẳng lẽ người muốn đổi ý? Tiểu bằng hữu nói láo là không đúng rồi nha."

"Ta. . ." Lâm Thần tắt tiếng.

Trình Nhụy cầm lấy túi xách, quay người chuẩn bị rời đi.

Biển Tố Vấn cũng lập tức đứng dậy, vội nói: "Mã phu nhân, chỉ cần người huỷ bỏ tố cáo đối với sự chết, điều kiện tùy người nói."

Trình Nhụy hơi hơi ngừng dậm chân, giả vờ suy tư một chút, tiếp đó mới lên tiếng: "Mấy ngày nay nhi tử ta cực kỳ ưa thích chơi xe đồ chơi Bugatti, nếu các người có thể lấy được một chiếc đem tới, ta sẽ cân nhắc việc này."

"Xe đồ chơi Bugatti? Cái này rất đơn giản mà?" Lâm Thần kinh ngạc nói.

"Là xe đồ chơi, nhưng mà là loại có thể lái, hơn nữa cần phải mới tinh, tốt nhất là trong hôm nay phải có, bởi vì ta không thể bảo đảm qua hôm nay, nhi tử ta sẽ còn ưa thích Bugatti hay không." Trình Nhụy nói.

Nghe được lời nói của Trình Nhụy, Lâm Thần cùng Biển Tố Vấn tự nhiên là hiểu rõ Trình Nhụy nói là xe Bugatti thật.

Suy cho cùng đối với người giàu mà nói, Bugatti mấy ngàn vạn, cũng không phải là xe đồ chơi sao?

Chỉ là toàn bộ Thanh Linh đều không có đến hai chiếc Bugatti, hơn nữa còn phải tìm mới tinh, cái này phải đi đâu tìm?

Trong lòng Lâm Thần phiền muộn một cái, nhưng rất nhanh liền nhớ tới, bên cạnh có gia hỏa chán ghê kia mới mua một chiếc Bugatti, hơn nữa đã không lái mấy ngày.

"A di, đây chính là người nói, chúng ta một lời đã định." Lâm Thần lập tức đáp ứng Trình Nhụy.

"Giới hạn vào hôm nay, quá hạn không đợi." Trình Nhụy vút xuống một câu rồi lập tức rời đi.

Y @@@

Chương 339: Điều Kiện (2)

Lông mày Biển Tố Vấn nhíu chặt, nói: "Tiểu Thần, cái này nếu như ở đế đô, trong vòng một ngày tìm được một chiếc Bugatti mới còn có thể, nhưng ở Thanh Linh, trong một ngày này đi nơi nào tìm một chiếc Bugatti mới cho Trình Nhụy?"

"Chúng ta quen biết một người, mấy ngày trước hắn mới mua một chiếc Bugatti." Lâm Thần nói.

"Ai?"

"Vương Hạo Nhiên."

Nghe được lời này, sắc mặt Biển Tố Vấn cổ quái.

Vừa mới lúc này, nàng còn không chào đón Vương Hạo Nhiên, bây giờ lại phải trở về cầu hắn. . .

So sánh với tâm tình phức tạp Biển Tố Vấn, Lâm Thần cũng rất buồn bực.

Lời lúc này mới nói cùng Vương Hạo Nhiên, hắn vẫn nhớ rất rõ ràng.

"Chớ đắc ý, lúc sau nếu người muốn tìm ta hỗ trợ, phải gọi ta là ba ba."

"Không gì ta không làm được, tuyệt đối sẽ không cầu người làm việc."

Từ lúc nói ra những lời này mới không đến một giờ mà thôi, bây giờ liền. . .

Bệnh viện.

Khâu Thiển Vi bởi vì học sinh của mình xảy ra chuyện, tự nhiên một mực canh giữ ở trong bệnh viện, muốn nhìn tình huống một .

Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao cùng là giáo sư ở Thanh Linh, sau khi đến cũng không có đi, ở một chỗ với Khâu Thiển Vi.

Về phần Vương Hạo Nhiên, vậy thì càng không rời đi.

Sau khi Trình Nhụy rời khỏi quán cà phê thì liền báo cáo tình huống một chút.

Lúc này, Lâm Thần cùng Biển Tố Vấn có lẽ đang trên đường chạy đến bệnh viện.

Vương Hạo Nhiên muốn ngồi chờ Lâm Thần gọi ba ba, tất nhiên sẽ không cần đi đâu cả.

Trong thời gian chờ đợi, Vương Hạo Nhiên cũng biết đám người Khâu Thiển Vi tụ tập đến bệnh viện vì ba sinh viên của khoa âm nhạc bị trúng độc.

Hơn nữa, y thuật cao siêu như Biển Tố Vấn, trong thời gian ngắn còn không giải được độc, thậm chí cần phải tìm sư diệt Tiết thần y.

Vương Hạo Nhiên lĩnh ngộ 『 Chí Tôn Độc Kinh 』 , hẳn có độc thuật cấp Chí Tôn, thông hiểu vạn độc trên thiên hạ.

Sau khi đã biết chuyện này, thế là mượn Khâu Thiển Vi đi điều tra ba tên học sinh kia một chút.

Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã đánh giá ra ba người này trúng một loại kỳ độc được ghi chép trên 『 Chí Tôn Độc Kinh 』 .

Bởi vì loại kỳ độc này phi thường kỳ lạ, hơn nữa một khi bộc phát ra thực sự quá kinh khủng.

Cũng khó trách Biễn Tố Vấn cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng đối với Vương Hạo Nhiên mà nói muốn giải được kỳ độc này thì thực tế quá đơn giản.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đem thân thể của chính mình biến thành thể chất bách độc bất xâm, huyết dịch của bản thân đều trở thành một loại thuốc giải độc.

Máu của hắn có thể giải được loại kỳ độc này.

Nhưng mà hắn là một đại phản phái, không có lý do chủ động đi làm loại chuyện tốt này.

Hơn nữa, ba tên học sinh kia bị phía bệnh viện trông chừng nghiêm ngặt, Vương Hạo Nhiên có thể điều tra tình trạng của bọn họ một chút đã phi thường không dễ, muốn nói trực tiếp tiếp xúc bọn hắn để cứu người, đây là chuyện không thể nào.

Trừ phi hắn dùng vũ lực giải quyết những người trông chừng kia trước.

Chỉ là cái này hoàn toàn không cần thiết.

Hướng hồ, ở dưới trạng thái bình thường thì loại này kỳ độc này ba

ngày sau mới sẽ bạo phát. Hiện tại vẫn là lúc ổn định, chỉ cần không dùng sai thuốc, tạm thời không có vấn đề gì.

Vương Hạo Nhiên cũng tạm thời làm biếng quản đến, trực tiếp đi lên sân thượng của cao ốc bệnh viện để hít thở không khí mới mẻ.

Suy cho cùng thì khí tức trong cao ốc bệnh viện quả thực không dễ ngửi chút nào.

Chỉ một lúc sau, Biển Tố Vấn cùng Lâm Thần đã chạy tới bệnh viện

Hai người ở dọc đường đã gọi qua điện thoại cho Khâu Thiển Vi, biết Vương Hạo Nhiên còn đang ở bệnh viện.

"Thất muội, Vương Hạo Nhiên ở đâu?" Biển Tố Vấn lo lắng hỏi Khâu Thiển Vi.

"Hân đi lên sân thượng rồi." Khâu Thiển Vi trả lời.

Biển Tố Vấn rất nóng lòng, sau khi nghe được câu trả lời liền trực tiếp vội vàng đi về hướng trên sân thượng.

Lâm Thần do dự một chút, cuối cùng vẫn đi theo.

Trên sân thượng.

Vương Hạo Nhiên lấy được một cái ghế nằm, dùng một tờ báo che khuất mặt, đang phơi nắng.

Ánh nắng hôm nay rất tươi đẹp, phơi nắng là chuyện cực kỳ nhàn nhã hài lòng.

Nhưng mà Biển Tố Vấn cùng Lâm Thần tự nhiên không cảm giác được nửa điểm nhàn nhã cùng thích ý.

Biển Tố Vấn đi tới bên cạnh Vương Hạo Nhiên, thoáng do dự một

chút, nói: "Trước đó tâm tình của ta không được tốt, ta có hơi quá lời, ngại quá."

Nghe được âm thanh, Vương Hạo Nhiên lấy ra tờ báo đang che ở trên mặt, trả lời: "Không sao."

"Người không nổi giận thì tốt rồi." Biển Tố Vấn nói lỏng một hơi, nhìn về phía ánh mắt của Vương Hạo Nhiên cũng nhu hòa một chút.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Phi thường thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30!】

"Còn có việc sao? Không có chuyện gì thì ta tiếp tục phơi nắng." Vương Hạo Nhiên nói với Biển Tố Vấn.

"Còn có việc. " Biển Tố Vấn lập tức đáp lại một tiếng, nói: "Ta, ta muốn hỏi một chút, người có bán Bugatti Veyron không?"

"Ta mới mua xe, cũng còn chưa lái được mấy ngày, tại sao lại phải bán chứ?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như không biết nguyên nhân, không hiểu thấu hỏi ngược một câu.

Biển Tố Vấn cực kỳ thân thiện mà nói: "Ta thích chiếc xe kia, cho nên muốn hỏi người một chút, có nguyện ý bán lại cho ta hay không."

"Cái này thì đơn giản, người trực tiếp đi đặt một chiếc, nhue vậy không được sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Hiện tại ta cần gấp." Biển Tố Vấn vội la lên.

"Hiện tại? Vội như vậy, đến cùng là vì sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Cái này, cái này người cũng đừng hỏi, đem xe bán cho ta, được không?" Biển Tố Vấn nói.

Wương Hạo Nhiên âm thầm nhếch miệng.

Giao dịch cùng Trình Nhụy, vậy cũng là không được cái bí mật gì, cái này đều giấu chính mình, hiển nhiên là coi mình như người ngoài.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng trả lời: "Không bán."

Biển Tố Vấn vội la lên: "Về phương diện tiền thì dễ nói, người ra cái giá."

"Người cảm thấy ta thiếu tiền sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Biển Tố Vấn ghen lời.

Nàng và Vương Hạo Nhiên ở gần nhau một thời gian, đối với Vương gia cũng coi như là có hiểu rõ nhất định.

H @@@

Chương 340: Gọi Ba Ba

Vương gia có gia sản mấy trăm ức, được xem như là người thừa kế duy nhất của Vương Gia, Vương Hạo Nhiên tự nhiên là không thiếu tiền.

"Đại ca ca, chiếc Pagani kia của ta cũng không tệ, giá cả cũng gần bằng, hay là chúng ta đổi xe đi?" Lâm Thần tận lực gạt ra nụ cười, nói với Vương Hạo Nhiên

"Ta khá là yêu thích Bugatti." Vương Hạo Nhiên sao có thể không biết rõ tâm tư của hắn.

"Ta bù tiền để đổi với người, thế nào?" Lâm Thần hỏi dò.

"Không cần thêm tiền, người gọi ta một tiếng ba ba thì ta sẽ suy nghĩ đổi xe cùng với người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người mới chừng hai mươi tuổi, ta gọi như vậy sẽ tổn thọ đó, ta vẫn nên gọi người là đại ca ca nha." Lâm Thần giả bộ như vô cùng đơn thuần, cùng Vương Hạo Nhiên cò kè mặc cả lên.

Vương Hạo Nhiên cũng không trả lời, trực tiếp lấu báo che ở trên mặt lần nữa.

Ý tứ này đã rất rõ ràng.

Không thể thương lượng.

Biển Tố Vấn thấy thế, thế là xin giúp đỡ nhìn về phía Lâm Thần.

Về mặt Lâm Thần đau khổ, khó xử vô cùng.

"Tiểu Thần, gọi một câu mà thôi, sẽ không mất miếng thịt nào đâu."
Biển Tố Vấn khuyên.

Sắc mặt Lâm Thần vùng vẫy một hồi, thò tay đến lấy báo trên mặt
Vương Hạo Nhiên ra, căng lấy khuôn mặt, nói: "Ba ba."

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được
1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -50,
hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Thân là nhân vật chính, nhất thiết phải có khí phách của cao nhân,
loại chuyện gọi phản phái là ba ba này, thế nhưng là tổn hao rất
nhiều khí vận.

Vương Hạo Nhiên vui thích thu hoạch một đợt ban thưởng.

Nhưng mà mặt ngoài lại bất mãn nói với Lâm Thần: "Người có thể
gọi có tâm một chút hay không, không có một chút thành ý gì cả."

"Ta, ta. . ." Lâm Thần lập tức liền muốn phản bác, nhưng mà ánh
mắt của Biển Tố Vấn trừng tới, hấn thu hồi miệng, tiếp đó gạt ra nụ
cười vô cùng dễ thương nói với Vương Hạo Nhiên:

"Ba ba."

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được 900
điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -45, hào
quang phản phái của kí chủ +45! 】

Lâm Thần gọi lần thứ hai, ban thưởng thoáng ít một chút, nhưng mà
vẫn cực kỳ khả quan.

Vương Hạo Nhiên đưa tay sờ sờ mặt nhỏ của Lâm Thần, tiện thể
dùng sức bóp mấy lần, nói: "Ngoan, lại gọi một tiếng."

Lâm Thần giận mà không dám nói gì, nhưng trên mặt vẫn bảo trì nụ cười, đồng thời thuận theo lại kêu một tiếng "Ba ba."

Dù sao đã kêu hai lần, cũng không quan tâm gọi thêm một tiếng.

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên nói tiếp: "Ngoan, lại gọi một tiếng."

Lâm Thần rất khó chịu, nhưng vẫn lên tiếng kêu: "Ba ba."

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được 700 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -35, hào quang phản phái của kí chủ +35! 】

"Tiếp tục!"

Lâm Thần cảm thấy rất phiền, thế là dứt khoát liên tục gọi: "Ba ba! Ba ba! Ba ba. . ."

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

. . .

【 Đỉnh, kí chủ để nhân vật chính Lâm Thần gọi ba ba, thu được 100 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -5, hào quang phản phái của kí chủ +5! 】

Theo Lâm Thần hô lên từng tiếng "Ba ba", Vương Hạo Nhiên cũng không ngừng thu được ban thưởng, nhưng càng về sau thì ban thưởng càng ít, đến cuối cùng thì trực tiếp không có ban thưởng.

Nhưng mà tổng cộng tính đến thì đây đã là vô cùng phong phú.

"Dừng một chút." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy không còn ban thưởng, cũng không muốn nghe Lâm Thần kêu ba ba nữa, thế là cản lại.

"Ba ba. . . Ba ba." Sau khi Lâm Thần theo quán tính tiếp tục kêu vài tiếng phía thì cũng ngưng la lên, lập tức nói:

"Ta đã dựa theo yêu cầu của người kêu người vô số lần rồi, hiện tại có thể đem người của Bugatti đổi lấy Pagani của ta chứ?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu, chân thành nói: "Ân, ta sẽ cân nhắc một chút."

"Người, người, người lại dám lật lọng? !" Lâm Thần cảm thấy chính mình bị lừa gạt, trên mặt nhỏ vừa sợ vừa giận.

"Ta lật lọng ở chỗ nào, người tử mĩ nghĩ lại một chút, ta mới vừa rồi nói như thế nào với người." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

"Không cần thêm tiền, người gọi ta một tiếng ba ba, ta sẽ suy nghĩ đổi xe với người." Lâm Thần ghi nhớ vẫn rất không tệ, sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, thế là hồi tưởng một chút, thuật lại lời Vương Hạo Nhiên đã nói lúc trước.

"Rất đúng, ta chỉ nói suy tính một chút, không nói nhất định sẽ đổi xe với người nha." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người, người, người. . . A! !!" Lâm Thần phát điên lên, đánh tới Vương Hạo Nhiên, dáng vẻ dường như muốn liều mạng vậy.

Vương Hạo Nhiên dùng tay chống đỡ đầu nhỏ của Lâm Thần, để hắn không tiến thêm được chút jaof.

Hai cái tay nhỏ nhắn của Lâm Thần đánh tới đánh tới, nhưng mà ngay cả quần áo của Vương Hạo Nhiên cũng không chạm tới được.

Giày vò một hồi, Lâm Thần tự giày vò chính mình đến nỗi không có khí lực.

Tình huống này hết sức khôi hài.

Chỉ là, nơi này có duy nhất một người đang đứng xem là Biển Tố Vấn cũng không có cảm thấy thú vị buồn cười.

"Tiểu Thần, người đi tìm các tỷ tỷ khác đi, ta có việc muốn nói riêng với hấn." Biển Tố Vấn nói với Lâm Thần.

"Tam tỷ, gia hỏa này rất giảo hoạt, không phải người tốt lành gì, người không thể ở một mình cùng với hấn được." Lâm Thần khuyên.

"Lấy bản sự của tam tỷ người, người cảm thấy ta còn cần sợ hấn sao?" Biển Tố Vấn nói.

Lâm Thần khẽ gạt mình, lập tức gạt đầu một cái, khinh thường lườm Vương Hạo Nhiên một chút.

Tam tỷ không chỉ có y thuật cao siêu, hơn nữa điểm chiến lược cũng không kém, đoán trước gia hỏa này cũng không thể làm gì với tam tỷ.

"Giúp ta giáo huấn hấn thật tốt." Lâm Thần nhỏ giọng lẩm bẩm với Biển Tố Vấn một chút, lập tức mới bốt tức giận rời đi.

Trên sân thượng chỉ có hai người Vương Hạo Nhiên cùng với Biển Tố Vấn.

K @@@

Chương 341: Lại Gặp Tiết Thần Y

uBiển Tố Vấn nhìn chăm chú Vương Hạo Nhiên, thành khẩn nói: "Ta cần sự trợ giúp của người, đem người chiếc Bugatti kia chuyển nhượng cho ta đi, điều kiện gì thì người nói, ta sẽ đáp ứng toàn bộ."

Lời này, nghe được để người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ, nếu thật đưa ra yêu cầu quá phận gì thì Biển Tố Vấn này lập tức sẽ trở mặt.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên đi về phía trước mấy bước, nhu tình nói: "Ta mới vừa đùa giỡn với đệ đệ người mà thôi, chớ để ở trong lòng, một chiếc Bugatti mà thôi, người muốn thù ta trực tiếp đưa là được." Nói xong, trực tiếp lấy ra chìa khoá, mở ra ở trong bàn tay.

Nghe vậy, Biển Tố Vấn giật mình.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối kí chủ độ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Phi thường thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30!】

Sau khi bğây người một chút, Biển Tố Vấn thò tay cầm cái chìa khoá trong tay Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, thừa thế nắm lấy tay của Biển Tố Vấn.

Ánh mắt Biển Tố Vấn thoáng có chút bối rối "Người, người làm cái gì đó?"

Vương Hạo Nhiên lơ đãng nói: "Có đôi khi ta nằm mơ đều mơ tới một thân ảnh xin đẹp, người biết là ai chứ?"

Biển Tố Vấn không dám nhìn thẳng con mắt của Vương Hạo Nhiên, tránh đi ánh mắt của hắn, nói: "Ta, sao ta biết là ai được."

Vương Hạo Nhiên đến gần Biển Tố Vấn mấy bước, Biển Tố Vấn cảm thấy quá gần, thế là theo bản năng lui về phía sau, một mực thối lui đến cạnh góc tường. Lui đến không thể lui được nữa.

"Vậy người muốn biết là ai không?" Vương Hạo Nhiên nghiêng nghiêng đầu, nhìn chăm chú lên ánh mắt đang nhìn đi nơi khác của Biển Tố Vấn.

Ánh mắt của Biển Tố Vấn lần này cũng không có tránh né, mà là cùng Vương Hạo Nhiên nhìn nhau.

So sánh cùng với mấy năm trước, hắn thật dễ nhìn hơn rất nhiều, trên mình còn có một loại khí chất đặc thù của công tử quý tộc, chỉ từ phong thái ngoại hình mà nhìn thì dù cho là những thanh niên tài tuấn ở đế đô kia đều xa xa không sánh bằng.

【 Đỉnh, độ thiện cảm củ nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40(phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Biển Tố Vấn ngỡ ngác nhìn như vậy, nhìn thấy cực kỳ mê mẩn, trực tiếp nhìn vài phút. Một lúc lâu sau mới phản ứng lại thấy chính mình thất thố, thu hồi ánh mắt quan sát, khuôn mặt phục hồi về chay lạnh ngày thường, nói:

"Ta không muốn biết, nhưng nếu người tiếp tục vô lễ như vậy thì ta sẽ không khách khí với người."

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên biết không sai biệt lắm, thế là đưa tay buông ra.

Tay Biển Tố Vấn khôi phục tự do, nhưng mà trong lòng lại có một chút vắng vẻ.

Nhưng mà một chút tâm tình bé nhỏ này rất ngắn, Biển Tố Vấn rất nhanh áp chế một thoáng, cầm lấy chìa khóa của Vương Hạo Nhiên, lái đi chiếc Bugatti kia đang ở bãi đỗ xe.

Lúc chiều.

Biển Tố Vấn lần nữa trở lại bệnh viện, Bugatti đã không gặp, nhưng mà Biển Tố Vấn lại mang về một người.

Người này, Vương Hạo Nhiên cũng không lạ lắm.

Chính là người bị hấn lừa cứu người bị lật xe Diêm Vương Địch Tiết thần y.

So sánh mấy tháng trước, râu ria của Tiết thần y xồm xoàm, cả người cũng tang thương rất nhiều, không còn phong thái không ai bì nổi như trước đây nữa.

Có lẽ, mấy tháng qua tất nhiên là tương đối khó chịu.

Lần trước lúc Tiết thần y bị lừa gạt còn không có đụng phải trước mặt Vương Hạo Nhiên, tự nhiên không biết Vương Hạo Nhiên.

Đối với hắn mà nói, nơi này loại trừ Biển Tố Vấn ra thì những người khác cực kỳ lạ lẫm.

Trong hành lang của bệnh viện, Tiết thần y quét mắt nhìn đám người Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi, dò hỏi Biển Tố Vấn:

"Sự thúc, những người này là. . ."

"Đây là thất muội, lục muội, ngũ muội của ta, còn có bát đệ." Biển Tố Vấn đơn giản giới thiệu người nhà một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên mình Vương Hạo Nhiên, "Đây là. . . Là bằng hữu của ta."

40 độ thiện cảm đã là phi thường thân thiện, Biển Tố Vấn gọi một tiếng bằng hữu này có thể nói rất yên tâm thoải mái.

Nghe được lời nói của Biển Tố Vấn, Tiết thần y khom lưng cúi đầu, cung kính lần lượt chào hỏi cùng mọi người "Ngài khỏe chứ, chào ngài. . ."

Tuy là hắn lớn tuổi, nhưng trên bối phận so với đồng lứa của Biển Tố Vấn vẫn thấp hơn, tất cả những người này là bằng hữu của Biển Tố Vấn, tự nhiên là cung kính chào hỏi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này thì âm thầm thổn thức.

Lúc mấy tháng trước, Tiết thần y không có lễ phép như vậy, căn bản là dùng lỗ mũi nhìn người, nhưng bây giờ lại dùng lời nói văn minh lễ phép.

Haiz, xem ra trải qua xã hội đánh đập, cả người đều rục rỡ hẳn lên.

Vương Hạo Nhiên đều có chút ngượng ngùng.

Mà ngay tại lúc Vương Hạo Nhiên nghĩ như vậy, Lâm Thần ở một bên nói với Tiết thần y: "Người đã lớn tuổi rồi, loại trừ tam tỷ của ta

ra thì không cần câu nệ như vậy."

Nghe được lời nói hiểu chuyện này, Tiết thần y kinh ngạc nhìn nhìn tiểu bằng hữu Lâm Thần này.

Thấy thế, Biển Tố Vấn nhiều lời một câu "Tên đệ đệ này của ta là một vị thần đồng, chớ nhìn tuổi hấn còn nhỏ, nhưng hiểu rất nhiều chuyện, đối với y thuật đều có nghiên cứu tương đối sâu xa."

"Phải không? !" Tiết thần y giật mình, lập tức thò một đôi tay lão luyện nắm chặt lại cùng với Lâm Thần: "Ngài khỏe, ngài khỏe."

"Ta mới nói xong, không cần khách khí như thế."

"Đâu có đâu có, đây là lẽ đương nhiên."

Một già một trẻ này đối mặt mà cười, đôi mắt nhìn nhau cười có rất nhiều vẻ thân cận.

Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt, lập tức thu hồi cảm thán thốt thức với Tiết thần y.

Còn tưởng rằng chiến thần vô lại Tô Lăng ợ ra rắm, Tiết thần y sẽ không mù nhảy nhót, kết quả mới vừa nói tới, lại thân cận cùng một tên nhân vật chính khác.

"Các người nhanh hãy mau rời khỏi nơi này, đi sơ tán đám người kia, nhanh!" Biển Tố Vấn nhện đau khổ nói.

z @@@

Chương 342: Đừng Nói Chuyện (1)

Tiết thần y thấy thế, cũng đột nhiên tỉnh dậy, xem chút hồn bay lên trời.

Biển Tố Vấn lấy thân thử độc là ý nghĩ rất tốt, nhưng mà bởi vì nàng quanh năm đều tiếp xúc dược vật, trong máu của bản thân cũng mang theo một loại dược tính.

Chậm Vũ Huyết Ngục này có độ cực kỳ không ổn định, sau khi xâm nhập vào máu của Biển Tố Vấn, thời điểm vượt qua được mấy ngày độc phát tác, đến giới hạn liền sẽ bộc phát.

"Đi!" Tiết thần y cũng cực kỳ quả quyết, sau khi nghe Biển Tố Vấn nói, giám hộ liền mở ra cửa chính vừa dày vừa nặng, kéo lấy Lâm Thần chạy ra ngoài.

Mà ngay tại thời điểm giám hộ mở cửa chính, Vương Hạo Nhiên cũng đi vào trong phòng giám hộ.

Wương Hạo Nhiên có thấu thị, đồng thời còn học tập môi ngữ, tuy là đứng ở bên ngoài, nhưng những người khác ở bên trong nói với nhau chuyện gì, toàn bộ hần đều biết được.

Chỉ là, cái cửa của phòng giám hộ này rất dày, bên trong đã bị khóa lại, trong lúc nhất thời hần không vào được mà thôi.

Lúc này Tiết thần y cùng Lâm Thần mở cửa ra, tự nhiên hần thuận thế cứ thế mà vào trong.

"Bên trong nguy hiểm, không nên đi vào!" Tiết thần y nói một tiếng ngăn cản lại.

Nhưng mà lời nói còn chưa nói xong, cửa phòng giám hộ liền bị đóng lại, dù có đẩy thế nào cũng không mở được.

"Người, người muốn bị bệnh sao? Đi chỗ khác mau!" Biển Tố Vấn nhìn thấy Vương Hạo Nhiên xông vào, vừa tức vừa buồn bực nói.

Vương Hạo Nhiên mắt điếc tai ngơ.

Tuy Chậm Vũ Huyết Ngục độc cực kỳ đáng sợ, nhưng mà đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, muốn giải trừ thì là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bởi vì máu của hắn có thể giải độc.

Nói thế nào thì Biển Tố Vấn cũng là một người nữ chính, trên thực tế thì thật là đáng tiếc.

Tất nhiên là hắn không thể mặc kệ mà ngồi nhìn.

"Đi chỗ khác mau, nếu không người sẽ không toàn mạng!" Thấy Vương Hạo Nhiên không nghe, Biển Tố Vấn lên trước xô đẩy một xú.

Trong đầu Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên hiện ra một ít hình ảnh cầu huyết từ trong phim tình yêu, bỗng nhiên nắm lấy tay Biển Tố Vấn "Không có người, ta sống sót cũng không có ý nghĩa gì."

Cái lời nói chán ngày từ cầu huyết của hắn, hắn cũng nổi da gà.

Nhưng mà hiệu quả cũng rõ ràng, bởi vì theo như những lời nói này, Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -90, hào quan phản phái của kí chủ +90! 】

Biển Tố Vấn kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên, trong mắt dịu dàng vô cùng, nói: "Tâm tư của người ta hiểu được, chỉ là ta bạc mệnh, đời này không có duyên phận với người, người hãy quên ta đi."

"Không đi, ta có thể giúp. . ."

"Thời gian không còn kịp rồi, đi mau." Biển Tố Vấn cảm nhận được độc ở trong cơ thể đang phát tán, bởi vậy trực tiếp cắt ngang lời nói của Vương Hạo Nhiên, đồng thời sắp sửa dùng man lực đẩy Vương Hạo Nhiên ra.

Thời gian đang cấp bách, Vương Hạo Nhiên cũng đã rõ, không có cách nào để giải thích cụ thể.

Bởi vậy, hắn trực tiếp cắn nát khóe môi của chính mình, máu tươi lập tức tràn ngập ở trong miệng, chọt bá đạo lên tới gần một chút.

Biển Tố Vấn chỉ thấy, trong mắt mình có một khuôn mặt đẹp trai đang không ngừng tới gần mình.

Nàng muốn phản ứng, nhưng đã không kịp.

Bởi vì trong miệng của nàng truyền đến một mùi máu tươi.

Biển Tố Vấn cũng đã hiểu rõ, dạng tiếp xúc này, Vương Hạo Nhiên nhất định cũng đã biết trúng Chạm Vũ Huyết Ngục độc.

Đẩy Vương Hạo Nhiên ra, Biển Tố Vấn buồn bã nói: "Vì ta, mạng của người người cũng không cần, đáng giá hay không?" Hai hàng nước mắt twuf khóe mắt trượt xuống.

Sinh mạng của ta, tất nhiên phải trân quý, chẳng qua ta muốn giúp người giải độc mà thôi.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên nghĩ là như vậy, nhưng mà tất nhiên sẽ không nói ra ngoài, chỉ nói là: "Đừng nói chuyện."

Hắn đem máu của mình truyền vào trong miệng Biển Tố Vấn, mặc dù chỉ là một chút, nhưng đã đầy đủ để giải được độc Biển Tố Vấn

Biển Tố Vấn chỉ cần yên tĩnh một chút, độc trên mình chẳng mấy chốc sẽ được hóa giải.

Chỉ là, nguyên do trong đó quá phức tạp, Vương Hạo Nhiên không muốn giải thích với Biển Tố Vấn, bởi vì quá phiền toái.

Sau khi nghe được ba từ đơn giản của Vương Hạo nhiên nói, Biển Tố Vấn cũng cảm động đến phát khóc.

Đúng vậy, nếu như vậy, cách cái chết không xa, tất cả những lời nói đều không cần thiết.

Biển Tố Vấn chỉ muốn thừa dịp thời gian sau cùng vuốt ve an ủi người yêu mình.

Nghĩ như vậy, Biển Tố Vấn chợt liều lĩnh lên, ôm lấy cổ của hắn.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một xú, rất mau liền đẩy Biển Tố Vấn ra.

Ta mới vì người mà cứu người, mà người còn làm vậy?

Hắn vừa mới cắn trúng vết thương ở miệng, đụng phải vết thương tất nhiên sẽ rất đau.

Hành động này của Biển Tố Vấn, tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ

không thể nào vui lòng.

Nhưng mà, Biển Tố Vấn xúc động như vậy, nhìn hấn nhiều như vậy, Vương Hạo Nhiên trực tiếp đã bị chuyển thành bị động.

Cùng lúc đó.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

...

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Biển Tố Vấn đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 3800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -190, hào quang phản phái của kí chủ +190! 】

Miệng tuy là có đau một chút, nhưng sau khi nghe được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên khoái hoạt đến mức quên sạch sành sanh hết những thứ khác.

Hấn không nghĩ tới, trong thời gian ngắn như vậy, độ thiện cảm của Biển Tố Vấn lại tăng lên tới 90.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, cái này cũng bình thường.

Bởi vì thấy cơ kém duyên, Biển Tố Vấn được Vương Hạo Nhiên cứu, cho nên Vương Hạo Nhiên cũng muốn cùng nàng một chỗ chịu chết.

Biển Tố Vấn sao lại không cảm động.

I @@@

Chương 343: Đừng Nói Chuyện (2)

Một phút đồng hồ sau, Biển Tố Vấn bởi vì độc tính phát tác, liền té xỉu ở trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà độc trên người của nàng đã ổn định.

Chỉ cần chờ "Giải dược" chậm rãi phát huy tác dụng, như vậy độc sẽ tự động được giải.

Vương Hạo Nhiên phá hủy camera phòng giám hộ ở trong bóng tối, lập tức lại giúp ba người khác giải độc.

Sau khi đã làm tốt được những cái này, Vương Hạo Nhiên trực tiếp giả vờ ngất.

Bây giờ Biển Tố Vấn sẽ cho rằng Vương Hạo Nhiên vì nàng mà lựa chọn chịu chết, Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không để lộ chuyện giải độc của chính mình ra

Bằng không mà nói, tất cả những thứ này liền sẽ để lộ. Giả vờ ngất là biện pháp tốt nhất.

Mà bên ngoài, đã nhanh nháo lật trời.

Khâu Thiến Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt, ba người đã vô cùng nóng nảy.

Nhất là Khâu Thiến Vi, ép hỏi Tiết thần y nói ra tình huống đang xảy ra, kém chút gấp đến nỗi điên, muốn vào xem tình huống đang xảy ra bên trong một chút.

Tiết thần y nói ra nguy hiểm ở trong đó, nhưng Khâu Thiến Vi liền không để ý tới tính mạng, cứ khăng khăng như vậy.

Thế là, Tiết thần y liền lấy từ phía bệnh viện tới một ít trang phục phòng hộ.

Sau khi Khâu Thiến Vi trang bị võ trang đầy đủ liền đến kiểm tra bên trong phòng giám hộ một hồi, chợt báo cáo cho Tiết thần y bên ngoài.

Tiết thần y phán đoán một xú, chợt xác định được độc trên người sư thúc Biển Tố Vấn không có bộc phát.

Thế là, hấn cả gan tự mình đi kiểm tra một hồi, rõ ràng là phát hiện đám người Biển Tố Vấn chẳng bị chúng độc.

Tiết thần y lập tức mừng rỡ, để người đem hai người Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn mỗi người ở cùng một phòng bệnh 59.

Sau một ngày, Biển Tố Vấn liền mơ màng tỉnh lại.

Bên giường, Liễu Nguyệt cùng Lâm Thần đang ở đó chờ Biển Tố Vấn tỉnh lại.

"Tam tử, người cảm thấy thế nào?" Liễu Nguyệt kinh ngạc vui mừng, vội vã dò hỏi.

Nhìn xem khung cảnh xung quanh, Biển Tố Vấn hoảng hốt một trận,

lập tức liền phản ứng lại, mình không có chết, vẫn còn sống.

Đồng thời, trạng thái thân thể hoàn mỹ cũng nói cho nàng biết độc cũng đã được giải hết.

Đối với cái này, Biển Tố Vấn không hiểu được chút nào, nhưng mà hiện tại chuyện nàng quan tâm hơn không phải là mình, mà là một người khác.

"Vương Hạo Nhiên đâu?" Biển Tố Vấn hỏi vội.

"Ở ngay sát vách, thất muội cùng lục muội đang chăm sóc." Liễu Nguyệt trả lời.

Nghe vậy, Biển Tố Vấn liền leo xuống giường bệnh nhân, giày cũng không mang, đi chân đất hướng về chỗ kế bên.

Canh giữ ở bên giường Vương Hạo Nhiên là Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi, nghe được động tĩnh ở ngoài cửa, theo bản năng mà nhìn qua.

Biển Tố Vấn có chút cẩn trọng, nhưng cũng nhìn không được nhiều như vậy, trực tiếp đi đến bên giường, cầm chặt tay Vương Hạo Nhiên, trong mắt dịu dàng vô cùng.

Nhìn xem cảnh này, Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao đều không có cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì trước đó các nàng vào phòng giám hộ liền nhìn thấy Vương Hạo Nhiên té xỉu cùng Biển Tố Vấn đang ôm nhau.

"Ta ra ngoài mua chút đồ." Kỷ Thủy Dao mượn cơ rời đi.

Dưới cái nhìn của nàng, thất muội Khâu Thiển Vi cùng Vương Hạo Nhiên là người yêu của nhau, ở trong đó bỗng nhiên lại xuất hiện tam tỷ Biển Tố Vấn, việc này phải để ba nàng xử lý.

Kỷ Thủy Dao tự hỏi, trước mắt mình vẫn là người ngoài, là do mình đơn phương tương tư mà thôi, tự nhiên thấy không tiện cho lắm.

Chỉ là, sau khi ra khỏi phòng bệnh, Kỷ Thủy Dao quá hiếu kỳ, thế là tựa ở cạnh cửa lắng nghe động tĩnh bên trong.

Trong phòng.

Yên lặng một lát sau, Khâu Thiển Vi đánh vỡ yên lặng trước tiên "Tam tử, lúc trước người nói vị bằng hữu kia thì ra là người sao?"

"Đúng thế." Biển Tố Vấn cũng không che giấu.

Khâu Thiển Vi chậm chậm gật đầu, thật ra lúc trước nhìn thấy Biển Tố Vấn nói đến Vương Hạo Nhiên mà có thái độ kích động, nàng liền mơ hồ cảm thấy việc này không có đơn giản.

Mà khi đi vào trong phòng giám hộ, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn gắt gao ôm lấy nhau, liền xác định đúng như mình suy đoán.

Lúc này nghe được Biển Tố Vấn thừa nhận, rốt cục cũng đã hoàn toàn xác định được.

Mà sau khi nghe xong Biển Tố Vấn trả lời, Khâu Thiển Vi nhìn xem mặt của Vương Hạo Nhiên đang ngủ, nhẹ nhàng ném ra một cái tin tức nặng ký "Thật ra, bạn trai của ta là hắn."

"Cái gì?" Biển Tố Vấn giật mình, lập tức theo bản năng buông lỏng tay Vương Hạo Nhiên ra: "Thất muội, thật xin lỗi."

"Không cần phải nói lời xin lỗi, thật ra thì so với ta, người cùng với hắn quen biết sớm hơn." Tình huống như thế này của Vương Hạo Nhiên, Khâu Thiển Vi tự nhiên cũng không quở trách cái gì.

Hơn nữa nghe tam tử Biễn Tố Vấn nói lên chuyện xưa của nàng, Khâu Thiển Vi cũng cảm thấy tiếc nuối, tự nhiên không muốn chỉ trích cái gì.

"Thất muội, muội muội người thật là khoan dung độ lượng, thật là ta kiếp trước đã tu luyện chịu phụ., " trong lòng Biễn Tố Vấn cảm động, không khỏi nắm chặt tay Khâu Thiển Vi, trong lòng vùng vẫy một hồi, lập tức trịnh trọng nói:

"Người yên tâm, sau khi hấn tĩnh lại, ta lập tức trở về để đi, tuyệt đối sẽ không phá hoại tình cảm của các người."

"Tam tử, người làm như thế, mình sẽ thấy vui vẻ sao?" Khâu Thiển Vi hỏi.

Thần sắc Biễn Tố Vấn thống khổ, nhất thời không nói.

Nàng tất nhiên sẽ không vui vẻ, thế nhưng là thẹn trong lòng, vì tình nghĩa tử muội, chỉ có thể chọn cái lựa chọn này.

Khâu Thiển Vi nhìn thấy bộ dáng của tam tử, rất là đau lòng, sau khi do dự một chút, bỗng nhiên nói: "Tam tử, người không cần như vậy, nếu như là người ngoài, ta nói cái gì thì cũng sẽ trục xuất người đi, nhưng người khác biệt, ta không nguyện cho nàng rời đi, nhưng cũng không nguyện để người đau ở trong lòng."

Biễn Tố Vấn không thể tin nhìn Khâu Thiển Vi "Ý của người là. . ."

"Tất nhiên, tam tử người nếu không nguyện ý, vậy coi như ta không nói." Khâu Thiển Vi chặn lại nói.

"Không không không, ta nguyện ý, ta nguyện ý." Biễn Tố Vấn luôn miệng trả lời.

Đôi bên vẹn toàn là biện pháp tốt nhất, Biễn Tố Vấn như thế nào lại không đáp ứng.

Tuy là việc này không hợp với thói thường, nhưng thất muội nói đúng, đều là người nhà, không cần thiết giằng co, tất cả đều vui vẻ không phải rất tốt sao?

F @@@

Chương 344: Tỷ Muội Tâm Sự

ANhưng mà, Biển Tố Vấn cũng đã hạ quyết tâm, muốn để Khâu Thiển Vi lựa chọn một chút.

Thứ nhất, nàng là tỷ tỷ, Khâu Thiển Vi là muội muội, tỷ tỷ khiêm nhường muội muội là chuyện đương nhiên.

Thứ hai, Khâu Thiển Vi là tới trước, mà nàng là đến sau, nói quy củ, Khâu Thiển Vi là lớn, nàng là nhỏ.

Vương Hạo Nhiên giả bộ ngủ nằm trên giường bệnh nghe được hai người nói chuyện với nhau, trong lòng thật nở hoa rồi.

Hắn một mực giả vờ ngủ, thứ nhất là lánh đi chuyện cứu người, thứ hai không biết rõ điều hòa quan hệ của Khâu Thiển Vi cùng Biển Tố Vấn.

Bởi vậy một mực giả vờ ngủ, nghĩ biện pháp giải quyết.

Điều hắn không có nghĩ tới là, không cần hắn mở miệng, hai tỷ muội

trực tiếp đã thương lượng xong, đạt được một cái biện pháp đôi bên vẹn toàn.

Thật không then nữ chính bên tiểu thuyết sáng văn, thật là có tư tưởng giác ngộ, biết cùng người chia sẻ, không độc chiếm!

Tuy chia sẻ nhưng hoàn toàn chỉ giới hạn ở tỷ muội, nhưng mà cũng rất tốt.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy, nghe lén Khâu Thiển Vi cùng Biển Tố Vấn nói chuyện là Kỷ Thủy Dao bỗng nhiên lộ ra biểu tình vui vô cùng, đây là cái tình huống gì đây?

Kỷ Thủy Dao cũng động lên ý niệm sao?

Tốt quá rồi!

Vương Hạo Nhiên trong bí mật vui vẻ rất lâu.

Vờ ngủ lâu như vậy, hẳn cũng đã hơi mệt một chút, thế là động một chút ngón tay.

Tiy là Khâu Thiển Vi cùng Biển Tố Vấn đang nói chuyện, nhưng mà lại chú ý thường xuyên ở trên người Vương Hạo Nhiên.

Cái động tác nhỏ này của Vương Hạo Nhiên, bị hai người chú ý tới.

Hai người dừng nói chuyện với nhau, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, ở bên trong ánh mắt có sự chờ đợi, "Thong thả" tỉnh lại.

"Nơi này là, đúng là Thiên Đường sao?" Vương Hạo Nhiên một mặt mê mang.

"Người không có chết, vẫn còn sống." Khâu Thiển Vi dịu dàng vô cùng nói.

"Ta rõ ràng nhớ được lúc ấy toàn thân khó chịu, cảm giác dường như muốn chết đi, tại sao có thể như vậy. . ." Vương Hạo Nhiên giả vờ ngây ngốc lên.

Nghe được lời này, Biển Tố Vấn cũng sững sờ.

Nàng muốn hỏi một chút Vương Hạo Nhiên là chuyện gì xảy ra, vì sao độc của mình đã được giải, nhưng mà thấy thần sắc cùng ngữ khí của Vương Hạo Nhiên cũng là không biết.

"Người nhớ một chút, trước lúc té xỉu có thấy những người khác xuất hiện tại phòng giám hộ hay không?" Biển Tố Vấn vừa chuyển động ý nghĩ, hỏi thăm.

Chậm Vũ Huyết Ngục độc không thể nào là giả, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà được giải hết, nhất định là có người ra tay tương trợ.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên làm bộ nhớ lại, thế nhưng không mấy giây đã bỗng nhiên la lên: "A, đau đầu quá. . ."

"Được rồi được rồi, đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa." Biển Tố Vấn nhìn thấy đau lòng không thôi, vội vàng nói.

Khâu Thiển Vi cũng thấy như vậy, thế là ôm đầu Vương Hạo Nhiên, để hắn tựa ở trong ngực, muốn giảm bớt nỗi thống khổ của hắn.

Wương Hạo Nhiên lập tức liền không giả vờ nữa, nhưng mà đầu được gói lên thật thoải mái, cũng không có dòi đi.

Mà bị rối lên như vậy, Biển Tố Vấn cũng không có tâm tư truy vấn Vương Hạo Nhiên nữa.

Nhưng mà đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Khâu Thiến Vi khẩn trương một xíu , rụt rè đẩy Vương Hạo Nhiên ra, để hắn nằm ở trên giường bệnh, cũng nhìn Biển Tố Vấn nói: "Tam tử, ngũ tử cùng lục tử còn không biết rõ ta cùng Hạo Nhiên là người yêu, việc này trước tiên không nên nói, ta không muốn cho Hạo Nhiên thêm phiền toái."

"Rõ rồi." Biển Tố Vấn vui vẻ gật đầu, cũng dặn dò: "Chuyện của ta cùng Hạo Nhiên, tạm thời cũng không nên nói ra ngoài." Nàng cũng thật xấu hổ, không nguyện trước mặt người khác như vậy, suy nghĩ lần này của Khâu Thiến Vi đang cùng ý của nàng.

Nghe được lời nói của hai người, Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy thư thái vô cùng.

Hai người này có tư tưởng giác ngộ, quả thực là không cần chính mình quan tâm. Chỉ cần mình không cố tình tìm đường chết, hẳn là sẽ không xuất hiện tình huống tệ hại.

"Đi vào đi." Biển Tố Vấn nói với người ngoài cửa một tiếng.

Cửa đẩy ra, Tiết thần y đi đến, vẻ mặt nghiêm túc mà nói: "Sự thúc, có khách không mời mà tới."

Nghe được lời của Tiết thần y, Biển Tố Vấn theo bản năng khẩn trương lên.

Nhưng không chờ nàng lên tiếng nói cái gì, cũng đã nhìn thấy một thân ảnh đi vào trong phòng bệnh.

Chính là thánh nữ Độc Tông Thiều Oản Oản.

Biển Tố Vấn đi lên trước một bước, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nơi đây có Khâu Thiển Vi cùng Vương Hạo Nhiên, bên ngoài có Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng Lâm Thần, Biển Tố Vấn sợ Thiều Oản Oản làm loạn, làm ra thương tổn những người này, đương nhiên là cẩn thận gấp đôi.

Thiều Oản Oản nhìn thấy dáng dấp Biển Tố Vấn khẩn trương cũng nhin không được cười khế một tiếng "Không cần khẩn trương, ta tới đây chỉ muốn nhìn một chút dáng vẻ đau đầu phát sầu của ngươi, không có ý khác."

Vương Hạo Nhiên nằm thẳng ở trên giường bệnh, bởi vì góc độ nên Thiều Oản Oản cũng không có chú ý tới hắn. Tăng thêm Biển Tố Vấn đứng trước mặt che chở, ngăn lại tầm nhìn của Thiều Oản Oản.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại có thể sử dụng thấu thị thấy rõ người tới.

Hắn lập tức liền nhận ra, đây là cái thánh nữ Độc Tông kia tới hôm qua gặp ở nửa đường.

Từ động tác cùng với thần sắc của Biển Tố Vấn, hiển nhiên cùng Thiều Oản Oản có cừu oán.

Lấy mức độ thân thiết mà xem xét thì Vương Hạo Nhiên đương nhiên muốn giúp Biển Tố Vấn, nhưng mà Thiều Oản Oản này cũng là một nữ chính, vì giúp Biển Tố Vấn cũng không thể làm Thiều Oản Oản chết đi?

Tốt xấu gì người ta cũng là một nữ chính, trưởng thành lên cũng xinh đẹp, chết chẳng phải thật là đáng tiếc sao?

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên tiếp tục giả vờ ngủ, yên lặng theo dõi kỳ biến, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Biển Tố Vấn nhìn chằm chằm Thiều Oản Oản, lạnh lùng nói: "Ngươi

ngược lại ác độc, vì thắng so đấu, rõ ràng dùng cấm kỵ chi độc của Độc Tông, nếu không khống chế nổi bạo phát, Độc Tông người có thể chịu được lửa giận của rất nhiều môn phái ẩn thế sao?"

Thiều Oản Oản hỏi hợt nói: "Chờ sau khi thắng người, độc này tự nhiên sẽ có người giải, an nguy Độc Tông không cần người quan tâm."

J @@@

Chương 345: Đối Chọi Gay Gắt

zNghe được lời này, Biển Tố Vấn trăm phần trăm khẳng định, lão tổ Độc Tông còn tại nhân thế, nếu không phải thì hiền Oản Oản tuyệt đối sẽ không hờ hững như vậy.

Chỉ là sau khi biết được cái phán đoán này Biển Tố Vấn càng hốt hoảng lên.

Ở thời điểm hơn một trăm năm trước lão tổ Độc Tông cũng đã danh chấn môn phái ẩn thế, nhân vật như thế tuyệt đối không phải là mình có thể chống đỡ được.

Nhưng mà bản thân Biển Tố Vấn là cốc chủ Y Tiên Cốc, dù cho trong lòng sợ hãi nhưng ngoài mặt đương nhiên sẽ không để lộ ra loại tâm tình này khiến cho Y Tiên Cốc mất mặt.

Đối mặt với Thiều Oản Oản, Biển Tố Vấn nghiêm mặt nói: "Không

cần đợi, cảm kị chi độc ta đã giải, người thua rồi."

Độc Chậm Vũ Huyết Ngục không hiểu thấu bị giải, Biển Tố Vấn vẫn không rõ là vì sao, nhưng mà chuyện đó đối với Biển Tố Vấn mà nói là một chuyện rất tốt, bởi vậy trực tiếp đem chuyện giải độc ôm đi.

"Không có khả năng!" Nghe được lời của Biển Tố Vấn, Thiều Oản Oản lập tức kiên định phun ra ba chữ tới.

Nàng và Biển Tố Vấn là đối thủ từ lâu, biết được đáy của Biển Tố Vấn.

Đừng nói Biển Tố Vấn, dù cho là Y Tiên đời trước Y Tiên Cốc đều không nhất định có thể trong vòng một ngày rưỡi tùy tiện giải hết được độc.

"Mang nàng đi xem một chút." Biển Tố Vấn đã sớm đoán ra phản ứng của Thiều Oản Oản, nhìn thấy nàng nghi vấn thế là nói một câu với Tiết thần y.

Tiết thần y không có cùng Biển Tố Vấn thương lượng trước, nhưng hẳn già thành tinh, nghe được Biển Tố Vấn nói như vậy lập tức sẽ hiểu ý.

"Mời tới bên này." Tiết thần y đối với Thiều Oản Oản nói một tiếng, làm ra một cái dấu tay xin mời.

Thiều Oản Oản theo Tiết thần y rời đi một lúc, sau mười phút, lần nữa về tới trong phòng bệnh.

"Không có khả năng, độc này tuyệt đối không phải người giải, trên đời này ngoại trừ lão tổ Độc Tông chúng ta, dù ai cũng không cách nào giải độc này!" Thiều Oản Oản tâm tình cực kỳ xúc động.

Độc là nàng hạ, mặt ba người trúng độc kia Thiều Oản Oản nhớ được rất rõ ràng. Biển Tố Vấn muốn tìm ba người khác giả mạo thì

tuyệt đối là không có khả năng.

Như thế chỉ có thể nói rõ, độc trên người ba người kia xác thực đã giải. Nhưng mà Thiều Oản Oản nói cái gì cũng không tin là Biển Tổ Vấn làm được.

"Chỉ có lão tổ độc tông có thể giải độc Chạm Vũ Huyết Ngục? Đánh rắm, ta cũng có thể giải." Nghe được lời của Thiều Oản Oản, Vương Hạo Nhiên trong bóng tối chửi bậy một câu.

Nhưng mà chửi bậy thì chửi bậy, Vương Hạo Nhiên đối với lão tổ của Độc Tông thật tò mò.

Hắn lĩnh ngộ 『 Chí Tôn Độc Kinh 』 đến hoàn mỹ, đã được tụng xưng là cao thủ dùng độc giỏi nhất thiên hạ.

Nghe được cái chức vị lão tổ Độc Tông này tất nhiên là rất khó chịu.

Làm một đại phản phái, hắn làm sao có thể cho phép có người xấu hơn so với hắn?

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống "Điều tra thêm tin tức của lão tổ Độc Tông."

Trong hệ thống có công năng thẩm tra, ngoại trừ nhân vật chính cùng nữ chính, chỉ cần một cái tên thôi là có thể tra được tin tức tương quan của nhân vật này.

【 Thẩm tra cần tiêu hao 500 điểm phản phái, kí chủ phải chăng thẩm tra? 】

Lúc thẩm tra chiến thần vô lại cùng nhân vật chính thiên tài Lâm Thần đều chỉ cần tiêu phí 200 điểm phản phái mà thôi, vị lão tổ Độc tông này trâu bò như vậy sao?

Tra hấn cần tiêu 500 điểm phản phái?

Vương Hạo Nhiên âm thầm oán trách một lúc, nhưng mà nhìn xem số điểm phải phái của mình trên giao diện thuộc tính có hơn ba vạn điểm cũng không quan tâm lắm.

"Tra!" Vương Hạo Nhiên xa hoa truyền đạt một cái chỉ thị.

【 Lão tổ Độc tông đã chết hơn năm mươi năm, tin tức cụ thể không cách nào thẩm tra. 】

"Chỉ có như vậy?" Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy lãng phí điểm.

Làm nửa ngày, hóa ra lão tổ Độc Tông đã sớm chết. . .

Nhưng mà thế này cũng tốt, như vậy, đã không có người có thể lay động địa vị độc thuật Chí Tôn của mình.

Bên cạnh, Biển Tố Vấn nhìn Thiều Oản Oản, giễu cợt mà nói:
"Chẳng lẽ lão tổ Độc Tông của các người lại trợ giúp ta sao? Không phải ta giải thì có thể là ai được, sự thật đều đã bày ở trước mắt, người muốn quyết nợ sao?"

Thiều Oản Oản cắn chặt răng, dựa theo quy củ, mình thua sẽ phải tự vẫn. Suy cho cùng chiến thư đều là nàng chính tay giao cho Biển Tố Vấn.

Thế nhưng là làm sao nàng có thể cam tâm đây? Nhưng không tự vẫn đúng như lời hứa, Độc tông chẳng phải sẽ thành nơi cho môn phái ẩn thế chê cười?

Mà trong lúc lòng của Thiều Oản Oản giãy dụa, Biển Tố Vấn lại nói:
"Độc tông cùng Y Tiên cốc cừu thị nhiều năm, hai bên tranh đấu lẫn nhau đều có tử thương, ai cũng không có chiếm được tiện nghi chân chính."

"Mặc dù ta thắng, nhưng cũng không nhất định muốn người tự vẫn, người chỉ cần hứa hẹn, trong vòng hai mươi năm người của Độc tông sẽ không cùng người Y Tiên cốc tranh đấu là được. Bây giờ Độc tông vô chủ, lấy thân phận thánh nữ Độc Tông của người tuyệt đối có thể làm được cái này."

Bởi vì lão tổ Độc tông vẫn sống, Biển Tố Vấn không dám để cho Thiều Oản Oản chịu chết như lời hứa. Bằng không lão tổ Độc Tông lại không quan tâm bồi phạt, muốn lấy lớn hiếp nhỏ, người không may sẽ là Y Tiên cốc.

Mà trong vòng hai mươi năm, Biển Tố Vấn có tự tin tuyệt đối có thể đem trình độ y thuật của mình tăng đến một tầng thứ cao hơn, đến lúc đó, cũng sẽ không cần kiêng kỵ lão tổ Độc tông.

Thiều Oản Oản trực tiếp xem thấu ý nghĩ của Biển Tố Vấn, nhưng mà lại có cái nghi vấn, liền hỏi: "Ta cũng là trong lúc vô tình tối hôm qua gặp được lão tổ Độc Tông nên mới biết hắn còn tại nhân thế, người làm thế nào mà biết được?"

Nghe được lời này, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Lão tổ Độc tông đã sớm ngும் mẹ nó rồi, Thiều Oản Oản lại nói tối hôm qua gặp được, nàng rõ ràng hiểu lầm tưởng mình là lão tổ Độc Tông...

"Nếu như không phải có lão tổ Độc tông nâng đỡ, tin rằng người cũng không dám phách lối như vậy ở trước mặt ta." Biển Tố Vấn đáp lại một thoáng lời của Thiều Oản Oản, lập tức nói:

"Suy tính một chút đề nghị của ta nha."

E @@@

Chương 346: Điều Hòa Mâu Thuẫn (1)

Thiều Oản Oản hừ lạnh một tiếng "Người thông minh ta cũng không ngu ngốc, muốn kéo dài thời gian để mình trưởng thành, người đừng có nằm nơ. Từ nhỏ ta đã chịu đại ân của Độc tông, vì lợi ích của tông môn ta chết thì thế nào. Nhất định lão tổ sẽ báo thù cho ta."

Dứt lời, Thiều Oản Oản lấy từ trên người mình ra một cây dao găm, chuẩn bị hướng trên cổ cửa đi, lập tức sẽ hương tiêu ngọc vãn.

Biển Tố Vấn kinh hãi, cái chết của Thiều Oản Oản sẽ làm thù hận của Độc tông cùng Y Tiên cốc càng sâu thêm. Nhưng mà trong thời khắc nguy cấp này, nàng cũng không kịp ngăn trở.

Keng!

Không biết ở đâu bay tới một đạo kinh khí, trực tiếp đánh dao găm trong tay Thiều Oản Oản rơi xuống mặt đất.

Tình huống đột nhiên xuất hiện để đám người Thiều Oản Oản, Biển Tố Vấn, đều có giật mình, ai cũng không thấy rõ, cái kinh khí kia là từ nơi nào đến.

"Khụ khụ khụ. . ." Trên giường bệnh truyền đến một trận tiếng ho khan.

Biển Tố Vấn tạm thời không để ý tới Thiều Oản Oản, vội vàng quay đầu đỡ Vương Hạo Nhiên dậy, đè xuống mấy chỗ huyết vị sau sau

lưng hấn, để khí tức hấn thư giãn.

Mà lúc này, Thiều Oản Oản cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của Vương Hạo Nhiên, không khỏi kinh ngạc lên.

"Lão, lão, lão. . ."

Nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên ghen ngào của Thiều Oản Oản, Vương Hạo Nhiên ngẩn ngủ tiếp xúc ánh mắt của nàng một chút, cũng hơi hơi lắc đầu ra hiệu.

Thiều Oản Oản lập tức hiểu ý, chữ "tổ" sắp phát ra miệng cứ thế mà là nuốt trở về. Đồng thời cũng hiểu rõ người vừa mới âm thầm ra tay cứu chính mình chính là lão tổ.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Thiều Oản Oản lại càng thêm sùng bái. Rõ ràng ở ngay trong phòng này xuất thủ cứu người mà không ai có thể nhìn ra dấu hiệu xuất thủ của hấn, thật đúng là lão tổ mà!

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Thiều Oản Oản đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Phi thường thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái】

Nhìn thấy phản ứng của Thiều Oản Oản, Vương Hạo Nhiên cũng đã biết rõ mình đã thành công giả mạo lão tổ Độc Tông trong bóng tối.

Biển Tố Vấn ở bên cạnh chỉ lo lắng Vương Hạo Nhiên cũng không có chú ý cái động tác nhỏ xíu này của hai người, chỉ là ân cần nói với Vương Hạo Nhiên:

"Thế nào, có dễ chịu một chút hay không?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Vương Hạo Nhiên cười cười.

"Uống nước đi." Khâu Thiển Vi rót một chén nước tới, đút cho Vương Hạo Nhiên uống vào mấy ngụm.

Sắc mặt Vương Hạo Nhiên "Khôi phục" bình thường, cũng không ho khan. Giả bộ như kinh ngạc một chút khi nhìn Thiều Oản Oản, dò hỏi Biển Tố Vấn:

"Vị này là ai?"

Nguyên nhân hỏi lời này thật ra là truyền một cái tin tức kĩ lưỡng cho Thiều Oản Oản, đó chính là: Chúng ta không biết, càng không được làm bại lộ thân phận "lão tổ Độc tông" của ta!

"Nàng tên là Thiều Oản Oản, là một nữ nhân xấu, lần sau người thấy nàng nhớ phải cách xa ra một chút." Biển Tố Vấn đáp lại nói.

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Thiều Oản Oản đã đoán được ý tứ của Vương Hạo Nhiên, đương nhiên càng không để lộ ra đầu mối mình quen biết Vương Hạo Nhiên.

Hơn nữa, vì để cho Biển Tố Vấn không nghi ngờ, Thiều Oản Oản giả bộ như âm hiểm nói: "Hình như người rất quan tâm hấn, xem ra Tiểu Y Tiên cũng có phạm tâm, nhưng mà nhìn hấn chỉ là người bình thường thôi mà."

Biển Tố Vấn tức giận lên "Hấn không phải là người Y Tiên cốc, nếu người Độc tông của người dám động thủ với hấn, đừng trách ta không để ý đạo nghĩa!"

Thiều Oản Oản nhìn thấy Biển Tố Vấn phản ứng như thế cũng đã biết rõ nàng không có hoài nghi mình cùng Vương Hạo Nhiên quen biết, bỗng nhiên cười cười "Chỉ đùa một chút, không cần khẩn trương, ta vẫn hiểu rất rõ quy củ."

Nghe nói như vậy, Biển Tố Vấn cũng hơi hơi nói lỏng một hơi,

nhưng mà cũng không buông lỏng cảnh giác.

"Ta muốn tiếp tục nghỉ ngơi một lúc, người có thể để cho nàng đi hay không?" Vương Hạo Nhiên đối với Biển Tố Vấn nói như vậy nhưng ánh mắt cũng tiếp xúc với Thiều Oản Oản một chút.

"Ân." Biển Tố Vấn gật đầu, lập tức nói với Thiều Oản Oản: "Chuyện so đấu lần sau lại nói, người đi đi."

"Hừ, không nên đắc ý, sau này chúng ta còn gặp lại." Thiều Oản Oản cũng không có đồng dài cái gì, hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp rời đi.

Nàng đương nhiên không phải sợ Biển Tố Vấn, mà bởi vì lời nói của lão tổ lời đang ám chỉ nàng rời đi.

Thiều Oản Oản không biết ý gì, nhưng lão tổ đã gợi ý như vậy nàng tất nhiên cũng sẽ làm theo.

Mà Thiều Oản Oản rời đi, thần kinh của Biển Tố Vấn đang căng thẳng cũng hơi hơi nới lỏng.

"Độc tông gì chứ, cái gì là Y Tiên cốc, chúng ta nghe các người nói chuyện sao lại cổ cổ quái quái, nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Các người có cái ân oán gì?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi nghi hoặc một chút, thế là nhịn không được hỏi thăm Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn là nữ chính, Thiều Oản Oản cũng như vậy. Từ góc độ Vương Hạo Nhiên mà nói, đương nhiên hắn không muốn hai người tranh đấu, bởi vì giúp ai lại làm ai chết cũng không thích hợp.

Mà muốn hai người ngừng đấu, tất nhiên phải biết rõ ràng quan hệ của bọn họ.

Nên Vương Hạo Nhiên mới có câu hỏi này.

Biển Tố Vấn trả lời: "Những chuyện này người biết sẽ không có chỗ tốt, vẫn không nên hỏi."

Vương Hạo Nhiên tất nhiên không đáp ứng "Người nói một chút đi chứ, nói không chừng ta có khả năng giúp được người?"

Biển Tố Vấn cười khở một tiếng, "Tranh đấu giữa những môn phái ẩn thế này, làm thế nào người có thể . ." Nói đến chỗ này, nàng có ký cảm thụ của người yêu, thế là bỗng nhiên dừng lại, đổi giọng ôn nhu nói:

"Những chuyện này không phải có tiền có thể giải quyết, người đã có tâm muốn giúp ta, ta đã cực kỳ cảm động." Dứt lời nàng dựa vào trong ngực của hắn.

Vương Hạo Nhiên không tiện bày ra thực lực nhằm lấy sự tin tưởng của Biển Tố Vấn để nàng nói chi tiết ra ân oán của Độc tông cùng Y Tiên cốc. Suy nghĩ một chút, hắn chọn trực tiếp dùng một chút phương pháp của nam nhân.

Hắn cúi đầu, hai môi chạm nhau.

Mắt của Biển Tố Vấn trừng trừng sau đó lơ đãng nhắm mắt lại.

"Không cho phép người đối với sư thúc ta. . ." Tiết thần y giống như muốn trách cứ Vương Hạo Nhiên vô lễ, nhưng mà khi nhìn thấy sư thúc lại dùng tay ôm lấy cái cổ người ta.

Q @@@

Chương 347: Điều Hòa Mâu Thuẫn (2)

NHấn lập tức nuốt lại toàn bộ những lời chuẩn bị nói. Dem ánh mắt nhìn về phía khác, giả bộ như không thấy cái gì.

Khâu Thiển Vi ở bên cạnh bẹp miệng lên.

【 Đỉnh, kí chủ để nữ chính Khâu Thiển Vi xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 100 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ để nữ chính Khâu Thiển Vi xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 100 điểm phản phái!】

...

Một lúc lâu sau, Vương Hạo Nhiên thu miệng về, nhìn xem gương mặt ửng đỏ của Biển Tố Vấn nói:

"Nghe lời, nói cho ta."

Biển Tố Vấn nhu tình vô hạn, sau khi nghe được lời này lập tức thuận theo một năm một mười nói ra.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, đối với Biển Tố Vấn cùng Thiều Oản Oản, hoặc là nói ân oán rối rắm của Độc tông cùng Y Tiên cốc đã có một cái hiểu toàn diện.

Kể rõ mấy câu nói này thần sắc Biển Tố Vấn buồn bã, nhịn không được nói:

"Đáng tiếc, lão tổ Độc tông còn tại nhân thế, tuy lần tỉ đấu này là ta thắng, nhưng Y Tiên cốc vẫn sẽ bị Độc tông đè ép, thậm chí, không

lâu sau, liền sẽ bị lửa giận của lão tổ Độc tông hủy diệt."

"Không để liên lụy người cùng thất muội các nàng, ta dự định ngày mai sẽ trở về đế đô."

Khâu Thiển Vi giật mình "Tam tỷ, trước đó chúng ta đều đã nói xong, giờ thế nào lại bỗng nhiên muốn đi?"

Biển Tố Vấn thờ dài một tiếng: "Y Tiên cốc không có ai cản trở được lão tổ Độc tông, như vậy hẳn sẽ không có chút kiêng kỵ nào, khó tránh khỏi sẽ phá hư quy củ, ta không thể không đi."

Trước đây nàng bị yêu thương làm cho mê đầu, không để ý đến nguy cơ, bị Thiều Oản Oản tới quấy rầy một lúc, cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.

Đối với cái này, tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không vui.

Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi hòa hợp như vậy, đồng thời đều đã thương lượng xong. Vương Hạo Nhiên cũng bởi vì cái này mà suy diễn rất nhiều chuyện vui sướng.

Hắn sao có thể để Biển Tố Vấn rời đi đây?

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên nói: "Theo ta thấy, có lẽ việc này không giống như người nghĩ hồng bét đến như vậy."

"Vậy lời này hiểu thế nào?" Biển Tố Vấn không hiểu.

"Bọn hắn có lão tổ Độc tông nâng đỡ, Y Tiên cốc các người cũng có lão Y Tiên che chở, ai cũng không thua ai." Vương Hạo Nhiên lừa dối nói.

"Sư huynh của ta đã sớm qua đời, không còn tại nhân thế." Biển Tố Vấn nói.

"Lão tổ Độc tông lớn tuổi như vậy, bây giờ còn sống, tại sao lão Y Tiên không thể chứ?" Vương Hạo Nhiên phân tích lên, có lý có cứ mà nói:

"Bằng không thì người giải thích thế nào độc trên người chúng ta được giải đây? Chẳng lẽ người cho rằng lão tổ Độc tông sẽ giúp người giải độc?"

"Cái này. . ." Biển Tố Vấn tắt tiếng.

Độc Chậm Vũ Huyết Ngục được giải, điểm này cho đến bây giờ Biển Tố Vấn vẫn không rõ.

Vương Hạo Nhiên giải thích một lượt, tuy cực kỳ giống nói bừa nhưng nếu như thực sự lão Y Tiên vẫn đang ở nhân thế, cái này chính xác là một giải thích hợp lý.

Nhưng mà lúc lão Y Tiên qua đời nàng ở ngay bên cạnh.

Tiết thần y chen nói: "Sự thúc, ta cảm thấy thật sự có khả năng này. Người cũng biết tính khí của sự phụ rồi, khả năng hấn giả chết đem vị trí cốt chủ của Y Tiên cốt truyền cho người, đi dạo chơi thiên hạ."

"Lần này đột nhiên trở về, phát hiện Độc tông dùng cấm kỵ chi độc, cho nên mới nhịn không được âm thầm ra tay tương trợ!"

Nhìn thấy Tiết thần y lơ đãng cho một cái trợ công, ở trong bóng tối Vương Hạo Nhiên cho hấn một cái điểm khen.

Mà nghe được lời của Tiết thần y, Biển Tố Vấn nửa tin nửa ngờ, bắt đầu tự hỏi.

Lão Y Tiên có loại tâm thái lão ngoan đồng, đồng thời thường xuyên xuất ngoại dạo chơi, có đôi khi ba bốn năm mới trở về Y Tiên cốc một chuyến, đây là chuyện thường xuyên xảy ra.

Giả chết vớt xuống chức rồi đi, chuyện này cũng có nhiều khả năng là thật.

Suy cho cùng chuyện lão Y Tiên qua đời chỉ mới đi qua bốn năm mà thôi.

Nhưng mà trước khi Biển Tố Vấn không tận mắt thấy lão Y Tiên, tuyệt đối sẽ không tin tưởng hoàn toàn.

"Cái này cuối cùng chỉ là suy đoán của chúng ta, sự thật như thế nào thì còn chưa biết được." Biển Tố Vấn thở dài một tiếng.

Vương Hạo Nhiên đề nghị: "Đại khái có thể viết một phong thư, biểu lộ cùng Độc tông tạm thời ngừng đấu, đi dò xét phản ứng của bọn hắn một chút.

Nếu bọn hắn đáp ứng, vậy đã biểu lộ rõ ràng lão tổ Độc tông còn có cố kỵ lão Y Tiên thật sự đang ở nhân thế. Nếu như không đáp ứng mà vẫn còn muốn đối phó với Y Tiên cốc, vậy đã biểu lộ rõ ràng suy đoán của chúng ta là sai."

"Chủ ý này không sai." Mắt của Biển Tố Vấn sáng lên, gật đầu tán thành.

Bên này ổn rồi.

Nhìn thấy Biển Tố Vấn phản ứng, Vương Hạo Nhiên âm thầm nói một tiếng.

Như vậy bây giờ cũng chỉ cần ổn định bên chỗ Thiều Oản Oản.

Mà muốn làm được cái này, thực tế cực kỳ đơn giản.

Suy cho cùng Thiều Oản Oản đều xem hắn như là lão tổ Độc tông.

Lời nói của lão tổ dám không nghe sao?

Chỉ là Vương Hạo Nhiên còn cần phải đi thêm một chuyến.

Sau khi Biển Tố Vấn có quyết định thì lập tức viết một phong thư, để Tiết thần y đưa đi.

Vương Hạo Nhiên biểu lộ rằng mình không việc gì, muốn trở về trường học.

Biển Tố Vấn có chút không yên lòng, thế là bắt mạch xem bệnh cho hắn, phát hiện chính xác là như vậy, tất nhiên sẽ đáp ứng.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi bệnh viện thì ở trong bóng tối đi theo Tiết thần y.

Nơi dừng chân của Độc tông.

Thiều Oản Oản đem toàn bộ chuyện vừa rồi gặp phải ở bệnh viện nói cho ngũ trưởng lão.

"Người nói là lão tổ cùng Tiểu Y Tiên ở cùng chỗ, hơn nữa quan hệ còn có chút thân mật?" Sau khi Ngũ trưởng lão biết được tin tức, cũng phi thường ngạc nhiên.

"Đúng vậy, ta tận mắt nhìn thấy, hơn nữa ta vẫn luôn cảm giác hình như lão tổ cố ý che chở Biển Tố Vấn." Nói đến chỗ này, Thiều Oản Oản rất là không hiểu "Lão tổ đến cùng đang suy nghĩ gì, không đối phó với người Y Tiên cốt thì thôi, vì sao còn muốn giúp Biển Tố Vấn đây?"

Ngũ trưởng lão trầm ngâm một hồi, trong đôi mắt già nua vẫn đục lộ ra quang mang suy tư, một lúc lâu sau, trên khuôn mặt dóm đó lộ ra vẻ mừng như điên:

"Cao minh, cao minh, lão tổ thật là thật cao minh!"

J @@@

Chương 348: Lão Tổ Thật Cao Minh

N"Ngũ trưởng lão, người đang nói cái gì vậy?" Thiều Oản Oản nhìn thấy bộ dáng thất kinh của nàng không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Từ lúc sáng lập đến nay Độc tông cùng Y Tiên cốc đã kết thù hận, cũng tiếp diễn cho tới bây giờ, tất nhiên lão tổ đối với người Y Tiên cốc cực hận, như thế nào lại trợ giúp Tiểu Y Tiên chứ?" Trên mặt Ngũ trưởng lão lộ ra thần tình nhìn thấu hết thảy, tiếp tục nói:

"Lão tổ đến gần Tiểu Y Tiên chính là vì trả thù Y Tiên cốc!"

Thiều Oản Oản nghi ngờ nói: "Lấy thủ đoạn của lão tổ muốn đối phó với Y Tiên cốc đó là chuyện dễ như trở bàn tay, tại sao phải phiền toái như vậy?"

Trong mắt Ngũ trưởng lão lóe ra trí tuệ quang mang, nói: "Cho nên nói người còn quá trẻ, lão tổ làm như thế chính là chỗ cao minh của hắn."

"Người thử nghĩ một lát, nếu như làm bụng của Tiểu Y Tiên lớn, chẳng phải sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong môn phái ẩn thế sao? Nếu là lão Y Tiên Y Tiên cốc vẫn đang ở thế gian, sợ là sẽ bị tươi sống tức chết. Trả thù kiểu này chẳng lẽ còn không thông khoái

sao?"

Nghe được ngũ trưởng lão nói như thế, Thiều Oản Oản cũng bừng tỉnh hiểu ra, không khỏi khen ngợi nói:

"Không hổ là lão tổ, thủ đoạn trả thù như vậy thật là thật cao minh, cái này so với trực tiếp diệt đi Y Tiên cốc muốn hả giận hơn nhiều!"

Sau khi sùng bái cảm thán một chút, tiếp theo lộ ra thần sắc nghĩ mà sợ "Độc của Biển Tố Vấn tất nhiên là lão tổ giải ở trong bóng tối. Ta tùy tiện so đấu cùng với Biển Tố Vấn, kém chút phá hỏng đại sự của lão tổ, cũng không biết lão tổ sẽ xử trí ta như thế nào."

"Cái này thì người tự đi cầu phúc thôi." Ngũ trưởng lão bắt lực giang tay nói.

Lúc này, một tên tiểu lâu la của Độc tông tới trước thông báo:

"Thánh nữ, ngũ trưởng lão, người Y Tiên cốc tới."

"Người đến là ai? Có chuyện gì?" Ngũ trưởng lão hỏi.

"Người tới tự xưng họ Tiết, nói là tới đưa tin." Tiểu lâu la Độc tông báo cáo.

Người của Y Tiên cốc cũng không nhiều, nghe được cái chữ "Tiết" này, ngũ trưởng lão cùng Biển Tố Vấn lập tức liền biết rõ là vị xưng Diêm Vương Địch Tiết thần y.

"Dẫn hắn vào đi." Ngũ trưởng lão phân phó một tiếng.

Tiểu lâu la lĩnh mệnh lui ra, một lát đã đem Tiết thần y đưa đến trước mặt ngũ trưởng lão cùng Thiều Oản Oản.

"Đây là tin của cốc chủ chúng ta, mời xem qua." Mặc dù là ở địa bàn của Độc tông nhưng Tiết thần y vẫn không kiêu ngạo không tự ti nói.

Thiền Oản Oản nhận lấy thư từ trong tay Tiết thần y, cùng ngũ trường lão một chỗ kiểm tra một lúc.

Nội dung đại khái của phong thư là, lần so đấu này kết thúc lấy thế hoà không phân ra thắng bại, trong vòng hai mươi năm sau đó Độc tông cùng Y Tiên cốc tạm thời sống chung trong hòa bình, nghỉ ngơi lấy lại sức, tất cả ân oán để hai mươi năm sau sẽ giải quyết.

Sau khi nhìn thấy nội dung trong thư, Thiền Oản Oản cùng ngũ trường lão liếc nhau, trong bóng tối trao đổi một cái thần thái mừng rỡ.

Phong thư này đương nhiên là chính lão tổ thuyết phục Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn viết.

Ý tứ của lão tổ rất rõ ràng: Lão tổ có thủ đoạn trả thù cao minh, người Độc tông tạm thời không được xuất thủ với người Y Tiên cốc, không cần tự nhiên đâm ngang làm lỡ kế hoạch của lão tổ.

Sau khi đọc hiểu ý đồ chân chính trong thư, Thiền Oản Oản lấy thân phận của thánh nữ lập tức hồi âm, biểu lộ đồng ý đề nghị của Biển Tố Vấn.

Tiết thần y thấy thế, vui mừng trong bụng, cảm tin tranh thủ thời gian trở về nói cho Biển Tố Vấn.

"Suy đoán của ta là không sai chứ?" Sau khi Tiết thần y rời đi ngũ trường lão tự đắc nói với Thiền Oản Oản.

"Ngũ trường lão mắt sáng như đuốc, quả nhiên nghiêm khắc. . ." Thiền Oản Oản không chút nào keo kiệt tán dương một câu, nhưng mà lời vẫn chưa nói hết cũng đã nhìn thấy trong phòng tự nhiên nhiều hơn một người.

Chỉ là trên mặt người này mang theo mặt nạ, không thấy rõ được mặt.

Nhưng mà Thiều Oản Oản lại nhận ra thân hình của đối phương, thế là vội vã quỳ xuống hành lễ, cung kính nói: "Gặp qua lão, lão, lão tổ!"

Ngũ trưởng lão giật nảy mình, quỳ theo xuống "Gặp qua lão tổ!"

Vương Hạo Nhiên mang mặt nạ đương nhiên là có nguyên nhân.

Thiều Oản Oản trẻ tuổi, sợ là chưa nhìn thấy mặt của lão tổ Độc tông bao giờ, đối mặt cùng nàng cũng không có vấn đề gì, nàng cũng không nhận ra được.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không xác định người ngũ trưởng lão ở trong Độc tông có tư lịch càng sâu này nhận ra dáng vẻ của lão tổ Độc tông hay không, vì vậy hắn mới cần cẩn thận một chút.

"Đứng lên đi."

Nhìn hai người quỳ rạp trên đất, Vương Hạo Nhiên lờ mờ nói một tiếng.

Mà Thiều Oản Oản cùng ngũ trưởng lão bị khí thế chấn nhiếp, không dám đứng dậy, vẫn quỳ rạp trên đất như cũ.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên cũng không ngoài ý muốn, cái danh xưng lão tổ Độc tông này xem ra là gia hỏa mất trí, thủ hạ tất nhiên là kính sợ không thôi.

Còn nữa, bản thân Vương Hạo Nhiên cũng có hào quang phản phái rất cao, lực áp chế của phản phái đối với ngũ trưởng lão cùng Thiều Oản Oản rất mạnh, có thể tùy tiện để các nàng thần phục.

"Thuộc hạ kém chút phá chuyện lớn của lão tổ, mời lão tổ giáng tội." Thiều Oản Oản nơm nớp lo sợ nói.

Ngũ trưởng lão chưởng quản luật hình Độc tông, sau khi nghe được

lời này theo bản năng nói: "Dựa theo hình phạt của Độc tông, Oản Oản đã mắc trọng tội, phải bị trừ khỏi vị trí thánh nữ, đưa vào trong vạn độc quật, chịu nỗi khổ vạn xà cắn xé bảy ngày bảy đêm."

"Lão tổ tha mạng, lão tổ tha mạng!" Thiều Oản Oản luôn miệng cầu xin tha thứ.

Vương Hạo Nhiên âm thầm tắc lưỡi.

Nếu mà ném Thiều Oản Oản vào bên trong vạn độc quật, cho dù là may mắn sống sót cũng sẽ còn là hình người dao?

Thật không hổ là thế lực phản phái, đúng là điên rồ.

"Mà thôi, nhờ người vô tri, bản tọa sẽ không xử phạt người." Vương Hạo Nhiên khoan hồng độ lượng nói.

Nói thế nào Thiều Oản Oản cũng là nữ chính, sinh ra đã yêu dị mỹ lệ, nếu khuôn mặt bị hủy đi sẽ rất đáng tiếc.

"Cảm ơn lão tổ khai ân!" Thiều Oản Oản xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cung kính liên tục dập đầu, lập tức nhịn không được nghiêng đầu trừng ngử trướng lão một chút.

c @@@

Chương 349: Thu Phục Thế Lực Phản Phái

Ngũ trưởng lão ném ra một cái ánh mắt áy náy.

Quan hệ giữa nàng và Thiều Oản Oản vẫn rất không tệ, cũng không có ý nghĩ hại nàng. Vừa mới nói như vậy hoàn toàn là vì chường quần hình phạt nhiều năm mà sinh ra một loại quán tính, thốt ra mà ra nói một câu.

Vương Hạo Nhiên nói: "Ân oán của Độc tông cùng Y Tiên cốt bản tọa sẽ tự xử lý, các người không nên nhúng tay."

Thiều Oản Oản bầm báo nói: "Bầm lão tổ, vừa rồi thuộc hạ đã hỏi âm cho Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn, đồng ý ngừng đấu."

"Thế này là tốt nhất." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

"Thủ đoạn lão tổ cao minh, nghĩ được thủ đoạn trả thù Y Tiên cốt cao minh như vậy, thuộc hạ bội phục cực kỳ." Ngũ trưởng lão nịnh nọt nói.

Nghe được lời nói của ngũ trưởng lão, Vương Hạo Nhiên thoáng ngần người.

Hắn theo Tiết thần y tới, đối với chuyện mà lúc này Thiều Oản Oản cùng ngũ trưởng lão nói là không biết.

"Thủ đoạn của bản tọa cao minh thế nào?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ, thế là nói bóng nói gió mà hỏi.

"Lão tổ ngài đến gần Tiểu Y Tiên, được nàng yêu thương, không bao lâu nữa, chắc chắn có thể làm bụng nàng lớn lên, đến lúc đó Y Tiên cốt sẽ biến thành trò cười cho môn phái ẩn thế, loại thủ đoạn trả thù cao minh này cũng chỉ có lão tổ ngài mới có thể nghĩ ra được!" Ngũ trưởng lão tiếp tục vuốt mông ngựa nói.

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên bí mật khóc cười không được.

Ngũ trường lão này suy diễn thật đúng là đủ thần kỳ, rõ ràng có thể suy diễn ra những chuyện kỳ quái này.

Nhưng mà ý nghĩ của ngũ trường lão nghe ngược lại cực kỳ kích thích nha. . .

Sau khi hiện lên ý nghĩ kỳ kỳ quái quái, âm thanh Vương Hạo Nhiên nhạt nhẽo nói: "Chuyện đối phó Y Tiên cốc không cần các người nhúng tay, nhưng ở một số chuyện vật vãn, bản tọa có lẽ có cần dùng tới các người."

Ban đầu hẳn tự mình đến một chuyến, nguyên nhân nhỏ vì ổn định Độc tông bên này, để các nàng không được làm loạn. Mà nguyên nhân trọng yếu nhất, thật ra là muốn thu phục các nàng để sai khiến.

Độc tông cũng là một cỗ thế lực không kém, có thể thúc giục các nàng đối phó một vài nhân vật chính.

Thế này có thể giảm bớt rất nhiều chuyện cho Vương Hạo Nhiên.

"Lão tổ có gì phân phó, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, bọn thuộc hạ cũng sẽ không một chút nhú mày." Thiều Oản Oản cùng ngũ trường lão lễ bái một chút, cùng tiếng nói.

Wương Hạo Nhiên phi thường hài lòng với thái độ này.

Không hổ là thế lực phản phái, cái văn hóa này vẫn tương đối tốt.

Thật là biết nghe lời.

Vì kiến tạo phong cách của lão tổ, Vương Hạo Nhiên cũng không có trả lời, trực tiếp rời đi trong yên lặng không một tiếng động.

Suy cho cùng cao nhân đều là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Thiều Oản Oản cùng ngũ trưởng lão cung kính nói xong, lập tức hơi ngẩng đầu, muốn xem một chút thiên uy của lão tổ, nhưng mà cũng đã phát hiện, lão tổ đã không thấy tăm hơi.

Hai người kinh hãi liếc nhau, kinh thán không thôi: Tới vô ảnh đi vô tung, lão tổ thật là thật mạnh!

Bệnh viện.

Tiết thần y rời khỏi nơi dừng dân của Độc tông, đem tin đưa đến trong tay Biển Tố Vấn.

Sau khi Biển Tố Vấn nhìn thì nổi lòng lo lắng cuối cùng cũng để xuống.

Độc tông bên kia đáp ứng ngừng đầu, nhìn ra lão Y Tiên hoàn toàn chính xác còn ở nhân thế, hơn nữa trong bóng tối còn cùng lão tổ Độc tông tiếp xúc qua.

Nếu không thì bên Độc tông tuyệt đối sẽ không tùy tiện đáp ứng việc này.

Tiết thần y bỗng nhiên nói: "Sự thúc, chuyện đã giải quyết, vậy chúng ta nên trở về đế đô không?"

Hắn đối với chỗ Thanh Linh này đã có chút bóng mờ, tự nhiên muốn rời khỏi.

"Tam tỷ người muốn rời khỏi nơi này sao?"

Nhưng mà, không chờ Biển Tố Vấn trả lời, bốn người Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt cùng Lâm Thần đi tới, trong đó Lâm Thần kinh ngạc lên tiếng nói.

Nếu như là mấy ngày trước, sau khi Biển Tố Vấn cứu ra Tiết thần y khẳng định sẽ lập tức khởi hành trở về đế đô, nhưng lúc này không giống ngày xưa.

Bây giờ trong lòng nàng chỉ muốn ở bên người yêu, nói thế nào nàng cũng sẽ không rời đi.

Chỉ là Biển Tố Vấn sẽ không tiết lộ ý nghĩ chân chính trong lòng, chỉ là nói:

"Ta quanh năm ở đế đô, thời gian gặp nhau cùng các người gặp nhau rất ít, lần này đã tới, nói thế nào cũng phải ở đây một đoạn thời gian."

"Quá tốt rồi!" Lâm Thần vui mừng, tiếp đó tố cáo: "Tam tử, hôm kia lúc người té xỉu Vương Hạo Nhiên ôm người, cố ý chiếm tiện nghi của người!"

Biển Tố Vấn bình thản nói: "Nhìn chuyện không thể chỉ nhìn mặt ngoài, ta tin tưởng hẳn không phải cố ý chiếm tiện nghi của ta, không cho phép người chửi bới người ta."

Lâm Thần sững sờ, tức giận nói: "Tam tử, gia hỏa này không phải người tốt, người không thể bởi vì hắn cho một chiếc Bugatti đã cảm thấy hắn đối xử nhân thể không tệ chứ."

Biển Tố Vấn sừng sộ lên tới "Tiểu Thần, người ở phía sau nói này nói kia, rất không lễ phép, người lại nói như vậy nữa tam tử sẽ giận người đó."

Khâu Thiển Vi nâng lên ngón tay tinh tế đánh đàn dương cầm, gõ gõ cái ót của Lâm Thần, nghiêm túc nói: "Không cho phép ở phía sau nói xấu người khác!"

Kỷ Thủy Dao nhìn chằm chằm Lâm Thần, "Theo góc độ hành động

xã hội nhìn lại, đây là hành động của người nhiều chuyện mới có, Tiểu Thần người làm như vậy là muốn trở thành người như thế sao?"

Liễu Nguyệt ngược lại không có chỉ trích, mà là làm hòa "Tiểu Thần, người cùng Vương Hạo Nhiên là bạn học, bạn học với nhau phải cùng hòa thuận ở chung mới đúng."

Lâm Thần nhìn mấy vị tỷ tỷ toàn đang giúp Vương Hạo Nhiên nói chuyện, trong lúc nhất thời đều ngốc lại.

Thất tỷ, lục tỷ cùng ngũ tỷ giúp đỡ Vương Hạo Nhiên, điểm này Lâm Thần biết đến.

Thế nhưng tam tỷ mới đến đây bao lâu mà cũng đã giúp đỡ Vương Hạo Nhiên?

Quả thực là buồn cười mà!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng của Lâm Thần mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Wang Hạo Nhiên: "? ? ?"

Lâm Thần tức giận đến đau phổi, một lúc lâu sau mới trì hoãn một ít.

"Thất tỷ, lục tỷ, ngũ tỷ cùng tam tỷ, không giúp ta thì thôi, ta còn có tứ tỷ, nhị tỷ cùng đại tỷ sẽ giúp ta!"

z @@@

Chương 350: Mẫu Tử Quỷ Hút Máu (1)

Tinh thần của Lâm Thần lần nữa dâng cao lên một ít, đến chỗ không người, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị liên lạc tứ tử một chút.

Thân phận của nhị tử cùng đại tử quá cao thượng, không có khả năng xuất thủ với tiểu nhân vật như Vương Hạo Nhiên, từ cái này Lâm Thần mới quyết định để tứ tử thay mình xuất thủ.

Phải biết, tứ tử là sát thủ quốc tế, giáo huấn tiểu nhân vật như Vương Hạo Nhiên còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? !

Khu dạy học Thanh Linh.

Một đôi mẫu tử đang hỏi thăm những người qua đường xung quanh là có nhận biết một người tên Tống Trinh Vũ không.

Nhưng mà hỏi thăm liên tiếp năm sáu người đều nhận được câu trả lời là "Không biết".

"Phiền chết phiền chết, ta mệt mỏi rồi, không đi nữa." Đứa con kia trực tiếp ngồi ở ghế trên đường mòn vườn trường dùng giọng oán trách nói.

Mẫu thân kia cũng cực kỳ không kiên nhẫn, cắn răng nghiến lợi nói: "Phiền cũng phải tiếp tục tìm, tứ tử của người là quỷ ích kỷ, lại từ chức công việc lương hơn tám nghìn để chạy đến nơi này thi nghiên cứu, rõ ràng là muốn cắt đi nguồn kinh tế trong nhà."

"Chúng ta phải nhanh chóng tìm được nàng, bắt nàng trở về tiếp tục

làm việc!"

Nhi tử oán giận nói: "Ta thật là khổ tám đời, thế nào lại có một tỷ tỷ như thế này? Nàng vì chính mình, đang yên đang lành đi thi cái gì nghiên cứu, thi nghiên cứu lại tốn thời gian với nhiều tiền. Nếu tỷ tỷ nhà người khác, khẳng định sẽ nghĩ hết biện pháp đi kiếm tiền sính lễ cho đệ đệ mình."

Hai người này chính là mẫu thân Tống Trinh Vũ cùng đệ đệ. Mẫu thân tên là Đàm Trân, đệ đệ tên là Tống Phi Vũ.

Nghe được lời của nhi tử, Đàm Trân trấn an nói: "Đừng nói những thứ này, mấy ngày nay chúng ta ở khách sạn nghỉ lại cùng ăn uống hao tốn hai ba vạn, khách sạn bên kia đã tới thúc giục, chúng ta lại không có tiền thanh toán."

Phải nhanh một chút tìm được tỷ tỷ người, nếu không khả năng bên khách sạn sẽ muốn gọi điện thoại báo cảnh sát bắt chúng ta."

"Đúng đúng" Tống Phi Vũ cũng lập tức giật mình tỉnh lại, đồng thời cũng là oán trách một chút "Mẫu thân, nếu người tìm được tỷ tỷ, nhất định phải giáo huấn nàng một trận, chúng ta chạy từ xa tới tìm nàng phải chịu khổ không ít."

"Yên tâm đi, chờ ta tìm được nàng, nhất định sẽ cho đưa con vô ơn này hai cái bạt tai mạnh." Đàm Trân một mặt cay nghiệt "Trong thiên hạ sao lại có nữ nhân hỗn trướng như vậy, ngay cả tiền sính lễ của đệ đệ đều không nguyện ý bỏ ra, còn bỏ số điện thoại đi để chúng ta không liên lạc được nàng, quả thực không có thiên lý."

Tống Phi Vũ nói: "Mẫu thân, ta cảm thấy để tỷ tỷ cho năm mươi vạn tiền sính lễ vẫn là quá ít một chút, ta cảm thấy tám mươi vạn mới thích hợp. Suy cho cùng nhà ta quá nhỏ, ở cũng không thoải mái, tám mươi vạn vừa đủ có thể mua cái nhà càng lớn!"

Đàm Trân gật đầu "Nói đúng, nàng là tỷ tỷ của người, đưa bao nhiêu

tiền sinh lễ đều là đúng, vậy thì tám mươi vạn."

Hai mẫu tử ngồi trên ghế nói chuyện một lúc rồi tiếp tục hỏi thăm người khác tin tức của Tống Trinh Vũ.

Lúc này, Hứa Mộ Nhan vừa vặn đi qua.

Đàm Trân dò hỏi: "Vị mỹ nữ kia, xin hỏi một chút, người biết một người tên Tống Trinh Vũ không?"

Hứa Mộ Nhan dừng bước, nhìn đôi mẫu tử này một chút, cũng không có trả lời vấn đề trước mà dò hỏi: "Các người là ai?"

Nàng cũng không phải nữ nhân không có đầu óc, trong lúc chưa rõ ràng thân phận của đối phương đương nhiên sẽ không để lộ ra tin tức của Tống lão sư..

"Ta là mẫu thân của Tống Trinh Vũ, vị này là đệ đệ của nàng." Đàm Trân giải thích nói.

"Vậy các người có cái gì chứng minh không?" Hứa Mộ Nhan nói.

"Có có." Đàm Trân gật đầu, từ trên người mình lấy ra một tấm ảnh gia đình chụp chung, cũng chỉ chỉ một nữ sinh ngây ngô trong tấm ảnh.

Hứa Mộ Nhan tập trung nhìn vào, nhận ra đó là Tống Trinh Vũ ngây ngô. Như vậy mới tin tưởng thân phận của hai người.

Nhưng mà nàng còn có nghi vấn, vì vậy nói: "Các người nếu là người nhà của Tống Trinh Vũ có lẽ có phương thức liên lạc của nàng vì sao còn phải đi hỏi thăm người khác?"

Đàm Trân cũng không có nói ra tình hình thực tế, mà chỉ nói: "Là như vậy, số lúc trước nữ nhi ta dùng tạm thời không liên lạc được, cho nên chúng ta mới đến tìm nàng."

Bởi vì cái gọi là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nữ nhi của mình vì không cho đệ đệ tiền sinh lễ, còn làm ra việc vứt bỏ số điện thoại khiến người trong nhà không liên lạc được, chuyện đại nghịch bất đạo như vậy tất nhiên Đàm Trân sẽ không tùy tiện nói cho người khác biết.

"Các người chờ một lát." Hứa Mộ Nhan đi đến bên cạnh, gọi vào số điện thoại di động của Tống Trinh Vũ.

Lần trước trong lúc liên hoan, Tống Trinh Vũ trao đổi số điện thoại cùng đám người Vương Hạo Nhiên, Hứa Mộ Nhan cũng có số điện thoại của Tống Trinh Vũ.

"Tống lão sư, ta ở trong trường học gặp phải hai cái người hỏi thăm tin tức của người, nghe bọn hắn nói là mẫu cùng đệ đệ của người." Sau khi điện thoại kết nối Hứa Mộ Nhan nói với Tống Trinh Vũ.

"Bọn hắn tìm tới nơi này?" Âm thanh Tống Trinh Vũ bí mật mang theo tâm tình, nghe được khẩn trương còn nhiều hơn kinh hãi.

Tâm tư Hứa Mộ Nhan cẩn thận, cảm nhận được tâm trạng của Tống Trinh Vũ vì vậy nói: "Tống lão sư muốn gặp bọn hắn không? Nếu như không muốn gặp bọn hắn thì ta sẽ không nói cho bọn hắn tin tức của người."

Tống Trinh Vũ trầm mặc mấy giây, mới trả lời: "Mộ Nhan, làm phiền người đưa di động cho bọn hắn nghe một lát, để ta nói chuyện cùng bọn hắn."

"Vậy được rồi." Tống Trinh Vũ gật đầu, lập tức đi đến chỗ của Đàm Trân, đem điện thoại di động của mình đưa ra.

Đàm Trân sửng sốt một chút, nhận lấy điện thoại di động.

"Mẫu thân." Ngữ khí Tống Trinh Vũ phức tạp kêu một tiếng.

Đàm Trân nghe được âm thanh trong điện thoại, đương nhiên biết đối diện là nữ nhi của mình, thế là hừ lạnh một tiếng "Người còn không biết xấu hổ gọi ta là mẫu thân sao?"

Tống Trinh Vũ nói: "Mẫu thân, đoạn thời gian trước ta nhất thời nổi nóng, cho nên mới vứt bỏ số điện thoại điện thoại, người đừng nóng giận."

Đàm Trân âm dương quái khí nói: "Người ở trong thành thị kiếm được thành tựu, tiền đồ, cánh cứng cứng rắn rồi, ta nào dám giận người."

H @@@

Chương 351: Mẫu Tử Quỷ Hút Máu (2)

Tống Trinh Vũ nói: "Mẫu thân, sắp đến lúc ăn cơm tối, người cùng đệ đệ chờ ta ở nhà hàng hải sản gần khu dạy học Thanh Linh, ta bên này giúp xong sẽ tới tìm các người."

Đàm Trân nói: "Nhà hàng hải sản kia ta vừa mới đi ngang qua đã nhìn thấy đẳng cấp của nó bình thường thôi, đi đến khách sạn Thánh Đỉnh đi. Người biết khách sạn Thánh Đỉnh ở chỗ nào chứ?"

Tống Trinh Vũ nói: "Ta biết khách sạn Thánh Đỉnh, đó là khách sạn năm sao, nữ nhi người không phải là người giàu có, không có tiền tiêu ở địa phương đó. Vẫn là đi nhà hàng hải sản đi, hải sản chỗ đó

rất không tệ, hơn nữa tiêu phí không quá cao."

Đàm Trân kiên trì nói: "Ta mặc kệ, đi đến khách sạn Thánh Đình."

Nàng và Tống Phi Vũ ở khách sạn Thánh Đình còn ghi nợ hai ba vạn tiền, tất nhiên muốn kéo Tống Trinh Vũ đến đó, nếu không thì ai tới trả nợ đây?

Tống Phi Vũ bỗng nhiên tiến đến một bên điện thoại, xen vào nói: "Tỷ tỷ, ta cùng mẹ mẹ đều tự mình đến tìm người, người không chiêu đãi chúng ta ở khách sạn, nói như vậy còn nghe được sao?"

"Cái kia, vậy được rồi, hẹn ở khách sạn Thánh Đình." Tống Trinh Vũ bất đắc dĩ đáp ứng. Trên người nàng không có tiền, nhưng mà còn có thể tín dụng, tạm thời chỉ có thể sử dụng thẻ tín dụng ứng phó tạm, lúc sau lại từ từ trả tiền vậy.

"Vậy cứ quyết định như thế." Đàm Trân nói xong, sợ Tống Trinh Vũ sẽ đổi ý, thế là trực tiếp ngắt cuộc gọi đi. Trả lại điện thoại di động cho Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan tiếp nhận điện thoại, cau mày quan sát Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ lần nữa.

Cuộc nói chuyện vừa rồi nàng đã nghe được.

Hai mẫu tử này là người nhà của Tống lão sư không sai được, nhưng mà lời nói của họ để người khác nghe thấy mà tức giận.

Nhưng mà suy cho cùng Hứa Mộ Nhan chỉ là người ngoài, cũng không dám chỉ trích cái gì. Không nói một lời buồn bực rời đi.

Nhưng mà sau khi rời đi tầm mắt của Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ, Hứa Mộ Nhan cảm thấy không yên lòng với Tống Trinh Vũ, thế là gọi cho Vương Hạo Nhiên một cuộc điện thoại, đem chuyện mình gặp phải nói cho hắn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời đi nơi dừng chân của Độc tông thì liên hệ với Dương Tĩnh Uyển chuẩn bị đi gặp mặt.

Nhưng mà sau khi tiếp điện thoại của Hứa Mộ Nhan cũng tạm thời bỏ đi ý nghĩ liên lạc, dự định tối nay gặp mặt Dương Tĩnh Uyển.

Nhìn từ Hứa Mộ Nhan miêu tả, Tống Trinh Vũ khá giống với nữ chính "Phù đệ ma"..

Loại nữ chính phù đệ ma này chia làm hai loại.

Một loại là chủ động, trong ý nghĩ của nàng, trợ giúp đệ đệ hoặc là gia đình là rất công bằng, nói thẳng ra là đầu óc có bệnh.

Loại hình nữ chính chủ động phù đệ ma để người tức giận khi nhìn thấy!

Trước đây Vương Hạo Nhiên nhìn thấy loại tiểu thuyết này có nữ chính như vậy, trực tiếp vứt bỏ sách, đồng thời tiện thể phun một câu tác giả ngu ngốc.

Một loại khác là loại hình bị động.

Loại nữ chính này rất hiền lành, coi trọng gia đình, bị thân tình ép buộc. Lúc đối mặt gia đình hoặc là đệ đệ đi tìm sẽ chọn uỷ khuất chính mình, bị động tiếp nhận một ít chuyện.

Vương Hạo Nhiên cũng tiếp xúc với Tống Trinh Vũ một đoạn thời gian. Tống Trinh Vũ rất hiền lành, nhưng cũng không nảo tàn.

Hơn nữa trước đây Tống Trinh Vũ từng có một lần vứt bỏ số điện thoại di động, có lẽ là vì tránh né người nhà tìm.

Từ những thứ này có thể nhìn ra, Tống Trinh Vũ thuộc về loại hình nữ chính bị động phù đệ ma kia.

Loại này vẫn có thể cứu.

"Bọn hấn nói là ở khách sạn Thánh Đình dùng cơm nước đúng không? Một lát tới xem xét sẽ không để Tổng lão sư bị bắt nạt." Vương Hạo Nhiên đáp lại Hứa Mộ Nhan.

"Ân, mụ mụ Tổng lão sư cùng đệ đệ nhìn cực kỳ đáng giận, lúc giáo huấn bọn hấn nhớ thêm một vé của ta." Hứa Mộ Nhan tức giận nói.

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Nói tức giận bất bình chuyện mẫu thân Tổng lão sư và cùng đệ đệ xong, tâm tình Hứa Mộ Nhan trở lại yên tĩnh một ít, bỗng nhiên âm thanh ngọt lên hỏi:

"Muộn một chút người có rảnh hay không đây?"

"Cái kia. . . Hôm nay hơi mệt, ta nghĩ cần nghỉ ngơi thật tốt." Vương Hạo Nhiên còn hẹn Dương Tĩnh Uyển, không muốn dựng xe, chỉ có thể nói như vậy.

"Cái kia, vậy được rồi." Hứa Mộ Nhan mắt mát kêu một chút, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình tốt "Vậy ta trở về ký túc xá chơi game đây."

"Nghe người nói nhiều lần chơi trò chơi, đến cùng là người chơi trò gì đấy?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi.

Hứa Mộ Nhan đắc ý nói: "Đánh nông dục đó, nói cho người biết ta rất lợi hại đấy, có Vương giả 50 sao. Ở trên Douyin còn mở trực tiếp, đã có hơn hai trăm vạn fan."

"Thật không? Lợi hại như vậy!" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

Hứa Mộ Nhan dịu dàng nói: "Đúng vậy đó, muốn chơi với nhau không, ta chơi phụ trợ bảo vệ ngươi."

"Ách, ta không chơi cái này, tương đối giống đồ ăn, để ta luyện một chút trước đã." Vương Hạo Nhiên uyển chuyển cự tuyệt.

Chơi đùa?

Cái này không muốn đâu.

Hắn đã phải đối phó nhân vật chính, còn phải ứng phó với nữ chính nữa, còn đâu có thời gian mà chơi đùa?

Hơn nữa mặc dù có thời gian, hắn cũng sẽ không đi chơi đùa, đi làm chuyện vui vẻ hơn chơi đùa, cái này không phải là càng thớm hơn sao?

Hứa Mộ Nhan cho là thật, vì vậy nói: "Vậy được rồi, bao giờ ngươi luyện tốt thì nói cho ta."

Vương Hạo Nhiên nói: "Một lúc sau đem ID ngươi gửi cho ta, rảnh rồi ta đi ủng hộ ngươi một chút, khen thưởng ngươi một đợt, lấy chút danh tiếng."

Hứa Mộ Nhan trêu ghẹo nói: "Ấn ân, cảm ơn lão bản!"

Kết thúc trò chuyện với Hứa Mộ Nhan, Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại cho Dương Tĩnh Uyển nói cho nàng tối nay mình sẽ đi qua tìm nàng.

Dương Tĩnh Uyển đã lâu không cùng Vương Hạo Nhiên gặp mặt, nhớ cực kì, liền biểu đạt sẽ đi tới bên đại học Thanh Linh, giảm bớt một chút thời gian cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, tất nhiên cũng sẽ đáp ứng.

Trước đây Dương Tĩnh Uyển cũng học ở đại học Thanh Linh, còn được công nhận là hoa khôi, cũng là học tử của Vương Hạo Nhiên.

Nàng đối với môi trường bên đại học Thanh Linh tất nhiên sẽ rất quen thuộc.

Vương Hạo Nhiên cũng không lo lắng nàng lạc đường.

Lúc sau, Vương Hạo Nhiên ở ven đường đón xe, chuẩn bị đi về hướng khách sạn Thánh Đình

Bugatti Veyron ở chỗ Trình Nhụy, có thể tùy thời thu hồi, nhưng không để Biễn Tố Vấn, Lâm Thần hoài nghi mình với Trình Nhụy thông đồng, Vương Hạo Nhiên tạm thời cũng không có dự định lấy Bugatti trở về.

G @@@

Chương 352: Nữ Chính Phụ Đệ Ma?

z Mà chiếc McLaren P1 của Đường Băng Vân kia ở trên Weibo đã gửi qua, dùng để tạo nên "Tuyệt thế cổ thần".

Vì không để lộ trước mặt Liễu Nguyệt, tạm thời Vương Hạo Nhiên cũng không dự định lái chiếc xe này trước mặt người khác.

Bởi vậy, bây giờ trong tay Vương Hạo Nhiên không có xe, chỉ có thể lựa chọn đón xe.

Lúc này là giờ cao điểm tan làm, muốn đón được một chiếc xe cũng không dễ dàng.

Sau khi Tống Trinh Vũ học xong, vội vã ra trường học, chuẩn bị lái một chiếc xe điện đi đến khách sạn Thánh Đình.

Lúc dùng di động quét mã mở khoá xe điện Diệp Thu cũng ngẫu nhiên đi ngang qua.

Diệp Thu cười ha hả hỏi: "Tống tiểu thư, thật là đúng dịp, người muốn đi chỗ nào?"

Tống Trinh Vũ nhíu nhíu mày lại, cảnh giác nói: "Ta không đi đâu cả." Nói xong, thao tác một cái trên phần mềm điện thoại di động, lại khóa xe điện lại.

Diệp Thu đi vài bước hướng tới Tống Trinh Vũ, tận tình nói: "Tống tiểu thư, ta thật không phải là người xấu, không có ác ý."

Tống Trinh Vũ lui lại mấy bước, cùng Diệp Thu giữ một chút khoảng cách "Người đừng tới đây, nếu không ta sẽ báo cảnh sát."

Nghe vậy, Diệp Thu lập tức ngăn cản nói: "Đừng đừng, ta lập tức đi, lập tức đi!"

Bởi vì chuyện hấn đánh người, bị kiện cáo quần thân, nghe được Tống Trinh Vũ nói muốn báo cảnh sát, đương nhiên không dám nhiều lời nữa, tránh lại dẫn đến một cái tội danh quấy rối phái nữ.

Dứt lời, Diệp Thu chậm chậm rời đi, chỉ là trong lúc rời đi, cẩn thận mỗi bước nhìn xem Tống Trinh Vũ, trông mà thèm cực kì.

Tống Trinh Vũ đợi một hồi lâu, nhìn thấy Diệp Thu biến mất hoàn

toàn trong tầm mắt của mình mới lần nữa mở khoá xe điện rồi xuất phát.

【 Đình, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Diệp Thu kiện cáo quán thân cũng để nữ chính Tống Trinh Vũ có cảm giác chán ghét đối với hắn, vì vậy mà ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Thu -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

—

Tống Trinh Vũ lái xe điện đi tới khách sạn Thánh Đình, ở trong một căn phòng xa hoa nhìn thấy Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ.

"Mẫu thân, đệ đệ." Tống Trinh Vũ kêu một tiếng.

Đàm Trân không nói hai lời, lập tức liền vọt tới, cánh tay xoay tròn vung ra ngoài, hướng về mặt trắng tuyết của Tống Trinh Vũ mà tát.

Trong lòng Tống Trinh Vũ vội vàng, quán tính cánh tay ngăn cản một chút, không để Đàm Trân đánh tới mặt của mình, nhưng cánh tay cũng bị đánh một cái.

Bởi vì thời tiết tương đối nóng, trên người Tống Trinh Vũ mặc một bộ T-shirt lộ cánh tay, bị Đàm Trân dùng sức đánh một cái, trên cánh tay lập tức hiện ra một dấu đỏ của bàn tay.

Tống Trinh Vũ bị đánh đến đau nhức, nhưng bởi vì đối phương là mẫu thân của mình cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bàn tay của Đàm Trân bị phản chấn một cái, cũng có cảm giác đau một chút, thế là cắn răng nghiêng lợi nói: "Cái đứa vô ơn bạc nghĩa này còn dám ngăn lại!"

Nói xong, Đàm Trân hướng về Tống Trinh Vũ đi tới muốn tiếp tục đánh nàng, nhưng mà Tống Trinh Vũ gắt gao che chở mặt cánh tay cũng là bị đánh đổ lên.

Tống Trinh Vũ đau đến tròng mắt đỏ hoe, thế nhưng mà cố nén.

Đàm Trân không còn khí lực, vậy mới dừng tay.

Tống Trinh Vũ ủy khuất nói: "Mẫu thân, từ nhỏ đến lớn, người đánh ta còn chưa đủ à? Ta đã lớn như vậy rồi người còn đánh ta?"

Đàm Trân nhếch miệng, đương nhiên nói: "Mặc kệ người lớn bao nhiêu, ta vẫn là mẫu thân người. Làm mẫu thân đánh nữ nhi, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Huống hồ người phạm sai lầm, ta đánh người là đúng!"

Tống Trinh Vũ oán trách phản bác: "Ta biết ta vút bỏ số điện thoại là không đúng. Nhưng mà đệ đệ thì sao, từ nhỏ đến lớn hẳn phạm sai lầm nhiều lắm. Nhưng người không những không đánh hẳn mà một câu lời nặng đều chưa từng nói với hẳn."

Nghe được Tống Trinh Vũ lấy đệ đệ Tống Phi Vũ ra so, Đàm Trân khẽ nói:

"Đệ đệ người còn nhỏ tuổi, người làm tỷ tỷ, lại muốn lấy đệ đệ so sánh cùng với người, người làm tỷ tỷ như thế sao?"

Tống Trinh Vũ liếc qua, Tống Khi Vũ đang ôm điện thoại chuyên chú chơi đùa, nói: "Bây giờ hẳn cũng đã hai mươi hai tuổi, trong mắt người một mực coi hẳn là tiểu hài tử ba tuổi, nói không nở máng không được đánh"

"Mà ta thì sao? Lúc ba tuổi xem ta giống như hai mươi mấy tuổi, để ta rửa chén, để ta làm đủ loại việc nhà, không như ý liền đánh ta."

Đàm Trân bác bỏ nói: "Cái này cũng đều là vì tốt cho người? Để người từ nhỏ dưỡng thành thói quen tốt, nếu không người có thể độc lập sớm như vậy sao? Có thể có tiến bộ như vậy sao? !" Lúc nghe được hai chữ "Độc lập" này, Tống Trinh Vũ buồn bã nói: "Đề hài tử độc lập, thật đúng là một lý do đường đường chính chính. Nhưng người đi hỏi nhà khác một chút xem, có gia trưởng nào để hài tử nhà mình từ lúc bắt đầu đi học, phải tự đi tự về trên con đường mất tận ba mươi phút để đi sao?"

Đàm Trân cả giận nói: "Lúc đó không phải là bận rộn công việc sao, ta cùng phụ thân người nếu không kiếm tiền, lấy cái gì nuôi người lớn, uống gió Tây Bắc sao?"

Tống Trinh Vũ nói: "Nhưng lúc đó ta cũng không thấy người làm việc, mỗi ngày cùng người trong thôn tập hợp một chỗ đánh bài tâm sự, mỗi ngày nhàn nhã cực kì."

"Người, người, người. . . Ta đánh chết người nữ nhân ngỗ nghịch!" Đàm Trân bị vạch ra khuyết điểm, tức giận lại xoay tròn cánh tay đi đánh Tống Trinh Vũ mấy lần.

Lần này, Tống Trinh Vũ không dùng cánh tay ngăn lại, cứ như vậy đứng tại chỗ.

Nhưng mà Đàm Trân vừa muốn ra tay, Tống Phi Vũ ở một bên cũng bực bội mà nói: "Các người có thể yên tĩnh một chút hay không, thật là phiền chết, âm ỉ đến ta đánh nông dục, đây chính là lúc máu chót để lên Hoàng Kim!"

Nghe được lời này, Đàm Trân đưa tay xuống, thu hồi thái độ tồ tộ với Tống Trinh Vũ, biến thành mẫu thân nhân từ "Được rồi, mụ mụ nhỏ giọng một chút, người chuyên tâm chơi đi, cố lên đến Hoàng Kim." Nói xong với Tống Phi Vũ, nàng nhìn về phía nữ nhi:

"Người cũng an tĩnh một chút, không cần nói, không nên quấy rầy đệ đệ người chơi game. Đệ đệ người là thiên tài chơi game, ta thấy

tin tức trên mạng nói, những streamer trò chơi kia hàng năm kiếm lời mấy trăm hơn ngàn vạn, chờ hấn lên Hoàng Kim, là có thể phát trực tiếp, đến lúc đó nhất định có thể kiếm được nhiều tiền."

Q @@@

Chương 353: Yêu Cầu Sính Lễ

Ngày ngày đều có thái độ như thế này, Tống Trinh Vũ đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

Nhiều khi nàng đều hoài nghi mình là con nhặt được. Nếu không tại sao phụ mẫu đối đãi Tống Phi Vũ giống như thiếu gia, mà đối xử với mình giống như là chủ nhà đối đãi nha hoàn thời cổ đại vậy.

Yên tĩnh mấy phút sau, Tống Phi Vũ bỗng nhiên ném điện thoại di động xuống mặt đất, tức giận đến phát điên lên, chỉ vào Đàm Trân cùng Tống Trinh Vũ nói:

"Chỉ trách các ngươi, nói nhao nhao âm ỉ, phiền chết! Làm cho ta tấn cấp Hoàng Kim thất bại!"

Đàm Trân cũng giận dữ theo, nhưng mà đương nhiên sẽ không phát cáu hướng về Tống Phi Vũ, mà chỉ vào Tống Trinh Vũ nói:

"Tất cả đều tại ngươi, nếu không nhìn thấy ngươi sẽ không nổi giận cùng ngươi âm ỉ, bây giờ làm cho đệ đệ ngươi chơi game thua, ngươi hài lòng chưa? Nếu như không phải ngươi âm ỉ, lấy thiên phú

siêu cường của đệ đệ người khẳng định sẽ thắng!"

Bị chỉ trích một phen như vậy Tống Trinh Vũ trực tiếp ngậy ngấn cả người.

Tấn cấp Hoàng Kim gian nan như vậy? Còn nói thiên phú chơi trò này siêu cường? !

Căn cứ nàng biết, Tống Phi Vũ chơi nông dục đã có ba năm. Chơi ba năm muốn tấn cấp một cái Hoàng Kim đều khó như vậy, thiên phú kiểu này không biết nói thế nào?

Lúc trước Tống Trinh Vũ dạy học, có thời gian nhàn rỗi cũng chơi qua một trăm ván, tùy tiện liền lên kim cương.

Hơn nữa trình độ này của nàng xem như là cực kỳ bình thường.

Muốn thiên phú chơi game tốt thì phải giống như Hứa Mộ Nhan.

Bởi vì nàng cùng Hứa Mộ Nhan nói chuyện trên trời dưới đất, nghe nàng nói gần đây mới chơi nông dục, chơi một trăm bàn trực tiếp lên Vương giả, hai trăm bàn lên thẳng Vương giả năm mươi sao.

Nhưng m mẫu thân Đàm Trân là phụ nữ nông thôn, đánh bài cãi nhau rất giỏi, nhưng đối với đẳng cấp của trò chơi nông dục lại không rõ ràng được.

Đoán chừng là Tống Phi Vũ ở trước mặt nàng khoe khoang mấy lần, Đàm Trân trực tiếp cho Tống Phi Vũ là thiên tài chơi game.

Thậm chí Tống Phi Vũ vì muốn được quang minh chính đại chơi game, còn vẽ ra, nói dối rằng sau khi phát trực tiếp là có thể kiếm lời mấy trăm hơn ngàn vạn.

Đối với tên đệ đệ này, Tống Trinh Vũ đã sớm không thèm chửi bậy, cũng không vạch trần hắn, chỉ là thuyết phục Tống Phi Vũ một câu:

"Tuổi tác của người đã không còn nhỏ, nên trưởng thành rồi, không được chơi game mãi, cần phải làm vài chuyện chính sự."

Nghe vậy, Tống Phi Vũ chột dạ không nói. Hắn lừa gạt được mẫu thân Đàm Trân một chút, muốn lừa được tỷ tỷ Tống Trinh Vũ là chuyện không thể nào.

Đàm Trân nghe được lời Tống Trinh Vũ cũng thay nỉ tử biện hộ bói "Đệ đệ người chơi game là chính sự, lúc sau có thể dựa vào trực tiếp chơi game kiếm tiền, hữu dụng hơn người nhiều."

Tống Trinh Vũ đều lười phản bác, tự giễu nói: "Đúng đúng đúng, ta vô dụng nhất, đệ đệ hữu dụng hơn ta."

"Người biết thì tốt." Đàm Trân đắc ý hừ một tiếng, cũng không muốn nói cái khác, trực tiếp tiến vào chuyện chính nói: "Sính lễ người đã chuẩn bị xong chưa? Đi đến ngân hàng chuyển tiền cho đệ đệ người, để cho đệ đệ người cưới lão bà."

Tống Trinh Vũ không vui nói: "Trong điện thoại ta đã nói rồi, ba mươi vạn tiền sính lễ ta sẽ không đưa."

Tống Phi Vũ hời hợt nói: "Không phải ba mươi vạn mà là tám mươi vạn."

"Tám mươi vạn? !" Tống Trinh Vũ kinh ngạc con mắt đều tròn tròn.

Đàm Trân thản nhiên nói: "Chúng ta suy nghĩ một chút, người là tỷ tỷ, đưa ba mươi vạn sính lễ quá ít, tám mươi vạn mới thích hợp, thế này mới có thể mua được cái nhà rộng hơn, để đệ đệ cùng em dâu người vào ở để chịu một chút."

Tống Trinh Vũ bị tức giận không biết nói gì, lúc sau mới nói: "Mặc kệ là ba mươi vạn hay là tám mươi vạn, ba vạn ta cũng không có, các người cũng quá để mắt ta."

Đàm Trân nghi ngờ nói: "Ba vạn cũng không đưa ra nổi, người nói đùa cái gì? Người làm việc cũng có mấy năm, làm sao chút tiền ấy đều không có."

Nói đến cái này, Tống Trinh Vũ lập tức tức giận, nói: "Lúc trước ta ở trung học tư nhân làm lão sư, lương một tháng bình thường mới tám ngàn, lúc nhiều một chút cũng chỉ có một vạn."

"Mỗi lần phát tiền lương, ta đều chuyển ba ngàn cho đệ đệ, còn phải chuyển năm ngàn cho người dùng. Còn ngày lễ ngày tết, phải cho các người hồng bao chí ít 500 khối trở lên."

"Còn có, điện thoại của các người dùng chưa tới một năm đã muốn thay cái mới, cũng là ta đưa tiền."

"Quần áo ta mua cho tới bây giờ đều là mua loại rẻ nhất, tìm chỗ mua cũng tìm nơi có giá rẻ nhất, điện thoại ta dùng đều là của các người vứt bỏ không cần."

"Mà những ngày nghỉ, ta thậm chí còn không dám ra ngoài chơi thư giãn một tí, đều ở trong nhà, bởi vì ra ngoài là phải bỏ tiền."

"Ta ở Thanh Linh nhiều năm như vậy, thậm chí chưa bao giờ kết giao bằng hữu, không phải là không muốn mà là không dám, bởi vì ta sợ bằng hữu đột nhiên mời ta ăn cơm, ta không bỏ tiền ra nổi."

"Bình thường bị cảm hay nóng sốt cái gì, đều là ta tự mình chống chọi lấy, không dám đến bệnh viện."

"Bày ra một cái kế hoạch, ta làm việc cho tới bây giờ, tiền tiết kiệm trong thẻ chưa từng vượt qua một vạn, ta làm thế nào tích lũy được nhiều tiền sinh lễ như vậy."

"Nhưng mà những cái này các người khẳng định không muốn suy nghĩ, bởi vì các người chỉ biết là muốn tiền muốn tiền muốn tiền, căn

bản sẽ không quan tâm tới ta một tờ một hào nào, ở trong mắt các người, ta không phải là nữ nhi, cũng không phải là tử tử, chỉ là cái công cụ kiếm tiền cho các người!"

Trong lòng Tống Trinh Vũ đã giấu oán khí đã lâu, từ trong từng lời từng câu toàn bộ tiết đi ra, tâm tình càng ngày càng xúc động, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra không ngừng, nói xong lời cuối cùng, hai bên mặt đều đã bị nước mắt làm ướt.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ nhìn mặt mũi Tống Trinh Vũ rơi lệ đều giật mình, trong lòng hiện lên tâm tình áy náy.

Nhưng mà loại tâm tình này chỉ là một cái thoáng qua mà thôi.

Đàm Trân nói: "Ta biết người cũng không dễ dàng, nhưng mà đệ đệ người kết hôn, người làm tử tử, không lẽ tiền sính lễ cũng cho không được, cái này không nói được."

u @@@

Chương 354: Tỷ Phu (1)

z"Ta cho tiền còn thiếu sao? Ta làm việc mới nửa năm liền tìm ta lấy 200 ngàn mua xe, nhưng ta vẫn cho. Nhưng mà các người biết cho thế nào sao? Ta mượn tiền người khác, sau đó trả hơn một năm, lúc này mới trả hết nợ." Tống Trinh Vũ tiếp tục nói:

"Sau khi mua xe hán còn mỗi tháng tìm ta lấy ba ngàn khối tiền sinh

hoạt, ta vẫn cho, những cái này chẳng lẽ còn không đủ sao?"

Đàm Trân nói: "Mua xe là mua xe, sinh lễ là sinh lễ, đây là hai chuyện khác nhau mà, lại nói, hấn không có làm việc, người làm tỷ tỷ cho chút tiền sinh hoạt cho đệ đệ cũng là nên mà."

Tống Phi Vũ chửi bậy nói: "Ta mới mua một chiếc nội địa khoảng 200 ngàn hàng người còn oán giận như vậy. Thôn chúng ta cũng có người làm tỷ tỷ, cho đệ đệ mua một chiếc Audi A6, còn mua nhà trong thành phố lớn cho đệ đệ. Cung là tỷ tỷ nhưng chênh lệch này thật là quá lớn."

Đàm Trân cũng đi theo nói một câu "Đúng đấy, người ta còn chưa lên đại học, người thì sao? Lên đại học còn không có người nhà có tiền đồ."

Tống Phi Vũ nói đến nữ nhân kia, Tống Trinh Vũ cũng biết nàng.

Đó là một cô nương khoảng hai mươi tuổi, tìm một lão đầu hơn sáu mươi tuổi, ở bên cạnh người giàu có thành tiểu phú bà, tất nhiên có tiền.

Thông qua loại phương thức này để có "Tiền đồ" thì Tống Trinh Vũ há lại thêm muốn.

Tống Trinh Vũ lau nước mắt trên mặt, lãnh đạm nói: "Mặc kệ các người nói thế nào, dù sao tiền sinh lễ ta không có, cũng không bỏ ra nổi."

Tống Phi Vũ lập tức gấp, không khỏi đến giật tay áo mẫu thân Đàm Trân một chút.

Đàm Trân suy nghĩ một chút, vì vậy nói: "Lúc trước người cho đệ đệ người mua xe không phải có thể mượn 200 ngàn sao, người lại đi mượn một ít tiền đi, mượn đủ 800 ngàn sinh lễ này."

Nhắc lên chuyện mượn 200 ngàn, Tống Trinh Vũ liền tức giận "Cái này ta phải cảm ơn các người thật tốt, là bởi vì mượn 200 ngàn kia hiện tại ta không còn một người bạn nào cả."

Tống Phi Vũ nhanh trí hơi động, nói: "Tỷ tỷ, người xinh đẹp như vậy, khẳng định rất nhiều nam sinh theo đuổi người, chắc là cũng có bạn trai rồi chứ? Tìm bạn trai của người để mượn được rồi."

Tống Trinh Vũ nói: "Ta có dạng người nhà như các người thực tế cảm thấy quá "Vinh hạnh", ta không muốn hại người khác, nào dám tìm bạn trai."

Đàm Trân cả giận nói: "Nghe một chút, chuyện này có gì khó khăn đâu, chỉ để người cho đệ đệ sính lễ, người làm như là muốn mạng người vậy."

"Có tỷ tỷ thế này ta thật là xui xẻo." Tống Phi Vũ thở dài lên.

Lúc này, một nhân viên khách sạn đi tới nửa cạnh cửa, gõ cửa một cái, nói:

"Tổng tiên sinh, Đàm nữ sĩ các người khỏe, kỳ hạn đã đến, còn mời các người ký kết sổ sách một chút, bằng không mà nói, chúng ta sẽ vận dụng thủ đoạn pháp luật."

Đàm Trân nghe xong không sợ chút nào, chỉ chỉ Tống Trinh Vũ một bên nói:

"Nữ nhi của ta đang ở đây, nàng sẽ tính tiền."

Tống Trinh Vũ có loại dự cảm không tốt, nhưng vẫn hỏi phục vụ viên kia: "Xin hỏi một chút, mẫu thân của ta cùng đệ đệ thiếu nợ bao nhiêu tiền?"

Nhân viên khách sạn mỉm cười trả lời: "Tổng cộng là 31205." Nói xong đem giấy tờ tường trình đưa cho Tống Trinh Vũ.

Tổng Trinh Vũ nhìn lướt qua, kinh hãi, nói:

"Hai người các người tại sao chọn loại phòng xa hoa này chứ?"

Tổng Phi Vũ hỏi ngược lại: "Hai người thuê hai căn phòng, cái này có cái gì không đúng sao?"

Tổng Trinh Vũ nói: "Thuê hai căn phòng thì không có vấn đề, nhưng vì sao không giấy tính tiền người nhà, muốn thuê phòng hai người?"

"Phòng hai người rộng lớn chút ít nha."

"Được, người ưa thích rộng lớn, nhưng có nhà trọ bình thường, có thể chọn nhà tinh phẩm, tại sao lại chọn nhà xa hoa? Người chê ta nhiều tiền sao?"

"Tỷ tỷ, ta chính là biết người kiếm tiền không dễ dàng, cho nên mới tiết kiệm cho người, nếu không, ta liền trực tiếp chọn nhà xa hoa thậm chí phòng tổng thống."

"Còn bữa cơm này là sao? Hai người các người một bữa chọn sáu món đồ ăn?"

"Một mặn một chay một chén canh, đây là chỉ tiêu của một người bình thường. Hai người sáu món ăn, cái này có cái gì không đúng à."

"Nếu người đã cảm thấy đúng vậy chính người tính tiền đi!" Tổng Trinh Vũ tức không nhịn nổi, vì vậy nói.

Tổng Phi Vũ nói: "Mỗi tháng người chỉ cho ta ba ngàn đồng tiền, chỉ tiêu của ta đều thiếu đi, làm sao có khả năng có tiền thanh toán."

Tổng Trinh Vũ nói: "Đã không có tiền vậy các người còn xa xỉ như thế, ở khách sạn tốt như vậy!"

Tổng Phi Vũ đương nhiên nói: "Đây không phải đã có tử tử người sao."

Tổng Trinh Vũ bị chọc tức giận đến choáng đầu hoa mắt "Ta, ta mặc kệ người, chính người cùng mẫu thân giải quyết đi."

Nếu là hơn một vạn thì nàng khế cần môi liền dùng thẻ tín dụng thanh toán xong, thế nhưng là hơn ba vạn trực tiếp vượt qua giới hạn thẻ tín dụng, nói cái gì cũng bỏ ra không nổi.

Tổng Phi Vũ phàn nàn nói: "Tử tử, vừa rồi không nghe thấy sao? Không tính tiền thì bọn hắn liền muốn dùng con đường pháp luật để giải quyết, chẳng lẽ người muốn tro mắt xem chúng ta bị bắt sao? Người cũng quá nhẫn tâm!"

Đàm Trân ngồi ở dưới đất, ra vẻ kêu rên, vùng vung vẩy vẩy "Không có thiên lý mà, cực khổ lắm dưỡng dục nữ nhi hai mươi mấy năm, rõ ràng vứt bỏ mặc kệ mẫu thân, dưới gầm trời này nào có nữ nhi vô lương tâm như vậy chứ, nhìn một chút, mọi người đều tới xem một chút đi."

Đàm Trân ở nông thôn gây gổ với người đã luyện thành giọng lớn, có thể nói là vang dội mà lại sắc bén, la to như vậy dẫn đến không ít người đi ngang qua tụ tập ở ngoài cửa.

Những người này không rõ tình huống, cũng không có nói cái gì, chỉ đơn thuần tới xem náo nhiệt.

Ngày trước Vương Hạo Nhiên thăm dò được tin tức, cũng tới chỗ này. Đẩy ra đám người, đi vào trong căn phòng.

Chỉ thấy trên mặt Tổng Trinh Vũ còn có nước mắt, rõ ràng là bị ủy khuất, nhìn thấy để người khác đau lòng.

"Đừng sợ, có ta ở đây rồi." Vương Hạo Nhiên đi đến bên cạnh Tổng

Trinh Vũ đang ủy khuất vô cùng, xoa bóp một cái bờ vai của nàng, trấn an nói.

Tổng Trinh Vũ sửng sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tổng Trinh Vũ đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 45 (Phi thường thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phái! 】

v @@@

Chương 355: Tỷ Phu (2)

☞ Tổng Trinh Vũ cảm nhận được trên bả vai mình truyền đến một cỗ cảm giác ấm áp của lòng bàn tay, trong lòng không khỏi ấm áp, "Ngươi, sao ngươi lại tới đây?"

Wương Hạo Nhiên giải thích nói: "Có người gọi điện thoại nói cho ta biết, ta sợ ngươi bị bắt nạt, cho nên chạy tới xem một chút. Nhưng mà trên đường kẹt xe, cho nên trì hoãn đến hiện tại mới đến."

"Ngươi, ngươi chính là bạn trai của tỷ tỷ ta sao? !" Tổng Phi Vũ thấy Vương Hạo Nhiên cùng Tổng Trinh Vũ hình như rất thân mật, liền hỏi.

Tổng Trinh Vũ muốn phủ nhận, nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại đoạt

trước nói: "Đúng, cho nên người muốn nói điều gì đây?"

"Tỷ ta còn gạt ta nói không có tìm được bạn trai, thì ra là đang nói láo." Tống Phi Vũ vui mừng một chút, lập tức đánh giá trên dưới Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy khí chất của hắn cao quý, xem xét chính là loại đại thiếu gia của nhà có tiền kia nhà có tiền, thế là lộ ra một khuôn mặt tươi cười, trực tiếp không cần thể diện nói:

"Tỷ phu khỏe!"

"Người không được gọi loạn, hắn không phải tỷ phu của người."

Nghe được lời nói không biết xấu hổ kia của Tống Phi Vũ, Tống Trinh Vũ đều cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng, thế là sửa lại.

Tống Phi Vũ nói với tỷ tỷ: "Hiện tại là bạn trai, sau này chẳng phải là tỷ phu sao, đều như thế, đều như thế thôi." Dứt lời, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, lộ ra nòng đậm ý cười, hơi hơi giơ tay lên một cái, làm ra tư thế muốn tiền.

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, kinh ngạc một chút, mức độ Tống Phi Vũ này không biết xấu hổ này đã max, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói: "Lễ gặp mặt đúng không, ta vội vàng đến đây không có mang, cái này nhất định sẽ có, hơn nữa nhất định để người vừa ý." Cười cười, cười đến có chút ý vị thâm trường.

Tống Phi Vũ tất nhiên đọc không hiểu thâm ý trong đó, chỉ coi Vương Hạo Nhiên nói thật, không khỏi mong đợi lên.

Bên cạnh, Đàm Trân nhắc nhở nói: "Lễ gặp mặt ngược lại không quan trọng, quan trọng là sính lễ!"

Tống Phi Vũ chặn lại nói: "Đúng đúng, tỷ phu, ta mới gặp được một đối tượng, lập tức đã muốn kết hôn. Nhưng mà thiếu nhà, tỷ tỷ lại không có tiền, nhưng tỷ phu người khẳng định sẽ có tiền, người xem. . ."

"Hạo Nhiên, hấn. . ." Tống Trinh Vũ muốn nói điều gì, nhưng mà bị Vương Hạo Nhiên đưa tay ra hiệu một chút, không thể nói thêm.

Vương Hạo Nhiên hỏi Tống Phi Vũ: "Người cảm thấy nhiều hay ít mới đủ?"

"Tám mươi. . ." Tống Phi Vũ nói xong thì suy tư một chút, bỗng nhiên đổi giọng nói: "Chỉ ít đến tám trăm vạn. Khi chất này của tử phu người thì thấp hơn số tiền này khẳng định người cũng không lấy ra được đúng không?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Xác định tám trăm vạn phải không?"

"Đúng, chính là tám trăm. . ." Tống Phi Vũ đang muốn khẳng định trả lời.

"Chờ một chút " Đàm Trân tiếp lời đầu, nói: "Phi Vũ hấn không hiểu chuyện, lấy khí chất này của con rể, ra tám trăm vạn quá thấp kém, không bằng chọn cái số nguyên, một ngàn vạn đi!"

"Đúng, một ngàn vạn, số nguyên êm tai hơn nhiều!" Tống Phi Vũ lớn tiếng tán thành.

Mức độ vô sỉ này của mẹ con này có thể nói là kinh thế hãi tục.

Người xem náo nhiệt ở cửa ra vào cũng kinh ngạc không thôi, nghị luận ầm ĩ lên.

"Ông trời của ta, đây là người gì chứ, có bệnh thần kinh sao. Đây là bạn trai thôi, liền tìm người ra đưa ngàn vạn tiền sính lễ."

"Sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên nhìn thấy loại người này, quả thực là cực kỳ vô sỉ."

"Hai mẹ con này khẳng định có bệnh tâm thần nha."

. . .

Quần chúng ăn dưa xung quanh, tam quan vẫn tương đối bình thường, sau khi nhìn thấy Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ không biết xấu hổ thì chờ một chút nhện nhện chỉ trích lên.

"Chuyện nhà của chúng ta, các người quản cái ram, đi nhanh một chút, đừng ở chỗ này xem náo nhiệt." Đàm Trân la lối khóc lóc đối với người ngoài cửa làm một cái thủ thế xưa đũa, vẻ mặt lập tức tươi cười nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

"Con rể, ý của người thế nào?"

Wang Hào Nhiên hiểu kỳ hạn cuối của hai người này, vì vậy nói: "Một ngàn vạn đúng không, xác định không thay đổi sao?"

Tê. . .

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ liếc nhau, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, đồng thời cũng hưng phấn lên.

Xem ra Tống Trinh Vũ tìm được bạn trai rất có tương lai, nghe được một ngàn vạn tiền sinh lễ, mặt rõ ràng còn không đổi sắc.

Vừa nghĩ đến đây, Đàm Trân giờ công phu sư tử ngoạm nói: "Ha ha, con rể tốt thật, người nghe làm rồi, mới vừa rồi ta nói tám ngàn vạn tiền sinh lễ. Suy cho cùng chúng ta dự định đi đến đế đô để mua một nhà, nếu như một ngàn vạn mà nói thì cũng mua được nhà không quá tốt, tám ngàn vạn còn thiếu không nhiều lắm."

Tống Phi Vũ cũng há to mồm, không biết xấu hổ nói theo: "Chiếc xe kia của ta cũng đến lúc phải thay đổi, đã mua được hai ba năm rồi, đã cũ. Có nhà mới, sao có thể không có xe mới. Tỷ phụ người giúp ta mua một chiếc xe đi, chiếc Maserati dành cho giám đốc hay đi cũng chỉ hơn một trăm năm mươi vạn mà thôi."

Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại không hài lòng, thế là lại nói:
"Giám đốc là xe gia dụng, ta cảm thấy còn cần một chiếc siêu xe.
Lamborghini hoặc là Ferrari gì đó, tốt nhất cũng phải có một chiếc."

Người xung quanh nghe xong, tam quan trực tiếp nát một chỗ.

Vương Hạo Nhiên cũng nhin không được kinh ngạc một hồi, thế này mới đứng nhìn Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ cười nói:

"Tám ngàn vạn tiền sính lễ vẫn là quá ít, trực tiếp tám tỷ đi, mua một tòa lâu xem như nhà mới, chẳng phải càng đẹp sao?"

"Về phần xe, mua siêu xe Rolls-Royce gì đó đi? Trực tiếp cấp cho người ngàn vạn, chí ít ba ngàn vạn cất bước!"

"Đúng rồi, mỗi tháng lại cho người một ngàn vạn tiền sinh hoạt, lại mở công ty riêng cho người, để người làm giám đốc!"

Nghe nói như thế, cho dù là không cần thể diện như Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ cũng cảm thấy có loại cực cảm giác không chân thật.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ muốn xác nhận một chút, thế là nhin không được hỏi: "Tỷ phu (con rể), người không có nói đùa chứ?"

Vương Hạo Nhiên thu hồi vẻ tươi cười trên khuôn mặt khuôn mặt, mặt không biểu tình, hỏi ngược lại: "Không phải là các người đùa giỡn trước sao?"

Sắc mặt của Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ cứng đờ.

Chương 356: Nhiều Người Tức Giận

Bà Tống Trinh Vũ nhin không được, nói: "Mẫu thân, đệ đệ, các người đừng làm mất mặt nữa, đừng nói hấn không phải bạn trai ta, cho dù là phải, các người cũng không thể tìm hấn để đòi những vật này!"

Đàm Trân nghiêng răng nghiêng lợi quở trách lên "Cái đũa vô ơn này, còn không lấy lão công để chúng ta được nhờ. Ta để người lên đại học, hiện tại chính mình đã có tiền đồ liền muốn thoát khỏi chúng ta, không có cửa đâu!"

Tống Trinh Vũ nói: "Để ta lên đại học? Lúc ta lên đại học, tất cả phí tổn đều là chính ta làm thuê kiếm được, các người có bỏ ra một phân tiền nào không?"

Đàm Trân nói: "Vậy ta sinh người nuôi người, cái này đều là sự thật nha, đệ đệ người kết hôn tìm người muốn tiền sính lễ, người rõ ràng gạch bỏ dãy số, làm cho chúng ta còn từ nông thôn đi tới đại thành thị tìm người, có dạng nữ nhi hỗn trưởng như người sao?"

Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp nói chuyện, giữa sân, một vị mẫu thân hơn bốn mươi tuổi lập tức tức tức giận trách cứ lên:

"Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy mẫu thân như người, bà nương người còn là người sao? ! Nhi tử người có tay có chân, chính mình không đi kiếm tiền? Dựa vào cái gì để nữ nhi bỏ tiền sính lễ? Vậy ta hỏi người, con gái người xuất giá, người cho đồ cưới gì không?"

Đàm Trân bĩu môi nói: "Nữ nhi của ta gả đi, đó chính là nhà khác, người ta phải cho ta sính lễ mới là phải đạo, làm sao ta có khả năng còn cho đồ cưới chứ?"

Lời này vừa nói, không chỉ vị mẫu thân kia, những người khác ở đây

cũng phần nộ lên, bị tức giận đến nổi huyết áp dâng cao như bão tố.

Nhìn thấy nhiều người tức giận, Vương Hạo Nhiên nói với Tống Trinh Vũ: "Người đem chuyện người nhà đối với người thế nào nói hết ra, bắt đầu từ lúc còn nhỏ để mọi người thử phân xử."

Trong lòng Tống Trinh Vũ cũng có vô hạn ủy khuất, sau khi nghe được lời này cũng kể lại toàn bộ.

Người xung quanh lập tức an tĩnh lại, bắt đầu lắng nghe.

Sau khi Tống Trinh Vũ nói xong thì loại trừ Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ cảm thấy đương nhiên ra thì toàn bộ những người khác phần nộ lên, lên tiếng thay cho Tống Trinh Vũ, tán thành việc Tống Trinh Vũ gạch bỏ dãy số đồng thời cũng lên án mạnh mẽ Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ vô sỉ tột cùng.

Tống Trinh Vũ nghe vào trong tai, ủy khuất trong lòng đều trở lại yên tĩnh rất nhiều.

Lời nói của những người xung quanh chính là tiếng lòng của nàng, chỉ xem nữ nhin của Đàm Trân nữ nhi, tử tử của Tống Phi Vũ cho nên nàng một mực nhẫn nhịn mà thôi.

Bây giờ lời nói ra trong miệng của những người đứng xem liền kiên định hơn tâm tư Tống Trinh Vũ.

Nàng không muốn tiếp tục bị tình thân ép buộc, bị người nhà không hạn chế tìm lấy, sau này nàng muốn vì chính mình mà sống.

Sau khi Tống Trinh Vũ xác định ý nghĩ này, trong lòng cũng thờ dài nhẹ nhõm. Đồng thời nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, trong ánh mắt nhiều hơn một chút nhu tình.

Là Vương Hạo Nhiên cho nàng dũng khí, để nàng nói ra chuyện nhiều năm qua chính mình bị ủy khuất.

Vào giờ khắc này, Tống Trinh Vũ lơ đãng quên đi Vương Hạo Nhiên từng là học sinh của mình, mà xem hắn như một người nam nhân, một nam nhân để nàng rất có cảm giác an toàn.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Tống Trinh Vũ đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -40, hào quang phản phái của kí chủ +40!】

Một lúc lâu sau, tiếng người xung quanh chỉ trích dần dần dừng lại, vị mẫu thân hơn bốn mươi tuổi kia khuyên Tống Trinh Vũ:

"Cô nương, người chịu ủy khuất cùng khổ sở như vậy đã đủ rồi. Tình thân như vậy thì cũng đừng duy trì nữa, bọn hắn căn bản không coi người là người thân, kịp thời cắt đứt quan hệ cùng bọn hắn, bằng không mà nói bọn hắn sẽ tiếp tục không ngừng không nghỉ tìm người."

"Nói đúng, cô nương, chúng ta nâng đỡ cho người."

...

Tống Phi Vũ may mắn không cảm thấy có sai, thế là phản bác:
"Những người ở trong thành phố này thật là quá xấu rồi, hắn là tỷ tỷ ta, nuôi phụ mẫu nuôi đệ đệ không phải là lẽ đương nhiên sao? Dựa vào cái gì kêu chúng ta cắt đứt quan hệ."

Đàm Trân mạnh mẽ nói: "Các người nâng đỡ cho nàng đúng không? Có thể. Muốn cắt đứt quan hệ cũng có thể, dùng một trăm cân để tính, một cân một trăm vạn, tổng cộng một trăm triệu, các người cho ta số tiền này, ta sẽ cắt đứt quan hệ với nữ nhi, bằng không khép lại miệng của các người, một nhóm XXXXXX" nói xong

lời cuối cùng, nàng trực tiếp dùng những từ chửi nhau thô tục xuất hiện ở nông thôn.

Nơi này là khách sạn năm sao, người tối nơi này có địa vị xã hội cùng thực lực kinh tế đều tương đối khá, không phải loại người phổ thường kia, bình thường tự nhiên cũng không nói ra loại chửi nhau thô tục này. Nghe được Đàm Trân chửi ra một chuỗi dài thô tục, không khỏi mòng mòng một chút.

"Đừng nghe ả nói nhảm, đánh nàng!"

Giữa sân, không biết là ai phát ra một đạo âm thanh giật dây.

Mà đạo thanh âm này cũng thiêu đốt dây dẫn nổ nộ khí, một đồng người vén tay áo lên từ cửa ra vào chen chúc đi vào, vọt tới Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ.

Vương Hạo Nhiên kéo lấy tay Tống Trinh Vũ, mang theo nàng tránh ra, để tránh bị lửa giận của mọi người không cố ý tác động đến.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ bị đám người vây quanh, không thấy rõ tình huống của bọn hắn, nhưng âm thanh hai người kêu đau cũng đặc biệt rõ ràng.

Tống Trinh Vũ ngốc trệ một chút, lập tức có một vẻ bối rối.

Tuy là Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ đáng giận, nhưng mắt thấy bọn hắn bị mọi người vây đánh, hiền lành như Tống Trinh Vũ há lại sẽ thờ ơ.

Nghĩ như vậy, Tống Trinh Vũ xin giúp đỡ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, hướng về Tống Trinh Vũ gật đầu một cái, lập tức, hướng về trong đám người đi đến.

"Mọi người đều dừng lại, không cần đánh nữa, không cần đánh nữa." Vương Hạo Nhiên một bên thuyết phục một bên đẩy ra đám người chen vào, dùng chân đá trên mình Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ mấy cái.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ lập tức la càng khốc liệt hơn.

"Không cần đánh nữa!" Vương Hạo Nhiên tăng lên âm thanh, ý tốt thuyết phục lên. Tất nhiên, động tác dưới chân cũng không có ngừng.

s @@@

Chương 357: Địa Phương Có Ta Đều Là Nhà Của Người

vSau một hồi, mọi người mới phân tán ra bốn phía.

Chỉ thấy Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ kêu tán loạn, sưng mặt sưng mũi, nhìn qua đặc biệt chật vật.

"Đám người trong thành này quả thực cực kỳ ngang tàng, không phải là người mà. . ." Đàm Trân la lớn kêu lên, nói với phục vụ đứng ở cửa ra vào không nhúc nhích kia:

"Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát, ta muốn bắt những người này lại."

"Được rồi, Đàm nữ sĩ." Phục vụ của khách sạn mỉm cười, lập tức gọi thông điện thoại, nói:

"Ngài khỏe chứ, nơi này là khách sạn Thánh Đình, nơi này của chúng ta có hai vị khách ở khách sạn chùa, ăn cơm chùa, ghi nợ hơn ba vạn sổ sách, chẳng những không trả tiền, còn ở khách sạn nháo sự đánh người, mời các người lập tức tới xử lý một chút." Nói xong, cúp điện thoại, mỉm cười nhìn Đàm Trân, nói:

"Đàm nữ sĩ, ta đã dựa theo yêu cầu của ngài báo cảnh sát."

Đàm Trân ngẩn người, lập tức chỉ vào phục vụ của khách sạn hét lớn: "Ta muốn khiếu nại người, khiếu nại người!"

Phục vụ viên thu hồi mỉm cười, cười lạnh một tiếng.

Nếu như hắn không phải là nhân viên nơi này, vừa rồi cũng sẽ đi lên đánh người.

Tổng Trình Vũ nhìn thấy dán vẽ của Đàm Trân cùng Tổng Phi Vũ chặt vật, có một chút không đành lòng.

Thấy thế, Vương Hạo Nhiên nói với Tổng Trình Vũ: "Còn chưa ăn cơm đúng không? Chúng ta tìm một chỗ đi ăn bữa tối."

Tổng Trình Vũ nói: "Bọn hắn không coi ta là nữ nhi cùng tử tử, ta cũng không muốn coi bọn họ là mẫu thân cùng đệ đệ, nhưng ta vẫn hi vọng bọn họ có thể hoàn hảo về đến nhà, không hy vọng bọn hắn bị bắt đầu." Do dự một chút, thế là cực kỳ thẹn thùng mà nói:

"Có thể cho ta mượn tiền hay không, ta muốn giúp bọn hắn giải quyết sổ sách một chút, xem như lần cuối cùng vì bọn hắn làm một chút chuyện."

Wang Hào Nhiên gật đầu, để phục vụ khách sạn cầm pos tới, lập tức quét thẻ thanh toán.

Vì trấn an tâm tình bất an của Tổng Trình Vũ, thậm chí còn cho Đàm

Trân cùng Tống Phi Vũ ba ngàn khối tiền mặt, để bọn hắn không đến nỗi ngay cả phí đi đường trở về đều không có.

Đàm Trân lại quăng ba ngàn đồng tiền ấy xuống đất "Mới cho chút tiền ấy, đũa ăn mày hay sao? Nói thế nào cũng phải ba ngàn vạn, bằng không người đừng nghĩ được ở bên cạnh nữ nhi của ta!"

Vương Hạo Nhiên nhíu nhíu mày. Cũng không có tiếp tục nói nhằm cái gì, bởi vì hắn hiểu được, đối với loại người như Đàm Trân thì nói không có ích lợi gì.

Càng thỏa thuận với nàng thì ả sẽ chỉ càng làm càn không kiêng sợ.

Giảng đạo lý với loại người này thì nắm tay so với lời nói càng hữu hiệu hơn.

Tuy là người chung quanh phần nộ, nhưng lúc ra tay vẫn là có chừng mực.

Nếu không sau khi Đàm Trân bị đánh không có khả năng âm thanh còn vang dội như thế.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không định đích thân ra tay. Kéo lấy tay Tống Trinh Vũ, trước mang theo nàng rời khỏi nơi này.

Sau hai mươi phút, Vương Hạo Nhiên cùng Tống Trinh Vũ đi tới một tiệm cơm Tây để dùng cơm.

Lúc dùng cơm, Tống Trinh Vũ tựa hồ có chút không yên lòng.

Vương Hạo Nhiên hỏi: "Còn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi sao?"

Tâm tình Tống Trinh Vũ phức tạp, buồn bã nói: "Sau này ta không còn nhà nữa."

Vương Hạo Nhiên đặt đĩa xuống, nắm lấy tay Tống Trinh Vũ, nhìn

chăm chú lên hai con người chán nản của nàng, nói:

"Chỉ cần người nguyện ý, chỗ có ta ở chính là nhà của người."

Toàn thân Tống Trinh Vũ chấn động, ngốc trệ nhìn xem Vương Hạo Nhiên, trên hai gò má không khỏi hiện ra hai vết ửng đỏ.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 200 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 400 điểm phản phái! 】

...

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 1000 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tống Trinh Vũ đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60(sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đế hướng đi của nội dung truyện, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Nghe được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên phải trợn tròn mắt một chút.

Sau khi biết tao ngộ của Tống Trinh Vũ, vừa rồi hẳn thấy nữ chính Tống Trinh Vũ này đáng thương như vậy. Vừa rồi tại cái tình cảnh kia không khỏi nói một câu nói như vậy.

Không nghĩ tới, rơi vào trong tai Tống Trinh Vũ lại thành bạo kích.

Nhưng mà suy nghĩ sâu xa một chút, cái này hình như cũng là hợp tình lý.

Tống Trinh Vũ làm ra một cái quyết định trọng đại, cùng người nhà quý hút máu phân rõ giới hạn, nhưng thật ra tâm hồn yếu ớt cực độ.

Vương Hạo Nhiên tùy tâm mà nói ra lời ngon tiếng ngọt, tự nhiên so với bình thường nổi lên càng thêm hữu hiệu

Tống Trinh Vũ đón ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy tốc độ tim đập không ngừng tăng nhanh, khuôn mặt cũng cảm thấy càng ngày càng nóng.

Suy cho cùng, thực tế là không ngăn cản được ánh mắt mang tính tính xâm lược kia, vậy trông mặt mới then thùng

Vì che giấu cảm xúc trong đáy lòng, Tống Trinh Vũ mang ra uy nghiêm là chủ nhiệm lớp trước kia của Vương Hạo Nhiên, nói:

"Người mới hai mươi tuổi mà thôi, vẫn còn đang đi học liền nói muốn cho ta một cái nhà, thật không xấu hổ! Nhanh chóng nói nhảm, người muốn nói tiếp lời này thì ta sẽ gõ đầu người."

Vương Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt xâm lược của nam nhân nhìn nữ nhân, bỗng nhiên ôn hòa nói:

"Trinh Vũ tỷ, ý của ta là chúng ta trước đây là thầy trò, hiện tại càng là bằng hữu, nếu như nguyện ý, có thể xem ta như người nhà. Không chỉ là ta, các nàng Hứa Mộ Nhan, Ôn Tịnh cũng đều có thể là nhà của người."

Tống Trinh Vũ hơi hơi ngạc nhiên, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác mát mẻ.

Cái gì gọi là mang lên đá nện lên hân mình? Hành động này của Tống Trinh Vũ chính là như vậy.

Nhưng mà Tống Trinh Vũ cũng không dám biểu lộ tâm tình thất lạc trong lòng, mà dáng vẻ như là giả bộ như "Tha" cho Vương Hạo Nhiên, nói:

"Thì ra người có ý này, cái này còn tạm được. Người đừng có ý gì với ta, ta không có hứng thú với nam sinh nhỏ tuổi hơn mình."

A @@@

Chương 358: Nghiệp Vụ Sửa Chữa

Thấy Tống Trinh Vũ nói như vậy, Vương Hạo Nhiên dứt khoát thuận thế nói: "Yên tâm đi Trinh Vũ tử, ta cực kỳ tôn trọng người, không có ý gì với người cả."

Trên khuôn mặt của Tống Trinh Vũ rõ ràng run rẩy một chút, há to miệng, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt xuống.

Wang Hào Nhiên giả bộ như không nhìn ra ý nghĩ của Tống Trinh Vũ, cười nói: "Ăn đồ ăn đi."

"Ăn ăn, ăn đồ ăn, ăn đồ ăn." Tống Trinh Vũ lộ bộ gạt đầu, cảm đầu bắt đầu ăn bò bít tết. Nhưng trong lòng không nhận được muốn máng mình. Ưa thích giả bộ thận trọng, hiện tại thì tốt rồi, tự chuốc

lấy đau khổ.

Tống Trinh Vũ vì vậy mà buồn bực, miệng lớn phát tiết ăn bò bít tết.

Mà lúc này một tay đối diện bỗng nhiên duỗi tới, cầm một tờ giấy lau miếng mỡ bên cạnh miệng nàng. Ngay sau đó, tiện thể còn giúp vén lên tóc đen đang rủ xuống.

Nâng lên hai con ngươi đen như ngọc thạch, Tống Trinh Vũ nhìn về phía người trước mặt, bệch chủ nhiệm lập tức muốn phát tác, thầm nghĩ: Gia hỏa trong ngoài không đồng nhất, mới vừa rồi còn nói tôn trọng ta, cái động tác vượt biên giới này không phải các cặp yêu đương mới có sao?

Nhưng mà lời đến khóe miệng, Tống Trinh Vũ lại nuốt xuống.

Loại chuyện ngu xuẩn mang đá lên nện chân mình này nàng cũng sẽ không làm lần thứ hai.

Tống Trinh Vũ giả bộ như rất tự nhiên, hướng lấy Vương Hạo Nhiên cười cười, tiếp đó cúi đầu tiếp tục ăn bò bít tết. Ăn lấy ăn để, quỷ thần xui khiến, nàng cố tình để mỡ dính ở bên miệng.

Đối diện, một tay cũng như Tống Trinh Vũ mong đợi kia cầm một tờ giấy giúp nàng xoa xoa.

Trong bụng Tống Trinh Vũ vui mừng, nhưng mà ngoài mặt bất động thanh sắc.

Wương Hạo Nhiên không có nói chuyện, cùng Tống Trinh Vũ duy trì ăn ý không phát ra tiếng động ,

Không phải là hắn không có ý nghĩ, mà là Tống Trinh Vũ cùng đám người Hứa Mộ Nhan rất quen, nếu như trực tiếp cùng Tống Trinh Vũ xuất hiện tình trạng công khai thì đám người Hứa Mộ Nhan lại cần phải giải thích trấn an.

Đó là cái chuyện cực kỳ nhức đầu.

Lần trước bởi vì điều hòa quan hệ Hứa Mộ Nhan cùng Tần Vận Hàn mà Vương Hạo Nhiên đều biểu diễn ra vở kịch nhảy sông, mồm mép cũng gần bị mài hồng, cơ hồ là dờn tất cả lời nói thâm tình trong vở kịch, vậy mới giải quyết.

Loại chuyện này nếu như không có đặc biệt cần thiết thì hẳn cũng không muốn làm tiếp, có thể tránh khỏi thì tránh.

Hơn nữa không biết rõ vì sao, Vương Hạo Nhiên cảm giác lén lút cũng có hứng thú của lén lút.

Cũng tỉ như hành động ăn ý không phát ra tiếng động hay lời nói nào với Tống Trinh Vũ.

Không bao lâu, một hồi bữa tối ngay mang theo một chút ngọt ngào ăn ý bên trong đã kết thúc.

Mà qua bữa ăn này, tâm tình Tống Trinh Vũ bởi vì cùng người nhà quyết liệt mà sàu não cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Sau khi rời khỏi phòng ăn, Vương Hạo Nhiên đưa Tống Trinh Vũ về bên trong phòng lão sư bên trong giáo khu của Thanh Linh, lập tức chạy về phía biệt thự ngoài trường.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, ở bên trong menu chat tìm ra một cái dãy số đã lâu không gặp.

Tả Khâu Trầm Ngư.

Tính toán thời gian đã là hơn ba tháng hẳn không có liên hệ với Tả Khâu Trầm Ngư.

Lúc cho Tả Khâu Trầm Ngư thuốc giải đều là để tiểu đệ của nàng tới

lấy.

Mà Tả Khâu Trầm Ngư cũng không có chủ động liên hệ Vương Hạo Nhiên.

Nguyên do trong đó Vương Hạo Nhiên đại khái cũng có thể đoán được.

Đơn giản chính là Tả Khâu Trầm Ngư đã từng đánh cược thua, còn thiếu hẳn một việc.

Chuyện này Vương Hạo Nhiên cũng không có quên, chẳng qua là làm biếng đến tìm Tả Khâu Trầm Ngư mà thôi.

Bởi vì hai nhân vật chính có liên quan tới Tả Khâu Trầm Ngư là Tiêu Dật Phong, Yến Quý Sơn đều đã ngủ, Vương Hạo Nhiên tự nhiên cũng vô tâm nghĩ đến chuyện trên Tả Khâu Trầm Ngư.

Suy cho cùng Tả Khâu Trầm Ngư là đại tỷ đại nữ chính, độ khó tiến công khá lớn, hơn nữa độ thiện cảm trước mắt vắn vện mới 30.

Dưới tình huống Tả Khâu Trầm Ngư không có dẫn tới nhân vật chính thì Vương Hạo Nhiên cũng mặc kệ nàng.

Tuy là Tả Khâu Trầm Ngư rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà nữ chính khác cũng phi thường xinh đẹp, mỗi người đều có phong thái riêng.

Hơn nữa độ thiện cảm của ba người Tần Vận Hàn, Khâu Thiển Vi, Dương Tĩnh Uyển cơ bản đã kéo căng, cùng các nàng ở chung, thực tế là hài lòng quá nhiều.

Vương Hạo Nhiên căn bản cũng không cần lo lắng cái gì, cứ hưởng thụ vui vẻ.

Nếu như không quan trọng thì hà tất đi tìm Tả Khâu Trầm Ngư để

tìm cảm giác không dễ chịu chứ?

Nhưng mà tình huống trước mắt, ngược lại liên hệ với Tả Khâu Trầm Ngư là cần thiết.

Bởi vì Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ còn thiếu một chút giáo dục.

Vương Hạo Nhiên không muốn chính tay động thủ, như thế chỉ có thể phái người đi.

Trước mắt trên tay hắn có hai cỗ thế lực có thể thúc giục.

Một là Độc tông, hai là Tả Khâu Trầm Ngư và thủ hạ của nàng.

Chỉ là thế lực của Độc tông dùng để đối phó nhân vật chính, nếu như dùng tới để phó Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ thực tế có chút không cần thiết.

Việc này giao cho Tả Khâu Trầm Ngư phái người đi làm xem như thích hợp nhất.

"Ta muốn mấy tên thợ máy." Sau khi điện thoại kết nối 7, Vương Hạo Nhiên cũng không có bất luận hàn huyên gì, trực tiếp nói ngay vào chuyện chính.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, ngây người một chút, vậy mới truyền đến âm thanh tràn ngập mỉa mai của Tả Khâu Trầm Ngư:

"Sửa chữa cái gì vậy, xe sao?"

"Người."

"Mấy người? Có yêu cầu gì không?"

"Hai người, một phụ nữ trung niên và một nam tử trẻ tuổi khoảng chừng hai mươi. Yêu cầu sao, không làm chết là được rồi, cái khác

các người tự do làm." Vương Hạo Nhiên nói.

Kỳ thực, dựa theo ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên, thật ra là muốn đưa Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ trở về lò thiêu.

Nhưng mà suy nghĩ Tống Trinh Vũ thiện lương, cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

Tuy là Tống Trinh Vũ lựa chọn cắt đứt quan hệ cùng Đàm Trân, Tống Phi Vũ, nhưng nếu như nghe tin hai người chết, khẳng định vẫn sẽ ảnh hưởng đến tâm tính.

Tả Khâu Trầm Ngư: "Không có vấn đề."

"Cứ như vậy đi." Dứt lời, Vương Hạo Nhiên trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, Tả Khâu Trầm Ngư nghe thấy trong ống nghe điện thoại truyền đến một trận âm thanh bận, không khỏi kinh ngạc một thoáng.

κ @@@

Chương 359: Phong Thái Đại Thần

Nàng còn tưởng rằng, Vương Hạo Nhiên sẽ đưa ra để mình thực hiện lời hứa, nào biết được là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Vù vù.

Lúc Tả Khâu Trầm Ngư hiện lên ý niệm thì điện thoại chấn động một cái.

Là Vương Hạo Nhiên gửi tới hai cái tài liệu của mục tiêu.

Tả Khâu Trầm Ngư thu hồi ý niệm, lập tức phân phó tiểu đệ đi làm việc.

Tuy là nàng đã tuyên bố chính thức, nhưng cuộc sống bức bách. Bên trong mức độ không quá kích, tiểu đệ thủ hạ vẫn sẽ thỉnh thoảng kiếm tiền thu nhập thêm.

Sửa chữa người chính là một trong các nghiệp vụ để kiếm thêm thu nhập.

Hơn nữa phụ trách một hạng nghiệp vụ này là các tiểu đệ hết sức chuyên nghiệp! Làm việc nhanh nhẹn, chính xác, sẽ không lưu lại manh mối.

Vương Hạo Nhiên đi tới bên cạnh biệt thự, tại địa điểm ước định chờ đợi gặp phải Dương Tĩnh Uyển. Lập tức mang theo Dương Tĩnh Uyển đi đến biệt thự.

Cửa chính biệt thự là khoá vân tay, chỉ ghi chép vào vân tay của Vương Hạo Nhiên cùng Đường Băng Vân.

Vì để sau này gặp mặt thuận tiện chút ít, Vương Hạo Nhiên để Dương Tĩnh Uyển cũng ghi chép vân tay vào.

Nếu như vậy, sau này Dương Tĩnh Uyển tới bên cạnh đại học Thanh Linh cũng không cần ngu ngốc chờ đợi, đi thẳng đến biệt thự bên này là được rồi.

"Đưa cho người."

Đi vào đại sảnh của biệt thự, Dương Tĩnh Uyển cười nhẹ nhàng đưa tới một cái hộp nhỏ lớn bằng nắm tay vào trong tay Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, lập tức mở hộp nhỏ ra. Bên trong là một cái đồng hồ Rolex lập loè phát sáng.

Là một tên phú nhị đại, hẳn vẫn có chút kiến thức với hàng xa xỉ.

Khối Rolex này là thật, không phải hàng lờm gì, hơn nữa từ bên trong mặt đồng hồ lập loè phát sáng số lượng kim cương lớn nhỏ mà nhìn thì khối bề ngoài này tuyệt đối sẽ không rẻ.

"Cái này rất đắt nha, sao lại đột nhiên nhớ tới đưa ta cái này?"
Vương Hạo Nhiên nhin không được hỏi.

Dương Tĩnh Uyển nói: "Đâu đó khoảng mười vạn à. Không phải người thi đậu đại học Thanh Linh rồi sao, ta thân là học tỷ kiêm bạn gái, tất nhiên muốn đưa người một chút gì đó."

"Nhưng mà trước đó ta bán nhà kiếm lời hơn một trăm năm mươi vạn đều dựa vào trợ giúp của người, ta cảm thấy tặng cho người không có ý nghĩa gì, tháng này ta lại được phát tiền lương, là dựa vào năng lực của chính ta kiếm được nha, cho nên liền mua cho người một phần quà tặng."

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái "Sinh nhật của người sắp tới rồi phải không?"

Dương Tĩnh Uyển hiểu ý, nhúu nhúu mày lại, vội vàng nói: "Ta đưa quà tặng cho người, lại không muốn người tặng lại."

Nhìn xem dáng vẻ Dương Tĩnh Uyển lo lắng giải thích, Vương Hạo Nhiên nhiều ít cũng có thể phỏng đoán được tâm tư của nàng.

Lúc ban đầu kính tế của Dương Tĩnh Uyển khó khăn, có một chút

nguyên nhân là vì tiền mới cùng Vương Hạo Nhiên tiếp xúc.

Hiện tại độ thiện cảm của Dương Tĩnh Uyển đã cơ bản kéo căng, tình cảm mới trở nên thuần túy hơn.

Nhưng ở trong lòng Dương Tĩnh Uyển sẽ có chú ý, rất sợ để Vương Hạo Nhiên cảm thấy mình bên cạnh hắn là vì tiền.

Bởi vậy khi Dương Tĩnh Uyển nghe được Vương Hạo Nhiên hỏi lúc sinh nhật thì cảm thấy Vương Hạo Nhiên hiểu sai ý tặng quà, tìm hắn để muốn tiền.

"Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, không có ý tứ gì khác." Sau khi Vương Hạo Nhiên phát giác tâm tư của Dương Tĩnh Uyển thì trấn an một câu, giải thích nói:

"Cũng không phải là ta muốn lấy vật gì đó quý trọng để đáp lễ, khả năng chỉ muốn đưa người một bó hoa mấy chục đồng tiền mà thôi."

Dương Tĩnh Uyển nghe xong, ngược lại là nhảy nhót gật đầu một cái, chuẩn bị nói ra sinh nhật của mình, nhưng lời đến khóe miệng lại nghĩ tới cái gì đó, vì vậy nói:

"Ta nhớ rồi, ta đã từng nói qua sinh nhật của mình với người rồi, người đã quên rồi sao?"

Vương Hạo Nhiên khẽ giật mình, hắn còn thật không nhớ đến việc này, ngoài mặt vẫn là nói: "Ha ha, đương nhiên là ta vẫn nhớ, này chỉ nói đùa với người mà thôi."

Dương Tĩnh Uyển thuận thế hỏi: "Vậy người nói một chút xem sinh nhật của ta là lúc nào?"

". . ." Vương Hạo Nhiên trả lời không được, thế là di chuyển chủ đề, thâm tình nhìn chăm chú lên hai con người của Dương Tĩnh Uyển "Đẹp quá, hôm nay người thật đẹp nha."

"Phải không?" Dương Tĩnh Uyên thả xuống trông mắt, trong lòng mừng thầm.

Vương Hạo Nhiên ngồi gần lại nàng một chút, nâng lên mặt của nàng.

Dương Tĩnh Uyên lơ đãng nhắm lại hai con ngươi, khuôn mặt khẽ nhếch.

Sua khi đợi đến một hai phút, Dương Tĩnh Uyên lại lần nữa mở mắt, đầu óc trống rỗng, cũng quên đi chủ đề hỏi sinh nhật.

Vương Hạo Nhiên duỗi tay ra cổ tay, nói: "Giúp ta mang lên đi."

Dương Tĩnh Uyên giơ tay lên, giúp Vương Hạo Nhiên đeo ở trên cổ tay, hỏi: "Người cảm thấy thế nào? Ưa thích không?"

"Người tặng cái gì ta cũng thích." Vương Hạo Nhiên dùng lời nói van nãng đáp lại Dương Tĩnh Uyên một chút, làm đến mặt mày Dương Tĩnh Uyên hớn hở, tiếp đó lại hỏi:

"Gần đây người bán nhà có thuận lợi không, tiền lương có nhiều không."

Dương Tĩnh Uyên vừa mới nói cái đồng hồ Rolex này mười vạn, là dùng tiền lương mới phát để mua.

Mà từ biểu hiện trước đó của Dương Tĩnh Uyên mà nhìn thì cũng không phải cực kỳ thích hợp lý, công trạng rất kém cỏi.

Lần trước nếu không có người hỗ trợ, Dương Tĩnh Uyên đã bị cuốn gói.

Dương Tĩnh Uyên nói: "Không phải tiền kiếm được như bán nhà cửa, ta làm kiêm chức kiếm lời."

Vương Hạo Nhiên hiểu kỳ "Kiêm chức? Kiêm chức á gì có thể nhận được nhiều tiền như vậy."

Dương Tĩnh Uyển thần thần bí bí nói: "Người đoán xem, nhắc nhở một chút, cần dùng đến máy tính."

"Người cũng làm streamer ở trên mạng sao?" Vương Hạo Nhiên theo bản năng trả lời.

Trước đó đã nghe Hứa Mộ Nhan nói qua, nàng phát trực tiếp chơi đùa ở trên Douyin, không ngoài dự liệu mà nói thì Hứa Mộ Nhan khẳng định có thể hot lên. Suy cho cùng có hào quang nữ chính, tăng thêm điều kiện ngoại hình bản thân quá ưu tú, không hot thì mới là không hợp lý.

Lấy điều kiện ngoại hình của Dương Tĩnh Uyển, nếu như ở trên internet làm streamer mà nói thì có lẽ hơn phân nửa cũng có thể hot.

"Không phải làm streamer trò chơi." Dương Tĩnh Uyển lắc đầu đáp lại một chút, tiếp đó nổi lên nghi ngờ "Hừ, vì sao người dùng chữ "Cũng"?"

Vương Hạo Nhiên nói: "Gần đây có một bạn học của ta phát trực tiếp game mobile, chính là trò chơi nông dục kia."

Dương yên tĩnh "Hừ" một tiếng, lập tức cũng không che che lấp lấp, trực tiếp mở ra đáp án nói: "Ta ở trên mạng viết tiểu thuyết, thành tích coi như không tệ, đầu tháng đã có tiền thù lao gần mười vạn."

Đại thần nào có kim phiếu đọi 1/8 rồi đẩy nha, cảm ơn rất nhiều..

E @@@

Chương 360: Câu Cá Thất Bại (1)

xVương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút "Trước đây người đã viết qua rồi sao?"

"Không có." Dương Tĩnh Uyển lắc đầu, "Trước đây chỉ xem một chút, không có viết qua, hiện tại viết bản này xem như là tác phẩm đầu tay."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên khiếp sợ.

Nói như vậy, Dương Tĩnh Uyển chính là một tác giả mới. Mới làm tác giả mà tác phẩm đầu tay đầu tháng đã có tiền thù lao mười vạn? Vậy sau này còn bao nhiêu nữa? !

Tuyệt đối là tư chất đại thần đỉnh cấp nha!

Loại tình huống này hiển nhiên có chút không tầm thường.

Chiến thần vô lại Tô Lăng tuy là đã lạnh nhạt, nhưng Dương Tĩnh Uyển vẫn còn hào quang nữ chính, vẫn còn là nữ chính như trước.

Ở trên mình Dương Tĩnh Uyển phát ra sự kiện đặc biệt , rất có thể chính là hướng đi của nội dung truyện mới.

Nói cách khác, nhân vật chính mới có liên quan đến Dương Tĩnh Uyển rất có thể xuất hiện.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên hỏi Dương Tĩnh Uyên hỏi: "Người viết trên trang web nào, viết cái tiểu thuyết gì, để cho ta xem."

Dương Tĩnh Uyên lấy điện thoại di động ra, mở ra một cái APP tiểu thuyết, tiếp đó chỉ chỉ trang đầu một tiểu thuyết đang hot ở trên bảng.

Đây là một trang web lớn trên thị trường, là một trong những trang web. Bên trong trang web có rất nhiều tác giả đại thần, sức cạnh tranh đặc biệt lớn, danh xưng là người mới tác giả.

Dương Tĩnh Uyên viết bản tiểu thuyết nữ tần kia, tháng trước đã thu phí nội dung, vền vền chỉ có bốn vạn chữ mà thôi, mà lại ở bên trong mười ngày đổi mới.

Nói cách khác, mười vạn tiền thù lao kia vền vền chỉ là mười ngày kiếm được mà thôi.

Loại thành tích này đã là nghiền ép rất nhiều đại thần tác giả phía trên, đủ loại số liệu cơ bản chiếm thứ nhất trên bảng.

Thật không then là nữ chính, không nói đạo lý mà, chỉ là người mới mà đã lợi hại như vậy.

"Lâm Thiếu Gia khen thưởng "Uyển Uyển Uyển" một trăm vạn sách tệ."

"Lâm Thiếu Gia khen thưởng "Uyển Uyển Uyển" một trăm vạn sách tệ."

...

"Lâm Thiếu Gia khen thưởng "Uyển Uyển Uyển" một trăm vạn sách tệ."

Ngay tại lúc Vương Hạo Nhiên kinh ngạc, giao diện bình luận tiểu thuyết nữ tần mà Dương Tĩnh Uyển viết bị một tên có ID tên là "Lâm thiếu gia" điên cuồng khen thưởng báo đến.

"Uyển Uyển Uyển" là bút danh của Dương Tĩnh Uyển, giống với biệt danh trên Wechat.

Tin tức khen thưởng một trăm vạn được gửi tới một trăm lần mới dừng lại.

Trang web mà Dương Tĩnh Uyển đăng tiểu thuyết lên có tỉ lệ quy đổi tiền ảo ra tiền thật là 100:1.

Một trăm lần khen thưởng một trăm vạn thư tệ chuyển đổi ra chính là một trăm vạn.

Ở trong toàn bộ ngành nghề tiểu thuyết được khen thưởng mười vạn đã coi như cao cấp nhất, khen thưởng trăm vạn là tồn tại phượng mao lân giác.

Sau khi Dương Tĩnh Uyển nghe thấy cũng kinh ngạc thật lâu khó mà lấy lại tinh thần.

Khen thưởng ở trang web nhà nữ tần tiểu thuyết này là chia 7:3, tác giả chiếm bảy.

Khen thưởng trăm vạn này Dương Tĩnh Uyển được bảy mươi vạn, trừ đi thuế suất nửa thì trong tay cũng có hơn sáu mươi vạn rồi.

Đơn giản như vậy đã kiếm được hơn sáu mươi vạn.

Dương Tĩnh Uyển có chút mộng.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên cũng hơi động.

Bởi vì chuyện này rõ ràng không tầm thường.

Nhìn ID của "Lâm thiếu gia" là một người nam giới.

Nam giới xem tiểu thuyết nữ tần cũng không phải không có, nhưng mà khen thưởng thư tặc nhiều như vậy là cực kỳ hiếm.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên nói với Dương Tĩnh Uyển: "Đem tài khoản trang web của người cho ta mượn sử dụng một lát."

"Người cứ dùng thoải mái đi." Dương Tĩnh Uyển cũng không hỏi nguyên nhân, dứt khoát trả lời.

Vương Hạo Nhiên lấy laptop của mình, mở ra trang web nhà nữ tần của Dương Tĩnh Uyển, đồng thời dùng tài khoản của Dương Tĩnh Uyển đăng nhập vào đó rồi lập tức gửi một tin nhắn riêng cho "Lâm thiếu gia".

"Cảm ơn."

Nội dung rất đơn giản.

Nhưng cho dù như vậy, sau khi gửi đi tin nhắn riêng thì "Lâm thiếu gia" lập tức trả lời.

"Tác giả tiểu tử tử, có thể thêm Wechat không?"

"Có thể." Vương Hạo Nhiên mượn điện thoại Dương Tĩnh Uyển gửi Wechat của nàng qua.

Một lúc sau Vương Hạo Nhiên liền nhận được nhắc nhở xin kết bạn. Tin tức giới thiệu: Ta là Lâm thiếu gia

Vương Hạo Nhiên ấn đồng ý rồi kiểm tra tin tức Wechat của Lâm thiếu gia một lúc.

Trên Wechat của Lâm thiếu gia ngoại trừ giới tính là nam giới, chỗ ở

là Thanh Linh, không có tin tức hữu dụng khác. Về phần nhóm bạn bè thì một cái tin tức cũng không có.

Lúc Vương Hạo Nhiên xem xét thì "Lâm thiếu gia" cũng gửi tin nhắn tới: "Tác giả tiểu tử tử, ta khen thưởng nhiều thư tệ cho người như vậy, có thể cho ta xem tám ảnh của người được không?"

"Có thể." Vương Hạo Nhiên đáp ứng, lập tức đi tìm hình ảnh trên mạng.

Dương Tĩnh Uyển là nữ chính, không để tên "Lâm thiếu gia" này nhìn thấy ảnh Dương Tĩnh Uyển, nhìn thấy rồi ở trong hiện thực lại ngẫu nhiên gặp được Dương Tĩnh Uyển thì không biết sẽ xuất hiện nội dung truyện như thế nào, đương nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không cho hắn xem ảnh chân chính của Dương Tĩnh Uyển.

Tìm một lúc thì Vương Hạo Nhiên đã tìm thấy một tám ảnh tự sướng của mỹ nữ xinh đẹp rồi gửi cho "Lâm thiếu gia".

Từ khứu giác nhạy bén của phản phái, Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định "Lâm thiếu gia" này là một nhân vật chính.

Vương Hạo Nhiên dùng tài khoản của Dương Tĩnh Uyển để nhắn tin liên hệ đối phương, mục đích là muốn câu cá, dẫn đối phương đi ra.

"Người gửi ảnh mạng, ở trên mạng ta đã thấy được, đây là dùng ảnh giả để lừa ta! Không dám gửi ảnh bản thân thì chắc chắn người là nữ nhân xấu xí, bái bai." Lâm thiếu gia trả lời tin nhắn.

Mà sau khi trả lời tin nhắn đối phương lại cho Wechat của Dương Tĩnh Uyển vào danh sách đen.

Vương Hạo Nhiên âm thầm tiếc rẻ một chút.

Thế này nên nói là đối phương quá cẩn thận Hay là nói độ công nhận của chó với bánh bao thịt quá cao?

Gửi cái ảnh mạng rõ ràng không thể lừa được đối phương.

Nếu biết trước thế này thì trực tiếp dùng ảnh của Dương Tĩnh Uyên có phải tốt không

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã chậm mất rồi, bởi vì Wechat của Dương Tĩnh Uyên đã bị đối phương cho vào danh sách đen.

Vương Hạo Nhiên đưa điện thoại di động lại cho Dương Tĩnh Uyên.

Dương Tĩnh Uyên tất nhiên không biết ý đồ chân chính của Vương Hạo Nhiên, chỉ cho là hấn để ý chính mình, thế là oán trách nói:

"Làm sao vậy, còn cố ý liên hệ cái tên Lâm thiếu gia này, chẳng lẽ người lo lắng ta bị người khác bắt đi hay sao?"

ĐẦU THÁNG CẦU KIM PHIẾU A, NẾU TOP CAO SẼ BẠO CHƯƠng NHIỀU NHIỀU, AE THẤY MẤY HÔM NAY BẠO UY TÍN CHỨ ???

o @@@

Chương 361: Câu Cá Thất Bại (2)

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên thuận thế nói một câu lời ngon tiếng ngọt "Đương nhiên, người là thế giới nhỏ của ta mà, sao ta có thể không lo lắng được?"

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Dương Tĩnh Uyển, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Dương Tĩnh Uyển, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Dương Tĩnh Uyển, thu được 300 điểm phản phái! 】

Trong lòng Dương Tĩnh Uyển âm áp, đầu dựa khẽ vào vai Vương Hạo Nhiên, nhu tình nói: "Người yên tâm đi, đời này kiếp này ta sẽ không rời khỏi người, chết cũng muốn đi cùng với người, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta đều muốn vĩnh viễn ở cùng với người."

Nữ nhân thích được nghe lời ngon tiếng ngọt, đây chuyện mọi người đều biết.

Không biết tại sao Vương Hạo Nhiên là một nam nhân cũng rất thích nghe.

Đây có phải là bất bình thường hay không nhỉ?

Đáy lòng Vương Hạo Nhiên toát ra nghi vấn này, nhưng mà vấn đề mà bây giờ hắn muốn thăm dò, cũng không phải là cái này. Ánh mắt nồng nhiệt nhìn về phía Dương Tĩnh Uyển.

Khiến Dương Tĩnh Uyển lập tức hiểu ý "Ta...ta đi tắm rửa." Nói xong, vội vàng rời đi.

Vương Hạo Nhiên chờ đợi bắt đầu chơi điện thoại. Đột nhiên nhớ tới lời nói với Hứa Mộ Nhan lúc ban ngày.

Lúc cùng Hứa Mộ Nhan trò chuyện nàng đã gửi ID của mình trên Douyin cho hắn.

Vương Hạo Nhiên mở ra Douyin, tìm tòi một lúc, đã tìm thấy tài khoản của Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan rất ít gửi video ngắn lên, chỉ có hai cái.

Một cái là video ngắn thao tác trò chơi, một cái là ở quay video hàng ngày có lộ mặt ở sân trường.

Chỉ dựa vào hai cái video ngắn này đã khiến Hứa Mộ Nhan có hơn hai trăm vạn fan.

Bây giờ chân dung tài khoản của Hứa Mộ Nhan đang có cái vòng màu đỏ lóe lên. Cái này cho thấy Hứa Mộ Nhan đang phát trực tiếp.

Vương Hạo Nhiên ấn vào nhìn xrm.

Phòng live stream của Hứa Mộ Nhan có hơn một trăm vạn khán giả.

Số lượng khán giả như thế này ở trong lúc phát trực tiếp trò chơi nếu phân ra thành từng loại thì có thể coi là trung tầng.

Nàng chơi anh hùng A Kha, mới bắt đầu được sáu phút, đã là có mười kill.

Bên trên bảng chat, tất cả đều là đủ loại tiếng khen ngợi.

Vương Hạo Nhiên không có suy nghĩ xem trò chơi, nhìn một lúc sau cũng có cảm giác chán rồi.

Hắn trở lại giao diện chính của tài khoản, đăng ký một cái danh hiệu mới.

Lúc đầu hắn có một cái tài khoản tên là "Nam thần dương cầm", nhưng mà phong ba lúc khen thưởng Khâu Thiển Vi đã bị Douyin khóa mất rồi.

Lúc sau Vương Hạo Nhiên cũng không nghĩ lấy lại.

Suy cho cùng hắn đăng ký cái tài khoản kia hoàn toàn là vì Khâu Thiển Vi mà thôi.

Bây giờ Khâu Thiển Vi đã là của hắn rồi, tài khoản nam thần dương cầm tất nhiên cũng không quan trọng nữa.

Nhưng mà bây giờ Vương Hạo Nhiên quyết định gửi quà tặng cho Hứa Mộ Nhan thì đương nhiên cần có tài khoản.

Không lâu sau đã đăng ký xong tài khoản mới, ID mới tên là: Đại ca bảng nhất.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp nạp vào một trăm vạn trên tài khoản rồi lần nữa tiến vào phòng live stream của Hứa Mộ Nhan.

Hắn mở ra giao diện tặng quà, trực tiếp ngắm tới pháo mừng Chí Tôn trị giá 66666 đồng, quy ra thành tiền thật là 6666 đồng. Đây là quà tặng đắt nhất trong giao diện.

Vương Hạo Nhiên không nhanh không chậm gửi một trăm cái pháo mừng Chí Tôn, gửi đi 666600 đồng.

Khán giả trong phòng live stream của Hứa Mộ Nhan bị "Đại ca bảng nhất" làm cho khiếp sợ, mưa đạn lập tức vỡ tổ.

Đến cả bản thân Hứa Mộ Nhan cũng kinh ngạc không thôi, bởi vì cái này mà đang chơi trò chơi nhân vật A Kha bị ảnh hưởng tới tâm tình, trực tiếp xông vào trong đám người, bị vây đánh dẫn đến tử vong, bị tử trận lần đầu.

Trong phòng live stream của Hứa Mộ Nhan, rất nhiều khán giả đều đang quỳ lễ "Đại ca bảng nhất" .

Vương Hạo Nhiên liếc qua mưa đạn, chuẩn bị chuẩn bị ngày khác thường cho Hứa Mộ Nhan sau.

Nhưng mà đúng lúc này, phòng live stream của Hứa Mộ Nhan lại lần nữa bay tới đặc hiệu của quà tặng pháo mừng Chí Tôn.

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

...

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Đại ca bằng nhất" Vương Hạo Nhiên nhanh chóng đã bị đẩy xuống thứ hai.

Nhưng mà quà tặng của Lâm thiếu gia lại không có ngừng.

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia gửi pháo mừng Chí Tôn X10!"

...

Lại là tên Lâm thiếu gia này. . .

Nhìn xem thông báo nhắc ở thường pháo mừng Chí Tôn ở trong phòng livestream Vương Hạo Nhiên hơi ngẩn ra.

Gia hỏa có ID là "Lâm thiếu gia" tặng pháo mừng Chí Tôn cùng với người tặng cho Dương Tĩnh Uyển trăm vạn thư tệ hơn phân nửa là

cùng một tên.

Dương Tĩnh Uyển là nữ chính, Hứa Mộ Nhan cũng là nữ chính.

Xem ra trong nội dung chính tuyến của tên Lâm thiếu gia này chẳng những có Dương Tĩnh Uyển mà còn có cả Hứa Mộ Nhan.

Hơn nữa theo hành động điên cuồng khen thưởng của Lâm thiếu gia mà nhìn thì cũng hẳn là một nhân vật chính thần hào.

Chi tiết nhân vật chính thần hào rất nhiều, cổ quái kỳ lạ, nhiều không kể xiết.

Tên Lâm thiếu gia này là thuộc về loại thần hào nào thì từ những tin tức tiết lộ tới bây giờ vẫn còn có chút mơ hồ.

Vương Hạo Nhiên chưa nhìn ra là loại nào.

Nhưng cái mà bây giờ hẳn chú ý không phải là phân biệt ra được Lâm thiếu gia là loại nhân vật chính thần hào nào, mà là chính mình đang bị đẩy xuống đến thứ hai của bảng.

Tâm huyết của hắn dâng lên, lấy một cái ID tên là "Đại ca bảng nhất" mà bây giờ lại bị tên "Lâm thiếu gia" đẩy xuống thứ hai bảng, loại chuyện đập mặt này nói thế nào đều không thể nhin.

Hơn nữa, hẳn là một tên đại phản phái siêu cấp, Lâm thiếu gia là nhân vật chính.

Lại càng không thể nhin.

Mở ra giao diện nạp tiền, Vương Hạo Nhiên trực tiếp một hơi nạp thêm một ngàn vạn.

"Ông trời của ta, đây mới thật sự là đại ca bảng nhất!"

" Tặng 10 cái pháo mừng chí tôn cùng một lúc, lần này là tận 66666 đồng, đây chính là thể giới của người có tiền sao?"

"@ "Lâm thiếu gia", bá đạo!"

"Đây mới là người có tiền!"

"Bị pháo mừng Chí Tôn hút nỏ tới, tình huống như thế nào?"

...

Rất nhiều dòng chữ trôi qua trong phòng live stream.

N @@@

Chương 362: Trở Lại Nhất Bảng

MVừa nãy những người khán giả còn đang quỳ lể "Đại ca bảng nhất", nhưng sau khi bị Lâm thiếu gia hành động như vậy, đại ca bảng nhất trực tiếp bị coi thường, toàn bộ đều đang quỳ lể "Lâm thiếu gia" .

Ở trên ứng dụng này tặng X10 pháo mừng Chí Tôn là đều có hiệu ứng đặc biệt.

Thật nhiều người bị hiệu ứng đặc biệt của quà tặng hấp dẫn tới.

Trong vòng mấy chục phút ngắn ngủi người ở phòng live stream của

Hứa Mộ Nhan đã từ một vạn tăng tới ba vạn. Hơn nữa còn đang lấy tốc độ rất nhanh tăng lên.

Quà tặng của "Lâm thiếu gia" vẫn còn tiếp tục tăng như cũ.

"Lâm thiếu gia tặng pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia tặng pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Lâm thiếu gia tặng pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Đại ca bảng nhất tặng pháo mừng Chí Tôn X100!"

"Lâm thiếu gia tặng pháo mừng Chí Tôn X10!"

"Đại ca bảng nhất tặng pháo mừng Chí Tôn X100!"

...

Nhưng mà đúng lúc này, trong thông báo Lâm thiếu gia tặng quà bỗng nhiên bốc lên một cái thông báo kinh người đến rơi cả mắt ra.

Đại ca bảng nhất lại vượt lên.

Hơn nữa hung mãnh quá đáng sợ, trực tiếp một lần tặng 100 cái pháo mừng Chí Tôn. Chuyển đổi ra là 666600 đồng.

Ấn một lát sáu mươi sáu vạn!

"Khó trách đại ca bảng nhất không lên tiếng, thì ra là nạp tiền rồi trở lại!"

"Thật không hổ là đại ca bảng nhất, cố lên!"

...

Cỏ đầu tường ngã theo gió. Hướng gió mưa đạn phòng live stream bỗng nhiên thay đổi..

Sau khi kết thúc tặng quà.

"Đại ca bảng nhất" lại lần nữa về lại vị trí thứ nhất bảng.

Mà "Lâm thiếu gia" thì bị đẩy xuống thứ hai.

Nhìn một chút số liệu được thống kê, "Đại ca bảng nhất" đã tặng tổng tiền lại là 11 triệu.

"Lâm thiếu gia" đã tặng tổng tiền là 10 triệu.

"Đại ca bảng nhất" nhiều hơn "Lâm thiếu gia" 1 triệu.

Mà "Lâm thiếu gia" bị đẩy xuống cũng thật lâu không thấy động tĩnh, chắc chắn "Lâm thiếu gia" đã bại trận.

Vương Hạo Nhiên đóng lại giao diện chuẩn bị nạp thêm một trăm triệu.

Xem ra nhân vật chính thần hào này có tài lực vẫn thấp một chút, hoặc là nói chuẩn xác ra là nhân vật chính thần hào này vừa vạn mới trưởng thành, một ngàn vạn là cực hạn của hắn lúc này.

Bây giờ người trong phòng live stream của Hứa Mộ Nhan trực tiếp tăng tới gần tới hai mươi vạn.

Số người này, trong khoảng thời gian này, ở trên toàn bộ ứng dụng đều là thứ nhất.

Người hâm mộ của Hứa Mộ Nhan trực tiếp bị choáng váng.

Quà tặng của "Đại ca bảng nhất" cùng "Lâm thiếu gia" gộp lại tổng cộng có 21 triệu.

Quà tặng của streamer là chia năm năm với ứng dụng, nói cách khác chưa nộp thuế thì Hứa Mộ Nhan có lợi nhuận 1050 vạn.

Đễ dàng như thế mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, ai cũng sẽ có chút mộng.

Nhất là Hứa Mộ Nhan không phải loại thiên kim đại tiểu thư như Tần Vận Hàn.

Cái lợi nhuận 1050 vạn này trực tiếp vượt qua tài sản của phụ mẫu nàng.

Ở trong trạng thái khiếp sợ Hứa Mộ Nhan liên tục tho tác sai, từ lúc mới chơi được sáu phút kill 10 chết 0 giờ là kill 10 chết 5.

Ưu thế trong trò chơi đều đã biến thành thế yếu rồi.

Bởi vì bên của Hứa Mộ Nhan có mỗi một mình nàng chơi giỏi, đồng đội nàng chơi không tốt lắm.

Hứa Mộ Nhan chết đi thì đồng đội cũng chết theo.

Nhưng mà bây giờ Hứa Mộ Nhan cũng không để ý đến cái này, mà là cắt ra hình ảnh của trò chơi, bí mật gửi tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên.

"Vừa nãy ID nào là người?"

Hứa Mộ Nhan nhớ lại Vương Hạo Nhiên đã nói qua muốn tặng quà cho mình để tăng không khí, trong hai cái "Lâm thiếu gia" cùng "Đại ca bảng nhất" này nhất định có một cái là Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên trả lời: "Đương nhiên là thứ nhất bảng, ta đã nói muốn cổ vũ cho người sao có thể là thứ hai bảng được chứ?"

Nhìn thấy trả lời Hứa Mộ Nhan cũng không có cảm thấy rất vui vẻ, ngược lại là đau lòng tiền của Vương Hạo Nhiên, thế là nhấn tin nói:

"Người tặng không khí cho ta cũng không thể đốt tiền như vậy, thoáng cái trực tiếp tiêu 11 triệu, có tiền cũng không được dùng như vậy."

Vương Hạo Nhiên: "Không sao, dù sao tiền này cũng là tặng cho người."

Hứa Mộ Nhan: "Ứng dụng phải khấu trừ đi một nửa, bên này streamer còn phải nộp thuế, 11 triệu này cuối cùng sẽ chỉ rút lại được không đến 500 vạn, người không đau lòng sao?"

Vương Hạo Nhiên: "Không đau lòng." Đi thị trường chứng khoán lượn một vòng, số tiền này vài phút thì có thể kiếm lại, tất nhiên hẳn không cần thiết.

Lần này Hứa Mộ Nhan trực tiếp gửi giọng nói: "Người không đau lòng nhưng ta đau lòng!"

Vương Hạo Nhiên nghe được giọng nói Hứa Mộ Nhan vừa gấp vừa giận, không khỏi có chút bật cười.

Bởi vì giọng điệu này của Hứa Mộ Nhan giống với lão công tiêu một số tiền rất lớn mua một thứ quà lại không đắt lắm tặng cho lão bà. Nhưng lão bà lại không vui vẻ khi được tặng quà đó mà lại đau lòng lão công tiêu tiền không cần thiết.

Phát hiện được Hứa Mộ Nhan đang có loại tâm tình này, Vương Hạo Nhiên cũng gửi giọng nói trêu đùa: "Hiền lành như vậy à, chưa gả cho ta mà đã đau lòng tiền của ta rồi à?"

"Cái gì đó, ta mới không có đâu." Hứa Mộ Nhan e lệ, lập tức gửi giọng nói cãi lại một cái, suy nghĩ một chút, lại nói tiếp:

"Như vậy người cảm thấy ở công việc quản lí gia đình có phải ta làm tốt hơn so với Tần Vận Hàn thiên kim đại tiểu thư hay không?"

Tần Vận Hàn kêu căng quen rồi, nàng là nữ nhi duy nhất của đại lão địa sản Tần Khai, không có khái niệm gì đối với tiền, tiêu tiền cực kỳ thoải mái.

Trên một điểm này, Hứa Mộ Nhan hoàn toàn chính xác tốt hơn nhiều so với Tần Vận Hàn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên có thể trực tiếp nói như vậy sao?

Vận nhất sau đó Hứa Mộ Nhan khoe khoang lên, đem lời này nói cho Tần Vận Hàn, vậy hắn không phải là đang tìm chết sao?

Vương Hạo Nhiên nói: "Bây giờ khán giả phòng live stream của người cao như vậy, đừng có treo máy trò chuyện như thế, nhanh đi trực tiếp tiếp đi, bên địch đã đánh tới nhà các người rồi!"

Hắn dùng điện thoại di động của mình trò chuyện với cùng Hứa Mộ Nhan, dùng điện thoại của Dương Tĩnh Uyển để xem trực tiếp, bởi vậy nên có thể chú ý hai bên.

Nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Hứa Mộ Nhan cũng lập tức tỉnh ngộ lại.

Bởi vì toàn bộ pháo mừng Chí Tôn đều tặng ở đây nên số người trong phòng live stream của nàng đã cao tới đáng sợ.

Hứa Mộ Nhan không ngu ngốc, đương nhiên có thể biết rõ đây là cái kỳ ngộ lớn.

J @@@

Chương 363: Giả Mạo Nữ Chính

oHứa Mộ Nhan rời khỏi Wechat, trở lại cửa sổ trò chơi lần nữa.

Nàng cài đặt trực tiếp riêng tư, chỉ trực tiếp hình ảnh trò chơi, vì thế nên nàng qua Wechat nói chuyện trời đất đều không biết được.

Nếu không thì giọng trò chuyện của nàng và Vương Hạo Nhiên sẽ làm vỡ tổ mưa đạn phòng live stream.

Bởi vì Hứa Mộ Nhan treo máy nên người ở trong phòng live stream từ hơn hai mươi vạn giảm xuống đến mười chín vạn. Nhưng số người này vẫn tương đối kinh khủng.

Trong trò chơi, năm người đối diện đã bắt đầu đánh lên cao địa.

Mà toàn bộ đồng đội Hứa Mộ Nhan đều đang đếm số.

Hứa Mộ Nhan thao tác trò chơi nhân vật A Kha ra suối nước, trước tiên đi miểu sát xạ thủ với pháp sư ở hàng sau của đối phương rồi lập tức lôi kéo một chút, liên tiếp miểu sát TOP, phụ trợ, tiếp theo mới xử lý khiên thịt. Hoàn thành kỹ năng đỉnh cao một người giết năm kill.

Một đợt này do đối diện cũng có thành phần khinh địch, nhưng mà thao tác của Hứa Mộ Nhan cũng rất xinh đẹp, nhất thời được rất nhiều người xem trong phòng live stream lớn tiếng khen hay.

Hứa Mộ Nhan thao tác trò chơi nhân vật A Kha đã bị thụt lại như thế

cũng toàn đánh được trở lại, chủ yếu xem như lục thần.

Mà bởi vì một đợt này mà sĩ khí bên Hứa Mộ Nhan tăng cao.

Nhưng mà nhìn cục diện thì bên đội của Hứa Mộ Nhan vẫn yếu thế như cũ.

Bởi vì vừa nãy mà người của đội đối diện cũng đã bắt đầu cẩn thận.

Trong thời gian kế tiếp Hứa Mộ Nhan khế kéo bốn, cùng song phương đánh đến có đi có về.

Cuối cùng, Hứa Mộ Nhan dùng đủ loại thao tác khiến người khác có vẻ mặt tê dại, trận trò chơi này tiếp tục kéo đến năm mươi phút đồng hồ thì thắng được.

Đối với trò chơi nông dục này mà nói, một trận năm mươi phút đồng hồ là cực kỳ hiếm thấy.

Mà đẳng cấp trong trò chơi của Hứa Mộ Nhan cũng từ Vương giả 79 sao, thăng lên đến 80 sao.

Loại ván chơi này, tuy tính toán không được cao cấp lắm, nhưng tuyệt đối không thể nói là ván chơi thấp.

Gần như Hứa Mộ Nhan lấy lực lượng một người dẫn dắt đồng đội lấy lại thắng lợi trận trò chơi này, như vậy có thể thấy được thực lực trong trò chơi của nàng.

Mà lúc đầu Hứa Mộ Nhan có hai trăm vạn lượng fan, cũng đã thăng lên đến hơn năm trăm vạn.

Trong lúc xem trực tiếp trò chơi thì Dương Tĩnh Uyển đã tắt xong đi ra.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên có chút việc phải bận rộn, vậy nên để

cho Dương Tĩnh Uyển đến căn phòng chơi điện thoại trước. Dương Tĩnh Uyển u oán một chút, nhưng vẫn nghe lời đi ra.

Bên này.

Hứa Mộ Nhan phát trực tiếp trò chơi đã có hơn ba giờ, cộng thêm thời gian ván này kéo quá dài, đã cảm thấy hơi mệt chút, tay đều đã tê dại.

Hứa Mộ Nhan muốn offline nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, lập tức gửi một tin nhắn cho Hứa Mộ Nhan, đề nghị trực tiếp lộ mặt.

Hắn có ý nghĩ này đương nhiên vẫn là vì muốn câu cá.

"Lâm thiếu gia" vẫn còn ở phòng live stream mà không hề rời đi, một mực đang xem trực tiếp.

Dương Tĩnh Uyển đã bị "Lâm thiếu gia" cho vào danh sách đen, bây giờ toàn bộ trông chờ vào Hứa Mộ Nhan.

Sau khi Hứa Mộ Nhan nhận được tin nhắn của Vương Hạo Nhiên gửi tới, thế là hoán đổi một cái giao diện trực tiếp, đổi thành camera trực tiếp.

Mà vẻ đẹp khuôn mặt siêu cao của Hứa Mộ Nhan cũng đã lộ ra trong phòng live stream, để rất nhiều khán giả nhìn thấy.

Bởi vì không có kinh nghiệm, Hứa Mộ Nhan không có mở bất cứ hiệu ứng mỹ nhan với mặt gày nào. Mà bởi vì không mở những vật này, trên phòng live stream có biểu hiện chứng minh.

Cộng thêm vì buổi tối ở phòng ngủ, Hứa Mộ Nhan cũng không dự định đi ra ngoài, đồ trang sức trang nhã ban ngày đều tháo bỏ xuống, chỉ có một khuôn mặt trang điểm một chút.

Nhưng mà cho dù là như vậy, Hứa Mộ Nhan vẫn để người khác cảm thấy kinh diễm vô cùng.

Mưa đạn phòng live stream lại một lần nữa vỡ tổ.

Chỉ là đây là lần đầu tiên trực tiếp lộ mặt, Hứa Mộ Nhan vẫn có chút ngượng ngùng, vì vậy mà có chút câu nệ, tượng trưng trả lời một ít vấn đề mưa đạn rồi nhanh chóng offline.

Nhưng mà sau khi offline Hứa Mộ Nhan phát hiện số lượng năm trăm vạn fan dĩ nhiên đang tăng lên điên cuồng đến hơn chín trăm vạn, ngay lập tức muốn đột phá số lượng ngàn vạn!

Hứa Mộ Nhan vừa vui vẻ vừa phì cười.

Thực ra nàng chỉ muốn dựa vào thực lực chơi trò chơi hấp dẫn fan, nhưng mà từ tình huống này xem ra vẻ đẹp khuôn mặt của mình hấp dẫn fan nhiều hơn cả chơi trò chơi.

Một bên khác, sau khi Vương Hạo Nhiên thấy Hứa Mộ Nhan offline lập tức gửi cho nàng một cái tin nhắn riêng.

"Vào tin nhắn riêng xem một chút, tên "Lâm thiếu gia" kia có liên lạc với người không, nếu như không có thì người nhắn tin riêng cho hắn."

Không đề cập tới cái này, Hứa Mộ Nhan suýt nữa đều quên tên "Lâm thiếu gia" này.

Nàng vừa mới tập trung tinh thần, đau lòng Vương Hạo Nhiên tặng quà cho mình, đều quên hướng về tên "Lâm thiếu gia" này để cảm ơn một cái.

Nếu nói đạo lý, người khác tặng nhiều quà như vậy nhất định phải cảm ơn đích danh.

Hứa Mộ Nhan vào tin nhắn riêng nhìn một chút, nhanh chóng nhìn thấy tin nhắn riêng của "Lâm thiếu gia".

Bên trong tin nhắn riêng "Lâm thiếu gia" hỏi muốn xin Wechat cá nhân của nàng.

Tất nhiên là Hứa Mộ Nhan sẽ không tùy tiện cho, trực tiếp chụp ảnh màn hình, đem nội dung tin nhắn riêng của "Lâm thiếu gia" gửi cho Vương Hạo Nhiên.

Wang Hào Nhiên nhìn một chút, lập tức trả lời tin nhắn: "Cho hẳn Wechat của người đi."

Đã muốn câu cá tất nhiên phải dùng tất cả. Dùng Wechat của Hứa Mộ Nhan Wechat thêm tên "Lâm thiếu gia" này, thế này sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên, "Há, người xác định sao?"

Wang Hào Nhiên nghĩa chính ngôn từ nói: "Xác định. Tên "Lâm thiếu gia" này tặng cho người nhiều quà như vậy, khẳng định là có mưu cầu khác với người, ta có thể nhìn sao? ! Đưa nick Wechat cho ta để ta đăng nhập, ta tâm sự cùng hẳn!"

Hứa Mộ Nhan khẽ giật mình, bị Vương Hạo Nhiên đùa thế cảm thấy vui mừng, trong lòng nhảy nhót. Đem nick Wechat của mình nhắn tin riêng cho "Lâm thiếu gia", ngay sau đó đem tài khoản cùng mật mã gửi cho Vương Hạo Nhiên.

Điện thoại Hứa Mộ Nhan nhanh chóng nhận được mã xác thực đăng nhập ở nơi khác.

Hứa Mộ Nhan dùng di động bình thường, đem mã nghiệm chứng gửi cho Vương Hạo Nhiên.

E @@@

Chương 364: U Linh Xa? (1)

◻ Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên thuận lợi đăng nhập nick Wechat Hứa Mộ Nhan. Kết bạn Wechat với "Lâm thiếu gia".

Lâm thiếu gia gửi tới tin nhắn có dòng chữ là: "Tiểu tử tử, ta tặng cho người nhiều quà như vậy, rõ ràng đến một cảm ơn đều không có nói, thật đau lòng."

Vương Hạo Nhiên viết một dòng chữ, nhưng cảm giác được lực câu cá bằng tin nhắn kém một chút, thế là trực tiếp dùng âm thanh:

"Thật xin lỗi, lúc này người ta chơi game quá chuyên chú, nhất thời quên đi mất, cảm ơn quà tặng của người."

Âm thanh ngọt ngào rung động tâm hồn!

Không sai!

Là âm thanh của Hứa Mộ Nhan!

Đây là lúc trước Vương Hạo Nhiên vì tán Liễu Nguyệt ở trên mạng nên đã đặc biệt đổi lấy năng lực. Hắn có thể bắt chước đủ loại âm thanh.

Cùng Hứa Mộ Nhan ở chung lâu như vậy, Vương Hạo Nhiên đối với âm sắc thực tế của nàng quá quen thuộc rồi, bắt chước được giống nhau tới chín phần trăm.

Chỉ là lúc Vương Hạo Nhiên bắt chước âm thanh của Hứa Mộ Nhan thì toàn thân nổi da gà lên.

Suy cho cùng hẳn là một nam nhân, học giọng của nữ nhân để nói chuyện, không có cảm giác tốt đẹp gì.

Nhưng mà vì câu cá, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn một lúc.

Lâm thiếu gia: "Tiểu tử tử, âm thanh của người nghe thật hay, xin hỏi người là tiên nữ từ trên trời hạ phàm đi tới nhân gian sao?"

Vương Hạo Nhiên trả lời một cái biểu cảm thẹn thùng.

Lâm thiếu gia: "Tiểu tử tử, nhìn ghi chú tài khoản Douyin của người có chỗ ở là ở Thanh Linh, ta cũng ở tòa thành thị này, có thể đi ra gặp mặt không?"

Mắc câu rồi!

Vương Hạo Nhiên mỉm cười, tiếp tục dùng âm thanh của Hứa Mộ Nhan gửi giọng nói: "Bài tập của ta tương đối nhiều, khả năng không tiện lắm."

Bởi vì trước đây giả mạo Dương Tĩnh Uyển thất bại, lần này Vương Hạo Nhiên cẩn thận nhiều lắm, hẳn cố tình căng thẳng một lúc.

Phải biết, trong lúc Hứa Mộ Nhan phát trực tiếp thì nàng cho người xem cảm giác là một tiểu tử tử xinh đẹp thật trọng, không phải là người tùy tiện.

Lâm thiếu gia tiếp tục gửi đi tin nhắn bằng chữ: "Tiểu tử tử người yên

tâm, ta không phải người xấu. Địa điểm gặp mặt để cho người chọn, thế này dù sao người cũng nên yên tâm một chút chứ?"

Vương Hạo Nhiên: "Để ta suy nghĩ một chút."

Lâm thiếu gia: "Tiểu tử tử, ta đã gửi cho người lễ vật một ngàn vạn, đi ra gặp mặt cũng không nguyện ý sao."

Vương Hạo Nhiên cảm giác thận trọng đã đủ rồi, thế là "Miễn cưỡng" đáp ứng: "Cái kia, vậy được rồi, buổi sáng ngày mai gặp mặt ở quán cà phê "Mối tình đầu"."

Nhà quán cà phê "Mối tình đầu" này cách đại học Thanh Linh không xa lắm.

Lâm thiếu gia: "Được, ngày mai không gặp không về!"

Vương Hạo Nhiên: "Ân, vậy cứ như thế, ta chuẩn bị nghỉ ngơi rồi."

Lâm thiếu gia: "Tiểu tử tử ngủ ngon."

Vương Hạo Nhiên: "Ngủ ngon."

Nói xong những lời này thì trò chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Mà lúc này, Dương Tĩnh Uyển ở trong căn phòng đợi nửa ngày không thấy bóng dáng Vương Hạo Nhiên, nhịn không được đi đến đại sảnh, trùng hợp nghe được âm thanh "Ngọt ngào động lòng người" của Vương Hạo Nhiên.

"Người, người, âm thanh của người. . ." Mặt mũi Dương Tĩnh Uyển tràn đầy kinh ngạc.

Vương Hạo Nhiên không khỏi lúng túng một chút, lập tức nghiêm nghị giải thích nói: "Đây không phải là vật chất di sản văn hóa, là khẩu khí thời cổ truyền xuống, có thể bắt chước âm thanh người

khác, thỉnh thoảng ta sẽ luyện tập một lúc. Không phải ta bị tinh thần phân liệt."

Dương Tĩnh Uyển nghe vậy nói lỏng một hơi. Vừa rồi nàng còn cho là Vương Hạo Nhiên không bình thường đấy.

"Thật thần kỳ như vậy sao, vậy người có thể bắt chước âm thanh của ta không?" Sau khi kinh ngạc Dương Tĩnh Uyển không khỏi tò mò lên.

"Có thể " Vương Hạo Nhiên nói xong, học lấy âm thanh của Dương Tĩnh Uyển.

Thanh âm này là từ một hai chữ cái đơn tạo thành, tuy là đơn điệu, nhưng chập trùng lên xuống.

Dương Tĩnh Uyển vừa nghe xong, sắc mặt nháy mắt đỏ lên.

Wang Hạo Nhiên trêu ghẹo hỏi: "Thế nào, học có giống hay không?"

Dương Tĩnh Uyển e lệ chửi bậy, "Người, người, người. . . Người xấu."

Wang Hạo Nhiên đi đến trước mặt Dương Tĩnh Uyển "Người xấu muốn nghe bản thân người làm mẫu một lát, có được hay không đây?"

"Không được!" Sau khi nói xong hai chữ này Dương Tĩnh Uyển mím chặt miệng. Nàng đã là làm tốt dự định, trước sáng ngày mai sẽ làm người gỗ. Tuyệt đối không nói nửa chữ, cũng không phát ra nửa điểm âm thanh.

Thấy thế, khóe môi Vương Hạo Nhiên phác họa ra một cái độ cong tà mị.

Đêm khuya.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ từ bên trong cục cảnh sát đi ra.

Hai người ở trong phòng khách sạn bị đánh, đương nhiên sẽ không có cái camera gì.

Mà người ở chỗ này có tham gia đánh Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ, cũng có người không tham gia.

Nhưng bất kể là người trước hay là người sau, mọi người đều nhất trí nói là Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ tự mình ngã xuống.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ chịu bị đánh, nhưng cuối cùng bởi vì chứng cứ không đủ nên đến đây coi như thôi.

Hai người khổ sở uổng phí bị đánh, tự nhiên rất bất bình, lúc từ bên trong cục cảnh sát, giận đùng đùng hướng về cửa chính máng to vài tiếng cho hả giận.

Sau khi phát tiết một trận, Tống Phi Vũ hoang mang lo sợ, liền hỏi: "Mẫu thân, làm sao bây giờ?"

Đàm Trân oán hận nói: "Trước tiên đi tìm cái quán trọ nhỏ để ở lại, ngày mai chúng ta lại đi tìm tỷ tỷ người. Bạn trai của tỷ tỷ người mới cho hơn ba vạn đồng tiền, cho là đang đuổi ăn mày sao?"

Tống Phi Vũ gật đầu một cái, nói: "Nói đúng, đối tượng của ta nói ít nhất phải ba mươi vạn tiền sính lễ, nếu không nàng sẽ không gả cho ta."

Đàm Trân mạnh mẽ nói: "Yên tâm đi, tiền này ta nhất định sẽ để tỷ tỷ người đưa ra. Nếu như nàng không đưa ra, mỗi ngày đều đi tìm nàng, đến đại học Thanh Linh để gây chuyện."

"Tỷ tỷ người tìm được bạn trai có tiền rồi muốn vứt bỏ chúng ta, nào có chuyện tốt như vậy. Trừ khi bạn trai tỷ tỷ người chịu cho ba ngàn vạn, nếu không việc này không xong được."

Tống Phi Vũ làm một dáng vẻ toàn thân không còn khí lực "Thật mệt, trước tiên tìm chỗ ở lại đã, ta còn muốn luyện kỹ thuật nông dục, tranh thủ sớm một chút lên được Hoàng Kim."

Đàm Trân vui vẻ gật đầu "Đúng đúng, đây là chuyện lớn, người tranh thủ thời gian luyện thật giỏi đi, tranh thủ lên Hoàng Kim rồi phát trực tiếp, thế này là có thể kiếm được nhiều tiền."

o @@@

Chương 365: U Linh Xa? (2)

o Tranh thủ thời gian ở ven đường gọi xe taxi.

Lúc này, một chiếc xe tải dừng lại trước mặt hai người.

"Hai vị đi đến nơi nào?" Tài xế xe tải hỏi.

"Xe này của người cũng cho thuê sao?" Đàm Trân hỏi.

"Ân." Tài xế gật đầu.

"Đến quán trọ nhỏ ở gần đây cần bao nhiêu tiền?" Đàm Trân hỏi.

"Đi đến quán trọ nhỏ gần đây ít nhất phải mất ba cây số trở lên, cho mười khối đi." Tài xế trả lời.

Đàm Trân trả giá nói: "Chiếc xe tải phế liệu này còn đòi thu mười khối, rẻ một chút đi, năm khối!"

"Năm khối quá ít, thêm một chút đi chứ" Tài xế cò kè mặc cả nói.

Đàm Trân nói: "Năm khối, có đi hay không."

Tài xế do dự một chút, vậy mới nói: "Được thôi được thôi, năm khối thì năm khối."

Đàm Trân trả giá thuận lợi, không khởi đắc ý một chút, bỗng nhiên lại đổi giọng nói: "Ta nghĩ lại rồi, năm khối vẫn là quá mắc, ba khối đi."

"Phu nhân à, ba khối cũng không đủ đổ xăng." Tài xế nói.

Đàm Trân chanh chua nói: "Xe tải này làm như xe taxi vậy, ta đi tố cáo người, trực tiếp để xe của người bị thu lại!"

"Coi người lợi hại, ba khối thì ba khối." Tài xế bắt đắc dĩ nói.

Đàm Trân nói: "Ha ha, mới vừa rồi là ba khối, thế nhưng mà người không có trực tiếp đáp ứng. Bây giờ ta lại đổi chủ ý, người miễn phí đưa chúng ta đến quán trọ nhỏ, nếu không ta liền tố cáo người."

Tài xế choáng váng, hướng về Đàm Trân giơ ngón tay cái lên
"Người thực trâu!"

Đàm Trân cười đắc ý, lập tức cùng Tống Phi Vũ lên xe tải.

Xe tải xuất phát, ước chừng sau mười mấy phút mới dừng lại.

Đàm Trân phàn nàn nói: "Uy, người lái xe cũng quá chậm rồi, mấy cây số thôi mà đi thế nào lâu như vậy, thật chậm trễ thời gian của ta."

"Phu nhân à, bây giờ có phải người lại muốn nói ta làm chậm trễ thời gian của các người, để ta bồi thường một ít phí tổn thất tinh thần phải không?" Tài xế hỏi.

Đàm Trân kinh ngạc một chút, "Người, làm sao người biết?"

Tài xế nói: "Người nói thẳng rdi, có muốn phí tổn thất tinh thần hay không."

Đàm Trân nói: "Nói nhảm, đương nhiên muốn, người trực tiếp cho ba trăm khối đi!"

Tổng Phi Vũ một bên đánh nông dục, một bên chen vào nói: "Cần năm trăm khối, nông dục mới ra một trang phục mới, ta muốn mua."

Nghe vậy, Đàm Trân nói bổ sung: "Đúng, năm trăm khối, thiếu một đồng ta sẽ đi tố cáo người."

"Ha ha. . ." Tài xế bỗng nhiên cười quái dị lên.

"Người cười con mẹ gì chứ, bệnh tâm thần." Đàm Trân hùng hùng hổ hổ một câu, lập tức nhìn ngoài cửa sổ một chút, phát hiện bên ngoài là một mảnh lờ mờ "Uy, nơi này dường như không có quán trọ nhỏ."

"Khắc khắc, hoan nghênh ngài U Linh Xa lúc nửa đêm, đích đến của các người ở nơi này là thông hướng đến Địa Ngục, chúc các người có thể sống đến bình minh." Tài xế phát ra tiếng cười quái dị thâm trầm.

Mà lời này vừa ra Đàm Trân cùng Tổng Phi Vũ thậm chí không kịp

nói cái gì, đã ngửi được trong không khí truyền đến một mùi thơm, trong đầu truyền đến một loại cảm giác mê man mãnh liệt.

Hai người mất đi ý thức.

Lúc Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ tỉnh lại thì phát hiện mình bị trói vào một cây trụ.

Xung quanh có ánh đèn lơ mờ, nhìn môi trường này như là một cái công xưởng bỏ hoang.

"Mẫu thân, cái này, cái này. . . Đây là nơi nào? ?" Tống Phi Vũ bị hù dọa đến mặt không còn chút máu, hỏi.

"Ta. . . Ta làm sao biết." Đàm Trân lấp bắp trả lời.

"Ô ô ô. . . . ."

Xung quang truyền đến tiếng khóc của một nữ nhân.

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ nghe thấy âm thanh này, toàn thân tóc gáy đều dựng lên.

Lúc này chính là đêm khuya, ánh đèn xung quanh lơ mờ, tăng thêm tên tài xế quỷ dị kia, giờ phút này bên tai lại nghe được một nữ nhân đang khóc, đủ các nhân tố gộp lại, như thế nào lại không làm cho người ta sợ hãi được?

Tiếng khóc của nữ nhân này, một lúc từ bên trái truyền đến, một lúc từ bên phải truyền đến, một lúc từ phía trước truyền đến, một lúc lại từ đằng sau truyền đến.

Trong lòng Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ run rẩy, bối rối không thôi.

Hô.

Một thân ảnh áo đỏ cấp tốc thoảng qua trong tầm mắt của Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ.

"A a a!"

Đàm Trân cùng Tống Phi Vũ bị hù dọa đến hét ầm lên.

Sáng sớm hôm sau.

Hôm nay là ngày nghỉ, Vương Hạo Nhiên cũng không cần lên lớp, nhưng mà có hẹn với người khác nên phải rời giường.

Mà Dương Tĩnh Uyển buôn bán nhà, căn bản là không có kỳ nghỉ, cũng không tồn tại chuyện được nghỉ.

Nhưng mà nàng thật sự quá mệt mỏi, một đầu ngón tay cũng không muốn động, cổ họng cũng khàn khàn. Dứt khoát trực tiếp trốn việc.

Tính cách của bản thân nàng cũng không thích hợp làm tiêu thụ. Có thể kiên trì đến hiện tại đã là rất không dễ dàng.

Huống hồ, hiện tại nàng còn có một công việc mới —— tác giả văn học mạng. Đồng thời xem như người mới đã có thể thu được lợi nhuận cực kỳ tốt. Đây tuyệt đối là chuyện rất có triển vọng.

Dương Tĩnh Uyển đã quyết định bỏ đi công việc hiện tại, sau này chuyên tâm viết tiểu thuyết.

Thế này thì thời gian tự do sẽ nhiều hơn. Mà bởi vậy thời gian ở chung với người khác cũng rất nhiều. Đây là chuyện khiến nàng vui vẻ nhất.

Dương Tĩnh Uyển tiếp tục nghỉ ngơi, dự định ngủ đến mười một mười hai giờ buổi sáng mới dậy.

Vương Hạo Nhiên thì tắm rửa một phen, ngay sau đó ra khỏi biệt

thụ.

Lúc chín giờ sáng, hắn đi tới quán cà phê "Mối tình đầu", tại lầu hai mở ra một gian bao sương, một bên uống cà phê, một bên đang đợi.

Qua một lát, hắn đăng nhập Wechat của Hứa Mộ Nhan nhận được tin tức.

Lâm thiếu gia: "Ta đã đến quán cà phê "Mối tình đầu", ở ghế dài số 52 ghế dài, người có tới không đây?"

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin tức, cũng không có lập tức trả lời, mà là dùng thấu thị nhìn lầu một một chút .

Một vị trí ghế dài số 52 ở lầu một.

Lúc này là buổi sáng, người trong quán cà phê cũng không phải rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên quét qua lại vài giây trên lầu một, rất nhanh đã nhìn thấy bên trên ghế dài số 52 có một tên nam tử.

Nam tử này ước chừng hai mươi lăm tuổi, tướng mạo coi như không tệ, hơi bị đẹp trai. Mặc đồ Tây giày da, trên tay mang theo đồng hồ, ở trên mặt bàn ghế dài còn để chìa khóa xe Ferrari.

Y @@@

κMới vừa nhìn thì giống như là một soái ca giàu có.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cẩn thận nhìn một chút thì cũng phát hiện vấn đề.

Âu phục mà nam tử này mặc vẫn còn nhãn mác dính trên đó, cũng không có xé toang. Là đồ mới.

Nhãn mác cũng không xé, là dự định mặc một lần rồi trả hàng sao?

Bên ngoài đồng hồ nổi tiếng lập loè phát sáng, nhưng hình ảnh trong đó thô ráp, là hàng lởm.

Mà thật ra chìa khóa Ferrari lại là bột lửa.

Đây là giả làm soái ca nhà giàu.

"Trên mạng có nhiều tiền như vậy sao lại không mua quần áo cho ra dáng một chút chứ?"

Vương Hạo Nhiên âm thầm nghi hoặc một chút, lập tức khơi thông hệ thống, dò xét nam tử này.

【 Nhân vật chính: Lâm Phong 】

【 Điểm chiến lược: 86】

【 Điểm mị lược: 136】

【 Hào quang nhân vật chính: 696】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Thần hào internet hệ thống (Chú thích 1:

Hệ thống sẽ cấp cho kí chủ một lượng lớn tiền ảo trên trang web lớn, kí chủ ở bên trong thời gian nhất định tiêu hết số tiền ảo này có thể giúp hệ thống không ngừng tăng cấp, hoặc là càng nhiều tiền ảo. Chú thích 2: Tiền ảo không cách nào hiển hiện, cũng không cách nào thông qua bất luận hình thức giao dịch gì có thể hiển hiện.)】

Tin tức "Lâm thiếu gia" rất nhanh xuất hiện ở trong đầu Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cũng lập tức hiểu rõ, tên "Lâm thiếu gia" này là một vị nhân vật chính thần hào internet.

Ưu thế của loại nhân vật chính này là có thể tiêu phí tiền ảo không hạn chế trên internet, lấy cái này thu hoạch đổi lại đủ loại chỗ tốt ở hiện thực.

Hơn nữa, tên Lâm Phong này rõ ràng vẫn đang trong thời kỳ sơ kỳ. Nhưng cho dù là sơ kỳ, thì tối hôm qua đã tặng quà tặng một ngàn vạn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, tất nhiên là thần hào internet hệ thống cấp cho càng nhiều tiền ảo.

Thử nghĩ một chút, nếu như Lâm Phong này mỗi ngày cho một mỹ nữ streamer quà tặng, mỗi lần đều một ngàn vạn.

Cứ thế mãi thì coi như là nữ chính cũng sẽ có hảo cảm lớn với hắn.

Tất nhiên phải có tiền đề.

Lúc Lâm Phong khen thưởng nữ chính, nếu như vẫn ở trạng thái độc thân thì cũng không chắc sẽ ưa thích người. Bằng không mà nói, chỉ thuần túy đưa tiền mà thôi.

Dương Tĩnh Uyển cùng Hứa Mộ Nhan chính là ví dụ tốt nhất, các

nàng tập trung tinh thần ở trên mình Vương Hạo Nhiên.

Lâm Phong khen thưởng thư tề cùng đưa hành động pháo mừng Chí Tôn, loại trừ để các nàng ngạc nhiên một chút thì cũng không còn gì khác.

Thông qua Dương Tĩnh Uyển cùng Hứa Mộ Nhan để Lâm Phong tiêu tiền chính là chủ kiến.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không thiếu tiền, cũng chán ghét nhân vật chính ở trước mặt mình trang bức.

Hôm qua hẳn có thể bắt lại nhất bảng, là bởi vì Lâm Phong đang ở thời kỳ sơ kỳ, tiền ảo có hạn.

Nếu để Lâm Phong trưởng thành, tuy là Vương Hạo Nhiên có tiền, nhưng cũng không có tự tin có thể đối đầu tiêu ơis cùng một thần hào internet.

Nếu cưỡng ép như vậy cũng chỉ có một cái kết quả, đó chính là bị thần hào đánh mặt.

Đây tuyệt đối không phải là điều Vương Hạo Nhiên muốn gặp được.

"Có ở đó không? Tại sao không trả lời vậy."

Một bên khác, Lâm thiếu gia thấy thật lâu không trả lời, lại gửi tin nhắn để thúc giục.

Vương Hạo Nhiên thu hồi ý niệm, dùng âm thanh Hứa Mộ Nhan âm thanh gửi cho Lâm Phong một đạo giọng nói: "Ta còn đang ở phòng ngủ, đang trang điểm đây, phải chờ một lát mới tới được.

Lâm Phong nghe xong, lập tức mừng tí mắt. Dáng dấp xinh đẹp như vậy, còn đặc biệt trang điểm để cùng mình gặp mặt, xem ra đã có hy vọng rồi. Trả lời tin nhắn:

"Được rồi, đừng nóng lòng, người chậm rãi trang điểm đi, ta chờ người tới."

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên lần nữa trả lời một câu giọng nói, ngay sau đó ở bên trong menu chat, tìm tới dãy số của Lăng Đao Nhã, gọi tới cho nàng.

"Cảnh sát tỷ tỷ, ta muốn tố cáo!" Điện thoại đã được kết nối, Vương Hạo Nhiên đi thẳng vào vấn đề nói.

"Hạo Nhiên à, người muốn tố cáo cái gì?" Tinh thần Lăng Đao Nhã sáng láng, lập tức hỏi tới.

Lần trước, Vương Hạo Nhiên đã tố cáo qua một lần, nàng mang người đến Thanh Linh một mẻ hốt gọn hết những kẻ phạm pháp, lập được đại công.

Bởi vậy, sau khi Lăng Đao Nhã nghe được Vương Hạo Nhiên lại muốn tố cáo, tự nhiên là cảm thấy rất xúc động.

"Có người rửa tiền. . ." Vương Hạo Nhiên kể lại.

"Người nào? Ở đâu?" Từ lần hợp tác trước, Lăng Đao Nhã cực kỳ tín nhiệm đối với Vương Hạo Nhiên, bởi vậy lập tức dăng lên dự định bắt người.

Vương Hạo Nhiên nói: "Hắn tên là Lâm Phong, hiện tại ngồi ở ghế dài số 52 trong 'Quán cà phê mới tình đầu'."

"Người bảo đảm tình huống an toàn của chính mình, xem chừng đối phương, ta sẽ lập tức mang người tới!"

Sau khi nói một tiếng căn dặn, đã nghe được tiếng bước chân vội vã, cùng với âm thanh gọi đồng nghiệp của Lăng Đao Nhã.

Hiển nhiên là muốn lập tức hành động.

Lâm Phong ở trên ghế dài 52 cũng hồn nhiên không biết, đang cầm lấy điện thoại chỉnh lại kiểu tóc, để lấy ra hình tượng và trạng thái tốt nhất để gặp mặt Hứa Mộ Nhan.

Chỉ là sau khi Lâm Phong chờ đợi mười mấy phút, người mà hắn chờ đợi không phải Hứa Mộ Nhan, mà là Lăng Đoan Nhã.

Nữ nhân trước mắt mặc đồng phục công sở, tư thế hiên ngang, cũng hết sức xinh đẹp.

Nhưng mà Lâm Phong lại không có tâm tư để thưởng thức, mà là kinh ngạc mà lại mờ mịt.

Bởi vì Lăng Đoan Nhã lấy ra giấy chứng nhận của chính mình, chứng minh nghề nghiệp cùng thân phận của mình một chút, tiếp đó lời lẽ nghiêm khắc nói: "Lâm Phong tiên sinh, chúng ta nhận được tin tức đáng tin, biết được bên trong mấy cái tài khoản trên internet của người gần đây có nhiều giao dịch không rõ nguồn gốc, bây giờ hoài nghi người tham gia hoạt động rửa tiền phạm pháp, mời người theo chúng ta đi một chuyến để hỗ trợ điều tra."

Lâm Phong lo lắng giải thích nói: "Người sai lầm rồi, tiền của ta rất sạch sẽ."

Lăng Đoan Nhã hỏi: "Phải không? Người nói một chút xem, những số tiền kia từ đâu ra, người kiếm được sao?"

Lâm Phong nghẹn lời, không biết trả lời thế nào. Cũng không thể nói là hệ thống đưa cho hắn được?

Lăng Đoan Nhã nhìn ra dáng vẻ Lâm Phong chột dạ, trong lòng càng cảm thấy hắn khả nghi, nói: "Có phải rửa tiền hay không thì điều tra một chút sẽ biết." Nói với đồng nghiệp một tiếng "Mời vị Lâm tiên sinh này đi một chuyến."

w @@@

Chương 367: Điên Rồi

ĐLâm Phong bị đám người Lăng Đao Nhã mang đi.

Ở trên lầu hai mắt thấy một màn này, Vương Hạo Nhiên nhàn nhã hài lòng uống hết cà phê, cũng chuẩn bị tính tiền rời khỏi.

Nhưng ngay tại lúc hần mới đứng dậy, Tả Khâu Trầm Ngư lại gọi điện thoại tới.

"Chuyện người giao cho ta, đã làm xong rồi." Tả Khâu Trầm Ngư trong điện thoại nói.

"Có đúng không, hai người kia ra sao rồi?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Tinh thần thất thường, điên rồi." Tả Khâu Trầm Ngư nói.

"Điên rồi? !" Âm thanh Vương Hạo Nhiên rõ ràng đề cao hơn rất nhiều.

Sau khi Tả Khâu Trầm Ngư nghe được phản ứng này của Vương Hạo Nhiên cho là mức độ sửa chữa quá khích, vội vàng nói: "Ta cũng không có dự liệu được tố chất tâm lý của hai người kia kém như vậy, lại không chịu nổi khi bị hù dọa."

"Hù dọa?" Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được chữ đó thì không khỏi càng hiếu kỳ.

Tả Khâu Trầm Ngư nói: "Nghệ thuật chữa này của chúng ra bình thường đều là dựa trên hai cái phương diện để bắt tay vào làm, một là bên trên phương diện tinh thần, hai là cấp độ bên trên thân thể. Phương diện tinh thần chính là giả thần giả quỷ hù dọa người. Cấp độ bên trên thân thể tự nhiên là nổi khổ da thịt."

"Dưới đại đa số tình huống đều áp dụng loại phương thức thứ nhất, bởi vì thế này lưu lại chứng cứ ít nhất. Chỉ là không có nghĩ đến, hai người kia bị hù dọa không chịu nổi, trực tiếp điên rồi."

Vương Hạo Nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hỏi: "Vậy lúc tiểu đệ nguoi làm việc này có sạch sẽ không."

Tả Khâu Trầm Ngư nói: "Tất nhiên, không có lưu lại chứng cứ, cho dù có điều tra thì phỏng chừng cũng chỉ cho rằng là sự kiện linh dị, suy cho cùng hai người kia đều điên rồi."

Vương Hạo Nhiên chậm chậm gật đầu.

Nói theo một cách khác thì loại kết quả này rất tốt.

Bởi vì hai con quỷ hút máu này sẽ không tiếp tục đi làm phiền Tống Trinh Vũ.

Tả Khâu Trầm Ngư làm việc này vẫn rất hoàn mỹ.

Tất nhiên trong lòng Vương Hạo Nhiên nghĩ như vậy, nhưng đương nhiên sẽ không nói như vậy với Tả Khâu Trầm Ngư.

Địa vị hiện nay của Tả Khâu Trầm Ngư chỉ dưới tay Vương Hạo Nhiên mà thôi.

Hắn vẫn hiểu một chút về cách khống chế người.

Vương Hạo Nhiên giả bộ chỉ trích nói "Người làm việc thế nào vậy? Ta chỉ để người tùy tiện sửa chữa bọn hần một chút, ý là đánh bọn hần một hồi xem như giáo huấn là được rồi."

"Hiện tại người làm người ta điên rồi, tuy là người nói không có lưu lại chứng cứ, nhưng nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, trời mới biết có thể tra ra được hay không."

Tả Khâu Trầm Ngự khó hiết vài giây đồng hồ, tính tình đại tỷ phát tác, không khỏi cả giận nói: "Là tự người nói, không làm chết là được, để ta bên này tự nghĩ cách, hiện tại lại dám trách ta? !" Âm thanh vỗ bàn vang lên,

"Chính người không nói rõ ràng, dựa vào cái gì trách ta? !"

"Hừ! Dựa vào cái gì trách ta? ! ! !"

"Không muốn thuốc giải sao?" Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

Hỏa khí của Tả Khâu Trầm Ngự nháy mắt liền bị cưỡng chế dập tắt, yên lặng chốc lát, chán nản nói: "Được, trách ta, là ta không làm tốt. Nhưng mà việc này người cứ yên tâm đi, coi như thật xảy ra vấn đề, bên này ta sẽ chống được, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến người."

"Được. Ta cũng sẽ không để bên người làm không công, một hồi ta gửi năm trăm vạn cho người, coi như là phí vất vả." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi, một hồi ta sẽ lập tức gửi số thẻ cho người." Trong âm thanh của Tả Khâu Trầm Ngự hoàn toàn không còn tức giận lúc trước, ngược lại là thay đổi đến mừng rỡ kích động lên.

Lúc trước Vương Hạo Nhiên đã cho qua nàng một khoản tiền. Nhưng mà nàng vung tay quá trán, sớm đã tiêu sạch. Sau đó Tả

Khâu Trầm Ngư cũng không có không nề mặt tìm Vương Hạo Nhiên để đòi.

Hiện tại Vương Hạo Nhiên chủ động đưa ra, muốn cho nàng năm trăm vạn.

Tất nhiên là Tả Khâu Trầm Ngư vui vẻ.

Có số tiền này lại có thể mua quần áo cùng mỹ phẩm xịn xò.

Sau khi nghe được lời nói của Tả Khâu Trầm Ngư thì Vương Hạo Nhiên âm thầm cười cười, trực tiếp ngắt cuộc trò chuyện.

Cái gọi là thuật khống chế người khác, nói hoa mỹ chút thì chính là ân uy tịnh thi, thông tục một chút mà nói chính là một bàn tay một trái táo ngọt.

Từ phản ứng này của Tả Khâu Trầm Ngư mà nhìn thì một chiêu này vẫn rất có tác dụng.

Wang Hào Nhiên rời khỏi quán cà phê "Mối tình đầu".

Vừa mới ra cửa, Tần Vận Hàn bên kia liền gọi điện thoại tới, muốn tìm hắn để xem phim điện ảnh.

Nghe nói rạp chiếu phim mới chiếu lên một bộ điện ảnh ôn nhu lấy ái tình làm chủ đề, danh tiếng cùng đánh giá đều rất tốt.

Nhất là nhân vật nam chính của bộ điện ảnh này là một vị diễn viên mới. Nhưng mà kỹ năng diễn cũng là cực kỳ tốt.

Có đánh giá rằng bộ phim này dựa vào một mình nhân vật nam chính mới được nổi.

Lời này tự nhiên là có chút ít khoa trương. Nhưng mà lại đủ để chứng minh nhân vật nam chính của bộ phim này là một vị diễn viên có thực lực siêu cường.

Nguyện vọng Tần Vận Hàn xem phim rất mãnh liệt.

Vương Hạo Nhiên cũng đành bồi tiếp nàng đi xem bộ điện ảnh này.

Chỉ là lúc xem điện ảnh, Vương Hạo Nhiên căn bản là không có tâm tư gì để xem, chỉ chân tay lóng ngóng đi.

Tần Vận Hàn ngược lại nhìn rất nhập tâm, bị ái tình của nam nữ nhân vật chính trong phim làm cho cảm động đến khóc.

Đã xem xong phim điện ảnh, Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian rời khỏi.

Thế nhưng mà sau khi vừa rời khỏi tầm nhìn của Tần Vận Hàn thì Khâu Thiển Vi lại gọi điện thoại tới. Cũng muốn cùng Vương Hạo Nhiên đi xem phim.

Hơn nữa bộ phim mà Khâu Thiển Vi muốn xem vẫn là bộ mà Vương Hạo Nhiên mới cùng Tần Vận Hàn xem qua xong.

Muốn giữ thẳng bằng một chén nước, Vương Hạo Nhiên đã bồi Tần Vận Hàn đi xem, tự nhiên cũng không có từ chối Khâu Thiển Vi.

Xem xong bộ phim đã là hơn năm giờ chiều.

Vương Hạo Nhiên cùng Khâu Thiển Vi rời khỏi rạp chiếu phim, tìm một nhà hàng để dùng cơm.

Thời gian dùng cơm, Hứa Mộ Nhan lại liên hệ với Vương Hạo Nhiên.

Lại là xem điện ảnh, mà lại là cùng một bộ khi này.

Không có cách nào, Vương Hạo Nhiên từ biệt Khâu Thiển Vi, lại đi cùng Hứa Mộ Nhan xem điện ảnh buổi tối.

Lần nữa từ rạp chiếu phim đi ra đã là tám giờ tối.

| @@@

Chương 368: Lại Có Thể Ra Ngoài Phóng Đãng (1)

zVương Hạo Nhiên vốn muốn tìm một chỗ thật tốt cùng Hứa Mộ Nhan bàn luận nhân sinh.

Suy cho cùng hẳn cũng còn không có cùng Hứa Mộ Nhan cảm được soi dạ qua.

Chỉ là tối hôm qua bởi vì "Đại ca bảng nhất" cùng "Lâm thiếu gia" đổi đầu tặng quà, làm Hứa Mộ Nhan quan tâm không ít.

Hôm nay Hứa Mộ Nhan cố ý sớm phát tin tức, nói tám giờ sẽ phát trực tiếp trò chơi.

Không muốn cho người khác leo cây, Hứa Mộ Nhan muốn trở về đúng hạn để phát trực tiếp trò chơi.

Nếu như Vương Hạo Nhiên cưỡng cầu một chút thì Hứa Mộ Nhan khẳng định cũng sẽ ở lại.

Nhưng mà hôm qua hắn cũng tặng một ngàn vạn, có bộ phận nguyên nhân cực lớn cũng là muốn giữ Hứa Mộ Nhan.

Tiền này không thể bỏ phí, Vương Hạo Nhiên cũng tạm thời bỏ đi ý niệm cùng Hứa Mộ Nhan bàn luận nhân sinh.

Dù sao Hứa Mộ Nhan đã ở trong chén, cũng sẽ chạy không thoát.

Lúc hơn tám giờ, Vương Hạo Nhiên trở lại biệt thự.

Dương Tĩnh Uyển đã đi về nhà, cũng không có ở chỗ này.

Hiện tại thì biệt thự chỉ có một mình Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi ở cực kỳ gần, chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể kêu nàng tới.

Nhưng mà không chờ Vương Hạo Nhiên liên hệ, Đường Băng Vân bỗng nhiên đi tới biệt thự.

Mà câu nói đầu tiên mà nàng gặp mặt lại nói là muốn cùng Vương Hạo Nhiên đi xem phim.

Trong vòng một ngày, theo thứ tự buổi sáng đã xem một lần, buổi chiều một lần, buổi tối một lần, Vương Hạo Nhiên đã muốn ói.

Đêm khuya đi xem phim điện ảnh, nói cái gì hắn cũng không nguyện ý đi xem.

Đường Băng Vân thấy thế cũng không có cưỡng cầu, đi thẳng đến phòng tắm.

Bên trên những nơi đi qua tất cả đều là quần áo mà nàng vứt xuống.

Đường Băng Vân là một nữ giám đốc, rất có quan niệm thời gian.

Hôm nay tan ca sớm hơn so với thường ngày một chút, dư ra thời gian, tất nhiên cũng không thể lãng phí.

Bên trong phòng thẩm vấn.

Lâm Phong đã ở nơi này đợi gần tới tám giờ. Loại trừ thời gian có người đưa thức ăn nước uống thì thời gian khác đều là một thân một mình chờ đợi ở đây.

Lúc mới bị mang tới đây hắn có chút bối rối, nhưng bây giờ cũng bình tĩnh cực kì.

Bởi vì, hắn đã bí mật khơi thông qua hệ thống, biết được tiền ảo mà hệ thống cho là an toàn, cũng không phải tiền bản gì đó.

Lâm Phong tự nhiên cũng không có sợ hãi.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra.

Lăng Đoan Nhã tư thế hiên ngang cầm một ít tài liệu cùng một vị đồng sự đi đến.

"Tiền ảo ở trên trang web tiểu thuyết Hồng Tụ cùn Douyin đến cùng là từ đâu ra?" Lăng Đoan Nhã ngồi xuống trên ghế trước mặt Lâm Phong thẩm vấn, nhìn Lâm Phong chất vấn.

Lâm Phong thản nhiên nói: "Đương nhiên là do ta nạp tiền."

Lăng Đoan Nhã đem bộ phận tài liệu trong tay đẩy lên trên bàn trước mặt Lâm Phong "Chúng ta đã điều tra qua qua các loại tin tức có liên quan đến bối cảnh cùng nghề nghiệp của người, gia đình của người bình thường, phụ mẫu là công nhân viên chức bình thường, mà người là nhân viên của một công ty nghiệp vụ, tiền lương cao nhất cũng vền vẹn chỉ là năm ngàn."

"Những cái này đủ để chứng minh theo dưới tình huống bình thường, tuyệt đối là người không cách nào có những tiền tài kia."

Lâm Phong cãi lại nói: "Ta không thể trúng số độc đắc sao?"

Lăng Đoan Nhã nói: "Yên tâm, những cái này chúng ta đều đã tra xét, người nói dối không được."

Lâm Phong không có sợ hãi nói: "Nếu như người nghi ngờ đó là tiền bản, vậy người lấy ra chứng cứ đi."

Lăng Đoan Nhã trầm mặc mấy giây, có chút không cam lòng nói: "Người nạp tiền ảo trên website, chúng ta tra không khoog được, đồng thời người đã tiêu phí mất, chúng ta cũng không cách nào tìm hiểu ngược lại."

"Mặt khác ở trên ứng dụng Douyin, tài khoản kia có hạn mức một trăm triệu, còn chưa tiêu phí tiền ảo, cũng giống như vậy, chúng ta cũng tra không được nguyên nhân."

Lâm Phong đắc ý một chút, cười nói: "Người đã nói như thế rồi thì có phải nên thả ta ra hay không?"

Lăng Đoan Nhã gật đầu, "Người có thể đi. Nhưng mà tài khoản kia chưa tiêu phí một trăm triệu, chúng ta đã liên hệ bên ứng dụng Douyin, tạm thời khóa xử lý, chờ đợi kiểm tra cẩn kẽ."

Lúc nghe được câu nói đầu tiên, xem chút Lâm Phong ngạc nhiên, nhưng mà lời nói sau đó cũng để sắc mặt của hắn cương cứng.

Thần hào Internet hệ thống cho ra tiền ảo phải trong 72 giờ tiêu hết, nếu như hoàn thành thì hệ thống sẽ cho càng nhiều ban thưởng tiền ảo.

Nhưng như mà không hoàn thành được thì hệ thống sẽ đưa ra xử

phạt nghiêm trọng.

Tuy là Lâm Phong bị bắt giam lại, nhưng hắn vẫn biết thưởng thức, nếu như không có chứng cứ thì thời gian hắn ở trong này không vượt qua 48 giờ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao trước đó hắn không hoảng hốt.

Lăng Đoan Nhã nói chờ đợi kiểm tra cận ké, ít nhất cũng phải một hai tháng. Nói cách khác, hạn mức 100 triệu tiền ảo kia tuyệt đối không cách nào tiêu hết trong vòng 72h.

【 Đinh, tiền ảo bị đông cứng, mời kí chủ giải trừ đông kết kịp thời, mau chóng tiêu hết tiền ảo để hoàn thành nhiệm vụ. 】

【 Đinh, tiền ảo bị đông cứng, mời kí chủ giải trừ đông kết kịp thời, mau chóng tiêu hết tiền ảo hoàn thành nhiệm vụ. 】

...

【 Đinh, hệ thống kiểm tra đo lường được năng lực trước mắt của kí chủ không cách nào làm tan tiền ảo trong vòng 72h. 】

【 Đinh, nhiệm vụ thất bại, kí chủ bị trừng phạt. 】

【 Sau ba giây trừng phạt sẽ có hiệu lực. 】

Lâm Phong nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, khuôn mặt lập tức bị hù dọa không còn chút máu, trong miệng la to lên:

"Đừng mà, ta không muốn, tuyệt đối không nên đâu!"

Trong biệt thự.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tiền ảo của nhân vật chính Lâm Phong bị đông cứng không cách nào kịp thời tiêu hết để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, thu được 100 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Phong -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, nhân vật chính Lâm Phong không cách nào hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, bị trừng phạt từ nhiệm vụ, mất đi tiểu XX! 】

【 Đỉnh, Lâm Phong mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Vương Hạo Nhiên ngồi ở trên ghế sofa, mới chuẩn bị lấy điện thoại di động ra lướt Douyin, nhưng bỗng nhiên nhận được nhắc nhở của hệ thống.

w @@@

Chương 369: Lại Có Thể Ra Ngoài Phóng Đãng (2)

Đầu tiên là hấn cảm giác mất hứng, tiếp theo là bị chọc phát cười.

Nguyên nhân mất hứng tự nhiên là bởi vì tên Lâm Phong chưa bị hấn tẩn. Nhanh như vậy đã lạnh.

Tính đến bây giờ thì Vương Hạo Nhiên nện tên Lâm Phong này chỉ thu được 1000 điểm phản phái cùng 50 điểm hào quang mà thôi. Tất

nhiên là hấn cảm thấy chán.

Mà bị chọc cười tự nhiên là bởi vì trừng phạt của nhiệm vụ Lâm Phong làm thất bại.

Cái thần hào internet hệ thống cũng quá mẹ nó lừa người. Không hoàn thành được nhiệm vụ thì trực tiếp để kí chủ mất đi tiền XX!

Nửa đời sau của Lâm Phong có thể thanh tâm quả dục.

Vương Hạo Nhiên vui vẻ một hồi lâu, tâm tình mới trở lại yên tĩnh một ít. Lập tức bắt đầu lướt Douyin.

Video ngắn bên trên Douyin hôm nay đại bộ phận đều liên quan tới Hứa Mộ Nhan.

Cực kỳ hiển nhiên, sau khi sự kiện ngày hôm qua Hứa Mộ Nhan đi qua được tặng quà thì nàng đã là một trong những người nổi tiếng nhất trong ứng dụng.

Hôm qua thời gian Hứa Mộ Nhan offline, Vương Hạo Nhiên liếc qua, fan của nàng đã hơn chín trăm vạn.

Hôm nay cũng đã tăng tới hai ngàn vạn.

Cái tốc độ tăng này thật sự là quá nhanh.

Giờ phút này Hứa Mộ Nhan đang phát trực tiếp.

Số người xem trong phòng live stream có mười lăm vạn trở lên.

Số người này dựa theo phân loại trong những lượt phát trực tiếp đã là đỉnh cấp.

Hôm nay trên bảng quà tặng của Hứa Mộ Nhan cũng rất không tệ, nhưng mà kém xa so với hôm qua.

Vương Hạo Nhiên nạp thêm mười vạn, tiếp đó tặng hết, thành công chiếm cứ bảng nhất .

"Lâm thiếu gia" đã lành lạnh, "Đại ca bảng nhất" của Vương Hạo Nhiên ngồi vững ở thứ nhất, không người nào có thể lay động.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Diệp Thu lựa chọn thỏa hiệp bồi thường tiền và nói xin lỗi với thế lực phản phía, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Nghe được hệ thống đột nhiên truyền đến tin tức nhắc nhở lần nữa.

Sau khi phản ứng lại, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị liên lạc tiểu đệ Lữ Minh một chút.

Nhưng mà còn chưa kịp mở điện thoại lên, Lữ Minh bên kia đã gọi điện thoại tới.

"Lão đại, tên Diệp Thu kia đã bồi thường một trăm triệu, còn nói xin lỗi, nhưng mà để cho lão đại người mất tiền, thật là ngại quá." Lữ Minh báo cáo một chút, nói tiếp: "Lão đại, người nói số thẻ cho ta, ta sẽ gửi một trăm triệu tiền bồi thường này cho người."

Số tiền này Lữ Minh không dám cầm.

Bởi vì kiện Diệp Thu mà mời đoàn luật sư đỉnh cấp, mà lại do Vương Hạo Nhiên dùng tiền mời.

Ngay tại khoảng thời gian gần đây, phí tổn để trả cho đoàn luật sư này đã vượt xa con số một trăm triệu này.

Tính ra mà nói thì Vương Hạo Nhiên đạt được một trăm triệu bồi thường, kỳ thật vẫn là thua lỗ không ít tiền.

Vương Hạo Nhiên gửi số thẻ cho Lữ Minh, lập tức trở lại giao diện nói chuyện, nói với Lữ Minh: "Tổn thất một ít tiền mà thôi, không sao cả, ai khi dễ huynh đệ của ta, ta sẽ khiến hắn phải trả giá thật lớn."

Đầu bên kia điện thoại, Lữ Minh nức nở một chút, cảm động nói: "Một ngày làm lão đại thì cả đời là lão đại. Lão đại, ta muốn ở bên cạnh người một đời!"

Vương Hạo Nhiên nói: "Người đừng nghĩ tào lao. Đúng rồi, tay người ổn chưa vậy?"

Lữ Minh nói: "Đã lấy thanh nẹp ra, hành động nhẹ nhàng thì hoàn toàn không có vấn đề, chỉ cần không dùng sức quá độ là được."

Đó chính là có thể ra ngoài phóng đặng rồi?

Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng "Lời nói lúc trước người chưa quên chứ?"

Lữ Minh nói: "Cho lão đại người đi tìm kiếm mười cái đại mỹ nữ."

Vương Hạo Nhiên nói: "Vậy người còn đang chờ cái gì đây?" Nhanh đi ra ngoài chơi a, đi dẫn nhân vật chính đi ra a!

Lữ Minh lĩnh mệnh nói: "Được rồi, lão đại, ta ngay lập tức đi tìm mỹ nữ!"

Sau khi kết thúc trò chuyện cùng Lữ Minh, Vương Hạo Nhiên liền suy nghĩ đến chuyện của Diệp Thu.

Diệp Thu bị kiện cáo quần thân, lúc đầu không phục lắm, bởi vậy cũng lựa chọn tìm một đoàn luật sư để đấu nhau.

Nếu hai bên đoàn luật sư cứ đối chọi như vậy thì vụ án này có thể kéo dài vô thời hạn.

Tiền thuê đoàn luật sư đỉnh cấp rất cao. Vương Hạo Nhiên cùng Diệp Thu đều đang đốt tiền.

Nhưng Diệp Thu lại lựa chọn thỏa hiệp.

Nguyên nhân của hẳn thì Vương Hạo Nhiên cũng có khả năng đoán được.

Bởi vì Diệp Thu cảm thấy tốn thời gian lại tốn tiền, cái này không đáng lắm. Không muốn tiếp tục hao tổn nữa cho nên lựa chọn bồi thường tiền và nói xin lỗi.

Giải quyết việc này như thế, nội dung chính tuyến của Diệp Thu lại có thể tiếp tục.

Không ngoài dự liệu thì tất nhiên Diệp Thu sẽ tiếp tục tuyển nhận khách thuê là mỹ nữ .

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không thể để cho nội dung truyện tiếp tục thuận lợi.

Diệp Thu là một nhân vật chính sát thủ chủ nhà, có thể nói nhà là một thứ rất quan trọng bên trong nội dung chính tuyến.

Nếu như nhà xảy ra vấn đề, nội dung truyện còn có thể tiếp tục thuận lợi sao?

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, Đường Băng Vân mát mẻ lần nữa về tới đại sảnh "Còn ngồi ở nơi này làm gì, nhanh đi tắm rửa đi."

Wương Hạo Nhiên không có lập tức từ trên ghế đứng dậy, mà là nhìn Đường Băng Vân, nói:

"Hỏi người một việc, người có giao thiệp với cơ quan kiểm tra phương diện công trình hay không?"

"Có. Sao lại đột nhiên hỏi cái này?" Đường Băng Vân nghi ngờ nói.

Vương Hạo Nhiên bịa chuyện nói "Là như vậy, hôm nay đi qua một mảnh chung cư cũ cạnh giáo khu Thanh Linh, kém chút bị tường gạch rơi xuống từ trên tòa tường cũ đập phải."

"Đi tìm chủ hộ của tòa nhà kia để nói lý, kết quả chủ hộ không xin lỗi thì cũng thôi đi, còn mưu hại dùng đá của tường gạch nhà hắn nện xuống tới."

Đường Băng Vân nghe xong, ở ngực kịch liệt lên xuống, giận dữ "Buồn cười, người nói cho ta chủ hộ của tòa nhà kia ở nơi nào, ta giúp người xả giận, nhất định phải tổng cổ hắn vào tù!"

Vương Hạo Nhiên khoát tay áo nói: "Loại tiểu dân phố phường này, so đo với hắn chỉ hạ thấp thân phận của ta. Ta chỉ lo lắng là phiến chung cư kia quá cũ rồi, tai họa ngầm rất nghiêm trọng."

G @@@

Chương 370: Thích Khách

J" Mảnh chung cư cũ này ở cạnh giáo khu Thanh Linh, có rất nhiều sinh viên sẽ đi qua bên kia, không tránh khỏi sẽ xuất hiện tường

gạch tróc ra lần nữa, ta cảm thấy có lẽ nên kiểm tra đo lường lại tòa chung kia lần nữa. Nếu như quá cũ thì tốt nhất là phải bắt buộc dỡ bỏ."

Đường Băng Vân nghe vậy, lại thêm một tầng nhận thức mới với Vương Hạo Nhiên.

Lúc mà hai người gặp mặt lần đầu, hành động Vương Hạo Nhiên mở đá cùng dũng cảm cứu người, Đường Băng Vân đã cảm thấy được Vương Hạo Nhiên là người thiện lương, một nam sinh có tấm lòng tốt.

Mà bây giờ bên trên những cái danh hiệu này, Đường Băng Vân lại tăng thêm hai chữ "Đại ái".

Xém chút hấn bị tường gạch đập phải, chẳng những không có trả thù đối phương, ngược lại từ đó nghĩ được muốn giải trừ cái tai họa ngầm không an toàn, tránh để những người khác bị thương.

Điều này chẳng lẽ không phải là "Đại ái" sao?

Đường Băng Vân đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, dùng tay sờ nhẹ đụng mặt của hắn một cái, một mặt nhu tình.

Wương Hạo Nhiên cũng đáp lại một cái ánh mắt thâm tình, nói tiếp: "Vậy chuyện này. . ."

Đường Băng Vân nói: "Giao cho ta đi, phiền chung cư cũ kia sẽ để cơ quan kiểm chất đi kiểm tra đo lường."

Wương Hạo Nhiên gật đầu, lại bổ sung một câu "Quay lại tòa chung cư mà ta nói cho người là xem bị gạch đập phải, tòa lầu này ta cảm thấy có vấn đề lớn nhất, phải cận kề kiểm tra đo lường một chút, tốt nhất là khắc nghiệt một chút."

"Người không nói thì ta cũng biết phải làm thế nào." Đường Băng

Vân đáp lại một tiếng, nghiêm mặt nói: "Nhanh tắm rửa đi, ta vẫn có chút không yên lòng, một hồi ta muốn nhìn cận kề một chút, đến cùng là người có bị tường gạch nện bị thương hay không."

"? ? ?" Vương Hạo Nhiên nhìn Đường Băng Vân thêm vài lần.

Trên khuôn mặt chững chạc đàng hoàng của Đường Băng Vân hiện ra vết ửng đỏ nhàn nhạt, thúc giục một tiếng, "Nhanh đi đi."

Vương Hạo Nhiên "A" một tiếng, lập tức rời khỏi tầm nhìn của Đường Băng Vân, đi tới phòng tắm.

Xối được một nửa thời gian, thính lực nhạy bén của Vương Hạo Nhiên nghe được một chút động tĩnh không tầm thường.

Vương Hạo Nhiên lợi dụng thấu thị, quét bốn phía quét một thoáng, lại phát hiện có người đột nhập trong hoa viên của biệt thự.

Chẳng lẽ là Diệp Thu?

Trong đầu Vương Hạo Nhiên lập tức toát ra cái ý nghĩ này.

Diệp Thu là một tên sát thủ, thân thủ không thể nghi ngờ. Sau khi ăn quả đắng sẽ tìm đến Vương Hạo Nhiên để gây phiền toái cũng là rất bình thường.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể mặc niệm một phút thay cho Diệp Thu.

Lấy thân thủ hiện tại của hắn, tên Diệp Thu này hoàn toàn chỉ là đưa đồ ăn mà thôi.

Hắn không giải quyết Diệp Thu, chỉ suy nghĩ làm sao nhỏ nhiều lông dê một chút, thu được một ít ban thưởng. Suy cho cùng thì một lần đập chết lấy được ban thưởng quá ít.

Lấy Lâm Phong làm ví dụ. Một lần trực tiếp làm lạnh mới đạt được 1000 điểm phản phái cùng 50 điểm hào quang.

Nhưng mà hiện tại Diệp Thu không ngoan ngoãn làm dê, tới tự tìm đường chết thì Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ thành toàn cho hắn.

Hả.

Là nữ nhân.

Từ thân ảnh đột nhập kia, Vương Hạo Nhiên lập tức phát hiện không hợp lý.

Người tới không phải là Diệp Thu.

Mà là. . . Bộ Phi Yên.

Vương Hạo Nhiên cầm một cái khăn tắm vây quanh phía dưới, nhỏ giọng đi ra biệt thự, nhân lúc Bộ Phi Yên đi qua hoa viên muốn từ lầu hai mở ra cửa sổ để nhảy vào trong phòng thì hắn nắm được bờ vai của nàng.

Bộ Phi Yên giật nảy mình, lập tức liền muốn rút ra đoản kiếm đánh trả, nhưng mà bả vai truyền đến một cỗ lực lượng kỳ dị, để nàng không lấy sức nổi.

"Lén lén lút lút, người muốn làm cái gì?"

Lúc Bộ Phi Yên đang kinh hoảng, chợt nghe một cái thanh âm quen thuộc.

Nàng nghiêng đầu nhìn thấy mặt Vương Hạo Nhiên, không khỏi nói lỏng một hơi, kinh hãi nói "Ta biết ngay mà, loại trừ tiền bối ra thì ai có thể có thân thủ như vậy."

Mặc dù Bộ Phi Yên biết tuổi tác của Vương Hạo Nhiên còn nhỏ hơn

mình, nhưng người tu võ chỉ chú trọng thực lực. Tăng thêm trước đây không rõ thân phận của Vương Hạo Nhiên nên có ấn tượng.

Bởi vậy mới tiếp tục giữ nguyên tiếng gọi "Tiền bối" này, tỏ vẻ tôn trọng đối với Vương Hạo Nhiên.

"Người vẫn chưa trả lời ta." Vương Hạo Nhiên nói.

Trên mặt Bộ Phi Yên hiện lên do dự, nhưng vẫn không có che giấu, thành thật nói:

"Tiểu Thần liên hệ ta khóc lóc kể lể nói là bị người khi dễ, kêu ta đánh tiền bối một hồi để trút giận. Nhưng ta không phải đối thủ của tiền bối, tránh để Tiểu Thần đau lòng, ta liền giả bộ tới xem một chút."

Nói đến chỗ này, trên mặt nàng lộ ra một chút e ngại "Lúc đầu ta dự định là nhìn tiền bối một chút rồi đi, chỉ không nghĩ tới là lại bị phát hiện."

Trong khi nói chuyện, Bộ Phi Yên nhìn Vương Hạo Nhiên thêm vài lần, mượn ánh đèn trong biệt thự truyền đến, nàng cũng thấy rõ Vương Hạo Nhiên chỉ quấn quanh một cái khăn tắm.

Tám khối cơ bụng hoàn mỹ phản chiếu trong một đôi mắt sáng rực mà lại ngập nước.

Nàng giật mình. Vóc dáng của tiền bối lại đẹp như vậy. . .

【 Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Bộ Phi Yên, thu được 600 điểm phản phái! 】

【 Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Bộ Phi Yên, thu được 600 điểm phản phái! 】

Sau khi nhận được nhắc nhở từ hệ thống, ngoài mặt Vương Hạo Nhiên vẫn nghiêm nghị, vẫn duy trì điệu bộ cao ngạo của "Tiền bối".

Từ 50 độ thiện cảm của Bộ Phi Yên, ngữ khí trong khi nói chuyện hẳn là không có ác ý, lời nói có lẽ là thật.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên cũng sẽ không so đo với nàng làm gì, nhưng mà hắn còn có một vài vấn đề muốn hỏi Bộ Phi Yên.

"Nhị tỷ người, còn có đại tỷ nữa, họ có thân phận gì?"

Bộ Phi Yên vừa mới lơ đãng để lộ ra một cái tin tức: Lâm Thần tìm Bộ Phi Yên tới dự định đánh Vương Hạo Nhiên để trút giận.

Lần này Lâm Thần tìm Bộ Phi Yên. Vương Hạo Nhiên tự nhiên không việc gì.

Nhưng lần sau, đại tỷ cùng đại tỷ của Lâm Thần tìm tới thì sao?

Đối với hai nữ chính còn chưa có lộ diện này, Vương Hạo Nhiên vẫn còn có chút kiêng kỵ.

Bởi vì từ Khâu Thiển Vi xếp hạng mà nhìn thì càng đi về trước nữ chính càng không đơn giản.

Nhất là đến tam tỷ Biển Tố Vấn cùng tứ tỷ Bộ Phi Yên này. Hai người đã có võ lực cực cao.

Đại tỷ cùng nhị tỷ còn chưa lộ diện, tất nhiên phải càng thêm lợi hại, nhất là đại tỷ.

Bộ Phi Yên nói: "Tiền bối, khẳng định là người biết Tiềm Long Sò Phượng Bảng chứ?"

к @@@

Chương 371: Tiềm Long Sồ Phượng Bảg

☐Tiềm Long Sồ Phượng Bảg?

Nghe đợc những chữ vô cùng xa lạ này, Vương Hạo Nhiên âm thầm ngậy người một chút.

Nhưng vì bảo trì dáng vẻ của cao nhân, trên mặt hấn cũng không có toát ra tâm tình kinh ngạc, mà là một mặt yên lặng gậy đầu, nói:

"Đương nhiên là ta biết Tiềm Long Sồ Phượng Bảg này, hơn nữa lúc ta biết, sợ là còn không biết người đợc ở nơi nào nữa."

Nghe vậy, Bộ Phi Yên cũng không có hoài nghi lời nói của Vương Hạo Nhiên, ngược lại đợc nhiên gậy đầu một cái, nói:

"Tiền bối nói đợc lắm, nhưng mà ta lại hiểu rất rõ về Tiềm Long Sồ Phượng Bảg."

"Phải không? Vậy để ta kiểm tra người một chút." Vương Hạo Nhiên thuận thế giả bộ nói tới "Tiềm Long Sồ Phượng Bảg này bởi vì cái gì mà thiết lập nên?"

"Đây là do một tổ chức tình báo tên là Bách Hiểu Sinh thiết lập. Phía trên bảg, tất cả đều là thiên tài võ đạo kiệt xuất từ hai mươi lăm tuổi trở xuống. . . ."

Bộ Phi Yên vì biểu hiện một chút, bởi vậy cẩn thận nói một chút tin tức liên quan tới Tiềm Long Sồ Phượng Bảg.

Vương Hạo Nhiên nghe xong cũng hiểu rõ đại khái đối với Tiềm Long Sồ Phượng Bảg. Trở về vấn đề chính, nói với Bộ Phi Yên:

"Vấn đề trước đó ta hỏi người có liên quan gì đến Tiềm Long Sò Phục Bả sao?"

Bộ Phi Yên nói: "Tất nhiên là có, nhị tử của ta là Lạc Thanh Thiên bây giờ đã hai mươi ba tuổi, đã là đi vào cảnh giới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, xếp hạng thứ hai ở trên Tiềm Long Sò Phục Bả."

Hóa Kinh Tiểu Tông Sư?

Lại là một chữ xa lạ.

Trong lúc nhất thời Vương Hạo Nhiên nghĩ không ra được, thế là dứt khoát trực tiếp hỏi: "Hóa Kinh Tiểu Tông Sư là cái cảnh giới gì?"

Bộ Phi Yên kinh ngạc nói "Người lại không hiểu rõ mỗi cảnh giới sao?"

"Võ học ta tu luyện có hơi đặc biệt, bởi vậy không thể hiểu rõ ràng về phân chia cảnh giới. Cũng không có cố ý đi tìm hiểu cận kề vấn đề phân chia cảnh giới trong giới tu võ." Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không thừa nhận chính mình vô tri, cho nên lừa dối một chút.

Bộ Phi Yên vui vẻ, ôm tâm tư nịnh nọt tiền bối, lập tức phổ cập khoa học nói "Cảnh giới ở trong giới tu võ được chia làm Minh Kinh, Âm Kinh cùng Hóa Kinh."

"Cái gọi Minh Kinh, chính là đơn thuần dùng lực lượng của thân thể để phát ra, tập luyện lực lượng toàn thân, tiếp đó tập trung tất cả khí lực đánh ra một quyền, có thể làm cho không khí nổ vang."

"Mà Âm Kinh thì là dẫn thông kinh mạch toàn thân, luyện thành nội lực, cũng chính là chân khí. Vận chuyển nội lực phối hợp với lực lượng của thân thể đánh ra, đây chính là Âm Kinh."

"Về phần Hóa Kinh chính là thêm một bước điều dưỡng kinh mạch

nội tạng , để bộ phận trong ngoài của thân thể thay đổi càng cường đại, lấy cái này để tích súc càng nhiều chân khí. Lúc chân khí đạt tới đến trình độ nhất định, có thể làm được đao thương bất nhập, trăm bước âm thầm hại người chính là Hóa Kinh Tiểu Tông Sư."

"Mà khi chân khí tiếp tục lớn mạnh, đạt tới mức nháy mắt đi được trăm bước, thời gian chân khí ngưng hình chính là Hóa Kinh Đại Tông Sư."

Sau khi nghe xong Bộ Phi Yên kể lại thì Vương Hạo Nhiên cuối cùng có hiểu rõ nhất định với cảnh giới tu võ. Đồng thời cũng hiểu rõ, dựa theo cảnh giới này phân chia, chính mình có 50 năm chân khí, kỳ thực chính là cảnh giới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư.

Hơn nữa còn vừa vặn đạt tiêu chuẩn chủng loại kia.

Bởi vì trước khi Vương Hạo Nhiên có 50 năm chân khí thì đơn thuần chỉ dựa vào chân khí không cách nào làm được đao thương bất nhập cùng trăm bước đả thương người khác.

Nói cách khác, 50 năm chân khí là tiêu chuẩn thấp nhất của Hóa Kinh Tiểu Tông Sư.

Đồng thời Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ, cái gọi là 50 năm chân khí thật ra là điểm chiến lược.

Cái gọi một năm chân khí thật ra là một người tu võ bình thường luyện ra chân khí trong 1 năm.

Nhưng người với người là khác biệt, có người tu võ một năm tu luyện ra chân khí là gấp mấy lần so với võ giả bình thường. Nói cách khác, một năm kỳ thực có thể tu luyện ra mấy năm chân khí.

Mà loại người này có một cái cách gọi đó chính là thiên tài võ đạo.

Nhị tử của Bộ Phi Yên là Lạc Thanh Thiển chính là một thiên tài võ

đạo.

"Nhị tử người trở thành Hóa Kinh Tiểu Tông Sư lúc nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi Bộ Phi Yên.

Bộ Phi Yên trả lời: "Nhị tử ta lúc mười hai tuổi bắt đầu tu luyện chân khí, tại một năm trước đã trở thành Hóa Kinh Tiểu Tông Sư."

Nghe được lời nói của Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên lập tức chỉnh hợp đưa ra một tin tức có thể dùng được.

Trước đây Bộ Phi Yên đã nói qua, nhị tử Lạc Thanh Thiển của nàng đã hai mươi ba tuổi.

Một năm trước cũng chính là lúc Lạc Thanh Thiển hai mươi hai tuổi, cũng đã là Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, lúc này đã có 50 năm chân khí.

Có thể tùy tiện đạt được như thế, tốc độ Lạc Thanh Thiển tu luyện chân khí gấp 5 lần võ giả bình thường, tu luyện mười một năm chân khí như thế mà bây giờ đã có 55 năm chân khí.

Thấy Vương Hạo Nhiên đang suy tư, Bộ Phi Yên lại nói: "Nếu như ta không đoán sai tiền bối hẳn là có 50 năm chân khí. Nhưng bên trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng lại không có tên của người, nếu thật người muốn bài danh thì tuyệt đối có thể xếp tới thứ tư."

Lời nói lúc này, bên trong ánh mắt của Bộ Phi Yên vẫn tràn đầy vẻ sùng bái như cũ.

Mặc dù là thứ tư, nhưng suy nghĩ tuổi tác Vương Hạo Nhiên không đến hai mươi đã có 50 năm chân khí, tiềm lực so với võ giả thiên tài bên trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng muốn mạnh hơn một đẳng cấp nhỏ.

Suy cho cùng thì căn cứ theo Bộ Phi Yên biết thì xếp trước ba của Tiềm Long Sò Phượng Bảng đều là sau hai mươi hai tuổi mới trở

thành Hóa Kinh Tiểu Tông Sư.

"Mới thứ tư à." Nghe được lời nói của Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng cảm thán một chút.

"Chờ người tu luyện thêm hai ba năm, vị trí đứng đầu của Tiềm Long Sồ Phượng Bảng nhất định chính là người." Bộ Phi Yên nói.

Tu luyện thêm hai ba năm?

Đối với lời nói của Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên chỉ là cười nhạt một tiếng, không có làm ra đáp lại. Mà là hỏi hỏi một chút vấn đề khác.

"Vậ đại tỷ của người thì sao?"

v @@@

Chương 372: Trăm Năm Chân Khí (1)

xBộ Phi Yên mờ mịt lắc đầu: "Thân phận của đại tỷ ta cực kỳ thần bí, loại trừ nhị tỷ ta hơi chút tìm hiểu một chút thì những tỷ muội khác đều không rõ ràng."

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên hơi chút cảm thấy tiếc nuối một thoáng, đem chủ đề kéo về trên mình Lạc Thanh Thiển "Nhị tỷ người giờ đang ở nơi nào?"

"Cái này ta cũng không biết." Bộ Phi Yên lần nữa mờ mịt lắc đầu, nói xong sau đó bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì đó, lại bổ sung:

"Nhưng mà đã sắp đến sinh nhật của Tiểu Thần, nhị tỷ hẳn là sẽ đến chúc mừng sinh nhật cho Tiểu Thần."

Vương Hạo Nhiên âm thầm gật đầu một cái, còn muốn tiếp tục hỏi chút gì, nhưng mà lại nghe được trong biệt thự có tiếng Đường Băng Vân đang gọi hắn.

Có lẽ là cảm thấy Vương Hạo Nhiên tầm quá lâu, có chút bận tâm.

"Không có việc gì, người trở về đi." Vương Hạo Nhiên hạ lệnh đuổi khách đối với Bộ Phi Yên .

"Ta muốn thỉnh giáo người về vấn đề tu luyện một chút, có thể chứ?" Bộ Phi Yên chờ đợi nói.

Thanh âm này của Đường Băng Vân đi qua mấy bức bức tường cách trở trở nên nhỏ khó có thể nghe.

Tu vi của Bộ Phi Yên còn không có đến cảnh giới như Vương Hạo Nhiên, cũng không nghe thấy âm thanh Đường Băng Vân trong biệt thự, chỉ cho là trong biệt thự không có người ngoài. Bởi vậy mới đưa ra yêu cầu này.

"Ngày khác đi, rảnh rồi ta sẽ chỉ điểm người." Vương Hạo Nhiên nói.

Nếu như Đường Băng Vân không có ở đây, đối với yêu cầu này của Bộ Phi Yên hẳn vẫn vô cùng vui lòng.

Nhưng mà đáng tiếc, Bộ Phi Yên nói không đúng lúc.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Bộ Phi Yên tiếc nuối một chút, chỉ có thể nói:

"Vậ ngàn vạn lần người phải nhớ đến, có rảnh rồi nhất định phải chỉ điểm ta."

"Nhất định." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Bộ Phi Yên nghe đến câu trả lời nhất định thì tiếc nuối trong lòng tiêu tán hơn phân nửa, lập tức quay người rời khỏi, nhưng mà lại cẩn thận trong mỗi bước đi, chậm rãi.

Mà lúc này, Vương Hạo Nhiên lại nghe được âm thanh của Đường Băng Vân gọi mình dày đặc hơn, cũng càng lớn hơn.

Lấy tốc độ bước đi của Bộ Phi Yên thì phỏng chừng còn không có rời khỏi biệt thự đã có thể nghe được âm thanh của Đường Băng Vân.

Vương Hạo Nhiên muốn thúc giục Bộ Phi Yên mau chóng rời đi, tâm niệm đang quay nhanh, rất nhanh đã có chủ kiến.

Khi Bộ Phi Yên đi ra được mấy bước, thời gian quay đầu nhìn qua, Vương Hạo Nhiên lơ đãng giật tấm khăn ra.

Bộ Phi Yên quay đầu nhìn qua, giật mình, đàn độn vài giây đồng hồ, chỉ cảm thấy tâm linh đơn thuần nhận lấy trùng kích chưa từng có bao giờ.

Chỉ vì nàng nhìn sống đến 22 tuổi chưa bao giờ nhìn thấy qua hình ảnh như vậy.

Bộ Phi Yên hiếu kỳ ngừng chân mấy giây, lập tức mặt đỏ tới mang tai quay đầu đi. Tiếp đó như là tinh linh, lập lòe mấy cái đã từ biệt thự tường rào nhảy ra ngoài, biến mất không thấy gì nữa.

Cuối cùng đã đi.

Vương Hạo Nhiên trở lại phòng tắm.

Lúc này, Đường Băng Vân đi tới bên ngoài gõ cửa hỏi thăm.

Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng. Đường Băng Vân vậy mới yên tâm.

...

Đêm khuya.

Đường Băng Vân đã ngủ sa.

Vương Hạo Nhiên còn thanh tỉnh. Khởi thông hệ thống, liếc qua trên một hạng điểm phải.

【 Điểm phản phải: 49700】

Trong bất tri bất giác đã nhanh đến gần năm vạn điểm phản phải. Là thời điểm phải tiêu phí một đợt.

Vương Hạo Nhiên tiêu 25000 điểm phản phải, trực tiếp đổi lấy 50 năm chân khí.

50 năm chân khí này tăng thêm 50 năm chân khí hẳn có trước đó, tổng cộng đã có 100 năm chân khí.

Mà từ chân khí gấp bội, Vương Hạo Nhiên lập tức cảm giác được trên mình truyền đến biến hóa rõ rệt.

Trong đó thì thính giác càng ngày càng nhạy bén hơn.

Trước đây hẳn chỉ có 50 năm chân khí thì muốn đợi Bộ Phi Yên đột nhập trong biệt thự thì lúc này mới có thể phát hiện.

Nhưng bây giờ, Vương Hạo Nhiên cũng có thể nghe được gần một

trăm mét bên ngoài biệt thự, âm thanh chấn động của cánh khi máy con muỗi bay.

Mà như Bộ Phi Yên trước đây đã nói, nháy mắt tới trăm bước, các loại thủ đoạn ngưng khí thành hình, Vương Hạo Nhiên vừa vặn có thể đạt tới.

Như vậy có thể thấy được có trăm năm chân khí thì chính là Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Sau khi làm xong, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị mở ra Douyin nhìn một chút, nhìn một chút xem Hứa Mộ Nhan có phải còn đang phát trực tiếp hay không.

Vù vù.

Điện thoại truyền đến chấn động nhắc nhở.

Mở ra xem xét, thì ra là Khâu Thiến Vi gửi tin nhắn tới.

"Ta ngủ không được, làm sao bây giờ đây."

"Vậy ta cùng người tâm sự nha, cho tới khi người buồn ngủ mới thôi." Vừa mới mệt nhọc một phen, giờ phút này thời gian cũng đã rất muộn, nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có buồn ngủ gì cả, ngược lại thì tinh lực càng thịnh vượng.

Loại biến hóa này rõ ràng là do trăm năm chân khí mang tới.

Sau khi nghe được Khâu Thiến Vi nói như vậy, Vương Hạo Nhiên tất nhiên cũng vui vẻ tâm sự với nàng.

Khâu Thiến Vi: "Thế nhưng mà ta không muốn cách điện thoại để trò chuyện."

Wương Hạo Nhiên hiểu ý cười một tiếng, "Vậy thì gặp mặt trò

chuyện nha."

Khâu Thiến Vi nhanh chóng trả lời: "Người đang ở biệt thự sao? Ta đến tìm người nha?"

Vương Hạo Nhiên: "Ta có chút đói bụng, trước đi ra bên ngoài ăn bữa ăn khuya chút đã." Kịch bản hẳn đã nghĩ kỹ, ăn xong bữa ăn khuya thì không muốn động, trực tiếp đi đến khách sạn. Như vậy là có thể tránh xung đột cùng với Đường Băng Vân.

Khâu Thiến Vi mừng rỡ trả lời: "Được rồi, một hồi chúng ta sẽ gặp."

Vương Hạo Nhiên nói một cái địa điểm, lập tức nhỏ giọng rời khỏi biệt thự. Mở ra chiếc xe McLaren P1 kia của Đường Băng Vân xuất phát.

Lúc này đã là đêm hôm khuya khoắt, đoán trước cũng không có khả năng gặp được Liễu Nguyệt. Hơn nữa tăng thêm ánh đèn buổi tối không thể so với ban ngày, cho dù là bất hạnh bắt gặp Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt cũng không nhất định có thể phân biệt ra được đây chính là chiếc McLaren kia của "Tuyệt thế cổ thần" mà bởi vậy tới để nhận lỗi công.

Trong đại sảnh của biệt thự.

Lâm Thần nâng lên mặt nhỏ, ánh mắt nhìn về phương hướng cửa chính, đang đợi.

Xung quanh, lục tử Kỳ Thủy Dao đang xem tạp chí khoa học, ngũ tử Liễu Nguyệt nhìn chăm chăm ba động phân tích bên trên thị trường chứng khoán trên laptop, tam tử đang nghiên cứu cổ tịch y học.

w @@@

Chương 373: Trăm Năm Chân Khí (2)

ĐVỀ phần thất tử thì vừa mới ra ngoài, không biết rõ là đi làm cái gì.

Lâm Thần chờ đến rất nhàm chán, muốn tìm một tử tử để trò chuyện, nhưng mà không có người phản ứng với hắn. Thật phiền muộn.

Một lát sau, cửa chính truyền đến động tĩnh.

Là tứ tử Bộ Phi Yên trở về.

Lâm Thần mừng rỡ một chút, nện bước chân ngắn nhỏ chạy về phía tứ tử Bộ Phi Yên, thời gian cách gần đó một ít hạ giọng nhẹ nhàng hỏi:

"Tứ tử, sao rồi, giúp ta trút giận chưa vậy?"

"Ta đã ra tay thì có chuyện gì không làm được chứ, ta đã trút giận cho ngươi." Bộ Phi Yên lừa gạt một chút, lập tức nói: "Ân oán của ngươi với người ta đến đây coi như thôi đi, sau này đừng gây nữa."

Nửa đoạn lời nói sau, Lâm Thần trực tiếp không để ý đến, hỏi lại: "Tứ tử ngươi giáo huấn hắn thế nào, nói với ta một chút đi."

Bộ Phi Yên trước đây chịu trùng kích đến tâm hồn, còn không có hoàn toàn bình phục lại, không khỏi bị nhìn ra dị trạng, lập tức lánh đi chủ đề, nói:

"Ta đã nói là giáo huấn hẳn rồi, hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

Trong khi nói chuyện thì nhìn đồng hồ, lại nói: "Hiện tại đã rất muộn, người trở về kí túc xá của trường học đi."

Lâm Thần nói: "Tứ tỷ, muộn như vậy rồi, đương nhiên là ta muốn ở lại nơi này, không trở về ký túc xá đâu."

Khách ở trong biệt thự này ngày càng nhiều, bốn căn phòng ngủ đã có chút không đủ dùng.

Khâu Thiển Vi chiếm một căn, Kỷ Thủy Dao chiếm một căn, Liễu Nguyệt chiếm một căn, Biễn Tố Vấn chiếm một căn.

Sau khi Bộ Phi Yên tới, đều chỉ có thể cùng Khâu Thiển Vi ngủ chung.

Nơi này đã không có dư thừa căn phòng để Lâm Thần ngủ.

"Không đủ phòng, người ngủ nơi nào đây?" Không có đàm luận chủ đề bí mật, Bộ Phi Yên cũng không có tận lực áp chế âm thanh, liền dùng âm thanh bình thường để nói chuyện.

Bên cạnh, Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt, Biễn Tố Vấn đều nghe được, nhưng mà không có lên tiếng.

"Rất đơn giản mà, ta tùy tiện ngủ chung với một trong các vị tỷ tỷ là được rồi." Lâm Thần chẳng biết xấu hổ nói.

"Ta chỉ quen thuộc ngủ chung với thất muội, cho nên người tìm các nàng đi." Bộ Phi Yên chỉ chỉ mấy người khác trong đại sảnh.

Lâm Thần thấy thế, cười hì hì chạy đến trước mặt Kỷ Thủy Dao "Lục tỷ đều xem trọng cả trí tuệ lẫn nhan sắc, ta có thể hay không. . ."

"Không thể." Không chờ Lâm Thần nói xong, Kỷ Thủy Dao dùng lời

lễ nghiêm khắc ngắt lời hắn. Trong khi đáp lại, con mắt đều không có rời khỏi quyển sách.

Lâm Thần ủ rũ một chút, lập tức chạy đến bên cạnh ngũ tử Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nói thẳng: "Ta đang bận, chớ quấy rầy ta, ngoài ra ta chỉ quen ngủ một mình."

Lâm Thần chỉ có thể tu hồi lời nói sắp nói ra vào trong bụng. Mang theo hi vọng cuối cùng đi đến bên người Biển Tố Vấn.

"Đi ra." Biển Tố Vấn làm một cái hành động xua đuổi.

Lâm Thần: ". . ."

Bộ Phi Yên đi tới nói: "Nghe được rồi chứ, đi thôi, ta đưa đến ký túc xá của trường học." Dứt lời, cũng không chờ Lâm Thần đáp lại, trực tiếp níu phần gáy quần áo của hắn, nắm lấy hắn đi ra ngoài.

Lâm Thần cảm thấy chân của mình thoát khỏi mặt đất, lập tức giãy giụa la to, muốn ở lì chỗ này không đi. Nhưng mà chân ngắn nhỏ ở không trung hoạt động nửa ngày, cổ họng cũng kêu khàn, hoàn toàn không có tác dụng.

Lục tử Kỷ Thủy Dao, ngũ tử Liễu Nguyệt, tam tử Biển Tố Vấn đều không nhìn hắn một chút.

Một màn này để Lâm Thần thật là khó chịu.

Từ sau khi Vương Hạo Nhiên xuất hiện, toàn bộ các tử tử đều thay đổi rồi, đều thiên vị tên Vương Hạo Nhiên kia!

Đáng giận mà.

"Nếu như Vương Hạo Nhiên muốn ở nơi này thì các người có đáp

ứng không?" Trong lúc đang có tâm trạng giận dữ, Lâm Thần nhin không được lớn tiếng hỏi.

Biển Tố Ván, Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt lần lượt ngẩng đầu, nhìn Lâm Thần một chút.

Nhưng mà ba người đều không có trả lời cái gì.

Nhưng mà trong lòng Lâm Thần lại vô cùng khó chịu.

Lúc trước cùng các nàng nói nhiều như vậy, các nàng đều không để ý đến mình, bây giờ thuận miệng nhắc một câu đến Vương Hạo Nhiên, tất cả đều có phản ứng.

Trong lòng các tỷ tỷ hình như Vương Hạo Nhiên quan trọng hơn so với mình.

A a a!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lâm Thần mất cân bằng, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lâm Thần cân bằng, thu được 800 điểm phản phái 800, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lâm Thần cân bằng, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Đêm khuya.

Dưới ánh trăng, trên một con đường mòn, có một thân ảnh nữ tử hoá trang cổ đại đang đi.

Động tác nữ tử đi cũng không nhanh, giống như là đang tản bộ. Nhưng mỗi một bước bước ra, thân hình đã đi được hơn vài chục bước, giống như di hình hoá ảnh.

Một màn này nhìn qua có chút quý dị, nhưng mà cũng không để người khác cảm thấy sợ hãi.

Chỉ vì nữ tử này thật sự là quá đẹp, tư thái hoàn mỹ, khuôn mặt tinh xảo, giống như là mỹ nữ cổ điển đi ra từ trong tranh vẽ vần thơ.

Cho dù là nữ quý. Đẹp đến rung động lòng người như vậy cũng đủ làm cho người khác không sợ hãi.

Nữ tử cổ trang đang đi lại trên đường mòn một lúc, không lâu sau chợt dừng bước.

Nhặt vài cái lá cây trên đường mòn, từ thủ thế nhặt hoa của nữ tử của cổ trang nổi lên trôi dạt đến trong bàn tay nàng.

Hưu hưu hưu.

Nàng nắm lấy lá cây, hướng về trong bóng tối đường mòn đánh ra. Lá cây ma sát với không khí phát ra từng đạo âm thanh làm gai đến màng nhĩ của người đau nhức.

"Thanh Thiển, không cần ác như vậy chứ." Một nam tử cầm trong tay quạt xếp hoàn hảo từ trong bóng tối đi ra, mặt mang theo nụ cười thềm thường nhìn nữ tử cổ trang.

Nữ tử cổ trang này là xếp hạng thứ hai Lạc Thanh Thiển trong bảy tỷ muội. Đồng thời cũng là võ giả thiên tài xếp hạng thứ hai trên Tiềm Long Sò Phục bồng.

"Khương Cao Huyền, ta với người không có quen thân như vậy, tốt nhất lag người vẫn nên gọi ta bằng tên đầy đủ." Lạc Thanh Thiên dùng ánh mắt chán ghét nhìn nam tử trước mặt, nói.

E @@@

Chương 374: Một Bàn Tay Đập Bay

D"Thanh Thiên, lời này của người để ta đau lòng quá rồi, tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết mấy năm, sao có thể tính là không quen chứ? Hơn nữa tâm ý của ta có lẽ người cũng hiểu mà." Khương Cao Huyền một mặt thâm tình nói.

"Nếu người lại tiếp tục ác tâm làm dáng như vậy thì cẩn thận không có mạng để rời khỏi nơi này." Chán ghét trong ánh mắt của Lạc Thanh Thiên càng nồng nặc thêm, nói ra một lời cảnh cáo.

"Ở trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng, ta xếp số một, mà người xếp thứ hai." Khương Cao Huyền cười nhắc nhở một tiếng.

"Đó là ba tháng trước." Lạc Thanh Thiên hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay có một đạo chân khí bay ra.

Khương Cao Huyền vung lên quạt xếp.

Oanh!

Hai đạo chân khí đúng vào nhau ở gần không trung chỗ Lạc Thanh

Thiền, làm cho xung quanh từ chỗ trung tâm đụng nhau xuất hiện một viên cầu, trong viên cầu này xuất hiện trạng thái chân không trong ngắn ngủi.

Mắt thấy một màn này con người của Lạc Thanh Thiền không khỏi co rụt lại, kiêng kỵ nhìn xem Khương Cao Huyền.

Vừa rồi trong lúc giao thủ, nàng đã có khả năng đánh giá ra được mức độ mạnh mẽ chân khí của Khương Cao Huyền hơn mình một ít.

Hiển nhiên, ba tháng này mình tiến bộ thần tốc, nhưng mà Khương Cao Huyền cũng không có hạ xuống.

"Tốt nhất đừng đi theo ta, nếu không người tuyệt đối không chiếm được một nửa chỗ tốt." Lạc Thanh Thiền lần nữa cảnh cáo một tiếng, thân hình lập tức phiêu nhiên đi xa.

Tuy là chân khí của Khương Cao Huyền mạnh mẽ hơn một ít, nhưng lúc chiến đấu liều chết, điểm khoảng cách nhỏ bé của chân khí ấy có thể bỏ qua không tính.

Có lẽ Lạc Thanh Thiền không thắng được, nhưng cũng sẽ không thua.

Nhìn Lạc Thanh Thiền biến mất trong tầm mắt của mình, Khương Cao Huyền cũng không có theo sau.

Hắn đã biết được tin tức xác thực, biết Lạc Thanh Thiền sẽ ở Thanh Linh nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Khương Cao Huyền cũng không vội vã.

Sau khi hạ quyết tâm, Khương Cao Huyền cúi đầu nhìn trường bào mình đang mặc một chút.

Lúc trước bên ngoài rất ít tiếp xúc với môn phái tu võ, ăn mặc trường bào như vậy cũng rất bình thường. Nhưng bây giờ đi vào trong đô thị, ngược lại có chút kỳ kỳ quái quái.

Bây giờ là buổi tối, không người nhìn thấy thì cũng không sao. Nhưng chờ đến ban ngày thì không giống với bây giờ rồi.

Không để người khác chú ý, vẫn phải kịp thời đổi đi mới tốt.

Trừ cái đó ra, còn phải đặt mua một ít trang phục tôn quý trong đô thị.

Chỉ là hấn ra ngoài có chút gấp, không có mang theo tiền trong thế tục.

Nhưng mà vấn đề này cũng không lớn.

Thân hình Khương Cao Huyền lóe lên, nhanh chóng biến mất ở trên đường mòn, đi tới trên một đường cái gần đó.

Lúc này, trùng hợp có một chiếc xe thể thao đang chạy tới.

Khương Cao Huyền đứng ở giữa đường, để siêu xe dừng lại.

Cửa sổ xe mở ra.

Đầu Vương Hạo Nhiên từ cửa sổ ló ra, lập tức cảm thấy được trên người Khương Cao Huyền không chút nào ẩn tàng ba động của chân khí.

Cường độ ba động cổ chân khí này đại khái ở 65 năm.

65 năm chân khí, xem như người mạnh nhất mà Vương Hạo Nhiên gặp được từ trước tới giờ.

"Chiếc xe này của người không tệ, ta muốn. Mặt khác, đi chuẩn bị

cho ta năm ngàn vạn." Khương Cao Huyền dùng giọng mệnh lệnh nói.

Nhìn một màn giống như đã từng quen này Vương Hạo Nhiên có chút buồn cười.

Ở trước đây không lâu, lúc hắn mở ra Bugatti ở trên đường, Thiều Oản Oản từng có hành động tương tự.

Lúc ấy hắn xem Thiều Oản Oản là nữ chính nên cũng không có tính toán với Thiều Oản Oản.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức trả lời Khương Cao Huyền, mà là từ trong ghế lái đi ra.

Khương Cao Huyền thấy thế cho là Vương Hạo Nhiên tương đối dễ nói. Hắn đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Có thể làm việc cho ta, là vô thượng vinh. . ." Khương Cao Huyền dùng giọng nói cao cao tại thượng, chỉ là lời còn chưa nói hết. Một bàn tay đột nhiên bay tới, cùng mặt mũi của hắn tiếp xúc thân mật.

Mặt mũi Khương Cao Huyền chịu đựng cự lực, trong nháy mắt biến dạng, toàn bộ thân thể đều bị cỗ cự lực này kéo theo, trên đường hiện lên một vòng cung bay lên không trung, đâm đầu vào thùng rác bên đường.

Trong mũi đều là một cỗ khí tức thối rữa rất buồn nôn.

Nhưng giờ phút này Khương Cao Huyền không quan tâm những thứ này, lấy phương thức đảo hành, dựng thẳng đâm vào trong thùng rác, không dám nhúc nhích chút nào.

Hắn đang giả chết.

Từ cỗ lực đạo vừa nãy Khương Cao Huyền có thể biết được mình

tuyệt đối không phải là đối thủ của người nọ.

Hơn nữa, muốn chạy trốn cũng tuyệt đối không chạy được.

Giả chết là phương pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra trong tình hình hiện tại.

Trên đường cái Vương Hạo Nhiên nhìn thùng rác không có động tĩnh, cũng không có cảm thấy đối phương đã chết.

Hắn biết rõ lực đạo ra tay của mình, lấy 65 năm chân khí của gia hoả kia tuyệt đối không có khả năng bị một bàn tay của mình chụp chết.

Có hai loại khả năng, một là ngắt đi, hai là giả chết.

Nhưng mặc kệ là loại nào, Vương Hạo Nhiên đều không có tính toán đi đến kéo đối phương ra.

Bởi vì chỗ thùng rác quá bẩn.

Vương Hạo Nhiên có chút ưa sạch, ngửi thấy cái mùi hôi trong thùng rác kia hắn càng không nghĩ đến muốn đi qua đấy.

Ầm ầm.

Động cơ McLaren P1 vang lên từng tiếng oanh minh, nhanh chóng đã biến mất ở cuối đường cái.

Âm thanh McLaren từ từ đi xa, lúc tiêu tán hết, tầm năm phút đồng hồ trôi qua, thùng rác bên đường bỗng nhiên nhẹ nhàng lắc lư một cái, đang thăm dò.

Không bao lâu, loại lay động này từng bước nhiều thêm, một thân ảnh ngã từ trong thùng rác bò ra ngoài.

Cả người Khương Cao Huyền bản thủ, trên dưới còn tản ra một mùi hôi rác rưởi. Đỉnh đầu còn có đủ loại vật dơ bẩn. Chặt vật không chịu nổi, không tiêu sái tùy tiện như trước đây..

Hắn phủ xuống vật dơ bẩn trên đỉnh đầu, ánh mắt hướng về cuối đường cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ lại kinh ngạc.

Từ khi Khương Cao Huyền tu luyện đến nay, trong lúc gặp được người đồng lứa, không người nào có khả năng vượt qua hắn.

Bây giờ hắn mới hai mươi bốn tuổi, cũng đã có 65 năm chân khí, trở thành thứ nhất trên Tiềm Long Sò Phượng bảng.

Nhưng mà vừa nãy hắn bị một thiếu niên không tới hai mươi tuổi tát một cái bay đi.

Việc này đối với hắn giống như đang nằm mơ cực kỳ không chân thực.

A @@@

Chương 375: Tỷ Muội Gặp Mặt

oNhưng mặt mũi sưng lớn biến dạng, cùng với kịch liệt đau nhức đang truyền đến, còn mùi hôi trên người đang nói cho hắn biết đây là sự thực.

"Không trách được phụ thân nói trên đời này nhân ngoại hữu nhân,

sơn ngoại hữu sơn, nói ta ra ngoài phải khiêm tốn một chút, không được phách lối quá mức."

Bên miệng của Khương Cao Huyền tự lẩm bầm.

Hắn là một thiếu chủ của môn phái ẩn thế, bối cảnh rất thâm hậu, cộng thêm bản thân có thiên phú tu võ xuất chúng, tất nhiên cũng phách lối vô cùng.

Thế nhưng mà phụ thân hắn đã cảnh cáo với hắn, trên đời này có tông môn lợi hại hơn tông môn của mình, cũng có người có thiên phú càng kiệt xuất hơn Khương Cao Huyền.

Trước đây Khương Cao Huyền lơ đãng, nhưng bây giờ không thể không tin.

Thiếu niên không đến hai mươi tuổi vừa rồi kia là loại nhân vật này.

Mà lúc vừa mới chạm mặt, Khương Cao Huyền cảm nhận được từ trên người đối phương có một loại khí thế khiến mình muốn quỳ bái, dường như đang hướng về đối phương thần phục.

Nhưng mà Khương Cao Huyền chỉ cho đối phương là người thường, cưỡng ép đè xuống cổ cảm giác này.

Xem ra bây giờ cái cảm giác quỷ dị này kỳ thực là dự cảm.

Khương Cao Huyền đè xuống tâm tình kinh hãi trong lòng, thừa dịp xung quanh không có người nhìn thấy, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Hắn chỉ cầu sau này không tiếp tục gặp lại thiếu niên kia nữa. Về phần trả thù? Hắn không có ý nghĩ này.

Thiên phú tu võ tất nhiên trọng yếu, nhưng tài nguyên tu luyện càng trọng yếu hơn.

Như chính Khương Cao Huyền, từ nhỏ đến lớn đều ngâm thuốc rèn luyện khung xương da thịt, tăng thêm trường bối trong tông môn dùng chân khí trợ giúp hân ôn dưỡng thân thể, để thân thể của hân càng thêm tráng kiện.

Trong lúc thiếu niên kia ra tay đã bộc lộ độ mạnh mẽ của chân khí, đoán chừng có đến gần trăm năm.

Đây tuyệt đối không thể nào chỉ dựa vào thiên phú tu võ đạt tới.

Khương Cao Huyền có thể khẳng định, ở sau lưng thiếu niên kia cũng có một cỗ thể lực cường đại, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều so với tông môn của mình.

Đêm khuya, Lạc Thanh Thiển đi tới trong biệt thự, sau khi nghỉ ngơi một đêm.

Ở chín giờ sáng ngày thứ hai, liền triệu tập mấy người tỷ muội cùng với Lâm Thần, muốn ôn chuyện cũ cùng với các nàng.

Nhưng hàn huyên một lúc vẫn không thấy bóng dáng của Khâu Thiển Vi.

"Thất muội đi chỗ nào rồi?" Lạc Thanh Thiển hỏi thăm mọi người.

Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao, Biễn Tố Vấn nhận nhìn về phía Bộ Phi Yên.

Khâu Thiển Vi cùng Bộ Phi Yên ở cùng một căn phòng, việc này tất nhiên cần hỏi nàng.

"Làm sao ta biết được, tối hôm qua sau khi trở về, ta đã không thấy thất muội." Bộ Phi Yên đáp lại nói.

Liễu Nguyệt kinh ngạc nói: "Tứ tử, lúc người chưa trở về, thất muội có việc tạm thời đi ra cửa, bây giờ cũng không thấy bóng dáng đâu. Xem ra một buổi tối nàng chưa có trở về."

"Đêm hôm khuya khoắt, thất muội ra ngoài làm cái gì?" Lạc Thanh Thiển ân cần hỏi thăm.

Mọi nghe thấy thì trong lòng Biển Tố Vấn, Kỷ Thủy Dao cùng Bộ Phi Yên đều là hơi động. Ba người các nàng đều biết quan hệ của Khâu Thiển Vi cùng Vương Hạo Nhiên.

Khi biết được sau buổi tối Khâu Thiển Vi đi ra ngoài không có trở về, trong lòng đã có suy đoán.

Nhưng mà ba người đều yên hơi lặng tiếng, giả bộ như cái gì cũng không biết.

"Nhị tử, khẳng định thất tử đã ra ngoài hẹn hò!" Lâm Thần một mặt đau lòng nhưc óc, bỗng nhiên chen lời nói.

"Người nói cái gì? !" Lạc Thanh Thiển kinh ngạc một thoáng.

Liễu Nguyệt giải thích nói: "Thất muội nói nàng có bạn trai, đêm hôm khuya khoắt ra ngoài chắc là gặp bạn trai rồi."

Lạc Thanh Thiển theo bản năng nhíu nhíu mày lại, loại cảm giác này giống như là gia trưởng phát hiện hài tử đang yêu đương, sợ hài tử thua thiệt vì vậy mà theo bản năng sinh ra cảm giác lo lắng.

Mang theo loại tâm tính này, Lạc Thanh Thiển hỏi "Bạn trai thất muội là ai?"

Liễu Nguyệt lắc đầu "Cái này ta không biết rõ, ta hỏi thất muội rất nhiều lần rồi, nàng đều không nói."

Lạc Thanh Thiển có hơi trách cứ: "Người làm tử tử thế nào vậy, muội

muội mình có bạn trai, rõ ràng cũng không biết là ai? ! Nếu như bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?"

"Ta đã hỏi rất nhiều lần thế nhưng thất muội không nói, ta cũng không có biện pháp gì." Liễu Nguyệt thềm nói.

"Nàng không nói, người sẽ không đi điều tra sao? Một chút bộ dáng của tử tử cũng không có, nếu thất muội xảy ra chuyện gì, ta chỉ hỏi tội người." Lạc Thanh Thiển nghiêm mặt nói.

Liễu Nguyệt thấy thế, không dám tiếp tục mạnh miệng.

Lâm Thần thấy thế, nhin không được cười trộm một cái. Lúc đầu khí tràng của ngũ tử Liễu Nguyệt rất mạnh mẽ, nhưng mà ở trước mặt nhị tử vẫn là kém một chút, muội muội quả nhiên vẫn là muội muội. Nhị tử uy vũ!

Thấy Liễu Nguyệt không trả lời được, Lạc Thanh Thiển xoay chuyển ánh mắt, quét một vòng ba người Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao.

"Các người thì sak? Biết bạn trai thất muội là ai không?" Lạc Thanh Thiển hỏi ba người.

"Không biết rõ!"

Ba người trảm miệng một lời, gần như cùng một lúc đáp lại ba chữ.

Sau khi dứt lời, ba người Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao đều cảm thấy kinh ngạc lên, ngạc nhiên mà lại nghi ngờ nhìn nhau vài lần.

Lạc Thanh Thiển cảm thấy ba người có chút cổ quái, ánh mắt kỹ nhìn xem các nàng, hỏi:

"Có phải là các người biết một ít gì đó phải không?"

Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao giữ im lặng, đều không trả lời.

Lạc Thanh Thiển càng vững tin ba người biết một ít gì đó "Nói chuyện đi, càm hết rồi sao?"

Thân là tam tử, Biển Tố Vấn đứng ra nói: "Nhị tử, thất muội đã hai mươi tuổi, có năng lực phán đoán của mình, nàng muốn làm gì, chúng ta không nên can thiệp quá nhiều, nàng cũng không phải là tiểu hài tử."

Có người dẫn đầu, Bộ Phi Yên cũng phụ họa nói: "Tam tử nói đúng, thất muội thông minh như vậy, ánh mắt khẳng định cũng không kém, tìm bạn trai nhất định sẽ tìm người cực kỳ ưu tú, chúng ta vẫn nên không cần lo."

Liễu Nguyệt phụ họa nói: "Yêu đương mà thôi, không có gì ngạc nhiên cả, chờ thất muội cùng bạn trai nàng phát triển đến mức nhất định, khẳng định sẽ dẫn tới đây cho những phụ huynh chúng ta xem."

Kỷ Thủy Dao cũng nói theo: "Ta cảm thấy chúng ta làm tử tử, vẫn cần phải có thái độ sáng suốt một chút, không cần quản chuyện của thất muội."

Q @@@

Chương 376: Một Người So Với Một Người Không Tưởng Nổi

HNghe thấy mấy muội muội người một lời ta một câu, lông mày Lạc Thanh Thiển nhíu càng chặt hơn.

Nàng rõ ràng nhớ được trước đây khi nói đến nam nhân thì mấy người muội muội đều khinh thường cùng chán ghét.

Bây giờ tình huống này là như thế nào? Tại sao cả đám đều đổi tính rồi.

Suy nghĩ một chút, Lạc Thanh Thiển hỏi mấy người muội muội:

"Các người thành thật kể ra, có phải đã có bạn trai hết rồi phải không?"

Nghe được Lạc Thanh Thiển hỏi, bốn người Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt, Kỳ Thủy Dao nhìn nhau một hồi, ai cũng không có mở miệng trả lời.

Mắt Lạc Thanh Thiển quét một vòng, cuối cùng rơi vào người Biển Tố Vấn, điểm danh nói: "Tam muội, ở đây trừ ta ra người là lớn nhất, bắt đầu từ người nói trước đi nha."

Biển Tố Vấn do dự một lát, không muốn nói ra, nhưng vì chia sẻ áp lực của thất muội Khâu Thiển Vi, vẫn là nói:

"Đúng vậy, nhị tỷ, xác thực là ta có bạn trai."

Bờ môi Lâm Thần ở bên cạnh run run một chút, trong lòng buồn phiền đến sợ.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng Lâm Thần bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt nghe được Biển Tố Vấn trả lời thì kinh dị không thôi.

Đối với chuyện Biển Tố Vấn có bạn trai, hai người lúc này mới biết.

Về phần Kỷ Thủy Dao đã sớm nghe lén được, đối với cái này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Mà Lạc Thanh Thiển nghe vậy, lúc này chỉ lo âu cho Khâu Thiển Thiển Vi, bây giờ lại thêm một đối tượng lo lắng.

"Bạn trai người là ai? Có thân phận gì?" Lạc Thanh Thiển truy vấn.

Biển Tố Vấn cười nhạt lắc đầu, không trả lời.

Lạc Thanh Thiển thấy thế, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Bộ Phi Yên, "Tứ muội, còn người? Có bạn trai hay không?"

"Không có không có, ta không có bạn trai." Bộ Phi Yên lập tức lắc đầu trả lời.

Lạc Thanh Thiển hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, lông mày nhíu chặt nhẹ nhàng dần ra một ít.

Bộ Phi Yên bỗng nhiên lại bất thành linh bổ sung một câu, "Nhưng mà kỳ thực ta cũng thích một người."

Lúc đầu loại chuyện này nàng xấu hổ không dám nói ra khỏi miệng. Nhưng mà biết được thất muội Khâu Thiển Vi cùng tam tỷ Biển Tố Vấn đều có bạn trai, vì vậy ma xui quỷ khiến góp vui thêm.

Dù sao mắt mặt cũng không tới phiên nàng.

Lông mày Lạc Thanh Thiên mới dẫn ra lại nhú chặt lên.

Đối với câu trả lời của Bộ Phi Yên, Biển Tố Vấn, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao đều cảm thấy kinh ngạc cùng hiếu kỳ.

Về phần Lâm Thần, trên mặt nhỏ thì tràn đầy vẻ u sầu.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng Lâm Thần mất cân bằng, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân nhân vật chính Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

"Ngũ muội, người như thế nào đây?" Lạc Thanh Thiên nhìn về phía Liễu Nguyệt, đặt câu hỏi.

"Ta cũng đang yêu đương." Liễu Nguyệt cũng không mắc cỡ, trực tiếp nói ra, suy cho cùng đã có người dẫn đầu, cũng không có gì mất mặt.

"Như thế đối phương. . ." Lạc Thanh Thiên muốn tiếp tục đặt câu hỏi.

Liễu Nguyệt hiểu rõ nhị tỷ muốn hỏi cái gì, không chờ nàng hỏi xong, trực tiếp trả lời: "Nhị tỷ, ta cũng còn không biết rõ hắn là ai, ta cũng không có biện pháp nói cho người."

"Ý tứ gì?" Lạc Thanh Thiên nghi hoặc.

"Yêu trên mạng đã nghe qua chưa?" Liễu Nguyệt trả lời.

Lạc Thanh Thiên hít thở đều dồn dập một phần, ánh mắt lần nữa nhất chuyển, mang theo một phần hi vọng cuối cùng nhìn về hướng Kỷ Thủy Dao:

"Lục muội, người lý trí nhất, sẽ không bị nam nhân lừa gạt, hẳn là người sẽ không có bạn trai chứ?"

Kỷ Thủy Dao hồ thẹn nói: "Tam tỷ, để người thất vọng rồi. Tuy ta không có bạn trai, nhưng mà cũng có người thích, hơn nữa người này còn có. . . Còn có nữ nhân, đồng thời còn không chỉ một, là hai. Nhưng ta sẽ không thay đổi tâm ý, đồng thời đã quyết định cả đời này sẽ yêu hẳn."

Nghe thấy cái lời trực bạch này, Lạc Thanh Thiển chỉ cảm thấy đầu đều u ám lên.

Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt ngạc nhiên đến không ngậm miệng được, ngốc lảng nhìn Kỷ Thủy Dao.

Các nàng không nghĩ tới, người tỷ muội cứng nhắc nghiêm cẩn, trong lòng lại có ý nghĩ mạnh bạo như thế này.

Về phần Lâm Thần đều đã muốn khóc.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng Lâm Thần mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân nhân vật chính Lâm Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

Lạc Thanh Thiển xét lại bốn người muội muội Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao lần nữa, tức giận đến run giọng nói:

"Từng người các người đều biến chất rồi, một người so với một người không tưởng nổi!"

Nghe được nhị tỷ quở trách, đám người Biển Tố Ván đều lơ đãng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh cửa chính khép mở.

Khâu Thiển Vi tươi cười rạng rỡ, đạp lên nhẹ nhàng linh động nhịp bước đi vào trong đại sảnh.

"Thế nào, thế nào mọi người đều ở đây?" Sau khi Nhìn thấy mọi người ở đại sảnh, Khâu Thiển Vi ngây người một chút, ánh mắt lập tức dừng lại ở trên người Lạc Thanh Thiển, kinh hỉ nói:

"Nhị tỷ, người tới từ lúc nào vậy?" Dứt lời, nhảy nhót chạy chậm hướng về Lạc Thanh Thiển, cho nàng một cái ôm áp to lớn.

Lạc Thanh Thiển lộ ra một ý cười ấm áp, nhưng cái ý cười này không hề dài lâu, rất nhanh chóng tiêu tán từ từ thay vào đó là một thần sắc chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

"Thất muội, một buổi tối người không trở lại, là đi gặp bạn trai phải không?" Lạc Thanh Thiển trực tiếp hỏi.

Sắc mặt vui sướng của Khâu Thiển Vi giảm xuống, cũng phát hiện được không khí khá quái dị xung quanh.

"Đúng, đúng, sao vậy." Khâu Thiển Vi vẫn gật đầu thừa nhận.

"Một nữ hài có nhà, đêm không về ngủ giống thì ra cái gì chứ!" Lạc Thanh Thiển trách cứ một tiếng, lập tức nghĩ đến chuyện gì đó không hay, thế là truy vấn: "Người cùng với bạn trai đi chỗ nào? Làm chuyện gì?"

"Chính là đi ăn bữa ăn khuya, tiếp đó chính là. . . đi trò chuyện, một mực cho tới hừng đông, ân, đúng. . . đúng là thế này, không. . . không sai, đúng." Khâu Thiển Vi lấp bắp giải thích.

Lời này vừa mới nói ra miệng, không những để mấy tỷ muội xung quanh không tin tưởng, ngay cả chính Khâu Thiển Vi cũng lúng túng không thôi.

Nói láo, nàng không giỏi phương diện này.

"Thất muội, người đi vào căn phòng ta một lát."

B @@@

Chương 377: Công Tử Thế Vô Song (1)

B Trâm mặc một lúc, Lạc Thanh Thiển mang theo một chút may mắn, hướng về một gian phòng ngủ đi đến.

Khâu Thiển Vi dừng một chút nhưng vẫn đi theo.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, cửa phòng mở ra, Lạc Thanh Thiển mang theo Khâu Thiển Vi đi ra.

Lúc này, Lạc Thanh Thiển một chút may mắn sau cùng đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Mà Khâu Thiển Vi thì rũ đầu, mặt đỏ tới mang tai, không nói tiếng nào. Có cảm giác làm việc xấu bị gia trưởng phát hiện.

"Lục muội, người cùng ta đi vào." Lạc Thanh Thiển lại lần nữa nói với Kỷ Thủy Dao một tiếng.

Hai người lại đi vào phòng ngủ.

Sau năm phút, Kỷ Thủy Dao đi ra, đổi Liễu Nguyệt đi vào, sau đó theo thứ tự là Bộ Phi Yên, Biển Tố Vấn.

Lâm Thần hiếu kỳ không thôi, rất muốn biết nhị tử Lạc Thanh Thiển mang theo mấy người tử tử đi phòng ngủ làm cái gì, nhưng mà hắn không dựa sát được. Cũng không cách nào biết được tình huống trong đó.

Mọi người tụ lại trong đại sảnh lần nữa.

Lạc Thanh Thiển nói: "Thất muội, nói cho ta bạn trai ngươi là ai."

Khâu Thiển Vi nhìn nhị tử giống như không có ý tốt, sợ người yêu bị thương tổn, thế là mím chặt miệng, lắc đầu ra hiệu: Không nói.

Biết được nội tình Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao cũng sẽ không lảm miệng.

Nhưng Lâm Thần nghe vậy, cũng tiện miệng nói:

"Nhị tử, liên quan tới bạn trai của thất tử, kỳ thực ta có một cái suy đoán, hơn nữa còn chắc hơn phân nửa chính là người này."

"Là ai?" Mắt của Lạc Thanh Thiển sáng lên.

"Không được lảm miệng!" Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi trừng Lâm Thần một cái, trăm miệng một lời nói một câu.

Nhìn thấy một màn này, Liễu Nguyệt rất là kinh ngạc, từ phản ứng của Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao, họ đều biết bạn trai của thất muội là ai, cũng chỉ có chính mình không biết rõ.

Đối với âm thanh quấy nhiễu của các tử tử, Lâm Thần không nghe, hướng về Lạc Thanh Thiển đi tới.

Biển Tố Vấn cùng Bộ Phi Yên thấy thế, muốn dùng võ lực ngăn cản Lâm Thần một lát, nhưng mà đi ra được nửa bước đã bị nhị tử Lạc

Thanh Thiển phong bế huyết đạo, không động đậy được.

Lâm Thần tranh thủ thời gian nhỏ giọng nói với Lạc Thanh Thiển, lập tức dùng âm thanh bình thường nói: "Nhị tỷ, để phòng ngừa các tỷ tử mật báo, lúc người đi tìm hắn tốt nhất là chuẩn bị một tay."

Lạc Thanh Thiển chậm chậm gật đầu, thu điện thoại của đám người Biển Tố Vấn, nói:

"Trong lúc ta chưa trở về, toàn bộ các người đều phải ở chỗ này."

Dứt lời, Lạc Thanh Thiển hướng về cửa lớn đi, chuẩn bị phong kín lối ra của biệt thự.

Lâm Thần thấy thế, nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Bởi vì hắn cảm giác được tam tỷ Biển Tố Vấn, tứ tỷ Bộ Phi Yên, lục tỷ Kỷ Thủy Dao cùng thất tỷ Khâu Thiển Vi, đều phẫn nộ nhìn mình, hình như muốn. . . Muốn đánh mình một trận tơi bời.

Trong một căn phòng học.

Vương Hạo Nhiên đang học thì liên tiếp nhận được mấy cái thông báo ban thường từ Lâm Thần.

Hào quang phản phái cũng đã đột phá đến ngưỡng 5000.

Cùng lúc đó.

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ vượt qua cửa lớn 5000 điểm, bắt đầu kết toán ban thường, mời kí chủ chờ. 】

Thần sắc Vương Hạo Nhiên lơ mờ, cũng không có cái cảm giác chờ mong gì.

Lần trước hào quang phản pháí đột phá cửa lớn 4000, hẳn nhận được một phần ban thưởng —— thẻ ràng buộc quan hệ xã hội.

Sử dụng thẻ này với nữ chính sẽ ràng buộc một trong mười quan hệ đã nêu ra.

Rất không may, Vương Hạo Nhiên rút được ràng buộc "Bạn gái cũ", bị lừa một cái.

Lần đầu gặp Biển Tố Vấn bị xem thường không ít.

Tuy kết quả sau cùng vẫn có được trái tim của Biển Tố Vấn, nhưng quá trình này cũng không phải đặc biệt dễ dàng.

Có một lần thẻ nghiệm không tốt, tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không mong đợi quá nhiều vào ban thưởng cửa lớn 5000.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên đang hiện lên những ý nghĩ này, hệ thống cũng truyền đến tin tức nhắc nhở lần nữa.

【 Đinh, kết toán ban thưởng thành công, kí chủ thu được một thẻ "Vừa thấy đã yêu" 】

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên hơi sáng. Bởi vì từ trên mặt chữ nhìn thì tấm thẻ này có vẻ như thật không tệ.

Chỉ là trước khi hẳn không nhận được tin tức xác thực, vẫn sẽ không toát ra nhiều tâm tình mừng rỡ.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng đi kiểm tra kho hàng hệ thống một lúc, tìm đến thẻ "Vừa thấy đã yêu" .

Thẻ vừa thấy đã yêu (giá trị 30000 điểm phản pháí): Sử dụng với bất kì nữ chính, xác suất thành công trăm phần trăm. Sau khi sử dụng thành công, xuất hiện hiệu quả vừa thấy đã yêu, có thể làm cho độ

thiện cảm của nhân vật đối với kí chủ tăng lên tới 50(sinh lòng ái mộ) trong nháy mắt.

(Chú thích 1: Cần phải sử dụng trước khi gặp mặt với nữ tử.)

(Chú thích 2: Chỉ có tác dụng với nữ chính có hào quang dưới 3000.)

Không hổ là đồ vật giá trị ba vạn điểm phản phái, thật là ưu tú!

Vương Hạo Nhiên nhìn xong giới thiệu, trong lòng tuôn ra nồng đậm vui sướng. Tâm tình yên tĩnh lại đã bắt đầu suy nghĩ đến đối tượng sử dụng.

Trong tình hình bây giờ thì đại tỉ với nhị tỉ của Lâm Thần là đối tượng tốt nhất để sử dụng, nhưng mà thẻ vừa thấy đã yêu chỉ có một tấm, chỉ có thể chọn một trong hai.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên trực tiếp khơi thông hệ thống, lựa chọn sử dụng với đại tỉ của Lâm Thần.

Vương Hạo Nhiên đã có trăm năm chân khí, không thua với Lạc Thanh Thiển, nhưng thực lực của đại tỉ Lâm Thần vẫn chưa biết rõ, lựa chọn nàng làm đối tượng sử dụng là tốt nhất.

【 Đỉnh, nữ chính này có hào quang vượt quá 3000, sử dụng thẻ vừa thấy đã yêu thất bại, mời kí chủ chọn lựa đối tượng sử dụng lần nữa. 】

Vương Hạo Nhiên nhin không được kinh dị một chút.

Lúc hào quang nhân vật chính của Lâm Thần đỉnh phong cũng không có vượt qua ba ngàn, bình thường mà nói, đại tỉ Lâm Thần xem như nữ chính thì hào quang nữ chính không thể cao hơn so với Lâm Thần.

Nhưng mắc tin tức nhắc nhở của hệ thống không thể giả được.

Như thế chỉ có thể nói rõ, đại tử Lâm Thần còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng.

"Sử dụng thẻ vừa thấy đã yêu với Lạc Thanh Thiên." Vương Hạo Nhiên chỉ có thể quyết định như vậy.

【 Đỉnh, thẻ vừa thấy đã yêu sử dụng thành công, hiệu quả vừa thấy đã yêu phát động lúc kí chủ gặp nữ chính Lạc Thanh Thiên lần đầu.
】

Q @@@

Chương 378: Công Tử Thế Vô Song (2)

xSau khi nhận được nhắc nhở của hệ thống Vương Hạo Nhiên hơi chút an lòng một chút.

Tuy không thể giải quyết trực tiếp đại tử Lâm Thần nhưng nhị tử Lạc Thanh Thiên cũng rất không tệ, ít nhất có thể tiết kiệm đi rất nhiều tinh lực cùng thời gian.

Đỉnh linh linh.

Tiếng chuông tan học bỗng nhiên vang lên.

Lão sư trên bục giảng thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng học, còn các học sinh mang theo tâm tình hơi kích động chen chúc hướng về ngoài phòng học đi tới.

Sáng hôm nay chỉ có một tiết, bây giờ đã học xong, có thời gian đi chơi rồi.

"Tới đây." Vương Hạo Nhiên kêu một tiếng với Lữ Minh.

Lữ Minh đáp ứng lại hấp tấp đi tới.

"Điều tra được mỹ nữ chưa vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nãy ta có thời gian lác lư ở trong trường học một vòng, nhưng mà ngoài trừ mấy người hoa khôi cũng không nhìn thấy có đại mỹ nữ xinh đẹp." Lữ Minh trả lời.

"Mỹ nữ trong trường học còn cần người đi tìm sao? Chính ta đi tìm không được sao." Vương Hạo Nhiên quở trách một chút, lập tức nói:

"Đi ra ngoài trường dạo nhiều thêm một vòng, nhìn thấy có nữ nhân xinh đẹp như hoa khôi trường ta phải chạy qua xin phương thức liên lạc ngay, biết chưa."

"Lão đại, làm như vậy ở trong trường học không có vấn đề gì, nhưng nếu đi ngoài trường, ta sợ bị người ta đánh." Lữ Minh có chút sợ sệt nói.

"Có người bắt nạt người ta sẽ giúp người ra mặt, không có việc gì, người yên tâm đi chỉ cần xin phương thức liên lạc là được rồi." Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

Lữ Minh nghe vậy, lo âu trong lòng lập tức tiêu tán, liền nói ngay:

"Được rồi, lão đại, bây giờ đang có thời gian, ta sẽ đi tản bộ bên ngoài."

"Đi đi đi đi." Vương Hạo Nhiên làm một cái thủ thế để hấn lập tức xuất phát.

Sau khi Lữ Minh đi, Vương Hạo Nhiên chậm rãi rời khỏi phòng học.

"Ha ha, Vương Hạo Nhiên, chờ một chút." Phía sau truyền đến âm thanh của Mục Chiêu Chiêu.

Vương Hạo Nhiên nhìn lại, chỉ thấy Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh hướng về bên này đi tới.

"Người có thời gian chứ, giúp ta một chuyện được không?" Mục Chiêu Chiêu nói.

"Chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên không có lập tức đáp ứng, cũng không có lập tức cự tuyệt, mà là hỏi.

Mục Chiêu Chiêu giải thích nói: "Ta cùng Tịnh Tịnh mới vừa vào xã đoàn Cổ Phong đã bị mọi người nhất trí đề cử chụp ảnh tuyên truyền xã đoàn Cổ Phong."

"Nhưng mà nam sinh xã đoàn Cổ Phong này quá đáng, bắt ăn mặc cổ trang tràn đầy cảm giác không hài hòa, ta không cần cùng chụp cùng những nam sinh kia, vậy nên tìm người muốn người giúp một chút.

"Lúc nào chụp?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Bây giờ được luôn." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Thế này sao, không có vấn đề." Vương Hạo Nhiên trực tiếp đáp ứng.

Dù sao hấn cũng không có hẹn, vừa vặn nhàn rỗi.

"VẬY CHÚNG TA ĐI." MỤC CHIÊU CHIÊU NHẢY NHÓT MỘT CHÚT, Ở PHÍA TRƯỚC DẪN ĐƯỜNG.

Ôn Tịnh cũng rất vui vẻ. Nếu như cùng những nam sinh khác chụp thì nàng khẳng định không nguyện ý, nhưng mà nếu cùng với Vương Hạo Nhiên thì khẳng định sẽ vui lòng tột cùng.

Không lâu sau ba người Vương Hạo Nhiên đi tới trong sân trường, bên trong một phòng quần áo của xã đoàn Cổ Phong.

Bên trong phòng xó rất nhiều quần áo để dưới đất, trên kệ bày biện rất nhiều quần áo cổ trang.

Ba người Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh bắt đầu chọn quần áo.

Sau khi chọn xong quần áo sẽ có người cầm lấy đèn tia tử ngoại khử độc.

Trong lúc chờ quần áo khử độc, mấy tiểu tử tử có tướng mạo không tệ của xã đoàn cổ phong bắt đầu trang điểm tạo hình cho đám người Vương Hạo Nhiên.

Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh là nữ sinh, dù cho thiên sinh lệ chất nhưng muốn càng thêm tuyệt vời hơn vẫn cần phải trang điểm một chút, tương đối rườm rà.

Điều kiện bản thân Vương Hạo Nhiên thật sự quá tốt rồi, vẻ đẹp khuôn mặt tăng mạnh, trên mặt không có nửa điểm tí vết, vì vậy mà không cần bôi mỹ phẩm lên. Cái cần duy nhất là một đầu tóc dài cổ phong phiêu dật.

Xã đoàn cổ phong đã có sẵn đạo cụ, một lúc sau đã làm xong cho Vương Hạo Nhiên.

Quần áo đã khử độc đưa tới Vương Hạo Nhiên tùy ý cầm một bộ đi

thử.

Mặc xong y phục lúc hấn xuất hiện ở trước mặt mọi người thì tất cả đều ngưng động tác trên tay lại, ánh mắt như bị một lực hút to dẫn dắt, toàn bộ đều nhìn về hướng Vương Hạo Nhiên.

Có thơ nói: Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song.

Thời khắc này Vương Hạo Nhiên giống như là người từ nửa đoạn thơ sau đi ra.

Công tử văn nhã, tuyệt thể vô song!

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của của nữ chính Mục Chiêu Chiêu, thu được 200 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của của nữ chính Mục Chiêu Chiêu, thu được 400 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Mục Chiêu Chiêu, thu được 600 điểm phản phái! 】

...

Nơi dừng chân của Độc tông.

Khương Cao Huyền đang ngồi ngay ngắn ở ghế trong phòng khách, đang đợi.

Chỉ thấy hấn mang theo khẩu trang, che chắn mặt mũi bị đánh sưng.

Sau khi hôm qua chạt vật rời đi, trong lúc vô tình Khương Cao Huyền vô tình gặp được người Độc tông, đi sau theo dõi một lát đã biết được nơi dừng chân của Độc tông ở Thanh Linh.

Sáng nay, Khương Cao Huyền cố ý tới trước bái phỏng một chút.

Nguyên nhân trong đó đương nhiên là vì đối phó với Lạc Thanh Thiển.

Mức độ mạnh mẽ chân khí của hắn cao hơn Lạc Thanh Thiển một chút, nhưng giao thủ bình thường cũng không có ép được đối phương, nhiều nhất chỉ lưỡng bại câu thương mà thôi.

Nhưng kết quả như vậy không phải là kết quả mà Khương Cao Huyền hy vọng nhìn thấy.

Độc của Độc tông ở trong môn phái ẩn thế là có tiếng, nếu như dùng phương thức hạ độc sẽ có cơ hội thuận lợi bắt Lạc Thanh Thiển lại.

Vì vậy mà Khương Cao Huyền nói rõ thân phận của mình khi tới bái phỏng nơi dừng của Độc tông.

Một tên tiểu lâu la đem hắn mời vào trong phòng khách rồi đi ra truyền lời lên phía trên.

Khương Cao Huyền ở trong phòng khách, chờ đợi tầm mười mấy phút mới thấy có người đến.

Người tới là một nữ nhân xinh đẹp yêu kiều, thân mang váy đen.

Trước đây Khương Cao Huyền gặp qua nữ nhân này vài lần, chính là thánh nữ Độc tông Thiều Oản Oản.

Nhưng mà Thiều Oản Oản đẹp thì đẹp Khương Cao Huyền cũng không có bất kỳ ý tưởng gì.

Thứ nhất, mục tiêu của hắn là Lạc Thanh Thiển. Thứ hai, nữ nhân chơi độc, coi như người ta cho người chiếm tiện nghi, người dám chiếm sao?

x @@@

Chương 379: Giao Dịch

L"Thế nào chỉ có Độc tông thánh nữ tới, trụ sở này của các người chẳng lẽ một trưởng lão cũng không có sao?" Trong lời nói của Khương Cao Huyền rất có vẻ bất mãn.

Nguyên nhân có hai. Thứ nhất, người Độc tông đã để hẳn chờ mười mấy phút, quá lâu. Thứ hai, người Độc tông một chén trà đều không dâng lên tới? Đây là đạo đãi khách sao? Tuy trà của Độc tông hẳn cũng không dám uống, nhưng vẫn muốn làm bộ tỏ vẻ tôn trọng đối với mình.

"Ta thân là thánh nữ, ở Độc tông vị trí ngang với trưởng lão, tới đây gặp người đã đủ nể mặt người rồi." Thiều Oản Oản lãnh đạm đáp lại.

Kỳ thực ngũ trưởng lão trở về tổng bộ Độc tông truyền tin tức, trước mắt người có địa vị cao nhất ở trụ sở này là Thiều Oản Oản. Cũng chỉ có thể là nàng tới gặp Khương Cao Huyền.

Nhưng mà điều này Thiều Oản Oản tất nhiên sẽ không ngốc mà nói ra.

"Thánh nữ Độc Tông thì thế nào, rõ ràng dám nói với ta như vậy, người không muốn sống sao?" Khương Cao Huyền rất là không vui.

Nếu bàn về thực lực tông môn, Khương Cao Huyền tự nhận là mạnh hơn rất nhiều so với Độc tông, trong lời nói tự nhiên không có cố kỵ gì cả.

Nghe được lời của Khương Cao Huyền, Thiều Oản Oản cười lạnh một tiếng "Người có thể thử một chút, đừng nói là ta, cho dù người động đến bất kỳ người nào của Độc tông đều sẽ dạy người không có mạng trở về."

Thiều Oản Oản không có phản ứng sợ hãi có chút vượt qua dự kiệu của Khương Cao Huyền.

Khương Cao Huyền suy tư mấy giây, lập tức nghĩ đến cái gì "Lão tổ Độc tông người còn tại nhân thế chẳng lẽ là thật?"

"Nắm bắt tin tức rất tốt đấy nha." Thiều Oản Oản cười nhạt một tiếng.

Khương Cao Huyền xem kỹ thần tình của Thiều Oản Oản, cũng không có phát giác nàng đang phô trương thanh thế, mà là chân chính có chỗ dựa vào. Mà xem ra gần đây trong giang hồ ẩn thế nói không giả.

Vừa nghĩ đến đây, Khương Cao Huyền hơi hơi hít vào một ngụm khí lạnh.

Lão tổ Độc tông đây chính là nhân vật mà ai nghe tên cũng đều sợ mất mật trong giới tu võ một trăm năm trước không nghĩ đến hôm nay vẫn còn tại nhân thế.

"Ha ha, vừa nãy ta chỉ đùa một chút, Thánh Nữ bỏ qua cho." Thái độ Khương Cao Huyền thay đổi gấp, cười ha hả nói.

Có lão tổ Độc tông nâng đỡ Độc tông, vậy thì không phải là quá hồng mà Khương Cao Huyền có thể tùy ý nhào nặn.

Còn nữa mục đích Khương Cao Huyền tới nơi này cũng không phải tìm Độc tông gây phiền toái, mà muốn nhờ vả Độc tông.

Hắn tự nhiên cũng không cần thiết cùng Độc tông kết thù.

Thiều Oản Oản nhìn thấy thái độ của Khương Cao Huyền chuyển biến, cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao lão tổ mình quá lợi hại, nếu như Khương Cao Huyền không kiêng kị, đó mới gọi kỳ quái.

"Không có chuyện gì thì vì sao lại tới đây nói thẳng đi." Thiều Oản Oản không muốn tiếp tục dông dài cùng Khương Cao Huyền nên nói thẳng.

"Thánh nữ thật là thông minh, một lát đã nhìn ra ý nghĩ của tại hạ." Khương Cao Huyền tán dương một câu, nói tiếp ý ra "Ta đến chỗ các người là muốn cầu lấy một loại độc dược."

"Làm có ích lợi gì? Đối phó ai? Thù lao của người là cái gì?" Thiều Oản Oản trực tiếp hỏi một lần ba câu.

Thực lực bản thân Khương Cao Huyền cực cao, là người đứng đầu Tiềm Long Sò Phượng Bảng, người có thể để cho hắn dùng độc dược để đối phó, hiển nhiên không đơn giản.

Mà độc dược Độc tông trên ẩn thế giang hồ có tiếng. Xảy ra chuyện thì tất nhiên sẽ tìm tới trên đầu của Độc tông.

Thiều Oản Oản tất nhiên sẽ không ngu ngốc tìm phiền toái cho Độc tông.

Tất nhiên nếu có đầy đủ thù lao thì có thể thương lượng.

"Có một nữ nhân cướp đi đồ vật của ta nhưng lại không muốn trả lại, nhiều lần ta cùng nàng tranh lý luận nhưng nàng vẫn không muốn trả lại như cũ, vậy nên ta chỉ có thể áp dụng một chút thủ đoạn, đem nàng khống chế rồi lấy lại đồ vật." Khương Cao Huyền

vụng về nói.

"Người còn chưa nói nữ nhân này là ai." Thiều Oản Oản thấy đôi phương không trả lời toàn bộ, thế là nhắc nhở một tiếng.

"Lạc Thanh Thiển." Khương Cao Huyền do dự một chút, vẫn là thành thật trả lời. Bởi vì nữ nhân có thể để hắn cảm thấy khó khăn không có nhiều, nói láo không lừa gạt được Thiều Oản Oản.

Đối với cái tên Lạc Thanh Thiển này, Thiều Oản Oản cũng không lạ lẫm. Đây chính là thiên tài võ giả đứng thứ hai trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng, bối cảnh cũng không đơn giản.

Vô duyên vô cớ đi trêu chọc người như vậy là đang tự tìm phiền phức.

"Một bộ thân pháp thượng thừa, một bộ kiếm pháp thượng thừa." Phát hiện ra tâm tìm trên mặt Thiều Oản Oản, Khương Cao Huyền chủ động nói ra thù lao.

Nghe vậy, đôi mắt của Thiều Oản Oản hơi sáng.

Võ công thượng thừa đều là chí bảo trong tông môn nhất lưu, Khương Cao Huyền nói ra thù lao xem như vô cùng phong phú.

Lạc Thanh Thiển không dễ trêu chọc, nhưng mà có thù lao thì việc này có thể thực hiện.

Dù sao có lão tổ nâng đỡ cũng không sợ bối cảnh của Lạc Thanh Thiển, cộng thêm chủ mưu lại là Khương Cao Huyền thì càng không cần phải sợ.

Nhưng mà vì lợi ích, Thiều Oản Oản nói: "Ngoại trừ thù lao người nói thì ta còn muốn mười dược liệu hiếm có, mỗi một loại cần một ngàn cân." Nói xong, nàng nói thủ hạ tìm giấy bút mang đến, đem tên của dược liệu viết ra, lập tức đưa cho Khương Cao Huyền nhìn

một chút.

Tông môn của Khương Cao Huyền nằm ở một vị trí địa lý tuyệt hảo, rất thích hợp gieo trồng dược liệu hiếm có.

Thiền Oản Oản viết mười loại dược liệu hiếm có, là cần thiết để chế độc. Lúc người Độc tông đi mua sắm đều cần tiêu phí tài lực to lớn.

Khương Cao Huyền muốn nhờ vả Độc tông, Thiền Oản Oản tất nhiên muốn thừa cơ dọa dẫm một chút.

Khương Cao Huyền tiếp nhận trang giấy viết dược liệu, do dự mấy giây "Thành giao."

Thấy Khương Cao Huyền sáng khoái như vậy, Thiền Oản Oản âm thầm vui vẻ.

Nàng mở miệng muốn một ngàn cân dược liệu hiếm có thật ra là công phu sư tử ngoạm, làm tốt chuẩn bị cò kè mặc cả, cuối cùng nói tới tầm năm trăm cân.

Thế nhưng lại không nghĩ tới Khương Cao Huyền trực tiếp đáp ứng.

Thiền Oản Oản lập tức viết lấy khế ước, cũng để Khương Cao Huyền ấn dấu tay.

Sau khi thỏa thuận xong, Thiền Oản Oản dò hỏi: "Người muốn loại hình độc dược nào?"

"Ta muốn loại độc sau khi nữ nhân trúng sẽ không thể tự kiềm chế, ngoan ngoãn chủ động." Khương Cao Huyền một mặt tà ác.

x @@@

Chương 380: Vừa Gặp Mặt Đã Cảm Mến (1)

Thiều Oản Oản hiểu ý, đối với Khương Cao Huyền dâng lên một trận cảm giác chán ghét.

Nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng đến giao dịch.

Thiều Oản Oản thích nhất là làm chuyện xấu, nhất là đối phó nữ võ giả có mỹ mạo thiên tài trong chính đạo. Hơn nữa thỏa thuận cùng với Khương Cao Huyền rồi, tất nhiên cũng không có khả năng đổi ý. Từ trên người lấy một cái bình nhỏ ném ra.

"Cho người."

Khương Cao Huyền thò tay tiếp nhận, như có điều suy nghĩ.

Độc tông xuất phẩm độc dược công hiệu uy lực không cần hoài nghi. Nhưng Lạc Thanh Thiển không đơn giản, muốn để cho nàng trúng độc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Để cho ổn thoả, Khương Cao Huyền nói: "Nghe Độc tông người có thủ đoạn vô cùng quỷ dị, không biết có thể hay thay ta trợ trận hay không đây?"

"Cái này thì cần phải trả công thêm." Thiều Oản Oản nói.

Chỗ không xa của cao ốc khoa tài chính, một cái đường nhỏ trồng đủ loại hoa cỏ trên đó.

Vườn trường này là nơi xã đoàn Cổ Phong chọn làm bối cảnh.

Trên đường nhỏ này không có đồ vật hiện đại hoá gì, phong cảnh lại hết sức ưu mỹ, cực kỳ thích hợp để làm cảnh chụp ảnh.

Đoàn đội chụp ảnh cùng tổ đạo cụ đang làm tốt công tác chuẩn bị.

Vương Hạo Nhiên một bộ trang phục cổ trang, giống như là công tử nho nhã, cùng đồng dạng mặc cổ trang đẹp để cho người ta động lòng không thôi, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh tập hợp một chỗ chờ đợi.

Không bao lâu, hết thầy đã chuẩn bị sẵn sàng, liền bắt đầu quay chụp bộ ảnh thứ nhất.

Rất nhanh tổ chụp ảnh đã chụp xong 1 bộ ảnh, đám người Vương Hạo Nhiên liền đi vào bên trong cao ốc khoa tài chính, hai người tạm thời vào bên trong phòng thay đồ để quần áo, chuẩn bị bắt đầu chụp bộ ảnh thứ hai.

Tốc độ Vương Hạo Nhiên thay quần áo vẫn vô cùng nhanh, rất nhanh đã từ cao ốc khoa tài chính đi ra, chuẩn bị đi hơn mấy trăm mét bên ngoài để quay chụp.

Mà ngay tại nháy mắt từ khoa tài chính đi ra, đối diện gặp được một người nữ tử xinh đẹp mặc cổ trang.

Vương Hạo Nhiên lập tức xuất hiện cảm giác bị kinh diễm.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Nửa đoạn trước chỉ dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của nữ tử, nửa đoạn sau nói là công tử văn nhã tuyệt thế vô song.

Vương Hạo Nhiên là câu trong thơ "Công tử thế vô song", như thế thì nữ tử này chính là câu kia "Mạch thượng nhân như ngọc".

Mà so với Vương Hạo Nhiên bị kinh diễm thì nữ tử trước mắt có dung mạo Khuynh Thành, để nổi lòng lưu động càng muốn kịch liệt hơn.

"Trong thiên hạ này lại có nam tử đẹp như vậy, quả thực như là thần tiên hạ phàm vậy. . ."

Trong lòng của nữ tử có dung mạo Khuynh Thành nhấc lên sóng to gió lớn, ánh mắt hoàn toàn bị Vương Hạo Nhiên hấp dẫn, không muốn rời khỏi dù chỉ một chút.

Vương Hạo Nhiên cùng nữ tử có dung mạo khuynh thành này liên nhìn nhau như vậy.

Mà ngay tại trong mấy giây này, nữ tử có dung mạo khuynh thành kia rõ ràng cảm nhận được trái tim bắt đầu nhanh chóng nhảy lên.

Đây là cảm giác động lòng.

【 Đỉnh, thẻ vừa thấy đã yêu phát động, độ thiện cảm của nữ chính Lạc Thanh Thiển đối với kí chủ tăng lên tới 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Đầu tiên là Vương Hạo Nhiên sững sờ, lập tức mới tỉnh ngộ ra.

Mới vừa rồi hẳn còn cho là, nữ tử có vẻ đẹp khuynh thành ăn mặc cổ trang này cũng là một thành viên của xã đoàn Cổ Phong. Không nghĩ tới lại chính là nhị tỷ Lạc Thanh Thiển của Lâm Thần.

Vương Hạo Nhiên sử dụng thẻ vừa thấy đã yêu chỉ mới một hai cái giờ mà thôi. Lúc đầu hẳn cho là phải qua một đoạn thời gian mới có

thể gặp được Lạc Thanh Thiển, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp phải nàng.

Đây thật là niềm vui ngoài ý muốn.

"Ngại quá, vừa rồi kém chút đụng vào người rồi, người không sao chứ?" Vương Hạo Nhiên cùng Lạc Thanh Thiển nhìn nhau một hồi, lập tức trước tiên đánh vỡ trầm mặc nói.

Mà từ những lời này, Lạc Thanh Thiển cũng cảm thấy được chính mình thất thố, khuôn mặt hiện lên vẻ e lệ, liền vội vàng đem ánh mắt từ trên mặt của Vương Hạo Nhiên dời đi.

"Vừa rồi là ta xem chút đụng vào người, ta nên nói xin lỗi mới đúng." Sai khi trông mắt nhàn nhạt cười một tiếng, Lạc Thanh Thiển lên tiếng đáp lại Vương Hạo Nhiên.

"Người là người của xã doand Cổ Phong sao?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như không biết thân phận của Lạc Thanh Thiển, tìm được chủ đề hàn huyên nói.

"Xã đoànCổ Phong?" Lạc Thanh Thiển nghe được cái từ ngữ này không khỏi giật mình, lập tức gạt đầu cười nói: "Đúng vậy."

Thân phận của nàng tương đối đặc thù, không tiện nói ra, vì rút ngắn khoảng cách cùng Vương Hạo Nhiên khoảng vậy mới nhin không được vung ra lời nói dối này.

"Vậy thì thật đúng là đúng dịp, ta cũng thế." Vương Hạo Nhiên cười cười, cũng không nói ra, chỉ là nói: "Nhưng mà trước đây chưa từng thấy người, người mới tới sao?"

"Đúng vậy, ta vừa mới gia nhập, người không biết ta cũng bình thường mà." Lạc Thanh Thiển nói.

Lúc này, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh từ cửa khác của cao ốc

khoa tài chính đi ra. Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cùng một nữ nhân ăn mặc cổ trang trò chuyện, từ xa xa hướng về bên này phát phát tay, gọi:

"Đi thôi, phải đi chụp hình rồi."

"Lập tức tới ngay." Vương Hạo Nhiên đáp lại Mục Chiêu Chiêu một chút, lập tức nhìn về phía Lạc Thanh Thiển nói:

"Ta còn có việc, đi trước đây."

Nói xong, Vương Hạo Nhiên quay người chuẩn bị rời đi.

Dù sao độ thiện cảm của Lạc Thanh Thiển đã có 50, cũng không sợ nàng chạy.

Nhưng mà ngay khi thời gian định quay người, Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, sử dụng hào quang mị lực với Lạc Thanh Thiển một chút.

Vẫn là câu nói kia, vẫn nên dùng sớm để hỏi chiêu.

Sau khi sử dụng hào quang mị lực, độ thiện cảm của Lạc Thanh Thiển đối với Vương Hạo Nhiên cũng tăng lên tới 60 (Sinh lòng ái mộ).

Mà trừ điều đó ra, hắn còn thu hoạch được 1000 điểm phản phái cùng 50 điểm hào quang.

Ban thưởng so với lấy được trên mình nữ chính khác thì nhiều hơn không ít.

Nguyên do trong đó tự nhiên là bởi vì hào quang nữ chính của Lạc Thanh Thiển cực cao.

Wang Hao Nien có chút hiếu kỳ, chiếm được điểm thiện cảm của

nữ chính thần bí có hào quang 3000 kia sẽ thu được phần thưởng phong phú thế nào.

o @@@

Chương 381: Vừa Gặp Mặt Đã Cảm Mến (2)

"Chờ một chút." Sau lưng truyền đến âm thanh thoáng lo lắng của Lạc Thanh Thiên.

"Còn có chuyện gì hả?" Vương Hạo Nhiên quay đầu lại hỏi.

Lạc Thanh Thiên chịu đựng e lệ trong lòng, nói: "Ta vừa mới tới nơi này, chưa quen thuộc đối với nơi này, xin hỏi người có thể làm người hướng dẫn cho ta được không, giới thiệu một phen cho ta nha?"

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên cũng là lập tức tỉnh ngộ một chút.

Hắn biết Lạc Thanh Thiên, tự nhiên không sợ sau này không tìm được Lạc Thanh Thiên.

Nhưng Lạc Thanh Thiên lại không biết hắn.

Bởi vậy Lạc Thanh Thiên nhìn thấy thời gian chính mình muốn rời khỏi thời gian, tất nhiên không cách nào bình tĩnh.

"Có thể, nhưng mà hiện tại ta có chút việc bận." Vương Hạo Nhiên cũng không có biểu hiện cực kỳ nhiệt tình.

Trước đây bị thế quan hệ xã hội ràng buộc lừa một lần, lần đầu gặp Biển Tố Vấn chịu không ít thờ ơ.

Bây giờ được thể vừa thấy đã yêu, lần đầu gặp Lạc Thanh Thiển liền để nàng vừa gặp đã cảm mến.

Vương Hạo Nhiên rất muốn thử một lần được nữ chính theo đuổi xem thế nào.

Tự nhiên là muốn thận trọng một chút.

"Không sao, ta có thể chờ người." Lạc Thanh Thiển vội vã đáp lại nói.

"Được." Vương Hạo Nhiên lờ mờ gật đầu, lập tức đi về để quay chụp.

Lạc Thanh Thiển thấy thần sắc Vương Hạo Nhiên lờ mờ, sợ hãi nói qua loa chính mình, bởi vậy đi theo cách một đoạn khoảng cách.

Lúc đầu nàng tới cao ốc khoa tài chính để tìm bạn trai của thất muội Khâu Thiển Vi để gây phiền toái, nghe Lâm Thần nói người kia tên là Vương Hạo Nhiên, nhưng mà tạm thời nàng đã quên đi chuyện này sạch sành sanh.

Lạc Thanh Thiển hết sức kiên nhẫn chờ đợi gần tới một giờ, vậy mới đợi khi chụp ảnh xong.

"Đợi lâu rồi hả, chúng ta đi thôi." Vương Hạo Nhiên phớt Lạc Thanh Thiển một hồi lâu, bởi vậy sau khi hết bận cũng không có đi thay quần áo làm trì hoãn thời gian, trực tiếp đi tới trước mặt Lạc Thanh Thiển.

"Cũng không chờ bao lâu, không có gì đáng ngại." Lạc Thanh Thiển không thèm để ý chút nào mỉm cười.

Hai người đều mặc một bộ đồ cổ trang, liền như vậy đi ở trong sân trường, dẫn đến nhiều ánh mắt kinh dị của người khác nhìn vào.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn bị người khác vây xem, bởi vậy mang theo Lạc Thanh Thiển đi tới bên trong một nơi có phong cảnh tươi đẹp của giáo khu Thanh Linh, vết chân thừa thớt bên cạnh ao hoa sen.

"Ngồi ở bờ nơi này một chút đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ân ân." Lạc Thanh Thiển thuận theo cười yếu ớt gật đầu, cùng Vương Hạo Nhiên ở tảng đá bên cạnh ao hoa sen ngồi xuống.

Sau khi hai người ngồi xuống thì nhất thời không nói gì.

Vương Hạo Nhiên đã quyết định tận hưởng một chút cảm giác được nữ chính theo đuổi, đương nhiên sẽ không chủ động tìm chủ đề.

Lạc Thanh Thiển rất thận trọng, cho nên muốn nhà trai chủ động một ít, nhưng đầu lại bí mật nhìn lên lại phát hiện mắt hấn nhìn xem cảnh sắc ao hoa sen không chớp

Cảnh sắc trong ao sen đẹp hơn ta à?

Lạc Thanh Thiển âm thầm ghen một hồi, cuối cùng vẫn kìm nén không được, mở miệng nói:

"Đúng rồi, ta tên là Lạc Thanh Thiển, tên của ngươi là?"

"Vương. . ." Vương Hạo Nhiên đang muốn trả lời, thế nhưng phát giác được có dinh vật không tầm thường đến gần, bỗng nhiên dừng lại. Ánh mắt nhìn về phía nơi khác.

Đó là một con hồ điệp.

Nhìn như rất bình thường, nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại từ trên mình con hồ điệp này đánh hơi được một cỗ khí tức của dược vật.

Loại dược vật này có ghi chép ở bên trong 『 Chí Tôn Độc Kinh 』 .

Là một loại độc dược đặc thù tiên nữ trúng chiêu đều không không chế được, đồng thời chỉ hữu hiệu đối với nữ nhân.

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, cánh hồ điệp chấn động bay về phía Lạc Thanh Thiên.

Lạc Thanh Thiên cũng không có cảm thấy được bất kỳ nguy hiểm nào, khi con hồ điệp bay tới thì hiểu ý cười một tiếng, ngược lại duỗi ra ngón tay mảnh khảnh, để hồ điệp rơi vào trên đầu ngón tay của chính mình.

"Người xem, con hồ điệp này thật đẹp phải không." Lạc Thanh Thiên cười khanh khách hướng về Vương Hạo Nhiên nói một tiếng. Lời này của nàng chân chính ý đồ, kỳ thực cũng không phải muốn cho Vương Hạo Nhiên xem hồ điệp, mà là muốn cho Vương Hạo Nhiên xoay đầu lại xem chính mình.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên chính xác cũng nhìn tới, hơn nữa như ý của Lạc Thanh Thiên, nhìn nàng.

Chỉ là mặt mũi của Vương Hạo Nhiên lại tràn đầy vẻ cổ quái. Lúc đầu hắn còn đang suy tính, phải chăng muốn đuổi con hồ điệp kia đi, phải biết rằng rõ ràng do Lạc Thanh Thiên thò tay dây vào.

"Người, người nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì, trên mặt ta có dính gì sao?"

Tất nhiên là Lạc Thanh Thiên không rõ suy nghĩ trong lòng Vương

Hạo Nhiên, khi gặp Vương Hạo Nhiên nhìn mình chăm chăm không nháy một cái ánh mắt thì trong lòng mừng thầm không thôi, ngượng ngùng nói.

Nhưng lời này vừa mới nói xong, Lạc Thanh Thiển cuối cùng phát giác được cái gì, thay đổi sắc mặt, lập tức dùng chân khí đánh văng con hồ điệp đang đậu trên đầu ngón tay.

Nhưng mà vẫn muộn, chỉ thấy chỗ đầu ngón tay hồ điệp hạ xuống thì có từng sợi chi khí ửng đỏ nhàn nhạt từ cổ tay trắng tuyết cùng cánh tay, hướng về những bộ phận khác trong thân thể cấp tốc lan tràn tới.

Nhìn thấy phía dưới da thịt trắng tuyết đang lan tràn chi khí ửng đỏ, sắc mặt Lạc Thanh Thiển đại biến, vội vã phong bế mấy chỗ huyết vị trên mình, cũng vận chuyển chân khí phong tỏa những chi khí ửng đỏ kia.

Chỉ là Lạc Thanh Thiển lại phát hiện làm như thế hiệu quả cũng không lớn, chỉ có thể trì hoãn tốc độ phát tác của độc tính.

Trong lòng vội vàng, Lạc Thanh Thiển cũng không cách nào kết luận đây là độc gì, chỉ cảm giác tốc độ huyết dịch quanh thân lưu động tăng nhanh, tim đập cũng thay đổi nhanh hơn một ít.

Nhưng mà điều Lạc Thanh Thiển muốn làm lúc này không phải là phân biệt ra được độc bên trong mình là gì, mà là nghĩ đến không muốn liên lụy người bên cạnh.

Con hồ điệp mang độc này rõ ràng là có người khống chế.

Nói cách khác là có địch nhân trong bóng tối muốn đối phó nàng.

Không muốn để Vương Hạo Nhiên vô tội bị thương tổn, Lạc Thanh Thiển lập tức quyết định muốn rời xa nơi đây.

"Đột nhiên ta có chút việc, muốn rời khỏi nơi này, có duyên sẽ gặp lại."

T @@@

Chương 382: Lại Là Hấn!

vLạc Thanh Thiên dứt lời, cũng không chờ Vương Hạo Nhiên đáp lại, thân hình thoáng qua đã xuất hiện chỗ hơn mười mấy mét.

Ngay sau đó, bóng người xinh xắn kia không ngừng thu nhỏ trong tầm mắt Vương Hạo Nhiên, cuối cùng tiêu tán ở cuối tầm mắt.

Vương Hạo Nhiên không nhanh không chậm từ trên tầng đá đứng lên, đi về chỗ Lạc Thanh Thiên rời đi.

Lạc Thanh Thiên trúng độc, có lẽ có địch nhân trong bóng tối dòm ngó, hiện tại rất nguy hiểm, tất nhiên hắn muốn theo tới nhìn một chút.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đã nhìn thấy thân ảnh của Lạc Thanh Thiên thân ảnh lần nữa, nhưng mà duy trì một đoạn khoảng cách, không cho Lạc Thanh Thiên phát hiện, chuẩn bị tùy thời mà động.

Phía trước, Lạc Thanh Thiên vận chuyển chân khí thoát khỏi vị trí ban đầu của Vương Hạo Nhiên, cũng để tốc độ phát tác độc tính trên mình tăng nhanh.

Lạc Thanh Thiển trì hoãn bước chân, cuối cùng cũng dừng lại.

Nơi đây là núi, xung quanh có cây cối bụi cỏ trải rộng, là chỗ tốt để ẩn thân.

Lạc Thanh Thiển dự định ẩn thân ở nơi đây thử nghiệm khu trừ độc trong thân thể.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy được động tĩnh phía trước, cách chỗ Lạc Thanh Thiển ngoài trăm thước cũng dừng lại.

Nơi này là ngọn núi bên cạnh giáo khu Thanh Linh thuộc về sở hữu của giáo khu Thanh Linh.

Kế hoạch tương lai của giáo khu Thanh Linh muốn san bằng nơi này để xây lầu dạy học, nhưng mà bây giờ kế hoạch này còn đang trong giai đoạn sơ bộ, đỉnh núi này còn bảo lưu dáng dấp nguyên thủy.

Trong đỉnh núi cũng không có đường nhỏ gì, xung quanh cũng không nhìn thấy có dấu tích của người hoạt động.

Nơi này hết sức yên tĩnh là cái nơi chốn không tệ để giải độc nơi chốn, Lạc Thanh Thiển thật là biết chọn chỗ.

Chỉ là Lạc Thanh Thiển không có giải dược, sợ là không có năng lực giải độc.

Vương Hạo Nhiên cũng không vội hiện thân, mà là quan sát động tĩnh chung quanh.

Rất nhanh cảm thấy được có người đến gần phương hướng của Lạc Thanh Thiển.

Địch nhân của Lạc Thanh Thiển đến.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, ánh mắt xuyên qua cách trở rừng rậm cỏ cây, nhìn đến phương hướng truyền đến động tĩnh.

"Hồng bát, độc này là. . ."

Một bên khác, Lạc Thanh Thiển ẩn thân ở trong bụi cỏ, sau khi thử nghiệm dùng chân khí bức ra độc tính thì phát hiện căn bản vô hiệu. Đồng thời từ phát tác của độc tính, Lạc Thanh Thiển nhiều hơn một loại cảm thụ kỳ quái, thế là lập tức phân biệt ra rốt cuộc mình đã trúng độc gì.

Mà lúc này, ở gần đây truyền đến một ít tiếng bước chân.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lạc Thanh Thiển, một nam tử mang khẩu trang cầm trong tay quạt xếp xuất hiện bên tròn tầm mắt của nàng.

"Khương Cao Huyền, là người!"

Mặc dù đối phương mang theo khẩu trang, nhưng Lạc Thanh Thiển vẫn từ ánh mắt cùng thân hình của đối phương nhận ra người đến là ai.

"Không nghĩ tới nha, nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt." Khương Cao Huyền cười hỏi.

"Người là tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, laik dám dùng thủ đoạn âm hiểm bỉ ổi!" Lạc Thanh Thiển nghiến răng nghiến lợi mắng một câu, lập tức nghĩ đến cái gì:

"Không đúng, loại thủ đoạn cùng độc này không phải sở hữu của tông môn người, đây là. . . Thủ đoạn của Độc tông!"

Sau khi biết được cái phán đoán này, Lạc Thanh Thiển cảm thấy giận hơn, hướng lấy xung quanh nói:

"Chớ ẩn giấu, rút ra đây đi!"

"Đã lâu không gặp, tiên tử vẫn mỹ lệ làm rung động lòng người như vậy." Thiều Oản Oản từ phía sau một cây đại thụ hiện thân đi ra, đi tới trước mặt Lạc Thanh Thiển, ác ý tràn đầy cười nói.

"Thiều Oản Oản, là ma nữ người!" Cừu nhân gặp mặt hết sức đờ mắt, Lạc Thanh Thiển cùng Thiều Oản Oản có ân oán, ở dưới loại tình huống này gặp nhau tự nhiên là càng thêm phần nợ.

"Càng tức giận thì độc phát càng nhanh đó nha." Thiều Oản Oản nhìn có chút hả hê nhắc nhở một tiếng.

Lạc Thanh Thiển cũng phát giác loại dị trạng này, nhưng mà càng muốn lắng lại nợ khí thì càng lắng lại không được, ngược lại càng kích động lên.

Mà sau khi loại tâm tình này xuất hiện, Lạc Thanh Thiển rõ ràng cảm giác được có loại cảm giác sắp mất lý trí.

Khương Cao Huyền thấy thế, lập tức có chút không thể chờ đợi được.

Lạc Thanh Thiển gặp phải tình huống này, tự nhiên không cam lòng đi vào khuôn khổ, thừa dịp chính mình còn đang còn lý trí, cảm thấy hung ác, miệng thơm khế nhếch, liền muốn cắn lưỡi tự sát.

Khương Cao Huyền nhìn thấy một màn này, lập tức cực kỳ hoảng sợ. Nhưng trong lúc nhất thời nhưng cũng có không cách nào tiến lên ngăn cản.

"Lạc Thanh Thiển, người ở đâu vậy?"

Gần đó truyền đến một cái tiếng kêu.

Động tác tự sát của Lạc Thanh Thiển nháy mắt cứng đờ. Trên mặt

rất nhanh đã xuất hiện thần tình sợ hãi.

Khương Cao Huyền nhìn thấy biến hóa của Lạc Thanh Thiển, trong lòng lập tức có suy đoán "Có người đang tìm người, nhìn dáng vẻ của người dường như cực kỳ quan tâm người này, phải không?"

"Người không nên thương tổn người vô tội, bằng không ta làm quý cũng sẽ không tha cho người!" Lạc Thanh Thiển cảnh cáo nói.

"Ha ha, ta có thể đáp ứng người, nhưng người cũng phải đáp ứng ta một việc." Khương Cao Huyền cười bói.

Lạc Thanh Thiển muốn tự sát, hấn còn thật không ngăn cản được, nhưng mà bây giờ có nhược điểm của Lạc Thanh Thiển, tất nhiên là hấn muốn lợi dụng để chính mình được đền bù chỗ nguyện.

"Lạc Thanh Thiển, người ở đâu vậy?"

Tiếng gọi âm ỉ truyền đến lần nữa, hơn nữa càng gần một ít. Hiển nhiên đó là người thường, động tác rất chậm, hơn nữa có chút tìm không rõ phương hướng.

Nghe thấy cái thanh âm này, trên mặt Thiều Oản Oản xuất hiện thần sắc nghi ngờ.

"Lạc Thanh Thiển ở nơi này." Khương Cao Huyền hỗ trợ đáp lại một tiếng, muốn thúc để đối phương tranh thủ thời gian tới.

Chỉ cần chế trụ nam tử để Lạc Thanh Thiển khẩn trương này, như vậy thì có thể để cho Lạc Thanh Thiển đi vào khuôn khổ.

Lạc Thanh Thiển toàn lực dùng chân khí dùng áp chế độc tính, chỉ có thể trợ mắt nhìn, cũng không ngăn cản được cái tiếng kêu gọi đầu hàng người tới.

Mấy phút sau, một soái ca tóc dài mặc cổ trang đẩy ra bụi cỏ rậm

rạp, xuất hiện trước mắt của mọi người.

Y phục trên người hắn có nhiều chỗ bị nhánh cây bụi cỏ cắt ra, nhưng mà trên mặt không có việc gì, không chút nào ảnh hưởng đến phong thái của hắn.

Khương Cao Huyền thấy thế, lập tức muốn bắt được người tới, bực Lạ Thanh Thiển đi vào khuôn khổ.

G @@@

Chương 383: Đắc Tội (1)

Nhưng sau khi khi thấy rõ khuôn mặt của người tới thì con người của Khương Cao Huyền bỗng nhiên co rụt lại, toàn thân như bị sét đánh.

Hắn hoá trang cùng thời gian buổi tối trước đây nhìn thật có thay đổi rất lớn, nhưng mà gương mặt kia để lại ấn tượng trong lòng Khương Cao Huyền quá sâu sắc.

Mà trừ điều đó ra, Khương Cao Huyền còn rõ ràng cảm giác được trên người đối phương truyền đến cảm giác áp bách. Một loại cảm giác để chính mình xuất hiện ý niệm thần phục.

Khương Cao Huyền vận chuyển chân khí quanh thân, lấy tốc độ cực hạn chính mình có khả năng đạt tới cũng không quay đầu lại, điên cuồng chạy trốn.

Chạy!

Não hải Khương Cao Huyền tràn ngập ý nghĩ này, không còn gì khác.

Ngay sau khi Khương Cao Huyền chạy trốn, Thiều Oản Oản cũng hoảng sợ không thôi.

Nàng vừa mới nghe thấy âm thanh liền cảm thấy rất quen tai, khá giống âm thanh của lão tổ. Giờ phút này sau khi nhìn thấy khuôn mặt thì rốt cục đã xác định.

Từ ngữ khí mà lão tổ gọi Lạc Thanh Thiển mà nhìn thì hình như có quan hệ gì đó. Mà Lạc Thanh Thiển rõ ràng cũng quan tâm lão tổ của mình.

Từ đó, Thiều Oản Oản lập tức đoán được một ít chuyện.

Lão tổ không then là tấm gương tà đạo, đặc biệt đối phó nữ tử chính đạo xinh đẹp như Biển Tố Vấn, như Lạc Thanh Thiển.

Thiều Oản Oản nhận rất nhiều thì lao của Khương Cao Huyền, lúc đầu còn có chút vui mừng nghĩ sẽ giành được một tiếng tán dương từ lão tổ.

Không nghĩ là trong lúc vô tình kém chút phá đại sự của lão tổ!

Trong lòng Thiều Oản Oản thật sợ, nhưng loại tình huống này tự nhiên cũng không thể nói xin lỗi với lão tổ, để thân phận của lão tổ bại lộ ra.

Chỉ có thể chạy trước!

Thiều Oản Oản hoảng hốt chạy bừa, thân ảnh rất nhanh liền chui vào chỗ sâu của rừng cây.

Cứ như vậy, Khương Cao Huyền cùng Thiều Oản Oản kẻ trước người sau vội vàng chạy trốn mất.

Vương Hạo Nhiên nhìn phương hướng hai người rời đi một chút, trong góc độ Lạc Thanh Thiển không thấy được nghiêng ngẫm cười cười.

Hắn trong bóng tối chờ đợi đích thân địch nhân của Lạc Thanh Thiển xuất hiện, lúc đầu dự định trực tiếp dùng điểm chiến lược mạnh mẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng mà sau khi thấy rõ là Khương Cao Huyền cùng Thiều Oản Oản thì nhất thời bỏ đi chủ ý này.

Hai người này đều có thể bị hù dọa chạy, căn bản không cần xuất thủ.

Cho nên hắn thu lại toàn bộ chân khí, giả bộ như người thường hiện thân.

Bởi vì đuổi đi Khương Cao Huyền, nhất định phải triển lộ tu vi cao hơn 65 năm chân khí. Như vậy thì khẳng định là Lạc Thanh Thiển sẽ cầu chính mình, dùng chân khí trợ giúp nàng giải độc.

Tuy là Lạc Thanh Thiển bị trúng độc lợi hại, bản thân không cách nào khu trừ, nhưng có Vương Hạo Nhiên dùng chân khí phụ trợ thì tuyệt đối là có thể làm được.

Dùng chân khí giúp nữ chính trừ độc, tiếp đó giành được một câu cảm tạ từ nữ chính, đây là hành động của nhân vật chính.

Hắn cũng không phải nhân vật chính, tất nhiên sẽ không học tập loại hành động này.

Đối diện.

Mắt Lạc Thanh Thiển thấy một màn quỷ dị Khương Cao Huyền cùng Thiều Oản Oản lần lượt chạy trốn, kinh ngạc thật lâu, sau khi phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như giật mình, vượt lên trước mặt Lạc Thanh Thiển hỏi: "Hai người kia là ai vậy? Sao lại chạy nhanh như vậy, tựa như là cao thủ võ lâm trong kịch võ hiệp vậy."

Lời này để Lạc Thanh Thiển cũng có chút khó hiểu, đồng thời nhận biết một chút, cảm thấy được trên người Vương Hạo Nhiên không có bất kỳ ba động nào của chân khí.

Lúc đầu nàng cảm thấy Khương Cao Huyền cùng Thiều Oản Oản bị hù dọa chạy cùng Vương Hạo Nhiên có một chút quan hệ. Nhưng bây giờ nhìn thì tựa hồ là mình đã nghĩ quá rồi.

Thế nhưng mà vì sao Khương Cao Huyền cùng Thiều Oản Oản lại chạy trốn khó hiểu như vậy?

Trong lúc nhất thời Lạc Thanh Thiển không nghĩ ra, cũng không có tiếp tục suy nghĩ, bởi vì nàng phát giác được chính mình đã gặp phải ranh giới mắt không chế.

"Người, người tới đây một chút, đến bên cạnh ta đi." Lạc Thanh Thiển dùng đôi mắt ngập nước nhìn Vương Hạo Nhiên bên ngoài vài mét nói.

"Sao vậy?" Vương Hạo Nhiên đứng tại chỗ không động, giả bộ như không hiểu gì vậy.

"Người tới đây đi rồi ta nói cho người." Lạc Thanh Thiển lộ ra một cái nụ cười mỉa mai. Lời này cùng cái thần tình này, nếu như thời gian bình thường uyết đối là nàng không nói được, cũng không làm ra được.

"Cái này. . ." Vương Hạo Nhiên vẫn đứng tại chỗ không động.

Nhưng mà ngay tại lúc này, một cỗ chân khí đột nhiên cuốn hắn theo, để chân tay hắn cách mặt đất, không bị khống chế lướt tới phía trước.

"Công tử, đắc tội."

Một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành trong mắt Vương Hạo Nhiên khuếch đại, đồng thời, bên tai còn truyền đến âm thanh của Lạc Thanh Thiển có vẻ áy náy xen lẫn e lệ.

Màn đêm phủ xuống.

Trong một tòa biệt thự.

Tâm trạng Biễn Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi hết sức nôn nóng.

Nhị tử Lạc Thanh Thiển rời đi từ buổi sáng, hiện tại đã là buổi tối, thế nhưng mà còn không thấy trở về.

Đám người Khâu Thiển Vi cực kỳ lo lắng nhị tử Lạc Thanh Thiển nổi nóng làm ra chuyện gì tổn thương Vương Hạo Nhiên.

Tử như đánh gãy chân hắn? Hoặc là dùng roi đánh hắn, hoặc là dùng cách khác ác liệt hơn tàn khốc hơn để tra tấn hắn.

Những ý nghĩ này cũng không khoa trương, hoàn toàn là có dấu vết mà lần theo.

Phụ mẫu của bọn họ không ở bên người, đại tử cũng không bên cạnh. Nhị tử Lạc Thanh Thiển tương đương với gia trưởng, khó tránh khỏi nhất thời xúc động làm ra chuyện gì đó tồi tệ.

Nhất là điểm chiến lược của nhị tử cao tới đáng sợ. Muốn đối phó Vương Hạo Nhiên quả thực chính là chuyện dễ như trở bàn tay.

So sánh với Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao lo lắng ít hơn một chút.

Thứ nhất, hai người không thể so với Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi, độ thiện cảm đã max.

Thứ hai, hai người đã thấy qua Vương Hạo Nhiên ra tay, biết Vương Hạo Nhiên cũng đồng dạng có điểm chiến lược cực cao.

Nhưng dù cho như vậy, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao vẫn có chút nôn nóng.

Bởi vì hai người cảm thấy tuy là Vương Hạo Nhiên lợi hại, nhưng so với nhị tử còn hơi kém hơn một ít.

Nhị tử thật muốn giáo huấn Vương Hạo Nhiên thì tuyệt đối là Vương Hạo Nhiên sẽ bị đánh.

Về phần Liễu Nguyệt đồng dạng cũng lo lắng.

M @@@

Chương 384: Đắc Tội (2)

cNhưng mà tâm trạng của nàng cùng tỷ muội khác khác biệt, là tâm

trạng sư mẫu lo lắng cho đồ đệ.

Nếu như Vương Hạo Nhiên thật xảy ra chút việc, chính mình làm sư mẫu, quay đầu bàn giao thế nào với sư phụ của hắn đây?

Tâm trạng của năm người ở đây không giống nhau, nhưng tâm trạng vẫn lo lắng giống nhau, vượt qua hồi lâu.

Cuối cùng, ngoài cửa lớn truyền đến động tĩnh.

Đám người Khâu Thiển Vi nhón nhíp nhìn về phía bên kia.

Nhưng mà khiến người ta thất vọng là người tới cũng không phải nhị tử Lạc Thanh Thiển, mà là Lâm Thần.

Chỉ thấy trong tay Lâm Thần xách theo rất nhiều đồ ăn hộp đóng gói. Hình như là tới đưa cơm cho mọi người.

Sau khi Lạc Thanh Thiển rời khỏi, Lâm Thần cũng rời khỏi biệt thự, nhưng không có đi xa, một mực ở gần biệt thự.

Nhưng chờ lâu như vậy cũng không gặp nhị tử trở về, vậy mới nhịn không được đưa đồ ăn tới cho các tử tử..

Suy cho cùng thì mấy vị tử tử đã nhịn đói hai buổi.

"Tam tử, tứ tử, ngũ tử, lục tử, thất tử, có thể ăn cơm rồi." Lâm Thần lộ ra nụ cười đáng yêu, xách theo đồ ăn đi vào trong đại sảnh.

Đám người Khâu Thiển Vi nào có suy nghĩ ăn cơm, chỉ là híp lại con người nhìn xem Lâm Thần.

Lâm Thần chỉ cảm thấy phía sau phát lạnh, nhịn không được rụt cổ một cái.

"Tiểu Thần, thật không nhìn ra người rất có tố chất của người nhiều

chuyện nha, lại thích tố cáo như vậy!" Khâu Thiển Vi thay đổi ngữ khí ung dung tao nhã trong lúc nói chuyện ngày bình thường, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Thất tỷ, làm sao trách ta được, là nhị tỷ ép hỏi, ta cũng không có cách nào." Dáng vẻ Lâm Thần giả bộ như vô tội.

"Phải vậy không? Nhị tỷ có nắm lấy cổ của người ép người nói sao?" Khâu Thiển Vi chất vấn nói.

Lâm Thần nghẹn lời.

Biển Tố Vấn không có nói chuyện, chỉ là giữ im lặng đi một chuyến vào phòng bếp. Mà lúc đi ra từ phòng bếp, trong tay nhiều thêm một cây cây chổi. Trực tiếp đi về phía Lâm Thần.

Lâm Thần thấy thế thì liên tiếp lui về phía sau, trên mặt nhỏ tràn đầy vẻ kinh hoảng, lên tiếng gọi:

"Tứ tỷ ngũ tỷ lục tỷ, cứu mạng đi!"

Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao giả bộ như không nghe thấy, khoanh tay đứng nhìn.

Lúc này, Biển Tố Vấn cầm cây chổi đã đến trước mặt Lâm Thần.

Lâm Thần lập tức co cẳng trong chạy đại sảnh tránh chịu đòn.

Tuy là chân khí của Biển Tố Vấn bị phong, nhưng mà là người trưởng thành, đồng thời có một đôi chân dài.

Lâm Thần chỉ là tiểu hài tử tám tuổi, hai cái chân ngắn nhỏ, lại chạy đi đâu được.

Rất nhanh, Lâm Thần đã bị đuổi kịp, lộ ra cánh tay nhỏ chịu một cái cây chổi.

Tê.

Lâm Thần đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, chính là muốn cầu xin tha thứ, nhưng mà cũng là kinh ngạc nhìn thấy chỗ bị đánh trên cánh tay xuất hiện vết đỏ.

Khiến hấn chấn kinh tất tiếng.

Thể chất của hấn rất đặc thù, chịu đòn sẽ không bị thương, thậm chí dùng đao quét ngang trên cổ đều không có chuyện, chỉ cảm nhận được đau một chút.

Điểm này các tỷ tỷ cũng không biết.

Hiện tại xảy ra chuyện gì?

Bị cây chổi đánh bị đau còn chưa tính, vì sao lại bị thương chứ?

Lâm Thần nhìn xem vết đỏ trên cánh tay bị cây chổi đánh ra, rơi vào trầm tư.

Nhưng mà không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, lại quét qua đánh tới.

Lâm Thần kêu đau lên đớn, mạch suy nghĩ cũng hoàn toàn bị đánh một chút chặt đứt.

Biển Tố Vấn cầm cây chổi liên tiếp đánh xong vài chục cái, lúc này mới bớt tức giận.

Mà lúc này Khâu Thiển Vi lại đi tới tiếp sức.

Lâm Thần lại bị đánh vài chục cái, đau đến trực tiếp khóc lên.

Vai vị tỷ tỷ ra tay thật có chút nặng, dùng rất lớn lực.

Lâm Thần phàn nàn cầu xin tha thứ.

Nhưng mà Khâu Thiển Vi lại không có dự định dừng tay, muốn tiếp tục đánh hấn mấy lần.

Nhưng nàng mới đưa tay, ngoài cửa lại truyền tới động tĩnh.

Khâu Thiển Vi dừng lại hành động trong tay, nhìn về phía cửa ra vào.

Chỉ thấy nhị tử Lạc Thanh Thiển lão đảo đi đến, còn một mặt mắt hồn mắt vía.

"Nhị tử, người làm gì hấn rồi? !" Khâu Thiển Vi mang theo vài phần tức giận, tiến lên chất vấn.

Biển Tố Vấn cũng đi theo, sánh vai cùng thất muội đứng chung một chỗ, không vui nhìn xem nhị tử Lạc Thanh Thiển.

Ánh mắt Lạc Thanh Thiển phức tạp, sâu trong ánh mắt tràn đầy xấu hổ.

Lúc cùng hấn tách ra, nàng hỏi thăm hấn lần nữa, tên là gì, có thân phận gì.

Hấn nói hấn tên là Vương Hạo Nhiên, là sinh viên đại học năm nhất khoa tài chính của đại học Thanh Linh.

Sau khi Lạc Thanh Thiển nghe giờ mới hiểu được, người trước mắt này chính là người bại trai kia của thất muội.

Sau khi nàng biết được tin tức này, đầu tiên là kinh ngạc sau đó trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Áy náy đối với thất muội Khâu Thiển Vi, còn có đối với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì đối với chuyện này, Lạc Thanh Thiển cảm thấy Vương Hạo Nhiên là người bị hại.

Suy cho cùng chính mình dùng võ lực. . .

"Thất muội, thật... thật xin lỗi." Dưới loại tâm tình áy náy ày, Lạc Thanh Thiển mở miệng nói với Khâu Thiển Vi một tiếng.

Mà sau khi nói xong những lời này, Lạc Thanh Thiển trong lúc nhất thời không cách nào đối mặt với Khâu Thiển Vi, trả lại điện thoại đã tịch thu cho mấy muội muội, lập tức không nói tiếng nào, lão đảo nghiêng ngã đi về phía một căn phòng ngủ. Cũng khóa trái cửa phòng lại.

Khâu Thiển Vi có thể cảm nhận được lời nói của nhị tỷ Lạc Thanh Thiển đang bao hàm áy náy, nhưng dù cho nàng động não đến mức nào cũng đoán không được chân tướng của sự thật.

Chỉ là từ thần sắc cùng ngữ của Lạc Thanh Thiển liên tưởng một chút, nháy mắt suy đoán lên, khả năng là nhị tỷ Lạc Thanh Thiển giáo huấn Vương Hạo Nhiên, khi hạ thủ quá nặng đi, tạo thành thương tổn không thể lường được với Vương Hạo Nhiên.

Tỉ như trực tiếp cắt chân giữa của hắn?

Vừa nghĩ đến đây, Khâu Thiển Vi vội vàng dùng điện thoại bấm gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao nhận nhiệm vụ tập tước, toàn bộ vội vã cuống cuồng đang đợi Vương Hạo Nhiên nghe điện thoại.

"Vi Vi, chuyện gì vậy?" Trong điện thoại truyền đến âm thanh Vương Hạo Nhiên run run.

Nghe vậy, mấy tỷ muội Khâu Thiển Vi nhộn nhịp đều nói lỏng một hơi.

"Người không có việc gì chứ?" Tuy là nghe được âm thanh của Vương Hạo Nhiên tựa như không việc gì, nhưng Khâu Thiển Vi vẫn có chút không yên lòng.

A @@@

Chương 385: Thu Hoạch Phong Phú

"Không có việc gì, rất khỏe." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Khâu Thiển Vi rất nghi hoặc, hỏi: "Nhị tỷ ta đi tìm người, người có nhìn thấy nàng hay không?"

Wương Hạo Nhiên trầm mặc mấy giây, vậy mới trả lời: "Có nhìn thấy."

"Vậy nhị tỷ ta không làm gì người chứ?" Khâu Thiển Vi khẩn trương một chút, hỏi tiếp.

"Nhị tỷ người rất hòa đồng, cùng ta hàn huyên trò chuyện, sau đó liền đi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Khâu Thiển Vi nghi hoặc. Nếu như chỉ là cùng Vương Hạo Nhiên hàn huyên trò chuyện vậy sao nhị tỷ có vẻ mắt hờn mắt vía, đồng thời còn vẻ kỳ kỳ quái quái, tựa như thật xin lỗi.

"Người ở đâu, ta tới xem người một chút." Khâu Thiến Vi có chút không yên lòng.

"Ta có chút không thoải mái, ngày mai đi." Vương Hạo Nhiên lập tức từ chối.

Khâu Thiến Vi tới xem một chút, ngược lại không có vấn đề gì, chỉ sợ Khâu Thiến Vi sau khi đến thì không đi.

Từ buổi sáng tới màn đêm phủ xuống, có trăm năm chân khí cũng có chút chịu không được, cần hoãn một chút.

"Làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái?" Khâu Thiến Vi ân cần hỏi han.

"Có chút mỏi lưng." Vương Hạo Nhiên thuận miệng trả lời một câu.

"Tại sao có thể như vậy?" Khâu Thiến Vi hỏi.

"Há, hôm nay bị bạn học kéo đi đến xã đoàn Cổ Phong chụp ảnh tuyên truyền, từ buổi sáng bạn đến trời tối, mệt đến lưng nhức mỏi." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Ta tới xem người một chút nha, ta là y sư, có thể giúp người trị liệu một chút." Biển Tố Vấn tăng lên âm thanh, nói một câu với đầu bên kia điện thoại.

Nghe được âm thanh của Biển Tố Vấn, trong lòng Vương Hạo Nhiên lộ bộ một chút, thế mới biết Biển Tố Vấn cũng ở bên cạnh.

"Vi Vi, bên cạnh còn có những người khác hả?" Vương Hạo Nhiên nhin không được hỏi.

"Tam tử, tứ tử, ngũ tử, lục tử của ta đều đang ở đây." Khâu Thiến Vi trả lời.

Vương Hạo Nhiên bỗng cảm thấy đau đầu, hiển nhiên chuyện của chính mình cùng Khâu Thiển Vi đã để lộ.

Nhưng mà chuyện này vẫn có thể trong phạm vi tiếp nhận. Suy cho cùng chỉ là chuyện mình cùng Khâu Thiển Vi cũng để tở muội của nàng biết.

"Tam tở, quá muộn rồi, hình như có chút không tiện nha?" Trong khi Vương Hạo Nhiên nói chuyện vẫn duy trì một khoảng cách cùng Biễn Tố Vấn.

"Người là bạn trai của thất muội ta, coi như là một nửa muội phu, không cần khách khí như vậy." Biễn Tố Vấn nói.

"Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một đêm là không sao à, vẫn là không cần." Vương Hạo Nhiên từ chối nói. Đồng dạng hấn cũng lo lắng sau khi Biễn Tố Vấn đến thì cũng không đi.

Suy cho cùng trạng thái của hấn không tốt, đồng thời lại không có cùng Biễn Tố Vấn cảm được soi trong đêm qua. Biễn Tố Vấn thật đến không đi, bởi vì trạng thái của mình mà biểu hiện không tốt thì không cho phép để nàng thất vọng.

Còn nữa, Vương Hạo Nhiên còn dự định thừa dịp lúc ban đêm đi bàn bạc chuyện khác.

"Vậy được rồi, người sớm nghỉ ngơi một chút." Biễn Tố Vấn nói.

"Hạo Nhiên ngủ ngon." Khâu Thiển Vi ngọt ngào nói một tiếng.

"Vi Vi ngủ ngon." Vương Hạo Nhiên đáp lại một câu, chuẩn bị cúp điện thoại.

"Không cùng ta. . . Chúng ta nói một câu sao?" Biễn Tố Vấn có chút ghen ghét, cũng muốn được Vương Hạo Nhiên ôn nhu đáp lại một

câu, nhưng nói được nửa câu cảm thấy không ổn, vậy mới đổi giọng.

"Tam tử, tứ tử, ngũ tử, lục tử, mọi người ngủ ngon." Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ nói một câu, vậy mới cắt đứt nói chuyện, kiểm kê thu hoạch mới một chút.

Tuy là hơi mệt khi làm "Người bị hại", nhưng thu hoạch vẫn cực kỳ phong phú.

Điểm phản phái cái kia hoàn toàn là mới tăng 10000! Điểm quang hào quang hoàn toàn tăng lên 500!

Mà Lâm Thần bên kia cũng bởi vì bạo giảm 500 điểm hào quang, vì vậy mà hào quang nhân vật chính rớt xuống 1000, mất đi hào quang không chết không thương.

Không có hào quang không nói đạo lý kia, Lâm Thần chân chính biến thành nhân vật chính tám tuổi yếu ớt.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên nguyện ý thì có thể dùng phương thức trực tiếp nhất để hấn lạnh lạnh.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính làm như thế.

Tuy là hào quang nhân vật chính của Lâm Thần rớt xuống 1000, nhưng vẫn có thể nhỏ không ít lông dê.

Trực tiếp để hấn lạnh thì có chút lãng phí.

Còn nữa, còn không có lộ mặt đại tử của đại tử thần bí của Lâm Thần, thủy chung vẫn là nhân tố không ổn định.

Lỡ như đại tử Lâm Thần biết được hấn xảy ra chuyện, tìm tới trên đầu Vương Hạo Nhiên thì thật sự sẽ phiền toái.

Suy cho cùng đại tỷ thần bí này có hào quang nữ chính tận ba ngàn. Tuyệt đối rất mạnh!

Thu hồi ý niệm, Vương Hạo Nhiên thừa dịp bóng đêm mà đi về một nơi.

Lúc ban ngày, bởi vì không nguyện bạo lộ thực lực, hắn cũng không có ra tay với Khương Cao Huyền, hiện tại đã đến lúc nên tính sổ.

"Tại sao là ngươi, ngươi. . . Ngươi vì sao có thể tìm thấy ta?"

Trong một căn phòng xa hoa của khách sạn, Khương Cao Huyền một mặt hoảng sợ nhìn xem Vương Hạo Nhiên đột nhiên xuất hiện trong phòng, nghẹn ngào nói.

"Cái này thì ngươi không cần biết, trước tiên chúng ta vẫn nên tính toán nợ nha." Vương Hạo Nhiên tự mình ngồi xuống trên ghế. Đối với vấn đề của Khương Cao Huyền cũng không có đáp lại.

Tung tích của Khương Cao Huyền tự nhiên là do bên Độc tông cung cấp.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không tùy tiện để lộ ra mình có liên quan tới Độc tông.

"Ngươi, ngươi muốn thế nào?" Sắc mặt Khương Cao Huyền tái nhợt, cũng không dám chạy trốn chạy. Bởi vì hắn hiểu được, trong khoảng cách như vậy chính mình không có khả năng sống sót huống chi là chạy trốn.

"Nửa đường cướp xe của ta, lại đối phó nữ nhân mà ta trúng ý, ngươi nói ta nên làm gì ngươi?" Vương Hạo Nhiên lạnh lùng nói.

Khương Cao Huyền bị thực lực của Vương Hạo Nhiên chấn nhiếp, lập tức bị hù dọa đến quỳ rạp xuống đất, nói:

"Tha mạng, tha mạng, là ta có mắt như mù, van cầu người tha cho ta, chỉ cần người tha cho ta thì sau này ta sẽ nghe người như Thiên Lô sai đâu đánh đó, mặc cho người thúc giục."

Vương Hạo Nhiên ngồi ngay ngắn ở trên ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ lấy bàn trà bên cạnh, cũng không có lập tức đưa ra câu trả lời.

Muốn giết Khương Cao Huyền là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng giữ lại cho hắn một mạng có thể thu hoạch càng nhiều lợi ích hơn một chút.

Khương Cao Huyền đứng đầu Tiềm Long Sò Phượng Bảng, bối cảnh thâm hậu, làm việc ngang ngược càn rỡ, là một phản phái dễ hấp dẫn nhân vật chính đánh mặt.

E @@@

Chương 386: Thu Phục Nhân Vật Phản Phái

Giữ lại Khương Cao Huyền có thể dẫn nhân vật chính ra.

Cái tác dụng này tương tự cùng đám người Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng, nhưng mà Khương Cao Huyền so sánh với ba người này thì lợi hại hơn nhiều, có thể dẫn ra nhân vật chính sẽ lợi hại hơn.

Nói cách khác, Vương Hạo Nhiên nện những cái nhân vật chính tới

này có khả năng thu hoạch điểm phản phái cũng nhiều hơn.

"Ăn cái này đi." Vương Hạo Nhiên đem một khóa dược ném đến trước mặt Khương Cao Huyền.

Khương Cao Huyền vì cứu mạng không có nửa điểm do dự, trực tiếp ăn hết đan dược, vậy mới xin hỏi nói: "Đây là cái gì?"

"Sau này ngoan ngoãn thay ta làm việc, mỗi tháng ta sẽ cho người giải dược đúng giờ." Vương Hạo Nhiên không có giải thích thêm, chỉ là nói.

Khương Cao Huyền nghe xong, sao có thể không rõ, đây là độc dược khổng chế người. Nhưng mà có thể giữ một mạng đã là đại hạnh trong bất hạnh. Vì biểu hiện trung thành nên liền nói ngay:

"Tôn chủ tại thượng, thuộc hạ nguyện ý nghe sai khiến, xông pha khói lửa cũng không chối từ!"

Theo cách nhìn của Khương Cao Huyền thì người trước mắt nhất định là nhân vật thiếu thủ của đại thế lực. Làm việc cho người tôn quý như vậy cũng không tính quá tồi tệ. Hơn nữa, chính mình còn bởi vậy mà có nhiều hơn một chỗ dựa, cũng coi là có phúc trong cái họa.

Có thể khẳng định Khương Cao Huyền nghe lời như vậy, Vương Hạo Nhiên vừa ý gật đầu một cái. Nhưng vì càng yên tâm hơn chút ít lại ném cho Khương Cao Huyền một viên đan dược.

Khương Cao Huyền không chút do dự nuốt xuống "Tôn chủ, đây cũng là cái gì?"

"Đan dược có thể để người chuyên tâm luyện công." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường nói.

"Cảm ơn tôn chủ ban thưởng." Khương Cao Huyền nghe xong cũng

không nghĩ nhiều, lập tức đập đầu nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn sau gáy Khương Cao Huyền, âm thầm cười một tiếng.

Khỏả thứ hai mà hấn uống sẽ để Khương Cao Huyền mất đi năng lực của nam nhân.

Dụng ý của hấn tự nhiên là vì cắt đứt ý nghĩ của Khương Cao Huyền đối với Lạc Thanh Thiển.

Nhưng mà tính ra thì Vương Hạo Nhiên cũng không có lừa Khương Cao Huyền.

Đối với người tu võ mà nói thì mỹ sắc như lang như hổ, đừng nói là đụng, tốt nhất là nghĩ cùng đừng nghĩ! Như vậy mới có thể toàn tâm toàn ý tu võ.

Vương Hạo Nhiên nói với Khương Cao Huyền đó là đan dược có thể để người ta chuyên tâm luyện công chẳng lẽ có nói sai sao?

Tất nhiên là không sai rồi.

Vương Hạo Nhiên trở lại biệt thự, một mình nghĩ ngợi một đêm.

Ngày hôm sau bình thường đi lên lớp.

"Lão đại lão đại, ta bị người ta đánh!" Trước khi vào lớp, Lữ Minh sung mặt sung mũi đi vào phòng học, đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên cáo trạng.

Vương Hạo Nhiên không khỏi vui vẻ, lập tức truy vấn: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hôm qua đi ra ngoài trường kiếm mỹ nữ, vận khí rất không tệ, để ta gặp được một nàng." Lữ Minh báo cáo:

"Sau đó ta chạy lên muốn xin số điện thoại, nhưng mỹ nữ kia không cho, ta vẫn đi theo, nào biết được đột nhiên chạy đến một nam nhân đánh ta thành thế này, lão đại xem, mặt đều đã sưng lên."

Nghe xong Lữ Minh kể lại, Vương Hạo Nhiên càng âm thầm vui vẻ.

Cái tao ngộ này của Lữ Minh rõ ràng là gặp được nữ chính, tiếp đó bị nam chính đi ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, đánh tiểu phản phái Lữ Minh này một hồi.

Làm tốt lắm, nhanh như vậy đã dẫn tới nhân vật chính!

"Người đánh người là ai, người biết hẳn không? Biết làm sao tìm được hẳn không?" Vương Hạo Nhiên luôn miệng hỏi.

"Biết, là một diễn viên tên là Thẩm Dịch Tinh, đóng him hot hiện đang chiếu trong các rạp, bộ phim tên là 『 Yêu Trọn Đời 』 là nhân vật nam chính của bộ điện ảnh đó." Lữ Minh nói.

Yêu Trọn Đời?

Tên của bộ điện ảnh này Vương Hạo Nhiên không có lạ lắm chút nào.

Mấy ngày trước hẳn bồi đám người Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan cùng Khâu Thiển Vi mỗi xem bộ phim này một lần.

Đối với nhân vật nam chính Thẩm Dịch Tinh trong điện ảnh tất nhiên là Vương Hạo Nhiên có ấn tượng.

Thẩm Dịch Tinh là diễn viên có kỹ năng diễn rất tốt cùng vẻ mặt rất đẹp, không nghĩ tới vậy còn là một nhân vật chính.

"Còn mỹ nữ người xin số kia thì sao? Biết là ai không?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Ta đây không biết, nhưng mà rất xinh đẹp, ta chụp trộm được tấm ảnh." Nói xong, Lữ Minh đưa điện thoại di động ra, mở ra album ảnh lật qua lật lại tấm ảnh cho Vương Hạo Nhiên nhìn một chút.

Nữ nhân trong tấm ảnh, có vẻ đẹp cùng vóc dáng có thể được 95 điểm.

Hẳn là nữ chính không sai.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, chuyển cho Lữ Minh chuyển một trăm vạn, "Thẩm Dịch Tinh giao cho ta, người đi bệnh viện xem một chút, lấy chút thuốc, nhanh một chút chữa khỏi vết thương trên mặt."

Lữ Minh rất cảm thấy xúc động, không khỏi nói: "Tạ ơn lão đại nhiều, chờ sau khi ta khỏe xong ta sẽ ra bên ngoài tìm mỹ nữ cho người."

"Được." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Lữ Minh giác ngộ như vậy cao, vui mừng gật đầu một cái.

Không bao lâu đã bắt đầu vào học.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có suy nghĩ nghe giảng, mà là cầm điện thoại lên trên mạng điều tra tin tức của Thẩm Dịch Tinh một chút.

Trước mắt thì Thẩm Dịch Tinh là một diễn viên chạm tay là có thể bỏng, trên mạng khẳng định có không ít tin tức liên quan tới hắn.

Vương Hạo Nhiên điều tra một hồi, rất nhanh đạt được thông tin hữu dụng.

Thẩm Dịch Tinh nhận một bộ phim, trước mắt ở bên Thanh Linh này lấy cảnh quay chụp, mà bộ phim này do nhà đầu tư là ảnh nghiệp Vương thị.

Ảnh nghiệp Vương thị là một công ty nhỏ của tập đoàn Vương thị.

Sau khi tan học, Vương Hạo Nhiên đến một chỗ an tĩnh gọi một cuộc điện thoại cho Vương Hưởng.

"Nhi tử bảo bối, không còn tiền dùng phải không, một hồi ta kêu người gửi một ngàn vạn cho ngươi." Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh xa hoa của Vương Hưởng.

"Tùy theo ngươi." Vương Hạo Nhiên tùy ý đáp lại một chút, nói tiếp:

"Công ty điện ảnh nhà chúng ta gần đây có phải đầu tư một bộ phim hay không?"

Tin tức tên mạng có thật có giả, Vương Hạo Nhiên tất nhiên muốn xác nhận một chút.

"Đúng vậy, công ty đầu tư không ít, mời được một diễn viên đang hot, tên là Rhâm. . ." Vương Hưởng nhất thời nhớ không nổi, bỗng nhiên dừng lại.

"Thẩm Dịch Tinh?" Vương Hạo Nhiên nói tiếp.

"Đúng đúng, chính là hắn."

u @@@

Chương 387: Lệnh cưỡng Chế Dỡ Bỏ (1)

"Vậy thì tốt quá, ta biết đoàn làm phim kia đang quay phim ở ngay tại Thanh Linh, ta còn chưa có xem đoàn làm phim quay phim, muốn đi xem một chút."

"Đại học của các người có lẽ có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp mà, tại sao muốn đi đến đoàn làm phim tìm nữ diễn viên xinh đẹp?" Vương Hưởng cảm thấy nhìn thấu ý nghĩ của nhi tử, thế là nghi hoặc hỏi.

Vương Hạo Nhiên thật là phục tên phụ thân tiện nghi này, cũng lười giải thích, dứt khoát nói: "Nữ sinh trong đại học ta đều chán rồi, không được đâu."

"Được được, nhi tử bảo bố, người ưa thích thế nào thì làm thế đó." Vương Hưởng yêu chiều cười nói:

"Ta nói một tiếng với đoàn làm phim bên kia, người rảnh rồi thì cứ đến, nếu như coi trọng nữ diễn viên nào trực tiếp nói cho lão ba, lão ba nhất định để người được toại nguyện!"

Buổi sáng, thời tiết sáng sủa.

Diệp Thu cầm quảng cáo cho thuê nhà được dán ở trên tường xung quanh đại học Thanh Linh, cột điện, mọi chỗ có thể dán được.

Yêu cầu cho thuê vẫn như cũ.

Chỉ cho mỹ nữ độc thân thuê.

Sau khi dán xong một trăm tấm quảng cáo thì Diệp Thu mừng rỡ vỗ tay một cái cho sạch dơ bẩn.

Bây giờ chỉ cần chờ khách thuê tới cửa.

Làm xong thì Diệp Thu đi đến cư dân ở gần đó.

Lúc đi qua đường nhỏ của khu dân cư thì nhìn thấy một nhóm người ăn mặc đồ lao động ở trước sau một tòa nhà cũ đo đạc gì đó.

"Lý bá, bọn hắn đang làm cái gì vậy?" Diệp Thu hướng một người hàng xóm quen biết dò hỏi.

"Cơ quan kiểm tra chất lượng công trình, tới kiểm tra chất lượng nhà cũ chúng ta, nếu như kiểm tra đo lường thấy lều sập hỏng thì cần dỡ bỏ." Lý bá đáp lại Diệp Thu nói.

Nghe vậy, Diệp Thu đứng lại nhìn một lúc. Thành viên cơ quan kiểm tra chất lượng, kiểm tra đo lường xong tòa nhà cũ trước mắt này rồi nhanh chóng đưa ra kết quả.

Vẫn tốt.

Diệp Thu thấy thế, cũng không coi là chuyện gì đáng kể, trực tiếp đi về nhà.

Toà nhà cũ trước mắt này tồn tại còn lâu hơn tòa nhà cũ của mình nhiều, nếu nó vẫn còn tốt thì tòa nhà của mình càng không có vấn đề gì.

Buổi chiều cơ quan kiểm tra chất lượng đi tới kiểm tra đo lường tòa nhà của Diệp Thu.

Diệp Thu ở một bên bình tĩnh ăn dưa hấu, một bên nhìn xem nhân viên kiểm tra đo lường.

Không lâu sau đã có kết quả.

Kết quả kiểm tra đo lường tòa nhà này của hắn là: Lều sập hỏng,

không dùng được!

"Người có làm hay không, toà nhà này của ta tại sao lại là lầu sắp hỏng chứ?" Diệp Thu dừng ăn dưa một lúc, lập tức tức giận hướng về nhân viên kiểm tra đo lường nghi vấn.

"Diệp tiên sinh, chúng ta là cơ quan quyền uy kiểm tra đo lường công trình, tuyệt đối sẽ có trách nhiệm với kết quả kiểm tra đo lường của mình." Một nhân viên đầu lĩnh cơ quan kiểm tra đo lường đáp lại lời Diệp Thu, nghiêm nghị nói:

"Xin ngài mau chóng rời khỏi toà nhà cũ này, phối hợp công việc dỡ bỏ, về phần phụ cấp thì người có thể yên tâm, tuyệt đối đầy đủ để Diệp tiên sinh xây dựng lên một tòa lầu mới."

Diệp Thu phìền muộn vô cùng.

Hắn vừa mới dán quảng cáo, nhà lại chuẩn bị bị phá hủy, làm sao tuyển khách thuê mỹ nữ nữa đây?

—

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, phá hoại kế hoạch quảng cáo cho thuê của nhân vật chính Diệp Thu, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Thu -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

Vừa hết tiết thì Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Hắn lập tức hiểu rõ là sắp xếp của Đường Băng Vân đã có hiệu quả.

Nhà cũ của Diệp Thu sắp phải dỡ bỏ.

Vương Hạo Nhiên đi ăn một bữa cơm rồi lập tức trở lại biệt thự tám

một cái.

Sau khi tắm xong thì màn đêm đã phủ xuống.

Vương Hạo Nhiên từ chỗ của Vương Hưởng biết được hôm nay đoàn làm phim của Thẩm Dịch Tinh sẽ quay phim ban đêm.

Hắn chuẩn bị đi tìm kiếm lớp.

Nhưng vào lúc này, Bộ Phi Yên đột nhập vào trong sân của biệt thự.

"Lại tới làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên lặng yên không tiếng động đi tới sau lưng Bộ Phi Yên rồi bất thành linh phát ra âm thanh.

Bộ Phi Yên giật nảy mình, lập tức phản ứng lại, quay đầu cười ha hả nói:

"Đương nhiên là tới thỉnh giáo người một chút chuyện tu luyện, lúc trước đã nói rồi."

Vương Hạo Nhiên nói: "Bây giờ ta có việc cần ra ngoài, người đi tìm nhị tỷ của người đi, nghe Vi Vi nói là nàng cực kỳ lợi hại."

Nhắc đến Lạc Thanh Thiên, trên mặt Bộ Phi Yên toát ra vẻ u sầu "Nhị tỷ ta sau khi trở về từ đêm qua vẫn tự giam mình ở trong phòng, đều đã gần hai mươi bốn giờ rồi chúng ta gọi nàng cũng không để ý tới, ngay cả cơm đều không ăn."

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút, lập tức lại cảm giác bình thường.

Mà đối với tâm trạng của Lạc Thanh Thiên Vương Hạo Nhiên cũng có thể đoán được.

Thứ nhất, trong lúc nhất thời nàng có chút khó mà tiếp nhận được việc này. Thứ hai, nàng cảm thấy rất có lỗi với muội muội Khâu

Thiến Vi, trong lòng áy náy.

Nhốt mình nhốt ở trong căn phòng chính là nàng muốn điều chỉnh mình.

Đợi nàng điều chỉnh tốt đương nhiên cũng sẽ không có việc gì.

Nếu Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại an ủi khuyên bảo một lúc thì có thể rút ngắn thời gian điều chỉnh của nàng.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính làm như vậy.

Lúc ứng với thái độ của Lạc Thanh Thiển hắn đã sớm quyết định hưởng thụ cảm giác được theo đuổi

Hắn cũng sẽ không chủ động đối với Lạc Thanh Thiển.

Hơn nữa chuyện này là do Lạc Thanh Thiển dùng võ lực, Vương Hạo Nhiên là người bị hại mà.

Hắn vẫn chờ sau khi Lạc Thanh Thiển điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói xin lỗi đối với mình đây.

Nếu không nói xin lỗi?

Hừ, vậy sau này tuyệt đối sẽ không để ý tới nàng!

Thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không trả lời, Bộ Phi Yên mang theo một chút giọng khấn cầu nói:

"Chuyện của người gấp lắm sao? Nếu không phải rất vội thì dành một chút thời gian chỉ điểm ta một chút đi."

"Được thôi." Vương Hạo Nhiên miễn cưỡng đáp ứng, bịa chuyện một lúc, bịa ra những thứ mà chính hắn đều không biết.

Bộ Phi Yên nghe đến đầu óc mơ hồ, muốn Vương Hạo Nhiên nói cẩn thận một ít.

Đương nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không nói, để chính nàng lĩnh ngộ.

Bộ Phi Yên bắt đắc dĩ chuẩn bị đi trở về tìm hiểu.

"Chờ một chút." Vương Hạo Nhiên chợt nhớ tới cái gì tới, gọi lại Bộ Phi Yên đang muốn rời đi.

o @@@

Chương 388: Lệnh cưỡng Chế Dỡ Bỏ (2)

M"Sao vậy?" Bộ Phi Yên mừng rỡ quay đầu.

"Liên quan tới chuyện ta biết võ công người không có nói với những người khác chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không có." Bộ Phi Yên lắc đầu.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

Lạc Thanh Thiển chỉ cho mình là người bình thường, nếu như Bộ Phi Yên nói ra vậy thì phiền toái.

"Rất tốt, chuyện ta có võ công ngàn vạn lần người đừng nói cho

những người khác." Vương Hạo Nhiên lần nữa dãn dò một tiếng.

"Yên tâm đi, ta sẽ không nói với người nào cả." Bộ Phi Yên trịnh trọng gạt đầu, suy nghĩ hơi động, lại nói:

"Vậy buổi tối lần khác ta có thể tới chỗ người hay không?"

Vương Hạo Nhiên kỳ dị nhìn Bộ Phi Yên một chút.

Bộ Phi Yên cảm thấy nói lỡ miệng, lập tức giải thích nói: "Ý của ta là tìm người để người chỉ điểm võ công."

"Có thể, lần sau tới không cần đi như trộm, tốt nhất là gọi điện thông báo trước cho ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không có vấn đề!" Bộ Phi Yên vui vẻ nói.

"Đúng rồi, gần đây người bạn việc không?" Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Bộ Phi Yên chỉ cho là Vương Hạo Nhiên muốn hẹn mình ra ngoài du ngoạn, lập tức đáp lại nói:

"Rất rảnh rồi." Nói xong thì dùng ánh mắt chờ đợi nhìn xem hắn.

Vương Hạo Nhiên nói: "Vậy thì tốt rồi, giúp ta theo dõi một người, quan sát động tĩnh rồi báo cáo cho ta mỗi ngày."

Bộ Phi Yên là sát thủ đỉnh cấp, sở trường là truy tung thám thính, là một nhân lực rất tốt. Để nàng nhìn chăm chăm vào Diệp Thu thì không có gì thích hợp hơn.

Bởi vì nhà cũ của Diệp Thu không còn, khẳng định sẽ có động tác bước kế tiếp.

Vì nhờ lòng dè của Diệp Thu tất nhiên phải biết được động tĩnh của

hắn.

"Theo dõi người khác sao." Bộ Phi Yên nho nhỏ thất vọng một chút.

Phát giác được tâm tình Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên vội vàng nói: "Ta sẽ không để người làm không công, rảnh rồi ta mời người đi ăn cơm, hoặc là đi chỗ nào đó chơi."

Muốn cho ngựa chạy tất nhiên cần cho ngựa cỏ.

Tiền, Bộ Phi Yên cũng không thiếu, hoặc là nói nàng không hứng thú với tiền, lúc nàng tiếp một lần nhiệm vụ nàng lấy một khối tiền làm thù lao.

Mà tâm niệm của Bộ Phi Yên muốn cái gì thì trong lòng Vương Hạo Nhiên biết rõ, chỉ là không có vạch trần mà thôi.

Vì để cho Bộ Phi Yên ra sức làm việc nên Vương Hạo Nhiên mới nói mấy lời này.

"Người phải mời ta ăn ba bữa cơm, còn phải mời ta ra ngoài chơi ba lần." Bộ Phi Yên cò kè mặc cả nói.

"Được." Vương Hạo Nhiên sáng khoái đáp ứng.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Bộ Phi Yên vui vẻ.

Sau khi bàn bạc Vương Hạo Nhiên lập tức cung cấp tin tức của Diệp Thu.

"Bây giờ ta đi đến chỗ ở Diệp Thu điều tra một lúc." Thân thể mềm mại Bộ Phi Yên thoát cái rời khỏi biệt thự.

Vương Hạo Nhiên đi tới gara của biệt thự, lấy chiếc McLaren P1 đi tới đoàn làm phim của Thẩm Dịch Tinh.

Vương Hạo Nhiên chạy xe tới đoàn làm phim, dừng xe xong từ ghế lái McLaren chui ra ngoài.

"Ngài khỏe chứ, ngài chính là Vương thiếu gia đúng không?"

Một nam tử trung niên có vóc người hơi cồng kềnh, chạy chậm hướng về bên này đi tới, mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, cung kính dò hỏi Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên quan sát nam tử trung niên xa lạ này một chút, kinh ngạc một chút, hỏi "Người biết ta sao?"

Nam tử trung niên cười ha hả nói: "Vương tổng đã bắt chuyện qua, nói buổi tối ngài sẽ đến nơi này xem một chút, ta ở ngay tại nơi này chờ."

"Nhưng mà ngược lại thật ra ta chưa từng thấy Vương thiếu gia ngài. Nhưng mà nhìn qua một chiếc McLaren, lại nhìn thấy ngài từ trong đó đi ra, toàn thân mang theo khí tức quý công tử anh tuấn tôn quý, rất giống trong đầu ta tưởng tượng, không phải Vương thiếu gia ngài thì còn có thể là ai đây?"

Vương Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng. Bàn tử này nịnh nọt ngược lại rất có kỹ năng. Hỏi:

"Người đang làm cái gì?"

"Ta là phó đạo diễn đoàn làm phim." Nam tử trung niên vội vã trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, phó đạo diễn, cái chức vị này vẫn tính là tốt, có lẽ có chỗ hữu dụng.

Phó đạo diễn khom người một cái, làm một cái thủ hiệu mời "Vương thiếu gia, ta dẫn ngài vào bên trong đoàn làm phim, giới thiệu thật tốt cho ngài một phen, quá trình quay phim và thêm một ít chuyện."

Vương Hạo Nhiên nhàn nhạt gật đầu một cái.

Phó đạo diễn vội vàng ở phía trước dẫn đường, mang theo Vương Hạo Nhiên đi vào trong đoàn làm phim.

Nơi này là một quảng trường thương mại.

Lúc này đã bị đoàn làm phim bao rồi, dùng để quay một phần của bộ phim này.

Người xung quanh đi qua đi lại không phải là khách hàng, mà là một ít diễn viên quần chúng cùng với nhân viên đoàn làm phim.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, mang theo tấm hình lấy được từ chỗ Lữ Minh cho phó đạo diễn nhìn một chút.

"Đoàn làm phim các người có người này không?"

Phó đạo diễn tập trung nhìn vào, lập tức phân biệt đi ra, nói: "Người này thì ta biết, tên là Lê Văn Tịch, là một diễn viên quần chúng nhỏ."

Vương Hạo Nhiên âm thầm gật đầu. Lữ Minh bởi vì xin số điện thoại của Lê Văn Tịch mà bị đánh một trận.

Thấy Vương Hạo Nhiên giống như có điều suy nghĩ, trong lòng phó đạo diễn hơi động, nói: "Vương thiếu gia, ngài cảm thấy hứng thú đối với diễn viên quần chúng nhỏ này sao?"

Vương Hạo Nhiên cũng không đáp, chỉ là hỏi: "Người hiểu rõ Lê Văn Tịch này không?"

Phó đạo diễn nói: "Lê Văn Tịch này rất không hiểu chuyện, nếu không thì lấy điều kiện kia của nàng như thế nào lại chỉ là được làm một diễn viên quần chúng."

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, lập tức hỏi: "Tại sao người biết những cái này, người tự mình tìm đến nàng sao?"

Phó đạo diễn ngược ngùng cười một tiếng, "Sức quan sát của Vương thiếu gia thật là kinh người."

Vương Hạo Nhiên truy vấn "Vậy kết quả thế nào?"

Phó đạo diễn thành thật trả lời: "Kết quả nửa điểm tiện nghi đều không chiếm được, còn phải chịu một bạt tay."

Vương Hạo Nhiên cảm thấy đã suy đoán ra hơn phân nửa "Là diễn viên đang hot Thẩm Dịch Tinh nâng đỡ cho nàng phải không?"

Phó đạo diễn trả lời: "Không phải, là đạo diễn ra mặt."

"Đạo diễn? Vậy đạo diễn này có quan hệ rất tốt với Thẩm Dịch Tinh sao." Dựa theo kinh nghiệm từ người đạo diễn này là phe cánh của của nhân vật chính Thẩm Dịch Tinh.

P @@@

Chương 389: Xem Xét Đoàn Làm Phim

Phó đạo diễn lúc đầu nói: "Không, ngược lại mới đúng, quan hệ của đạo diễn cùng Thẩm Dịch Tinh cực kỳ tồi tệ, thường xuyên xuất hiện tranh chấp."

Câu trả lời này có chút vượt quá dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

"Đạo diễn của các người là người như thế nào?"

Phó đạo diễn vừa đau lại ghen tỵ nói: "Rất trẻ trung, dáng dấp cũng rất đẹp trai, đều có thể diễn vai nam chính, bây giờ mới có hai mươi mốt tuổi, trong nhà ba bốn đời đều làm đạo diễn, có bối cảnh có thực lực."

Vương Hạo Nhiên rơi vào trầm tư.

Phó đạo diễn định vị rõ ràng là tiểu phản phái.

Mà người đạo diễn che chở Lê Vân Tịch kia bởi vậy mà giáo huấn phó đạo diễn chắc là một phe vữa nhân vật chính.

Nhưng nếu là phe của nhân vật chính thì tại sao sẽ có mâu thuẫn cùng với nhân vật chính Thẩm Dịch Tinh đây? Hơn nữa còn dáng dấp đẹp trai.

Kiếp trước dù Vương Hạo Nhiên xem tận văn học mạng cũng cảm thấy rất không hiểu, bởi vì cái này chạm tới điểm mù kiến thức của hắn.

Nhưng mà có thể xác định Lê Vân Tịch là nữ chính.

Trong khi nói chuyện, phó đạo diễn đã mang theo Vương Hạo Nhiên tới trong cửa hàng, vào trong một nhà bán túi xách.

"Vương thiếu gia, diễn viên vẫn còn đang trang điểm, phải chờ một lát mới khởi công quay phim ở chỗ này. Ta đi thúc giục, ngài ngồi ở đây chờ một lát." Phó đạo diễn mang một cái ghế có dựa lưng mềm tới để xuống bên cạnh Vương Hạo Nhiên, nói.

"Đi đi." Vương Hạo Nhiên ngồi xuống, phát tay ra hiệu nói.

Phó đạo diễn mỉm cười gật đầu, lập tức rời khỏi, vội vàng đi tới khu nghỉ ngơi diễn viên quần chúng của đoàn làm phim.

Ảnh nghiệp Vương thị tuy thành được lập không lâu, nhưng đứng phía sau là tập đoàn Vương thị có tài lực hùng hậu đến mấy trăm tỷ.

Nếu có thể nịnh nọt công tử tập đoàn Vương thị thì như thế chính là có thể bay lên như điều gặp gió.

Bởi vậy mà phó đạo diễn tự chủ trương sinh ra một cái ý nghĩ.

Ánh mắt của hắn quét nhanh chóng trong đám người, nhìn thấy một thân ảnh mỹ lệ như hạc giữa bầy gà.

"Lê Vân Tịch, người tới đây một chút." Phó đạo diễn vẫy vẫy tay.

Trong đám người, một thân ảnh bắt mắt dĩ đi ra, dừng lại cách phó đạo diễn ba mét.

"Lại tới gần một chút!" Phó đạo diễn bất mãn nói.

"Ta sẽ đứng ở chỗ này, người có lời gì cứ nói thẳng đi, cách quá gần, ta sợ bị miệng thối của người xông đến." Lê Vân Tịch không chút nào nề tình.

Diễn viên quần chúng xung quang không khỏi bật cười.

"Cười cái gì!" Mặt mũi Phó đạo diễn sụp xuống, cả giận hừ một tiếng ngăn lại tiếng cười của diễn viên quần chúng xung quanh, lập tức đè nén nộ khí, nói với Lê Vân Tịch:

"Công tử của ảnh nghiệp Vương th Vương thiếu gia muốn gặp người, người đi theo ta một chuyến." Phó đạo diễn muốn noid nhẹ nhàng nhưng mà Lê Vân Tịch không nguyện tới gần chỉ có thể cách vài mét nói.

"Công tử của ảnh nghiệp Vương thị gì chứ để hắn xéo đi, Lê Văn Tịch ta sẽ không khuất phục bất kì người nào!" Cổ Lê Văn Tịch quét ngang, lời lẽ lập tức nghiêm khắc trả lời.

Phó đạo diễn cả giận nói: "Người quả thực không biết điều! Trong nhà Vương thiếu gia mấy trăm ức tài sản, lớn lên so với mình tinh đỉnh lưu còn đẹp trai hơn, không biết có bao nhiêu thiếu nữ nằm mộng cũng muốn có ưu ái của Vương thiếu gia, bây giờ Vương thiếu gia cảm thấy hứng thú với người, là để mắt tới người, dĩ nhiên người lại mở miệng chửi bới, người muốn chết à"

"Ta mặc kệ hắn có mấy trăm ức, hay là mấy ngàn ức, thậm chí mấy vạn ức tài sản, lớn lên đẹp trai thế nào ta sẽ không đi." Lê Văn Tịch xì một tiếng khinh miệt, khinh thường nói.

"Người! Người đừng hời hợt!" Phó đạo diễn tức giận hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Rời khỏi khu vực nghỉ ngơi diễn viên quần chúng, phó đạo diễn đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên, lập tức đem chuyện vừa mới tìm Lê Văn Tịch một năm một mười nói ra.

Wương Hạo Nhiên nghe xong lập tức nhíu mày, trách cứ phó đạo diễn tự chủ trương, lập tức dò hỏi:

"Bối cảnh trong nhà Lê Văn Tịch thế nào?"

Phó đạo diễn lập tức trả lời: "Từ nông thôn tới, bối cảnh bình thủng đến không thể bình thường hơn nữa."

Wương Hạo Nhiên hỏi tiếp, "Thái độ này của Lê Văn Tịch chỉ nhằm vào một số người hay là đối tất cả mọi người?"

Phó đạo diễn nói: "Đối với người nào đều như vậy, chưa bao giờ cho ai mặt mũi, đối với đạo diễn cùng Thẩm Dịch Tinh đều dùng thái độ như vậy."

Nghe xong, Vương Hạo Nhiên lại lần nữa rơi vào trầm tư.

Bởi vì hần cảm giác, nói dễ nghe thì nữ chính Lê Vân Tịch này là đầu sắt, nói không dễ nghe thì là đầu có bệnh.

Phó đạo diễn còn chưa tính, còn ở trước công chúng, ở trước mặt chửi bới người đầu tư.

Lỡ như phía đầu tư rút vốn, phim này còn quay như thế nào?

Đây không phải là đang hại toàn bộ đoàn làm phim sao?

Hơn nữa tính cách này của Lê Vân Tịch, mặt mũi của ai cũng không cho, ở trước mặt nhân vật chính cũng sẽ không cảm thấy vui chứ?

Một nhân vật chính đối mặt với nữ chính lúc nào cũng không biết nể mặt, sao có thể chịu được?

Vương Hạo Nhiên tìm tòi trong đầu đã nhìn qua ngàn vạn quyển tiểu thuyết, đều không tìm được cốt truyện nữ chính phù hợp với Lê Vân Tịch.

Không chờ Vương Hạo Nhiên nghĩ lại đã nghe được một trận âm thanh ồn ào truyền đến, là đoàn làm phim đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức khởi công.

Vương Hạo Nhiên từ trên ghế đứng dậy, tránh tiến vào trong hình ảnh quay phim.

Phó đạo diễn đem ghế chuyển tới một cái góc nhìn rất tốt, lập tức mời Vương Hạo Nhiên ngồi xuống.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét một vòng quanh mọi người, nhanh chóng tìm thân ảnh của Lê Vân Tịch, nhưng không chờ hần quan sát tỉ mỉ, một nữ nhân xinh đẹp bỗng nhiên đi tới không xa trước mặt

Vương Hạo Nhiên.

Nữ nhân xinh đẹp nhìn Vương Hạo Nhiên không chớp mắt, thấp giọng đối với phó đạo diễn dò hỏi:

"Đây là ai vậy, cũng quá đẹp rồi, là nam diễn viên mới tới sao?"

Phó đạo diễn nói: "Nam diễn viên cái gì, đây là Vương thiếu gia, công tử của ảnh nghiệp Vương Thị."

"Công tử của ảnh nghiệp Vương Thị sao!" Nữ nhân xinh đẹp vui vẻ, ánh mắt nhìn về Vương Hạo Nhiên càng nóng bỏng, hướng về Vương Hạo Nhiên đến gần một chút, ngán lầy cổ họng tự giới thiệu mình:

"Vương thiếu gia ngài khỏe chứ, ta là nghệ sĩ kí kết với ảnh nghiệp Vương thị, cũng là người diễn nữ chính bộ phim này, Du Phi."

N @@@

Chương 390: Nhân Vật Chính Nữ Tàn

PVương Hạo Nhiên hơi đánh giá nàng một chút. Nữ nhân trước mắt này tầm 90 điểm, đầy đủ đảm đương diễn vai nữ chính, nhưng mà từ cái thái độ nịnh nọt, tuyệt đối không phải là nữ chính.

Hướng về Du Phi cười nhạt một tiếng, Vương Hạo Nhiên nói:

"Tại sao chỉ có người thôi, nam diễn viên chính đâu?" Hấn không có nhìn thấy cái Thẩm Dịch Tinh kia, thế là hiếu kỳ hỏi.

Du Phi nhị thanh nói: "Cảnh của đoạn này không có nam diễn viên chính, hấn còn ở bên kia trang điểm, nhưng mà có lẽ chẳng mấy chốc sẽ tới đây."

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, cũng không nóng lòng, đang muốn cùng Du Phi lại hỏi thăm một chút bỗng nhiên có cảm ứng, ánh mắt chuyển hướng sang một bên khác.

Lê Vân Tịch đang đứng ở mười mét bên ngoài, giờ phút này đang dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn mình. Lập tức ở trong ánh mắt ngạc nhiên của hấn hướng về bên này đi tới.

"Người chính là Vương thiếu gia?" Lê Vân Tịch mang theo một vẻ chê cười hỏi.

Vương Hạo Nhiên nhíu mày "Đúng, có gì muốn nói sao?"

Lê Vân Tịch tiếng hừ lạnh nói: "Giả vờ giả vịt, ta biết người có ý tưởng đối với ta, nhưng mà người đừng có hy vọng, loại phú nhị đại này, ta nhìn thấy thì chán ghét, ta tuyệt đối sẽ không thích người!"

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc. Đặc biệt, đầu óc nữ chính này bị gì đây? Quả thực là bệnh tâm thần!

Du Phi thấy nàng nói năng lỗ mắng, lập tức lên tiếng quát nói: "Lê Vân Tịch, người thật là càn rỡ, chú ý giọng nói chuyện của người, nhanh nói xin lỗi!"

Phó đạo diễn cũng cả giận nói: "Lê Vân Tịch, người có phải hay không không muốn làm tiếp trong nghề này, rõ ràng dám chống đối Vương thiếu gia!"

Lê Vân Tịch lơ đãng, chống nạnh, không sợ hãi đón ánh mắt của

Vương Hạo Nhiên, "Vương thiếu gia đúng không, ta không sợ người đâu!"

Dù Vương Hạo Nhiên đã thấy qua không ít sóng gió, cũng đã bị hành động của Lê Vân Tịch làm cho lú.

Nữ chính này cũng quá kỳ hoa đi? Thuần túy thiếu năng trí tuệ rồi.

"Thế nào thế nào?" Từ âm thanh dồn dập này là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn đi tới.

Trên cổ nam tử này mang theo thẻ công tác, ở trên có tên cùng chức vị.

Đạo diễn: Cố Nam Phong.

"Vân Tịch!" Lại là một âm thanh truyền đến, một nam tử vội vã chạy tới, đứng ở bên cạnh Lê Vân Tịch, một mặt khăn trương ân cần.

Khuôn mặt này Vương Hạo Nhiên đã nhìn thấy qua ở trên mạng.

Chính là Thẩm Dịch Tinh.

Cũng là một cái soái ca, vóc người đẹp, vẻ đẹp bộ mặt cao.

Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh đứng ở trái phải của Lê Vân Tịch bảo hộ lấy nàng.

Chỉ là lúc ánh mắt của Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh tiếp xúc, ánh mắt giao phong tràn đầy tia lửa cùng thiểm điện.

Nhưng mà hai người giao phong rất ngắn, bởi vì bọn hắn muốn nhất trí đối ngoại, bảo vệ Lê Vân Tịch.

Du Phi cùng phó đạo diễn cũng một trái một phải đứng ở sau lưng Vương Hạo Nhiên trước quát lên:

"Lê Vân Tịch, nhanh lên một chút nói xin lỗi Vương thiếu gia, nếu không ta sẽ khiến người đến diễn viên quần chúng đều không làm nổi!"

Thẩm Dịch Tinh bảo trì nói: "Du Phỉ, người là một cái diễn viên mới mà thôi, khẩu khí thật lớn, cho là có thể một tay che trời ở trong này sao? Hôm nay ta bảo hộ Vân Tịch, ta xem người có thể làm thế nào với nàng."

Phó đạo diễn trợ giúp Du Phỉ, nói: "Thẩm Dịch Tinh, người cũng chỉ là một diễn viên mới ngoi lên mà thôi, bởi vì một bộ phim có vận khí tốt mà hot, người không cần đặc ý, trong hội này ngoi đầu lên nhanh không phải là không có, nhưng danh tiếng vừa qua sẽ rất nhanh yên tĩnh lại."

Đạo diễn Cố Nam Phong cười lạnh một tiếng "Hắn không đủ tư cách, vậy ta thì sao? Hôm nay ta muốn bảo đảm Vân Tịch, người dám động nàng thử một cái, ta sẽ khiến người đến phó đạo diễn đều không làm nổi."

Sắc mặt phó đạo diễn cứng đờ, lập tức mang Vương Hạo Nhiên ra "Ta đúng là không đủ tư cách, biết vị bên cạnh ta là người nào không? Đây là công tử ảnh nghiệp Vương Thị Vương thiếu gia! Là phía đầu tư bộ phim này, người là đạo diễn thì thế nào? Vương thiếu gia rút vốn đi xem người làm thế nào quay được bộ phim này!"

Nghe vậy, sắc mặt của Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh trì trệ, đều cảm thấy khó giải quyết.

Mặc kệ là đạo diễn hay là diễn viên, đều phải xem sắc mặt của phía đầu tư.

Khi biết được thân phận của Vương Hạo Nhiên, trong nháy mắt lực lượng của Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh không còn đủ như trước.

Về phần Lê Vân Tịch, vẫn là một bộ đầu sắt, không sợ hãi.

Chỉ thấy, Lê Vân Tịch lại lần nữa hướng Vương Hạo Nhiên đến gần một chút, gần từng chữ nói:

"Người là người phía đầu tư thì thế nào, ta không sợ người, chết cũng không nói xin lỗi với người, hừ!"

Du Phi chỉ về phía nàng, cắn răng nghiến lợi nói: "Phản, phản rồi! Lê Vân Tịch, người xong đời rồi!"

Phó đạo diễn cũng không cam lòng bị thụt lại phía sau, nói theo: "Lê Vân Tịch, ngày mai người có thể trở về nhà làm ruộng!"

Song phương người tới ta đi, nửa ngày Vương Hạo Nhiên không nhúng vào một câu, đúng lúc này, âm thanh hai bên cuối cùng dừng lại một chút.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên mới há to miệng, còn không có lên tiếng.

"Ta ngược lại muốn xem xem, hôm nay ai dám đụng đến Vân Tịch." Một đạo âm thanh rất trang bức truyền đến.

Dứt tiếng, chỉ thấy một nam tử khoác lên một cái áo khoác mỏng, bá khí lộ ra hướng về bên này đi tới.

Sau khi Du Phi cùng phó đạo diễn nhìn thấy, nhộn nhịp thất thanh nói:

"Lục Bắc Ca!"

Lông mày Vương Hạo Nhiên hơi hơi nháy một cái. Lại tới một tên, thật là càng ngày càng náo nhiệt rồi đây.

Lê Vân Tịch nhìn thấy người tới, dậm chân, nhìn Lục Bắc Ca biện thanh nói: "Người chớ có nói hươu nói vượn, ta không phải là của người!"

Lục Bắc Ca lộ ra nụ cười cứng chiều "Đây là chuyện sớm hay muộn." Dứt lời, nhìn về phía hấn lại khôi phục bá khí cao lãnh.

Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh nhìn thấy người tới, trong lòng rất là khó chịu.

Vương Hạo Nhiên nhìn tình cảnh này trong lòng đã hiểu rõ.

Nhưng mà vì xác nhận trăm phần trăm, hấn lập tức khơi thông hệ thống, dò xét Lê Vân Tịch một lát.

【 Nhân vật chính nữ tần: Lê Vân Tịch 】

【 Điểm chiến lược: 28】

【 Điểm mị lược: 188】

【 Hào quang nhân vật chính: 1666】

【 Kỹ năng: Hào quang thông sát soái ca (chú thích: Nhân vật soái ca nhìn chăm chú vào Lê Vân Tịch ba phút, hào quang này có hiệu lực khiến soái ca hóa thân liếm cầu.) Hào quang đầu sắt (chú thích: Không sợ hãi, không sợ bất kì nhân vật phản phái nào, dù cho bị đao kề trên cổ.)】

Q @@@

Chương 391: Ta Có Lựa Chọn Sao?

Đúng lúc hình ảnh bằng thuộc tính của Lê Vân Tịch xuất hiện trong đầu Vương Hạo Nhiên thì hắn rất cục hoàn toàn xác nhận.

Lê Vân Tịch nhìn kỳ kỳ quái quái không quá bình thường vẫn thật là nhân vật chính nữ tần.

Nhưng mà cái không quá bình thường này là dùng góc nhìn của tiểu thuyết nam tần, nếu là đặt ở nữ tần thì vẫn còn có thể nghe được.

Trước đây Vương Hạo Nhiên một mực có cái quan niệm chính.

Trước đây gắn gập được nhân vật chính thì toàn bộ đều là nhân vật chính nam tần.

Khi biết được Lữ Minh bị đánh một trận thì cho là anh hùng cứu mỹ nhân Thẩm Dịch Tinh là nhân vật chính.

Bởi vì sáo lộ anh hùng cứu mỹ nhân thật sự đã quá thâm nhập vào lòng người

Khi nhìn thấy hành động kì quái của Lê Vân Tịch hắn chỉ cảm thấy đầu óc nàng không bình thường, cũng không có liên tưởng đến nữ tần. Mà sau khi xuất hiện mấy tên nhân vật soái ca thì mới phát hiện không được bình thường.

Vương Hạo Nhiên giương mắt nhìn về phía Lê Vân Tịch, hắn rất muốn chửi bậy một lúc.

Chính mình là một phản phái trong nam tần, không hiểu thấu tại sao lại loạn nhập đến nội dung truyện của nữ tần, còn làm tên phản phái?

Chẳng lẽ là bởi vì mình sai sử Lữ Minh? Gián tiếp liên lụy vào?

Nói thật ra, hấn cũng không muốn dính dáng đến trong nội dung truyện nữ tần, bởi vì nữ tần có soái ca mệnh mông, mà nữ nhân vật xinh đẹp cũng rất ít.

Vẫn là nam tần chơi vui hơn nhiều, nữ chính một người so với một người xinh đẹp hơn, đều có phong thái riêng. Tất nhiên, quan trọng nhất là những nữ chính này có giác ngộ, biết cùng tử muội chia sẻ, không phải như nhân vật chính nữ tần, ưa thích một mình chiếm lấy.

Vậy thì không lãng phí thời gian cùng bọn hấn, chủ động rút khỏi nội dung truyện? Trở về tìm Khâu Thiển Vi, Tần Vận Hàn hoặc là những người khác bàn luận nhân sinh cùng lý tưởng?

Trong đầu Vương Hạo Nhiên có ý nghĩ này.

Nhưng mà. . .

【 Đỉnh, kí chủ nhìn chăm chú nhân vật chính Lê Vân Tịch đã vượt qua ba phút, "Hào quang thông sát soái ca" một phút đồng hồ sau có hiệu lực, để kí chủ hóa thân liêm cầu. 】

【 Đỉnh, đẳng cấp hào quang chống lại của kí chủ quá thấp, không cách nào miễn dịch hiệu quả của "Hào quang thông sát soái da", kí chủ phải chăng tiêu phí 8000 điểm phản phái để thăng cấp hào quang chống lại? 】

Hai cái tin tức nhắc nhở của hệ thống liên tiếp truyền đến.

Đề Vương Hạo Nhiên một trận nổi cáu.

Hào quang "Thông sát soái ca" của Lê Vân Tịch, hấn tất nhiên nhìn thấy, nhưng mà bởi vì trước đây miễn dịch "Hào quang hàng trí" của

Lâm Thần hấn đã đổi một cái hào quang chống lại.

Hấn vốn cho là có cái hào quang chống lại cũng sẽ không cần để ý "Hào quang thông sát soái ca" của Lê Vân Tịch, đây cũng là vì sao hấn sẽ không cố kỵ chút nào nhìn vào Lê Vân Tịch.

Nhưng lại không ngờ tới hào quang chống lại của mình bây giờ dĩ nhiên không cách nào miễn dịch "Hào quang thông sát soái ca" của Lê Vân Tịch.

【 Đỉnh, "Hào quang thông sát soái ca" năm mươi giây sau có hiệu quả, kí chủ phải chẵn tiêu phí 8000 điểm phản phái tăng lên đẳng cấp của hào quang chống lại? 】

【 Đỉnh, "Hào quang thông sát soái ca" bốn mươi giây sau có hiệu quả, kí chủ phải chẵn tiêu phí 8000 điểm phản phái tăng lên đẳng cấp của hào quang chống lại? 】

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, lại là hai cái tin tức hệ thống truyền đến.

Không thăng cấp hào quang chống lại sẽ phải biến thành liếm cầu, hấn có lựa chọn sao? !

Má nó!

Giận dữ tiêu hao 8000 điểm phản phái, thăng cấp hào quang chống lại.

Trong thanh trạng thái kĩ năng, hào quang sơ cấp chống lại cũng biến thành hào quang trung cấp chống lại.

【 Đỉnh, kí chủ thăng cấp hào quang chống lại thành công, miễn dịch hiệu quả tiêu cực "Hào quang thông sát soái ca". 】

Vương Hạo Nhiên hơi hơi nói lỏng một hơi, quyết tâm sau này nhất định phải hình thành được một cái thói quen giữ lại dư nhiều điểm phản phái.

May mắn là lần này có đầy đủ điểm phản phái, lỡ như không đủ điểm phản phái không thể thăng cấp hào quang, đây chẳng phải là sẽ biến thành liếm cầu? !

Bởi vì không duyên không có mất đi 8000 điểm phản phái, trong lòng Vương Hạo Nhiên rút bỏ ý nghĩ trốn khỏi nội dung truyện nữ tần.

Số điểm phản phái này thế nào cũng phải kiếm lại từ trên người của đám Lê Vân Tịch.

Nếu không một hơi này hấn nuốt không trôi.

Ánh mắt từ trên người Lê Vân Tịch dời đi, đối với Du Phỉ bên cạnh hỏi:

"Cái người khoác lên áo khoác này là ai?"

Du Phỉ thấp giọng bên tai Vương Hạo Nhiên nói: "Lão bản của công ty giải trí Thiên Vũ , dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công ty thì vượt qua 10 tỷ, đồng thời cũng là phía đầu tư khác của bộ phim này."

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhắm lại. Thì ra là giám đốc bá đạo, người đã dùng sấp nát trong tiểu thuyết nữ tần.

Trong lúc Vương Hạo Nhiên hiện lên rất nhiều ý nghĩ thì Lục Bắc Ca đã hướng Lê Vân Tịch bên kia hỏi xong thân phận Vương Hạo Nhiên, bỗng nhiên lên tiếng nói:

"Tập đoàn Vương thị của người tuy là tài lực hùng hậu, nhưng ảnh nghiệp Vương thị vừa vắn cát bước, ở trong hội còn không có năng

lượng lớn như vậy, không bằng cho ta mặt mũi đi, thế nào?"

Nghe tiếng, Du Phỉ cùng phó đạo diễn âm thầm nhếch miệng. Loại công tử giàu có như Vương thiếu gia há có thể nghe một câu của người mà dửng?

Đối diện sắc mặt nghiêm túc của Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh đều cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Nhưng mà ngay lúc trong lòng mọi người đang toát ra ý tưởng này, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cười thân thiện cười:

"Kỳ thực việc này là một cái hiểu lầm mà thôi, hướng hồ ta là một nam nhân, cũng sẽ không cùng một nữ nhân tính toán."

【Đinh, kí chủ không theo lẽ thường, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản pháí!】

Dứt lời Vương Hạo Nhiên lập tức nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Quả nhiên, mặc dù nội dung truyện nữ tần cùng nam tần nội có khác biệt cực lớn, nhưng sáo lộ phản pháí cơ bản vẫn có thể từ dấu vết mà lần theo.

Cách làm trái ngược quả nhiên là thu được điểm phản pháí.

Kiểm lời trở về 800, còn kém 7200.

Trong phe cánh của Lê Vân Tịch, Lục Bắc Ca, Thẩm Dịch Tinh cùng Cố Nam Phong, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà bên Vương Hạo Nhiên cùng Du Phỉ cùng với phó đạo diễn cũng ngốc tại chỗ.

B @@@

Chương 392: Đầu Sắt Vô Hạn (1)

AHiển nhiên đều bị hành động của của Vương Hạo Nhiên làm cho choáng.

Ngây người vài giây thì Lục Bắc Ca cũng lập tức phản ứng lại, lờ mờ tán dương:

"Vương Hưởng có nhi tử không tệ." Giọng như cảm giác trượng bối phê bình văn bối, lời nói thâm ý là chỉ Vương Hạo Nhiên không phải loại phú nhị đại hổ cha kia kia.

Vương Hạo Nhiên âm thầm ha ha một cái. Vừa rồi là muốn kiếm lời điểm phản phái từ phản sáo lộ, bây giờ điểm phản phái đã tới tay cũng là lúc nên đối phó với bọn hắn.

Ý nghĩ chuyển động, hắn nói với phó đạo diễn ở bên cạnh: "Đi mang năm ly trà nóng tới."

Phó đạo diễn gật đầu lĩnh mệnh, rời đi một hai phút, lúc trở về cầm đĩa bưng năm chén trà tới.

Vương Hạo Nhiên tùy ý bưng một ly trong đó, tiếp theo ra hiệu cho phó đạo diễn một cái, để hắn đưa cho đám người Lục Bắc Ca.

"Ảnh nghiệp Vương thị chúng ta là phía đầu tư bộ phim này, các

người một người là đạo diễn, một người là nam diễn viên chính, một người khác cũng là phía đầu tư, có lẽ mọi người đều hi vọng bộ phim này quay tốt. Uống ly trà này, việc này đến đây bỏ qua." Dứt lời, Vương Hạo Nhiên uống cạn nước trà trước.

Lục Bắc Ca thấy thái độ của Vương Hạo Nhiên tốt lành, tất nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, lập tức từ đĩa phó đạo diễn cầm lấy một chén trà uống vào.

Thẩm Dịch Tinh cùng Cố Nam Phong thấy thế, cũng học theo.

Vương Hạo Nhiên cười lên, cười đến có chút ý vị thâm trường.

【 Đỉnh, kí chủ khiến nam phụ Lục Bắc Ca mất đi năng lực nam nhân, thu được 1500! điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến nam phụ Cố Nam Phong mất đi năng lực nam nhân, thu được 1500 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến nam phụ Thẩm Dịch Tinh mất đi năng lực nam nhân, thu được 1500 điểm phản phái! 】

Trước đây Vương Hạo Nhiên đã dùng thủ đoạn này đối với nhân vật chính ninh vương Yến Quy Sơn, xem như là phương pháp đối phó nhân vật nam hiệu quả nhất.

Vương Hạo Nhiên thừa cơ lúc lấy trà cho thêm một ít nguyên liệu vào, thành công thu được 4500 điểm phản phái vào trong túi.

Thăng cấp hào quang chống lại dùng mất 8000 điểm phản phái, đã kiếm trở về hơn một nửa.

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ, lập tức thấy được trong thông tin nhắc nhở đối với ba người Lục Bắc Ca là —— "Nam phụ" .

Hắn còn tưởng rằng giám đốc bá đạo Lục Bắc Ca này là nam chính, không nghĩ tới cũng là nam phụ.

Nhưng mà nghĩ lại Vương Hạo Nhiên liền giật mình.

Nữ tần không giống với nam tần, phần diễn nam phụ trong đó cơ bản tương đương với nữ chính của nam tần.

Hơn nữa nhiều khi ở trong nữ tần, nhân vật nam chính diễn rất ít, ở trước giữa nội dung khả năng không có nam chính, từ nội dung truyện phát triển, trong những người nam phụ cuối cùng sẽ có một người tuyên bố chính thức trở thành nam chính.

Về phần là người nam phụ nào thì phải nhìn xem người nào liếm cầu nhiều nhất để nhân vật chính Lê Vân Tịch thư thái, đến cuối nội dung truyện liền có thể từ nam phụ trở mình trở thành nam chính.

Ba người Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh lúc này còn không biết rõ chuyện xảy ra ở trên người mình.

Bên cạnh, khay trong tay phó đạo diễn còn thừa lại một chén trà.

Đó là cho Lê Vân Tịch.

Nhưng mà độc trong nước chỉ có tác dụng đối với nam nhân. Lê Vân Tịch uống cũng sẽ không có cái gì khác thường.

Lấy thêm ra ly trà này, chỉ là nhân tiện mà thôi.

Chỉ là, Lê Vân Tịch không nhúc nhích, không có nửa điểm muốn uống trà.

Thẩm Dịch Tinh khuyên: "Vân Tịch, vị này Vương thiếu gia đã đều nói như vậy, ly trà này người cũng uống đi."

Cố Nam Phong cũng nói theo: "Uống đi, cho vị Vương thiếu gia này

chút mặt mũi."

Nghe tiếng, Lê Vân Tịch mặt không biểu tình từ khay phở đạo diễn bưng lên một chén trà cuối cùng. Thủ đoạn chuyển động, trực tiếp đem nước trà nghiêng đổ dưới đất.

Phanh.

Tiếp đó nhẹ buông tay, ly rơi xuống đất, phát sinh một âm thanh sắc bén.

Lê Vân Tịch hát cảm lên, nhìn thẳng Vương Hạo Nhiên, "Người đừng có nằm mơ, đừng tưởng rằng giả ý tốt với ta thì có thể gạt ta, người như người ta đã gặp nhiều, khuyên người vẫn nên bỏ ý nghĩ đối với ta, ta sẽ không thích phú nhị đại giống như người."

Vương Hạo Nhiên choáng váng. Nào cái nhân vật chính nữ tần này không nếp nhăn sao? Tình huống đều hoà hoãn lại, còn nhảy như thế? Đồng thời còn khẳng khẳng cho rằng chính mình có ý với nàng.

Âm thầm chửi bậy một cái. Nhưng lập tức nghĩ lại, cái này có lẽ là bởi vì "Hài quang thông sát soái ca" cùng "Hành động đầu sắt".

Những soái ca mà Lê Vân Tịch gặp được chắc hẳn đều hóa thân thành liếm cầu.

Trong lòng Lê Vân Tịch có một cái tư duy quán tính, đó chính là tất cả soái ca đối với nàng có ý tưởng vây quanh nàng.

Dưới cái nhìn của nàng, Vương Hạo Nhiên là một soái ca, tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Mà hào quang đầu sắt thì để Lê Vân Tịch không sợ hãi, muốn hận ai thì hận, hận trời hận không khí, cái gì cũng không sợ.

Ý nghĩ Vương Hạo Nhiên đang chuyển động, một bên phở đạo diễn

nhìn thấy thái độ ác liệt của Lê Vân Tịch lập tức nhảy dựng lên, chỉ về phía nàng cả giận nói:

"Cho thể diện mà không cần, Vương thiếu gia khoan dung độ lượng đều đã biểu thị bỏ qua chuyện này, để người uống một chén trà mà thôi, rõ ràng còn càn rỡ như thế!"

Lê Vân Tịch vênh lên lỗ mũi nói: "Khoan hồng độ lượng cái gì, rõ ràng là hắn có ý tưởng với ta, cố tình giả bộ làm người tốt, muốn nhận hảo cảm của ta."

Du Phi nhìn thấy nàng như tự luyện như vậy, nhin không được nói: "Người cho rằng dung mạo xinh đẹp của mình sẽ ghê gớm phải không, lấy điều kiện của Vương thiếu gia, nữ nhân như thế nào tìm mà không thấy, cần phải có ý tưởng với người à?"

Lê Vân Tịch liếc Vương Hạo Nhiên một chút, nói: "Người không có ý nghĩ gì với ta sao, người dám phát thệ không? Nói là, nếu như có ý tưởng, với ta liền trời đánh ngũ lôi."

Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, lười nói chuyện cùng người đầu óc không bình thường, đương nhiên sẽ không đáp lại.

Lê Vân Tịch thấy thế thì càng nghĩ Vương Hạo Nhiê có ý tứ với mình, bộc phát đắc ý.

Lục Bắc Ca, Cổ Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh cũng không có cảm thấy Lê Vân Tịch sai.

Theo bọn hắn nghĩ, nữ nhân như Vân Tịch thì là một nam nhân thì sẽ ưa thích.

x @@@

Chương 393: Đầu Sắt Vô Hạn (2)

Nhất nhiên ba người bọn họ cũng không nguyện Lê Vân Tịch tiếp tục gây chuyện, trong đó đạo diễn Cổ Nam Phong đầu tiên nhất phản ứng lại, giơ tay lên vỗ vỗ, nói với mọi người chung quanh:

"Thời gian không còn sớm, khởi công khởi công."

Ngược lại trong đoàn làm phim bận rộn lên, nhanh chóng tiến vào làm việc quay phim.

Vương Hạo Nhiên cũng lấy điện thoại di động ra, gửi một cái tin nhắn cho Thiều Oản Oản.

Thái độ được đà lần tới của Lê Vân Tịch như vậy, đừng nói hắn là phản phái không thể nhịn, bất kì cái nam nhân bình thường nào đều không thể nhịn.

Nếu không giáo huấn nàng thì liên tục mấy đêm đều không ngủ được.

Về phần phương thức giáo huấn . . . Làm đầy độ thiện cảm, rồi đem nàng bỏ?

Hừ, không có khả năng!

Từ thái độ của Lê Vân Tịch, cho dù là nội dung truyện của nàng kết thúc cũng sẽ không nhất định có được 50 độ thiện cảm.

Còn nữa, muốn làm tăng độ thiện cảm của Lê Vân Tịch giống như làm liếm cầu, như vậy quá mức uất ức.

Trừ khi đầu Vương Hạo Nhiên có một trăm cái hố mới làm chuyện như vậy.

Vẫn nên dùng phương thức đối phó nhân vật chính nam tàn để đối phó với Lê Vân Tịch.

Nhưng mà trên người hắn cũng không có độc dược thích hợp đối phó với Lê Vân Tịch.

Viết xong tin nhắn, Vương Hạo Nhiên gửi qua cho Thiều Oản Oản. Thiều Oản Oản nhanh chóng trả lời.

Vương Hạo Nhiên nhìn xong tin nhắn thì chờ đợi nàng đến.

Ước chừng qua sau hai mươi phút sau, Thiều Oản Oản lại gửi tin nhắn tới.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của mọi người ở trong một cửa hàng yên tĩnh không người, đồng thời trong hàng lang không có camera, nhìn thấy Thiều Oản Oản.

Vừa thấy mặt, khuôn mặt Thiều Oản Oản tái nhợt liền quỳ dưới đất, run giọng cầu xin tha thứ lên, "Lão tổ tha mạng, ta không biết rõ Khương Cao Huyền muốn đối phó nữ nhân có liên quan với lão tổ ngài nên mới kém chút phá hoại chuyện của ngài, van cầu lão tổ tha mạng cho thuộc hạ."

Vương Hạo Nhiên lấy tay nắm lấy cánh tay Thiều Oản Oản, đỡ nàng đỡ lên "Việc này người không biết, ta không trách người."

Thiều Oản Oản không thể so với Khương Cao Huyền, nàng là nữ chính, đương nhiên phải đối đãi khác với Khương Cao Huyền.

Tuy là tí nữa Thiều Oản Oản àm chuyện xấu, nhưng đã gián tiếp trợ giúp hẳn.

Đương nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không trách nàng, thậm chí còn bí mật khen nàng.

Nhưng mà có một điểm Vương Hạo Nhiên không nhin được âm thầm chửi bậy một cái, Thiều Oản Oản hạ độc quá mạnh làm cho Lạc Thanh Thiển ..

May mắn hẳn được đan dược tăng lên thể chất, cộng thêm trăm năm chân khí gia trì, nếu không thì cũng phải tê liệt mấy ngày.

Thiều Oản Oản run run rẩy rẩy, có chút không thể tin nói: "Lão tổ, ngài nói thật sao? Thật không xử phạt ta?"

"Lão tổ lừa người làm cái gì, vừa nói không trách người, như thế nào lại xử phạt người nữa?" Vì để cho Thiều Oản Oản tin tưởng, giảm thiểu thêm một ít lời thừa thãi, Vương Hạo Nhiên dùng giọng ôn hòa nói.

Thiều Oản Oản nghe xong, không khỏi khẽ giật mình.

Chính mình đã phạm sai lầm hai lần, lần đầu tiên cản đường muốn cướp xe lão tổ, lần thứ hai suýt chút nữa giúp Khương Cao Huyền hại Lạc Thanh Thiển được lão tổ nhìn trúng.

Nàng đã nghe trưởng lão trong tông môn nói qua, lão tổ thế là một nhân vật lãnh huyết vô tình, người trong tông môn phạm làm sẽ xử phạt nghiêm trọng xử, nhưng đối với mình lại khoan dung như vậy, giọng nói chuyện cũng nhu hòa.

Còn có, lão tổ. . . Thật đẹp trai...

Thiều Oản Oản nhìn chăm chú lên khuôn mặt tuấn lãng của nam tử trước mặt này, trên gương mặt xinh đẹp không tìm nổi hiện lên hai

đạo đồ ửng nhàn nhạt.

【 Đỉnh, độ hảo cảm của nữ chính Thiều Oản Oản đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 700 điểm phản phái! 】

"Lão tổ, không phải xử phạt ta vậy người gọi ta tới đây. . ."

Sau khi xác định lão tổ sẽ không trách chính mình, tâm trạng Thiều Oản Oản ổn định lại, mở miệng dò hỏi.

"Đồ vật ta bảo người mang theo người có mang theo không?"
Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Tất nhiên có mang theo." Thiều Oản Oản mãnh liệt gật đầu một cái, lập tức từ trên người lấy ra mấy gói thuốc nhỏ bằng hai ngón tay, cung kính đưa ra.

Vương Hạo Nhiên đưa tay nhận lấy "Không có việc gì, người trở về đi."

"Vâng, lão tổ, thuộc hạ cáo lui." Thiều Oản Oản khom khom thân, cung kính nói một tiếng, lúc đứng thẳng người thì phát hiện, dĩ nhiên không thấy tăm hơi lão tổ.

Lão tổ với ta cách nhau nửa mét, ta dĩ nhiên không phát hiện được lão tổ rời đi từ lúc nào!

Thiều Oản Oản kinh hãi không thôi, tăng thêm mấy phần sùng bái đối với lão tổ.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của Thiều Oản Oản rồi nhanh chóng trở về đoàn làm phim.

Đoàn làm phim đang trong quá trình quay phim.

Đạo diễn Cố Nam Phong cùng diễn viên chính Thẩm Dịch Tinh có việc bận, mà Lục Bắc Ca nhận điện thoại công ty đang ở bên cạnh nói chuyện, đã gọi mười mấy phút rồi mà không có ngừng.

Phần diễn của diễn viên quần chúng Lê Vân Tịch rất ít, ra sân lung lay một lúc thì đã kết thúc công việc hôm nay.

Giờ phút này Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh đều đang có việc bận, bởi vậy trong lúc nhất thời không ai có thời gian rảnh để ý tới nàng.

Lê Vân Tịch thấy bây giờ không có soái ca vây quanh mình cũng cảm giác có chút nhàm chán, thế là trở về chỗ nghỉ ngơi của diễn viên quần chúng.

Bây giờ những diễn viên quần chúng khác đều đang xem đoàn làm phim quay phim, nơi này cực kỳ yên tĩnh, cũng không có người nào.

Lê Vân Tịch vui vẻ thanh tĩnh, lấy điện thoại di động ra lướt Douyin, lướt lướt, lướt một lúc cảm giác có chút buồn ngủ rồi dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, Lê Vân Tịch mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Lê Vân Tịch lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, phát hiện mình chỉ ngủ hai mươi phút mà thôi.

Nhưng nàng cảm thấy thân thể có chút hỗn loạn, giống như đã ngủ một giấc thật lâu. Trừ cái đó ra còn cảm giác toàn thân có chút không thoải mái, nhưng không thoải mái ở chỗ nào thì trong lúc này cũng không nói lên được.

Nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều, từ trên ghế đứng lên, lần nữa hướng chỗ đoàn làm phim quay phim đi đến.

κ @@@

Chương 394: Mỹ Nữ Hay Nữ Nhân Xấu

Quen thuộc cảm giác được soái ca vây quanh mình rồi nên Lê Vân Tịch ở một mình một lúc nhanh chóng cảm thấy có chút không quen.

Đi tới chỗ đoàn làm phim quay phim tìm người, nhưng để Lê Vân Tịch có chút thất vọng là Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh còn đang bận bịu quay phim làm việc.

Lục Bắc Ca cũng còn đang gọi điện thoại. Cuộc điện thoại này của hắn sợ là đã nói chuyện gần nửa canh giờ, thật là đủ lâu.

Nhưng mà nghĩ đến Lục Bắc Ca là giám đốc của tập đoàn 10 tỷ, có rất nhiều chuyện cần quản, bận cũng là điều rất bình thường.

Chỉ có thể chờ một lát.

Nhưng lúc này, một soái ca khác của đoàn làm phim rảnh rỗi đi qua

trước mặt nàng.

Lê Vân Tịch hướng về bóng lưng người này nói: "Cố tình đi ở trước mặt ta, là muốn để ta chú ý người sao?"

Vương Hạo Nhiên dừng bước quay đầu, "Nơi này chỉ có một con đường, ta đi ngang qua mà thôi, người suy nghĩ nhiều rồi, ta không cảm thấy hứng thú một chút nào đối với người."

Lê Vân Tịch như cảm thấy nhìn thấu hết thảy, nói: "Lạt mềm buộc chặt, loại thủ đoạn nhỏ này người cho là ta không nhìn ra được?"

Chửi bậy một thoáng, nói tiếp:

"Từ bỏ đi, loại thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này vô dụng với ta, nếu người thật muốn truy cầu ta thì quang minh chính đại một chút."

Theo đuổi? Người dứt khoát nói là liêm tốt.

Vương Hạo Nhiên âm thầm lẩm bẫm một thoáng, cười lạnh nói: "Người đối với mình quá tự tin rồi, cho là mình rất xinh đẹp à?"

Lê Vân Tịch vung lên khuôn mặt, tự luyến nói: "Người nhìn con mắt ta, miệng, lỗ mũi và khuôn mặt, như thế này chẳng lẽ không xinh đẹp sao?"

Vương Hạo Nhiên lạnh lùng chế giễu nói: "Ta chỉ nhận mỹ nữ không trang điểm, người trang điểm ta đều cho rằng là nữ nhân xấu."

Lê Vân Tịch nhất thời không phục "Ta không trang điểm cũng rất dễ nhìn."

Vương Hạo Nhiên bĩu môi cười cười.

"Không tin? Vậy người mở to hai mắt nhìn kỹ." Lê Vân Tịch đối với giá trị bộ mặt của mình tự tin cực kỳ, trang điểm cũng vô cùng xinh

đẹp, sau khi nhìn được biểu tình của Vương Hạo Nhiên cũng không nhìn được muốn chứng minh mình một cái.

Nàng rời đi một lúc, cầm một bình nước tẩy trang cùng một chiếc khăn bông vải mềm mại đến rồi lập tức tẩy trang tại chỗ.

Mấy chục giây sau, Lê Vân Tịch đã tẩy xong, làn nữa vung lên khuôn mặt hướng về Vương Hạo Nhiên nói:

"Nhìn một chút xem ta có đẹp hay không?"

Thần tình Vương Hạo Nhiên cổ quái "Nếu người như thế này mà đẹp thì trên toàn thế giới sẽ không có nữ nhân xấu."

Lê Vân Tịch không vui nói: "Ta thấy mắt thẩm mỹ của người có vấn đề hoặc là đang chém gió." Chửi bậy một lát, nàng hướng về người chung quanh nói:

"Này, các người cảm thấy ta có phải là nữ nhân xấu không?"

Nghe vậy, mấy diễn viên quần chúng nhìn lại, nhộn nhịp lộ ra biểu tình bị kinh hãi.

"Người, người là Lê Vân Tịch?" Một nữ diễn viên quần chúng quen biết Lê Vân Tịch, nhìn không được hỏi.

"Đúng rồi, người cũng nhìn không ra sao?" Lê Vân Tịch nghi ngờ nhíu nhíu mày. Nàng trang điểm cùng với không trang điểm có khác nhau mấy đâu.

Mới đầu nữ diễn viên quần chúng cũng không xác định, nhưng sau khi nghe được âm thanh của Lê Vân Tịch thì rốt cuộc đã xác nhận. Theo bản năng bật thốt lên:

"Người, người không trang điểm sao lại xấu như vậy!"

Lê Vân Tịch khó chịu nói: "Tiểu Trân, coi như người đố kỵ ta cũng không thể nói hươu nói vượn như vậy, thiết thòi ta còn quen biết người lâu như vậy."

Nữ diễn viên quần chúng được Lê Vân Tịch gọi là Tiểu Trân thần sắc nghiêm nghị, nghiêm túc nói với Lê Vân Tịch:

"Người nên trang điểm nhanh lại đi."

Lê Vân Tịch cảm thấy lời này cực kỳ không thoải mái "Tiểu Trân, người có ý gì, ta không trang điểm thì xấu chỗ nào?"

Tiểu Trân không biết đáp lại như thế nào, dứt khoát không đáp lời.

Trong lòng Lê Vân Tịch không phục, hướng về những diễn viên quần chúng xung quanh hỏi: "Các người nói xem ta xấu không?"

"Xấu!"

Mười mấy diễn viên quần chúng trăm miệng một lời nói.

"Các người, các người, toàn bộ các người mắt bị mù hết rồi!" Lê Vân Tịch tức giận nói.

"Trời ạ, lúc người không trang điểm người không soi gương à? Chính bản thân mình xấu bao nhiêu thì trong lòng người không biết sao?"

"Đúng đấy, xấu xí không phải là lỗi của người nhưng đi ra dọa người thì là lỗi của người rồi."

"Tà thuật trang điểm trong truyền thuyết à nha, xem như hôm nay đã được chứng kiến."

"Thật là suýt nữa phun ra cơm tối."

. . .

Lúc đầu mọi người không muốn nói, bị Lê Văn Tịch phun một hồi cũng nhịn không được nổi cái lên. Người một lời ta một câu, nghị luận về Lê Văn Tịch.

Một hai người nói như vậy thì Lê Văn Tịch sẽ cho là việc không đáng lo, nhưng nhiều người nói như vậy thì có chút vấn đề.

Có lẽ là lúc mình tẩy trang không tẩy sạch sẽ, làm mặt bẩn thỉu.

Lê Văn Tịch nhanh chóng nghĩ đến nguyên nhân, nhìn thấy Tiểu Trân đang đeo túi xách, liền hỏi: "Có mang theo kính trang điểm không?"

Tiểu Trân gật đầu, từ trong túi xách lấy ra kính trang điểm đưa cho Lê Văn Tịch.

Lê Văn Tịch nhận lấy tấm kính nhìn một chút.

A!

Chính nàng đều bị hù dọa.

Bên trong tấm kính này thấy ánh mắt vô thần, bờ môi khô nứt, một mặt tàn nhang, làn da thô ráp. . . nữ nhân này là chính mình sao?

Không, điều đó không có khả năng! Nhất định là dư bản!

Lê Văn Tịch dùng tay lau, lau đến mặt mũi đau nhức vẫn y như cũ.

A a a!

Lê Văn Tịch không tìm chế được nổi nòng, không khỏi hét lên, âm thanh xông thẳng tới chân trời.

Mà âm thanh của nàng vang lên, ba tên liếm. . . Không, ba hộ hoa sứ giả lập tức vút xuống chuyện trong tay, lấy tốc độ xông vào cuộn cuộn mà tới.

"Tịch Tịch, đừng sợ, ta tới đây!"

"Ai dám khi dễ Vân Tịch!"

"Vân Tịch, Lục ca ca tới bảo vệ ngươi!"

Ba âm thanh vang lên liên tiếp.

Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh băng băng mà tới, đi tới vị trí đầu nguồn âm thanh.

Nhưng mà tiếng thét chói tai lúc này đã dừng lại.

Ánh mắt ba người cấp bách quét mắt xung quanh, rất nhanh mờ mịt lên.

Vân Tịch đâu?

Rõ ràng vừa mới nghe được tiếng kêu của Vân Tịch.

"Tiểu Trân, ta vừa mới nghe được Vân Tịch kêu to, nàng đi đâu rồi, chẳng lẽ bị người xấu bắt đi rồi?"

Thẩm Dịch Tinh quen biết diễn viên quần chúng là bạn của Lê Vân Tịch kia, nhìn thấy giống như nàng đã một mực ở chỗ này hẳn cảm giác nàng biết được tình huống ở đây, thế là lập tức hỏi thăm.

R @@@

Chương 395: Giá Trị Bộ Mặt Tan Vỡ

Lục Bắc Ca cùng Cố Nam Phong cũng đem ánh mắt nhìn tới, một mặt khẩn trương, chờ đợi Tiểu Trân trả lời.

"Vân Tịch chẳng phải ở bên cạnh các người đấy sao." Tiểu Trân đưa tay chỉ Lê Vân Tịch ở chính giữa ba người.

Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh theo bản năng nhìn một chút, lập tức chuyển đi.

Thẩm Dịch Tinh thúc giục nói: "Lúc khác nói đùa đi, mau nói, Vân Tịch ở chỗ nào?"

Tiểu Trân nói: "Ta không có nói đùa, người nhìn kỹ, nàng chính là Vân Tịch, các người không nhận ra à?"

Ba người Lục Bắc Ca nhú mày, cố nén cảm giác khó chịu, nhìn về phía nữ xấu có da mặt cực kém này.

Tuy là làn da chênh lệch rất xa, nhưng khuôn mặt cùng hình dáng có chút giống Lê Vân Tịch.

Lục Bắc Ca không thể tin hỏi: "Người, người, người là Vân Tịch?"

"Lục ca ca." Lê Vân Tịch dùng giọng vô cùng phức tạp đáp lại một tiếng.

Xung hô thế này, là Lục Bắc Ca tâm tâm niệm niệm đã nghe quen. Nhưng từ nay về sau nghe được thì toàn thân sẽ nổi da gà.

"Không, không có khả năng, người tuyệt đối không phải Vân Tịch,

Vân Tịch làm sao lại xấu như vậy!" Tuy âm thanh của nàng quen tai, nhưng Lục Bắc Ca vẫn không nguyện tin tưởng.

"Đây chính là Vân Tịch, nàng tẩy trang rồi." Tiểu Trân giải thích nói.

Thẩm Dịch Tinh nói: "Ta đã biết Vân Tịch một đoạn thời gian, tuy chưa từng thấy nàng tẩy trang, nhưng ta có thể khẳng định coi như nàng tẩy trang cũng không có khả năng khó coi như vậy."

"Nói đúng, Vân Tịch tẩy trang có lẽ không có đẹp như trang điểm, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không xấu như vậy." Cố Nam Phong khó có được lần đồng tình với quan điểm của Thẩm Dịch Tinh.

Bởi vì đạo diễn Cố Nam Phong cùng nam diễn viên chính Thẩm Dịch Tinh bỏ quay, quay phim làm việc cũng dừng lại.

Du Phỉ cùng phó đạo diễn chạy đến bên này xem thì vừa vặn nghe được lời của Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh.

Du Phỉ từ trong đám người vây xem đi ra, đi tới trước mặt vị hư hư thật thật là Lê Vân Tịch, nhìn nàng như nhìn động vật hiếm có, quan sát mọi góc độ của nàng.

Cẩn thận quan sát xong nàng liền bỏ đá xuống giếng trách trách hô hô nói: "Ha ha, đây chính là Lê Vân Tịch nha, không có sai. Thì ra lúc nàng trang điểm với không trang điểm khác nhau lớn như vậy, quả thật như hai người!"

"Du Phỉ, người cút ngay cho ta." Lê Vân Tịch bị Du Phỉ quan sát như vậy vốn đã nổi cáu, sau khi nghe được nàng nói nhất thời không nhin được nói trả lời một câu.

"Làm sao vậy, xấu còn không cho nói?" Du Phỉ một mặt xem thường, thò một ngón tay, muốn gạt gạt cằm Lê Vân Tịch.

Lê Vân Tịch cực kỳ chán ghét động tác này, lập tức lệch đầu đi.

Ngón tay Du Phỉ không đụng được vào cằm của nàng nhưng mà lại đụng phải mái tóc.

Một cái tóc đen từ trên đầu Vân Tịch bay xuống.

Mắt của Du Phỉ sáng lên, tiếp tục bỏ đá xuống giếng, "Người còn đeo cả tóc giả, để ta xem một chút!" Dứt lời, thò tay hướng về mái tóc Lê Vân Tịch vờ một lúc.

Một nắm tóc đen lớn bị Du Phỉ giật xuống.

Lê Vân Tịch chỉ cảm thấy trên đầu có một chỗ tương đối mát mẻ. Duỗi tay sờ lên dĩ nhiên sờ tới da đầu trơn bóng.

A a a!

Âm thanh cao độ làm nhói đau màng nhĩ người xung quanh.

Sắc mặt của Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh trắng bệch, toàn thân như bị sét đánh.

Là cái tiếng thét chói tai này!

Không sai, là Lê Vân Tịch!

Là nữ nhân mà bọn hắn tâm niệm!

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến giá trị bộ mặt nhân vật chính nữ tần Lê Vân Tịch tan vỡ, thu được 2000 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến lòng của nam phụ Lục Bắc Ca dính phải đả kích lớn, thu được 1000 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến lòng của nam phụ Cố Nam Phong dính phải đả kích lớn, thu được 1000 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến lòng của nam phụ Thẩm Dịch Tinh dính phải đả kích lớn, thu được 1000 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ. Lại có 5000 điểm phản phái, cộng thêm ban thưởng trước đây từ trên người Lê Vân Tịch thì 8000 điểm thăng cấp hào quang chống lại đã kiếm lại được, còn kiếm lời hơn một ít.

Thu lại tâm tình trong lòng, tiếp tục xem kịch.

Lúc đầu hắn muốn vào trận bỏ đá xuống giếng, nhưng mà Du Phi trực tiếp làm thay rồi. Hắn cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Giữa sân, sau khi Du Phi kéo tóc giả Lê Vân Tịch xuống, đầu tiên là sững sờ một chút, chợt vui mừng quá đỗi.

Thì ra Lê Vân Tịch không chỉ không trang điểm nhìn khó coi, rõ ràng còn có cái đầu trọc, ngày bình thường đeo tóc giả!

Phát hiện này quả thực để nàng chấn kinh một cái.

Du Phi rất muốn biết ngoại trừ những cái này trên người Lê Vân Tịch còn có bí mật gì!

"Lê Vân Tịch, ta thật đúng là phục ngươi, ngươi giấu thật đủ sâu, nữ nhân xấu mỹ nữ lâu như vậy, đến bây giờ mới lộ ra." Du Phi vây quanh Vân Tịch đi vòng vòng, mở to hai mắt tiếp tục lục đánh giá.

Ba tên hộ hoa sứ giả bị đả kích lớn nhất trong đời đã mòng bức, tất

nhiên sẽ không có người nào ngăn Du Phỉ.

Ánh mắt Du Phỉ nhạy bén, chú ý tới chỗ không tầm thường trên người Lê Vân Tịch.

"Cái thân eo này của người nhìn có điểm là lạ đó nha." Đi vòng qua sau lưng Lê Vân Tịch, thừa dịp nàng không chú ý, thò tay vén lên.

Bên hông Lê Vân Tịch lộ ra ba tầng phao cứu sinh.

Du Phỉ mừng rỡ đến như trúng phải xổ số mấy ức "Ha ha, không nhìn không biết, xem thì bị hù dọa nhảy một cái, trước đây tưởng rằng bờ eo của người thon lắm, thì ra là cái eo thùng nước vẫn còn mang cả vòng!"

"Người, người, người. . . Ta liều mạng với người!" Lê Vân Tịch đem quần áo bên hông bỏ xuống, tức hồn hển, gương nanh múa vuốt hướng về khuôn mặt Du Phỉ.

Phó đạo diễn tay nhanh mắt lẹ, lao đến, bắt được tay của Lê Vân Tịch.

Du Phỉ là nữ diễn viên chính, phần diễn rất quan trọng, nếu mặt bị cào thương thì tiến trình quay phim sẽ bị dừng lại vô hạn.

Suýt nữa bị móng tay cào lên mặt hoa, Du Phỉ sợ một thoáng, lập tức liền phẫn nộ. Thừa dịp phó đạo diễn nắm lấy hai tay Lê Vân Tịch, lần nữa vung lên quần áo bên hông nàng.

z @@@

Chương 396: Đầu Không Sắt (1)

Hôm trước nhìn thoáng qua mọi người chỉ thấy được mấy tầng phao cứu sinh, lần này hờ thời gian dài, mọi người cũng phát hiện đồ vật mới.

Ở trên bụng Lê Vân Tịch một vết sẹo chừng nửa thước.

Du Phi là nữ nhân, lập tức liền có suy đoán, chỉ vào vết sẹo nói: "Lê Vân Tịch, người sẽ không nói, đây là lúc thái thật không chú ý cắt tổn thương, hoặc phẫu thuật ruột thừa để lại vết sẹo chứ?"

"Người nói bậy bạ gì đó, vết sẹo gì, trên người của ta không có sẹo." Lê Vân Tịch cãi lại nói.

"Còn tức giận có phải hay không?" Du Phi giễu cợt một tiếng, quay đầu thương hại nhìn ba người Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh một chút, thở dài nói:

"Một nữ nhân đã từng sinh con, xấu thành ra như vậy rồi mà các người vẫn còn tưởng là bảo vật, thật là phục các người."

Nghe tiếng vậy sắc mặt ba người Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh trắng thêm mấy lần, trong lòng có cảm giác giống như bị hòn đá nặng mấy trăm cân đè xuống.

"Các người đừng nghe nàng nói bậy, ta thuần khiết đến không thể thuần khiết thêm, chưa bao giờ sinh con." Lê Vân Tịch lớn tiếng giải thích.

Nhưng mà lời nói đơn bạc sức thuyết phục kém xa với "Chứng cứ" đang bày ra trước mắt.

【 Đính, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến giá trị bộ mặt cùng người thiếu lập của nhân vật chính nữ tần Lê Vân Tịch tan vỡ, mất đi "Hào quang thông sát soái ca" . 】

【 Đính, kí chủ ảnh hưởng cực lớn tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lê Vân Tịch -150, hảo quang phản phái của kí chủ +150】

Nhìn thấy ánh mắt thất vọng vô cùng của Lục Bắc Ca, Lê Vân Tịch tức giận, đầu tiên là hướng về Lục Bắc Ca nói: "Lục ca ca, người phải tin tưởng ta chứ!"

"Im miệng, từ nay về sau không cho phép gọi ta như vậy, hai chúng ta không còn liên quan gì!" Lục Bắc Ca phân rõ giới hạn.

【 Đính, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp làm nam phụ Lục Bắc Ca thoát khỏi tâm thái liếm cầu. 】

【 Đính, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái! 】

Lê Vân Tịch xoay chuyển ánh mắt, làm bộ đáng thương nhìn về phía Cố Nam Phong, "Nam Phong ca ca, ta là người như thế nào chẳng lẽ người còn không rõ ràng sao?"

Cố Nam Phong tuyên bố nói: "Từ nhỏ ta đã tiếp xúc cái vòng này, đây vẫn là lần đầu ta nhìn làm người. Lê Vân Tịch, chúng ta không có quen thân như vậy, không nên xưng hô như thế, mà ta lại là đạo diễn, người là một diễn viên quần chúng nhỏ, chú ý thân phận mình đi."

【 Đính, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp làm nam phụ Cố Nam Phong thoát khỏi tâm thái liếm cầu. 】

【 Đính, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 800 điểm phản pháí! 】

Lê Vân Tịch mang theo hi vọng cuối cùng, nhìn xem một bên khác
"Dịch Tinh ca ca. . ."

Khạc, phù!

Thẩm Dịch Tinh cực kỳ không để ý hình tượng, nhổ một ngụm nước bọt.

Hắn là người quen biết Lê Vân Tịch lâu nhất, tự nhận là biết nàng nhiều nhất, cho nàng là nữ nhân tốt nhất trên thế giới.

Thì ra tất cả những thứ này đều là nàng giả vờ tạo nên!

Hiện tại mộng đã nát, hắn cũng thanh tỉnh.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp làm nam phụ Thẩm Dịch Tinh thoát khỏi tâm thái liêm cầu. 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản pháí! 】

"Người là diễn viên quần chúng, để người ở trước mặt ta nhảy để người chống đối Vương thiếu gia, người còn có nhảy hay không? Còn có nhảy hay không? !" Du Phi một bên nói, một bên dùng tay tát vào mặt Lê Vân Tịch.

Lê Vân Tịch bị đánh khóc.

Trước đây nàng xinh đẹp mỹ lệ, mặc kệ mặc phải rắc rối lớn bao nhiêu đều sẽ có soái ca đứng ra trợ giúp.

Bây giờ không biết tại sao không còn ai sẽ trợ giúp nàng?

Tiếp tục cố chấp chỉ sẽ bị đánh thảm hại hơn.

"Du Phi tử, ta sai rồi, van cầu người đừng đánh nữa." Lê Vân Tịch mở miệng cầu xin tha thứ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính nữ tần Lê Vân Tịch mất đi hào quang đầu sất, thu được 1600 điểm phản phái, hao quang nhân vật chính Lê Vân Tịch -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

【 Đỉnh, tâm trạng nhân vật chính nữ tần Lê Vân Tịch tan nát, hào quang tán, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Đã không còn?

Vương Hạo Nhiên có chút hưng ý trợ trụ. Tuy đã kiếm lại 8000 điểm phản phái để thăng cấp hào quang chống lại nhưng có thể thì hắn vẫn muốn kiếm lời một chút.

Nhưng mà đáng tiếc Lê Vân Tịch đã lạng.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên chuyển động, nhìn về phía đám người Lục Bắc Ca.

Lê Vân Tịch mất đi thân phận nhân vật chính nhưng thân phận nhân vật phụ của đám người Lục Bắc Ca vẫn còn ở đó.

Nếu như vẫn tồn tại nhân vật chính khác thì ba người này chắc chắn sẽ bị kéo vào trong nội dung truyện.

Nhưng mà những chuyện ấy là chuyện của tương lai.

Bây giờ Vương Hạo Nhiên không muốn để ý tới bọn hắn, dù sao bọn hắn không có năng lực nam nhân, tạm thời bỏ qua bọn hắn. Chờ bọn hắn đi vào nội dung truyện nữ tần khác thì lại nhỏ lông dê.

Sau khi nghĩ xong những thứ này Vương Hạo Nhiên hơi duỗi ra cái lưng mệt mỏi, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Du Phỉ biến sắc, nhìn thấy động tĩnh của Vương Hạo Nhiên thì lập tức buông tha không tát Lê Vân Tịch nữa, chạy chậm theo hướng Vương Hạo Nhiên đi.

"Vương thiếu gia, người chuẩn bị rời khỏi sao? Ta tiễn người đi." Du Phỉ đi theo Vương Hạo Nhiên ra đoàn làm phim, đến lúc Vương Hạo Nhiên tới bên cạnh McLaren P1.

Sau khi nhìn thấy chiếc McLaren, con mắt Du Phỉ tỏa ánh sáng. Nàng vẫn có chút nhãn lực, nhận ra đây là McLaren P1, siêu xe cấp ngàn vạn.

Nàng hỏi vội: "Vương thiếu gia, người đi thẳng về nghỉ ngơi hay là muốn đi nơi nào?"

"Người muốn nói cái gì?" Vương Hạo Nhiên thấy Du Phỉ vừa rút ra sức giáo huấn Lê Vân Tịch vì vậy cũng cùng nàng nói vài câu.

"Ta thấy xe này đẹp như vậy, muốn ngồi một đoạn." Du Phỉ ngượng ngùng nói.

"Người phải bận rộn trở về quay phim, vẫn là ngày khác tính đi." Âm thanh Vương Hạo Nhiên nhạt nhẽo nói.

Nghe vậy, Du Phỉ cũng biết rõ Vương thiếu gia đã từ chối.

Nhưng mà nàng cũng không quá thất vọng, suy cho cùng nhân vật như Vương thiếu gia sẽ không thiếu nữ nhân.

I @@@

Chương 397: Đầu Không Sắt (2)

Nàng cũng không có ý nghĩ hão huyền được Vương thiếu gia nhìn trúng, giá trị bản thân không cao tất nhiên cũng sẽ không rất mát mát.

"Vậy được rồi Vương thiếu gia, gặp lại sau, ta trở về quay phim." Du Phi chỉ có thể nói vậy.

Vương Hạo Nhiên gạt đầu một cái, chuẩn bị tiến vào lái McLaren. Nhưng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói với Du Phi:

"Số điện thoại của người là bao nhiêu?"

Du Phi vui mừng quá đỗi, cho là có cơ hội xoay chuyển, lập tức trao đổi số điện thoại với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nói: "Trong cái vòng xã giao của người có lẽ có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp nhỉ, nếu như gặp phải người xinh đẹp hơn so với người nhớ gọi điện thoại nói cho ta biết.."

Du Phi giật mình, giờ mới hiểu được dụng ý của Vương thiếu gia khi trao đổi số điện thoại với mình. Hơi hơi thất vọng một thoáng, nhưng rất nhanh liền giữ vững tinh thần.

Có thể làm việc cho Vương thiếu gia cũng là một loại phúc khí, làm xong chuyện của Vương thiếu gia có thể lấy được càng nhiều tài nguyên ở ảnh nghiệp Vương thị.

Du Phi trình trọng gật đầu nói: "Được rồi Vương thiếu gia, nếu ta nhìn thấy nhất định sẽ nói cho người."

"Nhớ đó, xinh đẹp hơn so với người." Vương Hạo Nhiên lần nữa nhấn mạnh một tiếng.

Du Phi có thể đánh giá là 90 điểm, xinh đẹp hơn so với nàng cơ bản có thể coi là nữ chính.

Mà Du Phi là một mỹ nữ phản phái trong nữ tần, khả năng dẫn đến cừu hận của nhân vật chính nữ tần là rất lớn.

Mặc kệ là nữ chính hay là nhân vật chính nữ tần, Vương Hạo Nhiên đều có chút hứng thú.

"Ân, Vương thiếu gia, ta nhớ kỹ rồi, nhất định đề cử cho ngài nữ nhân xinh đẹp hơn so với ta." Du Phi hơi lúng túng gật đầu, đáp lại Vương Hạo Nhiên.

Nói chuyện xong, Vương Hạo Nhiên kết thúc trò chuyện với Du Phi, thừa dịp lúc ban đêm lái xe trở về biệt thự.

"Gần đây vận khí cũng quá củ chuối rồi, chơi ba lần thì cả ba lần hạ xuống đất đều thành hộp."

Trong căn phòng thuê, Tiêu Diệp đang phát trực tiếp PUBG mobile, bỗng nhiên giận dữ oán trách một tiếng.

Tài khoản trực tiếp của hắn tên là "Tiểu thái điều" .

Giờ phút này, trong phòng livestream chỉ có ba khán giả, thấy hắn ba lần liên tục hạ xuống đất biến thành hộp cũng đã chạy đi không còn hình bóng.

Khiến hắn lập tức ủ rũ lên.

Hắn mới tốt nghiệp đại học không lâu, là một dân đi làm, gần đây vận khí vô cùng kém, không chỉ bị bạn gái đá, công việc cũng mất đi, nghèo đến nỗi tiền thuê nhà đều sắp không đóng nổi

Trong lúc này Tiêu Diệp không tìm thấy công việc phù hợp liền đăng ký làm streamer, muốn dựa vào phát trực tiếp trò chơi kiếm ít tiền lẻ, trước tiên ứng phó với tiền thuê nhà.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới phát trực tiếp khó như vậy. Đầu đã qua nhiều ngày, lúc có nhiều khán nhất không cao hơn ba mươi. Kiếm được ít tiền nhưng số tiền đấy không đủ để đóng tiền điện.

【 Đinh, kiểm tra đo lường được kí chủ phù hợp điều kiện, hệ thống trực tiếp trò chơi bắt đầu kích hoạt! 】

【 Hệ thống trực tiếp trò chơi đang khóa lại, mời kí chủ chờ! 】

...

Trong đầu Tiêu Diệp bỗng nhiên vang lên một ít âm thanh giống như máy móc.

Vù vù.

Mới dùng vân tay mở ra cửa chính biệt thự, Vương Hạo Nhiên cũng cảm giác được có âm thanh chấn động của điện thoại truyền đến.

Là một tin nhắn chuyển khoản.

Bên trong tài khoản của hắn nhận được hai ngàn vạn.

Wang Hào Nhiên kinh nghi một chút, hiếu kỳ tiền này là ai gửi tới.

Mà ngay tại thời gian hần toát ra ý nghĩ này, trên điện thoại di động vang lên cuộc gọi của Tần Vận Hàn.

"Honey, tiền tới thẻ chưa vậy?" Tần Vận Hàn hỏi.

"Là người gửi tới sao." Vương Hạo Nhiên giờ mới hiểu được, nhưng mà hơi kinh ngạc "Người gửi hai ngàn vạn cho ta làm cái gì?"

【 Đinh, kí chủ để Tần Vận Hàn xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 300 điểm phản phá! 】

"Hừ, còn nói sao, người bí mật tặng cho Hứa Mộ Nhan quà tặng một ngàn vạn đúng không? !" Tần Vận Hàn ê ẩm nói.

"Làm sao người biết?" Nghe được âm thanh Tần Vận Hàn ăn dấm, Vương Hạo Nhiên theo bản năng hỏi.

Nhưng mà vừa mới nói ra lời này, Vương Hạo Nhiên lập tức cảm thấy chính mình hỏi có chút choáng váng.

Âm thanh Tần Vận Hàn có chút ủy khuất, "Hứa Mộ Nhan đã ở trên mặt ta khoe khoang, sao ta có thể không biết rõ chứ."

Lời này cũng xác minh suy đoán của Vương Hạo Nhiên. Quả nhiên là Hứa Mộ Nhan nói ra.

Nhưng mà ngẫm lại cái này cũng bình thường.

Hứa Mộ Nhan cùng Tần Vận Hàn tranh giành tình nhân cũng không phải một ngày hai ngày.

Vương Hạo Nhiên cho Hứa Mộ Nhan quà tặng một ngàn vạn, Hứa Mộ Nhan sao có thể không đắc ý, nếu không chạy đến nơi Tần Vận Hàn khoe khoang, đó mới gọi kỳ quái.

"Không phải là nàng làm streamer sao, ta làm náo nhiệt một chút thôi, lúc đầu dự định tặng một chút, ai biết có người cùng ta tranh nhất bảng, ta vừa lên đầu liền tặng một ngàn một trăm vạn." Vương Hạo Nhiên muốn an ủi Tần Vận Hàn một chút, thế là liền giải thích nói.

Tần Vận Hàn nói: "Honey, tặng thì cứ tặng đi, cũng không phải là ta trách người. Chỉ là ta không muốn Hứa mộ nhan khoe khoang ở trước mặt ta!"

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, hỏi: "Vậy hai ngàn vạn này là. . ."

"Đúng, người tặng cho ta đi!" Tần Vận Hàn giữ vững tinh thần, tiếp lời.

"Người cũng làm streamer chơi nông dục?" Vương Hạo Nhiên kinh dị một chút.

Tần Vận Hàn nói: "Không phải streamer nông dục. Hứa Mộ Nhan chơi trò chơi lợi hại hơn ta, ta đánh nông dục đánh không lại nàng, muốn bên trên nông dục cùng nàng tranh nhân khí khẳng định là không tranh nổi, cho nên ta phát trực tiếp PUBG mobile."

Vương Hạo Nhiên chậm chậm gật đầu. Hai trò chơi nông dục cùng ăn gà này đều rất hot, Tần Vận Hàn ngược lại cực kỳ cơ trí.

"Vậy người phát trực tiếp đi, sau đó đưa link cho ta, tiếp đó ta tặng quà cho người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ân ân, ta lập tức phát sóng." Tần Vận Hàn lên tiếng, cúp điện thoại.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên liền nhận được link phòng live stream Tần Vận Hàn gửi tới.

Tần Vận Hàn cũng phát trực tiếp trên ứng dụng Douyin.

Gia hỏa này thật thích cùng Hứa Mộ Nhan ganh đua nha, lại chọn chung ứng dụng.

Nhưng mà cái này cũng để Vương Hạo Nhiên có chút phát sầu.

Bởi vì hắn nhìn thấy Hứa Mộ Nhan cũng đang phát trực tiếp.

z @@@

Chương 398: Đại Tiểu Thư Giá Lâm

↳ Nếu chính mình tặng cho Tần Vận Hàn nhiều quà tặng như vậy thì toàn bộ đứng thông báo một chút, khẳng định nàng sẽ biết.

Hay là thay ID khác?

Trong đầu Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này. Nhưng nghĩ lại cái này không có tác dụng gì.

Mặc kệ hắn đổi ID gì thì Tần Vận Hàn đều sẽ chạy đến Hứa Mộ Nhan bên kia để khoe khoang.

Không sớm thì muộn Hứa Mộ Nhan cũng sẽ biết hắn tặng quà cho Tần Vận Hàn.

"Vẫn là dùng tài khoản "Đại ca nhất bảng" này đi, tránh đăng ký tài khoản lần nữa." Vương Hạo Nhiên làm biếng đến phiên toái.

Sau khi Tần Vận Hàn phát sóng liền bắt đầu lập tức phối hợp.

ID tài khoản nàng phát trực tiếp cùng ID tài khoản ăn gà là giống nhau, tên là: Đại tiểu thư giá lâm!

Rất nhanh Tần Vận Hàn đã bắt đầu ván đầu tiên của trò chơi, nhảy dù, rơi xuống đất, thu thập đồ vật.

Vương Hạo Nhiên xem vài phút, bị Tần Vận Hàn thao tác đến đau con mắt.

Hắn còn tưởng rằng Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan rất có thiên phú chơi trò chơi.

Nào biết được Tần Vận Hàn quả thực là đồ ăn làm cho người khác giận sôi!

Nhưng đồ ăn thì đồ ăn, kỳ quái là Tần Vận Hàn phát sóng vài phút, phòng live stream đã có năm ngàn người xem trở lên.

Mà theo thao tác gà của Tần Vận Hàn thì bên trong phòng live stream đều là như nước thủy triều sung sướng.

Vương Hạo Nhiên ngần người, lập tức mở ra trang chủ của Tần Vận Hàn nhìn một chút.

Bên trong trang chủ có video ngắn bình thường của Tần Vận Hàn, còn có video chơi game. Like cùng bình luận đều cực cao.

Mà fan quan tâm Tần Vận Hàn cũng có tám trăm vạn!

Khiến Vương Hạo Nhiên có chút khó hiểu, nhưng sau khi tiếp tục xem Tần Vận Hàn phát trực tiếp một hồi cũng có chút hiểu rõ.

Tuy là Tần Vận Hàn chơi gà nhưng mà khán giả nhìn rất sung sướng, hơn nữa nàng rất đẹp, âm thanh lại êm tai. Đồng thời, còn có

một cái ưu thế mà Hứa Mộ Nhan không có, đó chính là cực kỳ biết cách nói chuyện.

Hứa Mộ Nhan ngoài trước mặt người quen tương đối thoải mái ra thì lúc khác vẫn cực kỳ nội liễm, thời gian phát trực tiếp cũng nói cũng không nhiều, đồng thời cho dù có nói thì cơ hồ tất cả đều là có liên quan đến trò chơi.

Nhưng Tần Vận Hàn lại khác biệt, sau khi nàng phát trực tiếp thì cơ bản là miệng không ngừng nói, nhưng lời nói để người nghe rất dễ chịu, tương đối chọc cười.

Nhất là tiến vào trò chơi, phối hợp với dân mạng sẽ còn cùng bọn hắn trò chuyện. Gặp được tiểu tử tử thì gia hỏa Tần Vận Hàn này rõ ràng còn trêu người nhà.

Tóm lại, hiệu quả mà Tần Vận Hàn phát trực tiếp cực kỳ ưu tú.

Hứa Mộ Nhan là streamer có vẻ đẹp đồng thời chơi game rất giỏi.

Tần Vận Hàn là streamer cũng rất đẹp mà lại biết tấu hài.

Đường đi của hai người có chút khác biệt, nhưng trực tiếp đều đều có người xem.

Ván đầu tiên Tần Vận Hàn chơi bám loạn xạ cả lên, lại không có giết được một người mà đã biến thành hộp, cứ như vậy kết thúc.

Mà bởi vì Tần Vận Hàn biến thành hộp, mưa đạn sung sướng trong phòng live stream cũng lập tức nhiều gấp mấy lần.

Nhưng mà kỹ thuật chơi game của nàng không thể nào tốt được.

Nàng muốn gọi người!

Bên trong bạn tốt của nàng có rất nhiều đại chủ bá có kỹ thuật rất tốt

chơi PUBG mobile.

Tài khoản của Tần Vận Hàn đăng ký cũng không lâu. Trong thời gian ngắn như vậy đã có tám trăm vạn fan, trong đó gần một nửa là Tần Vận Hàn dựa vào năng lực chính mình hấp dẫn tới. Mặt khác hơn phân nửa là bởi vì Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan phân cao thấp nên được mua tới.

Về phần mua thế nào?

Rất đơn giản.

Nàng chạy đến phòng live stream củ chủ bá điên cuồng tặng quà, để bọn hắn mang chính mình chơi trò chơi, tiếp đó quảng cáo cho mình.

Tính ra thì Tần Vận Hàn tặng quà cũng phải gần năm ngàn vạn.

Số tiền kia cần nhờ trực tiếp kiếm về rất dễ dàng. Nhưng mà Tần Vận Hàn là thiên kim duy nhất của đại lão địa sản Tần Khai tại Thanh Linh, tài đại khí thô, căn bản là không quan tâm.

Điều duy nhất mà nàng nghĩ là làm thế nào nhiều người xem hơn Hứa Mộ Nhan.

Tần Vận Hàn nhắn tin cho hảo hữu, rất nhanh đã có nhiều địa chủ bá biểu thị muốn cùng nàng tổ đội để chơi với nhau.

Nhưng mà Tần Vận Hàn không có lập tức trả lời, mà là gửi một tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên.

"Honey, chúng ta chơi cùng nhau đi."

"Ta sẽ không chơi đi." Vương Hạo Nhiên trả lời tin nhắn

"Không sao, có đại thần gánh người sẽ trực tiếp thắng. Người ta còn

không có cùng người chơi trò chơi với nhau, người đáp ứng người ta có được hay không vậy?" Tần Vận Hàn soạn tin nhắn, làm nũng nói.

"Như vậy. . . Được thôi." Vương Hạo Nhiên đáp ứng.

Vương Hạo Nhiên đi đến năm trò chơi một chút, lập tức đăng ký tài khoản, ID lấy vẫn là "Đại Ca Nhất Bảng" .

Sau khi đăng kí xong, Vương Hạo Nhiên cũng không có lập tức phối hợp cùng Tần Vận Hàn.

Hắn cũng sẽ không chơi, không khỏi thời gian cùng Tần Vận Hàn chơi bị khán giả phun đồ ăn, thế là trực tiếp nạp tiền trên ứng dụng, tặng cho Tần Vận Hàn trước quà tặng một ngàn vạn.

Bởi như vậy khán giả đều sẽ cảm thấy Tần Vận Hàn là mang "Lão bản" theo chơi, kỹ thuật "Lão bản" tự nhiên cũng không trọng yếu.

Mà từ mệnh mông pháo mừng Chí Tôn tặng ra, toàn bộ ứng dụng cũng vang lên thông cáo.

"Đại Ca Nhất Bảng" đang ở trong phòng livestream của "Đại tiểu thư giá lâm" đưa ra pháo mừng Chí Tôn X100, nhanh chóng đi vây xem!

"Đại Ca Nhất Bảng" đang ở trong phòng livestream của "Đại tiểu thư giá lâm" đưa ra pháo mừng Chí Tôn X100, nhanh chóng đi vây xem!

. . .

Khi trong toàn bộ trong ứng dụng truyền ra tin tức thì phòng live stream của "Đại tiểu thư giá lâm" tăng thêm rất nhiều người xem.

Trong một căn phòng ngủ của đại học Thanh Linh.

Hứa Mộ Nhan cầm một chiếc điện thoại phát trực tiếp trò chơi, ở

trên bàn trước mặt nàng còn có một bộ điện thoại.

Điện thoại trên bàn chính là hình ảnh của nàng trong phòng livestream. Thuận tiện nàng có thể biết được tình huống của mình trong phòng live stream.

Nếu như phòng live stream xuất hiện tình huống nào thì nàng có thể biết được trước, mau chóng đi giải quyết.

Trừ điều đó ra thì cũng nhìn mưa đạn, thỉnh thoảng tương tác với khán giả một chút.

Vậy mà lúc này, ánh mắt của Hứa Mộ Nhan liếc nhìn hình ảnh trực tiếp cũng nhìn thấy một cái thông báo đang dừng.

c @@@

Chương 399: Đại Ca Nhất Bảng Tái Hiện

zCái biệt danh "Đại ca nhất bảng" này thực tế là nàng quá khắc sâu ấn tượng, ID này chẳng phải của bạn trai mình sao?

Vài ngày trước, bạn trai liền dùng cái này tài khoản tặng một trăm van cho mình.

Chỉ là ID giống nhau thôi sao?

Điều này hiển nhiên không có khả năng.

Bởi vì quà tặng pháo mừng Chí Tôn x100 ngoài ban trai mình ra sẽ không có người thứ 2.

Sau khi làm rõ cái này, Hứa Mộ Nhan liền có chút ghen lên.

"Đại tiểu thư giá lâm" là ai? Sao bạn trai của mình tặng nàng ta nhiều như vậy chứ? Hừ.

Hứa Mộ Nhan ôm loại tâm trạng này, nhấn một cái thông báo đang đứng này, lập tức kết nối tiến vào một cái phòng live stream, rất nhanh đã nghe được âm thanh của Tần Vận Hàn.

Nàng lập tức liền hiểu được.

Đồng thời miệng cũng nhếch đến cao hơn một ít.

【 Đinh, kí chủ khiến nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 200 điểm phản phái! 】

【 Đinh, kí chủ khiến nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đinh, kí chủ khiến nữ chính Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 400 điểm phản phái! 】

Đột nhiên truyền đến tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên không có chút bất ngờ nào.

Hắn vừa mới thấy Hứa Mộ Nhan đang phát trực tiếp, phía bên mình dùng tài khoản "Đại ca nhất bảng này" tặng quà cho Tần Vận Hàn, khẳng định là Hứa Mộ Nhan sẽ phát hiện.

Nhưng mà kỳ thực Vương Hạo Nhiên có chút cố tình. Bởi vì hắn sớm biết Hứa Mộ Nhan là dấm vương, cái hành động này tất nhiên

là có thể kiếm lời điếm phản phái.

Về phần vấn đề Hứa Mộ Nhan ăn dấm thì cũng không có chuyện gì, một hồi gọi điện thoại tùy tiện dỡ vài câu là xong.

"Chúng ta trao đổi đi để thuận tiện một ít, APP giọng nói tên là. . ." Tần Vận Hàn gửi tới tin nhắn. Nàng muốn một bên phát trực tiếp và vừa cùng Vương Hạo Nhiên trò chuyện.

Vương Hạo Nhiên đăng nhập một cái phần mềm giọng nói, vào phòng giọng nói Tần Vận Hàn gửi tới.

Vì Tần Vận Hàn phát trực tiếp có hai cái điện thoại di động. Một bộ điện thoại trực tiếp, một bộ điện thoại dùng để nói chuyện liền mạch cùng Vương Hạo Nhiên.

Kỳ thực dùng cùng một bộ điện thoại thì cũng có thể làm được điều này.

Nhưng mà vì Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan phân cao thấp, vì muốn có nhiều khán giả, hằng ngày đều nói là mình còn độc thân.

Thời gian trực tiếp cùng Vương Hạo Nhiên nói lời ngon tiếng ngọt sợ bị khán giả nghe được mà lộ tẩy, Tần Vận Hàn vậy mới lựa chọn dùng hai cái thiết bị.

"Honey, có nghe không đó? Có nghe thấy không đó?" Tần Vận Hàn tạm thời đóng thu âm trực tiếp một chút, nói với Vương Hạo Nhiên bên kia.

"Có thể."

"Được rồi, ta đang chơi trò chơi, người đồng ý một chút, ta mời người vào đội ngũ."

"Được rồi."

Vương Hạo Nhiên thao tác một chút, rất nhanh đã tiến vào một cái đội ngũ bốn người.

Trong đội ngũ có Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn, còn có hai người có kỹ thuật chơi khá khác.

"Chào đại ca nhất bảng."

"Chào đại ca nhất bảng."

Hai streamer có kỹ thuật ở trong kênh trò chuyện của trò chơi chào hỏi cùng Vương Hạo Nhiên.

Bọn hắn đều là live trên Douyin, một streamer tên là "Tuyệt Địa Đệ Nhất Thương" chừng hai mươi lăm tuổi. Một streamer khác tên là "Viên viên" là muội tử trẻ tuổi có kỹ thuật chơi game khá tốt.

Vừa rồi toàn bộ ứng dụng thông báo "Đại ca nhất bảng" tặng quà cho "Đại tiểu thư giá lâm" nên "Tuyệt Địa Đệ Nhất Thương" cùng "Viên viên" tất nhiên đều nhìn thấy.

Đây là một nhân vật lớn nha, đến dùng sức liếm! Đại ca vui vẻ không chừng sẽ phòng live stream của mình mà tặng lễ vật.

"Các người khỏe." Vương Hạo Nhiên gõ chữ đáp lại hai streamer một chút.

Đã đủ bốn người, đội trưởng Tần Vận Hàn liền bắt đầu ấn bắt đầu ghép đội.

Rất nhanh đã vào được trò chơi.

Tiến vào cửa sổ trò chơi chờ đợi nhảy dù.

Tần Vận Hàn giảng giải một chút cơ sở về trò chơi cho Vương Hạo

Nhiên.

Trong lúc đó, hai streamer "Tuyệt Địa Đệ Nhất Thương" cùng "Viên viên" liên tiếp giúp Tần Vận Hàn sửa chữa sai.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, dứt khoát để Tần Vận Hàn nín một hồi, để hai streamer kia giảng giải cho mình một chút.

Sau khi nghe xong, Vương Hạo Nhiên liền hiểu rõ cơ bản về trò chơi này.

Nhảy dù.

Trò chơi rất nhanh đã bắt đầu, nhưng kết thúc cũng rất nhanh.

Tài khoản của "Tuyệt Địa Đệ Nhất Thương" cùng "Viên viên" có điểm cực cao, gặp phải những người được ghép đều rất biết chơi.

Mặc dù hai người là streamer có kỹ thuật khá cao nhưng mang theo một con gà "Đại tiểu thư giá lâm", lại mang theo đại ca mới tiếp xúc với trò chơi này.

Thật không di chuyển được.

"Ta vẫn nên rút lui thì hơn." Vương Hạo Nhiên ở trong đội nói.

"Đừng mà đại ca, ta nói muốn mang người ăn gà, mới chơi có một ván thôi mà, đừng đi chớ." Tần Vận Hàn ở trong giọng nói của đội nói chuyện, tự nhiên cũng không dám tùy tiện dùng "Honey" gọi Vương Hạo Nhiên.

"Kỹ thuật này của người xác định có thể mang ta ăn gà sao." Vương Hạo Nhiên nhin không được chửi bậy một chút.

"Ta đây không phải cố gắng luyện tập nữa nha, lại chơi một hồi chơi một hồi đi." Tần Vận Hàn tuy là đồ ăn, nhưng còn thật thích chơi trò

chơi này, càng ưa thích cùng bạn trai chơi với nhau trò chơi này, nói cái gì cũng không nguyện ý để Vương Hạo Nhiên rút lui như vậy.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên quyết định nhẫn nại lại chơi một ván, vì vậy nói: "Được rồi, hai chúng ta cùng một chỗ thì đại thần cũng không di chuyển được, người kêu thêm mấy người, chúng ta dứt khoát tách ra phối hợp đi."

"Cái kia, vậy được rồi." Tần Vận Hàn đáp ứng.

Tuy là tách ra phối hợp, không nhất định có thể phối hợp được một ván, nhưng mà coi như không cùng Vương Hạo Nhiên chơi một ván trò chơi, nhưng nàng có thể cùng Vương Hạo Nhiên nói chuyện trời đất, cũng rất vui vẻ.

Bên trong bạn bè của Tần Vận Hàn tất cả đều là mỗi đại chủ bá. Sau khi nghe Vương Hạo Nhiên đề nghị thì nàng lập tức lại đi gọi người, lại gọi tới ba đại chủ bá có kỹ thuật.

Hiện tại có bảy người. Còn thiếu một người, nhưng mà bên trong danh sách của Tần Vận Hàn có rất nhiều streamer đều đang trong trò chơi, trong lúc nhất thời gọi không được người.

Q @@@

Chương 400: Người Chơi Qua Đường

Lần đầu tiên làm biếng đờ, vì vậy nói: "Tuyệt địa, viên viên còn có tiểu Lục cùng một đội với đại ca nhất bảng đờ. Ta và hai streamer khác cùng đội."

Những người khác không có ý kiến, liền dựa theo đề nghị của Tần Vận Hàn bắt đầu tổ đội. Đội trưởng hai bên đồng thời ấn nút bấm phối hợp.

"Tiêu hết vận khí một tháng của ta để chúng ta phối hợp được một ván đi!" Thời gian đang tiến hành phối hợp, Tần Vận Hàn đang nói chuyện cùng Vương Hạo Nhiên cầu nguyện.

"Ta phối hợp được." Vương Hạo Nhiên nhìn xem biến hóa ở giao diện lên tiếng đáp lại.

"Ta cũng vậy!" Tần Vận Hàn vui vẻ ứng thanh trả lời.

Cùng một thời gian ấn phối hợp thì khả năng phân phối được cùng một ván trò chơi rất lớn.

Tần Vận Hàn mong đợi, ánh mắt lơ đãng lờm lờm đội ngũ phía bên mình một chút, mới phối hợp được một người chơi qua đường.

Bên trong phòng trọ.

"Vận khí quá tốt rồi, rõ ràng tất cả đều là streamer!" Tiêu Diệp nhìn xem đồng đội được phối hợp với mình, không kiềm nổi cuống hỉ lên.

Trực tiếp trò chơi hệ thống của hắn chỉ có thể thông qua trực tiếp trò chơi để tụ tập nhân khí, tăng lên điểm nhân khí của mình, từ đó tiêu hao điểm nhân khí để rút thưởng, hoặc là trực tiếp đổi lấy thu được nhiều loại năng lực khó tin.

Hệ thống mới khóa lại liền cấp cho một cái đại lễ tân thủ lớn.

Đại lễ tân thủ lớn này có thể để cho Tiêu Diệp đem thao tác trò chơi trước mắt trên thị trường lĩnh ngộ, tăng lên tới tiêu chuẩn tuyển thủ chuyên nghiệp đỉnh phong.

Tiêu Diệp đối với ăn gà tương đối quen thuộc, bởi vậy trực tiếp lựa chọn tăng lên trình độ trò chơi ăn gà.

Lĩnh ngộ thao tác xong như thế tiếp xuống đó là thông qua trực tiếp để tụ tập nhân khí.

Bình thường muốn trực tiếp thì cho dù là streamer chơi hay muốn hot lên cũng cần thời gian cùng vận khí.

Tiêu Diệp cảm thấy cái này quá chậm, thế là liền nghĩ đến thông qua phối hợp với đại chủ bá để lấy cái này tới hút nhân khí của đại chủ bá.

Bởi vậy hắn đến mỗi phòng live stream trò chơi ăn gà để xem xét, nhìn thấy streamer phối hợp thế là cũng lập tức phối hợp theo.

Ngay tại vừa rồi hắn đến một phòng live stream có nhân số 100 ngàn trở lên đó là "Đại tiểu thư giá lâm", nhìn thấy streamer này là đội ngũ ba người, còn thiếu một người.

Tiêu Diệp lập tức đi theo phối hợp, quả nhiên liền phối hợp được đội ngũ "Đại tiểu thư giá lâm".

"Tiểu thái điều" . . . Trời ạ, cái ID này của người để ta cực kỳ lo lắng." Tần Vận Hàn nhìn thấy biệt danh của người phối hợp qua đường thì nhin không được ở trong giọng nói của đội nói một câu.

"Tiểu tử tử người khỏe." Tiêu Diệp cũng mở ra giọng nói, hưng phấn

chào hỏi một tiếng.

Hắn vừa mới nhìn trang chủ của "Đại tiểu thư giá lâm", nhìn thấy video nàng phát hằng ngày. Đại tiểu thư giá lâm" là một học sinh năm nhất đại học, là một mỹ nữ rất đẹp!

Tiêu Diệp kích động.

"Này này, tiểu thái điều, người mua danh hiệu sao?" Tần Vận Hàn sợ đồng đội này còn gà hơn so với chính mình, thế là hỏi thêm mấy câu.

"Đúng rồi, ta mới mua danh hiệu, trò chơi này ta chỉ mới chơi ba ngày mà thôi." Tiêu Diệp dự định giả heo ăn thịt hổ cho nên giả làm người chơi tân thủ, muốn trêu chọc tiểu tỷ tỷ mỹ nữ này một chút

"Xong, lại muốn lật xe." Tần Vận Hàn kêu rên một câu.

Tiêu Diệp cười không nói.

Hiện tại tiểu tỷ tỷ càng cảm thấy chính mình gà thì chờ một lát, khi mà chính mình bày ra kỹ thuật đỉnh phong thì tiểu tỷ tỷ sẽ càng khiếp sợ hơn, tiếp đó sùng bái chính mình.

Tiêu Diệp đã nhìn video thao tác của "Đại tiểu thư giá lâm", biết nàng không phải một streamer chơi giỏi.

Chờ tiểu tỷ tỷ kiến thức thao tác Thần cấp của chính mình thì nhất định sẽ muốn chính mình mang theo nàng.

Lấy tiểu tỷ tỷ người này, một hồi tùy tiện giúp mình đánh quảng cáo, như thế hắn liền có thể thu hoạch được rất nhiều người tức giận, mà bởi vậy đạt được điểm nhân khí để tiến hành rút thưởng!

Đồng đội người qua đường này có ý định gì Tần Vận Hàn cũng không biết.

Sau khi nàng nghe được đối phương biểu thị là tân thủ thì rất là phiền muộn, mặc kệ tên tiểu thái điều này. Ở trong lúc chờ đợi lên máy bay tìm kiếm nhân vật của Vương Hạo Nhiên trong trò chơi.

Không bao lâu Tần Vận Hàn đã tìm gặp.

Thật cùng Vương Hạo Nhiên phối hợp được một ván!

Tần Vận Hàn mừng rỡ không thôi.

Thời gian nhảy dù, Tần Vận Hàn dùng giọng nói riêng nói với Vương Hạo Nhiên:

"Người nhảy nơi nào vậy, ta cùng người một chỗ."

"Nhảy bên kia trường học, nhìn thấy ta đừng đánh ta à, ta sẽ không chơi nữa đâu đó." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đương nhiên rồi, coi như ở trong game là địch nhân, người ta cũng không nỡ đánh người đâu." Tần Vận Hàn ngọt ngào nói.

Máy bay lái qua phía trên trường học, mấy đạo thân ảnh rơi xuống.

Ba streamer bên này với Vương Hạo Nhiên bồi đại ca chơi trò chơi, tự nhiên là đi theo một chỗ nhảy với đại ca.

Bên trong đội ngũ này của Tần Vận Hàn có hai streamer đều là coi Tần Vận Hàn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không hề nghi ngờ nàng.

Mà tiểu thái điều muốn biểu hiện trước mặt của "Đại tiểu thư giá lâm", tất nhiên cũng đi theo nhảy.

Người nhảy trường học cũng không nhiều, chỉ có hai đội ngũ, là người của hai bên Vương Hạo Nhiên cùng Tần Vận Hàn

"Bên này cực kỳ an toàn, yên tâm lục soát tài nguyên đi." Tần Vận Hàn nói riêng với Vương Hạo Nhiên nói.

"Biết rồi." Vương Hạo Nhiên lên tiếng, sau khi hạ xuống liền bắt đầu vào phòng lục soát đồ vật, nhưng mà trong đó không có gì hữu dụng.

Nhưng Vương Hạo Nhiên không muốn tay không đi ra nên tùy ý nhặt lên cái chảo, từ trong phòng đi ra.

Sau khi Tần Vận Hàn hạ xuống cũng không có vội vã lục soát nhà, mà là hướng về bên Vương Hạo Nhiên chạy tới.

"Hello hello, tìm được cái gì chưa?" Tần Vận Hàn bắt gặp Vương Hạo Nhiên từ trong phòng đi ra, cười hỏi.

"Chỉ có một cái chảo, một chút tác dụng cũng không có." Vương Hạo Nhiên thao tác nhân vật trò chơi huy động cái chảo một chút.

"Cái chảo hữu dụng mà, có thể gõ người." Tần Vận Hàn nói.

"Dùng cái chảo đào thải người khác sao, vậy phải gõ bao nhiêu cái?" Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy uy lực của cái chảo này rất kém cỏi.

"Hai ba cái gì đó." Tần Vận Hàn ra vẻ hiểu biết, thuận miệng đáp lại nói.

Y @@@

Chương 401: Cứu Giá Cứu Giá (1)

"Phải không?" Dù cho Vương Hạo Nhiên không chơi trò chơi này cũng cảm thấy lời này của Tần Vận Hàn không có gì có độ tin cậy. Suy nghĩ một chút, hướng về Tần Vận Hàn mà đến gần một chút, thao tác nhân vật trò chơi cũng làm động tác huy động cái chảo.

"Đến đây, để ta gõ mấy lần thử một chút."

"Ta không cần đâu, không cho phép gõ ta." Tần Vận Hàn lui ra phía sau nói.

"Thử một chút đi, đừng chạy." Vương Hạo Nhiên tới gần phía trước huy động cái chảo.

"A, cứu mạng đi!" Tần Vận Hàn quay người bỏ chạy.

"Đừng chạy, dừng lại!" Vương Hạo Nhiên đang huy động cái chảo đuổi theo lên.

"A, bạo lực gia đình, bạo lực gia đình!" Âm thanh Tần Vận Hàn la to.

Hai người vừa đuổi vừa chạy, một bên dùng giọng nói liền mạch nói chuyện liếc mắt đưa tình.

Ngay tại lúc hai người đuổi theo chạy trốn, Tiêu Diệp ở trong phòng mặt lục soát tài nguyên nhìn thấy một màn này.

"Tiểu tử tử có nguy hiểm sao, đã đến lúc ta biểu diễn!"

Thời gian Tiêu Diệp lục soát nhà kiếm ra được thương. Đánh nát thủy tinh, nhắm chuẩn tên xấu xa đang đuổi theo tiểu tử tử kia.

Biu!

Một thương nổ đầu.

Hoàn mỹ!

Tiêu Diệp dương dương đắc ý, thu hồi thương. Hướng về bên kia chạy tới, chuẩn bị liếm trong hộp có cái chảo kia.

Cái chảo đối với cao thủ mà nói thì cũng hữu dụng, sau khi treo ở trên mình có tỷ lệ ngăn trở đạn.

Đây là đồ tốt nha!

"Đội "Tiểu thái điều" sử dụng K98 đào thải "Đại ca nhất bảng"!"

Tần Vận Hàn đang cùng Vương Hạo Nhiên chơi đùa đến quên cả trời đất nhìn thấy tin tức nhắc nhở trong trò chơi.

Nụ cười rục rỏ trên mặt nàng nháy mắt cứng đờ.

Tần Vận Hàn quay đầu lại, chỉ thấy nhân vật trong game của Vương Hạo Nhiên đã biến thành hộp.

Lúc này, Tiêu Diệp chạy tới liếm hộp, một bên nhặt cái chảo, một bên mở mic trong đội hưng phấn nói:

"Tiểu tử tử, không cần nói cảm ơn với ta, chúng ta là đồng đội mà, đây là chuyện ta phải làm."

"Ta cảm ơn cả nhà người!" Tần Vận Hàn kém chút tức nổ tung, chửi bậy nói: "Người bị bệnh tâm thần có phải hay không, người đuổi theo ta là bằng hữu ta, chúng ta quen biết nhau, mới vừa rồi chỉ chơi đùa, tại sao người lại đánh chết hắn!"

"Ách. . . Tiểu tử tử sao người không nói sớm, ta, ta không biết rõ mà." Nụ cười trên mặt Tiêu Diệp trì trệ, lúng túng vô cùng nói.

Tần Vận Hàn công kích nói: "Là người nói mình là đồ ăn, ta nghĩ cho người một cây thương người cũng đánh không chết người. Làm sao ta lại nghĩ đến, người có thể một thoáng đã đánh bằng hữu của ta thành hộp, tại sao cùng người nói nhiều như vậy?"

"Tiểu tử tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta sai rồi." Tiêu Diệp nói tiếp xin lỗi.

Lúc đầu hắn muốn ở trước mặt tiểu tử tử thể hiện một chút, không nghĩ tới biến khéo thành vụng.

Hiện tại đã chọc giận tiểu tử tử, tất nhiên phải nhanh nói xin lỗi, bằng không tiểu tử tử nổi giận thì một hồi không cho mình quảng cáo thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà âm thanh Tiêu Diệp nói xin lỗi vừa dứt, "Đại tiểu thư giá lâm" đã là nhanh rời khỏi ván game.

Tần Vận Hàn muốn cùng Vương Hạo Nhiên chơi với nhau, Vương Hạo Nhiên biến hộp, vậy nàng chơi tiếp cũng chán, tự nhiên muốn nhanh rời khỏi ván game.

Mà hai streamer cùng đội với Tần Vận Hàn nhìn thấy Tần Vận Hàn nhanh lui, cũng đi theo miếu sát.

Tiêu Diệp nhìn thấy toàn bộ đồng đội chạy, lập tức thất vọng.

Thật vất vả phối hợp được ba đồng đội streamer, hiện tại tốt rồi, bởi vì một cái thao tác mù của chính mình mà để toàn bộ bọn họ chạy.

Trong biệt thự.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy chính mình thành hộp thì phản

ứng đầu tiên là ngược lại là có chút vui vẻ.

Hắn vốn không thích chơi trò chơi này, thể nghiệm trò chơi này rất kém cỏi. Nếu không phải Tần Vận Hàn mãnh liệt yêu cầu thì hắn căn bản sẽ không đi chơi.

Hiện tại bởi Tần Vận Hàn chơi hai ván, cũng nên rút lui rồi.

Nhưng mà ngay tại lúc hắn mới toát ra ý nghĩ này hệ thống truyền đến tin tức nhắc nhở.

【 Đỉnh, kí chủ bị động phá hoại cơ hội nhân vật chính Tiêu Diệp trang bức trong trò chơi, thu được 600 điểm phản phá! 】

Tin tức này để Vương Hạo Nhiên có chút khó hiểu.

Vừa rồi hắn cũng không có làm cái gì, cùng Tần Vận Hàn đùa giỡn một hồi đã thành hộp.

Chính mình đã thành hộp, làm sao lại phá hoại cơ hội nhân vật chính Tiêu Diệp trang bức chứ?

Tên Tiêu Diệp này là ai?

Là tên "Tiểu thái điều" kia đào thải chính mình sao?

Đáy lòng Vương Hạo Nhiên toát ra một ít nghi vấn.

"Honey, đều tại ta phối hợp được một tên đồng đội ngu ngốc, thật xin lỗi nha. Người còn chơi không?"

Không chờ Vương Hạo Nhiên suy nghĩ nhiều, âm thanh Tần Vận Hàn trong ứng dụng liền truyền tới.

"Chơi tiếp." Vương Hạo Nhiên tinh thần sáng láng.

Tất nhiên là hắn không hứng thú với trò chơi, nhưng mà rất có hứng thú với nhân vật chính.

"Người nói thật sao?" Tần Vận Hàn đều cho là Vương Hạo Nhiên sẽ không chơi nữa, suy cho cùng hai lần thể nghiệm trò chơi đều kém như vậy. Sau khi nghe được hắn trả lời như vậy thì tất nhiên có chút không tin.

"Chơi trò chơi cũng không phải là chủ yếu, chủ yếu là có thể chơi cùng người. Người vui vẻ thì ta cũng vui vẻ." Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không nói ra chuyện Tiêu Diệp, thế là quán tính nói một câu lời ngon tiếng ngọt, hơi giải thích một chút.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 500 điểm phản phái! 】

"Honey, người thật tốt, yêu nhiều." Âm thanh Tần Vận Hàn ngọt ngào vang lên.

"Vẫn là dựa theo như ván trước, chúng ta tiếp tục phối hợp." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ân ân." Tần Vận Hàn lên tiếng.

Hai bên bắt đầu đồng thời phối hợp, lần nữa thuận lợi phối hợp chung một ván.

Đội ngũ của Tần Vận Hàn bên này có ba người, cũng phối hợp được một đồng đội người qua đường.

Mà người đồng đội người qua đường này vẫn vị "Tiểu thái điều" vừa rồi kia .

"Tiểu tử tử, thật là đúng dịp, chúng ta lại phối hợp cùng nhau." Tiêu

Diệp mở ra giọng nói trong đội, lại hưng phấn vô cùng nói.

Tình huống khi này để đả đả người Tần Vận Hàn thoát ván game, Tiêu Diệp tự nhiên cũng thoát theo.

Sau khi tự sát trong trò chơi xong, Tiêu Diệp nhìn chăm chăm Tần Vận Hàn phát trực tiếp, nhìn xem nàng bắt đầu phối hợp, tranh thủ thời gian cũng ấn phối hợp.

Vận khí rất tốt, lại một lần nữa phối hợp được cùng một chỗ.

F @@@

Chương 402: Cứu Giá Cứu Giá (2)

vTiêu Diệp rất là vui vẻ. Sau khi đạt được hệ thống thì vận khí đều thay đổi đến khá hơn.

Lần này, nói cái gì cũng phải nắm lấy cơ hội.

"Nhớ kỹ, đừng động thủ với người bằng hữu bên đội kia của ta."
Tần Vận Hàn nghiêm túc cảnh cáo một tiếng.

"Vừa rồi là không biết, hiện tại đã biết rõ. Hết thầy theo tiểu tử tỷ người nói, một hồi ta tìm được đồ tốt cũng cho người toàn bộ." Tiêu Diệp vội vàng lấy lòng nói.

Tần Vận Hàn thấy "Tiểu thái điều" có thái độ tốt lành, cũng không có tiếp tục truy cứu tiếp.

Vương Hạo Nhiên biết Tần Vận Hàn bên kia, lần nữa phối hợp được tên "Tiểu thái điều" kia, cũng âm thầm vui vẻ một chút.

Tên tiểu thái điều này có khả năng có thể chính là nhân vật chính Tiêu Diệp. Nhưng mà muốn hoàn toàn xác nhận thì còn cần quan sát một chút.

Ván thứ hai của trò chơi bắt đầu.

Bởi vì lần này đã chào hỏi xong, người của hai chi đồng đội bắt gặp nhau cũng bảo trì hữu hảo hòa bình.

Thời gian trò chơi không ngừng đẩy mạnh, rất nhanh đã tới gần cuối game.

Trong trò chơi, chỉ còn dư lại hai chi đội ngũ của Vương Hạo Nhiên

cùng Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên được ba đại thần streamer bảo vệ rất tốt, chống đến cuối cùng, nhưng mà cái quá trình này có chút long đong.

Hắn cũng không nhớ được chính mình bị đánh ngã mà kéo qua bao nhiêu lần. Ở trong game, gọi được nhiều nhất hai chữ chính là "Cứu giá" .

Tựa như hoàng đế bên trong phim điện ảnh gặp chuyện la lên để thị vệ tới cứu.

Mà sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên gọi "Cứu giá" thì ba đại thần streamer vội vã chạy tới kéo người.

Đối với ba đại thần streamer mà nói thì trò chơi này không gọi là ăn gà, mà gọi là "Bảo vệ đại ca" !

Tình huống bên này của Tần Vận Hàn cũng gần như vậy, cũng thường xuyên kêu đồng đội cứu.

Tuy là Vương Hạo Nhiên bên kia thảm, nhưng ít nhất còn ở trong game nhặt được ba đầu người.

Tần Vận Hàn này đừng nói đầu người, một mạng hỗ trợ cũng không có. Cũng không có đánh tới vượt trội.

Nhưng mà Tần Vận Hàn vẫn chơi hết sức sung sướng. Suy cho cùng thì Vương Hạo Nhiên cùng mình đều sống đến cuối cùng của trò chơi.

"Đồng đội "Tiểu thái điều" sử dụng K98 đánh ngã "Đại ca nhất bảng"
."

Theo một đạo tiếng súng vang lên, Tần Vận Hàn lập tức nhìn thấy nhắc nhở của trò chơi.

Tâm trạng tốt đẹp của Tần Vận Hàn lập tức lại bị phá hư, nói: " "Tiểu thái điều" người có bị điên hay không, trước khi bắt đầu trò chơi đã nói với người rồi, không được đánh người của đôi ngũ bên kia!"

Tiêu Diệp đương nhiên nói: "Tiểu tử tử, chỉ còn lại hai đội ngũ, chẳng lẽ còn bảo trì hữu hảo sao, tất nhiên phải đánh bọn hấn chứ!"

Trong quá trình trò chơi đầy mạnh, Tiêu Diệp cùng đồng đội nói chuyện trời đất, đã hiểu được "Đại ca nhất bảng" đối diện là kẻ có tiền, được ba đại thần streamer bảo hộ.

Sau khi Tiêu Diệp biết được những cái này thì trong lòng dâng lên một trận cảm giác chán ghét đối với "Đại ca nhất bảng", nhưng nghĩ đến lời nói lúc trước của tiểu tử tử là không nên động thủ, cũng liền cưỡng ép áp chế loại xúc động này.

Mà bây giờ trò chơi đã sắp kết thúc rồi, chỉ còn dư lại hai đồng đội, hơn nữa hấn vừa vặn nhìn thấy "Đại ca nhất bảng" ngoi đầu lên, hiện tại không ra tay thì chờ đến khi nào chứ?

Một bên khác.

"Cứu giá, cứu giá!" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy lại bị đánh ngã, lập tức theo thói quen hướng về đồng đội kêu lên.

Ba đồng đội đại thần đang che chắn vừa chạy đi ra đã chen chúc tới kéo người.

Nhìn thấy ba người bạo lộ ra, Vương Hạo Nhiên nói với Tần Vận Hàn:

"Kêu "Tiểu thái điều" kia đừng ra tay sớm, nói cho hấn biết, ta muốn ở trong vòng chung kết cùng hấn đơn đấu!"

Thời gian Vương Hạo Nhiên đang chơi trò chơi thì một bên được ba

đồng đội đại thần bảo hộ lấy, một bên chú ý biểu hiện của "Tiểu thái điều".

Từ trong miệng Tần Vận Hàn thì Vương Hạo Nhiên biết được "Tiểu thái điều" này có kỹ thuật chơi trò chơi hết sức lợi hại.

Trò chơi tiến hành đến cuối cùng, một mình "Tiểu thái điều" đào thải hai mươi tám người. So với ván mà đại chủ bá có thuật chơi đỉnh nhất đều lợi hại hơn quá nhiều, cơ hồ là có thể so với tiêu chuẩn đỉnh lhong của nghề nghiệp.

Từ những thứ tin tức này, Vương Hạo Nhiên liền hoàn toàn xác định tên "Tiểu thái điều" này chính là nhân vật chính, loại hình khẳng định có lẽ cùng trò chơi và phát trực tiếp có quan hệ.

Nhưng cụ thể là loại nào tạm thời còn không biết.

Nhưng có một điểm mà Vương Hạo Nhiên có thể vững tin đó là ngăn cản "Tiểu thái điều" thu được thắng lợi trận này, chắc chắn sẽ không có sai.

"Được." Tần Vận Hàn ở bên trong đáp lại lời nói Vương Hạo Nhiên một chút, đánh tiếp mở giọng nói bên trong, vội vàng nói:

"Trước đó nói người của hai đội ngũ chúng ta hữu hảo hòa bình, hiện tại "Tiểu thái điều" người đột nhiên đánh lén, có tài ba gì chứ, bằng hữu của ta nói muốn cùng người ở trong vòng chung kết đơn đấu."

"Cùng ta đơn đấu? Được." Tiêu Diệp đáp lại một câu, thu thương. Đưa cột nhìn xem trong hình trò chơi, đại ca nhất bảng bị mình đánh ngã.

Chính là hắn, còn muốn cùng chính mình đơn đấu? ! Thật là không biết tự lượng sức mình.

Không có địch nhân công kích, Vương Hạo Nhiên thuận lợi được ba đồng đội đỡ lên, ăn túi máu uống đồ uống năng lượng, để trạng thái chậm rãi phục hồi tới đỉnh phong.

Suy cho cùng một đợt độc sắp phải tới.

Hai chi đội ngũ bắt đầu chạy độc, chuẩn bị cùng vào sau vòng chung kết để giao phong.

Lúc Vương Hạo Nhiên chạy độc cũng khởi thông hệ thống, ở bên trong Thương Thành của hệ thống tìm tòi.

【 Thiên phú chơi trò chơi chiến đấu Thần cấp (Giá trị 7000 điểm phản phá) sau khi sử dụng thiên phú này kí chủ chơi bất luận trò chơi loại thi đấu gì đều có thể nháy mắt đem thao tác trò chơi cùng lĩnh ngộ tăng lên tới cấp tiêu chuẩn nghề nghiệp đỉnh phong của Thế Giới. 】

Chính là cái này!

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn giới thiệu liền lập tức hao tổn 7000 điểm phản phá đổi năng lực này.

Cùng lúc đó, hắn cũng từ một con gà chơi game, nhảy một cái trở thành cấp đại thần đỉnh phong Thế Giới.

Rất nhanh đã đến vòng chung kết.

Sau khi trình độ của Vương Hạo Nhiên tăng lên cũng không muốn đồng đội bảo vệ, lập tức ngay tại bên trong vòng chung kết chiếm cứ một chỗ tuyệt hảo để bắn lén.

D @@@

Chương 403: Tân Thủ Biến Thành Đại Thần

▮Trình độ của Tiêu Diệp cũng không kém.

Đối thủ của hai đội đấu một hồi, đồng đội ba đại thần streamer bên Vương Hạo Nhiên toàn bộ bị Tiêu Diệp đào thải.

Vương Hạo Nhiên cũng đem đồng đội hai đại thần streamer bên Tiêu Diệp đào thải.

Về phần nguyên nhân con gà Tàn Vận Hàn còn sống đương nhiên là bởi vì Vương Hạo Nhiên không có đánh nàng.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy không cần thiết phải đánh nàng.

Mặc dù Tàn Vận Hàn là đối thủ, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đi đánh hấn.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên không cần lo lắng.

Giữa sân, cơ hồ chính là cuộc đấu đỉnh phong của Vương Hạo Nhiên cùng Tiêu Diệp.

Khán giả và đồng đội quan sát chiến đấu đều bị choáng váng.

Bất kể là ai cũng không có nghĩ đến, toàn cục đều hô to "Cứu giá cứu giá" là "Đại ca nhất bảng" lại có trình độ cao siêu như vậy.

Thì ra là giả heo ăn thịt hổ dao!

"Honey, người, người, người lại là giả gà gạt ta, thì ra lợi hại như vậy!" Tần Vận Hàn bên trong giọng nói vừa mừng vừa sợ nói.

"Đương nhiên, bạn trai người là tuyệt nhất." Vương Hạo Nhiên dùng ngữ khí đắc ý đáp lại một thoáng, nhưng tay thao tác trò chơi cùng nhìn chăm chăm hình ảnh trong trò chơi, cũng không có dám buông lỏng chút nào.

Mà "Tiểu thái điều" ở đối diện cũng đồng dạng không dám mảy may lười biếng.

Cùng "Đại ca nhất bảng" giao phong một hồi, Tiêu Diệp cũng hiểu rõ, trình độ của hắn giống với mình. Cuối cùng người nào thắng còn khó nói, phải xem vận khí cùng cố gắng.

Nhưng mà Tiêu Diệp không có nghĩ tới là Vương Hạo Nhiên có một cái ưu thế mà hắn không có.

"Báo địa điểm của hắn cho ta." Vương Hạo Nhiên ở bên trong ứng dụng nói với Tần Vận Hàn.

Đối diện cũng là cao thủ, dưới tình huống trình độ không sai biệt lắm thì hắn chỉ có thể chơi xấu.

"Phương hướng chín giờ bên dưới cây tùng đỏ." Tần Vận Hàn là đồng đội của Tiêu Diệp, tất nhiên có thể nhìn thấy vị trí của Tiêu Diệp, nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy thì lập tức báo cáo nói.

Dưới tình huống trình độ tương đương thì đạt được cận kề vị trí của đối phương thì thế cục kia hoàn toàn sẽ ở bên phía Vương Hạo Nhiên.

Wang Hạo Nhiên nhẹ nhàng di chuyển vị trí, đi tới một chỗ có thể

đánh tới Tiêu Diệp.

Biu biu biu biu. . .

Tiêu Diệp chịu mấy phát, thanh máu giảm xuống rất nhiều, nhưng phản ứng rất nhanh, vội vã thay đổi vị trí một chút, không có bị đánh ngã.

Sau khi bị công kích, Tiêu Diệp nghe tiếng súng cũng thu được vị trí của Vương Hạo Nhiên.

Lấy vị trí của hắn cùng Vương Hạo Nhiên giao phong thì rất bất lợi.

Tiêu Diệp lập tức thay đổi vị trí, đi tới một công trình che chắn, dùng máu túi cùng đồ uống năng lượng phục hồi trạng thái.

Biu!

Tiêu Diệp lại bị đánh.

Gặp quỷ sao, có vẻ là hắn biết vị trí của ta?

Liên tục chịu đòn, Tiêu Diệp cũng hiểu không thích hợp.

Nhưng mà lần này Tiêu Diệp chưa kịp né tránh liền bị trực tiếp nổ đầu đào thải.

【 Đỉnh, kí chủ ở trong game đào thải nhân vật chính Tiêu Diệp, thành công giảm xuống nhân khí của nhân vật chính Tiêu Diệp, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

Quả nhiên không sai, ngăn cản Tiêu Diệp này thắng được trò chơi thì thật sự có chỗ tốt.

Sau khi nhận được nhắc nhở từ hệ thống, Vương Hạo Nhiên thảm nghĩ đến.

"Honey, người đem "Tiểu thái điều" đào thải mất, đỉnh quá đi!" Tần Vận Hàn bên trong giọng nói nhảy cẫng hoan hô nói.

"Thao tác cơ bản mà thôi." Vương Hạo Nhiên cười lấy đáp lại một chút.

"Còn có ta đây, người vội vàng đem ta đào thải đi, như vậy người sẽ được ăn gà." Tần Vận Hàn trực tiếp buông tha chống lại.

"Nói cái gì lời nói ngốc gì đấy? Coi như ở trong game, ta cũng không nữ đánh người nha. Ta đi ra, người trực tiếp đánh chết ta ăn gà đi." Hiện tại cũng dưỡng thành quen thuộc lời ngon tiếng ngọt.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 300 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Tần Vận Hàn, thu được 300 điểm phản phái! 】

"Honey, ta càng không nữ đánh người đâu." Trong lòng Tần Vận Hàn cảm động, trực tiếp chạy vào vòng độc, để độc đem chính mình độc chết.

Chỉ còn lại một người, trò chơi kết thúc, Vương Hạo Nhiên ăn gà thành công.

"Đáng giận mà, sao lại để hắn ăn gà!"

Trong căn phòng trọ, Tiêu Diệp rất là khó chịu, bực bội đốt một điều

thuốc hút. Nhìn chăm chăm hình ảnh Tần Vận Hàn trực tiếp, chuẩn bị tùy thời phối hợp.

"Honey, còn chơi hong?" Tần Vận Hàn mừng rỡ hỏi.

"Khó được bởi người chơi trò chơi, tất nhiên phải cùng người chơi một hồi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi." Tần Vận Hàn vui lật trái tim, tiếp tục phối hợp.

Ván thứ ba của trò chơi rất nhanh lại bắt đầu.

Vương Hạo Nhiên lại cùng Tần Vận Hàn phối hợp cùng một ván trong trò chơi.

Đồng thời, đội ngũ ba người bên kia của Tần Vận Hàn cũng phối hợp được "Tiểu thái điều" .

"Hào quang nhân vật chính thật sự không nói đạo lý, sau lúc nào cũng có thể cùng nữ chính phối hợp chung một đội vậy?"

Vương Hạo Nhiên nhin không được chửi bậy một thoáng. Nhưng nghĩ lại, hào quang phản phái của mình cũng rất thần kỳ. Mỗi lần đều phối hợp được nhân vật chính, đối lập với đội ngũ nhân vật chính.

"Lần này nhất định phải nắm chắc cơ hội, mang tiểu tỷ tỷ ăn gà, tuyệt đối không thể để cho "Đại ca nhất bảng" thắng!" Tiêu Diệp treo lên mười hai vạn phần tinh thần

Vương Hạo Nhiên ngược lại hiển nhiên dễ dàng.

Trình độ chơi game của Tiêu Diệp cao như vậy, khẳng định đoán được vừa rồi có người báo điểm, dùng phương thức giống nhau muốn thắng hẳn lần thứ hai khẳng định không có dùng tốt như trước được.

Lần này, hắn dự định đổi một cái phương thức nhẹ nhõm đào thải Tiêu Diệp.

"Người nhất được lựa chọn sao?!"

Trò chơi tiến hành được một lát sau, Vương Hạo Nhiên bên trong ứng dụng nói chuyện nói với Tần Vận Hàn.

"Bắt đầu vài phút đã mập như vậy, ván này ăn gà là chắc rồi!"

Tiêu Diệp lục soát một căn phòng đã có đủ loại trang bị cùng tiếp tế cơ bản, mập đến không thể mập hơn.

Có kỹ thuật cao siêu, lại tăng thêm bắt đầu vài phút còn thiếu không thành trang.

Đây quả thực là bắt đầu giấc mộng!

Ván này ăn gà là chắc!

o @@@

Chương 404: Không Sợ Kẻ Địch Mạnh, Chỉ Sợ Đồng Đội Ngu Như Heo

BTiêu Diệp tràn đầy lòng tin. Nhưng mà cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Người bên trong ván trò chơi này thì người bình thường hẳn hoàn toàn không để trong lòng, người duy nhất cần để ý chính là "Đại ca nhất bảng có kỹ thuật cũng rất cao kia" .

"Vừa rồi nhìn thấy hẳn cũng nhảy đến cái khu vực này, trước tiên đi tìm hẳn, đem hẳn giải quyết đi, như vậy thì mười phần chắc chín!"

Tiêu Diệp âm thầm hạ quyết tâm.

Mà ngay tại lúc hẳn toát ra ý nghĩ này thì bất ngờ xuyên thấu qua thủy tinh, thấy "Đại ca nhất bảng" ở trong tầm mắt của mình lung lay một thoáng, đi vào trong một cái phòng.

Khóe miệng Tiêu Diệp khẽ nhếch. Đã là đem bảng nhất đại ca nhìn thành hộp.

Bởi vì căn phòng kia hẳn đã lục soát qua. Toàn bộ đồ tốt bên trong đều bị hẳn cầm đi.

Hiện tại bên trong căn phòng kia chỉ có một ít thứ vô dụng, thậm chí không có bất kỳ trang bị nào mang theo lục sát thương.

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Diệp giấu ở chỗ cửa sổ, mở ra ông kính, từ một nơi bí mật gần đó nhắm chuẩn cửa ra duy nhất của "Đại ca nhất bảng"

Chỉ cần "Đại ca nhất bảng" đi ra thì trực tiếp sẽ bị đánh thành hộp.

" "Tiểu thái điều", sao ngươi lại mập như vậy?" Trong giọng nói đội ngũ vang lên âm thanh của tiểu tử tử.

Trong tầm mắt của Tiêu Diệp cũng nhìn thấy "Đại tiểu thư giá lâm" đi vào trong phòng.

"Trước cho ngươi một ít đồ tốt!" Tiêu Diệp một bên nhìn chăm chú

vào lối ra của nhà xa xa, một bên đem một ít đồ tốt trên người cho tiểu tử tử, muốn lấy đi niềm vui tiểu tử tử.

Rất nhanh, hai tay trống không của Tần Vận Hàn cũng đầy đủ trang bị.

"Cảm ơn nha." Tần Vận Hàn cười nói một tiếng, phát hiện Tiêu Diệp không có cho thứ trọng yếu nhất, trực tiếp mở miệng nói: "Ta không có lựu đạn, cho ta đi."

"Một cái đủ không?"

Tiêu Diệp không có chủ động cho lựu đạn, là bởi vì cảm thấy kỹ thuật của tiểu tử tử quá kém, ngay cả súng đều bắn không trúng, càng đừng đề cập là ném lựu đạn chuẩn.

Nhưng mà hiện tại tiểu tử tử đã mở miệng, tự nhiên vẫn phải cho, tất nhiên là Tiêu Diệp cũng không có ý định cho quá nhiều, bởi vậy mới nói như vậy.

"Một cái lựu đạn là được rồi." Trên mặt xinh đẹp của Tần Vận Hàn lộ ra nụ cười giả hoạt.

Nhưng mà mọi người cách cấp mạng, Tiêu Diệp tự nhiên cũng không thể nào thấy được biểu tình trên mặt của nàng.

Nghe lấy Tần Vận Hàn đáp ứng chỉ cần một cái lựu đạn, Tiêu Diệp cũng lập tức sáng khoái cho ra

"Cái này dùng như thế nào vậy?" Tần Vận Hàn hỏi.

"Rất đơn giản, ta dạy ngươi." Tiêu Diệp biết tiểu tử tử cực kỳ cùi bắp, bởi vậy kiên nhẫn nói cho nàng cách sử dụng lựu đạn. Sau khi dạy xong thì hỏi:

"Rõ chưa?"

"Là như vậy, tiếp đó là như vậy, tiếp lấy làm như vậy phải không?" Tần Vận Hàn ngay tại chỗ thao tác một phen.

Một khóa lựu đạn rơi tại dưới chân Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp chết trân tại chỗ.

Nhà này cực kỳ nhỏ hẹp, chạy cũng đã không còn kịp rồi.

Oanh!

Lựu đạn nổ vang, "Tiểu thái điều" cùng "Đại tiểu thư giá lâm" nháy mắt thành hộp.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Diệp ở trong trò chơi bị đào thải, giảm xuống nhân khí của nhân vật chính Tiêu Diệp. Kí chủ thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Làm tốt lắm!" Vương Hạo Nhiên đạt được tin tức nhắc nhở của hệ thống, lập tức ở bên trọng liên mạch tán dương Tần Vận Hàn một câu.

"Ha ha, tất nhiên rồi!" Tần Vận Hàn cười hì hì đáp lại một thoáng.

Nói chuyện với nhau như vậy thì những người khác không biết.

"Tiểu tỷ tỷ, sao người lại ném lựu đạn vào trong phòng chứ? !" Sau một hồi khó hiểu, Tiêu Diệp vô cùng buồn bực hỏi.

Không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Vận lần hẳn không ngờ chính mình sẽ bị đào thải một cách xàm xí

như vậy.

"Rõ ràng là ta hướng về ngoài cửa sổ ném đi, rõ ràng ném lệch mà, a a a!" Tần Vận Hàn cũng lộ ra vẻ khó thở

Nghe vậy, Tiêu Diệp nào còn dám tiếp tục phàn nàn.

Thao tác của tiểu tử tử hấn đã sớm kiến thức qua. Lựu đạn cũng không biết sử dụng thế nào.

Đe lựu đạn ném lệch ra, thật sự là chuyện quá bình thường.

Mặc dù là bị tiểu tử tử nổ chết, nhưng tiểu tử tử xinh đẹp như vậy, có thể làm sao chứ?

Trước mắt chỉ đành trực tiếp tha thứ nàng.

Thậm chí Tiêu Diệp còn an ủi nàng ngược lại:

"Không có chuyện gì đâu tiểu tử tử, lần sau ném tốt hơn là được rồi, đừng nóng giận, đừng nóng giận."

"Ai nha, phiền chết." Tần Vận Hàn giả bộ như tiếp tục oán trách một thoáng.

Tiêu Diệp nghe xong, đang muốn tiếp tục an ủi lại nhìn thấy có người đi vào trong phòng để liếm hộp.

Chính là "Đại ca nhất bảng nhất kia" .

Lúc "Đại ca nhất bảng" vào phòng thì hai tay trống trơn, trên mình và sau lưng đều quần cộc, nhưng mười mấy giây sau đã có đầy đủ trang bị.

Tiêu Diệp trơ mắt nhìn, tức giận đến suýt nữa thổ huyết.

Lúc đầu những vật này lúc đầu là của hắn mà! ! ! Bây giờ lại làm quần áo cưới của người khác.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Tiêu Diệp mất cân bằng, thu được 900 điểm phản phái! 】

"Còn có đưa tặng ngoài định mức sao?"

Sau khi thật vui vẻ liêm xong hộp thì Vương Hạo Nhiên liền thu hoạch một phần ban thưởng lần nữa.

Tiêu Diệp, Tần Vận Hàn tiến vào trạng thái quan sát.

Trong thời gian ngắn như vậy, Vương Hạo Nhiên cảm thần trang, tự nhiên là đại sát tứ phương.

Cuối cùng, lấy số liệu khủng bố giết 39 mạng, mang ba đại thần streamer nhẹ nhàng thành công ăn gà lần nữa.

Trong lúc Tiêu Diệp quan sát thì một mục đang cầu khẩn "Đại ca nhất bảng" bị người đào thải.

Sau khi thấy trò chơi kết thúc với hình ảnh đội ngũ "Đại ca nhất bảng" thành công ăn gà thì tâm tình lập tức phiền muộn thêm mấy phần.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Tiêu Diệp mất cân bằng, thu được 500 điểm phản phái! 】

Không lâu sau, ván thứ tư của trò chơi lại bắt đầu.

Hào quang nhân vật chính, hào quang nữ chính cùng tác dụng thần lý của hào quang phản phái, Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn cùng Tiêu Diệp không có chút nào bất ngờ nào lại được phối hợp đến cùng một ván trong trò chơi.

Đôi ngũ phản phái của Vương Hạo Nhiên đối chiến đội ngũ nhân vật chính Tiêu Diệp, nữ chính (gián điệp) Tần Vận Hàn.

P @@@

Chương 405: Lại Bị Nổ

▷ Tiêu Diệp giữ vững tinh thần, ứng đối ván trò chơi này.

Nhảy dù, rơi xuống đất, vào phòng lục soát đồ vật, thao tác nước chảy mây trôi một mạch mà thành.

Lần này Tiêu Diệp lại rất béo!

Hắn không thể không cảm thán, sau khi chính mình thu được hệ thống thì vận khí thật là kinh người.

Chẳng những mỗi ván trò chơi lại phối hợp được streamer tiểu tỷ tỷ, tiến vào trong trò chơi thì bắt đầu cũng đủ loại thuận lợi.

Lại có thần trang!

Bên trong phòng live stream của Tiêu Diệp thổi qua một ít mưa đạn.

"Vận khí của streamer này có chút tốt! Có phải bật hack hay không?!"

"Lại là bắt đầu giấc mơ."

"Streamer, bắt đầu lại là thần trang, lần này còn ăn không được gà thì người dứt khoát tắt live đi."

...

Tiêu Diệp liên tục cùng đội ngũ streamer phối hợp mấy ván, đủ loại thao tác đẹp mắt, cũng để khán giả bên Tần Vận Hàn và các streamer khác nhìn thấy.

Những khán giả kia nhìn thấy tiểu thái điều có kỹ thuật tốt như vậy liền hoài nghi hẳn là streamer.

Một số người liền tìm kiếm "Tiểu thái điều" trên ứng dụng, thuận lợi tìm được phòng live stream của hắn.

Lúc này, phòng live stream của tiểu thái điều đã có hơn năm trăm người.

Đây là sau khi giảm thiểu rồi mà vẫn còn năm trăm người.

Vòng chung kết đơn đấu lúc trước cùng với "Đại ca nhất bảng" thì nhân số lên tới hai ngàn.

Khán giả đi tới phòng live stream của Tiêu Diệp đều chờ mong hắn ăn gà.

Nhưng mà Tiêu Diệp lại khiến người ta thất vọng.

Khán giả thay vào góc nhìn trò chơi của Tiêu Diệp tự nhiên nhìn có chút uất ức, rất nhiều người thoát ra.

Sau một ván, Tiêu Diệp bắt đầu lại có thần trang, các khán giả lại mong đợi. Hi vọng hắn ăn gà.

Thế nhưng mà bị streamer tiểu tử tỷ tỷ đáng yêu dùng lựu đạn nổ thành hộp. Rất nhiều người lại thoát ra.

Hiện tại cũng chỉ còn lại năm trăm. Đồng thời số người này cũng chậm chạp giảm thiểu.

"Lại là bắt đầu mộng ảo, sẽ không phải lại như cũ chứ? Nhanh đi nhanh đi."

...

Một ít khán giả nhìn thấy một màn không sai biệt lắm, không ngần ngại coi tiếp, trực tiếp chạy về phòng live stream của streamer khác.

"Các huynh đệ, chớ đi mà, lần này mà còn không ăn được gà ta sẽ trực tiếp đốp cút!"

Nhìn thấy khán giả đang giảm bớt, Tiêu Diệp muốn giữ lại, thế là liền thả ra hào ngôn.

Vừa mới nói xong.

Streamer tiểu tử tỷ tỷ trong đội ngũ lại chạy tới, đồng thời trong giọng nói của đội cũng vang lên âm thanh của tiểu tử tỷ tỷ.

" "Tiểu thái điều" người lại mập như vậy."

Nghe được cái âm thanh này, bên trong phòng live stream của Tiêu Diệp lập tức thối qua một ít mưa đạn.

"Streamer, ta cảm thấy có loại dự cảm không tốt."

"Streamer chạy mau, tránh lại bị nổ!"

...

Những cái mưa đạn này hiển nhiên có ý tứ trêu chọc.

Sau khi Tiêu Diệp nhìn thấy, không khỏi cười một tiếng, lập tức trả lời mưa đạn.

"Các huynh đệ, các người cứ yên tâm đi, lần này trên người của ta không có lựu đạn!" Dứt lời, Tiêu Diệp cũng ôm tâm tư trêu chọc, cười ha ha nói.

"Streamer ơi trên người đại tiểu thư có lựu đạn!"

Tiêu Diệp đang cười to, thoáng nhìn mưa đạn bên trong phòng live stream của chính mình.

Mà cùng lúc đó, một trái lựu đạn cũng lăn đến dưới chân của hắn.

Nụ cười của Tiêu Diệp nháy mắt biến mất.

Oanh!

Lựu đạn nổ vang.

Hai cái hộp xuất hiện.

Một cái là "Tiểu thái điều", một cái là "Đại tiểu thư giá lâm".

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Diệp ở trong trò chơi bị đào thải, giảm xuống nhân khí của nhân vật chính Tiêu Diệp. Kí chủ thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Làm tốt lắm!" Vương Hạo Nhiên vui vẻ, lần nữa tán dương Tần Vận Hàn.

"Ha ha, lần này vận khí tốt, ta rơi xuống đất liền nhặt được lựu đạn."
Tần Vận Hàn cười hì hì nói.

Tiêu Diệp nhìn xem phòng live stream của mình đang không ngừng giảm thiểu nhân khí, phiền muộn vô cùng, trong giọng nói của đội nói:

"Tiểu tử tử, ngươi làm cái gì vậy, vì sao lại ném lựu đạn? !"

"Không chú ý nha, cũng không phải là ta cố tình." Tần Vận Hàn giải thích nói.

Lời này tất nhiên là Tiêu Diệp không tin.

Lần đầu tiên tiểu tử tử ném lựu đạn hẳn có thể lý giải là bất ngờ. Lần thứ hai còn xuất hiện loại chuyện này vậy thì tuyệt đối không phải ngoài ý muốn.

Tiêu Diệp xem như hiểu rõ, tiểu tử tử này chính là là cố tình dùng lựu đạn làm nổ chính mình.

Hắn nghĩ là có khả năng là tiểu tử tử vì muốn trực tiếp hay hơn, cũng có khả năng là "Đại ca nhất bảng" sai sử nàng.

Nhưng mặc kệ là loại nào, tiểu tử tử xinh đẹp như vậy, ngươi hẳn tâm đi trách cứ nàng sao?

Tất nhiên không thể rồi.

"Tiểu tử tử, không sao đâu." Tiêu Diệp chịu đựng phiền muộn, rộng lượng nói.

" "Tiểu thái điều" một hồi còn tiếp tục phối hợp không?" Tần Vận Hàn dưới gợi ý của Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi.

Tiêu Diệp đã tạm thời không còn tâm trạng chơi ăn gà.

Tiếp tục chơi tiếp đơn giản sẽ xuất hiện những tình huống này.

Nếu không có cùng streamer tiểu tử tỷ phối hợp được chung ván vậy thì cũng không có ý gì, cho dù điên cuồng tú thao tác cũng không thu được nhân khí gì.

Mà nếu như cùng streamer tiểu tử tỷ phối hợp cùng một chỗ, còn trong một đội ngũ mà nói thì bị tiểu tử tỷ điên cuồng ném lựu đạn, chính mình căn bản không có cách nào biểu diễn.

Còn lại một cái tình huống, chính là cùng tiểu tử tỷ cùng một trò chơi, nhưng tại làm địch với tiểu tử tỷ.

Dưới loại tình huống này cũng không phát huy tốt.

Đánh tiểu tử tỷ mà nói thì là không nhẫn tâm, thứ hai sợ chọc giận tiểu tử tỷ, dẫn đến tiểu tử tỷ này sau này không cùng chính mình chơi nữa.

Nhưng mà Tiêu Diệp không muốn bỏ qua cơ hội cùng tiểu tử tỷ chơi trò chơi, suy nghĩ một chút, vì vậy nói:

"Tiểu tử tỷ, hôm nay tạm thời không chơi ăn gà, ta đi chơi nông được, người muốn cùng đi không?"

"Ta không biết chơi nông được." Tần Vận Hàn bĩu môi nói.

Trước đó nàng đã chơi qua cái này, nhưng bị Hứa Mộ Nhan điên cuồng ngược thì có chút bóng mờ, hiện tại không muốn chơi.

Còn nữa, nàng cũng vô tâm nghĩ cùng "Tiểu thái điều" chơi với nhau.

Cho nên tiểu thái điều nói những lời này hoàn toàn là do bạn trai gợi ý mà thôi.

"Vậy được rồi, bái bai tiểu tử tử, lần sau chúng ta sẽ cùng nhau chơi." Tiêu Diệp nói.

M @@@

Chương 406: Ta Là Người Chơi Lộ Na Rất Đỉnh! (1)

A"Được, lần sau ta lại nỗ lực." Tần Vận Hàn thuận miệng nói.

Phốc!

Tiêu Diệp vừa vặn bụng lên ly nước trên bàn uống một hớp nước, sau khi nghe được tiểu tử tử nói lời này thì nước trong miệng phun đến trên bàn phím.

Tiểu tử tử này có hận chính mình sao? Nỗ chính mình hai lần còn chưa đủ, còn muốn nỗ nữa?

"Tiểu thái điều sao rồi, còn chơi hay không?" Vương Hạo Nhiên bên trong giọng nói dò hỏi Tần Vận Hàn.

"Hắn nói không chơi nữa." Tần Vận Hàn trả lời.

"Không chơi nữa sao. . ." Vương Hạo Nhiên còn có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Đơn thuần chỉ là chơi trò chơi thì rất không có ý nghĩa, nhưng mà

một bên chơi trò chơi, một bên có thể thu hoạch điểm phản phái thì vẫn vô cùng có ý tứ.

Chỉ là đáng tiếc "Tiểu thái điều" không chơi nữa.

Sau khi Tần Vận Hàn dừng một chút, bỗng nhiên có bổ sung một câu "Đúng rồi, ý tứ của "Tiểu thái điều" tựa như là trước không chơi ăn gà, đi đánh Vương giả vinh diệu."

"Đánh Vương giả vinh diệu?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Hứa Mộ Nhan là nữ chính, hơn nữa trước mắt là đại chủ bá Vương giả.

(Mình giải thích một chút, các bạn có thể hiểu đơn giản khi chơi PUBG khi thắng thì sẽ hiện lên ăn gà, còn khi chơi Vương giả vinh diệu thì tạm gọi là đánh nông dục nhé.)

Nếu như "Tiểu thái điều" đi chơi Vương giả thì có thể phối hợp được Hứa Mộ Nhan hay không đây?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này. Lập tức thoát khỏi ăn gà.

Lập tức tặng ba streamer bảo kê mình lúc trước. Xem như hồi báo lúc trước bọn hắn đã "Cứu giá".

"Đột nhiên ta có chút việc, trước tiên không chơi nữa." Vương Hạo Nhiên bên trong ứng dụng giọng nói nói với Tần Vận Hàn.

"Ân ân, người đi mau đi, ngày khác chúng ta lại chơi." Nghe xong Vương Hạo Nhiên có việc, Tần Vận Hàn tự nhiên cũng không dám ép hắn ở lại, vội vàng nói.

Wang Hạo Nhiên cắt đứt nói trong ứng dụng, lấy điện thoại di động

mở ra ứng dụng Douyin, tìm tới phòng live stream của Hứa Mộ Nhan.

Hình ảnh của phòng live stream Hứa Mộ Nhan đang đứng ở giai đoạn lựa chọn anh hùng của trò chơi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy đồng đội của Hứa Mộ Nhan có một cái ID "Tiểu thái điều" quen thuộc.

"Tiểu tử tử ở s1, ta là tân thủ, không biết chơi, cầu ôm bắp đùi." "Tiểu thái điều" gửi tin nhắn trong trò chơi.

ID giống nhau, ngữ khí lại quen thuộc, Vương Hạo Nhiên trăm phần trăm xác định đây chính là tiểu thái điều bị lưu đạ nổ tung xem chút nổi giận trong trò chơi ăn gà.

Quả nhiên!

Hào quang nhân vật chính thật sự là không nói đạo lý.

Vừa chơi Vương giả, trực tiếp lại phối hợp được nữ chính Hứa Mộ Nhan trong đội ngũ.

Nhưng mà cái này rất hợp ý Vương Hạo Nhiên.

"Tiểu thái điều" ở trò chơi bên kia không thể ăn gà, chơi Vương giả chẳng lẽ có thể thắng sao?

Tiểu tử tử ở s1 có ID tên là "Hâm mộ", chính là tài khoản trò chơi của Hứa Mộ Nhan.

Vương Hạo Nhiên xem xét cái ID, này liền biết từ đâu tới.

Không thể không nói, Hứa Mộ Nhan thật sự rất có tâm. Lấy cái tên trò chơi đều tâm tâm niệm niệm lấy của hấn.

Sau khi Hứa Mộ Nhan nhìn thấy tin nhắn của đồng đội "Tiểu thái điều" này thì cũng không nhắn lại cái gì.

Nàng không phải là Tần Vận Hàn, trước mặt người lạ cực kỳ nội liễm, cũng không có nhiều lời như vậy.

Trừ phi nói có liên quan cùng thể cực của trò chơi bằng không nàng sẽ không đáp lại.

"Tiểu tử tử không để ý tới ta à..."

Tiêu Diệp hơi hơi thất vọng một thoáng, nhưng mà tâm tình hưng phấn lại không có giảm thiểu cái gì.

Hắn vừa mới chơi ăn gà, tuy là không có đạt được nhân khí như dự đoán, nhưng vẫn thu được một ít.

Chút nhân khí này, vừa vặn đầy đủ để hắn đem trình độ Vương Giả Vinh Diệu tăng lên tới cấp tiêu chuẩn nghề nghiệp đỉnh phong của Thế Giới.

Khi chơi ăn gà liên tục gặp khó.

Tiêu Diệp tự nhiên là muốn đổi một cái trò chơi hot để chơi đùa, điều chỉnh tâm trạng một chút.

Vẫn là dựa theo quy củ, đi quét phòng live stream của đại chủ bá.

Tại ứng dụng Douyin, trực tiếp hot nhất trong trò chơi Vương giả chính là mỹ nữ tiểu tử tử "Hâm mộ" này.

Tiêu Diệp lập tức liền nhìn chăm chăm trực tiếp của "Hâm mộ".

Nhưng mà thao tác trò chơi của "Hâm mộ" rất khác với "Đại tiểu thư giá lâm". Kỹ thuật chơi của Hâm mộ rất tốt, đẳng cấp trò chơi đã gần tới Vương giả một trăm sao.

Tài khoản của Tiêu Diệp có đẳng cấp rất thấp, bởi vậy trực tiếp vào internet mua một cái tài khoản trò chơi Vương giả nhiều sao, đồng thời đổi tên lại, đổi thành "Tiểu thái điều".

Sau khi làm tốt những cái này, Tiêu Diệp vừa vận nhìn thấy tiểu tử tỷ "Hâm mộ" đang phối hợp, thế là liền lập tức đi theo phối hợp. Liền thuận lợi cùng tiểu tử tỷ "Hâm mộ" phối hợp đến cùng một cái đội ngũ, đồng thời giả ngu lên tiếng chào.

Chỉ là đáng tiếc, tiểu tử tỷ "Hâm mộ" không để ý tới hắn.

Tiêu Diệp cũng không thêm để ý, thầm nghĩ, đợi lát nữa chính mình phơi bày một ít trình độ đỉnh phong xong thì tiểu tử tỷ "Hâm mộ" tất nhiên sẽ bị chính mình làm kinh ngạc đến ngây người, sẽ vì mình mà hô lên "Hay hay hay".

Rất nhanh, người của hai động đã chọn zong anh hùng.

Tiến vào màn hình chờ của Vương giả.

Ván này Hứa Mộ Nhan chọn phải một pháp sư MID Thượng Quan Uyển Nhi. Thao tác trò chơi nhân vật.

Vù vù.

Điện thoại hằng ngày mà Hứa Mộ Nhan dùng ở trước mặt truyền đến một trận âm thanh chấn động.

Lúc mà nàng phát trực tiếp cũng chưa bao giờ nghe, nhưng mà sủa khi nhìn thấy tên người gọi thì mặt mang nụ cười lập tức nghe.

"Tại sao không đi xem Vận Hàn phát trực tiếp đi, đột nhiên gọi điện thoại cho ta làm gì?"

Tuy là âm thầm vui vẻ, nhưng trong giọng nói của Hứa Mộ Nhan lại

không có toát ra, ngược lại là ghen ghét nói.

"Đương nhiên là nhớ người rồi, đặc biệt gọi điện thoại tới cùng người tâm sự." Trong lòng Vương Hạo Nhiên biết Hứa Mộ Nhan còn đang bởi vì chính mình chạy đến chỗ Tần Vận Hàn điên cuồng tặng quà bởi vậy vẫn còn dỗi.

"Ta phải phát trực tiếp, không rảnh đâu." Hứa Mộ Nhan hừ nói.

"Vậy được rồi, ta tắt điện thoại đây, không quấy rầy người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đừng đừng đừng, ta nói đùa mà, trực tiếp quan trọng nhưng người quan trọng hơn. Ta có thể một bên phát trực tiếp vừa cùng người gọi điện thoại." Tiếng Hứa Mộ Nhan bện nói.

c @@@

Chương 407: Ta Là Người Chơi Lộ Na Rất Đỉnh! (2)

sKhi nàng phát trực tiếp là dùng một bộ điện thoại, hằng ngày dùng là một bộ điện thoại, bởi vậy cũng không ảnh hưởng cái gì.

Hiện tại đóng thu âm trực tiếp cũng sẽ không bị người trong phòng live stream nghe được, có thể trò chuyện cùng với Vương Hạo Nhiên.

"Đoạn thời gian trước, không phải ta đã cùng người đã nói rồi sao,

ta luyện tập Vương giả một chút, sau đó cùng người chơi với nhau. Ta cảm thấy chúng ta nên cùng một đội đi." Sau khi nhìn thấy Hứa Mộ Nhan bị đỡ tốt thì Vương Hạo Nhiên cũng từng bước tiến vào vấn đề chính.

"Được, vậy ta thoát ván này, thoát ra ngoài cùng người một tổ đội." Hứa Mộ Nhan sợ bạn trai chờ lâu, một hồi không còn hứng chơi trò chơi.

"Đừng, như vậy sẽ bị trừ độ uy tín, hơn nữa người đang phát trực tiếp, tự nhiên thoát ra sẽ ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của người. Người vẫn nên giả bộ nhả một chút, mau chóng thua trận ván này của trò chơi đi."

Wang Hao Nien cũng không xác định để Hứa Mộ Nhan thoát game có thể thu được điểm phản phái hay không, bởi vậy ngăn lại nói.

"Như vậy cũng tốt." Hứa Mộ Nhan mừng rỡ đáp lại một tiếng.

Trong khi nói chuyện, trò chơi cũng bắt đầu, lính nhỏ của hai bên cũng nhanh chóng chạy ra đối đầu..

Hứa Mộ Nhan thao tác nhân vật trò chơi, tùy tiện giết lính rồi chạy tới bên cạnh quái xanh.

"Cho ta con bùa xanh này đi." Hứa Mộ Nhan ấn chat nói với Lộ Na đi rừng.

Thao tác Lộ Na chính là "Tiểu thái điều" .

Hắn nhìn thấy cái tin nhắn này thì thật khó khăn, ấn chat nói:

"Tiểu tử tử, anh hùng Lộ Na này đánh rừng, không ăn được bùa xanh thì không được đâu, hay là nhường con bùa xanh này cho ta đi?"

Hứa Mộ Nhan: "Không phải người nói mình cực kỳ cải bắp sao? Còn chọn Lộ Na có thao tác cao như vậy, cho người bùa xanh làm gì?"

Nhìn thấy tin nhắn này, Tiêu Diệp ghen lời.

Hắn có chút hối hận, bắt đầu giả ngu.

Tiểu tử tử chơi Thượng Quan Uyển Nhi, cũng cực kỳ thích hợp ăn bùa xanh, cho là mình là con gà, không muốn đưa ra con bùa xanh này cũng bình thường.

Chỉ là Lộ Na lấy không được con bùa xanh thứ nhất thì ăn rùng quá chậm, cuối game liền sẽ phế, dậy không nổi.

Tiêu Diệp chỉ có thể đổi giọng "Tiểu tử tử, vừa rồi ta chỉ đùa giỡn, kỳ thực ta biết chơi, ta chơi Lộ Na rất giỏi. "

Hứa Mộ Nhan: "Được, vậy để người ăn bùa xanh đó ."

"Cảm ơn tiểu tử tử!" Tiêu Diệp mừng rỡ nhắn lại một chút, tranh thủ thời gian đánh quái xanh.

Cùng tiểu tử tử nói chuyện trời đất một hồi đã trì hoãn một ít thời gian, cần mau chóng ăn xong bùa xanh, tiếp đó đại sát tứ phương, dẫn dắt tiểu tử tử đạt được thắng lợi.

Nhưng mà rất nhanh đã xuất hiện chuyện khiến Tiêu Diệp rất khó hiểu.

Thượng Quan Uyển Nhi dùng kỹ năng bổ đao cướp mất bùa xanh.

Tiêu Diệp buồn bực không thôi "Tiểu tử tử, không phải đã nói cho ta rồi sao?"

"Trượt tay." Hứa Mộ Nhan đơn giản nhấn lại hai chữ, đến đường giữa đi đường.

Tất nhiên là Tiêu Diệp sẽ không cho là tiểu tử tử có kỹ năng siêu cấp này là trượt tay lỡ cướp quái xanh.

Rõ ràng là nàng không tin mình, cho nên thừa cơ đoạt mất quái xanh.

Tiêu Diệp sớm vung nỗi nói: "Tiểu tử tử, nếu lúc đầu trực tiếp cho ta bùa xanh thì thắng chắc rồi, hiện tại không còn nữa, Lộ Na của ta đây không nỗi người cũng đừng trách ta."

Hứa Mộ Nhan không đáp lại.

Ba đồng đội cũng nhịn không được.

Già La: " Cái tên "Tiểu thái điều" này một hồi giả ngu, một hồi lại giả bộ lợi hại nhất, trẻ trâu!"

Diệu: " "Tiểu thái điều" chỉ bằng người cũng xứng muốn bùa xanh sao? Đáng tiếc ta không dùng được bùa xanh, nếu không ta cũng đi qua cướp."

Trương Phi: "Lão tử thật muốn cầm lấy đại đao từ cáp mạng đi qua chém tiểu thái điều người, lại không chọn phụ trợ, đặc biệt chọn Lộ Na, thật là rãnh!"

【 Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng nhân vật chính Diệp Thu bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái! 】

Bị ba đồng đội chửi, trong lòng Tiêu Diệp cực kỳ uất ức. Nhưng mà cũng không có cãi lại bọn hắn, mà là chuyên tâm đánh dã quái.

Hắn muốn dùng thực lực chứng minh chính mình!

Khu vực quái xanh bên này rất nhanh đã ăn xong.

Tiêu Diệp thao tác nhân vật Lộ Na, chuẩn bị đi ăn quái đỏ.

Nhưng mà khi chạy đến chỗ của quái đó để xem thì . . .

Đỏ không thấy nữa!

Tiêu Diệp buồn bực không thôi.

Lúc bắt đầu đã bị đoạt bùa xanh, hết mana nên Lộ Na đánh rùng rất chậm, chờ hấn đánh xong khu vực quái xanh đã tiêu hết quá nhiều thời gian.

Mà cấp bậc cao như này bị cướp quái rừng là rất bình thường.

Chậm như vậy mới chạy đến quái đỏ nếu còn có thể nhìn thấy quái đỏ thì đó có thể nói là đối phương quá gà.

Không có bùa đỏ mới gọi bình thường.

Rừng không còn, lên đường cướp lính tất nhiên sẽ bị đồng đội chửi.

Lộ Na còn không có cấp bốn, chỉ có thể ở tại chỗ ngăn người một hồi.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Diệp chạy đến bụi cỏ bên kia đường giữa, chuẩn bị úp sọt đối phương.

"Tiểu tử tử, phải xem ngươi rồi." Tiêu Diệp chat một câu, cổ vũ Thượng Quan Uyển Nhi ở đường giữa.

Lấy trình độ của tiểu tử tử cầm bùa xanh tất nhiên sẽ đè được đối phương, mà giờ khắc này Thượng Quan Uyển Nhi cũng đến cấp bốn, có thể bay lên, giết anh hùng đường giữa.

Tiêu Diệp muốn nhận được điểm hỗ trợ, tăng lên kinh nghiệm cùng đẳng cấp một chút. Tất nhiên nếu có thể ăn hôi thì càng tốt hơn.

Ngay tại lúc Tiêu Diệp toát ra ý nghĩ này thì Thượng Quan Uyển Nhi ra tay, lập tức sẽ cất cánh.

Tiêu Diệp tranh thủ thời gian thao tác nhân vật Lộ Na đi ra bụi cỏ, chuẩn bị xuất kích.

Nhưng mà để Tiêu Diệp thất vọng là Thượng Quan Uyển Nhi lại đút kỹ năng, đại chiêu cất cánh thất bại, đồng thời còn vào trụ đối phương.

Thượng Quan Uyển Nhi đưa ra chiến công đầu kèm theo bùa xanh.

Đối diện bị áp chế là Angela lúc đầu muốn buông tha trị liệu, bởi vậy không thả kỹ năng, mắt thấy Thượng Quan Uyển Nhi sai lầm, Lộ Na còn lao đến. Nhất thời vui mừng.

Trực tiếp ném ba chiêu vào mặt Lộ Na.

Angela đường giữa đạt được song sát.

"Sai lầm." Hứa Mộ Nhan chat hai chữ, xem như giải thích một chút với các đồng đội.

Tiêu Diệp có thể nói cái gì? Chỉ trích tiểu tử này sao? Chửi nàng óc chóa sao?

Tất nhiên không thể nào.

H @@@

Chương 408: Diễn Viên Tiếp Sức

xRất nhanh Thượng Quan Uyển Nhi cùng Lộ Na đã đếm số xong. Đều chạy về phía bùa xanh.

"Tiểu tử tử, cho ta bùa xanh đi, van người." Tiêu Diệp còn không muốn buông tha trị liệu, bởi vậy khẩn cầu.

Thượng Quan Uyển Nhi không có trả lời, một chỗ cùng Lộ Na đánh bùa xanh, thuận lợi đạt được bùa xanh.

Sát thương của Uyển Nhi không thấp, Lộ Na chưa lên cấp bốn căn bản cướp được.

Tiêu Diệp rất bất đắc dĩ.

Nhưng để Tiêu Diệp có an ủi là Uyển Nhi cầm bùa xanh hướng về xạ thủ cùng phụ trợ.

Máu của xạ thủ đối phương cũng không nhiều, phụ trợ lại thấp máu.

Đây nhất định là một đợt tiết tấu của Uyển Nhi, tiểu tử tử phát huy trình độ bình thường nhất định có thể song sát.

Nhưng mà song sát mà Tiêu Diệp mong đợi cũng không có tới, ngược lại là Uyển Nhi lại đi tự sát.

Tại sao lại không bay lên? !

"Kẹt một chút." Uyển Nhi đếm số chat 1 câu.

Tiêu Diệp không còn lời nào để nói, chỉ có thể thừa dịp Uyển Nhi đếm số thao tác nhân vật Lộ Na đi lên đường giữa cướp một ít lính.

Nhưng mà lính còn không có mấy cái, người đối diện từ trong bụi cỏ đi ra, trực tiếp cũng bọ Lộ Na đếm số..

Ít tiền đồng thời còn không có cấp bốn, Lộ Na hoàn toàn chính là cái máy rút tiền.

Kỹ thuật của Tiêu Diệp khá hơn nữa cũng không có biện pháp.

Uyển Nhi chặt đứt hai lần tiết tấu của chính mình, đưa bùa xanh hai lần, Lộ Na cũng ngủ.

Hai anh hùng này, một cái là vị pháp sư đường giữa, một cái là đi rừng, cùng mang tiết tấu rất quan trọng.

Hiện tại tất cả đều ngủ, tự nhiên là tình huống kém đi.

Nhưng mà Uyển Nhi còn cực kỳ cố gắng kiên trì tìm xem tiết tấu, muốn giết người đối diện.

Không phải chứ, lại muốn chuẩn bị bay lên.

Lần này, Uyển Nhi cuối cùng không gãy kỹ năng, đại chiêu không thành công cất cánh!

Nhưng mà tài mọn có thể cùng đại chiêu trống không, rất tịch mịch. Đồng thời còn bay vào trong đám người đối diện.

Không hề nghi ngờ Uyển Nhi lại đếm số, trở về suối nước tắm rửa.

"Tiểu tử tử, người cố tình diễn sao?" Tiêu Diệp cảm thấy tiểu tử tử này không dùng trình độ bình thường, bởi vậy nghi ngờ nói.

"Ta diễn gì? Nói ngược lại người đi, người gà như vậy còn chọn Lộ Na, chẳng lẽ không phải cố tình diễn chúng ta sao?" Hứa Mộ Nhan chat một câu.

Vừa thấy câu chat này, ba đồng đội kiềm chế cảm giác bực bội cũng nhin không được lên tiếng ủng hộ Hứa Mộ Nhan.

Già La: " "Tiểu thái điều" người mẹ nó còn không biết xấu hổ nói nữa, có người óc như người cho dù Uyển Nhi lợi hại hơn nữa cũng không thắng được."

Diệu: " "Tiểu thái điều" có ngon đem địa chỉ của người nói cho ta, ta muốn bẻ gãy cổ của người! Lão tử chín mươi chín sao, thắng sẽ được một trăm sao, đều mẹ nó tại người."

Trương Phi: " "Tiểu thái điều" không thèm chơi phụ trợ, nhất định muốn cướp Lộ Na của ta đấy ư!"

【 Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng nhân vật chính Tiêu Diệp bị tổn thương, thu được 700 điểm phản phái! 】

Tiêu Diệp bị đồng đội chửi một hồi, trong lòng buồn phiền đến sợ, nhưng phản bác cũng không được cái gì.

Hiện tại hắn chỉ hối hận, lúc bắt đầu ngàn vạn lần không nên giả ngu, nói mình sẽ không biết chơi.

Kết quả để Uyển Nhi không tín nhiệm mình, đoạt mất bùa xanh.

Tình huống rất tệ, trong đội ngũ lại nội chiến, không còn tâm trạng chơi.

Ván trò chơi trực tiếp là lấy đầu hàng để kết thúc.

Tiểu thái điều thua trò chơi, còn thu hoạch được 4 đồng đội tổ cáo.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Diệp thua trận trò chơi, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Không tệ không tệ, diễn rất được đó." Vương Hạo Nhiên một bên nhìn xem trực tiếp vừa cùng Hứa Mộ Nhan duy trì nói chuyện, tự nhiên biết rõ quá trình của trò chơi.

"Chúng ta cùng một đội đi." Hứa Mộ Nhan cười nói.

Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Lúc Hứa Mộ Nhan chơi trò chơi hần đi mua một cái tài khoản Vương giả, đồng thời còn download trò chơi.

Dùng tài khoản đăng nhập trò chơi, Vương Hạo Nhiên kết bạn với Hứa Mộ Nhan.

Tổ đội hai người phối hợp.

Mười mấy giây sau đã phối hợp được đồng đội.

"Tại sao lại là tên "Tiểu thái điều" này." Hứa Mộ Nhan nhìn thấy bên trong đồng đội của mình có một cái ID quen thuộc thì lập tức cảm giác có chút xúi quẩy.

Vương Hạo Nhiên đối với cái này đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

"Tiểu tử tử, thật là đúng dịp, chúng ta lại gặp nhau chung một ván." Tiêu Diệp quét qua tinh thần sa sút khi thua ở ván trước, mở ra giọng nói hưng phấn nói.

Hứa Mộ Nhan mặc kệ hẳn.

Tiêu Diệp tiếp tục nói: "Tiểu tử tử, kỳ thực ta thật biết chơi, vừa rồi hoàn toàn là bất ngờ. Tin tưởng ta, lần này chúng ta nhất định có thể thắng."

Hứa Mộ Nhan vẫn không để ý tới, chỉ là lúc chọn anh hùng trực tiếp đoạt Lộ Na, miễn cho "Tiểu thái điều" này dùng sẽ nát game.

"Tiểu tử tử người cũng biết chơi Lộ Na sao, vậy ta chọn xạ thủ vậy." Tiêu Diệp tự mình nói xong, chọn một Lỗ Ban.

Vương Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, chọn một vị phụ trợ —— Trương Phi.

"Trương Phi này bảo kê ta là tất thắng!" Tiêu Diệp chat một câu.

Vương Hạo Nhiên cổ quái mỉm cười, không có trả lời hẳn.

Trò chơi rất nhanh đã bắt đầu.

Lỗ Ban cùng Trương Phi đi xuống đường dưới.

Bắt đầu một hai phút, Lỗ Ban bổ đao cực kỳ thuận lợi, Trương Phi cho thuẫn bảo vệ cũng cực kỳ kịp thời, đè ép phía đối diện.

"Trương Phi được đó, thuẫn cực kỳ tinh chuẩn và rất đúng chỗ." Tiêu Diệp mở ra giọng nói, vừa khen vừa nói.

"Trạng thái đối phương bất mãn, tìm cơ hội giết." Vương Hạo Nhiên nhấn lại một câu.

Một ván trước Hứa Mộ Nhan đã làm diễn viên một lần, ván này nên để hẳn tiếp sức.

"Có thể, ta đi nhử sơ hở, câu dẫn đối phương, người nhìn tình

huống mà cho thuận!" Tiêu Diệp nhìn thấy câu chat, lập tức thao tác nhân vật Lỗ Ban, tục xưng tiểu trướng mạn, cực kỳ hung áp di chuyển, muốn nhân cơ hội đánh giết đối phương.

Tiểu trướng mạn xuất ra khiêu khích mặt, đối phương bị áp chế di chuyển, cũng không phục lắm, bởi vậy lên trước liều mạng.

Tiểu trướng mạn trực tiếp đứng vuốt, không chút nào đánh tới đối phương.

Mà kết quả lại đưa ra chiến công đầu.

"Trương Phi, sao ngươi không cho thuận chứ? !" Tiêu Diệp đếm số buồn bực mở giọng nói nói.

M @@@

Chương 409: Tiểu Trướng Mạn Quá Óc

MHắn cảm thấy Trương Phi cực kỳ đáng tin, vậy mới cùng đối phương đứng vuốt. Tình huống vừa rồi chỉ cần Trương Phi nháy qua cho thuận bảo vệ, đó chính là đối phương chết.

"Vuốt không được, kẹt một chút." Vương Hạo Nhiên chat lại một câu.

Tiêu Diệp cũng không tiện nói gì, sau khi tắm xong suối nước, nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng, tranh thủ thời gian ra ngoài đi lên

đường trên.

"Ta không còn kẹt nữa, ngươi tiếp tục liều với hắn, nhất định có thể cho ngươi thuận!" Vương Hạo Nhiên lại chat ra một câu.

"Được!"

Tiêu Diệp cũng rất muốn phục thù, thế là lập tức trả lời một chút.

Sau khi cùng đồng đội Trương Phi khơi thông Tiêu Diệp thao tác tiểu trứng mận di chuyển hết sức phách lối, rất lớn mật bổ khởi ăn lính.

Anh hùng ở đối diện cũng chính là Kai mới đem tiểu trứng mận đưa về suối nước, hơi chút vừa lên tới trước một chút liền sẽ bị tiểu trứng mận điên cuồng đánh.

Tiểu trứng mận ỷ có phụ trợ bảo vệ, di chuyển hết sức hung, chẳng những không cho đối phương bổ đao, thậm chí còn muốn trực tiếp ép đối phương ra khu kinh nghiệm.

Kai bị phiền, phía trên có chút không nhịn được muốn tới liều. Nhưng mà khi thấp máu tới mức độ nhất định chợt bình tĩnh lại, lui trở về.

Tiểu trứng mận thấy thế cũng biết đối phương thật biết chơi, nếu muốn giết đối phương cũng không phải một chuyện đơn giản.

Vẫn là cần dụ sơ hở! Câu dẫn đối phương.

Khi ý nghĩ này toát ra, tiểu trứng mận cố tình thao tác sai lầm, đi vào trong trụ hấp dẫn cừu hận bị trụ đánh một cái.

Lượng máu của tiểu trứng mận xuống đến không ít. Đã là đến trạng thái bị Kai bổ một đao liền có thể đánh chết.

Nhưng mà cho dù là thế này tiểu trứng mận di chuyển vẫn cực kỳ

láo.

Đây là hấn dùng sinh mệnh câu dẫn đối phương.

Tiểu trướng mạn khiêu khích có thể nghĩ mà biết có bao nhiêu cừu hận.

Mà một đao liền có thể chém chết tiểu trướng mạn, mức độ hấp dẫn cừu hận càng đủ để cho người khác ngán ngủ bỏ lỡ lý trí.

Quả nhiên là Kai nhện không được ra chiêu.

Loé lên liền muốn một đao chém chết tiểu trướng mạn.

Nhưng mà cái này ở trong dự liệu của Tiêu Diệp.

Tiểu trướng mạn cũng loé lên một cái, kéo dài khoảng cách, còn cho một hai kỹ năng đẩy ra đối phương một chút.

Kai mở ra kỹ năng, muốn lao đến. Muốn cùng tiểu trướng mạn đổi mạng.

"Thuần cho ta, hấn phải chết!" Tiêu Diệp ở trong giọng nói kêu một tiếng.

Nhưng mà Trương Phi rõ ràng có thể cho thuần nhưng sừng sờ tại chỗ không động.

Đại đao vung lên.

Tiểu trướng mạn lại trở về suối nước.

Thuần Trương Phi tới, nhảy qua đem Kai thấp máu cũng cho đưa về suối nước.

Cùng lúc đó, Kai chat một câu: "Tiểu trướng mạn gà, ngươi nhảy nữa

xem, lão tử một đao chém đầu chó của ngươi!"

Kai ở đối diện bị tiểu trướng mạn điên cuồng cười mặt, đã sớm kìm nén bức bội.

Lúc này thành công chém bay tiểu trướng mạn, tâm tình cũng hết sức sáng khoái.

Mà bên này, theo tiểu trướng mạn chết, mấy đồng đội phát ra linh hồn chất vấn.

Đồng đội Tiểu Kiêu: "Tiểu trướng mạn, đã chết một hai mạng rồi, ngươi cũng quá gà đi?!"

Đồng đội lão phu tử: "Danh hiệu của hấn cũng đã nói lên rồi mà, thật sự là "Tiểu thái điều" ."

Đồng đội Lộ Na: "Tiểu trướng mạn này thì đừng hy vọng hấn, căn bản là không biết chơi, ván trước chọn Lộ Na, dùng sức lừa ta."

【 Đỉnh, kí chủ thành công diễn một đợt, khiến tâm trạng nhân vật chính Diệp Thu bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái! 】

Tiêu Diệp bị mấy đồng đội tập kích chỉ trích, rất là phiền muộn, đánh chữ nói:

"Trương Phi, vừa rồi sao ngươi lại cho thuận trẽ vậy chứ?" Tiêu Diệp đánh chữ hỏi.

Trương Phi: "Kẹt một chút."

Tiêu Diệp cực kỳ im lặng, có chút hoài nghi, chính mình có phải lại gặp được diễn viên hay không.

Theo Trương Phi này cho chuẩn mà nhìn thì rõ ràng rất biết chơi.

Lần đầu tiên kẹt, thuận không có kịp thời cho đến thì cái này nói còn nghe được.

Nhưng mà lần thứ hai lại tại thời khắc máu chốt kẹt, vậy thì có vấn đề.

Hơn nữa, càng quan trọng hơn là tiểu trướng mặt chết đi thì Trương Phi lại không kẹt, thậm chí còn nhặt được đầu của đối phương.

Nhưng mà những cái này chỉ là Tiêu Diệp suy đoán.

Không có chứng cứ, hấn cũng không có nói thẳng ra.

Tiểu trướng mặt đếm số xong, lần nữa trở lại trên đường.

Lần này, Tiêu Diệp không khoa trương, ngoan ngoãn ăn lính.

Xem như hấn đã nhìn ra đồng đội không đáng tin cậy, vẫn là muốn dựa vào chính mình.

Chỉ cần mình trưởng thành thật tốt, có các loại trang bị, vậy thì có thể tùy tiện giết chết đội bạn.

Thế nhưng mà rất nhanh Tiêu Diệp gặp được vấn đề.

Tiểu trướng mặt: "Trương Phi, người cướp lính của ta làm cái gì chứ?"

"Người là tên xạ thủ óc chó cũng xứng ăn lính sao? Lão tử không thèm phụ trợ người nữa." Vương Hạo Nhiên chat một câu.

Tiểu trướng mặt: "Trương Phi, người cố tình chơi ta à!"

Tiêu Diệp xem như nhìn ra tên Trương Phi chính là một diễn viên. Hai lần trước nói kẹt, căn bản chính là giả bộ.

Hứa Mộ Nhan nhìn thấy bạn trai bị người ta nói, tranh thủ thời gian lên tiếng ủng hộ nói:

"Tiểu thái điều", chuyện người lừa ta người đã quên sao? Người gà như vậy người nào phụ trợ cũng không nguyện ý bảo kê người, còn không biết xấu hổ nói người khác."

Hứa Mộ Nhan chơi Lộ Na, số liệu phi thường tốt, liên tục giết mấy mạng.

Đồng đội khác tất nhiên sẽ không hoài nghi nàng, nhất thời chat lên.

Lão phu tử: "Tiểu trứng mạn óc cờ hó, óc bò mà dám nói nhiều như vậy."

Tiểu Kiều: "Tiểu thái điều, người mua danh hiệu tuyển thủ sao? Ta chúc người chết nửa cái sổ hộ khẩu."

"Tin tưởng ta, ta không phải đồ ăn, kỹ thuật cực kỳ tốt, ván này có thể thắng!" Tiêu Diệp cũng phát trực tiếp, không muốn cùng người khác chửi lộn, muốn dùng thực lực chứng minh, bởi vậy nói.

Tuy là đối phương đều là người chơi nhiều sao, nhưng Tiêu Diệp tự nhận trình độ của mình cao hơn họ nhiều.

Dù cho hiện tại thấp tiền, phụ trợ cũng khó giữ được chính mình. Nhưng Tiêu Diệp cảm thấy chính mình di chuyển thì tỷ lệ thắng được loại trò chơi này vẫn là rất lớn.

Sau khi nghe được lời này của Tiêu Diệp thì người trong đội cũng không có đáp lại cái gì.

Tiêu Diệp thấy thế cũng hơi hơi nói lỏng một hơi.

Tuy là Trương Phi cướp đao, nhưng tiểu trứng mạn của hắn cũng

không phải ăn chay.

Hai người bỏ đao xem như chia năm năm.

đa tạ đh @huynhchitamst đã đẩy kp nha!!

D @@@

Chương 410: Chơi Trò Chơi Rất Khó Khăn (1)

wTiểu trướng mạn vẫn có thể thu được không ít kinh tế.

Tiếp tục nữa tiểu trướng mạn trưởng thành lên tuyệt đối có thể trang bức.

Nhưng mà đáng tiếc hấn bàn tính đánh thật hay, nhưng Vương Hạo Nhiên lại sẽ không cho hấn cơ hội này.

"Ván này ném đi, "Tiểu thái điều" quá óc, chơi tiếp cũng là thua." Vương Hạo Nhiên dùng giọng nói nói chuyện riêng với Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan bên kia đành phát trực tiếp, để nàng tiếp tục diễn sẽ ảnh hưởng nhân khí của Hứa Mộ Nhan.

Mà Tiêu Diệp bên kia cho dù không có phụ trợ Trương Phi bảo vệ, đợi đến có một chút trang bị vẫn có chỗ trống để phát huy.

Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không cho Tiêu Diệp cái cơ hội biểu hiện này.

"Ừm." Hứa Mộ Nhan sợ bạn trai bị khinh bỉ, tự nhiên là nhu thuận đáp ứng, trực tiếp nhấn trong đội "Tiểu thái điều quá óc, ta không muốn chơi nữa, ném đi."

Dứt lời, trực tiếp phát động đầu hàng.

Vương Hạo Nhiên bỏ phiếu đồng ý.

Hai đồng đội khác nhìn thấy Lộ Na có số liệu tốt nhất đều là không muốn chơi, lập tức cũng không có hào hứng, nhện nhíp lựa chọn đồng ý, tiện thể còn lần nữa chửi tiểu thái điều một chút.

Tiêu Diệp đang chuyên tâm cùng Trương Phi cướp đao, chuẩn bị cuối game trang bức, nhưng nhìn thấy bốn đồng đội đều đồng ý đầu hàng thì sắc mặt lập tức cứng ngắc.

Đều đã có bốn phiếu đồng ý đầu hàng, cho dù là hấn bỏ phiếu phản đối cũng vô dụng.

Thời gian bỏ phiếu vừa tới, trò chơi đang phân thắng bại.

Căn cứ Tiêu Diệp bên trực tiếp bạo tạc.

Lại thua.

Bên trong phòng live stream có khán giả vừa mới và xem Vương giả lập tức chạy hơn phân nửa.

Trong lòng Tiêu Diệp rất.

【Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Diệp thua trận trò chơi, thu được 1200 điểm phản phái, hào

quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

Vương Hạo Nhiên vui thích nhận lấy ban thưởng, tiếp đó cùng Hứa Mộ Nhan phối hợp tổ đội.

Lại phối hợp được "Tiểu thái điều".

Nhưng mà lần này cùng "Tiểu thái điều" không phải là đồng đội mà là đối địch.

Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng, nhưng lập tức liền cảm giác được đây là bình thường.

Hắn là phản phái, cùng nữ chính Hứa Mộ Nhan tổ đội, nhưng thật ra là tổ hợp mâu thuẫn.

Tiêu Diệp có khả năng có thể bởi vì hào quang nữ chính của Hứa Mộ Nhan cũng phối hợp đến bên này.

Cũng có khả năng có thể bởi vì hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên mà phối hợp đến đối diện.

"Tiểu tử tử Hâm mộ, lại phối hợp chung một ván, nhưng mà lần này chúng ta đối địch, nhưng người yên tâm, ta biết hạ thủ lưu tình."

Còn đang giai đoạn tuyển người , Tiêu Diệp lại bắt đầu nhảy, tại trò chuyện công cộng chat ra một câu.

Hứa Mộ Nhan mặc kệ hắn, đương nhiên sẽ không đáp lại.

Tiểu thái điều thấy thế chat lại một câu khác:

"Trương Phi, lần này chúng ta đối địch, lần này diễn không được nữa phải không?"

Lời này hiển nhiên là nhằm vào Vương Hạo Nhiên nói.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thì cười ha ha. Tiểu thái điều quá ngây thơ rồi, không có ở một bên thì không làm gì được hắn sao?

Tiểu thái điều rất có lòng tin vào ván này, chọn một Hỏa Vũ có thao tác chiêu không gian rất lớn.

Vương Hạo Nhiên yên lặng chọn một cái Lan Lăng Vương.

Tiến vào hình ảnh chờ của Vương giả, Vương Hạo Nhiên lập tức nhấn riêng cho bốn đồng đội của "Tiểu thái điều".

Không có diễn viên, chẳng lẽ không thể mời sao?

Bên trong cái trò chơi này chỉ cần có tiền, không lo không mời được diễn viên.

Nếu như không có thì chỉ có thể nói người bỏ ra số tiền quá nhỏ.

Mà đối phó với nhân vật chính này, Vương Hạo Nhiên không ngại tốn nhiều tiền.

Lòng tiểu thái điều tràn đầy khát khao, thao tác nhân vật Hỏa Vũ đi tới đường giữa, nghĩ phải muốn đại sát bốn phương.

Kết quả bị bốn đồng đội diễn đến kém chút hoài nghi nhân sinh.

Đồng đội tiểu thái điều bắt đầu tặng đầu người, đưa bùa xanh bùa đỏ.

Bắt đầu trò chơi khoảng sáu phút, tiểu thái điều rõ ràng nhìn thấy Lan Lăng Vương đang cực kỳ xanh.

Tiểu thái điều trở nên khó hiểu.

Hỏa Vũ cực kỳ có thể xanh, nhưng trước mặt Lan Lăng Vương đã bốc hơi, còn xanh cái quỷ.

Tiểu thái điều bị nhìn chăm chăm, Lan Lăng Vương vô hạn siêu thần, Hỏa Vũ của hắn chạy trốn chết.

Tại trạng thái uất ức như vậy mà ván trò chơi này đã kết thúc.

Bên trong phòng trọ.

Tiêu Diệp hoàn toàn tức giận, tức giận đến nổi quăng điện thoại, ném hỏng cả màn hình di động.

Chơi ăn gà bị đồng đội đủ loại nỏ. Chơi Vương giả gặp được đủ loại diễn viên.

Quá mẹ nó khó chơi!

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Tiêu Diệp thua trận trò chơi, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Diệp Thu bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Diệp Thu bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Diệp Thu bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên vui thích thu hoạch một đợt ban thưởng lớn. Tiếp đó cùng Hứa Mộ Nhan phối hợp tổ đội.

Nhưng mà lần này cũng không có phối hợp được "Tiểu thái điều".

Không có "Tiểu thái điều", Vương Hạo Nhiên nhàm chán cực kì, mau chóng kết thúc ván trò chơi này.

"Người mới luyện bao lâu, sao lại lợi hại như vậy chứ?" Hứa Mộ Nhan bên trong giọng nói liên mạch kinh ngạc nói với Vương Hạo Nhiên.

"Trò chơi này quá đơn giản, không phải có tay là được sao? Ta chơi mấy ngày nếu không lợi hại như vậy thì chẳng phải là quá vô dụng sao." Vương Hạo Nhiên nói.

Hứa Mộ Nhan trong lúc nhất thời cũng không biết nói tiếp thế nào.

Nàng còn tưởng rằng mình rất có thiên phú chơi trò chơi, kết quả Vương Hạo Nhiên lại lợi hại hơn mình mấy đẳng cấp.

"Càng cùng người tiếp xúc thì càng không thể tưởng tượng nổi. Biết làm ảo thuật, đàn piano lại tốt như vậy, thiên phú chơi trò chơi cũng cao như vậy, người đều có thể mang cho ta đủ loại kinh hỉ." Hứa Mộ Nhan cảm thán.

"Ta còn có thứ lợi hại hơn, người có muốn biết hay không." Vương Hạo Nhiên không hiểu cười cười.

"Cái gì lợi hại hơn, nhanh nói đi, nhanh nói đi, ta muốn biết!" Hứa Mộ Nhan mừng rỡ truy vấn.

Chương 411: Chơi Trò Chơi Rất Khó Khăn (2)

R"Cái này không nói cho người, dù sao không sớm thì muộn người cũng biết, người sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt là được rồi." Vương Hạo Nhiên cười xấu xa nói.

Hứa Mộ Nhan càng nghe càng không được bình thường, cảm thấy được cái gì, thế là hỏi dò:

"Tần Vận Hàn đã từng gặp qua, phải không?"

"Đã sớm kiến thức." Vương Hạo Nhiên thoải mái nói ra, cũng không có che giấu.

Nghe được câu trả lời này, Hứa Mộ Nhan cuối cùng cũng hiểu vì sao Vương Hạo Nhiên cười đến cổ quái như vậy.

Quả nhiên là như chính mình đoán!

Gia hỏa Tần Vận Hàn không biết xấu hổ này, rõ ràng nhanh chân đến trước như vậy!

【 Đỉnh, kí chủ để Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ để Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, kí chủ để Hứa Mộ Nhan xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phái! 】

"Ta muốn tiếp tục phát trực tiếp, không cùng người trò chuyện nữa."

Hứa Mộ Nhan ghen ghét nói.

"Không trò chuyện thì không trò chuyện, ngắt đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Chờ một chút." Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên lại nói.

"Sao vậy?"

"Cái kia. . . Ta, ta. . . Ta kỳ thực có lòng để ý chuẩn bị, người. . . Người xem đó mà làm thôi." Lời này hơn phân nửa là vì cùng Tần Vận Hàn hờn dỗi phân cao thấp, gần một nửa là chịu bản tâm thúc giục. Bằng không mà nói lấy tính cách của nàng không nói ra được lời này.

Dứt lời, Hứa Mộ Nhan cảm thấy xấu hổ vô cùng, liền trực tiếp ngắt giọng nói chuyện.

【 Đinh, kí chủ giật dây thành công, khiến nữ chính Hứa Mộ Nhan chủ động ám chỉ một lần, thu được 100 điểm phản phá! 】

Cái này, cái này, cái này còn có thể có ban thưởng?

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một hồi, lập tức có chút rối rắm.

Bởi như vậy, đến cùng là dựa theo ý tứ của Hứa Mộ Nhan mà làm.

Rầu rĩ một hồi, Vương Hạo Nhiên tạm thời không quyết định chủ kiến, cũng trước để ở một bên.

Vẫn là trước điều tra nhân vật chính Tiêu Diệp này.

Tiếp xúc ở trong trò chơi Vương Hạo Nhiên có thể đánh giá ra, Tiêu Diệp này là nhân vật chính loại hình phát trực tiếp.

Vương Hạo Nhiên liền dùng ID "Tiểu thái điều" tìm tòi trên mỗi ứng dụng.

Rất nhanh, ngay tại trên ứng dụng Douyin lục ra được phòng live stream của "Tiểu thái điều".

Phòng live stream mới đóng lại không lâu, có thể nhìn thấy "Tiểu thái điều" đã phát trực tiếp được thời gian dài.

Vương Hạo Nhiên từ những thứ này số liệu đã tính toán một chút, liền lập tức khẳng định phòng live stream này là của Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp đăng ký chính chủ khẳng định sẽ lưu lại dấu vết trên internet.

Vương Hạo Nhiên lợi dụng kỹ thuật hacker đỉnh cấp của mình vào kho số liệu tìm tới tin tức của Tiêu Diệp.

Những tin tức này bao hàm ảnh cùng thân phận và nơi cư trú của Tiêu Diệp.

Sau khi đạt được những cái này, muốn tìm tới Tiêu Diệp thật sự là chuyện quá đơn giản.

Bởi vì nơi ở của Tiêu Diệp hiện cũng tại Thanh Linh, cách đại học bên này không tính là rất xa.

Vương Hạo Nhiên thừa dịp lúc ban đêm xuất phát, chuẩn bị đi một chuyến. Bất quá, cũng là nhịn không được âm thầm chửi bậy một thoáng.

Phía trước cái kia internet thần hào Lâm Phong tại Thanh Linh, cái trò chơi này, trực tiếp loại hình nhân vật chính Tiêu Diệp cũng tại Thanh Linh.

Ý tứ này là, trên internet tùy tiện gặp được cái nhân vật chính, hiện

nơi ở ngay tại Thanh Linh a?

Thật trùng hợp a?

Bất quá nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên cảm thấy lại giải thích thông.

Nguyên do trong đó, tự nhiên là Thanh Linh bên này có quá nhiều nữ chủ.

Tiêu Diệp làm nhân vật chính, bị dẫn tới thực tế quá bình thường.

Chó cùng bánh bao thịt định luật, tuyệt đối không phải chỉ là nói suông.

Không đến một tiếng Vương Hạo Nhiên ở gần một tòa chung cư dùng thấu thị nhìn thấy Tiêu Diệp.

Lập tức liền khơi thông hệ thống kiểm tra một hồi. Rất nhanh biết được Tiêu Diệp nắm giữ một cái trực tiếp trò chơi hệ thống.

Cách dùng hệ thống này là thông qua trực tiếp tụ tập nhân khí, từ đó xuất hiện điểm nhân khí để rút thưởng hoặc là đổi đồ vật.

Nhưng mà hào quang nhân vật chính Tiêu Diệp không đến một ngàn, điểm khí vận có hạn.

Nói một cách khác, tuy là hắn có hệ thống, nhưng cái hệ thống này có tính hạn chế cực lớn, có thể rút thưởng cùng đổi đồ vật căn bản là có liên quan đến trò chơi.

Nhân vật chính Tiêu Diệp này hoàn toàn kém xa nhân vật chính thần đồng Lâm Thần.

Nhớ ngày đó, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần có đến gần ba ngàn.

Nhân vật chính Tiêu Diệp này không có cái uy hiếp gì, đối với Vương Hạo Nhiên mà nói đây chính là một con dê, có thể mặc sức nhổ lông dê.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên không có nhiều thời gian như vậy, mỗi ngày trông coi trò chơi, đến làm diễn viên diễn Tiêu Diệp, lấy cái này thu được điểm phản phái các thứ.

Chỉ có thể kéo người làm lao động tay chân.

Tiểu đệ Khương Cao Huyền trước mắt còn tại Thanh Linh, hơn nữa đang rất rảnh.

Vương Hạo Nhiên dự định giao chuyện này cho Khương Cao Huyền.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng không phải khiến Khương Cao Huyền đi cùng Tiêu Diệp phối hợp chơi trò chơi, tiếp đó làm diễn viên diễn Tiêu Diệp.

Khương Cao Huyền là một phản phái có điểm chiến lược rất cao, đoán trước cũng không làm được những cái này, hoặc là nói không thích hợp.

Điểm máu chốt để đối phó Tiêu Diệp chỉ là ở chỗ ngăn cản hấn thông qua trực tiếp hấp dẫn nhân khí.

Mà muốn làm được cái này, cũng không phải nhất định phải tìm diễn viên diễn hấn.

Có quá nhiều cách để ngăn cản hấn phát trực tiếp.

Tỉ như lúc Tiêu Diệp phát trực tiếp, trò chơi mới bắt đầu bỗng nhiên bị ngắt mạng.

Tỉ như Tiêu Diệp vừa mới phát trực tiếp trò chơi, nhìn thấy ngoài

cửa sổ thổi qua một cái mặt quỷ.

. . .

Khương Cao Huyền có võ lực Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, xuất quỷ nhập thần, muốn làm được những cái này rất dễ dàng.

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Hạo Nhiên liền đi tìm Khương Cao Huyền một chuyến, đem nhiệm vụ này đưa cho hắn.

Sau khi làm xong đã là trời vừa rạng sáng.

Wương Hạo Nhiên vẫn rất có đủ tinh thần.

Đây chính là do trăm năm chân khí mang tới có ích, một ngày hai mươi bốn giờ, hắn chỉ cần một giờ là có thể dưỡng đủ tinh thần.

Trời vừa mười rạng sáng mà thôi, còn quá sớm để nghỉ ngơi.

Có câu nói rất hay, sinh mệnh ở chỗ vận động.

Trở lại biệt thự, gọi điện thoại kêu Khâu Thiển Vi ở gần nhất.

—

z @@@

Chương 412: Yên Vân Thiên

Ở trong một căn phòng cổ sắc.

Yến Vân Thiên tuần lãng vô cùng đang nhắm mắt lại, xếp bằng ở trên một chiếc bồ đoàn.

Quanh thân hắn có một cỗ khí lưu vô hình đang lượn lờ lưu chuyển.

Theo thời gian trôi qua, cỗ khí lưu vô hình bộc phát biến đến ngưng thực lên.

Không biết qua bao lâu, hai mắt Yến Vân Thiên đóng chặt đột nhiên mở ra.

Trong hai mắt lấp lóe tinh quang. Sau một hồi, chậm chậm nội liễm.

"Ha ha ha ha ha. . ."

Yến Vân Thiên bỗng nhiên cười to lên, phát tiết tâm tình súc tích đã lâu.

Khổ tu lâu như vậy, rốt cục đạt tới cảnh giới này.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Hắn thu tiếng cười lại, nhưng nụ cười trên mặt không giảm, lên tiếng nói:

"Vào đi."

Hai nữ tử xinh đẹp đẩy cửa vào, một người đẹp như Thu Nguyệt, một người xán lạn như ánh bình minh. Các nàng là thị nữ của Yến Vân Thiên, người trước tên Vũ Ngưng, người sau tên Vân Huyền.

"Chúc mừng công tử thuận lợi đi vào cảnh giới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư!" Vũ Ngưng cùng Vân Huyền trăm miệng một lời chúc mừng một

chút. Tiếp đó lại nói tiếp:

"Công tử không đến hai mươi tuổi đã đi vào cảnh giới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, loại thiên phú tu luyện này có thể đứng đầu trong tất cả thế hệ trẻ, coi như là Khương Cao Huyền đứng đầu trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng kia cũng phải đứng sau."

Vân Huyền cũng nói theo: "Nào chỉ là thiên phú tu luyện. Tuy là hiện tại tu vi chân khí của Khương Cao Huyền cao một chút, nhưng cùng công tử chúng ta độ sức cũng tuyệt đối không phải đối thủ của công tử."

Võ công Yến Vân Thiên tu luyện rất đặc thù, tuy là trước mắt chỉ có tu vi năm mươi năm chân khí nhưng sức chiến đấu thực tế cũng có thể so người tu võ có bảy mươi năm đến tám mươi năm chân khí.

Khương Cao Huyền kia dĩ nhiên không phải là đối thủ.

"Công tử muốn đi tìm kiếm Khương Cao Huyền, đem vị trí đứng đầu trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng hay không? Chuyện này đối với ngài vô cùng dễ dàng." Vũ Ngưng cười nói.

"Chỉ là hư danh mà thôi, ta không quan tâm, ta quan tâm là. . ." Yến Vân Thiên nói xong thì bỗng nhiên dừng lại, đánh giá Vũ Ngưng cùng Vân Huyền xinh đẹp ở trước mặt.

Vũ Ngưng cùng Vân Huyền hiểu là có ý gì, không nguyện ý cúi đầu xuống.

"Còn không phải hiện tại, các người tạm thời không cần khẩn trương." Yến Vân Thiên tà mị cười nói.

Hắn tu luyện võ công cực kỳ kỳ lạ, không có đạt tới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư thì không thể gần mỹ sắc, thậm chí ngay cả muốn đều không thể muốn, để tránh loạn tu vi.

Nhưng đi vào Hóa Kinh Tiểu Tông Sư thì không cần cố kỵ cái gì.

Hơn nữa sau cảnh giuời này, tu luyện cũng biến đến đơn giản hơn nhiều, thậm chí cực kỳ khoái lạc.

Bởi vì sau này không cần lại khổ tu, dùng phương pháp Âm Dương giao hòa là có thể nhanh chóng tăng lên tu vi.

Yến Vân Thiên xuất thân tôn quý, từ nhỏ đã có một cái mơ ước, đó chính là ôm hết mỹ nữ tuyệt sắc trong thiên hạ, làm nhân vật phong lưu đứng đầu thiên cổ.

Trước đây bởi vì tu vi còn không có đến vậy mới một mực bế quan tu luyện.

Hiện tại cấm chế đã giải trừ, nên thực hiện phần khát vọng này.

Nhưng mà Vũ Ngưng cùng Vân Huyền chỉ là thị nữ.

Yến Vân Thiên dự định để cho hai người đến sau một chút

Bởi vì ở trong lòng Yến Vân Thiên đã có cái cái bóng mơ hồ.

Hắn hi vọng nàng là người đầu tiên.

Vừa nghĩ đến đây, Yến Vân Thiên đột nhiên hỏi: "Chuyện ta kêu các người điều tra, tra được chưa?"

Lúc nhiều năm trước Yến Vân Thiên gặp qua nàng.

Khi đó nàng mới mười hai tuổi. Thế nhưng mà cho dù là tuổi nhỏ như thế cũng đã trở mã đến tươi đẹp động lòng người rồi. Có thể nghĩ mà biết tương lai sẽ đẹp cỡ nào.

Khi đó Yến Vân Thiên đang tu luyện, nhưng trong lòng lưu lại bóng dáng của nàng.

Khổ tu nhiều năm, cái bóng dáng càng thành chấp niệm của hắn.

Nàng là nữ nhi của nhị di của Yến Vân Thiên cùng nam tử thể tục sinh ra, họ Tần, tên là Tần Vận Hàn.

Về mặt thân phận, nàng là biểu muội của Yến Vân Thiên.

Nhưng từ trước đến giờ Yến Vân Thiên cực kỳ phóng túng, ưa thích tùy tâm sở dục. Chính như công pháp hắn tu luyện 『Cực Ý Tiêu Dao Công』, ý ta tiêu dao, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Vết món trong mắt thể tục chính là cái rắm.

Vũ Ngưng nói: "Công tử, tra được rồi, biểu muội mà ngài ngày đêm thương nhớ bây giờ đang đi học ở trường đại học Thanh Linh ở thể tục."

"Còn có chuyện này?" Yến Vân Thiên không có đạt tin tức mong muốn, lập tức cau mày nói.

Vũ Ngưng tiếp tục nói: "Công tử không nên gấp gáp, ta còn chưa nói xong mà. Vị biểu muội kại của ngài phạm vi rất sạch sẽ, giữ mình trong sạch, cơ hồ là không có bạn nam giới."

Yến Vân Thiên cực kỳ để ý nàng, thế là hỏi nhiều "Thật là như vậy sao? Thế nhưng mà ta nghe nói bằng hữu nam nữ trong thể tục cực kỳ tùy ý."

Giọng Vũ Ngưng dùng cực kỳ xác định nói: "Công tử, người cứ yên tâm đi, tuyệt đối là thật. Ta đã nghe ngóng, biểu muội ngài lớn như vậy nhưng đến nay cũng không có bạn trai."

"Như vậy thì tốt." Yến Vân Thiên yên tâm rất nhiều, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là nói:

"Vũ Ngưng, người bồi ta đi một chuyến đi."

"Được." Vũ Ngưng hiểu ý. Nàng có một cái năng lực, có thể liếc mắt liền nhìn ra nữ tử có phải là một tờ giấy trắng hay không.

Ý tứ của Yến Vân Thiên rõ ràng là để nàng phân biệt Tần Vận Hàn có phải giấy trắng hay không.

"Công tử yên tâm đi, sự thật nhất định như người kỳ vọng như vậy." Vân Huyền nói.

"Được." Trong ánh mắt của Yến Vân Thiên lấp lóe hào quang, chờ đợi mà lại hưng phấn.

Hắn là cái tính tình cổ quái, bản thân cực kỳ thích sạch sẽ. Dung không được đồ vật mình coi trọng có bất kỳ tí vết nào.

Tỉ như một chậu hoa hắn trồng lúc trước, bị một người ngoài đụng một cái. Yến Vân Thiên lập tức liền nôn nóng đến phát điên.

Bởi vì hắn cảm thấy hoa là của mình trồng, người ngoài đừng nói là đụng, ngay cả nhìn cũng không thể nhìn.

Một khi đụng vào hoặc là nhìn thì hoa liền dơ bẩn.

Hoa còn như vậy, huống chi là người.

Nhưng mà Vũ Ngưng hỏi thăm được rõ ràng như vậy, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Chương 413: Tổ Hợp Công Tử Thị Nữ (1)

x"Hôm nay thật cao hứng, một hồi tan học có rảnh không? Ta muốn cùng người tâm sự."

Lúc nghỉ giữa tiết buổi chiều, Vương Hạo Nhiên tiếp điện thoại của Tần Vận Hàn. Trong điện thoại, trong giọng nói của Tần Vận Hàn có một loại mừng rỡ khó mà ức chế cùng nháy nhót.

"Chuyện gì cao hứng như vậy, là cùng Mộ Nhan phân cao thấp thắng sao?" Vương Hạo Nhiên suy đoán nói.

"So với cùng nàng phân cao thấp còn cao hứng hơn quá nhiều." Lúc Tần Vận Hàn nhắc đến Hứa Mộ Nhan thì ngữ khí lạ thường không có ê ẩm. Hình như phần vui sướng này đã đủ để cho nàng tạm thời buông tha cùng Hứa Mộ Nhan so tài.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy kỳ quái, thế là liền hỏi: "Thần thần bí bí, đến cùng là có cái gì cao hứng vậy?"

"Trước không nói cho người. Nhưng mà ta nhắc nhở người, có quan hệ với một vị có quan hệ chí thân với ta." Tần Vận Hàn để lộ ra một chút tin tức nói.

Vương Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ. Một vị chí thân với Tần Vận Hàn, chẳng phải là chỉ mẫu thân của nàng sao?

Lúc trước bên trong nội dung truyện của nhân vật chính Tiêu Dật Phong, Vương Hạo Nhiên gặp được một người tên là Phượng Dung.

Phượng Dung tới từ môn phái tu võ, lúc ấy xưng là muội muội của

mụ mụ Tàn Vận Hàn.

Nhưng mà Phượng Dung tới Thanh Linh là bởi vì đấu tranh trong môn phái mà muốn bắt cóc Tàn Vận Hàn trở về hiệp bức mụ mụ Tàn Vận Hàn.

Tính toán thời gian cách khi đó đã hơn mấy tháng.

Nội đấu có lẽ cũng đã có kết quả.

Xem ra nguyên nhân Tàn Vận Hàn vui vẻ rất có thể có liên quan với điều đó.

Chỉ là người thân đã lâu không gặp nữ chính lại đạt được liên hệ, cái này rất có thể là xuất hiện nội dung truyện.

Sẽ không phải xuất hiện nội dung truyện cầu huyết mụ mụ Tàn Vận Hàn muốn mang nữ nhi trở về môn phái tu võ, để nàng rời khỏi Thanh Linh cùng chính mình cách biệt phương trời chứ?

Ý niệm tới đây, trong đầu Vương Hạo Nhiên nhất thời toát ra ý nghĩ này.

Nhưng mà suy nghĩ một chút lại cảm thấy không có khả năng.

Hắn cũng không phải nhân vật chính. Sao lại gặp bạn gái bị người mang đi, tiếp đó mụ mụ bạn gái tiện thể khiêu khích hắn một phen, hắn dưới cơn nóng giận nói ra ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây đừng khinh thiếu niên nghèo. . . . loại nội dung truyện cũ rích này.

Hướng hồ, mặc dù mẫu thân Tàn Vận Hàn là môn phái tu võ, có lẽ cực kỳ lợi hại, nhưng Vương Hạo Nhiên cũng rất mạnh. Đồng thời tay còn cầm mấy vạn điểm phản phái, tùy thời có thể tại chỗ tăng lên một hai trăm năm chân khí.

"Một hồi chúng ta đến ao hoa sen bên kia gặp mặt đi." Vương Hạo Nhiên thu hồi ý nghĩ rối rắm, nói với Tần Vận Hàn.

Tần Vận Hàn bởi vì chuyện liên quan tới người thân mà cao hứng, đoán trước tìm chính mình cũng sẽ không là bởi vì loại chuyện đó, mà thật chỉ là đơn thuần trò chuyện, muốn cùng chính mình chia sẻ vui sướng.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không hẹn đến biệt thự hoặc là khách sạn nào đó.

Huống hồ trời còn chưa tối.

Cũng còn sớm.

"Được, vậy một hồi gặp." Tần Vận Hàn nhảy nhót đáp lại một tiếng.

Cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên tiếp tục lên học một tiết cuối cùng. Đi tới một bên ao hoa sen, ở a trên tầng đá bên cạnh ao sen ngồi một hai phút.

Trong bóng tối có người đang dòm ngó.

Mà người kia chính là Lạc Thanh Thiển đã mấy ngày không lộ diện.

Vương Hạo Nhiên dự định giả làm người thường, tự nhiên cũng sẽ không đi qua bắt đối phương tới. Mà là giả bộ như cái gì cũng không biết.

Lại qua một lát, Lạc Thanh Thiển nhỏ giọng đi tới bên cạnh Vương Hạo Nhiên, cũng ở trên tầng đá ngồi xuống.

"Là, là người? !" Vương Hạo Nhiên ra vẻ ngạc nhiên.

Lạc Thanh Thiển đã xấu hổ lại sợ, trong lòng mừng thầm, nhin không được hỏi: "Sao đột nhiên người lại tới nơi này, đúng, là nhớ

tới, nhớ tới chuyện vài ngày trước sao?"

Mấy ngày này đã để nàng điều chỉnh tốt.

Nhưng mà nàng tạm thời vẫn không cách nào đối mặt với Vương Hạo Nhiên. Nhưng đang ra ngoài giải sầu, quỷ thần xui khiến lại đi tới nơi này.

Không có ý nhìn thấy Vương Hạo Nhiên.

Nơi này chính là chỗ Lạc Thanh Thiển bị Thiều Oản Oản hạ độc.

Lạc Thanh Thiển nhìn thấy Vương Hạo Nhiên ở chỗ này, tự nhiên cho là hẳn là nhớ tới sự kiện mấy ngày trước.

"Ngày kia người đã ra đi không lời từ biệt, hiện tại lại trở về làm cái gì?" Trong giọng nói của Vương Hạo Nhiên có một chút khó chịu.

Ngày ấy, sau khi Lạc Thanh Thiển giải độc, không cách nào đối mặt, đích thật là trực tiếp đi. Để Vương Hạo Nhiên ở lại.

Loại cảm giác này, nói như thế nào đây, Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất cổ quái. Lúc này mượn cơ hội này, không khỏi chửi bậy một thoáng.

"Thật xin lỗi, ta, ta đương nhiên là rất loạn, cho nên liền đi." Lạc Thanh Thiển xin lỗi nói.

"Vậy bây giờ người tới tìm ta làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Sự kiện kia, ta cũng là thân bất do kỷ." Lạc Thanh Thiển bắt đầu dĩ nói.

"Được, việc này đến đây là kết thúc, ta hiểu được, hiện tại không nói nữa, người đi đi." Vương Hạo Nhiên hạ đạt lệnh đuổi khách.

Tần Vận Hàn hẹn hẳn gặp mặt ở nơi này, một hồi nếu xung đột nhau, vậy thì phiền toái.

"Người, người chẳng lẽ không có một chút cái gì muốn nói với ta sao?" Giữa lông mày của Lạc Thanh Thiển toát ra một nét vẻ u sầu, nhin không được hỏi.

"Ngày khác rồi hãy nói, ta muốn yên lặng một chút, người đi trước đi." Vương Hạo Nhiên muốn lúc khác cùng Lạc Thanh Thiển nói việc này.

Nhưng mà lời này đến trong tai Lạc Thanh Thiển cũng là một loại tư vị khác.

Lạc Thanh Thiển chỉ cảm thấy rất thán thương, buồn bã bất lực, lập tức điều chỉnh tâm trạng một chút, mang theo một phần trông đợi nói: "Người, người nếu không nhớ tới ta, tại sao lại tới nơi này, đừng lạnh lùng với ta như vậy được không?"

Ta tới nơi này là có hẹn, không phải bởi vì nhớ tới chuyện ngày đó. Nếu thật nhớ tới chuyện ngày đó, ta liền đi lên núi là được.

Vương Hạo Nhiên rất muốn trả lời như vậy, nhưng cảm giác có chút không thích hợp.

Độ thiện cảm trước mắt của Lạc Thanh Thiển vền vẹn 60 mà thôi, cho nên ăn nói khép nép là bởi vì trong lòng hổ thẹn.

Chiều nàng một chút thì không có vấn đề, nếu quá phận thì không chừng nàng sẽ tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 414: Tổ Hợp Công Tử Thị Nữ (2)

▷ Suy cho cùng là nữ chính, người ta cũng muốn thể diện, phải cho nàng một cái hạ bậc thang.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên thay đổi chủ ý, lập tức nổi lên kỹ năng diễn xuất "Hừ, ta thật thống hận chính mình, vì sao không thể quên được người chứ."

Nghe vậy, Lạc Thanh Thiển chuyển buồn thành vui, "Kỳ thực ta. . . Ta cũng giống vậy."

Nàng quỷ thần xui khiến chạy đến nơi đây, chính là bởi vì không bỏ xuống được chuyện này.

Vương Hạo Nhiên lộ ra mừng rỡ cùng Lạc Thanh Thiển không sai biệt lắm, nhưng lập tức lại xấu hổ tự trách "Haiz, thế nhưng mà sao ta có thể đối mặt với Vi Vi chứ."

Lạc Thanh Thiển chủ động ôm lấy chuyện. nói: "Việc này sai là tại ta, để ta giải thích với nàng, không cần người phí sức."

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ. Không then là nữ thần tử tử bên trong hậu cung nữ chính, giác ngộ cũng quá cao.

"Vậy được rồi." Ngoài mặt Vương Hạo Nhiêni bắt đắ dĩ gạt đầu, lại lần nữa dâng lên ý niệm để Lạc Thanh Thiển lánh đi, thế là thúc giục nói: "Vậy bây giờ người nhanh đi tìm Vi Vi đi."

Tần Vận Hàn cũng sắp tới, Lạc Thanh Thiển còn không đi khẳng định sẽ gặp được.

"Việc này nhất thời không vội, tối nay ta cùng Vi Vi nói cũng giống như nhau." Lạc Thanh Thiển không có chút ý nào rời đi, dùng ngữ khí ôn nhu nói xong, thuận thế dựa đầu vào vai, khoe miệng lơ đãng toát ra ý cười.

Hiển nhiên nàng muốn cùng Vương Hạo Nhiên ở bên nhau lâu hơn.

Thính lực của Vương Hạo Nhiên nhận biết kinh người, đã phát hiện tại chỗ rất xa có người tới. Thấu thị xem xét ngoài Tần Vận Hàn ra thì còn có thể là ai?

Tu vi của Lạc Thanh Thiển yếu một ít, tạm thời còn không phát hiện.

Wang Hào Nhiên gấp muốn chết, nhưng cũng không tiện trực tiếp đuổi người. Vừa nghĩ đến đây, dứt khoát vò đã mẽ không sợ rơi, chân tay lóng ngóng.

"Có, có người tới." Lạc Thanh Thiển kinh ngạc nhắc nhở một chút.

"Vậy làm sao đây?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Trốn trước đã." Lạc Thanh Thiển bối rối. Nàng có chút thất lễ, tự nhiên xấu hổ gặp người lạ.

Wang Hào Nhiên thấy mưu kế thành công, trong lòng vui vẻ, trong bóng tối tắt đi di động.

Tần Vận Hàn đi tới nơi này, không có nhìn thấy người, gọi điện thoại lại phát hiện tắt máy, thế là ở trong tiểu đình bên trong ao hoa sen kiên nhẫn chờ đợi.

Wang Hào Nhiên cùng Lạc Thanh Thiển núp ở đại thụ mùi mấy người ôm không hết ở gần ao hoa sen, cũng là chờ đợi.

"Có lẽ là tiểu cô nương gặp mặt với bạn trai, trong thời gian ngắn sẽ không đi, chúng ta bí mật rời đi thôi." Lạc Thanh Thiển chuẩn bị đổi

chỗ khác.

Vương Hạo Nhiên không có lập tức trả lời.

Bởi vì lại có người tới.

Người tới có tận hai, là một đôi nam nữ trẻ tuổi. Hơn nữa không phải người thường, hai người đều có tu vi chân khí không kém.

Nhất là nam tử kia, ba động chân khí túy là cũng chỉ 50 năm, nhưng Vương Hạo Nhiên cũng bén nhạy cảm thấy được so với Khương Cao Huyền có 65 năm chân khí còn muốn mạnh mẽ hơn một cái cấp bậc.

Hơn nữa nam tử này còn trẻ tuổi hơn Khương Cao Huyền, không đến hai mươi tuổi.

Mặc dù là nam tử mặc đồ hiện đại, nhưng giữ lại tóc dài phiêu dật, đang đi bộ, hai tay trùng điệp thả lỏng ở phía sau.

Nữ tử kia muốn ở phía sau nam tử mấy bước, hơi hơi cúi đầu đi theo.

Tổ hợp này hai người này, vừa nhìn đã có loại cảm giác công tử tuấn lãng cùng thị mỹ mạo.

Tuy là Khương Cao Huyền trang bức, nhưng ra ngoài ít nhất không đến mức mang thị nữ.

Nam nhân này, so với Khương Cao Huyền thì còn mẹ nó trang bức hơn!

Vương Hạo Nhiên không khỏi nhắm lại con mắt.

Rất khó chịu.

"Hừ, chờ một chút, có người tới." Lạc Thanh Thiển cuối cùng cảm giác được, lên tiếng nhắc nhở Vương Hạo Nhiên.

Rất nhanh một đôi nam nữ xuất hiện trong tầm mắt của Lạc Thanh Thiển.

"Là hần!" Lạc Thanh Thiển xa xa nhìn thấy nam tử trẻ tuổi kia, không khỏi kinh dị một thoáng.

"Người kia là ai?"

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, hỏi.

Nghe được Vương Hạo Nhiên tra hỏi, Lạc Thanh Thiển hơi hơi nghiêng đầu nhìn tới, lắc đầu nói: "Người vẫn nên đừng biết những cái này mới tốt, biết quá nhiều sẽ bất lợi cho người."

Vương Hạo Nhiên lập tức liền không vui, kích động nói: "Có cái gì không thể nói? Có phải xem ta là người thường cho nên xem thường ta đúng không?"

"Dĩ nhiên không phải, tuy là người không có tu võ, nhưng ta không có ý tứ xem thường người." Lạc Thanh Thiển biết hần hình như giận rồi, vội vàng giải thích một chút, lập tức đáp lại vấn đề lúc trước Vương Hạo Nhiên nói:

"Người này tên là Yến Vân Thiên, là đến từ một môn phái tu võ tên là Phượng Khê Sơn, phụ thân hần thân là người đứng đầu tập đoàn trong thế tục với tài sản mấy trăm tỷ, mẫu thân bây giờ là sơn chủ của Phượng Khê Sơn."

Vương Hạo Nhiên kinh hãi. Bối cảnh này xem ra có chút trâu bò nha, còn trâu hơn cả ta!

Trực tiếp khơi thông hệ thống, điều tra đến Yến Vân Thiên này.

【Nhân vật chính: Yến Vân Thiên】

【Điểm chiến lược (cảnh giới): 3662 (Hóa Kinh Tiểu Tông Sư)】

【Điểm mị lược: 318】

【Hào quang nhân vật chính: 5263】

【Kỹ năng (kim thủ chỉ): Hào quang không hạn chế quét ngang (chú thích: Sau khi dùng phương thức cướp đoạt nữ chính đều có thể thu được nữ chính tha thứ, lại để độ thiện cảm của nữ chính này tăng lên tới max trị số)

Hào quang thương tổn dẫn đến tử vong đánh trở về (Chú thích 1: Chịu được thương tổn dẫn đến tử vong có 80% tỷ lệ miễn dịch, cũng đem cái thương tổn đánh trở về cho đối phương. Chú thích 2: Khi hào quang của nhân vật chính thấp hơn 2000 thì sẽ mất đi hiệu lực.)】

Móa nó!

Lại là nhân vật chính đặc biệt!

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin tức của Yến Vân Thiên, lập tức chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Hắn vừa mới nhìn thấy Yến Vân Thiên này trang bức như vậy, bối cảnh còn mạnh mẽ như vậy. Còn tưởng rằng đây là siêu cấp đại phản phái, thì ra là nhân vật chính!

Hơn nữa cái mức độ hào quang không nói đạo lý kia quả thực chính là đứng đầu trong số nhân vật chính Vương Hạo Nhiên đã gặp.

Hào quang không hạn chế quét ngang, trực tiếp để Yến Vân Thiên có thể hóa thân trở thành máy ủi đất, muốn đẩy ai thì đẩy.

Dùng vũ lực cưỡng ép đẩy đều có thể, hơn nữa còn không có tác dụng phụ, đồng thời sau khi xong xuôi thì còn có thể đem độ thiện cảm của nữ chính kéo căng.

Y @@@

Chương 415: Lại Là Nhân Vật Chính

Nhìn thấy cái hào quang này, Vương Hạo Nhiên trực tiếp dâng lên xúc động muốn bóp chết Yến Vân Thiên này ngay tại chỗ.

Hắn có trăm năm chân khí, là Hóa Kinh Đại Tông Sư, điểm chiến lực gần tới năm ngàn, so với Yến Vân Thiên thì mạnh hơn nhiều lắm.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cái hào quang thương tổn dẫn đến tử vong đánh trở về thì lập tức có chút chùn bước.

80% tỷ lệ miễn dịch cũng đem thương tổn dẫn đến tử vong đánh trở về.

Nói cách khác, nếu hắn giết Yến Vân Thiên, có 80% tỷ lệ sẽ là đem chính mình đùa chơi chết, chỉ có 20% tỷ lệ có thể giết chết Yến Vân Thiên.

Cái này mẹ nó có thể cực sao?

Khẳng định không thể rồi.

Khốn kiếp!

Vương Hạo Nhiên gặp được nhiều nhân vật chính như vậy, còn chưa bao giờ có một lần thống hận giống bây giờ như vậy.

Sau khi Vương Hạo Nhiên hiện lên rất nhiều ý niệm, Yến Vân Thiên cùng thị nữ kia cũng đi tới tiểu đình bên trong ao hoa sen, cùng Tần Vận Hàn đối mặt.

Tần Vận Hàn nhìn thấy hai người xa lạ này, kinh ngạc một chút, chỉ tưởng rằng tình nhân tới ước hẹn, thế là liền chuẩn bị tránh một chút, đến chỗ khác của ao hoa sen để chờ đợi Vương Hạo Nhiên.

"Vận Hàn muội muội, không biết ta sao?"

Ngay tại lúc Tần Vận Hàn chuẩn bị rời đi thì Yến Vân Thiên cười lấy lên tiếng nói.

"Người là. . ." Tần Vận Hàn kinh nghi, quan sát người trước mắt này một chút, thực tế không nhớ nổi đã gặp hắn ở nơi nào.

"Nhiều năm trước, chúng ta đã gặp qua. Dựa theo bối phận để tính thì ta là biểu ca của người." Yến Vân Thiên giải thích nói.

Tần Vận Hàn khẽ giật mình, trong đầu cũng hiện lên một ít hồi ức xa xưa mơ hồ, lập tức vui mừng nói "Mẫu thân ta không phải nói muốn tới tìm ta sao? Tại sao là người tới, nàng đâu?"

"Nhị di có chút việc, phải mấy ngày nữa mới đến, cho nên ta sớm tới xem người một chút, thông báo người một tiếng." Yến Vân Thiên nói.

"Như vậy sao. . ." Tần Vận Hàn hơi hơi thất vọng một chút, nhưng lập tức lại giữ vững tinh thần "Vậy ta nói cho phụ thân ta biết một tiếng, để hắn tiếp đãi các người thật tốt. Các người đã tới nơi này nhất định phải dạo chơi thật tốt ở Thanh Linh một đoạn thời gian."

"Ta đang có tính toán này." Yến Vân Thiên cười nói gật đầu, lập tức thuận thế nói: "Vậy liền làm phiền Vận Hàn muội muội, trong đoạn thời gian này làm hướng dẫn viên cho ta đi."

"Cái này. . . Điều này e rằng không được rồi, ta còn phải đi học." Tần Vận Hàn từ chối nói.

"Luôn có ngày nghỉ mà." Yến Vân Thiên cười híp mắt.

Tất nhiên là Tần Vận Hàn không nguyện đáp ứng. Thời gian nàng nghỉ muốn bồi bạn trai thật tốt, làm sao có thời giờ làm hướng dẫn. Nhưng mà ở ngoài mặt cũng tìm có nói:

"Lúc nghỉ ta cũng phải học thêm nữa, rất ít khi ra ngoài chơi, chỉ sợ không thể làm hướng dẫn cho người."

"Chẳng lẽ không thể đặc biệt bồi ta một chút sao?" Yến Vân Thiên nói.

Tần Vận Hàn xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía nữ tử bên cạnh
"Không phải người có vị tỷ tỷ này bồi rồi sao, ta sẽ không quấy rầy thế giới hai người các người."

"Người hiểu làm rồi, đây không phải bạn gái của ta, chỉ là thị nữ mà thôi." Yến Vân Thiên cười một tiếng, lập tức giải thích một chút.

"Thì ra vị tỷ tỷ này là thị nữ sao." Tần Vận Hàn kinh ngạc một chút, nhưng lập tức lại bình thường trở lại. Bởi vì chỗ mẫu thân sống không giống với thế tục. Vị biểu ca trước mắt này có thị nữ cũng coi là bình thường.

"Vậy bây giờ có thể làm hướng dẫn cho ta chưa?" Yến Vân Thiên tiếp tục đề tài mới vừa rồi.

"Vẫn chưa được, ta, lúc ta nghỉ phải bồi bạn trai." Tần Vận Hàn bắt

đắc dĩ chỉ có thể nói như vậy.

"Vận Hàn muội muội, người thật biết nói đùa. Ta biết người không có bạn trai, ngay cả bạn nam giới đều không có, há lại sẽ có bạn trai." Yến Vân Thiên phảng phất xem thấu hết thảy.

Nghe vậy thì Tần Vận Hàn giật mình.

"Bị ta nói trúng đúng không?" Nụ cười trên mặt Yến Vân Thiên càng dày đặc một ít.

"Ha ha, người không tin thì thôi." Sau khi ngây người Tần Vận Hàn cũng là cười cười.

Yến Vân Thiên còn không buông bỏ, muốn cho Tần Vận Hàn làm dẫn đường, nhưng mà đang muốn nói cái gì, Vũ Ngưng ở một bên giành nói:

"Công tử, biểu cô nương đã không nguyện làm dẫn đường, vậy vẫn là thôi đi."

Yến Vân Thiên nhíu mày lại. Vũ Ngưng biết ý nghĩ của mình, tới đây cũng là vì Tần Vận Hàn, tại sao muốn ngăn cản chính mình chứ?

Chẳng lẽ. . .

Hắn lập tức có loại dự cảm không tốt.

"Nói cho ta, ta muốn biết." Yến Vân Thiên cắn chặt hàm răng một chút, nói một câu không giải thích được với Vũ Ngưng.

Vũ Ngưng vốn dự định tự mình cùng Yến Vân Thiên nói, nhưng mà thần sắc này của Yến Vân Thiên rõ ràng là muốn hiện tại biết.

Nàng không dám nghịch lại, liền thấp giọng bên tai của Yến Vân Thiên nói một câu nói.

Yến Vân Thiên nghe xong, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ ra thần sắc dữ tợn.

【 Đinh, kí chủ gián tiếp khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đinh, kí chủ gián tiếp khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

【 Đinh, kí chủ gián tiếp khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

P @@@

Chương 416: Xúi Giục

PVương Hạo Nhiên nhận được một đợt ban thưởng lớn thì ngậy ra đó, nở một nụ cười quái lạ.

Mặc dù hấn cách khá xa Yến Vân Thiên nhưng mà dựa vào thấu thị cũng có khả năng đọc môi ngữ.

Người bên kia nói cái gì Vương Hạo Nhiên đều biết được.

Thậm chí bao gồm cả thị nữ kia nói thì thầm với Yến Vân Thiên.

Ý của câu thì thầm kia là đây không phải lần đầu của Tần Vận Hàn.

Yến Vân Thiên nghe được thì cả khuôn mặt đều vặn vẹo lại.

Hiển nhiên, hẳn có ý với Tần Vận Hàn đồng thời có chấp niệm cực sâu.

Vương Hạo Nhiên nhìn được thần sắc dữ tợn của của Yến Vân Thiên thì có cảm giác cực kỳ thoải mái.

Xa xa.

Tần Vận Hàn cũng không biết thị nữ kia nói cái gì với Yến Vân Thiên, nhưng sau khi nhìn thấy Yến Vân Thiên nghe xong thì trên mặt lộ ra thần sắc đáng sợ.

Nàng bị hù dọa lui về sau mấy bước.

Thần sắc dữ tợn trên mặt Yến Vân Thiên tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Hoặc nói chuẩn xác là hẳn thu lại cực kỳ nhanh.

"Người có việc rồi vậy ta sẽ không miễn cưỡng người." Yến Vân Thiên đổi giọng nói.

"Được rồi, vậy ta tìm người dẫn đường khác cho người?" Tần Vận Hàn khách sáo dò hỏi.

"Không cần." Thần sắc Yến Vân Thiên lãnh đạm. Ánh mắt nhìn về phía Tần Vận Hàn cũng thay đổi thành lạnh lùng một ít.

Tuy hẳn có chấp niệm rất sâu đối với Tần Vận Hàn, nhưng mà sau

khi biết được nàng không phải một tờ giấy trắng đơn thuần thì suy nghĩ phai nhạt đi rất nhiều.

Bởi vì đồ vật được Yến Vân Thiên nhận định mà đã bị dùng qua thì đã không có giá trị nào.

Hắn không cần để ý nữa.

Tần Vận Hàn có thể khẳng định Yến Vân Thiên rất kỳ quái, không muốn cùng hắn tiếp tục trò chuyện tiếp.

"Bái bai." Tần Vận Hàn cũng lờ mờ nói một tiếng, lập tức rời khỏi tầm nhìn của Yến Vân Thiên. Chuẩn bị đổi chỗ khác, tiếp tục chờ Vương Hạo Nhiên.

"Vũ Ngưng, người làm việc như vậy sao?" Trên mặt Yến Vân Thiên hiện lên vẻ tức giận, chất vấn nói.

"Công tử, ta cũng không biết tại sao lại thành như thế này, có lẽ là Tần cô nương mới tìm được bạn trai, việc này cũng là gần đây mới xảy ra." Vũ Ngưng run run rầy rầy nói.

"Đi thăm dò một chút, ta muốn biết là ai." Yến Vân Thiên lạnh giọng nói.

Tuy hắn bỏ đi ý đồ đối với Tần Vận Hàn, thế nhưng hắn nuốt không trôi khẩu khí này. Người tiện nghi lấy đi lần đầu kia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Wang Hào Nhiên ở xa xa biết được lời của Yến Vân Thiên thì trong người có xúc động muốn trực tiếp nhảy ra giết chết Yến Vân Thiên.

Nhưng cuối cùng, vẫn bị cái hào quang thương tổn dẫn đến tử vong đánh lại thì phải nghĩ lại.

Tỉ lệ 80%, thật quá cao.

Nếu hấn xuống tay với Yến Vân Thiên có khả năng rất lớn sẽ tự mình tìm đường chết.

"Được, công tử." Vũ Ngưng gật đầu lĩnh mệnh, nhỏ giọng bước theo hướng Tàn Vận Hàn rời đi.

Yến Vân Thiên đứng tại chỗ một lúc, đột nhiên một chưởng vỗ vào trên cây cột đình. Thân hình thoát cái đã xuất hiện ở bên ngoài cách mấy trượng, thân ảnh không ngừng thu nhỏ thu nhỏ, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Tạch, tạch. . .

Mà cây cột bị hấn chụp một chưởng hiện ra vết nứt lít nha lít nhít vết nứt, chậm chậm lan tràn ra ngoài.

Oanh một tiếng, cả cái đình nhỏ đều sụp đổ, nhấc lên một trận bụi mù.

"Tên Yến Vân Thiên này, mạnh hơn rất nhiều so với Khương Cao Huyền." Lạc Thanh Thiển núp ở phía sau đại thụ nhìn thấy một màn này không khỏi ghen ngào nói một câu, trong ánh mắt toát ra nồng đậm kiêng kỵ.

Mạnh hơn so với Khương Cao Huyền tất nhiên cũng mạnh hơn nàng.

Vừa nghĩ đến đây, trên mặt Lạc Thanh Thiển càng nhiều sự lo lắng.

Hôm đó sau khi Khương Cao Huyền biến mất cũng không biết núp chỗ nào trong bóng tối đang mưu đồ mưu kế gì ám hại chính mình.

Lạc Thanh Thiển ở ngoài sáng tất nhiên lo lắng vô cùng.

Mà bây giờ lại xuất hiện một tên càng mạnh hơn là Yến Vân Thiên.

Hi vọng không cùng hẳn phát sinh mâu thuẫn nếu không thì càng không ổn.

Tạm thời thu hồi ý niệm, Lạc Thanh Thiển đối với Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nói: "Chúng ta tìm chỗ không người cẩn thận nói chuyện lại đi."

"Đột nhiên ta nhớ tới còn có bài tập chưa làm, muốn trở về làm một chút." Vương Hạo Nhiên thật ra rất muốn, nhưng mà bây giờ đang sốt ruột một chuyện khác.

"Chẳng lẽ bài tập còn quan trọng hơn ta sao?" Lông mày Lạc Thanh Thiển chau nhẹ lại, ghen ghét nói.

Vương Hạo Nhiên trấn an nói: "Lưỡng tình là thời gian lâu dài, sao có thể sớm sớm chiều chiều. Cơ hội ở chung có rất nhiều mà, hơn nữa ta hi vọng người mau trở về giải thích một chút với Vi Vi nếu không trong lòng ta không thể yên được."

"Được, vậy ta sẽ trở về tìm Vi Vi." Lạc Thanh Thiển cảm thấy có đạo lý, đổi giọng đáp ứng, vội vàng rời đi.

Vương Hạo Nhiên nói lỏng một hơi, lập tức cũng hướng đi theo hướng Tần Vận Hàn rời đi.

Tần Vận Hàn rời đi bên cạnh ao hoa sen đi tới một con đường mòn hai bên có trồng cây phong.

Thời gian tháng chín, lá phong dần dần chuyển đỏ. Lá phong trên con đường này tạo nên một cảnh sắc vô cùng thoải mái.

Tần Vận Hàn ngồi trên ghế dài ở bên đường mòn, loay hoay điện thoại liên hệ Vương Hạo Nhiên.

Mà ở địa phương Tần Vận Hàn không chú ý, thị nữ của Yến Vân

Thiên đang theo dõi nhất cử nhất động của nàng.

Nhưng ở địa phương hai người đều không thấy được, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn về nơi xa, đem tất cả những thứ này đều thu ở trong mắt.

Đầu tiên là Vương Hạo Nhiên mở ra điện thoại, lập tức gửi một tin nhắn cho Tần Vận Hàn, gọi nàng đi ra ngoài trường đến đến nhà hàng hải sản kia ăn cơm chiều.

Tần Vận Hàn nhận được tin nhắn lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi ngoài trường.

Thị nữ kia xa xa đi theo Tần Vận Hàn.

Vương Hạo Nhiên đi sớm đến một ngõ rẽ bên phải đường ra ngoài trường chờ đợi, ở một chỗ góc cua sát vai gặp cô thị nữ.

"Người người này. . ." Thị nữ không vui, đang muốn trách cứ, nhưng sau khi nhìn thấy một khuôn mặt tuấn lãng xuất trần, không khỏi giật mình.

Trái tim nhanh chóng bắt đầu nhảy lên.

"Xin lỗi." Vương Hạo Nhiên á náy nói một tiếng, đồng thời trong bóng tối khơi thông hệ thống, truyền đi một cái chỉ thị.

【Đinh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối với nữ phụ Vũ Ngưng thành công, đem độ thiện cảm của Vũ Ngưng tăng lên tới max trị số.
】

G @@@

Chương 417: Tìm Con Dê Thế Tội (1)

◦Vương Hạo Nhiên lập tức nhận được một tin tức nhắc nhở của hệ thống, âm thầm vui vẻ.

Xúi giục thành công!

Mà ánh mắt của Vũ Ngưng đang bị Vương Hạo Nhiên làm kinh diễm, cũng biến thành say mê cùng si mê.

Một lúc lâu sau, Vũ Ngưng mới phát giác thất thố, vội vã xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, là ta suýt nữa đụng vào người."

"Không sao." Vương Hạo Nhiên lộ ra một vẻ mỉm cười, lập tức nói: "Người tên Vũ Ngưng phải không?"

"Người, làm sao người biết? !" Vũ Ngưng giật mình.

"Kỳ thực ta đã gặp phải người rồi nhưng mà người không biết ta mà thôi." Vương Hạo Nhiên lừa dối nói "Hơn nữa, ta còn biết Yến Vân Thiên."

"Người, người hẳn không phải là người trong giang hồ ẩn thế chứ?" Vũ Ngưng kinh nghi. Bởi vì nàng không có cảm nhận được chân khí trên người Vương Hạo Nhiên.

Nhận ra được ý nghĩ của Vũ Ngưng, Vương Hạo Nhiên vỗ nhẹ tay Vũ Ngưng.

Vũ Ngưng cực kỳ hoảng sợ.

Bởi vì nàng cảm nhận được một cỗ chân khí mãnh liệt như sơn hà đại dương. Mức độ mạnh mẽ chân khí của hắn mạnh hơn rất nhiều so Yến Vân Thiên.

"Người là người nào? !" Vũ Ngưng khiếp sợ không thôi.

Tuổi tác của người trước mắt này còn nhỏ hơn so với Yến Vân Thiên, thế nhưng lại có tu vi chân khí mạnh mẽ như vậy, xem như là thiên tài tu võ mạnh nhất mà nàng gặp được trong những năm này.

"Ta là người nào cũng không quan trọng, quan trọng là ta vì người mà tới." Vương Hạo Nhiên dùng giọng mê hoặc nói.

Vũ Ngưng không thể tưởng tượng nổi trọn to con mắt, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn, trong đầu chỉ có một cái ý nghĩ quanh quẩn, đó chính là: Nguyên ý liễu lĩnh, làm bất cứ chuyện gì cho người trước mắt này, cho dù hắn bảo mình đi chết, mình cũng không oán không hận.

"Ta không có tài đức gì, làm sao có thể được ngài ưu ái." Vũ Ngưng không dám nhìn thẳng vào mắt Vương Hạo Nhiên, cúi đầu e lệ nói.

"Vậy đến cùng người có nguyên ý sau này sẽ làm người của ta hay không đây?" Vương Hạo Nhiên lười dài dòng, đi thẳng vào vấn đề nói.

"Tất nhiên nguyên ý." Vũ Ngưng bật thốt lên: "Từ nay về sau người bảo ta làm bất cứ chuyện gì, ta đều nghe theo."

"Rất tốt." Vương Hạo Nhiên cười gật đầu, lập tức hỏi thăm một ít tin tức cụ thể liên quan tới Yến Vân Thiên.

Từ đó, Vương Hạo Nhiên biết được, Yến Vân Thiên tu luyện một loại võ công tên là [Cực Ý Tiêu Dao Công]

Sau khi tu luyện loại võ công này, không có đi vào Hóa Kinh Tiểu Tông Sư thì cần phải khổ tu bảo trì thân đồng tử.

Nhưng một khi đạt tới Hóa Kinh Tiểu Tông Sư sẽ không cần cố kỵ nữa, thậm chí tăng cao tu vi cảnh giới cũng trở nên rất vui vẻ mà lại đơn giản.

Tóm lại đó chính là XX sẽ mạnh lên!

Vương Hạo Nhiên biết được tin tức này muốn chửi một trận ngay tại chỗ.

Thì ra tên Yến Vân Thiên này là nhân vật chính công tử bá đạo yêu nghiệt quét ngang!

Cái hào quang không hạn chế quét ngang cộng thêm 『Cực Ý Tiêu Dao Công』 quả thực là phối hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ cần nữ chính không đánh được Yến Vân Thiên thì hắn có thể thu.

Nhưng thứ duy nhất an ủi Vương Hạo Nhiên là, Vũ Ngưng nói Yến Vân Thiên mới vừa mới đi vào Hóa Kinh tiểu Tông Sư, hơn nữa mục tiêu thứ nhất là Tần Vận Hàn.

Tất nhiên, hiện tại Tần Vận Hàn đã không phải là mục tiêu.

Máy ừi đất của Yến Vân Thiên còn chưa kịp chuyển động.

"Cầm lấy cái này, trong bóng tối cho Yến Vân Thiên ăn vào." Vương Hạo Nhiên lấy một viên dược hoàn đưa cho Vũ Ngưng.

Cái đồ chơi này nhân vật chính Yến Quy Sơn, Khương Cao Huyền, Lục Bắc Ca, Cố Nam Phong cùng Thẩm Dịch Tinh đều đã thử rồi.

Loại đồ vật quan trọng để đối phó nhân vật chính như thế này lúc nào Vương Hạo Nhiên cũng mang theo, tùy thời dùng đến nó.

Nhưng mà tu vi Yến Vân Thiên không thấp, nếu hấn động thủ thì có hơi phiền toái. Để Vũ Ngưng hạ thủ thì đơn giản thoải mái hơn nhiều.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Vương Hạo Nhiên tới chặn đứng Vũ Ngưng.

"Đây là thuốc gì?" Vũ Ngưng hiếu kỳ hỏi.

"Ta đây cũng là vì nghĩ cho an toàn của ngươi." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu, nhỏ giọng nói cho Vũ Ngưng, "Sau khi uống thuốc này thì nó sẽ để Yến Vân Thiên mất đi năng lực ở phương diện kia."

"Ta sẽ làm thật tốt việc này!" Vũ Ngưng nghe xong, đầu tiên là giật mình, chột trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

Yến Vân Thiên đối với nàng có ý, điểm này nàng cũng biết được. Bây giờ trong đầu nàng chỉ có Vương Hạo Nhiên, tất nhiên không được cho Yến Vân Thiên đụng chạm.

Wương Hạo Nhiên gật đầu, lập tức lẩm miệng hỏi "Ngươi làm thị nữ Yến Vân Thiên lâu như vậy, có hay không. . ."

Wũ Ngưng vội vã giải thích nói: "Tất nhiên không có. Trước đây hấn không có đi vào Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, muốn đều không thể làm loại việc này. Ta cùng Vân Huyền đều chưa bị một đầu ngón tay của hấn chạm vào. Không để cho việc luyện công thất bại, Yến Vân Thiên nói chuyện với chúng ta đều cách một cánh cửa, lúc sinh hoạt thì là nam hạ nhân chiếu cố hấn."

Thế này cũng quá kỳ diệu.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng.

Nhân vật chính thanh cao có ư a sạch.

Bản thân hắn là phản phái, đồng dạng cũng có, cũng không thích dùng đồ cũ.

Vũ Ngưng trưởng thành vẫn rất xinh đẹp, trung bình cũng có cái 92 điểm, so sánh với tiêu chuẩn của nữ chính cũng chỉ là kém chút một chút mà thôi.

"Người nói Vân Huyền là. . ." Vương Hạo Nhiên nói lại một cái tên Vũ Ngưng vừa nói.

"Nàng và ta giống nhau, cũng là thị nữ, nhưng mà nàng ở Phượng Khê sơn, không đi cùng tới đây." Vũ Ngưng trả lời.

Vương Hạo Nhiên âm thầm gật đầu. Chờ lúc nhìn thấy Vân Huyền, thời gian hồi chiêu của hào quang mị lực khẳng định sẽ xong. Đến lúc đó cũng xúi giục Vân Huyền.

Bởi vì cái gọi là chuyện tốt thì nên làm cả đôi.

"Hình như người vừa mới theo dõi người khác, đây là vì sao?" Vương Hạo Nhiên nhắc đến một cái vấn đề khác.

Mục đích Vũ Ngưng theo dõi Tần Vận Hàn đương nhiên là hắn biết đến, nhưng mà hắn muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình, bởi vậy mới hỏi nhiều một chút.

"Là như vậy. . ." Vũ Ngưng một năm một mùi nói ra.

"Tâm Yển Vân Thiên này cũng quá phá, người khác tìm bạn trai, liên quan đến hắn cái rắm ấy, lại muốn hại người ta." Vương Hạo Nhiên chửi bậy một thoáng.

Y @@@

Chương 418: Tìm Con Dê Thế Tội (2)

Y"Bối cảnh của hấn thâm hậu, tu vi lại cao, tính cách lại bá đạo, lại vô cùng quan tâm bản thân, lại bận tâm những thứ này. Hấn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bạn trai của Tần Vận Hàn." Vũ Ngưng thở dài nói.

Vương Hạo Nhiên lập tức lâm vào trầm tư.

Vũ Ngưng không cho được một câu trả lời tốt thì chắc chắn Yến Vân Thiên sẽ không dừng tay.

Mà trước mắt, nếu như không quan trọng hấn cũng không tính xung đột chính diện với Yến Vân Thiên.

Như thế này cần phải có một con dê thế tội.

Thế nhưng là ai sẽ làm đây?

Suy nghĩ một lúc, mắt của Vương Hạo Nhiên sáng lên, nhỏ giọng phân phó ở bên tai Vũ Ngưng "Người đi trả lời Yến Vân Thiên thế này. . ."

Đêm đến.

Vũ Ngưng trở lại một tòa nhà lớn có phong cách xưa.

Toà nhà lớn này là Yến Vân Thiên bảo Vũ Ngưng mua từ sớm để sau này hấn tới Thanh Linh tìm Tần Vận Hàn có chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này Yến Vân Thiên đang ngồi ở trong đình viện.

Vũ Ngưng cố gắng áp chế khẩn trương trong lòng, bưng một chén trà tới, đưa cho Yến Vân Thiên.

Lá trà để pha là mang tới từ trên Phượng Khê Sơn, Yến Vân Thiên cực kỳ ưa thích.

Yến Vân Thiên tiếp nhận ly, sau khi uống một ngụm trà nóng lên tiếng hỏi: "Tra được chưa?"

"Tra được rồi." Vũ Ngưng trình trọng trả lời.

"Là ai?" Yến Vân Thiên hỏi.

"Là một người tên Lâm Thần, chỉ có tám tuổi." Vũ Ngưng nói.

"Tám tuổi?" Yến Vân Thiên ngạc nhiên một thoáng, lập tức cảm giác có chút buồn cười, "Tiểu hài tử tám tuổi?"

"Công tử, tuy tên Lâm Thần này mới tám tuổi, nhưng mười phần không đơn giản, có được quán quân nghề nghiệp lái xe thi đấu, còn trong vòng mấy ngày ngắn ngủi dùng một ít tài chính kiếm lời được một trăm triệu từ thị trường chứng khoán !" Vũ Ngưng vừa nói, một bên đem tin tức của Lâm Thần cùng với tài liệu chứng minh thành tựu đạt được lấy ra.

Yến Vân Thiên nhận lấy tài liệu, cẩn thận nhìn xong, ánh mắt lập tức ngưng lại.

Tuy Lâm Thần này mới tám tuổi, nhưng hoàn toàn chính xác rất không đơn giản, ưu tú hơn rất nhiều so với quá nhiều người trưởng thành, có thể lấy được trái tim của Tần Vận Hàn cũng không phải là không có khả năng.

"Chỉ là Lâm Thần này mới tám tuổi, sao lại có thể. . ." Yến Vân Thiên còn có một chút nghi hoặc.

"Công tử, tám tuổi nhỏ một chút, nhưng mà loại chuyện kia, vẫn có rất nhiều cách." Vũ Ngưng dẫn đường một thoáng mạch suy nghĩ.

Yến Vân Thiên gật đầu tán thành.

"Công tử người tính xử lý chuyện này như thế nào, cần ta làm gì đó không?" Vũ Ngưng hỏi dò.

"Không cần." Yến Vân Thiên lắc đầu, sau khi đem nước trà uống cạn, nhanh chóng rời khỏi nhà lớn, thân hình dung nhập trong đêm tối.

【 Đỉnh, kí chủ phá hoại năng lực nam nhân của nhân vật chính Yến Vân Thiên, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

【 Đỉnh, Yến Vân Thiên mất đi năng lực nam nhân, hào quang không hạn chế quét ngang mất đi hiệu lực. 】

【 Đỉnh, kí chủ làm ảnh hưởng cực lớn tới hướng đi nội dung truyện, thu được 3000 điểm phản phái! 】

"Động tác thật là rất nhanh."

Vương Hạo Nhiên đang ở nhà hàng ăn hải sản với Tần Vận Hàn, không khỏi lộ ra một nụ cười.

"Hừ, người cười cái gì?"

Tần Vận Hàn nhìn thấy nụ cười trên mặt Vương Hạo Nhiên khó hiểu, không khỏi kinh ngạc một thoáng.

"Cùng người ăn hải sản nên ta vui về đó." Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không nói nguyên nhân thật ra mà tìm một cái lý do lừa gạt

một thoáng.

"Ta cũng vui về." Tần Vận Hàn nghe xong, trên gương mặt xinh đẹp cũng lộ ra vui sướng nồng đậm, nhịn không được nói:

"Sau khi ăn xong ta không trở về kí túc xá của trường học." Nói xong, vút cho Vương Hạo Nhiên một cái ánh mắt "Người hiểu không".

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, cười gật đầu đáp lại Tần Vận Hàn một cái, trong lòng cũng là đắm chìm trong tin tức vui sướng vừa mới nhận được.

Chỗ Thanh Linh này có quá nhiều nữ chính. Loại nhân vật chính như Yến Vân Thiên ở nơi này là cái thứ cản đường lớn.

Nhưng mà bây giờ cái tai hoạ ngầm này đã không tồn tại.

Bây giờ Yến Vân Thiên không có năng lực nam nhân, coi như nhìn thấy nữ chính cũng bất lực.

Hơn nữa, Yến Vân Thiên tu luyện 『Cực Ý Tiêu Dao Công』 cũng không có cách nào lại tăng lên nữa, sẽ dừng bước ở Hóa Kinh Tiểu Tông Sư.

Yến Vân Thiên ở cảnh giới này Vương Hạo Nhiên có thể trực tiếp làm chết hắn.

Tất nhiên nếu như Yến Vân Thiên không có hào quang thương tổn dẫn đến tử vong phản lại.

Muốn chân chính giải quyết nhân vật chính Yến Vân Thiên thì phải đem hào quang nhân vật chính của hắn hạ xuống dưới hai ngàn. Như vậy, hào quang thương tổn dẫn đến tử vong phản lại sẽ mất đi hiệu lực.

Muốn làm được cái này, cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn.

Nhưng mà đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Thần cũng nắm giữ một cái hào quang không bị thương không thể chết, bây giờ hắn thế nào? Hào quang nhân vật chính giảm xuống một ngàn cũng không có một tí lực uy hiếp nào.

Vương Hạo Nhiên cùng Tần Vận Hàn ăn xong hải sản, chuẩn bị mang nạng đi biệt thự bàn luận nhân sinh cùng lý tưởng.

Dọc đường.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lâm Thần bị nhân vật chính Yến Vân Thiên đánh giết, thu được 3000 điểm phản phái! 】

Đột nhiên xuất hiện tin tức, để cả người Vương Hạo Nhiên đều ngây ngẩn.

Lâm Thần đã chết. . . .

Vương Hạo Nhiên muốn tìm một con dê thế tội, ý tưởng đột nhiên bay ra, liền nghĩ để Lâm Thần đảm nhiệm cái nhiệm vụ cao cả này.

Thế là để Vũ Ngưng truyền tin tức giả.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không ôm hy vọng quá lớn đối với chuyện này, cuối cùng Lâm Thần chỉ mới tám tuổi mà thôi.

Cho dù Yến Vân Thiên tin tưởng, thời gian động thủ với Lâm Thần cũng có thể để hắn giải thích.

Hắn cùng Tần Vận Hàn không có quan hệ gì.

Nhưng là bây giờ trực tiếp chết.

Chẳng lẽ nói, Yến Vân Thiên bá đạo tới mức không cho Lâm Thần cơ hội giải thích, nhìn thấy trực tiếp động thủ?

Có vẻ như ngoại trừ tình huống này cũng không có khả năng nào khác.

Kết quả này cực kỳ vượt quá dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

Hắn vốn còn nghĩ chậm rãi nhổ lông dê Lâm Thần.

Hiện tại dê trực tiếp không còn.

Tồn thất thật không ít.

Nhưng mà nhìn theo một góc độ khác, kết quả này vẫn có thể tiếp nhận.

Q @@@

Chương 419: Nhân Vật Chính Giết Nhân Vật Chính

DLâm Thần còn có một đại tỷ cường hãn không có lộ diện. Yến Vân Thiên giết Lâm Thần, chẳng khác gì đã đắc tội đại tỷ thần bí này.

Nếu là đại tỷ này xuất hiện thì có thể châm ngòi một phen, làm cho Yến Vân Thiên có thêm một cái phiền toái lớn.

Trừ cái đó ra, Vương Hạo Nhiên còn cần nghiệm chứng thực tế một cái thao tác đối phó nhân vật chính mới!

Châm ngòi nhân vật chính đối phó với nhân vật chính! Ngòi ngư ông đắc lợi.

Chỉ là đáng tiếc, trước mắt không có nhân vật chính có thực lực khó phân với Yến Vân Thiên.

Như hàng ngũ Diệp Thu, Tiêu Diệp, Phương Hằng, đơn giản chỉ là dê mà thôi.

Vương Hạo Nhiên muốn giữ lại bọn hắn để sinh lông dê, đương nhiên sẽ không để bọn hắn đi chịu chết.

"Sao lại đột nhiên không đi nữa?" Tần Vận Hàn thấy Vương Hạo Nhiên ngây người tại chỗ, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

"Đột nhiên ta nhớ lại một chút chuyện cần phải bận một lát, người đi trước về biệt thự đi, tối nay ta trở lại." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được thôi, ta một bên phát trực tiếp ăn gà, một bên chờ người trở về." Tần Vận Hàn nhu thuận gật đầu.

Vương Hạo Nhiên đưa Tần Vận Hàn đi vào biệt thự rồi lập tức ra cửa.

Mây đen gió lớn.

Yến Vân Thiên về tới bên trong nhà lớn, trên mặt của hắn còn lưu lại tàn nhẫn cùng lạnh lẽo.

Sau khi Vũ Ngưng nhìn thấy nhện không được dăng lên một cảm giác sợ hãi nhàn nhạt, hỏi dò:

"Công tử, chuyện đã giải quyết rồi sao?"

"Ừ." Yến Vân Thiên gật đầu một cái, trong ánh mắt còn có chút uất khí xóa không mất.

Tuy đã giết bạn trai Tần Vận Hàn, nhưng mà chấp niệm ở đáy lòng hắn vẫn lưu lại. Chuyện này đối với hắn là một cái tiếc nuối.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra cũng không cách nào挽 hồi.

Như thế chỉ có thể ra sức làm một chút chuyện vui sướng, không nhớ tới những cái chuyện không vui.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Yến Vân Thiên rơi xuống trên người Vũ Ngưng.

Dưới ánh đèn, Vũ Ngưng lặng yên đứng đó để người khác có cảm giác tim đập thành thịch.

"Tâm tình ta không tốt, người bồi ta một thoáng." Yến Vân Thiên nói.

Nghe vậy, Vũ Ngưng chấn động toàn thân, đáy lòng dăng lên cảm giác kháng cự nồng đậm đến cực hạn. Đồng thời còn có thêm một loại chán ghét rất sâu với Yến Vân Thiên.

Trong lòng của nàng đã tràn đầy một người khác, cho dù là tự sát, cũng muốn giữ trong sạch, tuyệt đối không để Yến Vân Thiên đạt được.

Vũ Ngưng biết lấy tu vi chân khí của mình, tuyệt đối không lay chuyển được Yến Vân Thiên.

Vì vậy mà trong lòng nàng đã có dự định chịu chết.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt ham muốn của Yến Vân Thiên nhìn vào Vũ Ngưng, dần dần biến thành nghi ngờ.

Bởi vì hẳn cảm thấy cảm giác phương diện nào đó không có.

Rõ ràng Vũ Ngưng xinh đẹp như vậy hẳn cũng động tâm, thế nhưng đây chỉ là động tâm mà thôi.

Theo lý thuyết, không nên chỉ là động tâm mà thôi, địa phương khác có lẽ cũng có động tĩnh.

"Không cần người bồi, ta muốn yên lặng một chút." Yến Vân Thiên bỗng nhiên đổi giọng.

Vũ Ngưng nghe vậy, trên mặt toát ra mừng rỡ, nhưng mà vội vàng lại thu liễm.

Lực chú ý của Yến Vân Thiên đang tập trung vào chuyện khác, vì vậy không có phát hiện thần sắc thay đổi của Vũ Ngưng.

Hắn chỉ im lặng quay người, đi về hướng phòng ngủ của mình. Cũng không biết đi làm chuyện gì.

Vũ Ngưng thở dài nhẹ nhõm, trở về căn phòng của mình.

Nhưng mà nàng mới đi vào căn phòng đã nhìn thấy một thân hình để nàng vui lật trái tim.

Vũ Ngưng hỏi: "Sao người lại tới đây? !"

"Đương nhiên là tới thăm người." Vương Hạo Nhiên dỗ dỗ.

Đơn giản một câu như vậy đã làm đầu Vũ Ngưng đã có chút choáng váng.

"Yến Vân Thiên vừa mới có ý nghĩ với ta, may mắn hấn bỗng nhiên thay đổi chủ ý." Vũ Ngưng một trận hoảng sợ, nhin không được nói với Vương Hạo Nhiên.

"Không có việc gì." Vương Hạo Nhiên cười cười. Vừa nãy Yến Vân Thiên nói chuyện cùng Vũ Ngưng, hấn đã "Nhìn" được.

"Được của người có công hiệu nhanh như vậy sao? Yến Vân Thiên thật. . . Vô dụng." Vũ Ngưng cảm giác có chút ngượng ngùng, vì vậy uể chuyển nói.

"Tất nhiên."

Wương Hạo Nhiên quái cười quái dị gật đầu.

Bởi vì hấn dùng thấu thị nhìn thấy Yến Vân Thiên ở trong phòng nghiên cứu chính mình, đồng thời phát hiện ra vấn đề trên người mình, nhanh chóng trở nên như điên cuồng, đập phá đồ vật trong phòng để trút giận.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng của nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng của nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng của nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái! Hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Mừng rỡ một lúc lâu, Vương Hạo Nhiên hỏi thăm chuyện chính "Người ở Phượng Khê Sơn lâu như vậy có lẽ hiểu rất rõ người bên cạnh Yến Vân Thiên chứ. Ở bên cạnh hắn, có hay không loại. . . Loại nữ tử đặc biệt xinh đẹp."

Phượng Khê Sơn có nữ tử chiếm đa số, trong đó rất có thể tồn tại nữ chính nên Vương Hạo Nhiên mới hỏi như vậy.

"Ở Phượng Khê Sơn chúng ta có một vị đệ nhất mỹ nhân trong giang hồ ẩn thế!"

Trong ánh mắt của Vũ Ngưng toát ra vẻ khúat phục cùng hâm mộ, đáp lại nói.

Đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế ?

Nghe được cái chức vị này, trong lòng Vương Hạo Nhiên rục rịch, ánh mắt cũng không khỏi sáng lên tốt mấy phần, truy vấn:

"Người nói kĩ càng cho ta về đệ nhất mỹ nhân này."

Nhìn thấy phản ứng kinh ngạc của Vương Hạo Nhiên, Vũ Ngưng ngần người, theo bản năng hỏi: "Ngài có tu vi cao như vậy, nhất định là đại nhân vật trong giang hồ ẩn thế, vì sao ngay cả đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế cũng không biết?"

Wương Hạo Nhiên khẽ giạt mình. Tất nhiên hắn không biết rõ, nhưng mà sẽ không nói ra, suy nghĩ một chút, thế là tìm cơ nói:

"Ở trong giang hồ ẩn thếta chỉ chú ý người, làm sao sẽ chú ý những nữ nhân khác, chú ý đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế này làm gì."

D @@@

Chương 420: Đệ Nhất Mỹ Nhân Trong Giang Hồ Ẩn Thế

"Có những lời này của người, kêu ta lập tức đi chết cũng sẽ chết không tiếc." Vũ Ngưng nghe xong vừa mừng rỡ vừa cảm động.

Một lúc lâu sau, tâm tình của nàng mới yên tĩnh lại một ít, đáp lại lời Vương Hạo Nhiên, "Nàng tên là Phượng Huyền Tố, tuổi tròn đôi mươi, vốn là con gái của tông chủ tông môn ẩn thế khác, nhưng không biết tại sao, trong một đêm tông môn đó bị diệt tận, chỉ còn một người."

"Mấy năm trước, nàng mới gia nhập Phượng Khê Sơn, được sơn chủ Phượng Khê Sơn bây giờ nhận làm muội muội."

"Ở trong giang hồ ẩn thế, không biết rõ có bao nhiêu nam nhân muốn cưới Phượng Huyền Tố."

Vương Hạo Nhiên nghe lấy, chậm chậm gật đầu một cái, tùy ý phát biểu cảm nghĩ một thoáng "Đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế, người nam nhân nào cưới được đều sẽ cảm thấy tự hào."

"Đây chỉ một bộ phận nguyên nhân trong đó." Vũ Ngưng nói.

"Há, chẳng lẽ cưới Phượng Huyền Tố còn có gì tốt hơn nữa sao?" Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng.

"Tất nhiên. Phượng Huyền Tố là một nữ nhi của một tông chủ có tông môn đã từng rất huy hoàng, tuy tông môn không còn nhưng rất nhiều tài nguyên tu luyện của nó vẫn còn lưu lại. Tỉ như đủ loại thiên

tài địa bảo đối với tu luyện rất có ích, cùng đủ loại công pháp võ học thần diệu." Vũ Ngưng giải thích một chút, nói:

"Nếu ai cưới được Phượng Huyền Tố, ngoại trừ ôm mỹ nhân về còn có thể thu được những tài nguyên tu luyện quý giá này."

Vương Hạo Nhiên hơi nghi hoặc "Phượng Huyền Tố gia nhập Phượng Khê Sơn chẳng lẽ không có đem những tư nguyên này giao ra?"

Vũ Ngưng lắc đầu "Phượng Khê sơn không có nói ra bất luận yêu cầu gì, Phượng Huyền Tố cảm nhận được Phượng Khê Sơn che chở mình nên tự mình chủ động lấy ra một ít, dù là một ít những thứ đó cũng đủ để cho tổng thực lực của Phượng Khê sơn tăng lên không ít."

"Mà phần lớn tài nguyên tu luyện vẫn còn ở chỗ Phượng Huyền Tố."

Vương Hạo Nhiên nghe được Vũ Ngưng nói xong, hoàn toàn có thể lý giải sức hấp dẫn của Phượng Huyền Tố.

Người như Phượng Huyền Tố đặt ở trong thế tục sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ kiêm phú bà.

Nếu ai có thể lấy được trái tim của Phượng Huyền Tố có thể nói tiền tài sắc kiêm thu, nháy mắt đi đến đỉnh cao của cuộc sống.

Vũ Ngưng lại bổ sung: "Nhưng mà ánh mắt của Phượng Huyền Tố quá cao, những người được gọi là thiếu niên tài俊 trong giang hồ ẩn thế đều không lọt vào mắt nàng, ngay cả người đứng đầu Tiềm Long Sò Phượng Bảng là Khương Cao Huyền đều không lọt nổi mắt xanh của nàng."

Lời này để Vương Hạo Nhiên không có chút nào cảm thấy kỳ quái.

Khương Cao Huyền là thứ đồ gì? Là một phản phái nhỏ nhoi mà

thôi, nữ chính đỉnh cấp như Phượng Huyền Tố há lại sẽ nhìn trúng hắn?

Vương Hạo Nhiên chợt nhớ tới cái gì, nói: "Người mới vừa nói Phượng Huyền Tố này là muội muội do sơn chủ Phượng Khê Sơn nhận, vậy chẳng phải nàng xem như là tiểu di của Yến Vân Thiên sao?"

"Tuy Phượng Huyền Tố mới hai mươi tuổi, nhưng trên bối phận tất nhiên là như vậy, đúng thật là tiểu di của Yến Vân Thiên." Vũ Ngưng nói.

Mẹ nó cái này không phải nhân vật chính, đây quả thực cảm thú!

Vương Hạo Nhiên thầm mắng một câu.

Phượng Huyền Tố này rõ ràng là nữ chính trong nội dung truyện của Yến Vân Thiên.

Nếu là nữ chính, lấy Yến Vân Thiên loại máy ủi đất này tất nhiên có ý đối với tiểu di Phượng Huyền Tố.

Đây không phải cảm thú là cái gì? !

"Đúng rồi, mấy hôm nữa Phượng Huyền Tố sẽ tới bên Thanh Linh này, thăm hỏi nữ nhi của nhị tỷ Phượng Quân, có lẽ đến lúc đó ngài sẽ có thể nhìn thấy." Vũ Ngưng lại báo cáo.

"Nữ nhi Phượng Quân. . . Là Tần Vận Hàn sao?" Vương Hạo Nhiên nghe được cái tên "Phượng Quân" này, trong lòng hơi động, làm bầm làu bàu.

Bởi vì, trước lúc nàng muốn bắt cóc Tần Vận Hàn ở chỗ Phượng Dung đã nghe được tên của mẫu thân Tần Vận Hàn.

"Đúng, là Tần Vận Hàn." Vũ Ngưng gật đầu đáp lại một cái, nói tiếp:

"Phượng Huyền Tố đến thăm hỏi Tần Vận Hàn một lát chỉ là một phần, một phần khác sẽ giúp Tần Vận Hàn kiểm tra đo lường xem nàng có tư chất tu luyện hay không.

Nếu như có thì chắc sẽ trực tiếp mang Tần Vận Hàn trở về Phượng Khê Sơn gặp Phượng Quân, cũng sẽ không cần Phượng Quân tới Thanh Linh một chuyến."

Nghe vậy, sắc mặt Vương Hạo Nhiên lập tức biến cổ quái.

Tần Vận Hàn là vừa nữ chính, vừa có tu võ tông môn bối cảnh.

Không cần chờ kiểm tra, Vương Hạo Nhiên đã có thể khẳng định hơn một nửa Tần Vận Hàn có tư chất tu luyện, hơn nữa còn rất mạnh!

Bởi vì sáo lộ này, hắn đã thấy quá nhiều.

Nếu như vậy thì sau khi Phượng Huyền Tố kiểm tra đo lường xong, chẳng phải là sẽ mang theo Tần Vận Hàn trở về Phượng Khê sơn?

Tần Vận Hàn khẳng định không đáp ứng.

Tiếp theo chính mình nhảy ra ngăn cản, giận dữ hét: Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm. . .

Nói đùa cái gì, chính mình là phản phái, những từ này không có một chút quan hệ nào với mình chứ.

Nhưng từ sự trung thành của Vũ Ngưng nàng tuyệt đối sẽ không truyền tin tức giả.

Vậy nếu như cái nội dung truyện này không phải là của mình thì là của nhân vật chính nào?

Vương Hạo Nhiên trầm tư một chút.

Nếu như hắn không can dự làm ảnh hưởng nội dung truyện thì Yến Vân Thiên khẳng định sẽ ra ngoài ngăn trở.

Nhưng mà bây giờ hướng đi nội dung truyện xuất hiện biến hóa.

Yến Vân Thiên đối với Tần Vận Hàn không ý nghĩ gì, như thế cũng sẽ không dính vào một chân.

Như thế nói cách khác, cái phiền toái này của Tần Vận Hàn sẽ chuyển sang cho hắn.

Làm sao bây giờ nhỉ?

Để Phượng Huyền Tố làm giả, để hắn nói dối, Tần Vận Hàn không có tư chất tu võ?

Cái này dựa vào cái gì đây?

Dựa vào bản thân soái? Khiến Phượng Huyền Tố mê đến choáng váng đầu óc? Để nàng đi nói dối?

Điều này chắc chắn sẽ không có khả năng.

Phượng Huyền Tố xem như đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế, lại nắm giữ tài nguyên tu luyện của một cái tông môn to lớn lưu lại, soái ca theo đuổi nàng có nhiều lắm.

Muốn dùng khuôn mặt khuất phục Phượng Huyền Tố, đây quả thực là nói đùa.

Dùng ba vạn điểm phản phái đổi một cái "Thẻ vừa thấy đã yêu" ?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này, nhưng nhanh chóng bị hắn bỏ đi.

Tiêu ba vạn điểm phản phái, dùng để giải quyết cái phiền toái này quá xa xỉ một ít rồi.

Q @@@

Chương 421: Quan Hệ Ràng Buộc: Phu Thê Thất Lạc

Hơn nữa tiêu ba vạn điểm phản phái, không nhất định có thể kiếm lại được từ trên người Phượng Huyền Tố.

Còn nữa, ban đầu hào quang nhân vật chính của Yên Vân Thiên có hơn năm ngàn, Phượng Huyền Tố là nữ chính trong nội dung truyện, hào quang nữ chính có khả năng vượt qua ba ngàn.

Vạn nhất sau khi đổi "Vừa thấy đã yêu thể" phát hiện không thể sử dụng, vậy mình thành ngu rồi.

Chẳng lẽ chỉ có thể dùng vũ lực sao?

Vương Hạo Nhiên lại nghĩ tới một cái phương án.

Nhưng nói thật ra, dùng vũ lực đuổi Phượng Huyền Tố đi là một chuyện rất đơn giản.

Nhưng mà sẽ tạo thành ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa sẽ dẫn tới phiền toái sau khi làm vậy.

Sau khi Phượng Huyền Tố bị đuổi đi tất nhiên sẽ đi về Phượng Khê sơn gọi viện binh.

Đến lúc đó, một đợt nối một đợt người tới sẽ rất phiền.

Sau khi hỏi xong Vũ Ngưng một ít chuyện, Vương Hạo Nhiên tiếp tục dừng lại hơn một giờ, vậy mới rời đi, chuẩn bị trở về trong biệt thự.

Lúc đi tới khu biệt thự, Bộ Phi Yên trong bóng tối bước ra báo cáo:

"Diệp Thu cũng ở gần đây mua một tòa biệt thự, đồng thời ở trên mạng ban bố quảng cáo cho thuê."

Wương Hạo Nhiên cười cười. Tên Diệp Thu này đôi với chuyện chiêu dụ mỹ nữ thuê nhà thật đúng là kiên nhẫn.

Toà nhà cũ kia phải di dời, chờ không nổi xây lâu mới, lại trực tiếp mua một tòa biệt thự quảng cáo cho thuê.

"Làm rất tốt, " Vương Hạo Nhiên tán dương một tiếng, lập tức phân phó nói: "Người lại đi giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì vậy?" Bộ Phi Yên hỏi.

"Biết phóng hỏa không?" Vương Hạo Nhiên cười thần bí.

Trở lại biệt thự.

Tần Vận Hàn đang phát trực tiếp trò chơi ăn gà.

"Trở về rồi sao, vậy ta không chơi nữa."

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên trở về, Tần Vận Hàn lập tức cũng suy

ngữ không muốn phát trực tiếp nữa, muốn offline.

Vương Hạo Nhiên ngăn trở một thoáng, tiếp đó dò hỏi:

"Vừa rồi người phối hợp gặp được tiểu thái điều hay không?"

"Không có." Tàn Vận Hàn lắc đầu.

"Vậy người tiếp tục phát trực tiếp trò chơi đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Hắn phân phó Khương Cao Huyền trong bóng tối ở thời gian Tiêu Diệp phát trực tiếp thì phá hoại, tuy nhiên lại chậm chạp, từ phá hoại Tiêu Diệp phát trực tiếp mà thu hoạch được ban thưởng.

Hiển nhiên là Tiêu Diệp vội vàng làm chuyện khác, cũng không có phát trực tiếp.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên hi vọng Tàn Vận Hàn có khả năng tiếp tục phát trực tiếp, như vậy mới có thể dẫn Tiêu Diệp cũng đi theo phát trực tiếp để thu hút nhân khí.

"Thế nhưng mà người ta không muốn phát trực tiếp, người ta muốn cùng người trò chuyện." Tàn Vận Hàn vút cho hắn một ánh mắt.

Vương Hạo Nhiên hiểu rõ ý đồ, ở bên cạnh Tàn Vận Hàn ngồi xuống, "Người phát trực tiếp trò chơi của người đi, không nên chậm trễ."

"Há?" Tàn Vận Hàn sửng sờ, chột cổ quái nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, tiếp đó đóng thu âm trực tiếp lại..

Dù sao thì nàng là streamer gà mờ, cũng không có kỹ thuật chơi trò chơi gì đáng nói, đóng thu âm của trực tiếp cũng không có ai sẽ từ thao tác trò chơi của nàng nhìn ra nàng đang phân tâm làm chuyện khác.

Tần Vận Hàn chật vật chơi xong một ván ăn gà, lập tức lại bắt đầu phối hợp lần nữa .

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, phá hoại môi trường nhân vật chính Tiêu Diệp phát trực tiếp, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu Diệp -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui lên.

Xem ra sau khi Tiêu Diệp nhìn thấy Tần Vận Hàn phối hợp thì lại bắt đầu phát trực tiếp, nhưng mà hiển nhiên bị Khương Cao Huyền làm hỏng.

Cũng không biết Khương Cao Huyền ngắt điện của Tiêu Diệp hay là giả quỷ hù dọa Tiêu Diệp, hoặc là hành động gì khác.

Cụ thể là loại nào thì Vương Hạo Nhiên cũng không quan tâm. Bởi vì lực chú ý của hắn hoàn toàn ở Tần Vận Hàn.

Đêm khuya.

Tần Vận Hàn mệt mỗi ngủ say thì toàn thân tựa như là khối băng, bên trên bờ môi cùng lông mi đều toát ra một tia sương lạnh.

Vương Hạo Nhiên kinh dị lên, vội vàng dùng chân khí muốn giúp nàng khu trừ phần sương lạnh kỳ lạ này..

Nhưng mà cũng là phát hiện không có nửa điểm tác dụng.

Thậm chí thời gian Vương Hạo Nhiên tiếp xúc với làn da của Tần Vận Hàn dđuefvij cảm giác lạnh thấu xương này xâm nhập, trở nên lạnh run.

Loại hàn ý này hẳn dùng trăm năm chân khí đều có chút khó mà chống cự.

Vương Hạo Nhiên lập tức lo lắng lên, muốn để Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn ở mấy trăm mét bên ngoài biệt thự tới giúp Tần Vận Hàn xem một chút.

Nhưng Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp báo thì Tần Vận Hàn lại không có việc gì, khôi phục bình thường.

Tần Vận Hàn ngủ say có tiếng hít thở đều đều truyền đến, thật giống như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Sắc mặt của Vương Hạo Nhiên lập tức biến đến cổ quái.

Bởi vì hẳn đánh hơi được một loại khí tức của sáo lộ tràn đầy cầu huyết.

Triệu chứng này của Tần Vận Hàn nhìn như tựa như là bệnh vậy, nhưng hơn phân nửa là có một loại thể chất tu luyện đặc thù.

Hiện tại, Vương Hạo Nhiên đã có thể hoàn toàn xác định Tần Vận Hàn có tư chất tu luyện.

Hơn nữa cái tư chất tu luyện này hết sức không tầm thường.

Đủ để cho sau khi Phượng Huyền Tố phát hiện thì càng không muốn để ý đến thứ gì, bất chấp muốn đem Tần Vận Hàn mang đến Phượng Khê Sơn để nàng tu luyện.

Lúc này, xa xa ngoài cửa sổ truyền đến một trận ánh lửa.

【Đình, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến phòng ở mới được Diệp Thu mua sắm bị đốt, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung

truyện, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ vượt qua 7000, hệ thống đang kết toán ban thưởng, mời kí chủ chờ. 】

Cái tin tức thứ nhất hoàn toàn ở trong dữ liệu của Vương Hạo Nhiên. Cái tin tức thứ hai cũng để hắn có loại niềm vui ngoài ý muốn.

Trước đây hắn đã thu được ban thưởng khi điểm phản phái vượt qua 4000 cùng qua 5000, nhưng lúc qua 6000 điểm thì lại không có thu được ban thưởng gì.

Vương Hạo Nhiên còn tưởng rằng gia tăng hào quang phản phái nữa sẽ không có ban thưởng.

Nhưng hiện tại xem ra cũng không phải không có ban thưởng, mà là yêu cầu đạt được ban thưởng tăng lên.

Trước đó là gia tăng một ngàn điểm phản phái liền thu được một lần ban thưởng, hiện tại là gia tăng hai ngàn.

o @@@

Chương 422: Hàn Băng Linh Thể (1)

oMà theo hào quang phản phái nâng cao, con số này sẽ càng ngày

càng cao.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ những cái này liền chờ đợi ban thưởng mới.

Lần đầu tiên là "Thẻ quan hệ xã hội", lần thứ hai là "Thẻ vừa thấy đã yêu", lần này lại là cái gì đây?

【 Đỉnh, đã kết toán ban thưởng thành công, chúc mừng kí chủ thu được "Thẻ thiết lập quan hệ xã hội ràng buộc" . 】

Ngay tại lúc Vương Hạo Nhiên thoát ra cảm giác chờ mong nồng đậm thì hệ thống truyền đến tin tức nhắc nhở.

Tranh thủ thời gian mở ra để xem xét giới thiệu.

【 Thẻ thiết lập quan hệ xã hội ràng buộc: (Giá trị 50000 điểm phản phái) kí chủ có thể tùy ý thiết lập quan hệ xã hội ràng buộc với nữ chính. Nhưng thiết định quan hệ ràng buộc gồm có phụ tử, mẫu tử, tỷ đệ, sư đồ, bạn gái cũ, phu thê thất lạc. . . Sau khi hoàn thành quan hệ ràng buộc thì sau một thời gian nhất định sẽ phát động hiệu lực. 】

Nhìn thấy hai cái ràng buộc phía trước, nhãn cầu Vương Hạo Nhiên đều kém chút trợn lồi ra.

Vũ Ngưng đã nói là tuốt tác của Phượng Huyền Tố mới hai mươi mà thôi.

Quan hệ mẫu tử, phụ tử này quá vô nghĩa đi?

Vương Hạo Nhiên rất ngạc nhiên, nếu lựa chọn một loại trong hai loại này thì sẽ xuất hiện tình huống thế nào.

Nhưng mà hắn cũng vền vẹn chỉ là hiếu kỳ mà thôi, tuyệt đối sẽ

không đầu óc bã đậu đến nỗi chọn hai cái quan hệ này để thử nghiệm.

Lướt qua những cái quan hệ ràng buộc này, Vương Hạo Nhiên trực tiếp lựa chọn thiết lập làm "Phu thê thất lạc" .

【 Đỉnh, kí chủ lựa chọn thiết lập cùng nữ chính Phượng Huyền Tố xuất hiện quan hệ ràng buộc "Phu thê thất lạc", hiệu quả sẽ được phát động sau 2400 giờ, kí chủ có thể lựa chọn yên lặng chờ, cũng có thể sử dụng điểm phản phái tăng nhanh thời gian phát động ràng buộc quan hệ. 】

2400 giờ cũng chính là một trăm ngày, cái này mẹ nó gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Vương Hạo Nhiên cũng không nguyện ý chờ lâu như vậy, trực tiếp phát ra mệnh lệnh, "Dùng điểm phản phái gia tốc cho ta đến thời gian ngắn nhất."

【 Đỉnh, kí chủ lựa chọn dùng 10000 điểm phản phái gia tốc, hai mươi tư giờ sau sẽ phát động ràng buộc】

Vương Hạo Nhiên đau lòng vô cùng.

Một vạn điểm phản phái đó, trực tiếp cứ như vậy hết rồi!

Nhưng mà nghĩ lại, rất nhanh đã nghĩ thoáng.

Hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên cực cao, nện hấn có thể thu được rất nhiều ban thưởng.

Một vạn điểm phản phái này không bao lâu là có thể kiếm về.

Hơn nữa, máu chất là ở nữ chính Phượng Huyền Tố này.

Sau này có ràng buộc “Phu thê thất lạc với Phượng Huyền Tố thì muốn đối phó Yến Vân Thiên sẽ dễ dàng nhiều.

Ngày hôm sau Tần Vận Hàn tỉnh ngủ, trên người không có chút nào phát sinh dị trạng, đi lên lớp như thường lệ.

Chạng vạng tối sau khi tan học, Tần Vận Hàn chuẩn bị gọi Mục Chiêu Chiêu cùng đi ăn cơm.

Nhưng mà thời gian đang muốn gọi điện thoại, cũng là nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp xa lạ đi về phía chính mình.

Nữ tử này mặc trang phục hiện đại, nhưng có một loại khí chất của mỹ nhân cổ điển, một cái nhãn mày một nụ cười đều có cảm giác mê hoặc chóng sinh.

Cho dù Tần Vận Hàn thân là nữ tử, đều có loại cảm giác hơi động tâm.

"Người tới tìm ta sao?" Tần Vận Hàn gặp nữ tử này trực tiếp đi tới, mỉm cười nhìn mình, không khởi nghi hoặc hỏi.

"Người thật rất giống Quân tử tử, đều là đẹp như vậy." Nữ tử ôn nhã cười nói.

"Người là ai? !" Tần Vận Hàn hết sức cảnh giác.

Nàng biết mụ mụ tên là Phượng Quân, nữ tử trước mặt trong miệng gọi là Quân tử tử, chắc hẳn là chỉ mụ mụ của mình.

Nhưng mà có chuyện Phượng Dung lần trước, nàng cũng không dám tùy tiện nhận người thân.

"Ta tên là Phượng Huyền Tố, tuy là không lớn hơn người bao nhiêu tuổi nhưng tính ra người phải gọi là là tiểu di." Nữ tử dùng hết giọng nói.

"Trước tiên người lấy ra chứng cứ đi rồi lại nhận thân thchs." Tần Vận Hàn rất cẩn thận.

Phượng Huyền Tố biết chuyện Phượng Dung, có thể lý giải tâm trạng của Tần Vận Hàn, suy nghĩ một chút vì vậy nói:

"Trước đó ta đã gặp qua phụ thân người."

Tần Vận Hàn lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tần Khai một cuộc điện thoại.

Sau một hai phút thì nàng ngắt nói chuyện, cảnh giác trong ánh mắt cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Tiểu di người khỏe, vừa rồi ngại quá, người cũng đừng khách khí nha." Sau khi Tần Vận Hàn xác nhận thân phận của Phượng Huyền Tố thì liền thay đổi nhiệt tình lên, lên trước nắm lấy tay Phượng Huyền Tố cười nói.

"Không sao." Phượng Huyền Tố lắc đầu cười cười.

Tần Vận Hàn mời Phượng Huyền Tố đi ăn cơm, trong lúc đó hỏi rất nhiều chuyện của mẹ mẹ.

Nhưng mà vấn đề của Tần Vận Hàn hỏi lại rất nhiều.

Chỉ là thời gian ăn cơm nhưng cũng không đủ để nàng hỏi.

"Tiểu di, người còn không có chỗ ở phải không, chúng ta tìm một chỗ dừng chân trước, sau đó tiếp tục trò chuyện." Tần Vận Hàn hưng phấn nói.

"Đương nhiên." Phượng Huyền Tố tự nhiên không phản đối.

Tần Vận Hàn mang theo Phượng Huyền Tố đến một nhà khách sạn

gần đó ở lại.

Vừa đến căn phòng, Tần Vận Hàn lại nghĩ thông bắt đầu hỏi Phụng Huyền Tố nhiều vấn đề, nhưng mà vừa muốn mở miệng, lập tức cảm giác lạnh buốt cả người.

Tần Vận Hàn cảm thấy kỳ quái. Thời tiết này còn tính là tương đối nóng, trong phòng lại không mở điều hòa, vì sao lại lạnh chứ?

"Vận Hàn, người sao vậy?" Phụng Huyền Tố thấy nàng có chút dị thường, thế là lập tức hỏi.

"Không biết rõ thế nào, đột nhiên cảm giác lạnh quá." Tần Vận Hàn ôm cánh tay muốn chống lạnh, nhưng không có nửa điểm tác dụng, toàn thân đều nhịn không được run lên.

Phụng Huyền Tố lập tức nhíu nhíu mày, tiến lên nắm lấy cổ tay của nàng, lập tức tra xét lên.

"Tiểu di, ta, ta, ta lạnh quá." Ngay tại trong thời gian thật ngắn, hàn ý của Tần Vận Hàn lại tăng thêm, bên trên lông mi đều xuất hiện sương lạnh.

Phụng Huyền Tố giật mình, vội vã ôm nàng, muốn giảm bớt hàn ý của nàng .

Nhưng mà vừa mới đụng chạm, cổ hàn ý kia trực tiếp là để Phụng Huyền Tố không tự chủ được buông lỏng tay ra.

Phụng Huyền Tố cực kỳ hoảng sợ, trong đầu suy nghĩ cuồn cuộn, chợt nghĩ đến cái gì, vừa vui mừng lại bối rối.

"Lạnh, lạnh quá . . ." Hàn ý trên mình Tần Vận Hàn lại tăng lên.

w @@@

Chương 423: Hàn Băng Linh Thể (2)

Phượng Huyền Tố nhìn ở trong mắt, cũng chỉ có thể lo lắng, hoàn toàn không thể làm được gì.

Nhưng mà rất nhanh hàn ý của Tần Vận Hàn hạ thấp, dần dần khôi phục bình thường.

Phượng Huyền Tố đề lại cổ tay của Tần Vận Hàn lần nữa, đang điều tra cái gì đó.

"Tiểu di, ta, ta bị sao vậy? Có phải ta mắc phải tuyệt chứng gì không?" Tần Vận Hàn hết sức hốt hoảng hỏi.

"Đồ ngốc, dĩ nhiên không phải." Sau khi Phượng Huyền Tố điều tra hoàn tất cũng xác định cái gì đó, kích động nói:

"Ta từng nhìn qua trên một quyển cổ tịch, người có một loại thể chất tu võ hiếm có tên là Hàn Băng Linh Thể chỉ cần tu luyện công pháp thích hợp, tương lai người liền có thể trở thành cường giả đứng đầu võ đạo."

"Ta có thể trở thành cường giả võ đạo sao!" Tần Vận Hàn lập tức mừng tím mắt. Ý niệm đầu tiên là nghĩ đến có thể bảo hộ người mình thích. Cái ý niệm thứ hai chính là muốn khoe khoang với Hứa Mộ Nhan.

"Tiểu di, vậy người nhanh chỉ bảo ta, nhanh chỉ bảo ta, ta phải lập

tức trở thành cường giả võ đạo đỉnh tiêm!" Tần Vận Hàn rất là ngây thơ, thúc giục nói.

"Vận Hàn, dù cho người có loại thể chất hiếm có thì cũng cần thời gian để tu luyện thật tốt, cũng không thể một lần là xong." Nhìn thấy Tần Vận Hàn nói thật nhẹ nhàng, Phượng Huyền Tố không khỏi đã kích nàng một chút.

"Như vậy sao, vậy thì phải tu luyện bao lâu?" Tần Vận Hàn giảm xuống mừng rỡ, dò hỏi.

"Trở về Phượng Khê Sơn đi tu luyện ba năm, trong ba năm này người nhất định phải chuyên tâm chăm chỉ, khả năng còn phải ăn không ít khổ, như vậy mới có thể có thu hoạch xa xỉ." Phượng Huyền Tố nói.

"Vậy vẫn là thôi đi." Tần Vận Hàn lập tức liền không hào hứng.

Từ nhỏ đến lớn nàng không có ném qua khổ.

Huống hồ cùng người yêu chia xa ba năm, rời khỏi Thanh Linh đi đến Phượng Khê Sơn tu luyện.

Loại chuyện này Tần Vận Hàn cũng không vui lòng làm.

Vẫn là ở trong trường học, chuyên tâm học, chơi trò chơi, bồi bạn trai một chút, tự do hài lòng hơn nhiều.

"Vận Hàn, người có loại thể chất hiếm có như vậy, nếu như không tu hành thì thật sự là đáng tiếc!" Phượng Huyền Tố nghe vậy, cấp bách khuyên.

"Tiểu di, mỗi người có một hướng đi riêng." Tần Vận Hàn cười cười.

Phượng Huyền Tố nói: "Nói thật với người vậy, Phượng Khê Sơn bên kia vừa mới ổn định, Quân tử tử tạm thời đi không được. Ta

sang đây thăm người, thay Quân tử tử tới đây một chuyến.

Mặt khác là xem coi người có thích hợp tu luyện hay không, nếu như thích hợp thì ta sẽ trực tiếp mang người trở về Phượng Khê Sơn, đây cũng là chuyện Quân tử tử đặc biệt dặn dò ta."

"Thì ra là mục mục không tới thăm ta sao." Hai đầu lông mày của Tần Vận Hàn không kèm nổi hiện lên vẻ mắt mát.

"Ta mang người trở về Phượng Khê Sơn cũng giống như nhau thôi." Phượng Huyền Tố trấn an nói.

"Nhưng ta không muốn rời khỏi Thanh Linh." Tần Vận Hàn thật khó khăn.

"Người cùng Quân tử tử tách ra lâu như vậy, chẳng lẽ không muốn gặp nàng sao?"

"Đương nhiên muốn, thế nhưng mà. . ."

Tần Vận Hàn bỗng nhiên dừng lại, không có tiếp tục nói hết.

Phượng Huyền Tố suy đoán ý nghĩ của Tần Vận Hàn một chút, vì vậy nói: "Không bỏ xuống được ba ba của người sao? Điểm này không cần phải lo lắng, ba ba của người đã nói qua, cũng biết người đi một chuyến."

Tần Vận Hàn đang khó cả đôi đường liền cảm giác phiền não "Tóm lại ta không muốn rời khỏi nơi này, vẫn là chờ mục mục đến đây đi. Dù sao chúng ta tách ra lâu như vậy, cũng không vội trong thời gian ngắn này."

Suy nghĩ của Phượng Huyền Tố linh mãnh, nhìn ra Tần Vận Hàn có chút không đúng, hỏi: "Nơi này trừ ba ba người ra thì ai còn có giá trị để người lo lắng như vậy?"

"Tiểu di, người cũng là nữ nhân, người hiểu mà." Tần Vận Hàn hàm hàm hồ hồ nói.

Bởi vì người khác đã nói qua, không nên tùy tiện nhắc đến chuyện hai người đang yêu nhau, không có người khác đồng ý, nàng tất nhiên ngoan ngoãn sẽ không nói lung tung.

Nhưng mà Phượng Huyền Tố truy vấn rất gấp, Tần Vận Hàn không thể làm gì khác hơn là mơ hồ để lộ ra một ít tin tức.

Nhưng Phượng Huyền Tố nghe xong, lông mày cũng gắt gao nhíu lại.

Đêm khuya.

Vương Hạo Nhiên mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nghe điện thoại Lạc Thanh Thiển hẹn mình ra ngoài gặp mặt.

Vương Hạo Nhiên mặc quần áo tử tế, trực tiếp ra cửa.

Tinh thần hấn tốt cực kì, ít ngủ một chút cũng cảm giác cũng không có bất kỳ mệt mỏi gì, Lạc Thanh Thiển có hào hứng như vậy tất nhiên phải phụng bồi một thoáng.

Lạc Thanh Thiển chọn nơi hẹn là một cái hồ cách giáo khu Thanh Linh không xa.

Địa điểm này thì Vương Hạo Nhiên ngược lại quen thuộc.

Trước đó hẳn vì dĩ Hứa Mộ Nhan mà chính ở chỗ này nhảy hồ một lần.

Đè xuống tâm tình kích động trong lòng, Vương Hạo Nhiên nhanh chóng vội vàng đi ra bên hồ.

TRước đó hẳn không xem, Lạc Thanh Thiển lại chọn nơi này làm

nơi gặp mặt.

Nhưng mà ngấm lại vẫn là rất kích thích.

Thế nhưng mà sau khi gặp mặt, Vương Hạo Nhiên trực tiếp bị choáng váng.

Bên hồ không chỉ có Lạc Thanh Thiển, còn có Lâm Thần.

Đương nhiên là nằm ở mặt đất bên hồ là Lâm Thần đang lạnh băng.

Lạc Thanh Thiển vừa thấy được Vương Hạo Nhiên, liền nhào tới trong ngực hắn khóc rống lên.

Vương Hạo Nhiên vội vã an ủi, cũng hỏi thăm một thoáng.

Vậy mới biết được mấy người tử muội Lạc Thanh Thiển biết được Lâm Thần mất tích liền tách ra tìm kiếm Lâm Thần.

Lạc Thanh Thiển trước hết nhất tìm được, nhưng mà lúc phát hiện Lâm Thần thì đã muộn.

Tâm tình của nàng có chút mơ hồ, không dám lập tức thông tri tử muội khác, liền trước thông tri Vương Hạo Nhiên.

"Thanh Thiển, bớt đau buồn đi." Vương Hạo Nhiên một bên ôm Lạc Thanh Thiển trấn an lấy, một bên dùng ánh mắt nhìn xem Lâm Thần đang nằm bất động.

Tên Yến Vân Thiên kia, không sớm thì muộn ta sẽ tiến hẳn xuống gặp ngươi.

Về phần bảy tử tử của ngươi, ta liền cố hết sức chăm sóc các nàng.

Cho nên an tâm đi nha.

Ở trong lòng Vương Hạo Nhiên yên lặng nói xong.

Lúc này, điện thoại lần nữa chấn động, cũng là Tần Vận Hàn gửi tới tin nhắn hỏi hấn ở nơi nào.

Đêm hôm khuya khoắt cả đám đều không ngủ sao.

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một thoáng, tùy tiện muốn để Tần Vận Hàn ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng đi ra gặp mặt.

D @@@

Chương 424: Chuyện Gì Cũng Nên Từ Từ!

Nhưng nghĩ lại cũng nhắn tin để nàng đi ra một chút.

Mà địa điểm gặp mặt ngay tại cái hồ này.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên gọi nàng tới cũng không phải hẹn hò, mà là muốn cho Tần Vận Hàn vì Lâm Thần mà khóc một chút.

Diễn trò tất nhiên phải làm bộ đến cùng.

Hắn để Vũ Ngưng giả bộ truyền tin tức nói bạn trai của Tần Vận Hàn là Lâm Thần.

Lâm Thần cũng vì thế mà bị chết oan.

Cái nòi này thế nào cũng đến lưng Yến Vân Thiên .

Vì sau này để đại tỷ thân bí của Lâm Thần nổi giận tìm tới trên đầu Yến Vân Thiên.

Tần Vận Hàn cần xuất hiện trước mặt mấy người tỷ muội của Lạc Thanh Thiển một thoáng, để các nàng tin tưởng Tần Vận Hàn là bạn gái của Lâm Thần.

Mà chờ đại tỷ của Lâm Thần tìm tới liền có thể để Tần Vận Hàn làm chứng Yến Vân Thiên.

Nhấn lại xong xuôi cho Tần Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên liền chờ đợi.

Lạc Thanh Thiển khóc một hồi lâu trong ngực của người yêu, tâm tình cũng dần dần trở lại yên tĩnh một chút, tuy là vẫn đau lòng như cũ, nhưng mà đỡ hơn trước rất nhiều..

"Cần báo với Vi Vi không?" Vương Hạo Nhiên thấy tâm tình của Lạc Thanh Thiển vẫn còn bất ổn, thế là muốn làm thay một chút.

Nghe vậy Lạc Thanh Thiển hướng về Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

Wang Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhấn một tin nhắn.

Sau đó liền lâm vào trong không khí chờ đợi.

Nhưng mà chỗ đám người Khâu Thiển Vi đi tìm Lâm Thần có chút xa, tạm thời không qua được.

Cũng không nhiều thời gian, có người xuất hiện ở bên hồ.

Nhưng mà cũng không phải đám người Khâu Thiển Vi, mà là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đến động lòng người.

Vương Hạo Nhiên chỉ nhìn một chút hồn đều kém chút bị câu đi.

Nhưng mà suy cho cùng kiến thức của hắn rộng rãi, xem người vô số, thân kinh bách chiến, rất nhanh đã tỉnh lại.

Ánh mắt nữ tử lướt qua, trực tiếp rơi xuống trên mình Vương Hạo Nhiên "Chúng ta vừa mới nghe được thông báo."

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới ý thức được cái gì, nghiêm túc chất vấn: "Sao người lại có điện thoại của Tần Vận Hàn, người là ai?"

Nữ tử này dĩ nhiên chính là Phượng Huyền Tố.

Nàng thừa dịp Tần Vận Hàn ngủ thì liền cầm điện thoại Tần Vận Hàn kiểm tra một hồi, tìm tới liên hệ vô cùng mật thiết với Tần Vận Hàn là Vương Hạo Nhiên.

Thế là liền nhắn tin lừa gạt Vương Hạo Nhiên, hẹn hắn đi ra gặp mặt.

Phượng Huyền Tố lạnh lùng nói: "Cái này người không cần quản, đi với ta một chuyến, ta có lời muốn nói với người."

Vương Hạo Nhiên biết rõ sáo lộ, đã đoán được Phượng Huyền Tố muốn cùng chính mình nói cái gì.

Đơn giản chính là để chính mình rời ra Tần Vận Hàn, đừng ảnh hưởng tới tiền đồ của Tần Vận Hàn, ví dụ như vậy.

Nếu như không phải Lạc Thanh Thiển ở nơi này, Vương Hạo Nhiên nhất định muốn dạy Phượng Huyền Tố này làm người.

Nhưng Lạc Thanh Thiển đang ở nơi này, vẫn là nên khiêm tốn một chút, tiếp tục giả vờ làm người thường.

"Ta có chút chuyện bận, e rằng không tiện, vẫn là ngày khác nói đi."
Vương Hạo Nhiên đáp lại Phượng Huyền Tố.

"Ta không có nhiều thời gian như vậy, hiện tại đi với ta một chuyến."
Ngữ khí Phượng Huyền Tố chuyển sang lạnh lẽo.

Vương Hạo Nhiên mỉm cười lắc đầu.

"Không nguyện ý sao? Vậy thì e rằng không phụ thuộc vào người rồi!"

Vừa mới nói xong, thân thể mềm mại của Phượng Huyền Tố ngoài mấy trượng liền đến trước mặt Vương Hạo Nhiên. Ánh trăng nổi bật lên, một cái tay như ngọc chộp tới bả vai Vương Hạo Nhiên, tính toán đem hấn cưỡng ép mang đi.

Nhưng mà ngay tại lúc tay ngọc sắp phải đụng phải Vương Hạo Nhiên thì Lạc Thanh Thiên ở bên xuất chưởng đánh ra.

Song chưởng đụng nhau, phát ra một đạo âm thanh không khí bạo tạc.

Giao thủ thế này thì sần sần với nhau.

Mà chủ nhân của song chưởng đều là phát ra một đạo âm thanh kinh ngạc.

Hai người tựa hồ cũng không nghĩ tới đối phương lợi hại như vậy.

"Lạc Thanh Thiên, lại là người!"

Lực chú ý trước đó của Phượng Huyền Tố toàn bộ đặt ở trên mình Vương Hạo Nhiên, tăng thêm ánh trăng lơ mờ, cũng không có tự tin quan sát nữ nhân bên cạnh này, lúc này nhìn kỹ phía dưới vậy mới nhận ra.

"Phượng Huyền Tố, thật là bất ngờ nha, rõ ràng lại thấy người ở nơi này." Lúc này Lạc Thanh Thiển cũng mới xác định đối phương là ai, lập tức mỉa mai nói:

"Thế nào, mỹ nhân mắt cao hơn đầu không xem nam tử giang hồ ẩn thế ra gì, rõ ràng cũng động lên ý niệm đoạt nam nhân sao?"

"Người không nên nói bậy, trừ phi mắt ta bị mù, bằng không sao lại trúng ý nam tử bình thường được." Phượng Huyền Tố lập tức cãi lại nói.

Nhưng mà lời này rơi vào trong tai Lạc Thanh Thiển nháy mắt để nàng nổi cáu một trận.

Lời này của Phượng Huyền Tố chẳng phải là chửi mình bị mù mắt sao? Thật là buồn cười!

"Phượng Huyền Tố, không phải người vẫn luôn muốn thắng ta sao, muốn từ vị trí thứ ba trên Tiềm Long Sở Phượng Bảng vượt đến thứ hai sao? Hôm nay ta liền thỏa mãn cho người, để người hiểu rõ khoảng cách của chúng ta." Lạc Thanh Thiển nén giận nói.

"Người cho rằng ta sợ người sao?" Phượng Huyền Tố không cam lòng yếu thế.

"Hoà thuận thì phát tài, chuyện gì cũng nên từ từ thui." Vương Hạo Nhiên đi đến giữa hai người khuyên can.

"Cút sang một bên, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện." Phượng Huyền Tố vút cho Vương Hạo Nhiên một câu thờ ơ.

Lạc Thanh Thiển nhìn thấy tình lang bị bôi nhọ như vậy, cảm thấy giận hơn, liền lập tức vận chuyển toàn bộ chân khí một chưởng vô tới trong ngực Phượng Huyền Tố.

Nhưng mà còn chưa tiếp xúc đến Phượng Huyền Tố thì Phượng

Huyền Tố liền ôm đầu kêu lên.

Lạc Thanh Thiển cũng không phải tiểu nhân giậu đổ bìm leo, nhìn thấy một màn này lập tức kinh ngạc lên, bàn tay đứng ở giữa không trung, không có hướng về trong ngực Phượng Huyền Tố đánh tới.

Đột biến giữa sân, Vương Hạo Nhiên đng xem trò vui đều là vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì tình huống này giống như Phượng Huyền Tố giả bộ để Lạc Thanh Thiển ngừng tay.

Nhưng mà loại khả năng này cơ hồ là không tồn tại.

"Phu quân, người đi mau, đi mau, đi mau. . . Không cần quản ta. . . Đi mau. . ."

Phượng Huyền Tố ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu, biểu tình thống khổ, nhớ lại hình ảnh gì đó, trong miệng phát ra tiếng gọi âm ỉ tê tâm liệt phế.

Nhìn thấy một màn này, thần tình kinh ngạc của Vương Hạo Nhiên dần dần chuyển biến thành mỉm cười cổ quái.

o @@@

Chương 425: Nhận Lão Công

Loại tình huống này của Phượng Huyền Tố rõ ràng là đột nhiên nhớ lại hồi ức thống khổ. Mà theo tiếng gọi âm ỉ mà nhìn thì có quan hệ với phu quân của nàng.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, sao có thể còn đoán không ra đây là vì sao.

Tính toán thời gian lúc sử dụng thẻ quan hệ xã hội ràng buộc hiện tại. đúng lúc là hai mươi bốn giờ, đã đến thời gian phát động.

Phượng Huyền Tố dĩ thường rất rõ ràng là có liên quan với điều đó.

"Nàng, nàng bị làm sao vậy?" Lạc Thanh Thiển mờ mịt nhìn Phượng Huyền Tố một hồi, nghiêng đầu dò hỏi Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên giang tay ra, khóc cười không được "Làm sao ta biết được chứ"

Nếu không có Lạc Thanh Thiển ở chỗ này hẳn khẳng định sẽ cùng Phượng Huyền Tố làm một tràng phu thê trùng phùng cảm động, nhưng mà Lạc Thanh Thiển đang ở nơi này, vậy vẫn là nên thôi đi.

Lạc Thanh Thiển đối với nàng các muội muội thì tương đối rộng lượng, nhưng đối với Phượng Huyền Tố thì không nhất định.

Hơn nữa Phượng Huyền Tố trực tiếp vượt đến trước các nàng, trực tiếp thành thê tử của mình.

Lạc Thanh Thiển sẽ làm ra cái gì, đây chính là một ẩn số.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không ngốc đến cho chính mình thêm loại phiền toái này.

"Phu quân, phu quân. . ." Phượng Huyền Tố nằm nghiêng dưới đất, bị nước mắt tràn ngập trong hai con ngươi phản chiếu lấy thân ảnh xa xa của Vương Hạo Nhiên. Nàng duỗi tay ra hướng về Vương

Hạo Nhiên, nhưng mà đau đầu lại trở nên kịch liệt, cánh tay thoát lực rơi xuống đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

【 Đỉnh, quan hệ ràng buộc "Phu thê thất lạc" có hiệu lực, độ thiện cảm của nữ chính Phượng Huyền Tố đối với kí chủ độ tăng lên tới 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

Lạc Thanh Thiển thấy Phượng Huyền Tố có phản ứng dị thường, cũng không có liên tưởng đến "Phu quân" trong miệng Phượng Huyền Tố có quan hệ gì với Vương Hạo Nhiên.

Thứ nhất, Phượng Huyền Tố ở bên trong giang hồ ẩn thế, ai cũng biết nàng đang độc thân chưa gả cho ai. Giờ phút này Phượng Huyền Tố không bình thường như vậy, lời nói trong miệng rất khó hiểu.

Thứ hai, cho dù là sự thật. Lấy địa vị cùng thanh danh của Phượng Huyền Tố bên trong giang hồ ẩn thế sao lại khả năng có trượng phu thế tục như Vương Hạo Nhiên được.

Không bao lâu, đám người Biễn Tố Vấn đều nhận nhịp chạy tới.

Khi nhìn thấy Lâm Thần lạnh thấu đều là đau lòng khóc một hồi.

Lập tức Biễn Tố Vấn điều tra cái chết của Lâm Thần, rất nhanh đã phát hiện Lâm Thần bị một chưởng đánh chết, toàn bộ nội tạng trong cơ thể đều biến thành mảnh nhỏ.

Có thể làm được điểm này tất nhiên phải có tu vi chân khí không tầm thường.

Dựa theo Biển Tố Vấn phỏng đoán thì yu vi chân khí của hung thủ tuyệt đối tại là bên trên năm mươi năm.

Vương Hạo Nhiên đang nghe lén, âm thầm gật đầu. Không then là Tiểu Y Tiên, thật có có chút tài năng, cái phán đoán này hoàn toàn chính xác tám chín phần mười.

Nhưng mà hung thủ kia đến cùng là ai thì đám người Biển Tố Vấn cũng không có chút đầu mối nào.

Mà thời cơ chưa tới, Vương Hạo Nhiên tạm thời cũng không có ý định nói thêm cái gì, chỉ hơi chút dẫn đường suy nghĩ cho mọi người một chút.

Đó chính là cao thủ lợi hại gì trong giang hồ ẩn thế gần đây tới Thanh Linh.

Lạc Thanh Thiển nghe xong thì như có điều suy nghĩ.

Tiếp đó Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại gọi tới người trong cục cảnh sát ghi lại trong danh sách.

Mấy người Lạc Thanh Thiển cũng không có phản đối.

Tuy là Lâm Thần chết trong tay cao thủ giang hồ ẩn thế, nhưng nơi này là thế tục, vẫn phải theo quy củ để làm việc.

Chờ đi sau khi làm xong một chút trình tự là có thể làm hậu sự cho Lâm Thần.

Lâm Thần bị thành viên liên quan dời đi đã là sau nửa đêm.

Đám người Lạc Thanh Thiển chuẩn bị trở về biệt thự . Mà lúc rời đi Lạc Thanh Thiển suy nghĩ một chút, lại mang theo Phượng Huyền Tố.

Nàng và Phượng Huyền Tố cũng không có quan hệ quá lớn. Giờ phút này đã là thời gian sau nửa đêm, mà Phượng Huyền Tố tự nhiên té xỉu ở nơi này, lẽ như nếu gặp được kẻ xấu vậy thì rất không ổn.

Phượng Huyền Tố được mang về biệt thự của Liễu Nguyệt, đặt bên trong một căn phòng ngủ.

Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn kiểm tra một hồi, phát giác nàng cũng không có chứng bệnh gì rõ rệt, liền hỏi thăm Lạc Thanh Thiển một chút.

Lạc Thanh Thiển kể lại chuyện dị thường Phượng Huyền Tố té xỉu lúc trước.

Rất nhanh Biển Tố Vấn liền phán đoán, là do Phượng Huyền Tố nhớ tới ký ức gì thống khổ, dưới tâm tình quá khích vậy mới té xỉu, cũng không đáng lo ngại.

Mà ngay tại lúc Biển Tố Vấn nói xong thì lúc lâu sau Phượng Huyền Tố cũng ưm một tiếng mơ màng tỉnh lại.

Sau khi quét một vòng hoàn cảnh lạ lẫm, Phượng Huyền Tố lập tức cảnh giác.

"Yên tâm đi, nếu như muốn hại người thì sẽ không để người tỉnh lại đâu." Lạc Thanh Thiển lạnh lùng nói một tiếng.

Phượng Huyền Tố nghe vậy, thân thể kéo căng cũng chậm chậm buông lỏng. Ánh mắt quét một vòng người trong phòng, cuối cùng rơi xuống trên mình Vương Hạo Nhiên.

Lúc này, tâm tình của nàng nội liễm toàn bộ, nhìn từ bề ngoài rất bình tĩnh.

"Ta muốn cùng người nói chuyện, có thể chứ?"

Lời tương tự này trước đây Phượng Huyền Tố cũng cùng Vương Hạo Nhiên nói qua, nhưng mà ngữ khí cũng khác nhau một trời một vực.

Trước đó là ra lệnh, giờ phút này là ôn nhu như nước.

"rốt cuộc người muốn hẳn nói chuyện gì, trực tiếp nói ở đây đi" Lạc Thanh Thiên không vui nói.

"Đúng đấy, muốn nói thì nói ở đây đi." Khâu Thiển Vi cũng đứng dậy, kéo tay Vương Hạo Nhiên, tràn đầy cảnh giác nhìn xem Phượng Huyền Tố, dường như sợ Vương Hạo Nhiên bị nàng đoạt đi.

"Người, người cùng hẳn có quan hệ như thế nào?" Phượng Huyền Tố thấy thế ngạc nhiên hỏi.

"Ta là bạn gái của hẳn." Chuyện này bọn tử muội đều biết, Khâu Thiển Vi tự nhiên cũng không cần thiết giấu diếm, trực tiếp hướng về Phượng Huyền Tố tuyên thệ chủ quyền.

Bởi vì Phượng Huyền Tố này thật sự là quá đẹp, đẹp như là tiên tử trong thần thoại vậy.

Thấy Khâu Thiển Vi nói ra, trong lòng Vương Hạo Nhiên một trận êu êu.

Hiện tại nên làm sao bây giờ đây?

| @@@

Chương 426: Phiền Nã Của Phượng Huyền Tố (1)

Nghe được lời nói của Khâu Thiển Vi, trên mặt Phượng Huyền Tố vốn là có chút tái nhợt, lại trợn nhìn mấy phần, nhưng vẫn hít sâu một hơi, lại lần nữa nói với Vương Hạo Nhiên:

"Ta chỉ là có chút chuyện muốn hỏi người, cũng không có chút ác ý nào, chậm trễ người mấy phút thì có thể chứ?"

Wương Hạo Nhiên gật đầu đồng ý.

Đám người Lạc Thanh Thiển thấy thế, không thể làm gì khác hơn là tạm thời rời đi.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn dư lại Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố.

"Người, người, người không nhận ra ta sao?" Phượng Huyền Tố buồn bã hỏi.

Tất nhiên nhận ra, ta chính là phu quân của người, người chính là nương tử của ta, những năm này ta tìm cho người thật khổ!

Wương Hạo Nhiên rất muốn nói như vậy, cùng Phượng Huyền Tố làm một tràng phu thê gặp nhau cảm động, tiếp đó cảm thụ một chút cảm giác được đệ nhất mỹ nữ trong giang hồ ẩn thế nép vào trong lòng đến cùng có biết bao ấm áp mềm mại.

Chỉ là mấy tỷ muội ở ngoài đang hé cửa nghe lén lấy.

Âm thầm thở dài một tiếng, Vương Hạo Nhiên mờ mịt hỏi: "Tước đây chúng ta có từng gặp qua sao?"

"Người thật không nhớ ta sao?" Khuôn mặt Phượng Huyền Tố vừa liếc một ít, chân mày nhíu chặt, nhìn xem làm cho người khác đau lòng.

"Xin lỗi, ta thật không biết người, trước đây cũng chưa bao giờ từng thấy người." Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

Lời này ngược lại là hắn nói thật.

Thật sự là hắn chưa từng gặp qua Phượng Huyền Tố, thậm chí không có bất cứ ký ức nào có liên quan tới Phượng Huyền Tố.

Sau khi ràng buộc quan hệ có hiệu lực, chỉ là Phượng Huyền Tố có ký ức liên quan mà thôi.

"Không, người nhất định nhận thức ta, người suy nghĩ một chút, suy nghĩ kỹ một chút." Phượng Huyền Tố bắt lực giống như hài tử yếu ớt, thê lương nói.

Nghe vậy, dáng vẻ Vương Hạo Nhiên làm bộ suy t, lập tức rất nhanh liền ôm đầu, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

Thế này cùng Phượng Huyền Tố trước đây không khác chút nào.

Sau khi Phượng Huyền Tố nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì đầu tiên là hốt hoảng một chút, sau đó chính là mừng rỡ.

Đám người Lạc Thanh Thiên ngoài cửa nghe được động tĩnh, cực kỳ lo lắng Vương Hạo Nhiên, trực tiếp đẩy cửa vào.

Khâu Thiển Vi xông tới, vội vã đỡ lấy Vương Hạo Nhiên, một mặt kinh hãi nói: "Người sao vậy?"

Biển Tố Vấn cũng vội vàng lên trước, muốn xem xét Vương Hạo Nhiên một thoáng.

Nhưng mà lúc này, thần tình thống khổ trên mặt Vương Hạo Nhiên dần dần biến mất, khôi phục bình thường.

"Ta không có việc gì." Vương Hạo Nhiên đáp lại đám người Khâu Thiến Vi một chút.

Mấy tỷ muội lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Có phải người nhớ tới cái gì hay không?" Trong hai con người Phượng Huyền Tố tràn ngập chờ đợi mà hỏi.

Vương Hạo Nhiên lắc đầu "Ta có một đoạn ký ức trống rỗng, rất muốn cố gắng nhớ lại, nhưng mà vừa nhớ đến thì lại đau đầu."

Hắn thế này đương nhiên là giả vờ.

Bọn người Khâu Thiến Vi đang ở nơi này, hắn không tiện cùng Phượng Huyền Tố nhận nhau.

Mà nếu trực tiếp phủ nhận có liên quan cùng Phượng Huyền Tố thì càng không thích hợp.

Bởi vậy hắn mới nhanh trí suy nghĩ một cái biện pháp như vậy.

Mà nghe nói như thế, trên mặt Phượng Huyền Tố liền lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nàng có thể xác định phu quân của mình mất đi một bộ phận ký ức.

Hiện tại chính mình nghĩ tới nhưng mà phu quân cũng không có nhớ tới.

Nhưng bất kể nói thế nào thì cũng có một hy vọng.

Nhưng mà Phượng Huyền Tố không nguyện nhìn xem phu quân thống khổ như vậy, thế là dùng thanh âm êm ái nói:

"Người không nhớ được thì thôi, thuận theo tự nhiên tốt hơn, có lẽ sẽ tới lúc nhớ lại."

Vương Hạo Nhiên hướng về nàng gật đầu một cái.

Mấy tỷ muội bên cạnh nghe được thì nghi ngờ, Lạc Thanh Thiên nhìn không được hỏ Phượng Huyền Tố:

"Trước đây người quen biết Hạo Nhiên, hẳn chính là phu quân trong miệng người la làng, là như vậy phải không?"

Phượng Huyền Tố không muốn nói sự thật ra, để tránh kích thích ký ức của phu quân, để hẳn lại chịu nỗi khổ đầu đau như búa bổ, thế là nghiêm nghị trả lời:

"Lạc Thanh Thiên, ta trong sạch, sao lại thành thân với người khác được, người chớ có vu oan ta."

Tuy là nàng không kịp chờ đợi muốn cùng phu quân nhận nhau, nhưng vẫn hy vọng là lấy cách hòa hoãn nhất.

Bởi vì nhớ loại đoạn ký ức trước kia chi cảm thấy đầu muốn nứt mở ra vậy.

Phượng Huyền Tố đau lòng thay phu quân, tự nhiên không nguyện để hẳn tiếp tục chịu cái tội này .

"Chính người kêu la sao lại trách ta." Lạc Thanh Thiên nhếch miệng.

"Trước đó đầu đau đến kịch liệt, cho nên nói bậy một ít lời, chính ta còn không nhớ được là la lên cái gì." Phượng Huyền Tố nói.

"Vậy bây giờ không sao rồi chứ? Đã không việc gì thì xin mời. mấy tỷ muội chúng ta ở chung một chỗ, phòng ngủ chỉ vừa vặn đủ, nhưng không có chỗ cho người ở." Lạc Thanh Thiên trực tiếp hạ đạ

lệnh đuổi khách.

"Cảm ơn khi này đã cứu ta, sau này còn gặp lại." Phượng Huyền Tố tự nhiên cũng sẽ không mặt dày ở lại, từ trên giường đứng dậy, liền chuẩn bị rời đi.

Chỉ là trước khi đi nhìn nhiều thêm Vương Hạo Nhiên vài lần.

Trở lại căn phòng khách sạn, Tần Vận Hàn ngủ rất say, không có phát giác được chút nào Phượng Huyền Tố đã rời đi.

Ngày kế tiếp khi tỉnh lại, Phượng Huyền Tố cũng không có nhắc lại chuyện mang Tần Vận Hàn trở về Phượng Khê Sơn.

Tuy là đây là nhiệm vụ chuyến này nàng tới đây.

Nhưng mà bây giờ nàng muốn ở lại Thanh Linh, chờ phu quân khôi phục ký ức sẽ cùng chính mình nhận nhau.

"Vận Hàn, người có quan hệ thế nào với Vương Hạo Nhiên?" Tỉnh lại không lâu, Phượng Huyền Tố kìm nén không được suy nghĩ, thế là liền hỏi.

Thời gian nàng ở trong biệt thự của Liễu Nguyệt đã nghe được Khâu Thiển Vi nói, phu quân của mình lại là bạn trai của nàng.

Mà Tần Vận Hàn cùng Vương Hạo Nhiên lại có quan hệ mật thiết như thế.

Phu quân này của mình cũng quá đào hoa đi? Thật là đáng giận.

Hắn đã là người có nương tử rồi đấy.

Trong lòng Phượng Huyền Tố ngậm bực mình, nhưng nhớ tới phu quân đã quên sạch, trong lòng cũng chỉ là quở trách một chút.

"Tiểu di, người sẽ không xem lên điện thoại của ta chứ?" Tần Vận Hàn ngờ vực hỏi.

"Ta cũng là quan tâm người mà thôi." Phượng Huyền Tố cũng không có phủ nhận.

"Trường bồi hai nhà chúng ta quen biết, ta đã quen biết Vương Hạo Nhiên từ rất sớm, là bạn học thời cao trung, hiện tại lại đi học chung địa học, là bạn rất thân."

H @@@

Chương 427: Phiền Não Của Phượng Huyền Tố (2)

Dần Vận Hàn cảm thấy hành động của tiểu di rất cổ quái, bởi vậy không có thừa nhận quan hệ cùng Vương Hạo Nhiên.

Phượng Huyền Tố khẽ gật đầu, suy nghĩ một chút lại nhiều lời một câu: "Hắn có bạn gái rồi người biết không?"

"Biết." Tần Vận Hàn trả lời một thoáng, nhưng trong lòng có chút nghi hoặc, vì sao tiểu di lại biết Hứa Mộ Nhan.

Phượng Huyền Tố chỉ cho là Tần Vận Hàn chỉ Khâu Thiển Vi, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Nêu người đã biết thì cùng Vương Hạo Nhiên bảo trì khoảng cách một chút, không được vượt qua giới hạn bằng hữu." Phượng Huyền

Tổ nhắc nhở một tiếng.

Nàng đều không biết sau khi chính mình cùng phu quân nhận nhau thì đối mặt thế nào với Khâu Thiển Vi, tự nhiên không nguyện ý lại có người dính vào.

Hơn nữa trên bối phận người này vẫn là cháu gái của mình.

Nếu thật là dính vào thì chẳng phải là lộn xộn sao.

"Ta tự có chừng mực." Tần Vận Hàn hồ lộng đáp lại Phượng Huyền Tổ một chút.

"Được, người đi lên lớp đi, hôm nay ta còn phải đi gặp một người." Phượng Huyền Tổ từ bên giường đứng dậy.

Sau mấy chục phút, Phượng Huyền Tổ xuất hiện ngoài cửa của một tòa biệt thự.

"Huyền Tổ tiểu thư, người đã tới sao." Vũ Ngưng đi ra tiếp đãi, cung kính mang theo Phượng Huyền Tổ đi vào bên trong.

"Vân Thiên đi đâu rồi?" Phượng Huyền Tổ hỏi.

"Hắn tự giam mình ở trong phòng mấy ngày nay, cũng không ra khỏi cửa, không biết rõ thế nào." Trong lòng Vũ Ngưng biết được nguyên nhân, nhưng ngoài mặt cũng giả bộ nghi hoặc.

"Mang ta đi xem một chút." Phượng Huyền Tổ nói.

Vũ Ngưng gật đầu, đi ở phía trước dẫn đường. Không bao lâu, hai người xuất hiện tại một căn phong xưa cũ lịch sự tao nhã.

"Vân Thiên, là ta." Phượng Huyền Tổ gõ cửa một cái, lên tiếng la lên mấy lần.

Thật lâu Yến Vân Thiên mới đáp lại, sau một hồi lâu vậy mới từ trong phòng ngủ đi ra.

Chỉ thấy thần sắc Yến Vân Thiên tiêu tụy, khóe mắt hơi u ám, tinh thần không phấn chấn.

Phượng Huyền Tố kinh ngạc lên.

Theo lý thuyết, người tu võ thì tinh khí thần nên tràn đầy, không nên xuất hiện tình huống như vậy.

"Người bị làm sao à?" Phượng Huyền Tố nghi hoặc hỏi.

"Bởi vì phiền lòng trên chuyện tu hành nên mấy ngày không chớp mắt, nhưng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." Trong lòng Yến Vân Thiên cực kỳ khổ, nhưng trên mặt cũng giả bộ là rất thoái mái.

Mà lời này của haws cũng không có nói sai.

Sau khi hấn mất đi năng lực phương diện kia thì tu hành hoàn toàn chính xác sẽ trì trệ không tiến.

Bởi vì sau khi hấn tiến vào Hóa Kinh Tiểu Tông Sư cần Âm Dương giao hòa để tu luyện.

Thế nhưng mà hiện tại hấn đã hỏng, tự nhiên cũng không có cách nào tiếp tục tu luyện.

"Không nên nóng lòng, từ từ đi." Phượng Huyền Tố an ủi một thoáng, nhưng trong khi nói chuyện, cũng là nhớ tới phiền não của mình, không khỏi thở dài một hơi.

Yến Vân Thiên trịnh trọng gật đầu. Tuy là hỏng, nhưng có lẽ có thể trị hết.

Lập tức hấn chú ý tới hai đầu lông mày của Phượng Huyền Tố có vẻ

u sầu, hỏi:

"Tiểu di người cũng có chuyện gì phiền não sao?"

"Ta là người, cũng không phải thần tiên, tất nhiên có phiền não rồi."
Phượng Huyền Tố thở dài một tiếng.

"Đến cùng là chuyện gì lại để tiểu di phiền não như vậy?" Yến Vân Thiên hiếu kỳ truy vấn.

Phượng Huyền Tố há to miệng, muốn nói lại thôi.

"Tiểu di người sẽ không coi ta là người ngoài chứ?" Trong khi Yến Vân Thiên nói chuyện, nhìn Vũ Ngưng bên cạnh một chút.

Wũ Ngưng hiểu ý, lập tức nói: "Ta đi pha hai chén trà." Rất nhanh đã rời khỏi.

Phượng Huyền Tố do dự một chút, lại không che giấu, "Người hẳn là cũng biết thời gian tông môn ta bị diệt, ta mất đi một bộ phận ký ức, ngay tại tối hôm qua đột nhiên ta nhớ ra rồi."

"Nhớ lại cái gì?" Yến Vân Thiên truy vấn.

"Ta đã thành thân, đồng thời có phu quân, hơn nữa tối hôm qua còn nhìn thấy hắn, chỉ là hắn không nhớ đến ta." Phượng Huyền Tố nói ra chuyện ưu phiền.

Chỉ là khi lời nói kia thốt ra, Yến Vân Thiên như bị sét đánh vậy, cả khuôn mặt nhú chặt lên, phảng phất nháy mắt già nua thêm mấy chục tuổi.

【Đình, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -100, hào quang phản phái của kí chủ +100】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Trong một căn phòng đơn sơ

Phương Tuyền rời giường đi vệ sinh rửa mặt, liền chuẩn bị đi làm. Lúc đang muốn ra cửa lại bị đệ đệ Phương Hằng ngăn lại.

"Tỷ, không có tiền, cho ta tiền đồ xăng." Phương Hằng đưa tay nói.

"Người không thể đem chiếc kia Lamborghini Aventador kia bán đi à? Sao hai ba ngày lại phải xin tiền, cũng quá đốt tiền." Phương Tuyền có chút không vui nói.

"Xe này mã lực lớn, hao xăng hơn xe bình thường." Phương Hằng giải thích một chút, lập tức nói: "Chỉ là một chút xíu tiền xăng mà thôi, không quan trọng, nhanh cho ta tiền, ta còn muốn ra ngoài chơi đây."

Nghe được lời này, trong lòng Phương Tuyền càng bức mình hơn, dạy dỗ: "Người cũng lớn rồi, mỗi ngày này sao không tìm chuyện gì đó chính đáng mà làm đi, sao cứ ra ngoài chơi hoài vậy."

"Sao lại không phải làm chuyện chính chứ, không phải là vét nhiều đồ cổ đáng tiền như vậy sao." Phương Hằng phản bác.

Không đề cập tới cái này còn tốt, nhắc lên thì Phương Tuyền lập tức tức giận, nhưng mà bây giờ vội vã đi làm, cũng không rảnh tiếp tục răn dạy Phương Hằng.

"Ta đi làm, có chuyện gì tối nay lại nói." Nói xong, muốn vượt qua Phương Hằng đi ra ngoài.

Phương Hằng ngăn trở, nói: "Tỷ, trước cho ta tiền đi, ta cũng không cần nhiều, chỉ một trăm vạn thôi."

"Người cho rằng tỷ người là đại phú bà sao, há miệng ra là đòi một trăm vạn! Hơn nữa đồ xăng lại dùng nhiều tiền như vậy sao?"
Phương Tuyền tức giận nói.

"Chẳng lẽ người không phải là đại phú bà sao? Ta bán đồ cổ mười mấy ức đều đưa người giữ. Cho ta nhiều một chút đi miễn phải tìm người hoài." Phương Hằng đương nhiên nói.

Phương Tuyền vuốt vuốt trán, cảm giác có chút đau đầu.

Đồ cổ mà đệ đệ này của mình vét đến đều là hàng giả, tất cả đều là Vương Hạo Nhiên thu.

Tiền đồ cổ kia Vương Hạo Nhiên đưa cho nàng, nhưng nàng nhận được liền trả cho Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Phương Tuyền không biết giải thích việc này thế nào, chỉ có thể đáp lại Phương Hằng nói:

"Số tiền bán đồ cổ kia không thể sai được, giữ lại để sau này cho người cưới lão bà."

R @@@

Chương 428: Nhân Vật Chính Tới Đưa Tiền

F"Cưới lão bà nào dùng đến nhiều tiền như vậy, " Phương Hằng xem thường, thúc giục nói: "Tỷ, người đừng làm rộn, nhanh đưa tiền

cho ta, ta còn muốn đi tham gia họp lớp, nếu trên mình không có chút tiền thì còn ra gì nữa."

Phương Tuyền bắt đắc dĩ nói: "Ta chuyển cho người năm vạn."

Tiền lương lúc đầu của nàng cũng có cái chừng ba vạn, tự nhiên sau khi theo Vương Hạo Nhiên thì nhân viên làm theo tháng tăng tới mười vạn. Năm vạn vẫn cầm ra được.

Trong khi nói chuyện, nàng lấy điện thoại di động ra, chuyển tiền cho Phương Hằng.

Lập tức trong đầu xuất hiện một khuôn mặt anh tuấn.

Tính toán thời gian đã thật lâu hẳn không có tìm tới chính mình.

Đã lâu như vậy, có lẽ đã quên mất chính mình rồi?

Trong lòng Phương Tuyền một trận thở dài.

Nhưng mà nói đến cái này cũng bình thường.

Cùng hẳn ở chung một đoạn thời gian, tay chân vụng về, cũng đều không làm hẳn vui lòng cũng không bằng nữ sinh ôn nhu tên là Ôn Tịnh kia.

"Năm vạn quá ít, không đủ không đủ." Phương Hằng bắt mắn nói.

"Chỉ có năm vạn, không có nhiều." Bị cắt đứt ý niệm, Phương Tuyền nổi giận.

"Tỷ, người nói đùa cái gì, mười mấy ức của ta đều ở chỗ của người, sao một trăm vạn người cũng không có?" Phương Hằng có chút mất đi kiên nhẫn.

Hắn trang bức một hồi ở trong nhóm bạn họj, nói muốn mời mười

mấy bạn học ăn cơm ở khách sạn, chơi, không có hơn mười vạn thì không thể thanh toán đủ.

"Tiền kia, tiền kia. . . Tiền kia bị ta đưa cho bạn trai đi làm ăn rồi." Phương Tuyền không muốn nói ra sự thực, bởi vậy tùy tiện tìm một cái lý do lừa gạt Phương Hằng một chút.

"Tỷ, người có bạn trai lúc nào?" Phương Hằng kinh hãi, theo bản năng hỏi trước một câu.

"Ta có bạn trai nhất định phải báo với người sao?" Phương Tuyền hỏi ngược lại.

"Tỷ, vừa rồi người nói đem tiền cho bạn trai người làm ăn, mười mấy ức lận đó, người đưa hết cho người ta sao?" Phương Hằng ý thức đến một cái vấn đề nghiêm trọng khác, kinh ngạc hỏi.

"Đúng." Phương Tuyền gật đầu.

"Mười mấy ức đưa hết cho bạn trai cầm lấy đi buôn bán, người điên rồi!" Phương Hằng giậm chân nói.

"Tiền này sau này hắn sẽ trả, người đừng có gấp." Phương Tuyền muốn ổn định Phương Hằng.

"Ta sao có thể không vội, tiền kia là ta kiếm về, người cũng không hỏi ta, trực tiếp đem mười mấy ức cho bạn trai người mượn, trong mắt người còn có đệ đệ này không? Người không xứng làm tỷ tỷ của ta!" Phương Hằng cả giận nói.

"Người mới không xứng làm đệ đệ ta!" Phương Tuyền cũng nổi giận lên, chỉ vào chiếc Aventador ở bên ngoài "Mỗi ngày người lái xe này đi ra bên ngoài lác lác, ta còn không nói tới người, người biết xe này ở đâu ra không?"

"Đương nhiên là ta kiếm được rồi." Phương Hằng trả lời.

"Người kiếm được? !" Phương Tuyền cười lạnh một tiếng, rất muốn nói người bán tử mình để đổi lấy.

Nhưng mà lời đến khóe miệng, thực tế không có mặt mũi nói ra, cứ thế mà nuốt lời nói trở về.

Nàng trực tiếp vượt qua Phương Hằng đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, hoàn toàn không quan tâm Phương Hằng ở phía sau la lên.

Không bao lâu, Phương Tuyền liền rời khỏi tầm mắt của Phương Hằng.

Phương Hằng tức giận tới mức dậm chân. Tỷ tỷ cũng quá ngốc rồi, lại dám đưa tiền của mình cấp cho bạn trai nàng đi làm ăn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Phương Hằng bị tổn thương, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -15, hào quang phản phái của kí chủ +15! 】

【 Đỉnh, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng thấp hơn 50, Hoàng Kim Chỉ mất đi hiệu lực. 】

Vương Hạo Nhiên đang ở trong lớp bỗng nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Nhân vật chính Phương Hằng này thật đúng là có chút đã lâu không gặp.

Nói thẳng thì có một đoạn thời gian rồi chưa từng gặp qua hẳn.

Nếu không phải đột nhiên thu được một đợt ban thưởng, kém chút hẳn quên đi tên nhân vật chính này.

Nhưng mà Phương Hằng cung cấp ban thưởng hiện tại để Vương

Hạo Nhiên có chút không vừa mắt.

Quá ít.

"Ta có một mớ đồ cổ muốn bán cho người, có thời gian không?"

Ngay tại lúc Vương Hạo Nhiên bốc lên một ít suy nghĩ liên quan tới Phương Hằng thì bỗng nhiên nhận được một tin nhắn được gửi từ Phương Hằng.

"Chạng vạng tối khoảng chừng sáu giờ." Vương Hạo Nhiên lập tức trả lời một chút. Hoàng Kim Chỉ của Phương Hằng đã mất đi hiệu lực, sau này cũng không nhỏ lòng dè được, đây cũng là một đợt thu hoạch cuối cùng.

Cũng không biết lâu như vậy không thấy, Phương Hằng tích lũy bao nhiêu đồ cổ.

"Được, ta lái xe tới đón người xem một nhóm đồ cổ kia của ta, nhưng ta cũng nhắc nhở người chuẩn bị nhiều tiền một chút." Phương Hằng nhắn tới.

"Yên tâm, tiền thì không thành vấn đề." Vương Hạo Nhiên đáp lại một thoáng.

Lúc chạng vạng tối, Phương Hằng lái Lamborghini Aventador đi tới cửa trường đại học Thanh Linh, dẫn tới rất nhiều ánh mắt hâm mộ.

Phương Hằng dương dương đắc ý, lỗ mũi đều nhanh vênh đến bầu trời.

Vương Hạo Nhiên vừa tới, nhìn thấy một màn này cảm thấy cười thâm. Cái này có lẽ là lần cuối cùng Phương Hằng trang bức.

"Được rồi, lên xe đi." Phương Hằng nói.

Vương Hạo Nhiên chui vào ghế phụ, đi cùng Phương Hằng đi tới trong nhà.

Đồ cổ của Phương Hằng được cất giữ tại trong tầng hầm ngầm của nhà cũ.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đi tới tầng hầm liền nhìn thấy chai chai lọ lọ liên miên trưng bày cùng một ít thư họa bị quấn.

"Nhiều như vậy sao?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

"Làm sao vậy, mua không nổi nhiều như vậy sao?" Phương Hằng giễu cợt một tiếng.

"Không, ta muốn mua hết." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường cười cười.

"Ta tìm người đánh giá qua, giá trị tổng cộng hơn 2 tỷ, nhưng mà ta xem người là khách quen nên số lẻ ta liền bỏ đi, 2 tỷ là được." Phương Hằng nói xong, đặc biệt cường điệu nói:

"Nhưng mà lần này tiền không thể gửi cho tỷ ta, phải trực tiếp gửi cho ta."

"Không có vấn đề, nhưng để ta gọi điện thoại đã." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tìm người kiểm hàng đúng không? Vậy người nhanh lên một chút đi, ta còn có việc đó." Phương Hằng thúc giục một thoáng.

Buổi tối hần còn hẹn các bạn học ăn liên hoan, muốn sớm đem những cái này bán cho Vương Hạo Nhiên, tiếp đó đi họp lớp.

Q @@@

Chương 429: Phương Hằng: Hoàng Kim Chỉ Của Ta Sao Lại Vô Dụng?

Q Sau khi Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại liền cùng Phương Hằng chờ đợi.

Ước chừng gần hai mươi phút, một thân ảnh đi tới trước mặt hai người.

"Tỷ, không phải buổi tối người mới tan ca sao, sao lúc này lại trở về?" Phương Hằng ngạc nhiên hỏi.

Ánh mắt Phương Tuyền phức tạp, cũng không biết đáp lại ra sao.

"Ta gọi nàng tới." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không phải người gọi người tới kiểm hàng sao? Sao lại gọi tỷ ta đến?" Phương Hằng không hiểu chút nào.

Wương Hạo Nhiên nhìn về phía Phương Tuyền, nói: "Lần này đệ đệ người chào giá hai tỷ, hơn nữa hắn nói tiền này vẫn không thể gửi cho người, phải gửi cho hắn."

Phương Tuyền nghe xong lập tức liền hiểu rõ dụng ý Vương Hạo Nhiên gọi mình trở về, nhìn về phía Phương Hằng nói:

"Đệ đệ ngốc, người thật cho là người nhìn một ít thư tịch giám bảo thì thật có thể giám bảo sao? Người quá ngây thơ rồi, vậy cũng là do Vương Hạo Nhiên giúp đỡ thôi."

"Tỷ, thì ra người một mực không tin ta à? Ta thật biết giám bảo."
Phương Hằng nghiêm túc nói.

"Phải không? Vậy người ngược lại giám bảo thử cho ta xem một chút." Phương Tuyền nói.

Phương Hằng tự tin cười một tiếng, chuẩn bị biểu hiện một chút, ánh mắt lướt qua đồ cổ bày ra trong phòng, chọn một kiện bình hoa sứ cách mình gần nhất, tiếp đó thò tay đụng chạm.

Những cái đồ cổ này hẳn đều đã nghiệm qua, nhưng mà số lượng quá nhiều, cụ thể nhớ không được thời gian của mỗi kiện.

Nhưng mà cũng không sao, hẳn chỉ dùng ngón tay đụng chạm thì tin tức liên quan tới món đồ cổ sẽ xuất hiện ở trong đầu.

Thế nhưng mà để Phương Hằng kinh ngạc chính là tay hẳn tiếp xúc bên trên bình sứ thì trong đầu lại không có bất luận động tĩnh gì.

Phương Hằng kinh ngạc.

Phương Tuyền thấy đê đê không lên tiếng, không cảm thấy kỳ quái chút nào, thúc giục nói: "Người ngược lại nói cho ta nghe một chút, đây là đồ của triều đại nào, công nghệ chế tạo như thế nào, nói một chút đi."

"Chờ một chút." Phương Hằng đổi một kiện đồ cổ, chuẩn bị kiểm tra một thoáng. Trong đầu vẫn không có tin tức xuất hiện.

Đổi lại một kiện khảo thí đồ cổ, liên đó đổi mười mấy món đều không có bất kỳ phản ứng.

Trên trán Phương Hằng không khởi toát ra mồ hôi lạnh. Hoàng Kim Chỉ của mình sao lại đột nhiên không có động tĩnh chứ?

"Đủ rồi, đừng giả vờ giả vịt nữa!" Phương Tuyền thực tế chịu không được, âm thanh ngăn cản nói.

"Tỷ, ta thật biết giám bảo, nhưng mà khả năng là bởi vì tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, trạng thái không tốt, ngày mai ta lại chứng minh cho người xem." Phương Hằng kiên trì nói.

"Đồ ngốc, năm trăm vạn trước đó người bán đồ cổ là Vương Hạo Nhiên giúp đỡ, sau đó biến thành của Vương Hạo Nhiên." Phương Tuyền lần nữa tuyên bố nói.

"Vô duyên vô cớ tại sao hấn lại giúp đỡ ta, còn cho ta nhiều tiền như vậy." Phương Hằng nhìn sang Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, bĩu môi nói.

"Bởi vì, bởi vì, bởi vì. . ." Mặt Phương Tuyền đỏ tới mang tai, có chút xấu hổ không dám nói ra miệng.

"Bởi vì ta là bạn trai của tỷ tỷ người." Vương Hạo Nhiên nói tiếp.

Phương Tuyền khẽ giật mình, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

【Đình, độ thiện cảm của nữ chính Phương Tuyền đối với kí chủ tăng lên 15, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【 Đình, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1500 điểm phản phái! 】

"Người là bạn trai của tỷ tỷ ta? Điều đó không có khả năng!" Phương Hằng không nguyện tiếp nhận sự thật này.

"Tiểu Hằng, hấn là bạn trai ta, chúng ta yêu nhau đã hơn mấy tháng." Phương Tuyền nói.

Nghe được tở tở nói như thế, Phương Hằng không muốn tin cũng phải tin.

Nhưng mà hiện tại chuyện để Phương Hằng để ý nhất không phải là tở tở có bạn trai, mà là đồ cổ lúc trước mình kiếm được toàn bộ đều ở chỗ Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thu tiền cho tở tở, kỳ thực căn bản chính là nguyệt trang.

Những đồ cổ kia đều bị Vương Hạo Nhiên lấy không.

Phương Hằng vội la lên: "Vương Hạo Nhiên, ta muốn kiện người gạt đồ cổ của ta!"

"Người tùy tiện vét những món hàng được bày biện ở trên hàng rong cũng có thể được xưng là đồ cổ sao? Đừng chọc ta cười, sau khi ta cảm thì trực tiếp ném vào trong thùng rác." Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Điều đó không có khả năng, những vật kia đều là ta giám định qua, đều là thật!" Phương Hằng nói.

"Người giám định thế nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta đây không thể nói cho người, nhưng dù sao ta cũng có thể phân biệt được đồ cổ thật giả." Trong khi nói chuyện, Phương Hằng chỉ chỉ đồ cổ đầy đất, "Đây đều là đồ cổ thật đồ, giá trị ít nhất phải hai tở."

"Vậy người tìm người chuyên gia tới xem những món đồ cổ này một chút, đến cùng là có phải thật hay không." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người không nói ta cũng biết." Phương Hằng hừ một tiếng. Lập tức để Vương Hạo Nhiên cùng tở tở rời khỏi tầng hầm chứa đồ cổ, tiếp đó dùng khóa một mực khóa lại, để phòng bị người khác đánh cắp

đi.

"Mau lên nha, trời đang chuẩn bị âm u." Vương Hạo Nhiên dùng tay vỗ vỗ bả vai của Phương Hằng.

"Không cần người nhiều chuyện, người từ nơi nào đến thì về lại nơi đó đi." Phương Hằng run vai lên, đem bàn tay của Vương Hạo Nhiên rơi ra, lập tức thò tay gãi gãi bả vai.

Không biết rõ thế nào, hắn cảm thấy trên bờ vai có chút ngứa, tựa như là bị muỗi chích vậy.

Sau khi Phương Hằng rời đi, Phương Tuyên nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, cảm kích nói:

"Vừa rồi. . . Cảm ơn người không có nói ra sự thật, giữ lại tôn nghiêm cho ta."

"Ta nói chính là sự thật nha." Vương Hạo Nhiên cười cười. Có lẽ là nói quá nhiều lời ngon tiếng ngọt đã trở thành quen thuộc, theo bản năng há mồm nói ra.

"Người, người thật coi ta là bạn gái sao?" Phương Tuyên thụ sủng nhược kinh nói.

"Người không nguyện ý sao?"

"Đương nhiên là ta nguyện ý, chỉ là ta cảm thấy không có tư cách này." Phương Tuyên tự ti nói.

"Ta nói người có thì người có."

"Cảm ơn, cảm ơn người."

"Đã nói với người là không cần nói cảm ơn rồi mà."

"Phụ mẫu ta đi thăm người thân, Tiểu Hằng trong lúc nhất thời cũng sẽ không trở về." Phương Tuyền quỷ thần xui khiến nói.

"Điều chưa từng tới nhà người, mang ta đi tham quan một chút đi." Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, nói.

"Được được." Phương Tuyền cúi đầu lên tiếng.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Phương Tuyền, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Phương Tuyền -50, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng -50, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

c @@@

Chương 430: Người Bệnh Tâm Thần (1)

』 【 Đỉnh, hào quang nhân vật chính của Phương Hằng rơi xuống 0, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Vương Hạo Nhiên nhận được hai tin tức nhắc nhở của hệ thống , âm thầm vui vẻ một thoáng, nhưng lập tức cảm thấy có chút kỳ quái.

Rõ ràng hẳn nhớ được chỉ có lần thứ nhất Phương Tuyền mới có nhiều ban thưởng như vậy, sau đó đều là giảm hơn phân nửa.

Vì sao lại đột nhiên tăng lên chứ?

Trong lúc nghi hoặc, Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, lập tức tiêu hao một ít điểm phản phái, dò xét tin tức Phương Tuyền một chút.

【 Nữ chính: Phương Tuyền 】

【 Điểm chiến lược: 19】

【 Điểm mị lược: 192】

【 Hào quang nữ chính: 919(Bên trong lên cao)】

【 Kỹ năng (thiên phú): Không kích hoạt 】

Sau khi nhìn thấy tin tức thuộc tính của Phương Tuyền thì Vương Hạo Nhiên lập tức kinh dị lên.

Trước đây hẳn cũng không có tra xét tin tức Phương Tuyền, chỉ điều tra Phương Hằng.

Hào quang nhân vật chính ban đầu của Phương Hằng còn chưa tới bốn trăm.

Hào quang nữ chính của Phương Tuyền tựa hồ có chút không hợp thói thường, hoàn toàn gấp hai lần Phương Hằng gấp hai.

Nhưng mà này còn là cùng hẳn tiếp xúc nhiều lần đã giảm xuống nhiều.

Còn có "Bên trong lên cao" cũng rất dễ hiểu, rõ ràng là chỉ hào quang nữ chính của Phương Tuyền nữ đang trong trạng thái lên cao.

Hơn nữa cuối cùng còn có một cột loại kỹ năng (thiên phú) , biểu hiện là không kích hoạt.

Loại tình huống này là lần đầu Vương Hạo Nhiên thấy được.

"Người và Phương Hằng không phải tỷ đệ ruột sao?" Vương Hạo Nhiên nhớ đến lần trước Phương Tuyền nói qua, nhưng muốn xác định một thoáng, thế là hỏi lần nữa.

"Ừm, ta là dưỡng nữ, là được phụ mẫu nuôi nhặt về." Phương Tuyền vừa nói, một bên còn lấy xuống một miếng ngọc hình bán nguyệt, nói:

"Cái này lúc phụ mẫu nuôi nhặt được ta, ngay tại trên người ta, chắc là có liên quan tới thân thể của ta."

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhắm lại.

Thân thể bí ẩn, còn mang tín vật, hào quang nữ chính lại đang lên cao. . . Cái này tràn đầy khí tức nội dung truyện.

Bối cảnh chân chính của Phương Tuyền xem ra không đơn giản tí nào.

"Cái gì? Tiểu Hằng chạy đến phòng tắm nữ quấy rối?"

Ngay lúc Vương Hạo Nhiên đang nghĩ xuất thần, Phương Tuyền ở bên cạnh nhận một cú điện thoại, sau khi nghe xong người trong điện thoại kể rõ thì ngạc nhiên đến nghẹn ngào.

"Đột lát, ta tới đây ngay lập tức." Phương Tuyền nghe tiếp một lúc rồi lập tức vội vàng lên tiếng. Cúp điện thoại, hốt hoảng mặc quần áo.

Nội dung Phương Tuyền nói trong điện thoại Vương Hạo Nhiên đều đã nghe được gần hết. Đối với cái này hẳn cũng không cảm thấy bất

ngờ, ngược lại còn cười thềm một trận. Mặt ngoài nghiêm túc nói:

"Ta cùng người đi xem một chút."

"Được." Phương Tuyền gật đầu một cái.

Hai người cùng ra ngoài, hướng về phòng tắm của tiểu khu đi đến.

"Tiểu Tuyền, thật không tưởng tượng nổi đệ đệ nhà người, ta đều đã bốn mươi tuổi rồi mà hắn lại kín đáo đưa cho ta mấy trăm đồng tiền, còn nói muốn lấy ta về nhà, thực sự là cảm thú."

"Ta cũng đã là người mấy chục tuổi rồi, đều đã là nãi nãi, bị một tiểu hỏa tử hai mươi tuổi chiếm tiện nghi, nếu mà truyền đi thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Nhìn qua Phương Hằng là người rất nghiêm chỉnh, ai ngờ lại là một người như vậy."

...

Phương Tuyền đi tới phòng tắm, bác gái trong tiểu khu nhận nhịp chạy tới phàn nàn cáo trạng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . ." Phương Tuyền lần lượt nói xin lỗi, lập tức mới hỏi thăm xem Phương Hằng đang ở đâu.

Đám bác gái tránh ra thì thấy Phương Hằng đang nằm trên mặt đất đã hôn mê bất tỉnh.

Phương Tuyền hỏi thăm một lúc mới biết được, Phương Hằng bị một bác gái cao lớn vạm vỡ cho một bàn tay vào mặt rồi ngất đi.

Nửa bên mặt Phương Hằng đã sưng to lên.

Đối với chuyện này Phương Tuyền không có tí đồng tình nào.

Những bác gái trong toàn bộ tiểu khu cũ kĩ này đều biết Phương Hằng. Nếu không thì không chỉ bị đánh đơn giản như vậy mà còn báo cả cảnh sát đến bắt Phương Hằng.

Phương Tuyền lập tức gọi điện thoại bệnh viện.

Không lâu sau sẽ có xe cứu hộ đến đưa Phương Hằng đi.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem chiếc Lamborghini Aventador kia, mang theo Phương Tuyền đi đến bệnh viện.

Sau khi Phương Hằng đến bệnh viện được nửa giờ mới tỉnh lại, một mặt mờ mịt nói:

"Tại sao ta lại ở chỗ này?"

"Còn không biết xấu hổ hỏi sao, chính người đã làm chuyện gì đều quên rồi hết sao?" Phương Tuyền tức giận đến nổi một bàn tay hướng vào đầu Phương Hằng vỗ một cái.

Phương Hằng bị đau rồi oán trách nói "Ta đi đến thị trường đồ cổ mua đồ cổ, cũng không phải làm chuyện thương thiên hại lý gì, người đánh ta làm cái gì."

"Đầu óc người hồ đồ rồi, rõ ràng là đi vào phòng tắm nữ trong tiểu khu, đi đến thị trường đồ cổ cái gì?" Phương Tuyền chê hỏi.

"Tỷ, người nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là ta đi thị trường đồ cổ, lúc đầu còn tìm được một đồ cổ đáng tiền nhưng mà sau khi bàn xong giá tiền, đối phương lại đổi ý, thật là hết nói nổi." Trong khi nói chuyện, Phương Hằng tức giận vỗ một cái vào bắp đùi mình.

"Làm sai chuyện còn không thừa nhận đúng không?" Mặt Phương Tuyền lạnh lùng, mở video trong điện thoại di động ra, trực tiếp ném cho Phương Hằng, "Chính mình mở to hai mắt nhìn một chút đi."

Phương Hằng nghi hoặc, nhận lấy điện thoại di động xem, phát hiện có nam tử hèn mọn ở trong phòng tắm nữ đuổi theo bác gái.

Ngay từ đầu, nam tử hèn mọn kia cách đến khá xa, không thấy rõ mặt, nhưng nhìn từ trong video, nam tử hèn mọn kia đang đi về phía người quay phim.

Khuôn mặt của nam tử hèn mọn đã nhìn thấy rõ ràng.

"Cái này. . . Đây không phải là ta sao?" Phương Hằng ngạc nhiên.

"Người còn biết đó là người sao?" Phương Tuyền nổi giận, lần nữa thò tay gõ vào đầu của hắn "Đây là dì Lưu gửi cho ta, nếu không phải ta nhìn thấy video này ta cũng không tin người có thể làm ra loại chuyện hỗn trướng này."

"Người vứt sạch thẻ diện của nhà chúng ra rồi, không biết phụ mẫu người đang bị bọn họ nghị luận thế nào, sau khi hai người họ trở về khẳng định sẽ đánh người một trận."

Phương Hằng không thể tin nói: "Ta nhớ rõ ràng ta đi đến thị trường đồ cổ mua đồ cổ, tại sao lại chạy tới phòng tắm nữ?"

"Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Phương Tuyền nói khế.

Trong khi nói chuyện, một bác sĩ cầm bản báo cáo kiểm tra đi đến.

B @@@

Chương 431: Người Bệnh Tâm Thần (2)

"Vị nào là người nhà của bệnh nhân?"

"Ta là người nhà của bệnh nhân." Phương Tuyền đáp lại một thoáng, hỏi vợ: "Đệ đệ ta không có chuyện đáng ngại chứ?"

"Trên thân thể không có gì đáng ngại, nhưng mà trên tinh thần. . . Có chút vấn đề. Căn cứ sự miêu tả chuyện của người, chúng ta lại kiểm tra một chút, phán đoán sơ bộ, khả năng hẳn mắc phải một loại bệnh tâm thần hiếm thấy." Bác sĩ nghiêm mặt nói.

"Nói đùa cái gì, ta làm sao có thể mắc bệnh tâm thần chứ? !" Phương Hằng cảm thấy mình nghe được một cái chuyện cười lớn.

Bác sĩ cũng không để ý tới Phương Hằng, vì để xác nhận bệnh tình, thế là hỏi Phương Tuyền:

"Bình thường trong sinh hoạt đệ đệ người còn có hành động dị thường khác người nào không?"

Nghe được lời của bác sĩ Phương Tuyền suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ đến cái gì, nói:

"Đệ đệ ta không đọc sách gì, đầu óc cũng không thông minh, chỉ đọc một vài quyển sách giám bảo đã nói chính mình biết giám bảo, hơn nữa tùy tiện ra tay là có thể cảm thấy mình sẽ tìm được đồ cổ giá trị mấy trăm ngàn thậm chí mấy trăm vạn, đây có coi là hành động dị thường không?"

"Tất nhiên là có." Bác sĩ gật đầu.

"Tỷ, thực sự ta biết giám bảo, tại sao người lại không tin ta hả? !"

Phương Hằng kiên trì nói.

"Nhìn xem, hẳn lại phát bệnh." Vương Hạo Nhiên bất thành linh chen vào một câu.

Đầu Phương Hằng mơ hồ một lát, trước mắt dường như xuất hiện bóng chong, mấy giây sau mới khôi phục bình thường, chỉ vào một thân ảnh nói: "Vương Hạo Nhiên, người cầm miệng cho ta, người lừa ta đồ cổ tận mười mấy ức, ta còn không tính sổ với người đâu đó!"

"Người chỉ ta làm cái gì? Ta là tử người." Phương Tuyền nhú nhú mày.

"Vương Hạo Nhiên, người coi con mắt ta có bệnh à, nhanh trả tiền cho ta, nếu không ta đi kiện người!" Phương Hằng cả giận nói.

Chân mày Phương Tuyền nhú chặt hơn, trong lúc này không nói nổi một câu nào.

"Bệnh tình này hình như nặng hơn nhiều so với phán đoán của ta " Bác sĩ trầm ngâm một tiếng, nói với Phương Tuyền:

"Ta đề nghị đưa đệ đệ người tới bệnh viện tinh thần chuyên nghiệp để trị liệu."

Phương Tuyền gật đầu. Nàng cũng muốn Phương Hằng có thể được trị liệu trong điều kiện tốt nhất.

Vương Hạo Nhiên tìm mối quan hệ người trong nhà, nhiệt tình hỗ trợ.

Phương Tuyền cảm kích vô cùng.

"Ta không muốn đến bệnh viện tâm thần, ta không muốn đi." Phương Hằng kích động, muốn chạy trốn.

Mấy người y tá đi đến, đè hẳn xuống, tiêm cho một mũi thuốc an thần.

Phương Hằng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Có quan hệ thì chuyện rất dễ làm, hai ba giờ sau Phương Hằng đã được chuyển thành công đến một bệnh viện tâm thần tốt nhất.

Sau khi xong chuyện, Phương Tuyền cảm thấy tinh thần có chút mệt.

"Không có chuyện gì đâu, bệnh của đệ đệ người nhất định sẽ khỏi." Vương Hạo Nhiên trấn an một tiếng. Hắn biết rõ liều lượng hạ độc, qua ba, năm năm sau Phương Hằng sẽ khôi phục bình thường, đến lúc đó sẽ không có chuyện gì.

"May mắn có người hỗ trợ, không có người ta cũng không biết làm thế nào mới tốt được." Đôi mắt Phương Tuyền ngập nước nhìn hắn.

Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức nhớ tới chuyện gì, nói: "Chuyện Phương Hằng chạy tới phòng tắm nữ của tiểu khu, việc này khiến các người rất mất mặt, tiếp tục ở nhà kia của người thì khi ra ngoài khẳng định sẽ bị đám hàng xóm chỉ trích, ta đề nghị các người chuyển sang nơi khác ở."

Dừng một chút, lại bổ sung thêm: "Tất nhiên nhà các người không cần lo lắng, giao cho ta là được."

Sau khi nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Phương Tuyền lắc đầu từ chối nói: "Như thế không được, người đã giúp ta quá nhiều rồi, ta không thể nhận thêm sự trợ giúp của người nữa."

Vương Hạo Nhiên kiên trì nói: "Nhà kia của người vừa đơn sơ vừa vắng vẻ, nhìn người ở phòng ốc như vậy ta đau lòng lắm. Nghe ta, đổi một ngôi nhà khác đi. Hơn nữa nếu như vậy lần sau chúng ta

gặp nhau cũng thuận tiện một ít."

Nữ chính Phương Tuyền có bối cảnh tuyệt đối không đơn giản, tất nhiên phải sớm làm chắc quan hệ cần thiết.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng nên niềm nở một ít.

Nghe được câu phía trước Phương Tuyền vẫn từ chối, nhưng nghe được câu đằng sau Vương Hạo Nhiên nói là thuận tiện ngập mặt, nàng lập tức động lòng.

"Ta muốn làm công ở công ty mẫu thân người cả đời." Phương Tuyền cảm thấy mình không có bản lĩnh, trong lúc này cũng không biết báo đáp thế nào, thế là nói như vậy.

"Đừng ngốc, có lẽ sau này người phát đạt, có tiền đồ, người sẽ không cần làm thư kí của mẫu thân ta." Vương Hạo Nhiên mang theo thâm ý nói.

"Ta có bao nhiêu cân lượng, ta vẫn biết rõ ràng." Phương Tuyền bật cười một thoáng, lập tức đỏ mặt nói: "Hơn nữa cho dù ta phát đạt thật, ta vẫn là. . . Là nữ nhân của người, nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì."

Vương Hạo Nhiên rất là vui mừng, nhìn đồng hồ "Không còn sớm, ta đưa người trở về trước đã."

Phương Tuyền đi đến bên ngoài cửa chính. Muốn giữ lại Vương Hạo Nhiên một lát nhưng nhìn thấy trong phòng có ánh đèn thì biết được là phụ mẫu đã trở về, đành phải bỏ đi ý nghĩ này.

Vương Hạo Nhiên hạ kính xe xuống, nói với Phương Tuyền đứng ở ngoài xe : "Chỗ này đón xe không dễ, ta lái chiếc Aventador này về, ngày mai tìm người đưa tới cho người."

Phương Tuyền lắc đầu, "Không cần, xe này người trực tiếp lái đi,

không cần đưa về đâu."

"Thế này không được đâu. Vương Hạo Nhiên khước từ.

"Vốn là tiền của người mua mà, có cái gì không tốt. Hơn nữa bệnh của Tiểu Hằng còn không biết rõ lúc nào mới khỏi, xe này để đây như không." Phương Tuyền nói.

"Vậy được rồi." Vương Hạo Nhiên cố hết sức đồng ý, lập tức nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, nói:

"Đúng rồi, những đồ cổ ở tầng hầm của đệ đệ người ngày mai ta sẽ tìm người tới chuyển đi, mang đi thị trường đồ cổ xem có thể bán mấy đồng tiền, đến lúc đó chuyển cho người."

Phương Tuyền nói: "Người trực tiếp tìm người tới chuyển đi, nhưng mà đừng cho ta tiền."

Wương Hạo Nhiên gật đầu "Ta đi đây."

"Đợi chút nữa." Phương Tuyền ngăn trở một tiếng.

"Còn có chuyện gì sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Phương Tuyền không có trả lời, bước bước nhỏ hướng phía trước đi mấy bước, khom khom thân xuống, lưu lại một cái nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, đổ mặt quay đầu chạy về nhà.

Wương Hạo Nhiên sờ lên mềm mại còn sót lại trên mặt mình, cười cười. Đạp cần ga, Aventador bay tán loạn ra ngoài.

Chiếc Aventador mua cũng gần đến một ngàn vạn, lái vẫn rất có cảm giác.

E @@@

Chương 432: Hoa Khôi Năm Hai Đại Học

wBa huynh đệ Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng ăn xong bữa ăn khuya ở bên ngoài chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Trên nửa đường, Ngụy Chí Hàng phát hiện mình rơi mất điện thoại, thế là một mình quay lại trở về chỗ vừa ăn bữa ăn khuya lấy.

Lấy được điện thoại, Ngụy Chí Hàng chuẩn bị trở về phòng ngủ, nhưng mà đi qua đường nhỏ ở vườn trường được đèn đường chiếu sáng thì nhìn thấy phía trước có một nữ sinh tóc dài, vóc dáng cao gầy.

Chỉ nhìn bóng lưng của nữ sinh Ngụy Chí Hàng đã cảm thấy toàn thân có chút phát nhiệt, thế là đi theo phía sau cách một đoạn.

Một lúc sau nữ sinh kia đi tới một chỗ ngoặt, trong nhất mắt biến mất khỏi tầm mắt của Ngụy Chí Hàng.

Ngụy Chí Hàng tăng nhanh bước chân vội vàng đuổi theo, nhưng mà lúc đi qua chỗ góc cua, một nắm tay nhỏ trực tiếp hướng về hốc mắt của hắn đập tới.

Chịu một quyền rắn chắc, một con mắt của Ngụy Chí Hàng đã thành mắt gấu mèo.

Ngụy Chí Hàng bị đau, lập tức tức giận, nhưng mà sau khi thấy được mặt nữ sinh trước mắt thì hết giận ngay lập tức.

Hắn biết nữ sinh này là một học tử khoa tài chính học đại học năm thứ hai, đồng thời cũng là hoa khôi duy nhất của đại học năm hai, Nhậm Kiều Kiều.

"Này, người đi theo lão tử làm cái gì?"

Nhậm Kiều Kiều vén tay áo lên, hung ác nói với Ngụy Chí Hàng.

"Lão. . . Lão tử?" Nghe đối phương xưng hô bản thân như vậy, Ngụy Chí Hàng ngây ngốc một lát.

"Đang tra hỏi người đấy, đi theo ta làm cái gì?" Nhậm Kiều Kiều lập lại.

"Ta không đi theo người, chỉ là tiện đường mà thôi." Ngụy Chí Hàng cãi chày cãi cối một cái, lập tức uy hiếp nói: "Học tử đúng là quá mức, vô duyên vô cớ đánh ta làm một bên mắt ta đều sưng lên, người giải thích rõ một chút, nếu không việc này cũng sẽ không dừng lại ở đây."

"Vậy người muốn ta giải thích cái gì?" Nhậm Kiều Kiều cười lạnh một tiếng.

"Cái này thì dễ nói." Ngụy Chí Hàng dung tục cười cười, nói: "Học tử làm bạn gái của ta thì ta sẽ bỏ qua việc này."

"Làm bạn gái người sao. . ." Nhậm Kiều Kiều cười quái dị nói.

"Làm sao vậy, người đồng ý phải không?" Ngụy Chí Hàng một mặt xúc động.

"Muốn ta đồng ý cũng không phải là không thể, nhưng mà người cần phải thỏa mãn một cái yêu cầu, nếu như người có thể làm được vậy ta sẽ đồng ý." Nhậm Kiều Kiều cười đến có chút quỷ dị.

"Mặc kệ là yêu cầu gì thì ta đều đồng ý, coi như ta không làm được, còn có lão đại ta, lão đại ta nhất định có thể giải quyết." Ngụy Chí Hàng vội nói.

"Lão đại người?" Nhậm Kiều Kiều kinh nghi một tiếng.

"Lão đại ta tên Vương Hạo Nhiên, công tử Vương thị tập đoàn, vẫn là học sinh giỏi của đại học năm nhất chúng ta đây, khẳng định người đã nghe qua chứ?" Ngụy Chí Hàng đắc ý nói.

Nhậm Kiều Kiều âm thầm lườm liếc miệng. Vương Hạo Nhiên. . . Cái tên này nghe xong thấy rất chán ghét.

Quay lại chính đề, nàng nói: "Chuyện này cần chính người làm, người khác không giúp được người."

"Làm cái gì?"

"Người đứng yên đừng nhúc nhích, để ta đánh một cái, nếu như bị đánh một cái mà còn có thể đứng yên không bị ngã thì ta sẽ đồng ý yêu cầu của người."

"Cái này quá đơn giản, tranh thủ thời gian tới đi."

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi. . . A!"

Ngụy Chí Hàng còn chưa nói xong, cũng đã kêu thảm một tiếng, nằm xuống đất cuộn tròn lại giống như một con tôm. Tiểu huynh đệ bị chịu một kích nặng.

"Xem nha, người ngã xuống rồi, vậy chỉ có thể bó tay." Nhậm Kiều Kiều thu lại chân của mình, cười xấu xa vài tiếng, nghênh ngang rời đi.

Nàng trở lại lầu phòng ngủ nữ sinh, đi đến phòng ngủ của mình.

Nhưng mà mỗi khi đi qua một gian phòng ngủ Nhậm Kiều Kiều đều cố gắng ngó lấy một cái, nhìn thấy muội tử xinh đẹp con mắt tỏa ánh sáng, thậm chí khoe miệng còn lưu lại một tia nước miếng.

"Người đang nhìn cái gì?"

Đang lúc Nhậm Kiều Kiều ngừng chân ở cửa phòng của một nữ sinh thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nũng nịu.

Nàng nhìn lại, lập tức nhìn thấy một nữ sinh vóc người cực phẩm mà mặt em bé.

Nhậm Kiều Kiều hưng phấn vô cùng. Muội tử trước mắt này đúng thật là kiểu nàng tha thiết ước mơ.

Sau khi nhìn nhiều mấy lần nàng lập tức nhớ lại cái gì, kinh ngạc nói: "Người là hoa khôi Mục Chiêu Chiêu đại học năm nhất đúng không, ta nhìn thấy ảnh của người ở trên diễn đàn trường học."

"Người là học tử Nhậm Kiều Kiều khoa tài chính đại học năm thứ hai sao?" Mục Chiêu Chiêu cũng nhận ra đối phương.

Nhậm Kiều Kiều nghe vậy, sửng sốt vài giây đồng hồ, lập tức trả lời:

"Đúng đúng, ta là Nhậm Kiều Kiều, Nhậm Kiều Kiều."

Nghe được trả lời, Mục Chiêu Chiêu cũng xác định thân phận của đối phương, trong lòng toát ra hảo cảm, thiện ý hỏi:

"Học tử, vừa rồi người nhìn cái gì ở phòng ngủ chúng ta đấy? Là muốn tìm người sao?"

"Ta không phải tìm người." Nhậm Kiều Kiều lắc đầu, suy tư mấy giây, vậy mới nói: "Hình như ta thấy phòng ngủ của các người chỉ có

ba cái giường chiếu, là chỉ có ba người ở sao?"

"Đúng thế, chỉ có ba người." Mục Chiêu Chiêu gật đầu.

"Còn thừa một cái giường chiếu, thế này quá lãng phí, ta có thể vào ở chung hay không?" Nhậm Kiêu Kiêu một mặt chờ đợi mà hỏi.

"Học tử không có phòng ngủ sao?" Mục Chiêu Chiêu nghi hoặc.

"Đương nhiên là có, nhưng mà lần này mưa, trần nhà rỉ nước xuống giường làm chăn mền của ta đều bị bẩn." Nhậm Kiêu Kiêu giải thích nói.

"Thế sao, vậy thì rất khso chịu nha." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Đúng là như vậy, "Nhậm Kiêu Kiêu oán trách một thoáng, nói: "Ta thấy phòng ngủ của các người thiếu hụt một cái giường chiếu, định hỏi một chút, có thể cho ta vào ở cùng hay không."

"Thật ra ta không có ý kiến gì, nhưng mà phòng ngủ này không chỉ có một mình ta, ta cần hỏi các bạn cùng phòng một chút. Người chờ một chút." Nói xong, Mục Chiêu Chiêu đi vào trong phòng ngủ, nói tình huống cho hai người bạn cùng phòng.

Hai bạn cùng phòng nghe được là học tử hoa khôi đại học năm thứ hai cũng không có phản đối.

"Có thể, bạn cùng phòng ta nói không có vấn đề." Mục Chiêu Chiêu từ trong phòng ngủ đi ra, đáp lại Nhậm Kiêu Kiêu.

"Vậy thì tốt quá, ta đi khuân đồ." Nhậm Kiêu Kiêu kích động nói.

"Chúng ta để rất nhiều thứ trên giường bỏ không đó, trong thời gian ngắn không thể dọn hết, nếu không thì để ngày mai chuyển đi."

v @@@

Chương 433: Không Khổ Cực, Không Khổ Cực

Đêm hôm khuya khoắt, Mục Chiêu Chiêu làm biếng đi dọn dẹp, hơn nữa tạm thời cũng không có thời gian. Bởi vì Tần Vận Hàn hẹn nàng mở micro chơi game.

"Vậy được rồi." Nhậm Kiều Kiều cũng không cưỡng cầu tiếp, miễn phá hoại ấn tượng của mình trong mắt Mục Chiêu Chiêu.

"Chiêu Chiêu, người làm gì đấy? Đội ngũ ta đều đã chuẩn bị xong, đang chờ người đấy." Xa xa truyền đến một giọng nữ thúc giục.

"Vận Hàn tỷ, xong ngay lập tức đây." Trong khi nói chuyện, Mục Chiêu Chiêu vội vàng lấy điện thoại di động ra.

"Đó là hoa khôi Tần Vận Hàn của đại học năm nhất các người sao?" Nhậm Kiều Kiều ở cửa phòng ngủ nhìn xem một chỗ không xa lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, kinh ngạc hỏi Mục Chiêu Chiêu.

"Đúng vậy, hai chúng ta là bạn thân." Mục Chiêu Chiêu cười lấy nói.

"Có thể đừng hô to gọi nhỏ hay không." Phòng ngủ bên cạnh phòng của Tần Vận Hàn có một nữ sinh xinh đẹp cũng đi ra, hướng về Tần Vận Hàn nói một tiếng.

"Ta cứ muốn hô to gọi nhỏ, không cần người xen vào!" Tần Vận Hàn hận nói.

"Đó là. . . Đó là Hứa Mộ Nhan sao?" Nhậm Kiều Kiều tập trung nhìn vào, ngạc nhiên nghẹn ngào.

"Đúng." Mục Chiêu Chiêu gật đầu.

Nhậm Kiều Kiều nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ rồi lập tức chuyển thành hưng phấn.

Được lắm, ba hoa khôi đại học năm nhất đều ở tầng này.

Ngày mai vào ở phòng Mục Chiêu Chiêu là một chuyện cực tốt.

Tiết thứ nhất buổi sáng.

Vương Hạo Nhiên vừa đi vào lớp học đã nhìn thấy một bên mắt gấu mèo của Ngụy Chí Hàng, kích động đi ra phía trước, hỏi:

"Lão tứ, có phải bị người đánh hay không, là ai đánh người, mau nói cho ta biết!"

Ngụy Chí Hàng là một tiểu phản phái, trưởng thành ra một khuôn mặt khiêu khích, bây giờ đột nhiên bị đánh thì rất có thể là bị nhân vật chính đánh.

Có nhân vật chính xuất hiện, chẳng khác nào có điểm phản phái cùng điểm hào quang vào túi.

Đương nhiên là Vương Hạo Nhiên kích động.

"Không không, chính ta tự ngã." Ngụy Chí Hàng lúng túng cười nói.

Vương Hạo Nhiên hơi trách mắng: "Ngã cái con bò, tự mình ngã có thể ngã thành như thế này sao, tranh thủ thời gian nói thật, có phải bởi vì trên nữ nhân nào đó rồi bị anh hùng cứu mỹ nhân đánh cho một trận không hay không?"

"Không phải bị nam đánh, là bị. . . Bị Nhậm Kiều Kiều đánh. Hơn nữa không chỉ bị đánh vào mắt, ta. . . huỳnh đệ của ta còn bị đánh, đến bây giờ vẫn còn đau." Ngụy Chí Hàng thấy không gạt được, chỉ

có thể thành thật nói.

"Nhậm Kiều Kiều?" Vương Hạo Nhiên kinh nghi.

"Chính là học tử khoa tài chính đại học năm thứ hai." Ngụy Chí Hàng giải thích nói.

"Lão tứ, người cũng quá vô dụng, rõ ràng lại bị một nữ nhân đánh." Lưu Hoa bu lại, khinh bỉ nói.

"Nghe nói Nhậm Kiều Kiều là một nữ sinh ôn nhu, làm sao sẽ bạo lực như vậy?" Lữ Minh cũng phát biểu ý kiến.

"Lời đồn mà thôi, ôn nhu chỗ nào, cực kỳ bạo lực, hơn nữa nhìn tay chân nàng lẻo khèo thôi mà khí lực cũng rất lớn." Ngụy Chí Hàng oán thanh nói.

"Vậy người định làm như thế nào, trận này người không trả thù sao?" Lưu Hoa giật dây nói.

"Nhất định phải trả thù!" Ngụy Chí Hàng cắn răng nghiêng lợi, hạ giọng nói với tiểu đồng bọn: "Ta chuẩn bị mua chút thuốc mê ở trên mạng rồi làm Nhậm Kiều Kiều choáng ngất đi, giáo huấn nàng một trận, báo thù cho huynh đệ ta!"

"Lão tứ, khẩu khí này ta giúp người, giao cho ta làm đi." Vương Hạo Nhiên vỗ vỗ bả vai của Ngụy Chí Hàng.

Nhậm Kiều Kiều là hoa khôi đại học năm thứ hai, nghe nói trường thành cũng xinh đẹp vô cùng, bây giờ bị tiểu phản phái Ngụy Chí Hàng để mắt tới.

Chắc chắc hơn nữa Nhậm Kiều Kiều là một nữ chính.

Chuyện đối phó với nữ chính vẫn nên để cho đại phản phái chuyên nghiệp làm.

Vương Hạo Nhiên không chút do dự, trực tiếp ôm lấy chuyện này.

"Lão đại, Như vậy. . . Như vậy vất vả cho người rồi." Ngụy Chí Hàng nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, nào dám phản đối, về mặt chỉ có thể đau khổ nói.

"Không khổ cực, không khổ cực." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Ha ha, Vương Hạo Nhiên, các người tụ tập một chỗ trò chuyện cái gì đấy?" Mục Chiêu Chiêu đột nhiên xuất hiện từ sau lưng.

"Trò chuyện về Nhậm Kiều Kiều!" Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, miệng Lữ Minh không ngăn cản lập tức nói.

Vương Hạo Nhiên không khỏi trừng Lữ Minh một chút, hù dọa Lữ Minh rụt cổ lại. Nói với Mục Chiêu Chiêu:

"Chúng ta đang nói vấn đề học tập."

Mục Chiêu Chiêu "A" một tiếng.

"Nhìn kìa nhìn kìa, Nhậm Kiều Kiều!" Lưu Hoa chỉ vào một thân ảnh đi ngang qua cửa sổ phòng học hô lên nói.

Vương Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy một muội tử vóc người cao gầy và đường cong mê người. Chấm điểm tổng hợp thì muội tử này có 95 điểm, cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn nữ chính.

Nhậm Kiều Kiều chỉ đi ngang qua, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người. Mọi người thu ánh mắt về.

"Mắt đều nhìn thẳng, người muốn quen biết Nhậm Kiều Kiều à?" Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy ánh mắt Vương Hạo Nhiên quan sát ngoài cửa sổ, không khỏi nói.

"Ta quen nàng làm cái gì " Vương Hạo Nhiên ra vẻ đạo mạo nhếch miệng, dừng một lúc, nghi hoặc nói: "Nghe người nói hình như là người quen biết nàng."

"Hôm nay Nhậm Kiều Kiều sẽ chuyển tới phòng ngủ của ta, sau này chúng ta sẽ là bạn cùng phòng." Mục Chiêu Chiêu trả lời.

"Thật sao, có cần ta dọn dẹp phòng ngủ giúp người hay không?" Vương Hạo Nhiên có chút nhiệt tình.

"Người muốn giúp ta hay là muốn giúp Nhậm Kiều Kiều?" Mục Chiêu Chiêu cảm thấy có chút cổ quái.

"Ta không biết nàng, đương nhiên là giúp người." Vương Hạo Nhiên giải thích một chút, lập tức không sao cả nói: "Nhưng nếu như người không nguyện ý thì quên đi."

"Muốn, trên giường ngủ bỏ không kia ta để rất nhiều thứ, một mình ta dọn dẹp quá phiền toái, người tới giúp ta nhé." Tuy là hoài nghi ý đồ của Vương Hạo Nhiên, nhưng Mục Chiêu Chiêu nghĩ đến có thể cùng Vương Hạo Nhiên ở chung một lúc đương nhiên sẽ đồng ý.

Giữa trưa.

Vương Hạo Nhiên tránh khỏi quản lý ký túc xá, chạy vào trong phòng ngủ.

Nhậm Kiều Kiều cùng Mục Chiêu Chiêu đã hẹn, đang bắt đầu chuẩn bị khuôn đồ tới phòng ngủ.

Vương Hạo Nhiên ở một bên giúp đỡ Mục Chiêu Chiêu thu dọn đồ đạc, cũng nhìn thấy Nhậm Kiều Kiều.

"Nhìn lão tử. . . Nhìn lão nương làm cái gì, chưa được thấy mỹ nữ à?" Bị Vương Hạo Nhiên đánh giá, Nhậm Kiều Kiều rất khó chịu, hướng hắn nói một tiếng.

"Vậy người nhìn ta làm gì, chưa được thấy soái ca sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

H @@@

Chương 434: Nữ Chính Cổ Quái

T"Ta nhìn người lúc nào?" Nhậm Kiêu Kiêu bác bỏ.

"Nếu người không nhìn ta thì làm sao biết ta đang nhìn người?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Người, người. . ." Nhậm Kiêu Kiêu nổi cáu, lập tức nắm chặt nắm tay lại, giống như muốn đánh người.

"Một chút chuyện nhỏ như vậy thôi mà, đừng cãi nhau, không được ồn ào." Mục Chiêu Chiêu khuyên.

"Nể mặt Chiêu Chiêu, ta không so đo với người, cảnh cáo người đừng dùng ánh mắt sắc mị nhìn ta, nếu không ta sẽ đánh người." Nhậm Kiêu Kiêu cảm thấy bị Vương Hạo Nhiên quan sát toàn thân không dễ chịu, vì vậy cố ý nói một tiếng.

Sau khi nói xong, đi ra ngoài phòng ngủ, tiếp tục đi khuôn đờ.

"Người học tử này giống nữ hán tử đó nha." Mục Chiêu Chiêu cảm thán một tiếng, hướng về Vương Hạo Nhiên hỏi: "Người ưa thích

loại người như thế sao?"

"Đừng nói giỡn." Vương Hạo Nhiên lập tức lắc đầu. Nói thật ra, nếu Nhậm Kiêu Kiêu không phải là nữ chính, hắn sẽ lười để ý đến.

Hắn chỉ muốn đến xem bên cạnh Nhậm Kiêu Kiêu có nhân vật chính mới không.

Ví dụ như người giúp Nhậm Kiêu Kiêu dọn đồ.

Nhưng vượt quá dự liệu của Vương Hạo Nhiên, Nhậm Kiêu Kiêu tự mình dọn đồ, không gọi nam sinh khác hỗ trợ.

"Nữ hán tử cũng không tệ mà, người thật không thích người như thế sao?" Mục Chiêu Chiêu có chút không tin, lần nữa hỏi.

"Tất nhiên không thích, nếu phải thích ta thà thích người như người là đại. . . Loli." Vương Hạo Nhiên kềm chút nói lỡ, vội vàng thu hồi một chữ.

Mục Chiêu Chiêu nghe được thế vui vẻ, nhưng mặt ngoài cũng uy hiếp nói: "Người nói bậy bạ gì đó, cẩn thận ta kiến người với Vận Hàn tử!"

"Ta nói bậy đâu, là cực lớn." Trong khi nói chuyện, Vương Hạo Nhiên không nhịn được lờm liếc vóc dáng phạm quy của Mục Chiêu Chiêu.

"Vậy người ưa thích Vận Hàn tử nhiều hơn, hay là ưa thích ta nhiều hơn?" Thấy chung quanh không có người, Mục Chiêu Chiêu đỏ mặt, đánh bạo hỏi.

Wương Hạo Nhiên ngậm miệng không trả lời. Bởi vì, hắn nhìn thấy chính chủ tới.

"Chiêu Chiêu, làm gì đấy, cùng một chỗ ăn. . . A, người cũng ở chỗ

này sao." Tần Vận Hàn đi vào phòng ngủ, nói với Mục Chiêu Chiêu nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì kinh ngạc một chút.

"Ta giúp Mục Chiêu Chiêu thu dọn đồ đạc."

"Vậy thì thu thập xong đi rồi cùng đi ăn thôi." Tần Vận Hàn mời nói.

"Được" Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"A, Chiêu Chiêu, sao mặt người đỏ như vậy?" Tần Vận Hàn chú ý tới khuôn mặt Mục Chiêu Chiêu.

"Có à?" Mục Chiêu Chiêu sững sờ, dùng tay sờ một cái, cảm giác mặt khá nóng, cười láo lỉnh nói: "Ha ha, thời tiết hơi nóng."

Trong khi nói chuyện, Nhậm Kiều Kiều lại khuôn đỏ tới, nói:

"Ở xa đã nghe thấy các người nói đi ăn cơm, một chỗ chứ."

"Người là ai?" Tần Vận Hàn liếc qua nàng.

"Ta là Nhậm Kiều Kiều."

"Há, là hoa khôi đại học năm thứ hai đúng không." Tần Vận Hàn giật mình.

"Chào người chào người, sau này ta cũng ở tầng này, xin chỉ giáo nhiều." Nhậm Kiều Kiều một mặt nhiệt tình.

"Ừm." Tần Vận Hàn cười cười qua loa.

Sau khi chuyển đồ vật xong, đám người Vương Hạo Nhiên cùng đi tới phòng ăn trường học ăn cơm.

Sau khi gọi đồ ăn, Nhậm Kiều Kiều hỏi mấy người uống gì không,

nhận được trả lời lập tức chạy đi.

Lúc trở về, Nhậm Kiều Kiều mang theo bốn bình đồ uống, Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu cùng Nhậm Kiều Kiều mỗi loại một bình.

Vương Hạo Nhiên mở ra nắp bình, chuẩn bị uống một ngụm, nhưng lúc miệng bình đến bên miệng thì dừng lại.

Trong chai đồ uống này có thêm đồ vật. Tuy không phải độc, nhưng mà có chút không sạch sẽ.

Tần Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu nhận nhíp uống đồ uống.

Vương Hạo Nhiên cũng không có ngăn cản, bởi vì trong chai đồ uống của hai người không có đồ vật gì.

Nhậm Kiều Kiều chỉ nhằm vào hắn mà thôi.

"Tại sao người không uống?" Nhậm Kiều Kiều thấy Vương Hạo Nhiên không động liền hỏi.

"Ta không khát nước, đợi lúc nữa thì uống." Vương Hạo Nhiên vặn lại nắp bình, đặt ở trên bàn.

Sau khi Nhậm Kiều Kiều nhìn thấy, đáy mắt hiện lên một chút thất vọng nhỏ, nhưng mà che giấu rất tốt.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, mấy người bắt đầu ăn cơm.

Nhậm Kiều Kiều rất tùy tiện, lúc ăn cơm không có hình dáng của một nữ sinh.

Sau khi ăn xong, uống một ngụm đồ uống rồi còn ợ một cái, không quan tâm hình tượng mỹ nữ.

Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy, liếc nhau một cái, nhin không được bật cười một chút, đều cảm thấy Nhậm Kiều Kiều là nữ hán tử, hết sức cá tính, hảo cảm tăng nhiều.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy thì nhíu mày.

Nói thật ra, hán gặp nhiều nữ chính rồi, yêu cầu của hán vẫn rất cao.

Hán không có hứng thú gì với nữ hán tử giống như Nhậm Kiều Kiều.

Nếu như không phải là vì muốn thông qua Nhậm Kiều Kiều tìm được nhân vật chính thì hán sẽ không thèm để ý đến Nhậm Kiều Kiều.

Sau khi ăn xong, Nhậm Kiều Kiều muốn đi nhà vệ sinh, hỏi Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu có muốn kết bạn cũng đi hay không. Hai người cũng không có uống nhiều đồ uống như Nhậm Kiều Kiều, không có cảm giác, thế là lắc đầu từ chối.

Nhậm Kiều Kiều chỉ có thể đi một mình.

Ba người Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu ở bên ngoài nhà vệ sinh đợi.

Đang chờ đợi thì Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút nhàm chán, thế là mở ra thấu thị nhìn một chút.

Hán phát hiện một màn kinh hãi.

Nhậm Kiều Kiều rõ ràng đứng xuxu!

Nhưng mà nàng nhanh chóng gieo gió gặt bão rồi mới không thể không ngồi xuống.

Vương Hạo Nhiên một mặt cổ quái.

Coi như là nữ hán tử cũng quá mức một chút rồi?

Một lúc sau, Nhậm Kiều Kiều đi ra.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng rời xa nàng một chút.

Lý do rất đơn giản, bởi vì Nhậm Kiều Kiều đứng đã ăn quả đắng, tuy là không dễ dàng ngửi được, nhưng mà vẫn phải cách xa một chút.

"Thời tiết tốt nha, chúng ta cùng nhau đi bể bơi lội đi." Nhậm Kiều Kiều nói với hai nữ sinh.

"Có thể." Mục Chiêu Chiêu đồng ý nói.

"VẬY ĐI THÔI." Tần Vận Hàn cũng không có ý kiến.

"VẬY CÒN CHỜ GÌ NỮA, TRANH THỦ THỜI GIAN XUẤT PHÁT THÔI!" Nhậm Kiều Kiều hưng phấn hét to một tiếng, thậm chí khoe miệng còn chảy xuống một chút nước miếng.

Vương Hạo Nhiên nhìn được nhíu mày.

Rõ ràng Nhậm Kiều Kiều là nữ sinh, tại sao lại giống dung tục như vậy?

Hả, dung tục như nam nhân?

Vương Hạo Nhiên bị ý nghĩ này của mình làm cho kinh dị, đồng thời nghi ngờ trong lòng mình đang quanh quẩn, có xu thế muốn mở ra.

v @@@

Chương 435: Nhân Vật Chính Biến Thân (1)

ĐHấn có một quan niệm chính, đó chính là cho rằng Nhậm Kiều Kiều là nữ chính hoa khôi, vì vậy cũng lười lãng phí dùng điểm phản phái đi tra nàng, nghĩ chỉ cần nhìn chăm chăm vào nàng là có thể đợi được nhân vật chính xuất hiện. Đến lúc đó trực tiếp tra nhân vật chính.

Nhưng kỳ thật có một khả năng khác, đó chính là Nhậm Kiều Kiều là nhân vật chính, nhân vật chính nam tần!

Toát ra ý nghĩ, Vương Hạo Nhiên cũng không tiết kiệm điểm phản phái, lập tức dò xét.

【 Nhân vật chính: Nhậm Kiều Kiều 】

【 Điểm chiến lược: 122】

【 Điểm mị lược: 189】

【 Hào quang nhân vật chính: 1001】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Biến Thân hệ thống (Nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống là cùng mười đại mỹ nữ siêu cấp trở thành bạn thân thì có thể biến trở về thành nam, sau khi biến trở về thành nam thì độ thiện cảm của mười người bạn thân biến thành max trị số trong nháy mắt.)

Chú thích: Tiến độ nhiệm vụ bây giờ: Tiến độ cùng Mục Chiêu Chiêu trở thành bạn thân 25%, tiến độ cùng cùng Tần Vận Hàn trở thành bạn thân 11%】 .

Quả nhiên là nhân vật chính biến thân!

Sau khi biết được tin tức về Nhậm Kiêu Kiêu, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn xác định được suy đoán của mình.

Cử chỉ cùng hành động của Nhậm Kiêu Kiêu này cũng không phải là nữ sinh tùy tiện, mà căn bản chính là hành động đặc biệt của nam tử thô ráp.

Chỉ là có một vẻ ngoài xinh đẹp, nhìn lên mới không thể nào chán ghét mà thôi.

Cái gọi biến thân, chính là linh hồn nam tử xuyên qua đến trên người nữ tử. Về phần nội dung chính tuyến như thế nào thì không giống nhau.

Mà nội dung chính tuyến của Nhậm Kiêu Kiêu này để Vương Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

May mắn phát hiện ra sớm, nếu như phát hiện trễ thì để Nhậm Kiêu Kiêu tập hợp đủ mười bạn thân thì chuyện kia liền đầu lớn.

Nàng trực tiếp biến trở về hình dạng nam, có thể để độ thiện cảm của mười người bạn thân kéo căng!

"Chúng ta đi bơi lội, nhưng mà không có phần của ngươi, ngươi không nên đi theo."

Sau khi Vương Hạo Nhiên hiện lên một ít ý niệm, âm thanh Nhậm Kiêu Kiêu cũng truyền đến.

Dứt lời, Nhậm Kiêu Kiêu liền muốn kéo lấy tay Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu cùng hai người đi đến bể bơi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên vượt lên trước một bước, trực tiếp trong bóng tối phát ra một đạo chân khí, đánh vào trên cổ chân

Nhậm Kiều Kiều.

Nhậm Kiều Kiều lập tức bị đau ngã nhào trên đất.

"Người bị sao vậy?" Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu nhận nhíp kinh ngạc nói.

"Dường như đã bị trặc chân, đau chết." Nhậm Kiều Kiều ôm cổ chân nói.

"Xem ra không thể đi tới bể bơi rồi." Vương Hạo Nhiên nhìn có chút hả hê nói một câu.

Nhậm Kiều Kiều trừng mắt liếc hẩn một cái, quay đầu nói với Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu:

"Các người tới vịn đỡ ta, ta muốn đến phòng y tế."

"Vẫn là để ta làm cho." Vương Hạo Nhiên nói.

"Muốn chiếm ta tiện nghi à? Ta mới không cần người vịn." Nhậm Kiều Kiều từ chối nói.

Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, nghiêm nghị nói với Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu: "Hai người các người cũng không cần dìu nàng."

"Tại sao các nàng phải nghe lời người? Thật là buồn cười." Nhậm Kiều Kiều khinh bỉ một tiếng, thúc giục Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu nói:

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, tới dìu ta một thoáng đi."

Trong khi nói chuyện nàng đã tưởng tượng ra.

Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu một người đỡ lấy cánh tay của

nàng, tiếp đó cánh tay của nàng trong lúc vô tình đụng phải trước người hai người, dùng sức chầm mút.

Lấy thân phận của mình, khẳng định là các nàng cũng sẽ không phát giác cái gì, mà hô to lưu manh các thứ.

Nhưng mà Nhậm Kiều Kiều mới tưởng tượng xong cũng nhìn thấy Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu chầm chạp không động đậy.

"Chuyện gì xảy ra, các người thật nghe hẳn đó à?" Nhậm Kiều Kiều kinh ngạc nói.

"Người ta tưởng thành đến đẹp trai như vậy, khẳng định là bạn gái xinh đẹp hơn người nhiều, cần chiếm tiện nghi của người sao? Người ta có ý tốt, người còn cho người ta là lưu manh, thật là không biết tốt xấu!" Tần Vận Hàn thay bạn trai nói chuyện, thời gian chỉ trích Nhậm Kiều Kiều vẫn không quên khen ngợi chính mình một thoáng.

"Đúng đấy, Vương Hạo Nhiên cũng có ý tốt, sao người có thể nói hẳn như vậy" Mục Chiêu Chiêu cũng đứng về phía Vương Hạo Nhiên bên này, cũng đi theo nói một câu.

Nhậm Kiều Kiều thấy thế lúc này mới ý thức được, Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu hình như rất coi trọng Vương Hạo Nhiên.

Tuy là chán ghét Vương Hạo Nhiên, nhưng sau khi cân nhắc một chút vẫn thay đổi ngữ khí, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Vừa rồi ta ngại quá, người tới dìu ta một chút đi."

"Hiện tại ta lại không muốn đỡ nữa." Vương Hạo Nhiên cười nhạt nói.

Nhậm Kiều Kiều bị chơi xỏ một thoáng, lập tức nổi cáu, nhưng trở ngại Tần Vận Hàn cùng Mục Chiêu Chiêu ở đây, nên không dám

phát tác.

Lúc này, nàng nhìn thấy hai nữ sinh cùng lớp đi qua, liền gọi các nàng lại.

Hai nữ sinh đỡ Nhậm Kiều Kiều đến phòng y tế.

"Có nên đi xem nàng một chút không?" Mục Chiêu Chiêu hỏi thăm ý kiến Vương Hạo Nhiên.

"Đi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Ba người cùng đi xem một chút.

Sau khi giáo y kiểm tra liền nói Nhậm Kiều Kiều bị trật chân, thế là mở ra một bình rượu xoa bóp.

Hai nữ sinh cùng lớp đỡ Nhậm Kiều Kiều trở về phòng ngủ.

"Người cầm rượu chấn thương, không tiện đỡ nàng, ta đến giúp người cầm một chút." Vương Hạo Nhiên nói với một nữ sinh bên trong.

"Cảm. . . cảm ơn." Nữ sinh này nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, đầu óc kém chút choáng váng, lập tức đưa ra bình rượu chấn thương.

"Không có gì." Vương Hạo Nhiên tiếp nhận rượu chấn thương, đi theo đằng sau đám người Nhậm Kiều Kiều.

Thừa dịp không người nào chú ý mở ra rượu chấn thương, bỏ thêm một chút đồ vật vào bên trong.

Trước đây không lâu, Thiều Oản Oản dựa theo phân phó lấy đến một ít dược.

Vương Hạo Nhiên từ đó chọn một ít chủng loại để đối phó Lê Văn Tịch, nhưng còn thừa lại một ít nên mang theo trong người, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Trước mắt vừa vịn dùng tới.

Đây là hồi báo Nhậm Kiêu Kiêu trước đó đã bỏ đồ vào trong thức uống của hắn.

Trước đó cho là Nhậm Kiêu Kiêu là nữ chính nên Vương Hạo Nhiên có thể rộng lượng một chút, không so đo với nàng. Nhưng khi biết nàng là nam nhân với lớp da nữ nhân thì tự nhiên sẽ không khách khí.

H @@@

Chương 436: Nhân Vật Chính Biến Thân (2)

RHai nữ sinh đỡ Nhậm Kiêu Kiêu đến căn phòng ngủ kia của Mục Chiêu.

Chân Nhậm Kiêu Kiêu đau đến kịch liệt, buổi chiều không có đi lên lớp, sau khi uống rượu chấn thương xong, thì nằm trên giường kí tú xá nghỉ ngơi.

Cảm giác này trực tiếp để nàng ngủ thẳng tới lúc chạng vạng tối.

Sau khi tỉnh lại, Nhậm Kiêu Kiêu phát giác chân đã hết đau, không

khỏi vui mừng.

Đến giờ ăn cơm, Nhậm Kiều Kiều chuẩn bị gọi Mục Chiêu Chiêu đi ăn cơm, nhưng mà ở phòng ngủ đợi một hồi không thấy Mục Chiêu Chiêu trở về.

Nhậm Kiều Kiều còn không có số điện thoại Mục Chiêu Chiêu cũng không liên lạc được nàng, thế là chuẩn bị tự mình ra ngoài ăn.

Đeo giày xong đi ra phòng ngủ, đi tới hành lang.

Nữ sinh trên hành lang sau khi nhìn thấy Nhậm Kiều Kiều đều trợ tròng, dừng bước.

"Nhìn lão tử làm. . . Nhìn ta làm gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao?"
Nhậm Kiều Kiều nói sai, thế là vội vã uốn nắn một thoáng. Không để ý tới các nàng, đi xuống lầu.

Thế nhưng mà một đường đi tới, người qua đường đều quăng tới ánh mắt cổ quái, nhìn nàng như là động vật thời tiền sử vậy.

Nhậm Kiều Kiều nghi ngờ sờ lên cằm, nhưng không chờ suy nghĩ, cũng cảm giác được râu dưới cằm có chút khó giải quyết.

Phản ứng đầu tiên của nàng là cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng sửng sốt mấy giây sau cũng giật mình.

Bây giờ mình là nữ nhân, sao mà râu ria lại rậm rạp vậy chứ?

Nhậm Kiều Kiều lấy điện thoại di động ra, dùng camera selfie nhìn mình một chút.

Mặt vẫn là nữ sinh, nhưng mà lại có thứ mà nữ nhân ít có, tỉ như râu ria lông nách các loại.

Trong khi kinh hoàng, nàng tiếp tục ở tại chỗ kiểm tra một chút, rất

nhANH LIỀN PHÁT HIỆN DA CỦA MÌNH TRỞ NÊN THÔ KỆCH HƠN, TO BẰNG CÁNH TAY, LƯNG CỨNG TOÀN VẸN, THẬM CHÍ CÒN TRÀN ĐẦU LÔNG TAY LÔNG CHÂN.

Nhìn cả người y hết quái vật.

Người xung quanh bí mật lấy điện thoại di động ra chụp ảnh thu hình lại, đăng lên trên diễn đàn của trường học.

Nhậm Kiều Kiều lập tức giận dữ hướng về mọi người rống lên vài tiếng, tiếp lấy bụi mặt trốn về phòng ngủ.

Trong thời gian thật ngắn này, diễn đàn trường học nhất thời vỡ tổ.

Tuy là Nhậm Kiều Kiều nhiều râu ria cùng lông một chút, nhưng khuôn mặt lờ mờ vẫn có thể nhận ra, nàng chính là Nhậm Kiều Kiều.

Một hoa khô nũng nịu, bỗng nhiên biến thành thế này, tự nhiên là thành tin hot.

Vương Hạo Nhiên ở bên trong diễn đàn trường học nhìn thấy những cái này thì lập tức để Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng làm thủy quân, tung ra lời đồn nói Nhậm Kiều Kiều bị bệnh truyền nhiễm kỳ lạ, một khi nữ sinh bị dính cũng biến thành thế này.

Lời đồn này có chút thái quá, thế nhưng mà vẫn để các nữ sinh khùng hoảng như cũ.

Đêm hôm khuya khoắt.

Bên trên lầu có phòng ngủ của Nhậm Kiều Kiều, cơ hồ các nữ sinh đều ở bên ngoài, không dám vào phòng ngủ trong lầu.

Trường học mới được biết thì lập tức tìm người của bệnh viện đến, ăn mặc trang phục phòng hộ mang Nhậm Kiều Kiều ra ngoài.

Một ít tin tức truyền thông nghe nói cũng chạy tới.

Cảnh tượng Nhậm Kiều Kiều bị mang đi nhất thời bị ghi lại, phát đến phải trên truyền thông.

Tốc độ truyền bá của Internet đặc biệt nhanh.

Hoa khôi nào đó của trường Thanh Linh bị bệnh kỳ lạ cơ hồ làm cho toàn bộ người trên mạng đều biết..

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Nhậm Kiều Kiều bị xã hội xa lánh, không cách nào kết giao được bạn thân, kí chủ thu được 1800 điểm phản phái. 】

【 Đỉnh, nội dung chính tuyến của Nhậm Kiều Kiều bị phá vỡ, mất đi nhân vật chính thân phận. 】

Vậy là xong rồi?

Bạn rộn một ngày, vền vẹn chỉ được 1800 điểm phản phái.

Vương Hạo Nhiên có hơi thất vọng, nhưng mà rất nhanh liền bình thường trở lại.

Nhậm Kiều Kiều nayflaf một nhân vật chính đặc thù, không thích hợp giữ lại để chậm rãi nhỏ lông dê.

Bởi vì nàng là thân nữ tử, ở trong đám nữ nhân rất dễ dàng chiếm tiện nghi của nữ chính, nhất định phải phải nhanh giải quyết.

Nhậm Kiều Kiều đã bị xã hội xa lánh, lại không còn thân phận nhân vật chính, lập tức sẽ bị đuổi ra phòng ngủ của nữ sinh, đừng nói cùng nữ chính trở thành bạn thân, coi như là nữ nhân bình thường gặp cũng phải trốn tránh, tránh nàng như là trốn ôn dịch vậy. Đã hoàn toàn không tạo thành uy hiếp.

Thời gian đêm khuya, Vương Hạo Nhiên duỗi lưng một cái, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhưng mà lại nhận được điện thoại của Vũ Ngưng.

"Công tử, ta nghe trộm được một bí mật lớn!" Sau khi điện thoại được kết nối, âm thanh Vũ Ngưng cung kính báo cáo.

"Há, là bí mật gì? !" Vương Hạo Nhiên không khỏi giữ vững tinh thần, ở trên đầu giường ngồi thẳng thân thể hỏi vội.

"Bí mật này biết được không dễ, ta phải vật lộn với nguy hiểm to lớn mới nghe được, may mắn không có bị phát hiện, nếu không thì không biết sẽ bị trừng trị thế nào." Vũ Ngưng có chút nghĩ mà sợ nói.

"Người cực khổ rồi, ta nhất định sẽ khen thưởng người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta làm việc cho công tử cũng không phải vì cầu hỏi báo, lời này của công tử nghiêm trọng rồi." Vũ Ngưng thụ sủng nhược kinh một thoáng, lập tức dừng một chút, sợ nói:

"Nhưng mà nếu công tử rảnh rồi có thể đến thăm ta một chút. Dù ta nhìn mặt công tử một chút đều sẽ vui vẻ đến ngủ không yên."

E lẽ nói xong, nàng trực tiếp ném ra tin tức nặng ký:

"Công tử, thì ra Phượng Huyền Tố đã có phu quân!"

Nghe vậy, sắc mặt Vương Hạo Nhiên mang theo ý cười chờ đợi lập tức có chút cứng ngắc ở.

Là tin này? Chính là tin này? !

"Ngài không tin phải không? Chính tai ta nghe được, tuyệt đối không có sai." Thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời, Vũ Ngưng lại nói.

"Không, ta tin tưởng, người làm rất tốt." Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy lãng phí, nhưng mà không khỏi đã kích thích tích cực của Vũ Ngưng, ngoài miệng vẫn khen ngợi một chút.

Suy cho cùng tin tức đệ nhất mỹ hân trong giang hồ ẩn thế có phụ quân, nếu truyền ra bên trong giang hồ ẩn thế tuyệt đối là mang tính bạo tạc.

Chỉ là cái tin tức này đối với Vương Hạo Nhiên mà nói thì một chút tác dụng cũng không có.

"Ngoài tin tức này ra còn có nghe được tin tức nào nữa không?" Vương Hạo Nhiên mang theo một phần chờ mong, lại hỏi thăm một thoáng.

"Không có." Vũ Ngưng theo bản năng trả lời.

w @@@

Chương 437: Phùng An Na

zVương Hạo Nhiên tiếc nuối một thoáng "Vậy người tiếp tục thám thính, có tin tức gì liên quan đến Yến Vân Thiên hoặc là người bên cạnh hắn thì lập tức báo cho ta biết."

"Công tử, động tĩnh của vị hôn thê của Yến Vân Thiên được xem là tin tức đặc thù không?" Vũ Ngưng nhớ tới cái gì tới, bỗng nhiên lại

nói.

"Tất nhiên là có." Vương Hạo Nhiên vội vã đáp một tiếng, lập tức kinh dị nói "Yến Vân Thiên còn có một vị hôn thê sao?"

"Há lại chỉ có từng đó, theo ta biết thì tới tận năm vị." Vũ Ngưng nói.

"Người biết đến có năm vị, có lẽ là thực tế càng nhiều hơn, Yến Vân Thiên cái này mẹ nó không phạm pháp à? !" Vương Hạo Nhiên kinh hãi.

"Bên trong giang hồ ẩn thế, nam tử tam thê tứ thiếp rất bình thường nha, không đáng kể chút nào." Vũ Ngưng đương nhiên nói.

Nghe được lời nói của Vũ Ngưng, Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một hồi lâu, lập tức lại nghĩ thông suốt.

Lâm Thần là nhân vật chính thiên tài, bên trong nội dung chính tuyến có tận bảy vị nữ thần tỷ tỷ.

Nhân vật chính công tử yêu nghiệt quét ngang như Yến Vân Thiên này thì bên trong nội dung chính tuyến chính là một máy ủi đất, nếu không có một đồng nữ chính đó mới gọi là kỳ quái.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại cảm thấy rất đau đầu.

Theo nhân vật chính càng ngày càng nhiều, nữ chính bên người cũng càng ngày càng nhiều. Nhiều đến nỗi hần phân thân cũng hết cách.

Bên trong nội dung chính tuyến của nhân vật chính Yến Vân Thiên này có nữ chính nhiều hơn bất luận nhân vật chính nào mà hần đã gặp qua.

Bảy nữ thần tỷ tỷ của Lâm Thần cũng làm cho Vương Hạo Nhiên lao tâm lao lực, còn chỉ là tạm thời có quan hệ tốt với sau vị. Còn lại một

đại tỷ thần bí đến hiện tại cũng không có nhìn thấy.

Nói thật ra nếu chỉ một hai nữ chính thì Vương Hạo Nhiên ngược lại không để ý sẽ đi tiếp tiếp xúc một thoáng, nhưng một đống thì vẫn là nên thôi.

Suy cho cùng nữ chính bên cạnh hắn, quan hệ cũng còn không có hòa hợp toàn bộ. Hai bên cơ bản cũng không biết sự tồn tại của đối phương.

Nhưng trước mắt mà nói thì vẫn duy trì một cái cân bằng vi diệu.

Nếu lại trêu chọc nữ chính vậy cái cân bằng này không nhất định có thể tiếp tục giữ vững được nữa.

Vương Hạo Nhiên không muốn gây thêm phiền toái cho chính mình.

Đối phó với nhân vật chính như Yến Vân Thiên vẫn nên dùng cách khác tốt hơn một chút.

Tỉ như ra tay với tập đoàn của phụ thân hắn, hoặc là đối phó với thế lực Phượng Khê sơn.

Những cái này đều rất quan trọng với Yến Vân Thiên, chỉ cần chèn ép hai phe này, nhất định cũng là có thể giảm xuống hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên.

Chỉ cần hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên thấp hơn 2000, như thế thì hào quang tổn hưởng dẫn đến tử vong đánh trả sẽ mất đi hiệu lực.

Đến lúc đó, Vương Hạo Nhiên có thể trực tiếp giết chết hắn.

Thấy Vương Hạo Nhiên không có nói chuyện, Vũ Ngưng tiếp tục báo cáo tin tức nói:

"Một trong những hôn thê của Yến Vân Thiên đang tới Thanh Linh bên này. Nàng tên là Phùng An Na, bây giờ hai mươi một tuổi, tướng mạo cùng vóc dáng cơ hồ là cực phẩm, hơn nữa gia thế rất hiển hách. Phụ thân là người cầm lái của gia tộc tam đại thương nghiệp Hương đảo, mẫu thân có dòng máu quý tộc của hoàng thất Y quốc."

"Phùng An Na xuất thân từ dòng dõi cao quý, nhưng cũng không phải bình hoa, từ nhỏ đã thông minh hơn rất nhiều so với đồng lứa, nhạy lóip thi đậu đại học đỉnh tiem của nước ngoài. Còn chưa tốt nghiệp liền sáng lập một cái nhãn hiệu quần áo, gần gũi hai ba năm đã thành công ty quy mô lớn mấy chục ức. . ."

Vũ Ngưng giới thiệu Phùng An Na, hoàn toàn tốn hơn năm phút thời gian.

Dung mạo xinh đẹp, bối cảnh thâm hậu, có học thức, có năng lực. . . Hoàn toàn chính là nhân vật cấp nữ thần làm chao đảo chúng sinh.

Đây không phải nữ chính thì còn có thể là sao nữa chứ?

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính đi trêu chọc.

"Được rồi, ta đã biết, có tin tức khác thì nhớ nói cho ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được, công tử." Vũ Ngưng cung kính trả lời.

Cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên liền ngã đầu nghỉ ngơi.

Rất nhanh đã qua một ngày mới.

Sáng sớm, Vương Hạo Nhiên bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, phát hiện thông báo là tứ biểu tử của hắn.

Tứ biểu tỹ tên là Chân Tư Mẫn, là nữ nhi Tam di của hần.

Đã rất lâu Vương Hạo Nhiên không có liên hệ với tứ biểu tỹ này.

Nhưng mà trong ký ức, quan hệ của hần và tứ biểu tỹ này vẫn rất không tệ.

Cũng không biết sáng sớm mà tứ biểu tỹ này gọi điện thoại đến, đến cùng có chuyện gì.

Trong lúc suy tư, Vương Hạo Nhiên nghe điện thoại.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!" Âm thanh biểu tỹ nôn nóng nổi giận truyền đến, cũng không biết là nhằm vào ai. Lập tức mới nói với Vương Hạo Nhiên: "Hạo Nhiên, ta đã đến Thanh Linh bên này, người ở đâu vậy?"

"Biểu tỹ, sao lại tức giận như vậy?" Vương Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi.

"Một xú nữ nhân có chút sắc đẹp trước mặt của mọi người làm ta mất thể diện. Một hơi này, Hạo Nhiên người phải giúp biểu tỹ đòi lại!" Chân Tư Mẫn nóng nảy mắt bình tĩnh nói.

"Nữ nhân có thể chọc biểu tỹ người cũng không đơn giản, có thân phận gì?" Vương Hạo Nhiên nhíu mày, hỏi thăm.

Cơ nghiệp Chân gia cũng không có ở Thanh Linh, nhưng cũng là gia tộc có thương nghiệp lớn, rất có thanh danh, người bình thường làm sao dám trêu chọc.

"Dường như tên là Phùng An Na, túi từ bên kia Hương đảo, là một tiểu thư, trong nhà có một chút thực lực. Nhưng mà Thanh Linh là sân chính của Vương gia người, còn sợ nàng sao." Chân Tư Mẫn nóng nảy nói, đồng thời đưa ra ý kiến đối phó Phùng An Na:

"Hạo Nhiên, ả Phùng An Na này trưởng thành rất xinh đẹp, người tìm một ít người đem nàng trời lại, tiếp đó người liền có thể càn rỡ giáo huấn nàng, không chỉ người có thể hưởng hết điểm phúc, còn có thể giúp biểu tở trút giận, quả thực là nhất cử lưỡng tiện. Tiếp đó người quay lại video xem như uy hiếp, để nàng không dám nói ra!"

Nghe xong, Vương Hạo Nhiên một mặt cổ quái.

w @@@

Chương 438: Xin Tự Trọng

xVương Hạo Nhiên nghe hết ý kiến một hồi lâu.

Hóa ra toàn gia của mình đều là phản phái sao? Động một chút lại có ý nghĩ kinh người như vậy.

Lúc đầu hắn đã làm tốt chuẩn bị, không để ý tới Phùng An Na này.

Kết quả là biểu tở Chân Tư Mẫn lại trêu chọc người ta.

"Hạo Nhiên, người nói chuyện đi, tại sao không nói chuyện, không có tín hiệu sao?" Thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không trả lời, Chân Tư Mẫn thúc giục nói.

"Ta đang nghe đây." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Vậy người nhanh đi triệu tập nhân thủ đi, biểu tở không có lừa

người, Phùng An Na kia lớn lên rất xinh đẹp." Chân Tư Mẫn chắc chắn, lập tức còn mời nói:

"Người xem biểu tở tốt với người không, có loại chuyện tốt này còn đặc biệt gọi người đi làm!"

Vương Hạo Nhiên không khỏi lật một cái xem thường. Biểu tở ngu ngốc này, người biết người ta có thân phận gì sao? Lại dám trêu chọc người ta như vậy.

May mắn là mình không phải loại phản phái vô nào, nếu không thì bị biểu tở này hại thảm rồi.

"Được được, việc này giao cho ta xử lý." Vương Hạo Nhiên qua loa nói.

"Vậy người mau chóng làm đi, nhớ quay lại video để uy hiếp." Chân Tư Mẫn dặn dò một tiếng, nói xong dừng lại một hồi, lại bổ sung:

"Nhớ sao chép một phần gửi cho ta, ta muốn nhìn hình dáng Phùng An Na này bị giáo huấn!"

Vương Hạo Nhiên bị lời nói này của biểu tở làm cho kinh ngạc một chút, nói: "Biểu tở, người đề nghị thôi là được rồi, mặt khác ta sẽ nghĩ biện pháp đối phó Phùng An Na."

Làm một siêu cấp đại phản phái, nếu dựa theo biện pháp Chân Tư Mẫn này đi đối phó Phùng An Na, quả thực quá thấp. Hắn cũng không thèm đi làm.

Huống hồ, bên cạnh cũng không phải không có nữ chính y thuận tuyệt đối, vì sao đi làm loại chuyện này?

"Vậy người có ý nghĩ gì, mau nói cho ta biết." Chân Tư Mẫn hỏi.

"Tạm thời bảo mật, đến lúc đó sẽ nói cho người." Vương Hạo Nhiên

lừa dối một thoáng.

"Nhưng ta nhịn không được, cơn giận này nếu không giải quyết được thì tối nay ta sẽ ngủ không được. Hạo Nhiên người không giúp ta, ta trực tiếp đi tìm tiểu di, tiểu di thương ta như vậy, khẳng định sẽ hỗ trợ." Chân Tư Mẫn không thể làm gì khác hơn nói.

Chân Lệ xếp hạng nhỏ nhất ở bên nhà kia, chính là tiểu di trong miệng của Chân Tư Mẫn.

Vương Hạo Nhiên biết tính tình mụ mụ rất nóng nảy, lỗ như Chân Tư Mẫn đi cáo trạng, hơn phân nữa là mụ mụ sẽ lợi vào vũng nước đục này.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nói: "Đừng đi tìm mẫu thân ta, ta giúp người trút giận."

"Chúng ta vẫn nên gặp mặt rồi nói." Chân Tư Mẫn có chút không yên lòng, vì vậy nói.

"Nói chỗ đi." Vương Hạo Nhiên nói thẳng.

Tuy là Chân Tư Mẫn đối với người ngoài tương đối tồi tệ, nhưng đối với người nhà vẫn rất tốt.

Chuyện này, Vương Hạo Nhiên dự định giúp một chút.

Dù sao mình cũng xem như phản phái, lại là biểu đệ của Chân Tư Mẫn, tất nhiên phải bênh vực nàng.

Còn nữa, Phùng An Na có thân phận nữ chính, đối phó nàng có thể đả kích đến nhân vật chính Yến Vân Thiên.

Sau khi Chân Tư Mẫn nói địa điểm thì Vương Hạo Nhiên trực tiếp ngắt nói chuyện, lập tức chuẩn bị ra cửa.

Nhưng mà mới ra biệt thự, cũng nhìn thấy ngoài cửa lớn có một thân ảnh lặng yên mà đứng.

Mặc dù chỉ là một cái bóng lưng, nhưng vẫn đẹp đến rung động lòng người.

Mà khi nàng quay người lại, dáng vẻ xinh đẹp rực rỡ kia trực tiếp kém chút câu hồn Vương Hạo Nhiên đi.

Loại phong thái này ngoài Phụng Huyền Tố ra thì còn có thể là người nào đây?

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đi ra, mi tú cau lại của Phụng Huyền Tố nhẹ nhàng dẫn ra, trên gương mặt xinh đẹp vô cùng mịn màng toát ra nụ cười.

Bước chân nhẹ nhàng đi tới, dáng dấp yếu điệu, đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Trước đó đã đắc tội người, xin người đừng trách." Âm thanh Phụng Huyền Tố nói xin lỗi Vương Hạo Nhiên.

"Không sao." Vương Hạo Nhiên không để ý khoát tay áo, lập tức nghi hoặc hỏi: "Làm sao người biết ta ở chỗ này?"

"Tối hôm qua nằm mơ, mơ tới người, là người nói cho ta biết." Phụng Huyền Tố lộ ra nụ cười mỉ mỉ hoặc chúng sinh.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không tin. Nhưng mà suy nghĩ một chút rất nhanh đoán được, đây là Phụng Huyền Tố từ chỗ Tàn Vận Hàn mà biết được.

Đối với ánh mắt nóng bỏng kia của Phụng Huyền Tố, Vương Hạo Nhiên không dám làm cái gì.

Bởi vì một khi nhận Phụng Huyền Tố, về sau có khả năng sẽ bốc

cháy.

Phải biết, Phượng Huyền Tố không giống với bạn gái, một khi nhận, đó chính là thê tử.

Việc này nếu mà bị mấy tỷ muội Khâu Thiển Vi bên kia biết thì sẽ ra sao đây?

Hơn nữa, cho dù có thể giấu Khâu Thiển Vi, lỡ như Phượng Huyền Tố đi tìm Khâu Thiển Vi thì làm sao bây giờ?

Suy cho cùng nàng là chính chủ, mà Khâu Thiển Vi chỉ là bạn gái, tất nhiên có lý do để gây sự.

Không trả lời Phượng Huyền Tố là biện pháp tốt nhất.

Tất nhiên cũng không thể quá lạnh nhạt với nàng.

Suy cho cùng nàng là đệ nhất mỹ nhân trong giang hồ ẩn thế, bỏ qua mà nói thì thực tế thật là đáng tiếc.

"Kỳ thực thỉnh thoảng ta cũng nằm mơ, thường xuyên mơ tới một nữ nhân." Vương Hạo Nhiên đón ánh mắt Phượng Huyền Tố, làm như có thật nói.

"Nữ nhân này là ai, dung mạo ra sao? Là... là... Có phải là dáng dấp rất giống ta phải không?" Phượng Huyền Tố kích động lên, lại lần nữa đến gần một chút, nắm lấy tay Vương Hạo Nhiên lo lắng truy vấn.

"Ta rất muốn nhìn rõ ràng dáng vẻ của nàng, nhưng mà mỗi lần đều không thấy rõ. Nhưng trong cõi u minh có âm thanh nói cho ta là nàng rất quan trọng với ta." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên rõ ràng có thể cảm giác được Phượng

Huyền Tố cực kỳ xúc động, xúc động đến nỗi có chút phát run.

"Người mơ tới người kia, thật ra nàng là nương tử của người. Mà ta. . . Ta chính là nương tử của người." Trong mắt óng ánh của Phượng Huyền Tố phun trào, không cách nào áp chế cảm xúc trong đáy lòng, trực tiếp ôm lấy thân ảnh trước mặt.

Vương Hạo Nhiên rất muốn trở tay ôm lại, nhưng mà ngôi biệt thự kia của Liễu Nguyệt cách đây không xa, nếu bị mấy tỷ muội Khâu Thiển Vi nhìn thấy thì nguy to.

"Cô nương, xin tự trọng." Vương Hạo Nhiên trái lương tâm đẩy Phượng Huyền Tố ra, dáng vẻ rất quân tử, muốn cùng nàng giữ một chút khoảng cách.

| @@@

Chương 439: Phùng An Na Lấy Lòng (1)

Y"Ta tìm lòng không được, Thật. . . Thật xin lỗi." Trong lòng Phượng Huyền Tố biết thất thố, vội vã biểu thị ra áy náy.

"Không sao." Vương Hạo Nhiên rộng lượng nói một câu. Không muốn ở cửa biệt thự cùng Phượng Huyền Tố trò chuyện lâu, bởi vậy nói:

"Ta còn có việc, không tiện nói chuyện với người nữa."

"VẬY ta không quá rầy người nữa." Phượng Huyền Tố nghe xong cũng không dám dây dưa, chuẩn bị rời đi, nhưng mà lúc gần đi, bỗng nhiên nói:

"Nếu người gặp được rắc rối gì thì cứ tới tìm ta, dù cho chuyện khó cỡ nào ta cũng liều mạng giúp người."

"VẬY cảm ơn nhiều." Vương Hạo Nhiên nói.

Phượng Huyền Tố lại ném ra một cái ánh mắt nóng bỏng, lập tức bước đi.

Wang Hào Nhiên lái chiếc Lamborghini Aventador, trực tiếp đi đến chỗ mà Chân Tư Mẫn hẹn gặp.

Bên trong một quán trà trang nhã cao cấp, một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp toàn thân trên dưới mang theo khí tức cao quý, đang khoan thai thưởng thức nước trà.

"An Na, việc này người cũng không có thương lượng với gia chủ đã quyết định như vậy, thật không sợ sau này gia chủ sẽ trách cứ sao?"

Ở trước mặt nàng, có một nữ tử trung niên bốn mươi tuổi, hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức trà, mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu nói.

"Chung di, người xem ta lớn lên, có lẽ hiểu ta. Cuộc sống của ta, ta muốn tự mình quyết định, không muốn bị người khác định đoạt, dù cho có thì người này phải phụ thân ta!"

Nữ tử trẻ tuổi nhẹ nhàng đong đưa nước trà trong chén, trong đôi mắt lướt qua một chút quang mang sắc bén.

Hai nữ nhân đang nói chuyện với nhau này, vị trẻ tuổi xinh đẹp kia chính là Phùng An Na, vị nữ tử trung niên mà Phùng An Na xưng là

Chung di tên là Chung Ly.

Chung Ly là nhân vật đảm bảo an toàn cho Phùng An Na.

Nhưng mà Chung Ly chứng kiến Phùng An Na lớn lên, tình cảm của hai người hết như người nhà.

Sau khi nghe được lời nói của Phùng An Na, Chung Ly vẫn cực kỳ lo lắng nói:

"An Na, người là nữ nhi của gia chủ, có lẽ gia chủ sẽ dung túng người, nhưng mà vị hôn phu Yến Vân Thiên kia thì không nhất định."

"Phụ thân Yến Vân Thiên sở hữu một cái tập đoàn mấy trăm tỷ, mẫu thân càng là một sơn chủ của một tông môn cường đại ẩn thế, bối cảnh thế này tuyệt đối không phải chúng ta có khả năng tùy ý mạo phạm."

"Hơn nữa, ta nghe nói là Yến Vân Thiên làm việc rất bá đạo, sao lại cho phép người tùy tiện giải trừ hôn ước."

"Việc này theo ta thấy hơn phân nửa là không thành công."

Sau khi nói một hồi, Chung Ly nghiêm túc khuyên: "Cho nên thừa dịp hiện tại vẫn còn kịp, chúng ta vẫn nên trở về Hương đảo, coi như là chưa từng tới nơi này."

"Ta đã tới đây thì sao lại có chuyện tay không mà về?" Phùng An Na lộ ra vẻ rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

"Ta sẽ có chừng mực, sẽ không ngốc đến nỗi dùng cách quá đáng mà nói chuyện này với Yến Vân Thiên."

Trong ánh mắt của nàng hiện lên một chút hào quang thâm thúy "Ta sẽ để chính miệng Yến Vân Thiên nói giải trừ hôn ước."

"An Na người lớn lên đẹp như vậy, Yến Vân Thiên bỏ được sao? Để Yến Vân Thiên chủ động giải trừ hôn ước, điều đó không có khả năng đâu." Chân Lệ khó có thể tin nói.

"Không có gì là không có khả năng." Phùng An Na bưng lên nước trà tử mĩ nhấp một miếng, nhếch miệng lên một độ cong khó hiểu.

Thấy hình như Phùng An Na đã tính trước kỹ càng, Chung Ly cũng không có hỏi nhiều.

Nàng chứng kiến Phùng An Na lớn lên, biết được Phùng An Na thông minh vượt trội. Đã nói như vậy thì nhất định là có cách giải quyết ổn thỏa.

Vương Hạo Nhiên dừng xe xong, đi vào bên trong một quán trà cao cấp, thuận lợi tìm được chỗ Chân Tư Mẫn ngồi.

"Hạo Nhiên, đã lâu không thấy, người càng ngày càng đẹp trai nha." Chân Tư Mẫn nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đi vào bên trong thì đứng dậy, vừa vui mừng lại kinh ngạc nói.

"Biểu tử người cũng vẫn chói lọi như vậy." Vương Hạo Nhiên thuận miệng tán dương một thoáng.

Tướng mạo Chân Tư Mẫn cũng không tệ lắm, có thể đạt được 85 điểm, tuy là không có cực kỳ kinh diễm, nhưng cũng coi là xinh đẹp.

Nghe được Vương Hạo Nhiên khích lệ như vậy, nụ cười trên mặt Chân Tư Mẫn càng đậm mấy phần, không khỏi nói:

"Miệng Hạo Nhiên người thật là ngọt, thế này thì mấy nữ sinh sao có thể chống đỡ được, nói cho biểu tử nghe người đã quen bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp rồi?"

Khóe miệng Vương Hạo Nhiên giật một cái. Thật không then là nhân vật phản phái, tam quan lệch ra, lời nói vừa ra khỏi miệng lại tục như vậy.

"Biểu tỳ, người nói bậy bạ gì đó, ta là người rất đứng đắn." Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

"Hạo Nhiên, ta đây nói thật với người vậy. Người lớn lên có một khuôn mặt đẹp trai như vậy, không đi tán gái quả thực phung phí của trời, có phải người chưa thử qua tư vị hay không, vậy người đi thử một lần đi, bảo đảm người không dừng lại được." Chân Tư Mẫn dùng hết thành giọng điệu để giáo dục.

Vương Hạo Nhiên có chút buồn bực, chỉ cảm thấy trò chuyện sắp không nổi nữa.

Lúc này.

"Nàng, nàng, chính là nàng!" Chân Tư Mẫn xuyên thấu qua khe cửa nhìn thấy gì, bỗng nhiên hô to gọi nhỏ.

"Ai vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Là Phùng An Na kia đó!" Trong khi nói chuyện, Chân Tư Mẫn vội vàng đứng dậy, đi ra cửa.

Vương Hạo Nhiên đuổi theo sát.

Chân Tư Mẫn ra ngoài đi không đến mười bước đã đuổi kịp hai nữ nhân.

Ánh mắt của Vương Hạo Nhiên trực tiếp rơi xuống trên người nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kia.

Nữ tử có giá trị bộ mặt, vóc dáng, khí chất rất tuyệt hảo, mỗi cái có

thể đánh giá 96,97,98. Tổng hợp lại chính là 97 điểm.

Không cần phải nói, nữ nhân này chắc chắn là nữ chính Phùng An Na.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, vội vàng đi ra phía trước, lôi kéo Chân Tư Mẫn đang có dáng vẻ giương nhanh múa vuốt, như muốn vật lộn với người khác vậy.

Nữ nhân trung niên bên cạnh Phùng An Na đi về phía trước một bước, bảo vệ Phùng An Na, chỉ cần Chân Tư Mẫn có dị động thì sẽ lập tức giáo huấn nàng.

"Biểu tỳ, ngươi là người xã hội thượng lưu, đừng để người khác chế giễu, bình tĩnh một chút." Vương Hạo Nhiên thấp giọng khuyên lơn Chân Tư Mẫn, cùng sử dụng ánh mắt quan sát nữ nhân trung niên bên cạnh Phùng An Na.

Trên người nữ nhân này có chân khí ba động, ước chừng có ba mươi năm, rất mạnh.

Tất nhiên, đối với Vương Hạo Nhiên mà nói chỉ là chuyện một bàn tay đập bay.

κ @@@

Chương 440: Phùng An Na Lấy Lòng (2)

↳ Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không muốn tùy tiện ra tay trước mặt người khác, tự nhiên cũng không muốn để biểu tở Chân Tư Mẫn làm loạn.

"Nói đúng, ta là người của xã hội thượng lưu, không thể tùy tiện ra tay với xú nữ nhân." Chân Tư Mẫn phát giác được xung quanh đang có người xem kịch, cũng bình tĩnh một chút, tùy tiện nói một vài câu.

Chung Ly nghe được thì nhú mào, nhin không được đi về phía trước một bước.

Bống nhiên Phùng An Na hơi đưa tay ra, ra hiệu nàng dừng hành động thiếu suy nghĩ.

Chung Ly hiểu ý, lui về phía sau một bước, nhưng mà không có buông lỏng cảnh giác.

"Người nhìn ta lâu như vậy, trên mặt ta có thứ gì sao?" Phùng An Na bắt được ánh mắt Vương Hạo Nhiên quan sát mình rất lâu.

Vương Hạo Nhiên không có trả lời vấn đề này, chỉ là ra hiệu Chân Tư Mẫn một chút, nói với Phùng An Na:

"Vị này là biểu tở của ta."

Nghe được lời này, Phùng An Na chỉ cảm thấy như là hấn đang tuyên bố, có nhiều thâm ý nhìn nhiều Vương Hạo Nhiên thêm mấy lần.

"Hạo Nhiên à, sao người lại vui mừng nói chuyện với nàng như thế, không lẽ người bị hồ ly tinh này mê hoặc rồi chứ." Chân Tư Mẫn thấy thế, chỉ lo lắng Vương Hạo Nhiên không trút giận cho mình, lập tức nồn nóng nói.

"Nói ai là hồ ly tinh, người nên ăn nói sạch sẽ một chút." Chung Ly chỉ vào Chân Tư Mẫn cảnh cáo nói.

Phùng An Na nhú mày, ném một ánh mắt cho Chung Ly, ra hiệu nàng không cần nhiều lời.

Chung Ly không cam lòng, nhưng vẫn ngậm miệng.

Phùng An Na lộ ra nụ cười lần nữa, nhìn xem Vương Hạo Nhiên nói:

"Ta cùng biểu tỳ của người có chút hiểu lầm, nhưng mà ta nhìn ra được, người hẳn là một người rất biết đạo lý."

"Ngược lại hoàn toàn, ta là một người không nói đạo lý." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Như vậy sao." Trên mặt Phùng An Na lộ ra vẻ thất vọng, ai thán nói: "Biểu tỳ người tìm người để thay nàng trút giận sao, chắc hẳn thân phận của người cũng không đơn giản, ta không có cách nào đấu với người, đã như vậy, muốn đánh muốn giết tùy ý người."

Vương Hạo Nhiên nghe được thì nhú mày.

Kịch bản này không đúng, chính mình là phản phái, sao Phùng An Na này lại có thái độ tốt lành như thế.

Trong lúc nghi hoặc, Vương Hạo Nhiên dò xét độ thiện cảm Phùng An Na một chút.

Lập tức kinh hãi phát hiện, dĩ nhiên là -20 (Hết sức chán ghét).

Vương Hạo Nhiên lập tức cảm thấy đương nhiên. Nữ chính đương nhiên là ghét phản phái rồi

Nhưng mà hẳn lại nhin không được chửi bậy một thoáng.

Điểm mị lực của mình hơn năm trăm, đại bộ phận nữ chính nhìn thấy chính mình đều sẽ sinh ra một ít hảo cảm.

Phùng An Na này là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng có thể miễn dịch miễn dịch của mình, sinh ra ác cảm với mình, thật là buồn cười.

"Nói quá lời rồi, người xinh đẹp như vậy, kêu ta đánh người ta cũng không nở ra tay." Vương Hạo Nhiên đáp lại Phùng An Na.

Bên người Phùng An Na có một hộ vệ lợi hại, xuất thân lại không đơn giản, còn có hôn phu là Yến Vân Thiên nâng đỡ, nhưng lại giả mù sa mưa yếu thế lấy lòng mình, nhất định có mưu đồ khác.

Vương Hạo Nhiên liền theo ý của nàng, xem nàng muốn làm gì.

"Cảm ơn người đã rộng lòng tha thứ." Phùng An Na lộ ra nụ cười ấm áp, lập tức nói:

"Bởi vì có cái gọi là không oán không quen biết, để ta làm chủ chuẩn bị một bàn tiệc, coi như là bồi tội biểu tở cùng người, không biết có bằng lòng nể mặt ta hay không?"

"Mặt mũi mỹ nữ tất nhiên là ta phải cho rồi." Vương Hạo Nhiên đáp ứng.

"Khi nào rảnh rồi?" Phùng An Na hỏi.

"Chọn ngày không bằng đụng ngày." Vương Hạo Nhiên cũng không muốn chờ nhiều.

"Vậy thì buổi tối hôm nay đi." Phùng An Na liền nói ngay.

Thấy hai người thương lượng xong, Chân Tư Mẫn tức giận ngay lập tức, nói: "Hạo Nhiên, ta bảo người giúp ta trút giận, không phải gọi người tới ngâm. . ."

Vương Hạo Nhiên che miệng của nàng, đem nàng kéo sang bên cạnh, thấp giọng nói:

"Biểu tở người cứ yên tâm đi, ta nói giúp người trút giận thì nhất định sẽ giúp người. Tự ta có chủ kiến, người đừng quấy rối."

"Ý định gì? Cua nàng, tiếp đó chơi nàng rồi bỏ nàng sao? Để nàng đau lòng đến chết sao? Như thế hình như cũng thật không tệ." Chân Tư Mẫn suy diễn một thoáng, thấp giọng nói.

"Người thật là cơ trí đó biểu tở." Vương Hạo Nhiên tự có ý khác, nhưng không muốn nhiều lời với Chân Tư Mẫn, cũng chỉ có thể thuận thế theo nàng, ổn định nàng lại rồi nói.

"Cũng được, nhưng mà nhớ tra tấn nàng thật nhiều, tốt nhất là quay nhiều video lại, sao chép một ít cho ta." Chân Tư Mẫn vẫn nhớ mãi không quên ý nghĩ này.

"Được được được." Vương Hạo Nhiên nói qua loa một thoáng rồi lại lần nữa nói vài câu khách sáo với Phùng An Na, trao đổi tên, lập tức mang Chân Tư Mẫn rời đi.

"An Na, hà tất phải nể nang bọn hắn, vì sao người phải làm như vậy?" Chung Ly thấy không có người ngoài, thế là nghi ngờ hỏi thăm.

"Người cảm thấy Vương Hạo Nhiên kia thế nào?" Phùng An Na cũng không trả lời, mà là hỏi một câu khó hiểu.

"Một phú nhị đại có túi da không tệ mà thôi. Loại nhân vật này từ trước đến giờ An Na người chán ghét tột cùng. . ." Chung Ly nói xong, bỗng nhiên ngộ ra được một chút gì đó.

Phùng An Na cũng không nhiều lời, trên mặt lộ ra ý cười thâm trầm.

—

Chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên cùng Chân Tư Mẫn đúng hẹn đi đến một khách sạn để dự tiệc.

Trong bữa tiệc, Phùng An Na thân thiện tốt cùng, mời rượu Vương Hạo Nhiên liên tục.

Tạm thời Vương Hạo Nhiên không hiểu thấu ý đồ của nàng, bởi vậy thuận thế nhiệt tình đáp lại.

Phùng An Na uống một ít rượu, hai gò má hồng nhuận rất nhiều, dung mạo mang theo mộng lung men say, nhìn xinh đẹp không gì sánh được.

Sau bữa tiệc, thời gian đã không còn sớm.

Chung Ly nhận được điện thoại, có việc rời khỏi.

"Hôm nay rất hân hạnh được biết người." Phùng An Na có chút tha thiết nói với Vương Hạo Nhiên.

"Ta cũng thế." Vương Hạo Nhiên nở nụ cười đáp lại.

"Ta sẽ ở khách sạn này, giờ đi trở về phòng." Phùng An Na đứng dậy từ biệt, chỉ là lúc đứng thẳng lại đứng không vững bởi vì mang theo men say.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Lúc sắp kết thúc bữa tiệc, Chung Ly có thực lực không kém bỗng nhiên rời đi, để lại Phùng An Na, một người tay trái gà không chặt.

N @@@

Chương 441: Từng Người Mang Ý Xấu Riêng

Yên nhìn từ sự khẩn trương lúc trước của Chung Ly thì thực sự có chút dị thường.

Càng quan trọng hơn là Phùng An Na còn uống hơi say.

Thế này. . . Đây chẳng lẽ là tận lực chế tạo cơ hội cho chính mình sao?

Nhìn xem nàng rốt cục muốn làm cái gì.

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết rõ ý niệm của nàng, lập tức nói với Phùng An Na:

"Người uống say rồi, để ta đưa người trở về phòng."

"Thế này thì làm phiền người mất rồi." Phùng An Na từ chối nhã nhặn.

"Không sao." Vương Hạo Nhiên hào phóng nói.

"Vậy làm phiền người." Phùng An Na gật đầu đồng ý.

Wang Hào Nhiên đi ra phía trước, Phùng An Na khoác tay lấy bờ vai của mình, ở phía trước dẫn đường.

Chân Tư Mẫn bị Vương Hạo Nhiên giáo dục tư tưởng một phen cũng không có quấy rối, giờ ngón tay cái lên trong bóng tối cho

Vương Hạo Nhiên cố gắng lên một phen rồi yên lặng rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên mang theo Phùng An Na đi tới bên ngoài một căn hộ cao cấp.

Phùng An Na mở cửa phòng, hơi hơi đóng đưa thân thể đi vào.

"Người nghỉ ngơi cẩn thận, ta về đây." Vương Hạo Nhiên đứng ở cạnh cửa cũng không đi theo vào.

"Tới cũng đã tới, người nhẩn tâm đi như vậy sao?" Mặt Phùng An Na mang theo đờ hờng vì uống rượu say, phối hợp trêu chọc tiếng lòng có thể nói là câu hồn đoạt phách.

Nghe nói như thế, trong lòng Vương Hạo Nhiên không có chút ba động nào, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động, sợ nàng đổi ý, lập tức đi vào, đi tới trước mặt Phùng An Na.

"Nóng vội làm cái gì." Phùng An Na lặng yên lui về sau một bước, cùng Vương Hạo Nhiên giữ một chút khoảng cách rồi lập cầm một bình rượu đổ trên kệ trong phòng tới. Rót hai chén.

"Vừa nãy chưa tận hứng, chúng ta lại uống một ly." Phùng An Na đem một ly rượu đổ đưa ra.

Vương Hạo Nhiên tiếp nhận ly rượu đổ, trong lòng cười lạnh.

Ly rượu đổ này đã bị hạ dược.

Trước đây Vương Hạo Nhiên cũng dựng phải chuyện tương tự một lần, lúc ấy là Đường Băng Vân hạ thủ. Hiện tại là Phùng An Na.

Nhưng mà ý đồ của hai người khác biệt hoàn toàn.

Một người là từ yêu thương, một người có dụng ý khó dò.

Vì để cho Vương Hạo Nhiên yên tâm, Phùng An Na đi đầu uống một ngụm rượu đỏ, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không động đậy, liền cười hỏi:

"Không phải là tửu lượng của người không bằng ta chứ, tại sao không uống chứ?"

Nàng hạ được vào chén rượu của Vương Hạo Nhiên, ly của mình thì không có vấn đề.

"Người mời rượu, sao ta lại không nể mặt." Cười nói, Vương Hạo Nhiên cũng uống một ngụm.

Bây giờ hẳn không thể so với lúc gặp được Đường Băng Vân, hiện nay đã là bách độc bất xâm.

Ăn mấy cân thuốc mê không sao, huống chi là một tí được.

"Ta đi tắm trước." Thấy Vương Hạo Nhiên uống rượu, đậy mắt Phùng An Na xẹt qua ý cười giảo hoạt, lập tức liền đi về phía phòng tắm. Trong phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước.

Vương Hạo Nhiên đánh giá lượng thuốc, hai ba phút phía sau giả bộ đầu vầng mắt hoa, trực tiếp đổ vào đầu giường hôn mê bất tỉnh.

Không bao lâu, Phùng An Na hoàn hảo đi ra, đôi mắt mang theo men say cũng thay đổi đến thanh tỉnh lạ thường.

Sau khi gọi một cú điện thoại, Chung Ly đẩy cửa đi vào, bắt đầu chế tạo "Khởi nguồn hiện trường", thậm chí còn hướng trên giường trắng, đổ một giọt chất lỏng màu đỏ.

Tuy Vương Hạo Nhiên nhắm mắt lại, nhưng dùng thấu thị nhìn thấy, trong lòng một trận cổ quái.

Phùng An Na giả đụng chính mình đến cùng là có mục đích gì?

Nghĩ một lát, Vương Hạo Nhiên không nghĩ ra.

Lúc này, Chung Ly cũng vội vàng làm xong, lập tức rời khỏi cùng Phùng An Na.

Ngày kế tiếp.

Trời tờ mờ sáng, Phùng An Na trở lại căn phòng lần nữa, chịu đựng chán ghét, chui vào trong chăn.

Thật ra Vương Hạo Nhiên đã tỉnh dậy, nhưng mà không có lên tiếng, âm thầm phát ra một đạo chân khí, đánh ngất xỉu Phùng An Na.

Ngay sau đó, Vương Hạo Nhiên chụp một ít ảnh cùng Phùng An Na.

Tuy hắn còn không biết rõ mục đích của Phùng An Na là cái gì. Nhưng cũng không thể vô ích phối hợp diễn kịch cùng Phùng An Na, cũng nên chừa chút vật hữu dụng đối với mình.

Sau khi chụp xong tám ảnh, Vương Hạo Nhiên trở về chỗ cũ.

Lúc này, Phùng An Na cũng thông thả tỉnh lại.

Nàng vẫn chưa phát giác được cái gì dị thường, nghĩ rằng tối hôm qua mình ngủ không ngon, thế là híp mắt ngủ một hồi.

Vương Hạo Nhiên cũng lập tức tỉnh lại, nhìn xem hoàn cảnh chung quanh, cùng với Phùng An Na bên cạnh, nhẹ nhàng mở ra điện thoại bắt đầu ghi âm, mờ mịt nói:

"Chúng ta. . ."

"Còn hỏi, mình làm cái gì cũng quên rồi sao." Trong mắt Phùng An Na chứa tình ý, e lệ không chịu nổi.

Nhìn xem dáng dấp e lệ của Phùng An Na, ngoài mặt không chút nào giống như giả mạo.

Vương Hạo Nhiên đều có chút khâm phục kỹ xảo của nàng, nhưng mà trong lòng không có chút nào ba động, thậm chí còn muốn cười.

Nhưng ngoài mặt vẫn rất phối hợp với Phùng An Na.

Vương Hạo Nhiên phỉ lời một phen, cùng Phùng An Na nói một chút, mới vừa làm chuyện tình nhân.

Phùng An Na cũng không hoài nghi Vương Hạo Nhiên chút nào.

Suy cho cùng kỹ năng diễn của Vương Hạo Nhiên cũng rất đỉnh tiêm.

"Sau này hãy quên ta đi."

Nói đến lúc cao điểm, bỗng nhiên Phùng An Na thành linh nói một câu.

Vương Hạo Nhiên biết, đoán chừng nàng muốn đi vào vấn đề chính, bởi vậy lập tức phối hợp lại, "Đây là ý gì, làm sao ta lại không tiếc quên người, chẳng lẽ người đối với ta là hư tình giả ý sao?"

"Dĩ nhiên không phải, ta vừa thấy được người liền thích người, muốn ở cùng với người một đời. Nếu không thì ta cũng sẽ không. . . Sẽ không như vậy, ta không phải là người tùy tiện." Phùng An Na một mặt chân thành tha thiết nói.

"Vậy vì sao người nói, muốn ta quên người?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người đừng hỏi nữa, ta bảo người rời đi là vì tốt cho người." Phùng An Na giả bộ nhu tình nói.

"Vì sao?" Vương Hạo Nhiên mơ hồ đoán được có thứ gì, thế là hỏi

một thoáng.

"Bởi vì. . . Bởi vì ta có một vị hôn phu, nhưng mà đây là hôn sự do trường bối ta quyết định, căn bản là ta không thích hắn." Phùng An Na một mặt đau khổ, trả lời.

Vương Hạo Nhiên giật mình.

Phùng An Na xem như là vị hôn phu Yến Vân Thiên, khẳng định biết bối cảnh của hắn.

Mà trong lòng Phùng An Na, mình là một phú nhị đại bình thường.

T @@@

Chương 442: Tính Toán Cùng Bị Tính Kế

DÝ đồ chân chính của Phùng An Na là muốn để mình coi tiền như rác, đi tiếp xúc Yến Vân Thiên xui xẻo!

Phùng An Na vì muốn giải trừ hôn sự với Yến Vân Thiên đem mình làm pháo hôi!

Lòng của nàng quả thực quá xấu rồi!

Trong lòng Vương Hạo Nhiên nổi giận một trận, xúc động muốn cho Phùng An Na một bàn tay dán đến trên tường.

Nhưng vừa chuyển động ý nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến một chủ kiến khác, cưỡng ép nhấn nhin lại ý nghĩ.

"Thì ra người có vị hôn phu rồi, vậy thì thật là làm phiền." Vương Hạo Nhiên biết ý đồ của Phùng An Na, mất đi tâm tư diễn kịch, chuẩn bị phủi mông một cái.

Phùng An Na nghe được ngậy ra một trận, sau khi phản ứng lại làm giả thần tình không thôi, thống khổ nói:

"Người đi đi, nhưng mà ta sẽ vĩnh viễn nhớ đến người, người là nam nhân đầu tiên của ta cũng là người cuối cùng." Dứt lời, hai hàng nước mắt từ gương mặt trượt xuống, nhìn thật như là ta thấy mà yêu.

Vương Hạo Nhiên bước đi cũng không quay đầu lại, mặc cho Phùng An Na diễn kịch. Nhưng mà sau khi rời khỏi tầm nhìn của Phùng An Na thì ngừng chân dùng thấu thị muốn nhìn tình huống một chút.

"Quả nhiên là tra nam vô tình, đạt được liền lập tức vứt bỏ. May mắn chỉ là một tuồng kịch." Phùng An Na nháy mắt thu lại nước mắt, thần sắc biến thành lạnh lùng.

Chung Ly cũng đi vào gian phòng, đi tới bên người Phùng An Na, tiếc nuối nói:

"An Na, Vương Hạo Nhiên không nguyện đi tìm Yến Vân Thiên, vậy chẳng phải là người làm không công một trận rồi."

"Hắn không đi, chính ta có thể đi nói cho Yến Vân Thiên." Phùng An Na lộ ra thần tình khống chế hết thảy lần nữa.

"Người điên rồi, Yến Vân Thiên sẽ giận dữ, đây không phải là đang đi tìm chết sao?" Chung Ly kinh hãi.

"Việc này không thể trách ta, ta bị cưỡng hiếp đấy." Phùng An Na

giảo hoạt nói, lập tức duỗi tay ra, dùng móng tay cào thương làn da cổ mình. Một tia máu tươi chậm chậm rỉ ra.

Chung Ly hoảng sợ cực kì. Nhưng đồng thời cũng rất khâm phục Phùng An Na.

Xa xa, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy màn này, không khỏi nhíu lông mày lại.

Lòng dạ Phùng An Na này thật đúng là đủ sâu.

Nhưng mà nàng vẫn xem thường mình quá.

Thật sự coi mình là phú nhị đại không có đầu óc sao?

Nàng ngàn tính vạn tính, cuối cùng chỉ là mang đá nện chân của mình.

Wang Hào Nhiên lộ ra một nét cười xấu xa, rời khỏi khách sạn, đi sắp xếp.

Trong một tòa biệt thự.

Thời gian qua được vật làm tâm tình yên tĩnh nhất.

Sau khi Yến Vân Thiên bị đả kích to lớn, cũng chậm chậm khôi phục một ít. Tuy vẫn không có ra khỏi tòa nhà, nhưng ít nhất vẫn ra ngoài phòng.

Lúc này, hắn ở trong hoa viên, loay hoay hoa hoa thảo thảo, tu tâm dưỡng tính, hun đúc tình cảm sâu đậm.

"Có người ở cửa ra vào biệt thự thả xuống một vài thứ." Vũ Ngưng bỗng nhiên tới trước báo cáo.

Lúc nàng báo cáo cũng không có tôn xưng Yến Vân Thiên là công tử. Bởi vì, ở trong mắt của nàng, nàng đã đem Vương Hạo Nhiên xem như chủ tử, chức vị công tử cũng chỉ dùng để gọi Vương Hạo Nhiên.

Yến Vân Thiên cũng không để ý những chi tiết này, tiếp tục loay hoay hoa cỏ, âm thanh nhạt nhẽo:

"Là cái gì?"

"Ở trên có lưu mảnh giấy viết để người tự mở, ta không có mở ra nhìn." Vũ Ngưng nói.

Yến Vân Thiên nhíu nhíu mày, thả cái xẻng nhỏ lật qua lật lại mảnh đất xuống, từ tay Vũ Ngưng tiếp nhận một cái bao, cảnh giác kiểm tra một chút. Phát hiện trong đó không có bôi lên độc dược, cũng không có giấu ám khí.

Trong bao có hai đồ vật. Một chồng tám ảnh cùng một cái bút ghi âm.

Yến Vân Thiên mở ra tám ảnh nhìn một chút, mỗi lần nhìn một tấm, vẽ giện dữ trên mặt sẽ tăng thêm một phần, khi nhìn xong toàn bộ ảnh, cả gương mặt đều dữ tợn bất đầu vặn vẹo.

Trên tám ảnh, là một nam tử cùng một nữ tử che kín chắn mền, chỉ lộ ra mặt.

Nhưng mà nhìn mức độ thân mật từ cái cổ trở lên, đã có thể suy diễn ra rất nhiều hình ảnh.

Chỉ là bộ dáng nam tử kia bị làm mờ, không thấy rõ dáng dấp, nhưng mà khuôn mặt nữ tử lại rất rõ ràng.

Hơn nữa, Yến Vân Thiên nhận ra nữ tử này —— là vị hôn thê

Phùng An Na của hấn.

Vị hôn thê của mình cùng nam nhân khác đi chơi!

Nhưng mà Yến Vân Thiên vẫn tồn tại một phần hi vọng, đó chính là những hình này là ghép.

Hấn mở ra bút ghi âm nghe một lát, lập tức nghe được lời lẽ biện hộ của một đôi nam nữ, bị động ăn một đợt cầu lương lớn.

Tám ảnh, âm thanh gộp lại, phần hy vọng trong lòng Yến Vân Thiên đã dập tắt toàn bộ.

Hấn ghen ngào điên cuồng rống to.

"A a a a ! ! ! !"

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

Vũ Ngưng che lỗ tai lại, ngăn cách cái tiếng rống chói tai này.

Sau một lúc lâu, tiếng rống mới dừng lại.

Vũ Ngưng cũng đã gặp qua Phùng An Na, biết dáng dấp của nàng, đã nghe tiếng nói của nàng.

Yến Vân Thiên không có cảm ky, ở trước mặt nàng tra xét tám ảnh cùng ghi âm trong bao.

Vũ Ngưng ở bên cạnh cũng nghe được, âm thầm nhìn có chút hả hê cười cười, nhỏ giọng lui ra.

Trong hoa viên vang lên một trận tiếng đập phá chậu hoa.

Rất lâu cũng không dừng lại.

Một lúc sau, Vũ Ngưng tới đây lần nữa báo cáo:

"Có khách nhân đến thăm."

"Hôm nay không tiếp khách." Tâm tình Yến Vân Thiên buồn bực, trả lời.

"Vâng . . . Là Phùng An Na." Vũ Ngưng lại bổ sung một câu.

Tạch tạch tạch.

Yến Vân Thiên nắm chặt tay, khớp xương rung động, nghiến răng nghiến lợi gần từng chữ nói:

"Mang! Nàng! Tới! Gặp! Ta!"

Vũ Ngưng gật đầu, rời đi một lúc, lại lần nữa trở lại hoa viên, bên cạnh có thêm Phùng An Na.

Chỉ là lúc này trong mắt Phùng An Na chứa nước mắt, thần sắc tiều tụy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cái cổ đều mang vết trảo, như đã đã bị đối đãi không tốt.

"Ta bị người khác ép buộc. . . Không sạch sẽ, không xứng với. . . Không xứng với người, càng không có tư cách gả vào Phượng Khê Sơn, không. . . Không để người hổ thẹn, chúng ta. . . Chúng ta vẫn là giải trừ. . . Giải trừ hôn ước đi." Phùng An Na làm bộ đáng thương, nước mắt nói.

"Người nói, người bị cưỡng hiếp?" Yến Vân Thiên cười lạnh hỏi.

A @@@

Chương 443: Biết Vậy Đã Chẳng Làm

s"Đúng, đúng." Trong khi nói chuyện, nước mắt trong mắt Phùng An Na trào ra giống như vỡ đê hồng thủy, trong nháy mắt làm ướt gương mặt, như đã chịu ủy khuất cực to lớn.

Yến Vân Thiên không nói chuyện, trực tiếp cầm bút ghi âm phát âm thanh.

Trong ghi âm, âm thanh Phùng An Na ngọt ngào, giống như là nữ nhân hạnh phúc nhất khắp thiên hạ, cùng tình lang nói chuyện tình ngọt ý mật.

"Thế này người gọi là bị cưỡng hiếp sao?" Phát ghi âm xong, Yến Vân Thiên nén giận hỏi lần nữa.

Phùng An Na đã quên nghĩ khóc, ngây ra như phỗng.

Đoạn ghi âm mà Yến Vân Thiên phát ra kia đương nhiên là Phùng An Na sẽ không thấy lạ lẫm. Đây chính là lời mà nàng nói cùng Vương Hạo Nhiên lúc sáng sớm.

Chỉ là, những lời này bị ghi lại như thế nào? Hơn nữa còn đến tay Yến Vân Thiên?

"Nặng tai không nghe được phải không? Vậy người lại xem những hình này đi."

Yến Vân Thiên đem một chồng ảnh trong tay quăng ra ngoài. Tấm ảnh bay lượn một lúc ở không trung, rơi đầy đất.

Phùng An Na quét những tấm ảnh trên mặt đất một chút đã nhận ra nữ nhân trên tấm ảnh chính là mình.

Mà từ tình huống trên tấm ảnh có thể nhìn ra mình bị chụp lúc nhắm mắt. Nam nhân ở trong tấm ảnh đã bị làm mờ, không thấy rõ, nhưng từ góc độ thì biết được ảnh là nam tử này chụp.

Nếu như chỉ nghe được cái ghi âm kia thì Phùng An Na còn không phân biệt ra là ai ghi lại, nhưng khi thấy tấm ảnh nàng lập tức hiểu đây là ai làm.

"Nghe ta giải thích. . ."

"Là nghe người giảng biện à?"

Lời của Phùng An Na còn chưa dứt, cũng đã bị Yến Vân Thiên cắt ngang.

"Nam tử trên tấm ảnh là ai?" Yến Vân Thiên nén giận hỏi.

Phùng An Na há to miệng, muốn trả lời, nhưng lúc lời đến khóe miệng thì thu hồi lại.

Vừa nãy đầu óc của nàng loạn thành một đoàn bột nhão, thật sự muốn nói một mạch tất cả ra.

Nhưng mà cuối cùng nàng không phải là nữ nhân không có đầu óc, sau khi kinh hoàng ngẩn ngui cũng đã hiểu một ít chuyện.

Tấm ảnh cùng ghi âm là kiệt tác Vương Hạo Nhiên, đây tuyệt đối là chuyện không sai lầm.

Nhưng mà tại sao Vương Hạo Nhiên sẽ biết Yến Vân Thiên tồn tại,

trước lúc mình đi tìm Yến Vân Thiên thì đem những vật này giao cho hắn chứ?

Hơn nữa có một điều càng quan trọng hơn là Vương Hạo Nhiên đã có lá gan đưa, sao lại không có phương pháp ứng đối?

Phùng An Na cũng không tin tưởng, nam nhân mình tính kế sẽ không nghĩ đến điều này.

Mang sự thật nói ra, có lẽ có thể di chuyển hỏa lực, nhưng Yến Vân Thiên bá đạo như vậy, mình lại làm ra chuyện như thế, hắn nhất định sẽ không dung thân. Cuối cùng hắn vẫn sẽ không để lại mình.

Mà giấu lời đi có lẽ sẽ có một chút hi vọng sống.

Trong thời gian ngắn ngủi, Phùng An Na suy nghĩ rất nhiều, lên tiếng nói:

"Người trực tiếp giết ta đi, ta không có lời nào để nói."

"Không nói đúng không? Không sao, ta sẽ có biện pháp biết được." Yến Vân Thiên cười lạnh một tiếng, lập tức dùng ngữ khí xử lý nói với Phùng An Na:

"Phùng gia người ở bên Hương đảo cũng là đại tộc cực kỳ quang vinh, xem ở mặt mũi của Phùng gia, ta cho người thời gian ba ngày, chính người tìm cho mình một kiểu chết quang vinh, như thế đối với Phùng gia cùng Phụng Khê Sơn đều là chuyện tốt."

Phùng An Na đối với lời của Yến Vân Thiên cũng không ngoài ý muốn, nhưng thần sắc vẫn không tránh được tái nhợt rất nhiều.

Nhưng mà có cái an ủi là, Yến Vân Thiên không ra tay ngay tại chỗ, mà là cho thời gian ba ngày.

Đương nhiên Phùng An Na sẽ không lãng phí những thời gian quý

giá này, sau khi nghe lời của Yến Vân Thiên cũng không mở miệng khẩn cầu gì, bởi vì nàng biết rõ cầu tình không có ích lợi gì. Cúi đầu vội vàng rời đi.

"Đi theo nàng, ta muốn biết người nam kia là ai." Sau khi Phùng An Na rời khỏi, Yến Vân Thiên nói với Vũ Ngưng.

Hắn không giết Phùng An Na ngay tại chỗ, mà cho thời gian ba ngày, kỳ thực chỉ là muốn bắt được nam tử người tình của Phùng An Na, cũng không phải thật muốn cho Phùng gia mặt mũi.

Nếu như vừa nãy Phùng An Na trực tiếp nói ra nam tử người tình thì hiện tại nàng đã là một cỗ thi thể.

"Ta đi ngay lập tức." Vũ Ngưng đáp lại một tiếng, rời đi tòa nhà.

Nhưng mà nàng cũng không đi theo dõi Phùng An Na, mà đem toàn bộ chuyện hồi báo cho Vương Hạo Nhiên.

Phùng An Na thất hồn lạc phách trở lại khách sạn.

"An Na, chuyện thế nào, có phải giải quyết. . ." Chung Ly nhìn thấy Phùng An Na trở về, lập tức mang theo chờ mong cười hỏi, nhưng sau khi thấy rõ sắc mặt của Phùng An Na lập tức dừng lại một chút, thu lại nụ cười trên mặt, ngưng trọng hỏi:

"Có phải xảy ra biến cố gì hay không?"

Phùng An Na hít sâu một hơi, cố gắng lắng lại tâm tình một lúc, đem chuyện vừa rồi nói ra.

Chung Ly nghe xong sửng sốt nửa ngày, sau mới nói: "An Na, không phải mọi chuyện đều trong dự liệu sao của ngươi sao? Vì sao lại thành ra thế này."

"Là ta sơ suất, bị người tính kế ngược lại. Vương Hạo Nhiên kia nhìn qua mặt ngoài là phú nhị đại ham mê nữ sắc, nhưng thật ra hắn là người thâm tàng bất lộ." Phùng An Na một mặt sa sút tinh thần nói.

"Người đem tình hình thực tế nói ra, Yến Vân Thiên cũng không đến mức giận chó đánh mèo như vậy, tại sao phải lừa gạt hắn?" Chung Ly nghi hoặc hỏi.

"Nếu ta nói thẳng ra thì có lẽ không thể sống trở về." Phùng An Na một trận hoảng sợ.

"Kết quả như vậy cũng không tốt hơn chút nào, Yến Vân Thiên chỉ cho người thời gian ba ngày, ba ngày sau thì sao?" Chung Ly lo lắng nói.

Phùng An Na nhắm mắt lại, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, trong đầu chuyển qua rất nhiều suy nghĩ, một lúc lâu sau bỗng nhiên mở mắt ra, nói:

"Nhanh giúp ta đi tìm Vương Hạo Nhiên kia."

"An Na người muốn tìm hắn tính toán thù hận phải không?" Chung Ly hỏi.

"Không, bây giờ có lẽ chỉ có hắn mới có thể cứu ta." Phùng An Na nói.

"Hắn là một phú nhị đại nho nhỏ, cho dù có chút bối cảnh, làm sao có thể chống lại thiếu chủ của Phượng Khê Sơn Yến Vân Thiên?" Chung Ly không hiểu.

"Trực giác nói cho ta người này không đơn giản như mặt ngoài của hắn. Chung di, nếu như người không muốn ba ngày sau phải nhật xác cho ta thì không cần nghi ngờ ta, tranh thủ thời gian đi tìm

người." Phùng An Na thúc giục nói.

N @@@

Chương 444: Cầu Lấy Sinh Cơ (1)

Nghe vậy, Chung Ly cũng không tiếp tục dõng dãi, vội vàng rời khỏi tìm người.

Lúc này đang là sáng sớm, lúc Phùng An Na nhìn thấy Chung Ly lần nữa trời đã tối.

Nhưng mà Chung Ly thất vọng mà về, cũng không có tìm thấy Vương Hạo Nhiên.

Một đêm này, Phùng An Na lật qua lật lại, thế nào cũng không ngủ được.

Ngày hôm sau, Chung Ly tiếp tục ra ngoài tìm, nhưng mà vẫn không có thu hoạch như cũ.

Lại là một đêm không ngủ, lúc sáng sớm cùng ngày, cũng là tượng trưng cho ngày cuối cùng của kỳ hạn đã đến.

Phùng An Na ở khách sạn, gấp như là kiến bò trên chảo nóng.

Nhưng mà không chờ thấy tin tốt lành ngược lại thì chờ được tin người nhà cắt đứt quan hệ điện thoại với nàng.

Phùng An Na được xem như hòn ngọc quý của Phùng gia, hiện tại đã bị trục xuất khỏi Phùng gia.

Mà lúc mới kết thúc nói chuyện cùng phụ thân với mẫu thân, bên công ty lại gọi điện thoại tới.

Đối tác làm ăn kiêm bạn thân của nàng đã thừa dịp nàng không có ở đây ngầm hành động, đem căn cứ công ty nàng khổ tâm tạo lên diệt không còn.

Phùng An Na dễ hổng như là công chúa, có tất cả mọi thứ mà nữ nhân hâm mộ, nhưng mà, giờ phút này đã mất đi toàn bộ. Ngay cả cái mạng này của nàng cũng nhanh chóng không còn, sợ là không thấy được mặt trời ngày mai.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh, bất kể là ai đều không chịu nổi.

Bị đả kích cực lớn như vậy, cho dù là Phùng An Na có tố chất tâm lý cực tốt đều có chút không chịu nổi, bi thống ôm đầu ngồi tại chỗ khóc lớn.

Lần này, nàng không làm giả mà đang khóc thật.

"Chặc chặc. . ." Cửa phòng khép hờ, truyền đến một tiếng cười khô hài xem náo nhiệt.

Nghe được động tĩnh, tiếng khóc của Phùng An Na dần dừng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vương Hạo Nhiên đang ôm hai tay, một bộ thần sắc xem kịch vui.

Phùng An Na nhìn thấy thân ảnh này, lập tức xoa xoa nước mắt trên mặt, từ dưới đất đứng lên. Bên trong ánh mắt tuyệt vọng nổi lên một ít hi vọng lần nữa.

"Là ta sai rồi, ta không nên tính kế người." Phùng An Na một mặt thành khẩn nói.

"Ta cũng tính kế lại người." Vương Hạo Nhiên không để ý nói.

"Người tới chỉ đơn thuần là vì cười nhạo ta sao?" Phùng An Na hỏi.

"Nếu không thì sao? Người cho là ta sẽ tới cứu người à." Vương Hạo Nhiên không khỏi bật cười.

Hắn từ chỗ Vũ Ngưng biết được tình huống, biết được ước hẹn ba ngày, hôm nay trùng hợp rảnh rỗi nên mới tới nhìn một chút Phùng An Na chật vật như thế nào.

Bây giờ nhìn thấy hắn thật là thư thái vô cùng.

"Nếu như ta cầu người cứu ta thì sao?" Phùng An Na cắn chặt một ít khóe môi, yếu nói.

"Đừng giả bộ đáng thương, ta không mắc bẫy đâu." Vương Hạo Nhiên bĩu môi.

"Chỉ cần người cứu ta, ta có thể đem một nửa sản nghiệp của Phùng gia cho người, giá trị 150 ức trở lên." Phùng An Na mang điều kiện ra nặng cân ra.

"Cho dù người vẫn là công chúa Phùng gia cũng không có tư cách lấy ra một nửa sản nghiệp của Phùng gia. Bây giờ phụ mẫu người đã cắt đứt quan hệ với người, người dựa vào cái gì nói lời này?" Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng.

"Đơn giản là phụ mẫu ta sợ Yến Vân Thiên giận lây sang bọn hắn nên mới muốn cắt đứt quan hệ với ta, chỉ cần Yến Vân Thiên đừng tay tất nhiên ta có khả năng trở về Phùng gia." Tâm tình Phùng An Na dần dần ổn định, khôi phục không ít bình tĩnh, nói:

"Trong thế hệ này của Phùng gia ta cũng không có nam nhân, chỉ có hai người muội muội. Chỉ cần ta trở lại Phùng gia, ta có biện pháp cướp đoạt sản nghiệp Phùng gia."

Vương Hạo Nhiên hơi hơi nhíu mày "Phùng gia truyền xuống tam đại tổ nghiệp, người không tiếc đem một nửa đưa cho người ngoài sao?"

"Phụ mẫu ruột thịt của ta không quan tâm ý kiến của ta, giúp ta quyết định hôn sự với Yến Vân Thiên, chỉ coi ta là công cụ đổi lấy lợi ích mà thôi." Đáy mắt Phùng An Na hiện lên nồng đậm oán hận:

"Mà trong lúc ta gặp được nguy cơ, bọn hắn không cứu giúp thì thôi ngược lại còn vội vàng phân rõ khoảng cách với ta. Phùng gia như vậy ta còn cùng bọn hắn nói đến tình cảm làm cái gì."

Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói: "Thế nhưng ta cũng không thiếu tiền."

"Đây chỉ là một cái điều kiện." Phùng An Na nói.

"Ngoại trừ chút gia nghiệp có giá trị ấy, người còn có cái gì?" Vương Hạo Nhiên khinh bỉ một thoáng.

Phùng An Na lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, sửa sang lại quần áo với một đầu tóc dài gọn sóng, hiện ra vẻ kiêu ngạo thân là công chúa Phùng gia, nhẹ nhàng mở miệng nói:

"Chính ta, chẳng lẽ không có giá trị hơn so với tài phú sao?"

Nhìn thấy bộ dáng tự luyện phô trương của Phùng An Na Vương Hạo Nhiên có chút khó chịu. Tuy hắn cũng thừa nhận Phùng An Na hoàn toàn chính xác rất xinh đẹp, khiến người động tâm.

Thế nhưng mà ở tình cảnh này mà Phùng An Na còn nói như vậy,

coi mình là người nào?

"Người cảm thấy nhìn qua ta một chút thì thấy ta là người suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao?" Vương Hạo Nhiên không vui nói.

"Lúc mới nhìn thấy người ta chính xác cảm thấy như vậy. Nhưng mà bây giờ ta biết ta nhận thức sai, người cực kỳ lý trí."

"Bởi vì trong lúc ta ngắt người chỉ đơn thuần chụp ảnh mà thôi, cũng không làm động tác khác đối với ta."

Không phải ta lý trí, là trong thời gian ngắn không thể xong xuôi, vài phút đơn giản chụp ảnh một cái.

Vương Hạo Nhiên âm thầm nói một chút, ngoài mặt lại nói: "Đã biết rõ vậy người nói như thế nào?"

Phùng An Na tiếp tục nói: "Ta đoán ra, bên cạnh người có lẽ không thiếu nữ nhân xinh đẹp. Nhưng mà, nữ nhân nguyện ý vì người đi làm bất cứ chuyện gì thì chắc hẳn không có." Nói đến chỗ này, dừng lại một chút, âm thầm cắn răng, quyết định tiếp tục nói:

"Mà ta có thể làm bất cứ chuyện gì cho người, mặc kệ. . . Mặc kệ người có bao nhiêu yêu cầu quá phận, ta cũng không có vấn đề gì."

"Thậm chí, thậm chí người có thể xem ta như thị nữ mà sai sử."

"Bên cạnh người có lẽ có nữ nhân xinh đẹp như ta, nhưng mà thị nữ xinh đẹp như ta hẳn là không có đâu phải không?"

"Chỉ cần bây giờ người gạt đầu thì có thể có ngay lập tức."

Vương Hạo Nhiên từ quán tính của nam nhân không khởi động lòng một chút.

Nói thật ra đề nghị này hoàn toàn chính xác khiến người động tâm

cực kì.

x @@@

Chương 445: Cầu Lấy Sinh Cơ (2)

Tuy Vũ Ngưng là thị nữ, nhưng chỉ là nữ phụ.

Mà Phùng An Na khác biệt, nàng là nữ chính.

Nữ chính biến thành thị nữ, để nàng bưng trà, rót nước, giặt quần áo, đấm lưng, lại là trải nghiệm như thế nào đây?

Hơn nữa càng quan trọng hơn là xuấ thân của Phùng An Na rất tốt, đại tiểu thư tôn quý của Phùng gia ở Hương đảo, nữ thần trong suy nghĩ của người bình thường.

"Người không nói lời nào, ta có thể khiến người chấp nhận sao?"
Phùng An Na bỗng nhiên nói.

"Lại cho người tìm thêm một lí do để ta giúp người." Vương Hạo Nhiên động tâm, nhưng vẫn cảm thấy như vậy quá mức tiện nghi cho Phùng An Na.

Bởi vì trước đây Phùng An Na đã tính kế mình, cộng thêm chỉ vì cứu mạng nàng, nàng mới nói những lời như vậy, cũng không phải là lời thật lòng.

Cuối cùng độ thiện cảm của Phùng An Na bây giờ vẫn chỉ là phụ.

Lời này khiến Phùng An Na khó làm.

Trước mắt nàng chỉ có hai cái điều kiện để người xúc động, đâu còn có điều kiện nào khác.

"Nếu không có vậy thì chúc người may mắn." Vương Hạo Nhiên chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Phùng An Na đang nghĩ nhanh, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

"Ta. . . Ta có thể giúp người đối phó với Yến Vân Thiên."

Wương Hạo Nhiên dừng bước ngừng chân, kinh dị một thoáng.

Phùng An Na nói: "Kỳ thực lúc người tới gặp ta, có lẽ đã có ý nghĩ tính kế ta, mà nguyên nhân hẳn là vì Yến Vân Thiên. Người có ân oán với Yến Vân Thiên, muốn tính kế vị hôn thê của hắn, mượn điều này để đả kích hắn, ta đoán không sai chứ?"

"Phải thì như thế nào." Vương Hạo Nhiên cũng không phủ nhận.

"Ta có thể giúp người đối phó Yến Vân Thiên." Phùng An Na nói.

"Trong mắt hắn người đã không có giá trị." Vương Hạo Nhiên bĩu môi.

"Ta biết." Phùng An Na gật đầu "Nhưng mà vị hôn thê của Yến Vân Thiên không chỉ có một mình ta, còn có người khác. Trong đó có một người rất thân với ta, thân đến mức ta có thể tùy tiện thu được tín nhiệm của nàng, đồng thời tới một mức độ nào đó, còn có thể thay đổi ý nghĩ của nàng."

"Người đã dùng ta để đối phó với Yến Vân Thiên, khẳng định cũng

rất tình nguyện dùng một vị hôn thê khác của Yến Vân Thiên để đi đối phó hắn."

Vương Hạo Nhiên trầm ngâm một chút.

Hai cái điều kiện lúc trước của Phùng An Na hoàn toàn không đủ để hắn ra tay trợ giúp, nhưng mà cái điều kiện thứ ba đã để hắn động lên ý nghĩ tương trợ chân chính.

Nhưng mà độ thiện cảm âm Phùng An Na vẫn để hắn có chút không tin, nói:

"Ta không tin người trung thành."

Phùng An Na nói: "Ta có thể chứng minh."

"Người chứng minh như thế nào? Đem lòng của mình móc ra à."

"Đề nghị tốt." Phùng An Na quét một vòng trong phòng, đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy con dao gọt trái cây trong đĩa, lần nữa đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên, dùng dao gọt trái cây chỉ vào trái tim.

"Ta không tin người dám làm như thế." Vương Hạo Nhiên bĩu môi.

Hai tay Phùng An Na nắm lấy tay cầm dao gọt trái cây, hít sâu một hơi, tiếp theo khè đẩy vào trong ngực.

Vương Hạo Nhiên giật mình, lập tức nắm lấy cổ tay của nàng.

Có một chút máu tươi từ trong ngực Phùng An Na rỉ ra quần áo.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Phùng An Na đối với kí chủ tăng lên 40, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 1000 điểm phản phái! 】

"Quả nhiên luyện tiếc ta chết, xem ra người đã đồng ý với ta rồi đúng không?"

Từ bị thương ngoài da ở ngực, Phùng An Na đau đến chau mày, nhưng trên mặt cũng lộ ra một chút nụ cười mừng rỡ đạt được.

Vương Hạo Nhiên nhìn quần áo Phùng An Na rỉ ra đỏ thẫm, con mắt nhíu lại.

Nếu như hắn trễ một chút, Phùng An Na đã là người chết. Nhưng mà Phùng An Na lại chắc chắn chính mình sẽ ra tay.

Nữ nhân này, tâm cơ thật đúng là sâu, hơn nữa rất có quyết đoán.

Nhưng mà những cái này trước mặt thực lực tuyệt đối thì không đủ dùng.

"Ta biết người sợ Yến Vân Thiên, sợ hãi võ lực của hắn. Nhưng trên thực tế người càng sợ hãi ta." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường nói một câu, nắm lấy trong chuôi đao tay Phùng An Na, cũng chậm chậm buông lỏng ra.

"Sau này ta sẽ là thị nữ của người, tự nhiên kính sợ người." Ngoài mặt Phùng An Na lấy lòng nói.

Dưới cái nhìn của nàng, Vương Hạo Nhiên có ân oán với Yến Vân Thiên có ân oán, chắc hẳn cũng là người bên trong giang hồ ẩn thế. Mà hắn, hơn phân nửa cũng là một thiếu chủ của tông môn nào đó.

Chỉ là Phùng An Na cảm thấy cái này cùng với Yến Vân Thiên vẫn có khoảng cách.

Suy cho cùng thì Vương Hạo Nhiên âm thầm đối phó đối phó Yến

Vân Thiên, mà không có chính diện giao phong với hắn.

Như vậy, Phùng An Na liền phán đoán là bất luận võ lực hay bối cảnh của tông môn của Vương Hạo Nhiên đều kém hơn Yến Vân Thiên một đường.

Tất nhiên, loại lời này nàng tự nhiên là không dám nhận mặt nói ra.

"Làm thị nữ người cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất, ít nhất trừ ta ra, trên đời này ai cũng không thể lấy mệnh của người." Dù sao Vương Hạo Nhiên biết ngoài mặt Phùng An Na cũng hơi tôn sùng chính mình, bởi vậy cảnh cáo một tiếng.

Đối với lời nói của Vương Hạo Nhiên, Phùng An Na mừng rỡ cười cười, nhưng trong lòng cũng cảm thấy Vương Hạo Nhiên đang khoác lác.

Tuy là Phùng An Na không phải là người bên trong giang hồ ẩn thế, nhưng có Chung Ly nơi này cũng hiểu rõ không ít chuyện của giang hồ ẩn thế.

Nghe nói bên trong giang hồ có cái Tiềm Long Sò Phượng Bảng, có tiếng trên bảng đều là thiên tài võ đạo 25 tuổi trở xuống trong giang hồ ẩn thế.

Nhìn chung trước mười trên bảng căn bản không có nhân vật Vương Hạo Nhiên này.

Hơn nữa cho dù có tiếng trên bảng cũng kém xa Yến Vân Thiên.

Bởi vì Phùng An Na từ Chung Ly nơi đó hiểu được, Yến Vân Thiên so với người đứng đầu bên trên Tiềm Long Sò Phượng Bảng như Khương Cao Huyền đều muốn lợi hại hơn một cái cấp bậc.

Wang Hào Nhiên còn vào không được Tiềm Long Sò Phượng Bảng, so với Yến Vân Thiên không biết là kém bao nhiêu con phố.

"An Na? !"

Đang lúc Phùng An Na nghĩ như vậy, Chung Ly đẩy cửa vào, nhìn thấy trên ngực Phùng An Na rỉ ra đở thắm.

Chung Ly theo bản năng liền cho rằng là Vương Hạo Nhiên thương tổn nàng. Dưới tình thế cấp bách, trực tiếp vận chuyển chân khí, một chưởng đánh tới Vương Hạo Nhiên.

c @@@

Chương 446: Phùng An Na Kỳ Vọng

↳ Nhưng mà lúc Chung Ly đi tới Vương Hạo Nhiên cách nhau nửa mét cũng bị một bức tường cương khí ngăn trở, khó mà tiến thêm mấy may.

"Người tự tìm cái chết phải không?" Vương Hạo Nhiên giận dữ.

Trước đây lần đầu gặp, Chung Ly tự kiềm chế võ lực, dáng vẻ rất phách lối.

Lúc ấy xung quanh có người, Vương Hạo Nhiên không muốn ra tay trước mặt người khác, lúc này loại trừ Phùng An Na ra thì xung quanh cũng không khán giả.

Wong Hạo Nhiên tự nhiên cũng không cần cố kỵ cái gì, theo đạo

âm thanh giận dữ kia vang lên, khí trường rung động một cái.

Chung Ly thật giống như bị xe tải chạy hết ga đâm phải, thân hình như là như điều đứt dây, đem bức tường xi măng cốt thép được chế tạo rắn chắc đều nện đến thật sâu lõm xuống dưới.

Phốc.

Chung Ly nhổ mạnh một ngụm máu tươi, cảm giác thân thể muốn rời ra từng mảnh, đồng dạng sợ hãi nhìn xem Vương Hạo Nhiên, thất thanh nói:

"Đại Tông Sư, ngươi là Hóa Kinh Đại Tông Sư!"

Phùng An Na lo lắng đi tới bên cạnh Chung Ly, muốn nhìn xem tình huống của nàng. Nhưng mà sau khi nghe thấy như thế thì trên mặt cũng hiện ra thần sắc kinh hãi vô cùng.

Nàng đã nghe Chung Ly nói về đẳng cấp cảnh giới của võ giả, biết được Hóa Kinh Đại Tông Sư đại biểu cho cái gì.

Nhưng mà bình thường võ giả có cảnh giới này đều đã có tuổi.

Nhưng Vương Hạo Nhiên trước mắt còn chưa đến hai mươi tuổi nha?

Còn trẻ như vậy đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư!

Trước đây Phùng An Na chỉ cho là Yến Vân Thiên chính là thiên tài trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng so sánh với Vương Hạo Nhiên mà nói thì rách giày cho Vương Hạo Nhiên đều không đủ.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Phùng An Na hốt hoảng nhìn về phía Chung Ly, ân cần nói: "Chung di ngươi sao rồi?"

"Không. . . Chết được." Chung Ly chật vật lắc đầu.

Thân thể võ giả rất tráng kiện, tăng thêm có chân khí hộ thể, thương thể kia không đủ lấy mạng nàng.

Nghe được Chung Ly trả lời, Phùng An Na cảm thấy an tâm một chút, nhưng mà rất nhanh lại hốt hoảng lên, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên nói:

"Van cầu người, van cầu người đừng giết Chung di, ta thay nàng quỳ xuống xin lỗi người."

"An Na, không cần cầu. Tông Sư không thể nhục, là ta mạo phạm trước, cho dù chết cũng là do gieo gió gặt bão." Chung Ly buồn bã nói.

Phùng An Na nghe xong thì toàn thân chấn động.

Mặc dù Chung Ly là hộ vệ, nhưng ở trong lòng Phùng An Na thì đều quan trọng hơn bất kỳ người nào trong Phùng gia.

Nàng đã mất đi tình thân của Phùng gia, không muốn mất đi cả Chung Ly.

"Chủ nhân, chủ nhân, van cầu người, không nên giết Chung di, chỉ cần người tha cho nàng, ta làm trâu làm ngựa để báo đáp người. Van người chủ nhân, cầu người chủ nhân. . ." Phùng An Na dưới tình thế cấp bách, không ngừng dập đầu về phía Vương Hạo Nhiên, đông đông đông, rất nhanh đã đem trán đều đập đến sưng đỏ.

Nhìn thấy một màn này, Vương Hạo Nhiên có chút khó hiểu.

Nói thật ra, hần căn bản không có nghe qua cái gì là "Tông Sư không thể nhục", hoàn toàn không biết về cái này.

Sau khi đánh Chung Ly văng ra cũng không dự định tiếp tục ra tay giết nàng.

Thứ nhất, hấn không phải nhân vật chính, có hào quang nhân vật chính hộ thể, sau khi quang minh chính đại giết người thì đều có thể ung dung ngoài vòng pháp luật.

Thứ hai, hấn là phản phái, có hào quang phản phái, nhẹ nhàng làm chuyện xấu cũng có thể bị phát hiện, cho nên phiền toái quần thân, càng bị đùng đề cập đến chuyện quang minh chính đại giết người.

Phùng An Na đang khẩn cầu, thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời, liền bò về hướng bên này, đi tới bên chân Vương Hạo Nhiên, tiếp tục thê lương cầu khẩn, để hấn tha cho Chung Ly.

"Đứng lên đi, ta không giết nàng." Vương Hạo Nhiên thấy nàng khóc đến đáng thương, tăng thêm cũng không định giết Chung Ly, thế là liền nói.

Phùng An Na không nghĩ tới Vương Hạo Nhiên sẽ dễ dàng tha cho Chung Ly như vậy, không khỏi ngơ ngác một chút, tiếp đó xúc động mừng rỡ nói:

"Cảm ơn chủ nhân!"

Một tiếng này cũng là Phùng An Na tùy tâm mà gọi, làm cho trong lòng Vương Hạo Nhiên thật sững.

Không thể không nói là rất thoải mái.

Mà cùng lúc đó.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Phùng An Na đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 200 điểm phản phá! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ một thoáng.

Nhưng mà ngoài mặt vẫn cao ngạo.

Vốn dĩ Vương Hạo Nhiên tới chỉ để xem và chê cười Phùng An Na mà thôi.

Bây giờ chuyện phát triển thành thế này có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Nhưng mà kết quả này đối với hắn mà nói vẫn thật không tệ.

Kể thúc chuyện bên này, Vương Hạo Nhiên cũng không có dừng lại.

Sau khi Phùng An Na thấy Vương Hạo Nhiên rời khỏi, thần kinh căng thẳng cũng chậm chậm buông lỏng một chút, tiếp đó đỡ Chung Ly dậy, đồng thời lấy điện thoại bấm gọi bệnh viện.

Trong lúc chờ đợi, Chung Ly hỏi một chút, lúc mình rời khỏi thì đã xảy ra chuyện gì.

Phùng An Na một năm một mười nói ra.

Chung Ly nghe được Phùng An Na cao cao tại thượng trở thành thị nữ người khác, theo bản năng nổi giận một chút, nhưng lập tức lại nghĩ thoáng, nói:

"An Na, trở thành thị nữ cho một Hóa Kinh Đại Tông Sư thì cũng không tính là quá bèo nhọ người. Chỉ là người chưa từng chịu khổ, ta lo lắng người sẽ không chịu được."

"Có thể giữ lại một mạng đã là đại hạnh trong bất hạnh. Ta sẽ hết sức làm tốt bản phận của thị nữ, hi vọng hấn có thể đối xử tử tế với." Phùng An Na buồn bã nói.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của Phùng An Na cùng Chung Ly thì bắt đầu suy nghĩ làm sao ứng đối với Yến Vân Thiên bên kia.

Trước mắt thì hấn vẫn không muốn giao phong chính diện cùng Yến Vân Thiên.

Bởi vì hấn sợ cùng Yến Vân Thiên phát sinh xung đột chính diện thì mình không nhịn được lại so nhân phẩm với Yến Vân Thiên.

Cược Yến Vân Thiên hào quang tổn thương dẫn đến tử vong đánh trả xuất hiện tỉ lệ phát động 20% kia.

Nếu thật là làm như thế thì khả năng hấn lạnh lớn hơn quá nhiều so với Yến Vân Thiên kia.

Không khỏi xuất hiện loại tình huống này, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể biện pháp khác.

Rất nhanh hấn đã nghĩ đến một người.

Lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

A @@@

Bên trong một tòa biệt thự.

Yến Vân Thiên tự nhốt mình vào trong phòng lần nữa đi ra.

Bị vị hôn thê chụp mũ thật khó chịu. Nhưng mà ở trong hai ngày này, tâm tình của Yến Vân Thiên trở lại yên tĩnh không ít.

Chỉ là hấn cũng không dự định tha cho Phùng An Na, và cả người tình kia chủ Phùng An Na .

Hôm nay là kỳ hạn chót của Phùng An Na, hấn phải biết động tĩnh của Phùng An Na.

Nếu như Phùng An Na không làm theo, thì hấn chỉ có thể lựa chọn tự mình đi ra tay.

Ý niệm dâng lên, Vũ Ngưng từ bên ngoài trở về.

Vũ Ngưng đảm nhận chức quản gia bên trong biệt thự.

Bên trong biệt thự có những người khác chăm sóc cho Yến Vân Thiên.

Hai ngày này Yến Vân Thiên để Vũ Ngưng ở bên ngoài điều tra tin tức của người tình Phùng An Na.

Giờ phút này trở về chắc là đã có tin tức.

Yến Vân Thiên lập tức hỏi: "Người tra được rồi sao?"

"Tra được rồi." Vũ Ngưng gật đầu, nhưng trên mặt có do dự, cũng không có lập tức nói ra người đó là ai.

"Là ai, nhanh nói, người tình của Phùng An Na là ai?" Yến Vân Thiên lo lắng truy vấn.

"Kỳ thực chưa được coi là người tình, đều là duyên bèo nước, hơn nữa số lượng người cũng không ít, ta tra được có hơn hai mươi người, không tra được là có tận bao nhiêu." Vũ Ngưng báo cáo.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái! 】

"Tra được có hơn. . . Hơn hai mươi người. . . Không tra được rõ là bao nhiêu. . ." Yến Vân Thiên vừa khiếp sợ, lại vừa ngạc nhiên.

Hóa ra không phải mang một cái mũ, mà là hai mươi mấy gánh, thậm chí nhiều mũ hơn!

Trong nháy mắt, Yến Vân Thiên cảm thấy đỉnh đầu của mình nặng nề vạn phần.

Đem thần sắc của Yến Vân Thiên thu vào đáy mắt, Vũ Ngưng âm thầm cười một tiếng, nhưng trên mặt nghiêm nghị hỏi:

"Vậy bây giờ nên làm gì mới tốt? Nhiều người như vậy, nếu giết đi toàn bộ thì sẽ lớn lắm."

"Bỏ đi." Yến Vân Thiên cũng sợ gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ có thể tha cho hai mươi mấy người kia, nhưng lửa giận trong lòng đối với Phùng An Na cũng càng thêm mấy phần:

"Người đi nhìn chăm chăm Phùng An Na, trước lúc trời tối nếu nàng không tự sát thì bắt nàng tở đây. Ta sẽ để nàng hối hận khi được sinh ra trên đời này!"

Vũ Ngưng gật đầu, rời khỏi tầm nhìn của Yến Vân Thiên, nhưng

mấy phút sau lại trở về.

"Lại làm sao?" Yến Vân Thiên nhíu mày.

Vũ Ngưng còn chưa trả lời, chỉ thấy một cái bóng hình xinh đẹp lặng yên mà tới, chính là Phượng Huyền Tố có phong hoa tuyết đại.

"Ta đã biết rõ chuyện của Phùng An Na." Phượng Huyền Tố nói ngay vào điểm chính.

Yến Vân Thiên một mặt lúng túng "Ta cũng không nghĩ tới Phùng An Na là một nữ nhân như vậy, để tiểu di người chê cười."

"Ta tới đây không phải là chê cười người, mà là muốn người bỏ qua cho Phùng An Na." Phượng Huyền Tố nói.

"Tiểu di, là một nam nhân, người cảm thấy chuyện này ta có thể nhịn sao?" Yến Vân Thiên bất mãn nói.

"Có cái gì không thể nhịn, nàng chỉ là vị hôn thê của người, cũng không phải thê tử của người." Phượng Huyền Tố nói.

"Cho dù là vị hôn thê, làm ra chuyện như thế cũng là phản bội ta, tuyệt đối không thể tha." Yến Vân Thiên nghiến răng nghiến lợi nói.

Phượng Huyền Tố tiếp tục giải thích: "Vị hôn thê của người lại không chỉ có một mình Phùng An Na i. Phùng An Na không muốn gả cho người, làm ra một ít chuyện không tốt, cũng không phải không thể tha thứ."

Yến Vân Thiên nghe được Phượng Huyền Tố duy trì ngữ khí, không khỏi nổi lên nghi ngờ "Hình như tiểu di người cùng Phùng An Na không có liên quan gì nha, vì sao đột nhiên lại vì nàng nói chuyện?"

Đáy mắt Phượng Huyền Tố xẹt qua một chút hào quang khó hiểu, ngoài mặt bất động thanh sắc, lờ mờ giải thích nói: "Cùng là nữ

nhân nên vì nàng nói câu công đạo mà thôi."

"Vì nàng nói câu công đạo, vậy công đạo của ta thì sao? Ta bị đội mũ lại kêu ta làm con rùa đen rút đầu nén giận sao?" Yến Vân Thiên một mặt không vui, hỏi ngược lại.

Thấy Yến Vân Thiên khẳng khẳng như vậy, Phượng Huyền Tố dần mất kiên nhẫn, ngữ khí không khỏi lạnh một phần:

"Vị hôn thê của ngươi nhiều như vậy, thiếu một thì đã sao. Chuyện của Phùng An Na cũng không có mấy người biết, ngươi hòa bình cùng Phùng An Na giải trừ hôn ước thì xem như cái gì cũng chưa xảy ra."

Thái độ Yến Vân Thiên tương đối kiên quyết "Chuyện khác ta có thể nghe ngươi, nhưng việc này không được."

Phượng Huyền Tố cũng biết không khuyên được, yêu kiều nói: "Ta chắc chắn phải bảo vệ Phùng An Na, ngươi muốn động đến nàng đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Yến Vân Thiên nhìn thấy ngữ khí Phượng Huyền Tố dứt khoát, không khỏi ngây dại.

Hắn cho là sau khi mình tỏ thái độ thì tiểu di sẽ cố kỵ tình nghĩa mà nhượng bộ, không nhúng tay vào chuyện này.

Nào biết chẳng những tiểu di chẳng dừng tay mà ngược lại thái độ càng kiên quyết.

Sắc mặt Yến Vân Thiên liên tục thay đổi, cân nhắc được mất một chút, cuối cùng chán nản thở dài một hơi.

Địa vị của Phượng Huyền Tố tại Phượng Khê Sơn cực cao, Yến Vân Thiên không có cách nào đối phó nàng.

Còn nữa, hẳn không muốn trở mặt với Phượng Huyền Tố.

Yến Vân Thiên chỉ có thể cưỡng ép đè xuống ý niệm trả thù Phùng An Na, nhưng trong lòng là hiếu kỳ động cơ của Phượng Huyền Tố, hỏi:

"Tiểu di, có thể nói cho ta vì sao người lại che chở cho Phùng An Na như vậy hay không?"

"Cùng là nữ nhân, muốn cho nàng một cái công đạo mà thôi."
Phượng Huyền Tố lặp lại lý do vừa nói.

Đối với cái này thì tất nhiên là Yến Vân Thiên không tin.

Nhưng Phượng Huyền Tố không nguyện ý nói rõ, Yến Vân Thiên tự nhiên cũng không cách nào ép hỏi, cũng chỉ có thể để nghi vấn ở trong lòng.

"Không quấy rầy người nữa." Phượng Huyền Tố tạm biệt.

"Huyền Tố tiểu thư, ta đưa tiễn người." Vũ Ngưng cung kính đi theo, đưa Phượng Huyền Tố ra biệt thự.

Sau khi Phượng Huyền Tố rời khỏi tầm nhìn của Vũ Ngưng thì lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại:

"Lão. . . Hạo Nhiên, chuyện người kêu ta làm ta đã làm rồi, Yến Vân Thiên đồng ý không truy cứu Phùng An Na nữa."

"Được, cảm ơn người." Vương Hạo Nhiên trong điện thoại nói.

"Cùng nương tử người còn. . . Cùng ta còn khách khí như thế sao?"
Phượng Huyền Tố nói lỡ, không kèm nổi có chút e lệ, vội vã uốn nắn một chút.

L @@@

Chương 448: Cổ Y Truyền Thừa (1)

"Rảnh rồi sẽ mời người ăn cơm." Vương Hạo Nhiên giả vờ không chú ý Phượng Huyền Tố nói lỡ, đổi đề tài.

"Hiện tại ta rất rảnh rồi nha." Phượng Huyền Tố một mặt mừng rỡ, nói gấp.

"Buổi chiều ta có tiết rồi, ngày khác đi."

"Như vậy, vậy được rồi, có rảnh rồi nhớ hẹn ta."

"Nhất định nhất định."

Sau khi nói xong, Vương Hạo Nhiên cắt đứt nơsic huyện, rời khỏi biệt thự của mình.

Lúc này đã là buổi chiều. Buổi chiều hán còn có tiết, liền đi bộ về phía giáo khu Thanh Linh.

Đi trên đường cái thông với giáo khu Thanh Linh cũng trông thấy giữa đường có đám người tụ tập, nghị luận âm ỉ.

"Uy, có người bị tai nạn xe cộ, địa điểm tại. . ."

Kỷ Thủy Dao trong đám người dùng lời nói bình tĩnh bấm điện thoại cấp cứu, nhưng mặt trên mặt lại trắng bệch như tờ giấy.

Ở không xa trước mặt nàng, một người máu me khắp nơi đang nằm đó, người trẻ tuổi hấp hối.

"Sớm biết đã không chọn nữ tài xế giả đụng. . ."

Lục Thần nằm dưới đất còn có chút ít ý thức sót lại. Giờ phút này trong lòng của hắn dâng lên vô hạn hối hận.

Gia gia hắn bị bệnh nằm viện, không có tiền trị liệu, cùng đường nên hắn nghĩ đến giả đụng để kiếm lấy một ít tiền thuốc men.

Nhưng mà tuyệt đối không ngờ rằng gặp được một nữ tài xế mới biết lái xe, nhìn thấy chính mình đột nhiên nhảy ra trước xe nàng, hắn là đạp nhầm chân ga thay vì phanh, trực tiếp đụng bay hắn.

Dưới loại tâm tình hối hận này, ý thức Lục Thần dần dần mơ hồ.

"Ta là Thái Cực Cổ Tiên Y, từ giờ trở đi người chính là truyền nhân của ta, sau khi ta cho truyền thừa thì cần hành y cứu đời, cứu người nguy nan. . ."

Mà ngay tại một cái chớp mắt trước khi mất đi ý thức, một khối Thái Cực Âm Dương Ngư có hình dáng ngọc mặt dây chuyền cũng bốc lên hào quang khó mà nhận ra, cùng lúc đó trong đầu hắn cũng vang lên một ít âm thanh.

Lúc trong đầu vang lên những âm thanh này, ý thức mơ hồ của Lục Thần cũng từng bước khôi phục rõ ràng.

Hơn nữa, hắn có thể cảm giác được vị trí tại ngực có một cỗ khí lưu ấm áp, hòa hoãn đau nhức trên mình bởi vì kịch liệt va chạm mà bị xé rách.

Sau khi cảm giác ấm áp kia tiêu tán, Lục Thần liền cảm giác đau đớn trên mình tiêu tán hoàn toàn, đầu cũng khôi phục thư thái bình

thường.

"Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ là bởi vì dây chuyền mặt ngọc trên người mình?"

Lục Thần khó hiểu, lập tức theo bản năng sờ lên mặt dây chuyền có hình dáng Thái Cực Âm Dương Ngư trên ngực.

Âm thanh vừa rồi ở trong mơ hồ hẳn cho là ảo giác, nhưng bây giờ thì hiển nhiên không phải.

Hơn nữa, theo âm thanh kia vang lên còn có một vài thứ truyền thấu đến trong đầu.

Hắn kiểm tra một hồi, rất nhanh đã phát hiện đây là y thuật, kiến thức y thuật rất cao siêu.

Chỉ là những kiến thức y thuật này cực kỳ to lớn. Muốn hoàn toàn truyền thấu vào trong ký ức thì cần không ít thời gian.

"Chẳng lẽ ta ở trong họa gặp được phúc thu được truyền thừa tiên y?!"

Sau khi Lục Thần làm rõ mạch suy nghĩ một thoáng thì liền lập tức cảm giác được cái gì.

Dây chuyền mặt ngọc trên người hắn là tổ tiên truyền thừa.

Căn cứ gia gia nói thì tổ tiên có thần y.

Nhưng mà trước đây Lục Thần không tin, nhưng bây giờ cũng không thể không tin.

"Đây không phải Lục Thần của viện y học sao? Thật là đáng thương, bị đụng bay xa như vậy, đoán chừng là không cứu sống nổi."

"Đâm vào nữ thần Kỳ giáo sư của khoa sinh vật biển sao? Xem ra nàng gặp phiền phức lớn rồi."

"Điều trách Lục Thần này bước đi không nhìn, chính mình bỗng nhiên vọt ra, thật là hại người người ta mà."

...

Xung quanh đều là học sinh của đại học Thanh Linh, nhìn xem một màn trong sân này, không khỏi nghị luận ầm ĩ lên.

Mà ngay tại lúc mọi người nghị luận, Lục Thần bỗng nhiên từ trên mặt đất đứng lên.

Tiếng nghị luận của người xung quanh im bật, trên mặt một mảnh kinh ngạc.

Chỉ thấy Lục Thần hoạt động cánh tay một chút, vặn vẹo một thân thể, giống như là một người khỏe mạnh bình thường vậy.

Con mắt kính của tất cả mọi người kém chút đều trừng ra.

Đụng bay xa mấy mét, lại không có việc gì?

Kỷ Thủy Dao vội vàng tiến đến, lo lắng dò hỏi: "Nghe người xung quanh nói người là học sinh của viện y học Lục Thần đúng không. Lục Thần, người cảm giác thế nào, có việc gì không?"

Nhìn xem nữ thần giáo sư trước mặt, trong lòng Lục Thần không khỏi trở nên kích động.

Hắn là học sinh của viện y học trong đại học Thanh Linh, tự nhiên biết Kỷ Thủy Dao.

Vừa mới đang lơ mơ chỉ thấy là nữ tài xế, hoàn toàn không có dự liệu được, vị này như vậy mà còn là nữ thần giáo sư.

"Kỷ nữ thần, ta cực kỳ. . ." Lục Thần nở nụ cười, đang muốn đáp lại nói chính mình rất tốt, nhưng nháy mắt nhớ tới mục đích chân chính giả dựng xe, thế là lập tức đổi giọng nói:

"Người thấy ta như vậy mà không có chuyện gì sao?" Nói xong, chỉ chỉ từng mảnh vết máu trên người mình.

"Thế nhưng mà ta thấy người. . ." Kỷ Thủy Dao một mặt kinh ngạc. Bởi vì thanh âm của hắn, tinh thần, lại đứng thẳng, tựa như người không có bị gì cả.

"Ta thoát nhìn là không có việc gì, nhưng mà ta cảm thấy trong thân thể rất đau, khả năng là tổn thương nội tạng." Lục Thần phản ứng lại, chột giả ra một mặt thống khổ bộ dáng.

"Vậy người vẫn đừng lộn xộn, ta đã kêu xe cứu thương tới." Kỷ Thủy Dao nói.

Lục Thần biết chính mình không có việc gì, đi bệnh viện kiểm tra chỉ là uống phí hết thời gian mà thôi. Suy nghĩ một chút, hắn lập tức lại không giả bộ, khôi phục bình thường tiếp tục nói:

"Gia gia ta phải phụ thuộc bệnh viện đại học Thanh Linh để làm giải phẫu, ta phải lập tức chạy tới. Trước tiên người bồi thường một ít tiền, sau đó gặp lại chúng ta lại thương lượng việc này giải quyết như thế nào."

"Trạng thái này của người có thể chạy tới đó sao?" Kỷ Thủy Dao có chút không yên lòng.

"Không có vấn đề." Lục Thần khẳng định nói.

Kỷ Thủy Dao thấy hắn hình như thật không có gì đáng ngại, cũng không cưỡng cầu, từ bên trong túi xách lấy ra tiền mặt.

"Trên người của ta chỉ có một vạt tiền mặt, người cầm trước những thứ này."

Trong khi nói chuyện, Kỳ Thủy Dao lại cảm một tấm danh thiếp của mình cho Lục Thần, tiếp tục nói:

"Có chuyện gì người có thể tùy thời liên hệ ta, cụ thể bồi thường bao nhiêu thì có thể thương lượng."

B @@@

Chương 449: Cổ Y Truyền Thừa (2)

Lục Thần không chút khách khí tiếp nhận tiền cùng danh thiếp, đồng thời quan sát vị nữ thần giáo sư này, thầm nghĩ.

Chỉ là bồi thường tiền thôi thì xa xa không đủ, bồi thường người cho ta thì không sai biệt lắm.

Trước đây hẳn là một học sinh nghèo khổ, không có tiền không bối cảnh, đối với nữ thần giáo sư như Kỷ Thủy Dao cũng chỉ dám ở xa xa nhìn lên một cái.

Bây giờ lại khác biệt, hẳn được tổ tiên truyền thừa, phát triển là chuyện sớm hay muộn.

Tâm thái khác biệt, truy cầu tự nhiên cũng khác biệt.

Thành công giả đụng vị nữ thần giáo sư này, cùng nàng có liên quan nói cái gì cũng phải mượn cơ hội này làm chút gì đó.

Đem nữ thần giáo sư cao cao tại thượng trong lòng đám học sinh của tới tay, chỉ ngấm lại thôi đã sôi trào máu nóng!

Nhưng mà nhớ tới gia gia còn đang ở bệnh viện chờ cứu mạng, Lục Thần cũng không dám dừng lại thêm, thu hồi ý niệm thêm thường, đẩy đám người ra, bước nhanh tới.

Lúc chen đám người, kém chút đụng vào một người.

Người này là nhân vật phong vân bên trong sinh viên năm nhất của đại học Thanh Linh, là một siêu cấp phú nhị đại, học giỏi, dáng dấp đẹp trai, là học sinh năm nhất rất có tiếng.

Tuy là Lục Thần là sinh viên năm thứ 2, nhưng có thể biết người này, biết hẳn tên là Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà lúc Lục Thần nhìn thấy người trước mắt này thì trong lòng dâng lên một trận cảm giác chán ghét khó hiểu.

Nghe nói Vương Hạo Nhiên này cùng ba hoa khôi năm nhất Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan cùng Mục Chiêu Chiêu cùng học một trường, quan hệ hình như còn thật không tệ, thường thường ăn cơm chung với nhau.

Có lần Lục Thần còn ngẫu nhiên nhìn thấy qua, lúc ấy thật là thèm muốn muốn chết, thật hận không thể cùng ăn cơm với hoa khôi.

Nhưng mà bây giờ Lục Thần cũng không thèm muốn.

Hiện tại hẳn được tổ tiên truyền thừa y thuật, chẳng khác gì là cá chép vượt Long môn.

Phụ nhị đại trong mắt hẳn chỉ là cầu thí mà thôi.

Suy cho cùng người có tiền thì không bị bệnh sao?

Ý niệm đang chuyển động, Lục Thần cũng không có ở lại, trực tiếp chạy tới bệnh viện phụ thuộc Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem một người mang theo máu trên người chạy qua, hơi kinh dị một thoáng, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Suy cho cùng hẳn chỉ đi ngang qua mà thôi, thậm chí hẳn còn không có ý định xem nào nhiệt.

Nhưng mà đang lúc hẳn chuẩn bị rời khỏi thì cũng nhìn thấy đám người dần dần sơ tán.

Trong đám người, dáng người Kỳ Thủy Dao xuất chúng cũng là xuất hiện trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

Chỉ thấy Kỳ Thủy Dao dựa vào bên cạnh xe, trên mặt mang theo một ít thần sắc nghĩ mà sợ.

Vương Hạo Nhiên đi về phía nàng, ngạc nhiên hỏi: "Kỳ giáo sư, vừa rồi là người đụng vào người ta sao?"

"Hạo Nhiên à." Kỳ Thủy Dao nhìn thấy người mà mình mong nhớ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, không khỏi lộ ra nụ cười mừng rỡ, lên tiếng chào, lập tức mới trả lời:

"Đúng vậy, vừa mới lấy được bằng lái không bao lâu, bất cẩn đụng vào người ta. Nhưng mà nhắc tới cũng kỳ quái, người kia bị đụng bay bảy tám mét, tuy là máu me khắp người, nhưng dường như không có gì đáng ngại, tự mình đi bộ rời khỏi."

Nghe được lời nói của Kỳ Thủy Dao, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, theo bản năng nhìn về phía phương hướng thân ảnh kỳ quái vừa mới rời đi, như có điều suy nghĩ.

Một người bình thường bị đụng bay xa bảy, tám mét, chẳng những không có chết, còn có thể giống như một người khỏe mạnh bình thường, việc này quá trái ngược lẽ thường.

Kỳ Thủy Dao có thân phận nữ chính, ở trên người nàng phát ra chuyện lớn thì rất có thể là một cái nội dung chính tuyến phát động.

Tổng hợp hai điểm này thì người bị Kỳ Thủy Dao đụng vào hơn phân nửa chính là nhân vật chính.

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, các thành viên của đội cứu hộ tới.

Sau khi Kỳ Thủy Dao nói rõ tình huống thì để nhân viên cứu cấp rời

khỏi, lập tức phối hợp thành viên bảo hộ ghi chép chuyện đã xảy ra một chút.

Sau khi làm xong, Kỷ Thủy Dao vẫn có chút không yên lòng, muốn đi đến bệnh viện phụ thuộc Thanh Linh nhìn một chút.

Bởi vì vừa rồi nàng đã nghe được Lục Thần nói muốn đi đến bệnh viện phụ thuộc Thanh Linh.

"Hạo Nhiên, sắp tới tiết rồi, người tự lên lớp đi, ta đi đến bệnh viện xem Lục Thần kia một chút." Kỷ Thủy Dao nói.

"Ta bồi người cùng đi." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Lên lớp quan trọng hơn, sao người có thể chậm trễ khoá trình chứ?" Kỷ Thủy Dao không muốn làm phiền hắn.

"Lên lớp sao quan trọng bằng người, người xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên ta phải bồi người đi xem một chút." Vương Hạo Nhiên lại theo quán tính nói lời ngon tiếng ngọt.

Nghe vậy, trong lòng Kỷ Thủy Dao mừng thầm, nhưng ngoài mặt giữ một chút khoảng cách nói:

"Người cũng đừng nói bậy, nếu để thất bại biết vậy cũng không tốt."

Wang Hào Nhiên tiếp tục nói: "Chính là bởi vì ta có quan hệ với Vi Vi nên ta xem người là lục tử, người có việc, sao ta có thể ngồi yên không màng đến, để ta bồi người đi cho. Huống chi, người cảm thấy những cái khoá trình sẽ hữu dụng với ta sao?"

Kỷ Thủy Dao nghe được nửa đoạn lời nói trước thì âm thầm thất vọng một thoáng, lập tức vội vàng đồng ý: "Vậy người cùng ta đi một chuyến đi."

Thế nhưng mà nàng biết, tạo nghệ trong lĩnh vực khoa học của Vương Hạo Nhiên còn giỏi hơn mình rất nhiều. Còn nữa, nàng còn theo Liễu Nguyệt mà biết được Vương Hạo Nhiên còn rất có thiên phú về phương diện thiên phú, ngay cả ngũ tử Liễu Nguyệt đều rất bội phục.

Khóa trình khoa tài chính đối với Vương Hạo Nhiên cũng không quan trọng, căn bản chưa nói tới chậm trễ học tập.

Trừ điều đó ra, càng quan trọng hơn một điểm là, đó chính là trong lòng nàng rất muốn tiếp xúc nhiều với Vương Hạo Nhiên một chút.

Chỉ là từ cảm giác tội lỗi với thất muội, vậy mới không dám biểu hiện quá rõ ràng.

"Người lái xe hay là ta lái xe?" Sau khi thấy Kỷ Thủy Dao đồng ý cũng không có ngồi vào ghế lái, thế là liền hỏi.

"Vẫn là người lái đi." Kỷ Thủy Dao vốn chính là mới biết lái xe, xuất hiện chueyenj mới này, tự nhiên là sinh ra một chút bóng mờ.

Vương Hạo Nhiên gật đầu, lái xe mang theo Kỷ Thủy Dao đi về hướng bệnh viện.

w @@@

Chương 450: Sáo Lộ Quen Thuộc

v Bệnh viện phụ thuộc cách đại học Thanh Linh không xa, đi xe thì không đến 10 phút.

Vương Hạo Nhiên dừng xe xong, cùng Kỷ Thủy Dao xuống xe, đi vào bên trong bệnh viện.

Trong bệnh viện phụ thuộc có không ít giáo sư của viện y học.

Kỷ Thủy Dao cũng được xem như giáo sư, tự nhiên có chút cùng liên hệ với bọn hắn.

Nàng biết được Lục Thần là học sinh của viện y học, liền thông qua người của bệnh viện, dùng những tin tức này tuần tra một thoáng đã biết gia gia của Lục Thần nằm ở phòng bệnh nào.

Sau khi thuận lợi nhận được tin tức, Kỷ Thủy Dao cùng Vương Hạo Nhiên đi về phía phòng bệnh cả khu nội trú.

Nhưng vừa đi vào khu nội trú thì bỗng nhiên Kỷ Thủy Dao che lấy bụng dưới, cau mày, giống như là chịu đựng thống khổ.

"Người sao vậy, không thoải mái sao?" Phát giác Kỷ Thủy Dao dị thường, Vương Hạo Nhiên vội vã hỏi thăm một chút.

"Không có chuyện gì." Kỷ Thủy Dao lúng túng một thoáng, nhin đau lắc đầu đáp lại.

"Đến cùng là bị làm sao vậy, không nói thật với ta sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn ra hình như nàng có việc gì khó nói, thế là nhíu mày nói.

Kỷ Thủy Dao sợ hắn không vui, thế là đem miệng nhỏ đỏ hồng tiến đến bên tai Vương Hạo Nhiên, nhẹ nhàng nói ra.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, giờ mới hiểu được. là bởi vì Kỷ Thủy Dao bị bà dì tới thăm mà đã dẫn đến khó chịu khổ sở.

Mà sau khi Kỷ Thủy Dao nói xong, lông mày khóa chặt dần dần giãn ra.

"Hắn là hôm qua uống một chút đồ uống lạnh, hiện tại không có việc gì." Kỷ Thủy Dao giải thích nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Lục Thần kia là học sinh của viện y học, có khả năng là nhân vật chính thần y.

Nữ chính cùng nhân vật chính sắp đến gặp mặt, thân thể bỗng nhiên xuất hiện khó chịu.

Tiếp đó, sáo lộ quen thuộc lại tới. . .

"Hiện tại không có việc gì, không đại biểu một hội người sẽ không có việc gì, vẫn là để ta giúp người trị một chút." Vương Hạo Nhiên cũng không nguyện ngồi nhìn loại chuyện này xảy ra, thế là nói với Kỷ Thủy Dao.

"Người. . . Người còn biết trị. . . Trị loại bệnh này?" Kỷ Thủy Dao một mặt ngạc nhiên.

"Nhìn thấy trên sách, có lẽ sẽ hữu dụng." Vương Hạo Nhiên thuận miệng giải thích một chút.

Tuy là hắn cũng không tinh thông y thuật, nhưng bởi vì có Chí Tôn Độc Kinh, nên rất rõ kết cấu của cơ thể, trình độ có thể tính là thông hiểu nguyên lý y thuật.

Vấn đề loại khuyết điểm này của Kỷ Thủy Dao cũng không lớn, dùng chân khí giúp nàng ôn dưỡng điều dưỡng một chút là được.

"Như vậy có thể được không?" Kỷ Thủy Dao cảm thấy có chút

không đáng tin cậy.

"Thử một lần đi, nhìn xem người khó chịu như vậy ta cũng đau lòng." Vương Hạo Nhiên lạ phát tác bệnh cũ nói một câu.

Kỷ Thủy Dao nghe xong, trong lòng giống như là ăn mật ngọt vậy, nơi nào sẽ còn phản đối, lập tức liên tục gật đầu đồng ý, dù cho là bị làm chuột bạch để thí nghiệm.

Vương Hạo Nhiên mang theo Kỷ Thủy Dao đến một căn phòng bỏ trống.

Một lát sau.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt cơ hội của nhân vật chính Lục Thần, trị liệu chứng bệnh của nữ chính Kỷ Thủy Dao, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Kỷ Thủy Dao chỉ cảm thấy chỗ trước đây truyền đến đau nhói đã trở nên ấm áp, có loại dễ chịu không nói ra được.

"Thật lợi hại, nhìn sách một chút thôi đã trị được loại bệnh này." Kỷ Thủy Dao khen ngợi một chút, tiếp đó không khỏi nhớ đến tình huống chữa trị, theo bản năng mặt đỏ tới mang tai.

"Việc này cũng không nên nói ra ngoài." Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng nói một câu.

"Được, ta biết, tuyệt đối không nói cho thất muội, đây là bí mật của chúng ta." Kỷ Thủy Dao hiểu ý, trịnh trọng gật đầu một cái, suy nghĩ một chút bỗng nhiên lại nói thêm một câu:

"Sau này lúc ta khó chịu sẽ còn tìm người trị cho ta."

"Đã trị tận gốc, sau này sẽ không xuất hiện tình huống như vậy." Vương Hạo Nhiên cảm thấy thủ nghệ của mình bị nghi ngờ, thế là theo bản năng nói.

"Vậy sao. . ." Trên mặt Kỷ Thủy Dao hiện ra vẻ thất vọng.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, thấm nhuần mọi ý, bỗng nhiên lại nói:

"Nhưng cũng không chắc, cũng có khả năng tái phát."

"Phải không? Vậy thì tốt quá!"

Kỷ Thủy Dao mừng rỡ nghẹn ngào, nhưng ngay tại lúc nói ra lời này cảm thấy thất thố, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Vương Hạo Nhiên cười không nói, giả bộ như xem không hiểu tâm tư của Kỷ Thủy Dao.

Kỷ Thủy Dao giảm xuống lúng túng, rất nhanh điều chỉnh tâm tình một chút, quay lưng đi, cầm quần áo chỉnh đốn lại, xoay người nói: "Chúng ta đi thôi."

Vương Hạo Nhiên cùng Kỷ Thủy Dao từ trong phòng đi ra.

"Kỷ giáo sư, người cùng người này làm cái gì ở bên trong?"

Lục Thần đi ngang qua cửa nhìn thấy hai người đi ra, một mặt kinh ngạc hỏi.

Kỷ Thủy Dao nghe được tra hỏi, có tật giật mình hốt hoảng một chút, nhưng là một người khoa học, tố chất tâm lý vẫn vô cùng không tệ, rất nhanh đã trấn định lại, nói:

"Chúng ta trò chuyện một ít chuyện." Giải thích qua loa một chút, di chuyển chủ đề, "Người sao rồi, không sao chứ?"

Kỷ Thủy Dao phối hợp với công tác giao nộp, dùng không ít thời gian. Trong chút ít thời gian này Lục Thần đã bận rộn rất nhiều chuyện, cũng thay đi quần áo bị dính máu trên mình, lúc này nhìn lên không khác gì người bình thường.

"Ta đi đã kiểm tra, tạm thời không có chuyện gì." Lục Thần lắc đầu, nhưng rất nhanh cảm giác được nếu tùy tiện giải quyết việc này thì không thể liên hệ cùng cùng Kỷ Thủy Dao nữa, thế là lại bổ sung:

"Nhưng mà bác sĩ kêu cần kỹ kiểm tra trong một thời gian, đến lúc đó mới có thể đạt được phán đoán chuẩn nhất."

Kỷ Thủy Dao gật đầu.

Bên cạnh, sau khi Vương Hạo Nhiên biết được người trước mắt chính là Lục Thần bị Kỷ Thủy Dao đụng vào thì lập tức khơi thông hệ thống điều tra.

【 Nhân vật chính: Lục Thần 】

【 Điểm chiến lược: 96】

【 điểm mị lược: 67】

【 Hào quang nhân vật chính: 3026 (Bên trong lên cao)】

【 Kỹ năng (Kim thủ chỉ): Thái Cực Âm Dương Ngọc, trong ngọc bao hàm truyền thừa cổ tiên y, đồng thời thường cách một đoạn tự động tạo ra sinh tử chi tức. Truyền thừa cổ tiên y bao gồm y thuật, võ đạo, thuật pháp, thuật tu tiên các thứ, tiến độ truyền thừa trước mắt là 10% (Cổ y thuật). Sinh chi tức dùng để trị bệnh, tử chi tức khiến người khác mắc chứng bệnh nghiêm trọng. 】

M @@@

Chương 451: Ăn Cắp Ngọc

uSau khi Vương Hạo Nhiên đạt được tin tức của Lục Thần thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn còn tưởng rằng Lục Thần này chỉ đơn thuần là một thần y. Nhưng không nghĩ tới cũng thu được truyền thừa cổ tiên y.

Trong truyền thừa lại còn bao hàm thuật tu tiên!

Cái này rất đặc biệt, may mắn là hắn phát hiện sớm.

Trước mắt thì Lục Thần vẫn vẹn chỉ thu được truyền thừa phương diện y thuật.

Ba ngàn điểm hào quang kia thấp hơn không ít so với Yến Vân Thiên.

Nhưng mà phía sau hào quang Lục Thần có cái ghi chú "Bên trong lên cao".

Ý kia chính là đợi đến lúc Lục Thần hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa thì hào quang nhân vật chính tuyệt đối có thể viễn siêu Yến Vân Thiên.

Đương nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không để cho tình huống này xuất hiện.

"Phi Vân Thám Vân Thủ" sau khi trộm thẻ ngân hàng của chiến thần Tô Lãng thì liền vô dụng, hiện tại lại có chỗ để phát huy.

"Kỷ giáo sư, vừa rồi các người nói chuyện gì vậy? Tại sao phải trốn ở bên trong trò chuyện, thần thần bí bí như vậy." Lục Thần nhắc đến đề tài vừa nãy, hỏi thăm về Kỷ Thủy Dao.

Thấy Lục Thần truy vấn, ánh mắt Kỷ Thủy Dao tránh né, không biết đáp lại như thế nào.

Vương Hạo Nhiên nói: "Chúng ta làm cái gì ở bên trong thì liên quan gì đến người, người quản được sao?"

Lục Thần nhìn thấy ánh mắt Kỷ Thủy Dao tránh né, thấy một tên phú nhị đại vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, lập tức liên tưởng đến cái gì, kinh ngạc nói với Kỷ Thủy Dao:

"Kỷ giáo sư, có phải hấn mạo phạm người hay không? !"

Nghe được chữ "Mạo phạm" này, trong lòng Kỷ Thủy Dao e lệ, tránh không trả lời.

Lục Thần thấy thế, càng vững tin suy đoán của nàng, sắc mặt không khỏi trợn nhìn một phần, tiếp tục nói:

"Kỷ giáo sư, tại sao người không nói chuyện, có phải chịu hiếp bức gì không? Người đừng sợ, không dám tranh đấu với người xấu đúng không. Nén giận chỉ giúp thêm cho người xấu!"

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, nghe được thì không còn gì để nói. Không then là tư tưởng của nhân vật chính, vừa mới gặp mặt cũng không có chứng cứ lại gán cho mình cái mác người xấu?

Tuy đây cũng là sự thật, nhưng ít nhất người phải nói một chút đạo lý chứ.

Kỷ Thủy Dao nhìn thấy Lục Thần kích động như vậy, cảm thấy hẳn có chút nhiều chuyện, nhưng mà cố kỵ thân phận của mình, ngoài mặt không có phát tác, chỉ là nói:

"Vị bạn học này, người nghĩ hơi nhiều rồi đó, không có chuyện gì đâu."

Lục Thần cũng không tin, chỉ cho là Kỷ Thủy Dao có nhược điểm gì bị Vương Hạo Nhiên nắm bắt, tạm thời đề xuống suy nghĩ, không có tiếp tục truy vấn Kỷ Thủy Dao.

"Người nói gia gia người muốn làm phẫu thuật, hiện tại thế nào rồi?" Kỷ Thủy Dao từ thân phận lão sư hỏi Lục Thần nhiều một câu.

"Hiện tại đã không sao rồi." Lục Thần đáp lại nói.

Lúc đầu gia gia hẳn muốn làm giải phẫu, nhưng mà Lục Thần ngẫu nhiên phát hiện diệu dụng của Thái Dương Âm Dương Ngọc, thế là dùng sinh chi tức chữa khỏi cho gia gia.

"Phòng bệnh ở đâu, mang ta đi xem một chút." Tới cũng đã tới, Kỷ Thủy Dao cũng không để ý đi thêm một chuyến.

"Đi theo ta." Lục Thần ở phía trước dẫn đường.

"Ta đi vệ sinh một chút." Vương Hạo Nhiên không đi cùng, nói với Kỷ Thủy Dao một câu.

Sau khi đi tới nhà vệ sinh, Vương Hạo Nhiên lấy ra "Phi Long Tham Vân Thủ" ra từ trên người Lục Thần trộm được Thái Cực Âm Dương Ngọc.

Nhìn xem ngọc xưa cũ trong tay, hẳn không khỏi có chút xúc động.

Bên trong đồ vật này có rất nhiều truyền thừa, trong đó thậm chí còn bao gồm thuật tu tiên, nếu bị chính mình dùng được, đây chẳng phải

là một phát bay lên sao?

Vương Hạo Nhiên loay hoay, nhưng sau một lúc lâu cũng không có nghiên cứu ra một cái nguyên do.

"Xem ra ngọc này đã nhận chủ, ta cầm cũng vô dụng."

Vương Hạo Nhiên đã xem nhiều sáo lộ, cũng lập tức phân tích ra nguyên nhân.

Đồ vô dụng, hẳn tự nhiên cũng sẽ không giữ lại. Không để rơi xuống trong tay Lục Thần, hẳn mở ra bồn cầu tự hủy, đang muốn đem ngọc này đổ vào cống thoát nước.

Vậy mà lúc này, ngọc này như có cảm ứng vậy, nó chống lại.

Vương Hạo Nhiên lập tức cảm giác trong đầu truyền đến một trận đau nhức kịch liệt không hiểu. Muốn quăng đi ngọc trong tay, lại phát hiện ngọc này gắt gao hút bàn tay vào, vùng thoát không được.

【 Đỉnh, tàn niệm trong ngọc này đang điên cuồng công kích ý chí của kí chủ, ba mươi giây sau kí chủ sẽ biến thành ngu ngốc. 】

【 Đỉnh, kiểm tra đo lường được kí chủ có dư dả điểm phản phái, kí chủ có thể lựa chọn tiêu ba vạn điểm phản phái, ở trong cửa hàng mua sắm hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp. 】

Chừa chút quả nhiên là thói quen tốt!

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối khen mình một chút, lập tức lập tức khơi thông hệ thống, đổi lấy hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cảm giác khó chịu trong đầu đã tán đi. Ngọc trong tay lại khôi phục yên lặng.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng yên lặng không được.

Hơn chín vạn điểm phản phái, trực tiếp biến thành sáu vạn, trực tiếp rút lại ba vạn điểm phản phái, hẳn làm sao có khả năng bình tĩnh được? !

Vương Hạo Nhiên phát tiết, vận chuyển toàn bộ chân khí nện như điên lên Thái Cực Âm Dương Ngọc, sau mấy chục lần trực tiếp là nện ngọc thành mảnh vỡ.

Ngay sau đó, nhặt lên ném vào trong bồn cầu tự hủy, đè xuống út bầm bõm nước, ngọc nghiền nát bị hút vào trong cống thoát nước.

【 Đỉnh, kí chủ phá hoại Thái Dương Âm Dương Ngọc của nhân vật chính Lục Thần, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Nhận được tin tức ban thưởng, hỏa khí trong lòng Vương Hạo Nhiên vẫn không thể nào lắng lại.

Trước mắt Lục Thần t chỉ tiếp thụ truyền thừa y thuật, không còn Thái Dương Âm Dương Ngọc, sau này cũng sẽ không thu được truyền thừa nữa.

Hào quang hơn ba ngàn điểm một chút của Lục Thần cũng sẽ ngừng bước, không cách nào tiếp tục lên cao.

Vương Hạo Nhiên có thể lựa chọn trực tiếp đưa Lục Thần đi Tây Thiên.

Nhưng mà như vật thì quá tiện nghi cho Lục Thần.

Tiêu phí ba vạn điểm phản phái, hiện tại chỉ thu về sáu ngàn mà thôi, còn kém hơn hai vạn.

Cái tồn thất nhất định phải ép ra từ trên mình Lục Thần.

H @@@

Chương 452: Ngọc Cửa Ta Đâu?

sKỷ Thủy Dao đi tới trong phòng bệnh, thăm gia gia của Lục Thần đang chìm vào giấc ngủ một chút.

"Kỷ giáo sư, hiện tại không có người ngoài người có thể nói thật với ta, có phải là Vương Hạo Nhiên kia dùng cái gì uy hiếp người hay không? Lấy cái này uy hiếp người làm chuyện gì." Lục Thần ân cần hỏi thăm.

"Bạn học à, người suy nghĩ nhiều rồi, thật không có gì." Kỷ Thủy Dao rất cảm thấy bực bội, nhưng từ thân phận của lão sư nên vẫn duy trì lễ phép.

"Người đừng sợ, ta có thể trợ giúp người, tin tưởng ta!"

Trong lòng Lục Thần cảm thấy Vương Hạo Nhiên là người xấu, mà Kỷ Thủy Dao là một nữ thần giáo sư, vốn không nên cùng loại người này lui tới, hiện tại có dính dáng, nhất định là Kỷ Thủy Dao chịu hiếp bức.

Mà chính mình giúp Kỷ Thủy Dao giải quyết cái phiền toái này thì tất nhiên là có thể nhận được Kỷ Thủy Dao cảm kích.

Dưới phần cảm kích này, chính mình cùng nàng nhiều tiếp xúc một chút, thế thì về sau cũng không phải là việc gì khó.

"Người không có gì làm sao, cứ đòi giúp ta." Thấy Lục Thần kiên trì, Kỷ Thủy Dao không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc lại nói một lần.

Nghe vậy, Lục Thần giật mình, cũng không có tiếp tục truy vấn, nhưng ý nghĩ trong lòng cũng không có thay đổi.

Nghĩ thầm, Kỷ Thủy Dao cảm thấy chính mình là một học sinh nghèo, cho nên không có cách nào giúp nàng, tự nhiên cũng không muốn dính dáng gì tới mình.

Xem ra chỉ có thể bí mật ra tay!

Ở trong lòng Lục Thần hạ quyết tâm.

Bên trong Thái Cực Âm Dương Ngọc có sinh tử chi tức, sinh chi tức bởi vì chữa trị cho gia gia của mình nên đã tạm thời dùng hết, cần thời gian khôi phục, mà tử chi tức còn chưa bao giờ dùng qua, cực kỳ đầy đủ.

Dùng tử chi tức đối phó Vương Hạo Nhiên, có thể thần không biết quỷ không hay để hắn mắc bệnh nặng.

Tuy là cái biện pháp này cực đoan một ít, nhưng Lục Thần cũng không đoái hoài nhiều đến như vậy.

Suy cho cùng thì Vương Hạo Nhiên kia chính là người xấu, làm đủ trò xấu.

Lục Thần vừa nhìn thấy hắn liền có xúc động muốn hại hắn.

Wang Hạo Nhiên mắc bệnh nặng không còn sống lâu nữa, tự nhiên

cũng sẽ không quán lấy Kỷ giáo sư.

Đến lúc đó Kỷ giáo sư cảm kích, phỏng chừng sẽ cảm mến chính mình.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Lục Thần không kèm nổi lộ ra nụ cười.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên đi tới trong phòng bệnh, ánh mắt quét mắt một chút, rơi xuống trên mình Lục Thần.

Giờ phút này hẳn thật sự có loại xúc động muốn một quyền đưa Lục Thần đi Tây Thiên.

Nhưng vì kiếm lời lại điểm phản phái, vậy mới nhẫn nại một chút.

Lục Thần nhìn thấy Vương Hạo Nhiên xuất hiện, cũng nhìn về phía hắn, nhưng mà che giấu chán ghét của mình, mang theo một ít nhiệt tình nói:

"Tới đây, ngồi đi, cảm ơn người đã tới thăm gia gia ta."

Vương Hạo Nhiên kinh dị nhìn thái độ Lục Thần thay đổi, tự nhiên có thể đoán được tiểu tử này đang giả vờ, nhưng mà cũng không nói ra, thân thiện đáp lại một câu:

"Không cần cảm ơn." Tiếp đó nói bóng nói gió hỏi thăm "Chỉ một mình người chăm sóc gia gia người sao? Người nhà khác của người đâu?"

"Phụ mẫu ta sớm đã qua đời, hiện tại chỉ có hai người thân, một người gia gia ta, còn có một người muội muội." Lục Thần muốn mượn cơ hội hại người, tự nhiên ngoài mặt cũng bảo trì thân thiện với Vương Hạo Nhiên, tình hình thực tế trả lời.

"Có phải là muội muội của người rất đẹp hay không?" Vương Hạo Nhiên không khỏi hỏi.

"Đúng vậy." Lục Thần có chút không vui, phú nhị đại này hỏi chuyện muội muội hẳn là có ý gì đó với muội muội?

"Vậy có phải muội muội người không có liên hệ máu mủ gì với người phải không?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Làm sao mà người biết? !" Lục Thần cực kỳ hoảng sợ.

Sáo lộ này ta gặp nhiều rồi, tất nhiên là biết.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên thầm nói một câu, nhưng trong miệng lại giải thích nói: "Người nói muội muội của người xinh đẹp, cho nên ta liền đoán muội muội của người không có liên hệ máu mủ gì với người."

Lục Thần tức giận đến âm thầm cắn răng. Ý của lời này là chỉ chính mình xấu sao?

"Đúng rồi, muội muội của người khoảng bao nhiêu tuổi, đủ mười tám tuổi chưa?" Vương Hạo Nhiên hỏi lần nữa.

"Mười chín tuổi, đang học năm nhất đại học." Lục Thần muốn hại người, dù cho trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng cũng không có phát tác ngay tại chỗ.

Dung mạo xinh đẹp, mười chín tuổi, đang học năm nhất đại học, không có liên hệ máu mủ với nhân vật chính. . .

Vương Hạo Nhiên từ những thứ tin tức này hoàn toàn có thể phán đoán ra hơn phân nửa muội muội của Lục Thần cũng là một nữ chính.

Muốn kiếm lời lại điếm phản phái, muội muội của Lục Thần là chỗ đột phá tốt nhất.

Tất nhiên cũng phải nhằm vào Lục Thần bên này một chút.

"Không có việc gì nữa, hay là chúng ta về đi?" Kỷ Thủy Dao không muốn chờ lâu, liền nói một tiếng với Vương Hạo Nhiên.

"Kỷ giáo sư, thời gian còn sớm mà, không ở lại thêm một chút sao?" Không chờ Vương Hạo Nhiên đáp lại, Lục Thần lập tức lên tiếng.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ ân cần kia của Lục Thần, liền biết hẳn có ý với Kỷ Thủy Dao, suy tư một chút, bỗng nhiên thay Kỷ Thủy Dao nói:

"Chúng ta đã hẹn cùng đi xem phim, không tiện ở lại lâu."

"Các người hẹn nhau đi xem phim?" Lục Thần kinh ngạc.

"Ai nha, người nhìn cái miệng này của ta, không chú ý để lộ tẩy rồi." Vương Hạo Nhiên giận chính mình một chút, tiếp đó nghiêm túc nói với Lục Thần:

"Người cũng nhìn ra thì ta cũng không dối gạt người, kỳ thực ta cùng với Kỷ giáo sư đang yêu đương. Nhưng mà thân phận của chúng ta tương đối miễn cảm, cho nên không có công khai, hi vọng người không đem chuyện này truyền đi."

"Kỷ giáo sư, há nói thật sao?" Lục Thần khó có thể tin hỏi thăm Kỷ Thủy Dao.

Kỷ Thủy Dao bị lời kia của Vương Hạo Nhiên làm cho có chút khó hiểu, không biết rõ trả lời thế nào, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên bí mật nháy mắt với mình.

"Đúng vậy, chúng ta đang hẹn hò." Tuy là không rõ ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên, nhưng Kỷ Thủy Dao vẫn rất phối hợp nói một tiếng.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Đi thôi, chúng ta đi xem phim, xem phim xong thì lại đi khách sạn."
Vương Hạo Nhiên rên sất khi còn nóng nói.

z @@@

Chương 453: Bán Dược Kiếm Tiền (1)

Sắc mặt Kỷ Thủy Dao đỏ lên, nhưng loại tình huống này nàng cũng không có khả năng vạch trần Vương Hạo Nhiên, để hắn không xuống đài được, chỉ có thể nhắm mắt nói:

"Được, Được."

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thần -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Đúng rồi, người mang theo cái kia chưa vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Cái gì?" Kỷ Thủy Dao không hiểu.

"Chính là cái kia, người sẽ không quên mang theo chứ? Trước đó

người đã chảy qua một lần, nếu không cẩn thận lại trúng thưởng, vậy thì phiền toái!" Vương Hạo Nhiên nói lời kinh người.

Cuối cùng lần này Kỹ Thủy Dao cũng hiểu. Nàng có thể làm sao đây? Đương nhiên là tiếp tục phối hợp.

"Yên tâm đi, ta có mang theo." Kỹ Thủy Dao nói ra lời này, nháy mắt đỏ mắt như là cua bị luộc.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần mất cân bằng, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Vương Hạo Nhiên vừa ý gật đầu.

"Kỹ giáo sư, các người thật sự phát triển đến loại trình độ này rồi sao?" Bờ môi Lục Thần trắng bệch, mang theo một phần chờ mong, run giọng hỏi thăm.

"Bạn học, xin người giữ bí mật." Kỹ Thủy Dao trịnh trọng nói một tiếng.

Nghe được lời này, dưới chân Lục Thần lão đảo. Trong lòng dâng lên một cổ tức nuối, nhưng theo sát đó cũng là cảm giác phần nợ mãnh liệt.

Khẳng định là Kỹ giáo sư bị uy hiếp, bằng không tuyệt đối sẽ không như vậy.

Tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên này thật là đáng chết mà!

Lục Thần kiên định hơn, bộ phận quan trọng quyết tâm của hắn.

Cưỡng ép đè xuống phần nợ trên mặt, Lục Thần đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, vươn tay ra, ra vẻ kính nể nói:

"Ta thật là khâm phục người, có thể của được nữ thần giáo sư, có thể truyền thụ một chút kinh nghiệm không?"

"Cũng không có kinh nghiệm gì, dáng dấp đẹp trai, người cũng được." Vương Hạo Nhiên cười cười, thò tay cùng Lục Thần nắm chặt lại.

Nghe được lời này, khoe miệng Lục Thần giật một cái, nhưng lập tức cũng cười lên, cười cực kỳ rục rỡ.

Dáng dấp đẹp trai thì thế nào? Rất nhanh người sẽ nằm trên giường chờ chết.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, muốn khơi thông Thái Cực Âm Dương Ngọc, mượn thời gian bắt tay đem toàn bộ tử chi tức truyền thấu đến trên mình Vương Hạo Nhiên h.

Nhưng mà bỗng nhiên giật mình ,bộ ngực phía dưới áo có cảm giác trống rỗng.

"Ngọc của ta đâu? !"

Lục Thần cách quần áo chạm đến lồng ngực một chút, phát hiện không có đồ vật cần tay, con mắt lập tức trừng đến như là cái chuông lớn.

Lục Thần cảm thấy được đã không thấy ngọc trên ngực nữa, lập tức nhanh chóng rút về ta đang cùng Vương Hạo Nhiên nắm lấy, lục lợi khắp người. Ôm một loại ý nghĩ may mắn, hi vọng là mình đã đặt mặt ngọc vào túi hay đâu đó.

Nhưng khi hấn tìm tòi toàn thân, đã lục hết mọi góc ngách trên mình vẫn không tìm thấy tung tích của mặt ngọc.

Sắc mặt lập tức biến đến vô cùng khó coi.

Loại cảm giác này tựa như là đột nhiên trúng mấy ước, tiếp đó làm mất bằng chứng đối thường vậy.

Vương Hạo Nhiên thấy thế thì cười thầm một thoáng.

Hắn trộm ngọc của Lục Thần đã được một thời gian, trong khoảng thời gian này Lục Thần đều không có phát hiện, mà bây giờ mới phát hiện.

Hiển nhiên là Lục Thần vừa mới có ý nghĩ dùng đến miếng ngọc kia.

Tác dụng của khối ngọc này Vương Hạo Nhiên cũng biết đến.

Lục Thần tự nhiên không thể nào là dùng khối ngọc kia chữa bệnh cho mình, kết quả đương nhiên là Lục Thần muốn dùng khối ngọc kia để hại mình.

Tâm của nhân vật chính thần y này rất xấu.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lại động lên ý niệm một bàn tay và chết Lục Thần, nhưng nghĩ đến phải kiếm về lại ba vạn điểm phản phái kia, vậy mới nhẫn nại một thoáng.

"Chúng ta đi thôi." Điều Vương Hạo Nhiên muốn làm, trước mắt đều đã làm, bởi vậy cũng không muốn ở lại, trực tiếp nắm lấy tay Kỷ Thủy Dao, mang nàng rời khỏi.

Hai người tới trong xe.

Kỷ Thủy Dao đè ép một ít e lệ, hiếu kỳ hỏi "Ngươi. . . Ngươi vì sao vừa rời lại nói chúng ta có quan hệ như vậy?"

"Ánh mắt của Lục Thần kia nhìn ngươi không đúng lắm, khẳng định là có ý gì đó với ngươi, ta nói như vậy là muốn để hắn chặt đứt ý niệm." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng lừa dối nói.

"Chỉ là như vậy à. . . ." Trên mặt Kỷ Thủy Dao hiện ra một vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã thu lại.

"Đúng rồi, lúc ấy người đụng vào Lục Thần là cái tình huống như thế nào? Trách nhiệm của ai lớn hơn một chút?" Thấy Kỷ Thủy Dao không có dây dưa chủ đề đó nữa, Vương Hạo Nhiên nghĩ ra một ý gây thêm phiền toái cho Lục Thần.

"Hắn đột nhiên xông lại, ta có chút bối rối nên đạp ga thay vì phanh, ai cũng có trách nhiệm." Mặt Kỷ Thủy Dao có chút toát mồ hôi nói.

"Trên xe của người có camera hành trình không?"

Nghe được lời nói của Kỷ Thủy Dao không xác định, Vương Hạo Nhiên muốn đích thân tìm hiểu tình huống một chút.

"Người mượn lái xe tất nhiên phải có."

Kỷ Thủy Dao gạt đầu một cái, lập tức mở ra camera hành trình tra xét, tìm tới hình ảnh lúc ấy đụng vào Lục Thần.

Vương Hạo Nhiên liên tục nhìn nhiều lần, phát hiện có chút không thích hợp, "Lục Thần này giống như cố tình giả bị đụng."

"Hắn là học sinh, không đến mức giả dựng một giáo sư như ta chứ. Huống hồ ai sẽ dùng mạng sống để giả vậy chứ?" Kỷ Thủy Dao hơi hơi nghi ngờ một chút.

"Thứ nhất, Lục Thần không nhất định biết người lái xe là ai, chỉ cần biết loại xe người lái là Porsche là được rồi. Thứ hai, coi như hắn thông minh cũng sẽ không nghĩ đến tài xế lái Porsche sẽ đạp chân ga thay vì phanh." Vương Hạo Nhiên phân tích nói.

Kỷ Thủy Dao nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, lúng túng gạt đầu một cái.

"Lục Thần bên kia người tạm thời không được tiếp xúc. Chuyện tai nạn xe cộ người trực tiếp để luật sư nói với hắn, hắn không có chuyện gì, mặt trước của Porsche bị va sụp, đến cùng là ai bồi thường ai còn chưa nhất định đâu." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ừm, ta hiểu được." Kỷ Thủy Dao cũng không phản đối.

Tuy là nàng thiện lương, nhưng cũng rất lý trí.

Loại chuyện giả bị đụng xe này có thể nói là hại người hại mình.

Cho dù là thiếu tiền cũng không thể thông qua cách này.

J @@@

Chương 454: Bán Được Kiếm Tiền (2)

▯Nếu trong xã hội này ai thiếu tiền đều đi làm như vậy thì chẳng phải là rất lộn xộn sao?

Nếu như tha cho Lục Thần không đi truy cứu thì chỉ trợ giúp loại hành vi này.

Lục Thần hôm nay đạt được ích lợi, ai biết sau này có thể tiếp tục bắt chước hay không.

Trước khi chuyện này còn chưa có kết luận, nhất định phải dựa theo

đầu mỗi này mà bóp chết trong trứng nước.

Trong khi nói chuyện, Vương Hạo Nhiên cùng Kỷ Thủy Dao cũng về tới trường học.

"Buổi chiều có tiết của ta, ta đi trước." Kỷ Thủy Dao nói.

"Đi đi." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Kỷ Thủy Dao quay người, đang muốn rời đi, sau khi đi mấy bước thì bỗng nhiên quay đầu, "Nếu ta không dễ chịu thì người phải giúp ta chữa trị một chút."

Thấy chung quanh không người, Kỷ Thủy Dao nhanh chóng nói xong lời này cũng tranh thủ thời gian chạy nhanh như làn khói.

Vương Hạo Nhiên cười lấy nhìn Kỷ Thủy Dao rời khỏi. Lấy ra điện thoại, gọi một cú điện thoại cho Khương Cao Huyền.

Nhân vật chính Lục Thần này rất xấu tính, rất có thể liều một trận với phản phái cho mình.

Vương Hạo Nhiên rất muốn nhổ sạch sẽ lông dê của Lục Thần, tiếp đó giết Lục Thần cho thống khoái.

Mà đối phó nhân vật chính nam giới, cách nhổ lông dê thống khoái nhất không thể nghi ngờ chính là hành động kia mà Vương Hạo Nhiên thường dùng.

Chỉ có điều là Vương Hạo Nhiên không rõ ràng tài nghệ y thuật của Lục Thần này như thế nào, có chút lo lắng chính mình hạ dược sẽ bị phát hiện, bởi vậy cũng không có lựa chọn loại phương thức này.

Còn nữa, cho dù hạ dược thành công, không chừng Lục Thần cũng có khả năng có thể trị hết.

Dù sao cũng là cổ y thuật, khẳng định sẽ lợi hại hơn y thuật bình thường.

Bởi vậy Vương Hạo Nhiên muốn dùng một cái phương pháp ổn định nhất.

"Chuyện Tiêu Diệp bên kia người nhìn tình huống để xuống một chút, rút ra đi giúp ta làm một chuyện. . ." Điện thoại đã kết nối, Vương Hạo Nhiên trực tiếp phân phó.

Sau khi Lục Thần không tìm thấy ngọc, đã tìm ở khắp nơi nhưng vẫn không tìm được, chỉ có thể buông tha.

Uất ức một hai ngày, Lục Thần mới điều chỉnh lại tâm trạng.

Tuy là không còn khối ngọc kia, nhưng suy cho cùng trong đầu cũng có kiến thức cổ y thuật.

Dựa vào những kiến thức này đủ để hắn trở nên an nhàn, bá đạo.

Nghĩ như vậy, Lục Thần lấy ra danh thiếp của Kỷ Thủy Dao, giả vờ tìm nàng đi ra thương lượng chuyện tai nạn xe cộ, tiếp đó mượn cơ hội khuyên nàng rời khỏi Vương Hạo Nhiên kia.

Nhưng mà còn chưa bấm gọi đã nhận được văn kiện của luật sư.

Nguyên nhân bị cáo tự nhiên là bởi vì chuyện giả dựng.

Sau khi Lục Thần nhìn xong văn kiện của luật sư thì buồn bực không thôi.

"Kỷ giáo sư là người lương thiện, vậy nhất định không phải là ý của nàng, khẳng định là tên chó phú nhị đại chó má kia chỉ điểm!"

Lục Thần hùng hùng hổ hổ một trận, phát tiết một chút, tiếp đó mới đối mặt với hiện thực.

Số lượng kim ngạch bắt đền trong văn kiện của luật sư cũng không ít, ít nhất là không ít đối với Lục Thần.

Hắn không bỏ ra nổi số tiền này.

Nhưng mà Lục Thần cũng không bối rối, bởi vì trong đầu có vô số kiến thức y thuật.

Bên trong những kiến thức này có rất nhiều phương thuốc thần kỳ.

Lục Thần từ chỗ của Kỳ Thủy Dao có được một vạn đồng tiền trước đó, đi tiệm thuốc mua sắm một ít dược liệu.

Tiếp đó dùng thời gian một buổi chiều điều phối chế thành hình dạng đan dược tròn trịa.

Sau khi đêm đến, Lục Thần liền cầm những đan dược này đi đến đường bộ bày lên hàng rong.

Những đan dược này có hiệu quả cường dương bổ thận, đồng thời không có bất kỳ tác dụng phụ, có thể nói là tin mừng cho nam giới.

Lục Thần đặt tên cho đan dược này tên là "Mệt, đứt, lưng" .

Xếp xong hàng rong, hắn rao hàng một hồi. Nhưng mà mọi người chỉ coi hắn là lừa đảo, cũng không tin tưởng, thậm chí còn có một nam tử muốn nện sạp hàng.

Nam tử này rất trẻ trung, chính là bởi vì ném qua thuốc thấp kém, năng lực phương diện nào đó cơ hồ đã phế. Nhìn thấy Lục Thần này cũng là bán dược lừa đảo, tự nhiên là nổi giận.

Lục Thần cực kỳ tự tin đối với dược của mình, lập tức cược cùng

với đối phương, nói được không dùng được thì sẽ đưa mạng mình cho hắn.

Nam tử kia đã phé, tự nhiên không tin, trực tiếp ở ngay tại chỗ đem đan dược nuốt vào.

Mấy phút sau, nam tử phát giác được thay đổi thần kỳ của thân thể, kém chút quý lạ Lục Thần, trực tiếp muốn mua toàn bộ chỗ dược này.

"Một khóa năm ngàn khối!"

Lục Thần thoáng nhìn thấy bên hông nam tử này có mắc chìa khóa Ferrari lập tức giở công phu sư tử ngoạm nói.

Ở trên đường của một con hẻm nhỏ.

Lục Thần đi bộ chuẩn bị trở về ký túc xá của trường học, trong lúc đi con mắt nhìn chăm chăm một phần kết xù chuyển khoản trong điện thoại.

Năm mươi vạn! Tận năm mươi vạn!

Hắn tổng cộng làm ra một trăm viên đan dược, lấy mỗi khóa năm ngàn, toàn bộ bán cho nam tử chạy Ferrari kia.

Nhìn xem biểu hiện số dư còn lại trên điện thoại, Lục Thần hơi có chút hoảng hốt.

Vễn vẹn chỉ dùng thời gian một buổi chiều, dùng mấy ngàn khối dược liệu thành phẩm làm ra một trăm viên đan dược, thời gian một hồi này trực tiếp lời hơn 49 vạn một chút.

Thật sự là kiếm tiền quá dễ!

Sau một hồi hoảng hốt, trên mặt Lục Thần lộ ra vẻ vui sướng khó

mà ức chế.

Năm mươi vạn vạn chỉ là mới bắt đầu mà thôi, sau này sẽ còn kiếm được nhiều hơn.

Suy cho cùng thì trong đầu mình có rất nhiều phương thuốc thần kỳ.

Đan dược "Mệt đứt lưng" này chỉ là một loại tương đối bình thường mà thôi.

Lục Thần tràn đầy khát khao, một mặt là kiếm tiền, một mặt khác là sớm tìm được bạn gái.

Trước đây hẳn chỉ là cẩu độc thân, trước đây là kẻ nghèo hèn không có cách nào kiếm được bạn gái.

Nhưng bây giờ khác biệt, chính mình có loại bản sự này thì có nữ nhân nào mà không xứng?

Trong đầu Lục Thần lập tức hiện lên bên trên diễn đàn trường học, nhìn thấy ba hoa khôi nam nhất đại học Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan cùng Mục Chiêu Chiêu.

Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn bỗng nhiên có chút rối rắm.

Ba người này đều xinh đẹp như vậy, đều có phong thái riêng, đến cùng là nên theo đuổi người nào đây?

Hả. . .

Trong lúc suy tư, Lục Thần bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt đất hẻm nhỏ có bóng người nhanh chóng đến gần chính mình.

z @@@

Chương 455: Lao Động Miễn Phí

γLục Thần giật mình, lập tức quay người nhìn lại, trong tầm mắt xuất hiện một cái bao tải không ngừng lớn lên, ngay sau đó trước mắt đen kịt, chớp mũi truyền đến một khí tức ô uế trong bao tải.

Nhưng không chờ hắn làm ra phản ứng gì, lập tức cảm thấy cái cổ bị đánh một chút.

Lục Thần nháy mắt mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, Lục Thần mới mơ màng tỉnh lại, phía dưới hạ thể truyền đến một trận đau nhức mãnh liệt.

Hắn lập tức khùng hoảng lên, thò tay lục lọi một thoáng.

Toàn thân như bị sét đánh.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lục Thần trở thành thái giá,, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Vương Hạo Nhiên dựa ở đầu giường loay hoay bấm điện thoại di động thì nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Sau mấy chục giây nhận được tin tức thì lập tức nhận được điện thoại của Khương Cao Huyền =.

"Tôn chủ, chuyện ngài giao làm xong." Khương Cao Huyền báo cáo.

"Được, làm tốt lắm." Vương Hạo Nhiên khen ngợi một thoáng, tiếp đó hơi có chút không yên lòng, tiếp tục hỏi:

"Người đem đồ vật cắt đứt thả ở đâu rồi?"

Lục Thần là thần y, dùng cách hạ dược đả người Yến Quy Sơn, Yến Vân Thiên là có hiệu quả nhất, nhưng không chắc có hiệu quả với Lục Thần.

Bởi vậy Vương Hạo Nhiên để Khương Cao Huyền dùng vật lý cắt chém.

Nhưng chỉ là cắt chém vẫn không quá ổn thỏa, bởi vì bảo tồn hoàn hảo thì không cho phép xảy ra bất cứ sơ xuất nào.

"Lời nói của Tôn chủ thuộc hạ tự nhiên nhớ đến, ngài nói qua phải ném xa một chút, ta làm xong chuyện thì liền mang đi, đi ngang qua hẻm nhỏ nhìn thấy một on chó bụng phệ, ta liền đem đồ vật ném cho con chó kia, tận mắt thấy con chó kia ăn hết." Khương Cao Huyền nói.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, rất muốn nói với Khương Cao Huyền một câu người đặc biệt là một nhân tài!

Nhưng mà từ phong cách của đại phản phái vẫn là không nhận được, dùng ngữ khí cao ngạo lần nữa khen ngợi Khương Cao Huyền:

"Rất tốt, làm việc cho ta thì ta cũng sẽ không bạc đãi người, sau này người có chuyện gì phiền toái thì cứ nói, ta giúp người giải quyết."

"Cảm ơn tôn chủ!" Khương Cao Huyền hưng phấn đáp lại một tiếng, tiếp đó ân cần nói: "Vậy thì thuộc hạ tiếp tục đi giám thị Tiêu Diệp!"

"Mau đi đi." Vương Hạo Nhiên thúc giục nói.

Khương Cao Huyền giám thị trong mấy ngày nay, nhiều lần ngăn trở Tiêu Diệp phát trực tiếp, hắn cũng thu được một ít ban thưởng.

Mặc dù ban thưởng so với Yến Vân Thiên phải kém hơn không ít, nhưng góp gió cũng thành bão.

Huống hồ Khương Cao Huyền là lao động miễn phí, không dùng thì phí.

Kết thúc nói chuyện cùng Khương Cao Huyền, Vương Hạo Nhiên liền chờ đợi.

Không bao lâu truyền đến tiếng chuông cửa.

Người tới là Phùng An Na.

Yến Vân Thiên đã hòa bình giải trừ hôn ước với nàng.

Những ngày này Phùng An Na trở về một thoáng, sắp xếp lại quan hệ với phụ mẫu đồng thời lần nữa từ trong tay bạn thân đoạt lại quyền quản lý công ty.

Phùng An Na lại trở về làm công chúa của Phùng gia.

Chỉ là tâm tình của nàng lại lặng yên chuyển biến.

Bởi vì Phùng gia để nàng quá thất vọng rồi, lòng của nàng đã không ở Phùng gia.

Sau khi xử lý xong chuyện Phùng gia bên kia, Phùng An Na liền hoá tốc trở về Thanh Linh.

Nàng muốn thực hiện lời hứa.

Hoặc là nói chính xác một chút là nàng không dám không thực hiện lời hứa. Bởi vì nàng đảm đương không nổi hậu quả khi thất hứa.

Phùng An Na đi vào biệt thự, hết sức câu nệ, đứng ở đại sảnh một hồi đều không dám ngồi.

"Trước kia người nói người rất quen với một vị hôn thê khác của Yến Vân Thiên, quen đến nỗi có thể chi phối ý nghĩ của nàng." Vương Hạo Nhiên nhắc đến một câu chuyện lúc trước, nói tiếp:

"Nói kỹ càng cho ta nghe về vị hôn phu này của Yến Vân Thiên."

Nghe vậy, sắc mặt Phùng An Na tái nhợt lên, đáy mắt xẹt qua vẻ hoảng sợ.

Vương Hạo Nhiên chú ý tới biến hóa trong ánh mắt của nàng, mơ hồ phát giác ra cái gì, không khỏi cau mày nói: "Trước đó là người gạt ta? !"

"Ta không phải cố ý, lúc ấy cũng không còn cách nào khác." Phùng An Na cúi đầu run giọng nói.

Vương Hạo Nhiên một trận không vui. Nếu như không phải điều kiện sau cùng của Phùng An Na thì hẳn nhất định sẽ không giúp nàng.

"Tuy là không chi phối được ý nghĩ của nàng, nhưng ta vẫn quen biết nàng, biết được một ít tin tức liên quan tới nàng." Phát giác được Vương Hạo Nhiên đã nổi giận sắp không chịu nổi, Phùng An Na vội vàng nói thêm.

"Nói." Vương Hạo Nhiên lạnh giọng phun ra một chữ.

"Nàng là nữ nhi của võ đạo thế gia Ninh gia ở Giang Bắc Thương châu, tên là Ninh Ngạo Tuyết, tuổi tác xấp xỉ với ta, thiên phú võ đạo có một không hai ở Ninh gia thậm chí là toàn bộ Thương châu. Mấy năm trước có chỗ cảm ngộ liền bế quan luyện công, tới bây giờ

cũng không có tin tức."

"Bên trên việc hôn ước với Yến Vân Thiên này thì ý nghĩ Ninh Ngạo Tuyết giống với ta. Chúng ta đều không muốn bị người khác chi phối cuộc sống của mình."

"Bởi vì cái ý niệm này nên chúng ta kết giao, nhưng mà đã lâu ta không có liên hệ với nàng, không rõ ràng tình trạng gần đây của nàng như thế nào."

Phùng An Na vội vàng nói ra chuyện mà mình biết.

"Những tin tức này ta có thể tùy tiện tra được, người cảm thấy rất có giá trị sao?" Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Phùng An Na không dám phản bác, trầm mặc chốc lát, chấp nhận mà nói:

"Người muốn xử trí ta thế nào cũng được, do người làm chủ, ta. . . Ta dĩ nhiên chủ động chấp nhận, đã làm xong tâm lý chuẩn bị."

Dứt lời, Phùng An Na trực tiếp nhắm mắt lại, dự định làm người gỗ, nghênh đón cuồng phong bạo vũ.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thì nhíu mày.

Nhìn dáng vẻ của ta giống một người xấu rất muốn ăn thịt người sao?

Hay là nên nói Phùng An Na này quá tự tin vào nhan sắc của mình?

Tuy là Vương Hạo Nhiên hoàn toàn chính xác có tâm tư, nhưng bị người khác xem thường thì cũng có chút khó chịu.

Còn nữa, dáng vẻ Phùng An Na chịu chết cũng để hấn không có hào hứng gì.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên liền nói: "Lau hết nền nhà trong biệt thự đi."

Nghe được âm thanh, Phùng An Na chậm chậm mở mắt, có chút ngạc nhiên mà nói: "Lau chùi thôi sao?"

"Trước đó ta đã kêu nhân viên làm thêm giờ quét dọn, nhưng mà bây giờ đã có người làm lao động miễn phí, sau này đều giao những cái việc nặng này cho người."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên trực tiếp quay người trở về phòng.

Để lại Phùng An Na đang tối tăm mặt mày.

Y @@@

Chương 456: Thương Châu Ninh Gia, Ninh Ngạo Tuyết

TBan đêm.

Bên trong một tòa nhà lớn.

Khoảng cách cùng chuyện giải trừ hôn ước của Phùng An Na đã qua được vài hôm, tâm trạng Yến Vân Thiên lần nữa khôi phục ổn định.

Giờ phút này hắn ở trong đình viện ngắm trăng, rót rượu.

Vũ Ngưng đi tới đình viện, nói: "Tin tức liên quan tới Phùng An Na vài ngày trước đó là sai lầm."

"Chuyện gì xảy ra?" Yến Vân Thiên nhíu mày hỏi.

"Hôm nay ta nhìn thấy Phùng An Na, phát hiện nàng con. . . Còn . . . Còn trong sạch." Vũ Ngưng nói.

Nàng nắm giữ một bản lĩnh đặc thù, đó chính là có thể phân biệt ra nữ tử có trải qua phương diện đó hay chưa.

Yến Vân Thiên biết được, sau khi nghe được Vũ Ngưng nói như vậy thì không khỏi kinh dị nói:

"Trước đó không phải người đã điều tra, nói nàng sống tương đối phóng túng sao?"

"Xem ra tin tức trước đó ta nhận được, hẳn là có người cố tình chế tạo ra. Mà người này, ta cảm thấy hơn phân nửa là Phùng An Na, nàng muốn người cho rằng nàng là một nữ nhân phóng túng, muốn để người chủ động giải trừ hôn ước." Vũ Ngưng nói.

"Nữ nhân này, lá gan thật đúng là đủ lớn." Trong mắt Yến Vân Thiên lóe lên hào quang.

"Thế nhưng mà Huyền Tố tiểu thư đã nói. . ." Vũ Ngưng nhắc nhở một tiếng.

Yến Vân Thiên khẽ giật mình, chỉ có thể đờ xuống tức giận trong lòng, như là tự an ủi mình nói:

"Mà thôi, dù sao đã giải trừ hôn ước với nàng rồi, không quan trọng, huống chi ta không chỉ có một vị hôn thê là nàng."

"Nói thì nói như vậy, nhưng mà Phùng An Na này thật là xinh đẹp,

ngược lại có chút thật là đáng tiếc, cũng không biết sau này sẽ tiện nghi cho nam nhân nào." Vũ Ngưng đứng ở góc độ Yến Vân Thiên thay hấn tiếc nuối.

Yến Vân Thiên nghe xong, trong lòng lập tức cảm giác buồn phiền đến sợ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

"Vũ Ngưng, ta phát hiện ngươi càng ngày càng làm việc bất lợi, trước đó điều tra tin tức liên quan tới Tần Vận Hàn đã làm, sau đó để ngươi điều tra tin tức của Phùng An Na thì không chỉ có làm, hơn nữa sai vô cùng." Yến Vân Thiên không vui nhìn xem Vũ Ngưng.

"Sau này ta nhất định sẽ sửa lại." Vũ Ngưng giả bộ như sợ hãi, hòa theo nói.

Sửa lại là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Chuyện liên quan tới Phùng An Na kỳ thực đều là Vương Hạo Nhiên thụ ý, nàng chỉ là tuân mệnh làm theo mà thôi.

Yến Vân Thiên lại để cho nàng làm chuyện gì, mà Vương Hạo Nhiên lại lần nữa có phân phó thì nàng sẽ còn tiếp tục lừa Yến Vân Thiên.

"Đi xuống đi." Yến Vân Thiên lờ mờ nói một tiếng.

Vũ Ngưng rời khỏi.

Yến Vân Thiên nhìn phương hướng nàng rời khỏi, nhíu nhíu mày, lập tức liên hệ Vân Huyền còn lại ở Phượng Khê Sơn một chút, để Vân Huyền tới Thanh Linh bên này.

Hai lần Vũ Ngưng đã làm việc bất lợi, Yến Vân Thiên tạm thời không muốn trông chờ vào nàng.

Vẫn là Vân Huyền tương đối đáng tin một chút.

Ban đêm.

Giang Bắc Thương châu, lúc vài trăm trước, võ đạo hết sức hưng thịnh.

Theo thời gian chuyển dời, đến hiện nay lại hiu quạnh một chút.

Nhưng mà một ít nội tình Thương Châu vẫn còn ở đó.

Tại nơi này có một ít võ đạo thế gia truyền thừa mấy trăm năm.

Tại toàn bộ Thương Châu, đồ vật hiện đại hoá giảm rất nhiều so với nơi khác, bảo lưu lấy rất nhiều kiến trúc kiểu cũ.

Phủ đệ Ninh gia, đèn đuốc rất sáng.

Một chỗ yên tĩnh ở ngoài sân, có rất nhiều thân ảnh dựng đứng, nhìn xem cửa chính đóng chặt yên tĩnh.

Xung quanh không có một tiếng nói chuyện với nhau, thậm chí hít thở đều là thận trọng, hình như e sợ tạo thành động tĩnh gì sẽ quấy rầy người bên trong sân.

Ở bên trong bầu không khí quỷ dị này vượt qua nửa giờ.

Kẹt kẹt. . .

Cửa chính yên lặng một hồi lâu phát ra một ít âm thanh cổ xưa.

Cửa chính từ từ mở ra.

Một bóng người xinh đẹp từ bên trong cửa sân đi ra.

Là nữ tử chừng hai mươi.

Một thân trường bào xanh nhạt, một đầu tóc đen tự nhiên xoã ra, bên trên mặt trái xoan trắng tuyết có ngũ quan hết sức tinh xảo, không có trang điểm, chỉ có vẽ nhàn nhạt ở chỗ mi tâm, giống như mỹ nhân mảnh mai đi ra từ bên trong tranh cổ.

Nhưng mà người nơi đây lại biết nàng cũng không phải là nữ tử mảnh mai.

Mà còn ngược lại, nàng rất mạnh, so với thể hệ trẻ Thương Châu sở hữu đều mạnh hơn, thậm chí, so với thiên tài trẻ tuổi bên trong giang hồ ẩn thế sở hữu đều mạnh hơn!

"Ngạo Tuyết, người. . ." Lặng chờ tại ngoài cửa viện, một nam tử trung niên năm mươi tuổi cầm đầu năm mươi tuổi mang theo ánh mắt nồng đậm chờ đợi nhìn xem nữ tử này, hỏi thăm nói.

Nam tử trung niên này họ Ninh, là phụ thân của nữ tử trước mắt này.

Mà nữ tử này tên là Ninh Ngạo Tuyết.

Nghe được lời nói của phụ thân, Ninh Ngạo Tuyết cũng không trả lời, mà là thò ngón tay. Mấy sợi khí lưu gần như thực chất ở trên đầu ngón tay nhanh chóng hiện ra, biến hóa thành một đóa hoa nhỏ chậm chậm nở rộ, cuối cùng tiêu tán.

Một màn thần kỳ, tiếp tục cực kỳ ngắn ngủi, nhưng rơi xuống trong mắt Ninh phụ cũng để hấn chấn kinh đến tê cả da đầu.

Ngưng khí thành hình, là thủ đoạn mà Hóa Kinh Đại Tông Sư mới có.

Tuy là Ninh Ngạo Tuyết vẫn không thể hoàn toàn làm được, nhưng đã có thể ngưng luyện ra vật thể thực chất.

Đại biểu cho Ninh Ngạo Tuyết có tám mươi năm đến chín mươi năm chân khí.

Nhiều nhất hai năm nữa Ninh gia tuyệt đối xuất hiện một Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Hơn nữa, vẫn là một Hóa Kinh Đại Tông Sư mới hai mươi tuổi!

"Tốt! Tốt! Tốt! Ninh gia ta đã sinh ra Chân Phượng!" Ninh phụ khoa tay múa chân, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt.

Tộc nhân còn lại không có kiến thức như Ninh phụ, nhưng sau khi nghe được lời nói của Ninh phụ thì cũng hiểu rõ điều này có ý vị gì.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người trong Ninh gia đắm chìm trong cuồng hoan trong vui sướng.

Một lát sau Ninh phụ đưa tay, ngăn lại mọi người reo hò, nói:

"Bắt đầu từ giờ phút này, Ninh Ngạo Tuyết chính là gia chủ của Ninh gia, ai có dị nghị gì không?!"

Lời này vừa nói ra, đừng nói là tộc nhân bình thường, cho dù là nhân vật thế hệ trước có đức cao vọng trọng cũng đều lên tiếng tán thành.

"Bái kiến tân gia chủ!"

M @@@

Chương 457: Làn Đầu Gặp Gỡ (1)

Hơn hai trăm tộc nhân cùng nhau cung kính liên tục la lên, âm thanh xông thẳng tới chân trời.

Sau một hồi, âm thanh dừng lại.

Trong hai con người của Ninh Ngạo Tuyết hiện lên phong mang "Ta chính là tân gia chủ của Ninh gia, từ nay về sau, vận mệnh của ta, ta muốn tự mình quyết định."

Ninh phụ hiểu ý, nháy mắt với tộc nhân thăm dò tình báo giang hồ ở sau lưng.

Tộc nhân kia lên trước, cung kính nói: "Ta đã tìm hiểu được tin tức, gia chủ ngài chưa cưới. . . Yến Vân Thiên trước mắt đang ở tại Thanh Linh." Thanh Linh cách Thương châu cũng không xa.

Ninh Ngạo Tuyết gật đầu một cái, nhưng mà lại không vội vã, hơn nữa lại hỏi:

"Người đứng đầu Tiềm Long Sờ Phượng Bảng bây giờ là ai?"

"Khương Cao Huyền, trước mắt cũng ở Thanh Linh." Tộc nhân thăm dò tình báo giang hồ lập tức trả lời.

"Đều ở Thanh Linh phải không? Rất tốt, tránh để ta đi thêm một chuyến." Khóe miệng Ninh Ngạo Tuyết nhắc lên nụ cười.

Giải trừ hôn sự với Yến Vân Thiên là chuyện thứ nhất, bắt lại vị trí thứ nhất Tiềm Long Sồ Phượng Bàng là chuyện thứ hai.

Hiện tại Yến Vân Thiên cùng Khương Cao Huyền ở Thanh Linh.

Ninh Ngạo Tuyết tự nhiên không cần chạy hai nơi, bốt đi không ít chuyện.

Nghĩ như vậy, Ninh Ngạo Tuyết bước ra một bước về phía trước, thân ảnh thoáng qua cũng xuất hiện bên ngoài tám chín mươi bước.

Sau khi tộc nhân thấy được thì kinh hãi đến mở to hai mắt nhìn.

Đây chính là cường giả võ đạo gần đến Hóa Kinh Đại Tông Sư sao? Quả nhiên là đáng sợ.

Mà mọi người ở đây toát ra ý tưởng này thì cái chớp mắt tiếp theo, thân ảnh Ninh Ngạo Tuyết đã dung nhập trong bóng đêm.

"Ngạo Tuyết thật đúng là nóng vội, nhưng mà đây cũng là động lực lớn nhất để nàng tu hành nhiều năm. . . Khương Cao Huyền cùng Yến Vân Thiên thua ở trong tay Ngạo Tuyết, Ngạo Tuyết liền trở thành người đứng đầu bên trong thế hệ trẻ tuổi của giang hồ ẩn thế. Tên tuổi của Ninh gia ta không lâu sau sẽ vang vọng toàn bộ giang hồ ẩn thế!"

Ninh phụ nhìn xem phương hướng nữ nhi biến mất, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, tự hào, kích động.

Nửa đêm lúc hai giờ.

Khương Cao Huyền kéo công tắc nguồn điện xuống nhiều lần, không cho Tiêu Diệp phát trực tiếp.

Tiêu Diệp lại cực kỳ cố chấp, nhiều lần chạy đến thang lầu kéo công

tắc nguồn điện kéo lên.

Khương Cao Huyền bị đùa như vậy, có cảm giác bức bối một chút, lần nữa kéo công tắc nguồn điện xuống, dần mất kiên nhẫn.

Trong lòng tính toán, nếu Tiêu Diệp đi ra đẩy công tắc nguồn điện lên thì phải đánh hẳn ngất xỉu.

Khương Cao Huyền trốn lên sân thượng, chú ý đến động tĩnh trong thang lầu, chờ đợi ra tay lần nữa.

Nhưng mà, trong tầm mắt có một bóng người bay tới.

Khương Cao Huyền kinh hãi, nhìn lại thì thấy một nữ tử xinh đẹp có mi tâm chỉ chu sa.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, nếu ở thời gian bình thường Khương Cao Huyền sẽ thèm thuồng không ngớt.

Nhưng mà sau khi uống thuốc, biến thành thanh tâm quả dục, chỉ mưu cầu danh lợi tu hành, không có một chút hứng thú với nữ nhân.

"Người là ai?" Mặt Khương Cao Huyền cảnh giác hỏi. Bởi vì hắn cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm từ tên người phụ nữ này.

"Giang Bắc Thương Châu Ninh gia, Ninh Ngạo Tuyết."

Sau khi nàng hoả tốc đi tới Thanh Linh, liền cùng người Ninh gia trú ở Thanh Linh liên hệ, biết được chỗ của Khương Cao Huyền, thế là không chờ đợi được mà tìm tới.

"Ta đã nghe qua tên của người, tìm tới ta làm cái gì?" Khương Cao Huyền cao ngạo nói một tiếng.

"Lấy một vật từ người." Ninh Ngạo Tuyết nói.

"Đồ vật gì?"

"Vị trí đầu của Tiềm Long Sò Phượng Bảng."

"Hừ, chỉ sợ người không có bản sự này!" Tuy Khương Cao Huyền có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn cố giả bộ "Ta rất kén ăn".

"Thử một chút thì biết." Dưới ánh trăng, Ninh Ngạo Tuyết cười nhạt một tiếng.

"Chờ một chút!" Khương Cao Huyền bỗng nhiên ngăn lại một tiếng.

"Nếu người nhận thua thì cũng có thể, nhưng mà ngày mai nhớ đem thắng bại công bố." Ninh Ngạo Tuyết nói.

"Ai nói ta muốn nhận thua?" Khương Cao Huyền nhếch miệng.

Vị trí đầu Tiềm Long Sò Phượng Bảng hắn đã chiếm rất lâu, cực kỳ yêu quý phần hư vinh này.

Nếu đột nhiên mất đi thì khẳng định không vui.

Nhưng mà Khương Cao Huyền có thể cảm nhận được tu vi chân khí Ninh Ngạo Tuyết cao hơn mình.

Nếu giao thủ thì hơn một nửa là mình thất bại.

Suy tư một chút, Khương Cao Huyền bỗng nhiên nghĩ đến một cái biện pháp.

"Ninh Ngạo Tuyết, ta khuyên người, không nên có ý nghĩ muốn chiếm vị trí đầu của ta, nếu không thì tôn chủ ta nhất định sẽ vì ta mà xuất đầu, vị trí này người tuyệt đối sẽ không ngồi vững nửa ngày."

"Tôn chủ của người?" Ninh Ngạo Tuyết ngăn người.

"Tuổi tôn chủ ta không lớn lắm, không có vượt qua hai mươi lăm tuổi, vừa vặn phù hợp yêu cầu của Tiềm Long Sò Phượng Bảng, nhưng mà hắn rất khiêm tốn, cực ít ra tay trước mặt người khác, vì vậy không có người biết." Khương Cao Huyền nói bổ sung.

"Há, phải không? Trong giang hồ ẩn thế lại còn có loại nhân vật thiếu niên này?" Khóe miệng Ninh Ngạo Tuyết hiện lên một vòng độ cong giễu cợt.

Hiển nhiên là nàng không tin Khương Cao Huyền.

Khương Cao Huyền cũng nhìn ra điểm này, nghiêm nghị cường điệu nói:

"Người đừng không tin, ta nói là sự thật."

"Vậy người nói xem, bối cảnh tôn chủ người là gì, đến từ thế gia hoặc là tông môn nào, tên gọi là gì." Ninh Ngạo Tuyết muốn vạch trần đối phương nên hỏi tới một vài vấn đề.

Nghe vậy, Khương Cao Huyền cũng bị làm khó.

Tôn chủ ưa thích khiêm tốn, không có hưng thú đứng đầu, càng không muốn người khác biết sự tồn tại của hắn.

Nếu mình để lộ ra tin tức của tôn chủ, không miễn được bị trách phạt một trận.

Nhưng mà Khương Cao Huyền thực sự không muốn mất đi vị trí đầu bảng.

Bỗng nhiên, đầu óc nhất chuyển, đem một vị khác có thân phận có bối cảnh, lại có tu vi võ đạo cường đại nói ra.

"Thiếu chủ Phượng Khê Sơn Yên Vân Thiên, người đã từng nghe

chưa?" Khương Cao Huyền ngạo nói.

Hắn nghe tôn chủ nói qua, thực lực Yến Vân Thiên rất mạnh, mạnh hơn so với người đứng đầu như hắn, đồng thời còn phân phó, không có mệnh lệnh không nên tùy tiện đi trêu chọc Yến Vân Thiên.

Khương Cao Huyền không muốn lộ ra tin tức của tôn chủ, nhưng lại muốn bảo trụ vị trí đứng đầu, trực tiếp đem Yến Vân Thiên ra, muốn hù dọa Ninh Ngạo Tuyết.

"Yến Vân Thiên?" Nghe được cái tên này, Ninh Ngạo Tuyết có chút kinh ngạc.

A @@@

Chương 458: Làn Đầu Gặp Gỡ (2)

BNàng ngoại trừ tìm Khương Cao Huyền, còn muốn tìm Yến Vân Thiên.

Không nghĩ tới hai người này còn quen nhau, hơn nữa còn là quan hệ chủ thượng cùng thủ hạ.

"Người đã biết vậy còn không mau mau thôi lui, nếu không chờ ta gọi tôn chủ tới thì người muốn đi là chuyện không dễ dàng như vậy." Khương Cao Huyền tự kiểm chế có người bảo bọc, thế là uy hiếp lên.

"Người báo với Yến Vân Thiên tới đây." Ninh Ngạo Tuyết muốn một lần giải quyết hai chuyện.

"Người không sợ?" Chuyện có chút vượt quá dự liệu của Khương Cao Huyền.

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn, sẽ không cho người quá nhiều thời gian." Âm thanh Ninh Ngạo Tuyết chuyển sang lạnh lẽo.

Khương Cao Huyền thấy thế, không khỏi đến dưng lên ý nghĩ chạy trốn, nhưng mà cảm thấy được mình bị khí thế của đối phương khóa chặt.

Muốn thoát đi đây là chuyện không thể nào.

Suy nghĩ một chút, Khương Cao Huyền chỉ có thể cầm điện thoại di động lên, báo cho Vương Hạo Nhiên.

"Tôn chủ ta nói để ta mang người tới tìm hấn." Khương Cao Huyền cúp điện thoại, nói.

Ninh Ngạo Tuyết nhíu nhíu mày, có chút bất mãn với kiểu này, nhưng nghĩ đến một lần vất vả giải quyết hai chuyện rồi suốt đời nhàn nhã cũng lấy ra một ít kiên nhẫn.

"Dẫn đường."

Khương Cao Huyền nhếch miệng, ở phía trước dẫn đường.

Một lát sau, hai người tới quảng trường ở công viên khu biệt thự.

Ánh trăng chiếu rọi xuống, ở giữa quảng trường chính, có một bóng người quay lưng lại đang đợi.

"Yến Vân Thiên." Ninh Ngạo Tuyết mang theo một ít tâm tình phức tạp chậm chậm nói ra cái tên này.

Vương Hạo Nhiên đã nghe được động tĩnh từ sớm, sau khi nghe được lời nói thì mang theo một ít nghi hoặc, chậm chậm xoay người lại.

Trong điện thoại, Khương Cao Huyền nói bị một nữ nhân tên là Ninh Ngạo Tuyết tìm phiền toái, cầu mình hỗ trợ giải quyết.

Nghe xong, Vương Hạo Nhiên lập tức đồng ý.

Ninh Ngạo Tuyết, chẳng phải là vị hôn ghê kia của Yến Vân Thiên sao?

Chỉ là Ninh Ngạo Tuyết nhìn mình gọi một tiếng Yến Vân Thiên, đây là tình huống như thế nào?

"Yến thiếu chủ, ta mang người đến." Khương Cao Huyền thông minh kêu một tiếng.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức hiểu ý, có lẽ là Khương Cao Huyền gặp được phiền toái, không muốn nói ra thân phận của mình, thế là đem Yến Vân Thiên ra.

Thế nên Ninh Ngạo Tuyết mới cho rằng mình là Yến Vân Thiên.

Nhưng mà Khương Cao Huyền không biết Ninh Ngạo Tuyết là vị hôn thê của Yến Vân Thiên.

Đối diện Ninh Ngạo Tuyết, sau khi Vương Hạo Nhiên xoay người cũng đã thấy rõ dáng vẻ của "Vị hôn phu" của mình.

Hôn ước là do trưởng bối quyết định, nàng chưa bao giờ gặp mặt Yến Vân Thiên.

Không biết rõ Yến Vân Thiên cao thấp mập ốm, là đẹp mắt hay là không dễ nhìn.

Giờ phút này, xem như lần đầu hai người gặp nhau.

Ninh Ngạo Tuyết là người tu võ, bằng vào ánh trăng, đem vẻ ngoài "Vị hôn phu" này của mình thu vào đáy mắt.

Thân hình cao lớn thẳng tắp, hình thể đường nét gần như hoàn mỹ, bộ mặt hoàn mỹ, ngũ quan không thể kén chọn, khi chất công tử quý tộc...

Nàng chỉ nhìn mấy lần, không nhận được dâng cảm giác tim đập thình thịch.

Ninh Ngạo Tuyết thật bất ngờ, nàng không nghĩ tới, "Vị hôn phu" của mình tuấn lãng đến như vậy!

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ tăng lên 40, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Tin tức nhắc nhở đột nhiên xuất hiện làm Vương Hạo Nhiên ngây người một lúc, sau cảm thấy kinh hỉ một trận.

Bởi vì có vết xe đổ của Phùng An Na, lần đầu nghe được Ninh Ngạo Tuyết Vương Hạo Nhiên cảm thấy đây lại là một nữ chính cực kỳ khó giải quyết.

Suy cho cùng Phùng An Na gần như miễn dịch với soái ca.

Mị lực của hần cao như vậy lại không chút nào có thể thu được hảo

cảm của Phùng An Na.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên đã đoán trước, người tu võ như Ninh Ngạo Tuyết sẽ càng hơn như vậy.

Lại không biết nữ chính Ninh Ngạo Tuyết chỉ có lạnh ở vẻ bề ngoài.

Vì vậy mà độ thiện cảm của nàng đối với mình tăng lên tới bốn mươi ngay lập tức.

Tất nhiên, nguyên nhân trong đó có một phần là Ninh Ngạo Tuyết cho rằng mình là "Vị hôn phu" của nàng .

Ninh Ngạo Tuyết đánh giá rất thấp đối với "Vị hôn phu", thậm chí cảm thấy đối phương là ma lem, nhưng lại không ngờ là quá đẹp trai.

Bởi vì phản tương phản to lớn này, cộng thêm vẻ bề ngoài Ninh Ngạo Tuyết lạnh lùng nên mới sinh ra nhiều hảo cảm như vậy.

Đối với Vương Hạo Nhiên thì đây là một chuyện tốt cực lớn.

Nhìn thấy Ninh Ngạo Tuyết nhằm mình trở thành "Vị hôn phu", dứt khoát đâm lao phải theo lao nói:

"Người chính là Ninh Ngạo Tuyết, muộn như vậy tới tìm ta có chuyện gì, chắc là vợ vả muốn gả cho ta rồi phải không?"

Nghe được âm thanh của Vương Hạo Nhiên, Ninh Ngạo Tuyết cảm thấy có chút thất thố, liền lập tức thu về ánh mắt quan sát đối phương, khôi phục chấp niệm giải trừ ở đáy lòng, mặt lạnh nói:

"Ai muốn gả cho người, từ sau khi ta biết rõ phần hôn ước này thì cảm giác trong lòng đè ép một tảng đá lớn, lúc nào cũng muốn dọn đi cự thạch, mà ta khổ tu nhiều năm như vậy là vì điều này."

Nói đến chỗ này, nàng nói thẳng ra, dùng giọng nói sắc bén:

"Ta tới tìm người là để đánh bại người, sau đó giải trừ hôn ước! Bởi vì nam nhân yếu hơn so với ta không có tư cách trở thành vị hôn phu của ta!"

Lại là từ hôn?

Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại.

Phùng An Na cùng Ninh Ngạo Tuyết đều muốn giải trừ hôn ước với Yến Vân Thiên nên đặc biệt chạy đến tìm Yến Vân Thiên. Nhưng dựa theo hướng đi bình thường của nội dung truyện thì kết quả đều là đưa đồ ăn mà thôi.

Nhưng mà bởi vì mình tham gia, hướng đi nội dung truyện xuất hiện thay đổi rất lớn.

Vương Hạo Nhiên có thể cảm thấy được độ mạnh mẽ chân khí của Ninh Ngạo Tuyết còn mạnh hơn Yến Vân Thiên.

Nếu như ngay từ đầu Yến Vân Thiên dựa theo hướng đi bình thường nội dung truyện thì thực lực cũng thuận nước đẩy thuyền đi lên.

Nhưng mà Yến Vân Thiên còn không kịp chuyển động hình thức máy ủi đất đã bị hấn hạ được trong bóng tối, trực tiếp mất đi năng lực kia, để thực lực trì trệ không tiến.

Điều này sẽ đưa đến thực lực trước mắt của Yến Vân Thiên còn không cao hơn Ninh Ngạo Tuyết.

Q @@@

Chương 459: Khoảng Cách

HNếu như Ninh Ngạo Tuyết tìm tới Yến Vân Thiên thì sẽ khiến Yến Vân Thiên lại khó chịu.

"Kỳ thực ta không phải Yến Vân Thiên."

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết ý đồ của Ninh Ngạo Tuyết thì vẫn hi vọng Ninh Ngạo Tuyết đi tìm phiền toái với Yến Vân Thiên, vì vậy mà giải thích một chút.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Vô cùng thân thiện)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Thân thiện)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 10 (Người quen bình thường)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 0 (Mỗi người một ngả)】

Sau khi nói một câu, lập tức thu được bốn tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Vương Hạo Nhiên không khỏi ngáy người một thoáng.

Đối diện, vẻ tán thưởng ở đáy mắt chỗ sâu của Ninh Ngạo Tuyết giờ phút này toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

"Thì ra Yến Vân Thiên là nam nhân nhát như chuột, dĩ nhiên không dám đọ sức với ta." Giọng nói Ninh Ngạo Tuyết mang tràn đầy ý trào phúng.

"Ta đã nói ta không phải là Yến Vân Thiên." Vương Hạo Nhiên lần nữa biện bạch một thoáng.

"Yến Vân Thiên, tên của người là phụ mẫu cho người, người đều không có dũng khí thừa nhận tên mình, có thể nói người không phải là nam nhân đầu tiên trong thiên hạ!" Ý trào phúng trong giọng nói của Ninh Ngạo Tuyết đã biến thành đùa cợt.

"Đúng đúng, Yến Vân Thiên không phải là nam nhân." Dù sao mình cũng không phải Yến Vân Thiên, Vương Hạo Nhiên điểm danh nói họ hạ thấp một chút, không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.

"Bớt nói nhảm, ra tay đi, người thua, chuyện hôn ước đến đây không còn giá trị! !"

Ninh Ngạo Tuyết là người tu võ nên vốn có chút hiếu chiến, cộng thêm chấp niệm hôn ước, như thế nào đều muốn giao thủ một lần với Yến Vân Thiên.

"Mặc kệ người." Vương Hạo Nhiên giải thích không thông, không khỏi bĩu môi, kiên nhẫn dần dần mất đi, quay người muốn đi gấp, muốn về ngủ một giấc.

"Người không ra tay trước, vậy ta đắc tội." Ninh Ngạo Tuyết yêu kiều một thoáng, lúc âm thanh chưa hạ thấp thì thân ảnh đã xuất hiện ở sau lưng Vương Hạo Nhiên.

Một cánh tay ngọc trắng nõn, cuốn theo chân khí mạnh mẽ vô cùng,

hướng về sau lưng Vương Hạo Nhiên vỗ xuống.

Vương Hạo Nhiên có lực cảm giác kinh người, trong nháy mắt Ninh Ngạo Tuyết có dị động cũng đã sớm có chuẩn bị.

Trước một khắc bàn tay của Ninh Ngạo Tuyết tiếp xúc với lưng hắn, hắn đột nhiên quay người, tinh quang trong mắt phun trào một chưởng đón lấy.

Song chưởng đối ứng với nhau, ngưng trệ một giây, sau đó không khí chấn động nổ vang, từ chỗ hai người đối chưởng từng vòng từng vòng gợn sóng khó nhìn tản ra trong nháy mắt.

Phương viên xung quanh xuất hiện khu vực chân không ngăn ngừa, không khí bị đè ép điên cuồng, cho nên xung quanh nổi lên một trận cuồng phong, thổi cây cối hoa cỏ bốn phía quảng trường lung lay.

Cùng lúc đó, Ninh Ngạo Tuyết cũng rên khẽ một tiếng, thân thể run lên liên bộ lui về phía sau.

Lúc mới đứng vững, không chờ nàng làm ra phản ứng khác, một bàn tay mạnh mẽ mà hùng hồn nắm lấy cổ tuyết trắng thon dài của nàng.

Hai con người Ninh Ngạo Tuyết trừng lớn không thể tưởng tượng nổi nhìn nam tử anh tuấn rước mắt này.

Mình bé quan khổ tu là muốn thoát khỏi gông xiềng hôn ước.

Còn tưởng rằng tu vi bây giờ của mình đã thuộc về đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi trong giang hồ ẩn thế, vị hôn phu kia không phải là đối thủ của mình.

Lại không ngờ rằng dưới tay của hắn mới hai chiêu mình đã không đánh được..

Ninh Ngạo Tuyết nằm mơ đều không nghĩ rằng "Vị hôn phu" của mình dĩ nhiên đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư!

Tuy nàng cách Hóa Kinh Đại Tông Sư cũng chỉ kém vài chục năm tu vi chân khí, nhưng mà khoảng cách trong đó lại cực lớn.

Bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới Hóa Kinh Đại Tông Sư thì phản ứng của thân thể, nhận biết, tốc độ, lực lượng, đều được tăng lên.

Cũng chỉ vì như vậy trong nháy mắt nàng đã bị thua.

Hóa Kinh Đại Tông Sư là cảnh giới mà bao nhiêu người tu võ tha thiết ước mơ.

Nghe nói tuổi tác vị hôn phu của mình không cao hơn hai mươi tuổi.

Không đến hai mươi tuổi đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Nhìn trước sau mấy trăm năm trong giang hồ ẩn thế thì loại thiên phú này đều là số một.

Thiên tài võ đạo yêu nghiệt như vậy, còn sinh ra đẹp trai như vậy, trong giang hồ ẩn thế không biết có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp nguyện ý gả cho hắn.

Buồn cười mình tốt số như vậy lại không tự biết, rõ ràng ngay ngốc muốn giải trừ hôn ước.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ khôi phục tới 40, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Vô cùng thân thiện)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Vô cùng thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng hướng đi nội dung truyện, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

"Mới nói mặc kệ người, người còn muốn dây dưa, không muốn sống nữa phải không?"

Sau khi Vương Hạo Nhiên thu được nhắc nhở của hệ thống thì âm thầm mừng rỡ một phen, nhưng ngoài mặt vẫn không cảm xúc, ngược lại mặt lạnh hù dọa lên.

"Ta. . ." Ninh Ngạo Tuyết lúng túng vô cùng, cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, lại không biết nên nói cái gì cho phải, dừng một lát sau, ma xui quý khiến phun ra ba chữ:

"Ta sai rồi."

Lời này vừa nói ra, tay Vương Hạo Nhiên nắm lấy cổ Ninh Ngạo Tuyết cũng chậm chậm buông lỏng ra.

Hắn không có sát ý đối với Ninh Ngạo Tuyết, hướng chi trên thực tế người Ninh Ngạo Tuyết muốn nhắm vào là Yến Vân Thiên.

Cộng thêm bây giờ Ninh Ngạo Tuyết ái mộ mình.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không so đo với nàng.

Còn nữa, nếu mình thật sự có oán khí muốn phát tiết thì có thể khiến chuyện này diễn ra theo một khung cảnh khác.

Khi đó, nghe được Ninh Ngạo Tuyết cầu xin tha thứ, không phải là càng thư thái thêm sao?

"Ta đã nói ta không phải là Yến Vân Thiên." Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên lại tuyên bố một lần nữa.

Tuy Ninh Ngạo Tuyết nhìn thấy mình nhưng cho rằng mình là Yến Vân Thiên. Hắn có chút khoảng cách, tất nhiên phải giải thích một chút.

B @@@

Chương 460: Tâm Tư Của Ninh Ngạo Tuyết

Mà Ninh Ngạo Tuyết nghe nói như vậy cũng hết hoảng một thoáng, muốn nói cái gì, nhưng lại ngượng ngùng không dám, dứt khoát yên lặng không lời.

Vương Hạo Nhiên không biết rõ Ninh Ngạo Tuyết suy nghĩ gì, nhưng mình đã giải thích rồi, mình không phải là Yến Vân Thiên.

Dựa theo ý đồ đến của Ninh Ngạo Tuyết, chắc sẽ đi tìm phiền toái với Yến Vân Thiên chứ?

Thực lực của Yến Vân Thiên trì trệ không tiến, bây giờ đánh không lại Ninh Ngạo Tuyết.

Nhìn xem không lâu sau sẽ có trò hay để nhìn.

"Đi làm chuyện của người đi."

Vương Hạo Nhiên xiết chặt nắm tay, nói với Khương Cao Huyền đang một mặt sùng bái nhìn mình.

Khương Cao Huyền lấy lại tinh thần, liên tục gật đầu một cái, hưng phấn nói: "Đa tạ tôn chủ ra tay giúp thuộc hạ bảo trụ vị trí đứng đầu."

Dứt lời, hắn lập tức lĩnh mệnh, chuẩn bị vòng ngược trở về quấy rối Tiêu Diệp.

Vương Hạo Nhiên cũng không có ở lại, sau khi nhìn một chút Ninh Ngạo Tuyết đang đứng ở tại chỗ suy nghĩ gì đó, thân hình thoát cái đã xuất hiện bên ngoài quảng trường, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Ninh Ngạo Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú hướng Vương Hạo Nhiên rời đi.

Trên mặt của nàng không tìm nổi hiện lên ưu sầu.

"Cố tình phủ nhận thân phận của mình, có lẽ là không muốn nhận vị hôn thê này sao?" Ninh Ngạo Tuyết làm bầm lâu bầu thở dài nói.

Người biết chuyện nàng và Yến Vân Thiên có hôn ước cũng không nhiều.

Vừa nãy Vương Hạo Nhiên dùng chuyện hôn ước trêu Ninh Ngạo Tuyết một cái.

Tất nhiên Ninh Ngạo Tuyết sẽ cho rằng hắn là Yến Vân Thiên.

Bởi vì người nào sao lại biết chuyện hai người có hôn ước?

Dù cho sau khi Vương Hạo Nhiên phủ nhận thân phận.

Ninh Ngạo Tuyết cũng chỉ cho rằng đối phương trách mình tới hủy bỏ hôn ước, cho nên mới không muốn thừa nhận.

Mà ngoại trừ những lí do này, Ninh Ngạo Tuyết còn có một chứng

cứ mạnh hùng hồn.

Bởi vì lúc vừa mới giao thủ, tuy hắn nắm lấy cổ của mình, nhưng trong ánh mắt hắn lại không có bất kỳ sát ý nào.

Nếu thật là một cường giả võ đạo xa lạ, hắn có thể khinh xuất tha thứ cho mình sao? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Như thế, chuyện đã rõ ràng, mặc dù "Vị hôn phu" này của mình giận rồi, nhưng bận tâm về mặt tình cảm của hôn ước cho nên mới không làm tổn thương mình.

Nghĩ như vậy, Ninh Ngạo Tuyết lập tức có chút xấu hổ.

Mình lấy khí thế hung hăng muốn cùng hắn giải trừ hôn ước, thậm chí còn đến tình trạng ra tay, hắn tùy tiện đánh bại mình, lại không thương tổn tới mình một tơ một hào, thậm chí không nói một câu lời nặng nào.

Trái lại mình lại giống như nữ nhân mất đi lý trí.

"Đợi ngày mai hắn hết giận chút ít, ta chủ động bồi tội với hắn. . ."

Sau khi tự trách một lát, Ninh Ngạo Tuyết âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Vương Hạo Nhiên trở lại biệt thự.

Lúc này đã là nửa đêm hơn hai giờ, rất nhiều phòng trong biệt thự đèn vẫn sáng, là Phùng An Na đang dọn dẹp vệ sinh.

Đại sảnh biệt thự cùng bên ngoài bên trong phòng không coi là nhiều, nếu nhanh nhẹn một chút đã sớm quét xong.

Chỉ là từ nhỏ đến lớn Phùng An Na chưa từng làm việc nặng, tay chân vụng về, bận rộn lâu như vậy chỉ quét dọn được một nửa biệt thự mà thôi.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Phùng An Na không dám làm qua loa cho xong, dọn dẹp cực kỳ tỉ mỉ. Sợ không quét dọn sạch sẽ sẽ bị trách phạt hoặc quở trách.

Thế nhưng mà nàng bận rộn lâu như vậy, đau lưng không chịu nổi, cánh tay dùng lực quá nhiều đều có chút nâng không lên, còn có chính là. . . Cực kỳ buồn ngủ.

Suy cho cùng bây giờ cũng đã là nửa đêm hơn hai giờ.

Nàng cực kỳ ưa thích cảm giác ngủ đúng giờ, ngày trước đều ngủ trước mười giờ tối.

Lúc này nhìn thấy Vương Hạo Nhiên từ bên ngoài trở về, Phùng An Na rất muốn nói có thể để mình nghỉ ngơi trước hay không, ngày mai lại dọn dẹp tiếp?

Nhưng mà sau khi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thích hợp.

Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, mình mới chạy đến, chuyện thứ nhất hẳn phân phó đều không làm xong đã nghĩ lười biếng.

Lỡ như hẳn nhìn mình không vừa mắt, thì sau mình sẽ càng nếm mùi đau khổ.

Phùng An Na thừa dịp đang ở trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên ra sức dọn dẹp vệ sinh.

Đáng tiếc là Vương Hạo Nhiên không có nhìn nàng, trực tiếp trở về phòng đi ngủ.

Phùng An Na phiền muộn một trận.

Ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên vừa tỉnh dậy thì nhận được điện thoại của Vũ Ngưng.

"Yến Vân Thiên không tín nhiệm ta như trước đây, tránh ta đi trực tiếp gọi Vân Huyền tới Thanh Linh."

Sau khi kết nối điện thoại, âm thanh hơi sàu của Vũ Ngưng truyền đến.

"Vân Huyền, là thị nữ trước kia người đề cập qua sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng vậy, đột nhiên sáng nay ta nhìn thấy nàng tới Thanh Linh, sửng sốt một lúc lâu, hỏi thăm một thoáng mới biết là Yến Vân Thiên bí mật gọi nàng tới." Vũ Ngưng nói.

"Vân Huyền này có dáng dấp như thế nào?"

"Sinh ra đã rất đẹp, không kém chút nào so với ta, hơn nữa tuy là thị nữ nhưng vẫn trong sạch." Vũ Ngưng đem tin tức đại khái của Vân Huyền nói ra.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, khóe miệng hiện lên một vòng mỉm cười.

Lúc trước đã có dự định, muốn tốt được hai chuyện.

Nhưng lại không ngờ tới Vân Huyền sẽ tới Thanh Linh nhanh như vậy.

Vũ Ngưng cho là tin tức xấu, hẳn thấy là tin tốt lành.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức nói: "Ta muốn gặp Vân

Huyền một lát, người có thể gọi một mình nàng ra không?"

Vũ Ngưng nói: "Sợ là không được, Vân Huyền vội vàng đi tới, sáng nay vừa tới nên có chút mệt mỏi, bây giờ đang nghỉ ngơi."

Vương Hạo Nhiên không khỏi nhíu mày.

Không để đêm dài lắm mộng, hắn vẫn nên nhanh chóng gặp Vân Huyền một chút mới tốt.

Vân Huyền không tiện đi ra, vậy chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Nhưng mà giữa ban ngày, Vương Hạo Nhiên cũng không dự định len lén vào, mà muốn quang minh chính đại đi vào nhà lớn của Yến Vân Thiên một chuyến.

Về phần gặp được Yến Vân Thiên, Vương Hạo Nhiên không để ý chút nào.

Bởi vì bây giờ không so với lúc trước, hắn đã có Phượng Huyền Tố che chở.

Dù cho xuất hiện va chạm với Yến Vân Thiên, cũng không cần ra tay, Phượng Huyền Tố sẽ là người thứ nhất đứng ra che chở hắn.

Mà nhìn từ chuyện Yến Vân Thiên thỏa hiệp với Phùng An Na, phân lượng của Phượng Huyền Tố tuyệt đối đầy đủ nặng, có thể hạn chế Yến Vân Thiên lại.

P.S: Ninh Ngạo Tiết: "Tháng này các người không đẩy kim phiếu cho ta sao? Có tin ta một đám bay các vị đang ngồi đọc truyện?"

E @@@

Chương 461: Tới Cửa Bái Phỏng

TSau khi kết thúc trò chuyện với Vũ Ngưng, Vương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại cho Phượng Huyền Tố.

"Là muốn mời ta ăn cơm sao?"

Điện thoại mới vang lên một tiếng, Phượng Huyền Tố đã tiếp, lập tức hào hứng nói.

"Hôm nay tạm thời không rảnh, ngày khác đi." Vương Hạo Nhiên đáp lại một thoáng, chuẩn bị tiến vào chuyện chính, bịa ra một cái lý do:

"Gần đây ta đang học vẽ vôi, muốn đi vào nhà cổ vẽ vật thực, người có biết chỗ nào ở Thanh Linh có biệt thự cổ không?"

Lý do này nghe có chút không hợp lí. .

Phượng Huyền Tố là người từ bên ngoài đến, hẳn lớn lên ở Thanh Linh, Phượng Huyền Tố có thể quen thuộc Thanh Linh hơn hẳn sao?

Nhưng mà Phượng Huyền Tố không để ý chi tiết này chút nào.

Bây giờ nàng chỉ có một ý nghĩ, đó là chỉ có thể cùng phu quân ở chung thì cái khác không cần để ý đến.

"Có có có, cháu ta có một toà đại biệt thự cổ." Phượng Huyền Tố vội

vã đáp lại nói: "Ta đi một chuyến với người, nơi đó tuyệt đối thích hợp cho người vẽ vật thực."

"Như vậy không được đâu, quá phiền toái cho người rồi?" Vương Hạo Nhiên khách sáo một thoáng.

"Không phiền toái, không phiền toái." Phượng Huyền Tố thúc giục nói: "Người ở đâu? Chúng ta đi ngay bây giờ nha."

"Ta cần chuẩn bị đồ vật một lúc, một lúc sau sẽ liên hệ." Vương Hạo Nhiên nói.

Nếu là lấy danh nghĩa vẽ vờ vẽ vật thực thì tất nhiên cần chuẩn bị một ít công cụ dùng vẽ vờ.

"Được, một lúc sau liên hệ." Phượng Huyền Tố đáp lại.

Vương Hạo Nhiên chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này đang là sáng sớm, Phùng An Na dọn dẹp vệ sinh từ hôm qua đến giờ, cả người nhìn qua hết sức mệt mỏi.

"Ta quét dọn vệ sinh xong rồi, có thể đi nghỉ ngơi không?" Phùng An Na không còn sức lực hỏi.

"Đi đi." Vương Hạo Nhiên thấy này biểu hiện không tệ, bởi vậy cũng không có làm khó nàg.

Phùng An Na nghe vậy, như được may lớn, lập tức đi vào một căn phòng ngủ nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên mở ra chiếc Aventador rời khỏi biệt thự, đến gần giáo khu Thanh Linh mua một ít đồ vật vẽ vờ, lập tức liên hệ cho Phượng Huyền Tố.

Sau khi chờ được Phượng Huyền Tố thì đi về biệt thự của Yến Vân

Thiên.

Dọc đường, Phượng Huyền Tố muốn liên lạc Yến Vân Thiên một chút, nhưng mà Yến Vân Thiên không nghe, vì vậy nàng chỉ có thể liên hệ Vũ Ngưng.

Lúc đi tới bên ngoài biệt thự, Vũ Ngưng đã ở cửa ra vào nghênh đón.

"Huyền Tố tiểu thư." Vũ Ngưng cười lấy chào hỏi một tiếng, lập tức giả bộ như không biết Vương Hạo Nhiên, hỏi Phượng Huyền Tố , "Vị này là?"

"Một người bạn rất thân của ta, muốn tìm một biệt thự cổ vẽ vật thực, ta liền dẫn hắn tới." Phượng Huyền Tố nói.

Wũ Ngưng gật đầu một cái, lập tức làm một thủ thế "Mời", ở phía trước dẫn đường.

Ba người đi vào trong biệt thự.

"Yến Vân Thiên đâu?" Phượng Huyền Tố thuận miệng hỏi.

"Gần đây tâm tình của hắn không được tốt, thời gian dậy tương đối trễ, đều là gần đến giữa trưa mới dậy, bây giờ là sáng sớm, lúc này vẫn còn đang ngủ."

Wũ Ngưng biết được tin tức liên quan đến thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Yến Vân Thiên từ người hầu nam chăm sóc hắn, nghe được Phượng Huyền Tố hỏi thì trả lời một thoáng.

Phượng Huyền Tố gật đầu một cái, cũng không có để ý.

Lấy thân phận của nàng, mang người đến chỗ này vẽ vật thực cũng không cần thông báo với Yến Vân Thiên.

Vương Hạo Nhiên đi vào biệt thự tùy ý đi dạo một thoáng, tiếp theo tùy ý chọn một chỗ cảnh sắc trong nhà cổ, trải rộng giấy vẽ ra, làm bộ chuẩn bị bắt đầu vẽ vật thực.

Phượng Huyền Tố đứng ở một bên trông mong, cũng không quấy rầy, cứ lẳng lặng nhìn tất cả hành động của Vương Hạo Nhiên.

Rõ ràng là hành động cực kỳ khô khan, nhưng rơi vào mắt của Phượng Huyền Tố lại để nàng cảm thấy mừng rỡ.

Bởi vì chỗ này chỉ có hai người. Dù cho không có động nhau, Phượng Huyền Tố đều cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại có chút không dễ chịu. Suy cho cùng hẳn không tới đây để vẽ vật thực, mà có mục đích riêng.

Bằng vào kỹ năng vẽ tranh cấp Tông Sư thì trình độ vẽ vật thực của Vương Hạo Nhiên vẫn có thể xem được, làm bộ vẽ vài phút, bỗng nhiên nói với Phượng Huyền Tố:

"Có chút mắc, ta đi tiểu tiện một lát."

"Ta đi cùng với người." Phượng Huyền Tố nói thẳng.

"Như vậy, như vậy không được đâu?" Mắt của Vương Hạo Nhiên mở to một phần.

"Ý của ta là sợ người không tìm thấy chỗ, đi chỉ đường cho người mà thôi." Phượng Huyền Tố có chút xấu hổ, liền uốn nắn một thoáng.

"Không cần, lúc ta mới đi ngang qua hình như đã nhìn thấy chỗ, không cần người dẫn đường, tự ta đi là được rồi." Vương Hạo Nhiên cũng không muốn nàng đi theo.

"Vậy được rồi." Phượng Huyền Tố cũng không có miễn cưỡng.

Vương Hạo Nhiên quay người đi, rời khỏi tầm nhìn của Phượng Huyền Tố, nhanh chóng tới hoa viên trong biệt thự.

Chờ đợi một lúc, Vũ Ngưng cũng đi tới chỗ này.

"Vân Huyền vẫn chưa tỉnh dậy." Vũ Ngưng sớm biết được ý đồ đến đây của Vương Hạo Nhiên, nhìn thấy xung quanh không có người lập tức báo cáo.

"Vẫn còn đang nghỉ ngơi . . ." Vương Hạo Nhiên hơi hơi thất vọng một thoáng.

Hắn đặc biệt tới một chuyến, tất nhiên là để gặp mặt Vân Huyền, dùng hào quang mị lực mê hoặc nàng. Nhưng Vân Huyền vẫn còn đang nghỉ ngơi, tạm thời cũng không có cách nào làm chuyện này.

"Đợi nàng tỉnh lại, ngươi cho ta biết một cái." Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nói như thế.

Dù sao tới cũng đã tới, hắn vẫn có thể chờ trong thời gian ngắn.

"Được." Vũ Ngưng lĩnh mệnh.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi hoa viên, lần nữa về tới chỗ vẽ vật thực.

Phượng Huyền Tố ở tại chỗ trông mong chờ đợi, như một tiểu nương tử đang chờ đợi phu quân trở về.

Một bên khác.

Sau khi Vũ Ngưng kết thúc trò chuyện với Vương Hạo Nhiên thì có người hầu tới truyền lời, nói là có khách đến thăm.

Đi theo người hầu nhìn một chút, ở cửa chính nàng nhìn thấy một nữ tử thân mặc áo choàng xanh nhạt, mi tâm chỉ chu sa mỹ lệ.

Trong tay nữ tử này còn cầm một hộp quà, không biết trong đó chứa cái gì.

"Ta là quản gia ở chỗ này, tên là Vũ Ngưng, xin hỏi người là?" Vũ Ngưng không biết người trước mắt này, vì vậy dùng giọng hỏi thăm nói.

"Thương Châu Ninh gia, Ninh Ngạo Tuyết." Người tới báo ra lai lịch.

Vũ Ngưng liền giật mình. Mặc dù nàng chưa từng gặp nữ tử trước mắt, nhưng biết được Thương Châu Ninh gia Ninh Ngạo Tuyết là một trong những vị hôn thê của Yến Vân Thiên.

P.S: Ninh Ngạo Tuyết: "Đa tạ đại thần Haiduonghd đã đẩy kim phiếu, ta sẽ bạo lên 10c nóng hổi đây!!"

H @@@

Chương 462: Trò Hay Diễn Ra (1)

Q"Xin hỏi Ninh tiểu thư tới đây có chuyện gì muốn làm à?" Vũ Ngưng hỏi.

"Đặc biệt tới bái phỏng công tử nhà người, Yến Vân Thiên." Ninh Ngạo Tuyết mang theo thiện ý cười nói.

Vũ Ngưng nhìn tâm tình toát ra trên mặt Ninh Ngạo Tuyết không

khỏi âm thầm nhíu mày.

Nàng có khả năng cảm giác lúc Ninh Ngạo Tuyết nhắc đến tên Yến Vân Thiên lại mang theo tâm tình thân thiện.

Điều này đối với Vũ Ngưng mà nói không phải là một chuyện vui vẻ.

Bởi vì chủ tử nhà mình là Vương Hạo Nhiên đang nhắm vào Yến Vân Thiên, Vũ Ngưng không muốn nhìn thấy Yến Vân Thiên tốt.

Ninh Ngạo Tuyết mang theo thiện ý tới đây muốn bái phỏng Yến Vân Thiên.

Đây cũng không phải là điều mà Vũ Ngưng muốn nhìn thấy.

"Xin chờ một chút." Thái độ Vũ Ngưng lãnh đạm, nói một tiếng với Ninh Ngạo Tuyết, lập tức quay người đi vào trong biệt thự, không biết rõ đi làm cái gì.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn thấy mình bị lãnh đạm, có chút không vui, nhưng nhớ tới mình muốn bồi tội với "Vị hôn phu" cũng nhịn xuống.

"Công tử, một vị hôn thê của Yến Vân Thiên, Thương Châu Ninh gia Ninh Ngạo Tuyết, muốn tới đây bái phỏng Yến Vân Thiên. Hơn nữa Ninh Ngạo Tuyết còn mang theo quà tặng, hình như muốn đưa cho Yến Vân Thiên. Ngài xem ta nên làm như thế nào? Muốn trực tiếp trực xuất nàng không?"

Trong điện thoại Vũ Ngưng báo cáo tin tức cho Vương Hạo Nhiên cũng hỏi thăm ý kiến của Vương Hạo Nhiên.

"Ninh Ngạo Tuyết tới bái phỏng Yến Vân Thiên?"

Wương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của Phượng Huyền Tố, tiếp điện thoại của Vũ Ngưng, lập tức kinh nghi một thoáng.

Lập tức thông suốt được cái gì có, lập tức cổ quái cười cười.

Thật là không nghĩ tới trò hay chính mình mong đợi rõ ràng diễn ra nhanh như vậy.

Tuy là tình huống cùng mình dự đoán có chút sai lệch, nhưng kịch mà mình muốn nhìn thấy vẫn tuyệt đối sẽ diễn ra.

"Để Ninh Ngạo Tuyết vào đi. Nàng muốn gặp Yến Vân Thiên vậy thì để nàng gặp." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường cười cười, trả lời Vũ Ngưng trong điện thoại một tiếng.

"Được, công tử." Vũ Ngưng lĩnh mệnh.

Sau khi kết thúc nói chuyện, nàng về tới ngoài cửa lớn.

"Ninh tiểu thư, xin mời." Vũ Ngưng mời nói.

Ninh Ngạo Tuyết gật đầu, đi cùng Vũ Ngưng cùng đi vào bên trong biệt thự, đi tới trong phòng khách.

Vũ Ngưng phân phó người hầu đi chuẩn bị trà, tiếp đó nói với Ninh Ngạo Tuyết:

"Ninh tiểu thư chờ một chút, hắn còn đang nghỉ ngơi, ta đi gọi hắn một thoáng."

"Công tử nhà ngươi đang nghỉ ngơi phải không? Vậy vẫn không nên lập tức làm phiền, chờ sau khi hắn tỉnh lại rồi hắn báo với hắn. Ta không có sao hết, có thể chờ, bao lâu cũng được." Ngữ khí Ninh Ngạo Tuyết hết sức ôn hòa, không cảm thấy có ủy khuất chút nào.

"Như vậy không thể được, nếu công tử nhà ta biết ta lãnh đạm, nói không chừng sẽ trách cứ ta." Vũ Ngưng kiên trì nói.

Nàng và Vương Hạo Nhiên thông qua điện thoại, tuy là không biết rõ

Vương Hạo Nhiên có ý đồ gì, thế nhưng có thể đoán được, Vương Hạo Nhiên cố ý để Ninh Ngạo Tuyết mau chóng gặp Yến Vân Thiên.

Dứt lời, Vũ Ngưng trực tiếp xoay người đi thông báo.

Ninh Ngạo Tuyết thấy thế cũng không có đi ngăn cản, tuy là nàng không ngại nhưng trong lòng kỳ thực rất muốn mau chóng nhìn thấy "Vị hôn phu" này của mình, tiếp đó bồi tội với hắn thật tốt.

"Có khách đến thăm."

Vũ Ngưng đi tới một chỗ ngoài phòng ngủ, sau khi thò tay gõ cửa một cái thì cao giọng nói.

"Không muốn gặp." Trong phòng ngủ truyền đến âm thanh lãnh đạm của Yến Vân Thiên.

"Là Thương Châu Ninh gia Ninh Ngạo Tuyết, thật không muốn gặp sao?" Vũ Ngưng lần nữa hỏi thăm một tiếng.

"Ninh Ngạo Tuyết?" Trong phòng ngủ truyền đến âm thanh kinh ngạc của Yến Vân Thiên, sau khi dừng một chút thì mang theo một cỗ tâm tình không vui nói: "Ninh Ngạo Tuyết tới làm cái gì, cũng cũng muốn giải trừ hôn ước sao?"

Có vết xe đổ Phùng An Na này, Yến Vân Thiên vừa nghe được vị hôn thê đến tìm, liền cảm thấy không có chuyện tốt, tự nhiên không vui.

"Thái độ của Ninh Ngạo Tuyết vô cùng tốt, lúc nói tới bãi phỏng người thì trên mặt đều mang theo nụ cười sặc sỡ. Đồng thời nàng mang theo một cái hộp quà tới, từ chạm trở trên hộp quà mà nhìn thì chính là vật liệu tốt nhất, có lẽ trong đó hẳn là có quà tặng quý giá, phỏng chừng hơn phân nửa là đưa cho người." Vũ Ngưng nói.

"Tướng mạo của Ninh Ngạo Tuyết như thế nào?" Trong lòng Yến

Vân Thiên hơi động, hỏi tới.

"Xinh đẹp, hết sức xinh đẹp, không dưới Phùng An Na, hơn nữa có loại khí chất xuất trần hơn Phùng An Na, ta thân là nữ tử nhìn còn có chút động lòng." Vũ Ngưng nói.

"Thật chứ? !" Yến Vân Thiên lập tức phấn chấn hơn rất nhiều, giọng nói chuyện cũng mang theo một cỗ cảm giác mừng rỡ nồng đậm.

"Tất nhiên. Chỉ là ý đồ Ninh Ngạo Tuyết đến là gì thì không biết được." Vũ Ngưng nói.

"Người đi tiếp đãi thật tốt, không được lãnh đạm với Ngạo Tuyết, ta sẽ nhanh chóng tới!"

Trong phòng ngủ truyền đến âm thanh kích động, tựa hồ là Yến Vân Thiên đang vội vàng vàng mặc quần áo.

Hiển nhiên là hắn có chút không kịp chờ đợi muốn đi gặp Ninh Ngạo Tuyết.

Vũ Ngưng có thể cảm thấy được tâm tình của Yến Vân Thiên, cũng hết sức tò mò Yến Vân Thiên nhìn thấy Ninh Ngạo Tuyết sẽ xảy ra chuyện gì. Đi về phía phòng khách.

Trong phòng ngủ.

Yến Vân Thiên mặc quần áo tử tế, bắt đầu tỉ mỉ chải chuốt chính mình một chút, chuẩn bị lấy ra tinh thần diện mạo cùng tinh thần tốt nhất của mình đi gặp vị hôn thê.

Bởi vì trong lúc cùng với Vũ Ngưng nói chuyện với nhau, Yến Vân Thiên có thể đánh giá ra Ninh Ngạo Tuyết cực kỳ để vị hôn phu này.

Hắn cũng không có chủ động đi liên hệ Ninh Ngạo Tuyết, Ninh Ngạo Tuyết đã từ Thương châu chạy đến gặp hắn.

Chẳng lẽ Ninh Ngạo Tuyết không kịp chờ đợi, muốn gả cho chính mình rồi sao?

Nghĩ như vậy, tâm tình Yến Vân Thiên thật tốt, đồng thời cũng cảm thấy nên như vậy.

Chính mình là thiếu chủ Phượng Khê Sơn, thiên phú võ đạo trác tuyệt.

Ninh Ngạo Tuyết không quan tâm tới thân phận nữ nhân, đặc biệt tới trước bái phỏng vị hôn phu như chính mình, đây là chuyện rất bình thường.

Chỉ là Yến Vân Thiên có chút tiếc nuối, năng lực về phương diện kia của mình có vấn đề, nếu không tới nay có thể để Ninh Ngạo Tuyết ngủ lại, tiếp đó. . .

Nhưng mà đáng tiếc. . .

Yến Vân Thiên phiền muộn một thoáng, nhưng rất nhanh lại điều chỉnh tâm tình lại, dự định trước cùng Ninh Ngạo Tuyết này trò chuyện đã rồi tính tiếp.

F @@@

Chương 463: Trò Hay Diễn Ra (2)

c Bệnh lạ trên thân thể có thể đi tìm thần chữa trị.

Trước đây Yến Vân Thiên không có hành động là cảm thấy loại bệnh này thực tế khó mà mở miệng, cho nên dự định để chuyện chữa trị qua một bên.

Sau khi cùng Ninh Ngạo Tuyết giao hảo thì việc này nhất thiết phải phải tăng tốc tiến trình.

Suy cho cùng thực lực của mình tăng lên là cùng một nhịp thở với cái này.

Mấy ngày gần đây Yến Vân Thiên biết được đến một tin tức, biết được Y Tiên Cốc Tiểu Y Tiên ở ngay tại Thanh Linh, đến thời gian có thể đi tìm nàng chữa trị một thoáng.

Lấy y thuật Y Tiên Cốc Tiểu Y Tiên y thì chính mình rất có thể khôi phục bình thường.

Trong lòng Yến Vân Thiên ước mơ, tràn ngập mong chờ vào tương lai, quét qua buồn bực trong những ngày này.

Thời gian một hồi sau, Yến Vân Thiên đã chuẩn bị xong, khôi phục tự tin, cùng với hình tượng công tử hết sức cao quý.

"Hừ, là do không có kinh nghiệm gì." Vương Hạo Nhiên đang vẽ thực vật, đột nhiên từ nhìn mục đích bản thân mà cảm thán một tiếng.

"Đừng vội vã, thư giãn một tí, có lẽ sẽ có kinh nghiệm." Phượng Huyền Tố cười trấn an nói.

"Cũng được, vậy thì nghỉ ngơi một hồi đã, chúng ta đi đến phòng khách uống một ngụm trà." Vương Hạo Nhiên cảm thấy thời gian

không sai biệt lắm, muốn đến chợ xem trò vui, thế là liền nói.

"Được."

Phượng Huyền Tố cười lấy gậy đầu, mang theo Vương Hạo Nhiên đi đến phòng khách.

Một bên khác, sau khi Yến Vân Thiên chuẩn bị xong thì liền không kịp chờ đợi chạy tới phòng khách.

Trong phòng khách có hai người, một người bên trong là Vũ Ngưng.

Ánh mắt Yến Vân Thiên quét qua, lập tức nhìn thấy một dung mạo tuyệt sắc ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách, khí chất xuất trần chính là Ninh Ngạo Tuyết.

Đây chính là vị hôn thê của mình sao, quả nhiên xinh đẹp!

Trong lòng Yến Vân Thiên dâng lên kích động, lập tức đi tới trước mặt nàng, hơi nhiệt tình nói:

"Ngạo Tuyết, vi phu tham ngủ, để cho người chờ lâu rồi."

"Đồ bỉ ổi, người đang nói bậy bạ gì đó?!"

Nghe được người đối diện tự xưng "Vi phu", mặt mũi Ninh Ngạo Tuyết tràn đầy vẻ giận dữ, yêu kiều chửi một tiếng.

Nụ cười trên mặt Yến Vân Thiên cứng ngắc lại một thoáng, lập tức nghĩ đến trước đây chưa từng gặp mặt Ninh Ngạo Tuyết, câu tự xưng vừa rồi kia của mình hoàn toàn chính xác có chút đường đột, vội vàng giải thích nói:

"Kém chút quên giới thiệu, ta chính là Yến Vân Thiên, vị hôn phu của người."

"Không có khả năng! Đêm qua ta đã gặp qua vị hôn phu, tuy là ánh trăng mờ mờ, nhưng ta không đến mức hoa mắt đến nỗi không phân biệt được." Ninh Ngạo Tuyết lạnh mặt nói.

"Ninh tiểu thư, có phải người tính sai cái gì phải không, hẳn chính là Yến Vân Thiên." Vũ Ngưng nói xen vào nói.

Ninh Ngạo Tuyết khẽ giật mình. Chợt nhớ tới thời gian đêm qua chính mình gặp phải hắn thì hẳn nói nhiều lần không phải Yến Vân Thiên.

Lúc ấy chỉ cho là hắn nói dối, hiện tại xem ra, là chính mình làm người rồi.

Ninh Ngạo Tuyết lập tức nhăn mặt lại. Đợi nửa ngày, thì ra hẳn không phải là vị hôn phu của mình, vậy hẳn là ai chứ? Tên gọi là gì? Ở nơi nào có thể tìm được hắn đây?

Lúc này, một nam một nữ đi vào phòng khách.

Ninh Ngạo Tuyết theo bản năng nhìn lại, nét sầu khổ trên khuôn mặt lập tức giãn ra, lộ ra nụ cười như mọc tựa như gió xuân, vội vàng đi đến trước mặt nam tử kia, vui vẻ nói:

"Đêm qua quay đi, không nghĩ tới chúng ta gặp mặt nhanh như vậy!"

Ninh Ngạo Tuyết chỉ cảm thấy loại chuyện duyên phận này thực tế quá xảo diệu, trước một khắc đó mình còn đau đầu phải đi nơi nào tìm hắn, sau một khắc hắn liền xuất hiện ở trước mắt mình.

Có lẽ đây chính là cái duyên của mình và hắn.

Chỉ là bởi vì nàng quá mừng rỡ, cũng không có quá chú ý ngôn từ. Dưới cái nhìn của nàng là rất bình thường nhưng rơi vào trong tai người ngoài chính là một loại cảm giác khác.

Cái từ "Đêm qua quay đi" này, quá làm cho người suy tư rất nhiều ý nghĩ kỳ quái.

Bên cạnh, sắc mặt Yến Vân Thiên đen đến như là đáy nồi, đồng thời lại cảm thấy đỉnh đầu nặng nề mấy phần.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch một đợt ban thưởng, không khỏi lườm Yến Vân Thiên bên cạnh đang có thần sắc khó coi kia, âm thầm cười một tiếng.

Ngay sau đó, tự nhiên lại dời ánh mắt đi, nhìn về phía Ninh Ngạo Tuyết trước mắt.

Hắn còn không nghĩ tới Ninh Ngạo Tuyết này nhìn thấy chính mình sẽ như xúc động như vậy, còn nói một câu làm cho người ta suy tư như vậy.

Hướng về Ninh Ngạo Tuyết cười cười, Vương Hạo Nhiên thêm mắm thêm muối, có chút nhiệt tình thuận thế nói:

"Tối hôm qua ta dụng lực nặng một chút, cái cổ còn đau không?"

Ninh Ngạo Tuyết khẽ giật mình, cực kỳ kinh ngạc với thái độ của Vương Hạo Nhiên, nhưng sau đó lại vui vẻ, biết được sau một đêm đó hắn cũng không tiếp tục tức giận chính mình, nếu không, hắn cũng sẽ không đặc biệt ân cần hỏi chính mình.

"Tiểu nữ mạo phạm trước, công tử rộng lòng tha thứ, đừng so đo với tiểu nữ, tiểu nữ vô cùng cảm kích." Ninh Ngạo Tuyết thụ sủng nhược kinh đáp lại một tiếng, tiếp đó theo bản năng sờ lên cái cổ

trắng tuyết của mình "Đã hết đau, cảm ơn công tử đã nhớ nhung."

Dứt lời, hướng về Vương Hạo Nhiên lộ ra một cái nụ cười e lệ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Một phen nói chuyện với nhau, rơi vào trong tai Yến Vân Thiên cũng để sắc mặt của hắn càng đen hơn mấy phần.

"Người là ai, đến cùng đã làm cái gì với vị hôn thê của ta?!"

Yến Vân Thiên thực tế nhịn không được, bước ra một bước về phía trước, chân khí toàn thân phun trào, cho nên góc áo bay lượn, tức giận hướng về Vương Hạo Nhiên tức giận chất vấn.

Vương Hạo Nhiên còn chưa làm ra phản ứng gì, Phượng Huyền Tố lập tức ngăn ở trước người hắn, nói với Yến Vân Thiên:

"Đây là bằng hữu của ta, không cho phép người động tới hắn. Huống hồ chuyện còn chưa biết rõ ràng, người vội vã tức giận làm cái gì."

o @@@

Chương 464: Giải Trừ Hôn Ước

"Tiểu di, như vậy còn cần biết rõ ràng nữa sao? Bằng vào lời nói này của hấn cùng với vị hôn thê của ta, ta đối phó với hấn cũng không có gì quá đáng!" Yến Vân Thiên chỉ chỉ Vương Hạo Nhiên, nén giận đáp lại Phượng Huyền Tố.

"Người cũng quá bá đạo rồi nha?" Phượng Huyền Tố chau mày, ngữ khí kiên quyết nói: "Ta mặc kệ người làm thế nào với những người khác, nhưng ta tuyệt đối không cho phép người đụng đến bằng hữu của ta, dù cho. . . Dù cho hấn thật cùng vị hôn thê của người có chuyện gì, ta cũng không cho người động đến hấn, bằng không đừng trách ta không khách khí với người!"

Sau lưng, Vương Hạo Nhiên bị hành động của Phượng Huyền Tố che chở làm cho choáng váng.

Xem như hấn đã nhìn ra độ khoan nhượng của Phượng Huyền Tố hình như còn phải cao hơn không ít so với trong tưởng tượng của mình.

Chẳng lẽ là có quan hệ với xuất thân từ giang hồ ẩn thế của Phượng Huyền Tố nên đối với chuyện nam tử có tam thê tứ thiếp đã nhìn quen rồi?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên âm thầm nghĩ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

"Tiểu di, hình như người rất coi trọng người bạn này nha?" Trong lòng Yến Vân Thiên dâng lên một trận lửa đố kỵ.

"Chuyện của ta còn chưa tới phiên người quản, người vẫn nên xử lý vấn đề của mình đi." Phượng Huyền Tố không ngần ngại trả lời thêm về việc này, suy cho cùng mình cùng với phu quân còn chưa nhận nhau, nàng không muốn để những người khác biết được việc này.

Yến Vân Thiên hít sâu một hơi, cố gắng yên lặng tâm tình của mình một thoáng, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Ninh Ngạo Tuyết một bên, lạnh giọng nói:

"Người xem như là vị hôn thê của ta, người lại mập mờ với nam nhân khác, có phải người nên cho ta một lời giải thích hay không?"

"Ta khôn muốn, không cần như thế." Ninh Ngạo Tuyết cười lạnh một tiếng, chấp niệm "Giải trừ hôn ước" dâng lên lần nữa, đồng thời so với trước đây càng thêm sâu sắc hơn, nói thẳng:

"Hôm nay ta tới là muốn cùn giải trừ hôn ước với người."

Yến Vân Thiên nghe được lời này, không vui nhìn về phía Vũ Ngưng ở bên cạnh.

Hắn rõ ràng nhớ được, Vũ Ngưng nói độ Ninh Ngạo Tuyết cực kỳ thân thiện, còn mang theo quà tặng tới.

Hiện tại là chuyện gì xảy ra, Ninh Ngạo Tuyết như vậy mà gọi là thân thiện sao?

"Tất cả lời trước kia của ta đều là nói thật, không có nói xạo câu nào cả. Hơn nữa ta cũng đề cập qua với người, không rõ ràng mục đích Ninh tiểu thư đến đây. . . Như vậy người cũng không nên trách ta." Cảm thấy được tâm tình Yến Vân Thiên không vui, Vũ Ngưng biện bạch một thoáng.

Yến Vân Thiên nghe xong không khỏi cảm thấy ghen lòi.

Việc này hoàn toàn chính xác không thể trách Vũ Ngưng, đều là cử chỉ của Ninh Ngạo Tuyết này quá khác thường.

"Muốn giải trừ hôn ước, vẫn nên kêu trưởng bối của Ninh gia người tới đi."

Tuy là Yến Vân Thiên rất khó chịu với hành động của Ninh Ngạo Tuyết, nhưng cũng không nguyện trực tiếp trả lời yêu cầu của Ninh Ngạo Tuyết, để mình mất đi thể diện.

Suy cùng hẳn vừa mới cùng Phùng An Na giải trừ hôn ước.

Hiện tại lại lập tức cùng Ninh Ngạo Tuyết giải trừ hôn ước, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Nếu truyền đến bên trên giang hồ ẩn thế, hẳn là để người ta cười rơi cả răng hàm?

Mặt mũi thiếu chủ Phượng Khê Sơn của mình biết để vào đâu?

Hơn nữa nếu xuất hiện chuyện này thì nói không chừng người ngoài còn cho là thân thể của mình có bệnh lạ.

"Bây giờ ta đã là gia chủ của Ninh gia, việc này chính ta có thể làm chủ." Ninh Ngạo Tuyết nói.

Yến Vân Thiên kinh dị một thoáng "Mặc dù là như thế, vậy cũng không thể một mình người quyết định được, tóm lại phải hỏi qua ý kiến của ta. Chuyện giải trừ hôn ước, ta không đồng ý."

"Người không đồng ý?" Trong khi nói chuyện, chân khí Ninh Ngạo Tuyết ẩn tàng lập tức vận chuyển, âm thanh đột nhiên nâng cao "Nam nhân yếu hơn ta không có tư cách trở thành vị hôn phu của ta, người không muốn giải trừ hôn ước thì lấy ra bản lĩnh của người đi."

Chân khí mạnh mẽ để không khí phòng khách đều hơi hơi chấn động lên, không khí đang bị đè ép nổi gió lên, thổi tới xung quanh, cũng thổi tới mặt mũi Yến Vân Thiên.

Vốn dĩ sắc mặt Yến Vân Thiên nén giận, giờ phút này thay đổi đến có chút cương cứng.

Trước đây Ninh Ngạo Tuyết tận lực ẩn tàng, không có bộc lộ tu vi chân khí, hẳn cũng không có phát giác được Ninh Ngạo Tuyết, nhưng giờ phút này cũng rõ ràng cảm nhận được.

Ninh Ngạo Tuyết này rất mạnh, mạnh hơn hẳn một cái cấp bậc.

Yến Vân Thiên biết phần thắng của mình ít đến thương cảm.

Trong lòng giãy dụa, sau một lúc lâu yên lặng, âm thanh Yến Vân Thiên khô khốc "Nếu người khăng khăng như vậy, vậy thì tùy người vậy, giải trừ hôn ước thì giải trừ."

Nói xong lời này, hẳn cảm giác mắt mặt mũi, bỗng nhiên lại bổ sung một câu "Dù sao nhan sắc người cũng vinh thường, ta cũng chướng mắt người, suy cho cùng ta có nhiều vị hôn thê như gậy, người nào cũng không kém hơn người."

Nghe được lời nói nửa đoạn trước, tâm tình Ninh Ngạo Tuyết thông thuận, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng từ bỏ, không thể nín được cười, nhưng lúc nghe được lời nói nửa đoạn sau thì khuôn mặt nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo.

"Nếu chúng ta không lọt mắt lẫn nhau thì chuyện hôn ước đến đây coi như thôi." Đầu tiên là Ninh Ngạo Tuyết khách khí nói một tiếng, tiếp đó ngữ khí biến đến giận dữ lên "Nhưng mà ta nghe thiếu chủ Phượng Khê Sơn là một thiên tài võ đạo, cho nên ta muốn lĩnh giáo một phen, xin chỉ giáo!"

Dứt lời, Ninh Ngạo Tuyết cũng mặc kệ Yến Vân Thiên có đồng ý hay không, trực tiếp ra tay trước, một chưởng trùng điệp vỗ tới.

Yến Vân Thiên giờ chưởng đón lấy, rất nhanh rên khẽ một tiếng, bước chân lùi lại không ngừng, cho đến sau khi đụng phải bức tường rắn chắc của phòng khách vậy mới dừng lại.

Bước chân lướt qua, mặt nền rạn nứt, bức tường sau lưng cũng lõm xuống thật sâu.

Mà sắc mặt của Yến Vân Thiên cũng rõ ràng tái nhợt hơn rất nhiều, sau khi cùng Ninh Ngạo Tuyết đối chưởng thì gân xanh hiện ở tay, gân xanh bạo hiện run rẩy không thôi.

"Thiếu chủ Phượng Khê Sơn không gì hơn thế này." Khóe môi Ninh Ngạo Tuyết phác họa ra một vòng đường cong kiêu ngạo, nhàn nhạt phun ra một câu nói như vậy.

x @@@

Chương 465: Hai Hộ Vệ

sYến Vân Thiên nén giận cắn chặt hàm răng, suýt nữa muốn cắn nát cái răng.

【Đình, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, khiến nhân vật chính Yến Vân Thiên bị nữ chính Ninh Ngạo Tuyết khiêu khích chế nhạo. Kí chủ thu được 1000

điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Ninh Ngạo Tuyết cười cười, nhìn Yến Vân Thiên chật vật, tiếp tục nói: "Xem ra ngươi hẳn là không có ý kiến với chuyện giải trừ hôn ước."

Nghe vậy, Yến Vân Thiên im lặng không nói.

Hắn có thể làm sao nữa? Đánh cũng đánh không lại, tiếp tục nói chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ mà thôi. Bởi vậy lựa chọn yên lặng.

Tâm tình Ninh Ngạo Tuyết thật tốt, khôi phục tự do, cảm giác hô hấp lấy không khí đều mới mẻ hơn rất nhiều so với bình thường.

"Đột nhiên ta lại có ý tưởng, không uống trà nữa, vẫn nên tiếp tục đi vẽ vờì phác hoạ." Vương Hạo Nhiên nói. Đã xem kịch xong, tự nhiên cũng không có cần thiết ở lại phòng khách nữa.

"Được, ta bồi ngươi đi." Phượng Huyền Tố đối đãi với phu quân tự nhiên là y thuận tuyệt đối, lập tức thuận theo đáp lại một tiếng.

"Ta cũng có hứng thú đối với vẽ vờì, không biết rõ ta có cái vinh hạnh quan sát một chút hay không đây?" Ninh Ngạo Tuyết cất bước đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, cười nói hỏi.

"Không thể." Phượng Huyền Tố vượt lên trước thay Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Ngươi là ai, dựa vào cái gì mà thay hắn làm chủ?" Ninh Ngạo Tuyết nhíu mày.

"Ta là. . . Bạn hắn." Phượng Huyền Tố nóng vội, kém chút đã lộ miệng nói ra.

"Thì ra chỉ là bằng hữu, vậy hình như người có chút bao đồng rồi nha?" Ninh Ngạo Tuyết nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy không khí không thích hợp, vội vã chặn lại nói:

"Chuyện gì cũng từ từ, chỉ là một chút chuyện nhỏ như vậy, hà tất phải tranh cãi chứ."

Nghe vậy, Phượng Huyền Tố sợ làm phiền nhã hứng phu quân về vôi, lập tức thu hồi ánh mắt cùng Ninh Ngạo Tuyết đối chọi gay gắt, như là tiểu nương tử nghe lời, vô cùng khéo léo nói với Vương Hạo Nhiên:

"Được, ta không ầm ĩ với nàng nữa."

Ninh Ngạo Tuyết thấy thế, lại hỏi Vương Hạo Nhiên lần nữa: "Ta có thể đi cùng nhìn một chút không?"

"Người muốn xem vậy thì tới đi." Vương Hạo Nhiên không sao cả gật đầu một cái.

Dứt lời, trước tiên đi ở phía trước, Phượng Huyền Tố đuổi theo sát cùng Vương Hạo Nhiên sánh vai mà đi.

Ninh Ngạo Tuyết cũng gáp đuổi theo, đi đến một bên khác của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cứ như vậy, có hai mỹ nữ một trái một phải đồng hành, đi về một chỗ khác của biệt thự.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Cạch!

Một cục gạch bị nghiền nát, ở trong tay Yến Vân Thiên bị hóa thành bột.

Một người là nữ nhân hấn hâm mộ, một người là vị hôn thê của hấn mới giải trừ hôn ước. Hai người ở ngay tại trước mắt hấn vì một nam nhân khác mà tranh giành tình nhân, tất nhiên là Yến Vân Thiên không bình tĩnh được.

Vương Hạo Nhiên trở lại chỗ mà trước đó mà hấn ngồi vẽ, bắt đầu làm bộ vẽ vờ.

Hai người Ninh Ngạo Tuyết cùng Phượng Huyền Tố đứng ở phía sau xem, sợ làm phiền Vương Hạo Nhiên, cũng không có lên tiếng nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên vẽ tới nửa đường cảm thấy được điện thoại chấn động một cái, liền tìm cơ quá mắc, lại đi tiểu tiện.

Sau khi rời khỏi tầm nhìn của Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết thì nhìn thấy Vũ Ngưng.

"Vân Huyền đã tỉnh lại." Vũ Ngưng báo cáo.

"Mau dẫn đường đi." Một bên khác còn người đang chờ, Vương Hạo Nhiên không thể trì hoãn quá lâu.

Vũ Ngưng gật đầu, lập tức mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một căn phòng ngủ.

Một nữ tử xinh đẹp đang ở trước tấm kính chỉnh tóc đen do ngủ nên có chút rối loạn.

Nghe được động tĩnh, Vân Huyền quay đầu nhìn một chút, đầu tiên là nhìn Vũ Ngưng một chút, tiếp theo ánh mắt bị nam tử bên cạnh

Vũ Ngưng hấp dẫn.

Mà xem xét tiếp thì mắt có chút lom lom.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực với Vân Huyền, đem độ thiện cảm của Vân Huyền tăng lên tới max trị số. 】

Mấy phút sau, Vương Hạo Nhiên rời khỏi.

"Vũ Ngưng, hử. . . Hử là người nào?" Vân Huyền đi đến cửa phòng ngủ, nhìn bóng lưng Vương Hạo Nhiên, dáng vẻ mắt hờn mắt vía dò hỏi tỷ muội tốt.

Vũ Ngưng cười một tiếng, lập tức thì thảm vào tai Vân Huyền.

Vương Hạo Nhiên trở lại chỗ phác họa.

"Đột nhiên có chút mệt mỏi, hôm nay đến đây thôi." Chuyện muốn làm cũng đã làm xong, tự nhiên không cần phải ở lại.

"Ta giúp người thu dọn đồ đạc." Phượng Huyền Tố cười cười, chủ động ngồi xổm giúp Vương Hạo Nhiên sắp xếp công cụ vẽ vờ.

"Ta cũng đến giúp đỡ." Ninh Ngạo Tuyết cũng ân cần nói một tiếng.

Vương Hạo Nhiên đứng ở một bên, hoàn toàn không cần ra tay.

Đã thu thập xong đồ vật, ba người đi ra cửa chính biệt thự cổ.

"Hạo Nhiên, ta rất hiểu rõ Yến Vân Thiên, có người vô cớ gây thêm phiền toái cho người, ta sợ sẽ ghen ghét vì vậy mà muốn đối phó người, trong khoảng thời gian này để ta ở bên cạnh người nha."

Trong khi nói chuyện, Phượng Huyền Tố không vui nhìn Ninh Ngạo Tuyết một chút, có chút lo lắng nói với Vương Hạo Nhiên.

Bên cạnh, Ninh Ngạo Tuyết nghe vậy không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Tối hôm qua nàng đã cùng Vương Hạo Nhiên giao thủ qua, chính mình còn xa xa không phải là đối thủ, Yến Vân Thiên nào có tư cách gây phiền toái?

Xem ra Phượng Huyền Tố cho là Vương Hạo Nhiên là người bình thường.

Trong lòng Ninh Ngạo Tuyết toát ra ý nghĩ này, lập tức cũng hiểu được, Khương Cao Huyền cũng đề cập qua Vương Hạo Nhiên rất khiêm tốn, không nguyện ra tay trước mặt người khác.

Phượng Huyền Tố không biết rõ thực lực của Vương Hạo Nhiên cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ như vậy, Ninh Ngạo Tuyết cũng quyết định che giấu thực lực của Vương Hạo Nhiên.

"Không đến mức đó đây, ta cùng vị Ninh tiểu thư này hoàn toàn là trong sạch, căn bản không có làm chuyện gì, là Yến Vân Thiên hiểu lầm, người giải thích với hắn một chút đi." Vương Hạo Nhiên cũng không muốn lúc nào bên cạnh cũng có một người đi theo, bởi vậy từ chối nói.

"Vô dụng thôi, Yến Vân Thiên người này cực kỳ cực đoan, cho dù giải thích hắn cũng không nhất định nghe lọt."

Q @@@

Chương 466: Ba Nữ Nhân Thành Cái Chợ (1)

Phượng Huyền Tố kiên trì nói: "Cho nên vấn đề ta bảo vệ người đi, bằng không ta ăn ngủ không yên."

"Việc này là tại ta, vẫn là để ta bảo vệ người đi."

Ninh Ngạo Tuyết không quá vui lòng nhìn thấy Phượng Huyền Tố tiếp xúc gần với Vương Hạo Nhiên như vậy, thế là cũng gom lại não nhiệt.

"Ban ngày ban mặt, Yến Vân Thiên sẽ không dám làm gì ta, các người cứ yên tâm đi, không có việc gì đâu." Vương Hạo Nhiên lắc đầu nói.

"Vậy buổi tối thì sao? Mây đen gió lớn, lấy thân thủ của Yến Vân Thiên muốn đối phó người thì quá đơn giản, ta nhất định phải bảo vệ người!" Thái độ Phượng Huyền Tố kiên quyết.

Wương Hạo Nhiên cảm thấy rất đau đầu, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui nhường một bước, nói:

"Ta nghĩ như vậy đi, giữa ban ngày ta đi đến chỗ rất nhiều người, Yến Vân Thiên không dám làm gì ta, cho nên không cần đi theo ta. Buổi tối người xem tình huống bảo vệ ta đi."

"Vậy được rồi." Phượng Huyền Tố miễn cưỡng đồng ý, tiếp đó nghiêm túc nói: "Căn biệt thự kia của người thật lớn, ta dọn vào ở một đoạn thời gian nha, thuận tiện bảo vệ người."

"Biệt thự cực lớn phải không? Vậy xem ra sẽ có nhiều phòng, ta cũng muốn vào ở." Ninh Ngạo Tuyết chen lời nói.

"Có ta bảo vệ hấn là được rồi, không cần làm phiền người." Phượng Huyền Tố không vui.

"Nếu như ta không nhận biết sai, tu vi chân khí của người có lẽ không bì nổi với Yến Vân Thiên, nếu như Yến Vân Thiên quyết tâm muốn ra tay, người ngăn không được hấn, mà ta lại có thể."

Ninh Ngạo Tuyết cũng không nói ra thực lực chân chính của Vương Hạo Nhiên, có lý có cứ đáp trả Phượng Huyền Tố.

Phượng Huyền Tố nghe xong có chút ghen lời. Từ quan tâm đối với Vương Hạo Nhiên nên dù cho nàng không thích Ninh Ngạo Tuyết cũng không có nói lời phản đối.

Nhìn thấy hai người thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên lại có chút buồn bực, đồng thời lại có chút chờ mong không hiểu.

Ngôi biệt thự kia vốn là một mình hấn ở, thỉnh thoảng có người tới cửa, nhưng cũng không có ở luôn, phần lớn thời gian vẫn có chút trống vắng.

Mà bây giờ cũng có hơn ba vị khách, lại trở nên náo nhiệt.

Ban đêm.

"Ngài trở về rồi sao, ta đã chuẩn bị xong cơm tối rồi."

Phùng An Na nghe được động tĩnh, khom lưng cung kính kéo ra cửa chính, muốn đón Vương Hạo Nhiên đi vào.

Tiếp đó, sau khi ngồi dậy không chỉ là nhìn thấy Vương Hạo Nhiên còn chứng kiến hai nữ nhân rất xinh đẹp.

Bên trong có một nữ nhân không quen biết, đẹp đến để nàng đều có chút đố kỵ.

Nhưng mà nàng cũng không có chú ý nhiều, bởi vì chú ý tới một người quen bên cạnh.

"Ngạo Tuyết?"

"An Na?"

Hai người cơ hồ là trăm miệng một lời, kêu lẫn nhau một tiếng, ngữ khí đều hết sức bất ngờ.

Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na "Đồng bệnh tương liên", đã sớm quen biết, nhưng mà đã lâu hai người chưa gặp mặt.

Không ngờ sẽ gặp nhau dưới tình huống như thế này.

"Trong nhà người còn có nữ nhân?" Sau khi Phượng Huyền Tố nhìn thấy Phùng An Na thì cũng có chút kinh ngạc.

Lúc trên đường Vương Hạo Nhiên đã sớm nghĩ kỹ tìm cách, đón ánh mắt nghi ngờ của Phượng Huyền Tố thì bình tĩnh tự nhiên trả lời:

"Đây là bằng hữu của ta, nàng chính là Phùng An Na, ta còn để người giúp nàng đó. Nàng cảm kích ta, muốn đưa ta tiền, nhưng mà ta lại không thiếu tiền, thế là nàng liền nói làm bảo mẫu mấy tháng cho ta. Ta ở bên ngoài cũng sẽ không nấu ăn, cũng chính xác cần, cho nên đã đồng ý."

Nghe được giải thích, Phượng Huyền Tố khẽ gật đầu.

Trước đây nàng nghe được Vương Hạo Nhiên có yêu cầu, giúp Phùng An Na một chút, nàng trực tiếp đồng ý, cũng không có gặp qua Phùng An Na.

"Cũng cảm ơn ngài đã hỗ trợ." Phùng An Na cũng cực kỳ thông minh, sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên thì cũng lập tức phản ứng lại, gửi lời cảm ơn tới Phượng Huyền Tố.

"Không cần, ta vì Hạo Nhiên mà thôi." Phụng Huyền Tố không để ý nói.

"Tóm lại vẫn phải nói tiếng cảm ơn." Phùng An Na lộ ra nụ cười thân thiện.

"An Na, người một mực nhớ tới chuyện kia. . ." Ninh Ngạo Tuyết dùng giọng nói hỏi thăm.

"Ta đã cùng Yến Vân Thiên giải quyết hôn ước, hiện tại đã. . . đã. . . Tự do." Phùng An Na nói đến phần sau, theo bản năng dừng lại một chút, sau đó mới mừng rỡ nói.

Tuy là cùng Yến Vân Thiên giải trừ hôn ước, nhưng trên thực tế cũng không có tự do. Có thể nói là mới ra ổ sói, lại vào miệng cọp.

Chỉ là loại tâm tình này Phùng An Na lại không dám biểu lộ ra, để tránh chọc tức Vương Hạo Nhiên mà để chính mình chịu tội.

Tâm tình chân chính của Phùng An Na che giấu rất tốt. Ninh Ngạo Tuyết cùng Phụng Huyền Tố đều không có nhìn ra được cái gì.

"Vậy thì tốt quá, hai chúng ta đều đã được toại nguyện." Ninh Ngạo Tuyết cười, tiến lên gỡ gỡ tay Phùng An Na.

"Hôn ước của người với Yến Vân Thiên cũng đã giải trừ rồi sao?" Phùng An Na ngạc nhiên.

"Đúng vậy, ngay hôm nay, người không biết đâu, lúc Yến Vân Thiên rất chật vật." Ninh Ngạo Tuyết khôi hài nói.

"Chúc mừng người!" Phùng An Na biết đây là tâm nguyện của Ninh Ngạo Tuyết, bởi vậy cũng là tùy tâm mà phát chúc mừng một thoáng.

"Cùng vui thôi." Ninh Ngạo Tuyết nở nụ cười đáp lại.

"Đừng đứng tại cạnh cửa, đều đi vào đi." Vương Hạo Nhiên chào hỏi một tiếng.

Mấy người đi vào trong biệt thự, đi tới trước bàn ăn.

Thức ăn trên bàn cực kỳ phong phú, chỉ là cơm có chút không đủ, nhưng có nhiều món ăn như vậy, cũng đủ cho bốn người ăn.

"An Na, sao người không ngồi đi?" Ninh Ngạo Tuyết nhìn thấy Phùng An Na đứng, nghi ngờ hỏi.

Không phải là Phùng An Na không ngồi, mà là không dám ngồi, nhưng ngoài mặt cũng hết sức tự nhiên:

"Ta đã ăn rồi, các người ăn đi."

Vương Hạo Nhiên đã chạy, ăn một miếng thức ăn, phát giác hương vị có chút tốt, kinh ngạc nói: "Mua ở nhà hàng sao?"

"Lúc ta đi học có học qua các vị đầu bếp nổi tiếng." Phùng An Na trả lời.

Xem như nữ nhân của gia tộc dùng tới thông gia, lúc Phùng An Na còn rất nhỏ, phụ mẫu liền để nàng học tập một ít kỹ năng, đánh đàn, khiêu vũ các loại, đều có chút xem qua, đồng thời trình độ còn rất không tệ.

Mà mục đích của nó tự nhiên là đem Phùng An Na tạo thành một nữ nhân tài mạo song toàn, lấy cái này thu hoạch hảo cảm của phu quân, nhận được niềm vui, tương lai không mưu cầu lợi ích bên nhà phụ mẫu ruột.

o @@@

Chương 467: Ba Nữ Nhân Thành Cái Chợ (2)

▮Nếu như một ngày kia của Phùng An Na trở thành thê tử thì tuyệt đối ra đến phòng lớn vào phòng bếp nấu ăn.

Tất nhiên không tính việc nặng. Bởi vì nàng muốn bảo dưỡng hai tay của mình, không thể để cho hai tay biến thành thô ráp.

Đối với tài nghệ này của Phùng An Na, Vương Hạo Nhiên tương đối bất ngờ.

"Ăn thêm một chút đi, hai người các người quen nhau, không phải nên tự ôn chuyện sao."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên sớm biết Phùng An Na không có can đảm ngồi ăn với mình, từ kinh hỉ mà Phùng An Na mang tới, bởi vậy hào phóng một chút, không đến mức nghiền ép Phùng An Na, để nàng ngay cả ăn cơm cũng không dám ăn.

"Nói cũng phải." Phùng An Na rất tự nhiên đồng ý. Trên thực tế là nàng rất đói bụng.

Sau khi ăn xong, Phùng An Na bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết cũng đi theo hỗ trợ.

"Không cần, vẫn nên để ta làm cho." Phùng An Na biết thân phận của mình, làm sao dám để hai khách nhân giúp đỡ.

"Không sao." Phượng Huyền Tố cười nói.

"Đúng vậy, không có sao cả." Ninh Ngạo Tuyết cũng đi theo nói một tiếng.

Hai người đều muốn biểu hiện ra một mặt hiền lành, khăng khăng muốn giúp đỡ.

Phùng An Na cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho các nàng làm.

Nhiều người làm việc thật tốt, rất nhanh đã dọn xong bát đĩa, cái bàn cũng đã được lau sạch sẽ.

Về phần rửa chén, cũng không cần mấy người đi làm, bởi vì có cái máy tự động rửa bát.

Đây là vì Phùng An Na bảo vệ hai tay của mình nên ban ngày đã đặc biệt đi mua.

Mấy người ở đại sảnh ngồi nghỉ ngơi một lát, mỗi người Phượng Huyền Tố cùng Phùng An Na liền đi chọn phòng ngủ.

Trong biệt thự có hai tầng, lầu một là phòng bếp, phòng ăn, phòng tập thể thao các thứ, lầu hai đều là phòng ngủ, Vương Hạo Nhiên cùng Phùng An Na đều chiếm một căn, hiện tại Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết cũng muốn chiếm một căn.

Hai người Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết chọn hai phòng trái phải bên cạnh phòng của Vương Hạo Nhiên, mà lý do cũng hết sức thuyết phục: Thuận tiện bảo vệ Vương Hạo Nhiên.

Phùng An Na có chút không làm rõ ràng được tình huống, cũng có thể nhìn ra hai người muốn ở lại nơi này.

Đối với điều này Phùng An Na vẫn có chút vui vẻ.

Có người ở nơi này, người khác cũng sẽ không tùy tiện giày vò chính mình.

Phùng An Na âm thầm mừng rỡ, đi rửa sạch một ít trái cây để cho mọi người ăn.

"Trái này rất ngọt, người cũng thử một chút đi." Phượng Huyền Tố đem một khoả ô mai đưa đến miệng của của Vương Hạo Nhiên.

"Ừm rất ngọt." Sau khi Vương Hạo Nhiên cắn một cái thì nói một tiếng, lập tức muốn đem ô mai trong tay Phượng Huyền Tố một ngụm ăn lấy.

Nhưng mà bỗng nhiên Phượng Huyền Tố rút tay lại, đem một nửa ô mai bị cắn dở bỏ vào trong miệng mình, rất nhanh đã nhai nuốt xuống.

Không khí chung quanh lập tức ngưng trệ.

Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na đều mở to hai mắt nhìn nhìn Phượng Huyền Tố.

【 Đinh, kí chủ để nữ chính Ninh Ngạo Tuyết xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phái! 】

Phượng Huyền Tố rất tự nhiên, trong lòng thản nhiên. Bởi vì đây là phu quân của nàng, nàng không để ý nhiều.

Nhưng ở trong mắt Ninh Ngạo Tuyết lại không phải có chuyện như vậy. Nàng cảm thấy Phượng Huyền Tố này cực kỳ không biết xấu hổ, dám câu dẫn nam nhân!

Ninh Ngạo Tuyết không am hiểu cũng chưa từng có làm qua hành động này, nhưng cũng là nữ nhân, không thể học theo sao?

Nàng cầm một khoả ô mai, bắt chước hành động của Phượng Huyền Tố.

Phượng Huyền Tố giương mắt nhìn Ninh Ngạo Tuyết.

【 Đỉnh, kí chủ để nữ chính Phượng Huyền Tố xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 500 điểm phản phái! 】

Trong tòa biệt thự này đang diễn ra chuyện hai nữ nhân so tài tranh giành tình nhân, mà ở trong một tòa biệt thự khác cách đó không xa, một nam tử trẻ tuổi rao quảng cáo cho thuê ở trên máy vi tính.

Nam tử này chính là Diệp Thu.

Trước đây biệt thự xảy ra chuyện cháy làm chuyện cho thuê gặp trở ngại, nhưng mà bây giờ biệt thự đã sửa chữa xong lại có thể rao cho thuê.

Đây là cuộc sống mà Diệp Thu ước mơ tha thiết sau khi về hưu, thậm chí còn trở thành một chấp niệm của hắn.

Sau khi rao cho thuê quảng cáo xong, Diệp Thu lặng yên nói lỏng một hơi.

Nhưng mà thời gian bây giờ còn có chút sớm, hắn mở folder thần bí trong máy vi tính lên, chuẩn bị xem phim giết một ít thời gian.

Nhưng lúc phim mới mở ra, camera trí năng nối tiếp máy tính cũng bắn ra một hình ảnh.

Có một người lén lút vượt qua tường rào, chạy vào biệt thự của mình.

Người này có thân thủ nhanh nhẹn, trong tay nâng một cái thùng,

nhìn vào bên trong thấy hấn là mỗ.

Sau khi lần trước biệt thự bị cháy không rõ nguyên nhân, Diệp Thu liền có chút hoài nghi là cố ý, vì vậy mà hấn bí mật lắp camera, bây giờ rốt cuộc bắt được.

Con mắt Diệp Thu xẹt qua hàn quang, lập tức đứng dậy từ trước máy vi tính.

Nhưng mà hấn mới nhẹ nhàng đi từ biệt thự ra, người kia hết sức nhạy bén, trực tiếp quay người chạy, nhanh chóng không còn hình bóng.

Vương Hạo Nhiên đang vui vẻ, bỗng nhiên cảm giác được điện thoại chấn động một cái, sau khi nhẹ nhàng nhìn tin tức một chút thì tìm có nói với người xung quanh:

"Mắc quá, ta đi vào nhà vệ sinh một lúc."

Dứt lời, đứng dậy rời khỏi tầm nhìn mọi người, đi tới nhà vệ sinh, gọi một cú điện thoại cho Bộ Phi Yên.

"Ta vừa định phóng hỏa nhưng bị phát hiện. Thật không nghĩ tới Diệp Thu thật lợi hại, ta xem thường hấn rồi." Bộ Phi Yên nói trong điện thoại.

"Tất nhiên lợi hại rồi, hấn là sát thủ quốc tế." Vương Hạo Nhiên nói.

"Thì ra là cùng ngành với ta, hấn tên là Diệp Thu, chẳng lẽ là "Nhất Diệp Tri Thu" mới về hưu không lâu." Bộ Phi Yên nhớ tới cái gì, kinh dị một thoáng.

"Người biết hấn?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chưa từng quen biết, nhưng xem như cùng ngành, tất nhiên nghe qua đại danh của hần, "Nhất Diệp Tri Thu" cực kỳ lợi hại, trong nghề nghiệp này hần hoàn thành nhiệm vụ đều là một trăm phần trăm, giống như ta."

F @@@

Chương 468: Thay Đổi Sách Lược

uBộ Phi Yên đáp lại một thoáng vấn đề của Vương Hạo Nhiên, hỏi:

"Còn cần ta giám thị tiếp không?"

"Bây giờ đã đánh rần động cỏ, không cần giám thị, người giúp ta đi thu thập chứng cứ phạm tội của "Nhất Diệp Tri Thu"." Vương Hạo Nhiên muốn thay đổi sách lược.

Diệp Thu là một nhân vật chính sát thủ chủ nhà, tuy bây giờ đã về hưu, nhưng những chuyện trước kia đã làm đều là những chuyện không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, tuyệt đối phạm tội nặng, nếu dính vững tội, tuyệt đối làm hần chịu đủ.

"Nhận được!" Bộ Phi Yên lập tức đồng ý.

Xem như cùng ngành, nàng quá rõ ràng nội tình nghề nghiệp này, cũng có không ít quan hệ, muốn tìm chứng cứ phạm tội của "Nhất Diệp Tri Thu" thì không phải việc khó gì.

Khó khăn là, sau khi có chứng cứ phạm tội, làm sao bắt được Diệp Thu.

Nhưng mà Bộ Phi Yên biết việc này có sự quan tâm của Vương Hạo Nhiên, mình chỉ cần đi sưu tập chứng cứ là được.

Kết thúc trò chuyện với Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên rời khỏi nhà vệ sinh, nhưng mà không đi được mấy bước đã nhìn thấy Phụng Huyền Tố đi tới bên này.

"Người. . . Người đi nhà vệ sinh tấp nập như vậy làm gì?" Phụng Huyền Tố một mặt nghi ngờ nhìn xem Vương Hạo Nhiên, quét mắt sau lưng, sau khi không nhìn thấy người khác thì hạ giọng hỏi thăm:

"Có phải thân thể có chút. . . Không thoải mái hay không?"

Lời này hỏi tương đối uyển chuyển, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn nghe hiểu.

Lúc ban ngày ở tòa nhà của Yến Vân Thiên, hắn cần bí mật đi làm chút chuyện nên mượn mắc vệ sinh làm lý do lừa dối Phụng Huyền Tố mấy lần, bây giờ đến ban đêm, lại mắc một lần.

"Thân thể ta không bị gì, rất bình thường, chỗ nào cũng rất tốt." Vương Hạo Nhiên đáp lại nói.

"Tam muội của Lạc Thanh Thiên Biển Tố Vấn là một vị thần y, nếu người khó chịu chỗ nào thật có thể đi tìm nàng xem một lát, dù sao chỗ ở của các nàng cách chỗ này rất gần." Phụng Huyền Tố không tin lời Vương Hạo Nhiên, thậm chí còn đưa ra chủ kiến.

"Ta không bị gì thật, thân thể rất tốt." Vương Hạo Nhiên khóc cười không được.

"Không có chuyện gì thật sao? Giấu bệnh sợ thầy cũng không tốt, không cần vì cái gọi là mặt mũi mà chậm trễ việc chữa trị."

Phượng Huyền Tố quan tâm phu quân là một mặt, đồng thời cũng quan tâm tới hạnh phúc tương lai của mình, bởi vậy nhin không được dài dòng thêm vài câu.

Vương Hạo Nhiên rất cảm thấy bất đắc dĩ, lắc đầu, cũng lười giải thích, đi đến phòng khách.

Nhưng mà, trong phòng khách Phùng An Na đón một người khách nhân đi vào.

"Ta nhớ người lắm, bỏ chạy đến đây ghé thăm người một chút, người. . . Tại sao nơi này có nhiều người như vậy?" Khâu Thiển Vi ngây người một chút, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tới, thế là lên tiếng hỏi.

Phùng An Na lập tức cảm giác hình như mình làm sai chuyện gì, trong lòng lộp bộp một thoáng.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không để ý tới nàng, hoặc là nói không tiện để ý đến nàng.

"Các nàng đều là bằng hữu của ta, cũng là khách thuê." Vương Hạo Nhiên giải thích với Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi "Úc" một tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu nơi này chỉ có một nữ nhân thì nàng có lẽ sẽ hoài nghi, nhưng mà có ba nữ nhân thì khẳng định sẽ không có cái gì.

Nàng cũng không tin ổ vàng giấu kiều trực tiếp lại giấu ba cái.

Còn nữa, ba nữ nhân này đều rất xinh đẹp, ánh mắt kén chọn khẳng định rất cao, nếu đều có người yêu thích thì không có khả năng đều trúng ý bạn trai mình.

Trước đây Phượng Huyền Tố từng tới ngôi biệt thự của Liễu Nguyệt, cũng biết sự tồn tại của Khâu Thiến Vi, biết nàng là bạn gái Vương Hạo Nhiên, lúc nhìn thấy Khâu Thiến Vi cũng không ngoài ý muốn.

Ngược lại thì Ninh Ngạo Tuyết ngần người.

"Thấy được chưa, người bỏ ý nghĩ đi, không cần phá hoại tình cảm của người khác."

Phượng Huyền Tố nhìn thấy thần sắc của Ninh Ngạo Tuyết thì tiến đến bên người nàng, thấp giọng thuyết phục một thoáng, muốn Ninh Ngạo Tuyết không nên dính vào cách cục này.

Sau khi ngậy người một trận, Ninh Ngạo Tuyết cũng lấy lại tinh thần, thấp giọng trả lời:

"Vậy người có ý tứ gì, biết người ta có bạn gái, còn cố ý muốn tiếp tục sao?"

"Ta khác biệt, ta là . . ." Phượng Huyền Tố muốn nói ra một mạch, nhưng lời đến khóe miệng lại thu về, đổi giọng nói:

"Ta nguyện ý làm nhỏ, cũng không để ý. Nhưng mà người là Thương Châu Ninh gia thiên chi kiều nữ. . ."

"Đúng dịp, ta cũng không để ý." Ninh Ngạo Tuyết không chờ nàng nói xong đã nhận lấy chuyện.

Nàng xuất thân từ giang hồ ẩn thế, chuyện tam thê tứ thiếp đã thấy nhiều, đối với cái này vẫn tương đối nhìn được.

Còn nữa, nhìn tất cả những tuấn kiệt trẻ tuổi trong giang hồ ẩn thế thì ngoại trừ Vương Hạo Nhiên ra còn ai có thể xứng với mình? !

Sau khi Diệp Thu không bắt được người, hắn trở lại biệt thự, trầm tư.

Trước đây nhà cũ bị phá, hắn cũng có chút hoài nghi là có người đang nhắm vào mình.

Nhiều nhà cũ như vậy, kiểm tra đo lường đều hợp cách, hết lần này tới lần khác toà nhà của hắn lại có vấn đề.

Mà bây giờ, mới mua phòng ở mới lại bị người khác phóng hỏa một lần, còn suýt có lần thứ hai.

Chuyện như vậy tất nhiên là có người đang đối phó với mình.

Cừu nhân của hắn, số lượng cũng không ít.

Nhưng mà sau khi về hưu, nhẹ nhàng trở về nước, không có người biết tung tích của hắn.

Như vậy có thể thấy được, không phải là địch nhân trong đời nghề nghiệp mà hắn gặp phải, chắc là trêu chọc phải sau khi trở về.

"Chẳng lẽ là tên phú nhị đại kia?"

Diệp Thu nhớ lại một ít chuyện mà sau khi về nước gặp phải, nhanh chóng khóa chặt một người.

Sáng sớm hôm sau.

Khâu Thiển Vi tươi cười rạng rỡ.

Đêm qua nàng ngủ lại nơi này, hơn nữa ngủ còn rất tốt.

Nhưng mà Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết ở gần, một đêm lẫn qua lộn lại, gần như đều không chớp mắt.

Chỉ vì tối hôm qua nghe được động tĩnh cổ quái trong phòng Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Phượng Huyền Tố nghe thấy, sự lo lắng nghi vấn trước đây về thân thể người nào đó cũng bay đi hết. Trong lòng vừa vui sướng, lại sợ.

Sau khi Khâu Thiển Vi đứng lên, nhìn thấy Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem mình, lập tức cảm giác cực kỳ ngượng ngùng, nhưng mà kiên trì, giả bộ như rất bình tĩnh.

Chỉ cần mình không xấu hổ thì người lúng túng chính là các nàng.

H @@@

Chương 469: Theo Dõi

Phùng An Na đã dậy thật sớm làm bữa sáng, mấy người ngồi vây quanh một chỗ ăn điểm tâm.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Vương Hạo Nhiên chậm rãi đi học.

Sau khi đi tới phòng học, Lữ Minh bỗng nhiên đi lên phía trước, báo cáo:

"Lão đại, ta vừa mới gặp được tên Diệp Thu kia."

"Hắn lại đánh người?" Vương Hạo Nhiên quan sát trên dưới Lữ Minh một chút, nhưng mà thấy trên người hắn cũng không bị đả thương.

"Không có đánh ta, thái độ còn rất tốt, nói chuyện trước kia đều là hiểu lầm, nói ta không cần để ở trong lòng." Lữ Minh nói.

Vương Hạo Nhiên hoài nghi. Loại nhân vật như Diệp Thu làm sao có khả năng cho tiểu phản phái như Lữ Minh mặt mũi, việc này xem ra có chút kỳ quặc.

"Có phải là người lảm chuyện, đem chuyện ta ở sau đó dùng tiền tìm luật sư kiện hắn nói ra không?"

"Tất nhiên không có, ta không phải là người dễ dàng lảm chuyện như vậy, chuyện liên quan tới lão đại thì một chữ ta đều không nhắc tới!" Lữ Minh nói lời thề son sắt.

Vương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Lữ Minh một chút, phát giác được hắn không giống nói dối, nhưng mà cũng để lại một cái liếc mắt.

Dù sao Diệp Thu cũng là một nhân vật chính sát thủ, biết một chút thủ đoạn người thường khó có thể tưởng tượng cũng là chuyện rất bình thường.

Ví dụ như Diệp Thu thôi miên Lữ Minh, từ chỗ hắn hỏi ra một ít chuyện gì đó.

Lữ Minh nói cái gì, khả năng chính hắn cũng không biết.

Sau khi hoàn tất một ngày học hành, Vương Hạo Nhiên nhớ tới Tống Trinh Vũ, muốn liên hệ một thoáng, xem tình hình gần đây của nàng như thế nào.

Hai người ở trong điện thoại hàn huyên một lúc, Tống Trinh Vũ cảm

kích trước đây Vương Hạo Nhiên đã trợ giúp, muốn mời Vương Hạo Nhiên đi ăn cơm.

Vương Hạo Nhiên đã có một đoạn thời gian không thấy nàng, tất nhiên sẽ đồng ý.

Một lát sau, hai người gặp mặt ở cửa trường học.

Tổng Trinh Vũ mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một quán đồ nướng ở gần trường học.

"Ta chỉ mời được người đến chỗ này ăn." Tổng Trinh Vũ có chút ngượng ngùng nói.

"Chỗ này thật không tệ." Vương Hạo Nhiên không để ý khoát tay áo.

Nhà quán đồ nướng này, Vương Hạo Nhiên được Mục Chiêu Chiêu gọi đến nếm qua nhiều lần, vệ sinh sạch sẽ, hương vị cũng tương đối tạm được.

Hai người gọi một ít đồ nướng, còn có hai phần bún xào.

Lúc chờ đợi Vương Hạo Nhiên hỏi: "Học nghiệp có thuận lợi không?"

"Đến bây giờ là thuận lợi, quả thực là quá thuận lợi." Tổng Trinh Vũ lộ ra rất vui vẻ.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên đã bắt chuyện qua, lúc Kỷ Thủy Dao hướng dẫn Tổng Trinh Vũ cũng phải đặc biệt để bụng.

Bản thân Tổng Trinh Vũ cũng cực kỳ thông minh, học cực kỳ nhanh, không bao lâu sẽ có thể tham gia kiểm tra.

"Vậy thì quá tốt rồi, cầu chúc người thi nghiên cứu thành công." Vương Hạo Nhiên chúc nói.

"Nói đến cái này, cũng may mà có người, nếu không có đạo sư tốt như vậy ta cũng không biết rõ phải bị giày vò đến lúc nào." Tống Trinh Vũ cảm kích nói.

"Đều thân như vậy, không cần khách khí như vậy đâu?" Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Được, vậy ta sẽ không khách khí với người." Tống Trinh Vũ cũng đã giảm bớt đi lời khách sáo.

Lúc này đã là chạng vạng tối, người đến quán đồ nướng cũng không nhiều, một ít đồ nướng nhanh chóng được mang lên.

Wương Hạo Nhiên chuẩn bị bắt đầu ăn, nhưng mà thính giác nhạy bén phát giác được hình như có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ý nghĩ này hiện lên, ánh mắt của hắn quét một vòng bốn phía. Nhanh chóng đã chú ý tới một người khả nghi.

Đối phương mang theo một cái mũ che nắng, che chắn phần lớn mặt, nhưng không ngăn được thấu thị của hắn.

Chính là Diệp Thu.

Wương Hạo Nhiên lập tức đánh giá ra, chắc chắn Diệp Thu biết được một ít tin tức từ chỗ của Lữ Minh.

Diệp Thu ít nhất nhất là biết bị Lữ Minh kiện cáo, chủ ở sau màn là mình.

Thậm chí còn hơn thế, bởi vì tung tích của Bộ Phi Yên bị phát hiện, khả năng Diệp Thu đều đã đoán được, nhà cũ cùng phòng ở mới lần lượt xuất hiện vấn đề đều là mình làm ra.

Vương Hạo Nhiên có chút bất mãn với kiểu này.

Bởi vì đầu dê Diệp Thu này không ngoan ngoãn cung cấp lông dê, dĩ nhiên chạy ra bãi nhốt cừu.

"Sao lại không ăn vậy?" Tống Trinh Vũ thấy Vương Hạo Nhiên cầm một xuyên cá mực không động, nghi hoặc hỏi.

"Ai bảo người đẹp như vậy chứ? Đẹp động lòng người, ta chỉ xem người ăn." Thói quen của Vương Hạo Nhiên mà thôi, lời ngon tiếng ngọt há mồm liền ra.

"Dịu dàng thật, nếu là nữ sinh khác ngồi đối diện người, khẳng định người cũng nói như vậy đúng không?"

Tống Trinh Vũ âm thầm mừng thầm, nhưng ngoài mặt cũng hơi hơi bất mãn nói.

"Dĩ nhiên không phải, nếu là một nữ nhân xấu xí ta còn không thèm nhìn." Vương Hạo Nhiên nhếch miệng, lại bổ sung: "Nếu là nữ nhân xấu xí thì ta khẳng định cũng sẽ không cùng nàng ăn chung đâu."

Trong khi nói chuyện, nữ nhi lão bản quán đồ nướng đang chuẩn bị đem hai phần bún xào đưa lên bàn ăn. Lúc nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, thân thể rõ ràng run rẩy một thoáng, trong tay trượt đi, một phần bún xào trực tiếp rơi xuống áo khoác Vương Hạo Nhiên.

Trên áo khoác dính không ít mỡ.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . ." Nữ nhi lão bản quán đồ nướng khom lưng cúi đầu luôn mồm nói xin lỗi.

Mà lúc nàng làm ra động tác này, tóc ngang trán che lấp hơn nửa bên mặt cũng tản ra một ít, lộ ra gần nửa khuôn mặt có bết màu đen.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

Hắn đã tới quán đồ nướng này mấy lần cùng Mục Chiêu Chiêu, cũng gặp qua nữ nhi lão bản, trước đây còn tưởng rằng nàng là có cá tính, cố tình giữ lại tóc ngang trán dài như vậy, thì ra là vì che khuất bớt trên mặt.

Vương Hạo Nhiên nhìn cái bớt kia một chút, theo bản năng nhíu nhíu mày, bởi vì thật rất xấu.

Thật là người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Hắn vừa mới đề cập chữ "Nữ nhân xấu xí", có lẽ tâm tư nữ nhi lão bản miễn cảm, sau khi nghe không dễ chịu vô cùng, cho nên mới dẫn đến không cảm chặc bún xào.

"Oa, đây cũng quá xấu rồi, thật là dọa chết người, đồ vật ta mới ăn suýt chút nữa thì nôn ra!"

"Xấu xí không phải lỗi của người, đi ra dọa người thì là lỗi của người rồi."

"Người quý xấu xí này, làm một thân Vương thiếu gia dính mỡ, còn không mau quỳ xuống nói xin lỗi?!"

...

M @@@

Chương 470: Nữ Chính Xấu Xí (1)

ΥBên cạnh bàn, mấy người sinh viên năm nhất biết Vương Hạo Nhiên, nhận nhịp miệng tiện mắng.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, không khởi hơi động trong lòng.

Tình huống này cảm giác như nữ chính bị tiểu phản phái khi dễ?

Nhưng nữ nhi lão bản này xấu như vậy, cũng không thể nào là nữ chính chứ?

Không đúng. . . Có khả năng có thể.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên toát ra một ý nghĩ, cũng xem xét cẩn thận nữ nhi lão bản, nhanh chóng phát hiện vóc dáng nàng có đường cong kinh người, ngũ quan cùng khuôn mặt cũng tinh xảo vô cùng.

Nếu như không có bốt thì tuyệt đối là một đại mỹ nữ.

Vương Hạo Nhiên nhắm mắt lại, lập tức đánh hơi được một loại khí tức sáo lộ.

Nữ chính bị khi dễ, hơn một nửa là nhân vật chính đang ở gần đây.

Nhưng mà nhân vật chính này hiển nhiên không thể nào là Diệp Thu.

Diệp Thu là nhân vật chính sát thủ chủ nhà, cũng sẽ không biết chữa bệnh.

Trước mắt nữ chính có bốt trên mặt này hẳn là trong nội dung chính tuyến của Lục Thần.

Thử nghĩ một cái, nữ chính gánh một khối bót lớn như vậy lớn lên không biết rõ bị bao nhiêu ánh mắt khinh thường cùng chế giễu, khẳng định lòng cực kỳ miễn cảm yếu ớt.

Nếu nhân vật chính chữa khỏi bót trên mặt nàng, nàng còn không dùng thân báo đáp sao?

Vương Hạo Nhiên nghĩ như vậy, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, thậm chí là dùng cả thấu thị, muốn tìm kiếm tung tích của Lục Thần, nhưng mà trong phương viên mấy trăm mét không có tung tích của Lục Thần.

Hắn không khỏi ngờ vực một thoáng, nhưng sau đó nhanh chóng nhớ đến một chuyện.

Sau khi Khương Cao Huyền lấy Lục Thần làm bảo tải, ảnh hưởng tới hướng đi của nội dung truyện.

Cho chó ăn tiểu huynh đệ của Lục Thần, có lẽ khoảng thời gian này đang dưỡng thương, đi lại đều khó khăn, làm sao có thể đi ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Xem ra loại chuyện này chỉ có thể tự mình làm.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên nghĩ như thế.

"Ma lem, nói người đấy, tranh thủ thời gian nói xin lỗi Vương thiếu gia cho chúng ta!"

"Xem áo khoác của Vương thiếu gia là nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ ít mấy ngàn khối còn hơn vạn, cần phải bồi thường tiền!"

...

Nam sinh bên cạnh bàn, trong miệng còn đang liên tục lải nhải.

Nữ nhi lão bản bị chế nhạo chế giễu, con mắt đỏ rực, nước mắt trong mắt nhấp nhô, nhưng ráng chống đỡ không để cho nước mắt chảy ra ngoài.

"Vương thiếu gia, ta là lão bản ở đây, ta họ Úc, đều tại nữ nhi ta tay chân vụng về, thật xin lỗi, người cần bồi thường bao nhiêu tiền, chúng ta bồi cho người."

"Thi Tinh, nhanh nói xin lỗi người ta đi."

Bà chủ cùng lão bản nghe được động tĩnh, vớt xuống chuyện trong tay, vội vã đi tới nhận lỗi, thái độ khiêm tốn.

Bọn hắn làm buôn bán nhỏ, nào dám trêu tới loại phú nhị đại trước mắt này, lập tức phải hao tiền tốn của, nếu không thì nơi này nhất định sẽ không an bình.

Vương Hạo Nhiên không nói chuyện ngay lập tức, mà là đứng lên từ chỗ ngồi.

Nữ nhi lão bản bị hù dọa lui về phía sau một bước, cho là Vương Hạo Nhiên muốn đánh nàng.

Nhưng mà để nàng kinh ngạc chính là Vương Hạo Nhiên đi thẳng tới bàn bên, lần lượt cho mấy nam sinh mồm to miệng tiện kia ăn tát.

Mấy nam sinh bị tỉnh mộng, không làm rõ ràng được tình huống.

Mộ nhà ba người lão bản cũng liếc nhau một cái, lộ ra ngoài ý muốn.

"Nói xin lỗi với nàng ấy." Vương Hạo Nhiên ra lệnh cho mấy nam sinh miệng tiện.

Tuy mấy nam sinh không làm rõ được tình huống, nhưng sợ tiếp tục phải ăn tát, vội vã hướng về nữ nhi lão bản nói xin lỗi.

Sau khi nói xin lỗi xong thì phải xám xịt rời đi.

"Dừng lại, ăn đồ ăn không cần trả tiền sao?"

Vương Hạo Nhiên ngăn lại một lát, mấy nam sinh quay lại trả tiền xong lập tức chạy, e sợ lại bị đánh.

Một nhà lão bản thấy mấy nam sinh kia chạy mất tăm mới lấy lại tinh thần.

Ánh mắt nữ nhi lão bản nhìn về phía Vương Hạo Nhiên đều thay đổi.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Úc Thi Tinh đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Vô cùng thân thiện)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1500 điểm phản phá! 】

"Vương thiếu gia, xin lỗi đã làm bần y phục của người, ngài xem phải bồi thường bao nhiêu tiền?" Lão bản vẫn có chút nơm nớp lo sợ như trước.

"Không sao, rửa một chút là được rồi, các người làm chuyện của mình đi." Vương Hạo Nhiên không để ý nói.

"Cảm ơn Vương thiếu gia, cảm ơn Vương thiếu gia."

Lão bản cùng bà chủ nghe xong, rốt cục yên tâm lại, không khỏi vui vẻ ra mặt.

Trong tiệm còn có khách, trên lò nướng còn nhiều đồ đang nướng, hai người lập tức đi làm. Nhưng mà lúc đi, bà chủ nói với nữ nhi một tiếng:

"Thi Tinh, người giúp vị Vương thiếu gia này rửa quần áo một chút."

Nghe được lời này, âm thanh yếu ớt của Úc Thi Tinh nói với Vương Hạo Nhiên:

"Dính mỡ lâu thì không dễ dàng giặt được, người. . . Người có thể cởi áo khoác ra không?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu, cởi áo khoác ra đưa cho nàng.

"Xin chờ một chút."

Úc Thi Tinh nhỏ giọng nói một câu, cầm áo quay người đi vào trong cửa hàng.

"Ta đi rửa tay một lát." Vương Hạo Nhiên cười nói với Tống Trinh Vũ một tiếng, đuổi kịp Úc Thi Tinh.

Nghe tiếng bước chân ở phía sau, Úc Thi Tinh nhìn lại.

"Trên tay của ta dính một ít mỡ, đi tới rửa cái tay." Vương Hạo Nhiên giải thích một tiếng.

"Được, đi theo ta." Úc Thi Tinh gật đầu, ở phía trước dẫn đường, đi tới toilet ở lầu hai.

Vương Hạo Nhiên đi đến trước bồn rửa mặt, làm bộ mở ra vòi nước, rửa tay một cái, lập tức nhường đường ra.

Úc Thi Tinh đi lên trước, dùng nước thấm ướt chỗ mỡ dính vào áo khoác, lập tức lấy một ít bột giặt, bắt đầu xoa nắn áo khoác.

Vương Hạo Nhiên đứng ở bên cạnh, cũng không rời khỏi, mà là ở sau lưng đánh giá Úc Thi Tinh.

Trước đây chỉ xem xét thô sơ giản lược, cũng không cẩn thận, bây giờ dùng thấu thị nhìn được hết sức rõ ràng.

Hắn ngạc nhiên phát hiện ngoại trừ bốt trên mặt thì những chỗ khác của Úc Thi Tinh hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ thêm.

Nhất là đường cong từ thân eo trở xuống, chỉ là mới nhìn đã để người ta có cảm thấy máu nóng lên não.

Úc Thi Tinh đang giặt áo, cảm thấy được cái gì, quay người quay đầu lại nhìn một chút, nhìn thấy ánh mắt Vương Hạo Nhiên, lập tức gục đầu xuống, theo bản năng kiểm tra tóc ngang trán một chút, phải chăng chưa che khuất vết bưóc trên mặt.

Nhìn cử chỉ dáng vẻ là rất tự ti.

x @@@

Chương 471: Nữ Chính Xấu Xí (2)

s"Kỳ thực người rất đẹp, tự tin lên một chút đi." Vương Hạo Nhiên dùng âm thanh nam nhân rất ấm trấn an, muốn làm dịu cảm giác tự ti của nàng.

Úc Thi Tinh ngạc nhiên, lập tức cúi đầu xuống thấp hơn, yếu ớt nói:

"Nếu như ta mà được tính là xinh đẹp thì trên đời này sẽ không có nữ nhân xấu."

"Không cần nhìn chăm chăm vào khuyết điểm của mình, kỳ thực người có rất nhiều ưu điểm, như da của người rất mịn, rất trắng, vóc dáng cũng rất tốt, không biết bao nhiêu nữ sinh thèm muốn, chẳng lẽ tự mình không phát hiện ra sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Thế nhưng những cái gọi là ưu điểm này chỉ cần một cái khuyết điểm thì có thể bị hủy toàn bộ." Úc Thi Tinh theo bản năng sờ sờ bết xấu xí trên mặt, buồn bã nói.

"Chắc chắn sẽ có người thưởng thức mặt đẹp mắt của người mà xem nhẹ khuyết điểm của người." Vương Hạo Nhiên ám nói.

"Ta xấu như vậy người khác nhìn nhiều vài lần đoán chừng sẽ gặp cơn ác mộng." Úc Thi Tinh tự giễu nói.

Vương Hạo Nhiên thấy khuyên giải không thông, không khỏi âm thầm phiền muộn một thoáng, đi tới gần nàng một chút, chân thành nói:

"Tuyệt đối sẽ không, ví dụ như ta cảm thấy người rất không tệ."

Úc Thi Tinh khẽ giật mình, tất nhiên là sẽ không tin tưởng những lời này. Bỗng nhiên ma xui quỷ khiến dùng tay đem tóc ngang trán dày của mình vung lên, đem gần nửa bên có bết xấu xí lộ ra toàn bộ.

"Người còn cảm thấy như thế sao?" Nàng giống như muốn vạch trần Vương Hạo Nhiên nói dối.

Lúc này mặt đối mặt không quá nửa mét, Vương Hạo Nhiên thấy rõ ràng. Nói thật ra trong lòng hoàn toàn chính xác thấy có khoảng cách cực kì, cuối cùng khối bết này xấu thật.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên thu liễm lại ý nghĩ này.

Lý do Úc Thi Tinh tự ti vẫn là ở khối bết xấu xí trên mặt.

Nhưng Vương Hạo Nhiên không trị được, Biễn Tố Vấn có thể trị hay không cũng là một ẩn số, nhưng có thể khẳng định là Lục Thần tuyệt đối có thể trị.

Nhưng đến lúc đó Úc Thi Tinh đã biến thành đại mỹ nữ, muốn công lược thì độ khó sẽ tăng gấp bội.

Vẫn là lúc Úc Thi Tinh ở trạng thái xấu xí, tâm lý phòng tuyến yếu nhất, là lúc giải quyết tốt nhất!

Hi sinh một chút đi, dù sao cũng không rơi khối thịt nào.

Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này, trực tiếp không thèm đếm xỉa, động một cái, lập tức cúi đầu nhắm mắt lại đem mặt hướng về phía trước. Trong đầu huyền tưởng là nhan sắc của cửa Úc Thi Tinh lúc không có bớt.

Đột nhiên bị tập kích, hai mắt Úc Thi Tinh trợn to, chân tay có chút luống cuống. Nhưng nhanh chóng thành thạo, đầu chậm rãi nhập tâm tình vào.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Úc Thi Tinh đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lục Thần -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Bên trong quán đồ nướng.

Tổng Trinh Vũ vừa ăn đồ nướng vừa đang đợi.

Không bao lâu có một người đi tới bên cạnh.

Nghiêng đầu xem xét, phát hiện gương mặt người này giống như đã từng gặp qua.

"Người là phạm nhân dùng vũ lực kia!" Tống Trinh Vũ nhanh chóng nghĩ tới.

"Lúc ấy ta vì giúp người nên mới đánh người." Diệp Thu giải thích nói.

"Việc này đã qua, ta không muốn nhắc lại. Người đi đi, ta không muốn nói chuyện với người." Tống Trinh Vũ một mặt lãnh đạm, giữ một chút khoảng cách với hắn.

"Ta tới muốn khuyên người nên cách tên phú nhị đại kia xa một chút, hắn không phải là người tốt." Diệp Thu tận tình thuyết phục lên.

"Không cần chửi bới bằng hữu của ta! Vừa nãy hắn bị nữ nhi chủ cửa hàng làm bẩn quần áo, hắn đều không trách cứ, ngược lại dạy dỗ mấy gia hỏa miệng tiện ở bên cạnh." Tống Trinh Vũ phản bác.

"Khẳng định hắn không có ý tốt, là muốn tán nữ nhân kia."

Diệp Thu cách khá xa, cũng không thấy rõ dáng vẻ của Úc Thi Tinh, vì vậy mượn cơ hội bồi họ Vương Hạo Nhiên.

Tống Trinh Vũ nghe xong, liên tục cười lạnh.

Nếu như nữ nhi chủ cửa hàng rất đẹp, lời này có lẽ còn nghe được, nhưng nàng cũng không xinh đẹp, thậm chí là rất xấu.

Wang Hào Nhiên hắn có bệnh sao? Bên cạnh nhiều nữ sinh xinh như vậy lại không tán, nhất định phải tán nữ nhi chủ cửa hàng?

Nhưng mà những lời này Tống Trinh Vũ chỉ nghĩ ở trong lòng cũng không tính nói ra.

"Người có đi hay không, nếu không đi ta sẽ báo cảnh sát kiện người tội quá rồi? !" Tống Trinh Vũ làm bộ lấy điện thoại di động ra, muốn ấn số gọi.

"Đừng đừng, ta đi."

Lần trước thua kiện mất nhiều tiền như vậy đã để Diệp Thu có bóng mờ, thật sự không muốn chọc đến loại chuyện như thế này.

—

Trong toilet.

Vòi nước vẫn đang chảy, áo khoác đã giặt được một nửa cũng đã rơi xuống trên mặt đất.

"Bây giờ tin không?"

Vương Hạo Nhiên đứng thẳng người, lộ ra một nụ cười mê người, hướng về Úc Thi Tinh hỏi.

Úc Thi Tinh không dám nhìn thẳng hắn, mặt đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy tim đều muốn nhảy từ cổ họng ra ngoài.

"Người cần phải tự tin một chút." Vương Hạo Nhiên trấn an một tiếng, lập tức tiêu sái rời đi.

Về phần dự định để Biễn Tố Vấn xem bệnh cho nàng, cũng không đưa ra bây giờ.

Suy cho cùng mới hôn người ta, bây giờ bỗng nhiên nói ra bót trên mặt nàng có thể bỏ đi, sẽ trở nên cực kỳ xinh đẹp, rất xinh đẹp.

Nếu Úc Thi Tinh nghe, chẳng phải là sẽ hoài nghi dụng ý của mình?

Trị liệu bót là bắt buộc phải làm, nhưng phải để về sau.

Ít nhất chờ lúc gặp mặt lần sau thì mới nhắc đến.

"Vừa nãy tên Diệp Thu kia tới đây."

Vương Hạo Nhiên trở lại trong quán đồ nướng, vừa mới ngồi xuống Tống Trinh Vũ bỗng nhiên nói.

"Hắn nói cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nói người muốn tán tỉnh nữ chủ cửa hàng." Tống Trinh Vũ nhỏ giọng nói xong.

Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại. Tên Diệp Thu này biết đoán mệnh hay sao, điều này cũng có thể nhìn ra được?

"Người này là một tên có bệnh tâm thần, lần sau nhìn thấy hắn không nên dồng dài với hắn trực tiếp báo cảnh sát đi!" Vương Hạo Nhiên nói.

"Biết rồi." Tống Trinh Vũ gật đầu.

Hai người tiếp tục ăn đồ nướng, lúc chuẩn bị ăn xong, Úc Thi Tinh từ lầu hai xuống trở lại lầu một cửa hàng.

o @@@

Chương 472: Tự Chui Đầu Vào Lưới

"Người muốn mang áo đi luôn hay là chờ cho khô rồi lại đến lấy?"
Úc Thi Tinh thận trọng hỏi đến.

"Giúp ta phơi khô đi, lần sau tới tìm người lấy lại." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi." Úc Thi Tinh đáp ứng. Âm thầm mừng thầm, bởi như vậy sẽ nhanh chóng có thể được gặp lại hắn.

Nhưng mà lúc tâm tình toát ra mừng thầm thì Úc Thi Tinh không khỏi nhìn nhiều mấy lần nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Vương Hạo Nhiên, lập tức chán nản lên.

Vương Hạo Nhiên đang chú ý tới thần sắc của Úc Thi Tinh, sau khi phát giác tâm tình của nàng, lập tức thanh toán xong sổ sách, cố tình nói với Tống Trinh Vũ:

"Tống lão sư, cảm ơn người mời cơm."

"Cảm ơn cái gì, được rồi." Tống Trinh Vũ cũng không nghĩ nhiều, cười lấy đáp lại một tiếng.

Úc Thi Tinh nghe thấy, đáy lòng cũng mừng rỡ một trận. Thì ra vị mỹ nữ này là lão sư hắn, nói như vậy hai người bọn họ không có loại quan hệ như mình nghĩ.

Vương Hạo Nhiên đưa Tống Trinh Vũ về trường học.

Dọc theo con đường này, Diệp Thu đều đi theo trong bóng tối.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như không biết, sau khi từ biệt Tống Trinh Vũ, sắc trời đã tối dần, đi về phía biệt thự.

Diệp Thu nhẹ nhàng đi theo, cho đến lúc Vương Hạo Nhiên đi vào biệt thự.

Sắc trời càng ngày càng mờ.

Diệp Thu tìm kính viễn vọng nhìn ban đêm, xuyên thấu qua cửa sổ quan sát tình cảnh trong biệt thự của Vương Hạo Nhiên.

Hắn nhanh chóng phát hiện, trong biệt thự này ngoại trừ Vương Hạo Nhiên còn có ba đại mỹ nữ.

Diệp Thu lập tức dâng lên một trận đổ kị trong lòng.

Đây không phải kiểu sinh hoạt mà mình tha thiết ước mơ từ sau khi về hưu sao?

Nếu không phải Vương Hạo Nhiên cản trở thì mình đã sớm tuyển được mỹ nữ khách thuê, không biết rõ tiêu điều tự tại bao nhiêu.

"Lúc đầu dự định đã về hưu, nhưng mà bị người khác bắt nạt, nếu ta còn có thể nhẫn thì ta cũng không phải là Diệp Thu!"

Bị đổ kị cùng hận ý trong lòng ảnh hưởng, Diệp Thu đã phán xử tử cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi toát ta ý nghĩ này hắn lập tức đi chuẩn bị đồ vật.

Không đến một tiếng sau, Diệp Thu tìm đến một con rắn cạp nong mang kịch độc.

Diệp Thu không muốn làm ra động tĩnh lớn, tất nhiên không có khả năng dùng công cụ vật lí để giết người, vì vậy chế tạo một tai nạn bất ngờ.

Mảnh khu biệt thự này, có cây cối nhất định, nếu xuất hiện chuyện rắn độc vào nhà cắn người cũng là hợp lý.

Diệp Thu cực kỳ tự tin, có thể không lưu lại bất kì chứng cứ gì, chế

tạo được một hiện trường bất ngờ, có thể nói thần không biết quỷ không hay.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Thu nhẹ nhàng đột nhập vào trong biệt thự Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Diệp Thu cũng không biết, lúc hấn quan sát ở bên ngoài biệt thự phạm vi vài trăm mét đã bị Vương Hạo Nhiên phát hiện.

"Không động tới người, còn muốn dùng rắn cắn ta."

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị, nhìn thấy Diệp Thu cầm lồng sắt nhỏ chứa một con rắn cạp nong, lập tức đoán được ý đồ của Diệp Thu.

Ban ngày hấn phát hiện Diệp Thu theo dõi thì vẫn lưu ý, nhưng cũng không trực tiếp xuống tay giải quyết Diệp Thu.

Bởi vì nhân vật chính Diệp Thu này không uy hiếp được tính mạng của hấn.

Sau khi có trăm năm chân khí, cảm giác của hấn nhạy bén đến đáng sợ.

Dù cho Diệp Thu ở chỗ bên ngoài mấy trăm mét, dùng súng ám sát, hấn vẫn có đầy đủ thời gian phản ứng, có khả năng tránh né công kích.

Ở trong mắt Vương Hạo Nhiên, nhân vật chính Diệp Thu sát thủ chủ nhà này chỉ là một đầu dê mà thôi.

Ban ngày không xuống tay là ôm một phần hi vọng, muốn Diệp Thu trở lại trong bãi nhốt cừu của mình, ngoan ngoãn cung cấp lông dê.

Nhưng tên Diệp Thu này chẳng những chạy ra bãi nhốt cừu, rõ ràng còn muốn cắn người.

Đã như vậy, vậy chỉ có thể mặc niệm cho Diệp Thu một cái.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không tính tự mình ra tay, bởi vì từ lúc Diệp Thu quan sát mình, Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết đều đã phát hiện được.

Hai người phòng bị Yến Vân Thiên, vì vậy lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh xung quanh biệt thự.

Mặc dù Diệp Thu là sát thủ đứng đầu, rất cẩn thận, nhưng vẫn không thể gạt được các nòng.

Suy cho cùng Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết có điểm võ lực quá cao, đối phó với Diệp Thu là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc Diệp Thu đột nhập vào trong biệt thự ẩn núp ở hoa viên, chuẩn bị xuống tay thì hai bóng người bỗng xuất hiện ở phía sau của hắn.

Diệp Thu dừng lại một giây, như có phát giác, ngạc nhiên quay đầu.

Hai cái nắm tay ở trong tầm mắt cấp tốc phóng to.

Một lát sau, Diệp Thu bị trói đưa đến trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Há, khá quen, người... Người là Diệp Thu đúng không?" Vương Hạo Nhiên khôi hài cười cười.

Diệp Thu hết sức, tuyệt đối không ngờ rằng Vương Hạo Nhiên lại có hai người hộ vệ lợi hại, vốn cho rằng là chuyện mười phần chắc chín, trực tiếp ngã xuống.

"Trên người hắn mang theo một con rắn cạp nong, xem ra dụng tâm hiểm ác."

Phượng Huyền Tố kiểm tra một chút, Diệp Thu mang theo cái rắn nhỏ

bằng tre trúc nói với Vương Hạo Nhiên.

"Người là muốn giết người đúng không." Vương Hạo Nhiên hí mắt nhìn về phía Diệp Thu.

"Đừng có nói oan cho ta, chỉ là ta nhìn thấy hoa cỏ trong biệt thự người không tề, muốn hái một ít mà thôi. Về phần đầu rắn cạp nong này là ta mua chuẩn bị hầm ăn." Diệp Thu ngụy biện nói:

"Nhiều nhất người có thể kiện ta đi trộm mà thôi."

Phượng Huyền Tố lo lắng an nguy của Vương Hạo Nhiên, liền lên tiếng nói: "Ý đồ của gia hỏa này tuyệt đối không đơn giản như vậy, theo ta thấy dứt khoát..." Làm một thủ thế cắt cổ.

Diệp Thu không kìm nổi hít vào một ngụm khí lạnh. Mỹ nữ này trưởng thành như tiên nữ mà lòng lại hung ác quá đi?

"Chúng ta là công dân tốt, sao có thể làm loại chuyện này." Vương Hạo Nhiên cười lắc đầu, từ chối đề nghị của Phượng Huyền Tố, nói tiếp:

"Gặp được loại tình huống này có lẽ sẽ báo cảnh sát."

Dứt lời, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi thông vào số điện thoại của Lăng Đao Nhã.

Diệp Thu thấy thế, ngược lại nở lờng một hơi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên gọi xong điện thoại, liền đi rót một chén nước tới, cho vào bên trong hai loại liệu, cho Diệp Thu nuốt xuống.

"Người thả cái gì vào trong nước? !" Diệp Thu bắt đắ dĩ uống xong tức giận chất vấn.

I @@@

Chương 473: Diệp Thu Bị Bắt

o "Yên tâm, chỉ là nước cực kỳ bình thường mà thôi, nhìn thấy người khát nước cho người uống một ly, người không cảm ơn còn chưa tính lại còn hô to gọi nhỏ."

Vương Hạo Nhiên chỉ trích một tiếng, trực tiếp cầm lấy một chiếc khăn lau bịt lại miệng của Diệp Thu.

Một lát sau.

【 Đỉnh, kí chủ khiến Diệp Thu mất đi năng lực của nam nhân, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Thu -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên thành công thu được ban thưởng, âm thầm cười một tiếng.

Không trực tiếp giải quyết Diệp Thu đương nhiên là vì muốn nhỏ một ít lông dê cuối cùng.

Không lâu sau, bên ngoài biệt thự vang lên một ít động tĩnh, là Lăng Đoan Nhã mang người chạy tới.

"Cảnh sát tử tử, là hấn!" Vương Hạo Nhiên chỉ vào Diệp Thu miệng bị nhét khăn lau chỉ có thể trợn mắt, nói với Lăng Đoan Nhã.

"Biết rồi!" Lăng Đoan Nhã trùng điệp gạt đầu, lập tức hướng Vương Hạo Nhiên tìm hiểu một chút chuyện đã xảy ra, để đồng sự đem Diệp Thu đi trước.

【 Đỉnh, kí chủ khiến nhân vật chính Diệp Thu bị bắt, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Thu nhân -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

"Việc này giao cho ta, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng!" Lăng Đoan Nhã nghiêm nghị nói với Vương Hạo Nhiên.

"Được, vậy thì phiền người."

"Đây là lời thừa, chuyện thuộc bổn phận mà thôi."

...

Trong một căn phòng thẩm vấn.

Diệp Thu bị còng tay, bị Lăng Đoan Nhã cùng một người đồng sự thẩm vấn.

"Người mang theo một con rắn cạp nong lên xông vào biệt thự, có phải có ý đồ mưu sát hay không, mau nói thật!" Lăng Đoan Nhã vỗ bàn một cái, giận dữ hỏi.

"Ta cùng người kia không có thù hận gì, sao lại muốn giết hấn chứ?" Diệp Thu ra vẻ buồn cười nói.

"Phải không? Thế nhưng là ta lại biết lúc trước ở trường học người đã thương bạn học của Vương Hạo Nhiên. Lúc ấy Vương Hạo Nhiên báo cảnh sát, dẫn tới người bị tố cáo, hao tổn rất nhiều phí thuê luật sư, người ôm ghen ghét muốn giết hấn, đúng hay không?" Lăng Đoan Nhã chất vấn.

"Chuyện này để trong lòng ta không dễ chịu, nhưng mà nếu ta muốn báo thù thật vì sao không tìm học sinh tên là Lữ Minh kia chứ? Suy cho cùng là hấn kiện ta." Diệp Thu nghĩ muốn thoát thân, che giấu đi nguyên nhân thực sự.

Lăng Đao Nhã không biết rõ toàn bộ câu chuyện trong đó, nghe được Diệp Thu nói như vậy, cảm thấy có chút đạo lý, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại nói:

"Nhưng hơn nửa đêm người mang theo một con rắn cạp nong xông vào biệt thự, chuyện này đều là sự thật đúng chứ?"

"Chỉ là ta nhìn thấy hoa cỏ trong hoa viên nhà người kia đẹp, leo tường đi vào, muốn trộm một ít, mang đến biệt thự của mình trồng." Diệp Thu vẫn duy trì lí do thoái thác này:

"Về phần rắn cạp nong, là ta mua được chuẩn bị hầm ăn."

Nói xong, hấn lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng như thường "Nhiều nhất ta bị tội đi trộm chưa thành mà thôi."

"Không cần hi hi ha ha, chúng cứ chúng ta sẽ đi tìm, nhất định đem người ra công lý!" Lăng Đao Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Chuyện ta làm chỉ có thể thôi, không có gì phải sợ." Diệp Thu không có sợ hãi.

Hấn vẫn hiểu pháp luật. Thứ nhất, động cơ giết người của hấn không đủ, ít nhất nhìn từ bên Lăng Đao Nhã là động cơ không đủ, thứ hai, chứng cứ không đủ, chỉ bằng vào một con rắn cạp nong là không có cách nào kết luận hấn giết người.

Việc này tiếp tục phát triển thì hấn có tội danh tối đa nhất là đi trộm chưa thành mà thôi. Hơn nữa bởi vì thứ bị trộm là hoa cỏ, tội danh rất nhẹ, có thể thông qua phương diện kinh tế bồi thường.

Không bao lâu sẽ có thể ra ngoài, lúc đó lại là một hảo hán.

Lần này là ta sơ suất, chờ ta ra ngoài sẽ là lúc người không còn mạng!

Diệp Thu âm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước hắn không biết bên cạnh mục tiêu có hai người hộ vệ lợi hại như vậy, nếu là biết được từ sớm thì sẽ không áp dụng loại phương thức này.

Mà sẽ đi chợ đen của thành phố mua súng, một dây súng ở ngoài mấy trăm mét, vừa bóp cò thì có thể có được tính mạng người khác.

Sau khi Lăng Đoan Nhã thẩm vấn một phen không có kết quả đành đi rời khỏi, cùng đồng sự chỉnh lý chứng cứ lần nữa, thương nghị tình tiết vụ án.

Thời gian lặng yên mà qua, trong bất tri bất giác đã qua 48 giờ.

Lăng Đoan Nhã cùng đồng sự mở cửa phòng thẩm vấn ra, đi đến.

"Mỹ nữ, có phải nên thả ta rời hay không?" Diệp Thu một mực tính toán thời gian, nhìn thấy Lăng Đoan Nhã không khỏi đến trêu chọc một câu.

Bây giờ không đủ chứng cứ, hắn chỉ phạm một tội lòng gà vỗ tổ mà thôi, tạm giữ 48 giờ đã là hạn lớn nhất.

Sau khi qua thời gian này mình sẽ có thể tự do.

Về phần bồi thường, đó chuyện không tính.

Suy cho cùng hắn cũng là một người có tiền. Dù những cái hoa cỏ kia đắt cũng có thể bồi thường được.

"Không nên đắc ý, không sớm thì muộn ta cũng có thể trị tội của ngươi!" Lăng Đao Nhã giận dữ nói một tiếng.

Diệp Thu thấy thế, càng thêm xác định mình không có phiền toái gì, dừng lại chốc lát, như đang chờ đợi cái gì, lập tức nói:

"48 giờ đã đến." Giơ tay trái đang bị còng lên.

Lăng Đao Nhã rất không cam lòng, nhưng vẫn phải dựa theo trình tự làm việc, không vui cầm chìa khóa ra muốn mở cái còng.

"Lăng tử Lăng tử!"

Một người đồng sự bỗng nhiên vội vàng đi vào trong phòng thẩm vấn.

"Sao vậy?" Động tác Lăng Đao Nhã dừng lại một chút, dò hỏi.

"Có người nặc danh đưa tới đây đưa một vài thứ." Đồng sự đem một chồng tài liệu thật dày đưa cho nàng.

Lăng Đao Nhã cầm lấy tài liệu nhìn một chút, trên khuôn mặt trầm muộn lập tức hiện ra vẻ mừng như điên.

Diệp Thu nhìn được một màn này, lập tức có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

"Nhất Diệp Tri Thu?" Lăng Đao Nhã cười lên, cười cực kỳ vui vẻ.

"Ta không rõ ngươi đang nói cái gì." Diệp Thu giả vờ ngây ngốc.

"Vậy ngươi nhìn một chút những thứ này thì sẽ rõ ràng." Lăng Đao Nhã đem một ít tài liệu mở ra trước mặt Diệp Thu.

Diệp Thu tập trung nhìn vào, nhanh chóng nhìn ra, đây là một ít nhiệm vụ hẩn hoàn thành trong kiếp nghề nghiệp.

Trên những tài liệu này ghi chép cặn kẽ quá trình nhiệm vụ, hoặc nói chuẩn xác một chút nó ghi chép quá trình phạm tội.

Những cái tài liệu cơ mật này vì sao lại lộ ra? !

Diệp Thu tê cả da đầu, nháy mắt sinh ra ý nghĩ chạy trốn.

z @@@

Chương 474: Diệp Thu Lành Ít Dữ Nhiều (1)

⌊Cái còng trên tay đối với hắn mà nói chỉ là cái thùng rỗng, có thể dùng man lực phá hủy.

Lúc trước hắn cho là không có chuyện gì, vì vậy thành thành thật thật đợi ở chỗ này, nhưng bây giờ khác biệt, không đi là đang chờ chết.

Thế nhưng ngay lúc Diệp Thu toát ra ý nghĩ này, bỗng nhiên cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, không làm gì được, thậm chí động ngón tay đều cực kỳ khó khăn.

"Tại sao có thể như vậy. . . chén nước kia!"

Diệp Thu cảm thấy được thân thể dị thường, không khỏi hoảng sợ trong lòng, nhanh chóng nhớ tới cái gì.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Diệp Thu bị bắt gặp phải chính nghĩa trừng phạt, thu được 1600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Thu -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

【 Đỉnh, Diệp Thu đã không có khả năng đào thoát, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ đột phá 9000 điểm, đang kết toàn ban thưởng, mời kí chủ chờ đợi. 】

Vương Hạo Nhiên liên tục nhận được ba cái tin tức. Đối với tin Diệp Thu lãnh lạnh không có cảm giác bất ngờ chút nào.

Trước đây bắt được Diệp Thu, bên trong chén nước cho hắn uống có tăng thêm hai vật. Một loại có thể để Diệp Thu mất đi năng lực nam nhân, một loại thì có thể để bắt thịt cùng thần kinh Diệp Thu mãi mãi tê dại, không thể nghịch thêm nữa.

Diệp Thu mất đi thực lực của sát thủ, Bộ Phi Yên bên kia lại tìm đến bằng chứng Diệp Thu phạm tội trong nhiều năm qua, chờ đợi Diệp Thu chính là bị chính nghĩa trừng phạt.

Đối với điều này Vương Hạo Nhiên là có chút tiếc nuối.

Bởi vì vốn dĩ hắn dự định là không ngừng ngăn cản Diệp Thu rao cho thuê, giữ lại Diệp Thu để một mực nhỏ lông dê. Nhưng nào biết Diệp Thu này nhất định muốn nhảy ra đưa đồ ăn.

Ổn định lại suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên liền chờ mong nhận được ban thưởng khi đột phá chín ngàn điểm hào quang.

Ban thưởng khi đột phá điểm hào quang loại trừ lần đầu tiên hơi chút lừa người ra cái khác đều hết sức trâu bò.

Lần này không biết là ban thưởng gì.

Mà trong lúc tâm tình Vương Hạo Nhiên chờ đợi như vậy, hệ thống cũng rất nhanh truyền đến tin tức nhắc nhở.

【 Đinh, kết toán ban thưởng đột phá chín ngàn điểm hào quang thành công, chúc mừng kí chủ thu được một tấm thẻ "Trải nghiệm không hạn chế quét ngang". 】

Nhận được tin tức, Vương Hạo Nhiên cảm thấy phần thưởng kia khá quen, không khỏi lông mày nhíu lại.

Ngay sau đó tranh thủ thời gian kiểm tra giới thiệu một hồi.

Thẻ trải nghiệm không hạn chế quét ngang: (Giá trị 60000 điểm phản phái) sau khi sử dụng thì mở ra hình thức không hạn chế quét ngang, cưỡng ép cướp đoạt đảm nhiệm một nữ chính liền có thể đem độ thiện cảm của nữ chính này với kí chủ tăng lên tới max trị số. (Chú thích 1: Sau khi kích hoạt thẻ trải nghiệm thì có thời hạn ba giờ, quá hạn sẽ vô hiệu. Chú thích 2: Một tấm thẻ trải nghiệm vền vền chỉ có tác dụng với một nữ chính.)

Sau khi nhìn thấy dòng giới thiệu này, Vương Hạo Nhiên cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao lại cảm thấy phần thưởng này có chút giống như đã từng quen biết.

Cái này chẳng phải là biến chủng của hào quang không hạn chế quét ngang của Yến Vân Thiên sao?

Chỉ có điều là đây là hình thức trải nghiệm, có thời hạn, hơn nữa một tấm thẻ trải nghiệm chỉ có tác dụng với một nữ chính.

Yến Vân Thiên là hào quang, có tác dụng vĩnh viễn.

Tấm thẻ trải nghiệm này so với hào quang của Yến Vân Thiên thì

quả thực kém quá xa.

Nhưng xem tác dụng thì cũng là có thể chiếm được một nữ chính, hơn nữa mặc kệ độ thiện cảm của nữ chính lúc ban đầu là bao nhiêu, cho dù là -100 đều có thể có thể rất mau tăng đến max trị số 100.

Nhưng đối với phần ban thường này, Vương Hạo Nhiên hết sức khinh thường.

Làm một siêu cấp đại phản phái, nếu dùng loại phương thức này đi đối phó nữ chính thì quá mất thân phận, đây là hành động chỉ có tiểu phản phái mới có thể làm được.

Buổi chiều ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên đi tới quán đồ nướng của nhà Úc Thi Tinh.

"Quần áo đã khô, để ta lấy cho ngươi."

Sau khi Úc Thi Tinh nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì liền lập tức hiểu là chuyện gì, vội vã lên lầu một thoáng, lúc quay lại thì đưa vái áo khoác ngày hôm qua cho Vương Hạo Nhiên.

Tiếp nhận áo khoác, Vương Hạo Nhiên nói: "Có rãnh không? Đi với ta một chút."

Úc Thi Tinh ngây người một thoáng, chỉ cho là chính mình nghe lầm, "Ngươi nói cái gì?"

"Tìm ngươi đi tản bộ, có thể nể mặt ta không?" Vương Hạo Nhiên mời lần nữa.

"Cái này. . ." Úc Thi Tinh thụ sủng nhược kinh. Cho tới bây giờ

không có nam sinh nói với nàng những lời này, càng đừng đề cập là một soái ca như vậy.

"Thi Tinh à, trong tiệm cũng không có chuyện gì, kêu người đi thì người cứ đi đi." Mụ mụ của Úc Thi Tinh ở bên cạnh nghe thấy, vội vã nói xen vào một câu.

Bởi vì chuyện ngày hôm qua, mụ mụ của Úc Thi Tinh đối Vương Hạo Nhiên có chút thân thiện, đương nhiên sẽ không phòng bị Vương Hạo Nhiên, mà xem hắn là người xấy.

Còn nữa, mụ mụ của Úc Thi Tinh cũng không cho là Vương Hạo Nhiên có suy nghĩ gì với nữ nhi mình, chỉ tưởng rằng trong đám bạn học bình thường lui tới mà thôi, tự nhiên càng sẽ không ngăn trở.

Úc Thi Tinh cũng là sinh viên năm thứ nhất, nói đến thì bằng tuổi với Vương Hạo Nhiên, chỉ là khác khoa mà thôi.

"Có thể chờ ta một chút không? Ta muốn đổi quần áo một chút."

Úc Thi Tinh vốn là rất tình nguyện, chỉ cảm thấy ngượng ngùng mà thôi, suả khi nghe được mụ mụ đều không có phản đối thì tự nhiên cũng thuận thế đồng ý.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

Làm Úc Thi Tinh rời đi một hồi, lúc trở lại lần nữa đã là thay đổi một bộ váy mới.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Úc Thi Tinh cúi đầu, âm thanh nhỏ như là muỗi kêu.

Vương Hạo Nhiên cùng Úc Thi Tinh rời khỏi quán đồ nướng, đi tới bên trong một cái đình nhỏ ở gần công viên.

Ghế dài bên trong đình nhỏ có một thân ảnh đang ngồi chờ đợi.

"Tới rồi à." Nghe được động tĩnh, thân ảnh kia quay lại, hướng lấy Vương Hạo Nhiên nói.

Úc Thi Tinh nhìn xem nữ tử xinh đẹp có khí chất như băng sơn tuyết liên kia, không khỏi giật mình, trong lòng tuôn ra một trận mát mát, nhưng lập tức lại là tự giễu, hình như cảm thấy đương nhiên.

u @@@

Chương 475: Diệp Thu Lành Ít Dữ Nhiều (2)

"Đây là bằng hữu của ta, nàng tên là Biển Tố Vấn, là một vị thần y." Vương Hạo Nhiên phát giác ra tâm tình của Úc Thi Tinh, vì chăm sóc tâm linh yếu ớt của nàng, bởi vậy vội vàng giải thích một chút.

Úc Thi Tinh nghe xong thì tâm tình tự giễu tiêu tán, trong lòng lập tức dâng lên một trận cảm kích:

"Bớt trên mặt ta đã tìm qua rất nhiều y sư chữa trị, nhưng mà đều. . ."

"Vị bằng hữu kia của ta khác với những y sư kia, tin tưởng ta." Vương Hạo Nhiên cắt ngang nàng, trấn an một tiếng.

Úc Thi Tinh gật đầu một cái, lập tức giữ im lặng theo sau lưng Vương Hạo Nhiên, đi đến bên trong đình nhỏ nhón nhíp ngồi xuống.

Đầu tiên là Biển Tố Vấn ẩn ý đưa tình nhìn Vương Hạo Nhiên vài lần, nhưng thấy ở đây có người khác cũng không có làm ra hành động gì khác, đem lực chú ý đặt ở trên mặt Úc Thi Tinh.

Úc Thi Tinh bị đánh giá như vậy, theo bản năng đem đầu rũ xuống cực kỳ thấp.

"Không cần khẩn trương, để ta nhìn một chút, ta cần tìm hiểu tình huống một chút mới có thể làm ra phán đoán chính xác." Biển Tố Vấn dùng giọng ôn hòa nói.

Úc Thi Tinh nghe xong vậy mới chậm chậm nâng đầu lên, nhưng mà vẫn không tự chủ được níu chặt góc áo của mình.

Biển Tố Vấn vung lên tóc ngang trán của Úc Thi Tinh, nàng rõ ràng cảm nhận được Úc Thi Tinh run rẩy lên, nhưng mà có lời nói trấn an trước đây, nàng cũng không có làm ra hành động chống cự.

Một lát sau, Biển Tố Vấn buông xuống tóc ngang trán của Úc Thi Tinh, lông mày cau lại.

"Thế nào?" Vương Hạo Nhiên cảm thấy không được ổn lắm, nhưng vẫn không tự chủ được hỏi.

"Khối bớt này cắm rễ dưới huyết nhục, nếu muốn hoàn toàn khu trừ không chừa một tơ một hào thì ta không làm được." Biển Tố Vấn có chút xấu hổ, nói:

"Ta chỉ có thể khu trừ đại bộ phận, để màu sắc của cái bớt này ít đi rất nhiều, nhưng làn da của bằng hữu người lại trắng như tuyết, màu sắc nhạt hơn nhưng khả năng vẫn sẽ còn khá rõ ràng."

Vương Hạo Nhiên sớm có tâm lý chuẩn bị, sau khi nghe nói như thế cũng không có thất vọng.

Hắn đã sớm đoán được cái bớt trên mặt Úc Thi Tinh rất có thể chỉ

có Lục Thần mới có thể hoàn toàn tiêu trừ.

Nhưng mà tiểu huynh đệ của Lục Thần đã không còn, Úc Thi Tinh có thể trở nên đẹp hay không hẳn hoàn toàn không để ở trong lòng. Nói cách khác, động cơ lúc đầu hẳn giúp Úc Thi Tinh chữa khỏi bết cũng không còn.

Muốn nghĩ Lục Thần hỗ trợ khẳng định phải dùng tiền, hơn nữa khả năng sẽ cần không ít.

Thế nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không muốn đưa tiền cho nhân vật chính.

Xem ra chỉ có thể nhờ quan hệ.

Kết giao quan hệ cùng một người rất gần với Lục Thần, làm cho đối phương mang Úc Thi Tinh đi tìm Lục Thần chữa trị, vậy thì không cần tốn một đồng nào cả.

Mà loại người này Vương Hạo Nhiên biết đến có hai người, một người là lão gia gia của Lục Thần, một người là muội muội xinh đẹp của Lục Thần.

Về phần kết giao với ai. . . Cái này còn cần hẳn chọn sao?

Sau khi từ biệt Biển Tố Vấn, Vương Hạo Nhiên cùng Úc Thi Tinh chuẩn bị đi đến trường học.

Dọc đường, tâm tình Úc Thi Tinh vẫn vô cùng không tệ.

Bởi vì Biển Tố Vấn nói, tuy là không thể hoàn toàn khu trừ bết trên mặt, nhưng nói có thể khu trừ đại bộ phận, để bết màu sắc đi rất nhiều.

Đến lúc đó, bết trên mặt của mình tuyệt đối không đến mức dọa người, dùng mỹ phẩm che lấp một thoáng thì hẳn là nhìn không ra

được.

Trong lòng Úc Thi Tinh rõ ràng, nếu như trên mặt không có bết thì chính mình cũng rất đẹp.

Tuy là trang điểm rườm rà thêm một chút, nhưng cũng có thể hoàn toàn tiếp nhận, suy cho cùng thân là nữ sinh, sao lại bài xích với cái này được.

Mà quan trọng nhất là sau này sống sẽ không cúi đầu nữa.

Tất nhiên trong lòng Úc Thi Tinh vẫn miễn không được có một ít lò mò thất vọng.

Nàng vẫn hy vọng xa vời chính mình không thêm trang điểm hay là không hóa trang cũng đều là đại mỹ nữ.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xứng với người bên cạnh này.

Bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên đánh giá Úc Thi Tinh, hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của nàng.

Nhưng mà cũng không nói đến có người có thể hoàn toàn khu trừ bết trên mặt nàng.

Sau khi đến trường học, hai người phải học tiết khác biệt, bởi vậy tách ra mà đi.

Nhưng lúc này vẫn chưa vào học, còn có không ít thời gian.

Vương Hạo Nhiên đi đến chỗ năm hai đại học hỏi thăm một chút tin tức của Lục Thần, từ bạn học của Lục Thần biết được Lục Thần xin nghỉ dài hạn, không có tới khóa.

Chuyện này hoàn toàn ở bên trong dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

Ngay sau đó Vương Hạo Nhiên hỏi thăm bạn chung phòng của Lục Thần, nghe được tin tức cơ bản của muội muội Lục Thần.

Học viện nghệ thuật Thanh Linh.

Lúc Yên mới ngủ trưa tỉnh dậy, nhận được một cuộc điện thoại.

"Ca, người cũng biết gọi lại cho ta à, trước đó gọi cho người nhiều cuộc như vậy, người đều không có gọi lại, ta còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì nữa đấy." Lục Yên ở trong điện thoại phàn nàn nói.

Nghe được lời nói của Lục Yên, Lục Thần rất cảm thấy rất đau lòng, nhưng lại không nghĩ đem chuyện xảy ra trên người mình nói cho muội muội biết, bởi vậy nói láo:

"Ca của người rất tốt, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ là có quá nhiều bài tập, cho nên mới không gọi lại cho người."

"Vậy thì tốt rồi." Lục Yên cũng không nghĩ nhiều.

"Gần đây có nam nhân xa lạ nào tìm người không?" Lục Thần nhớ tới một chuyện lớn, bởi vậy tận lực hỏi thăm một thoáng.

"Nam nhân xa lạ tìm ta? Không có." Lục Yên nổi lên nghi ngờ "Ca, người đặc biệt nói cái này với ta là có ý gì?"

"Đương nhiên là sợ người bị mắc lừa." Lục Thần nói.

"Ta cũng không phải tiểu hài tử! Sao có thể mắc lừa chứ." Lục Yên bất mãn nói.

"Tóm lại người chú ý một chút đó, không nên cùng nam nhân xa lạ nói chuyện, nếu như. . . Nếu có một nam sinh tên là Vương Hạo Nhiên bắt chuyện với người, tuyệt đối không nên để ý tới hắn!" Lục Thần dặn dò nói.

Trước đây, Vương Hạo Nhiên đề cập qua chuyện của muội muội mình, Lục Thần sợ cái tên xấu xa này sẽ đi dây dưa muội muội mình, bởi vậy mới tận lực gọi điện thoại tới, cảnh cáo muội muội mình một chút.

M @@@

Chương 476: Lục Yên

N"Không cần để ý tới một người tên là Vương Hạo Nhiên, đây là vì sao?" Lục Yên cảm thấy kỳ quái.

"Người tên Vương Hạo Nhiên này là tra nam phú nhị đại, hiếp bách nữ thần giáo sư trường chúng ta, thậm chí còn để nàng sảy thai, loại trừ nữ thần giáo sư ra thì mây hoa khôi trường chúng ta có khả năng cũng không trốn khỏi độc thủ của hắn!" Lục Thần bồi nhọ một hồi, lập tức trịnh trọng dặn dò:

"Ca người cùng người kia có chút mâu thuẫn, ta sợ hắn nhằm vào người, cho nên nhắc nhở người một tiếng, tuyệt đối không nên tin tưởng người tên là Vương Hạo Nhiên này!"

"Ta nhớ kỹ rồi!" Lục Yên nghiêm túc trả lời.

"Phải nhớ thật kỹ đó nghe chưa? !" Lục Thần vẫn có chút không yên lòng, suy cho cùng tên cầu phú nhị đại này quá đẹp rồi, sợ muội muội không chế không được.

"Ca, ngươi cứ yên tâm đi, nếu có một người tên là Vương Hạo Nhiên bắt chuyện với ta, ta trực tiếp đánh hắn một bạt tai!" Lục Yên nói.

"Tuyệt đối không nên, ngươi là nữ tử yếu đuối, không phải đối thủ của hắn, tuyệt đối không nên đánh người." Lục Thần vội vàng nói.

"Ta chỉ nói một chút mà thôi, sẽ không đánh thật đâu. Dù sao ta nhìn thấy tên Vương Hạo Nhiên này thì đánh chết ta cũng không để ý tới hắn là được, hắn cũng không có cách bắt ta." Lục Yên cười nói.

Lục Thần nghe xong, vậy mới hoàn toàn yên tâm xuống.

Muội muội này của mình vẫn vô cùng hiểu chuyện và nghe lời, kính trọng người ca ca này, đã nói như vậy thì khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

"Lục Yên, đang học năm nhất tại học viện nghệ thuật Thanh Linh."

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết được hai cái tin tức cơ bản liên quan tới muội muội của Lục Thần thì cũng lười mà đến khóa buổi chiều, lái chiếc Aventador sang trọng kia trực tiếp đi về hướng học viện nghệ thuật Thanh Linh.

Trường đại học Thanh Linh có khoảng cách lẫn nhau đều không tính quá xa, chạy xe từ đại học Thanh Linh đến học viện nghệ thuật Thanh Linh chỉ có không tới hai mươi phút.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đã đi đến chỗ cần đến.

Lúc này còn chưa tới giờ đi học, cổng học viện nghệ thuật có rất nhiều nữ sinh oanh oanh yến yến = lui tới.

Thấy một chiếc Aventador kéo gió đi tới cổng trường học, nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nóng bỏng.

Mà khi lúc Vương Hạo Nhiên từ trong xe đi ra, nữ sinh xung quanh càng bị mê đến đầu óc choáng váng.

Có nhiều tiền, đẹp trai. Cái này tự nhiên là tiêu chuẩn mà nhiều nữ sinh trong học viện nghệ thuật suy nghĩ, mộng ảo để chọn bạn trăm năm.

Vương Hạo Nhiên quét mắt xung quanh nhìn nữ sinh đang nói chuyện xì xào một chút, cũng không để ý tới bất luận người nào, chỉ là đi vào trong sân trường.

Nhưng mà mấy nữ sinh có gan lớn cũng nhịn không được theo sát ở phía sau.

Theo một đoạn đường, một nữ sinh có tướng mạo bình thường bên trong càng chủ động đuổi theo, đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên, cũng cười chào hỏi:

"Soái ca, ngài khỏe. Làm quen một chút nha, ta tên Trác Tú, là sinh viên năm nhất của khoa vũ đạo nơi này." Giới thiệu xong chính mình phía sau, nữ sinh này lại nói:

"Soái ca trong trường này ta đều đã gặp qua. Người không phải học ở trường này, tới nơi này để tìm người sao? Ta rất quen thuộc với nơi này, có lẽ có khả năng giúp được người."

Vương Hạo Nhiên hơi hơi dừng bước "Trường học các người có một người tên là Lục Yên đúng không?"

"Lục Yên? Cái tên quá bình thường, phỏng chừng có thể tìm ra một nắm lớn tới đây." Trác Tú cười nói.

"Ta tìm người xinh đẹp nhất trong đó." Vương Hạo Nhiên nói.

Trác Tú nghe xong thì dừng lại một chút, vậy mới nói: "Soái ca cùng mỹ nữ xuất chúng ở nơi này ta đều biết, không có một nữ xinh nào xinh đẹp tên là Lục Yên cả."

"Vậy thì quấy rầy rồi." Vương Hạo Nhiên lập tức mất đi hào hứng nói chuyện với nhau.

Trác Tú thấy thần tình đối phương lãnh đạm, cũng nhìn ra hẳn không hứng thú với mình, nhưng vẫn rất muốn có một người bạn như vậy.

Suy cho cùng người ta lái Aventador, trưởng thành lại đẹp trai như vậy, xem chừng là phú nhị đại. Có thể làm bạn hẳn thì cũng hết sức có mặt mũi.

Sau khi thay đổi tâm trạng một chút, Trác Tú lần nữa đuổi tới, thành thật nói:

"Trường học chúng ta có một hoa khôi tên là Lục Yên, hơn nữa cùng lớp cùng ngủ chung phòng với ta, cũng không biết có phải người mà ngươi tìm hay không."

"Nàng ở đâu?" Vương Hạo Nhiên lộ ra một ít ý cười.

Trác Tú nhìn thấy nụ cười này, bị mê đến ngây ngốc một chút, lập tức vội vàng trả lời: "Sắp đến tiết vũ đạo, một hồi có thể nhìn thấy nàng ở phòng học."

"Vậy thì ngươi có thể chỉ đường một chút không? Ta đi dự thính một thoáng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tất nhiên là không có vấn đề." Trác Tú sáng khoái đồng ý, tâm tư tính toán Vương Hạo Nhiên một chút, nhắc nhở:

"Lục Yên này rất không biết tốt xấu, tuy là người rất đẹp trai lại rất có tiền, nhưng nếu như người muốn theo đuổi nàng thì khả năng cũng là tự chuốc lấy nhục nhã."

Nghe được lời nói của Trác Tú, Vương Hạo Nhiên không thể nín được cười, cũng không có làm một chuyện.

Lục Yên này là nữ chính, điều mà Trác Tú nói tới hoàn toàn đều là hành động bình thường của nữ chính.

Mà nguyên nhân chính là cái này, Vương Hạo Nhiên mới cảm thấy có tính khiêu chiến phong phú hơn.

Nếu tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay người ta liền xông tới? Như vậy hẳn là quá không thú vị.

Trác Tú cùng bạn học của nàng dẫn đường, Vương Hạo Nhiên đi theo các nàng, đi tới trong phòng học võ đạo.

Lúc này gần lên lớp, các học sinh đều lần lượt chạy tới.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên nhìn về phía phương hướng cửa ra vào, từng nữ sinh trẻ đẹp tươi mới không ngừng đi vào trong phòng học.

Không then là học viện nghệ thuật, chính thể giá trị bộ mặt cùng vóc dáng nữ sinh cao hơn rất nhiều so với đại học bình thường.

Chỉ là trong đó không có nữ sinh đặc biệt xuất sắc.

Nhưng ngay tại lúc hẳn nghĩ như vậy, lại là mấy nữ sinh đi đến. Ở bên trong có một nữ sinh có giá trị bộ mặt siêu cao, vóc dáng gần như hoàn mỹ, chính thể có thể đánh giá 97 điểm.

Vương Hạo Nhiên không cần hỏi cũng có thể suy đoán ra đây chính là Lục Yên.

Mà ý nghĩ của hắn cũng được xác minh, Trác Tú ở một bên nhìn thấy một nhóm nữ sinh đi vào phòng học thì nhỏ giọng tiến đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên nói:

"Nữ sinh có vóc dáng thon dài kia chính là Lục Yên." Trong giọng nói mang theo một loại cảm giác ghen tỵ và khó chịu.

κ @@@

Chương 477: Khóa Vũ Đạo

cVương Hạo Nhiên gật đầu một cái, nói: "Xem ra hình như người không quá ưa thích người này."

"Nàng quá không hợp nhóm, rất nhiều nữ sinh đều không thích nàng." Trác Tú trả lời.

Vương Hạo Nhiên cười không nói. Sao có thể không rõ Trác Tú đồ kị đáng ghét Lục Yên xinh đẹp hơn nàng.

Bên trên cái lớp này, nếu so sánh về đẹp khuôn mặt thì dưới Lục Yên chính là Trác Tú.

Hai người này rất rối rắm, tới một mức độ nào đó có thể nói là cảm giác trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng.

Trác Tú đại khái chính là có tâm thái của "Du".

"Được, cách ta xa một chút, đừng áp quá gần." Vương Hạo Nhiên nói khẽ với Trác Tú một câu.

Trác Tú khó chịu Lục Yên, chắc hẳn Lục Yên cũng như thế, hẳn tự nhiên không thể bởi vì Trác Tú mà để Lục Yên giận chó đánh mèo chính mình.

Nghe được lời này, Trác Tú lúng túng một thoáng, nhưng cũng có thể lĩnh ngộ được ý tứ trong đó, tự nhiên không dám can cùng vị phú nhị đại này tán gái, vội vã dời vị trí cách Vương Hạo Nhiên xa một chút, tránh cho bị Lục Yên phát hiện hai người biết nhau.

Nơi này ngoại trừ một ít học sinh lên lớp ra còn có một ít học sinh dự thính, trong đó nữ sinh chiếm đa số, nam sinh cực ít.

Bởi vậy nam sinh ở nơi này lộ ra đặc biệt để người chú ý.

Mà Vương Hạo Nhiên có ngoại hình và khí chất xuất chúng, cũng dẫn đến không thiếu nữ sinh trong lớp liên tiếp ném đi ánh mắt quan sát tán thưởng, bộ phận nữ sinh còn đang thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì đó, bất ngờ lộ ra nụ cười e lệ.

Sau khi Lục Yên đi vào phòng học, phát giác động tĩnh của mấy nữ sinh xung quanh, không khỏi nhìn lại Vương Hạo Nhiên, cũng bị khuôn mặt anh tuấn cùng khí chất xuất chúng kia chấn nhiếp, mà nhìn nhiều thêm mấy mắt.

Nhưng mà rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Lục Yên cùng mấy nữ sinh quen biết, ngồi xuống ở trong phòng vũ đạo.

Không bao lâu, một vị lão sư phái nữ liền đi vào phòng học.

Cái phòng này là khóa múa cổ điển phương tây, sau khi lão sư đi tới phòng học thì bắt đầu giảng thuật một ít lịch sử múa cổ điển phương tây, cùng một ít kiến thức cơ sở lý luận về chủng loại này.

Cái lớp này đều là sinh viên đại học năm nhất. Hôm nay còn lần đầu lên khóa múa cổ điển phương tây, cần phải giảng giải những thứ cần thiết này.

Lão sư thụ khóa giảng thuật lịch sử cùng lý luận thì khoá trình đã đi qua một nửa.

Tiếp đó liền bắt đầu dạy một ít vũ đạo nhập môn múa cổ điển.

Học sinh trong lớp đi theo lão sư thụ khóa, bắt đầu học tập.

Các học sinh đều có cơ sở vũ đạo nhất định, bởi vậy học tập cực kỳ nhanh, dạy xong động tác múa cổ điển thì cũng đã tan lớp.

Khoá trình xế chiều hôm nay toàn bộ đều là khóa múa cổ điển.

Lão sư thụ khóa để các học sinh nghỉ ngơi một chút, tiết tiếp theo bắt đầu ăn khớp luyện tập cả chi vũ đạo nhập môn cổ điển vũ đạo.

Mà trong lúc này, lão sư thụ khóa kêu mấy nam sinh ra ngoài, hình như đi khuôn đồ.

Lục Yên ngồi trên mặt đất của phòng, hai chân ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên muốn đi bắt chuyện một thoáng, nhưng cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

Mặc dù dáng dấp mình đẹp trai, nhưng dựa vào khuôn mặt hai ba câu liền muốn của được một nữ chính đó là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, trực tiếp đi qua bắt chuyện lộ ra vẻ quá đột ngột, nói không chắc Lục Yên này cảm thấy mình có dụng ý khó dò.

Vương Hạo Nhiên sờ lên cằm, bắt đầu suy nghĩ đến đối sách.

Đúng lúc này, giáo viên thụ khóa chỉ huy mấy nam sinh đem một đài dương cầm chuyển vào bên trong phòng vũ đạo.

Mà theo bọn hắn tới còn có một nam sinh có dáng dấp cực kỳ đẹp trai.

"Oa, là khoa âm nhạc năm ba đại học Trì Nhậm Lương kia!"

"Sao lại đột nhiên chạy tới lớp vũ đạo chúng ta làm gì chứ?"

"Thật đẹp trai, ta sắp choáng. . ."

Sau khi nam sinh anh tuấn kia đi vào phòng học, một ít nữ sinh trong phòng học liền phát ra âm thanh si mê.

"Vì để cho mọi người thêm hoàn cảnh tốt để học tập múa cổ điển phương tây, bạn học Trì Nhậm Lương xung phong nhận việc, muốn tới đích thân đàn tấu khúc dương cầm, để cho các người có khả năng suy diễn vũ đạo tốt hơn." Nghe được âm thanh xung quanh, lão sư thụ khóa lập tức giải thích một chút.

Mà vừa nói lời này, nữ sinh trong phòng học reo hò càng lớn, làm đến trong phòng học như là chợ bán thức ăn vậy.

Vương Hạo Nhiên nhắm lại con mắt, nhìn Trì Nhậm Lương kia một chút. Cùng ta cướp danh tiếng? !

Trì Nhậm Lương nghe được tiếng reo hò ở xung quanh, đứng ở góc độ học trường nên lập tức nói lời xã giao một phen, giành được càng nhiều tiếng khen hay.

Lập tức hấn đi tới trước mặt Lục Yên, lộ ra nụ cười mê người:

"Lục Yên học muội, người khỏe."

Những nữ sinh khác nhìn thấy vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ.

Trên mặt Lục Yên bình thường, không có nói chuyện, chỉ lễ phép đáp lại một nụ cười khách sáo.

Trác Tú nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đang đánh giá Trì Nhậm Lương, thế là đi đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên, như là đang nịnh nọt nhỏ giọng báo cáo nói:

"Trì Nhậm Lương này là âm nhạc thế gia, vốn liếng rất thâm hậu, đánh đàn dương cầm rất tốt, thường xuyên thay đổi bạn gái, bạn gái trước hấn mới đá hôm qua, nhìn xem trạng thái, khẳng định là muốn theo đuổi Lục Yên, người có đối thủ rồi!" Nói xong, bỗng nhiên dừng lại một chút, chuyển đề tài:

"Nhưng mà ta có biện pháp phô ra sự tích tra nam của Trì Nhậm Lương này, để Lục Yên chán ghét hấn, cần giúp một tay không?"

"Không cần." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

Đề nghị này của Trác Tú có hiệu quả quá chậm, ít nhất cũng phải một hai ngày, hấn cũng không muốn đợi lâu.

Còn nữa, tên Trì Nhậm Lương này chính là nhân vật tiểu phản phái tra nam, Lục Yên căn bản không trúng ý hấn.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không cần thiết xem tên Trì Nhậm Lương này là đối thủ.

Nhưng mà hấn tuyệt đối không cho phép có người trang bức ở trước mặt mình.

Tiếng chuông lên lớp vang lên.

Các học sinh ai vào chỗ nấy, Trì Nhậm Lương thì chuẩn bị đi đến trước dương cầm, mở ra hình thức để mình trang bức trước các học muội.

Nhưng mà lúc đi tới nửa đường, hai chân như là bị đập phải cái gì đó, thân thể đột nhiên nghiêng đổ, mặt mũi nện xuống dưới đất.

Trong chốc lát, mặt mũi cùng mặt nền tiếp xúc thân mật, mấy khóa răng nghịch ngợm bay ra ngoài.

z @@@

Chương 478: Lãng Phí Thời Giờ

Trong phòng học vang lên tiếng gào thét như giết heo của Trì Nhậm Lương.

Thấy thế, mấy học sinh gần đó lên trước chạy tới dìu hấn dất đứng lên.

Chỉ thấy máu mũi Trì Nhậm Lương chảy ròng, mặt mũi sưng đỏ, trong mồm cũng tràn ngập đỏ tươi.

Một soái ca đang yên đang lành giờ phút này lại trở nên rất chật vật.

Lão sư thụ khóa tranh thủ thời gian để mấy học sinh đem Trì Nhậm

Lương đưa đến phòng y tế.

Nhưng mà khoá trình vẫn phải muốn tiếp tục.

Lão sư thụ khóa chuẩn bị sớm định ra kế hoạch dạy học làm ra một ít thay đổi, phân đoạn sắp hiện ra trận đánh đàn dương cầm này đổi thành khúc dương phát hình.

Nhưng mà ngay tại lúc lão sư thụ khá làm ra quyết định này thì giữa sân có một nam sinh bỗng nhiên nhắc tay.

"Lão sư, ta sẽ đánh đàn dương cầm."

"Vị bạn học này, người cũng ở khoa âm nhạc?" Lão sư thụ khóa rất là nghi ngờ hỏi.

"Đúng thế." Vương Hạo Nhiên lừa gạt lên tiếng, để chứng minh, vội vã từ giữa sân đi ra, đi tới trước dương cầm ngồi xuống, một tay ngẫu hứng đàn tấu một đoạn từ khúc.

Vốn dĩ lão sư thụ khóa còn đang hoài nghi, nhưng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên lộ ra chiêu này thì trực tiếp đồng ý.

Cứ như vậy, Vương Hạo Nhiên đánh dương cầm xem như nhạc đệm, học sinh trong lớp võ đạo cũng bắt đầu luyện tập những động tác võ đạo nhập môn vừa rồi kia.

Nốt nhạc lưu loát vô cùng, kỹ xảo tấu đàn thành thạo, chuẩn âm không thể kén chọn, ngoại hình anh tuấn. . . Vương Hạo Nhiên cũng bởi vì như vậy mà thu được một đợt fan lớn.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 700 điểm phản pháí! 】

Sau khi khóa trình kết thúc, một ít nữ sinh gan lớn nhộn nhịp đi tới, muốn tìm xin Vương Hạo Nhiên thêm Wechat.

Vương Hạo Nhiên cũng không để ý tới các nàng, cùng các nàng vẫn duy trì một khoảng cách.

Các học sinh lần lượt tán đi, Lục Yên cũng là rời khỏi phòng học.

Vương Hạo Nhiên đi theo, dáng vẻ giả bộ như ngẫu nhiên gặp.

"Bạn học, người nhảy múa trông rất đẹp nha." Vương Hạo Nhiên hướng về nàng cười cười.

"Không có, bình thường thôi." Lục Yên khiêm tốn nói.

"Có thể thêm Wechat không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Lục Yên do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu một cái "Có thể."

Vừa rời nàng có nhìn thấy, nhiều nữ sinh xoay quanh hắn như vậy, hắn nhìn không chớp mắt, cũng không có cho những nữ sinh kia phương thức liên lạc, xem ra là nam sinh cực kỳ nghiêm chỉnh.

Chỉ là thêm cái Wechat, tất nhiên không tới mức Lục Yên phải kháng cự.

Rất nhanh hai người thêm Wechat lẫn nhau.

"Ta tên là Lục Yên, còn không biết rõ tên của người là. . ." Lục Yên hỏi thăm lại.

"Vương Hạo Nhiên." Nói xong, lộ ra một cái nụ cười mê người.

Lục Yên nghe xong, thần sắc cứng một thoáng, chân mày lập tức cau lại, đồng thời càng nhăn càng chặt.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 30 (Hết sức thân thiện)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 20 (Thân thiện)】 . . .

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là 0 (Mỗi người một ngả)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là -10 (Chán ghét)】

. . .

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lục Yên đối với kí chủ hạ xuống 10, độ thiện cảm trước mắt là -40 (Cực độ chán ghét)】

Liên tiếp vang lên tin tức nhắc nhở, để Vương Hạo Nhiên đều có chút khó hiểu.

Tên của mình có độc hay gì à? Sao lại nói tên một chút thôi mà độ thiện cảm trực tiếp hạ xuống thành hình gợn sóng? Trực tiếp bị trừ 80!

"Ta còn có việc, không muốn nói chuyện với người nữa, bái bai." Ngoài mặt Lục Yên rất lễ phép, nhưng chỗ sâu trong đáy mắt cũng cất giấu một cảm giác chán ghét nồng đậm.

Dứt lời, cũng không chờ Vương Hạo Nhiên trả lời cái gì, lập tức tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Vừa đi còn vừa cầm điện thoại bấm cái gì đó.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn một chút, liền lập tức phát hiện Lục Yên kéo Wechat của mình xóa bỏ.

"Chẳng lẽ là Lục Thần nói với nàng cái gì?" Sau khi ngậy ngườì, Vương Hạo Nhiên cũng suy đoán nghĩ.

Có vẻ như loại trừ nguyên nhân này ra thì cũng không cách nào giải thích Lục Yên vừa nghe đến tên của mình thì thái độ lập tức thay đổi 180 độ.

Sớm biết đã nói đại một cái tên giả.

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất phiền muộn, mất thời gian một cái buổi chiều t chẳng những không thể lấy được hảo cảm của Lục Yên ngược lại lại bị giảm đi độ thiện cảm.

"Sớm nói Lục Yên này không biết tốt xấu, cho thể diện mà không cần! Không nên thân thiện với nàng như thế, có lẽ phải giáo huấn nàng thật tốt!"

Trác Tú ngay tại chỗ không xa nhìn xem, nhìn thấy hành động của Lục Yên. Lúc này thấy Lục Yên rời khỏi, vội vã tiến đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên giật dây nói.

Vương Hạo Nhiên không có trả lời vấn đề của Trác Tú, chỉ là cùng nàng trao đổi phương thức liên lạc một thoáng.

Lục Yên này không giải quyết được trong thời gian ngắn, nhưng cũng phải nhìn chăm chăm một ít, mà Trác Tú là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà Trác Tú nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cùng chính mình trao đổi phương thức liên lạc thì chỉ cho là hấn đối với mình có ý tứ, vì vậy nói:

"Ta có thể ngồi Lamborghini của người đi đâu đó hóng gió được không?"

"Không thể." Vương Hạo Nhiên nói thẳng từ chối, lập tức nói: "Lục Yên có động tĩnh gì đặc thù thì nhớ kịp thời nói cho ta, ta sẽ cho thù lao vừa ý người, chí ít năm vạn."

Nghe được hai chữ trước, Trác Tú lúng túng vô cùng, nghe tới câu nói kế tiếp thì cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

Nàng xem như hoàn toàn hiểu rõ siêu cấp phú nhị đại trước mắt hoàn toàn không có ý gì với mình, nhưng mà sau khi nghe câu nói tiếp theo thì cũng cuống hỉ lên.

Truyền lại tin tức động tĩnh của Lục Yên là có thể thu được nhiều tiền như vậy? Đây quả thực là bánh từ trên trời rớt xuống.

"Được rồi, tùy thời ta sẽ nhìn chăm chăm, tranh thủ thời gian báo cáo cho ngài!" Trác Tú trịnh trọng nói, cũng đưa Vương Hạo Nhiên ra cửa trường.

J @@@

Chương 479: Tiểu Phản Phái Xuất Kích (1)

Cho đến khi Lamborghini biến mất bên trong tầm mắt của nàng.

"Thật là gặp may!"

Trác Tú đắm chìm trong tâm tình hưng phấn.

Tiền sinh hoạt mỗi tháng của nàng vền vện mới năm ngàn mà thôi, nhưng chi tiêu rất lớn, mua quần áo cùng mỹ phẩm cũng không quá đủ dùng, cực kỳ cần tiền.

Vương Hạo Nhiên phân phối nhiệm vụ cho nàng, thực tế quá hợp ý của nàng.

Nhưng mà còn không vừa lòng, nàng còn muốn càng nhiều.

"Vền vện chỉ là truyền lại ti tức của Lục Yên mà hấn liền hào phóng như vậy, hứa hẹn chí ít cho năm vạn, nếu giúp hấn đem Lục Yên thu vào tay, vậy thì được bao nhiêu nữa? Chí ít có thể gấp mười lần?"

Trong đầu Trác Tú lập tức toát ra một cái ý niệm như vậy, đồng thời bỏ đi không được.

Nàng trực tiếp chạy trở về phòng ngủ, lấy danh nghĩa sinh nhật mời ba bạn cùng phòng đi đến KTV ca hát.

Trong đó có hai bạn cùng phòng trực tiếp đồng ý, Lục Yên muốn ở phòng ngủ đọc sách, không quá muốn đi.

Trác Tú lập tức liền khó chịu "Lục Yên, cho dù ta đã nhằm qua người nhưng người cũng không cần mang thù như vậy chứ. Dù sao mọi người cũng là bạn cùng phòng, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, hiện tại ta có lòng muốn cùng người sửa tốt quan hệ, chẳng lẽ người không thêm nể tình sao?"

"Người ta thanh cao, không muốn cùng chúng ta chơi với nhau."

"Thật là một quý hẹp hòi."

Hai nữ sinh khác cùng Trác Tú chơi tương đối thân, thậm chí là lấy Trác Tú như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tự nhiên là đứng ở Trác Tú bên này, lập tức âm dương quái khí chỉ trích Lục Yên.

"Là ta không đúng, chúng ta cùng đi chứ." Lục Yên cũng không muốn quá cứng cùng bạn học, bởi vậy cũng đồng ý nói.

"Thế mới đúng chứ, Yên Yên."

Trác Tú một mặt thân mật, vẻ mặt xem nàng như là tỷ muội tốt vậy.

Màn đêm phủ xuống.

Trác Tú mang theo ba người bạn cùng phòng đi vào trong một nhà KTV.

Bốn nữ sinh mỗi người giương ra giọng hát, một mảnh vui vẻ hòa thuận.

Lúc này, Trác Tú đột nhiên nói khát nước, muốn đi mua đồ uống, thuận tiện còn hỏi thăm mấy người bạn cùng phòng uống cái gì. Rồi đi một lúc, đi lấy mấy bình đồ uống về.

Trác Tú đem một bình nước chanh mà Lục Yên thích uống cho nàng, "Yên Yên, hát lâu như vậy, uống chút đồ uống làm trơn yết hầu đi."

"Cảm ơn." Lục Yên cười đáp lại một tiếng, lập tức vịn ra nắp bình uống vào mấy ngụm.

Trác Tú nhìn thấy thì khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Bốn người tiếp tục hát một lúc, bỗng Lục Yên cảm giác khó chịu.

"Yên Yên, người sao thế?" Trác Tú một mặt ân cần hỏi hỏi.

"Cảm giác hơi nóng, đầu còn choáng một chút." Lục Yên nhíu mày nói.

"Khẳng định là điều hoà không khí mở nhỏ, ta cũng cảm thấy hơi nóng." Trác Tú đáp lời nói một tiếng, lập tức nói:

"Chúng ta cũng hát lâu rồi, người cảm thấy không thoải mái vậy thì chúng ta đi về đi."

"Để ta đi về là được rồi, các người tiếp tục hát đi." Lục Yên không muốn làm mất đi sự hưng phấn của bạn cùng phòng.

"Đúng đúng, thời gian còn sớm mà, mới chín giờ thôi."

"Chúng ta tiếp tục hát một lúc, Lục Yên tự đi về cũng được."

Hai bạn cùng phòng khác nhận nhịp nói.

"Ta đi tính tiền, các người tiếp tục hát. Một mình Yên Yên trở về ta không yên lòng, để ta đưa nàng trở về." Trác Tú nói.

Lục Yên sửng sốt một chút, cảm thấy Trác Tú nhiệt tình hơn nhiều so với trước kia, nhưng mà bây giờ nàng có chút chóng mặt, cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói:

"Vậy thì làm phiền người."

"Đều là tỷ muội tốt, không phiền toái." Trác Tú cười cười.

Sau khi thương lượng xong, Trác Tú cùng Lục Yên rời khỏi phòng KTV, nhưng mà Lục Yên có chút chóng mặt, bước đi không vững, Trác Tú nhiệt tình đỡ lấy nàng.

Sau khi ra KTV, Trác Tú trực tiếp đón một chiếc xe, chuẩn bị cùng Lục Yên trở về ký túc xá.

Nhưng mà xe mới chuyển động không bao lâu, Trác Tú lục lợi một bên rồi kinh ngạc nói:

"Hồng bét, ta không mang theo chìa khóa ký túc xá."

"Vậy chúng ta vào phòng ngủ kiểu gì, gọi điện thoại cho các nàng sao?" Lục Yên hỏi.

Chìa khóa ký túc xá chỉ có hai cái, một cái ở trong, một cái ở chỗ bạn cùng phòng khác, Lục Yên không có chìa khoá.

"Thôi đi, các nàng còn muốn hát tiếp, đừng gọi các nàng." Trác Tú lắc đầu, đề nghị: "Chúng ta đi khách sạn nghỉ ngơi đi."

"Hả, thế này lãng phí tiền quá." Lục Yên không muốn đi.

"Không sao, hôm nay là sinh nhật của ta, tiền phòng để ta trả." Trác Tú thoải mái nói.

"Tiền của người vẫn là tiền mà, không cần lãng phí." Lục Yên vẫn cực kỳ không muốn.

"Không có chuyện gì, không tốn bao nhiêu tiền đâu." Trác Tú kiên trì nói.

"Vậy được rồi." Lục Yên cảm giác thân thể không thoải mái, cũng không thay đổi được nàng, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Trác Tú để tài xế thay đổi đường đi, đi đến khách sạn gần đây.

Sau khi đi tới khách sạn, Trác Tú thuê một căn phòng, vịn Lục Yên vào phòng.

Ở trong quá trình vịn, Trác Tú có khả năng cảm giác rõ ràng được trên người Lục Yên bỗng như là phát sốt.

Lục Yên càng ngày càng cảm thấy khó chịu, có một cảm giác kỳ quái nói không ra lời, sau khi trở lại phòng thì muốn đi phòng tắm nước lạnh một cái.

Trác Tú dùng một cái lý do, mượn điện thoại của Lục Yên, không cho nàng liên hệ ra bên ngoài. Cũng thừa dịp Lục Yên đi vào phòng tắm, tranh thủ thời gian dùng phần mềm chat gửi một tin nhắn muốn liên hệ bằng giọng nói ra ngoài.

Vương Hạo Nhiên đang ngồi dựa ở ghế sofa trong phòng khách chơi game với Hứa Mộ Nhan, hết sức nhàn nhã hài lòng.

Bên cạnh, Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết đang tranh giành tình nhân, thỉnh thoảng sẽ đút cho hắn một ít trái cây.

Lúc này, trên màn hình điện thoại di động nhảy ra một nhắc nhở có người muốn nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên xem là Trác Tú gửi tới, cho là có quan hệ với Lục Yên nên nhanh chóng giả bộ đi nhà vệ sinh, nghe nói chuyện.

"Chuyện gì?"

"Ta gửi một vị trí cho ngươi, ngươi lập tức đi tới đây, chuyện này có liên quan tới Lục Yên." Trác Tú vội vội vàng vàng nói trong điện thoại.

"Nói rõ hơn một chút, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

"Là chuyện tốt, tóm lại ngươi tới đây nhanh một chút là được, nếu mà đến muộn thì không còn kịp rồi!" Trong giọng nói của Trác Tú mang theo một phần khẩn trương.

A @@@

Chương 480: Tiểu Phản Phái Xuất Kích (2)

B"Nếu người dám gạt ta, người sẽ rất thảm." Vương Hạo Nhiên có chút hoài nghi là Trác Tú muốn hện mình ra ngoài một mình nên cảnh cáo một tiếng.

"Tới đi, tuyệt đối là kinh hỉ!" Trác Tú lời thề son sắt.

"Gửi vị trí cho ta." Nói xong, Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại.

Trác Tú nhanh chóng gửi vị trí cho hắn.

Sau khi thấy được vị trí này Vương Hạo Nhiên nhíu nhíu mày, nhưng vẫn dự định đi đến một chuyến.

Vương Hạo Nhiên trở lại phòng khách biệt thự, giả bộ như đang mệt rũ rời rồi trở về phòng ngủ đi ngủ. Sau đó, lại bí mật nhảy ra từ cửa sổ.

Ninh Ngạo Tuyết biết rõ thực lực của Vương Hạo Nhiên, làm bảo tiêu chỉ là làm dáng một chút, nhưng Phượng Huyền Tố lại khác, nàng tưởng rằng Vương Hạo Nhiên là người bình thường, nếu biết Vương Hạo Nhiên ra ngoài vào buổi tối, tất nhiên sẽ đi theo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Hạo Nhiên làm chuyện uổng công vô ích.

Vì không làm ra động tĩnh, Vương Hạo Nhiên không đi ga-ra lấy xe, mà đi đến đường lớn đón một chiếc xe, đi tới vị trí mà Trác Tú gửi tới.

Một lát sau, Vương Hạo Nhiên đi tới bên ngoài một căn phòng của khách sạn, gõ cửa một cái.

"Tới rồi à, mau vào." Trác Tú mở cửa, vội vã cuống cuồng nói.

Vương Hạo Nhiên đi vào gian phòng xem xét, chỉ thấy được Trác Tú, theo bản năng có chút tức giận, nhưng mà sau khi nghe được động tĩnh tắm trong phòng tắm thì lập tức kinh nghi một thoáng.

"Lục Yên ở bên trong, tiếp theo giao cho người." Trác Tú đưa tay chỉ phòng tắm.

"Ý tứ gì?" Vương Hạo Nhiên nhíu mày.

Trác Tú nhích lại gần một ít, thấp giọng nói mấy câu.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, đầu tiên là khẽ giật mình, chột cả giận nói:

"Ta chỉ để người truyền lại tin tức của Lục Yên, ai để người tự chủ trương?!"

Trác Tú thấy phản ứng này của Vương Hạo Nhiên thì giật nảy mình, vội vàng giải thích nói:

"Lục Yên không biết điều, nếu người theo đuổi thì không biết rõ phải mất mặt bao nhiêu lần, thế này không phải là rất tốt sao? Trực tiếp một bước rất thích hợp."

"Người làm việc không có đầu óc sao? Lỡ như Lục Yên nổi điên, kết thúc như thế nào?" Vương Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ta đương nhiên nghĩ qua! Thế này rất đơn giản, lúc nữa làm tiện thể quay video lại, lấy cái này uy hiếp Lục Yên, làm sao nàng dám lộ ra ngoài." Trác Tú phân tích đạo lý rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên buồn bực vuốt vuốt huyết thái dương. Tại sao những tiểu phản phái đều biết chiêu này? Lúc trước là Chân Tư

Mẫn, bây giờ là Trác Tú.

Nhưng mà loại chuyện này hắn cũng không làm, làm một cái đại phản phái siêu cấp, thế này làm hắn mất thân phận quá.

"Chuyện này không liên quan gì đến ta, ta không phải loại người như người nghĩ, chính người đâm lao, người giải quyết đi."

Vương Hạo Nhiên không muốn lộn vào vũng nước đục này, sau khi rút xuống những lời này liền quay người đi ra ngoài.

Trác Tú thấy thế, trực tiếp hoảng hồn, nhưng cưỡng ép tỉnh táo lại, suy nghĩ phải giải quyết như thế nào.

Gọi điện thoại đưa Lục Yên đi bệnh viện? Thế này không nhất định kịp được, hơn nữa cho dù kịp nhưng nếu Lục Yên kiện mình thì phải làm sao bây giờ?

Không được, dù sao thì làm đều làm rồi, dứt khoát hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì làm cho xong!

Trác Tú chán ghét Lục Yên, muốn thừa cơ hội này để nàng ăn đau khổ một chút.

Tên phú nhị đại này không có can đảm làm, vậy thì tìm người có lá gan làm.

Nghĩ như vậy, Trác Tú kết nối điện thoại gọi một tên nam sinh khác.

"Trì Nhậm Lương, người cực kỳ ưa thích Lục Yên đúng không? Bây giờ cho người một cái cơ hội tốt, người lập tức tới. . ." Sau khi kết nối điện thoại, Trác Tú vội vàng lên tiếng.

Nhưng mà lời còn chưa nói hết, điện thoại đột nhiên bị một tay đoạt đi.

"Cái gì cơ hội tốt, ý tứ gì? Tới chỗ nào? Mau nói đi?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng cấp bách của Trì Nhậm Lương.

Chỉ là, âm thanh này nghe có chút kỳ quái, dường như nói chuyện không lọt tai.

"Nói thế à." Tâm tình Vương Hạo Nhiên không tốt lắm, sau khi trả lời một câu thô tục trực tiếp ngắt cuộc gọi, ném điện thoại di động cho Trác Tú.

Hắn vừa mới ở trong cơn tức giận hoàn toàn chính xác muốn rời khỏi, nhưng mà bắt nguồn từ sự hiếu kỳ đành dùng thấu thị nhìn tình huống một chút.

Hắn nhanh chóng phát hiện tình huống của Lục Yên rất khẩn cấp.

Cho dù lương tâm Trác Tú phát hiện, muốn đưa Lục Yên đi bệnh viện đều đã chậm.

Nhưng mà lương tâm gia hỏa Trác Tú này không nhưng không có phát thiện lại còn định gọi Trì Nhậm Lương đến.

Vương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Trác Tú, hận không thể dùng bàn tay tát nàng bay ra ngoài cửa sổ.

"Đúng. . . Là người để ta thu thập tình huống rối rắm, thế này không thể trách ta."

Nhìn thấy thần sắc Vương Hạo Nhiên đang nổi giận đến biên giới, Trác Tú yếu ớt nói.

Vương Hạo Nhiên rất muốn mắng nàng một trận, nhưng thời gian eo hẹp bức bách, nên chỉ là nói một chữ: "Lăn."

"Đúng, đúng, ta cúp ngay, chúc ngài có một đêm vui sướng."

Trác Tú nghe xong, như được may lớn, tranh thủ thời gian chạy nhanh như làn khói, lúc gần đi còn đặc biệt đem đóng chặt cửa lại.

Vương Hạo Nhiên một mặt bất đắc dĩ, nhìn về phía phòng tắm.

Trước đây lấy được phần ban thưởng phản phái hào quang đột phá chín ngàn kia, nói thật ra, hắn cũng không phải không có ý nghĩ sẽ sử dụng.

Nhưng mục tiêu hắn định dùng là đại tỷ thần bí tới bây giờ còn không lộ diện.

Thế nhưng chỉ là động lên một ý nghĩ mà thôi.

Nhưng mà bây giờ không dùng cũng không được.

Như phương thức uy hiếp của Trác Tú kia không đáng tin chút nào.

...

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo Nhiên mở ra môn lưng mắt buồn ngủ, bên gối không người.

Bởi vì, Lục Yên đã bí mật rời khỏi lúc một giờ trước.

Trong thông tin hệ thống có mấy đầu lịch sử nhắc nhở.

Tính đến hắn tổng cộng thu hoạch được 7000 điểm phản phái với 350 điểm hào quang.

Trừ cái đó ra, độ thiện cảm -40 của Lục Yên -40 cũng đã biến thành 100, là max trị số.

Cuối cùng tính toán ra thế này thật sự rất thua thiệt.

Bởi vì giá trị của tấm thẻ kia đạt tới sáu vạn điểm phản phái!

Nhưng duy nhất để Vương Hạo Nhiên vui mừng là hắn có một cảm ngộ nhân sinh mới.

Đó chính là: Có một bạn gái học võ đạo rất hạnh phúc.

Vương Hạo Nhiên trở về Thanh Linh đại học, học xong những tiết buổi sáng. Lúc chiều, lại lái chiếc Lamborghini Aventador đi tới Thanh Linh nghệ thuật học viện.

N @@@

Chương 481: Dặn Đi Dặn Lại

Khi đi học, vẫn như cũ đi tới lớp dự thính của Lục Yên.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không nói chuyện với Lục Yên, làm bộ dáng nghiêm túc nghe tiết dự thính mãi cho đến hết tiết buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên nhìn không chớp mắt, quay người rời đi.

Mà lúc này, một thân ảnh rút cuộc nhìn không được, chạy chậm đuổi theo, nhưng mà lúc đang chạy thì lồng mày một mực nhú chặt lại, giống như cảm giác thân thể đang khó chịu.

Đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên, mặt Lục Yên u oán mà nói:

"Ta không để ý tới ngươi, có phải ngươi cũng không có ý định để ý đến ta?"

"Tại sao sẽ không để ý tới ngươi, đây không phải là sợ ngươi sẽ trách ta sao? Nên mới không nói chuyện với ngươi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Muốn trách thì nên trách ả Trác Tú kia, nàng quả thực quá ghê tởm!" Lục Yên tức giận nói.

Sau chuyện đó, nàng tưởng tượng là biết được Trác Tú giờ trò quý, nhưng mà cũng không oán hận, bởi vì ở một mức độ nào đó, Trác Tú được xem như là "Bà mối".

"Có muốn ta giúp ngươi giáo huấn nàng một chút hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Bỏ qua đi." Lục Yên lắc đầu, lập tức mím môi, lấy can đảm nói: "Vậy ta hiện tại ta nên tính là bạn gái của ngươi đúng không?"

"Tất nhiên, nếu như ngươi nguyện ý." Vương Hạo Nhiên nói.

"Nguyện ý, nguyện ý, tất nhiên nguyện ý!" Lục Yên cười cực kỳ rực rỡ, không khỏi kéo chặt tay hắn, một mặt ngọt ngào hạnh phúc.

"Nghe nói ngươi có một người ca ca."

Vương Hạo Nhiên thấy quan hệ đã định xuống, chuẩn bị mưu đồ một chuyện khác.

"Đúng, ca ta tên là Lục Thần, lúc trước còn gọi điện thoại nói với ta là có khúc mắc với ngươi, bảo ngươi là đại tra nam siêu cấp, dặn đi dặn lại, để ta cách ngươi xa một chút, không cần để ý đến ngươi. . ."
Lục Yên một mặt cổ quái nói.

"Vậy người cảm thấy ta giống như tra nam không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Giống!" Lục Yên theo bản năng gật đầu một cái, tiếp theo lại làm bộ đáng thương nói: "Nhưng mà ta vẫn thích người, có chết cũng không rời khỏi người, người cũng không thể không cần ta đấy."

"Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không, ca của người có chút hiểu lầm đối với ta." Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

"Vậy ta đem chuyện của chúng ta nói cho ca ta biết, sau đó thay người giải thích một chút, để cho hai người các người sống chung hòa bình?" Lục Yên đề nghị.

"Việc này không vội, người giúp ta làm một chuyện trước, " Vương Hạo Nhiên ngăn lại một thoáng, nói tiếp:

"Ta có một người bạn học, trên mặt có một khối bớt khó coi trời sinh, người mang theo người bạn học này của ta đi tìm ca ca người, để ca ca người hỗ trợ chữa khỏi cho nàng."

"Ca ta là một học sinh bình thường ở viện y học, làm sao có thể trị loại bệnh này?" Lục Yên khó có thể tin nói.

"Những vấn đề này người không cần lo. Người trực tiếp dẫn người đi thôi, nhưng mà không cần nói là quen biết ta, nói người kia là bằng hữu của người, cũng không cần trực tiếp nói ra để ca ca người trị liệu, hành sự tùy theo hoàn cảnh, hiểu chưa?" Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Biết rồi." Trong lòng Lục Yên tràn đầy nghi hoặc, không rõ Vương Hạo Nhiên muốn làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, mà là thuận theo đồng ý.

"Nhanh gọi điện thoại nói cho ca của người biết." Vương Hạo Nhiên

thúc giục nói.

Lục Yên gật đầu, lập tức gọi điện thoại cho Lục Thần.

"Ca, người ở đâu?"

"Ta chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm gia gia một chút."

Trong điện thoại, nghe âm thanh của Lục Thần cực kỳ có tinh thần, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe được tiếng bước chân của hắn.

Vương Hạo Nhiên không khỏi tấm tắc lấy kỳ lạ. Lục Thần thật không hổ là nhân vật chính thần y, rất có tay nghề, bị Khương Cao Huyền âm một trận mà rõ ràng lại tỉnh dưỡng khôi đến nhanh như vậy, đã có thể đi bộ.

"Ta cũng tới xem một chút, một lúc nữa chúng ta gặp ở bệnh viện." Lục Yên nói.

"Có thể, người tới đi." Lục Thần lên tiếng, lập tức nhớ tới cái gì tới, đột nhiên hỏi:

"Gần đây có một nam sinh tên là Vương Hạo Nhiên tới tìm người hay không?"

Vương Hạo Nhiên nghe được lời này, lập tức hướng Lục Yên làm một tư thế lắc đầu.

"Không có." Lục Yên hiểu ý, trả lời trong điện thoại.

"Vậy là tốt rồi, người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, có nam sinh tên Vương Hạo Nhiên đến tìm người thì hàng vạn hàng nghìn lần không cần để ý tới hắn!" Lục Thần trịnh trọng căn dặn lần nữa.

"Ca, người cứ yên tâm đi, ta nhất định nhất định nhất định không để ý tới tên Vương Hạo Nhiên này!"

Lục Yên lời thề son sắt đáp lại, nhưng lúc nói lời này tay cũng nắm gấp tay người khác không thả.

"VẬY là tốt rồi." Lục Thần không rõ ràng tình huống ở bên này, sau khi nghe được muội muội nói kiên định như vậy cảm thấy rất vui mừng.

Sau khi Lục Yên kết thúc cuộc nói chuyện, Vương Hạo Nhiên dẫn theo nàng rời khỏi học viện nghệ thuật, hướng đại học Thanh Linh đi.

Trên đường, Vương Hạo Nhiên liên hệ Úc Thi Tinh, để nàng đi đến Thanh Linh bệnh viện chờ đợi.

Sau khi đến cửa bệnh viện, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Úc Thi Tinh đang chờ đợi, lập tức dặn dò nàng mấy câu.

Sau đó Vương Hạo Nhiên để Lục Yên dẫn Úc Thi Tinh đi gặp Lục Thần, mình thì ở gần bệnh viện chờ đợi.

Lục Yên dẫn theo Úc Thi Tinh đi tới trong phòng bệnh của gia gia.

Gia gia đang ở trạng thái ngủ.

Bởi vậy, Lục Yên cùng Úc Thi Tinh đều là rón rén, nhẹ giọng gọi một thoáng: "Ca."

"Yên Yên tới rồi." Lục Thần lộ ra nụ cười cứng chiều, tiếp theo ánh mắt không tự chủ được nhìn hướng Úc Thi Tinh ở bên cạnh, "Đây là. . ."

"Bằng hữu của ta." Lục Yên nhớ kỹ dặn dò, vội vàng trả lời.

Lục Thần gật đầu một cái, nhìn sang Úc Thi Tinh, xuyên thấu qua khe hở Lưu Hải chẳng nàng hẳn nhìn thấy một ít bất khó coi, lập tức

nhúu mày, vôi vàng dòi ánh mắt đi.

Nhìn liếc qua một chút, Lục Thần cũng không có ý thức được nếu Úc Thi Tinh ở trước mắt không còn bớt sẽ xinh đẹp như thế nào.

Bởi vì, hiện tại lòng hấn lạng như thủy, đừng nói một là một sừu nữ có bớt trên mặt, coi như là một đại mỹ nữ đứng ở trước mặt, trong lòng hấn đều không có ba động.

Úc Thi Tinh cảm thấy được thần sắc của Lục Thần trong lòng có chút không dễ chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

P @@@

Chương 482: Ngả Bài

U"Ca, gia gia thế nào?" Lục Yên nhìn một chút lão nhân nằm ở trên giường, hỏi thăm.

"Yên tâm đi, ca của ngươi tự mình trị liệu rồi, đã không có việc gì. Gia gia tĩnh dưỡng mấy ngày sau là có thể xuất viện." Lúc Lục Thần nói đến chuyện này, lộ ra một nụ cười tự tin.

Lục Yên nhớ tới một ít lời trước đây Vương Hạo Nhiên nói qua, trong lòng hơi động, nói:

"Ca, ngươi mới học hai năm y khoa đã có thể chữa bệnh của gia gia?"

"Tất nhiên rồi, ca của người là thần y trời sinh, rất lợi hại đấy." Lục Thần không muốn đem tình hình thực tế nói ra, vậy nên lừa dối một thoáng.

Lục Yên nghe xong, kéo tay Úc Thi Tinh tay bên cạnh, thuận thế nói:

"Ca, người đã lợi hại như vậy, vậy bớt trên mặt bằng hữu ta, có thể giúp nàng trừ bỏ hay không?"

"Tất nhiên có thể." Lục Thần tràn đầy tự tin, lập tức nói tới điều kiện "Chỉ cần có giá tiền thích hợp, đảm bảo bớt trên mặt nàng sẽ bị trừ bỏ sạch sẽ."

"Ca, đây là bạn thân của ta, sao người có thể thu tiền của người ta? Thế này không thể được!" Lục Yên kiên quyết nói.

"Khám bệnh đưa tiền, thiên kinh địa nghĩa mà." Lục Thần nói.

"Trong mắt người chỉ có tiền thôi." Lục Yên hừ một tiếng, cứng nhắc lấy khuôn mặt, kéo lấy Úc Thi Tinh tay đi ra ngoài "Bái bai, ta đi."

"Ta chỉ đùa một chút thôi, quay lại quay lại." Lục Thần nhìn thấy muội muội giống như giận thật rồi, vội vã la lên một tiếng.

Lục Yên quay đầu, lộ ra nụ cười, "Thế mới đúng chứ."

Lục Thần kiểm tra một bớt của Úc Thi Tinh một lúc, suy tư một hồi, nhanh chóng có chủ kiến. Mang giấy bút tới, viết xuống hai dược phương, lần lượt đưa cho Úc Thi Tinh, nói:

"Tự mình đi mua dược, dược trong tờ này đập nát thoa ngoài da, dược trong tờ này nấu chín rồi uống, mỗi ngày làm ba lần sáng trưa tối, không đến ba ngày, bớt trên mặt người sẽ biến mất toàn bộ."

Úc Thi Tinh có chút chậm chậm nhận lấy. Nói thật ra, nàng nghiêm

trọng hoài nghi sự đáng tin trong lời của Lục Thần, nhưng mà nàng cũng không vạch trần nghi vấn ngay tại chỗ.

"Yên Yên, vậy ta đi mua thuốc, ta đi trước đây." Úc Thi Tinh nhớ tới lời dặn dò của Vương Hạo Nhiên, có thể khẳng định Lục Thần nói ra phương pháp trị liệu, liền tìm cơ rời đi.

"Ân, người đi đi." Lục Yên gật đầu.

Úc Thi Tinh cầm hai tờ dược phương rời đi, đi tới chỗ đỗ xe, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên.

"Thế nào?" Vương Hạo Nhiên đi đầu hỏi.

"Hắn cho ta dùng hai cái dược phương này, nói là một phần thoa ngoài da, một phần uống thuốc, ba lần sáng trưa tối mỗi, ba ngày sau, bết trên mặt ta sẽ biến mất toàn bộ."

Úc Thi Tinh một năm một mười hồi báo, nhưng lúc nói lời này trong giọng của nàng mang theo nồng đậm sự không tin.

Wương Hạo Nhiên cầm lấy dược phương nhìn một chút, phát hiện dược liệu phía trên cũng không phải là dược liệu đặc biệt hiếm thấy, trong tiệm thuốc bắc hơi lớn một chút đều có thể mua được.

"Lên xe, đi theo ta." Vương Hạo Nhiên chào hỏi một tiếng.

Úc Thi Tinh gật đầu, chui vào ghế lái phụ.

Hai người đi tới một tiệm thuốc bắc, Vương Hạo Nhiên lấy ra dược phương, để nhân viên lấy đủ số dược liệu cần dùng trong ba ngày.

Không lâu sau, dược liệu đã đóng gói tốt. Tổng giá trị dược liệu khoảng hai ngàn khối.

Wương Hạo Nhiên thanh toán tiền, lái xe đưa Úc Thi Tinh về nhà.

"Trên người của ta không có tiền, trở về đưa cho người." Trên đường, Úc Thi Tinh nói.

"Không vội vã, chờ sau khi người khỏi trả lại cho ta cũng không muộn." Vương Hạo Nhiên nói.

"Thật sẽ dùng sao?" Úc Thi Tinh lo nghĩ.

"Nhất định hữu dụng, người không tin hấn thì cũng phải tin ta chứ."

Vương Hạo Nhiên vẫn có thái độ tin tưởng đối với y thuật của thần y nhân vật chính, cuối cùng, việc này là do Lục Yên ra mặt, Lục Thần không có lý do gạt người.

"Ân, vậy ta nhất định sẽ uống thuốc đúng hạn." Úc Thi Tinh trịnh trọng gật đầu.

Sau khi đưa Úc Thi Tinh về nhà, Vương Hạo Nhiên vòng ngược lại trở về bệnh viện.

Dừng xe xong, đi về hướng phòng bệnh gia gia Lục Thần.

Lần trước, hấn đi theo Kỷ Thủy Dao tới đây một lần, biết phòng bệnh gia gia Lục Thần là phòng nào.

Lần theo ký ức mà đi, nhanh chóng tới được chỗ cần đến.

Trong phòng bệnh, Lục Thần đang chuẩn bị gọt táo cho muội muội Lục Yên ăn thì nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đột nhiên đi vào trong phòng bệnh, không khỏi sửng sốt một chút, lập tức là vẻ giận dữ xua đuổi nói:

"Người tới nơi này làm cái gì, nơi này không chào đón người, đi ra cho ta!"

"Ta tới tìm bạn gái ta." Vương Hạo Nhiên khôì hài trả lời.

"Nói hươu nói vượn cái gì, nơi này làm sao sẽ có bạn gái của người?" Lục Thần bật cười một tiếng, theo bản năng lập tức nhìn Lục Yên một chút.

Không biết tại sao trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Mà như xác minh dự cảm của hắn, trên mặt Lục Yên lộ ra một nụ cười mang ngọt ngào hạnh phúc, nhào vào trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Lục Thần nhìn thấy một màn này, nháy mắt hóa đá.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lục Thần -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

"Yên Yên, đây là chuyện gì? !" Lục Thần buông dao cùng táo chưa gọt xong ở trong tay xuống, giậm chân nói.

"Ca, đừng kích động như vậy, ta biết người có hiểu lầm với Hạo Nhiên ca, nhưng bây giờ chúng ta đã ở cùng một chỗ, nể tình ta, người rộng lượng một chút, không cần tính toán chuyện này, mọi người hòa thuận ở chung đi." Lục Yên điều giải lên.

"Yên Yên, ta đã cảnh cáo người thế nào, người nói lời thề son sắt đáp ứng ta như thế nào? Chỉ chớp mắt đã cùng hắn trở thành nam nữ bằng hữu? !" Lục Thần tức giận buồn bực một trận trong lòng.

"Loại chuyện tình cảm này ta cũng không cách nào khống chế, ta thích hắn, hắn cũng ưa thích ta, vậy nên chúng ta ở cùng nhau rồi." Lục Yên giải thích nói.

"Gia hỏa này có bạn gái rồi!" Lục Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ta biết !" Lục Yên bình tĩnh mườì phần.

Thấy thế, vẻ giận dữ trên mặt Lục Thần đều cứng đờ.

Sau khi ngấn ngủi thất thần mà ngốc trệ một lúc, Lục Thần lấy lại tinh thần, huyết áp lập tức tăng cao vô hạn.

"Biết hần có bạn gái mà ngươi còn ở một chỗ cùng với hần? !"

"Ta biết ta làm tiểu tam là không đúng, nhưng ta rất thích hần, ta không muốn rời xa hần." Lục Yên chân thành tha thiết nói.

A @@@

Chương 483: Thời Gian Thu Hoạch

TLục Thần nghe xong, chỉ cảm thấy muốn phun máu..

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lục Thần -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

"Không được, ta phản đối việc này, nếu ngươi không rời khỏi hần, đừng trách ta không nhận người muội muội này!" Lục Thần tâm tình xúc động, tức giận nói.

"Ca. . ." Lục Yên khẩn cầu lên.

"Không có thương lượng!" Lục Thần trực tiếp cắt ngang nàng.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, sờ lên đầu Lục Yên, giận dữ nói:

"Hừ, không nghĩ tới ca ca ngươi có thành kiến đối với ta lớn như thế, ta không muốn để cho ngươi khó xử."

Trong khi nói chuyện, lộ ra biểu tình khó bỏ nhưng cuối cùng vẫn nói ra, "Chúng ta chia tay đi."

Lục Yên nghe vậy, chỉ cảm thấy như trời muốn sập xuống.

"Đi mau!" Lục Thần hướng về Vương Hạo Nhiên làm một thủ thế xua đuổi.

Vương Hạo Nhiên quay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà lại bị Lục Yên gắt gao kéo tay.

"Ta không muốn chia tay với ngươi!" Sau khi kiên quyết nói với Vương Hạo Nhiên, Lục Yên quay đầu nhìn về phía Lục Thần "Ca, ngươi không tiếp nhận bạn trai ta thật sao?"

"Có ta không có hắn, có hắn không có ta!" Lục Thần tỏ thái độ nói.

Sắc mặt Lục Yên đấu tranh một lúc, giống như là đã quyết định, nói ngay:

"Ca, đây là một lần cuối cùng ta gọi ngươi là ca, chuyện này là ngươi ép ta!"

"Yên Yên ngươi. . ." Lục Thần tức giận đến đầu đều có chút mơ hồ.

Muội muội của mình lại vì tên Vương Hạo Nhiên này mà muốn cắt đứt quan hệ với mình?

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lục Thần -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Chúng ta đi." Lục Yên nói một tiếng, kéo tay Vương Hạo Nhiên chuẩn bị rời khỏi.

Lục Thần ở chỗ ngây ngốc mấy giây, vội vã đuổi theo đến hành lang cản bọn hắn lại.

Hắn trợn mắt nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, muốn chửi ầm lên, nhưng trở ngại muội muội Lục Yên nên cưỡng ép nhẫn nại xuống.

"Yên Yên, tình cảm huynh muội chúng ta nhiều năm như vậy, lẽ nào người thật sự muốn vì một tên nam nhân mà cắt đứt quan hệ với ta sao?" Lục Thần đánh lên bài tình cảm.

"Ta cũng không muốn nhưng người nói không có thương lượng, chuyện này hoàn toàn là người ép ta." Lục Yên bất đắc dĩ nói.

"Kỳ thực. . . Kỳ thật vẫn có thể thương lượng." Lục Thần hít sâu một hơi, bỗng nhiên lại đổi giọng.

Hắn hiểu được, nếu để muội muội Lục Yên đi thì lần sau muốn vẫn hỏi thì càng khó khăn hơn, vì vậy không thể không nhượng bộ một bước.

"Vậy người tán thành bạn trai ta?" Trên gương mặt xinh đẹp đang căng cứng của Lục Yên lộ ra một nụ cười chờ mong.

Trong lòng Lục Thần không nguyện đủ kiểu, nhưng vẫn gật đầu một cái.

"Ta sẽ chăm sóc tốt mọi mọi của ngươi." Vương Hạo Nhiên thấy thế, vươn tay ra với Lục Thần.

Lục Thần hừ một tiếng, hai tay rũ xuống không động.

"Ca của ngươi không có thành ý rồi." Vương Hạo Nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn về hướng Lục Yên.

Nụ cười mới nổi trên mặt Lục Yên thu lại ngay lập tức, không vui nhìn Lục Thần.

Khóe miệng Lục Thần co giật một cái, không thể không thò tay nắm chặt tay Vương Hạo Nhiên.

"Quá tốt rồi." Lục Yên nhảy nhót ở tại chỗ một cái, nhưng mà tác động vào chỗ khó chịu của thân thể, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, chau mày lên.

Lục Thần nhìn thấy Lục Yên dị thường như vậy, không khỏi nghi hoặc lên.

Vương Hạo Nhiên đem thần sắc của Lục Thần nhìn ở trong mắt, bất thành linh nói:

"Yên Yên, đều tại ta không đủ ôn nhu, lần sau ta sẽ chú ý một chút."

"Không. . . Không có việc gì đâu." Lục Yên rũ đầu, e lệ nói nhỏ một tiếng.

Lục Thần trợn tròn mắt.

Vương Hạo Nhiên rèn sắt khi còn nóng, lại lần nữa vung ra một cái bọ kích, nói với Lục Thần:

"Nghe nói ngươi là học sinh viện y học, có lẽ hiểu rất nhiều về y học,

có đề nghị dùng loại dược nào tiêu sưng giảm đau không?"

Lục Thần muốn về phòng bệnh cầm dao gọt trái cây.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 1600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lục Thần -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

Vương Hạo Nhiên hài lòng nhận ban thưởng, trong lòng sáng khoái vô cùng.

Lục Thần oán khí đầy trong ngực, nhưng có Lục Yên trở ngại vẫn không có phát tác ra.

Vương Hạo Nhiên đánh giá năng lực chịu đựng của Lục Thần một chút, sợ tâm trạng hắn nổ tung hắc hóa, dẫn đến không thể cung cấp lông dê, vì vậy cũng không tiếp tục đâm tim của hắn.

Giả vờ giả vịt nhìn đồng hồ, tìm một cái cớ rời đi bệnh viện.

Đêm.

Trong một tòa biệt thự.

Yến Vân Thiên ngồi ở ghế đá trong đình viện, hỏi Vân Huyền vừa từ bên ngoài trở về.

"Ta để người đi tra quan hệ của tiểu di với Vương Hạo Nhiên, người tra được thế nào rồi?"

"Huyền Tố tiểu thư cực kỳ coi trọng tên Vương Hạo Nhiên kia, nhưng mà quan hệ cụ thể của bọn hắn ta cũng không biết rõ. Nhưng bây giờ, Huyền Tố tiểu thư đảm nhiệm người hộ vệ, ở cùng một tòa

biết thự với Vương Hạo Nhiên, bảo hộ hấn." Vân Huyền báo cáo.

"Bọn hấn ở cùng một chỗ? !" Trong lòng Yến Vân Thiên dâng lên một trận đổ kị, thất thanh nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Đúng thế." Vân Huyền gật đầu, tiếp theo báo cáo: "Ngoại trừ Huyền Tố tiểu thư, trong thự kia còn có hai nữ nhân."

"Ai?" Yến Vân Thiên nhíu mày, truy vấn.

"Một người là Ninh Ngạo Tuyết, một người là Phùng An Na." Vân Huyền nói.

Tạch. . .

Biên giới bàn đá bị Yến Vân Thiê dùng tay bóp xuống một khối lớn, bóp giữ trong tay, tan thành phần.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên mất cân bằng, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Phượng Huyền Tố là nữ nhân hấn có tình cảm chân thành, Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na là vị hôn thê lúc trước của hấn, bây giờ lại đang cùng nam nhân khác ở chung một mái nhà!

Trong lòng Yến Vân Thiên đổ kị hừng hực, sát ý lấp lóe ở đáy mắt.

N @@@

Chương 484: Đối Sách

A"Người cùng Huyền Tố tiểu thư có tranh chấp vì Vương Hạo Nhiên, nếu Vương Hạo Nhiên xảy ra chuyện gì thì đương nhiên Huyền Tố tiểu thư sẽ hoài nghi đến trên đầu của người, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ."

Vân Huyền nhìn thần sắc của Yến Vân Thiên ở trong mắt, rất lo lắng cho Vương Hạo Nhiên, thế là vội vã thuyết phục :

"Địa vị của Huyền Tố tiểu thư ở Phượng Khê sơn không hề tầm thường, nếu mà chọc tức nàng thì hậu quả khó có thể lường được, xin ngài nghĩ lại."

Yến Vân Thiên nghe được lời này, từng bước khôi phục một chút lý trí, sát ý trong mắt dần dần tán đi, nhưng mà làm thế nào cơn tức giận trong lòng ngực vẫn không thể yên tĩnh lại được.

"Không giết hấn là chuyện có thể, nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không để cho hấn sống tốt." Yến Vân Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Người dự định. . ." Vân Huyền dò hỏi.

"Tên Vương Hạo Nhiên kia là phú nhị đại phải không?" Yến Vân Thiên hỏi.

"Đúng vậy, hấn là công tử của tập đoàn Vương thị, tài sản trong nhà đánh giá ra có hơn mấy trăm ức." Tin tức này ở trên mạng đều có thể tra được, Vân Huyền cũng không che giấu.

"Tập đoàn mấy trăm ức mà thôi ?" Trên mặt Yến Vân Thiên hiện lên vẻ khinh thường, giọng căm hận nói:

"Ta muốn để Vương gia của hần phá sản, để cái hần gọi là công tử biến thành ăn mày ngủ ngoài đường!"

Nghe được lời nói của Yến Vân Thiên, Vân Huyền sơ sơ giật mình, lập tức nhắc nhở:

"Huyền Tố tiểu thư cùng Vương Hạo Nhiên đi đến gần như thế, sợ là sẽ phải vì vậy mà tìm người gây phiền toái."

Yến Vân Thiên cười lạnh một tiếng "Nếu tiểu di ngay cả trên phương diện làm ăn của phụ thân ta đều muốn nhúng tay, vậy cũng quản quá chiều rộng. Huống hồ, đây là chủ kiến của phụ thân ta, chuyện liên quan gì đến ta?"

Vân Huyền nghe xong, biết Yến Vân Thiên đã quyết, chính mình thuyết phục căn bản vô dụng, nói:

"Vậy không còn chuyện gì nữa, ta trước lui xuống."

Yến Vân Thiên gật đầu đáp lại, lập tức dặn dò một tiếng "Chuyện nà, không nên nói với Vũ Ngưng, biết chưa?"

"Vì sao không thể nói cho Vũ Ngưng?" Vân Huyền nghi hoặc hỏi.

"Vũ Ngưng quá không đáng tin, nhiều lần để ta thất vọng, không chừng nàng lộ ra miệng, đem chuyện này nói cho tiểu di ta, vẫn nên giấu nàng tốt một chút." Yến Vân Thiên nói.

"Được." Vân Huyền gật đầu, lập tức lui ra.

Nhưng mà vừa rời khỏi tầm nhìn của Yến Vân Thiên, nàng liền đi tìm Vũ Ngưng, nói thẳng ra mọi chuyện.

"Yến Vân Thiên quá ghê tởm, việc này nhất định phải báo với công tử, để công tử làm tốt phòng bị." Vũ Ngưng lập tức nói.

"Suy cho cùng chúng ta lớn lên ở Phượng Khê Sơn, làm như vậy có được không?" Vân Huyền có chút lo nghĩ.

"Công tử cùng Yến Vân Thiên bất hòa, tương lai khả năng sẽ trở thành tử địch, người muốn giúp Yến Vân Thiên hay là muốn giúp công tử?" Vũ Ngưng hỏi.

"Đương nhiên là công tử, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn hắn, dù cho mệnh ta cũng không cần, ta muốn bảo vệ hắn." Vân Huyền bật thốt nói

"Sao lại không được?" Vũ Ngưng cười một tiếng, trêu ghẹo nói:
"Người tới gọi điện thoại báo chuyện này cho công tử, không chừng công tử cao hứng, một ngày kia sẽ ân sủng người."

"Nói bậy bạ gì đó." Vân Huyền xấu hổ vỗ bả vai của Vũ Ngưng một cái, tiếp đó ôm tâm tư hiếu kỳ, nhin không được hỏi "Công tử ân sủng người rồi sao?"

"Trước đó ta làm việc cho công tử, từng có một lần phúc phận như vậy." Vũ Ngưng cùng Vân Huyền là tỷ muội tốt nhiều năm, bởi vậy cũng không che giấu, chỉ là thời gian nói ra lời này thì vẫn có chút ít e lệ.

"Khi đó. . . Người vui vẻ lắm sao?" Vân Huyền đặc biệt hiếu kỳ, thế là bát quái hỏi nhiều một câu.

"Nói bằng lời người sẽ không hiểu, sau này có cơ hội, người tự nhiên sẽ rõ." Vũ Ngưng nói nhỏ.

Nghe vậy, Vân Huyền suy nghĩ xuất thần, không biết đang suy diễn ra chuyện gì.

Vũ Ngưng xô đẩy một cái "Còn lo lắng cái gì, tranh thủ thời gian báo cáo với công tử đi." Nói xong, đem điện thoại di động của mình đưa cho nàng.

Vân Huyền lấy lại tinh thần, lập tức cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

"Vũ Ngưng, chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên mới đi ra từ phòng tắm, sau khi thấy thông báo thì lập tức nghe máy, hỏi.

"Công tử, ta là Vân Huyền, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho người. . ."

Vân Huyền đem chuyện mới vừa cùng Yến Vân Thiên nói, toàn bộ nói cho hắn.

"Muốn đối phó tập đoàn Vương thị sao. . ." Nghe xong, Vương Hạo Nhiên lẩm bẩm nhắc tới một tiếng, hỏi tiếp:

"Trước đây nghe Vũ Ngưng nói qua, Yến Vân Thiên có phụ thân là một đầu não của tập đoàn tài chính rất lợi hại phải không?"

Vân Huyền nói: "Tất nhiên, phụ thân hắn tên là Yến Phi Bằng, tài sản tập đoàn đánh giá có giá trị gần tới có 500 tỷ, việc làm ăn của tập đoàn bao hàm rất nhiều lĩnh vực, ảnh hưởng sâu xa."

"Nếu như không tính toán tới đại giới thì tuyệt đối có khả năng lay động một ngành nghề, hoàn toàn có khả năng có thể lật đổ tập đoàn khoảng vài trăm ức."

Wang Hào Nhiên nhíu nhíu mày "Coi như có thể làm được cũng là đã thương đối thủ một ngàn tự tổn tám trăm, phụ thân hắn sẽ tùy theo hắn mà tùy hứng như vậy sao?"

"Yến Vân Thiên rất được sủng ái, hắn khẳng khái yêu cầu, Yến

Phi Bằng tuyệt đối làm ra được." Vân Huyền khẳng định nói.

Vương Hạo Nhiên chuẩn bị xem Yến Phi Bằng như chỗ đột phá, vì vậy nói:

"Cùng ta nói cặn kẽ một chút về Yến Phi Bằng này, tỉ như có tu võ hay không, tính nết như thế nào, còn có mê gái các thứ hay không."

Vân Huyền báo cáo chi tiết nói "Yến Phi Bằng lúc đầu cũng là người bên trong giang hồ ẩn thế, thiên phú võ đạo rất không tệ, nhưng mà về sau dần thân vào thế tục buôn bán, tinh lực phân tán, phương diện võ đạo trì hoãn một ít, nhưng bây giờ cũng là một tên Hóa Kinh Tiểu Tông Sư."

"Về phần tính nết. . . Bình thường ăn nói rất có ý tứ, có loại cảm giác không giận tự uy, hết sức chuyên tình, lúc tuổi còn trẻ chính là một tình chủng, cho đến bây giờ cũng không thèm ngó tới nữ nhân khác, chung tình với sơn chủ Phượng Khê Sơn, cũng chính là mẫu thân của Yến Vân Thiên."

Vương Hạo Nhiên nghe một trận, lập tức có chút thất vọng.

Hắn vốn chỉ muốn gài bẫy Yến Phi Bằng, tiếp đó chụp chứng cứ hắn vượt quá giới hạn, lấy cái này để phụ mẫu Yến Vân Thiên đấu tranh nội bộ.

s @@@

Chương 485: Gặp Gỡ Bất Ngờ (1)

↳ Thế nhưng mà Yến Phi Bằng cũng là tình chủng, vậy kế hoạch này không áp dụng được.

"Còn Phượng Nhiêu kia thì sao? Nói một chút về người này." Vương Hạo Nhiên nói.

Vân Huyền tiếp tục báo cáo: "Sơn chủ là một vị thiên tài võ đạo, lúc tám năm trước cũng đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư, tu vi bây giờ càng là sâu không lường được."

"Về phương diện tính nết thì sơn chủ chuyên chú tu võ, rất lạnh nhạt với phương diện tình ca, ưa thích không chế hết thầy."

"Còn có chính là sơn chủ rất đẹp, ở một nơi mỹ nữ như mây như Phượng Khê Sơn vẻn vẹn chỉ ở dưới Huyền Tố tiểu thư."

Wương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ, tiếp đó quay lại chủ đề ban đầu "Yến Phi Bằng không có nhược điểm nào khác sao?"

Bởi vì tình thế trước mắt đang nguy hiểm, vẫn nên bắt tay vào làm từ phụ thân Yến Vân Thiên. Bên Phượng Nhiêu kia tạm thời không có động tĩnh, vẫn không nên trêu chọc đến.

"Nhược điểm. . ." Vân Huyền suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thế là dùng giọng nói không xác định: "Sợ lão bà có tính là nhược điểm không?"

"Yến Phi Bằng sợ lão bà phải không?" Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại.

Vân Huyền nói: "Ừm, rất sợ, tựa như là chuột thấy mèo vậy, Yến Phi Bằng đến trước mặt Phượng Nhiêu thì Phượng Nhiêu không nói để hắn ngồi xuống, hắn cũng không dám ngồi!"

"Lão bà quản nghiêm sao. . ." Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, bỗng nhiên nghĩ đến một cái chủ kiến cực tốt.

Nhưng mà còn có một cái lo nghĩ, bởi vậy mở miệng hỏi thăm Vân Huyền.

"Yến Vân Thiên là nhi tử ruột của Phượng Nhiêu phải không?"

"Tất nhiên, bọn hấn là mẫu tử ruột. Vì sao công tử lại hỏi như vậy?" Vân Huyền hiểu kỳ.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, sơ sơ nói lỏng một hơi, trả lời qua loa: "Thuận miệng hỏi một chút."

Yến Vân Thiên là nhân vật chính ủa đất.

Vừa rồi Vương Hạo Nhiên nghe được Phượng Nhiêu rất đẹp, chỉ cho là bên trong nội dung chính tuyến của Yến Vân Thiên sẽ có loại nội dung truyện mắt trí kia.

Nhưng mà sau khi biết được Yến Vân Thiên là nhi tử ruột của Phượng Nhiêu thì lo nghĩ hoàn toàn biến mất.

Phượng Nhiêu này không phải là nữ chính, là một nữ phụ.

Mà hấn lại có đòn sát thủ siêu cấp đối phó nữ phụ.

Tỉ như Vũ Ngưng cùng Vân Huyền bởi vậy mà bị thu phувj.

Thông qua Phượng Nhiêu tới hạn chế Yến Phi Bằng, như thế hoàn toàn có thể đem một cuộc chiến kinh tế sắp diễn ra biến mất trong vô hình.

Mà trừ điều đó ra, địa vị của Phượng Nhiêu cao thượng, sơn chủ cao quý của Phượng Khê Sơn. Thông qua nàng có thể làm rất nhiều chuyện.

Quan trọng nhất là Phượng Nhiêu chính là mẫu thân của Yến Vân Thiên.

Mượn cái này có thể làm Yến Vân Thiên thất vọng.

"Đúng rồi, Phượng Nhiêu này bao nhiêu tuổi." Tuy là Vương Hạo Nhiên hạ quyết tâm, vẫn khó tránh khỏi có chút lo sợ.

Suy cho cùng Phượng Nhiêu có nhi tử gần hai mươi tuổi.

Nói cách khác, Phượng Nhiêu là một bà lão. . .

"Ba mươi sáu tuổi." Vân Huyền trả lời.

"Mới ba mươi sáu?" Vương Hạo Nhiên kinh dị.

"Giang hồ ẩn thế không thể so với thế tục, bảo lưu lấy một ít truyền thống thời cổ, mười lăm mười sáu tuổi thành hôn cũng không coi là chuyện mới mẻ gì." Vân Huyền giải thích một chút, tiếp đó nhắc nhở:

"Nhưng mà vấn đề liên quan tới tuổi tác, ngàn vạn lần không được nhắc tới trước mặt sơn chủ, ngay cả Yến Vân Thiên cũng không dám."

Wương Hạo Nhiên gật đầu một cái, có thể hiểu được.

Đừng nói Phượng Nhiêu là một người có địa vị cao quý, cho dù là nữ nhân bình thường đều cực kỳ kiêng kị người khác hỏi tuổi của mình.

"Vừa rồi người nói Phượng Nhiêu rất xinh đẹp, ba mươi sáu tuổi có thể xinh đẹp đến cỡ nào?"

Wương Hạo Nhiên hoài nghi đến tính chân thực của lời nói Vân

Huyền, bởi vậy nghi ngờ hỏi.

"Người tu võ lão hóa chậm hơn người bình thường nhiều, tăng thêm bình thường rất hay bảo dưỡng, nhìn qua bên ngoài của sơn chủ thì như là nàng ít hơn tuổi thật tầm mười tuổi lận, nếu không quen biết nàng thì nhất định sẽ cảm thấy tuổi của nàng mới hai lăm hai sáu tuổi mà thôi." Vân Huyền giải thích nói.

"Như vậy sao. . ." Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một thoáng.

Hắn ngược lại nhìn thấy một ít nữ tử tu võ, nhưng mà đều là một ít rất trẻ trung, như Lạc Thanh Thiên, Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết.

Loại trừ các nàng, Vương Hạo Nhiên cũng không có gặp qua nữ tử tu võ lớn hơn một ít, bởi vậy không có nhận thức này, sau khi nghe được Vân Huyền nói như vậy thì lập tức hiểu được.

Cùng lúc đó, cảm giác khó chịu trong lòng lập tức tiêu tán không ít.

Tuy là Phượng Nhiêu là à lão, nhưng nhìn rất trẻ trung xinh đẹp, vấn đề kia không lớn.

"Phượng Khê sơn cách nơi này có bao xa?" Vương Hạo Nhiên chuẩn bị đi gặp gỡ bất ngờ Phượng Nhiêu.

"Gần tới hơn một ngàn km. Công tử người muốn đi Phượng Khê Sơn sao? Nhưng mà Phượng Khê Sơn không cho phép người ngoài tiến vào." Vân Huyền nói.

Wương Hạo Nhiên lập tức nhíu nhíu mày.

Phượng Nhiêu xem như sơn chủ Phượng Khê Sơn, chắc hẳn đều là ở trong Phượng Khê Sơn, như vậy thì đến gần thế nào?

Chẳng lẽ phải bí mật đi vào?

Nhưng không chú bị cao thủ ở Phượng Khê Sơn phát hiện thì cực kỳ phiền toái.

"Ta muốn đi gặp Phượng Nhiêu này một lần, người đến từ Phượng Khê Sơn, khẳng định hiểu rất rõ với nơi đó, có biện pháp gì hay không?"

Độ thiện cảm của Vân Huyền cùng Vũ Ngưng đã kéo căng, Vương Hạo Nhiên cũng không sợ bọn nàng sẽ phản bội, bởi vậy trong khi nói chuyện cũng không có gì cố kỵ.

Vân Huyền suy tư một hồi, rất nhanh trả lời:

"Ba ngày sau chính là ngày cầu phúc mỗi năm một lần ở Phượng Khê Sơn, dựa theo lệ cũ thì sơn chủ sẽ mang theo một ít người xuống Phượng Khê Sơn, đến chỗ gọi là Phượng Khê Đài để chúc phúc."

"Bình thường ở Phượng Khê Đài cũng có một chút người ngoại địa trong thế tục sẽ đi đến nơi đó cầu phúc cầu nguyện. Nếu nơi đó xuất hiện người ngoài cũng sẽ không gây nên sự chú ý của người khác."

Vương Hạo Nhiên hỏi: "Cụ thể là giờ nào của ba ngày sau?"

Vân Huyền nói: "Bảy giờ sáng."

Vương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ, tán dương một tiếng, "Vân Huyền, tin tức của người rất hữu dụng."

"Có thể giúp công tử vậy thì quá tốt rồi." Vân Huyền vui vẻ nói.

"Có cơ hội ta sẽ đến thăm người." Vương Hạo Nhiên biết tâm tư của nàng, vì để cho nàng ra sức làm việc hơn, thế là cho phép một cái ích lợi.

s @@@

Chương 486: Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)

Vân Huyền nghe xong, vui vô cùng, "Công tử, đây chính là người nói, Vân Huyền cung kính chờ đợi ngài đến."

"Vũ Ngưng cũng cung kính chờ đợi công tử tới trước." Trong điện thoại lại truyền tới một âm thanh kích động.

Thời gian hai ngày chớp mắt liền qua.

Vương Hạo Nhiên chuẩn bị một thoáng, chuẩn bị khởi hành.

Nhưng mà đến thời gian xuất phát, cũng nhận được điện thoại của Vương Hưởng.

"Nhi tử bảo bối, đối tác của Vương thị tập đoàn bỗng nhiên không hiểu thấu hủy hợp đồng, toàn bộ Vương thị tập đoàn lâm vào một loại tình huống không tốt. Giá cổ phiếu công ty đột nhiên nhảy trên diện rộng, trong thời gian thật ngắn thị trị trực tiếp bốc hơi vài tỷ." Trong âm thanh Vương Hưởng mang theo một loại vẻ u sầu, dừng một chút thì tiếp tục nói:

"Xem ra phía sau là có một cỗ sức mạnh rất lớn, đang ở phía sau màn đối phó Vương thị tập đoàn chúng ta. Thế nhưng mà ta và mẫu

thân người đều không có chộc loại nhân vật này, có phải. . . Người chộc kẻ không nên chộc hay không?"

"Là ta." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng, thản nhiên nói: "Nếu người gọi điện thoại tới muốn ta cùng người ta cúi đầu xin lỗi các loại thì miễn đi."

"Nhi tử bảo bối, đừng nóng lòng, lão ba không phải trách người, chỉ là muốn biết rõ nguyên nhân mà thôi." Vương Hưởng vội vã giải thích nói.

"Thị trường công ty bốc hơi vài tỷ, người không đau lòng sao?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một thoáng.

"Tất nhiên đau lòng, nhưng mà lão ba càng luyến tiếc để người cúi đầu xin lỗi người ta." Ngữ khí Vương Hưởng trở nên kiên quyết, "Bọn hấn muốn đấu bậy thì đấu thôi, coi như liều mạng phá sản Vương thị cũng phải cùng bọn hấn hao tổn đến cùng!"

Vương Hạo Nhiên không khỏi bị lão tử tiện nghi này cảm động một thoáng, trấn an nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, việc này chẳng mấy chốc sẽ lắng lại."

"Vì sao?" Vương Hưởng nghi hoặc.

"Ta chuẩn bị cầu phúc cho Vương gia chúng ta, cầu ông trời phù hộ." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Vương Hưởng ngạc nhiên một trận, rất muốn nói cái này có tác dụng quái gì? !

Nhưng mà nghĩ đến đây là một phen tâm ý của nhi tử bảo bối bởi vậy cũng không có dội nước lạnh.

"Được, thời gian không sai biệt lắm, ta phải lên đường, bái bai." Vương Hạo Nhiên nói xong, liền kết thúc trò chuyện cùng Vương

Hường.

Lập tức đi tới sân bay, lên máy bay đúng hạn.

Khi máy bay hạ cánh thì màn đêm đã chậm rãi phủ xuống.

Vương Hạo Nhiên ra sân bay thuê một chiếc xe, tìm được Phượng Khê Đài ở gần đó.

Ở gần Phượng Khê Đài có một ít dân.

Vương Hạo Nhiên cho chút tiền thuận lợi tại một nhà dân ở lại, ngủ một đêm.

Hơn sáu giờ ngày kế tiếp, Vương Hạo Nhiên liền rời giường, mang theo một ít đồ vật dùng cầu phúc, đi bộ đến Phượng Khê Đài.

Gần tới lúc bảy giờ, hấn tới ngoài sân rộng ở Phượng Khê Đài cầu phúc.

Lúc này, trên quảng trường một ít nữ tử ăn mặc trường bào, đang bố trí một ít đồ vật dùng để cầu phúc.

Vương Hạo Nhiên cách gần đó lập tức có người tới thuyết phục, nơi đây bị trưng dụng, để hấn một giờ sau lại đến cầu phúc.

Ngữ khí của đối phương coi như không tệ, Vương Hạo Nhiên dự định khiêm tốn, cũng không muốn cùng bọn hấn phát sinh va chạm, thế là không có đi vào trong quảng trường, nhưng mà cũng không có rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị nhìn về nơi xa, ánh mắt quét bốn phía, tìm kiếm thân ảnh của mục tiêu.

Trên vị trí chủ tọa trong dạ đình của Phượng Khê Đài có một cái nhắm mắt chợp mắt, nữ tử xinh đẹp thân bào trường bào.

Hai bên nữ tử xinh đẹp có bốn nữ tử mặc đồ thị nữ lạng chò đứng thẳng.

Bốn người các nàng cũng không dám thờ mạnh một cái, sợ quấy nhiễu đến nữ tử xinh đẹp kia.

Vương Hạo Nhiên xem xét tư thế cùng khí chất của nữ tử xinh đẹp kia, trong lòng đã có suy đoán.

Nghĩ như vậy, nhẹ nhàng đi vào bên trong đại điện.

"Xin dừng bước!"

Vương Hạo Nhiên mới một chân đạp vào đại điện, một thị nữ quát bảo ngưng lại một tiếng.

Cùng lúc đó, nữ tử xinh đẹp đang chớp mắt cũng chậm rãi mở mắt ra, hai con ngươi tựa như không cần bất luận tình cảm gì, có lãnh mang hiện lên.

Bốn thị nữ nhìn thấy đã quấy rầy sơn chủ, không khỏi nơm nớp lo sợ.

Các nàng phụng dưỡng Phượng Nhiêu đã lâu, hiểu rõ tính tình của nàng, biết nàng không thích gặp nam tử xa lạ, nhìn một chút đã cảm thấy dơ bẩn con mắt.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không để ý tiếng quát của thị nữ kia, trực tiếp dậm chân đi vào trong đại điện.

Nhưng mà đang đi lại cũng khơi thông hệ thống, hạ mệnh lệnh sử dụng hào quang mị lực với Phượng Nhiêu.

【Đinh, nữ phụ Phượng Nhiêu có hào quang vai phụ quá cao, đẳng

cấp hào quang mị lực của kí chủ quá thấp, không cách nào có hiệu lực với nàng. Kí chủ phải chăng lựa chọn tiêu phí 20000 điểm phản phái tăng lên đẳng cấp hào quang mị lực? 】

Nghe được hệ thống nhắc nhở, nhịp bước Vương Hạo Nhiên trì trệ.

Phượng Nhiêu đã phát tác tức giận, chính mình lại đánh không được nàng.

Cái này có làmj chọn sao?

Vương Hạo Nhiên lập tức hao tổn hai vạn điểm phản phá thăng cấp hào quang mị lực.

【 Đỉnh, kí chủ tiêu phí 20000 điểm phản phái, thành công đem hào quang mị lực sơ cấp thăng cấp thành hào quang mị lực trung cấp. 】

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực với nữ phụ Phượng Nhiêu thành công, độ thiện cảm của Phượng Nhiêu đối với kí chủ tăng lên tới max trị số. 】

【 Đỉnh, kí chủ thu phục nữ phụ quan trọng Phượng Nhiêu, ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Sau khi nhận được một chuỗi tin tức nhắc nhở, Vương Hạo Nhiên vậy mới nói lỏng một hơi.

Đồng thời hẳn cũng chú ý tới vẻ lạnh nhạt trong mắt Phượng Nhiêu biến mất, lơ đãng ngồi ngay ngắn, bắt đầu nghiêm nghị quan sát chính mình.

Rất nhanh, chỗ sâu trong đáy mắt nàng nổi lên một chút hào quang

say mê.

"Còn rỡ, mau rút ra nơi này!"

Bốn thị nữ nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không nghe khuyến cáo, liền dùng khí thế hung hăng đi lên trước, muốn dùng vũ lực đuổi hắn đi.

"Dừng tay."

Sau lưng bốn thị nữ truyền đến âm thanh đạ mạp.

Cũng là Phụng Nhiêu bỗng nhiên lên tiếng.

Bốn người xoay người, trên mặt lộ ra một ít vẻ nghi hoặc.

"Vả miệng." Phụng Nhiêu lên tiếng.

Y @@@

Chương 487: Lừa Dối Lẫn Nhau

"Vâng!" Một thị nữ bên trong đột nhiên đáp một tiếng, lập tức liền muốn đi đến Vương Hạo Nhiên, muốn lấy tay vả miệng của hắn.

Nhưng mà ngay tại lúc thị nữ này vừa muốn đuổi tay ra, âm thanh Phụng Nhiêu lần nữa truyền đến.

"Ta kêu bốn người các người tự vả miệng mình."

Bốn thị nữ một mặt kính ngọc cùng mờ mịt, có chút không làm rõ ràng được tình huống.

"Cần ta nói lần thứ ba sao?" Âm thanh Phượng Nhiêu mang theo một ít hàn ý.

Bốn thị nữ nghe xong, nơi nào còn dám đông dài, lập tức mỗi người đánh chính mình mấy cái bạt tai.

Sau đó nhộn nhịp nghi ngờ nhìn Phượng Nhiêu một chút, thực tế không hiểu loại hành vi này của nàng.

Nhưng lấy thân phận và địa vị của Phượng Nhiêu, tự nhiên không cần thiết phải giải thích với các nàng.

"Ra ngoài." Phượng Nhiêu đạm mạc nói.

Trong lòng bốn thị nữ cất giấu vô hạn nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, nhỏ giọng lui ra.

Trong đại điện chỉ còn dư lại Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Nhiêu.

Wang Hạo Nhiên đi đến gần một ít, cũng cẩn thận đến sát Phượng Nhiêu.

Vân Huyền nói không giả, Phượng Nhiêu này hoàn toàn chính xác cực kỳ đẹp, có thể nói phong hoa tuyệt đại, hoàn toàn không giống nữ nhân ba mươi sáu tuổi.

Toàn thân trên dưới mang theo một loại khí chất cao cao tại thượng, chỉ là thần sắc lạnh một ít, nhìn lên hết sức khó gần.

Nhưng mà loại nữ nhân này càng làm cho nam nhân dâng lên một cảm giác muốn được chinh phục.

"Thủ hạ không hiểu chuyện, ta đã giáo huấn qua các nàng, đừng nên trách."

Phượng Nhiêu nói ra chữ rất lễ phép khách khí, nhưng âm thanh cũng mang theo một loại cảm giác không thể nghi ngờ, giống như đang ra lệnh vậy.

Ý tứ này tựa như là nói: Ta đã giáo huấn qua thủ hạ của ta, việc này đã qua, không cho người có lời oán giận, một tư một hào đều không cho có!

Vương Hạo Nhiên nghe được ý vị trong đó, cảm giác có chút không thoải mái, cũng không để ý tới Phượng Nhiêu, tự mình tìm một vị trí ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía nơi khác, xem Phượng Nhiêu như là không khí vậy.

"Ta đang cùng người nói chuyện, không nghe thấy phải không?" Phượng Nhiêu nhìn thấy chính mình bị coi thường, có chút không vui nói.

"Nơi này cũng không phải nhà người, người không tư cách đuổi ta đi. Hơn nữa người cùng ta nói chuyện, ta nhất định phải để ý đến người sao?" Vương Hạo Nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, hỏi.

Sắc mặt của Phượng Nhiêu dần dần chuyển lạnh, giống như tính tình của nàng, chân khí rét lạnh nhẹ nhàng lưu chuyển, cho nên nhiệt độ của không khí chung quanh đều hạ thấp một ít.

Ngoài mặt Vương Hạo Nhiên không kiêu ngạo không tự ti, nhưng trong nội tâm cũng là đang bồn chồn, mong mỗi nàng không nên ra tay mới tốt.

Sau khi có trăm năm chân khí muốn tăng lên nữa, cần có điểm phản phái cao hơn trước nhiều.

Vương Hạo Nhiên từng có mấy lần kinh nghiệm liền dưỡng thành

một cái thói quen tùy thời bảo trì dư dả điểm phản phái, để ứng đối với một ít tình huống đột nhiên xuất hiện.

Nếu không có đặc biệt bắt buộc, hẳn không muốn tiêu phí nhiều điểm phản phái như vậy.

Nhưng mà ngay tại thời gian Vương Hạo Nhiên lo lắng thì sắc mặt lạnh lẽo của Phượng Nhiêu dần dần tiêu tán.

"Vừa rồi ta có thái độ không tốt, xin người đừng để ở trong lòng."

Phượng Nhiêu thu liễm lại dáng dấp cao cao tại thượng kia, trở nên bình dị gần gũi một ít.

"Không sao." Vương Hạo Nhiên vậy mới vừa ý, thân thiện đáp lại một câu.

"Người là ai, tới nơi này làm gì?" Phượng Nhiêu hỏi.

"Ta tên Vương Hạo Nhiên, từ Thanh Linh tới, đến bên này cầu phúc." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta tên Phượng Nhiêu."

"Nhiêu a di mạnh khỏe." Miệng Vương Hạo Nhiên không ngăn cản, theo bản năng xưng hô một câu.

Sắc mặt Phượng Nhiêu cứng đờ "Ta rất già sao?"

"Nhiêu tử tử khỏe." Vương Hạo Nhiên lập tức đổi giọng.

Sắc mặt Phượng Nhiêu giãn ra, không khỏi hỏi "Người bao nhiêu tuổi?"

"Tính tuổi mụ thì đã mười chín." Vương Hạo Nhiên như là nam hà thành thật, hỏi cái gì thì trả lời cái gì.

Thần sắc Phượng Nhiêu hơi động. Tuổi của hắn xấp xỉ nhi tử mình.

"Nhiêu tử tử, ngươi thì sao? Bao nhiêu tuổi rồi?" Vương Hạo Nhiên thấy thái độ Phượng Nhiêu chuyển biến, thế là tìm đường chết một thoáng, muốn dò xét độ chịu đựng của nàng.

"Ta hai mươi bốn tuổi." Mặt Phượng Nhiêu không đỏ hơi thở không gấp nói.

Vương Hạo Nhiên một mặt cổ quái. Nếu không phải từ Vân Huyền nơi đó biết Phượng Nhiêu thì xem chút đã tin.

"Nhiêu tử tử đã thành thân chưa?" Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

"Chưa từng."

Phượng Nhiêu vẫn một mặt chân thành như cũ.

Vương Hạo Nhiên bị da mặt Phượng Nhiêu làm cho choáng váng, nhưng mà ngoài mặt bất động thanh sắc, cũng không vạch trần nàng.

"Ngươi có bạn gái chưa?" Phượng Nhiêu tiếp tục đổi chủ đề, quý thần xui khiến hỏi ngược lại.

"Ta chưa biết yêu là gì nữa, ở đâu ra có bạn gái."

Vương Hạo Nhiên ngượng ngùng bắt đầu giả bộ như thẹn thùng.

Phượng Nhiêu không biết xấu hổ, chính mình còn giữ liêm sỉ làm gì? Cũng là lừa dối lẫn nhau thôi.

Kỹ năng diễn của Vương Hạo Nhiên phi phàm, Phượng Nhiêu xem đều là không có nhìn ra cái gì không đúng.

"Vậy người thích gì nữ sinh như thế nào?" Phượng Nhiêu lại hỏi.

"Ta. . . Ta không biết rõ." Vương Hạo Nhiên đáp ứng, mặt còn đỏ lên nói.

"Sao lại không biết, người gặp nữ sinh, trong lòng có hảo cảm hảo cảm hay không, chẳng lẽ mình không rõ ràng sao?" Phượng Nhiêu nín lấy không thả, hình như quả thực muốn hắn nói ra không thể.

Vương Hạo Nhiên ra vẻ then thùng một trận, ngênh hợp tâm ý của Phượng Nhiêu, nói:

"Ta. . . Nhìn thấy nhiều tỷ tỷ liền rất có hảo cảm."

Phượng Nhiêu nghe xong lộ ra nụ cười vô cùng hài lòng.

"Từ giờ trở đi người đã có bạn gái." Phượng Nhiêu dùng ngữ khí thoáng có chút bá đạo nói với Vương Hạo Nhiên.

"Ý là sao chứ?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như nghe không hiểu.

"Sau này ta chính là bạn gái của người."

Phượng Nhiêu ở vị trí cao lâu ngày, tăng thêm tính cách rất tùy ý, lại là lơ đãng sử dụng ngữ khí mệnh lệnh nói chuyện, tựa như nữ vương vậy.

"Không được không được, ta. . . Chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt, như vậy cũng quá nhanh rồi, ta cũng không phải người tùy tiện."

Không để Phượng Nhiêu nghi ngờ, Vương Hạo Nhiên giả vờ chính đáng một thoáng, không có lập tức đồng ý.

"Ta làm bạn gái người, người tuyệt đối không thiệt thòi. Ta sẽ cho người tiền tiêu không hết, trừ điều đó ra, ta sẽ còn bảo vệ người, sẽ không để bất luận kẻ nào bắt nạt người." Phượng Nhiêu dẫn dắt

từng bước, mở ra điều kiện.

M @@@

Chương 488: Người Còn Lớn Hơn Thiên Vương Lão Tử

Vương Hạo Nhiên nghe đến một trận cổ quái. Ý tứ này chẳng phải mình trở thành tiểu bạch kiểm sao?

"Ta sẽ không bán đứng chính mình." Vương Hạo Nhiên rất có cốt khí.

"Đây không phải là giao dịch, ta thân là bạn gái, đảm nhận một ít trách nhiệm." Phượng Nhiêu giải thích nói.

"Cái này. . ." Vương Hạo Nhiên cố tình nhử nàng.

Phượng Nhiêu suy tư một chút, tiếp tục dẫn dắt từng bước nói:

"Người thật xa chạy đến bên này cầu phúc, hẳn là gặp được phiền toái gì phải không, người một chút cho ta nghe, nói không chắc ta có thể giúp người giải quyết."

Nghe được lời này, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, thuận thế nói:

"Ta chộc một một thiếu gia tập đoàn tài chính hơn mấy trăm tỷ, người ta không nể nang gì cả, muốn làm đổ tập đoàn mấy trăm ức

nhà ta, phụ mẫu ta buồn đến nỗi đầu tóc sáng bạc hết rồi, nhưng cái gì ta cũng làm không được, bởi vậy mới chạy đến bên này cầu phúc."

Dứt lời, lộ ra thần sắc thống khổ tự trách.

"Thiếu gia của tập đoàn tài chính lớn. . . Hấn tên là gì?" Phụng Nhiêu hỏi.

"Hấn tên là Yên Vân Thiên." Vương Hạo Nhiên đáp.

"Yên Vân Thiên?" Phụng Nhiêu ngạc nhiên nghẹn ngào.

"Sao vậy, người biết hấn sao?" Vương Hạo Nhiên cố tình hỏi.

"Không biết." Phụng Nhiêu lờ mờ đáp lại nói.

"Vậy chuyện này người có thể giúp ta sao?" Vương Hạo Nhiên truy vấn.

Phụng Nhiêu do dự một chút, cũng không có lập tức trả lời.

"Xem ra không được phải không? Vậy có duyên chúng ta sẽ gặp lại." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

"Ta có thể giúp người, nhưng mà người phản đáp ứng ta một vài điều kiện." Phụng Nhiêu gọi lại Vương Hạo Nhiên.

"Điều kiện gì?"

"Chuyện ta giúp người, không cho người nói cho bất luận kẻ nào, cũng đừng tùy tiện nói với người khác là người biết ta." Phụng Nhiêu nói.

"Vì sao chứ?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như không hiểu.

"Vấn đề này sau này ta sẽ nói cho người biết." Phượng Nhiêu tất nhiên không dám nói thật, bởi vậy qua loa nói.

"Vậy được rồi." Ngoài mặt Vương Hạo Nhiên đáp ứng.

"Được, đến bên cạnh ta." Phượng Nhiêu ngoắc ngoắc ngón tay.

Vương Hạo Nhiên "Rụt rè" đi đến bên cạnh Phượng Nhiêu.

Giờ phút này hai người mới cách nửa mét, Phượng Nhiêu cũng thấy rõ ràng, không khỏi bị dáng dấp anh tuấn của Vương Hạo Nhiên mê đến có chút thất thần.

Nhưng mà suy cho cùng Phượng Nhiêu không phải người thường, rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

"Nhiêu tỷ tỷ, người thật là xinh đẹp." Vương Hạo Nhiên một mặt ngây thơ khích lệ nói.

Nghe vậy, trên mặt Phượng Nhiêu lộ ra nụ cười cực hiếm thấy.

"Vậy có muốn ta làm bạn gái của người không?" Phượng Nhiêu hỏi.

"Muốn."

Đã nói tới mức này, Vương Hạo Nhiên tất nhiên không đến mức tiếp tục nhử nàng nữa.

Phượng Nhiêu vừa ý gật đầu một cái, đang muốn nói tiếp cái gì, ngoài đại điện truyền đến tiếng thị nữ báo cáo "Đã sắp đến giờ lành cầu phúc".

"Ở nơi này chờ ta, một lát ta sẽ đến tìm người."

Phượng Nhiêu cứng chiều nhìn một chút Vương Hạo Nhiên, lập tức đi ra đại điện.

Vương Hạo Nhiên thấy Phượng Nhiêu biến mất trong tầm mắt của mình, lập tức thu liễm lại biểu tình ngây thơ đang hoàng trên mặt.

Vốn dĩ hẳn không định làm như vậy, nhưng Yến Vân Thiên cùng Yến Phi Bằng nhất định muốn làm, cũng chỉ có thể trừng phạt bọn hắn như vậy

Không biết sau khi hai phụ tử Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên biết được Phượng Nhiêu làm ra những chuyện này thì trên mặt sẽ có biểu tình đặc sắc như thế nào đây?

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên bắt chước thì bắt chước, nhưng cùng Tào lão bản vẫn còn có chút khác biệt.

Hành động của Tào lão bản là chỉ cần thân không muốn tâm.

Ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên là chỉ cần tâm không muốn thân.

Đại đa số nhân vật chính thanh cao không muốn người mất đi lần đầu.

Vương Hạo Nhiên xem như là siêu cấp đại phản phái, phong cách tất nhiên không thể thấp hơn nhân vật chính. Phương diện ứng đối với Phượng Nhiêu này hẳn chỉ tính toán đảm nhiệm phóng hỏa nhân vật.

Đơn giản khái quát một thoáng chính là cứ phóng hỏa, không thêm dập lửa.

...

Phượng Nhiêu cất giấu tâm sự, mau chóng kết thúc cầu phúc thì liền chỉ huy mọi người trở về Phượng Khê Sơn, chính mình thì ở lại một lát.

Thấy tất cả mọi người rời khỏi, nàng lại lần nữa trở lại bên trong đại điện.

"Để người đợi lâu rồi."

Phượng Nhiêu sợ hãi cảm thấy không kiên nhẫn, bởi vậy trấn an một tiếng.

"Nhiêu tỷ tỷ, chuyện kia. . ." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở.

"Chờ một chốc lát."

Phượng Nhiêu hiểu ý, sau khi nói một tiếng thì rời khỏi tầm nhìn của Vương Hạo Nhiên, tựa hồ là liên hệ người nào đó.

Bên trong biệt thự.

Yến Vân Thiên biết phụ thân bên kia đã bắt đầu chèn ép Vương gia, đồng thời còn đạt được hiệu quả không tệ.

Bởi vậy tâm tình của Yến Vân Thiên vẫn vô cùng không tệ, tối hôm qua ngủ một giấc ngon lành, đồng thời hôm nay rời giường thật sớm.

Yến Vân Thiên đến sân vườn hít thở không khí mới mẻ một thoáng, chỉ cảm thấy tâm tình khoái trá, tiếp đó liền gọi điện thoại liên hệ Yến Phi Bằng một thoáng, muốn đạt được tin tốt lành mới.

"Phụ thân, tình huống như thế nào rồi?"

Trong âm thanh tra hỏi của Yến Vân Thiên đều mang một ít cảm giác lơ mơ vui sướng.

"Ta đã sắp xếp tốt hết thảy, sau khi hôm nay bắt đầu phiên giao dịch

thì cổ phiếu tập đoàn Vương thị có thể không ngừng rớt, thị trường công ty sẽ tiếp tục bốc hơi mấy chục ỨC. Không đến mấy ngày, giá cổ phiếu của tập đoàn Vương thị liền sẽ sập bàn toàn diện, khoảng cách phá sản cũng sẽ không quá xa xôi." Yến Phi Bằng trả lời nhi tử.

"Tốt quá!" Yến Vân Thiên cực kỳ hưng phấn.

"Nhưng mà hủy hoại tập đoàn Vương thị, chúng ta cũng tổn thất không nhỏ, sau khi tổng kết thì phỏng chừng sẽ tiêu phí 700 ỨC đến 800 ỨC, viễn siêu qua tổng giá trị của tập đoàn Vương thị." Trong âm thanh Yến Phi Bằng lộ ra một loại cảm giác đau lòng.

"Ta cũng biết sẽ tổn thất không nhỏ, nhưng ta chính là nuốt không trôi cơn giận này." Giọng Yến Vân Thiên cảm hận nói.

"Kỳ thực đối phó một tên phú nhị đại trong thế tục thì có quá nhiều biện pháp, tại sao muốn dùng loại phương thức này chứ?" Yến Phi Bằng cực kỳ nghi hoặc.

"Nếu ta có lựa chọn khác cũng sẽ không dùng loại biện pháp này." Nhắc đến việc này, Yến Vân Thiên lập tức uất ỨC nói.

"Chuyện gì xảy ra?" Yến Phi Bằng nghi hoặc hỏi.

"Dăm ba câu thì nói không rõ ràng. " Yến Vân Thiên không nguyện nhắc đến chuyện đau lòng, bởi vậy lừa gạt một thoáng, tiếp đó nhất chuyển chủ đề, nhắc nhở.

z @@@

Chương 489: Yến Vân Thiên Nổi Giận (1)

"Phụ thân, nếu như tiểu di tìm người kêu người giờ cao đánh khế, không được chèn ép tập đoàn Vương thị, người tuyệt đối không nên để ý tới nàng, nói đây là toàn bộ nghị quyết của tập đoàn, một mình người cũng không cách nào thay đổi."

Nghe xong lời này, Yến Phi Bằng ước chừng có khả năng cảm giác được chuyện nhi tử ghen ghét tên phú nhị đại rất có thể liên quan tới Phượng Huyền Tố.

Nhưng mà hắn cũng biết nhi tử không muốn nhắc nhiều đến việc này, bởi vậy cũng không có truy vấn cái gì.

"Ta hiểu được, đừng nói là tiểu di tới tìm ta, coi như là Thiên Vương lão tử tới tìm ta thì ta cũng tuyệt đối không thay đổi chủ kiến, thế phải đem tập đoàn Vương thị chèn ép đến đóng cửa mới thôi."

Yến Phi Bằng yêu thương nhi tử, bởi vậy cũng là kiên quyết, muốn trấn an tâm tình nhi tử.

"Như thế tốt lắm."

Yến Vân Thiên yên tâm nhiều, tiếp tục cùng phụ thân nói chuyện phiếm vài câu rồi ngắt nói chuyện.

Nhưng không tới một phút, Yến Phi Bằng lại gọi điện thoại tới.

"Phụ thân, sao vậy?" Yến Vân Thiên cảm thấy kỳ quái.

"Vân Thiên, chuyện chèn ép tập đoàn Vương thị sợ là không thể như ý người." Thành âm Yến Phi Bằng khô khốc.

Yến Vân Thiên nghe xong đoán được một ít gì đó, lập tức giận dữ nói:

"Phụ thân, người vừa mới mới đáp ứng ta, không để ý tới tiểu di ngăn cản, còn nói Thiên Vương lão tử khuyên đều vô dụng, hiện tại đây là ý gì? Đùa với ta sao?"

"Ta có nói như vậy, nhưng bây giờ là người còn muốn lớn hơn Thiên Vương lão tử tới ra lệnh cho ta." Yến Phi Bằng nở nụ cười khổ.

Nghe được lời của Yến Phi Bằng, Yến Vân Thiên đầu tiên là sửng sờ, chợt đoán được cái gì.

"Mẫu thân liên hệ người?" Yến Vân Thiên hỏi.

"Đúng, ta mới nói chuyện điện thoại với người xong thì nàng gọi điện thoại cho ta, nói cho ta đình chỉ chèn ép Vương thị tập đoàn, đồng thời toàn ngành bồi thường mấy chục ức tổn thất cho Vương thị tập đoàn." Yến Phi Bằng đắng chát nói.

"Phụ thân người đồng ý rồi?" Yến Vân Thiên ngạc nhiên hỏi.

"Ta sợ nàng nổi giận tất nhiên sẽ đáp ứng." Yến Phi Bằng nói.

Nghe được mấy câu của phụ thân Yến Vân Thiên suy đoán, khẳng định là Phượng Huyền Tố đi tìm mẫu thân nói những lời gì đó mẫu thân mới ra mặt, không khỏi cả giận nói:

"Phụ thân, người là trụ cột mẫu thân, thân thiết với mẫu thân hơn so với tiểu di, vì sao sẽ trực tiếp đồng ý, chẳng lẽ mẫu thân sẽ vì tiểu di mà trở mặt với người sao?"

"Ta không muốn để cho A Nhiêu nổi giận. Lại nói, nếu ta làm trái nàng thì lần sau gặp được nàng ta sẽ xui xẻo."

Trong giọng nói của Yến Phi Bằng mang theo một loại ý vị thấp kém

cùng sợ hãi, không có một chút uy phong nào của người đứng đầu tập đoàn trăm tỷ.

"Phụ thân, người cũng không có can đảm quá rồi." Yến Vân Thiên tức giận chửi bậy lên.

"Người có gan, vậy thì chính người đi tìm người mẫu thân đi, dù sao ta không dám chọc tức nàng." Yến Phi Bằng nói.

Yến Vân Thiên nghe xong, phần nộ cúp điện thoại, lập tức gọi một cú điện thoại cho mẫu thân Phượng Nhiêu.

Điện thoại kết nối, Yến Vân Thiên mang theo oán khí ngập trời nói:

"Mẫu thân, tiểu di nói gì với người? Người lại tin nàng, cố ý đi tìm phụ thân, để phụ thân buông tha chèn ép Vương thị tập đoàn."

Phượng Nhiêu chột dạ, vẫn còn đang không tìm thấy lý do giải thích, sau khi nghe thấy Yến Vân Thiên nói như vậy, dứt khoát thuận thế trả lời:

"Có lẽ người cũng biết rõ thân phận của tiểu di, chúng ta không thể làm quá cứng quan hệ với nàng, hiểu chưa?"

"Chẳng lẽ bởi vì thế mà ngay cả tâm tình của con trai người đều không để ý sao? Để ta nén giận?" Yến Vân Thiên phát tiết lấy bất mãn trong điện thoại.

"Đến cùng tên Vương Hạo Nhiên kia đã làm gì người?" Phượng Nhiêu cảm thấy được nhi tử kích động như vậy, liền nghi ngờ hỏi.

"Hắn. . ." Yến Vân Thiên rất muốn nói một mạch ra, nhưng vướng mặt mũi, bống lại nói không nên lời, hàm hồ nói:

"Chuyện tương đối phức tạp, nhưng ta có thể nói cho người, ta cùng người kia là thế bất lưỡng lập!"

Phượng Nhiêu nghe được nhú chặt mày, lạnh giọng cảnh cáo nói:

"VẬY ta cũng nói cho người, người không được động tới Vương Hạo Nhiên cũng không được động tới người của Vương gia!"

Yến Vân Thiên sừng sốt nửa ngày, đã hiểu kỳ, lại tức giận nói:

"Đến cùng tiểu di đồ cho người canh lơ mơ gì? Người nghe nàng như vậy!"

Đối với vấn đề của Yến Vân Thiên Phượng Nhiêu cũng không đáp lại, chỉ là nói:

"Lời ta mới nói cho người không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh. Cứ như vậy, ta còn có việc không tán gẫu nữa."

Dứt lời, Phượng Nhiêu trực tiếp ngắt điện thoại.

Nhưng mà trong nháy mắt lúc kết thúc nói cuộc nói chuyện, Phượng Nhiêu nghe được bên điện thoại Yến Vân Thiên truyền một tiếng nổ mạnh.

Hình như là Yến Vân Thiên phẫn nộ đập điện thoại di động.

【 ĐINH, kí chủ phía ở sau màn điều khiển, khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Phượng Nhiêu thở dài. Nàng không phải không để ý tới tâm tình của nhi tử mà là vì quá nhớ niềm vui vào vòng tay người khác, bởi vậy cũng chỉ có thể ủy khuất đứa nhi tử này.

Phượng Nhiêu trở lại đại điện, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Ta đã giúp người giải quyết phiền toái của nhà người, đồng thời tổn thất nhà người cũng sẽ được bù đắp."

"Nhanh như vậy sao? Làm sao có khả năng?"

Vương Hạo Nhiên đã biết kết quả, nhưng không để Phượng Nhiêu sinh nghi, nên giả bộ như không tín nhiệm, hơi nghi ngờ một thoáng.

"Có phải thật vậy hay không, người nhanh chóng sẽ được biết."
Phượng Nhiêu nghiêm nghị nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong lộ ra một cái biểu tình miễn cưỡng tin cậy, ra vẻ cảm thán nói:

"Đã sớm nghe nói Phượng Khê Đài cầu nguyện cầu phúc rất linh, xem ra vẫn rất có tác dụng đó."

Phượng Nhiêu nói: "Phượng Khê Sơn địa linh nhân kiệt, phong cảnh xung quanh tốt vô cùng. Người đã vất vả tới đây một chuyến, ta sẽ làm người dẫn đường mang người đi khắp nơi tham quan vậy."

"Vậy làm phiền người."

Chuyện đã giải quyết, Vương Hạo Nhiên rất muốn vung tay rời đi, nhưng mà suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thích hợp, chỉ có thể nói như thế.

"Còn khách khí như thế với ta sao?" Mị nhãn Phượng Nhiêu quét ngang.

Chương 490: Yến Vân Thiên Nổi Giận (2)

Sau khi ước định cẩn thận Phượng Nhiêu che đậy dung mạo một cái, tránh bị người khác nhận ra, tiếp theo dẫn Vương Hạo Nhiên đi xung quanh Phượng Khê Sơn nhìn một chút, du sơn ngoạn thủy.

Trong lúc đó, hai người tới một ít chỗ không người an tĩnh nhiều lần, Phượng Nhiêu lại nhiều lần ám chỉ đặc thù, nhưng Vương Hạo Nhiên giả bộ như cái gì đều không hiểu, qua loa đi.

Phượng Nhiêu suy nghĩ không thuận, nhưng còn không đến mức mặt cũng không cần, thấy ám chỉ không có kết quả, cũng không có biểu hiện cực kỳ rõ ràng, chỉ là âm thầm tiếc nuối.

Lúc chiều, Vương Hạo Nhiên nói muốn trở về.

Phượng Nhiêu có chút không nỡ, nhưng vương thân phận của mình, cũng không tiện giữ hấn ở Phượng Khê Sơn, chỉ có thể từ biệt với hấn.

Trước khi chia tay, Phượng Nhiêu trao đổi phương thức liên lạc với Vương Hạo Nhiên, cũng dặn dò hấn rảnh thì liên hệ cho mình.

Ngoài mặt Vương Hạo Nhiên đồng ý nhiệt tình, sau đó gọi một chiếc xe chạy tới sân bay, lên máy bay trở về Thanh Linh.

Đêm.

Lúc sáng sớm Yến Vân Thiên bị cú điện thoại kia chọc giận gần chết nên nhốt mình ở trong phòng một ngày, gần đến màn đêm mới từ

trong phòng đi ra.

Hắn vẫn nuốt không trôi một hơi này, thế là gọi Vân Huyền đến.

"Giúp ta đi thăm dò người bên cạnh Vương Hạo Nhiên một chút, có người nào quan trọng đối với hắn, ví dụ như bạn gái cùng huynh đệ." Yến Vân Thiên phân phó nói.

Mẫu thân Phượng Nhiêu chỉ nói không thể động người vào của Vương gia, cũng không bao gồm những người thân cận khác của Vương Hạo Nhiên.

Yến Vân Thiên dự định ra tay từ những người này, để phát tiết hận ý của mình với Vương Hạo Nhiên.

"Không phải đã bắt đầu chèn ép Vương thị tập đoàn rồi sao? Vì sao còn muốn tra những thứ này?"

Nghe được Yến Vân Thiên lại muốn đối phó với công tử, Vân Huyền âm thầm không vui, nhưng mặt ngoài lại không cảm xúc, chỉ giả bộ như hiếu kỳ hỏi.

"Nếu chèn ép hữu hiệu ta sẽ không đổi sang dùng loại phương thức này." Trong lòng Yến Vân Thiên nổi căm một trận.

"Vậy ta mau chóng đi tra."

Vân Huyền nghiêm túc đồng ý rồi cáo lui.

Nàng đi tới một chỗ không người, lập tức gọi một cú điện thoại.

Vương Hạo Nhiên vừa xuống máy bay, nhìn thấy điện báo lập tức nghe.

"Công tử, Yến Vân Thiên thay đổi sách lược, để ta tra huynh đệ của cùng bạn gái của ngài, muốn thông qua việc đối phó bọn hắn để đả

kích người." Vân Huyền báo cáo.

Còn nữa sao?

Vương Hạo Nhiên khôi hài cười một tiếng.

Yến Vân Thiên muốn đối phó với Vương thị tập đoàn, kết quả lại còn phải bồi thường.

Lại bắt đầu tiếp tục nhanh như vậy?

Còn phải bồi thường cái gì nữa đây?

Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, nhưng mà tạm thời không nghĩ ra kế đối ứng tốt.

"Yến Vân Thiên để người tra, cũng phải cho người một chút thời gian, người cố gắng ổn định hẳn, ta ngấm lại xem nên làm cái gì."

"Được, công tử." Vân Huyền lĩnh mệnh nói.

Nói chuyện xong, Vương Hạo Nhiên kết thúc cuộc gọi với Vân Huyền, thế nhưng lại một cú điện thoại gọi tới.

Điện báo nhắc nhở biểu hiện là: Úc Thi Tinh.

Công ty Bắc Ca ảnh thị.

Cố Ngữ Nhu mang mừng rỡ đến nơi này.

Nàng là sinh viên năm thứ 2 khoa văn học, ưa thích sáng tác kịch bản, tận dụng một ít thời gian rảnh rỗi bình thường sáng tác một cái kịch bản, ôm thái độ thử nghiệm, đem kịch bản đến công ty Bắc Ca.

Đây là tác phẩm đầu tay của nàng nên không ôm hi vọng gì.

Nhưng mà, công ty điện ảnh lại truyền tin tức, nói giám đốc công ty Bắc Ca ảnh thị coi trọng kịch bản của nàng, nguyện ý dùng giá cao mua lại.

Cố Ngữ Nhu cảm thấy có chút mộng ảo đối với cái này.

Nhưng mà công ty Bắc Ca ảnh thị là công ty lớn giá trị 10 tỷ, tất nhiên không thể nào là lừa đảo.

Thế là Cố Ngữ Nhu lựa chọn tin tưởng. Thừa dịp buổi tối không có tiết chạy tới công ty Bắc Ca ảnh thị, chuẩn bị đến văn phòng giám đốc đàm chuyện giá kịch bản.

Lúc này phần lớn người công ty Bắc Ca ảnh thị đã tan việc, chỉ có người bộ phận tăng ca ở nơi này.

Cố Ngữ Nhu đi tới lên tầng công ty, nhưng thành viên lễ tân cũng không ở đó, không tìm người thấy hỏi đường, không rõ văn phòng tổng đi như thế nào.

Đúng vào lúc này thì nhìn thấy một nữ nhân vẽ lấy nùng trang đi ra từ thang máy lầu một.

Cố Ngữ Nhu vội vã chạy tới, khách khí hỏi thăm, "Ngài khỏe chứ, xin hỏi văn phòng tổng tài ở. . ." Nói được nửa câu, nàng thấy rõ khuôn mặt nữ nhân này không khỏi kinh ngạc lên:

"Người là nữ tinh đang hot Du Phi? ! Ta cực kỳ thích phim người đóng, có thể ký tên cho ta hay không?"

Du Phi rất cao lãnh, nhưng nhìn thấy đối phương nhiệt tình như vậy, cũng chuẩn bị ký cái tên miễn phí như ý muốn của nàng. Thế nhưng khi nhìn thấy nữ nhân trước mắt này xinh đẹp hơn so với mình thì không hiểu tại sao trong lòng phát lên một trận đổ kị.

"Không rảnh." Du Phi lãnh đạm đáp lại một tiếng, sát vai Cố Ngữ

Nhu mà qua, thậm chí còn tận lực va vào bờ vai của nàng một phát.

Cố Ngữ Nhu bị đau, không vui nhìn Du Phỉ nghênh ngang rời đi.

Nhưng nhớ tới mình chỉ là sinh viên ở trường học, không thể trêu tới nữ tinh Du Phỉ đang hot, cũng chỉ có thể cưỡng ép nhịn xuống.

Cố Ngữ Nhu đi dạo một lúc ở đại sảnh lầu một, nhanh chóng tìm được sơ đồ phân bố mỗi tầng, biết được văn phòng giám đốc ở tầng 39.

Nàng đi thang máy đi tới tầng 39, cũng đi tới cửa phòng làm việc của giám đốc.

Gõ cửa một cái.

"Vào đi." Bên trong truyền đến một âm thanh nhàn nhạt của nam nhân.

Cố Ngữ Nhu đẩy cửa vào, câu nệ nhìn xung quanh một chút.

Trong phòng làm việc chỉ có một người, người kia ngồi trên ghế làm việc quay lưng ra đây, chỉ có thể nhìn thấy sau gáy của hắn.

"Ngài khỏe chứ, ta là Cố Ngữ Nhu." Nàng nơm nớp lo sợ chào hỏi.

Ghế làm việc chậm chậm chuyển động, dáng vẻ của nam nhân phản chiếu trong mắt Cố Ngữ Nhu.

Nam nhân này rất đẹp trai, thế nhưng khuôn mặt có chút lạnh, nhìn khó mà tiếp xúc.

Cố Ngữ Nhu đã nhìn thấy dáng vẻ của hắn ở trên mạng, biết người trước mắt này là giám đốc công ty Bắc Ca ảnh thị, Lục Bắc Ca.

Một vị nhân sĩ thành công dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có

thể nói là giám đốc trẻ tuổi đẹp trai nhất. Đối tượng mơ ước của vô số nữ nhân.

"Cố Ngữ Nhu, người còn nhận ra ta không?" Lục Bắc Ca dùng một loại ngữ khí không hiểu hỏi.

D @@@

Chương 491: Giám Đốc Bá Đạo Lúng Túng

Nghe được lời này, Cố Ngữ Nhu kinh ngạc một thoáng "Trước đây chúng ta gặp qua rồi sao?"

Lục Bắc Ca giật mình, ngay sau đó lại cổ quái cười cười "Cũng đúng, người không nhớ được ta là chuyện đương nhiên, suy cho cùng trước đây người là thiên kim nhà giàu, làm sao lại nhớ đến tiểu tử nghèo như ta được."

"Người là ai?" Cố Ngữ Nhu không khỏi kinh hãi.

Trước đây nàng thật là thiên kim nhà giàu, nhưng lúc bảy năm trước, chuyện làm ăn trong nhà phá sản, từ thiên kim nhà giàu biến thành nữ hài bình thường.

Gặp kịch biến, tính cách bốc đồng trước đây của Cố Ngữ Nhu từng bước thu lại rất nhiều.

Trong thời gian bảy năm đi qua, người bên cạnh Cố Ngữ Nhu cũng

đã đổi một đọt, người bên cạnh bây giờ không một ai biết nàng đã từng là thiên kim nhà giàu.

Tại sao Lục Bắc Ca trước mắt này lại biết được?

"Người còn nhớ lúc sơ trung có một tiểu tử nghèo đưa thư tình cho người, bị người chế nhạo khiêu khích, cuối cùng đã nghỉ học?" Lục Bắc Ca nói lên chuyện xưa, đáy mắt hiện ra nòng đạm oán hận.

"Đúng. . . Là người." Trải qua hấn nhắc nhở, Cố Ngữ Nhu nhớ tới cái gì.

"Xem ra người còn nhớ." Khóe miệng Lục Bắc Ca hiện ra một ý cười tà mị, cùng lúc đó cũng đứng dậy từ chỗ ngồi.

"Người không trúng ý kịch bản do ta viết, mà là cố tình muốn dẫn ta tới, đến cùng người muốn thế nào?" Cố Ngữ Nhu có chút sợ hãi, bước chân lơ đãng lui về phía sau.

Lục Bắc Ca không trả lời lập tức, mà đi tới bên cửa, đem cửa khóa trái lại, hận ý trong ánh mắt ngưng tụ từng chút từng chút.

"Năm đó sau khi bị người làm cho nghỉ học, mẫu thân ta dẫn theo ta chuyển trường, kết quả trong quá trình chuyển đó gặp phải tai nạn xe cộ, mẫu thân ta chết."

"Đều là người, đều là người làm hại, nếu như không phải bị người làm cho nghỉ học, mẫu thân ta sẽ không chuyển đi, cũng sẽ không gặp phải tai nạn xe cộ, như thế cũng sẽ không chết."

"Đều là người làm hại!"

Nói xong lời cuối cùng, tâm tình Lục Bắc Ca xúc động, như là điên cuồng.

"Thật xin lỗi, ta không cố ý."

Cố Ngũ Nhu bị dáng vẻ của hắn hù dọa, thân thể run lên, run giọng nói.

"Một câu thật xin lỗi đã muốn bỏ qua sao?"

Lục Bắc Ca dần dần mất đi lý trí, mang theo chấp niệm thuở nhỏ đã từng muốn mà không được đối với Cố Ngũ Nhu, cùng ý nghĩ muốn trả thù cho mẫu thân bị tai nạn xe cộ mà chết, từng bước một tới gần nàng.

"Người muốn làm gì?"

Cố Ngũ Nhu cực kỳ sợ hãi, bước chân không ngừng lùi lại, thối lui đến góc tường không thể lui được nữa mới dừng lại.

"Ta muốn làm cái gì, người nhanh chóng sẽ được biết!" Trong khi nói chuyện, Lục Bắc Ca cởi bỏ áo khoác, giống như muốn hóa thành một đầu dã thú.

Nhưng mà, hắn bỗng nhiên giật mình một chút, phương diện nào đó không có cảm giác, không khỏi ngây ngốc một thoáng.

"Tại sao lại như thế này?" Lục Bắc Ca phát giác được thân thể có chút dị thường.

Chuyện nam nữ đối với hắn rất đạ**m** bạ**c**, có một đoạn thời gian thân thể có chút kỳ quái, nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ coi là do không có chút hứng thú nào.

Lúc này ôm tâm thái trả thù, hào hứng vang dội, muốn nhắc lên sức mạnh nhào tới, nhưng phát hiện cố gắng như thế nào chỗ đó vẫn không có một chút phản ứng.

Thế này rõ ràng là không bình thường!

Cố Ngữ Nhu nhìn thấy Lục Bắc Ca sửng sờ tại chỗ không động, tranh thủ thời gian nắm lấy cơ hội tốt này, chạy qua Lục Bắc Ca hướng về cửa phòng làm việc, xoay mở nút bấm khóa trái, mau trốn chạy.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nam phụ Lục Bắc Ca mất đi năng lực nam nhân, ảnh hưởng hướng đi của nội dung truyện. Kí chủ thu được 1600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Đột nhiên xuất hiện tin tức nhắc nhở hệ thống, làm Vương Hạo Nhiên vừa tới quán đồ nướng có chút ngây người.

"Không nhận ra được sao?"

Úc Thi Tinh đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, thấy hấn ngốc ngơ ngác, không khỏi che miệng cười một tiếng, trong đôi mắt đẹp toát ra một vòng nhu tình, xấu hổ cười hỏi.

Vương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía Úc Thi Tinh.

Nhưng lúc xem xét hấn lại ngây dại.

Từ lúc Úc Thi Tinh lộ ra nụ cười.

Xung quanh diễn ra từng màn hình ảnh kỳ quái.

Một nam sinh bước đi không nhìn trước mặt trực tiếp đụng đầu vào trên tường.

Một nam sinh đang uống nước, nhưng mà lại quên đi động tác nuốt, cho nên nước chảy không ngừng từ miệng xuống, nhìn thấy đặc biệt khôi hài.

Một nam sinh nhìn Úc Thi Tinh không chớp mắt khiến bạn gái bên cạnh nổi giận, dùng sức nắm chặt lỗ tai của hắn, hắn cũng không cả thấy đau đớn. Vẫn còn tiếp tục nhìn.

...

Vương Hạo Nhiên chỉ ngây người mấy giây, xem như có định lực tốt nhất trong rất nhiều nam sinh xung quanh.

Tính toán thời gian, tới hôm nay Úc Thi Tinh đã dùng được được ba ngày.

Úc Thi Tinh gọi điện thoại tới nói hắn tới quán đồ nướng một chuyến, nhưng không nói là chuyện gì.

Lúc đó trong lòng Vương Hạo Nhiên đã có suy đoán, biết được là bớt trên mặt Úc Thi Tinh đã biến mất toàn bộ, muốn gọi mình qua nhìn một chút.

Bởi vậy trên đường tới Vương Hạo Nhiên đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới sau khi bớt trên mặt Úc Thi Tinh biến mất, nàng xinh đẹp hơn dự đoán của hắn rất nhiều.

Trong những nữ chính mà Vương Hạo Nhiên gặp được từ trước đến giờ thì ngoại trừ Phượng Huyền Tố ra Úc Thi Tinh là đẹp nhất.

"Nhìn lâu như vậy, còn không nhận ra được sao?"

Úc Thi Tinh thấy Vương Hạo Nhiên trừng trừng quan sát mình, trong lòng mừng thầm không thôi, nhưng có chút không chống lại được ánh mắt nóng bỏng của hắn, vì vậy mà khuôn mặt nóng lên từng bước, lên tiếng nói chuyện làm dịu đi tâm tình e lệ của mình.

"Đại học Thanh Linh có thêm một cái hoa khôi của trường." Vương Hạo Nhiên trêu ghẹo một câu. Sau đó âm thầm cảm thán, nhân vật

chính thần y Lục Thần quả nhiên có chút tài năng.

Bớt xấu xí trên mặt Úc Thi Tinh lúc trước đã biến mất toàn bộ không thấy gì nữa, da thịt tuyết trắng tinh tế, vô cùng mịn màng, tốt không thể tốt hơn.

Úc Thi Tinh muốn cùng Vương Hạo Nhiên trò chuyện một lúc, nhưng vương người xung quanh, vì vậy mà nói với mẹ mẹ:

"Mẫu thân, ta. . . Ta có thể đi một lúc hay không?"

E @@@

Chương 492: Lại Thêm Một Hoa Khôi

"Các người đi đi, bên này có ta là được rồi." Mẹ mẹ Úc Thi Tinh cười lên tiếng, hướng về nữ nhi phát phát tay.

Nữ nhi trở nên đẹp như vậy, nàng làm mẫu thân tất nhiên cũng sẽ vui vẻ, mà cũng thân thiện mười phần với Vương Hạo Nhiên. Nhìn thấy nữ nhi đi gần với Vương Hạo Nhiên, nàng cũng không có ý phản đối.

Suy cho cùng lúc nữ nhi xấu Vương Hạo Nhiên đã thân thiện như thế, hiện tại nữ nhi đẹp như vậy, chắc hẳn hẳn sẽ càng đối xử tử tế với nữ nhi của mình.

Còn nữa, mẹ mẹ Úc Thi Tinh cũng biết được từ chỗ nữ nhi, bớt xấu

xí trên mặt nữ nhi biến mất có công lao không thể bỏ qua của Vương Hạo Nhiên.

Nghe được mụ mụ đồng ý sáng khoái như thế, Úc Thi Tinh nhảy nhót một thoáng, đi tản bộ ở gần cùng Vương Hạo Nhiên.

"Ta đem tiền mua thuốc chuyển cho ngươi." Úc Thi Tinh lấy điện thoại di động ra, muốn chuyển tiền được liệu lần trước Vương Hạo Nhiên trả cho mình.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức thu khoản, mà là không hiểu cười cười, mở miệng hỏi: "Lãi đâu?"

Úc Thi Tinh ngây ngốc một chút, không dự liệu được sẽ có thứ này, nhưng Vương Hạo Nhiên đã mở miệng, nàng cũng thuận thế hỏi:

"Muốn bao nhiêu tiền lãi?"

"Ta muốn lãi cũng không phải là tiền." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường nhìn nàng.

"Không muốn tiền, vậy thì muốn cái gì?"

Úc Thi Tinh nghiêng nghiêng đầu, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem gò má anh tuấn bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên hơi hơi quay đầu, cùng nàng đối mặt, nhẹ nhàng phun ra một chữ.

"Ngươi."

Úc Thi Tinh ngạc nhiên, một đôi ngươi thủy nhuận từ từ mở to lên, trên gương mặt có sắc ửng đỏ chậm chậm ngưng kết.

【Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Úc Thi Tinh, thu được

600 điểm phản phái!】

Nhìn nhau một lúc, Úc Thi Tinh e lệ dời ánh mắt đi.

"Người. . . Người đừng nói giỡn?" Thanh âm của nàng đã khẩn trương lại chờ mong.

Khẩn trương là bởi vì sợ Vương Hạo Nhiên đùa giỡn.

Chờ mong là hi vọng Vương Hạo Nhiên nói sự thật.

"Nếu người cảm thấy là nói đùa, vậy coi như ta nói đùa là được."

Vương Hạo Nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của nàng, thế là trực tiếp đem lựa chọn ném cho Úc Thi Tinh.

"Người nghĩ thành như vậy, nếu như ta cũng nghĩ thế thật vậy thì có thể coi là thật sao?"

Úc Thi Tinh cảm thấy tim đập rộn lên, nhưng vẫn cả gan nói ra.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cười đưa tay duỗi ra.

Úc Thi Tinh nhoèn miệng cười, duỗi tay ra đan xen cùng mười ngón tay của hắn, có chút đỏ hồng trên khóe miệng, phác hoạ lên một vòng nụ cười.

Cổ Ngữ Nhu thở hồng hộc, từ đại sảnh lầu một công ty Bắc Ca ảnh thị chạy ra, thở không ra hơi.

Lúc này có chút thoát lực, vì vậy mà vịn vào bên tường của cửa ra vào nghỉ lấy hơi.

Lúc này sau khi nàng thoát khỏi văn phòng giám đốc đi tới cửa thang máy, thế nhưng thang máy lại biểu hiện đang ở tầng một.

Chờ đợi cần mất thời gian dài, nàng sợ Lục Bắc Ca đuổi theo, vì vậy trực tiếp chạy trốn bằng thang bộ.

Chạy từ tầng 39 đến tầng 1, có thể nghĩ có bao nhiêu mệt mỏi.

Mà ngay lúc nàng nghỉ ngơi, một chiếc xe đứng ở cửa ra và bỗng đi ra một nữ nhân.

Cố Ngữ Nhu giương mắt nhìn một chút, phát hiện là nữ minh tinh Du Phỉ.

Cố Ngữ Nhu theo bản năng khẩn trương lên, cho là Du Phỉ muốn tiếp tục tìm phiền toái với mình.

Nhưng vượt quá dự liệu của Cố Ngữ Nhu, lúc Du Phỉ đi tới trước mặt nàng cũng lộ ra nụ cười thân thiện.

"Vừa này tâm tình ta không tốt thật là xin lỗi." Du Phỉ xin lỗi, đem một cái danh thiếp chính tay kí tên lấy ra, đưa cho Cố Ngữ Nhu, nói tiếp:

"Nếu như người còn muốn ta kí tên thì xin hãy nhận lấy."

"Đương nhiên muốn, cảm ơn."

Cố Ngữ Nhu thấy thái độ Du Phỉ tốt như vậy, cũng khách khí mời phân trả lời một tiếng, cũng đem danh thiếp nhận lấy.

"Người tên là gì?" Du Phỉ đột nhiên hỏi.

"Cố Ngữ Nhu."

"Vẫn còn đang đi học sao? Hay đã làm việc?"

"Ta là sinh viên đại học Thanh Linh, học sinh năm hai khoa văn học." Cố Ngữ Nhu cho là nàng thuận miệng hỏi một chút, liền nói thật.

"Khoa văn học, chuyên ngành này tất tốt." Du Phỉ tán dương một tiếng.

"Tạm được." Cố Ngữ Nhu lễ phép cười cười, cũng là thở ra hơi, lập tức nhớ tới quy cơ của mình, vội vàng nói:

"Ta còn có việc, đi trước đây."

Không để Lục Bắc Ca đuổi theo, Cố Ngữ Nhu vội vàng vàng rời đi.

Du Phỉ đưa mắt nhìn Cố Ngữ Nhu rời đi, nụ cười trên mặt cũng chậm chậm thu liễm, thay vào đó là vẻ ghen tỵ giận dữ.

Lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

"Vương thiếu gia, ta mới nhìn thấy một mỹ nữ trưởng thành rất xinh đẹp, ngài có hứng thú không?" Điện thoại vừa tiếp thông, Du Phỉ tranh thủ thời gian dò hỏi.

Vương Hạo Nhiên đang tản bộ với Úc Thi Tinh, sau khi nghe điện thoại cũng không có trả lời ngay lập tức, giả bộ như đã ngắt, mượn cơ đi tiểu tạm thời rời khỏi tầm nhìn của Úc Thi Tinh.

Chỗ này không có người, thuận tiện nói điện thoại. Vương Hạo Nhiên không khỏi nhớ lại tin tức ban thường không hiểu thấu lúc trước của hệ thống, vì vậy dò hỏi.

"Nữ nhân người nói có phải tên là Cố Ngữ Nhu hay không?"

Nghe được Vương Hạo Nhiên tra hỏi, Du Phỉ kinh ngạc một chút.

"Vương thiếu gia, ngài quen biết Cố Ngữ Nhu này?"

Nghe vậy, lông mày Vương Hạo Nhiên nháy một cái. Thật đúng là Cố Ngữ Nhu.

Từ tin tức nhắc nhở của hệ thống lúc trước Vương Hạo Nhiên biết Cố Ngữ Nhu là nhân vật chính nữ tần.

Bởi vậy sau khi nghe được nữ phản phái Du Phỉ gọi điện thoại tới thì tùy ý suy đoán một cái, không nghĩ tới thật là đoán trúng.

"Ta không biết." Vương Hạo Nhiên đáp lại vấn đề của Du Phỉ, hỏi tiếp: "Cố Ngữ Nhu có bối cảnh thân phận gì?"

Du Phỉ nói: "Ta vừa mới lừa gạt hảo cảm của nàng, mượn cơ hội hỏi nàng. Nàng nói là sinh viên năm thứ hai khoa văn học ở đại học Thanh Linh. Về phần bối cảnh ta cũng không rõ, nhưng nhìn nàng mặc quần áo bình thường thôi, chắc là một học sinh bình thường."

Vương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ những điều này, hỏi tiếp: "Còn nữa không?"

"Ta sợ nàng sinh nghi nên không hỏi nhiều, chỉ chút này." Du Phỉ đáp lại một thoáng, nhưng bỗng lại nhớ tới cái gì, nói tiếp:

"Vừa rồi thấy nàng vội vã chạy ra từ trong công ty Bắc Ca ảnh thị, giống như là gặp được chuyện gì, sợ người đuổi theo nàng, sau khi nói với ta vài câu thì lập tức rời đi."

J @@@

Chương 493: Nhân Vật Chính Nữ Tàn Cổ Ngữ Nhu

"Công ty Bắc Ca ảnh thị. . . Đây là công ty của Lục Bắc Ca sao?"
Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng." Du Phỉ nói.

Vương Hạo Nhiên chỉnh hợp những tin tức này, đã có thể đoán ra Cổ Ngữ Nhu gặp được chuyện gì.

Trong tiểu thuyết nữ tàn có sáo lộ cầu huyết kiểu này.

Bởi vì một ít mâu thuẫn hoặc là thù oán gì đó, có một ít nhân vật chính nữ tàn sẽ bị nhân vật nam giới đẩy mạnh, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân nào đó cho dù nhân vật chính nữ tàn là người bị hại cũng sẽ không báo cảnh sát, thậm chí còn sinh ra một loạt chuyện rối rắm với nhân vật nam.

Cuối cùng, phần tử phạm tội nhân vật nam cùng người bị hại nhân vật chính nữ tàn còn có kết cục đoàn viên.

Đoán không làm thì nam phụ Lục Bắc Ca đảm nhiệm nhân vật nam trong sáo lộ cầu huyết này, mà không hề nghi ngờ chính Cổ Ngữ Nhu là người bị hại.

Nhưng mà bởi vì Lục Bắc Ca không có năng lực phương diện kia nên nội dung truyện xuất hiện sai lệch.

Cổ Ngữ Nhu còn chạy trốn.

Sau khi làm rõ mạch suy nghĩ Vương Hạo Nhiên kết thúc nói chuyện với Du Phỉ.

Dự định ngày mai đi đại học sư phạm Thanh Linh nhìn một chút, sau khi hiểu rõ hơn Cổ Ngữ Nhu thì nghĩ cách đối phó.

Trở lại bên cạnh Úc Thi Tinh, chuẩn bị cùng nàng tiếp tục tản bộ.

Nhưng lúc này Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn về nơi xa thì thấy trên con đường tản bộ phía trước có mấy thân ảnh quen thuộc, theo thứ tự là Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh.

Vương Hạo Nhiên hơi hơi hút một hơi khí lạnh, không để đụng xe, chỉ có thể nói với Úc Thi Tinh ở bên người:

"Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi."

Úc Thi Tinh ghen ghét vểnh lên khóe miệng, rất muốn nói còn rất sớm, nhưng từ thận trọng cũng không hề nói ra.

"Ân." Úc Thi Tinh gật đầu.

Vương Hạo Nhiên cùng tay nàng dắt tay vòng ngược trở về quán đồ nướng.

Chỉ là lúc sắp đến quán đồ nướng, Úc Thi Tinh sợ hãi bị phụ mẫu biết mình có bạn trai, vì vậy thẹn thùng buông lỏng tay Vương Hạo Nhiên ra.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy được ý nghĩ của nàng, trong lòng hơi động, nhẹ nhàng nói:

"Nếu người sợ phụ mẫu biết, vậy thì tạm thời giấu chuyện chúng chúng ta yêu đương, chờ người chậm rãi thích ứng rồi tính."

Úc Thi Tinh ngẩn người, trong lòng dâng lên một trận ấm áp, có chút cảm động nói:

"Người thật tốt, ta sẽ nhanh chóng thích ứng."

"Không cần phải gấp, từ từ đi."

Ngoài mặt Vương Hạo Nhiên ôn hòa đáp lại, trong bóng tối cũng cười khổ: Người muốn thích ứng nhanh như vậy để ta nắm tay của người đi khắp nơi, làm vậy ta sẽ có phiền toái lớn.

Buổi chiều ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên lấy chiếc Lamborghini Aventador, đi tới cửa đại học sư phạm Thanh Linh.

Cùng nữ sinh học viện nghệ thuật so sánh thì giá trị bộ mặt nữ sinh bên này thấp hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn thấy có phú nhị đại lái Aventador tới cũng không có kích động như nữ sinh bên học viện nghệ thuật.

Cũng không phải không thích mà cảm thấy điều kiện bản thân không tốt, chỉ bí mật nghĩ một thoáng, căn bản không dám biểu hiện ra rõ tâm tình ra.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy không có người tới bắt chuyện với mình, cũng vui vẻ tự do. Tìm nữ sinh đi ngang qua, hỏi thăm khoa văn học đi như thế nào.

Sau khi đạt được trả lời trực tiếp đi đến dãy khoa văn học.

Vương Hạo Nhiên vẫn có ý định bắt chước hành động lúc đi học viện nghệ thuật tiếp xúc với Lục Yên. Dự định đi vào lớp của Cố Ngữ Nhu nghe giảng.

Lúc này gần đến thì thấy có nhiều học sinh từ phương hướng khác lần lượt chạy đến dãy khoa văn học.

Vương Hạo Nhiên không biết rõ Cố Ngữ Nhu ở lớp học nào, chuẩn

bị hỏi một học sinh đang đi đến dãy phòng.

Nhưng đúng lúc này, trong tầm mắt hắn xuất hiện một nữ sinh có giá trị bộ mặt không kém hơn so với Lục Yên.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, tạm thời bỏ đi ý nghĩ tìm người hỏi đường, thả chậm bước chân, đợi lúc nữ sinh có giá trị bộ mặt cao kia đi qua bên cạnh mình, hắn cố tình làm chệch hướng quỹ tích hành động một cái, hơi hơi va vào nàng một phát.

Mấy quyển sách nữ sinh ôm trong tay rơi toàn bộ xuống đất.

Nữ sinh này phát ra một âm thanh "A" kinh hãi, nhưng cũng không lập tức chỉ trích cái gì, mà tranh thủ thời gian ngồi xổm xuống nhặt mấy quyển sách trên đất lên.

Vương Hạo Nhiên cũng ngồi xổm xuống giuso đỡ.

Hai người nhặt sách cùng một chỗ, nhanh chóng nhặt xong, chỉ còn lại một quyển cuối cùng.

Hai người đều muốn nhặt, điều này sẽ dẫn đến hai tay bắt được cùng một quyển sách, đồng thời vị trí hai tay bắt cũng giống nhau.

Vương Hạo Nhiên với Cố Ngữ Nhu đều ngẩn người, tiếp theo cùng ngẩn đầu.

Hai cặp mắt đụng vào nhau.

"Vừa nãy không chú ý, xin lỗi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không sao." Cố Ngữ Nhu rộng lượng lắc đầu, tiếp theo lực chú ý chuyển tới tay Vương Hạo Nhiên đang nắm vào trên tay mình, hơi đỏ mặt mà nói:

"Đề ta đi."

Vương Hạo Nhiên tức thời buông lỏng tay nàng ra, Cố Ngữ Nhu đem quyển sách cuối cùng nhặt lên, cũng đứng dậy.

Đồng thời, Vương Hạo Nhiên cũng đứng lên, đem những quyển sách đã nhặt giao cho Cố Ngữ Nhu.

"Cảm ơn." Cố Ngữ Nhu khách khí hữu hảo nói một tiếng.

Vương Hạo Nhiên mỉm cười, trong đầu cảm thấy không khỏi có chút cổ quái.

Loại nội dung truyện mang theo một ít tươi mát này không phải sẽ phát sinh trên người nam nhân chính trong nhân vật chính nữ tàn sao?

Mình là một phản phái mà tại sao cũng gặp phải loại chuyện này?

Hơn nữa máu chột là thái độ của Cố Ngữ Nhu đối với mình cũng không tệ, để Vương Hạo Nhiên có cảm giác quên đi mình là phản phái.

Nghi hoặc, Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, dò xét Cố Ngữ Nhu một cái.

【 Nhân vật chính nữ tàn: Cố Ngữ Nhu 】

【 Điểm chiến lược: 21 】

【 Điểm mị lược: 232 】

【 Hào quang nhân vật chính: 5888 】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): 【 Hào quang siêu cấp may mắn: Lúc gặp được (trừ XX bên ngoài) hãm hại đều có thể dụ xuống nguy hiểm,

cũng xem xét mức độ hãm hại rồi phủ xuống trên người hại mình.

Hào quang nghịch không hạn chế quét ngang: Sau khi bị nhân vật nam (bao gồm nam phụ không bị hạn chế, nam phản phái) đẩy mạnh, có thể đem độ thiện cảm của nhân vật nam đó tăng lên tới max trị số. Lại để nhân vật nam đó ghét tất cả nhân vật nữ khác ngoại trừ nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu. Đồng thời, thân phận nhân vật nam thay đổi, trực tiếp tấn thăng làm nam chính. 】

Y @@@

Chương 494: Ai Chọc Thì Người Đó Xui Xẻo

Nhưng sau khi biết được những tin tức này của Cố Ngữ Nhu, Vương Hạo Nhiên không khỏi buồn bực.

Tính cách của Cố Ngữ Nhu bình thường hơn rất nhiều so với nhân vật chính nữ tần Lê Vân Tịch kia.

Vì vậy trong lòng Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút hừng hực, muốn giải quyết nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu như này..

Nhưng sau khi biết được những tin tức này của Cố Ngữ Nhu, Vương Hạo Nhiên giống như bị dội một chậu nước lạnh buốt từ đỉnh đầu xuống, cái hừng hực đều biến mất hầu như không còn.

Muốn giải quyết nhân vật chính nữ tần như nữ chính trong nam tần thật là có chút ý nghĩ hảo huyền.

Ở một mức độ nào đó, hào quang nữ nhân vật chính nữ tằm Cổ Ngữ Nhu còn không thềm giảng đạo lý hơn so với Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên ít nhất có thể làm hại, nhưng nhân vật chính nữ tằm Cổ Ngữ Nhu lại không thể làm hại được.

Bởi vì hại nàng thì mình sẽ bị xui xẻo.

Mà đây nàng. . . Vậy thì càng không thể.

Để thân phận phản phái phát sinh thay đổi, thăng cấp trở thành nam chính (liếm cầu), chuyện đó đối với Vương Hạo Nhiên mà nói quả thực như ác mộng.

Không thể hại lại không thể đẩy vậy thì còn để lại làm gì?

"Bái bai."

Vương Hạo Nhiên trực tiếp phát tay với Cổ Ngữ Nhu, muốn cách xa nàng một chút.

Bởi vì nhân vật nữ chính Cổ Ngữ Nhu quả thực là có độc.

Ai chọc thì xui xẻo.

Tất nhiên Cổ Ngữ Nhu không biết rõ Vương Hạo Nhiên suy nghĩ cái gì, lúc nghe được hai chữ "Bái bai" nàng cảm thấy đầu óc mơ hồ.

"Ai, ta là Cổ Ngữ Nhu, người tên là gì?" Nàng hướng bóng lưng Vương Hạo Nhiên la lên một tiếng.

Vương Hạo Nhiên không trả lời, càng không quay đầu, thậm chí còn bước nhanh hơn.

Cổ Ngữ Nhu nhìn thấy một màn này, không khỏi nhẹ nhàng dậm

chân, phát tiết bất mãn trong lòng một thoáng.

Hô. . .

Vương Hạo Nhiên vội vàng đi tới cổng đại học sư phạm Thanh Linh, sau khi chui vào bên trong Lamborghini Aventador không khỏi nói lỏng một hơi.

Tuy trong đô thị nhân vật chính nữ tần gần như không có giá trị võ lực, nhưng mức độ hào quang không nói đạo lý càng nhiều hơn nhân vật chính nam tần.

Vương Hạo Nhiên âm thầm quyết định, sau này vẫn nên ít chọc tới nữ nhân vật chính nữ tần đi thì tốt hơn, nếu không thì mình cũng phải rơi vào trong hố.

Người nào thích chọc nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu thì chọc, dù sao mình tuyệt đối sẽ không đi chọc.

Bởi vì chọc sẽ ăn xui xẻo.

Chọc giận nàng thì ăn xui xẻo? !

Vương Hạo Nhiên bị ý nghĩ này của mình làm cho kinh ngạc một chút.

Mình biết Cố Ngữ Nhu này có "Độc", nhưng người khác không biết rõ. . .

Một ý nghĩ tràn ngập ác ý toát ra trong lòng Vương Hạo Nhiên.

—

Bên trong tòa nhà lớn.

Yến Vân Thiên hết sức nôn nóng. Biết Vân Huyền mới từ bên ngoài

trở về nên hẳn gọi nàng tới ngay.

"Để người đi tra người bên cạnh Vương Hạo Nhiên, người tra được chưa?" Yến Vân Thiên hỏi.

Vân Huyền chỉ làm bộ đi nên đi dạo bên một chuyến, tất nhiên không có khả năng tra được tin tức gì, đối mặt với vấn đề của Yến Vân Thiên chỉ có thể trả lời qua loa:

"Sáng nay mới bắt đầu đi tra, mới qua nửa ngày, Vương Hạo Nhiên chỉ đi học bình thường, tiếp xúc với hắn đều là bạn học cùng lão sư, ở trong đó cũng không có người đặc biệt thân cận với hắn."

Yến Vân Thiên nóng nảy mất bình tĩnh nói: "Vậy thì đi tra tiếp, ta nhất định phải biết trong hôm nay!"

Vân Huyền gật đầu qua loa, lại lần nữa làm bộ rời khỏi nhà lớn, giả vờ đuổi theo tra xét.

Chỉ là vừa rời đi không lâu, Vân Huyền đã gọi một cú điện thoại cho Vương Hạo Nhiên, cũng báo cáo quá trình nói chuyện vừa nãy với Vân Thiên Thiên cho hắn.

"Rất nóng vội sao . ." Vương Hạo Nhiên khô hài cười cười.

"Công tử, bên Yến Vân Thiên không kéo nổi nữa, làm sao bây giờ?" Vân Huyền dò hỏi.

"Hắn đã để người tới tra ta vậy người tới tra đi." Vương Hạo Nhiên cổ quái cười cười.

"Công tử, ngài đang nói đùa sao?" Vân Huyền ngạc nhiên.

"Ta đang ở. . ." Vương Hạo Nhiên không trả lời vấn đề của nàng, chỉ đem vị trí lúc này của mình nói ra.

Sau khi kết thúc nói chuyện, Vương Hạo Nhiên lại từ Lamborghini Aventador chui ra, hướng về dãy nhà khoa văn học đi đến.

Sau khi đi tới dãy nhà, hỏi thăm mấy học sinh, biết được lớp học của Cố Ngữ Nhu.

Vương Hạo Nhiên đi tới phòng học, quét một vòng học sinh xung quanh, nhanh chóng khóa chặt thân ảnh của Cố Ngữ Nhu.

Trực tiếp đi về phía nàng, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Cố Ngữ Nhu hấn ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Vương Hạo Nhiên."

Hấn chủ động hướng Cố Ngữ Nhu nói một tiếng, xem như đáp lại vấn đề trước của nàng.

"Người. . . Người khỏe." Cố Ngữ Nhu không hiểu thấu Vương Hạo Nhiên vì sao đột nhiên lại trở về, nhưng vẫn thân thiện chào hỏi một tiếng.

Toàn bộ buổi chiều Vương Hạo Nhiên đều ở trong lớp Cố Ngữ Nhu nghe giảng, trong lúc đó chủ động lấy lòng Cố Ngữ Nhu.

Tuy Cố Ngữ Nhu có "Độc", nhưng tính cách cũng vẫn như bình thường, giống như nữ hài bình thường. Đối mặt với Vương Hạo Nhiên lấy lòng, biểu hiện vẫn rất vui vẻ, liên tiếp nói chuyện với nhau.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên xem Cố Ngữ Nhu khá giống trung tâm điều hoà không khí, có lẽ đối với tất cả soái ca đều như vậy.

Bởi vì tuy thái độ của Cố Ngữ Nhu cực kỳ thân thiện, nhưng cuối cùng vẫn có một thái độ cho người ta cảm thấy vừa gần vừa xa.

Suy cho cùng nhân vật chính nữ tần đều khó hiểu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cảm thấy loại tâm tính này của Cố Ngữ Nhu, không thể không cảm thán, nữ chính trong nam tần dễ hơn quá nhiều.

Bây giờ là buổi trưa đã lên lớp xong, Vương Hạo Nhiên nói muốn để Cố Ngữ Nhu làm người dẫn đường, mang mình đi nhìn phong cảnh đại học sư phạm Thanh Linh một chút.

Cố Ngữ Nhu có chút câu nệ, nhưng vẫn đồng ý.

Sau khi ở trong sân trường đi dạo nửa vòng lớn, sắc trời đã dần dần hạ xuống.

Vương Hạo Nhiên mới từ biệt Cố Ngữ Nhu.

Mà lúc này, Vân Huyền cũng rời khỏi đại học sư phạm Thanh Linh về tới trong nhà lớn.

"Tra được rồi!" Vân Huyền hào hứng hướng Yến Vân Thiên báo cáo.

"Ồ? Mau nói!" Yến Vân Thiên thúc giục nói.

"Lúc chiều Vương Hạo Nhiên không đi lên lớp, đi đến đại học sư phạm Thanh Linh gặp một nữ sinh, nhìn cử chỉ hai người bọn hắn hẳn là đang yêu nhau." Vân Huyền vừa nói vừa đem ảnh chụp di động chụp ra cho Yến Vân Thiên nhìn.

x @@@

Chương 495: Ngắm Sao Băng (1)

Trong tấm ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ ở trong sân trường tản bộ.

Nam tử kia chính là Vương Hạo Nhiên.

"Gia hỏa này rất có ánh mắt, cô gái này trưởng thành thật không tệ." Ánh mắt của Yến Vân Thiên rơi vào trên mặt của Cố Ngữ Nhu, tà mị cười cười.

Vân Huyền từ chỗ Vũ Ngưng biết được Yến Vân Thiên có vấn đề, thế là cố tình nói:

"Người tính trả thù bạn gái hần thế nào, là muốn cưỡng ép đẩy bạn gái hần. . ." Nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Yến Vân Thiên nghe hiểu, trong lòng như bị kim đâm.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Nói thật ra Yến Vân Thiên hoàn toàn chính xác có ý nghĩ như thế.

Bởi vì không có loại phương thức nào đã kích lớn đến nam nhân bằng phương thức này.

Chỉ là hần có lòng không đủ lực.

Yến Vân Thiên chỉ có thể đổi một phương thức tàn khốc khác.

Hắn lần nữa nhìn tấm ảnh Vân Huyền chụp xuống một lúc, ghi nhớ dáng dấp nữ nhân trên tấm ảnh, sau đó không nói tiếng nào rời khỏi tầm nhìn của Vân Huyền.

Mà sau khi Vân Huyền nhìn thấy Yến Vân Thiên rời khỏi, nàng vội vàng đem chuyện hồi báo cho Vương Hạo Nhiên.

Đêm.

Cố Ngữ Nhu ở thư viện xem sách rất lâu, có chút buồn ngủ, nên trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Đọc đường, lúc đi qua hồ nhân tạo ở sân trường thì bỗng nhiên cảm giác gáy đau xót, mất đi ý thức.

Cố Ngữ Nhu ngã xuống đất.

Bên cạnh nàng, Yến Vân Thiên đang nhe răng cười.

"Vương Hạo Nhiên phát hiện nữ nhân mình yêu mến chết thì sẽ thống khổ đến cỡ nào đây?"

Trong lòng Yến Vân Thiên rất cảm thấy khoái ý, thừa dịp xung quanh không có người, giả tạo một ít chứng cứ trượt chân rơi xuống nước, tiếp đó đem Cố Ngữ Nhu ném vào trong hồ.

Trước đây, lúc Yến Vân Thiên giết Lâm Thần cũng có hành động tương tự như vậy.

Nhưng có một ít khác biệt là Yến Vân Thiên là một chương đánh chết Lâm Thần, sau đó ném vào trong hồ.

Mà đối với Cố Ngữ Nhu thì hắn cũng không có dự định trực tiếp hạ sát thủ.

Bởi vì Yến Vân Thiên sợ Vương Hạo Nhiên biết bạn gái bị giết sẽ hoài nghi mình, lấy cái này thông qua tiểu di Phượng Huyền Tố đến tìm phiền toái.

Thế là sẽ uổng công vô ích, giả tạo thành một cái hiện trường trượt chân rơi xuống nước.

Nếu như vậy, đến lúc tiểu di Phượng Huyền Tố đến tìm phiền toái, chính mình cũng có thể giả biện nói đây là một tình huống bất ngờ, không liên quan đến mình.

Yến Vân Thiên làm tốt tất cả những thứ này thì nhanh chóng rời khỏi.

Mà ngay tại lúc Yến Vân Thiên vừa rời khỏi vài giây đồng hồ, xung quanh chỗ hắc ám, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên ló đầu ra.

Wương Hạo Nhiên đến đây tự nhiên là bởi vì từ bên Vân Huyền biết được Yến Vân Thiên muốn hạ thủ.

Cho nên hẳn chạy tới xem náo nhiệt.

Wương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm vị trí Cố Ngữ Nhu rơi vào trong hồ, mặt nước nơi đó còn có một ít gợn sóng không kịp tán đi.

Hắn cũng không làm gì cả, ở tại chỗ nhìn xem.

Nhìn ước chừng khoảng bảy phút, toàn bộ gợn sóng trên mặt hồ đã sớm tán đi, biến đến trơn nhẵn như gương.

Mà ngay tại lúc này, trên mặt nước trơn nhẵn như gương đột nhiên ca một thoáng, toát ra một cái đầu ướt nhep.

Chính là Cố Ngữ Nhu.

Chỉ thấy nàng nhìn mặt nước xung quang, trên mặt mờ mịt một

thoáng, lập tức đi về bên bờ, đồng thời rất nhanh bò lên trên bờ.

Vương Hạo Nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Cố Ngữ Nhu là một người thường, bị đánh ngất xỉu ném vào trong hồ qua nhiều giờ, rõ ràng có thể tự động tỉnh lại bơi lên bờ sao?

Cái này t cũng quá thần kỳ.

King ngạc thì kinh ngạc, Vương Hạo Nhiên cũng không ngoài ý.

Bởi vì Cố Ngữ Nhu có hào quang siêu cấp may mắn, thời gian bị ép hại có khả năng biến nguy thành an.

Hiện tại Cố Ngữ Nhu không có việc gì, cho nên Yến Vân Thiên sẽ xui xẻo.

Bởi vì hào quang siêu cấp may mắn của Cố Ngữ Nhu sẽ xem mức độ hãm hại chuyển hóa thành điều xấu, phủ xuống trên đầu Yến Vân Thiên.

Hành động này của Yến Vân Thiên tương đương với giết người, xem như vô cùng nghiêm trọng.

Vương Hạo Nhiên không khỏi mong đợi, Yến Vân Thiên sẽ gặp được điều xấu gì.

Chỉ là Yến Vân Thiên rời khỏi đã nhiều giờ. Tuy là có thể đoán được hần hẩn là đi về phía tòa nhà lớn kia, nhưng cụ thể trở về theo con đường nào thì lại không biết.

Vương Hạo Nhiên cũng không đuổi theo xem kịch, chỉ có thể chờ tin tức.

Hần tới lạng lẽ, đi cũng lạng lẽ.

Sau khi Yến Vân Thiên rời khỏi sự phạm Thanh Linh thì tâm tình có chút không tệ, hết sức khoan thai, chuẩn bị đi bộ trở về nhà lớn.

Đang đi bộ bên trên lề đường bỗng nhiên giữa đường có một chiếc xe vận tải đi qua, bỗng nhiên không hiểu thấu rõ ngoặt lao về phía hắn.

Yến Vân Thiên phản ứng rất nhanh, thân thủ cũng cực kỳ mạnh mẽ, né đi hết sức nhẹ nhõm.

Oanh!

Xe hàng đụng vào hàng rào bên lề đường, phát ra một đạo tiếng nổ lớn, hàng hóa trên xe lệch rơi xuống một chỗ.

Yến Vân Thiên lờ mờ hừ một tiếng, lười đi xem, tiếp tục đi bộ về phía trước mặt.

Cứ thế đi tới, đèn đường ven đường bỗng nhiên rơi xuống, đập tới trên đỉnh đầu hắn.

Yến Vân Thiên lệch thân lóe lên.

Ba.

Đèn đường đập xuống bên chân Yến Vân Thiên, mảnh vỡ của đèn rơi đầy trên đất.

Yến Vân Thiên không khỏi nhú mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra, tiếp đó đi lên phía trước.

Cũng không có đi bao xa, lúc đi ngang qua một cái máy biến thế thì dây điện phía trên bỗng nhiên rạn nứt, lóe ra từng trận tia lửa, rơi xuống trên mình Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên linh xảo né tránh một thoáng, dây điện xẹt qua sát bên thân thể của hắn vài thước.

Đáy mắt Yến Vân Thiên lóe ra hào quang nghi ngờ, hồi tưởng một thoáng, liên tục gặp phải ba chuyện.

Toàn bộ tâm tư thoải mái đi về đều không còn.

Yến Vân Thiên thò tay ở ven đường đón xe, rất nhanh lên một chiếc taxi.

Dù sao đi nữa thì lần này cũng sẽ không nên gặp phải cáo gì chứ?

Trong lòng Yến Vân Thiên âm thầm nghĩ như vậy.

Rất nhanh, taxi đi tới phía trước một cái đèn đỏ, dừng lại.

Tích tích tích!

Xe taxi phía sau truyền đến tiếng kèn dồn dập.

Yến Vân Thiên nhìn lại, cũng nhìn thấy một chiếc xe vận tải đâm tới đằng sau đuôi xe taxi.

J @@@

Chương 496: Ngắm Sao Băng (2)

QHắn thân ở trong xe, bởi vậy không tránh kịp, chỉ có thể dùng hai tay che chở, cũng vận chuyển chân khí cản trở một thoáng.

Oanh!

Taxi bị đâm vào đến trượt ra rất xa, đằng sau đuôi xe cùng vị trí chỗ ngồi phía sau đều trở nên khô quắt.

Đột nhiên có tai nạn xe cộ, để xe cộ xung quanh đều phải dừng lại.

Một ít người nhiệt tình từ trong xe đi ra, muốn xem tình huống để gọi cứu viện.

Tài xế kia buộc lên dây an toàn, tăng thêm ở phía trước chỉ bị phá vỡ trán, thuận lợi từ trong xe đi ra.

Lập tức mọi người nhìn về phía phía sau thân xe khô quắt, lộ ra thần sắc thở dài.

Xe đã như vậy, khẳng định là người cũng không còn.

Nhưng vào lúc này, thân xe khô quắt kia đột nhiên nhúc nhích mấy lần, đúng là Yến Vân Thiên dùng man lực từ bên trong kim cương đi ra.

Trên mình Yến Vân Thiên cũng không có thương tích gì, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.

Mọi người ngạc nhiên không thôi.

Bởi vì dưới va chạm kia, người bình thường không có khả năng còn sống sót.

Mọi người nhộn nhịp đánh giá Yến Vân Thiên, dường như nhìn động vật hiếm có.

Yến Vân Thiên không thích những ánh mắt xung quang này, trực tiếp đẩy ra đám người nhanh chóng rời khỏi.

Cuối cùng rời khỏi tầm nhìn của mọi người Yến Vân Thiên hơi hơi nói lỏng một hơi, thế nhưng rất nhanh lông mày nhíu lại thành chữ Xuyên.

Bởi vì một loạt chuyện này thật sự là quá quỷ dị.

Trên đường đi về nhà, Yến Vân Thiên hết sức chăm chú, phòng bị nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Nhưng vượt quá dự liệu của Yến Vân Thiên là tiếp đó cũng không có đụng phải chuyện kỳ quái gì, cực kỳ thuận lợi về đến nhà.

Thần kinh căng thẳng của Yến Vân Thiên cuối cùng buông lỏng xuống, tâm tình cũng dần dần khá hơn một chút.

Tiếp đó trở về phòng ngủ đi ngủ, chờ mong nhìn thấy ngày mai sau khi Vương Hạo Nhiên biết được tin tức bạn gái chết thì có dáng dấp thống khổ như thế nào.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên cũng về đến bên ngoài biệt thự của mình, cũng leo tường leo cửa sổ về phòng ngủ của mình.

Thùng thùng.

Mới vào phòng ngủ liền truyền đến tiếng đập cửa.

"Vào đi."

Wương Hạo Nhiên giữ nguyên áo tiến vào trong chăn, giả bộ như là mới bắt đầu nghỉ ngơi.

"Đừng ngủ sớm như vậy chứ, tin tức nói buổi tối hôm nay có sao băng, chúng ta cùng nhau ngắm sao băng đi." Phượng Huyền Tố đi

vào phòng ngủ, hào hứng nói.

"Phải không? Vậy được rồi, người trước đi ra ngoài một chút, ta mặc quần áo tử tế rồi đi ra liền." Vương Hạo Nhiên không muốn để cho Phượng Huyền Tố biết chính mình bí mật chạy ra ngoài.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, trong lòng Phượng Huyền Tố u oán một thoáng. Trước mặt nường tử của mình còn muốn che che dấu dấu?

Nhưng mà nhớ tới hai người còn không có nhận nhau, Phượng Huyền Tố cũng chỉ có thể giữ một chút khoảng cách, nhỏ giọng lui ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã đi ra, lập tức cùng Phượng Huyền Tố đi tới ban công biệt thự.

Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na cũng đi tới.

Bốn người ngồi ở trên ban công chờ đợi, không bao lâu trên bầu trời đêm xẹt qua một đạo ánh sáng đẹp đẽ sáng chói.

Phượng Huyền Tố tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, hai tay nâng ở trước ngực, thần sắc thành kính, đang cầu nguyện.

Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na thấy thế cũng bắt chước làm.

Vương Hạo Nhiên nhếch miệng, căn bản cũng không tin loại chuyện này, chỉ ngẩng đầu nhìn trên bầu trời. Chỉ thấy ánh sáng càng ngày càng chói lọi, càng ngày càng chói lọi, loá mắt đến cực hạn.

Nhưng vào lúc này, ánh sáng chợt biến mất không thấy.

Bên cạnh, ba người Phượng Huyền Tố đã cầu nguyện xong, nhón nhíp mở mắt ra.

"Sao người lại không cầu nguyện chứ?" Phượng Huyền Tố nghi hoặc hỏi.

"Sao băng không nhất định là điềm tốt, ở thời xa xưa nó còn được gọi là sao chổi." Vương Hạo Nhiên trêu ghẹo nói.

Hắn vốn có ý tứ đùa giỡn, nhưng mà tiếng nói vừa ra không lâu.

Oanh!

Xa xa chân trời có vật thể không rõ rơi xuống, chỗ cực xa truyền một đạo tiếng nổ lớn ầm ầm. Mặt đất rung động, đèn trên ban công đều lắc lư lên.

Vương Hạo Nhiên cùng mấy người Phượng Huyền Tố liếc nhau một cái, nhận nhịp lộ ra thần sắc hoảng sợ

"Đây là động tĩnh thiên thạch rơi xuống đất." Ninh Ngạo Tuyết phán đoán một thoáng.

"Công trình kiến trúc Thanh Linh cực kỳ dày đặc, so với Hương đảo cũng không thua bao nhiêu. Có xác suất cực lớn thiên thạch đã đập phải kiến trúc, không biết nhà ai sẽ xui xẻo như vậy." Phùng An Na bất thành linh nói.

Sau khi nghe được lời nói của Phùng An Na, trong lòng Vương Hạo Nhiên không khỏi hơi động.

Yến Vân Thiên bị điều xấu quán thân, thiên thạch có thể đã đập phải bên trong tòa biệt thự kia hay không?

Trong lòng toát ra ý nghĩ này, nhưng lập tức lại âm thầm lắc đầu.

Suy cho cùng thì chuyện này quá không có lý.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Yến Vân Thiên bị điều xấu quán thân mà dẫn đến trọng thương, thu được 2600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -130, hào quang phản phái của kí chủ +130! 】

Hệ thống truyền đến tin tức nhắc nhở, mắt của Vương Hạo Nhiên đều trợn tròn.

Cái này mẹ nó cũng có thể? !

Thiên thạch còn thật rơi xuống tòa biệt thự kia của Yến Vân Thiên? !

Nhưng cũng tiếc vận khí của Yến Vân Thiên rất không tệ, rõ ràng không có chết, chỉ bị trọng thương.

Nhưng mà dù vậy cũng đủ Yến Vân Thiên chịu thiệt.

Vương Hạo Nhiên có loại cảm giác muốn bật cười, nhưng rất nhanh nhớ tới cái gì, lông mày bỗng nhiên nhíu một cái.

Hắn giả vờ mệt rũ rời khỏi, cùng Phượng Huyền Tố chào hỏi một tiếng, về tới phòng ngủ. Tranh thủ thời gian gọi một cú điện thoại cho Vũ Ngưng bên kia.

Wũ Ngưng cùng Vân Huyền đều ở bên trong tòa biệt thự kia, thiên thạch nện xuống tổn thương Yến Vân Thiên, cũng có khả năng tổn thương hai người bọn họ.

Hắn chỉ muốn để Yến Vân Thiên bị dính điều xấu, nhưng suy nghĩ nát óc cũng không có khả năng ngờ tới trên trời hạ xuống thiên thạch đập phải tòa nhà của Yến Vân Thiên.

Nếu hờ Yến Vân Thiên mà mất đi hai thị nữ xinh đẹp, Vương Hạo Nhiên tuyệt đối không nguyện ý.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng không cách nào vấn hồi, chỉ hy vọng không xuất hiện tình huống xấu nhất kia.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy âm thanh chờ đợi, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng.

Nhưng may mắn là ở đối diện có người nghe điện thoại.

v @@@

Chương 497: Yên Vân Thiên Xui Xẻo

"Công. . . Công tử. . . Thật đáng sợ. . ." Thanh âm Vũ Ngưng rõ ràng đang phát run, hiển nhiên là gặp được chuyện kinh khủng gì đó.

Nhưng mà có thể trả lời liền chứng minh còn nhảy nhót tưng bừng.

Vương Hạo Nhiên lặng yên nói lỏng một hơi, nhưng mà vì yên tâm chút ít, vẫn hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

"Dường như là vừa rồi trên trời rơi xuống một khối thiên thạch, đập phải bên trên tòa nhà lớn của chúng ta." Vũ Ngưng run giọng nói.

"Vậy người và Vân Huyền có ổn không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chúng ta không có việc gì." Trong điện thoại truyền đến âm thanh

Vân Huyền.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn yên tâm, đồng thời cũng có hiểu biết với điều xấu phane hồi của Cố Ngữ Nhu, có chút hiểu biết đó chính là phần điều xấu này hẳn là biết chọn người.

Yến Vân Thiên bị quán lên, cũng chỉ sẽ nhằm vào một mình Yến Vân Thiên. Người bên cạnh Yến Vân Thiên có lẽ sẽ chịu một chút tác động, nhưng không có ảnh hưởng gì lớn.

Thu hồi ý niệm, Vương Hạo Nhiên mang theo một phần suy nghĩ khôi hài hỏi thăm về chính chủ:

"Vậy Yến Vân Thiên kia sao rồi?"

Vũ Ngưng nói: "Vân Huyền cùng ở tại hậu viện, Yến Vân Thiên ở tại tiền viện. Nhìn động tĩnh vừa rồi hẳn là thiên thạch đập phải bên kia tiền viện, còn không biết rõ tình huống bên kia như thế nào."

"Các người nhanh đi xem một chút." Vương Hạo Nhiên thúc giục nói.

"Được, công tử." Vũ Ngưng lên tiếng.

Trong điện thoại truyền đến hai đạo tiếng bước chân, hiển nhiên là Vũ Ngưng cùng Vân Huyền chạy tới tiền viện để xem tình huống.

Không bao lâu, âm thanh Vũ Ngưng lần nữa truyền đến "Thiên thạch nện ở bên trái phòng ngủ của Yến Vân Thiên, toàn bộ phòng ngủ cơ hồ là sập hết. Yến Vân Thiên hẳn là bị vùi ở phía dưới." Nói xong bỗng nhiên dừng lại một chút, hỏi:

"Công tử, chúng ta phải làm gì? Phải ngồi yên không màng đến, hay là như thế nào?"

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay, mà là suy tư một

chút.

Nếu như Yến Vân Thiên chết dễ dàng như vậy thì trực tiếp bị thiên thạch đập chết. Nhưng bây giờ còn sống, cho dù để Vũ Ngưng cùng Vân Huyền ngồi xem mặc kệ, Yến Vân Thiên hẳn là cũng không chết được.

Suy cho cùng hẳn vẫn là nhân vật chính, có khí vận của nhân vật chính hộ thể.

Còn nữa, động tĩnh lớn như vậy, khẳng định có người khác tới cứu viện.

Để Vân Huyền cùng Vũ Ngưng ngồi yên không mang đến, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Các người cứ gọi điện thoại cứu viện bình thường đi." Vương Hạo Nhiên nói với Vũ Ngưng.

"Được, công tử." Vũ Ngưng lên tiếng.

"Đúng rồi, đem chuyện của Yến Vân Thiên báo cho Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu." Vương Hạo Nhiên lại nhắc nhở một tiếng.

Yến Vân Thiên bị trọng thương, nếu nói đạo lý thì phụ mẫu của hắn hẳn là phải tới Thanh Linh xem nhi tử một chút.

Wương Hạo Nhiên sớm đã có ý nghĩ, mượn dùng Phượng Nhiêu làm Yến Vân Thiên mất bình tĩnh. Nhưng mà thân phận của Phượng Nhiêu đặc thù, không tiện rời khỏi Phượng Khê Sơn, không tới Thanh Linh bên này được.

Mà hiện tại Yến Vân Thiên đang bị thương, Phượng Nhiêu liền có lý do rất thích hợp để tới.

Thừa dịp lúc ban đêm.

Vương Hạo Nhiên đặc biệt đi tìm Thiều Oản Oản một chuyến, để sau này nàng nhìn chăm chăm Cố Ngữ Nhu.

Sau khi mượn dùng Cố Ngữ Nhu hồ Yến Vân Thiên thi cũng để Vương Hạo Nhiên ném được ích lợi.

Cố Ngữ Nhu cái này là nhân vật chính nữ tần, tuy là không tiện trực tiếp nhằm vào, nhưng mà hoàn toàn có thể mượn dùng nàng để đối phó nhân vật chính khác.

Thiều Oản Oản xem như nữ nhân, thuận tiện đến gần Cố Ngữ Nhu, cực kỳ thích hợp công việc này.

Một bên khác.

Yến Vân Thiên nằm trong bệnh viện, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trọng thương hôn mê.

Vũ Ngưng đã thông báo với Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu, đồng thời đạt được tin tức xác thật hai người sẽ đến Thanh Linh thăm hỏi Yến Vân Thiên.

Chỉ là thân phận của hai người không phải bình thường, một người là thủ lĩnh của tập đoàn tài chính lớn, một người là sỡn chủ của môn phái ẩn thế, không thể nói đi thì đi, cần sắp xếp tốt một ít chuyện mới có thể rời khỏi.

Sáng ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên cũng không có bận chuyện quan trọng gì, nhàn nhã đi học, chuẩn bị chờ đợi phụ mẫu Yến Vân Thiên đến.

...

Trong cao ốc của khoa tài chính, một nữ trợ giáo đẩy cửa đi vào bên trong văn phòng.

Trong phòng có một nam tử đang nằm trên bàn.

"Lại thức đêm sao? Nên tỉnh một chút, buổi sáng giáo sư Liễu Nguyệt có một khóa quan trọng, chúng ta phải sớm chuẩn bị một ít tài liệu liên quan."

Nữ trợ giáo đẩy bả vai nam tử, muốn đánh thức hắn.

Nhưng mà nam tử lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng nữ trợ giáo lộp bộp một chút, tính vươn tay thăm dò, đặt ở bên mũi nam tử cảm giác một thoáng.

Không có khí tức.

"A!" Nữ trợ giáo khẽ giật mình, nhận lấy kinh hãi không nhỏ, không khỏi hét lên, khùng hoảng chạy ra văn phòng.

Nhưng mà ngay tại lúc nữ trợ giáo vừa rời khỏi máy giầy, nam tử nằm ở trên bàn bỗng nhiên động mí mắt một chút, tiếp đó từ từ mở mắt.

Nam tử ngồi dậy, ánh mắt mờ mịt nhìn xem hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh.

"Không phải ta đang tăng ca ở công ty sao? Tại sao lại ở chỗ này. . ." Trong miệng nam tử lẩm bẩm nhắc tới một thoáng, tiếp đó rất nhanh phát hiện cỗ thân thể này cũng không phải của chính mình.

Từng đoạn ký ức của chủ nhân thân thể này xuất hiện bên trong ký ức của hắn.

Không bao lâu, nam tử giờ mới hiểu được chính mình xuyên qua đến thân thể của một người khác.

Nguyên chủ của thân thể này tên là Lâm Mặc, năm nay hai mươi chín tuổi, là một vị nghiên cứu sinh kiêm trợ giáo đại học.

Xem ra thân phận của thân thể này rất gọn gàng, lại là nghiên cứu sinh.

Nhưng trên thực tế lại hết sức khổ cực.

Thiên phú của Lâm Mặc này cực kỳ bình thường, thi nghiên cứu nhiều năm, cho đến hai mươi chín tuổi, cũng chính là năm nay mới vừa vận thi đậu nghiên cứu sinh.

Tư chính bình thường, để Lâm Mặc cần cố gắng gấp mấy lần người khác.

Lâm Mặc thường thường thức đêm học tập, thân thể cực kỳ yếu ớt.

Đêm qua thức đêm làm cho cả người không còn sức.

Nhưng mà nhập gia thì tùy tục, rất nhanh nam tử đã tiếp nhận cái thân phận này, suy cho cùng là nghiên cứu sinh, tốt hơn nhiều so với một nhân viên quèn.

Còn nữa, cũng là duyên phận. Hắn cũng tên là Lâm Mặc, xuyên qua tới cỗ thân thể này cũng có tên Lâm Mặc.

Chương 498: Trợ Giáo Đại Học Lâm Mặc

τ 【 Đỉnh, kiểm tra đo lường thân phận của kí chủ phù hợp với điều kiện, siêu cấp giáo viên hệ thống bắt đầu kích hoạt! 】

Một đoạn tiếng máy móc vang lên trong đầu Lâm Mặc.

Hắn sửng sốt một chút, chợt hết sức vui mừng.

Quả nhiên Xuyên Việt Giả làm sao có khả năng không có kim thủ chỉ chứ? !

"Siêu cấp giáo viên hệ thống. . ." Lâm Mặc bắt đầu nghiên cứu.

Cạnh cửa truyền đến âm thanh bước chân dồn dập.

Liễu Nguyệt cùng nữ trợ giáo vừa rồi đi vào trong văn phòng.

"Lâm Mặc có bị cái gì đâu?"

Vẻ mặt nghiêm túc của Liễu Nguyệt khi đi tới trong văn phòng, nhưng nhìn thấy một thân ảnh thẳng thì không khỏi mỉm cười nói với nữ trợ giáo.

Nữ trợ giáo cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nói: "Vừa rồi mới mò hơi thở của Lâm Mặc, thật không. . . Là ta tính sai, Liễu giáo sư, thật xin lỗi."

"Không sao, người không có việc gì là được rồi." Sau khi sợ bosg sợ gió một hồi, Liễu Nguyệt cũng không có trách cứ cái gì, suy cho cùng nữ trợ giáo cũng có ý tốt.

Trong khi Liễu Nguyệt cùng nữ trợ giáo nói chuyện, Lâm Mặc cũng đánh giá hai người, hoặc là nói chuẩn xác một chút là đang đánh giá Liễu Nguyệt.

Sau khi hấn hấp thu ký ức, Lâm Mặc hiểu rõ người này nhỏ tuổi hơn mình, vắn vện mới hai mươi tuổi mà thôi, là một vị giáo sư của khoa tài chính.

Lâm Mặc cùng nữ trợ giáo đều là nghiên cứu sinh.

Đồng thời Lâm Mặc cũng là một vị trợ giáo, bình thường hỗ trợ Liễu Nguyệt chuẩn bị khóa, giúp đỡ chỉnh lý tài liệu dùng trong lớp học.

Lâm Mặc là một người vụng về lại không giỏi về biểu đạt, trong lòng hấn kỳ thực hết sức ái mộ Liễu Nguyệt.

Chỉ là Lâm Mặc lúc trước biết chính mình không xứng, bởi vậy chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Phản chấp niệm của chủ thân thể lúc trước cũng được "Lâm Mặc" thừa kế.

Huynh đệ, người an tâm đi đi, nữ thần Liễu Nguyệt của người ta sẽ thu vào tay.

Lâm Mặc có hệ thống hỗ trợ, bởi vậy lòng tự tin bạo rap, ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Từ trong ký ức, Lâm Mặc còn biết được Liễu Nguyệt có bạn trai, trước đây không lâu đưa một mảng lớn hoa hồng cho Liễu Nguyệt, lúc ấy tại khoa tài chính tạo thành oanh động không nhỏ.

Nhưng ma cái này đều không phải chuyện quan trọng, chỉ cần cuộc chim vung thật tốt, không có góc tường nào mà không đào được.

Có siêu cấp giáo viên hệ thống, hết thầy đều có khả năng.

Tất nhiên kỳ thực tâm tư của Lâm Mặc không chỉ như vậy.

Hắn từ trong ký ức của Lâm Mặc biết được Thanh Linh này có rất nhiều mỹ nữ.

Chỉ là bên trong sinh viên năm nhất đã có ba hoa khôi, bên trong giáo sư loại trừ Liễu Nguyệt là nữ thần giáo sư ra thì còn có hai người khác, đồng thời còn là tỷ muội với Liễu Nguyệt.

Lâm Mặc tràn đầy khát khao đối với tương lai.

"Sau này không nên tùy tiện thức đêm, học tập quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn." Liễu Nguyệt thấy Lâm Mặc không có việc gì, cũng yên tâm, nhưng mà ôm râm trạng lo lắng của đạo sư với nghiên cứu sinh dưới tay, bởi vậy dặn dò một thoáng.

Bởi vì Lâm Mặc này thường thường thức đêm học tập.

Liễu Nguyệt cực không đồng ý đối với cái này.

"Được, Liễu giáo sư, sau này nhất định ta sẽ không thức đêm như vậy!" Lâm Mặc thành khẩn đáp lại nói.

Nghe vậy, Liễu Nguyệt kinh ngạc một thoáng.

Bởi vì trước đó chính mình khuyên giải Lâm Mặc thì Lâm Mặc đều sẽ cực kỳ cứng nhắc nói: Cần cù bù thông minh, ta không bằng người khác, tự nhiên cần cố gắng học tập nhiều hơn người khác.

Mà khi Liễu Nguyệt đang kinh dị, Lâm Mặc cũng nhận được một cái tin tức nhắc nhở từ hệ thống.

【Đinh, kí chủ thu được điểm tán thành +100】

【Đinh, kí chủ thu được điểm tán thành +100】

Lâm Mặc âm thầm cười một tiếng.

Vừa rồi hắn trả lời như vậy tự nhiên là cố ý.

Bởi vì siêu cấp giáo viên hệ thống của hắn khi được người khác công nhận sẽ thu được điểm tán thành.

Thông qua điểm tán thành có thể hồi đoái rất nhiều năng lực.

Liễu Nguyệt tán dương nhìn xem Lâm Mặc, nói: "Người có thể nghe ý kiến là rất tốt."

"Liễu giáo sư, ta hỗ trợ ngài chuẩn bị khóa cũng đã được một đoạn thời gian, có thể để cho ta dạy các học sinh thử hay không, sớm thích ứng một thoáng?" Lâm Mặc bỗng nhiên đưa ra một cái yêu cầu.

Muốn thu được điểm tán thành, giáo dục học sinh là cách tốt nhất.

Nghe được lời nói của Lâm Mặc, Liễu Nguyệt suy tư một chút.

Trợ giáo làm việc hỗ trợ dạy học, dựa theo quá trình, làm xử lí một năm hoặc công việc dạy học thì trợ giáo liền có cơ hội thăng cấp thành giảng sư đại học.

Cái quá trình thụ khóa này, sớm muộn cũng phải sớm thích ứng.

"Người viết một cái phương án dạy học cho ta xem một chút, ta cảm thấy không thành vấn đề thì để cho người thử nghiệm dạy các học sinh."

Liễu Nguyệt để cho Lâm Mặc có cơ hội rèn luyện, lại có thái độ phụ trách các học sinh, bởi vậy đáp lại nói.

"Được rồi, Liễu giáo sư, ta lập tức viết một cái phương án dạy học."
Lâm Mặc cực kỳ hưng phấn.

Căn phòng làm việc này là Lâm Mặc cùng nữ trợ giáo dùng.

Văn phòng của Liễu Nguyệt ở nơi khác.

Lúc này, Liễu Nguyệt có việc xử lý, sau khi cùng Lâm Mặc nói xong liền lập tức rời khỏi.

Lâm Mặc dùng điểm tán thành lúc đầu của hệ thống tặng, tặng thêm vừa lấy được điểm tán thành, ở trong hệ thống đổi kiến thức lý luận tài chính.

Có những kiến thức lý luận này, giảng cho học sinh khoa tài chính tuyệt đối không có một chút vấn đề.

Lâm Mặc lấy ra giáo án, tranh thủ thời gian bắt đầu viết phương án dạy học.

Không bao lâu, đã viết xong phương án dạy học

Lâm Mặc rời khỏi phòng làm việc của mình, chuẩn bị cầm phương án dạy học đi cho Liễu Nguyệt xem một chút.

—

Lúc này đang nghỉ giữa tiết.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi phòng học, muốn xuống dưới lầu đi một vòng hít thở không khí, nhưng lúc đi đến hành lang thì có người đuổi theo.

"Buổi tối mời ta ăn đồ nướng nha." Mục Chiêu Chiêu từ phía sau vỗ một cái vào bả vai của Vương Hạo Nhiên, tiếp đó nhảy đến trước

mặt hắn nói.

"Được, ta trả tiền, nhưng mà buổi tối ta có chút chuyện, không bồi người đi được." Vương Hạo Nhiên nói.

Mục Chiêu Chiêu thường thường gọi hắn đi ăn đồ nướng, Vương Hạo Nhiên đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Trước đó Vương Hạo Nhiên đều sẵn khoái đồng ý.

Nhưng bây giờ khác biệt, hắn cùng Úc Thi Tinh đang cùng một chỗ.

| @@@

Chương 499: Cáo Trạng (1)

Nếu lýc đến quán đồ nướng Úc Thi Tinh không chế không được mất đi mà lại với mình, bị Mục Chiêu Chiêu phát hiện manh mối gì, tiếp đó cáo trạng với Tàn Vận Hàn, vậy cũng không tốt.

"Đây là trước đây người đồng ý với ta, gọi người đi ăn đồ nướng thì người sẽ đi theo, hiện tại sao lại không giữ lời." Mục Chiêu Chiêu có chút bất mãn nói.

"Buổi tối ta thật sự có chút chuyện." Vương Hạo Nhiên qua loa nói.

"Đến cùng chuyện gì, người nói xem."

"Tần Vận Hàn hẹn ta đi xem phim." Vương Hạo Nhiên nhanh trí hơi động.

"Thật sao, vậy ta hỏi Vận Hàn tý một chút." Mục Chiêu Chiêu lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

"Đừng mà." Vương Hạo Nhiên ngăn trở một thoáng.

"Biết ngay người nói láo." Mục Chiêu Chiêu dường như xem thấu, nói tiếp:

"Bồi ta đi ăn đồ nướng hay không, nếu không đi thì người là. . . Là vô lễ."

Vương Hạo Nhiên bị lời nói của nàng làm kinh ngạc một chút, dở khóc dở cười nói:

"Đừng nghịch."

"Vậy người đi hay không đi?"

"Không đi."

"Vô lễ. . ." Mục Chiêu Chiêu xem xét xung quanh không có người, há miệng hô to.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng đem nàng đẩy lên bên tường, cũng che miệng của nàng, "Người còn gọi thật sao!"

"A a a. . ." Mục Chiêu Chiêu bị che miệng, nghe không rõ nàng nói cái gì.

Nhưng Vương Hạo Nhiên nhìn ra ý vị uy hiếp trong mắt Mục Chiêu Chiêu, cũng có khả năng đoán ra hẳn là nàng hỏi lại có đi ăn đồ nướng hay không, không thì liền la vô lễ.

"Mau thả nữ hài này ra!"

Lâm Mặc đưa phương án dạy học cho Liễu Nguyệt đi qua gần đó, nghe tiếng phát ra từ hành lang bên này, sau khi nhìn thấy tình huống một nam sinh che lấy một người nữ sinh thì lập tức quát một tiếng.

Vương Hạo Nhiên xem xét người này, tựa hồ là lão sư, cũng không muốn gây phiền toái, thế là buông lỏng Mục Chiêu Chiêu ra "Người tới giải thích đi."

Vốn dĩ Mục Chiêu Chiêu đùa giỡn, cũng không phải cố tình muốn gây phiền toái cho Vương Hạo Nhiên lập tức nhìn về phía Lâm Mặc, lúng túng giải thích:

"Lão sư khỏe, hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ta kê loạn mà thôi."

Sau khi Lâm Mặc nghe được lời của Mục Chiêu Chiêu thì sửng sốt một chút, sau đó xét lại Vương Hạo Nhiên một thoáng.

Vương Hạo Nhiên này sinh ra đã có khuôn mặt tra nam, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì, vậy nên ngữ khí lời vừa nói cũng mang theo một loại không vui, giống như đang mệnh lệnh cho nữ sinh xinh đẹp này.

Trong lòng Lâm Mặc đã có phán đoán, khuyên Mục Chiêu Chiêu:

"Bạn học người không cần phải sợ, ta là lão sư trợ giáo, nếu người bị bắt nạt nhất định phải nói ra, che giấu sẽ chỉ trợ giúp cho người xấu, để hắn càng làm càng không kiêng sợ, hiểu chưa?"

Hắn nhiệt tình như vậy một phần nhỏ là bởi vì trách nhiệm làm lão sư, phần lớn là trợ giúp nữ sinh này thì có khả năng thu được điểm tán thành.

Trừ cái đó ra điểm quan trọng nhất là nữ sinh mặt em bé có vóc

dáng phạm quy này rất đẹp, Lâm Mặc thèm cực kì.

Mình giúp nữ sinh này thì tất nhiên nàng sẽ cảm kích, đến lúc đó phát triển phát triển. . .

Lâm Mặc chỉ suy nghĩ một chút máu nóng đã sôi trào một trận.

Nhìn thấy lão sư trợ giáo nghiêm túc như vậy, Mục Chiêu Chiêu không khỏi phiền muộn một thoáng, nói:

"Lão sư, chúng ta đang đùa giỡn thật, không phải như người nghĩ."

Lâm Mặc cũng không tin, chỉ cho là Mục Chiêu Chiêu đang sợ hãi, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên:

"Cùng ta tới phòng làm việc một chuyến."

Lâm Mặc dự định ra tay từ đầu nguồn, giáo dục Vương Hạo Nhiên một chút, như thế có thể khiến Mục Chiêu Chiêu mở lòng.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên kinh ngạc lên.

Hào quang phản phái của mình cao như vậy cao, có thể tùy tiện chấn nhiếp nhân vật tiểu phản phái với nhân vật bình thường.

Lão sư trước mặt này là tình huống như thế nào, rõ ràng ở trước mặt mình hảnh nhót như vậy, hẳn cho rằng mình là ai, cho mình hẳn là nhân vật chính sao?

Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này, thế là tiêu phí điểm phản phái điều tra.

【 Nhân vật chính: Lâm Mặc 】

【 Điểm chiến lược: 65】

【 Điểm mị lực: 78】

【 Hào quang nhân vật chính: 3637】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Siêu cấp giáo viên hệ thống(lúc nhận được người xung quanh tán thành thì thu hoạch được điểm tán thành. Điểm tán thành có thể đổi nhiều loại năng lực trong thương thành của hệ thống.)

Chú thích 1: Lúc nhận được học sinh tán thành sẽ được điểm tán thành gấp đôi. Chú thích 2: Bây giờ đã đổi năng lực kiến thức lý luận tài chính cao cấp. 】

"Đi theo ta."

Lúc Vương Hạo Nhiên điều tra Lâm Mặc cũng đi tới trước mặt hắn, lớn tiếng nói một câu.

"Một lão sư trợ giáo nho nhỏ cũng dám quơ tay múa chân với ta, cái quái gì đây."

Sau khi biết được đối phương là nhân vật chính tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không cho hắn mặt.

"Càn rỡ, lão sư đều không để vào mắt sao!" Lâm Mặc trách cứ.

"Trợ giáo là trợ giáo, đừng cho mình dát vàng trên mặt, người không đủ tư cách giáo dục ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người. . ." Lâm Mặc ghen lời. Quyền lực trợ giáo cực nhỏ, nói dễ nghe là lão sư, nói không dễ nghe đó chính là một trợ thủ.

"Ta trị không được người, dù sao thì Liễu Nguyệt giáo sư vẫn có thể trị người!"

Lâm Mặc hướng về Vương Hạo Nhiên hừ một tiếng, sau đó thay đổi ngữ khí nhu hòa, nói với Mục Chiêu Chiêu:

"Đồng học, người không cần phải sợ, lão sư nhất định sẽ trợ giúp người."

Nói xong, cầm phương án dạy học mới viết xong, đi về văn phòng Liễu Nguyệt.

Mục Chiêu Chiêu còn muốn tiếp tục giải thích, nhưng Lâm Mặc đã trực tiếp đi, lập tức cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đồng thời, trong lòng không khỏi có chút hối hận đã nói đùa như vậy. Bởi vì, nàng vô hình cho Vương Hạo Nhiên thêm phiền toái.

"Tên trợ giáo kia thẳng thắn, giải thích lại không muốn nghe, hình như còn muốn đi kiện người, làm sao bây giờ?" Mục Chiêu Chiêu hỏi.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ ra chỉ một số điện thoại, "Gọi vào số điện thoại này nhanh lên một chút, nói có một tên gọi là Lâm Mặc trợ giáo vô lễ với người."

"Há?" Mục Chiêu Chiêu ngẩn người.

"Nhanh lên một chút!" Vương Hạo Nhiên thúc giục một tiếng.

"Được được." Mục Chiêu Chiêu không rõ vì sao, nhưng thấy Vương Hạo Nhiên gấp gấp như vậy thì lên tiếng, lấy điện thoại di động của mình ra gọi một cú điện thoại.

E @@@

Chương 500: Cáo Trạng (2)

"Uy, người khỏe, ta là Liễu Nguyệt." Sau khi điện thoại kết nối, đầu bên kia truyền đến một âm thanh.

Mục Chiêu Chiêu nghe tiếng, bỗng nhiên có chút hiểu rõ, giả bộ như ủy khuất mườì phần nói:

"Liễu giáo sư, ta bị người. . . Bị người vô lễ, ô ~" nói xong, còn cố ý nức nở lên.

"Là ai?" Liễu Nguyệt vội vàng hỏi.

"Một trợ giáo, hình như tên là Lâm Mặc." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Người tới phòng làm việc của ta một chuyến, nói kỹ càng cho ta một chút." Liễu Nguyệt ngưng trọng nói.

"Được." Mục Chiêu Chiêu đáp ứng sau đó cúp điện thoại.

"Bây giờ nên làm gì, ta phải đi làm thật hay sao?" Mục Chiêu Chiêu hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Tất nhiên phải đi."

Wang Hào Nhiên thấy chung quanh không người, bỗng nhiên duỗi tay ra, cào loạn tóc Mục Chiêu Chiêu, còn đem quần áo nàng vò đến

dúm dó.

Cuối cùng Vương Hạo Nhiên nhìn dáng vẻ có chút chật vật của Mục Chiêu Chiêu một chút mới vừa ý.

Mục Chiêu Chiêu bị gãi một trận, không khỏi mắt trợn trắng, nhưng cũng biết rõ ý của Vương Hạo Nhiên. Thậm chí còn cố tình dính một điểm nước miếng, lau vào mắt mình.

Ngay sau đó, Mục Chiêu Chiêu đi về văn phòng Liễu Nguyệt.

"Vì sao không có điểm tán thành chứ?"

Trên đường Lâm Mặc đi về văn phòng Liễu Nguyệt, hần nghi ngờ lăm lăm lầu bầu một thoáng.

Mình lòng đầy cảm phẫn trợ giúp nữ sinh kia, hẳn sẽ thu được điểm tán thành mới đúng, vì sao hệ thống không có động tĩnh?

Nhưng mà lúc ý nghĩ này dâng lên thì Lâm Mặc đã đi tới ngoài cửa văn phòng Liễu Nguyệt, vì thế cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại hẳn chỉ muốn giáo huấn nam sinh sinh ra có một bộ mặt tra nam kia.

Gõ cửa đi vào văn phòng, Lâm Mặc vừa định cáo trạng, nhưng mà lời nói còn chưa nói ra miệng.

"Người vô lễ với nữ sinh?" Liễu Nguyệt vẫn tương đối có lý trí, không làm rõ ràng tình huống trước, cũng không lập tức nổi giận.

Lâm Mặc sửng sốt một chút, vội vàng nói: "Ta làm sao có khả năng làm loại chuyện này? Là ai nói."

"Ô ô. . ."

Liễu Nguyệt còn chưa trả lời, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng khóc.

Lâm Mặc nhìn lại, nhìn thấy nữ sinh mặt em bé vóc dáng phạm quy kia đi đến.

"Chiêu Chiêu, người nhìn xem, có phải là hắn hay không?" Liễu Nguyệt chỉ chỉ Lâm Mặc.

"Đúng, là hắn phi lễ ta, hắn kéo tóc của ta, còn xé quần áo của ta, còn xoa nhẹ ta. . . Ta. . . Ô ô ~" Mục Chiêu Chiêu nói xong thì khóc lên, nhìn ủy khuất vô cùng.

Lâm Mặc ngây người một thoáng, nói với Mục Chiêu Chiêu:

"Bạn học, ta giúp người ra mặt, tại sao người mưu hại ngược lại ta? Có phải nam sinh kia sai sử người làm hay không?"

"Chuyện gì xảy ra?" Liễu Nguyệt nghi hoặc hỏi.

"Thiên địa lương tâm, ta thật không có phi lễ, chuyện là như thế này. . ." Lâm Mặc nói ra chuyện vừa rồi.

Liễu Nguyệt nghe xong, lập tức suy tư lên.

Nàng mang Lâm Mặc nghiên cứu sinh cũng có một đoạn thời gian, biết bình thường Lâm Mặc kiệm lời ít nói hiền lành nhút nhát, còn rất có tinh thần trọng nghĩa, không có khả năng làm loại chuyện này.

Về phần Mục Chiêu Chiêu tuy nhìn nàng ủy khuất mười phần, nhưng Liễu Nguyệt rất khôn khéo, nhìn ra nàng đang khóc giả.

Liễu Nguyệt suy đoán, hẳn là Lâm Mặc thấy Vương Hạo Nhiên ở cùng một chỗ với Mục Chiêu Chiêu, hiểu làm cái gì, cho là Mục Chiêu Chiêu bị bắt nạt.

Lâm Mặc cùng Vương Hạo Nhiên tranh chấp.

Mà Vương Hạo Nhiên lại vượt lên trước một bước, để Mục Chiêu Chiêu gọi điện thoại cáo trạng trước.

Cuối cùng, số điện thoại cá nhân của nàng chỉ có một số nhỏ người biết, trong đó bao gồm Vương Hạo Nhiên. Nhưng mà không bao gồm Mục Chiêu Chiêu.

Sau khi làm rõ mạch suy nghĩ, Liễu Nguyệt mở miệng nói:

"Chiêu Chiêu, nói láo là không tốt."

Nói xong, nàng nhìn về phía Lâm Mặc:

"Làm một học giả nghiên cứu phương diện tài chính, người nhất thiết phải có lý trí hơn so với người bình thường. Con mắt nhìn thấy không nhất định là thật, người lần sau gặp được loại việc này cần làm rõ ràng tình huống trước."

Những lời này của Liễu Nguyệt chẳng khác nào đem Lâm Mặc cùng Mục Chiêu Chiêu đều phê bình.

Lâm Mặc cùng Mục Chiêu Chiêu nghe xong, cũng không phản bác được cái gì.

Liễu Nguyệt thấy thế, trực tiếp bỏ qua chuyện này, nói:

"Lâm Mặc, cái người cầm trên tay là phương án dạy học sao, cho ta xem một chút."

Lâm Mặc gật đầu, đem phương án dạy học mới viết để trên bàn làm việc của Liễu Nguyệt.

Sau khi Liễu Nguyệt nhìn xem, gật đầu một cái "Phương án dạy học đạt tới tiêu chuẩn được dạy. Tiết thứ 4 buổi sáng ta có tiết dạy ở lớp

tài chính 113. Người thay ta đi dạy tiết này, nếu dạy học có hiệu quả thì sau có một ít tiết, ta sẽ cân nhắc giao cho người đi dạy. Hoặc là để người tự mình tổ chức dạy một môn."

"Cảm ơn Liễu giáo sư, lúc dạy học ta nhất định sẽ biểu hiện tốt, tuyệt đối không để người thất vọng!" Lâm Mặc hưng phấn nói.

"Chiêu Chiêu, không có việc gì, người trở về lên lớp đi." Liễu Nguyệt dự định cũng không truy cứu ai.

Mục Chiêu Chiêu gật đầu một cái, rời khỏi văn phòng.

"Tình huống thế nào?" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Mục Chiêu Chiêu đi vào phòng học, lập tức hỏi.

Mục Chiêu Chiêu đem kết quả xử lý của Liễu Nguyệt nói ra.

Wương Hạo Nhiên có chút bất mãn.

Lúc đầu hắn muốn bôi nhọ Lâm Mặc, nhưng mà Liễu Nguyệt quá thông minh, xem thấu được Mục Chiêu Chiêu.

"Tiết thứ 4 tên trợ giáo Lâm Mặc kia sẽ đến dạy chúng ta, đến lúc đó người núp ở đằng sau phòng học, không để hắn nhìn thấy người." Mục Chiêu Chiêu nhớ tới cái gì, thế là nhắc nhở một tiếng.

"Lâm Mặc lên lớp dạy chúng ta?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

Lâm Mặc có kiến thức lý luận tài chính cao cấp, dạy học hoàn toàn không có vấn đề.

Nếu để hắn dạy bình thường tất nhiên sẽ đạt được hiệu quả không tệ.

Đến lúc đó Lâm Mặc có thể thu hoạch rất nhiều điểm tán thành.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn xảy ra loại chuyện này.

Lúc này, âm thanh chuông vào học tiết thứ 2 bỗng vang lên.

Vương Hạo Nhiên nhẩn nại học xong tiết thứ 2.

Lúc tiết thứ 2 kết thúc, Vương Hạo Nhiên lập tức chạy đến văn phòng của Liễu Nguyệt.

"Liễu giáo sư, nghe nói người để tên trợ giáo Lâm Mặc kia dạy học chúng ta, có chuyện này sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Liễu Nguyệt nói.

"Ngũ tỷ, ta nhìn không vừa mắt tên Lâm Mặc này, người có thể đem việc này hủy bỏ hay không?" Vương Hạo Nhiên muốn Liễu Nguyệt giúp một chút, bởi vậy gọi kiểu thân mật.

Y @@@

Chương 501: Chút Mặt Mũi Này Cũng Không Cho Sao?

Dù sao chuyện hán cùng Khâu Thiển Vi là cặp đôi Liễu Nguyệt cũng đã biết rồi, đi cùng Khâu Thiển Vi gọi Liễu Nguyệt là ngũ tỷ, cũng đã gọi rồi.

"Công là công, tư là tư, không được lôi kéo làm quen. Ta sẽ không

giúp người chèn ép nghiên cứu sinh của ta chỉ vì người là bạn trai của thất muội." Liễu Nguyệt vẫn vô cùng có nguyên tắc.

"Sư mẫu, chút mặt mũi này người cũng không cho ta sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy gợn ngũ tử vô dụng, thế là lại đổi một cách xưng hô.

Liễu Nguyệt nghe được Vương Hạo Nhiên xưng hô thế này, khóe miệng lơ đãng lộ ra mỉm cười, nhưng nhanh chóng thu lại.

"Người để ta giúp người chuyện khác thì có thể, nhưng mà loại chuyện hại người này ta không đồng ý." Liễu Nguyệt vẫn không thay đổi chủ kiến như cũ.

"Van người, giúp một chút thôi, sư mẫu ~" Vương Hạo Nhiên lại lần nữa thân mật kêu một tiếng.

Liễu Nguyệt nghe được vui vẻ một trận, nhưng vẫn kiên trì nguyên tắc của mình "Đã nói không được."

Lại lần nữa từ chối một tiếng, không để Vương Hạo Nhiên tiếp tục dây dưa, bỗng nhiên nói:

"Lâm Mặc nói nhìn thấy người đẩy Mục Chiêu Chiêu lên bên tường, còn lấy tay che miệng nàng lại." Trong khi nói chuyện xét lại một thoáng Vương Hạo Nhiên "Người cùng Mục Chiêu Chiêu là quan hệ như thế nào?"

"Lúc cao trung chúng ta đã quen biết, quan hệ thật không tệ, đã là bạn học lại là bạn thân, Lâm Mặc nhìn thấy một màn kia, chỉ là ta với Mục Chiêu Chiêu đang nói đùa mà thôi."

"Chỉ là như vậy thôi phải không?" Trong mắt Liễu Nguyệt lóe ra trí tuệ quang mang, thật sâu đánh giá Vương Hạo Nhiên.

"Ta có thể nữa người dưới hạnh phúc của sư phụ ta phát thế, bây

giờ ta cùng Mục Chiêu Chiêu thật không phải nam nữ bằng hữu, nếu là ta nói dối thì để sự phụ ta. . ." Vương Hạo Nhiên lời thề son sắt.

"Được rồi được rồi, ta tin tưởng người, trở về lên lớp đi." Liễu Nguyệt nhìn thấy hắn muốn cưỡng giống nguyên rủa, lập tức cắt ngang một cái.

Vương Hạo Nhiên thấy thái độ của Liễu Nguyệt cũng biết muốn nàng thay đổi chủ ý cực kỳ khó, cũng không đông dài nữa..

Quay người rời phòng làm việc, hướng phòng học đi đến.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên suy tư.

Liễu Nguyệt không giúp đỡ, như thế chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên đem ba người Lưu Hoa kêu tới mình trước mặt, phân phó nói:

"Tiết thứ 3 các người không cần học, đi tìm giúp ta một vài thứ. . ."

Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng nghe xong, lập tức đi làm việc.

Lúc tiết thứ 3 kết thúc, ba huynh đệ cầm thùng nước, cường lực nhựa cây với một ít vật lý kỳ cổ quái, chạy vào phòng học, đồng thời dựa theo phân phó của Vương Hạo Nhiên bắt đầu bố trí.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, dùng thân phận "Tuyệt thế cổ thần" đăng nhập Wechat, soạn tin nhắn gửi đi.

"Gọi lão công?"

"Lão công! Rất lâu rồi người không liên hệ ta!" Liễu Nguyệt nhanh chóng trả lời tin nhắn.

"Công chuyện của công ty quá nhiều, mỗi ngày bận bịu đến choáng váng đầu óc, thực sự không có được thời gian rảnh. Hiện tại vừa vặn có một chút lập tức liên hệ cho người đây." Vương Hạo Nhiên soạn tin nhắn nói.

Liễu Nguyệt: "Cho dù làm việc quan trọng nhưng ngàn vạn lần cũng phải chú ý tới thân thể mình một chút, phải chăm sóc mình thật tốt."

Vương Hạo Nhiên: "Ta thường xuyên tập thể dục, thân thể rất tốt, người cứ yên tâm đi."

Nhìn thấy cái tin tức này, Liễu Nguyệt cũng nhớ lại một cái, nhớ tới ở trên Weibo lão công có video quay vóc dáng hoàn mỹ.

Liễu Nguyệt hồi tưởng một ít hình ảnh ở đoạn video kia, gương mặt không khỏi hơi hơi nóng lên.

"Lúc nào người mới có thể có thời gian rảnh gặp ta, ta rất muốn nhìn dung mạo của người một chút, xem người như thế nào." Trong lòng Liễu Nguyệt có chút u oán, soạn tin nhắn gửi đi.

Vương Hạo Nhiên: "Ta cũng rất muốn được gặp mặt người nhanh một chút, nhưng ta ở nước ngoài, vừa đến một lần cần dùng quá nhiều thời gian. Mà công ty bên này cần ta ở lại, trong thời gian ngắn không được đi được."

Liễu Nguyệt: "Được rồi ~ "

Vương Hạo Nhiên: "Bây giờ ta không có việc gì, có lẽ có gần một giờ thời gian rảnh, chúng ta tâm sự một chút."

Thùng thùng.

Liễu Nguyệt vui vẻ, đang muốn soạn tin nhắn trả lời, nhưng ngoài phòng làm việc truyền đến tiếng đập cửa.

"Vào đi."

"Liễu giáo sư, chuẩn bị đến lúc ta dạy học, người cũng cần đi nghe, chúng ta cùng đi đi." Lâm Mặc nói.

Liễu Nguyệt đưa màn hình điện thoại di động hướng xuống, đặt ở trên bàn công tác, nghiêm mặt nói:

"Ta có chuyện đặc biệt quan trọng phải làm, không đi nghe được, chính người đi dạy đi."

Lâm Mặc nhìn thấy dáng vẻ của Liễu Nguyệt nghiêm túc như vậy, hết sức tò mò, hỏi:

"Liễu giáo sư, đến cùng là chuyện gì mà quan trọng như vậy?"

Liễu Nguyệt tất nhiên không có khả năng nói thật, qua loa nói: "Dù sao là có chuyện quan trọng, người đừng hỏi nữa."

Tuy Lâm Mặc rất muốn biết nguyên nhân, nhưng cũng không dám tiếp tục truy vấn, chỉ là nói:

"Nhưng ngài không đi nghe thì làm thế nào biết được hiệu quả dạy học, làm sao phán đoán chính xác được biểu hiện của ta?"

Liễu Nguyệt đã sớm nghĩ kỹ, nghe được lời này, liền trả lời: "Trong phòng học có đa phương tiện thiết bị, có thể ghi hình tiết học lại. Người đem quá trình dạy học ghi hình lại, đến lúc đó ta sẽ xem video."

"Vậy được rồi." Lâm Mặc đồng ý một cái, cũng không tiếp tục rầu rĩ việc này.

Dù sao Liễu Nguyệt sớm muộn sẽ thấy quá trình dạy học của mình. Điểm tán thành nên đến vẫn như cũ sẽ phải đến.

"Nhanh đi dạy học đi." Liễu Nguyệt thúc giục một tiếng, hình như có chút ý vị đuổi người.

Lâm Mặc nghi hoặc nhìn Liễu Nguyệt một chút, sự hiếu kì trong lòng càng lớn, nhưng Liễu Nguyệt không muốn nói, hắn cũng không có cách nào. Đi ra văn phòng, đóng cửa lại.

Hắn cầm giáo án, lúc đi bộ ở hành lang thì trên khuôn mặt hắn mang theo một cỗ nòng đậm ý cười, trong lòng chờ đợi không thôi.

Công tác dạy học đã chuẩn bị thỏa đáng vô cùng, chờ dạy xong tiết học này, nhất định có thể thu hoạch được rất nhiều điểm tán thành.

Q @@@

Chương 502: Không Biết, Không Thấy

PLâm Mặc đều đã nghĩ kỹ, một nhóm điểm tán thành này nên đổi cái gì.

Bởi vì nguyên nhân thức đêm dài lâu, thân thể này xấu vô cùng.

Vấn đề chủ yếu trước mắt tất nhiên là phải điều dưỡng thân thể.

Điểm tán thành có thể tăng lên trực tiếp các phương diện tố chất thân thể. Chỉ cần có đầy đủ điểm tán thành thì có thể nháy mắt đem cái thân thể hư nhược này tăng lên tới trạng thái hết sức khỏe

manh.

Có được một thân thể khỏe mạnh mới có thể làm nhiều chuyện hơn.

Lâm Mặc ôm loại tâm tình chờ đợi này đi tới cửa phòng học. Sửa sang lại một thoáng cách ăn mặc, tận lực đem một mặt tốt nhất của mình bày ra, lập tức mang theo nụ cười đẩy ra cửa phòng học khép hờ đi vào.

"Các bạn học. . ." Một chữ "Khỏe" còn chưa nói ra miệng, Lâm Mặc đã cảm giác đỉnh đầu có nước lạnh đổ xuống, ngay sau đó một thùng nước rơi xuống chụp vào đầu hắn.

Nháy mắt Lâm Mặc đã ướt sũng, giận dữ đem thùng nước bỏ ra, ánh mắt liếc nhìn học sinh trong phòng học, tức giận nói:

"Ai! Là ai làm? !"

Ánh mắt chiếu tới, tất cả học sinh ngồi ngay ngắn, một dáng vẻ của học sinh ngoan ngoãn, toàn bộ đều không nói tiếng nào.

Lâm Mặc khẽ giạt mình, thế là hướng về một nam sinh nhìn thành thật ngồi gần cửa phòng, hỏi thăm.

"Bạn học, nói cho ta, là ai để thùng nước trên cửa phòng học?"

"Lão sư, ta không biết rõ." Nam sinh nghiêm túc lắc đầu.

Lâm Mặc xoay chuyển ánh mắt, đổi một bạn học hỏi thăm "Người biết là ai không?"

"Ta không thấy." Bạn học bị tra hỏi lắc đầu.

Lâm Mặc không tin, hỏi thăm mấy bạn học khác, câu trả lời vẫn như cũ là: Không biết rõ.

Trên thực tế, học sinh trong phòng học đều biết là ai làm, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy, nhưng mà bọn hắn dám nói ra sao?

Đừng nói Vương Hạo Nhiên, coi như là ba người Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng, những học sinh này đều xa xa không thể trêu vào, nào dám lảm miêng.

Sau khi Lâm Mặc luân phiên tra hỏi không có kết quả, nghi hoặc không thôi, ánh mắt tỉ mỉ quét trong phòng học, nhanh chóng tìm tới một thân ảnh quen thuộc.

Là tên học sinh có mặt tra nam kia!

Con người Lâm Mặc co rụt lại, nhanh chóng xác định việc này là hắn làm!

Lúc này, học sinh kia quang minh chính đại loay hoay điện thoại, không đem hắn để vào mắt.

Lâm Mặc rất muốn tiến lên trách cứ một trận, nhưng nghĩ đến tiết dạy học này của mình quan trọng, dự định hết tiết thì giải quyết việc này.

Phủ xuống nước trên người, Lâm Mặc áp chế lửa giận, đi tới trên giảng đài.

Lúc này đa phương tiện đang ở trạng thái đóng, Lâm Mặc muốn dùng thiết bị đa phương tiện ghi hình tiết lại, thế là muốn mở ra máy tính đa phương tiện, khởi động ghi hình tự động.

Hắn ngồi ở trên ghế, thò tay hướng dưới giảng đài lục lọi, muốn mở ra nút ấn đóng mở máy tính, nhưng thò tay lại đụng chạm đến một đồ vật sền sệt.

Lâm Mặc lập tức rút tay về nhìn một cái. Trên tay dính một vật màu nâu vàng không rõ nguồn gốc, trên đó còn có một cỗ mùi ác khí

truyền đến.

Lâm Mặc ngửi, lập tức nôn khan một tiếng, giật mấy tờ giấy trắng trên áo lau một cái. Ngay sau đó giận tím mặt, đang muốn đứng dậy hét lớn.

Tê!

Một âm thanh vải vóc bị xé rách truyền đến, toàn thân Lâm Mặc cứng đờ, lập tức là cảm giác mông có chút lạnh lạnh.

Theo bản năng quay người nhìn lại, cũng phát hiện ghế bị cố định ở trên sàn, trên ghế bị bôi nhựa cao su cường lực, đem một phần vải trên quần hấn dính xuống ghế.

"Vô pháp vô thiên, quả thực không cách nào . . ."

Lâm Mặc một tay che mông, một tay dùng sức vỗ bàn, muốn biểu đạt tâm tình phẫn nộ, thế nhưng sau khi vỗ một cái thì phát hiện bàn tay bị dính chặt, không khỏi trì trệ âm thanh lại.

Lâm Mặc nghiến răng nghiến lợi, mất nhiều công sức mới kéo được tay ra, kéo đến bàn tay đều đau nhức không thôi.

Đình linh linh.

Tiếng chuông vào học vang lên, lập tức yên lặng.

Lâm Mặc nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên ngồi dưới lớp, đang sắp xếp ngôn ngữ, muốn nói cái gì.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên rời khỏi điện thoại, nói: "Lão sư, không phải vào lớp rồi sao? Tại sao không dạy học."

Lâm Mặc rất muốn kéo Vương Hạo Nhiên đi tới chỗ Liễu Nguyệt ngay lập tức, để Liễu Nguyệt trị hấn, nhưng đoán trước Vương Hạo

Nhiên sẽ không ngoan ngoãn đi, nếu va chạm sẽ chỉ trì hoãn giờ dạy của mình.

"Chờ dạy xong, ta lại xử lý người!" Lâm Mặc oán hận nói một câu, lập tức nói: "Lên lớp!"

Nói xong, Lâm Mặc muốn lấy phấn từ trong hộp ra viết đầu đề hôm nay ở trên bảng đen.

Nhưng mà lúc hắn định thò tay vào lấy thì dừng lại một chút.

Có kinh nghiệm mấy lần trước, hắn trở nên rất cẩn thận.

"Bạn học, giúp ta lấy phấn viết ra." Lâm Mặc nói với một học sinh trước bục giảng.

"Được rồi, lão sư." Bạn học này lên tiếng, lấy một viên phấn từ trong hộp đưa cho Lâm Mặc.

Lại không có chuyện gì?

Lâm Mặc ngạc nhiên một chút, tiếp nhận phấn viết, quay người muốn viết chữ lên bảng đen viết.

Hưu hưu hưu. . .

Một trận âm thanh vang lên, Lâm Mặc cảm thấy sau lưng đầu bị vô số vật nhỏ không biết tên đập phải.

Đến lúc động tĩnh dừng lại, Lâm Mặc cúi đầu xem xét, phát hiện trên mặt đất là từng mảnh từng mảnh phấn viết.

"Các người, các người. . ." Lâm Mặc tức giận đến vặn vẹo cả khuôn mặt.

Động tĩnh vừa nãy tuyệt đối không phải một người làm ra, đoán

chừng là mười mấy học sinh ném cùng một chỗ.

"Các người chờ đấy!" Lâm Mặc biết tiết này không dạy nổi nữa, dùng giáo án che mờng lại, đầy bụi đất vội vàng rời phòng học.

Nhìn kiểu này giống như muốn đi cáo trạng.

【 Đỉnh, kí chủ phía ở sau màn điều khiển, ngăn cản nhân vật chính Lâm Mặc dạy học, thu được 1100 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -55, hào quang phản phái của kí chủ +55! 】

A @@@

Chương 503: Vân Sơ Nhiên

xLâm Mặc mang theo nộ khí đi tới bên ngoài phòng làm việc của Liễu Nguyệt, trực tiếp đẩy cửa vào.

Lúc này Liễu Nguyệt đang nâng lên điện thoại muốn gửi tin nhắn, trên mặt tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc. Lâm Mặc không gõ cửa, trực tiếp đi đến, Liễu Nguyệt có chút giật mình.

"Lẽ phép cơ bản cũng không biết sao?" Liễu Nguyệt bị quấy rầy một cái rất không vui. Sau đó lập tức nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Lâm Mặc không khỏi ngạc nhiên nói:

"Người, người làm sao vậy?"

"Ta đi dạy lớp 113, tên Vương Hạo Nhiên kia để thùng nước ở trên cửa phòng học, bôi đồ vật gì đó ở vào máy tính, còn có bôi cường lực nhựa cao su lên ghế, lại cùng một đám bạn học dùng phấn ném ở phía sau ta!" Lâm Mặc nói từng tội của Vương Hạo Nhiên ra.

Liễu Nguyệt nhíu nhíu mày "Người xác định là hấn sao?"

"Trong cái lớp đó ta không quen ai, với cả có chút va chạm với hấn, ngoài hấn ra không có người khác." Lâm Mặc khẳng định nói.

Liễu Nguyệt suy tư một chút, cũng không có hoài nghi Lâm Mặc. Bởi vì lúc trước vì chuyện tiết dạy mà Vương Hạo Nhiên tìm đến nàng, nhưng nàng không đồng ý mà thôi. Sau khi trầm ngâm một chút, nói: "Ta đi tìm hấn nói chuyện."

"Nói chuyện riêng?" Lâm Mặc ngây ngốc một chút, sao đó giật giây nói: "Vi phạm kỉ luật lớp học, hãm hại lão sư, loại học sinh này nên khai trừ!"

Thần sắc Liễu Nguyệt cổ quái. Nàng cũng biết loại hành vi này của Vương Hạo Nhiên tương đối tồi tệ, nhưng mình có thể làm gì hấn bây giờ?

Gia hỏa này chính là bạn trai thất muội, lại là đồ đệ của "Lão công" mình.

Nếu mình phản ánh với nhân viên nhà trường khai trừ hấn thì lúc sau khẳng định thất muội cùng "Lão công" sẽ tìm đến

Liễu Nguyệt đương nhiên không có khả năng làm loại chuyện này.

"Khai trừ quá nghiêm trọng, ta sẽ dùng những phương thức khác phạt hấn." Liễu Nguyệt qua loa nói.

"Liễu giáo sư định làm gì?" Lâm Mặc cấp bách muốn biết.

"Những học sinh này vô pháp vô thiên, tiết này phạt bọn hần tự học. Về phần người xúi giục là Vương Hạo Nhiên, ta sẽ để hần quét dọn sạch sẽ phòng học, phá hủy đồ vật gì thì để hần bồi thường cái đó." Liễu Nguyệt nói một loạt.

"Chỉ như vậy?" Lâm Mặc ngây ngẩn cả người. Đây coi như là xử phạt sao, cũng quá nhẹ một chút rồi, dọn dẹp vệ sinh có thể gọi người khác hỗ trợ, về phần bồi thường thì càng không phải là chuyện gì lớn, phấn viết với cái ghế đáng giá mấy đồng tiền?

"Làm lão sư phải khoan dung độ lượng với học sinh một chút. Nể tình hần vi phạm lần đầu không cần so đo với hần. Còn nữa, chuyện người đi dạy trì hoãn một chút đi, sau khi ta dạy bảo những học sinh kia tốt thì sẽ suy nghĩ thêm để người đi dạy." Liễu Nguyệt nói xong thì phát phát tay đuổi người:

"Nhìn dáng vẻ này của người xem, tranh thủ thời gian về ký túc xá sửa sang một chút đi. Hiện tại là giờ học, bên ngoài không có người nào, nếu tan học bị học sinh nhìn thấy thì thành cái gì, nhanh đi đi."

Lâm Mặc thấy Liễu Nguyệt khăng khăng như vậy hần rất uất ức.

Tuy hần không tán đồng tất cả lời của Liễu Nguyệt, nhưng có một lời hần cực kỳ tán đồng. Thừa dịp bây giờ bên ngoài không có người, nhanh chóng đi sửa lại lại bản thân một chút.

Nếu không bị người khác nhìn thấy phía sau quần lộ ra thì mắc cỡ chết người.

Lâm Mặc đứng đối mặt với Liễu Nguyệt nên Liễu Nguyệt không nhìn thấy dáng vẻ chật vật ở phía sau hần.

Bởi vì phải giữ mặt mũi trước mặt nữ thần, Lâm Mặc lui ra ngoài, không để Liễu Nguyệt nhìn thấy sau lưng.

Nhưng mà Lâm Mặc nhanh chóng phát hiện mình lo lắng quá rồi.

Bởi vì sau khi Liễu Nguyệt nói đuổi người xong thì nhìn chăm chăm vào điện thoại không chớp mắt, trên mặt lại nổi lên nụ cười hạnh phúc.

"Đây là nàng đang trò chuyện với bạn trai sao?"

Lâm Mặc âm thầm suy đoán một thoáng. Hình như ngoại trừ thế này ra cũng không có cách nào giải thích loại hành vi khác thường này của Liễu Nguyệt.

Khó trách vừa rồi hủy bỏ không đi nghe, thì ra là trò chuyện cùng bạn trai.

Trong ký ức, Liễu Nguyệt là người luôn phụ trách với lời nói của mình, hiện tại lại vì việc tư mà bỏ đi công việc.

Chắc hẳn, Liễu Nguyệt để ý người bạn trai này vô cùng.

Sau khi phát hiện ra điểm này, trong lòng Lâm Mặc không khỏi có chút ảm đạm.

Bởi vì góc tường này khó đào hơn rất nhiều so với trong tường tượng của hắn.

Trong phòng học.

Sau khi Lâm Mặc bị làm cho tức giận bỏ đi, rất nhiều học sinh ngồi nghiêm chỉnh, e sợ Lâm Mặc sẽ gọi Liễu Nguyệt giáo sư tới.

Nhưng mà đợi đến lúc tan học rồi vẫn không thấy có người đi vào phòng học, mọi người không khỏi yên lòng lại.

Vương Hạo Nhiên bình tĩnh suốt cả quá trình. Sau khi tan học được vài phút, hắn tìm một cái cớ để kết thúc trò chuyện với Liễu Nguyệt.

Ngay sau đó, hắn gọi ba người Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng tới trước mặt, phân phó bọn hắn nhìn chăm chăm vào Lâm Mặc.

Lâm Mặc có hơn ba ngàn điểm hào quang nhân vật chính, đầu dê này mập hơn so với Lâm Thần. Chắc là có thể nở một lúc lâu.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là Lâm Mặc là trợ giáo đại học, phạm vi hoạt động chỉ ở trong đại học Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên đối phó hắn dễ dàng hơn nhiều so với chuyện đối phó với nhân vật chính khác.

Sau khi kết thúc một ngày học, Vương Hạo Nhiên rời khỏi trường học, chuẩn bị trở về biệt thự ăn đồ ăn do Phùng An Na làm.

Dọc đường lại nhận được điện thoại của Vũ Ngưng.

"Công tử, Yến Vân Thiên đã tỉnh lại. Yến Phi Bằng cũng đã tới bệnh viện, hiện tại đang nói chuyện với Yến Vân Thiên. Phượng Nhiêu cùng với Vân Sơ Nhiên cũng vừa mới đến Thanh Linh, Vân Huyền đã đi đón các nàng, có lẽ nhanh chóng sẽ đến bệnh viện." Vũ Ngưng báo cáo một hơi trong điện thoại.

"Vân Sơ Nhiên là ai?"

Vương Hạo Nhiên không bắt ngờ chút nào đối với chuyện Yến Vân Thiên tỉnh lại, những tin tức của Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu cũng thế. Nhưng tò mò vô cùng với chuyện Vũ Ngưng nói ra một cái tên xa lạ.

"Vị hôn thê của Yến Vân Thiên." Vũ Ngưng nói.

"Gia hỏa này có rất nhiều vị hôn thê đấy." Dù Vương Hạo Nhiên đã sớm biết Yến Vân Thiên có không ít vị hôn thê, nhưng vẫn không khỏi cảm thán một câu, lập tức cổ quái hỏi:

"Có lẽ quan hệ của Vân Sơ Nhiên với Yến Vân Thiên không tốt chứ, cũng tới từ hôn sao?"

Sau khi có hai ví dụ là Có Phùng An Na cùng Ninh Ngạo Tuyết, Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ sinh ra ý nghĩ thế này.

R @@@

Chương 504: Thăm Bệnh

Nhưng ngoài ý liệu là Vũ Ngưng lại nói: "Công tử, Vân Sơ Nhiên này không thể so với Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na, nàng là nữ nhi của một tông chủ tông môn ẩn thế, thực lực tông môn đó không dưới Phượng Khê Sơn."

"Hai người Vân Sơ Nhiên cùng Yến Vân Thiên tuyệt đối được coi là môn đăng hộ đối. Bởi vậy, Vân Sơ Nhiên là vị hôn thê khác biệt của Yến Vân Thiên, nàng là chính thê duy nhất."

"Mà bản thân Vân Sơ Nhiên cũng không phản đối hôn nhân này."

Wang Hao Nien nghe xong, không kìm nổi khô cười cười.

Không phản đối hôn sự với Yến Vân Thiên?

Nếu Vân Sơ Nhiên biết Yến Vân Thiên không phải là một nam nhân bình thường thì sẽ còn có ý nghĩ này sao?

Sau khi Vũ Ngưng báo cáo tình hình xong xuôi thì nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên trở về biệt thự, lúc mới vừa vào cửa thì thấy Phượng Huyền Tố chuẩn bị ra ngoài.

"Chuẩn bị đi đâu sao?" Vương Hạo Nhiên thấy nàng vội vội vàng vàng thế là hỏi.

Phượng Huyền Tố do dự một thoáng "Ta nói với người người cũng đừng giận nha."

"Nói đi, ta không tức giận." Vương Hạo Nhiên mơ hồ đoán được cái gì.

Phượng Huyền Tố nói: "Ta biết người bất hòa với Yến Vân Thiên, nhưng ở trên bối phận, hắn là cháu ta. Ta. . . Ta mới biết được, đêm qua thiên thạch từ trời rơi xuống rơi trúng nhà Yến Vân Thiên. Yến Vân Thiên bị trọng thương nên ta chuẩn bị đi bệnh viện thăm hắn."

"Thiên thạch rơi trúng nhà Yến Vân Thiên?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như mới nghe được tin tức này, kinh ngạc một chút, lập tức lộ ra vẻ đồng tình, nói:

"Yến Vân Thiên thật đúng là xui xẻo."

Trong đại sảnh, Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na cũng rói rít nói:

"Yến Vân Thiên làm chuyện thương thiên hại lý gì mà thiên thạch không rơi vào chỗ khác của Thanh Linh, hết lần này tới lần khác lại rơi trúng chỗ ở của hắn."

"Hắn hành động bá đạo, có lẽ vì thế nên mới bị quả báo, nếu không thì vì sao thiên thạch rơi phải nhà hắn chứ."

Trong giọng nói của hai người mang theo thỗn thức cùng có chút hả hê.

Các nàng vốn không có nửa phần hảo cảm với Yến Vân Thiên, thậm chí vì liên lụy bởi hôn ước nên còn có chút hận ý với Yến Vân Thiên, bây giờ nghe loại chuyện này xảy ra trên người Yến Vân Thiên hai nàng không nhịn được nói vài câu.

Ánh mắt Phượng Huyền Tố từ trên người hai nữ trong đại sảnh thu về, lần nữa nhìn về phía Vương Hạo Nhiên nói "Ta đi đến bệnh viện thăm hấn, người sẽ không tức giận chứ?"

"Người ta đều thăm như vậy, ta lại tức giận làm gì. Như vậy đi, ta đi cùng với người đến xem một chút." Vương Hạo Nhiên muốn đi xem não nhiệt, thuận tiện gặp Vân Sơ Nhiên một lần.

Phượng Huyền Tố do dự một chút, nhưng vẫn hướng về hấn gật đầu một cái.

Bệnh viện.

Sau khi Vũ Ngưng bí mật gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên xong thì trở lại phòng bệnh cao cấp của Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên nằm ở trên giường bệnh, trên người quấn rất nhiều băng vải, bọc lại như xác ướp, một cái chân còn bị cố định nhấc thật cao lên. Toàn thân cũng chỉ có miệng với con mắt có thể động.

Yến Phi Bằng đứng ở một bên, một mặt đau lòng cùng lo lắng.

Vừa nãy hấn đã đến hỏi bác sĩ, biết được tuy Yến Vân Thiên bị thương không nhẹ, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mà, trên người Yến Vân Thiên gãy xương nhiều chỗ, tạng

phủ còn bị chấn động không nhẹ, muốn xuống giường bước đi lần nữa thì cho dù là Yến Vân Thiên tu võ có thể phách cường tráng, muốn khôi phục lại cũng cần ba tháng trở lên.

"Cái thiên thạch trên trời này tại sao hết lần này tới lần khác lại rơi vào chỗ ở của ngươi!" Yến Phi Bằng vừa tức giận, lại vừa bắt đắ dĩ nói.

Yến Vân Thiên chính mình cũng cực kỳ mộng bức với vấn đề này.

Hắn chỉ nhớ được lúc ấy từ đại học sư phạm Thanh Linh trở về, tâm tình không tậ, bình yên ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thì lại ở trong bệnh viện.

Yến Vân Thiên hỏi thăm Vũ Ngưng mới biết được nguyên nhân mình nằm trong bệnh viện.

Mới đầu, chính Yến Vân Thiên cũng không tin, chỉ cho là mình là bị người ám toán. Thế nhưng sau khi thấy trên TV báo cáo chuyện này thì mới không thể không tin.

"Phụ thân, chỉ có một mình ngươi tới sao?" Yến Vân Thiên không muốn nâng chuyện xui xẻo này, nhìn xung quanh một chút chỉ thấy có mỗi Yến Phi Bằng, đổi đề tài, không nhin được hỏi một thoáng.

"Mẫu thân ngươi cũng đã đến Thanh Linh, đang trên đường chạy tới nơi này. Hơn nữa, có một người rất quan trọng với ngươi, cũng hết sức khẩn trương, đi cùng mẫu thân ngươi đến đây." Yến Phi Bằng đáp lại nói.

Nghe vậy, trong lòng Yến Vân Thiên hơi động, đoán được cái gì, hỏi dò: "Là Sơ Nhiên sao?"

"Không sai." Yến Phi Bằng gật đầu.

Yến Vân Thiên đạt được trả lời xác thực thì mặt đang kéo căng vì gặp được chuyện xui xẻo cũng nói lỏng buông lỏng ra.

Vân Sơ Nhiên không thể so sánh như Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na, nàng chính là chính thể tương lại mà hẳn dự định lấy, đồng thời còn nhận được tán thành của Yến Phi Bằng với Phượng Nhiêu.

Yến Vân Thiên hết sức hài lòng với Vân Sơ Nhiên.

Bởi vì ngoại trừ Vân Sơ Nhiên có bối cảnh không kém gì mình ra thì cực kì quan tâm tới chuyện hôn ước, là người tương đối truyền thống, tuân thủ mệnh lệnh phụ mẫu.

Đồng thời, trong ấn tượng của Yến Vân Thiên, Vân Sơ Nhiên đối với mình rất thân thiện, lúc nói chuyện cùng mình mặt đều mang nụ cười, giọng nói chuyện cũng ấm áp.

Ý nghĩ đang dâng lên, Yến Vân Thiên không khỏi nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Sơ Nhiên trong đầu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, sắc mặt chậm chậm ngưng trệ một thoáng.

"Phụ thân, vì sao Sơ Nhiên biết được tin tức ta bị thương, còn cùng mẫu thân đi tới?"

Theo lý thuyết, tông môn của Vân Sơ Nhiên cách Phượng Khê Sơn xa xôi, không có khả năng biết tin mình bị thương nhanh như vậy, mà mẫu thân cũng tuyệt đối sẽ không tận lực nói tin tức này cho nàng.

Nhưng hết lần này tới lần khác Vân Sơ Nhiên lại có thể đi đến cùng mẫu thân, cái này có chút không hợp với lẽ thường.

Trừ khi lúc tin tức mình bị thương truyền về Phượng Khê Sơn Vân Sơ Nhiên cũng ở Phượng Khê Sơn.

Chỉ là Vân Sơ Nhiên bỗng nhiên đến Phượng Khê Sơn làm cái gì đây? Không phải là giải. .

Yến Vân Thiên bị giải trừ hôn ước hai lần, đều có chút phản xạ có điều kiện.

A @@@

Chương 505: Bị Thương Thật Nặng Nha (1)

Ánh mắt Yến Phi Bằng nhạy bén, phát hiện được ý nghĩ của nhi tử, lập tức lộ ra nụ cười, "Sơ Nhiên là cùng trưởng bối tới Phượng Khê Sơn hiệp đàm ngày hôn lễ với mẫu thân ngươi, để cho các ngươi mau chóng thành hôn."

Lúc này Yến Vân Thiên mới chợt hiểu, không khỏi vui vẻ, nhưng lập tức ý thức được thân thể của mình không bình thường, nếu thành hôn thì lộ tẩy mất.

Nghĩ đến đây, Yến Vân Thiên không khỏi ngẫm bực chính mình một lát.

Hắn sớm đã có dự định đi tìm Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn trị liệu vấn đề phương diện này nhưng sợ mất mặt lâu dài không thể hành động.

Hiện tại lại bị thương không nhẹ, việc này không biết phải kéo dài tới lúc nào.

"Nhi tử, người. . . Người có vẻ giống như không quá cao hứng?" Yến Phi Bằng nhìn thấy Yến Vân Thiên có chút vẻ ngưng trọng, nghi hoặc hỏi.

"Ta chỉ cảm thấy thành hôn có chút sớm quá." Yến Vân Thiên không có mặt mũi nói ra tình hình thực tế, bởi vậy tìm một lý do qua loa tránh một thoáng.

Nếu như hắn nhớ không lầm, hình như tuổi tác của Vân Sơ Nhiên mới tròn mười tám mà thôi.

"Người cùng Sơ Nhiên cũng không phải người thế tục. Cái này có gì là sớm, nhớ ngày xưa lúc ta thành hôn với mẫu thân người, nàng còn nhỏ hơn mấy tuổi so với Sơ Nhiên." Yến Phi Bằng tất nhiên không biết rõ ý nghĩ chân chính trong lòng Yến Vân Thiên, vì vậy khuyên bảo.

"Việc này về sau hắn nói, dáng vẻ hiện tại của ta thế này mà muốn để ta thành hôn, ta thành cũng không được." Yến Vân Thiên qua loa nói.

Yến Phi Bằng gật đầu một cái, nhìn ngoài cửa một chút, thật lâu không thấy người tới, không khỏi có chút lo lắng.

Hắn buôn bán trong thế tục, Phượng Nhiêu ở lâu Phượng Khê Sơn. Bình thường hai người rất ít có cơ hội gặp mặt, tính toán thời gian đã gần một năm không gặp mặt, Yến Phi Bằng tưởng niệm thành họa, không kịp chờ đợi nhìn thấy vợ mình.

Hắn có chút chờ không nổi, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

Chỉ là điện thoại vừa mới gọi một lát, bên kia trực tiếp ngắt.

Yến Phi Bằng cảm thấy kỳ quái, lại bấm một cái.

Đổi điện vẫn tắt.

Yến Phi Bằng cố gắng không ngừng.

Lần này, đổi điện nghe điện thoại.

"Có phiền hay không? !" Trong điện thoại truyền đến âm thanh lạnh nhạt mang theo buồn bực của Phượng Nhiêu.

Yến Phi Bằng nghe xong, chẳng những không có tức giận ngược lại cảm thấy rất thân thiết, chán ngấy mà nói: "Lão bà đã lâu không gặp, quá nhớ người. Thấy lâu như vậy rồi mà người chưa tới nên gọi điện thoại hỏi xem một chút."

"Trên đường kẹt xe, một lát mới tới. Bái bai." Phượng Nhiêu không nhìn được, sau khi nói xong trực tiếp kết thúc cuộc gọi.

Sau khi Yến Phi Bằng nghe thấy âm thanh khó khăn cúp điện thoại, không khỏi sửng sốt một chút.

"Mẫu thân cùng người lâu như vậy không gặp, sao lại có thái độ như vậy." Yến Vân Thiên đang dự tính nghe tiếng nói chuyện của hai người với nhau, nhú nhú mày nói.

Đối với Phượng Nhiêu mà nói thì Yến Vân Thiên càng thiên hướng về Yến Phi Bằng một ít.

Tăng thêm trước đó mẫu thân đứng ở bên tiểu di Phượng Huyền Tố, Yến Vân Thiên càng có lời oán thán.

Bởi vậy sau khi nghe được lời cực bất thiện từ mẫu thân thì cũng nhìn không được nói với phụ thân.

Sau khi Yến Phi Bằng ngạc nhiên cũng lộ ra nụ cười, bỏ điện thoại di động vào túi, không để ý mà nói:

"Mẫu thân người một mực như vậy, ta sớm đã thành thói quen."

"Phụ thân, chẳng lẽ người không nghe ra được sao? Trước đây thời gian mẫu thân nói chuyện cùng người, nhiều nhất chỉ biểu hiện lạnh nhạt bình thường, thế nhưng trong lời nói vừa rồi rõ ràng có một loại cảm giác chán ghét người." Yến Vân Thiên nhắc nhở.

"Có sao?" Yến Phi Bằng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, tăng thêm đối với Phượng Nhiêu quá khoan dung, may may không cảm thấy có vấn đề gì.

Yến Vân Thiên nhìn thấy phản ứng của phụ thân, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nếu không phải Phượng Nhiêu có địa vị cao thượng, không chừng hẳn sẽ hoài nghi, Phượng Nhiêu đang ngoại tình, cho nên mới có thái độ như vậy đối với phụ thân.

Nhưng mà khả năng này cơ hồ là không tồn tại.

Bởi vì Yến Vân Thiên biết mẫu thân mình si tâm tu võ, tính cách hết sức cường thế, cực kỳ bá đạo, đối với tất cả nam tử đều cực kỳ coi thường.

Muốn nói Phượng Nhiêu sẽ cùng nam nhân khác thông đồng cùng một chỗ, đánh chết Yến Vân Thiên cũng không tin.

Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố nói xog liền lái chiếc McLaren P1 phối lấy đi đến bệnh viện Yến Vân Thiên đang nằm.

Đọc đường, Phượng Huyền Tố nhắc nhở: "Tỷ tỷ của ta cùng tỷ phu phỏng chừng cũng đến bệnh viện, một hồi thấy bọn họ thì tận lực ít nói chuyện, nhất là chú ý không được nhìn chăm tỷ tỷ ta, tốt nhất

một chút cũng không cần nhìn."

"Tỷ tỷ người cùng tỷ phu là ai?" Vương Hạo Nhiên đã đoán được là ai, nhưng giả vờ không biết hỏi.

Bởi vì hắn cũng không thể để Phượng Huyền Tố biết, tự mình biết tỷ tỷ cùng tỷ phu nàng, thậm chí còn cùng tỷ tỷ nàng. . .

Trong lúc Vương Hạo Nhiên dâng lên ý niệm, Phượng Huyền Tố nói: "Tỷ phu của ta là một người đứng đầu tập đoàn tài chính mấy trăm tỷ, tỷ tỷ của ta là một tông chủ của tông môn ẩn thế, đều là đại nhân vật! Tính tình đại nhân vật đều cực kỳ cổ quái, tránh để chọc giận bọn hắn, người vẫn nên chú ý một chút."

"Tương đối mà nói, tỷ phu của ta còn tốt, nhưng mà tỷ tỷ của ta hỉ nộ vô thường, nhất là chán ghét gặp nam tử xa lạ, nếu người quan sát nàng, nói không chừng nàng sẽ nổi giận. Đến lúc đó đều không nhất định ta có thể bảo vệ người."

"Như vậy sao, vậy ta nhớ kỹ, nhớ kỹ rồi." Vương Hạo Nhiên lời thề son sắt gật đầu đáp lại.

Xe tiếp tục chạy được một đoạn thời gian, rất nhanh đã đến bên ngoài bệnh viện.

Sau khi Vương Hạo Nhiên dừng xe xong thì cùng Phượng Huyền Tố đi tới phòng bệnh Yến Vân Thiên.

"Tiểu di!"

Sau khi Yến Vân Thiên thấy Phượng Huyền Tố không khỏi vui mừng một thoáng, nhưng theo sát phía sau còn có một người, để hắn nháy mắt thu lại vui mừng. Trong lòng lập tức nổi cáu.

"Oa, thương thế kia thật nghiêm trọng đó nha."

Sau khi Vương Hạo Nhiên đi vào phòng bệnh không có nhìn thấy Phượng Nhiêu, hơi hơi tiếc nuối một thoáng. Lập tức đánh giá đến tạo hình xác ướp này của Yến Vân Thiên, kinh ngạc nói.

Yến Vân Thiên nổi câu càng lớn "Người tới làm cái gì? !"

P @@@

Chương 506: Bị Thương Thật Nặng Nha (2)

o"Hắn đưa ta tới, thuận tiện thăm người một chút, người khách khí một chút đ." Phượng Huyền Tố nhìn thấy phu quân bị hấn rống lên một thoáng, lập tức có chút không vui nói.

"Huyền Tố, hấn là ai?" Bên cạnh, Yến Phi Bằng mày nhíu lại thành chữ Xuyên.

"Tỷ phu, hấn là bằng hữu của ta." Phượng Huyền Tố trả lời.

"Vậy người cũng thật xem trong vị bằng hữu này nha. Vân Thiên muốn làm đổ công ty nhà hấn, người lại tìm a Nhiêu tới dọa ta."

Yến Phi Bằng có chút chú ý tới chuyện lúc trước, giờ phút này nhìn thấy Phượng Huyền Tố cũng nhin không được nói ra.

Phượng Huyền Tố cũng nghe đến đầu óc mơ hồ. Nàng căn bản không biết rõ Yến Vân Thiên muốn chèn ép Vương thị tập đoàn, càng không có tìm qua Phượng Nhiêu.

Mà khi Phượng Huyền Tố đang mờ mịt, Yến Phi Bằng tiếp tục nói: "A Nhiêu đã chọn giúp người, mà không giúp nhi tử mình. Chắc hẳn người nhất định bỏ ra cái giá cực lớn, ta thật rất ngạc nhiên đến cùng là người cho a Nhiêu đồ vật gì."

Nói xong, Yến Phi Bằng không khỏi lộ ra một ít tươi cười đắc ý.

Việc này tuy là nhi tử là bị thua thiệt, bị ủy khuất, nhưng lão bà mình lại được rất nhiều chỗ tốt.

Phượng Huyền Tố nắm tài nguyên sót lại của một tông môn, chuyện này ở trong Phượng Khê sơn cũng không phải là bí mật gì.

Tại Yến Phi Bằng nghĩ là Phượng Huyền Tố có thể thuyết phục Phượng Nhiêu, nhất định là hứa hẹn đền đáp trọng bảo.

Bằng không mà nói vì sao lão bà mình lại để chính mình đành chỉ chèn ép Vương thị tập đoàn, thậm chí còn phải bồi thường tổn thất của Vương thị tập đoàn chứ?

"Ta không biết người đang nói cái gì."

Phượng Huyền Tố chỉ cảm thấy không hiểu thấu, nhưng từ trong giọng nói của Yến Phi Bằng rút ra được một ít tin tức để nàng cảm thấy cực kỳ không vui, chuyển đề tài, nói:

"Tỷ phu, mặc kệ là Vân Thiên hay là người, thậm chí là tỷ tỷ, nếu các người gây bất lợi tới bằng hữu của ta, ta tuyệt đối sẽ đứng ở bên bằng hữu của ta. Ta hi vọng các người không nên nhằm vào bằng hữu ta, bằng không thì đừng trách ta không khách khí!"

Yến Phi Bằng nghe thấy thì một trận bất mãn, cung kính nói: "Huyền Tố, là Phượng Khê Sơn chưa chấp người, hiện tại người đây là ý gì, người phản bội Phượng Khê Sơn sao?"

"Phượng Khê Sơn có ân với ta, nhưng ta cũng đã hồi báo, ta không nợ Phượng Khê Sơn cái gì." Phượng Huyền Tố tuyên bố một thoáng, nói tiếp:

"Nói lời trong lòng vậy, ta cũng không muốn rời khỏi Phượng Khê Sơn. Nhưng mà nếu như các người tiếp tục nhằm vào bằng hữu của ta, mà muốn làm ra chuyện gì tổn thương hấn, thì có khả năng là sau này là địch nhân của ta."

Khanh khách. . .

Yên tĩnh ngán ngũ trong phòng, có âm thanh khanh khách răng cắn chặt ma sát rung động mà thành.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Tiểu di, người. . ." Yến Vân Thiên biết Phượng Huyền Tố cực kỳ che chở Vương Hạo Nhiên, nhưng không có nghĩ đến tiểu di lại có thể vì Vương Hạo Nhiên mà sinh ra ý nghĩ rời khỏi Phượng Khê Sơn.

"Phượng Huyền Tố, A Nhiều rất nhanh sẽ tới, ta hi vọng một hồi lúc người gặp nàng còn có thể duy trì lý do thoái thác này."

Trong lời nói của Yến Phi Bằng hoàn toàn cùng Phượng Huyền Tố xa lạ lên, trong miệng cười lạnh không thôi.

Lông mày Phượng Huyền Tố nhíu chặt, có chút hồi hận nói ra lời nói vừa rồi kia.

Giá trị võ lực của nàng không yếu, không sợ Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên, nhưng mà hết sức kiêng kị Phượng Nhiều c.

Bởi vì tu vi Phượng Nhiêu sâu không lường được, tính cách hết sức cường thế, trong mắt dung không được cát.

Nếu một hồi Yến Phi Bằng cáo trạng, Phượng Nhiêu rất có thể sẽ giận tím mặt.

Phượng Huyền Tố không sợ Phượng Nhiêu ra tay với mình, nhưng sợ nàng thương tổn tới phu quân của mình.

Vừa nghĩ đến đây, Phượng Huyền Tố ngưng trọng nói với Vương Hạo Nhiên: "Chúng ta đi."

Vũ Ngưng đứng ở một bên, không dám lên tiếng, nhưng cũng là hướng về Vương Hạo Nhiên làm cái nháy mắt, ra hiệu hẩn nhanh rời khỏi.

Wương Hạo Nhiên đặc biệt tới xem náo nhiệt, tất nhiên không muốn đi, đang muốn đáp lại Phượng Huyền Tố.

Thế nhưng mà bỗng nhiên hẩn bén nhạy nghe được, có mấy đạo tiếng bước chân đến gần bên này. Là người tu võ, hơn nữa rất mạnh.

Wương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn một chút, rõ ràng phát hiện hành lang có ba nữ tử xinh đẹp đi về phía phòng bệnh.

Có hai vị hẩn nhận ra, một người là Vân Huyền, một người Phượng Nhiêu.

Trong đó, khuôn mặt Phượng Nhiêu vững vàng đi ở đằng trước.

Dâng lên một cái ý niệm ác độc, Vương Hạo Nhiên hướng về Phượng Huyền Tố gật đầu, ra hiệu "Đi" .

Tiếp đó tận lực thu lại thu tiếng bước chân, đi đầu đi tới cửa, giả vờ dưới chân lão đảo một thoáng, té ngã về phía trước.

Lúc này, Phượng Nhiêu vừa vặn đi tới bên trong cửa.

Thân thể Vương Hạo Nhiên mất cân bằng, hai tay tinh chuẩn hướng phía trước một trào, thành công nắm lấy cái gì, ổn định thân hình.

Một bức hình ảnh không thể miêu tả dừng lại.

Trong chốc lát, xung quanh hiện lên từng cái biểu lộ khác nhau.

Giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Mắt thấy một màn này, Phượng Huyền Tố cứng ngắc tại chỗ, trước trán tuyết trắng có mồ hôi lạnh rậm rạp nổi lên.

Tính cách của Phượng Nhiêu nàng rất rõ ràng, cho dù là bị nam tử xa lạ nhìn chăm chăm vài lần đều có thể để nàng tức giận.

Mà bây giờ, Vương Hạo Nhiên lại trực tiếp bóp. . .

Mặc dù là một tình huống bất ngờ, nhưng lấy tính khí của Phượng Nhiêu sẽ bởi vì đây là bất ngờ mà tha cho Vương Hạo Nhiên sao?

Đừng nói là Phượng Nhiêu, coi như đổi lại là một cái nữ nhân bình thường, gặp được loại chuyện này đều phải nổi giận.

Nghĩ như vậy, Phượng Huyền Tố lặng yên đến gần, đã làm tốt dự định liều mạng cứu Vương Hạo Nhiên.

Bên cạnh.

Vân Huyền cùng Vũ Ngưng cũng lơ đãng liếc nhau, nhận nhiệm làm tốt chuẩn bị liều mạng ngăn cản Phượng Nhiêu.

Cùng đám người Phượng Huyền Tố khác biệt, Vương Hạo Nhiên chẳng những không hoảng hốt, thậm chí còn muốn cười.

Bởi vì, biểu tình của toàn gia Yến Vân Thiên này thật sự là quá đặc sắc.

Loại trừ Vương Hạo Nhiên ra, ai cũng không có ý thức được Phượng Nhiêu đều muốn sợ hơn bất cứ người nào ở đây.

D @@@

Chương 507: Nói Cái Gì?

Nguyên nhân sao? Rất đơn giản.

Trước đây Phượng Nhiêu đã nói qua với Vương Hạo Nhiên mình độc thân chưa cưới.

Mà giờ khắc này Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên ở ngay trước mắt, Phượng Nhiêu có thể không hoảng hốt sao?

Nếu chuyện này mà bại lộ, Vương Hạo Nhiên sẽ nghĩ như thế nào?

Có thể cảm thấy chính mình là nữ nhân xấu hay không, tiếp đó trong cơn tức giận, mãi mãi cũng không để ý tới chính mình nữa thì sao?

Nhưng mà trong lòng Phượng Nhiêu vẫn tồn tại một chút may mắn.

Nàng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, hơi hơi lắc đầu ra hiệu, tựa

như đang nhắc nhở không nên để cho mọi người biết hai người có quen biết.

Bởi vì trước đây,Phượng Nhiêu nói qua với Vương Hạo Nhiên, không được tùy tiện tiết lộ mối quan hệ của hai người trước mặt người khác.

Vương Hạo Nhiên lĩnh ngộ được ý tứ Phượng Nhiêu, vịn Phượng Nhiêu chậm rãi ngồi thẳng lên, lúc lấy tay rời khỏi từ trên mình Phượng Nhiêu thậm chí còn cố tình bóp bóp.

Tính đàn hồi kinh người.

Không then là nữ nhân tu võ, già yếu chậm hơn người thường nhiều, bảo dưỡng cũng rất tốt.

Tuy là ba mươi sáu tuổi, nhưng mà không kém hơn tiểu cô nương mười mấy tuổi chút nào.

Quan trọng hơn nữa là một tay khó mà nắm giữ.

Bên trong nữ nhân mà Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thì có vẻ như cũng chỉ có Mục Chiêu Chiêu có thể thắng được nàng.

"Thật thật xin lỗi, không phải ta cố ý." Vương Hạo Nhiên vừa xin lỗi vừa nói.

Phượng Huyền Tố ca một thoáng, cất bước đi tới, bảo hộ phía trước Vương Hạo Nhiên.

Tuy là nàng biết đánh không được Phượng Nhiêu, nhưng cho dù là chết cũng quyết tâm muốn bảo vệ phu quân của ình.

Vân Huyền cùng Vũ Ngưng cũng lặng yên tiến lên.

Chỉ là ngoài dự liệu của đám người Phượng Huyền Tố là Phượng

Nhiều một mặt hờ hững "Không sao."

Phượng Huyền Tố, Vân Huyền cùng Vũ Ngưng nháy mắt tròn tròn mắt một thoáng, trong đó Phượng Huyền Tố trước hết nhất phản ứng lại, e sợ cho Phượng Nhiều sẽ đổi ý, lập tức kéo lấy Vương Hạo Nhiên, muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Phượng Nhiều nhìn thấy, đặc biệt tránh thân ra, tiếng lòng kéo căng.

Nàng chỉ hy vọng Vương Hạo Nhiên mau rời khỏi, càng nhanh càng tốt.

Vậy mà lúc này.

"Khinh bạc lão bà của ta còn muốn đi như vậy? Đứng lại cho ta!"

Yến Phi Bằng hét lớn một tiếng, bước nhanh đuổi theo, ngăn ở phía trước Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố .

Nhìn thấy hành động này của Yến Phi Bằng, Phượng Nhiều nắm nắm chặt tay, trong lòng như muốn giết người.

"Lão bà người?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như khó hiểu, lập tức nhìn về phía Phượng Nhiều, lộ ra biểu tình hết sức đau lòng.

Ánh mắt Phượng Nhiều tránh né, thần sắc xấu hổ, không dám đón ánh mắt Vương Hạo Nhiên.

Xung quanh ai cũng không có khả năng nghĩ đến Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Nhiều quen biết, đồng thời còn có một tầng quan hệ đặc thù. Bởi vậy ai cũng không hiểu ý vị sắc mặt của Vương Hạo Nhiên.

Phượng Huyền Tố có thể khẳng định Yến Phi Bằng ngăn lại, nói: "Tỷ phu, tỷ tỷ đã nói không so đo, người muốn làm cái gì?"

"Hắn dĩ nhiên khinh bạc A Nhiêu, ta muốn chặt xuống một cái tay của hắn!" Yến Phi Bằng nổi trận lôi đình nói.

"Không, chặt xuống cả hai cái đi!" Mắt Yến Vân Thiên thấy một màn vừa rồi này, sắc mặt đen lại, lúc này nghe được Yến Phi Bằng nói như vậy thì cũng tiếp một thoáng nói.

"Các người muốn động tới hắn sao, trừ phi giết ta!" Phượng Huyền Tố che chở Vương Hạo Nhiên, thần sắc dứt khoát.

"Bọn hắn nhiều người, người đánh không lại đâu. Nếu muốn chặt tay của ta vậy thì để bọn họ chặt đi."

Wang Hào Nhiên chủ động rời khỏi Phượng Huyền Tố che chở, bên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới trước mặt Phượng Nhiêu, nói:

"Tay đứng ở nơi này, xin cứ tự nhiên." Trong khi nói chuyện, đưa tay duỗi đi ra.

Phượng Nhiêu nghĩ rằng Vương Hạo Nhiên biết chính mình có lão công, đau lòng gần chết, cho nên mới sẽ làm ra loại hành vi này.

Bởi vậy, sau khi nghe được lời này của Vương Hạo Nhiên, trong lòng cảm thấy rất đau đớn, có loại xúc động muốn ôm hắn an ủi.

Nhưng mà giờ phút này thực tế không đúng lúc.

"Mẫu thân, còn lo lắng cái gì? ! Người này khinh bạc người, người không giết hắn đã là ân huệ, nhanh chặt tay hắn đi." Yến Vân Thiên thúc giục nói.

"Lão bà, ta tới ra tay!" Yến Phi Bằng đứng ra.

"Tất cả im miệng cho ta!" Phượng Nhiêu nghe được hai người bọn họ gọi rất thân thiết, trong lòng bộc phát nổi cáu, không khỏi lạnh

giọng quát lên.

Yến Vân Thiên cùng Yến Phi Bằng có chút khó hiểu, có chút không làm rõ ràng được tình huống, kinh ngạc nhìn xem Phượng Nhiêu.

Phượng Nhiêu biết chính mình thất thố, vì che giấu nên nói: "Hắn là bằng hữu của Huyền Tố, cũng coi là người mình, nhưng mà chỉ . . . Chỉ có một chút chuyện nhỏ mà thôi, ta đã không so đo, các người gấp làm gì?"

Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên liếc nhau, vô cùng ngạc nhiên, chỉ cảm thấy chính mình nghe lầm.

Đã. . . Như vậy, như vậy còn nói là chuyện nhỏ?

Coi như là xem ở mặt mũi Phượng Huyền Tố, cũng không đến mức dễ tha Vương Hạo Nhiên như vậy chứ?

"Cảm ơn tử tử rộng lượng, muội muội nhất định nhớ ân tình này của người." Phượng Huyền Tố vội vàng nói.

"Muội muội nói quá lời." Phượng Nhiêu lộ ra nụ cười, ánh mắt cũng lơ đãng tiếp xúc với ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, muốn dùng ánh mắt truyền lại một chút áy náy của mình.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên vẫn chưa nhìn nàng.

Tận lực náo ra việc này, không phải là vì hắn chiếm tiện nghi mà thu được ban thưởng.

Yến Phi Bằng tức thì tức, nhưng hắn là vai phụ, lại tức giận cũng không cung cấp được ban thưởng.

Vẫn nên là từ trên người Yến Vân Thiên mà làm.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đi đến một bên giường

bệnh, tiến đến bên tai Yến Vân Thiên, dùng âm thanh Yến Vân Thiên mới có thể nghe được, nói với hắn một chút.

Yến Vân Thiên ngốc trệ một thoáng, tiếp đó kích động lên, muốn xoay người liều mạng cùng Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là vừa mới xoay người, cũng tác động đến vết thương, lập tức rú thảm một tiếng.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -75, hào quang phản phái của kí chủ +75! 】

Vương Hạo Nhiên thỏa mãn nhận đợt ban thưởng này, đồng thời lùi tới sau lưng Phượng Huyền Tố.

Nghe được Yến Vân Thiên kêu thảm, Yến Phi Bằng tới đỡ chính ngay ngắn một thoáng, quay đầu nhìn Vương Hạo Nhiên quát lên:

"Người nói cái gì với Vân Thiên?!"

F @@@

Chương 508: Tìm Thần Y Chữa Bệnh

s"Ta nói hắn nên bảo trọng thân thể nha." Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

"Phụ thân, vừa rồi hấn nói. . . Nói. . ." Yến Vân Thiên rất muốn phun ra tình hình thực tế, nhưng có chút nói không nên lời.

"Hấn nói cái gì?" Yến Phi Bằng thúc giục nói.

"Hấn nói. . ." Yến Vân Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, tiến đến bên tai Yến Phi Bằng nói ra.

Nghe xong, cả khuôn mặt Yến Phi Bằng đều xanh lại.

Phượng Huyền Tố nhìn tình huống này, nghi hoặc nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, nhưng mà tình cảnh này cũng không tiện hỏi thăm cái gì. Chỉ là đứng ở trước người Vương Hạo Nhiên, bảo hộ hấn.

Sau khi Yến Phi Bằng tái mặt mấy giây, lập tức từ đầu giường ngồi dậy, hướng về Vương Hạo Nhiên đi đến, một bộ muốn giết người vậy.

Nhưng mà đi tới nửa đường, cũng bị Phượng Nhiêu thò tay hơi ngăn lại.

"Xem ở mặt mũi Huyền Tố, không cần so đo việc này."

"Lão bà, người. . . Người biết hấn nói cái gì không?" Yến Phi Bằng nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Nói, nói cái gì?" Phượng Nhiêu thực tế hiếu kỳ, theo bản năng hỏi.

"Người này quả thực hạ lưu đến tột cùng, hấn nói người. . . Người rất mềm. . . Rất đàn hồi." Sắc mặt Yến Phi Bằng một trận đỏ một trận xanh, nhưng vẫn miễn cưỡng đem chữ máu chót nói ra, lập tức giọng căm hận nói:

"Người này khẳng định là cố ý, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hấn!"

Phượng Nhiêu nghe vậy, theo bản năng cúi đầu nhìn trước người

một chút, chẳng những không có nổi giận, ngược lại dâng lên một trận vui mừng.

Tuy là tuổi tác nàng hơn lớn một chút, nhưng so với tiểu cô nương thì cũng không kém chút nào.

Tất nhiên, mừng rỡ thì mừng rỡ, ngoài mặt Phượng Nhiêu vẫn che giấu đến rất tốt.

Dưới cái nhìn của nàng, hẳn là Vương Hạo Nhiên tức giận chính mình gạt hấn, cho nên mới tận lực nói một câu như vậy.

Đối với cái này, Phượng Nhiêu không để ý chút nào.

"Việc này đừng ở đây, không nên ồn ào." Phượng Nhiêu nói một câu, trực tiếp muốn đem chuyện này bỏ qua. Trong giọng nói mang theo một loại ý vị không thể nghi ngờ.

Yến Phi Bằng không cam tâm, còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng mà bị ánh mắt Phượng Nhiêu trừng một cái, trực tiếp nuốt xuống lời sắp nói ra.

"Sơ Nhiên gặp qua bá phụ."

Lúc này, Vân Sơ Nhiên một mực ở bên cạnh lặng im không lời, bỗng nhiên đi tới trước, lễ phép nói một tiếng với Yến Phi Bằng.

Trong lòng Yến Phi Bằng có tức giận, nhưng cũng không thể kệ Vân Sơ Nhiên, thế là gạt ra một ít ý cười, dùng ngữ khí trường bối đáp lại nói:

"Sơ Nhiên thật là trở mã càng ngày càng đẹp. Vân Thiên có thể có vị hôn thê như người thật là phúc phận của hấn."

"Chỗ đó là phúc phận của ta mới đúng." Vân Sơ Nhiên lộ ra nụ cười hâm nóng.

Lập tức, ánh mắt Vân Sơ Nhiên quét qua, rơi xuống trên mình Phượng Huyền Tố, hướng về nàng chào hỏi một tiếng.

Sau khi ân cần lễ phép chào hỏi trưởng bối, Vân Sơ Nhiên mới đi đến bên giường Yến Vân Thiên.

"Vân Thiên, nghe người bị thương, lòng ta nóng như lửa đốt vậy, liền cùng Nhiêu a di chạy đến thăm người. Người cảm thấy như thế nào?" Thần sắc Vân Sơ Nhiên tràn đầy lo lắng.

"Cảm ơn Sơ Nhiên đã nhớ nhung." Yến Vân Thiên cũng nhiệt tình đáp lại một thoáng, nói tiếp: "Tuy là bị thương không nhẹ, nhưng tĩnh dưỡng mấy tháng sau là không có cái gì đáng ngại."

Trong khi hai người nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt xem kỹ Vân Sơ Nhiên.

Vừa rồi lực chú ý toàn ở Phượng Nhiêu bên này, cũng không có đặc biệt đi nhìn Vân Sơ Nhiên, bây giờ nghe nàng nói chuyện, cũng không khỏi đến quan sát.

Xem như là tuyển thủ chính thể của Yến Vân Thiên, khí chất của Vân Sơ Nhiên, giá trị bộ mặt cùng vóc dáng, đều không có gì có thể bắt bẻ.

Cho người cảm giác cũng thật ôn hòa hữu lễ, nói chuyện cũng khéo léo, rất có phong phạm đại gia khuê tú.

Khó trách Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu đều tương đối hài lòng với nàng.

Nữ nhân như vậy, hoàn toàn chính xác thích hợp làm chính thể.

Tất nhiên, nếu nói Vân Sơ Nhiên này ưa thích Yến Vân Thiên thì

cũng không có thể khẳng định.

Bởi vì tuy là Vân Sơ Nhiên này biểu hiện cực kỳ lo lắng, nhưng Vương Hạo Nhiên nhìn ra nàng đang diễn trò.

Nói cách khác, trong lòng nàng kỳ thực cũng không có quá quan tâm Yến Vân Thiên, chỉ là từ thân phận mà nói thì cần quan tâm Yến Vân Thiên một thoáng.

Nguyên nhân Vương Hạo Nhiên có phán đoán này tự nhiên là bởi vì chính mình diễn quá nhiều.

Cái gọi là thạo nghề thấy người trong nghề đương nhiên là có thể nhìn ra một ít môn đạo.

Mà trừ điều đó ra, Vương Hạo Nhiên còn có một cái căn cứ.

Đó chính là Yến Vân Thiên nắm giữ một cái hào quang không hạn chế quét ngang.

Bên trong nội dung chính tuyến của hắn, cùng tất cả nữ chính ở hắn là không tồn tại sáo lộ vừa gặp nhau đã cảm mến.

Tất cả nữ chính đều không thích Yến Vân Thiên.

Như vậy, hào quang của Yến Vân Thiên mới có chỗ phát huy, cùng giá trị tồn tại.

Thời gian Vương Hạo Nhiên hiện lên ý niệm thì một bên khác vẫn còn đang tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Tính dưỡng mấy tháng? Chẳng lẽ không có cách nào nhanh hơn hay sai?" Vân Sơ Nhiên hỏi.

"Bình thường mà nói thì là như vậy. Cần nghĩ kỹ đến càng nhanh một ít thì trừ phi có thần y ra tay chữa trị." Yến Vân Thiên còn chưa

trả lời, Yến Phi Bằng bỗng nhiên nói xen vào.

"Vậy thì sao không mời thần y tới chữa trị chứ?" Vân Sơ Nhiên đề nghị.

"Ta đang có tính toán này, đi mời thần y Y Tiên Cốc, chỉ là có lẽ bọn hấn đang ở đế đô, ta cần liên lạc một chút, trong thời gian ngắn không mời được." Yến Phi Bằng nói.

Yến Vân Thiên nghe vậy, trong lòng hơi động, mở miệng muốn nói điều gì, nhưng lại nhắm lại.

Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn ở ngay tại Thanh Linh.

Nếu như tìm nàng tới trị thương cho nàng, như vậy thì có thể rút ngắn thời gian khôi phục.

Chỉ là Yến Vân Thiên còn có một cái lo nghĩ.

Những thần y này đều có thủ đoạn phi phàm, Yến Vân Thiên lo lắng chuyện thân thể của mình có bệnh không tiện nói ra bị trực tiếp nhìn ra, gián tiếp để Vân Sơ Nhiên biết.

Yến Vân Thiên cũng không xác định Biển Tố Vấn có thể chữa khỏi c bệnh không tiện nói ra của mình hay không.

Lỡ như trị không hết, mà lại để Vân Sơ Nhiên biết.

Vậy mình nên làm gì để đối mặt đây?

"Y Tiên Cốc Biển Tố Vấn, trước mắt đang tạm ở Thanh Linh." Âm thanh Phượng Huyền Tố vang lên.

F @@@

Chương 509: Lời Nói Trên Sân Thượng (1)

PLúc nàng mới tới Thanh Linh đã cùng Lạc Thanh Thiên phát sinh qua va chạm, sau đó còn gặp qua Biển Tố Vấn, tự nhiên là biết điểm này.

Sau khi Yến Vân Thiên nghe, trong lòng không khỏi khấn trương một thoáng.

"Biển Tố Vấn đang ở nơi nào?" Yến Phi Bằng hỏi vợ.

Phượng Huyền Tố vừa rồi chỉ là theo bản năng nói một câu, cũng không phải cố tình cung cấp tin tức.

Lúc này, đối mặt với Yến Phi Bằng tra hỏi, Phượng Huyền Tố ngậm miệng không trả lời.

Yến Phi Bằng hết sức không tốt với Vương Hạo Nhiên, lòng Phượng Huyền Tố có oán khí, tất nhiên không muốn để ý tới hắn.

"Huyền Tố, có thể nói cho tỷ tỷ chứ?" Phượng Nhiêu đi tới, hỏi thăm.

Phượng Huyền Tố thấy thế, lập tức nói ra.

Nàng đối với Yến Phi Bằng có oán khí, nhưng đối với Phượng Nhiêu thì lại không có, thậm chí ôm cảm kích.

Suy cho cùng vừa rồi Phượng Nhiêu mới nói bỏ qua cho Vương Hạo Nhiên là nghĩ đến nàng.

Phượng Huyền Tố vẫn tương đối cảm động với điều này.

Sau khi biết được địa chỉ, Phượng Nhiêu liền phân phó Vũ Ngưng đi mời Biển Tố Vấn.

"Ta đi vào nhà vệ sinh một chút." Sau khi Vũ Ngưng rời khỏi, Vương Hạo Nhiên thấp giọng nói với Phượng Huyền Tố một câu, lập tức đi ra phòng bệnh.

Đi tới nhà vệ sinh.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không phải thuận tiện, mà là gọi một cú điện thoại cho Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn y thuận tuyệt đối với hắn, chỉ cần một câu là có thể để Biển Tố Vấn không đi chữa trị cho Yến Vân Thiên.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính làm như thế.

Biển Tố Vấn không giúp đỡ, Yến Phi Bằng có thể tìm thần y khác.

Xa không nói, Thanh Linh còn có một người có y thật cao hơn Biển Tố Vấn, đó chính là thần y Lục Thần.

Để Biển Tố Vấn không đi chữa trị ý nghĩa cũng không lớn.

Mà để Biển Tố Vấn chữa trị thì có lợi lớn hơn nhiều.

Tỉ như chữa bệnh phải đưa tiền sao?

Lại tỉ như cho Vân Sơ Nhiên một cái "Kinh ngạc lớn" ?

Sau khi Vương Hạo Nhiên kể một chút chuyện cho Biển Tố Vấn thì liền cúp điện thoại, đi ra ngoài nhà vệ sinh.

Nhưng vừa ra hành lang, Phượng Nhiêu ở đối diện đi tới.

"Đi theo ta." Nàng nắm lấy tay Vương Hạo Nhiên, mấy bước đi ra bên ngoài đầu bậc thang.

Vương Hạo Nhiên thật muốn phản kháng một thoáng, nhưng mà nhớ tới võ lực không bằng nàng, lập tức bỏ đi cái chủ ý này.

Tần suất sử dụng thang lầu kém xa thang máy. Từ thang lầu đi đến, trên đường đi không thấy một người.

Không bao lâu, Phượng Nhiêu đem Vương Hạo Nhiên đưa đến trên sân thượng.

Vương Hạo Nhiên hất tay của nàng ra, không vui nói: "Kéo ta tới đây làm cái gì."

Ý của Phượng Nhiêu hẳn tự nhiên biết đến, có thể làm chiếm để ý, tất nhiên không thể để lộ ra.

"Không phải ta cố ý lừa gạt người, thật xin lỗi." Phượng Nhiêu hoàn toàn không có phong phạm của tông chủ tông môn ẩn thế, như là một tiểu nữ nhân phạm sau làm, cố gắng giải thích cho nam nhân mình yêu mến vậy.

"Nói xin lỗi thì có ích gì à? Ta là một tiểu hỏa tử chưa được hai mươi tuổi, chưa từng yêu ai, bị người lừa gạt tình cảm, một câu thật xin lỗi của người thì được gì không?"

Vương Hạo Nhiên bắt đầu nói đối, mặt không đỏ hơi thở không gấp, dáng dấp như là ủy khuất.

Trong lòng Phượng Nhiêu xấu hổ, vội vàng nói: "Tuy là ta lừa người, nhưng mà ta thật lòng với người."

"Đừng nói nữa, việc này xem như chưa từng xảy ra, sau này chúng

ta không có liên quan gì đến nhau." Dứt lời, Vương Hạo Nhiên chuẩn bị rời khỏi.

Phượng Nhiêu lập tức tức giận, lên trước lập tức ngăn cản hắn "Ta biết người ghét bỏ ta, nhưng mà ta thật không thể không có người. Chỉ là sự thật đã như vậy, ta cũng không thay đổi được." Sắc mặt của nàng dần dần buồn bã nói:

" "Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tướng phùng vị giá thời" . Kiếp này vô duyên, kiếp sau chúng ta đành gặp lại."

Trong khi nói chuyện, nàng đã là túm lấy tay Vương Hạo Nhiên đi tới biên giới sân thượng.

Vương Hạo Nhiên lập tức giật mình, có chút hiểu rõ vì sao nàng lại lựa chọn đem chính mình đưa đến sân thượng.

Nữ nhân điên này muốn kéo chính mình chết chung, tiếp đó đầu thai kiếp sau gặp lại!

Toà nhà này có hơn ba mươi tầng, coi như dùng trăm năm chân khí hộ thể đều nhất định sẽ ợ ra rắm.

Mà không cần chân khí hộ thể vậy tuyệt đối sẽ chết.

"Chờ một chút, chờ một chút. Kỳ thực cũng không phải ta ghét bỏ người, mà là quá đột nhiên, có chút không tiếp thụ được." Vương Hạo Nhiên vội vàng nói.

"Thật sao?" Trong mắt Phượng Nhiêu lộ ra một chút thần thái chờ mong.

"Đương nhiên, suy cho cùng. . . Suy cho cùng người là nữ nhân đầu tiên mà ta yêu." Vì không để Phượng Nhiêu kéo lấy nhảy lầu, Vương Hạo Nhiên cũng hoàn toàn không biết xấu hổ.

"Người nói ta là nữ nhân đầu tiên mà người yêu?" Phượng Nhiêu nghe xong, lập tức vui lật trái tim, ý niệm chịu chết cũng tiêu tán hơn phân nửa.

"Đương nhiên." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng gật đầu một cái, khuyên giải nói: "Cái gì mà kiếp này kiếp sau, chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt vẫn nên trân quý kiếp này thì hơn."

Phượng Nhiêu nghe xong cũng tiêu tán ý niệm chịu chết, kéo lấy tay Vương Hạo Nhiên, rời khỏi biên giới của sân thượng.

"Thật ra ta cùng Yến Phi Bằng là lợi ích thông gia, căn bản không có tình cảm." Tâm tình Phượng Nhiêu trở lại yên tĩnh đi, cũng không khỏi nói rõ sự thật.

"Nếu là lợi ích thông gia thì vì sao người không có phản đối?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi.

"Trước khi ta gặp được người, ta chưa bao giờ cảm thấy thế gian này sẽ có cái gì gọi là ái tình, cũng chưa từng có nghĩ qua ta sẽ thích ai. Hôn nhân cũng chỉ là cái nối mà thôi, cứ dựa theo phụ mẫu sắp xếp cùng Yến Phi Bằng thành hôn." Phượng Nhiêu chậm rãi nói.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động "Vân Sơ Nhiên cùng Yến Vân Thiên cũng là loại lợi ích thông gia này sao?"

"Đúng vậy." Phượng Nhiêu gật đầu "Mà lại nói, trên mình Vân Sơ Nhiên kỳ thực có một chút bóng dáng của ta."

"Ta nhìn Vân Sơ Nhiên đối với Yến Vân Thiên thật không tệ, hình như rất vui lòng giả cho hắn." Từ trong lời nói của Phượng Nhiêu, Vương Hạo Nhiên nghe ra hình như nàng biết một ít nội tình, bởi vậy không khỏi nói tới.

"Có vẻ giống như người rất để ý Vân Sơ Nhiên này?" Phượng Nhiêu nghi hoặc một thoáng.

"Người hản cũng biết ta cùng Yến Vân Thiên bất hòa. Ta không ưa tiểu tử này, cho nên muốn phá hoại quan hệ bọn hản. Người nói toàn bộ chuyện liên quan tới Vân Sơ Nhiên cho ta biết đi."

L @@@

Chương 510: Lời Nói Trên Sân Thượng (2)

Độ thiện cảm của Phượng Nhiêu kéo căng, Vương Hạo Nhiên cũng không sợ nàng nổi giận, bởi vậy trong lời nói cũng không cố kỵ chút nào.

Nghe vậy, Phượng Nhiêu cảm thấy bất đắc dĩ.

"Sở dĩ ta nói trên người Vân Sơ Nhiên có cái bóng của ta là bởi vì tự nàng đã nói qua." Phượng Nhiêu nói:

"Vân Sơ Nhiên đối với trận hôn nhân này, kỳ thực ôm thái độ không sai biệt lắm với ta, đều nghĩ đến có thể tranh thủ nhiều lợi ích, mà về phần hôn nhân bản thân thì cũng không quan trọng."

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn xác nhận phán đoán trước đây đối với Vân Sơ Nhiên.

Đã hiểu rõ ý nghĩ của Vân Sơ Nhiên, vậy có thể từ nay về sau bắt tay vào làm hay không, đem hôn ước Vân Sơ Nhiên với Yến Vân Thiên quấy nhiễu hay sao?

"Người cùng Vân Thiên không có khả năng hòa giải hay sao?"
Phượng Nhiêu cau mày.

"Không có." Vương Hạo Nhiên không chút do dự đáp lại một tiếng, tiếp đó lông mày nhíu lại "Cho nên đến cùng là người giúp hắn hay là ta đây?"

"Không nên bức t làm ra lựa chọn, có thể chứ?" Phượng Nhiêu khẩn cầu nói.

"Có thể." Vương Hạo Nhiên cười cười, sắc mặt từng bước chuyển

sang lạnh lẽo, "Như thế thì ta có thể hiểu thành người đứng ở bên Yến Vân Thiên. Mà từ nay về sau, chúng ta chính là địch nhân rồi."

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Phượng Nhiêu chỉ cảm thấy một trận đau lòng, khuyên: "Người chỉ là con nhà giàu trong thế tục, đâu không lại người trong giang hồ ẩn thế, mặc dù có Huyền Tố giúp người, nhưng người cuối cùng thua thiệt khả năng vẫn chính là người."

"Người còn có ba giây lần nữa làm ra lựa chọn." Vương Hạo Nhiên cũng không đáp lại vấn đề của Phượng Nhiêu, chỉ lần nữa ném ra lựa chọn vừa rồi.

"Van cầu người, không. . ."

"Ba." Vương Hạo Nhiên trực tiếp bắt đầu đếm.

"Hai."

"Một."

"Ta khoanh tay đứng nhìn, ai cũng không giúp, như vậy được không?" Phượng Nhiêu bị ép buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể nói.

Nghe được câu trả lời này, Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối vừa ý.

Muốn nói để Phượng Nhiêu giúp đỡ chơi chết Yến Vân Thiên, cái này không quá thực tế.

Wương Hạo Nhiên chỉ muốn Phượng Nhiêu không nhúng tay vào quấy rối là được rồi.

"Trở về thôi." Nói xong chuyện, Vương Hạo Nhiên cũng không muốn lưu lại trên sân thượng.

"Lại chờ một hồi không được sao?" Phượng Nhiêu hình như có chút

không vui.

"Người không sợ đi ra lâu bị Yến Phi Bằng hoài nghi gì hay sao?" Vương Hạo Nhiên khôì hài nói.

"Ta mà sợ hấn sấp sao, ta xụ mặ hấn đều bị hù dọa đến kinh hồn táng đảm." Phượng Nhiêu khế nói.

"Được rồi, vậy thì ở thêm một lúc, người muốn trò chuyện cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ai nói nhất định phải trò chuyện cái gì." Phượng Nhiêu quăng tới một cái ánh mắt câu dẫn

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lộp bộp, theo bản năng lui về sau một bước.

"Ta đáng sợ như thế sao?" Phượng Nhiêu tới gần phía trước một bước, hơi nghiêng về phía trước "Trước đó người còn khen ta. . . Cực kỳ. . . Người chẳng lẽ không muốn lại trải nghiệm một chút sao?"

Wương Hạo Nhiên lập tức có loại cảm giác da đầu tê dại.

Quả nhiên lão bà so với tiểu cô nương, lá gan cũng lớn hơn quá nhiều.

Wương Hạo Nhiên ở trên sân thượng thổi gió, từ trên cao nhìn xuống xem cảnh đêm xung quanh.

Lúc này, Phượng Nhiêu đã rời khỏi mấy phút đồng hồ.

Wương Hạo Nhiên nhìn tay mình vừa mới mệ̄t mội mội phen, không khỏi thở dài một cái.

Thầm nghĩ, sau này vẫn tận lực không nên cùng Phượng Nhiêu đơn

độc ở chung.

Lần này là tay của mình mệt, lần tiếp theo thì không nhất định.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục thổi gió một hồi, cũng là rời khỏi sân thượng, đi xuống hành lang, rất nhanh đã đến tầng lầu phòng bệnh của Yến Vân Thiên.

Mà bước chân vừa đặt đến mặt nền của tầng lầu này, chỗ cửa phòng rửa tay không xa có một thân ảnh đi ra.

Chính là Vân Sơ Nhiên.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên chỉ lờ mờ lườm Vương Hạo Nhiên một chút, tự mình chuẩn bị trở về phòng bệnh kia của Yến Vân Thiên.

Vương Hạo Nhiên tăng nhanh bước chân, đuổi theo, cùng nàng sánh vai mà đi.

"Ngay cả hôn nhân đại sự cũng bị người chi phối, người không cảm thấy rất bị ai sắp?" Lời này của Vương Hạo Nhiên rõ ràng có ý riêng.

Sau khi Vân Sơ Nhiên nghe, bước chân dừng một chút, lập tức tiếp tục tiến lên, đồng thời cũng lên tiếng nói:

"Yến Vân Thiên là thiếu chủ của Phượng Khê Sơn, bản thân cũng hết sức ưu tú, đúng là nam nhân tốt, vì sao ta phải cảm thấy bị ai chứ?"

Vừa rời ở trong phòng bệnh, nàng đã nhìn ra, Vương Hạo Nhiên cùng Yến Vân Thiên bất hòa. Hoàn toàn có thể suy đoán ra Vương Hạo Nhiên muốn phá hoại quan hệ của mình cùng Yến Vân Thiên. Mà nàng xem như vị hôn thê của Yến Vân Thiên, tự nhiên là đứng ở bên Yến Vân Thiên vì hẳn nói chuyện.

"Yến Vân Thiên ưu tú thì có lẽ không giả, nhưng mà hẳn cho không

mang lại được hạnh phúc cho người." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường nói.

Đối với cái gọi là hạnh phúc Vân Sơ Nhiên căn bản không để ý, bởi vì nàng căn bản không thích Yến Vân Thiên. Nhưng mà ở bên trên lập trường lại không thể nói như vậy, bởi vậy nói:

"Không cần đến người quan tâm, ta rất hạnh phúc."

"Xem ra người hiểu sai ý của ta rồi, cái ta nói chính là tính cách." Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu, hướng về nàng cười cười.

Vân Sơ Nhiên khẽ giật mình, xấu hổ nói "Cái tên này, lại nói bậy nói bạ, cẩn thận ta không khách khí với người."

"Ta có ý tốt nhắc nhở người, người cũng đừng không tin, bằng không chờ người giả đi thật thì hối hận cũng không kịp." Vương Hạo Nhiên một bộ người hiền lành bộ dáng.

"Lời nói vô căn cứ." Vân Sơ Nhiên chỉ coi hấn nói hươu nói vượn. Vứt xuống bốn chữ này thì cũng mất đi tâm trạng cùng Vương Hạo Nhiên nói chuyện với nhau, tăng nhanh bước chân đi đến phía trước, rất nhanh đã đi vào trong phòng bệnh Yến Vân Thiên.

Vương Hạo Nhiên cổ quái cười một tiếng, chậm rãi bắt kịp.

"Thời gian không còn sớm, người muốn trở về nghỉ ngơi sao?" Phượng Huyền Tố thấy Vương Hạo Nhiên trở về, đi lên trước thấp giọng hỏi thăm một thoáng.

"Không vội vã, lại chờ một lát." Vương Hạo Nhiên cười cười. Lập tức sẽ có trò hay diễn ra, nếu bây giờ rời khỏi thì sẽ rất đáng tiếc.

Chờ đợi ước chừng mười phút đồng hồ, Vũ Ngưng mời Biễn Tố Vấn đến nơi đây.

Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu đi lên trước, thiện ý chào hỏi.

T @@@

Chương 511: Rao Giá Trên Trời

κBiển Tố Vấn khách sáo đáp lại một thoáng, lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn Vương Hạo Nhiên trong phòng một chút, nhưng mà lại không có đi qua chào hỏi.

Bởi vì trước đó hai người đã bàn qua, phải làm bộ không quen.

"Thần y, đây là báo cáo kiểm tra của nhi tử ta, cùng phán đoán thương thế, ngài muốn xem qua một chút khppng?" Yến Phi Bằng đem một chồng trang giấy cùng phim đưa tới, cho Biển Tố Vấn nhìn một chút.

Sau khi Biển Tố Vấn xem qua thì mi đẹp nhú chặt lại, sắc mặt trầm xuống.

Sau khi Yến Phi Bằng nhìn thấy thì trong lòng khẩn trương một thoáng, vội vàng hỏi: "Có phải có vấn đề gì hay không?"

"Thương tích của công tử vô cùng nghiêm trọng." Biển Tố Vấn nghiêm mặt nói.

"Ta nghe phía bác sĩ bệnh viện nói, tĩnh dưỡng mấy tháng mới có thể hành động tự nhiên, sao lại có thể nghiêm trọng như vậy?" Yến

Phi Bằng buồn bực nói.

"Nếu như các người chỉ muốn hành động tự nhiên vậy thì tất nhiên không tính là nghiêm trọng. Nhưng mà nếu tính dưỡng tốt mà khôi phục tu vi võ lực ngày trước, vậy liền. . ." Biển Tổ Vấn muốn nói lại thôi.

Yến Vân Thiên nghe xong, lập tức bối rối nói "Thần y, ý của người là những cái vết thương này sẽ ảnh hưởng đến tu vi võ lực của ta sao?"

"Đúng vậy, sau khi vết thương của người lành, ta đánh giá chỉ còn lại ba thành tu vi." Biển Tổ Vấn nghiêm nghị nói.

Yến Vân Thiên nghe xong, từ bị thương nặng mà sắc mặt tái nhợt lại lần nữa hết sức khó coi.

Bởi vì nguyên nhân bệnh không tiện nói ra nên tu vi của hắn vốn trì trệ không tiến, lần trước còn bị Ninh Ngạo Tuyết đánh tới cửa nhục nhã.

Nhưng dù vậy, lấy tu vi của Yến Vân Thiên vẫn có thể được xưng tụng là thiên tài võ đạo có một không hai trong giang hồ ẩn thế.

Nhưng trên cơ sở này mà lại giảm đi bảy thành, vậy thì biến thành hạng người bình thường.

Bất luận thế nào Yến Vân Thiên cũng không thể tiếp nhận.

"Như vậy thì có thể chữa trị không?" Yến Vân Thiên lo lắng hỏi.

"Thế nhưng ngược lại có thể, nhưng mà. . ." Biển Tổ Vấn nói chuyện đến một nửa lại dừng lại.

Yến Vân Thiên đều gấp muốn chết.

"Thần y, có lời gì thì người có thể nói thẳng." Yến Phi Bằng thuyết phục nói.

"Là như vậy, muốn nghĩ chữa khỏi thương thế của công tử cần mấy vị dược liệu hiếm thấy trên đời, mà những dược liệu này là trân tàng truyền thế của Y Tiên Cốc." Biển Tố Vấn ám hiệu một chút.

Yến Phi Bằng hiểu ý, tài đại khí thô mà nói: "Ngài cứ việc nói giá cả."

Nghe nói như thế, Biển Tố Vấn vươn một ngón tay.

"Một trăm triệu? Được, không có vấn đề." Yến Phi Bằng sảng khoái đồng ý.

Một trăm triệu tiền xem bệnh tuy là vang dội, nhưng đối với hắn mà nói cũng không tính là cái gì.

Nhưng mà Biển Tố Vấn lại lắc đầu.

"Mười ức?" Yến Phi Bằng nhíu mày một thoáng.

Biển Tố Vấn lần nữa lắc đầu.

"Một trăm ức cũng quá cao một chút rồi đó." Yến Phi Bằng cực kỳ bất mãn.

"Là một ngàn ức." Thấy hắn đoán mấy lần đều không có đoán được, Biển Tố Vấn trực tiếp nói thẳng ra.

"Một ngàn ức? !" Một gương mặt mo Yến Phi Bằng đều co quắp.

"Không tệ, một ngàn ức, thiếu một chút cũng không được." Dáng vẻ của Biển Tố Vấn hoàn toàn không thể thương lượng.

Yến Phi Bằng lộ vẻ do dự.

Tuy là một ngàn ức hấn cầm ra được, thế nhưng mà không thể nghi ngờ còn đau hơn so với bị cắt thịt.

Thấy Yến Phi Bằng nửa ngày không trả lời, Biển Tố Vấn nói: "Thiên hạ này cũng không phải chỉ có ta là thần y, các người cũng có thể mời cao nhân khác."

Dứt lời làm bộ muốn rời khỏi.

Phượng Nhiêu sợ Vương Hạo Nhiên không cao hứng, bởi vậy bên trên vấn đề cứu chữa Yến Vân Thiên không nói tiếng nào.

"Khoan đã." Yến Phi Bằng gọi nàng lại.

Hiện nay bên trong giang hồ ẩn thế, chỉ có y sư của Y Tiên Cốc y sư là nổi danh nhất, y thuật tinh thâm nhất. Mà Biển Tố Vấn xem như là cốc chủ của Y Tiên Cốc, thiên hạ còn có người nào có y thuật cao hơn nàng sao?

Không tìm nàng trị thì còn có thể tìm ai?

"Một ngàn ức thì một ngàn ức, nhưng mà ta không có tiền mặt, phải dùng tài sản để giao." Yến Phi Bằng nói.

"Không có vấn đề." Biển Tố Vấn dừng bước quay đầu, mỉm cười nói một tiếng, tiếp đó đi đến bên giường, nói với Yến Vân Thiên:

"Ta cần kiểm tra cận kề một chút để hiểu rõ hơn bệnh tình của người."

Yến Vân Thiên gật đầu, nói với Yến Phi Bằng: "Phụ thân, toàn bộ các người tránh một chút đi."

Hấn chột dạ sợ bị kiểm tra ra bệnh không tiện nói ra, tự nhiên muốn đẩy tất cả mọi người ta, cùng Biển Tố Vấn đơn độc ở chung.

"Không cần tránh, ta dùng huyền ti bắt mạch." Trong khi nói chuyện, Biển Tố Vấn lấy ra công cụ đã mang tới, ngồi xuống trên ghế bên giường.

Cong ngón búng ra, sợi tơ bay ra, cuốn lấy cổ tay Yến Vân Thiên.

Biển Tố Vấn khép hờ con người, ngón tay đặt bên trong sợi tơ xanh nhạt, tỉ mỉ cảm nhận.

Mấy chục giây sau, chậm chậm mở mắt ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Yến Vân Thiên bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, vội vàng nói: "Thần y, có lời gì thì nàng có thể nói riêng với ta!"

"Thần y, có lời gì thì cứ nói đừng ngại!" Yến Phi Bằng quan tâm nhitử, cấp bách muốn biết.

"Đến cùng là bệnh tình của vị hôn phu của ta như thế nào?" Vân Sơ Nhiên cũng lo lắng hỏi tới một thoáng.

Nghe được lời nói của Vân Sơ Nhiên, Biển Tố Vấn kinh ngạc nhìn nàng một chút, "Người là vị hôn thê của hấn sao?" Trong khi nói chuyện lộ ra một ít thần sắc đồng tình .

"Đúng, ta là vị hôn thê của hấn, cái này. . . Cái này có vấn đề gì sao?" Vân Sơ Nhiên cảm thấy có chút cổ quái, không khỏi hỏi.

"A." Biển Tố Vấn bỗng nhiên thờ dài một tiếng.

"Thần y, bệnh tình của ta, người nói cho một mình ta được rồi." Yến Vân Thiên hiện tại đã sợ đến mất mặt rồi.

Trong lòng Vân Sơ Nhiên hết sức bất an, nghiêm túc nói với Biển Tố Vấn:

"Ta là vị hôn thê của hấn, ta có quyền lợi biết. Van cầu người nói cho

ta."

"Thần y, đừng. . ." Yến Vân Thiên muốn ngăn cản.

Biển Tố Vấn không để ý tới hắn, đón ánh mắt của Vân Sơ Nhiên, đồng tình nói: "Vị hôn phu của ngươi có bệnh không tiện nói ra, ngươi cũng đã biết rồi chứ?"

"Bệnh không tiện nói ra? Bệnh không tiện nói ra gì? !" Vân Sơ Nhiên mơ hồ đoán được cái gì, nhưng vẫn muốn nghe được trả lời xác thực.

o @@@

Chương 512: Tôn Thương Tâm Hồn

v"Chính là không cách nào hoàn thành lễ nghi động phòng khi thành hôn với ngươi." Lời nói của Biển Tố Vấn vẫn tương đối uyển chuyển.

Nhưng ý tứ này toàn bộ người chung quanh đều có thể hiểu rõ.

Vân Sơ Nhiên chậm chậm quay đầu, nhìn về phía Yến Vân Thiên.

Biểu tình Yến Vân Thiên thống khổ vụn vụn, trong lòng một trận tự ti, không dám cùng Vân Sơ Nhiên đối mặt.

【Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái nhân vật

chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Nhi tử ta đang yên đang lành, sao lại có bệnh không tiện nói ra chứ?" Yến Phi Bằng ngây người một hồi, khó có thể tin mà hỏi.

"Bệnh không tiện nói ra chia làm hai loại Tiên Thiên và Hậu Thiên. Nhưng mà ta quan sát mạch tượng, có thể khẳng định thể phách công tử có lẽ cực kỳ tráng kiện, cơ hồ không có khả năng là Tiên Thiên. Chi nên hẳn là xuất hiện Hậu Thiên." Biển Tố Vấn trả lời.

"Thần y, ta muốn biết, đây là do nguyên nhân gì." Chuyện đã bị vạch trần, Yến Vân Thiên cũng không thể làm gì. Sau khi nghe được Biển Tố Vấn nói như vậy thì không khỏi lập tức hỏi thăm.

Kỳ thực trong chuyện này, trong lòng Yến Vân Thiên có chút nghi vấn.

Tuy là trước đây hẳn không có gần nữ sắc, nhưng có thể đứng lên hay không thì chính mình rất rõ ràng.

Sau đó bỗng nhiên không hiểu thấu, bỗng nhiên không đứng lên nổi, ở trong đó khẳng định có nguyên nhân.

"Người có tu luyện công pháp gì đặc thù hay không?" Biển Tố Vấn đã cùng Vương Hạo Nhiên thông qua, biết nên nói cái gì. Nghe được Yến Vân Thiên hỏi như vậy, thế là thuận thế hỏi.

Yến Vân Thiên có chút lo lắng, bởi vậy không trả lời ngay.

"Người tranh thủ thời gian nói đi, sau khi thần y hiểu rõ bệnh tình của người mới có thể nghĩ ra phương án chữa trị." Vân Sơ Nhiên không khỏi có chút lo lắng. Bởi vì vấn đề của Yến Vân Thiên có quá lớn với nàng.

Tuy là nàng không thích Yến Vân Thiên. Nhưng mà làm một cái nữ nhân, ít nhất là cần một nhi tử của mình chứ? Bằng không thì nàng sẽ cả đời tiếc nuối.

"Ta tu luyện một loại công pháp tên là 『 Cực Ý Tiêu Dao Công 』 c." Bị thúc giục một phen như vậy, tăng thêm Yến Vân Thiên còn ôm mấy phần hi vọng với việc chữa trị, bởi vậy cũng nói ra tình hình thực tế.

"Quả thực là hỗn trướng, quyền công pháp này thì ra là bị người trộm đi!" Sau khi Phượng Huyền Tố nghe, hết sức chán ghét yêu kiều nói một tiếng.

Công pháp này là vật của tông môn cũ nàng lưu lại, nhưng mà đều là bảo mật cấm kỵ, chỉ là về sau thất lạc.

Phượng Huyền Tố một mực không biết là ai đánh cắp, lúc này rất cục đã rõ chân tướng.

Trong lòng Vân Huyền cùng Vũ Ngưng hơi động, liếc nhau một cái.

Yến Vân Thiên tu luyện 『 Cực Ý Tiêu Dao Công 』 , hai người biết đến. Chỉ là các nàng không biết rõ Yến Vân Thiên trộm từ nơi của Phượng Huyền Tố.

"Công pháp này có cái gì đặc thù sao? Vì sao lại bị ỏ?" Lòng Vân Sơ Nhiên tràn đầy hiếu kỳ, hỏi Phượng Huyền Tố.

Phượng Huyền Tố đã từng xem một lần, nhưng mà chỉ cảm thấy xấu hổ khi nói ra miệng, bởi vậy không muốn trả lời.

"Nói một chút, ta muốn biết." Vương Hạo Nhiên như rất hiếu kỳ.

Phượng Huyền Tố có thể khẳng định phu quân hỏi thăm, cũng chỉ

có thể đem chỗ đặc thù của công pháp này nói ra.

Vân Sơ Nhiên nghe xong, sắc mặt đỏ rực, ánh mắt nhìn về Yến Vân Thiên, lập tức dâng lên một trận chán ghét nồng đậm.

Thông qua loại phương thức hạ lưu kia đề thăng tu vi, quả thực chính là thủ đoạn của tà ma ngoại đạo.

Hơn nữa, vì không ngừng tăng lên thực lực thì càng phải quan hệ với nhiều nữ nhân.

Vốn là Vân Sơ Nhiên cho là Yến Vân Thiên là một ứng tuyển phụ quân không tệ, nhưng mà bây giờ lại thay đổi cách nhìn về Yến Vân Thiên.

Đồng thời, đối với chuyện hôn ước sự tình không khởi sinh ra một ít kháng cự.

"Loại công pháp tà ma ngoại đạo này có rất nhiều tai hại. Ta có thể khẳng định, bệnh không tiện nói ra tuyệt đối bởi vì tu luyện công pháp này mà đưa đến." Biển Tố Vấn lập tức làm ra một cái phán đoán.

Yến Vân Thiên nghe xong, trong lúc nhất thời cũng không có hoài nghi gì.

Suy cho cùng, sau khi nhập môn tu luyện loại công pháp này thì cần dựa vào công năng phương diện kia để tăng lên tu vi võ lực.

Công pháp xuất hiện tai hại, dẫn đến năng lực phương diện kia không còn, cái này kỳ thực cũng có thể hiểu được.

Còn nữa, hẳn suy nghĩ nát óc cũng không có khả năng nghĩ đến lúc vị Tiểu Y Tiên danh chấn giang hồ ẩn thế, đức cao vọng trọng khám bệnh thì nói dối lừa gạt bệnh nhân.

"Như vậy có còn hy vọng có thể chữa khỏi không?" Yến Vân Thiên mang theo một phần hi vọng, khẩn trương hỏi.

"Loại công pháp này đưa đến tai hại, tạo thành thương tổn là không thể nghịch lại, hết cách xoay chuyển rồi."

Biển Tố Vấn nói một câu, trực tiếp tương đương dán lên cho Yến Vân Thiên một cái nhãn hiệu cả đời vô năng.

Yến Vân Thiên bị vết thương tâm linh, cả người đều choáng tại chỗ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Bên cạnh, sắc mặt Vân Sơ Nhiên cũng tái nhợt. Nàng bắt đầu tự hỏi, làm thế nào cùng Yến Vân Thiên giải trừ hôn ước.

Lợi ích hôn nhân thì nàng có thể tiếp nhận. Nhưng mà nếu vì vậy mà mất đi quyền lợi làm mẫu thân, tuyệt đối là nàng không thể tiếp nhận.

Sắc mặt Yến Phi Bằng cũng hết sức khó coi. Hắn chỉ có một nữ tử là Yến Vân Thiên, mà thế hệ trẻ tuổi của Yến gia chỉ có một mình Yến Vân Thiên độc đỉnh.

Hiện tại Yến Vân Thiên không có năng lực, như vậy là Yến gia chẳng phải là không có người kế tục sao?

Nếu thật là như vậy, vậy sau khi mình chết đều không có mặt mũi nào mà gặp liệt tổ liệt tông.

Trong lòng Yến Phi Bằng khó chịu một hồi, ánh mắt lập tức không khỏi nhìn về phía Phượng Nhiêu xinh đẹp không gì sánh được.

Trước mắt hắn chỉ mới bốn mươi tuổi, trẻ trung khoẻ mạnh. Mà Phượng Nhiêu còn trẻ tuổi hơn hắn.

Yến Phi Bằng bắt đầu suy nghĩ một ít chuyện.

Sau khi xem bệnh xong, Biển Tố Vấn cũng chuẩn bị cáo biệt. Trước khi đi, cùng Yến Phi Bằng nói cẩn thận, mau chóng để người đi Y Tiên Cốc lấy thuốc.

L @@@

Chương 513: Không Được Mê Tín

Yến Phi Bằng cũng biểu thị sẽ hoả tốc chuẩn bị trăm tỷ tiền thù lao. Tuy là phương diện kia của Yến Vân Thiên trị không hết, nhưng có thể trị thì vẫn phải trị một thoáng.

Vương Hạo Nhiên xem xong não nhiệt thì cảm thấy chán, liền cùng Phượng Huyền Tố rời khỏi.

Trở lại biệt thự.

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức Biển Tố Vấn hẹn mình ra ngoài gặp mặt.

Hắn tại trong tin nhắn cùng Biển Tố Vấn nói cẩn thận gặp mặt địa điểm, tiếp đó trực tiếp ra cửa.

Phượng Huyền Tố không có ngăn, cũng không có hỏi nhiều.

Yến Vân Thiên nằm ở trong bệnh viện, động một chút đều khó khăn, tự nhiên không làm Vương Hạo Nhiên bị thương được.

Nàng cực kỳ yên tâm.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi nhà, đi tới trên đường mòn của vườn hoa bên trong biệt thự.

Lần theo đường đi tới, dưới ánh đèn đường có một cái ghế dài, nhìn thấy Biển Tố Vấn đang ngồi ở đó.

Vương Hạo Nhiên chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên người nàng, nghiêng đầu nhìn gò má của nàng một chút.

Chỉ thấy hai đầu lông mày Biển Tố Vấn nhíu chặt lấy, mang theo vẻ u sầu.

"Tố Vấn, người sao vậy?" Vương Hạo Nhiên không khỏi nghi hoặc một thoáng.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Biển Tố Vấn tìm chính mình đi ra là muốn chàng chàng thiệp thiệp.

Nhưng nhìn thần sắc này của Biển Tố Vấn thì rõ ràng không phải ý nghĩ này.

"Từ lúc ta học y đến nay, cẩn thủ y đức, không dám có nửa điểm buông lỏng. Hôm nay ta làm ra loại chuyện gạt người này, thực tế lương tâm ta khó có thể bình an, cũng làm nhục Y Tiên Cốc, càng bôi nhọ xưng hào "Tiểu Y Tiên"."

Khuôn mặt Biển Tố Vấn nhíu lại, trong lòng tự trách cùng xấu hổ xen lẫn.

Vương Hạo Nhiên khẽ giạt mình. Trước đó, hẳn thật đúng là không có nghĩ qua những cái này, chỉ nghĩ hổ Yến Vân Thiên một cái, hoàn toàn không có nghĩ đến ý nghĩ của Biển Tố Vấn.

"Thế nhưng mà nếu người đã không nguyện, lúc ấy đại khái có thể nói ra mà." Vương Hạo Nhiên nói.

Trước đó nói chuyện với nhau trong điện thoại, hẳn đưa ra để Biển Tố Vấn làm những chuyện này thì Biển Tố Vấn không có nói đến những cái này, chỉ là do dự một hồi, sau đó đồng ý.

"Ta. . . Ta đây không phải là sợ người nổi giận sao?" Biển Tố Vấn giải thích một chút, sợ ảnh hưởng tâm tình của Vương Hạo Nhiên, lại nói:

"Cũng không phải là ta trách người, chỉ là trong lúc nhất thời khó mà ổn định được tâm tình, chờ thêm mấy ngày sau sẽ điều chỉnh xong."

"Là ta sơ sót, không có bận tâm đến cảm nhận của người." Vương Hạo Nhiên trấn an một thoáng, thò tay vuốt vuốt bờ vai của nàng.

"Xem như bạn gái của người, ta giúp người làm vài việc cũng là nên. Việc này không thể trách người, là vấn đề của ta."

Cùng Vương Hạo Nhiên hàn huyên vài câu, vẻ u sầu trên hai đầu lông mày của Biển Tố Vấn dần dần tán đi một ít, đề nghị:

"Không bằng người nói chút chuyện gì đó thú vị đi, di chuyển lực chú ý của ta một thoáng, vậy ta liền sẽ không luôn suy nghĩ về chuyện này nữa, có lẽ trong lòng sẽ dễ chịu một ít."

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, tạm thời không nghĩ tới chủ đề gì thú vị. Nhưng mà ánh mắt đang chuyển động cũng nhìn thấy một dung nhan tuyệt mỹ gần trong gang tấc.

Trong lòng hơi động, Vương Hạo Nhiên đem đầu hơi hơi tiếp cận về trước một thoáng.

Biển Tố Ván ngây ngốc một chút, chậm rãi nhắm lại hai con ngươi.

Mấy phút sau, Vương Hạo Nhiên lần nữa ngồi thẳng thân thể, hỏi: "Hiện tại trong lòng dễ chịu chút nào chưa?"

Gương mặt Biển Tố Ván ửng đỏ. Vừa rồi toàn bộ ý toàn tâm đầu nhập, hoàn toàn đem cảm giác áy náy khi nổi dỗi bệnh nhân ném đến ngoài chín tầng mây. Giờ phút này tâm tình quả thực thật tốt hơn nhiều.

Nhưng mà nàng có chút vẫn chưa thỏa mãn, quỷ thần xui khiến nói: "Còn có một chút không dễ chịu."

Dứt lời, Biển Tố Ván trực tiếp nhắm mắt lại, một khuôn mặt tuyệt mỹ hơi nghiêng về phía trước.

Vương Hạo Nhiên sao có thể còn nhìn không ra tâm tư của nàng, tự nhiên theo ý của nàng.

Sau một hồi, vẻ u sầu trên hia đầu lông mày của Biển Tố Ván đã biến mất hoàn toàn, thần thái thay đổi bay bổng lên.

"Ta không có việc gì nữa rồi." Biển Tố Ván nhẹ nhàng cười một tiếng.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng sờ lên miệng. Nói thật ra là có chút tê dại.

"Đêm hôm khuya khoắt, nơi này có chút lạnh, chúng ta tìm một chỗ tiếp tục trò chuyện nha?" Vương Hạo Nhiên lộ ra một ít ý cười khó hiểu.

Biển Tố Ván đọc hiểu, không khỏi vui vẻ, nhưng lập tức nhớ tới cái

gì "Ta. . . Ta hôm nay không tiện."

Vương Hạo Nhiên lập tức phiền muộn một thoáng.

Trước đó cùng Phượng Nhiêu náo loạn một hồi, hiện tại cùng Biển Tố Vấn lại náo loạn một hồi. Tích lâu dài thì không nhịn được có chút khó chịu.

"Qua vài ngày thôi, chờ lúc ta thuận tiện sẽ nói cho người biết." Biển Tố Vấn thấy thần sắc của hắn buồn bực, thế là nói.

Tâm tình Vương Hạo Nhiên chuyển tốt mấy phần, sau khi cùng Biển Tố Vấn hàn huyên vài câu thì cùng nàng từ biệt, chuẩn bị trở về nhà gọi Khâu Thiển Vi đến.

Chỉ là lúc đi qua đường mòn chuẩn bị trở về biệt thự thì cũng thấy phía trước có hai người quen đi về phía bên này.

Chính là hai huynh muội Lục Thần cùng Lục Yên.

Nhưng mà tầm nhìn của hai người không có xa như Vương Hạo Nhiên, còn không nhìn thấy Vương Hạo Nhiên.

Hai người vừa đi một bên còn đang trò chuyện với nhau.

"Ca, thật hay giả, người mua biệt thự ở bên này sao?" Lục Yên có chút khó có thể tin nói.

"Cái này còn có thể có nghi sao? Ca của người tùy tiện giúp người trị chữa bệnh, có thể kiếm bộn tiền." Lục Thần dương dương đắc ý, chỉ chỉ một cái phương hướng, nói tiếp:

"Thấy không, chính là tòa thứ ba từ bên trái đếm qua, ta tiêu hơn ba trăm vạn, tại tòa án bên kia đấu giá lấy được."

"Hơn ba trăm vạn sao? ! Mắc như vậy!" Lục Yên giật mình.

"Đúng, nhưng mà đây đã coi là rẻ." Lục Thần nói: "Bởi vì nhà này lấy quá mức, bị sửa chữa lại một lần. Chủ nhà đời trước là một phần tử ngoài vòng luật pháp."

"Hả? Ở phòng ốc như vậy, có thể có điếm báo không hay lắm hay không?" Lục Yên có chút bất an.

Lục Thần bật cười "Nha đầu ngốc, người tốt xấu gì cũng đọc nhiều sách như vật, sao vẫn còn mê tính chứ?"

"Không có nhà nào khác sao?" Lục Yên hỏi.

"Ở gần đại học Thanh Linh không có phòng ốc nào tốt hơn. Vì trên dưới học thuận tiện, chỉ có thể chọn nơi này." Lục Thần nói.

s @@@

Chương 514: Theo Dõi (1)

Lục Yên gật đầu một cái, cũng không có tiếp tục rầu rĩ vấn đề nhà nữa.

"Trùng hợp như vậy sao?" Phía trước truyền qua một đạo âm thanh quen thuộc.

Lục Yên khẽ giật mình ngẩng đầu hướng phía trước xem xét, lập tức vui vô cùng, chạy chậm hướng về phía trước, nhào tới trong một

cái lồng ngực.

"Tại sao người lại ở chỗ này?" Lục Yên mừng rỡ hỏi.

"Ta đang ở gần đây." Vương Hạo Nhiên cười lấy đáp lại nàng một thoáng, tiếp đó ánh mắt hướng về phía trước xem xét, chỉ thấy hai con mắt tràn ngập đổ kị.

Tâm tình Lục Thần cực kém, chậm rãi đi tới, không để ý đến Vương Hạo Nhiên, mà là nói với Lục Yên:

"Yên Yên, không còn sớm, chúng ta cần phải trở về."

"Chờ một lát rồi đi." Lục Yên không tuân theo, ỷ lại trong lồng ngực ấm áp, thực tế không vui khi rời khỏi nhanh như vậy.

"Các người cũng ở gần đây sao?" Vừa rồi Lục Thần cùng Lục Yên nói chuyện với nhau, Vương Hạo Nhiên đều "Nhìn" được, nhưng mà lại cố tình hỏi.

"Đúng, ca ta mua biệt thự ở nơi này." Lục Yên không che giấu.

"Phải không? Vậy thì chúc mừng người." Vương Hạo Nhiên hướng về Lục Thần cười một thoáng, tiếp đó thuận thế nói:

"Không biết ta có thể đến nhà người làm khách hay không?" Vốn dĩ hẳn chuẩn bị gọi Khâu Thiển Vi tới, nhưng mà hiện tại đã thay đổi chủ ý.

"Thời gian không còn sớm, vẫn là ai về nhà nấy đi." Lục Thần cũng không hoan nghênh.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, ần ý đưa tình nhìn về phía Lục Yên.

"Ca, vậy tự người đi về biệt thự của người đi, ta không đi." Lục Yên lập tức bất mãn nói với Lục Thần.

"Yên Yên người. . ." Lục Thần cảm thấy rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đổi giọng nói với Vương Hạo Nhiên: "Xin mời."

Vương Hạo Nhiên cười một tiếng, đi cùng Lục Thần, Lục Yên cùng đi đến trước một tòa biệt thự. Bỗng nhiên có chút thổ thức.

Bởi vì hắn biết chủ nhân trước của tòa biệt thự này

Chính là Diệp Thu.

Sau khi Diệp Thu bị định tội thì tất cả tài sản sung công, biệt thự này thông qua toà án bán đấu giá ra.

Nghĩ không ra, Lục Thần trời đất xui khiến lại mua biệt thự này.

Vương Hạo Nhiên đi vào trong biệt thự, không ngồi vài phút, Lục Thần đã hạ đặt lệnh đuổi khách.

"Thời gian đã rất muộn, làm khách cũng làm rồi, mời người trở về."

Vương Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng. Đã tới rồi còn có thể nói đạo lý sao?

"Nói không sai, đã muộn như vậy, vậy ta dứt khoát ở lại nơi này một đêm, có hoan nghênh không?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

Khuôn mặt Lục Thần kéo căng, nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên.

"Xem ra là người không chào đón ta rồi." Ánh mắt Vương Hạo Nhiên nhìn về phía Lục Yên đang bưng một chén trà đi tới.

"Ca, chuyện gì xảy ra, cũng không phải là không còn phòng trống, để bạn trai ta ở một đêm đượch không?" Lục Yên đem trà đặt ở trên bàn trà, chống nạnh cực kỳ bất mãn nói.

"Không được." Lục Thần nghiêm túc từ chối.

Lục Yên hừ một tiếng, trực tiếp kéo lấy tay Vương Hạo Nhiên, muốn cùng hắn rời khỏi.

"Yên Yên." Lục Thần gấp, lập tức lên trước ngăn lại nàng lại
"Chuyện gì cũng từ từ, không được đi."

"VẬY ĐẾN CÙNG LÀ NGƯỜI CÓ ĐỂ BẠN TRAI TA Ở NƠI NÀY KHÔNG?" Lục Yên hỏi.

Lục Thần một trăm cái không tình nguyện, nhưng thấy thái độ này của Lục Yên thái cũng chỉ có thể bắt đắC dĩ đồng ý.

"Ta đi trải giường chiếu." Lục Thần cắn răng nghiêng lợi nói một tiếng, quay người đi đến một căn phòng ngủ.

Gia gia hắn đã xuất viện, nhưng mà gia gia đã già, tăng thêm bên này cũng không có người quen, bởi vậy còn ở nhà cũ.

Lục Thần có chuyện bận, cũng không rảnh chăm sóc, bởi vậy dùng tiền mời một người dọn dẹp hộ công.

Bên trong biệt thự này, tạm thời chỉ có hai cái giường chiếu, chính là Lục Thần chuẩn bị cho mình và muội muội.

Hiện tại Vương Hạo Nhiên muốn ở, tự nhiên cần thêm một cái giường chiếu khác.

Lục Thần mang theo oán khí, sau khi chuẩn bị xong giường chiếu thì vung một ít phấn ngứa lên bên trên.

Sau khi làm xong, Lục Thần vậy mới trở lại phòng khách.

"Thời gian không còn sớm, ta đi nghỉ ngơi đây. Yên Yên, người cũng đi nghỉ ngơi đi." Lục Thần bàn giao một tiếng, khôI hài nhìn Vương

Hạo Nhiên một chút, chỉ chỉ một căn phòng ngủ vừa mới trải xong giường chiếu "Người ngủ nơi đó."

Nói xong, Lục Thần tự mình trở về phòng ngủ.

Hắn vừa nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì trong lòng đã tức giận, chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ.

"Đi nghỉ ngơi đi." Sau khi Lục Thần rời khỏi, Lục Yên nói với Vương Hạo Nhiên.

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, nhưng mà lại đi đến phòng ngủ của Lục Yên.

Vừa rồi hắn dùng thấu thị nhìn thấy động tác nhỏ của Lục Thần, tất nhiên sẽ không ngu ngốc ngủ căn phòng mà Lục Thần vừa mới trải xong giường chiếu.

Còn nữa, hắn chọn ở lại nơi này còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

"Sao người lại. . ." Lục Yên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đi nhầm phòng, kinh ngạc một chút, lập tức muốn nhắc nhở một chút.

Vương Hạo Nhiên lập tức làm thủ thế "Xuyt".

Lục Yên hiểu ý, khuôn mặt không khỏi đỏ lên một thoáng, lập tức ngậm kín miệng, không phát ra một chút âm thanh.

Hai người nhẹ nhàng đi vào chung phòng ngủ.

Lục Thần trong phòng ngủ nghiên cứu được phương một hồi lâu, có một ít buồn ngủ, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng mà nhớ tới chuyện vung phẫn thì lập tức cười lên.

Hắn lặng yên đi ra phòng ngủ, đi tới ngoài phòng ngủ kia của Vương Hạo Nhiên, muốn nghe một chút âm thanh Vương Hạo Nhiên bực bội do ngứa.

Nhưng mà lại phát hiện, cửa phòng ngủ này mở ra, bên trong trống rỗng.

Vương Hạo Nhiên không có ở bên trong, ở đâu đi đâu rồi?

Lục Thần lập tức hồ nghi, nhìn phòng ngủ Lục Yên đang đóng chặt cửa kia. Đi lên trước, lổ tai dán vào cửa phòng, tỉ mỉ nghe một chút động tĩnh.

Rất nhanh, con mắt Lục Thần trừng đến như là chuông đồng vậy, đồng thời trong lòng dâng lên một trận lửa giận.

【 Đinh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -25, hào quang phản phái của kí chủ +25! 】

【 Đinh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -25, hào quang phản phái của kí chủ +25! 】

【 Đinh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -25, hào quang phản phái của kí chủ +25! 】

...

B @@@

Chương 515: Theo Dõi (2)

◻Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Đột nhiên xuất hiện tin tức nhắc nhở để Vương Hạo Nhiên buồn bực một thoáng.

Lập tức rất nhanh đã phát hiện, lỗi tai Lục Thần kê sát ở cửa phòng nghe lén.

Vương Hạo Nhiên khô hài cười một tiếng, càng ra sức.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -30, hào quang phản phái của kí chủ +30! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 700 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -35, hào quang phản phái của kí chủ +35! 】

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Lục Yên, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -70, hào quang nữ chính của Lục Yên -70, hào quang phản phái của kí chủ +140! 】

Sáng sớm hôm sau.

Tin thần Vương Hạo Nhiên phấn chấn lên, chuẩn bị đi học.

Lúc đi ra phòng ngủ cũng phát hiện trên cửa phòng lại có từng đạo vết trảo của móng tay.

Vương Hạo Nhiên khẽ giật mình, lập tức khôi hài cười một tiếng, chậm rãi rời khỏi. Thầm nghĩ, tối nay còn phải tới nơi này ở!

Nghe được động tĩnh cửa phòng khép mở, Lục Thần từ trong phòng ngủ đi ra, đi tới cửa chính.

Hắn nhìn xem phương hướng Vương Hạo Nhiên rời khỏi, nắm chặt tay lại, nghiến răng nghiến lợi.

"Ca, chào buổi sáng."

Sau lưng truyền đến một đạo tiếng gọi âm ỉ.

Chỉ thấy Lục Yên tươi cười rạng rỡ, trên mặt mang theo nụ cười tựa như gió xuân.

Nhưng mà Lục Thần nhìn thấy thì một trận đau lòng.

Tuyệt đối không thể để cho Yên Yên tiếp tục chịu khổ!

Lục Thần thầm nghĩ ở trong lòng, bắt đầu tính toán biện pháp đối phó Vương Hạo Nhiên p.

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên ở trong sân trường lắc lư một thoáng, chuẩn bị gọi người tới tâm sự.

Nhưng mà cũng bèn nhạy phát hiện có người đi theo chính mình.

Hắn giả bộ như buộc dây giày, dùng thấu thị quét một vòng, rất nhanh liền phát hiện Lục Thần lén lút lút lút.

Xem ra hôm qua Lục Thần nghe một trận động tĩnh thì bị đả kích không nhẹ, thật giống như là muốn nhắm vào mình.

Vương Hạo Nhiên âm thầm nghĩ tới.

Hắn cũng không vội bắt được Lục Thần, giả bộ như không biết, tiếp tục đi lại ở trong sân trường, chuẩn bị gửi tin nhắn gọi Hứa Mộ Nhan tới trò chuyện.

Chỉ là có một thân ảnh bỗng nhiên đi về phía hắn.

Nhìn thấy cái thân ảnh này, Vương Hạo Nhiên cảm thấy thật bất ngờ.

"Vì sao người biết, Yến Vân Thiên. . . Có vấn đề về phương diện kia? !" Người tới chính là Vân Sơ Nhiên. Giọng nói chuyện mang theo một ý vị không tốt.

"Ngẫu nhiên biết được mà thôi." Vương Hạo Nhiên qua loa nói.

"Phải không?" Thần sắc Vân Sơ Nhiên không tín nhiệm, dùng ánh mắt nhìn xem Vương Hạo Nhiên "Ta biết người có quen biết với vị Tiểu Y Tiên hôm qua kia."

Vương Hạo Nhiên âm thầm giật mình, nhưng mà ngoài mặt cũng cười cười "Vì sao người lại cảm thấy như vậy?"

"Ta chú ý tới ánh mắt nàng nhìn người rất khác với khi nhìn những người khác." Vân Sơ Nhiên nói.

"Người quả thực không hiểu, nàng không thể vì dáng dấp ta đẹp trai mà nhìn nhiều ta vài lần sao?" Vương Hạo Nhiên sợ nàng gạt chính mình, tất nhiên sẽ không thừa nhận quen biết với Biển Tố Vấn.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, vốn dĩ thần sắc của Vân

Sơ Nhiên kiên định, rõ ràng hơi dao động một chút.

"Có thời gian tới đây nói những lời khó hiểu này không bằng tìm cách giải quyết vấn đề của người đi."

Vương Hạo Nhiên không muốn nàng níu lấy vấn đề này không thả, bởi vậy dờn chủ đề.

Sau khi nhìn thấy một loạt phản ứng của Vương Hạo Nhiên, Vân Sơ Nhiên trầm mặc lại.

Trước khi nói ra bệnh không tiện nói ra của Yến Vân Thiên thì Vương Hạo Nhiên ở trên hành lang đã nói với nàng.

Mà lúc ở trong phòng bệnh, Vân Sơ Nhiên phát giác được ánh mắt Biễn Tố Vấn nhìn Vương Hạo Nhiên có khác thường, hình như có quan hệ.

Thế là Vân Sơ Nhiên hoài nghi bệnh không tiện nói ra của Yến Vân Thiên có quan hệ với Vương Hạo Nhiên. Hoặç là chuẩn xác một chút nói chính là Vương Hạo Nhiên sai sử Biễn Tố Vấn hạ độc thủ.

Cái gọi là chọn quả hồng mềm mà nắm.

Vương Hạo Nhiên bắt tay vào làm, khẳng định là bắt tay vào làm từ trên mình Biễn Tố Vấn đơn giản hơn nhiều.

Sau khi Vân Sơ Nhiên nghe được phạm vi hoạt động của Vương Hạo Nhiên thì tới tìm hắn, muốn hỏi hắn.

Đáng tiếc là Vương Hạo Nhiên không có mắc lừa.

Nhưng mà nghi vấn này vẫn còn tồn tại trong lòng Vân Sơ Nhiên.

"Chuyện hôn ước của ta không cần người quan tâm. Chỉ là trước đó ta cần phải đòi lại một cái công đạo cho mình." Vân Sơ Nhiên đáp lại

Vương Hạo Nhiên.

Từ góc độ của lợi ích của tông môn nhìn lại thì Yến Vân Thiên cực kỳ phù hợp tiêu chuẩn của nàng.

Nhưng mà năng lực về phương diện kia của Yến Vân Thiên không còn, khẳng định là không thể nào cùng với Yến Vân Thiên được.

Chỉ là Vân Sơ Nhiên phải đi đâu tìm một nam nhân khác có thể mang lại lợi ích cho tông môn?

Trong lòng Vân Sơ Nhiên oán khí, bởi vậy muốn biết rõ ràng đến cùng là Yến Vân Thiên từ tu luyện đưa đến bệnh không tiện nói ra hay là bị người ám hại.

"Cái công đạo gì?" Vương Hạo Nhiên lơ đãng nói.

"Đương nhiên là tìm hung thủ đền ta một tên "Yến Vân Thiên" khác." Vân Sơ Nhiên nói.

"Ha ha, người đặc biệt tới tìm ta, ý tứ này là cho là ta là "Hung thủ" sao?"

Vương Hạo Nhiên có chút khâm phục trực giác của Vân Sơ Nhiên, nhưng mà cũng sẽ không thừa nhận việc này. Ngoài mặt cảm thấy được chê cười.

"Không nên nói dối, ta biết là người." Kỳ thực Vân Sơ Nhiên cũng chỉ là suy đoán, nhưng mà ngữ khí cũng hết sức khẳng định, muốn lừa hắn.

"Nói thế nào thì tùy người." Vương Hạo Nhiên không sao cả cười cười, hơi động suy nghĩ, hướng về Vân Sơ Nhiên đến gần mấy bước, nói tiếp:

"Nhưng mà tuy là việc này không liên quan gì đến ta, nhưng ta rất

đồng cảm với người khác. Phải bồi thường người một tên "Yến Vân Thiên", việc này không có khó chút nào."

"Ý tứ gì?" Vân Sơ Nhiên không hiểu.

"Người xem ta một chút, so với Yến Vân Thiên thì không phải là tốt hơn nhiều. Hay là ta làm vị hôn phu của người thì thế nào?" Vương Hạo Nhiên chào hàng bắt nguồn từ mình, đồng thời lộ ra một nụ cười mê người.

| @@@

Chương 516: Kế Hoạch Của Lục Thần

|Sau khi Vân Sơ Nhiên nhìn thấy thì bị mê đến hoảng hốt một thoáng, nhưng rất nhanh đã định thần lại, trách mắng:

"Ta đã nghe ngóng người chỉ là một tên phú nhị đại trong thế tục, nhưng mà ỷ vào Phượng Huyền Tổ che chở người nên mới không kiêng kỵ như vậy. Nói trắng ra người chính là một tên ăn bám." Trong giọng nói của Vân Sơ Nhiên tràn đầy khinh thường cùng mỉa mai, hoàn toàn không có dáng vẻ ôn hòa hữu lễ như vừa rồi:

"Đừng nói làm hôn phu của ta, ngay cả tư cách xách giày cho ta cũng không có."

Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt, lập tức hiểu rõ Vân Sơ Nhiên hơn đôi chút.

Nữ nhân này đối với mỗi người đều bày ra khuôn mặt khác biệt.

Cái gọi tiểu thư khuê các, kỳ thực chỉ là một cái mặt nạ mà thôi.

Suy cho cùng nàng mới mười tám tuổi, tính tình cùng khuyết điểm mà nữ sinh tuổi này nên có thì nàng cũng có.

Mà gương mặt trước mắt này mới là dáng vẻ chân thực của nàng.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, đối mặt với một quả hồng mềm không cần dùng mặt nạ gì cả.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức cũng không cho nàng sắc mặt "Ta thu về lời nói vừa rồi. Hiện tại coi như là người ôm chân của ta cầu ta, mắt ta sẽ không nhìn thẳng người một chút nào."

Đối với lời nói thế này, Vân Sơ Nhiên hừ một tiếng, chỉ cảm thấy hần không ăn được nho thì nói nho xanh.

Vân Sơ Nhiên quay người, không muốn cùng hần nói nhảm, nhưng mà sau khi đi ra được mười bước thì lại có chút tức giận.

Bàn tay non mịn khẽ nắm một thoáng, một mảnh lá phong trên mặt đất bay tới trong tay.

Hừ.

Cong ngón búng ra, lá phong bắn ra dán vào đi qua mặt Vương Hạo Nhiên, đánh vào bên trên cây phong mấy chục mét ở phía sau, đồng thời thật sâu khảm vào trong đó.

Không có làm hần bị thương, chỉ là hù dọa mà thôi.

"Đây là ta cho Phượng Huyền Tố mặt mũi, bằng không thì người sẽ không đứng nổi." Dứt lời, Vân Sơ Nhiên nghênh ngang rời khỏi.

"Nếu thật sự người đánh vào người ta, vậy người cũng sẽ không đứng nổi." Vương Hạo Nhiên nhìn xem bóng lưng nàng rời khỏi, thềm hừ một tiếng.

Phía sau.

Lục Thần giật nảy mình.

Bởi vì cây cối mà lá phong đánh trúng ở ngay bên cạnh hắn.

Lục Thần hiếu kỳ đi qua nhìn một chút, lập tức choáng váng, thế giới quan đều bị đổi mới một thoáng.

Thì ra thế gian này có người lợi hại như vậy, đây quả thực là thủ đoạn của cao thủ bên trong thế giới võ hiệp.

Lục Thần sợ hãi thán phục một phen, ngay sau đó lại không khỏi tiếc nuối một thoáng.

Hắn hy vọng phiến lá kia phóng vào trên gáy Vương Hạo Nhiên kia biết như thế nào.

Chỉ đáng tiếc mỹ nữ kia cũng không có ý định giết Vương Hạo Nhiên.

Không có sát tâm, vậy ta có thể chế tạo một chút hay không?

Lục Thần đang buồn rầu nên đối phó với Vương Hạo Nhiên thế nào.

Hắn nghĩ tới hạ độc, một chút thủ đoạn ở phía sau đâm dao kéo.

Nhưng mà những thủ đoạn này thực tế thấp kém, cho dù có thể giết Vương Hạo Nhiên thì mình cũng có phiền toái lớn.

Lục Thần không muốn đến ngồi xổm ở phòng giam.

Vân Sơ Nhiên xuất hiện cho Lục Thần một cái ý tưởng.

Đó chính là mượn đao giết người!

Toát ra ý nghĩ này, Lục Thần cũng không tiếp tục theo dõi Vương Hạo Nhiên, mà là suy nghĩ đối sách.

Chỉ là Lục Thần không có chú ý tới động tĩnh của chính mình luôn ở trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên t.

"Sao lại không theo nữa, chẳng lẽ đã nghĩ ra được kế sách đối phó ta rồi sao?"

Vương Hạo Nhiên nhìn xem Lục Thần rời khỏi, làm bầm lều bầu một thoáng.

Tối hôm qua nháo trò như thế, tăng thêm Lục Thần bỗng nhiên theo dõi chính mình. Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể suy đoán ra Lục Thần muốn đối phó chính mình.

Hiện tại đột nhiên như có điều suy nghĩ rời khỏi, khả năng là đã nghĩ ra chủ ý đối phó mình.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên ngược lại không có sợ chút nào.

Cơ hồ là Lục Thần không có giả trị võ lực, chỗ dựa duy nhất chính là một thân thuật kia.

Chỉ là Lục Thần muốn dùng y thuật hại hắn, căn bản là không có khả năng.

Sut cho cùng Vương Hạo Nhiên thông hiểu Chí Tôn Độc Kinh, rất rõ ràng đối với thủ đoạn dùng y lý hoặc là dược vật hại người.

Bên trên đạo này thì Lục Thần đều kém xa tít tắp.

Truyền thừa của Lục Thần chủ yếu là phương pháp cứu người.

Cái gọi là thuật nghiệp hữu chuyên công. Cứu người là Lục Thần mạnh, mà hại người khẳng định là Vương Hạo Nhiên mạnh hơn.

Màn đêm phủ xuống.

Vương Hạo Nhiên dựa theo kế hoạch ban đầu liên hệ Lục Yên một thoáng, đi ra đưa hấn về biệt thự của Lục Thần ngủ lại.

Lục Yên tự nhiên là không phản đối, nhưng mà vẫn gọi một cú điện thoại, muốn sớm thông báo cho Lục Thần một chút.

"Yên Yên, lúc nào trở về?" Lục Thần trong điện thoại hỏi.

"Ta ở trên đường, lập tức sẽ trở về." Lục Yên đáp lại một tiếng, tiếp đó liền muốn nói Vương Hạo Nhiên cũng tới.

Chỉ là lời này còn chưa nói ra miệng, Lục Thần cũng là nói:

"Hôn nay người bạn trai kia của người có tới không?" Giọng nói chuyện tương đối hòa hoãn, không có cảm giác tức giận.

Lục Yên có chút kinh ngạc "Ca, ta chuẩn bị dẫn hấn tới ở, có thể chứ?"

"Có thể, dẫn hấn đến đây đi." Lục Thần trực tiếp một lời đồng ý, thậm chí lúc trả lời =, trong lời nói có một chút gấp gáp.

"Ca người thật tốt." Lục Yên rất là vui vẻ, kết thúc cuộc nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, nghe thấy được hai người nói chuyện với nhau, không khỏi có chút kinh nghi.

Lục Yên ngây thơ, chỉ cho là Lục Thần tiếp nhận hấn.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại rõ ràng đây là chuyện không có khả năng.

Lục Thần đồng ý, tuyệt đối có mờ ám.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên tài cao gan lớn, hoàn toàn không thua.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, Lục Thần này có thể có chủ kiến cao minh hại người hại mình gì.

Vương Hạo Nhiên cùng Lục Yên đi tới biệt thự.

Lúc này, Lục Thần trong đại sảnh chuyên chú điều phối thuốc bột.

"Ca, người đang làm gì vậy?" Lục Yên hiếu kỳ hỏi.

"Một đại lão bản tiêu hơn triệu, tìm ta đặt dược, ta nhanh điều phối, ngày mai đưa qua cho người ta." Lục Thần trả lời.

"Thuốc gì, chữa bệnh gì, lại có giá trị hơn triệu?" Lục Yên ngạc nhiên nghẹn ngào.

"Tiểu hài tử, không biết thì đừng hỏi nhiều." Lục Thần xụ mặt đáp lại một tiếng.

Lục Yên vĩnh bữu môi, có chút bất mãn, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi.

H @@@

Chương 517: Tương Kế Tụ Kế

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, trong lòng cảm thấy có chút cổ quái. Bởi vì hắn cảm thấy những lời này của Lục Thần tựa hồ là nói cho chính mình nghe.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên hướng về Lục Thần đến gần một chút, muốn nhìn một chút hắn điều phối thuốc gì.

Lục Thần phát giác được hắn đến gần, chỉ nhìn hắn một cái, cũng không nói lời nào, cũng không có bất luận động tác đuổi đi.

"Nghe nói là người tinh thông y thuật?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Phải thì như thế nào, người muốn để cho ta coi bệnh sao?" Lục Thần thản nhiên nói.

"Không có bị bệnh, chỉ là tối hôm qua có hơi quá sức, lưng có chút mỏi." Vương Hạo Nhiên tận lực nói.

Nghe nói như thế, động tác Lục Thần điều phối thuốc bột rõ ràng cứng một chút.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lục Thần bị tổn thương, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lục Thần -25, hào quang phản phái của kí chủ +25! 】

Sau khi cứng mấy giây, Lục Thần tiếp tục điều phối thuốc bột, không có nói chuyện.

Yên lặng điều phối dược phấn, Lục Thần tựa mình rời khỏi. Chỉ là lúc đứng dậy thì trên mình bay xuống một tờ giấy nhỏ.

Tạch.

Lục Thần đi vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại.

Vương Hạo Nhiên đem tờ giấy nhỏ trên mặt đất nhặt lên nhìn một chút.

Trên tờ giấy này viết một ít dược liệu, tựa hồ là một dược phương. Mà ở cuối tờ giấy còn có một đoạn chú thích đối với dược phương này.

Lúc Vương Hạo Nhiên nhìn thấy chú thích thì trong lòng dị thường cổ quái.

Bởi vì từ chú thích mà nhìn, thuốc này là đối phó nữ nhân.

Sau khi nữ nhân dùng thì cho dù là cao lãnh cũng kìm lòng không được.

Đồng thời sau khi xong xuôi, nữ nhân này còn không thể rời bỏ nam nhân có thể "Giải độc" này, điên cuồng yêu nam nhân này.

Vương Hạo Nhiên không cần nhìn những dược liệu kia cũng biết cái này hoàn toàn là xả đạ.

Nếu bàn về loại dược vật dùng để đối phó nữ nhân thì Vương Hạo Nhiên tinh thông hơn nhiều.

Bởi vì phía trên Chí Tôn Độc Kinh, tối thiểu ghi chép không dưới năm mươi loại.

Chỉ là không có loại nào có hiệu quả như thế này.

Lục Thần làm một thần y chính phái, ở phương diện phối chế loại dược vật này không có khả năng mạnh hơn Vương Hạo Nhiên.

Hơn nữa từ phương diện để ý của nghề thuốc, cũng căn bản không tồn tại loại thuốc này.

Tất nhiên, từ trên tờ giấy viết dược liệu này mà nhìn nếu thật là dùng để đối phó nữ nhân thì vẫn sẽ đạt được một ít hiệu quả.

Dựa theo Lục Thần nói tới, đây là do một đại lão bản đặt.

Tuy là Lục Thần phóng đại công dụng của dược, nhưng đích thật là có một ít hiệu quả.

Chỉ là cử động lần này cùng những tên hạ lưu khác nhau ở chỗ nào?

Vì tiền mà điều phối loại dược bĩ ối này.

Đây là việc nhân vật chính nên là sao?

Tạch.

Đang lúc Vương Hạo Nhiên nghĩ như vậy, Lục Thần từ trong phòng ngủ đi ra.

"Yên Yên, ta ra ngoài mua chút đồ vật." Lục Thần chào hỏi với Lục Yên đang ở phòng bếp một tiếng rồi đi ra cửa.

Cửa phòng ngủ của hắn không có đóng, là mở.

Vương Hạo Nhiên ôm tâm tư hiều kỳ đi đến phòng ngủ của Lục Thần .

Thuốc bột Lục Thần vừa mới điều phối đường hoàng đặt ở bên trên đầu giường trong phòng ngủ.

Đây là cố tình sáng tạo cơ hội cho mình sao?

Nghi hoặc quanh quẩn trong lòng của Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên dần dần có chút xu thế mở ra.

Lục Thần điều phối thuốc bột này không phải là quyết định của đại lão bản gì cả, mà là gián tiếp cho hắn.

Không chú ý rơi xuống tờ giấy, mượn cơ hội ra ngoài một chuyến, cũng vì sáng tạo cơ hội cho hắn.

Chỉ là, hiệu quả của thuốc bột này còn còn chờ xác nhận.

Vương Hạo Nhiên vẫn không thể hoàn toàn phán đoán được

Tất nhiên, nếu muốn biết hiệu quả của thuốc bột thì điểm này đều không khó.

Vương Hạo Nhiên trộm đi một túi thuốc bột.

Ước chừng mười phút đồng hồ, Lục Thần từ bên ngoài trở về. Đồng thời sau khi trở lại phòng ngủ cũng không có đi ra nói ra có một túi thuốc bột không thấy nữa, ai trộm thuốc bột của mình.

Đêm khuya.

Không có một âm thanh.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn mặt của Lục Thần trong phòng một chút, xác định hắn đã ngủ thì nhỏ giọng đánh thức Lục Yên.

Hắn lấy ra thuốc bột trộm được từ Lục Thần, cho Lục Yên ăn một chút.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên đã thấy hiệu quả.

Lục Yên động tình, không thể tự kiềm chế. Nhưng hơi chút vận động

vài phút, tốc độ máu chảy tăng nhanh, toàn bộ dược hiệu đã biến mất, cả người hoàn toàn tỉnh táo lại.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy như vậy, đã hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của Lục Thần.

Lục Thần làm ra một loạt hành động, chính là muốn cho chính mình đi cầm thuốc bột đối phó nữ nhân.

Hoặc là chuẩn xác một chút mà nói thì cầm lấy đi đối phó Vân Sơ Nhiên.

Từ góc độ của Lục Thần mà nhìn, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn chính là một tra nam, nhìn thấy mỹ nữ thì sẽ có ý tưởng.

Mà lúc ban ngày Lục Thần chính mắt thấy Vương Hạo Nhiên ăn quả đắng dưới tay mỹ nữ Vân Sơ Nhiên kia.

Vương Hạo Nhiên tức giận hay không tức giận? Khẳng định là tức giận, bởi vì ăn không được.

Nếu như Vương Hạo Nhiên có thuốc bột thần kỳ như vậy, tất nhiên dùng để đối phó Vân Sơ Nhiên.

Vân Sơ Nhiên lúc mới bắt đầu sẽ trúng chiêu, nhưng chẳng mấy chốc sẽ thanh tỉnh.

Lúc này, dưới cơn giận của Vân Sơ Nhiên thì sẽ làm sao bây giờ?

Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên là trực tiếp giết chết Vương Hạo Nhiên.

Vân Sơ Nhiên có giá trị võ lực cao như vậy, đây quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng đây chỉ là một bên ý nghĩ của Lục Thần.

Hắn vạn lần không ngờ Vương Hạo Nhiên hiểu y lý, hơn nữa giá trị võ lực còn cao hơn Vân Sơ Nhiên.

Nhưng mà theo góc độ của Lục Thần nhìn thì biện pháp này kỳ thực rất khả thi.

"Tiểu tử này thật là độc mà, có nên trực tiếp đi qua giết chết hắn hay không?" Vương Hạo Nhiên có chút khó chịu, nhất thời dâng lên ý nghĩ này.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên không muốn đích thân ra tay. Chuyển động ý niệm một chút, bỗng nhiên nghĩ đến một cái chủ kiến tốt hơn.

Hắn cầm tới điện thoại của Lục Yên, tìm kiếm một hồi trong album ảnh, tìm tới một ít tấm ảnh của Lục Thần.

Bên trong những tấm hình này có mỗi cái góc độ khuôn mặt của hắn.

Wang Hào Nhiên đóng gói tấm ảnh, gửi đến trong điện thoại di động của chính mình.

M @@@

Chương 518: Từng Người Mang Ý Xấu Riêng

γ Ngay sau đó, lại đem những hình này truyền cho Bộ Phi Yên, đồng

thời biên tập nhắn gửi qua.

"Giúp ta chế tạo mặt nạ da người của người này, càng ép thật càng tốt. Bao lâu có thể chế tạo xong?"

Bộ Phi Yên là một sát thủ quốc tế, tinh thông giả dạng cùng dịch dung. Bên trong những người mà Vương Hạo Nhiên quen biết, không có người nào thích hợp công việc này hơn nàng.

"Gấp lắm sao?" Bộ Phi Yên hỏi.

Vương Hạo Nhiên: "Càng nhanh càng tốt!"

Bộ Phi Yên: "Buổi sáng ngày mai đi tìm tài liệu, đại khái chạng vạng tối liền có thể chế tạo gấp gáp ra được."

Vương Hạo Nhiên: "Được, chờ tin tức của người."

Đại chạng vạng tối ngày mai lúc mặt nạ Lục Thần vừa đến, buổi tối là có thể bắt đầu gây án!

Lục Thần không phải muốn mượn đao của Vân Sơ Nhiên sao?

Vậy để chính hắn thử trước một chút, đao này có đủ nhanh hay không!

Sáng sớm.

"Yên Yên." Lục Thần gõ vang cửa phòng của Lục Yên, kêu gọi nói.

Nghe được động tĩnh, Lục Yên hoảng loạn một thoáng, mặt đỏ tới mang tai, nhưng mà vẫn kiên trì đáp lại một tiếng "Ca, chuyện gì vậy?"

"Đại lão bản đặt dượt đến giục ra, ta phải đi ra cửa đưa cho đại lão bản. Người rời giường tự mình làm chút đồ ăn, có lẽ ra ngoài ăn

cũng được." Lục Thần cách lấy cánh cửa nói.

"Ta đã biết." Lục Yên vội vã đáp lại một tiếng.

Không bao lâu, ghe phía ngoài truyền đến âm thanh cửa chính khép mở.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe thấy, cũng không khỏi cười một tiếng.

Lục Thần gõ cửa, còn cố ý nói một ít lời như vậy, không phải cùng Lục Yên nói, mà là cố ý nói cho chính mình nghe.

Mục đích là muốn chính mình càng tin tưởng tác dụng của thuốc bột kia, mau chóng tìm mục tiêu ra tay.

"Người gọi điện thoại cho ca của người, nói cho hấn biết người hôm nay không tới nơi này ở, ở ký túc xá của trường học." Lục Thần đã ưa thích diễn, Vương Hạo Nhiên cũng dự định phối hợp một đợt với hấn.

"Tại sao vậy?" Lục Yên nghi hoặc.

"Sắp kiểm tra, buổi tối cần làm bài tập, cho nên không thể bồi người. Người tới nơi này ở có ý tứ gì, tan học còn phải chạy trở về." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Người muốn làm bài tập sao." Nghe được Vương Hạo Nhiên nói tối nay không rảnh, Lục Yên không khỏi mất mát một thoáng, nhưng rất nhanh lại điều chỉnh tốt tâm tình, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

"Yên Yên, lại có chuyện gì?" Lục Thần trong điện thoại hỏi.

"Ca, ta tối nay ta ở trường học." Lục Yên nói.

"Nơi này ở không thoải mái sao?" Lục Thần hỏi.

"Làm sao lại thế, phòng tốt như vậy, tất nhiên là rất dễ chịu." Lục Yên nói.

"Há, ta hiểu được. Có phải Vương Hạo Nhiên nói tối nay không rảnh bồi người, người không muốn tới nơi này đúng không?" Lục Thần suy đoán.

"Hắn sắp phải kiểm tra, tối nay phải làm bài tập." Lục Yên tình hình thực tế trả lời.

Nghe nói như thế, Lục Thần không khỏi cười lạnh một tiếng.

Loại phú nhị đại này còn cần phải học tập sao? Loại chuyện làm bài tập hoang đường này cũng chỉ có thể lừa gạt muội muội ngốc này của mình mà thôi.

Phỏng chừng tên phú nhị đại muốn dùng thuốc bột trộm được của mình đi làm chuyện xấu, cho nên mới không bồi muội muội mình.

Nhưng mà như vậy cũng hợp ý Lục Thần.

"Vậy được rồi, lúc nào người muốn tới thì trực tiếp tới là được, dù sao khóa cửa có lưu vân tay của người." Lục Thần nói.

"Ân." Lục Yên đáp lại một tiếng, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại nói: "Nếu lần sau ta còn mang bạn trai tới, hẳn là cũng không có vấn đề đúng không?"

"Không có vấn đề, người muốn mang hẳn tới thì cứ dẫn tới thôi." Lục Thần thoải mái nói.

"Ca người thật tốt. Vậy trước tiên như vậy đi, tắt điện thoại đây." Lục Yên mừng rỡ gật đầu ngắt cuộc nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên cũng nghe được, con mắt nhắm lại một thoáng.

Kỳ thực, để Lục Yên gọi cú điện thoại này trên đũa Lục Thần chỉ là phụ.

Quan trọng là Vương Hạo Nhiên muốn khoảng thời gian này Lục Yên cách Lục Thần xa một chút, để tránh Lục Yên bị bị liên lụy.

Lúc chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên cùng Bộ Phi Yên gặp mặt ở địa điểm bí mật, lấy được mặt nạ mà Bộ Phi Yên chế tạo.

Bày ra mặt nạ da người, Vương Hạo Nhiên đeo ở trên mặt, lập tức dùng di động selfie cảnh đoạn quan sát một chút.

Sau khi đeo lên mặt nạ da người, cùng bản thân Lục Thần có bảy tám phần tương tự, chỉ là khuôn mặt có chút cứng nhắc.

Nếu ở trước mặt người quen thuộc Lục Thần thì tuyệt đối không thể gạt được.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên dùng mặt nạ này cũng không phải dùng để đối phó người biết rõ Lục Thần, cũng không quan trọng.

"Nếu như không phải không có thời gian, còn có thể làm rất thật. Như vậy có thể chứ? Nếu như không được, ta có thể lấy về điều chỉnh lại một chút." Bộ Phi Yên nói.

"Không cần, trình độ này là được rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy là tốt rồi." Bộ Phi Yên cười cười.

"Cảm ơn, ta còn có việc, cũng không cùng người hàn huyên nhiều được." Vương Hạo Nhiên đem mặt nạ da người cất kỹ, chào hỏi một tiếng.

"Được." Bộ Phi Yên vốn còn muốn cùng Vương Hạo Nhiên chờ lâu một hồi, nhưng mà nghe được hắn nói có việc, cũng không có ngăn cản.

Sau khi cùng Bộ Phi Yên chia nhau, Vương Hạo Nhiên đi tới gần bệnh viện mà Yến Vân Thiên đang nằm.

Hắn đã từ Vũ Ngưng nơi đó hỏi thăm một chút, biết được giờ khắc này Vân Sơ Nhiên ở trong bệnh viện, chậm chút sẽ trở về bên trong tòa biệt thự kia của Yến Vân Thiên nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên trong tiệm sách ở gần bệnh viện, dùng thấu thị nhìn về nơi xa, nhìn chăm chăm cửa ra vào của tòa cao ốc Yến Vân Thiên đang nằm kia.

Vân Sơ Nhiên muốn rời khỏi thì phải đi qua cửa lớn này

Vương Hạo Nhiên dự định ra tay khi Vân Sơ Nhiên đang trên đường trở về.

Nhưng mà đợi một hồi, không đợi được Vân Sơ Nhiên đi ra, ngược lại nhìn thấy thân ảnh Biển Tố Vấn.

Chỉ thấy Biển Tố Vấn xách theo một ít dược liệu dùng giấy vàng bao khóa, xem ra tựa hồ là muốn đưa cho Yến Vân Thiên. Hoặc là chuẩn xác một chút thì là muốn giúp đỡ Vương Hạo Nhiên hổ tiền.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem thân ảnh Biển Tố Vấn đi vào cao ốc bệnh viện. Ước chừng mười mấy phút Biển Tố Vấn mới từ bên trong cao ốc bệnh viện đi ra.

Khi đi tới cửa, Biển Tố Vấn bỗng nhiên ngừng chân, cảm điện thoại loay hoay một thoáng, tựa hồ là gọi một cú điện thoại.

N @@@

Chương 519: Tính Kế Cùng Bị Tính Kế (1)

PVù vù.

Vương Hạo Nhiên lập tức là cảm giác điện thoại di động của mình chấn động lên.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, chính là Biển Tố Vấn gọi tới.

Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn cách nhau khoảng cách khá xa, nhận cú điện thoại hoàn toàn là không có vấn đề. Ấn nút nghe.

"Ta. . . Hôm nay thuận tiện." Trong điện thoại truyền đến âm thanh Biển Tố Vấn xấu hổ sợ sệt.

Vương Hạo Nhiên trước tiên chưa kịp phản ứng, không rõ ý tứ gì, nhưng rất nhanh nhớ tới lời tối hôm qua Biển Tố Vấn đã nói, vậy mới lập tức hiểu rõ.

Chỉ là hắn có chuyện lớn phải làm, không tiện đi gặp Biển Tố Vấn.

Vương Hạo Nhiên không khỏi phì cười một thoáng, đang muốn đáp lại Biển Tố Vấn nói là ngày khác.

Thế nhưng mới há to miệng, cũng phát hiện ở không xa sau lưng Biển Tố Vấn, Vân Sơ Nhiên đang lén lén lút lút đi theo.

Vương Hạo Nhiên suy đoán mấy giây, lập tức nghĩ đến khả năng là

Vân Sơ Nhiên muốn từ Biển Tố Vấn đạt được nguyên nhân chân chính Yến Vân Thiên mắc bệnh không tiện nói ra.

Vân Sơ Nhiên này vẫn phiền muộn bệnh không tiện nói ra của Yến Vân Thiên, muốn biết chân tướng của sự thật.

Nhìn thấy không có đạt được đáp án từ mình, thế là đánh chủ kiến lên Biển Tố Vấn.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên đã tính sai đối tượng.

Việc này đúng là không có liên quan gì đến Biển Tố Vấn cả.

"Người. . . Người tại sao không trả lời, có phải cảm thấy ta quá dở hơi hay không?" Biển Tố Vấn thấy trong điện thoại nửa ngày không có động tĩnh, không khỏi khẩn trương lên.

"Dĩ nhiên không phải, do ta quá kích động. Người tìm một cửa hàng đặt xong phòng, một hồi ta sẽ đến tìm người." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý.

Vốn dĩ hẳn dự định chờ Vân Sơ Nhiên trên đường trở về rồi ra tay. Nhưng bây giờ Vân Sơ Nhiên đã đi theo Biển Tố Vấn, vậy không bằng mượn Biển Tố Vấn, đem Vân Sơ Nhiên dẫn tới một địa phương thích hợp hơn.

"Được, ta đi liền, một hồi gặp." Trong lòng Biển Tố Vấn vui vẻ, vội vã lên tiếng.

Vân Sơ Nhiên theo dõi Biển Tố Vấn, một mực đi theo đến khách sạn năm sao.

Không để bị Biển Tố Vấn phát hiện, Vân Sơ Nhiên đứng ở một đoạn khoảng cách bên ngoài khách sạn nhìn chăm chăm.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên vẫn mơ hồ thấy rõ, hình như Biển Tố Vấn

đến lễ tân thuê một căn phòng, lập tức cầm thẻ phòng đi thang máy lên lầu.

"Biển Tố Vấn ở tạm Thanh Linh, lấy thân phận của nàng không thẻ nào nhà đều không có. Bỗng nhiên tới khách sạn thuê phòng, chẳng lẽ là hện người nào? Có phải là tên Vương Hạo Nhiên kia hay không?"

Sau khi nhìn thấy động tác của Biển Tố Vấn, Vân Sơ Nhiên thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó nàng cũng đi tới lễ tân thuê một căn phòng, đồng thời để cho tiện điều tra nàng thuê phòng bên cạnh Biển Tố Vấn.

"Nếu bắt được hai người bọn họ gặp gỡ thì để xem bọn hắn còn chối như thế nào!" Vân Sơ Nhiên hừ lạnh một tiếng, cũng đi thang máy lên lầu.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên không chút nào chú ý tới, phía sau có người đang nhìn chăm chăm nàng.

Vù vù.

Wương Hạo Nhiên nhận được một tin nhắn.

Là Biển Tố Vấn gửi tới, nói cho hắn biết tên khách sạn cùng số phòng.

Wương Hạo Nhiên đáp lại một thoáng, nói mình lập tức tới.

Sau đó hắn đeo lên mặt nạ Lục Thần, đi tới khách sạn.

Vừa nãy Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị "Nhìn" được Vân Sơ Nhiên cùng lễ tân tiếp đãi nói chuyện với nhau, biết được căn phòng của Vân Sơ Nhiên.

Sau khi đi vào khách sạn, Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng phá hủy camera hành lang bên ngoài phòng Vân Sơ Nhiên.

Lúc này, Vân Sơ Nhiên dùng tai dán vào bức tường, lắng nghe động tĩnh phòng bên cạnh.

Khách sạn này có cách âm tốt vô cùng, nhưng mà Vân Sơ Nhiên không phải người thường, tựa vào vách tường như vậy là có thể nghe được một ít động tĩnh căn phòng bên cạnh.

Từ một ít động tĩnh nhỏ phòng bên cạnh truyền đến, Vân Sơ Nhiên phán đoán bây giờ chỉ có một người.

Người Biển Tố Vấn muốn gặp còn chưa tới.

Nàng kiên nhẫn chờ, trong lòng đã tính toán xong.

Sau khi Biển Tố Vấn đợi được người mình muốn gặp mặt đến, nàng sẽ giả bộ như nhân viên phục vụ, đi gõ cửa phòng bên cạnh. Đến lúc đó, đương nhiên sẽ nhìn không sót gì tình huống bên trong.

Chỉ cần thấy được Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn xuất hiện trong cùng một căn phòng, như vậy thì có thể chứng minh hai người có quen biết.

Mà bệnh không tiện nói ra của Yến Vân Thiên tuyệt đối có liên quan tới bọn hắn.

Đến lúc đó đem chuyện này nói cho Phượng Nhiêu, để nàng tới xử lý.

Thùng thùng.

"Ngài khỏe chứ, bữa ăn khuya đến rồi."

Ngay lúc Vân Sơ Nhiên đang tính toán, chợt nghe ngoài cửa có

tiếng đập cửa cùng tiếng một nam tử nói chuyện.

Nghe được âm thanh, Vân Sơ Nhiên nhíu nhíu mày, nghĩ rằng nhân viên phục vụ này đưa đến nhầm gian phòng.

"Ta không gọi bữa ăn khuya, người đưa. . ." Nàng kéo cửa phòng ra, đang muốn nói rõ tình huống với người nam phục vụ này.

Thế nhưng mà người đối diện ra vung một đoàn bột.

Vân Sơ Nhiên trở tay không kịp, hít vào một ít bột, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nàng lập tức biết được mình trúng cường lực thuốc mê. Trong lòng dâng lên một trận khủng hoảng.

Chỉ là không chờ Vân Sơ Nhiên nghĩ quá nhiều nàng đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng ngay trước khi hôn mê mấy giây, Vân Sơ Nhiên đã thấy rõ dáng vẻ của người này.

Vân Sơ Nhiên đang muốn gục xuống dưới đất.

Vương Hạo Nhiên đeo mặt nạ Lục Thần khoanh tay giúp đỡ một lát, sau đó đem cửa phòng gắt gao đóng kỹ.

Vương Hạo Nhiên lấy đồ vật mình đã chuẩn bị ra.

Những vật này theo thứ tự là nghỉ máu; bôi ở trên da sẽ để làn da sưng đỏ; sau khi dùng sẽ xuất hiện phản ứng nôn nghén cùng mạch nghi là có thai trong một đoạn thời gian và một tấm thẻ học sinh.

Lúc chuẩn bị tương kế tựu kế Vương Hạo Nhiên không phải không nghĩ đến làm thật.

Nhưng nhớ lại loại hành vi này quá cấp thấp, không xứng với thân phận đại phản phái của mình.

Còn nữa, Vân Sơ Nhiên hôn mê bất tỉnh, giống như đầu gỗ cũng không ý tứ.

Tất nhiên, đó cũng không đại biểu cho Vương Hạo Nhiên không có loại ý nghĩ kia. Hấn hy vọng là Vân Sơ Nhiên tỉnh, thế sẽ tương đối thư thái một ít.

Nhưng xem tình huống trước mắt hiển nhiên không có khả năng.

Vì vậy mà Vương Hạo Nhiên mới đặc biệt chuẩn bị những vật này, muốn giả tạo một cái hiện trường gây án.

R @@@

Chương 520: Tính Kế Cùng Bị Tính Kế (2)

Hơn nữa dù cho giờ phút này Vương Hạo Nhiên muốn thay đổi chủ ý làm thật cũng không tiện lắm.

Biển Tố Vấn ở ngay phòng bên cạnh đang chờ hết sức sốt ruột.

Vương Hạo Nhiên cần giao nộp cho Biển Tố Vấn nên tất nhiên càng không tiện chân chính gây án.

Sau khi nhanh nhẹn làm giả hiện trường gây án, Vương Hạo Nhiên

giật xuống mặt nạ da người Lục Thần, lập tức dùng thấu thị nhìn một chút tình huống bên ngoài hành lang.

Ở lúc không có người, Vương Hạo Nhiên gõ gõ cửa căn phòng của Biển Tố Vấn.

"Vào. . . Vào đi." Trong con người ngập nước của Biển Tố Vấn lộ ra hào quang vừa khấn trương lại vừa sợ.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu nữ chính Biển Tố Vấn, thu được 2800 điểm phản phái, hào quang nữ chính Biển Tố Vấn -140, hào quang phản phái của kí chủ +140! 】

Vương Hạo Nhiên khẽ giật mình hài lòng, dùng thấu thị nhìn xem tình huống phòng bên cạnh.

"Ta đây là. . . Đây là. . ."

Vân Sơ Nhiên mơ màng tỉnh lại, chậm rãi khôi phục ý thức, cũng cảm thấy thân thể dị thường, trong lòng lập tức dâng lên một trận khủng hoảng nồng đậm.

Nàng cố gắng nghĩ lại một lát tình huống trước lúc mình té xỉu, cảm giác một lát trạng thái mình lúc này, nàng biết rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thống khổ, cừu hận, tâm tình xen lẫn ở trong lòng, để Vân Sơ Nhiên có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên vẫn cố gắng ép để mình bình tĩnh lại.

Nàng nhanh chóng nhìn thấy một thứ không thuộc về mình ở cửa phòng.

Nhặt lên xem nàng phát hiện đó là một tấm thẻ học sinh. Phía trên có một tấm chân dung.

Mà khuôn mặt trên tấm ảnh chân dung này giống như đã từng quen biết. Đây chính là tên nhân viên phục vụ gỗ cửa kia!

Vân Sơ Nhiên lập tức đánh giá ra, đây là lúc đối phương vội vàng rời khỏi không chú ý làm rơi mất.

"Đại học Thanh Linh, học sinh năm hai viện y học, Lục Thần."

Vân Sơ Nhiên nhìn thấy tin tức máu chốt ở trên tấm thẻ học sinh.

Mặt nàng mang theo thần sắc bi phẫn cùng cừu hận, ra khỏi phòng.

Vương Hạo Nhiên ở phòng bên cạnh dùng thấu thị nhìn thấy một màn này, vừa ý gật đầu một cái.

Hắn còn lo lắng, loại biện pháp hãm hại này quá vụng về, sợ người khôn khéo như Vân Sơ Nhiên nhìn thấu.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên bị biến đổi lớn, đã bị cừu hận che đi con mắt, căn bản không nghĩ lại quá nhiều, trực tiếp tin tưởng chứng cứ mặt ngoài.

Biển Tố Vấn mệt nhọc quá mức, đã nặng nề ngủ mất. Nhưng cho dù đang trong giấc mộng, lông mày của nàng vẫn hơi hơi nhíu lại, giống như sau khi trải qua cuồng phong bạo vũ rồi muốn biết nó còn có tới hay không. Nhưng mà khóe miệng cũng mang theo dư vị hạnh phúc ngọt ngào.

Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng rời khỏi khách sạn, đi đến Thanh Linh.

Vân Sơ Nhiên cũng không phải ngu ngốc, nếu đợi nàng tỉnh táo lại rất có thể sẽ phát hiện ra việc này có vấn đề.

Nhất định phải thừa dịp lúc lửa giận nàng đang sôi trào nhất, dẫn dắt nàng đi tìm Lục Thần.

Thế nhưng là tin tức trên thẻ học sinh của Lục Thần vẫn quá ít.

Đoán không làm thì Vân Sơ Nhiên khẳng định sẽ trực tiếp đi vào trong đại học Thanh Linh, muốn bắt lấy Lục Thần.

Đáng tiếc, Lục Thần không có ở trường, mà là ở bên ngoài.

Vương Hạo Nhiên nhất định phải mượn miệng người, nhanh chóng truyền đạt tin tức này cho Vân Sơ Nhiên.

Không để có biến, tốt nhất thù này của Vân Sơ Nhiên đừng để cho qua đêm, nếu không thì chuyện khả năng sẽ không thuận lợi như vậy.

Vương Hạo Nhiên liên hệ ba người Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng một lát, phân phó bọn hắn đi lẩn lờ bên năm hai đại học, dặn dò bọn hắn, nếu gặp được một mỹ nữ hỏi thăm Lục Thần, thì nói ra địa chỉ cụ thể ở bên ngoài trường của Lục Thần.

Sau khi làm tốt những thứ này Vương Hạo Nhiên đi thẳng tới gần biệt thự Lục Thần chờ đợi chuẩn bị nhìn một tuồng kịch.

Chỉ là tuồng vui này có thể diễn ra vào tối nay hay không ai cũng thể nói chắc được.

Bát!

Trong đại sảnh biệt thự, Lục Thần mở ra một chai Champagne, chậm chậm đổ nửa chén.

Bưng lên chân ly, lung lay mấy lần, lập tức nhấp một miếng.

Lục Thần cảm thấy rất sảng khoái, tâm tình càng vui vẻ lên.

"Tên cầu phú nhị đại này cho là trên đời này có loại thuốc đó sao? Rõ ràng còn trộm đi thật, xem người chết như thế nào!"

Khuôn mặt Lục Thần hiện lên nụ cười thoải mái, trong miệng đang lầu bà lầu bầu.

Sau khi hắn nghĩ ra kế hoạch mượn đao giết người này thì vẫn còn đang lo lắng Vương Hạo Nhiên không mắc mưu.

Suy cho cùng chú thích trên tờ giấy thực sự quá thần kỳ một ít.

Nào biết, sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tờ giấy bị rơi thì rõ ràng ngây thơ mà tin, còn đi trộm thuốc bột thật.

Thậm chí còn lừa gạt muội muội mình, nói buổi tối muốn làm bài tập.

Lục Thần có thể suy đoán ra, Vương Hạo Nhiên đang cầm thuốc bột đi làm chuyện xấu.

Hiện tại đã là mười một giờ khuya, xem như rất muộn. Nếu Vương Hạo Nhiên đi làm chuyện xấu thật thì khẳng định đã ra tay, rất có thể hiện tại đã ợ ra rắm.

Lục Thần nghe âm nhạc, uống vào Champagne, trong bất tri bất giác, Champagne đã uống xong. Thỏa mãn đánh một cái nấc.

Thời gian đã không còn sớm, nên nghỉ ngơi.

Nhưng mà Lục Thần có chút hưng phấn quá, thực sự ngủ không được.

Đem một ít dược liệu lấy ra, chuẩn bị mài một lát, chế thành thuốc bột đan dược.

Hắn thông qua y thuật làm quen với một vài kẻ có tiền.

Những người có tiền này đều có phạm vi của mình, sau khi y thuật thần kì của hắn truyền ra ở trong vòng luẩn quẩn thì sinh ý cũng càng ngày càng tốt.

Có rất nhiều người tìm đến Lục Thần chữa bệnh mua thuốc.

Trong đó, có một đại lão bản tuổi lớn lực bất tòng tâm, đặc biệt tìm Lục Thần đặt một ít dược, muốn khôi phục phong thái lúc tuổi còn trẻ.

Sau khi Lục Thần kiểm tình huống của đối phương một lúc thì cảm thấy không có vấn đề, muốn điều phối một ít dược hoàn để đưa cho đối phương.

Lão bản này cũng hết sức sảng khoái, trực tiếp thanh toán trăm vạn tiền đặt cọc.

Lục Thần thu tiền, tất nhiên phải làm.

Lúc này ngủ không được, chi bằng làm ít chuyện chính.

Lục Thần tỉ mỉ mài dược liệu, chuẩn bị điều phối, không biết qua bao lâu, chợt thấy bên cạnh có một bóng dáng xinh đẹp.

F @@@

Chương 521: Thua Lỗ

“Tối nay muội muội Lục Yên không có đến, người này là ai?”

Lục Thần vội vàng quay đầu lại nhìn, lập tức nhìn thấy một nữ nhân hết sức xinh đẹp.

Lúc đầu Lục Thần không nhận ra được. Nhưng sau khi mà nhìn kỹ một cái, hắn lập tức phát hiện vị trước mắt này là mỹ nữ mà Vương Hạo Nhiên trên không được lúc kia.

Lúc này, trên mặt mỹ nữ che sương lạnh, hai con ngươi lạnh lẽo, lạnh đến để trong lòng run rẩy.

“Oan có đầu nợ có chủ, người chớ làm loạn!”

Lục Thần nhìn thấy nàng, không khỏi khấn trượng lên. Bởi vì, hắn suy đoán có lẽ là trước khi Vương Hạo Nhiên ợ ra rắm thì đem hắn mình kéo xuống nước.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên trộm được từ chỗ của mình.

Mỹ nữ này giết Vương Hạo Nhiên còn không hả giận, vẫn còn muốn tìm mình để giết.

Vân Sơ Nhiên nhìn chằm chằm Lục Thần.

Nàng còn không xác định vì tuy dáng vẻ người trước mắt này giống với người ám toán mình kia, nhưng vẫn cảm thấy khác biệt một chút.

Thế nhưng mà sau khi nàng nhìn thấy Lục Thần có dáng vẻ hốt hoảng như vậy thì phần lo nghĩ này lập tức mất đi hết.

Vân Sơ Nhiên nghĩ rằng, lúc ấy ý thức của mình mơ hồ, không thấy rõ mà thôi.

Hơn nữa, nam tử này giống như đang điều phối thuốc bột.

Vân Sơ Nhiên theo bản năng cảm thấy thuốc bột này là loại thuốc bột đã ám toán mình.

Đủ loại dấu hiệu kết hợp, Vân Sơ Nhiên hoàn toàn xác định, nam tử trước mắt này với nam tử ám toán mình trước đây là cùng một người!

Vân Sơ Nhiên hơi hơi đưa tay, không biết từ chỗ nào trên người lấy ra một cây châm.

Nàng cũng chỉ đem châm kẹp giữa hai ngón tay, lập tức cong ngón tay, làm bộ đánh ra.

Lục Thần bị hù dọa đến lui lại liên tục.

Lúc ấy hẳn đã nhìn thấy Vân Sơ Nhiên chỉ dùng một mảnh lá phong yếu ớt mà đã làm thành một thứ có lực sát thương to lớn. Hiện tại đổi thành một cây châm thì sức mạnh làm sao có thể tưởng tượng được.

"Hỗn đản chết tiệt, dám khi nhục ta, ngươi xuống địa ngục đi!" Hai con người Vân Sơ Nhiên tràn ngập sát ý.

"Ta khi nhục ngươi? Ngươi tính sai, nhiều nhất là ta trong lúc vô tình làm đồng lõa, tội không đáng chết." Lục Thần cầu xin tha thứ.

"Đồng lõa?" Vân Sơ Nhiên theo bản năng ngờ ngác một chút, động tác trong tay trì trệ.

Trước đây, người này nói oan có đầu nợ có chủ, nàng chỉ cho là đối phương đang nói hươu nói vượn.

Thế nhưng đến thời khắc này, hẳn vẫn nói lí do thoái thác tương tự.

Nhưng mà nghi hoặc thì nghi hoặc, sát ý trong lòng Vân Sơ Nhiên không giảm bớt chút nào.

"Không tin phải không? Ta không khi nhục được người, ta có chứng cứ có thể. . ." Dưới tình thế cấp bách, Lục Thần muốn biểu thị trong sạch, thế là đưa tay đặt ở bên hông rồi kéo mạnh liệt xuống.

Chỉ là, lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên im bật mà dừng.

Thân hình Lục Thần âm vang ngã xuống đất, hai mắt trợn lên.

Ở trong mi tâm của hắn có một cây châm chui vào thật sâu.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lục Thần bị giết, thu được 5000 điểm phản phái. 】

Sau khi Vân Sơ Nhiên nhìn thấy, cũng không có cảm giác vui mừng sau khi báo thù được, ngược lại là bị choáng váng.

Bởi vì nàng nhìn thấy chứng cứ Lục Thần bày ra.

Lục Thần này là. . . là . . . Thái giám.

Vân Sơ Nhiên biết mình đã đoán sai người.

Nhưng mà nàng cũng không hối hận.

Bởi vì vừa nãy chính miệng Lục Thần nói hắn là đồng lõa.

Nếu là đồng lõa thì cũng là đồ chết tiệt.

Chỉ là một người trong đám này chết mình sẽ không cách nào biết được hung thủ chân chính là ai.

Tâm tình Vân Sơ Nhiên cực kém, sau khi dọn dọn đầu mối mình lưu lại rồi thất hồn lạc phách rời đi.

"Cảm giác mượn đao giết chính mình có sướng hay không??"

Vương Hạo Nhiên núp ở gần đó, đem từng màn trong biệt thự thu vào mắt, rất muốn đi đến trước mặt Lục Thần hỏi một chút. Chỉ là vấn đề này vĩnh viễn không nhận được trả lời, cũng không cần thiết phải đi đến hỏi.

Thần y nhân vật chính Lục Thần, cứ thế mà chết như vậy.

Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút thổn thức, đồng thời cũng có chút bất bình.

Lục Thần chết mình mới thu hoạch được có năm ngàn điểm phản phái.

Tỉ mỉ tính toán tổng nợ lại mình vẫn thua lỗ.

Bởi vì lúc trước đây có chủ ý với ngọc bội của Lục Thần, vì ứng đối với tàn niệm công kích linh hồn trong ngọc bội, Vương Hạo Nhiên tiêu mấy vạn điểm phản phái, đổi một cái hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp.

Ép điểm phản phái từ chỗ Lục Thần cũng không đủ bù đắp.

Hơn nữa càng quan trọng hơn là ở trên người Lục Yên còn tiêu một tấm thẻ giá trị sáu vạn điểm phản phái "Thẻ trải nghiệm không hạn chế quét ngang" .

Món nợ này tính thế nào cũng thua thiệt lớn.

Nhưng thứ duy nhất có giá trị an ủi là chôn xuống một cái kíp nổ trên người Vân Sơ Nhiên.

Qua một thời gian ngắn, dược Vân Sơ Nhiên ăn vào sẽ có hiệu lực, sẽ xuất hiện phản ứng nôn nghén cùng mạch hỉ lấy giả làm thật.

Nếu Yến Vân Thiên biết việc này thì mình hẳn có thể thu hoạch được rất nhiều điểm phản phái.

Mà ngoại trừ Vân Sơ Nhiên, vấn đề của Phượng Nhiêu cũng là một cái kíp nổ.

Nếu hai cái kíp nổ này bạo phát đồng thời thì Yến Vân Thiên sẽ có phản ứng ra sao đây?

Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà thời điểm thiêu đốt hai cái kíp nổ này vẫn nên để về sau.

Thứ nhất, dược Vân Sơ Nhiên ăn vào cần một đoạn thời gian mới có hiệu lực.

Thứ hai, hiện tại Yến Vân Thiên bị thương nặng, đồng thời mới chịu đựng một đợt đả kích lớn, bây giờ tương đối yếu ớt. Cho hẳn một đoạn thời gian điều chỉnh lại, như thế sức chịu đòn của hẳn sẽ tăng cao rất nhiều, tâm tình không dễ dàng nổ tung như vậy.

Như vậy thì có thể cung cấp càng nhiều lông dê.

Sau khi tới Thanh Linh Vân Sơ Nhiên, Phượng Nhiêu cùng Yến Phi Bằng đều ở trong tòa nhà lớn kia của Yến Vân Thiên.

Tuy vị trí tiền viện bị thiên thạch đập thành một cái hố to, nhưng cũng chỉ phá hủy một ít phòng ốc mà thôi.

Tòa nhà này chiếm diện tích cực lớn, tiền viện còn có rất nhiều phòng trống.

Mà ngoại trừ tiền viện, ở hậu viện còn càng nhiều phòng.

Đừng nói là ở mấy người, cho dù ở mấy chục người đều đầy đủ.

c @@@

Chương 522: Đề Có Suy Nghĩ

Nhưng sau khi Vân Sơ Nhiên rời khỏi biệt thự của Lục Thần, thất hồn lạc phách về tới trong tòa nhà lớn, tự mình ở ngoài phòng ngủ.

Lúc này đã là nửa đêm, theo lý thuyết người xung quanh đều ngủ thiếp đi.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên vẫn nghe thấy một trận tiếng nói chuyện với nhau.

"Lão bà, bên chỗ giường chiếu ta có một cỗ mùi nấm mốc, ta ngủ bên chỗ người được không?"

"Tòa nhà này nhiều phòng như vậy, không biết đổi một căn khác à."

"Ta đổi rồi, vẫn có mùi như thế. Trong phòng người không có chứ?"

"Có."

"Phải không? Để ta đi vào người một cái. . . Ai ai. . ." Một trận tiếng kêu đau đớn kèm theo âm thanh lão đảo ngã nhào trên đất "Tê. . . Người đá ta làm cái gì?"

"Hơn nửa đêm, còn có để cho người đi ngủ hay không, nếu người lại tiếp tục tới gõ cửa, àm ỉ đến ta đi ngủ, ta bẻ gãy cổ của người!" Phan, âm thanh cửa phòng đột nhiên đóng lại.

"Haiz. . ." Một trận âm thanh thờ dài truyền đến.

Vân Sơ Nhiên cảm thấy nghi hoặc nghe một thoáng, sau khi âm thanh dừng lại nàng chuẩn bị đi vào trong phòng ngủ.

"Sơ Nhiên, sao bây giờ mới trở về?"

Vân Sơ Nhiên vừa muốn đóng cửa, lại nghe Yến Phi Bằng cách đó không xa hỏi mình.

Nghe nói như thế, Vân Sơ Nhiên theo bản năng hốt hoảng lên, nhưng mặt ngoài vẫn cố gắng ép trấn định lại "Có chút việc phải làm, chậm trễ một ít."

Liên quan tới chuyện tối nay nàng không muốn để cho bất luận kẻ nào biết.

"Làm chuyện gì, có phải có phiền toái gì hay không? Nếu như có thì người nói cho ta, ta có thể giải quyết giúp người." Yến Phi Bằng khách khí mời phần nói.

"Không có gì, là một chút chuyện nhỏ mà thôi." Vân Sơ Nhiên hàm hồ đáp lại một thoáng, sợ Yến Phi Bằng tiếp tục níu lấy việc này mà phát hiện manh mối gì, nên muốn di chuyển sự chú ý của hắn, vì vậy nói:

"Quan hệ của bá phụ cùng bá mẫu hình như. . . Hình như không quá hòa hợp, là có mâu thuẫn gì sao?"

Nghe vậy, Yến Phi Bằng không khỏi lộ ra thần sắc khó xử.

Phòng ngủ của Phượng Nhiêu cách có mấy căn nhà, có lẽ Vân Sơ Nhiên mới nghe được cái gì.

"Phu thê phát sinh một chút mâu thuẫn rất bình thường, qua mấy ngày sẽ không sao." Yến Phi Bằng gạt ra nở nụ cười.

Chỉ là trong lòng lại khổ cực kì.

Hắn với Phượng Nhiêu có gần một năm không gặp mặt, tất nhiên tưởng niệm cực kì.

Tăng thêm, Yến Phi Bằng lại chuẩn bị cho Yến Vân Thiên thêm cái đệ đệ hoặc là muội muội, đương nhiên suy nghĩ làm lên.

Nhưng mà để Yến Phi Bằng buồn bực là đừng nói Phượng Nhiêu không muốn ở cùng một căn phòng với hắn, đến ngón tay đều không chạm thử.

Vừa nãy Yến Phi Bằng muốn chơi xỏ lá, xông vào phòng của Phượng Nhiêu, nhưng mà bị đá một cước suýt nữa ngã đi.

Đối với cái này, Yến Phi Bằng rất bất đắc dĩ.

Giá trị võ lực của Phượng Nhiêu mạnh hơn hắn nhiều lắm, nàng không nguyện ý thì Yến Phi Bằng căn bản không có biện pháp.

"Chỉ là một chút mâu thuẫn vì sao lại nháo đến tình trạng động thủ?" Vân Sơ Nhiên tiếp tục truy vấn một thoáng.

"Động thủ? Làm sao lại thế, người nghe lầm rồi." Yến Phi Bằng chỉ cảm thấy khuôn mặt tối tăm, vội vã hàm hồ phủ định một câu. Sơ Vân Sơ Nhiên tiếp tục truy vấn, vội vàng nói:

"Bây giờ không còn sớm, Sơ Nhiên nghỉ ngơi sớm một chút." Dứt lời, lại vội vàng rời đi.

Vân Sơ Nhiên thấy thế, không khỏi nói lỏng một hơi.

Nhìn kiểu này Yến Phi Bằng hẳn không phát hiện ra cái gì dị thường.

Mà lúc này, Vân Sơ Nhiên đi vào phòng ngủ, đồng thời đóng chặt cửa phòng lại, sau đó thoát lực ngã ngò ở cửa ra vào. Tâm tình tiêu cực trong lòng tuôn ra, bộc phát ra. Gương mặt nàng nhanh chóng bị nước mắt làm ướt nhẹp.

Nàng che mặt nỉ non thật lâu, tiếp theo chính là không ngừng tắm rửa, hình như muốn đem thứ không sạch trên người cùng trong lòng rửa đi.

Tối nay là một đêm không ngủ được đối với Vân Sơ Nhiên.

Mà một bên khác, Yến Phi Bằng cũng không ngủ được, vài lần muốn đi ra phòng ngủ tới chỗ Phượng Nhiêu gõ cửa lần nữa nhưng nhớ lại cảnh cáo của Phượng Nhiêu nên không dám đi.

Về phần Phượng Nhiêu, giờ phút này cũng mở mắt, không buồn ngủ chút nào.

Bởi vì nguyên nhân có Vương Hạo Nhiên, Phượng Nhiêu với Yến Vân Thiên xa cách không ít.

Hiện tại Yến Vân Thiên mất đi sinh năng lực của nam nhân, Yến Phi Bằng muốn tiếp diễn hương hỏa, thật ra Phượng Nhiêu cũng có ý nghĩ này.

Phượng Khê Sơn là tổ tông truyền xuống, không thể không có người kế tục, Phượng Nhiêu tất nhiên cần suy nghĩ vấn đề này.

Lúc trước Phượng Nhiêu đem hi vọng gửi vào trên người Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên có thiên phú võ đạo phi phàm, sau khi sửa họ thành Phượng thì có thể kế thừa Phượng Khê Sơn.

Chỉ là hiện tại Yến Vân Thiên đã không thích hợp.

Trong huyết mạch trực hệ của Phượng Khê Sơn, ngoại trừ Phượng Nhiêu còn có Phượng Quân.

Muội muội Phượng Quân cùng nam tử ở thế tục có một nữ nhi. Nữ nhi của muội muội cũng xem như là trực hệ huyết mạch.

Chỉ là nữ nhi của muội muội ở lâu trong thế tục, không biết có thiên phú võ đạo hay không, lại chưa từng tu luyện, không chịu nổi chức trách lớn.

Phượng Nhiêu tất nhiên không có khả năng đem phần hi vọng này đặt ở trên người nữ nhi của muội muội Phượng Quân.

Như thế phần trách nhiệm này cần nàng tới gánh chịu.

Không để Phượng Khê Sơn suy tàn, Phượng Nhiêu không thể không suy nghĩ vấn đề này.

Tuy nàng đã ba mươi sáu tuổi, nhưng đối với người tu võ mà nói kỳ thực cái tuổi này xem như vẫn rất trẻ trung, chức năng thân thể ở lúc cao nhất, thai nghén hoàn toàn không có vấn đề.

Tất nhiên, bạn tình mà Phượng Nhiêu suy tính hợp tác cũng không phải là Yến Phi Bằng, mà là một người hoàn toàn khác.

Chỉ là để Phượng Nhiêu vẫn còn chổ lo lắng là người mình tâm niệm có thể phối hợp với mình hay không.

Suy cho cùng hẳn không quá biết điều, ám chỉ ba phen mấy bận lại như cái đầu gỗ.

Giờ phút này Phượng Nhiêu không ngủ được là vì đang suy tính làm thế nào để đi tiến hành cái hợp tác này.

Là mặt đối mặt mới tốt, hay là hạ chút dục, hay là trực tiếp dùng vũ lực đem gạo sống nấu thành cơm?

Ở dưới bầu trời đêm Thanh Linh, Vương Hạo Nhiên ở một chỗ khác nằm mơ đều không nghĩ tới một nữ phụ có đầy độ thiện cảm đang mưu đồ tính toán mình.

N @@@

Chương 523: Tổ Đội

Sáng sớm tỉnh lại.

Vương Hạo Nhiên cùng Biễn Tố Vấn ở khách sạn, sau khi ăn sáng ngọt ngào thì một mình đi lên lớp.

"Lão đại, giữa trưa lớp chúng ta so đấu bóng rổ với đám người lớp tài chính 112, người muốn gia nhập không?" Đi tới phòng học, Lưu Hoa bỗng nhiên đi tới, cười hì hì hỏi.

"Không có hứng thú." Vương Hạo Nhiên nhếch miệng, lông mày lập tức nhíu lại, nghĩ đến cái gì, "Lớp chúng ta có người nào muốn lên sân?"

"Ta, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng." Lưu Hoa nói.

"Chỉ ba người các người? Vậy trận này đánh thế nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chúng ta kêu ngoại viện ở đội bóng rổ trường học, tuyệt đối nghiền ép đám người lớp 112 kia, chắc thắng! Ta muốn hỏi lão đại một chút có ra sân đùa nghịch trên muội hay không. Nếu đi thì gọi ít đi một người bên đội của giáo viên kia." Lưu Hoa nói.

Vương Hạo Nhiên thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của Lưu Hoa thì lập tức cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Sân bóng rổ là chỗ lớn để nhân vật chính trang bức đánh mặt, không phải nơi cho phải phản phái khoe khoang?

Đoán không làm thì nhất định sẽ có nhân vật chính đi ra điên cuồng đánh mặt Lưu Hoa.

"Lão đại, đến cùng là người có đi hay không?" Thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời, Lưu Hoa lên tiếng lần nữa.

"Tính thêm ta vào." Vương Hạo Nhiên lên tiếng.

"Được rồi, lão đại. Ta sẽ gọi một người lợi hại nhất ở đội lão sư bên kia tới bên này." Lưu Hoa nói.

Mặc dù chỉ là thi đấu nghiệp dư nhưng vẫn phải dựa theo tiêu chuẩn thông thường. Chỉ có năm người ra sân.

Ý nghĩ của Lưu Hoa rất đơn giản.

Chính hẳn, cộng thêm Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng, là ba người. Mới đầu dự định gọi hai người ở đội lão sư bên kia tới. Nhưng mà hiện tại có Vương Hạo Nhiên gia nhập, như vậy chỉ có thể gọi một người tới.

Người có thể vào đội lão sư thì trình độ chơi bóng đều cao vô cùng. Từ đó chọn một người giỏi nhất ra, hẳn là có thể kéo theo toàn trường.

Cho dù đến lúc đó có tình huống không đúng vẫn có thể đổi người dự bị của đội lão sư ra sân.

"Đừng gọi người bên đội lão sư." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không gọi người bên đội lão sư thì làm sao có thể nghiền ép đám người lớp 112?" Lưu Hoa nghi ngờ nói.

"Xem thường ta à?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Lão đại người chơi bóng rất lợi hại đúng không?" Lưu Hoa hiểu ý, kinh ngạc hỏi.

"Muốn thắng tuyệt đối là không có vấn đề." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy được, bốn người chúng ta, lại gọi thêm một nam sinh trong lớp là đủ năm người. Chỉ là gọi ai đây?" Lưu Hoa nói.

"Người, Lữ Minh còn có Ngụy Chí Hàng, ai lợi hại nhất?" Vương Hạo Nhiên không có trả lời, mà là hỏi lại.

"Đương nhiên là ta!" Lưu Hoa vỗ vỗ lồng ngực, tràn đầy tự tin nói.

"Người chắc chắn chứ?" Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt xem kỹ nhìn hắn.

Lưu Hoa nâng người lên "Đương nhiên, không tin người hỏi Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng!"

"Tốt, ta tin tưởng người. Người không cần ra sân, ta gọi hai người khác." Vương Hạo Nhiên bất thành lình nói.

Lưu Hoa sững sốt một chút, mới đầu chưa kịp phản ứng, sau một lúc lâu mới buồn bực nói:

"Lão đại, ta lợi hại nhất, vì sao không cho ta ra sân? !"

"Việc ta làm cần giải thích cho người biết sao?" Vương Hạo Nhiên hơi hơi trừng mắt một cái.

"Không cần không cần." Lưu Hoa vội vã cười ha hả khoát tay.

Cùng thời khắc đó.

Trong lớp 112, một đám nam sinh tập hợp một chỗ nghị luận âm ỉ.

"Tên Lưu Hoa lớp 113 kia quá vô sỉ, rõ ràng tìm người đội lão sư, trận thi đấu này còn so thế nào?"

"Bọn hấn tìm người đội lão sư, chúng ta cũng có thể tìm mà."

"Tìm cái rắm, tên Lưu Hoa kia là phú nhị đại, người bên đội lão sư cho hấn mặt mũi, chúng ta có ai? Ai sẽ cho chúng ta mặt mũi."

"Cái kia còn đánh cái quỷ, dứt khoát leo cây đi."

"Tin tức đã được phát ra, rất nhiều người đã biết, hiện tại bỗng nhiên không đánh, lớp 112 chúng ta sẽ bị người khác chê cười. Có chút tinh thần thể dục đi? Thua cũng phải lên. Hơn nữa bọn hấn thắng mà không vẻ vang gì, chúng ta thua cũng sẽ không quá mất mặt."

"Người muốn đánh thì người đi đánh, ta cũng không muốn bị ngược."

"Ta cũng không đi."

"Tan rồi."

Bàn luận một lúc, ý chí chiến đấu của mấy nam sinh hoàn toàn không có, trực tiếp bỏ gánh không làm nữa.

Giữa sân chỉ còn dư lại bốn tên nam sinh.

Thế nhưng là muốn ra sân đi thi đấu thì phải có năm người.

Còn lại bốn người, hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Các bạn học, nghe nói các người muốn thi đấu bóng rổ với lớp 113, đây là. . . Đây là thiếu người à?"

Lâm Mặc đi qua cửa phòng học, sau khi nghe được một trận nói chuyện với nhau, trong lòng hơi động, lập tức đi vào trong phòng học hỏi thăm.

"Đúng vậy, lão sư." Một nam học sinh nhìn thấy tuổi của hắn không giống với học sinh nên suy đoán hắn là lão sư, theo bản năng gật đầu trả lời.

"Vậy các người thấy ta thế nào?" Lâm Mặc tự đề cử mình.

"Lão sư, ngài có thể đánh chứ?"

Bốn bạn học nam rất là hoài nghi nhìn Lâm Mặc.

Bởi vì Lâm Mặc nhìn có chút gầy yếu, vóc dáng cũng là trung đẳng, không cao lớn lắm.

"Các người không phải là đang không có đủ người sao? Để ta thử một chút có làm sao đâu." Lâm Mặc cũng không có cố nói mạnh miệng, biểu hiện khiêm tốn cực kì.

Bốn bạn học nam nhìn nhau một cái đều không có ý kiến gì, một bạn

học nam đại biểu mọi người đáp lại nói:

"Vậ phiề phức lão sư."

Bọn hấn vẫn tương đối có tinh thần thể dục, đã đồng ý coi như thua cũng quyết định ra sân đánh.

Tuy Lâm Mặc là lão sư, không phải học sinh trong lớp. Nhưng bên lớp 113 kia lại gọi người của đội lão sư, vậy bên này gọi một lão sư cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Tất nhiên, bọn hấn cũng không ôm bất kì một phần hi vọng nào đối với Lâm Mặc, chỉ nghĩ vào cho đủ người mà thôi.

Lâm Mặc nhìn thấy thần sắc của bốn người, hấn có thể đoán được ý nghĩ trong lòng của bọn họ.

Nhưng mà hấn cũng không cố đi giải thích cái gì.

Tất cả chờ đến lúc lên sân bóng sẽ biết.

Lâm Mặc cười rời phòng học, đi đến văn phòng của Liễu Nguyệt.

Trên đường, hấn khơi thông hệ thống, đem toàn bộ điểm tán thành đổi lấy kỹ năng bóng rổ cao cấp.

Cùng lúc đó, hấn cũng từ một người chơi bóng rổ gà mờ, nhảy lên trở thành cao thủ bóng rổ siêu cấp.

M @@@

Chương 524: Khán Giả Tập Hợp (1)

Cùng một đám học sinh chơi bóng, tuyệt đối có thể khống chế toàn trường.

Sau khi đổi kỹ năng bóng rổ cao cấp, Lâm Mặc không khỏi có chút đau lòng.

Suy cho cùng đây là điểm tán thành mà hắn vất vả mới tích lũy được.

Nhưng mà nghĩ đến lát nữa mình ở trên sân bóng bày ra trình độ chơi bóng rổ siêu cao lại có thể thu hoạch càng nhiều điểm tán thành thì lập tức không cảm thấy đau lòng nữa.

Thậm chí, trong lòng còn dâng lên một trận nùng đậm chờ mong.

"Liễu giáo sư, đây là tài liệu một lúc nữa ngài cần để dạy học, ta đã chỉnh sửa qua toàn bộ."

Lâm Mặc gõ cửa đi vào văn phòng của Liễu Nguyệt, đem tài liệu cần dùng để dạy học cung kính đặt ở trên bàn công tác Liễu Nguyệt.

"Được." Liễu Nguyệt đang cúi đầu nhìn một quyển sách, cũng không ngẩng đầu, chỉ lờ mờ đáp lại một tiếng.

Lâm Mặc thấy thế, cũng không dám làm phiền, nhưng khi nhìn thấy nội dung quyển sách Liễu Nguyệt đang nhìn, không nhịn được hỏi:

"Liễu giáo sư, sao ngài xem sách quy tắc bóng rổ. Ngài có hứng thú đối với bóng rổ?"

"Tạm được, nhưng mà thời gian thật dài không tiếp xúc. Buổi trưa ta

cần làm trọng tại một trận bóng, sợ quên đi một vài thứ nên tranh thủ thời gian nhìn lại một chút, không để cho lúc đó tính sai quy tắc, nếu sai thì lúc đó làm trò hề cho thiên hạ mất rồi." Liễu Nguyệt đáp lại nói.

"Là trận của lớp 112 cùng lớp 113 của khoa tài chính sao?" Lâm Mặc vui vẻ, hỏi vội.

"Đúng, người cũng biết sao?" Mắt của Liễu Nguyệt từ quyển sách rời đi, nhìn hẳn một chút.

"Đâu chỉ biết, ta còn cùng một đội với lớp 112, đến lúc đó ta cũng ra sân." Lâm Mặc nói.

"Người là trợ giáo lão sư, sao có thể ra sân, không hợp quy củ rồi." Liễu Nguyệt nhíu nhíu mày.

"Liễu giáo sư, ngài còn không biết rõ sao? Lớp 113 của Vương Hạo Nhiên không biết xấu hổ, gọi người của đội lão sư, bên lớp 112 cảm thấy thua chắc, không có mấy người muốn đánh. Nếu không phải có ta gia nhập thì người bọn hắn đều không có đủ."

Lâm Mặc bồi nhọ nói.

Kỳ thực hẳn nghe được lớp 112 nói chuyện với nhau, biết là Lưu Hoa của lớp 113 gọi đội lão sư. Nhưng giờ phút này cũng không chút do dự đem cái mũ đen này trùm lên đầu Vương Hạo Nhiên.

"Cái tên Vương Hạo Nhiên này!" Trên mặt Liễu Nguyệt rõ ràng có chút không vui.

Dưới cái nhìn của nàng, cách làm của Vương Hạo Nhiên thật sự là ám muội, thậm chí là không biết xấu hổ. Thi đấu trong lớp lại còn gọi người đội lão sư đến giúp đỡ.

Lâm Mặc nhìn thấy thần sắc của Liễu Nguyệt thì biết được mình bồi

nhỏ thành công, không khỏi âm thầm vui vẻ.

Thần sắc Liễu Nguyệt căng thẳng trong chốc lát lập tức lại chậm chậm giãn ra.

Tuy nàng bất mãn với cách làm của Vương Hạo Nhiên nhưng cũng không có gì biện pháp gì.

Nếu mà muốn đi tìm hắn nói chuyện thì lỡ như hắn hướng thất muội hoặc là "Lão công" cáo trạng, vậy mình nên làm cái gì?

Đã như vậy, Liễu Nguyệt cũng làm biếng rầu rĩ.

Liễu Nguyệt thu hồi ý niệm, hiếu kỳ hỏi "Lâm Mặc, người cũng biết chơi bóng rổ à?"

Ở trong ấn tượng của nàng Lâm Mặc tập trung tinh thần nghiên cứu học tập, cho tới bây giờ đều không thấy hắn đánh bóng rổ.

"Biết một chút." Lâm Mặc cười tủm tỉm nói.

"Biết một chút. . . Tùy người." Liễu Nguyệt không muốn đả kích hắn, cũng không có nói thêm cái gì.

Lâm Mặc nhìn thấy thần sắc này của Liễu Nguyệt không khỏi chờ mong lên, sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy kỹ thuật bóng rổ siêu cao của mình thì chắc sẽ ngạc nhiên đến không ngậm miệng được.

Những tiết học buổi sáng nhanh chóng đi qua.

Cơm trưa vừa xong cũng đã có rất nhiều học sinh tụ tập ở xung quanh sân bóng rổ.

Trong những học sinh này, phần lớn là khoa tài chính, một phần nhỏ là khoa khác.

Bọn hắn đều nghe được có trận bóng nên muốn đặc biệt chạy đến xem một lát.

Hoặc nói chuẩn xác một chút là đặc biệt tới nhìn xem idol.

Vương Hạo Nhiên rất nổi tiếng ở đại học Thanh Linh, có một đồng lớn fan mê muội.

Trong đó càng có cả hoa khôi.

Hai người Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan đều đi tới sân bóng trước thời gian thi đấu để giành chỗ.

Sau khi hai người tới nơi đây lập tức hấp dẫn mênh mông ánh mắt của nam sinh.

Mà đối với loại tình huống này hai người Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan đã sớm quen thuộc.

Xung quanh thậm chí có nam sinh la lên tên của hai người để gây nên chú ý của hai người.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan đương nhiên sẽ không đáp lại bất kỳ ai. Nhưng mà Tần Vận Hàn cũng mượn cái này để phân cao thấp.

"Có nghe thấy hay không, người gọi tên của ta nhiều hơn người một chút, sự nổi tiếng của ta cao hơn người." Tần Vận Hàn ngồi bên cạnh Hứa Mộ Nhan, đắc ý nói.

"Xem ra người nhìn ta nhiều hơn một chút, sự nổi tiếng của ta cao hơn người mới đúng." Hứa Mộ Nhan mắng trả lại.

"Thôi đi, hai chúng ta ngồi cùng một chỗ. Làm sao người biết bọn hắn đang nhìn người mà không phải nhìn ta?" Tần Vận Hàn bĩu môi.

"Bởi vì ta. . . Lớn hơn người." Hứa Mộ Nhan tiến đến bên tai Tần Vận Hàn nhỏ giọng nói một câu. Lấy tính cách của nàng thì dưới tình huống bình thường sẽ không nói loại lời này, nhưng mà cùng Tần Vận Hàn phân cao thấp đều không tránh khỏi nói ra một ít lời kinh người.

Sắc mặt Tần Vận Hàn cứng đờ, theo bản năng lườm liếc chỗ dưới cổ Hứa Mộ Nhan, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi lên. Điểm này nàng chính xác không bằng Hứa Mộ Nhan.

Tần Vận Hàn muốn dùng vóc dáng phạm quy Mục Chiêu Chiêu để đả kích Hứa Mộ Nhan, nhưng mà nhìn xung quanh không thấy nàng.

"Ta 1m75, cao hơn người!" Tần Vận Hàn chỉ có thể đổi một loại góc độ.

"Ta có một mét sáu tám, cũng không thấp." Hứa Mộ Nhan nói.

"Ta cùng hắn. . . Cái kia, người không có chứ?" Tần Vận Hàn có chút tức giận, bỗng nhiên tiến đến bên tai Hứa Mộ Nhan thấp giọng nói một câu.

Hứa Mộ Nhan theo bản năng sửng sốt một chút, sau một lát mới phản ứng lại, đỏ mặt thấp giọng khinh bỉ một câu "Người có biết xấu hổ hay không!"

"Người thèm muốn sao?" Tần Vận Hàn thấp giọng hỏi.

"Thật là buồn cười, ai thèm muốn chứ." Giọng Hứa Mộ Nhan khinh thường. Nhưng trong lòng lại là một trận mất mát, lúc trước nàng nói với hắn mình đã chuẩn bị cẩn thận, thế nhưng rất lâu hắn không làm ra chuyện gì cả.

Hứa Mộ Nhan buồn vẫn buồn nhưng nàng còn không đến mức da mặt dày đi chủ động.

D @@@

Chương 525: Khán Giả Tập Hợp (2)

"Mau nhìn, muội tử kia thật là đẹp!"

"Oa, cũng quá đẹp, ta muốn choáng choáng. . ."

"Đây là ai vậy?"

"Hình như là khoa tài chính lớp 112, tên Úc Thi Tinh."

"Úc Thi Tinh? Nữ nhân xấu xí có mặt trên bốt kia? !"

"Xấu mẹ nó, bây giờ bốt trên mặt người ta đã mất, người nhìn nàng xinh đẹp bao nhiêu thế kia!"

"Vì sao, vì sao chứ! Nếu sớm biết nàng không còn bốt thì đẹp như vậy, khi đó nên theo đuổi nàng!"

"Năm nhất lại có thêm một hoa khôi."

. . .

Xung quanh sân bóng truyền đến từng trận tiếng nghị luận quyết liệt.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Hứa Mộ Nhan với Tần Vận Hàn cùng chuyển hướng sang nơi khác.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan nghe được động tĩnh, cũng tạm thời không cãi nhau. Hai người đều ôm sự hiếu kỳ, nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy một nữ sinh có giá trị bộ mặt cùng vóc dáng tăng mạnh chậm chậm hướng về sân bóng đi tới.

Thế nhưng nàng khác biệt với Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan, nữ sinh này đối mặt nhiều ánh mắt như vậy cảm thấy hết sức nhút nhát, có chút không thích hợp, thậm chí cúi thấp đầu xuống.

Ở dưới rất nhiều ánh mắt nhìn kỹ, nữ sinh này ngồi xuống chỗ cách Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan vài mét.

"Nàng tên là Úc Thi Tinh sao? Thật là đẹp." Hứa Mộ Nhan nghiêng đầu nhìn bên cạnh một chút, không khỏi sợ hãi thán phục một tiếng.

Tần Vận Hàn theo bản năng gật đầu một cái, ranh mãnh nói: "Danh tiếng của chúng ta đều bị nàng cướp đi rồi."

"Danh tiếng bị nàng cướp đi rồi thì thôi, cũng không phải là bị nàng cướp mất bạn trai."

Hứa Mộ Nhan không quá ưa thích bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, bị cướp danh tiếng thì tất nhiên cũng cảm thấy không sao cả.

"Cái miệng quạ đen này của người cũng đừng nói trúng." Tần Vận Hàn chửi bậy một thoáng.

"Cái gì đó, người cho rằng hắn là sát thủ hoa khôi à, hoa khôi đều sẽ nhìn trúng hắn sao? Không có khả năng." Hứa Mộ Nhan cảm thấy như đang nghe chuyện cười.

"Nói cũng phải." Tần Vận Hàn cảm thấy rất có đạo lý, tán đồng đáp lại một tiếng.

Tuy nàng cảm thấy Vương Hạo Nhiên rất có mị lực, nhưng gia hỏa này đã có hai bạn gái là hoa khôi, nếu nói còn có thể của được một người nữa thì nàng đều không tin.

Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan nghiêng đầu, nhin không được

quan sát Úc Thi Tinh nhiều một chút.

Vài mét bên ngoài, Úc Thi Tinh như đã cảm nhận thấy, chuyển động đầu một cái, ánh mắt đối ánh mắt với hai người.

Úc Thi Tinh sửng sốt một chút, hữu hảo hướng về các nàng cười cười, ánh mắt lập tức nhìn vào trong sân bóng, đang tìm kiếm thân ảnh nào đó.

"Úc Thi Tinh này nhìn rất tốt, muốn đi làm quen một chút hay không?" Tần Vận Hàn đề nghị.

"Người muốn đi thì đi đi." Hứa Mộ Nhan đáp lại một tiếng.

Tính cách của nàng sẽ không như Tần Vận Hàn, rất ít chủ động đi kết giao bằng hữu.

Tần Vận Hàn đứng dậy, đi về chỗ Úc Thi Tinh, nói chuyện vài câu với nàng.

Sau đó Hứa Mộ Nhan nhìn thấy Tần Vận Hàn gọi Úc Thi Tinh đến chỗ này ngồi xuống.

Sau khi Úc Thi Tinh ngồi xuống, hướng về Hứa Mộ Nhan cười cười, lên tiếng chào hỏi.

Hứa Mộ Nhan mỉm cười lại, giới thiệu nhau một chút, xem như đơn giản quen biết.

"Ha ha, tiểu tử tử, người có bạn trai hay không?" Tần Vận Hàn rất biết nói, lời cũng nhiều, nhìn thấy dáng vẻ ôn nhu động lòng người của Úc Thi Tinh nhịn không được bát quái một chút.

"Có." Úc Thi Tinh mỉm cười trả lời.

Nghe nói như thế, thần sắc của Hứa Mộ Nhan hơi động, nói với Tần

Vận Hàn một câu, "Này, miệng ta có phải quạ đen thật hay không?"

Tần Vận Hàn hướng về nàng cười một tiếng.

Úc Thi Tinh có bạn trai, như vậy thì không thể đào góc tường hai người. Đây là chuyện tốt nha!

Bên cạnh, Úc Thi Tinh nghe được có chút không hiểu, không rõ là ý gì.

"Tiểu tử tử, bạn trai ngươi là ai vậy?" Tần Vận Hàn tiếp tục bát quái.

Úc Thi Tinh trước đây bởi vì nguyên nhân có cái bết nên hết sức tự ti, cũng căn bản không có bằng hữu gì, không có người nguyện ý chơi chung với nàng.

Bởi vậy, tính cách của nàng có chút quái gở, đồng thời hết sức tự ti.

Mặc dù bây giờ bởi vì bết biến mất mà trở nên xinh đẹp, phần quái gở cùng tự ti giảm bớt không ít, nhưng có lẽ là bởi vì quán tính, vẫn sẽ có một ít loại tâm lý này.

Nghe được lời nói của Tần Vận Hàn, Úc Thi Tinh căn bản không dám trả lời.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên là nhân vật phong vân trong đại học Thanh Linh, nàng sợ nói tình hình thực tế sẽ bị người cười nhạo mình không xứng.

Dưới loại tâm tình này, Úc Thi Tinh ngượng ngùng nói:

"Ta có thể giữ bí mật không?"

"Cái này thì có gì phải giữ bí mật?" Tần Vận Hàn không hiểu tâm tư của nàng, nhưng thấy nàng không muốn nói, cũng không có hỏi tới là ai, nhưng tâm bát quái cũng là không có trở lại yên tĩnh, lại hỏi:

"Là ở ngoài trường hay là trong trường đây? Cái này dù sao cũng nói ra được mà?"

"Trong trường." Điểm này Úc Thi Tinh cảm thấy không cần thiết che giấu, tình hình thực tế trả lời.

"Cái kia có đẹp trai hay không?" Tần Vận Hàn hỏi tiếp.

"Ân, " Úc Thi Tinh khước miệng hiện lên một vòng ý cười, say mê mà nói: "Hắn là thấy qua, đẹp trai nhất nam sinh, hơn nữa tâm địa đặc biệt tốt. Cho dù là ta trước đây. . . Trước đây rất xấu thời điểm, hắn đều không chê ta."

Nghe đến lời này, Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan liếc nhau một cái, chỉ cảm thấy ở trong đó khẳng định có cố sự.

Về phần Úc Thi Tinh nói, bạn trai nàng rất đẹp trai, đây nhất định là bởi vì "Trong mắt người tình biến thành Tây Thi" nguyên nhân.

Cuối cùng, Úc Thi Tinh mới nói, tại nàng rất xấu thời điểm, bạn trai đều không chê nàng.

Thử nghĩ một thoáng, nếu như bạn trai nàng thật rất đẹp trai, sẽ thích xấu xí thời gian nàng sao? Đây nhất định không có khả năng.

Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan suy đoán, Úc Thi Tinh bạn trai hẳn là tương đối xấu, cùng xấu xí thời gian Úc Thi Tinh khả năng là cùng chung chí hướng, cho nên mới kết thâm hậu tình nghĩa.

Tất nhiên trong lòng nghĩ như vậy, hai người cũng sẽ không nói ra, bởi vì cái này quá không lễ phép.

"Các người có bạn trai chưa?"

Úc Thi Tinh không biết rõ hai người đang suy diễn cái gì, chỉ là đã

trò chuyện rồi nên hiếu kì hỏi thăm các nàng.

"Ta có bạn trai." Tần Vận Hàn vượt lên trước đáp lại một tiếng.

"Ta cũng có." Hứa Mộ Nhan trả lời theo.

s @@@

Chương 526: Hành Động Không Theo Lễ Thường

sChỉ là trong lúc hai người trả lời thì nhìn nhau một chút, mơ hồ có tia lửa loé lên.

"Các người xinh đẹp như vậy, bạn trai khẳng định cũng rất đẹp trai đúng không?" Úc Thi Tinh rất có hảo cảm với hai người, bởi vậy muốn cùng các nàng nói thêm vài câu, thế là hỏi.

"Đương nhiên, bạn trai ta đẹp nhất trong thiên hạ này." Tần Vận Hàn lần nữa đoạt trước nói.

"Bạn trai ta đẹp trai hơn bạn trai của nàng." Hứa Mộ Nhan thấy mỗi lần đều không có đoạt lấy nàng, nhịn không được nhìn chằm chằm nàng một chút, phân cao thấp nói.

Vấn đề liên quan tới bạn trai của hai nàng là một người, các nàng chưa có nói với bất cứ ai.

Bởi vì nếu truyền đi, tránh không được bị người nói xấu, cho là hai

người đề ý tiền của Vương Hạo Nhiên, sau đó nói ba thành bốn.

Còn nữa, hai người cũng muốn mặt mũi.

Thiên hạ này rất khó có người chịu có chung bạn trai như vậy lắm nha?

Các nàng xinh đẹp như vậy, lại muốn dán lên cùng một chỗ như vậy. Nếu truyền ra ngoài, khẳng định sẽ bị người chế giễu.

Úc Thi Tinh cũng không rõ ràng ý nghĩ trong lòng của Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan, nghe được lời này của các nàng chỉ tưởng rằng hai người khoe khoang với nhau.

Úc Thi Tinh rất muốn đùng náo nhiệt nói một câu: Bạn trai ta mới là người đẹp trai nhất.

Chỉ là bởi vì tính cách, loại lời này nhiều nhất chỉ là suy nghĩ một chút trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra.

"Người thi đấu chơi bóng rổ đã tới rồi." Tần Vận Hàn nhìn thấy động tĩnh trong sân, bỗng nhiên nói một câu.

Hứa Mộ Nhan cùng Úc Thi Tinh nhón nhíp đưa ánh mắt về phía giữa sân.

Chỉ thấy một chi đội ngũ ăn mặc quần áo bóng rổ có màu sắc thống nhất đi tới trong sân bóng rổ.

Úc Thi Tinh nhận ra bốn nam sinh bên trong đội ngũ này. Bởi vì đây là trong lớp nàng.

Nhưng mà nguyên nhân nàng tới nơi này cũng không phải cổ vũ cho nam sinh lớp mình.

"Nhiều người như vậy sao." Lâm Mặc liếc nhìn toàn trường, sau khi

nhìn thấy từng mảnh nhỏ người thì lại ngạc nhiên, vừa mừng rỡ.

Càng nhiều người, như thế đến khi bày ra kỹ thuật chơi bóng rổ sẽ đạt được càng nhiều điểm tán thành. Sao hẳn lại không vui được chứ?

"Đây không phải là hai vị hoa khôi năm nhất đại học Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan sao? Thật là quá đẹp mà. Nhưng mà mỹ nữ bên cạnh là ai vậy? Sao ta lại chưa từng nhìn thấy bao giờ."

Thời gian Lâm Mặc liếc nhìn đám người thì ánh mắt lập tức bị ba mỹ nữ ngồi một chỗ hấp dẫn. Sau khi nhìn mấy lần chỉ cảm thấy thần kinh đều điên cuồng tiêu thăng, không kịp chờ đợi muốn trang bức, thu hoạch tiếng khen hay tiếng thét chói tai của ba mỹ nữ này.

"Xem ra thể diện của lớp 112 chúng ta phải mất sạch rồi."

Bên cạnh, sau khi một nam sinh nhìn thấy xung quanh có nhiều người như vậy thì lập tức có loại cảm giác tê dại da đầu.

"Hiện tại bỏ cuộc giữa chừng còn kịp không?" Một nam sinh khác đi đứng đều có chút run run.

Lớp 113 bên kia mời tới người của đội bóng rổ chuyên nghiệp. Một hồi bắt đầu trận bóng, lớp 112 khẳng định là bị treo, đánh.

"Nhập gia tùy tục. Tuy là người lớp 113 vô sỉ, nhưng chúng ta cũng không phải không có cơ hội thắng, giữ vững tinh thần!" Lâm Mặc đảm nhiệm chủ kiến, trấn an bốn đội viên, động viên bọn hắn thật tốt.

Lâm Mặc lớn tuổi hơn nhiều, lại có thân phận lão sư, lời nói vẫn rất có phân lượng. Sau khi thốt ra lời này thì bốn đội viên cũng cưỡng ép lấy ra một ít ý chí chiến đấu.

"Đám gia hỏa vô sỉ kia tới rồi!" Một đội viên khác nhìn thấy mấy

người mặc phục đồ chơi bóng rổ đi tới, nhất thời oán giận thò tay chỉ một thoáng.

"Không đúng, dường như không phải người của đội bóng rổ trường học, hơn nữa. . . Còn có nữ sinh, tình huống như thế nào?" Những người khác bên cạnh nhìn lại, lập tức phát hiện ra điều không thích hợp.

Sau khi Lâm Mặc nhìn thấy chi đội ngũ kia, dáng vẻ điên cuồng ban đầu lập tức có xu thế bị dập tắt.

"Đây không phải là Chiêu Chiêu sao, sao nàng cũng ra trận?" Sau khi Tần Vận Hàn nhìn thấy một thân ảnh bên trong đội bóng rổ của lớp 113 thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Còn có Tịnh Tịnh." Hứa Mộ Nhan cũng ngạc nhiên một thoáng.

Đội ngũ năm người của lớp 113 chậm chậm đi vào giữa sân.

"Ta không biết đánh bóng rổ đâu, một hồi cản trở, người cũng không nên trách ta." Mục Chiêu Chiêu nhìn xem Vương Hạo Nhiên, sớm tuyên bố nói.

Nàng chỉ mang theo bộ ngực của mình chạy thôi cũng đã đủ mệt, đâu còn có thể chơi bóng.

"Ta cũng không biết chơi bóng rổ." Ôn Tịnh yếu ớt nói theo một câu.

"Không sao, nếu không phải các hơn đực hơn mấy con gà thì cũng không cho các người ra sân đâu.

Bên cạnh, mặt của Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng đen lại một chút.

Rất nhanh Vương Hạo Nhiên dẫn đội ngũ năm người đi trình diện.

"U, tuổi tác của vị bạn học này dường như có chút lớn nha, người

cũng là học sinh lớp 112 sao?" Ánh mắt Vương Hạo Nhiên ánh mắt rơi xuống một thân ảnh bên trong đám nam sinh mười tám mười chín tuổi, trên mình Lâm Mặc có chút không hài hòa khôi hài nói.

"Đã nói là lớp nào đâu lớp đó, sao các người còn mời người ngoài đến? Không chịu được thua phải không?" Lữ Minh kêu gào.

"Lớp chúng ta không đủ nam sinh, chỉ có thêm nữ sinh mới góp đủ số. Các người không đủ người, gọi người ngoài là có ý tứ gì?" Ngụy Chí Hàng cũng gắng giọng nói.

Bốn nam sinh lớp 112 hai mặt nhìn nhau, không khỏi cùng nhau nhìn về phía Lâm Mặc.

Sắc mặt của Lâm Mặc thời khắc này có chút khó coi.

Tình huống trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lâm Mặc.

Nhưng mà không chờ Lâm Mặc làm ra phản ứng gì, Liễu Nguyệt từ bên ngoài đi đến giữa sân.

Sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy người bên trong đội ngũ của Vương Hạo Nhiên thì cũng có chút khó hiểu. Sau khi phản ứng lại thì nhìn về phía Lâm Mặc.

"Không phải người nói Vương Hạo Nhiên kêu người của đội lão sư sao? Chính người nhìn một chút, trong này có người của đội giáo viên sao?" Liễu Nguyệt có chút không vui.

"Ta nghe bọn hắn nói." Lâm Mặc liếc qua bốn nam sinh lớp 112.

"Lão sư, chúng ta nói là Lưu Hoa lớp 113 kêu người của đội lão sư." Một học sinh lập tức uốn nắn lên.

"Đúng đó, lão sư, người cũng không nên tùy tiện vung nôi cho chúng ta."

"Lão sư, nói chuyện phải có lương tâm chứ."

L @@@

Chương 527: Trận Bóng

TVương Hạo Nhiên trong trường học là một nhân vật phong vân, là một siêu cấp phú nhị đại. Bọn hắn là học sinh bình thường nào dám trêu tới, nhìn thấy Lâm Mặc nói như vậy, lập tức nói rõ ràng mọi chuyện, để tránh bị Vương Hạo Nhiên nhắm vào.

Nghe được mấy tên học sinh nam nhộn nhịp nói như vậy, Liễu Nguyệt cũng lập tức đánh giá ra, đây là Lâm Mặc cố tình bôi nhọ Vương Hạo Nhiên.

"Người tốt xấu gì cũng là một trợ giáo lão sư, phải làm gương cho người khác, tại sao có thể cố tình bôi nhọ học sinh như vậy." Liễu Nguyệt xụ mặt.

Lâm Mặc bị quở trách trước mặt mọi người, sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng tìm không thấy lý do gì để phản bác, chỉ có thể nói:

"Là lỗi của ta, nhưng mà vẫn phải tiếp tục thi đấu trận banh này."

Vương Hạo Nhiên nháy mắt với Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng.

"Cái tên trợ giáo lão sư này, có thể giữ một chút liêm sỉ không?"

Chúng ta không đủ người, đều để nữ sinh ra sân, người có ý tốt cùng chúng ta chơi bóng sao?" Lữ Minh hiểu ý, lập tức công kích.

"Ta thấy hẳn là một tên hám gái, nhìn thấy chúng ta bên này có nữ sinh, nhờ cậy muốn tiếp tục chơi bóng, một hồi sẽ chiếm tiện nghi của nữ sinh lớp chúng ta." Ngụy Chí Hàng khinh bỉ nói.

"Trận banh này còn tiếp tục thu đầu nữa hay không, không đánh thì tản đi đi."

"Người lớp 112 đâu? Mau tới một teend đi."

...

Một ít người xung quanh chờ đến hơi không kiên nhẫn, thúc giục nói.

"Ta tới ta tới!"

"Ta lên!"

...

Mấy nam sinh lớp 112 lập tức chủ động đi ra giữa sân, muốn thay thế vị trí Lâm Mặc.

Lâm Mặc có chút không cam tâm, trong lúc nhất thời không có dõn bước.

Liễu Nguyệt thấy thế, nhịn không được nói một tiếng "Người đi xuống đi."

Lâm Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể sa sút tinh thần rời khỏi sân bóng. Lúc gần đi không khỏi nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên một chút.

【 Đính, kí chủ hành động động không theo lẽ thường, khiến Lâm Mặc không cách nào tham gia trận bóng. Kí chủ thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

Vương Hạo Nhiên vừa ý nhận lấy ban thưởng.

Lúc Lưu Hoa nói có cuộc so tài bóng rổ thì hắn liền đoán được sẽ có nhân vật chính đi ra trang bức, chính là trợ giáo Lâm Mặc.

Bởi vậy hắn lựa chọn không gọi người của đội giáo viên hỗ trợ, chỉ xuất động người trong lớp. Mà mục đích tự nhiên là muốn để Lâm Mặc không cách nào ra sân.

Về phần gọi hia nữ sinh Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh chính là vì gia tăng độ khó trận bóng, để hắn có chỗ trống phát huy.

Vì trận bóng, Vương Hạo Nhiên đặc biệt tiêu hơn một ngàn điểm phản phái kỹ năng chơi bóng rổ.

Nếu như không phải quy tắc đã đề ra, nhất định phải có năm người ra sân.

Vương Hạo Nhiên thậm chí muốn một chọi năm.

Nhưng quy tắc thì không thể thay đổi, cho nên hắn lựa chọn hai người không khác gì gà mờ lên sân.

Sau khi lớp 112 có người thay thế vị trí Lâm Mặc thì trận bóng rất nhanh đã được bắt đầu.

Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh thậm chí còn không chạm qua bóng rổ, đến giữa sân đều chạy lung tung, một chút tác dụng đều không có.

Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng ngược lại đánh qua không ít bóng, nhưng vẫn rất gà mờ.

Nhưng mà điểm này đều không ảnh hưởng Vương Hạo Nhiên phát huy.

Vương Hạo Nhiên có kỹ năng bóng rổ, lại tăng thêm trăm năm chân khí làm cho thân thể được cường hóa, năm người lớp 112 hoàn toàn không phải là đối thủ.

Người đối diện cầm bóng, không tới ba giây liền bị Vương Hạo Nhiên đoạt.

Mà bóng đến trong tay Vương Hạo Nhiên thì nhất định dẫn bóng.

Điểm số hiện ra xu thế nghiêng về một bên.

Cái trận bóng rổ này hoàn toàn chính là một mình Vương Hạo Nhiên biểu diễn.

Xung quanh sân bóng rổ, Vương Hạo Nhiên rất nhiều fan mê muội, không ngừng lớn reo hò khen hay.

Ba vị hoa khôi Úc Thi Tinh, Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan trực tiếp đứng lên, lanh lợi vỗ tay cho Vương Hạo Nhiên, tay nhỏ đều có chút đỏ lên.

Lâm Mặc ở trong đám người reo hò, mặt không biểu tình, nhưng trong lòng ghen ghét vô cùng.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lâm Mặc mất cân bằng, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Nhưng mà, đúng lúc này.

"A!"

Giữa sân, người dự bị thay cho Lâm Mặc đang chạy nhanh bỗng nhiên té ngã bị thương.

Trận bóng bị tạm dừng.

Liễu Nguyệt tiến đến xem một chút, chỉ thấy cổ chân nam sinh này sưng đỏ, tựa hồ là trẹo chân, đi lại đều khó khăn, càng đừng đề cập đến đánh bóng.

Nhưng mà thời gian nửa hiệp của trận bóng còn thừa lại một ít, còn chưa kết thúc.

Liễu Nguyệt để mấy học sinh đưa tên nam sinh bị trẹo chân này vào phòng y tế.

Lớp 112 bên kia phái một tên dự bị ra sân.

Trận bóng được tiếp tục.

Thế nhưng không đến hai phút đồng hồ, cái tên dự bị này lại bị thương, cũng bị đưa đến phòng y tế.

Lớp 112 lại đổi một tên dự bị ra sân.

Nhưng quỷ dị chính là lần này không tới một phút, tên dự bị vừa rồi lại bị đưa vào phòng cứu thương.

Lần này, lớp 112 không còn đi ra nữa.

Ai dự bị thì đều vào phòng y tế, như vậy thì ai còn dám vào?

Vương Hạo Nhiên nhíu mày, cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.

Xoay chuyển ánh mắt, nhìn một chút phương hướng của Lâm Mặc.

Chỉ thấy Lâm Mặc đi tới giữa sân, đi đến trước mặt Liễu Nguyệt đang suy tư xem phải giải quyết việc này như thế nào.

"Liễu giáo sư, làm việc phải đến nơi đến chốn. Lớp 112 bên kia không có người đi ra nữa, nhưng trận bóng vẫn phải được tiếp tục, để ta ra sân đi." Lâm Mặc chủ động tự đề nghị.

"Nếu còn xuất hiện chuyện tương tự thì sao?" Liễu Nguyệt hỏi.

"Nếu ta cũng bị thương vậy thì hủy bỏ trận đấu, ngài cảm thấy thế nào?" Lâm Mặc nói.

Liễu Nguyệt không có lập tức trả lời, mà là nhìn về phía đội ngũ bốn người lớp 112 để tìm ý kiến.

Toàn bộ bốn người tỏ thái độ tán thành Lâm Mặc. Dù sao cũng không phải bọn hắn vào phòng y tế.

"Nghỉ ngơi một hồi rồi tiếp tục nữa trận sai." Liễu Nguyệt nói.

Nghe nói như thế, nghi hoặc trong lòng Vương Hạo Nhiên mở ra toàn bộ.

Chuyện đặc biệt này, hào quang nhân vật chính thật đúng là trâu bò, phá hủy cơ hội gia hỏa này ra sân ! Hào quang nhân vật chính của gia hỏa này lại phát động, lại còn có thể chế tạo cơ hội ra sân lần nữa!

Chương 528: Lâm Mặc Lúng Túng (1)

Nhưng mà những tên dạn dày bị thương của lớp 112 kia thật đúng là đủ xui xẻo.

Chửi bậy một hồi, Vương Hạo Nhiên suy nghĩ biện pháp để đối phó Lâm Mặc .

Tuy là hắn có niềm tin tuyệt đối đối thắng trận bóng rổ này.

Nhưng mà nếu Lâm Mặc đã đi ra chơi bóng rổ, trình độ khẳng định là không đơn giản.

Chỉ cần Lâm Mặc có thể ra trận, biểu diễn kỹ thuật chơi bóng rổ một chút cũng có thể làm mọi người kinh ngạc, mà bởi vậy thu được điểm tán thành.

Tuy là khả năng điểm tán thành này sẽ không nhiều. Nhưng Vương Hạo Nhiên lại không nghĩ để Lâm Mặc ném được chút ích lợi nào.

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, ánh mắt quét bốn phía, lơ đãng nhìn thấy phong cảnh tịnh lệ xung quang sân bóng rổ. Hơi hơi hút một hơi khí lạnh.

Sao Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan lại ngồi cùng với Úc Thi Tinh? !

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Úc Thi Tinh. Lập tức rời khỏi sân bóng, đi tới cửa hàng trường học mua một bình nước. Ngay sau đó đi tới một chỗ ít người.

Úc Thi Tinh đã ở nơi này chờ, sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tới thì không khỏi nhảy nhót một thoáng.

"Chuyện chúng ta đang yêu nhau, người có nói với người khác không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không có nha, không phải đã nói chờ ta thích ứng thì mới công bố chuyện này sao?" Úc Thi Tinh nói.

"Đúng đúng." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, lập tức vẫn có chút không yên lòng, nói: "Chuyện chúng ta yêu đương không nên nói với người nào hết, biết chưa?"

"Tại sao vậy?" Úc Thi Tinh thấy hấn thần sắc trịnh trọng, lập tức có chút hiếu kỳ.

"Có rất nhiều nữ sinh ưa thích ta, nếu người ta biết người là bạn gái của ta, khẳng định sẽ đố kị người, không ngừng tìm người gây rối. Ta không có khả năng lúc nào cũng canh giữ ở bên cạnh người, sợ người bị thương tổn." Vương Hạo Nhiên chững chạc đằng hoàng nói.

"Người nghĩ thật quá chu đáo nha! Ta sẽ nhớ mà!" Úc Thi Tinh cảm thấy lời này của Vương Hạo Nhiên rất có đạo lý, không khỏi gật đầu liên tục.

Suy cho cùng hấn là hot boy ở Thanh Linh, nếu không có nhiều nữ sinh ưa thích thì đây mới là chuyện kỳ lạ. Chuyện yêu đương của mình với hấn, nếu bị người ta biết thì khẳng định mình sẽ trở thành mục tiêu công kích!

"Người cầm lấy đưa cho tên trợ giáo Lâm Mặc kia uống, nói là cảm ơn hấn làm dự bị của lớp 112."

Nhìn thấy Úc Thi Tinh ổn định, Vương Hạo Nhiên đưa ra một bình nước.

Bên trong sân bóng.

Các đội viên đang nghỉ ngơi, chuẩn bị thi đấu nửa trận còn lại.

Sắc mặt của bốn nam sinh lớp 112 tràn đầy sa sút tinh thần, buồn bã ỉu xìu.

Mới đánh xong nửa hiệp bên này ăn zero. Sắc mặt còn đẹp mắt sao được chứ?

Hơn nữa, đối diện còn mang theo hai nữ sinh không đánh bóng. Này bằng với nhường bọn họ hai người.

Nhưng mà cho dù là như vậy, lớp 112 bên này vẫn đánh đến khó coi như vậy.

Nếu không phải có tinh thần thể dục chống đỡ, bọn hắn đã chuẩn bị đầu hàng.

"Còn có nửa trận sau, chúng ta có cơ hội thắng." Lâm Mặc thấy thế, lập tức trấn an nói.

Hơn nữa hiệp vừa rồi, hắn đã thấy kỹ thuật của Vương Hạo Nhiên, đồng thời thăm dò cách đánh lại hắn.

Lâm Mặc tự nhận trình độ của chính mình không kém hơn hắn.

Tuy là điểm số trước mắt hiện ra nghiêng về một bên.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên mang theo hai nữ sinh hoàn toàn không biết đánh bóng rổ. Các nàng không thêm phiền cũng không tệ rồi, đừng đề cập đến có tác dụng gì.

Dưới tình huống năm đánh ba, Lâm Mặc cảm thấy phía phần thắng của phía bên mình vẫn vô cùng lớn.

Dù cho bất hạnh thua, vậy cũng tuyệt đối sẽ không thua quá khó coi.

Lấy được điểm tán thành, cũng sẽ không ít đến nỗi nào.

Lâm Mặc tính thế này thật sự là rất đúng.

"Úc Thi Tinh cầm một bình nước đi tới bên này, lại là cho ai đây?"

Trong đội ngũ của lớp 112, một nam sinh chú ý tới cái gì, không khỏi bận học bên cạnh một cái.

"Số lần ta sờ đến bóng nhiều nhất, biểu hiện tốt nhất, khẳng định là cho ta."

"Sờ đến bóng thì tính là cái gì, người dẫn bóng sao? Thật là buồn cười. Ta thấy là cho ta, suy cho cùng trước đó nàng vẫn còn bốt trên mặt, ta không chế giễu nàng."

"Các người đều đẹp đi, ta đẹp trai nhất, khẳng định là cho ta!"

Mấy nam sinh tranh chấp.

Lâm Mặc nghe được âm thanh, không khỏi nhìn lại phương hướng Úc Thi Tinh. Chỉ thấy, nàng trực tiếp đi về phía mình.

"Lâm lão sư, cảm ơn người đã góp sức cho lớp chúng ta." Úc Thi Tinh cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn." Lâm Mặc thụ sủng nhược kinh, vội vã khoát tay đáp lại một tiếng.

Trong lòng bốn nam sinh lập tức có chút kinh ngạc nhìn lại.

"Bình này nước cho người, cố lên nha." Úc Thi Tinh khích lệ nói.

"Lớp 112 tất thắng, người nhìn kỹ là được."

Lâm Mặc hào hứng nhận lấy nước, vặn nắp bình ra, trực tiếp uống

nửa bình. Mà còn lại nửa bình thì cầm chắc như bảo bối, e sợ bị người đoạt đi.

Úc Thi Tinh quay người về tới chỗ ngồi trước đây bên trong sân bóng.

Lâm Mặc cùng bốn nam sinh đưa mắt nhìn nàng rời khỏi, hồn giống như là bị câu đi nửa ngày không bình tĩnh nổi.

Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan nhìn thấy Úc Thi Tinh đưa nước cho Lâm Mặc thì không khỏi kinh nghi liếc nhau một cái.

Có chút hoài nghi, bạn trai của Úc Thi Tinh có phải là trợ giáo Lâm Mặc này hay không.

Suy cho cùng, thân phận giữa trợ giáo lão sư cùng học sinh rất miễn cảm, nếu truyền đi sẽ gây nên chút sóng gió.

Úc Thi Tinh không nguyện ý như vậy, cho nên mới giấu lấy.

"Các người nhìn ta như vậy làm cái gì?" Úc Thi Tinh mới ngồi xuống liền phát giác được ánh mắt của Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan nhìn mình, không khỏi hỏi.

Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan nhộn nhịp lắc đầu, biểu thị không có gì.

Úc Thi Tinh không muốn nói, các nàng cũng không muốn vạch trần.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lâm Mặc mất đi năng lực nam nhân, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Vương Hạo Nhiên chậm rãi đi tới sân bóng bên này, đột nhiên nhận

được một tin tức. Sau khi mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Lâm Mặc ở cách đó không xa.

Chỉ thấy trong tay Lâm Mặc cầm nửa bình nước còn lại, xem như bảo bối vậy, còn hồn nhiên không biết ở trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

G @@@

Chương 529: Lâm Mặc Lúng Túng (2)

xNước trong bình kia, Vương Hạo Nhiên tặng thêm hai loại liệu. Một loại để hấn mất đi năng lực nam nhân, mà một loại khác thì ngăn cản Lâm Mặc trang bức để kiếm điểm tán thành.

Lúc này, Liễu Nguyệt bỗng nhiên thối còi, ra hiệu các đội viên ai vào chỗ này, chuẩn bị bắt đầu thi đấu nửa trận sau.

Đội viên hai bên sẵn sàng, chuẩn bị cướp bóng.

Vậy mà lúc này, khuôn mặt Lâm Mặc cau chặt, cũng che lấy bụng dưới.

Bóng được quang lên thật cao, hai bên có thể bắt đầu cướp cầu.

Thế nhưng Lâm Mặc đứng ở trước nhất cũng không dám nhảy.

Bởi vì hấn chỉ cảm thấy trong bụng một trận cuộn cuộn, hình như có

đồ vật gì muốn tìm lối ra để điên cuồng đổ xuống.

Hắn đứng không động, còn có thể chịu được, nhưng động tác năm nhất đại học chỉ là có chút không kèm được.

"Úc úc úc!"

Lâm Mặc sững sờ tại chỗ cái này mấy giây, Vương Hạo Nhiên dẫn bóng, làm khán giả xung quanh phát ra từng trận âm thanh hoan hô.

Bốn đội viên lớp 112 không khỏi nhìn Lâm Mặc một thoáng.

Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, Lâm Mặc rõ ràng có thể cướp bóng, hắn rõ ràng không nhảy dựng lên cướp cầu, phản ứng thật đúng là quá chậm!

Nhưng mà chỉ vừa mới bắt đầu nửa trận sau, tăng thêm Lâm Mặc là trợ giáo lão sư. Tuy là trong lòng bốn người bọn họ phàn nàn, nhưng trên miệng nhưng cũng không có chỉ trích Lâm Mặc cái gì.

Trận bóng vẫn tiếp tục.

Lâm Mặc ở trên sân bóng, tốc độ di chuyển giống như là rùa bò vậy, còn không bằng hai nữ sinh kia của lớp 113.

Bóng lại vào, điểm của lớp 113 bên kia càng ngày càng cao. Lớp 112 bên này vẫn là zero.

Xung quanh sân bóng, một trận thôn thức cười vang.

Nhìn qua không ít trận bóng của trường, nhưng trận bóng thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Phát giác được động tĩnh chung quanh, bốn nam sinh lớp 112 hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Đồng thời cũng nhịn không được.

"Lâm trợ giáo, người tới sân bóng là để chơi bóng hay là đi tản bộ đấy?"

"Trời ạ, Lâm trợ giáo, vừa rồi người nói tắt thảng, ta kém chút tin."

"Đánh cái lông chim gì nữa, hay là đầu hàng đi cho rồi."

...

Đội viên lớp 112 thừa dịp khe hở Vương Hạo Nhiên mới dẫn bóng, nhận nhiệm vụ chửi Lâm Mặc.

Lâm Mặc này vừa rồi cổ vũ, hóa ra là một tên chỉ biết nói, chỉ biết khoác lác, vừa vào sân đã biến thành chân tôm nhuyển, choáng tại chỗ, đi còn chậm hơn là rùa nữa.

Sắc mặt Lâm Mặc khó coi, cũng không nói ra nguyên nhân, chỉ là hướng về trọng tài Liễu Nguyệt nhắc tay ra hiệu.

Liễu Nguyệt ra hiệu trận bóng dừng lại tạm thời, đi đến trước mặt Lâm Mặc, phát giác được thần sắc hắn có chút khác.

"Làm sao vậy, người cũng bị trật chân sao?"

Vừa rồi dự bị liên tiếp xảy ra vấn đề, Liễu Nguyệt nhìn thấy hành động của Lâm Mặc cổ cổ quái quái, bởi vậy cũng là theo bản năng hỏi.

"Đúng vậy." Lâm Mặc bắt đầu dĩ lên tiếng.

Bụng hắn khó chịu, nhưng trận bóng đã trải qua bắt đầu, cũng không thể xin phép nghỉ trước đi giải quyết được.

Bởi vậy hắn chỉ có thể cưỡng ép kìm nén, may mắn là cảm giác khó chịu này chẳng mấy chốc sẽ qua đi.

Thế nhưng qua một hồi lâu, cảm giác khó chịu không có lắng lại, ngược lại càng ngày càng kịch liệt.

Không tiếp tục thi đấu trận này được nữa

Hắn nhìn thấy Liễu Nguyệt hỏi như vậy, thuận thế trả lời, muốn mau chóng thoát khỏi sân bóng. Bởi vì hắn mơ hồ có cảm giác đã sắp nhện không nổi.

Dự bị lớp 112 liên tiếp xuất hiện tình huống, hiện tại Lâm Mặc lại có bệnh lạ.

Liễu Nguyệt nhìn thấy loại tình huống này, lập tức quyết định kết thúc trận bóng này, phán lớp 113 thắng lợi.

Người chung quanh không có bất kỳ dị nghị nào, suy cho cùng trận bóng này ai nấy đều thấy được lớp 112 không thắng được.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, ngăn cản nhân vật chính Lâm Mặc trang bức, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Lâm Mặc cũng không quan tâm tới thắng bại. Hiện tại hắn chỉ có một cái ý niệm, đó chính là nhanh tìm cái hố để ngồi xuống.

Hắn kẹp chặt miệng, đạp bước loạng choạng, chuẩn bị rời khỏi sân bóng.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng dấp của hắn, khô hài cười một tiếng, thấp giọng nói một câu với Lữ Minh ở bên cạnh.

Lữ Minh gật đầu, lập tức chạy tới Lâm Mặc.

Lâm Mặc chỉ cảm thấy bụng đau kịch liệt âm ỉ, nổi lên sức mạnh kìm nén, biên độ đi lại cực nhỏ, e sợ cho bước chân mạnh một chút mà dẫn đến . . .

Lúc này, sau lưng truyền đến một trận tiếng bước chân chạy nhanh, đồng thời càng ngày càng gần.

"Ha ha, Lâm trợ giáo!"

Lâm Mặc còn chưa kịp quay đầu nhìn là ai, cảm giác chính mình bị người trùng điệp vỗ một cái. Đồ vaath thật vất vả đành chỉ cũng không chế không nổi, ào ào mà ra.

"Phốc phốc phốc. . ."

Sau lưng Lâm Mặc truyền ra một chuỗi dài dị hưởng, bên trên quần cộc bóng rổ nhạt màu có từng mảnh từng mảnh màu vàng đất thẫm thấu ra ngoài. Đồng thời một cỗ chất lỏng với thể rắn hỗn hợp dơ bảrchảy tới bên trên chân.

Lữ Minh liền lập tức cảm giác được có một cỗ mùi thối truyền đến, theo bản năng bịt mũi lại.

Hắn dựa theo Vương Hạo Nhiên phân phó đi tới chụp Lâm Mặc một cái, nhưng không có ngờ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Lâm Mặc này, rõ ràng bị tiêu chảy. . .

Lữ Minh chỉ cảm thấy ác tâm vô cùng, tranh thủ thời gian lui về phía sau mấy mét, cùng Lâm Mặc vẫn duy trì một khoảng cách.

Lâm Mặc lúc này còn chưa đi ra sân bóng, xuất hiện tình huống này, không ít ánh mắt nhọn nhọn nhìn tới.

Mọi người lập tức liền hiểu rõ Lâm Mặc bị gì.

Khó trách lúc Lâm Mặc ở trên sân bóng di chuyển chậm như vậy, toàn thân dường như đều căng thẳng, thi ra bởi vì kìm nén. . .

Trong đám người bộc phát ra một trận cười vang.

Một ít học sinh có ý đồ xấu thậm chí lấy ra điện thoại quay phim, muốn lưu lại hình tượng này.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lâm Mặc xấu mặt trước mặt mọi người, thu được 1100 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -55, hào quang phản phái của kí chủ +55! 】

Lâm Mặc lúng túng mất mặt đến cực hạn, quay đầu phần nộ nhìn Lữ Minh một chút, rất muốn đi tới đánh chết gia hỏa này. Nhưng không để bị người tiếp tục chế giễu, chỉ có thể tăng nhanh bước chân nhanh chóng rời khỏi.

A @@@

Chương 530: Mộ Bạch

zChạy rất chậm, trên mình còn toát ra âm thanh phốc phốc.

Nơi hắn đi qua, các học sinh nhộn nhịp tản ra, như là trốn như bệnh dịch.

Cuối cùng bên trong một trận cười vang, Lâm Mặc thoát khỏi nơi

đây.

Xem xong trận bóng, nhìn xong náo nhiệt, người chung quanh sân bóng dần dần tán đi.

Lúc này, sắp đến lúc vào học, các học sinh lần lượt trở về phòng học.

Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu cùng Ôn Tịnh cùng đường, kết bạn mà đi.

Dọc đường.

"Thì ra là người chơi bóng lợi hại như vậy sao! Nhất là lúc dẫn bóng, quả thực quá phiêu dật quá anh tuấn!" Mục Chiêu Chiêu tán thưởng không thôi.

"Kỹ thuật dẫn bóng của người không kém nha." Vương Hạo Nhiên đáp lại khen một câu.

"Còn chê cười ta, đã nói là ta không biết đánh bóng còn cứng rắn muốn ta ra sân." Khuôn mặt Mục Chiêu Chiêu sụp đổ. Ở trên sân bóng, nàng hoàn toàn không có cố gắng một chút tác dụng nào, chạy tới chạy lui, còn không có sờ được tới quả bóng.

"Không chê cười người, thật lòng ta cảm thấy người lợi hại. Người xem một chút, nhiều nhất ta chỉ dẫn một trái bóng, mà người lại có thể dẫn hai trái bóng, đương nhiên là người lợi hại." Vương Hạo Nhiên một bộ chứng chạc đàng hoàng khen người.

Sau khi Mục Chiêu Chiêu nghe thì sửng sốt một chút, có chút không phản ứng lại. Sau khi nghe được Ôn Tịnh che miệng cười trộm thì lúc này mới chợt hiểu bừng tỉnh.

"Đáng ghét!" Khuôn mặt Mục Chiêu Chiêu đỏ rực, thò tay chụp Vương Hạo Nhiên một thoáng.

Buổi chiều.

Sân bay Thanh Linh.

"Nhanh!"

. . .

Mười mấy tráng hán ăn mặc tây trang màu đen xông về cửa ra sân bay, lập tức song song đứng vững, từng người đều mang sắc mặt nghiêm túc.

Khách du lịch bốn phía nhìn thấy chiến trận này thì theo bản năng vội vàng tránh ra. Hết sức tò mò, những người này đến cùng là tiếp đãi nhân vật tài giỏi gì.

Không bao lâu, cửa ra sân bay, một nam tử ăn mặc áo khoác màu đen chậm chậm đi ra.

Nam tử này có khí tràng cường đại, bộ mặt có hình dáng đao tước rìu đục, nhìn lên hết sức có khí chất nam nhân.

Mười mấy tráng hán mặc âu phục đón lấy là mở đường cho nam tử mặc áo khoác màu đen kia, đến một phía trước một chiếc Rolls-Royce phiên bản dài.

Rất nhanh, Rolls-Royce chuyển động, trước sau có từng chiếc xe sang che chở, chậm chậm lái rời khỏi nơi đây.

Bên trong Rolls-Royce.

"Mộ ca, người ngài phân phó chúng ta tra, đã tra được." Một tráng hán áo đen đem một ít trang giấy cùng tấm ảnh đưa về phía nam tử

mang áo khoác.

Nam tử mặc áo khoác ngoài này tên gọi là Mộ Bạch, chính là cự phách của một phương thế lực ngầm.

Mặt Mộ Bạch không biểu tình, xem nhẹ những nét chữ trên trang giấy kia, xem xét tấm ảnh.

Trên tấm ảnh là một nữ sinh rất đẹp.

Nhìn ở góc độ nào cũng đều rất đẹp

Sau khi Mộ Bạch nhìn thấy nữ sinh trên tấm ảnh thì vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt hiện lên thần thái không hiểu.

Tuy là dáng vẻ nữ sinh này thay đổi rất lớn, nhưng một đôi mắt của nàng Mộ Bạch nhớ được rất kỹ.

Khi đó, hai người là học sinh cùng lớp, Mộ Bạch là một tên không ham học, tên lưu manh, mà nữ sinh này là một nữ nhi của nhà giàu.

Mộ Bạch cực kỳ ưa thích nữ sinh này, đều ba lần bốn lượt dây dưa, nữ sinh nhà giàu này thấy phiền nên nói cho phụ mẫu nàng.

Có một ngày, trên đường Mộ Bạch về nhà, bị người đánh đập một trận, đánh đến gần chết, đồng thời bị cảnh cáo sau này phải tránh xa nữ nhi nhà giàu kia một chút.

Sau đó Mộ Bạch rời khỏi trường học, trong lòng cất giấu cừu hận, trần trọc nhiều năm, Mộ Bạch lăn lộn thành cự phách của một phương thế lực ngầm.

Bây giờ hắn trở về tìm nữ nhân nhà giàu này. Mà mục đích rất đơn giản, đó chính là đạt được nàng, thỏa mãn tâm nguyện năm đó, đồng thời phát tiết oán giận trong lòng.

"Hiện tại nàng ở đâu?" Mộ Bạch lờ mờ lên tiếng hỏi.

"Đi học ở đại học sư phạm Thanh Linh. Nhưng mà gia đình bây giờ khốn đốn, không phải là nữ nhi nhà giàu nữa, Mộ ca muốn đổi phò nà, là một chuyện vô cùng đơn giản." Thủ hạ báo cáo.

"Nàng có bạn trai chưa?" Mộ Bạch hỏi.

"Không có." Thủ hạ đáp lại một thoáng, sau khi dừng một chút lại tăng thêm một câu, "Nhưng mà trước đó không lâu rất gần gũi với một nam sinh, thậm chí còn đi tản bộ trong trường học, rất nhiều học sinh đều nhìn thấy."

"Nam sinh này có thân phận gì?" Ánh mắt Mộ Bạch lóe lên một chút hàn quang.

"Còn. . . Còn không biết rõ." Thủ hạ nhìn thấy thần sắc này của Mộ Bạch thì rất sợ hãi, run giọng đáp lại nói.

"Trong vòng ba canh giờ, ta muốn biết." Mộ Bạch âm thanh lạnh lẽo.

"Vâng!" Thủ hạ cung kính gật đầu.

Trong ánh mắt Mộ Bạch không ngừng lấp lóe hàn quang. Nàng là của mình, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm, nếu ai dám chạm thử, vậy thì để người này chết!

Suy cho cùng, loại chuyện này đối với hắn mà nói thật sự là chuyện thường ngày.

Trong cao ốc khoa tiếng Trung của đại học sư phạm Thanh Linh.

Cổ Ngữ Nhu ngồi trong phòng học, lão sư ở trên bục giảng nước bọt tung toé bốn phía, nhưng mà nàng không yên lòng, căn bản nghe

không vào.

"Tên Vương Hạo Nhiên này, trước đó rõ ràng trò chuyện thật tốt, sao lại đột nhiên không liên hệ với ta nữa chứ?"

Ở trong lòng Cố Ngữ Nhu làm bầm lâu bầu, sắc mặt có chút phiền muộn.

Tất nhiên, nàng có loại tâm tình này cũng không phải do ưa thích Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy rất thích cảm giác được soái ca vây quanh mình mà thôi.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên không liên hệ, chính mình có thể làm sao được chứ?

Chủ động đi liên hệ hẳn? Cái này tất nhiên không có khả năng. Trong lòng Cố Ngữ Nhu cực kỳ kiêu ngạo, thề sống chết không là,

Thay đổi suy nghĩ một chút, Cố Ngữ Nhu bí mật lấy điện thoại di động ra, nhắn tin nhắn trong nhóm bạn bè.

Nội dung gửi trong nhóm bằng hữu là: "Chúc chính mình sinh nhật vui vẻ."

"Sau khi biết sinh nhật của ta nếu còn không chủ động liên hệ ta, vậy thì không cần thiết phải quen biết nam sinh này, trực tiếp cho hẳn vào danh sách đen!" Ở trong lòng Cố Ngữ Nhu thầm nghĩ.

z @@@

Chương 531: Sinh Nhật Cổ Ngữ Nhu

uLúc này chính là giờ đi học buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên thờ ơ nghe giảng, bỗng nhiên cảm giác được điện thoại ở trên người chấn động một cái.

Lấy điện thoại di động ra xem phát hiện là tin tức nhắc nhở nhóm bằng hữu Cổ Ngữ Nhu.

Lần trước cùng Cổ Ngữ Nhu nói chuyện trời đất, Vương Hạo Nhiên thêm nàng vào hảo hữu. Đồng thời, vì hiểu rõ hơn động tĩnh của nàng, Vương Hạo Nhiên còn mở ra nhắc nhở tin tức mới ở nhóm bằng hữu Cổ Ngữ Nhu.

Mở ra nhóm bằng hữu xem Vương Hạo Nhiên lập tức thấy Cổ Ngữ Nhu mới gửi một tin nhắn trong nhóm bằng hữu.

Sinh nhật Cổ Ngữ Nhu.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin nhắn như vậy, nhưng chỉ là nhàn nhạt nhìn một chút, cũng không định làm cái gì.

Nếu như không rơi vào tình thế bắt buộc, Vương Hạo Nhiên không quá muốn đi phản ứng nhân vật chính nữ tử tàn Cổ Ngữ Nhu này.

Hơn nữa, ý đồ Cổ Ngữ Nhu gửi tin nhắn này vào nhóm bằng hữu cũng đáng để suy nghĩ sâu xa.

Đến sinh nhật thì cố tình gửi tin nhắn vào nhóm bằng hữu, thế này là có ý đồ muốn câu cá.

Trong nhóm bằng hữu của Cổ Ngữ Nhu khẳng định có không ít nam

sinh.

Sau khi gửi tin nhắn ra như vậy chắc sẽ có rất nhiều nam sinh liếm cầu đi chúc phúc hoặc là tặng quà gì đó.

Vương Hạo Nhiên không muốn dây dưa vào chỗ này. Nàng sinh nhật thì sinh nhật, liên quan gì tới mình.

Cắt kĩ điện thoại di động. Nhưng mà không mấy giây sau điện thoại lại chấn động lên.

Vương Hạo Nhiên nhú nhú mày, cho là Cố Ngữ Nhu lại gửi tin nhắn vào nhóm bằng hữu, nhưng mà sau khi mở ra xem phát hiện là Thiều Oản Oản gửi tin nhắn trò chuyện tới.

"Có người tới đại học sư phạm hỏi thăm tin tức của Cố Ngữ Nhu, còn trộm một vài tấm ảnh."

Thiều Oản Oản giả bộ là học sinh thi nghiên cứu, xâm nhập vào đại học sư phạm Thanh Linh nhìn chăm chăm vào động tĩnh của Cố Ngữ Nhu, sau khi phát hiện có chuyện không tầm thường lập tức báo cáo cho Vương Hạo Nhiên.

"Có biết là lai lịch gì hay không?" Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua tin nhắn, nhanh chóng soạn tin nhắn trả lời.

Thiều Oản Oản: "Ngài phân phó ta nhìn chăm chăm Cố Ngữ Nhu nên ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, không có đi bắt người theo dõi ép hỏi."

Vương Hạo Nhiên: "Người tiếp tục nhìn chăm chăm đi, có chuyện đặc biệt lại báo cáo cho ta."

Sau khi kết thúc trò chuyện Vương Hạo Nhiên suy tư lên.

Nam phụ Lục Bắc Ca có chút thù hận đối với Cố Ngữ Nhu. Nhưng

mà lần trước hẳn có thể lừa Ngữ Nhu đến công ty Bắc Ca ảnh thị đã chứng minh hẳn hiểu rõ Cố Ngữ Nhu, không cần thiết phải tìm người hỏi thăm tin tức Cố Ngữ Nhu.

Nhân vật chính nữ tàn Cố Ngữ Nhu này tương đối đặc thù. Nội dung chính tuyến của nàng muốn thuận lợi tiến hành tiếp thì mở đầu phải là bị đẩy mạnh.

Mà sau khi đẩy Cố Ngữ Nhu thì thân phận nhân vật nam sẽ chuyển biến, thăng cấp trở thành nam chính.

Thế nhưng mà nam phụ Lục Bắc Ca không có năng lực nam nhân, cũng không có khả năng đẩy Cố Ngữ Nhu rồi trở thành nam chính.

Nam phụ này xem như đã bị phế bỏ, không có khả năng dánh đáng gì với Cố Ngữ Nhu nữa.

Nếu nhất định có dánh đáng thì nhân vật Lục Bắc Ca đảm nhiệm chỉ có thể là một phản phái thuần trả thù.

Nhưng mặc kệ như thế nào, người hỏi thăm tin tức của Cố Ngữ Nhu không thể là Lục Bắc Ca, mà là người khác hỏi.

Về phần là ai, Vương Hạo Nhiên không biết, nhưng hẳn có thể khẳng định một điểm là đang phát động nhân vật nam trong nội dung chính tuyến. Hẳn, không phải nam phụ thì là nam phản phái.

Bởi vì tính đặc thù hào quang của Cố Ngữ Nhu, nam phụ với nam phản phái cũng có thể tấn thăng thành nam chính.

Đồng thời trong tiểu thuyết nữ tàn cũng tồn tại loại sáo lộ nam phản phái tẩy trắng biến thành nam chính.

Đoán không lầm thì nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu hẳn sắp tới.

Nói cách khác, nếu như không ngăn cản thì rất có thể Cố Ngữ Nhu sẽ bị đẩy.

Vương Hạo xem như phản phái, cũng không nguyện nhìn thấy nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu thoải mái với nam chính.

Việc này nhất định phải phải đi quấy rối một chút.

Còn nữa, ngăn cản nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu còn có thể thu được điểm ban thưởng.

Có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên bắt đầu soạn tin nhắn.

"Sinh nhật vui vẻ, buổi tối có rảnh rồi không? Mời người ăn cơm." Soạn tin nhắn xong rồi gửi qua cho Cố Ngữ Nhu.

Vương Hạo Nhiên chờ đợi tin nhắn trả lời, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ. . . Ba mươi phút đi qua.

Cố Ngữ Nhu mới trả lời tin nhắn "Vừa nãy có việc. Người muốn mời ta ăn cơm à, sợ là không được, ta đã hẹn xong với bằng hữu."

Mới có việc? Là vội vàng trả lời tin nhắn những nam sinh khác hay là cố tình cho ta đợi một lúc?

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một thoáng, lúc này mới bắt đầu soạn tin nhắn.

"Thế sau khi cơm nước xong xuôi thì sao? Có rảnh không, ta mời người đi xem phim."

"Cơm nước xong xuôi, ta còn muốn đi chơi với bạn học, sẽ tới rất khuya." Cố Ngữ Nhu trả lời.

"Thế là tối nay không rảnh sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người có thể tới sinh nhật của ta tụ họp mà." Cố Ngữ Nhu trả lời nói.

Vương Hạo Nhiên: "Thế này không tiện, ta lại không quen biết với bạn học nơi, ta đi thì không tiện đâu."

Cố Ngữ Nhu: "Có gì mà không tiện, người tới đi, nhiều người thì đông vui."

Đông vui?

Người muốn ta liếm cầu ngay trước mặt của nhiều người như vậy để thỏa mãn lòng hư vinh của người chứ gì?

Vương Hạo Nhiên nhin không được oán thăm một trận.

Nhưng mà nhớ tới muốn đi ngăn cản nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu cũng chỉ có thể nhin một chút đi góp vui.

"Được thôi, người gửi cho ta cái địa chỉ đi." Vương Hạo Nhiên gửi tin nhắn nói.

"Còn chưa quyết định chỗ, bao giờ quyết định được ta sẽ nói cho người biết. Đúng rồi, không cần mua quà tặng đâu, người tới là được rồi" Cố Ngữ Nhu trả lời.

Thần sắc Vương Hạo Nhiên cổ quái. Cố ý nói một câu không cần mang quà tặng, người xác định không phải đang nói chơi?

—

Trong một tòa nhà ở khu nhà cao cấp.

Mộ Bạch bơi ở trong bể bơi, thân hình chập trùng lên xuống mặt

nước, đường nứt bấp thịt toàn thân nhìn rất có mị lực.

Nếu có nữ nhân mê trai ở nơi này, khẳng định sẽ nhìn đến tâm hoa lộ phóng.

E @@@

Chương 532: Tranh Giành Tình Nhân (1)

◊ Một người thủ hạ từ bên ngoài trở về đến đây báo cáo:

"Mộ ca, tra được rồi. Nam sinh đi gần Cổ Ngữ Nhu kia là một phú nhị đại, tên là Vương Hạo Nhiên, công tử tập đoàn Vương thị."

Mộ Bạch bơi tới mép bể bơi, đi lên bờ.

Một thủ hạ cung kính đưa khăn lông tới.

Sau khi xoa xoa nước trên người, Mộ Bạch mới nói: "Thì ra là một phú nhị đại. Tập đoàn Vương thị phải không? Nghe nói giá trị mấy trăm ức, nhưng mà không tính là cái gì." Ngữ khí hơi có chút khinh thường.

Hắn là Vương giả của thế lực ngầm, thủ hạ bán mạng rất nhiều, căn bản không sợ kẻ có tiền.

"Mộ ca, hôm nay là sinh nhật Cổ Ngữ Nhu, nàng sẽ đi liên hoan cùng bạn học." Thủ hạ báo cáo một tin tức khác.

"Sinh nhật phải không? Thế thì cũng tốt, ta đi tặng một phần quà cho nàng." Mộ Bạch lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

"Cần đặt mua quà tặng gì?" Thủ hạ hỏi thăm.

"Quà tặng ở ngay trên người của ta, không cần chuẩn bị." Mộ Bạch cười tà nói.

Thủ hạ thấy thế, không khỏi có chút buồn bực. Trên người Mộ Bạch có một cái khăn lông, cũng không thể đưa một cái khăn lông cho người ta chứ?

Nhưng nghĩ lại, hình như lại hiểu được cái gì. Mộ ca muốn đưa "Mấy cái ức" cho Cố Ngữ Nhu nhỉ?

Chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên nhận được định vị Cố Ngữ Nhu gửi tới.

Biết được chỗ tụ họp sinh nhật của Cố Ngữ Nhu là ở trong một quán gần đại học sư phạm Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên lấy ra Pagani đi.

Chiếc Pagani này chính là chiếc Pagani trước đây của Lâm Thần.

Nhưng mà sau khi Lâm Thần ngủ, xe này một mực đặt ở trong gara.

Sau khi Biển Tố Vấn cùng Vương Hạo Nhiên ngọt ngào xong thì hôm sau nàng làm chủ đưa chiếc xe này cho Vương Hạo Nhiên.

Suy cho cùng trước đây để Vương Hạo Nhiên hỗ trợ đã làm hắn thua thiệt mất một chiếc Bugatti.

Hiện tại đưa Pagani cho Vương Hạo Nhiên, cũng coi như là trả nợ.

Vương Hạo Nhiên lái Pagani đi tới nhà hàng Cổ Ngữ Nhu nói.

Sau khi dừng xong thì đi tới phòng được chỉ định.

Lúc này, trong phòng đã tụ tập một ít cả nam lẫn nữ.

Mấy nam sinh lấy quà tặng đã chuẩn bị xong ra đưa cho Cổ Ngữ Nhu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đi tới thì ánh mắt mọi người lần lượt quăng qua.

Ánh mắt các nữ sinh sáng lên, trong lòng nở hoa không ngừng. Các nam sinh thì một mặt khó chịu.

"Người tới rồi." Trong tay Cổ Ngữ Nhu cầm rất nhiều lễ vật, cười nói với Vương Hạo Nhiên một câu, nhưng rất nhanh chú ý tới hai tay của Vương Hạo Nhiên trống không. Đáy mắt xẹt qua một trận không vui, hẳn rõ ràng không mang quà tặng thật. . .

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thần sắc biến hóa rất nhỏ của Cổ Ngữ Nhu, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Rõ ràng là chính người nói không cần mang quà tặng, hiện tại ta tay không đi tới người lại không vui.

Nữ nhân thật đúng là động vật khẩu thị tâm phi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên tới đây không phải để lấy lòng Cổ Ngữ Nhu, chỉ là muốn nhìn một chút nhân vật nam phát động trong nội dung chính tuyến của Cổ Ngữ Nhu có ở chỗ này hay không.

Nhưng sau khi quét một vòng trong phòng thì một tên soái ca đều không nhìn thấy.

Vương Hạo Nhiên lập tức có chút thất vọng.

Trong tiểu thuyết nữ tần, đừng nói là nam phụ cùng nam phản phái, coi như là một nhân vật nam có chút quan trọng đều là soái ca.

Một đám nam sinh trước mặt không một người nào đẹp mắt, tuyệt đối đều là xì dầu, mặt hàng có thể bỏ trực tiếp.

"Ngũ Nhu, người này không phải là bạn trai người chú? Thật đẹp trai nha!" Một nữ sinh bí mật quan sát Vương Hạo Nhiên rồi rất là hâm mộ nói với Cố Ngũ Nhu.

"Không nên hiểu lầm, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường." Giọng Cố Ngũ Nhu lơ mờ, vội vã phủi sạch quan hệ.

Dưới cái nhìn của nàng, ngay cả quà tặng Vương Hạo Nhiên đều không cầm, rõ ràng không đem mình để ở trong lòng.

Trong lòng Cố Ngũ Nhu không cao hứng, tạm thời không muốn để ý tới Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên ở nơi này, ngoại trừ Cố Ngũ Nhu ra ai cũng không biết.

Cố Ngũ Nhu không nói chuyện với hắn, Vương Hạo Nhiên cũng lộ ra vẻ cô đơn.

Cố Ngũ Nhu cùng bạn học trò chuyện một lúc, người cũng đến gần như đông đủ. Ấn xuống một chuông trong phòng, gọi phục vụ viên tới để gọi món ăn.

Không bao lâu, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Chỉ là người đi tới không phải là phục vụ viên, mà là một nam tử cao lớn suất khí, khuôn mặt lạnh lùng.

"Oa, thật đẹp trai . . ."

Rất nhiều nữ sinh trong phòng lập tức lộ ra một mặt si mê.

Mắt của Vương Hạo Nhiên không khỏi nhắm lại một cái. Người đang chờ cuối cùng xuất hiện.

"Người là?" Sau khi Cố Ngữ Nhu nhìn thấy nam tử xa lạ này thì lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Nam tử quan sát thật sâu Cố Ngữ Nhu một chút, não hải hiện lên cảnh năm đó bị đánh, một trận hận ý không ngừng dâng lên trong lòng. Nhưng mà ngoài mặt cũng che giấu rất tốt.

"Người không nhận ra ta sao?" Nam tử đáp lại Cố Ngữ Nhu.

"Xin lỗi, xin hỏi người là?" Cố Ngữ Nhu thật sự không nhớ nổi người này.

"Mộ Bạch." Nam tử trả lời.

Nghe vậy, Cố Ngữ Nhu nhớ ra cái gì đó, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc khủng hoảng cùng kinh ngạc.

Khủng hoảng, tất nhiên là vì lúc cao trung hắn từng quấy rối mình, ba ba tìm người ra sức đánh hắn một trận, sau đó còn bị đuổi ra khỏi trường học. Tính ra thì xem như có chỗ thù hận.

Mà ngạc nhiên là bởi vì cảm thấy Mộ Bạch thay đổi cực lớn, năm đó hoàn toàn là một tên ất ơ, đầu tóc thường che khuất nửa gương mặt. Bây giờ đầu tóc xén, nhìn gọn gàng, ngũ quan cùng hình dáng hết sức tinh xảo, có chút mê người.

"Thế nào, không hoan nghênh phải không?" Mộ Bạch thấy Cố Ngữ Nhu thật lâu không nói, vì vậy nói.

"Mời ngồi." Cố Ngữ Nhu không biết rõ Mộ Bạch tìm đến mình làm cái gì, nhưng thấy hấn đẹp trai như vậy vẫn lễ phép nói một tiếng.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh một mực đang đánh giá Mộ Bạch.

Tuy không rõ ràng tên Mộ Bạch có chuyện gì với Cố Ngữ Nhu, nhưng hấn lại dùng thấu thị nhìn thấy Mộ Bạch dị thường.

Q @@@

Chương 533: Tranh Giành Tình Nhân (2)

Tên Mộ Bạch này mới nhìn Cố Ngữ Nhu mà tiểu huynh đệ đã đứng lên rồi!

Vương Hạo Nhiên im lặng cực kì, đồng thời cũng cảm giác được một cỗ khí tức của sáo lộ.

Suy đoán không sai thì Mộ Bạch có cùng suy nghĩ với Lục Bắc Ca, đó chính là muốn đẩy Cố Ngữ Nhu, mà lại là đẩy mạnh.

Về phần Mộ Bạch có thân phận nam phụ hay là thân phận phản phái thì nó không quan trọng.

Bởi vì chỉ cần kẻ đẩy là Mộ Bạch có thể tấn thăng thành nam chính.

Mặc kệ trước đây Mộ Bạch có thù oán gì với Cố Ngữ Nhu, sau khi đẩy thì thù có lớn hơn nữa đều sẽ không còn, sẽ biến thành liếm cầu trung thành, sau đó chẳng thèm ngó tới những nữ nhân khác, chỉ thích mỗi Cố Ngữ Nhu.

"Ta không thích ánh mắt người nhìn người."

Mộ Bạch đang muốn ngồi xuống, cảm nhận được bị Vương Hạo Nhiên quan sát, nhất thời có chút không thích, dùng lời cảnh cáo nhắc nhở một tiếng.

Vương Hạo Nhiên nghe xong thì lập tức cảm thấy có chút buồn cười. Nam phụ nữ tàn, tính cách cao như vậy sao? Cũng không phải là gì, nhìn đều không thể nhìn?

"Ta cũng không thích giọng nói chuyện của người." Vương Hạo Nhiên đáp lại nói.

"Người muốn chết sao?" Hàn mang trong mắt Mộ Bạch lướt qua.

Vương Hạo Nhiên nhú mày, không khỏi đứng dậy.

"Chuyện gì cũng từ từ, các người không nên đánh nhau!" Cố Ngữ Nhu nhìn thấy tình huống không thích hợp, vội vã đi tới giữa hai người, khuyên can nói.

Xung quanh, một đám nữ sinh hâm mộ không ngừng, chỉ cảm thấy được hai đại soái ca đang tranh giành tình nhân.

"Tạm thời tha cho người." Mộ Bạch tới vì Cố Ngữ Nhu, chính sự còn chưa làm, bởi vậy không muốn tự nhiên đâm ngang, dự định xử lý người trước mắt này sau.

Vương Hạo Nhiên không phải người hay dùng miệng lưỡi, không muốn cãi với hắn, làm biếng đáp lại cái gì. Nhưng mà trong lòng cũng hạ quyết tâm, muốn làm chết tên Mộ Bạch này.

"Vương Hạo Nhiên, ngồi đi. Mộ Bạch, người ngồi bên này." Cố Ngữ Nhu chia hướng trái phải nói một câu, định dùng mình ngăn cách hai người.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức cảm thấy cổ quái. Không hiểu tại sao mình lại đi vào = kịch bản nữ tần phụ trợ cho Cố Ngữ Nhu?

"Hắn là Vương Hạo Nhiên?" Sau khi Mộ Bạch nghe được lời của Cố Ngữ Nhu thì thần sắc hơi động, hỏi.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Cố Ngữ Nhu nghi hoặc.

"Không có vấn đề gì." Mộ Bạch ý vị thâm trường cười một thoáng.

Lúc này, phục vụ viên đi tới.

Cố Ngữ Nhu gọi món ăn, lần lượt đặc biệt hỏi hai người Vương Hạo Nhiên với Mộ Bạch ăn cái gì, ai cũng không lạnh nhạt.

Vương Hạo Nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái với hành động này của nàng.

Suy cho cùng là nhân vật chính nữ tần, hành động này là hoàn toàn tự nhiên mà thôi.

Tất nhiên, thế này không thể cho rằng nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu làm quá, mà là kịch bản sáo lộ nó như vậy, trước khi nam chính quyết định, nàng đứng đưa không ngừng, tâm ý rất thoải mái.

Sau khi nam chính được quyết định, tất nhiên Cố Ngữ Nhu sẽ kiên định đứng bên nam chính.

Chỉ là muốn trở thành nam chính trong nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu cần điều kiện tương đối đặc thù, đó chính là đẩy, dù cho đẩy mạnh cũng có thể.

Về phần Cổ Ngữ Nhu có thể báo cảnh sát hay không thì vấn đề này không cần lo lắng.

Nội dung chính tuyến Cổ Ngữ Nhu bắt đầu là từ bị đẩy mạnh. Vì thế mà trên người loại nhân vật chính nữa tàn này có một thiết lập quái dị.

Đó chính là cho dù bị bắt nạt như thế nào đều sẽ không báo cảnh sát! Thậm chí là từ trong lúc bị bắt nạt không ngừng từng bước yêu người này.

Nói không dễ nghe một chút đó chính là có khuynh hướng chịu ngược.

Nhưng mà tiểu thuyết ngược nữ tàn là trạng thái bình thường. Có một phần người đọc là phái nữ, hết lần này tới lần khác thích đọc ngược, càng ngược càng đọc hăng say, không ngược thì không vui.

Há? Vậy ta có thể mượn cái thiết lập đặc thù này làm chút chuyện hay không?

Trong đầu Vương Hạo Nhiên lập tức bốc lên một ý nghĩ ngạc nhiên.

Cổ Ngữ Nhu có hào nhân vật chính rất mạnh, tận 5800, nhiều hơn so với hào quang lúc đầu của nhân vật chính của Yến Vân Thiên.

Lục Bắc Ca mất đi năng lực không phát động được nội dung chính tuyến, hào quang nhân vật chính Cổ Ngữ Nhu phát huy tác dụng đã dẫn tới một tên Mộ Bạch.

Tuy mình có thể tùy tiện làm Mộ Bạch chết, nhưng sau khi làm chết thì sao? Sẽ còn có tên thứ hai, cái thứ ba, vô số Mộ Bạch tới.

Đến lúc đó, chẳng phải mình sẽ bị phiền chết?

Nhưng nếu như mình trực tiếp phát động nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu. Thì khẳng định Cố Ngữ Nhu sẽ tự mình di chuyển, đứng vững ở đội ngũ, sau này sẽ không lơ lửng, mà sẽ trung thành.

Mà sau đó, Cố Ngữ Nhu sẽ không dẫn tới đội người đẩy mạnh chứ?

Tất nhiên, kịch bản mà Vương Hạo Nhiên suy nghĩ phát động chỉ là làm giả phát động. Bởi vì làm thật thì mình sẽ trở thành nam chính (liếm cầu).

Chỉ là hấn cũng không xác định làm giả sẽ có có hiệu quả hay không.

Nhưng ôm thực ý nghĩ xác nhận thực tiễn, Vương Hạo Nhiên vẫn quyết định thử một chút.

Dù sao không tổn thất cái gì.

Hơn nữa loại hành động làm giả này hấn đã làm qua với Vân Sơ Nhiên, xem như đã có kinh nghiệm.

Muốn gạt được Cố Ngữ Nhu, khẳng định sẽ không có vấn đề.

Đồng thời, được lúc trước chuẩn bị để lừa Vân Sơ Nhiên còn thừa lại không ít. Có thể tùy tiện tạo một hiện trường gây án giả nữa.

Về phần có thể giả mạo thành nam chính nữ tần hay không, vậy thì phải dựa vào ý trời.

Sau khi món ăn được đưa lên, mọi người bắt đầu dùng cơm.

Cố Ngữ Nhu uống không ít đồ uống, lúc ăn được một nửa bỗng nhiên quá mót rồi rời khỏi phòng.

Nàng vừa mới đi, Mộ Bạch cũng đi theo.

Vương Hạo Nhiên lập tức đứng dậy từ chỗ ngồi, bắt kịp cách một đoạn.

Bởi vì hắn dùng thấu thị nhìn thấy Mộ Bạch siêu cấp hưng phấn, hiển nhiên là không kịp chờ đợi muốn ra tay với Cố Ngữ Nhu.

N @@@

Chương 534: Bọ Ngựa Bất Ve, Chim Sẻ Rình Mồi

PSau khi Cố Ngữ Nhu rời khỏi phòng ăn, nàng đi tìm nhà vệ sinh ở cùng tầng, thế nhưng phát hiện nhà vệ sinh ở tầng này đang sửa chữa nên ngưng dùng.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể đi lên lầu, tính tìm nhà vệ sinh trên đó.

Trên lầu cũng là phòng ăn nhà hàng, chỉ là toàn bộ trống rỗng, có lẽ bởi vì làm văn kém cỏi, lầu này không có đến một người khách.

Vương Hạo Nhiên đi theo, dùng thấu thị nhìn thấy màn này, lập tức sợ hãi thán phục đến sự thần kì của hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu.

Lòng Mộ Bạch mang ý đồ xấu theo đuôi, tầng lầu này lại không có một ai, kiểu này không phải là tạo điều kiện cho nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu phát động sao?

Trong lúc Vương Hạo Nhiên đang suy nghĩ, Cố Ngữ Nhu nhanh

chóng tìm được nhà vệ sinh, đi vào chuẩn bị tiểu.

Mộ Bạch đứng chờ ở cửa phòng rửa tay, mặt mũi tràn đầy cười gian, chuẩn bị đưa quà sinh nhật cho Cố Ngữ Nhu.

Thế nhưng không chờ Cố Ngữ Nhu đi ra, Mộ Bạch cảm thấy cổ bỗng nhiên đau xót, mất đi ý thức ngã xuống đất.

【 Đỉnh, kí chủ đánh ngất xỉu nam phản phái Mộ Bạch, ngăn cản nội dung chính tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu phát động, thu được điểm 1800 phản phái, hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Vương Hạo Nhiên kéo Mộ Bạch đang ngất tới một phòng ăn vắng vẻ, sau đó đập mạnh một lúc vào một chỗ của Mộ Bạch.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng vũ lực, khiến = nam phản phái Mộ Bạch mất đi năng lực nam nhân, thu được 1000 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên thoải mái không ít.

Kỳ thực, nếu như không phải ở chỗ này không thích hợp, hẳn đã làm Mộ Bạch chết luôn. Nhưng mà để không tạo thành ảnh hưởng không cần thiết nên mới nhẫn nại một cái, chỉ hơi trừng trị hắn.

Lúc này, Cố Ngữ Nhu cũng đi chậm chậm từ nhà vệ sinh ra.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp hiện thân, cản lại nàng ở hành lang.

"Ngươi. . . Sao ngươi lại ở chỗ này?" Cố Ngữ Nhu kinh ngạc một chút, nhanh chóng chú ý tới Vương Hạo Nhiên một mặt cười gian, cảnh giác nói "Ngươi muốn làm gì? !"

"Ta không mang quà tặng tới nên có phải ngươi không vui hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không có. Ta đã nói với người không cần mang quà tặng tới, làm sao lại giận dữ chứ." Cố Ngữ Nhu trái lương tâm lắc đầu.

Vương Hạo Nhiên nói tiếp: "Thật không? Vậy tại sao vừa nãy người lại hề hững với ta."

"Không có, người hiểu lầm rồi." Cố Ngữ Nhu một mặt thành khẩn.

"Ta nghĩ vẫn nên đưa quà tặng cho người. Người đi cùng ta."
Vương Hạo Nhiên đi đến một phòng ăn không cửa, vẫy vẫy tay với Cố Ngữ Nhu.

Cố Ngữ Nhu cũng không phải bại não, làm sao sẽ tin loại lời này, nhưng mà ngoài mặt vẫn gật đầu, đi đến cửa phòng ăn kia, chỉ là lúc sắp đến cửa ra vào thì bỗng nhiên tăng nhanh bước chân, muốn thoát đi chỗ này.

Vương Hạo Nhiên tay nhanh mắt lẹ, kéo cánh tay của nàng lại, mang nàng vào trong phòng ăn, đóng chặt cửa phòng lại.

"Người, người, người muốn làm gì?" Sắc mặt Cố Ngữ Nhu bối rối, bước chân lúi liên tiếp về phía sau, thẳng đến góc tường.

"Tặng quà cho người mà." Vương Hạo Nhiên cười gian hướng về nàng đi tới..

Cố Ngữ Nhu muốn hô cứu mạng, nhưng mà bị một bàn tay che miệng lại, không phát ra được một chút âm thanh nào.

Chợt một gương mặt tuấn lãng mang theo cười gian không ngừng phóng to trong mắt Cố Ngữ Nhu, nhưng không chờ nàng cảm thụ được cái gì thì bỗng cảm giác đầu choáng váng. Hôn mê bất tỉnh.

Nụ cười gian trên mặt Vương Hạo Nhiên tiêu tán, thần tình lãnh đạm. Bắt đầu tạo hiện trường gây án giả.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau đã hoàn thành công việc.

Vương Hạo Nhiên muốn làm cho Cố Ngữ Nhu tỉnh lại nhưng nhanh chóng nghĩ đến thời gian năm phút đồng hồ thực sự quá ngắn một chút.

Cố Ngữ Nhu tỉnh táo lại rồi cười nhạt mình thì làm sao bây giờ? Tất nhiên, có lẽ nàng sẽ không nói trên miệng nhưng trong lòng khẳng định sẽ có ý nghĩ này.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên ngồi ở trên ghế trong phòng ăn, liên hệ Hứa Mộ Nhan chơi Vương giả. Đánh xong vài giờ đồng hồ mới dừng tay.

Cất điện thoại, Vương Hạo Nhiên lấy một ly nước lạnh từ trong phòng ăn hất lên mặt Cố Ngữ Nhu.

Cố Ngữ Nhu đang mất đi ý thức thì bị nước lạnh kích thích, chậm rãi tỉnh lại, muốn ngồi dậy.

Một trận cảm giác nóng bỏng truyền đến, để Cố Ngữ Nhu nhíu chặt lông mày lại, đau suýt nữa kêu thành tiếng.

Cố Ngữ Nhu hoàn toàn tỉnh lại, ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Giương con mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên đang dương dương đắc ý ngồi ở trước mặt mình.

"Thích quà tặng này chứ?" Vương Hạo Nhiên lộ ra cười gian lẫn nửa, hỏi nàng.

Cố Ngữ Nhu cũng không phải tiểu hài tử, nháy mắt đã hiểu ý tứ.

"Người, người không phải người, người là hỗn đản, là cặn bã. . ."
Cố Ngữ Nhu một mặt phẫn nộ, hùng hùng hổ hổ nói, dùng hết từ ngữ mình biết để mắng người, dường như hận không thể mắng chết

Vương Hạo Nhiên đang sống sờ sờ.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thì nhíu mày. Dù sao hắn đang làm giả, không phải đây nàng thật, Cố Ngữ Nhu sẽ không báo cảnh sát chứ?

Nhưng vào lúc này.

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính thành công, ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của kịch bản, thu được 3200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -160, hào quang phản phái của kí chủ +160! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ tần nhân vật chính Cố Ngữ Nhu đối với kí chủ tăng lên 30, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

Sau khi nhận được hai cái tin tức nhắc nhở của hệ thống thì đầu tiên Vương Hạo Nhiên kinh hỉ, tiếp theo là ngây người.

Kinh hỉ tất nhiên là bởi vì giả mạo nam chính thành công, thu được một phần ban thưởng vô cùng khả quan.

Mà nguyên nhân ngây ra đó tất nhiên là vì độ hảo cảm của Cố Ngữ Nhu đối với mình lại tăng lên.

Nếu nữ sinh bình thường gặp phải loại chuyện này thì cho dù giết nam sinh đi đều không nhất định có thể mất hết mối hận trong lòng.

Cố Ngữ Nhu bị cái quỷ gì? Rõ ràng còn tăng nhiều hảo cảm đối với mình như vậy!

Quả thực không hiểu thấu!

Vương Hạo Nhiên chửi bậy một lúc. Nhưng nhanh chóng nhớ tới nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu vốn là hết sức ngược.

o @@@

Chương 535: Thâm Sơn Vô Danh (1)

Cái thiết lập đặc thù của nhân vật chính Cố Ngữ Nhu nói đơn giản là ưa thích bị ngược. Suy nghĩ một chút, độ thiện cảm tăng lên hình như cũng chấp nhận được.

Bởi vì nếu như độ thiện cảm của Cố Ngữ Nhu không tăng lên thì gặp được loại tình huống này, khẳng định sẽ báo cảnh sát.

Sau đó đem nam chính bắt đi, kịch bản này sẽ tiến hành tiếp như thế này? Chẳng phải sẽ ngừng lại hoàn toàn sao?

Vù vù. . .

Cố Ngữ Nhu chửi rủa Vương Hạo Nhiên để phát tiết cảm xúc trong đáy lòng. Bỗng lúc này điện thoại chấn động.

Xem xét điện báo là một bạn học nữ gọi đến.

"Uy." Cố Ngữ Nhu bình tĩnh lại, nghe điện thoại.

"Ngữ Nhu, gọi điện thoại lâu như vậy tại sao giờ mới nghe? Không phải người đi nhà vệ sinh sao? Sao lại đi lâu như vậy, xảy ra chuyện gì rồi?" Bạn học nữ cấp bách hỏi.

"Không, ta không có việc gì. Lập tức trở về ngay." Cố Ngữ Nhu không hề đề cập tới chuyện bị bắt nạt.

Bên cạnh, Vương Hạo Nhiên không cảm thấy bất ngờ. Tuy ngoài mặt Cố Ngữ Nhu hùng hù hỏ hỏ, nhưng trong lòng đã xuất hiện thay đổi.

Có lẽ, chính nàng đều không làm rõ được mình đã thích nam sinh bắt nạt nàng.

Lúc đối mặt với bạn học tra hỏi, tiềm thức nói cho nàng, không thể nói chuyện này ra.

Vì vậy mà nàng đã trả lời như thế.

Sau khi nói xong, Cố Ngữ Nhu ngắt điện thoại, chật vật đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng ăn.

"Nhớ giữ bí mật chuyện này nếu không người sẽ rất thảm." Vì đề đề phòng vạn nhất nên Vương Hạo Nhiên hù dọa nàng một câu.

Tâm tình Cố Ngữ Nhu phức tạp nhìn hấn một chút.

Hấn là một phú nhị đại, trong nhà có tiền như vậy.

Mình chỉ là con nhà giàu khốn đốn, không tiền không thế, làm sao đấu được với hấn? Chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Chuyện kết thúc, Vương Hạo Nhiên trực tiếp rời khỏi nhà hàng.

Trong phòng ăn, một đám bạn học đều ăn gần như đã xong.

Khi nhìn thấy Cố Ngữ Nhu trở về, mấy bạn học nữ quan tâm, hỏi nàng đi làm cái gì.

Cố Ngữ Nhu nói dối gặp được người quen biết cũ, trò chuyện thật

lâu nên mới trì hoãn.

Nghe được lời này, các bạn học cũng không nghĩ nhiều thêm.

"Hai đại soái ca kia lần lượt đi ra theo người, bọn hấn đâu rồi?" Bạn học nữ phát hiện không thấy Mộ Bạch cùng Vương Hạo Nhiên đâu, thế là không nhịn được hỏi Cố Ngữ Nhu.

"Ta cũng không biết." Cố Ngữ Nhu giả ngu lắc đầu.

Nàng ngược lại biết Vương Hạo Nhiên đi làm cái gì. Nhưng Mộ Bạch đi chỗ nào lại không biết rõ được.

Nhưng mà vấn đề liên quan tới Mộ Bạch đi đâu nàng không quan tâm chút nào.

Bởi vì trong đầu của nàng đều là nụ cười gian trước lúc Vương Hạo Nhiên bắt nạt mình, có cảm giác không bỏ đi được, căn bản không thèm nghĩ những nam sinh khác.

Liên hoan xong, dựa theo kế hoạch ban đầu sẽ đi KTV ca hát.

Thế nhưng bây giờ trong đầu Cố Ngữ Nhu là một mảnh hỗn loạn, căn bản không có tâm tình đi.

Bởi vậy, nàng nói dối là bị đau đầu, nói không muốn đi.

Chủ không đi, những người khác đi cũng không có ý gì, hủy bỏ hoạt động cuối cùng.

Cố Ngữ Nhu cùng bạn học nữ rời khỏi nhà hàng, trở về ký túc xá trường học.

"Ai đánh lén ta ở phía sau. . ."

Trong một phòng ở tầng vắng vẻ, Mộ Bạch sờ lấy cái cổ đau nhức,

mơ mơ màng màng tỉnh lại, từng bước khôi phục ý thức.

Rồi nhanh chóng cảm giác được có một chỗ trên người đau đớn vô cùng.

Mộ Bạch tràn ngập lửa giận, nhưng giờ này khắc này chuyện quan trọng cũng không phải tìm ra kẻ đánh lén, mà là phải đi bệnh viện.

Hắn động một chút đều cực kì khó khăn, chỉ có thể gọi điện thoại cho thủ hạ, để bọn hắn tranh thủ thời gian tới đón mình.

Sau khi gọi điện thoại, bọn thủ hạ nhanh chóng chạy đến, đem Mộ Bạch đưa đến một bệnh viện.

Sau khi đã kiểm tra, bác sĩ đã phán đoán.

Huynh đệ Mộ Bạch chịu trọng kích, tạo thành vết thương không thể chữa, đã bị phế bỏ hoàn toàn.

Một thủ hạ thân thiết của Mộ Bạch nghe được lời này không khỏi kinh ngạc.

Mộ ca không phải cho người ta "Mấy cái ức" sao? Tại sao để người ta phế mất công cụ tặng lễ?

Chỉ là hắn không dám hỏi vấn đề này.

Lửa giận traten ngập trời dâng lên trong lòng Mộ Bạch, phân phó thủ hạ nói:

"Đi nhà hàng kia tra cho ta, ta muốn biết là ai đánh lén!"

Lấy thân phận của hắn, cho dù bị hại, cũng không có khả năng lựa chọn báo cảnh sát.

Hắn quyết định dùng phương thức của mình để giải quyết việc này.

Giờ phút này đã gần đến nửa đêm.

Một toà nhà trong núi không biết tên.

"Sư phụ, ngài. . . sao ngài lại muốn đuổi ta đi?"

Trong phòng một toà nhà đơn sơ, Đạm Đài Yêu Nguyệt lặng yên mà đứng, một mặt mờ mịt hướng về một nam tử khoảng ba mươi tuổi hỏi.

"Ta đã truyền thụ toàn bộ tuyệt học cổ võ cho ngươi, ngươi bây giờ đã thành tài là lúc nên xuống núi." Nam tử dùng giọng lão chậm chậm nói.

"Có thể. . . Nhưng bây giờ đã muộn như vậy, hừng đông ngày mai ta mới đi."

Có lúc Đạm Đài Yêu Nguyệt đã nghe sư phụ đề cập qua việc này, sau khi học nghệ thành công thì xuống núi, bởi vậy trong lòng đã sớm chuẩn bị. Nhưng bây giờ đã gần đến nửa đêm, sư phụ bỗng nhiên nói nàng xuống núi, khiến nàng hết sức không hiểu.

"Lời sư phụ đều không nghe phải không?" Giọng nam tử có vẻ hơi gấp rút lại nghiêm túc.

Đạm Đài Yêu Nguyệt kính trọng sư phụ, bởi vậy không dám không nghe, bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, cáo từ. Ta đi xuống núi."

Dứt lời, nàng chậm chậm rút khỏi phòng ốc đơn sơ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đã ở chỗ này ba năm, có chút không nở rời khỏi. Nhưng mà sư phụ đã nói, mình cũng chỉ có thể xuống núi.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Đạm Đài Yêu Nguyệt suy nghĩ nên đi hướng nào. Sau một khắc đôi mắt sáng lên, hiển nhiên đã nghĩ đến.

"Ba năm không gặp, không biết các muội muội với Tiểu Thần thế nào rồi. . ."

Đạm Đài Yêu Nguyệt tự lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt khẽ nâng nhìn bầu trời đêm một chút.

Chỉ thấy ánh trăng hơi sáng, bốn phía lộ ra một mảnh lờ mờ.

Mà con đường thâm sơn hiểm trở, quanh co khúc khuỷu.

D @@@

Chương 536: Thâm Sơn Vô Danh (2)

⌈Nếu là người bình thường xuống núi lúc ban đêm thì sẽ phải chết ở chỗ này.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt tu luyện cổ võ, dựa vào ánh trăng đã đầy đủ thấy rõ con đường. Đối với nàng mà nói, kỳ thực không khác ban ngày bao nhiêu.

Nhún người nhảy lên, Đạm Đài Yêu Nguyệt đã xuất hiện chỗ rất xa trên ngọn cây. Nhẹ đập lá cây, mượn lực đập mạnh.

Lá cây không nhúc nhích tí nào, mà thân hình Đạm Đài Yêu Nguyệt

đã xuất hiện ở ngoài vài trăm mét, dung nhập trong bóng đêm mờ mịt.

Sau một khắc, trong phòng đơn sơ vang lên một tiếng điên điên khùng khùng ầm ỹ.

"A a a a! Mười năm mười năm! Lão tử cuối cùng được giải phóng! ! !"

Trong phòng, nam tử khoảng ba mươi tuổi kia hoàn toàn không có phong phạm cao nhân như lúc đối mặt với Đạm Đài Yêu Nguyệt, bây giờ như là tự kỷ, khoa tay múa chân ở tại chỗ, hưng phấn vô cùng.

Nam tử này tên là Tần Phàm, là Xuyên Việt giả, đồng thời còn kèm theo kim thủ chỉ phối với Xuyên Việt giả.

Kim thủ chỉ của hắn gọi là "Hệ thống thu đồ" . Vừa mở ván hệ thống đã giao phó cho hắn vô số bản lĩnh thần kì.

Thế nhưng Tần Phàm còn chưa kịp vui vẻ, hệ thống đã cưỡng chế ban bố nhiệm vụ.

Nhiệm vụ là để hắn dạy dỗ chín mươi chín tên đồ đệ lợi hại ảnh hưởng được đến thế giới ở trong thâm sơn này, kỳ hạn là mười năm. Nếu không hoàn thành sẽ bị hệ thống giết chết..

Tần Phàm bất đắc dĩ, chỉ có thể dạy đồ đệ.

Tuy bị vây ở thâm sơn, nhưng thường cách một đoạn thời gian sẽ có người ngoài ngộ nhập nơi này.

Tần Phàm có vô số bản lĩnh, phô bày bản sự một chút tất nhiên sẽ đem bọn hắn hù đến ngây người, không kịp chờ đợi muốn bái sư lập tức.

Trong những đồ đệ này, có người học được y thuật Thần cấp, trở thành tuyệt thế thần y: Có người học được tướng thuật, trở thành đại sư tướng thuật: Có người học được con đường phát tài, trở thành nhà giàu nhất một phương: Có người học được ám sát chi thuật, trở thành người nghe được tên đã sợ trong thế giới sát thủ..

Trong những bản lĩnh này, cổ võ thâm ảo khó học nhất.

Thứ mà Đạm Đài Yêu Nguyệt học chính là tuyệt học cổ võ.

Tính thời gian thì hôm nay vừa tròn kì hạn mười năm.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đã luyện tuyệt học cổ võ đã đại thành, Tần Phàm muốn hoàn thành nhiệm vụ nên tất nhiên phải thúc giục nàng mau chóng rời khỏi.

Nếu mà đến nửa đêm mười hai giờ thì nhiệm vụ này coi như thất bại.

Nhưng mà Tần Phàm vừa mới thu được nhắc nhở của hệ thống——
Hoàn thành nhiệm vụ!

Nói cách khác, giờ phút này hắn đã tự do, có thể rời khỏi toà thâm sơn này!

"Hồngбет, vừa này nóng vội quá, quên hỏi Yêu Nguyệt đi chỗ nào!"
Tần Phàm hưng phấn một lúc rồi không nhịn được vỗ một cái vào bắp đùi của mình, hối hận nói.

Trong chín mươi chín tên đồ đệ của Tần Phàm có không ít nữ đồ đệ, lại càng là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành. Đạm Đài Yêu Nguyệt là một trong số đó.

Hơn nữa, Đạm Đài Yêu Nguyệt ở trong những mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành này đều nổi bật vô cùng, có thể nói là cấp bậc tuyệt thế hạ thủy. Nếu ở cổ đại thì có thể mê đảo quân vương, tùy tiện

làm đổ một vương triều.

Lúc dạy những mỹ nữ đồ đệ này Tần Phàm thường xuyên có ý nghĩ trong lòng.

Chỉ là hệ thống có hạn chế, trong khi đang làm nhiệm vụ dạy đồ đệ Tần Phàm cần bảo trì thân phận sư phụ, không thể làm ra một chút chuyện vượt quá giới hạn.

Thậm chí ngay cả sờ tay một mỹ nữ đồ đệ đều không thể đi làm.

Như thế làm Tần Phàm nhịn gần chết.

Mà bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, mất đi tất cả hạn chế. Tần Phàm có thể tùy tâm sở dục.

Tần Phàm yêu quý nhất là mỹ nữ đồ đệ Đạm Đài Yêu Nguyệt, sau khi mất đi hạn chế đương nhiên muốn thân cận nàng một chút.

Thế nhưng vừa nãy dưới tình thế cấp bách chỉ muốn thúc nàng nhanh chóng xuống núi, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, quên không hỏi nàng đi chỗ nào.

"Thôi, chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt."

Tần Phàm phiền muộn một lúc, tâm tình bắt đầu chuyển tốt.

Kì hạn mười năm đã qua, là lúc mình nên tiêu diêu tự tại.

Tần Phàm tràn đầy khát khao hưng phấn đến mức một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Phàm dùng một mối lửa trực tiếp đốt toàn bộ mấy tòa nhà trên núi, trong lòng hạ quyết tâm, vĩnh viễn không trở về nơi quỷ quái

này!

Không bao lâu đã đi tới chân núi.

Trong tầm mắt, một lão già lớn tuổi mang theo nam tử trẻ tuổi ngu ngu gốc gốc đứng ở chân núi.

Lão già cao tuổi nhìn xem hướng thâm sơn do dự muốn trực tiếp đi lên hay không.

Đang lúc lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy Tần Phàm xuất hiện.

"Sự phụ!"

Lão già cao tuổi lập tức hào hứng chạy tới, quỳ xuống hành lễ trước mặt Tần Phàm.

"Tiểu Tiêu à." Tần Phàm nhận ra lão già cao tuổi.

Lão già là một trong những đồ đệ mà Tần Phàm thu lúc đầu, học tập y thuật. Nhiều năm trôi qua như vậy đã trở thành tuyệt thế thần y.

"Dật Phong, mau tới đây hành lễ với sư công!" Lão già họ Tiêu vẫy vẫy tay với nam tử ngu đàn kia.

Chỉ là nam tử ngu đàn căn bản nghe không hiểu ý gì, cười ngây ngô nhìn xem hồ điệp bay đến bên người, trong miệng nói "Bay bay bay", hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Tần Phàm thấy một màn này, nghi ngờ nhìn về phía lão già.

"Đây là truyền nhân của ta, tên là Tiêu Dật Phong. Mấy tháng trước đi bảo vệ một thiên kim nhà giàu, cũng không biết bị người nào làm hại, khuôn mặt bị hủy, não bộ bị tổn thương, người biến thành si ngốc. Ta vô lực cứu chữa nên muốn đi cầu sự phụ ngài ra tay." Lão già họ Tiêu giải thích nói.

Thân hình Tần Phàm thoát qua đến trước mặt Tiêu Dật Phong, sau khi bắt mạch điều tra lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

"Sư phụ ngài. . ." Lão già họ Tiêu thấy thần sắc Tần Phàm, có chút bối rối.

"Cũng không thể không thể cứu trị, chỉ là cần một ít dược liệu hiếm thấy." Tần Phàm nói.

Lão già họ Tiêu vui vẻ, vội vã hỏi thăm là loại dược liệu hiếm thấy nào.

Tần Phàm nói từng cái, phân phó nói: "Sau khi tìm đủ dược liệu thì người dẫn hấn tới tìm ta, ta tự mình ra tay cứu trị."

A @@@

Chương 537: Mời

∟Lão già nghe được những dược liệu hiếm thấy kia thì cảm thấy khó khăn vô cùng, nhưng cũng không chịu buông tha.

"Đa tạ sư phụ!" Lão già họ Tiêu cung kính cúi đầu, lập tức hỏi: "Sau khi tìm đủ dược liệu nên đi đâu tìm sư phụ ngài?"

Trước đây Tần Phàm ở thâm sơn không ra, tất nhiên là dễ tìm vô cùng. Nhưng bây giờ thấy hấn muốn rời khỏi, tất nhiên phải hỏi rõ.

"Ta dự định đi đến Thanh Linh một chuyến, sau khi người tìm được được liệu thì đi Thanh Linh tìm ta. Nếu như đến lúc đó ta không ở Thanh Linh thì người đi tìm một người tên Mã Hồng Thắng. Ta sẽ lưu lại phương thức liên lạc cho hấn."

Mã Hồng Thắng học tập con đường phát tài, là một trong những đồ đệ của Tần Phàm. Trên người Tần Phàm không có lấy một đồng tiền, nhập thế sinh hoạt bình thường khẳng định không thể thiếu tiền.

Nửa năm trước, trong tin của Mã Hồng Thắng truyền tới Tần Phàm đã biết Mã Hồng Thắng đang là nhà giàu nhất Thanh Linh, tài sản hơn trăm tỷ.

Vì vậy Tần Phàm muốn đi tìm đồ đệ Mã Hồng Thắng, lấy trước vài ức tới tiêu một lát.

"Thanh Linh phải không? Đệ tử nhớ kỹ rồi." Sau khi nghe được lời của Tần Phàm, thần sắc lão già họ Tiêu hơi động, vội vã đồng ý .

Đối với hấn thì cũng không lạ lẫm với Thanh Linh. Bởi vì hấn tìm được Tiêu Dật Phong ở trong đám ăn mày Thanh Linh. Mà hơn nữa là Tiêu Dật Phong xảy ra chuyện ở Thanh Linh.

Buổi sáng.

Hôm nay nghỉ, Vương Hạo Nhiên không cần đi lên lớp, giờ phút này còn đang ngủ ngon.

Tất nhiên, là một người rất có quan niệm về thời gian thì giờ này không nên ngủ.

Còn nữa, hấn có trăm năm chân khí, tinh thần mạnh hơn người bình

thường gấp mấy lần. Một ngày chỉ cần nghỉ ngơi một hai giờ là đủ rồi.

Nguyên nhân bây giờ vẫn ngủ thật sự bởi vì tối hôm qua có chút mệt nhọc.

Biển Tố Vấn mới nếm thử mới mẻ, hào hứng vô cùng.

Tối hôm qua Vương Hạo Nhiên bị Biển Tố Vấn khăng khăng gọi đi.

Một đêm không ngủ, sáng nay mới trở lại biệt thự.

Dù sao hôm nay không phải lên lớp, cũng không có chuyện đặc biệt gì, dự định ngủ bù.

Thế nhưng là mới híp mắt ngủ một hồi, liền có người tới gõ cửa.

"Hạo Nhiên, tỉnh chưa? Ta có việc muốn nói với ngươi." Tiếng đập cửa dừng lại, âm thanh của Phượng Huyền Tố truyền đến.

"Chuyện gì vậy?" Vương Hạo Nhiên có chút buồn bực hỏi.

"Ta có thể đi vào không?" Trong khi nói chuyện, Phượng Huyền Tố đã đẩy cửa vào.

Wương Hạo Nhiên không còn gì để nói, ngươi đã đi vào, còn hỏi vấn đề này làm gì?

Sau khi Phượng Huyền Tố đi vào phòng ngủ thì không có lập tức nói chuyện, trong mắt léo lên dị sắc liên tục, không ngừng đánh giá Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên đem chăn kéo lên, chỉ lộ ra một cái đầu, lặp lại hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Phượng Huyền Tố thấy thế, u oán một lát, sau mới nói:

"Nhiều tử tử mời ta ăn cơm, để ta đi đến tòa nhà lớn một chuyến. Ta muốn mang người đi cùng."

"Thế này không tiện, ta đi làm gì." Vương Hạo Nhiên nghĩ tới Phụng Nhiêu, cảm thấy rất đau đầu, không quá vui lòng muốn đi.

"Có gì không tiện, đi đi mà." Phụng Huyền Tố lộ ra dáng vẻ tiểu nữ, nũng nịu nói.

Nếu có người ngoài, nàng sẽ không lộ ra loại thần thái này. Nhưng nơi này không có người ngoài, chỉ có mình với phu quân, tất nhiên là không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Có thể để Phụng Huyền Tố thiên kiều bá mị mỹ nhân nũng nịu khiến lòng Vương Hạo Nhiên đều cảm giác sắp hòa tan, lập tức muốn một lời đồng ý. Nhưng mà lúc lời đến khóe miệng có chút lo lắng, liền hỏi:

"Là người muốn mang ta đi, hay là tử tử Phụng Nhiêu của người nói ra?"

Phụng Huyền Tố xem hắn như phu quân, điểm này Vương Hạo Nhiên biết rõ.

Bên Phụng Nhiêu chẳng khác gì nửa người nhà của Phụng Huyền Tố. Phụng Huyền Tố cũng đã nói qua mang theo mình đi gặp người nhà.

Nhưng nếu Phụng Nhiêu nói ra thì Vương Hạo Nhiên có chút luống cuống.

"Ta nghĩ dẫn người đi. Nhiều tử tử cũng dặn đi dặn lại, bảo ta nhất định phải dẫn người đi." Phụng Huyền Tố trả lời.

Dặn đi dặn lại?

Nghe được Phượng Huyền Tố nói ra chữ này, Vương Hạo Nhiên âm thầm hút một hơi khí lạnh.

Kỳ thực, ngày kia sau khi rời khỏi bệnh viện, Phượng Nhiêu nhiều lần gửi tin nhắn muốn mời Vương Hạo Nhiên ra gặp mặt.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên đều tìm lý do từ chối đi.

Phượng Nhiêu gọi Phượng Huyền Tố đi ăn cơm, cố ý nói mang mình cùng đi, tất nhiên có dụng ý khó dò!

Wương Hạo Nhiên tự hỏi, trước mắt đánh không lại Phượng Nhiêu.

Nếu Phượng Nhiêu mất lý trí, ngang ngược lên, vậy mình chẳng phải sẽ bị. . .

Wương Hạo Nhiên chỉ ngẫm đều cảm thấy lưng phát lạnh.

Đối với vấn đề của Phượng Nhiêu, hắn vẫn là tuân theo một nguyên tắc, đó chính là cứ nhóm lửa mặc kệ dập lửa.

"Cùng ta đi nha, có được hay không." Phượng Huyền Tố thấy Vương Hạo Nhiên do dự, thế là đi lên lưng lay tay Vương Hạo Nhiên lần nữa nũng nịu nói.

Wương Hạo Nhiên cảm giác có chút không chống đỡ được, muốn đi cùng Phượng Huyền Tố một chuyến, nhưng mà trước đó cần phải hỏi thăm một ít chuyện.

"Người đi ra ngoài trước một chút, ta mặc quần áo tử tế rồi đi ra đáp lại người có đi hay không."

Nghe vậy, Phượng Huyền Tố dùng ánh mắt u oán nhìn Vương Hạo Nhiên, nhưng cũng không phản bác gì, nhỏ giọng rời khỏi phòng ngủ, cũng đóng cửa phòng lại.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

"Vũ Ngưng, Yến Vân Thiên đang ở bệnh viện hay đang ở tòa nhà lớn?"

"Bẩm công tử, Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn xuất thủ chữa trị, Yến Phi Bằng cảm thấy Yến Vân Thiên không cần thiết ở bệnh viện, để cho tiện chăm sóc nên đã đem Yến Vân Thiên về tòa nhà lớn." Vũ Ngưng trả lời.

"Còn Vân Sơ Nhiên?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nàng cũng ở tòa nhà lớn. Nhưng mà tinh thần nàng hoảng hốt cả ngày, có chút kỳ kỳ quái quái." Vũ Ngưng nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, khóe miệng không kìm nổi toát ra một ý cười không hiểu.

Tính thời gian, được cho Vân Sơ Nhiên ăn vào đã phát huy hiệu lực.

Sau khi Yến Vân Thiên bị đả kích lần trước, mấy ngày nay cũng đã điều chỉnh trạng thái lại.

Là lúc cho hắn một trận đả kích lớn nữa.

G @@@

Chương 538: Mỗi Người Mang Tâm Tư Riêng

oYến Vân Thiên nằm trong phòng ngủ ở hậu viện của biệt thự.

So sánh với trước kia, băng vải trên mình đã ít đi rất nhiều, không còn là một bộ xác ướp nữa.

Tuy là vẫn không thể động đậy, nhưng cảm giác đau đớn trên mình đã giảm bớt nhiều so với khoảng thời gian trước.

Sắc mặt Yến Vân Thiên tái nhợt, cũng hiện lên một chút lờ mờ đỏ hồng lâu không thấy.

Tất cả những thứ này đều do đơn thuốc của Biển Tố Vấn kê.

Bằng không thì chưa được nửa tháng Yến Vân Thiên sẽ không khỏe nhanh như vậy.

Tất nhiên, phí trả ra cực kỳ đắt đỏ.

Yến Phi Bằng đã đem hơn phân nửa trăm tỷ tiền thù lao giao cho Biển Tố Vấn.

Chỉ chờ sau khi Yến Vân Thiên hoàn toàn khỏe mạnh thì sẽ thanh toán luôn phần còn lại

Cộc cộc. . .

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Yến Vân Thiên nghe được động tĩnh, ánh mắt chuyển động một thoáng, rất nhanh đã nhìn thấy Vân Sơ Nhiên xinh đẹp mê người đi vào trong phòng ngủ. Trong lòng nổi lên một ít vui sướng, thế nhưng rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Lấy thân thể bây giờ của hấn, dù cho hôn thê đẹp cỡ nào, hấn cũng

chỉ có thể nhìn một chút mà thôi.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút là vị hôn thê này cũng muốn chạy ròi.

Suy cho cùng Vân Sơ Nhiên cũng không phải chịu phụ thuộc. Sau lưng nàng có một cái tôn môn có thực lực chính thể không dưới Phượng Khê Sơn.

Khi biết tình trạng cơ thể của hắn thì dù cho Vân Sơ Nhiên không giải trừ hôn ước, tông môn nàng đều sẽ cưỡng chế bức Vân Sơ Nhiên giải trừ.

Yến Vân Thiên đối với vị hôn thê Vân Sơ Nhiên này vẫn tương đối ưa thích.

Giờ phút này Vân Sơ Nhiên một mặt phiền muộn, hai đầu lông mày tú lệ như có một vẻ u sầu khó mà vượt lên, cả người cũng lộ ra hết sức tiều tụy.

Chắc hẳn nàng bởi vì chuyện xảy ra trên người chính mình cho nên mới cảm thấy đau lòng đứt ruột sao?

"Chuyện cũng đã xảy ra, đừng đau lòng vì ta. Nhìn xem người như vậy ta cũng đau lòng." Yến Vân Thiên trấn an Vân Sơ Nhiên.

Nghe vậy, đáy mắt Vân Sơ Nhiên xẹt qua vẻ ngạc nhiên. Nàng mấy ngày này tâm tình nàng cực kém, nhưng không có liên quan gì tới Yến Vân Thiên cả.

Nhưng mà việc này Vân Sơ Nhiên không dám lộ ra, nhìn thấy Yến Vân Thiên cho rằng như thế thì thuận thể lừa gạt nói:

"Chúng ta từng có một cái hôn ước, thấy người như vậy, ta đích xác không dễ chịu."

Yến Vân Thiên nghe được thì một trận cảm động, rất muốn thò tay ôm nàng, nhưng không có cách nào động đậy, chỉ có thể coi như thôi.

"Chuyện hôn ước. . ." Vân Sơ Nhiên không có tâm trạng nói chuyện với hắn, muốn đi vào chuyện chính, nên ra ám hiệu một chút.

Nguyên nhân nàng đến nơi này cũng không phải thăm Yến Vân Thiên, mà là muốn cùng Yến Vân Thiên thương nghị một chút chuyện giải trừ hôn ước.

"Ta hiểu." Yến Vân Thiên rất là đau lòng, nhưng cũng không có mặt mũi dây dưa "Ta sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngươi, ta đồng ý giải trừ hôn ước."

"Ngươi không có ý kiến gì thì tốt rồi." Vân Sơ Nhiên nói lỏng một hơi "Ta sẽ trở về nói rõ tình huống với trưởng bối, có thời gian sẽ nói với Nhiêu a di một chút, chính thức giải trừ hôn ước của chúng ta."

"Giải trừ hôn ước thì giải trừ, nhưng mà nhờ ngươi giữ bí mật chuyện bệnh không tiện nói ra của ta." Yến Vân Thiên hốt hoảng nhắc nhở một thoáng.

Trước mắt thì tạm thời chỉ có một số nhỏ người biết chuyện này.

Yến Vân Thiên không muốn đem việc này tuyên dương ra ngoài, bằng không thì sau này đi lại trong giang hồ ẩn thế sẽ bị vô số người chỉ trích. Đây là chuyện hắn tuyệt đối không cách nào nhịn được.

"Ta sẽ tuyên bố lý do giải trừ ra ngoài, nói là tính cách của chúng ta không hợp, ngươi cứ yên tâm đi." Vân Sơ Nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, lập tức nói ra.

"Như vậy thì cảm ơn ngươi." Yến Vân Thiên cảm kích nói.

"Có lẽ. . . Ọe. . . Ọe. . ." Còn chưa nói hết câu, Vân Sơ Nhiên bỗng

nhiên ôm ngực, nôn khan lên.

Sau một lúc lâu, Vân Sơ Nhiên mới khôi phục bình thường. Nhưng mà trong lòng thì hoảng loạn.

Sáng sớm hôm nay sau khi rời giường, nàng nôn khan một lần. Nhưng khi đó cũng không có để ý lắm, chỉ tưởng rằng ngẫu nhiên.

Hiện tại lại nôn khan khó hiểu, cũng để Vân Sơ Nhiên liên tưởng đến một chuyện đáng sợ.

Yến Vân Thiên nhìn thấy thì một trận kinh nghi, nhin không được hỏi:

"Người, người có nơi nào không thoải mái dao?"

"Hôm qua ta bị cảm lạnh, sáng nay có chút không thoải mái, nhưng không có gì đáng ngại." Ánh mắt Vân Sơ Nhiên có chút tránh né, qua loa đáp lại.

"Thật chỉ là cảm lạnh thôi sao?" Yến Vân Thiên chú ý tới Vân Sơ Nhiên có chút không đúng, cực kỳ hoài nghi lời nói của nàng.

Trong lòng Vân Sơ Nhiên hết sức bối rối, nhưng ngoài mặt cố giả bộ trấn định, gạt ra nụ cười "Tất nhiên chỉ là cảm lạnh, nếu không thì người cho rằng là cái gì?"

Yến Vân Thiên nhìn thật sâu Vân Sơ Nhiên một chút. Có chút muốn nói: Ta cho là người mang thai.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy điều này quá vô lý.

Vân Sơ Nhiên tốt xấu gì cũng là nữ tử của một tông môn cường đại, từ nhỏ tiếp nhận giáo dục khắc nghiệt của trưởng bối, cẩn thủ lễ tiết, là tiểu thư khuê các. Nói chuyện với nam tử đều giữ một chút khoảng cách, há lại sẽ cùng nam tử tăng tịu với nhau để có thai

được chứ?

"Oe. . . Oe. . ." Vân Sơ Nhiên lại là nôn khan một trận.

Lần này, Yến Vân Thiên không có suy nghĩ nhiều, chỉ ân cần nói:

"Một hồi Tiểu Y Tiên sẽ tới thăm bệnh, người tìm nàng xem cho người một chút. Tuy là người là người tu võ, năng lực tự lành rất mạnh, nhưng có thần y chữa trị sẽ càng mau khỏe hơn, người cũng sẽ không khó chịu như vậy."

Vân Sơ Nhiên kém chút ọe đến gãy lưng, thật lâu mới chậm lại "Một hồi ta sẽ tìm nàng xem một chút."

Thân thể dị thường cũng để nàng hoài nghi mình có thai. Không biết rõ ràng thì sợ là sẽ ngủ không ngon.

Biển Tố Vấn nổi tiếng trong giang hồ ẩn thế là y đức cao thượng. Thân thể của mình khó chịu, tìm nàng bắt mạch, nếu thật sự tra ra có thai thì nhờ nàng giữ bí mật.

Có lẽ là nàng sẽ không nói ra ngoài.

Mà nếu không có thai thì tốt hơn, có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

"Người cẩn thận nghỉ ngơi, ta đi trước đây." Vân Sơ Nhiên lễ phép nói một tiếng, lập tức chậm rãi rút khỏi căn phòng tĩnh mịch.

K @@@

Chương 539: Phụ Tử Tâm Sự (1)

Ngay tại lúc Vân Sơ Nhiên rời khỏi không lâu, Yến Vân Thiên xuyên thấu qua cửa ra vào nhìn lại, nhìn thấy cửa phòng đối diện bỗng nhiên bị mở ra.

Phượng Nhiêu với ong thái yểu điệu từ đó đi ra.

Chỉ thấy nàng đạp giày cao gót, một bộ váy đỏ trang nhã phụ trợ đường cong kinh người hiển hiện ra. Trên mặt vẽ lên trang dung đẹp đẽ, một đầu tóc đen quấn xoắn rủ xuống qua vai một thước, toàn thân trên dưới lộ ra khí chất cao quý vô cùng.

Sau khi Yến Vân Thiên nhìn thấy thì lập tức có chút không vui.

Chính mình bị thương nặng như vậy, Phượng Nhiêu là mẫu thân, đừng nói là lo lắng cho mình, thậm chí không có tận lực đến căn phòng của mình để thăm mình.

Chính mình gặp kịch biến, tâm linh cùng thân thể cùng chịu đả kích.

Nàng là một mẫu thân, chẳng những không có lấy nước mắt rửa mặt, lại ăn mặc xinh đẹp như vậy, thậm chí còn vui vẻ ra mặt!

Yến Vân Thiên muốn lên tiếng trách cứ, nhưng e ngại võ lực cùng tính tình của Phượng Nhiêu, chỉ có thể cưỡng ép uất ức yên lặng.

Đối diện.

Phượng Nhiêu mảy may không để ý đến Yến Vân Thiên, chỉ đạp giày cao gót đi lại trên đất bằng ở hậu viện, chậm rãi thích ứng.

Lúc ở Phượng Khê Sơn, bình thường nàng đều mặc trường bào

hoặc là váy ngắn, cơ hồ không có thử nghiệm ăn mặc loại trang phục hiện đại này.

Nhưng mà hôm nay là thời gian đặc biệt.

"Hắn sống ở thế tục, loại trang phục này khẳng định hợp khẩu vị với hắn! Ta cũng không tin không mê hoặc nổi hắn!" Phượng Nhiêu giấu hưng phấn cùng chờ mong ở trong lòng, làm bầm lều bầu nói.

"Oa, lão bà, người. . . Người đẹp thật nha."

Ngay tại lúc Phượng Nhiêu nghĩ đến một ít chuyện, âm thanh Yến Phi Bằng bỗng nhiên truyền đến.

Phượng Nhiêu nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Yến Phi Bằng lộ ra nụ cười ngu ngơ của một con heo ngốc, hấp tấp đi tới, khóe miệng mơ hồ có nước miếng chảy ra.

Một trận nòng đấm căm ghét từ đáy lòng Phượng Nhiêu dâng lên.

"Ta chỉ nói người mặc hiện đại sắp xếp gọn nhìn, trước đây người chưa bao giờ thử nghiệm. Hôm nay sao bỗng nhiên mặc như thế này chứ? Là đặc biệt mặc cho ta nhìn sao?"

Yến Phi Bằng một mặt hưng phấn cùng xúc động, chỉ cảm thấy có thể nói chuyện cho Yến Vân Thiên thêm đệ đệ hoặc là muội muội.

Hừ hừ, lão bà cũng là nữ nhân, lạnh nhạt lão công như mình lâu như vậy, rốt cục kiềm chế không được rồi sao? !

"Mặc cho người nhìn? Người không xứng."

Nhìn thấy cái dáng vẻ đắc ý kia của Yến Phi Bằng, Phượng Nhiêu cười lạnh giễu cợt một tiếng, không cho hắn một chút mặt mũi nào.

Nghe vậy, Yến Phi Bằng nụ cười do xúc động mà nổi lên không khỏi

cứng ngắc lại một thoáng, nhưng lập tức nghĩ thông suốt gì đó, khôi phục nụ cười nói:

"Lão bà, ta biết ngươi rất sĩ diện. Rõ ràng trong lòng nghĩ đến ta, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ cao lãnh. Ha ha, ngươi bày ra sắc mặt khác ta cũng không dám cười ngươi."

"Cút xa một chút, chớ gây chướng mắt ta."

Phượng Nhiêu nghe được lời kia của hắn, chỉ cảm thấy rất bực bội, lập tức ác ngôn nói ra.

Yến Phi Bằng nghĩ rằng Phượng Nhiêu bị chính mình bóc trần tâm sự nên mới tức giận. Bị đối đãi như vậy, không có nổi giận chút nào, ngược lại càng vui cười nói.

"Được rồi, ta lặn ta lặn."

Trong lòng Yến Phi Bằng cũng hiểu rõ hiện tại đang là giữa ban ngày, cũng không tiện làm chút gì. Liền theo ý Phượng Nhiêu tạm thời rời khỏi trước mắt nàng, đi tới trong phòng ngủ Yến Vân Thiên.

Nhưng sau khi đến phòng ngủ của Yến Vân Thiên thì Yến Phi Bằng vẫn không chớp mắt, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về Phượng Nhiêu ở cách đó không xa.

Yến Vân Thiên ở bên cạnh nhìn thấy, mày nhíu lại.

"Phụ thân, ngươi có cảm thấy gần đây mẫu thân rất kỳ quái hay không."

"Có sao? Sao ta không thấy được." Ánh mắt Yến Phi Bằng vẫn nhìn chăm chú than ảnh Phượng Nhiêu ở xa xa, cũng không có dời đi. Lên tiếng đáp lại Yến Vân Thiên một thoáng.

"Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mẫu thân rất thờ ơ với ta à?"

Trong lời nói của Yến Vân Thiên hết sức bất mãn.

"Tính tình của mẫu thân người rất thất thường nha? Cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ làm từ mẫu." Yến Phi Bằng cảm thấy rất bình thường.

"Ta biết nàng không phải là từ mẫu. Nhưng mặc dù vậy ta vẫn cảm thấy mẫu thân rất khinh thường ta nha? Ta chỉ cảm thấy nàng đối đãi với ta như là người ngoài vậy." Yến Vân Thiên nói.

"Có lẽ mẫu thân người đã rất thất vọng về người rồi đó. Suy cho cùng nàng cố ý để người kế thừa Phượng Khê Sơn, mà bây giờ người lại bị. . . Cho nên nàng mới có thái độ như vậy, người cũng đừng trách nàng." Yến Phi Bằng khuyên giải một thoáng, chợt chuyển đề tài, nói tiếp:

"Nhưng mà người cũng đừng lo lắng, nàng còn trẻ, chuyện người thừa kế vẫn còn có hy vọng rất lớn. Hôm nay mẫu thân người ăn mặc đẹp hiển nhiên là đã nghĩ thông suốt, việc này phụ thân người sẽ giải quyết. Người. . . Người cũng nên chuẩn bị tốt tâm lý làm ca ca đi."

Nghe được lời nói của phụ thân, trong lòng Yến Vân Thiên có chút không thoải mái.

Nhưng từ tình huống trước mắt thì cách làm đó cũng không tệ.

Trước đây Phượng Khê Sơn bởi vì nội đấu, tạo thành tổn hại không nhỏ. Bây giờ để lại huyết mạch trực hệ chỉ có mẫu thân Phượng Nhiêu cùng nhị di Phượng Quân.

Nữ nhi của nhị di Phượng Quân là Tần Vận Hàn ở lâu trong thế tục, chưa từng tu võ. Hiển nhiên không có khả năng tiếp tục vị trí này.

Mà chính hấn xem như nữ tử duy nhất của Phượng Nhiêu, bây giờ cũng không có năng lực tiếp diễn hương hỏa.

Phượng Nhiêu là thiên tài tu võ, mấy năm trước đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư, không có bất ngờ xảy ra thì tuyệt đối sẽ sống hơn một trăm tuổi.

Mà tuổi tác bây giờ của Phượng Nhiêu mới ba mươi sáu mà thôi. Phượng Nhiêu vẫn còn dư dả rất nhiều thời gian.

Chức năng của thân thể người tu võ mạnh hơn người bình thường nhiều.

Phượng Nhiêu mới ba mươi sáu, mức độ già yếu của thân thể kỳ thực chỉ tương đương với nữ nhân hai mươi tuổi đầu bình thường mà thôi.

Chỉ cần Phượng Nhiêu nguyện ý, đừng nói sinh một hài tử, coi như là sinh mười hài tử đều là chuyện rất đơn giản.

Thế nhưng mà Yến Vân Thiên xa xa không có lạc quan như phụ thân vậy.

Cho dù Phượng Nhiêu muốn sinh, nhất định phải cùng Yến Phi Bằng sinh sao?

s @@@

Chương 540: Phụ Tử Tâm Sự (2)

x"Phụ thân, ta cảm thấy người vẫn chú ý mẫu thân tốt một chút. Miễn đến. . . Miễn đến trên đầu có thêm đồ vật gì, còn bị mơ mơ màng màng."

Kỳ thực, lời này Yến Vân Thiên đã sớm muốn nói. Nhưng mà cốc ky mặt mũi của phụ thân, muốn giả bộ như không biết, để phụ thân tự mình phát hiện.

Nhưng Yến Phi Bằng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hoàn toàn không có ý thức đến vấn đề này.

"Lời này của người là có ý gì?"

Yến Phi Bằng thu liễm nụ cười lại, ánh mắt từ trên mình Phượng Nhiêu thu về, nghi ngờ nhìn về Yến Vân Thiên.

"Phụ thân, chẳng lẽ không cảm thấy thần sắc cùng cách nói chuyện của mẫu thân rất chán ghét người hay sao?" Yến Vân Thiên nhắc nhở.

"Nàng luôn luôn lãnh đạm như vậy." Yến Phi Bằng nói.

"Lãnh đạm cùng chán ghét khác nhau. Phụ thân người buôn bán khôn khéo như vậy, nhìn người cũng cực kỳ chuẩn, bởi vì quá mức để ý mẫu thân mà mất đi phán đoán như bình thường." Trong mắt Yến Vân Thiên chứa thâm ý.

Nghe được lời này, trong mắt Yến Phi Bằng lấp lóe hào quang, hình như hồi tưởng lại từng giờ từng phút hành động gần đây của Phượng Nhiêu.

Hoàn toàn chính xác, thái độ của Phượng Nhiêu tồi tệ quá nhiều so với trước kia.

Nhất là ngày kia chính mình muốn chơi xấu xông vào phòng ngủ của nàng, nàng đứng ở cửa ra vào ngăn cản, còn cảnh cáo nói ra còn

ồn ào nữa sẽ bẻ gãy cổ của mình.

Lúc ấy, Yến Phi Bằng không có suy nghĩ nhiều, nhưng lúc này bị nhĩ tử nhắc nhở một thoáng, lập tức cũng có chút sinh nghi.

"Phụ thân, nghĩ được cái gì rồi sao?" Yến Vân Thiên có thể khẳng định hào quang lấp lóe không ngừng trong mắt hắn, hỏi.

"A Nhiêu tuyệt đối không phải là người như thế!" Yến Phi Bằng hiện lên rất nhiều ý niệm, trong lòng sinh nghi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Phượng Nhiêu.

"Yến Phi Bằng, ngài lý trí một chút có được không? !" Yến Vân Thiên thấy nói một trận hình như có chút vô ích, không khỏi đến tức giận một thoáng, gọi thẳng đại danh phụ thân.

"Được rồi, đừng nói nữa, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu A Nhiêu, cho dù là nhĩ tử ruột thịt đều không được!"

Yến Phi Bằng trách cứ một tiếng, ánh mắt lập tức không khỏi nhìn về Phượng Nhiêu ở xa xa, một mặt mê say mà nói:

"Cho dù A Nhiêu thật thích người khác, ta. . . Ta cũng sẽ không trách nàng, suy cho cùng ta không xứng với nàng. Có thể thành hôn với nàng, còn có nhĩ tử à người, đây đã là ông trời ban ân cho ta rồi."

"Nàng nhất định phải rời khỏi ta đi cùng nam nhân khác, ta cũng sẽ chúc phúc nàng."

Nghe được Yến Phi Bằng nói như thế, Yến Vân Thiên kém chút phun máu ngay tại chỗ.

Yến Phi Bằng rất bình thường, chỉ là chuyện có liên quan tới Phượng Nhiêu thì hoàn toàn không giống một người bình thường.

Điểm này, Yến Vân Thiên trước đây đã sớm nhìn ra một ít đầu mối.

Nhưng mà hấn vạn lần không ngờ Yến Phi Bằng sẽ không bình thường đến loại tình trạng này.

Yến Vân Thiên bị phụ thân làm cho tức giận đến hoa mắt váng đầu, lườm để ý tới hấn.

Trong phòng ngủ rơi vào một trận trầm mặc.

Tâm tư Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên khác biệt, nhận nhip nhìn về phía thân ảnh có phong thái yếu điệu kia.

"Sơn chủ, tiểu thư Huyền Tố =tới!"

Vân Huyền đi vào trong tầm mắt của Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên, cao giọng báo cáo với Phượng Nhiêu một tiếng.

"Là một người hay là hai người?" Phượng Nhiêu rất là xúc động, âm thanh vang dội.

Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên cách thật xa đều nghe thấy được.

"Huyền Tố tiểu thư mang theo vị bằng hữu kia cùng đi." Vân Huyền vui mừng liên tục trả lời.

Phượng Nhiêu nghe xong thì vui vô cùng, nói ngay: "Theo đi ta nghênh đón!"

Dứt lời bước nhanh rời khỏi, Vân Huyền đuổi theo sát.

Phượng Nhiêu cùng Vân Huyền nói chuyện với nhau, cũng không có như hia người Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên tận lực đem âm thanh áp đến cực thấp.

Bởi vậy, Phượng Nhiêu cùng Vân Huyền nói chuyện với nhau Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên nghe được toàn bộ.

"Huyền Tố mang bằng hữu tới, chính là tên tiểu tử tên Vương Hạo Nhiên kia sao. A Nhiêu hôm nay tận lực ăn mặc một phen, chẳng lẽ là vì hắn?"

Yến Phi Bằng nhận ra một ít gì đó, trong lòng kinh nghi, không khỏi lăm lăm lầu bầu nói.

"Tuyệt đối không có khả năng! Tiểu tử kia chỉ là một phú nhị đại trong thế tục, mẫu thân làm sao lại trúng ý hắn." Yến Vân Thiên hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Đối với lời nói của Yến Vân Thiên, Yến Phi Bằng cũng không phải đặc biệt đồng ý, không khỏi nói:

"Lần trước lúc ở bệnh viện, người cũng tận mắt thấy. Lúc tên phú nhị đại ra cửa, trực tiếp dùng hai tay bóp. . . A Nhiêu đặc biệt khoan dung tên phú nhị đại này."

"Lúc ấy còn tưởng rằng A Nhiêu là xem ở mặt mũi Huyền Tố mới bỏ qua cho hắn. Hiện tại nghĩ lại rõ ràng là A Nhiêu thiên vị tên phú nhị đại này."

Lúc nói ra lời này, Yến Phi Bằng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thần sắc Yến Vân Thiên không thay đổi, vẫn kiên trì ý nghĩ của mình, nói:

"Phụ thân, thế nhưng người có nghĩ tới không. Nếu thật sự mẫu thân có ý nghĩ sinh hài tử thì nếu như không tìm người, mà đi tìm nam tử khác, vấn đề lựa chọn hàng đầu là gì?"

"Điểm xuất phát của A Nhiêu là vì bồi dưỡng người thừa kế cho Phượng Khê Sơn. Tự nhiên thiên phú tu võ là quan trọng nhất." Yến Phi Bằng trả lời.

"Không tệ." Yến Vân Thiên gật đầu "Tên phú nhị đại kia có cái gì? Đơn giản chính là có tiền, dáng dấp lại đẹp mắt. Mẫu thân cũng không thiếu tiền, về phần dáng dấp đẹp trai thì càng buồn cười hơn, ngài cảm thấy khuôn mặt như vậy có thể mê hoặc nhân vật tôn quý như mẫu thân sao?"

Yến Phi Bằng nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý, nhưng vẫn có chút lo nghĩ, "Nhưng mà vừa rồi A Nhiều nghe được tên phú nhị đại kia tới, dáng dấp lập tức trở nên vui vẻ. . ."

"Ta nghĩ là mẫu thân xem ở mặt mũi tiểu di nên mới hào hứng như vậy. Suy cho cùng người cũng nhìn thấy tuy là mẫu thân cùng tiểu di không có liên hệ máu mủ, nhưng không khác gì là tỷ muội ruột thịt." Yến Vân Thiên nói.

"Nhưng mà tên phú nhị đại kia là bằng hữu của tiểu di người, A Nhiều như vậy." Yến Phi Bằng nghi ngờ nói.

"Có chuyện phụ thân người còn chưa biết rõ." Trên mặt Yến Vân Thiên hiện lên vẻ ghen ghét.

"Chuyện gì?" Yến Phi Bằng hiếu kỳ.

"Tên phú nhị đại kia là phu quân của tiểu di." Yến Vân Thiên cơ hồ là cắn chặt hàm răng gạt ra những những lời này.

z @@@

Chương 541: Tao Ngộ Thần Kỳ

"Đệ nhất mỹ nhân giang hồ ẩn thế lại có phu quân? !" Yến Phi Bằng ngây ngẩn cả người.

"Không tặc, đây là chính miệng tiểu di nói cho ta biết." Yến Vân Thiên chậm rãi nói:

"Ngayf đại hôn năm đó của tiểu di, tông môn bỗng nhiên bị đánh lén. Lúc nghênh địch thì tiểu di bị thương mất đi một bộ phận ký ức, quên đi rất nhiều chuyện, bao gồm phu quân của nàng. Gần đây bọn hắn gặp lại tiểu di mới khôi phục phần ký ức này."

"Nhưng mà căn cứ theo lời nói của tiểu di, vị phu quân này của nàng cũng mất đi ký ức. Đoạn thời gian trước tiểu di vì vậy đau buồn, ta thấy thần sắc của nàng không đúng, thuận miệng hỏi một chút, nàng nói cho ta biết sự thật."

Yến Phi Bằng nghe được bí mật này, âm thầm kinh hãi chốc lát " Phu quân của Huyền Tố chính là tên phú nhị đại kia?"

"Tiểu di không có nói ra tên của người này, chỉ là nói là một công tử nhà giàu thế tục. Nhưng theo ta thấy, tiểu di nói tới công tử nhà giàu tất nhiên là nói tên phú nhị đại này. Bằng không thì sao tiểu di lại che chở cho hắn như vậy, thậm chí không tiếc muốn rời khỏi Phượng Khê Sơn." Yến Vân Thiên nói.

Yến Phi Bằng gật đầu , nghi hoặc quanh quẩn trong lòng trước đây cũng mở ra, nhưng bỗng nhiên ý thức một vấn đề.

"Phú nhị đại trong thế tục có tư cách gì thành hôn với tiểu di người?"

Tông môn lúc đầu của Phượng Huyền Tố còn mạnh hơn Phượng

Khê Sơn rất nhiều. Phượng Huyền Tố xem như nữ nhi của tông chủ, địa vị có thể nghĩ mà biết cao bao nhiêu, phú nhị đại căn bản không thể so được với nàng.

Khoảng cách của hai người như là người bình thường với công chúa vậy.

"Lúc ấy ta nghe tiểu di nói như vậy cũng từng có nghi vấn giống như người. Đồng thời ta cũng đã hỏi tiểu di, tiểu di cũng trả lời ta." Sắc mặt của Yến Vân Thiên, trở nên càng khó coi hơn.

"Há, là vì sao?" Yến Phi Bằng truy vấn.

"Mấy năm trước, tên phú nhị đại kia đi bộ đường xa leo núi, không chú ý lạc đường, xông vào địa bàn tông môn của tiểu di, hơn nữa còn gặp được mảnh thú." Trong mắt Yến Vân Thiên lóe ra ngọn lửa đỏ kị:

"Tên phú nhị đại kia chắc chắn sẽ trở thành đồ ăn của mảnh thù, nhưng vào lúc này tiểu di đi ngang qua cứu tên phú nhị đại kia, còn . . . Còn vừa thấy đã yêu hắn, thậm chí khăng khăng đòi gả cho hắn. Sau đó cũng không để ý phản đối của phụ mẫu, khăng khăng thành hôn với hắn!"

Yến Phi Bằng nghe xong, từ quán tính của nam nhân nhịn không được thèm muốn vận khí của tên phú nhị đại này.

Loại tao ngộ thần kỳ này sợ là rất hiếm có nha? !

"Ý của người là Huyền Tố cũng đem chuyện này nói cho A Nhiêu. A Nhiêu xem Huyền Tố như người thân, yêu ai yêu cả đường đi, thậm chí cũng coi phu quân của Huyền Tố là người thân, cho nên mới đặc biệt khoan dung tên phú nhị đại kia. Là như vậy phải không?" Yến Phi Bằng lại nói đến chủ đề trước.

"Đúng vậy." Yến Vân Thiên gật đầu một cái, ôm hận nói: "Không biết

là tên phú nhị đại kia tích phúc khí mấy đời, kiếp này mới có may mắn trở thành phu quân của tiểu di, nếu nói còn có thể để một nữ tông chủ có thân phận cao quý đã kết hôn trúng ý, điều này tuyệt đối không có khả năng!"

Nghe được Yến Vân Thiên phân tích một hồi, Yến Phi Bằng cũng hoàn toàn bỏ đi suy nghĩ Phượng Nhiêu có ý gì đó với tên Vương Hạo Nhiên.

"Ta biết người có mâu thuẫn với tên phú nhị đại kia. Nhưng bây giờ mẫu thân người đều khoan dung với hắn như vậy, sau này vẫn không nên cùng hắn đối nghịch. Hơn nữa từ trên bối phận mà nói thì người còn phải gọi hắn một tiếng trượng tiểu di. Tính ra thì mọi người đều là người mình." Yến Phi Bằng khuyên giải nói.

Yến Vân Thiên hừ lạnh một tiếng.

Sống hòa bình với tên phú nhị đại kia? Đây là điều tuyệt đối không có khả năng.

Tên phú nhị đại chết tiệt này cướp đi Phượng Huyền Tố mà mình thương nhớ, còn rất thân cận với các vị hôn thê Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na kusc trước của mình, thậm chí là ở chung một mái nhà.

Một hơi này, vô luận như thế nào hắn cũng nuốt không trôi.

Yến Vân Thiên trước đây còn ôm hi vọng, cho là bệnh không tiện nói ra của mình sẽ khỏi, bởi vậy ôm ý nghĩ có thể đoạt lại Phượng Huyền Tố. Vì thế hắn không muốn cùng Phượng Huyền Tố vạch mặt, cũng không có hạ sát thủ với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng bây giờ, Yến Vân Thiên biết được bệnh không tiện nói ra của mình vĩnh viễn không chữa được.

Nói cách khác cho dù đoạt lại Phượng Huyền Tố thì cũng vô dụng.

Yến Vân Thiên đã quyết định muốn giết Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là hiện tại trọng thương chưa lành, không làm được việc này.

Nhưng cũng không cần gấp, có Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn chữa trị, không tới một tháng, thương thế của hắn sẽ lành lại hoàn toàn.

Đến lúc đó chính là tử kỳ của tên phú nhị đại này!

Đáy mắt Yến Vân Thiên không ngừng hiện lên sát ý.

Yến Phi Bằng thấy được như vậy, muốn mở miệng thuyết phục một thoáng, nhưng mà nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, bởi vậy chỉ có thể im không nói.

Rất nhanh, Phượng Nhiêu mang theo Phượng Huyền Tố cùng Vương Hạo Nhiên, đi vào bên trong căn phòng này.

Khuôn mặt Yến Vân Thiên vững vàng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Khôi phục không tệ nha." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy khí sắc Yến Vân Thiên tốt hơn trước đó rất nhiều, lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

"Vân Thiên, người khỏe hơn nhiều chưa?" Phượng Huyền Tố đi đến bên giường, hỏi thăm một tiếng.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên, nàng tương đối chán ghét Yến Vân Thiên. Nhưng ở trên bối phận, dù sao nàng cũng là tiểu di Yến Vân Thiên, không có vạch mặt.

Đã đi tới nơi này làm khách, tự nhiên phải đếm thăm bệnh nhân Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên không ngốc, ước chừng có thể đoán ra ý đồ của

hành độngPhượng Huyền Tố, bởi vậy sau khi nghe được lời nói của Phượng Huyền Tố thì không có cảm thấy vui vẻ chút nào, nhưng vì lý do lễ phép vẫn nên đáp lại một tiếng.

"Cảm ơn tiểu di quan tâm."

H @@@

Chương 542: Nhiều Người Thì Thêm Náo Nhiệt

♪Sau khi bắt chuyện, Phượng Huyền Tố cũng không có giảng hòa với Yến Vân Thiên.

"Chúng ta đến phòng khách ngồi đi." Mặt Phượng Nhiêu mang nụ cười tựa như gió xuân, nói một tiếng với Phượng Huyền Tố cùng Vương Hạo Nhiên, lập tức ở phía trước dẫn đường.

Yến Vân Thiên nhìn xem Phượng Nhiêu thật sâu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Nàng thật sự quá đáng, rõ ràng một câu quan tâm ở ngoài mặt đều không có. Thậm chí, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không có nhìn chính mình, lực chú ý đều ở nơi khác.

Hoặc là nói chính xác là ở trên mình Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Yến Vân Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ coi như Phượng Nhiêu hiếu kỳ cho nên mới quan sát Vương Hạo Nhiên

mà thôi.

Trong lúc Yến Vân Thiên suy tư, Phượng Nhiêu đã mang theo Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố rời khỏi phòng.

Yến Phi Bằng từ lễ phép đi cùng mọi người đến phòng khách.

Trong phòng ngủ lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Gần đến giờ cơm, Yến Phi Bằng mang theo mấy người hầu tới.

Mấy người hầu còn chuyển đến một cái ghế nằm.

"Khiêng lên, cẩn thận một chút cho ta." Yến Phi Bằng phân phó một thoáng, ra hiệu người hầu mang Yến Vân Thiên lên trên ghế nằm.

"Phụ thân, đây là thế nào?" Yến Vân Thiên hơi nghi hoặc một chút.

"Đây không phải ăn bữa cơm đoàn viên sao, sao có thể thiếu người được, A Nhiêu đặc biệt kêu ta tới mang lên phòng ăn bên kia, cùng ăn sẽ náo nhiệt một chút." Yến Phi Bằng giải thích nói.

"Mẫu thân cố ý nói như vậy sao?" Yến Vân Thiên lông mày nhíu lại.

"Cũng không phải A Nhiêu nói ra, là tên phú nhị đại kia nói. A Nhiêu nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý, trực tiếp một tiếng đồng ý." Yến Phi Bằng nói.

Yến Vân Thiên nhíu chặt lông mày, cảm thấy việc này có chút cổ quái.

Nhưng không chờ suy nghĩ nhiều, mấy người hầu đã chuẩn bị nhắc người.

"Dừng tay, ta không đi." Yến Vân Thiên quát bảo ngưng lại một

tiếng.

Vết thương trên người hắn tốt hơn trước đó nhiều, vị trí gãy xương cũng bị thanh nẹp cố định, cẩn thận một chút thì sẽ không đả thương đến bên trong. Nhưng không muốn hành hạ như thế.

"Vân Thiên, đi một chuyến đi. Tên phú nhị kia đại tận lực đưa ra việc này, nói không chắc là muốn cùng người sửa tốt quan hệ, đi một chuyến đi." Yến Phi Bằng khuyên giải nói.

"Không đi." Yến Vân Thiên kiên trì nói.

"Không đi cũng không được. A Nhiều nói nếu ta không thể đem người đi qua sẽ đuổi ta khỏi tòa nhà." Yến Phi Bằng cười khổ một phen, lần nữa phân phó người hầu "Cẩn thận một chút, nhắc cho ta."

Yến Vân Thiên bởi vì thân thể, tự nhiên không có khả năng phản kháng.

Dưới hành động cẩn thận của mấy người hầu, Yến Vân Thiên trực tiếp bị mang lên trên ghế nằm.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên ở bên trong một chỗ không người, gọi điện thoại Biển Tố Vấn.

Chỉ là liên tục gọi nhiều lần, ở đối diện đều không có người tiếp.

Nguyên nhân hắn kêu Yến Vân Thiên đi đến phòng ăn là muốn mượn lúc ăn cơm bóc trần "bí mật trên mình" Vân Sơ Nhiên .

Nhưng do ai tới bóc trần mới là vấn đề.

Wang Hào Nhiên mới đầu nghĩ đến chính mình tới làm chuyện này, nhưng suy nghĩ một chút cảm thấy không đủ sức thuyết phục. Hơn nữa làm không cẩn thận sẽ còn để Vân Sơ Nhiên sinh nghi.

Suy cho cùng, ở trong mắt mọi người hẳn cũng không phải là y sư, bằng vào một câu Vân Sơ Nhiên nôn khan liền nói Vân Sơ Nhiên có thai, như vậy thì quá gượng ép.

Bóc trần "Bí mật" của Vân Sơ Nhiên, vẫn nên để Biển Tố Vấn tới là thích hợp nhất.

Bởi vậy Vương Hạo Nhiên muốn liên lạc Biển Tố Vấn một chút, gọi nàng tới đây một chút.

Thế nhưng đã gọi rất nhiều cuộc, đối diện đều không có người tiếp.

Vương Hạo Nhiên bắt đắ dĩ gọi điện thoại cho Khâu Thiển Vi.

"Honey, chuyện gì vậy, gọi là ta ra ngoài ăn cơm sao?" Khâu Thiển Vi nhìn xem đã sắp đến giờ cơm, không khỏi mừng rỡ suy đoán một thoáng.

"Không phải, ta đang làm khách ở nhà người ta. Đột nhiên nhớ người liền gọi điện thoại cho người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta cũng nhớ người." Khâu Thiển Vi cười nói đáp lại một thoáng.

"Tam tỷ người đâu rồi?" Vương Hạo Nhiên chuyển tới đề tài chính, hỏi thăm.

"Một đêm rồi tam tỷ chưa về, sáng nay mới trở về, đang ở trong phòng nghỉ ngơi đây." Khâu Thiển Vi nghĩ ở trong nhà cũng không có ra ngoài.

"Đã sắp đến giờ ăn cơm trưa mà vẫn còn nghỉ ngơi sao?" Vương Hạo Nhiên nhạ thanh nói.

"Tại sao ta cảm giác thật giống như người biết tại sao tam tỷ của ta đang nghỉ ngơi vậy?" Khâu Thiển Vi hỏi.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, trong lòng thầm nghĩ sao ta có thể không biết rõ chứ? Ta còn có chút mệnh hưởng chi là người tam tử.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không nói ra loại lời này.

"Không phải là tối hôm qua tam tử ta đi gặp người đó chứ?" Khâu Thiển Vi từ trong lời nói Vương Hạo Nhiên nghe ra một ít không thích hợp, không khỏi hỏi.

"Không có." Vương Hạo Nhiên nói.

"Hừ, ta tìm tam tử, bắt lấy nàng kiểm tra một chút, ta sẽ biết ngay!" Khâu Thiển Vi nói.

"Ta, ta cũng không muốn vậy đâu." Vương Hạo Nhiên thở dài không thôi, trong thanh âm dường như tràn đầy tự trách, thậm chí mơ hồ còn có âm thanh vỗ vào lòng ngực.

"Đừng như vậy, ta không trách người đâu! Ta biết chuyện cũ của người và tam tử, hiểu các người. Hơn nữa ta với tam tử đã nói rồi, đã sớm có tâm lý chuẩn bị, người cũng đừng tự trách."

Khâu Thiển Vi nghe được động tĩnh, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên tự mình hại mình, vội vã an ủi.

"Phải không? ! Người không gạt ta chứ?"

Vương Hạo Nhiên lúc trước giả vờ ngắt nghe được Khâu Thiển Vi cùng Biển Tố Vấn nói chuyện với nhau. Sau khi nghe được lời nói của Khâu Thiển Vi thì không có cảm thấy kỳ quái chút nào, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không biết rõ việc này. Dừng lại "Tự mình hại mình", khó có thể tin hỏi Khâu Thiển Vi.

"Không có gạt người!" Khâu Thiển Vi khẳng định trả lời.

"Vi Vi, người thật là quá tốt, ta tu luyện phúc khí mười đời mười có người bạn gái như người." Vương Hạo Nhiên cảm động không thôi.

"Biết ta tốt rồi vậy người còn không biểu thị một chút." Khâu Thiển Vi ám hiệu nói.

"Tối ngày mốt ta mời người ăn cơm." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không được, tối nay đi." Khâu Thiển Vi cò kè mặc cả.

"Tối ngày mốt đi mà." Vương Hạo Nhiên kiên trì nói.

"Người hẹn tam tử buổi tối hôm nay ăn cơm sao?" Khâu Thiển Vi hỏi.

"Điều này mà người cũng có thể đoán được?" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên.

G @@@

Chương 543: Mượn Say Hành Hung (1)

U"Ta tùy ý nói một chút mà thôi, còn thật bị ta nói trúng." Khâu Thiển Vi có chút kinh ngạc. Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Tối nay ta cũng đi, ta muốn ăn chực!"

"Như vậy, như vậy không được đâu?" Vương Hạo Nhiên có chút khó có thể tin.

"Thôi được rồi, không thể để cho người quá mệt nhọc, không đúng. . . Là không thể để người quá tốn kém, người mời tam tử đi ăn cơm đi." Khâu Thiển Vi ôm ý nghĩ quan tâm Vương Hạo Nhiên, chỉ có thể uỷ khuất chính mình.

"Kỳ thực ta cũng không thiếu tiền, các người cùng đi đi, nhiều thêm một người ăn cơm cũng náo nhiệt một chút." Trong lòng Vương Hạo Nhiên kích động một phen, vội vàng nói.

"Vậy được rồi!" Khâu Thiển Vi đồng ý, lập tức nhớ tới lời nói khi nãy của Vương Hạo Nhiên, hỏi:

"Người tìm tam tử có chuyện gì? Muốn ta qua đánh thức nàng không?"

"Không cần, để nàng nghỉ ngơi đi. Nếu nàng tỉnh lại thì người kêu nàng liên hệ ta một thoáng." Vương Hạo Nhiên dặn dò một tiếng.

"Được, ta biết rồi." Khâu Thiển Vi vội vã đồng ý .

"Tạm thời cứ như vậy, tắt điện thoại đi, đến thời gian ta sẽ liên hệ."

Wang Hào Nhiên nghe được có tiếng bước chân đi về bên này, tranh thủ thời gian kết thúc cuộc trò chuyện với Khâu Thiển Vi.

Wang Hào Nhiên cắt điện thoại, ánh mắt chuyển động, nhìn Phụng Nhiêu lắc mông đi đến trước mặt mình.

Hai con người Phụng Nhiêu liên tục lóe lên, trừng trừng nhìn chằm chằm quan sát trên dưới Vương Hào Nhiên.

Wang Hào Nhiên chỉ cảm thấy có chút tê cả da đầu, theo bản năng lui nửa bước.

"Thế nào, ta cực kỳ đáng sợ sao?" Phụng Nhiêu nhìn thấy hành

động này của hắn không khỏi hơi hơi nhú mào.

"Không có không có." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Vậy người khẩn trương làm cái gì?" Phượng Nhiêu hỏi.

"Nhìn người sặc sỡ loá mắt như vậy, ta cảm thấy xấu hổ vì kém người khác, tất nhiên khẩn trương."

Thói quen Vương Hạo Nhiên mà thôi, bật thốt lên nói một câu khen ngợi. Nhưng lời vừa mới nói ra xong hắn hận không thể chụp một cái vào miệng của mình.

Phượng Nhiêu nghe được lời của Vương Hạo Nhiên thì trong lòng mừng rỡ không thôi, chỉ cảm thấy hôm nay không có uổng phí thời gian ăn mặc. Cười nhẹ nhàng tiến đến gần Vương Hạo Nhiên một chút.

"Nếu đã đẹp mắt vậy ta để người nhìn tỉ mỉ một chút." Vừa nói chuyện, một bên dùng con người thủy nhuận không nháy nhìn hắn, thậm chí hơi nghiêng người về phía trước.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên hơi hơi rủ xuống một thoáng, chỉ thấy một vòng đường cong ngạo nghễ, như là đang diễu võ giương oai với mình.

Không dám đáp lại.

"Nhanh ăn cơm đi, đi ăn cơm đi ăn cơm." Vương Hạo Nhiên nghiêng nghiêng thân, muốn vượt qua Phượng Nhiêu rời khỏi.

"Không vội, còn có một lúc lâu." Phượng Nhiêu chuyển thân chặn lại, ngăn cản đường đi của hắn.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên kêu khổ, không biết làm thế nào cho phải.

"Hạ Nhiên, người ở đâu đấy?" Tiếng Phượng Huyền Tố vang lên.

Vương Hạ Nhiên nghe tiếng, chỉ muốn hô to một câu: Nương tử cứu mạng!

Nhưng ngẫm lại cảm thấy không đúng, chỉ đơn giản trả lời một câu "Ta ở nơi này!"

Âm thanh dừng lại, Phượng Huyền Tố xuất hiện từ chỗ góc của một phòng ốc, tiến vào tầm nhìn của Vương Hạ Nhiên với Phượng Nhiêu.

Phượng Nhiêu thấy thế, lập tức đứng thẳng người, thu hồi thần sắc cười khanh khách trên mặt. U oán nhìn chằm chằm Vương Hạ Nhiên một cái.

"Tỷ tỷ, người cũng ở chỗ này à." Phượng Huyền Tố nhìn thấy thân ảnh của Phượng Nhiêu, có chút bất ngờ "Các người đang nói chuyện gì đấy?"

"Huyền Tố, ta nhìn ra được, người với hấn tuyệt đối không phải bằng hữu bình thường.

Ta muốn tự mình hỏi hấn một chút quan hệ của các người là như thế nào."

Tố chất tâm lý của Phượng Nhiêu cũng rất tốt, sau khi nghe được Phượng Huyền Tố hỏi như vậy thì thần sắc không thay đổi. Hỏi vấn đề muốn biết, lại giải thích chuyện đơn độc gặp gỡ Vương Hạ Nhiên.

"Tỷ tỷ, ta cùng người nói riêng việc này."

Phượng Huyền Tố sợ đột nhiên nhắc đến chuyện xưa sẽ kích thích kí ức Vương Hạ Nhiên, để hấn xuất hiện tình trạng đầu đau như

búa bổ như trước.

"Ta đi xem một chút cơm đã chín chưa." Vương Hạo Nhiên mượn cơ hội rời khỏi.

"Nói đi." Thấy Vương Hạo Nhiên rời khỏi, Phượng Nhiêu mở miệng nói.

Phượng Huyền Tố cũng không che giấu, trực tiếp đem chuyện trước đây nói cho Yến Vân Thiên nói lại cho Phượng Nhiêu biết.

Phượng Nhiêu nghe xong, chấn kinh lại kinh ngạc thật lâu.

Nàng vốn chỉ suy đoán là Phượng Huyền Tố ưa thích Vương Hạo Nhiên mà thôi, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lại là tình huống như thế này.

"Tỷ tỷ, lần trước Hạo Nhiên không có ý mạo phạm người, cảm ơn người nể tình ta tha thứ cho hắn." Phượng Huyền Tố cảm kích nói.

"Chúng ta là tỷ muội, phu quân người cũng không phải người ngoài, không cần phải nói cảm ơn." Phượng Nhiêu không để ý khoát tay.

"Cảm ơn tỷ tỷ." Phượng Huyền Tố mừng tí mắt.

Phượng Nhiêu cười trở lại, nhưng trong lòng thờ dài lên.

Nếu như muội muội Phượng Huyền Tố chỉ ưa thích Vương Hạo Nhiên thì ngược lại không cần cố kỵ gì. Mọi người tranh bằng mị lực của mình.

Thế nhưng hiện tại biết được muội muội Phượng Huyền Tố với Vương Hạo Nhiên là phu thê, Phượng Nhiêu không khỏi có chút chột dạ.

Nhưng nghĩ lại, mình căn bản không có cách dứt bỏ. Cường ép áp

lực hoàn toàn là tự tìm phiền phức.

Huống hồ, bất kì vật gì mình muốn mà chưa từng có được?

Trong thời gian ngắn ngủi, Phượng Nhiêu đã bỏ đi ý nghĩ lui bước.

Tuy vẫn thẹn trong lòng. Nhưng nghĩ đến, cùng lắm thì mình nói chút đạo lý cùng quy củ, dựa theo tới trước tới sau để Phượng Huyền Tố làm tỷ tỷ, mình sẽ làm muội muội.

Như vậy cũng không phụ lòng Phượng Huyền Tố.

Sau khi Phượng Nhiêu nghĩ thông suốt thì quyết tâm tiến hành dựa theo kế hoạch đã định.

Không bao lâu, đến lúc cơm trưa.

Vân Sơ Nhiên lấy lý do thân thể khó chịu nghỉ ngơi ở trong phòng.

Vương Hạo Nhiên, Phượng Huyền Tố, Yến Phi Bằng, Phượng Nhiêu cùng Yến Vân Thiên đang nằm trên giường, tụ họp trong một phòng, bắt đầu dùng cơm.

Hai tay Yến Vân Thiên không tiện, một người hầu đút cơm cho hắn.

Vũ Ngưng cùng Vân Huyền đứng ở hai bên, Phượng Nhiêu bảo cho hai người rót rượu cho khách nhân.

Hoặc chuẩn xác một chút là thêm rượu cho Vương Hạo Nhiên.

Vừa mới ăn cơm không đến mười phút đồng hồ, Vương Hạo Nhiên bị sự nhiệt tình của Phượng Nhiêu bắt uống năm chén rượu.

May mà Vương Hạo Nhiên không phải người thường, nếu không chừng giờ phút này đã nhìn không rõ người.

"Vũ Ngưng, lại rót cho khách nhân."

Q @@@

Chương 544: Mượn Say Hành Hung (2)

NPhượng Nhiêu nhìn thấy ly của Vương Hạo Nhiên hết, tranh thủ thời gian nói một tiếng.

"Tỷ tỷ, hần đã uống rất nhiều, không thể uống nữa!" Phượng Huyền Tố khuyên can nói.

"Cao hứng như vậy, uống nhiều một chút!" Yến Vân Thiên hận Vương Hạo Nhiên trực tiếp bị rót rượu cho đến say chết. Thừa dịp lúc không bị đứt cơm bất thành linh nói xen vào một câu.

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên híp mắt nhìn về phía Yến Vân Thiên. Người còn nói, cơm còn không chặn nổi miệng của người?

Vương Hạo Nhiên vốn cho là có thể gọi Biển Tố Vấn tới, mượn cơ hội nói ra chuyện của Vân Sơ Nhiên để trêu đùa tâm trạng Yến Vân Thiên.

Đáng tiếc chuyện có biến, Biển Tố Vấn không thể tới.

Vương Hạo Nhiên cũng không thèm để ý Yến Vân Thiên.

Nhưng mà Yến Vân Thiên không cố gắng ăn cơm, rõ ràng còn thêm

mắm thêm muối giờ trò xấu, để Vương Hạo Nhiên có chút khó chịu.

"Vũ Ngưng, nhanh rót rượu." Phượng Nhiêu thúc giục nói.

"Thế này. . . Vị khách nhân này đã uống nhiều như vậy, vẫn không nên rót nữa?" Vũ Ngưng cũng nhìn đến đau lòng, không muốn Vương Hạo Nhiên tiếp tục uống.

Trong lòng Phượng Nhiêu đã tính toán xong kế hoạch, há lại để người khác quấy rối?

Thấy Vũ Ngưng chơi liều, Phượng Nhiêu trực tiếp lấy bình rượu trong tay nàng, đích thân đổ đầy cho Vương Hạo Nhiên, sau đó lại đổ đầy rượu cho mình.

"Ta kính người một ly."

Phượng Nhiêu hào hứng vô cùng, trực tiếp một hơi uống sạch, sau đó ra hiệu Vương Hạo Nhiên có thể uống.

Bên cạnh, Yến Vân Thiên cười lạnh, cầu nguyện Vương Hạo Nhiên bị rượu rót chết.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên lướt qua mặt của Yến Vân Thiên, thấy được thần sắc của hắn.

Yến Vân Thiên nhìn kỹ, Vương Hạo Nhiên uống chén rượu này xong thì giả say.

"Hạo Nhiên, người say rồi, đừng uống." Phượng Huyền Tố ôn nhu thuyết phục.

"Ta không say, ta sao lại thế. . . Say đâu? Ta. . . Ta còn có thể uống. . . Uống. . . Ai u, mỹ nữ này lớn lên lên thật là đẹp. . ."

Vương Hạo Nhiên một mặt giả say, nói chuyện mơ hồ không rõ,

không an phận, cánh tay ôm lấy vai Phượng Huyền Tố, bàn tay quào loạn một lúc.

Phượng Huyền Tố kinh hoảng một thoáng, theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng mà dừng lại kịp thời.

Bình thường, Vương Hạo Nhiên đều chững chạc đàng hoàng, vẫn duy trì một khoảng cách với mình. Hiện tại khó có được cơ hội, hắn uống say mới làm như vậy, tại sao mình phải ngăn cản?

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên say khướt, thần sắc những người xung quan khác nhau.

Trong đó, hai mắt Yến Vân Thiên như muốn phun ra lửa.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng Yến Vân Thiên mất cân bằng, thu được 1300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -65, hào quang phản phái của kí chủ +65! 】

Bên cạnh, Yến Phi Bằng ôm suy nghĩ chuyện không liên quan đến mình, làm như không thấy, lẳng lặng uống chút rượu.

Phượng Nhiêu có chút ghen ghét. Phượng Huyền Tố rất đẹp, nhưng mình cũng rất đẹp mà, say khướt rồi tại sao không hướng tới mình?

Yến Vân Thiên tức một trận, cũng từ bình tĩnh lại. Suy cho cùng, Vương Hạo Nhiên với Phượng Huyền Tố là phu thê, trước say khướt, sau chân tay không để yên, cũng không có gì lớn.

Lúc Vương Hạo Nhiên giả say hắn vẫn đang chú ý đến thần sắc của Yến Vân Thiên. Hắn hiểu được, tiếp tục giả say làm loạn Phượng Huyền Tố cũng không có cách nào khiến tâm trạng Yến Vân Thiên mất cân bằng.

Ánh mắt chuyển động, một mặt men say nhìn Phượng Nhiêu ở một

bên.

Phượng Huyền Tố bị náo loạn một trận, mặt đỏ tới mang tai, trong lúc nhất thời cúi đầu xuống không nói gì, không dám nhìn lên chỗ khác, cũng không chú ý tới thần sắc với hành động của Vương Hạo Nhiên.

Những người khác như có nhận thấy.

Động tác Yến Phi Bằng nhàn nhã nâng chén rót rượu cứng đờ.

Phượng Nhiêu một mặt cười khanh khách, hai con người tràn ngập chờ mong.

Con mắt Yến Vân Thiên chấn động, lập tức dưng lên dự cảm cực kỳ không ổn, muốn lên tiếng quát bảo dừng lại.

Nhưng mà, trong nháy mắt hần há miệng ra, Vương Hạo Nhiên mang theo mộng lung men say đã lấy hai tay hiện vuốt rồng quả quyết mà lại chuẩn bắt về hướng Phượng Nhiêu.

Bữa tiệc đang vui vẻ bỗng trở nên yên tĩnh lại, không người nào lên tiếng.

Phượng Huyền Tố nghi hoặc, nâng cái đầu đang thẹn thùng mà rũ xuống lên, nhìn thấy một màn để nàng trở mắt ngoác mồm.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm trạng nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -70, hào quang phản phái của kí chủ +70! 】

Hai mắt Yến Vân Thiên trừng trừng, răng cắn mạnh lại, suýt nữa cắn nát một cái răng.

Yến Phi Bằng đang ôm ý nghĩ ăn dưa xem kịch lập tức giận dữ,

dùng sức cầm lấy chén rượu ở trên bàn muốn ném về hướng Hạo Nhiên.

Lần trước ở bệnh viện có thể nói là bất ngờ, nhưng lúc này rõ ràng là cố tình.

Tuy bởi vì nguyên nhân Vương Hạo Nhiên uống say. Nhưng mà tạm thời Yến Phi Bằng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ muốn giáo huấn Vương Hạo Nhiên một trận.

Phượng Huyền Tố thấy thế, đưa cầm trong tay ném về hướng Yến Phi Bằng. Đũa xen lẫn chân khí, lực đạo không phải bình thường.

Yến Phi Bằng giật mình, vội vã nghiêng đầu tránh né, động tác ra tay với Vương Hạo Nhiên bị cắt đứt.

Đến lúc hấn muốn ra tay lần nữa thì Phượng Nhiêu lên tiếng.

"Yến Phi Bằng, người ngồi đằng hoàng cho ta."

Thanh âm không lớn, nhưng vô cùng hữu dụng. Yến Phi Bằng ngồi ngay ngắn, động đều không dám động, cũng không dám thở mạnh một cái.

Không để chuyện càng loạn thêm, Phượng Huyền Tố vội vàng cưỡng ép kéo Vương Hạo Nhiên ra, tiếp đó lạnh người quan sát Phượng Nhiêu.

"Tỷ tỷ, hấn uống say, đầu óc không rõ ràng, ta thay hấn xin lỗi người."

Bao trước người Phượng Nhiêu, đường cong trên quần áo bị loạn đến dùm dỏ, có thể thấy được dấu tích bàn tay lờ mờ.

Nhưng để Phượng Huyền Tố kinh ngạc là trên mặt Phượng Nhiêu cũng không có vẻ giận dữ, thần tình lờ mờ, căn bản không coi

chuyện này là chuyện đáng kể.

"Không sao." Phượng Nhiêu khoát tay áo, đáp lại Phượng Huyền Tố, hiển nhiên không so đo việc này.

Yến Phi Bằng muốn phát biểu ý kiến, nhưng mà bị ánh mắt Phượng Nhiêu đảo qua một chút, nhất thời yên tĩnh như ve sầu, không dám lên tiếng.

Yến Vân Thiên nhịn không được "Mẫu thân, người không khỏi rộng lượng quá rồi, cứ bỏ qua cho hắn như vậy? !"

"Là ta kính hắn rượu trước nên mới khiến hắn uống say. Việc này là ta sai, vì sao phải trách hắn?" Phượng Nhiêu nói.

E @@@

Chương 545: Người Có Bảo Bảo Rồi!

Y"Người biết hắn uống say thật hay là uống say giả? Không chừng hắn đang mượn rượu để làm như vậy, là cố tình!" Yến Vân Thiên muốn vạch trần Vương Hạo Nhiên, để Phượng Nhiêu giáo huấn hắn.

Phượng Nhiêu nghe xong, dị sắc trong mắt lấp lóe. Nàng ngược lại hi vọng Vương Hạo Nhiên cố ý mượn rượu làm thế với mình, bởi vì điều đó chứng minh hắn có ý với mình.

Nếu hấn say thật thì Phượng Nhiêu còn có chút thất vọng.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên làm cái gì chính hấn khả năng đều không biết rõ được. Chờ sau khi hấn tỉnh rượu, khả năng quên đi toàn bộ.

"Thiếu gia ăn no rồi, nhắc hấn trở về phòng." Phượng Nhiêu không trả lời vấn đề của Yến Vân Thiên mà là phân phó một tiếng với người hầu.

Yến Vân Thiên bị mấy người hầu mạnh mẽ khiêng đi. Lúc gần đi, con mắt trừng Vương Hạo Nhiên.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên đùng chạm với hấn một cái, nháy nháy mắt.

【Đinh, kí chủ khiến tâm trạng Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -30, hào quang phản phái của kí chủ +30!】

"Gia hỏa đang giả say, hấn đang diễn!"

Sau khi Yến Vân Thiên nhìn thấy hành động kia của Vương Hạo Nhiên lập tức hiểu được, lên tiếng vạch trần.

Nhưng mà Yến Phi Bằng giống như trẻ con, căn bản không dám loạn động, ngay cả lời cũng không dám nói.

Về phần Phượng Nhiêu, nghe được như thế chẳng những không có nổi giận, ngược lại còn mừng thầm trong lòng.

Yến Vân Thiên nhanh chóng bị khiêng đi, xung quanh thanh tĩnh.

Wương Hạo Nhiên thấy thế, cảm thấy chán, giả say nằm ở cạnh bàn ăn.

"Vân Huyền, Vũ Ngưng, khách nhân say rồi. Các người dìu hấn vào một căn phòng sạch sẽ nghỉ ngơi." Phụng Nhiêu lên tiếng phân phó một thoáng.

"Tỷ tỷ, không cần. Vẫn nên để ta dẫn hấn trở về." Phụng Huyền Tố nói.

"Nơi này cũng là nhà của người. Tới đều đã tới, kiểu gì cũng phải ăn xong cơm tối rồi đi. Huống hồ hấn đã say rồi, cũng không dễ dẫn hấn đi, để hấn ở nơi này nghỉ ngơi một chút đi." Phụng Nhiêu nhiệt tình nắm lấy tay Phụng Huyền Tố, kiểu tỷ muội tình thâm.

Phụng Huyền Tố cũng không tiện từ chối, bắt đắc dĩ đồng ý.

Vân Huyền với Vũ Ngưng một trái một một dìu Vương Hạo Nhiên rời đi, đi tới một căn phòng sạch sẽ.

Giả bộ men say trên mặt Vương Hạo Nhiên chậm chậm tiêu tán.

"Công tử người không có say sao." Vân Huyền kinh ngạc.

"Công tử rõ ràng cố tình giả say chọc tức Yến Vân Thiên." Vũ Ngưng che miệng cười cười.

"Ta ngược lại hi vọng công tử đang say thật." Vân Huyền ranh mãnh nói.

Nãy đều nhìn thấy dáng vẻ say khướt của Vương Hạo Nhiên tại chỗ.

Vũ Ngưng nghe được lời của Vân Huyền lập tức hiểu ý, không khỏi gật đầu một cái.

Vân Huyền cùng Vũ Ngưng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, lộ ra nụ cười chờ đợi.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên có chút xúc động, muốn say khướt,

nhưng mà đúng lúc này bỗng nhiên cảm giác được điện thoại rung động.

Lấy điện thoại di động ra xem phát hiện là Biển Tố Vấn gọi tới.

"Khỏe lên một chút chưa?" Vương Hạo Nhiên nghe điện thoại, hỏi thăm một thoáng.

"Ta là y sư, người còn cần lo lắng cái này sao." Biển Tố Vấn cười nói, bên trong đều mang theo một loại khí tức ngọt ngào mật ngọt.

Vương Hạo Nhiên bị nàng nhắc nhở, lập tức hiểu rõ là mình đang lo lắng quá, lập tức nói: "Người đi ăn cơm đi, cơm nước xong xuôi tới tòa nhà lớn của Yến Vân Thiên một chuyến. Ta có việc muốn người làm, chuyện này có lẽ. . . Có lẽ sẽ để người không vui vẻ lắm."

Lúc trước bảo Biển Tố Vấn lừa dối bệnh nhân, sau đó tâm tình của Biển Tố Vấn không phải rất tốt.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Vương Hạo Nhiên nhắc nhở trước.

"Ta không sao, người vui vẻ là được." Biển Tố Vấn lập tức trả lời.

"Người không hỏi là chuyện gì sao?" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên.

"Không cần. Mặc kệ người bảo ta làm cái gì, ta đều sẽ làm." Âm thanh của Biển Tố Vấn chân thành tha thiết, hoàn toàn không có ý vị miễn cưỡng.

Vương Hạo Nhiên nghe được vậy thì một trận thoải mái, nói chuyện Biển Tố Vấn cần làm ra, nói tiếp: "Người cơm nước xong xuôi rồi mau chóng đến đây đi, ta chờ người."

"Không ăn, hiện tại ta sẽ đến."

Biển Tố Vấn muốn đến hoàn thành lời nhắc nhở của Vương Hạo Nhiên nhanh một chút, có chút không thể chờ được muốn đến luôn.

Dứt lời, không chờ Vương Hạo Nhiên lên tiếng nói gì, trực tiếp ngắt điện thoại.

Một chút thời gian sau Biển Tố Vấn xuất hiện ở bên ngoài biệt thự.

Vũ Ngưng cung kính mời nàng đi vào, đi tới phòng ngủ của Yến Vân Thiên.

Yến Phi Bằng ở chỗ này chờ đợi, sau khi nhìn thấy Biển Tố Vấn tới khách khí chào hỏi một tiếng.

Vân Sơ Nhiên nghe được, cũng đi tới phòng ngủ của Yến Vân Thiên, giả bộ như quan tâm tình trạng của Yến Vân Thiên. Cũng âm thầm nghĩ đến gọi Biển Tố Vấn đến căn phòng của mình, giúp mình bắt mạch một chút.

Vương Hạo Nhiên ở một căn phòng ngủ khác, dùng thấu thị nhìn thấy tình huống bên chỗ Yến Vân Thiên. Lập tức biết rõ trò hay sắp diễn ra. Giả bộ như quá mệt muốn đi tiểu tiện, muốn nhân cơ hội đi xem náo nhiệt một chút.

Bởi vì quan tâm Vương Hạo Nhiên, Phượng Huyền Tố vội vàng ăn cơm xong, vẫn trông coi ở phòng ngủ.

Phượng Nhiêu giả bộ như bồi muội muội Phượng Huyền Tố vì vậy cũng ở trong căn phòng ngủ này.

Hai nữ cho là Vương Hạo Nhiên uống say, có chút không yên tâm nên đi theo hắn.

Vương Hạo Nhiên đi tiểu tiện thì đánh một vòng, lúc đi qua phòng ngủ của Yến Vân Thiên bỗng nhiên đi vào bên trong.

"Đây không phải là căn phòng ngủ của người, đi nhầm rồi."
Phượng Huyền Tố tưởng rằng Vương Hạo Nhiên lơ mơ, bởi vậy nhắc nhở một tiếng.

"Không. . . Không đúng, phòng này rõ ràng là . . là phòng ta vừa mới nghỉ ngơi." Vương Hạo Nhiên khẳng khẳng đi vào.

Phượng Huyền Tố bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo vào.

Biển Tố Vấn dùng huyền ti bắt mạch, điều tra tiến độ khôi phục của Yến Vân Thiên. Nghe thấy tiếng ồn ào, Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên đều không vui nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

May mà cái này hình như cũng không ảnh hưởng đến Biển Tố Vấn. Nàng nhanh chóng kiểm tra xong, nói tốc độ khôi phục của Yến Vân Thiên tốt vô cùng, qua hơn hai mươi ngày sẽ có thể khỏi hẳn.

Yến Vân Thiên lập tức vui vô cùng, bí mật nhìn Vương Hạo Nhiên một chút. Thầm nghĩ: Hơn hai mươi ngày sau chính là tử kỳ của người!

T @@@

Chương 546: Xanh Đến Phát Quang (1)

Phượng Huyền Tố thấy xem xong, lên tiếng nói với Biển Tố Vấn "Thần y, ta có chút không thoải mái, có thể xem cho ta một chút hay không?"

"Tất nhiên có thể." Biển Tố Vấn gật đầu, muốn bắt mạch cho nàng.

Vân Sơ Nhiên nào dám để Biển Tố Vấn bắt mạch cho mình trước mặt người khác, nàng nói Biển Tố Vấn dời bước, đi đến căn phòng của mình.

Nhưng lời còn chưa nói một trận cảm giác khó chịu đã phát ra.

"Oe. . . Oe. . ." Vân Sơ Nhiên nôn khan một trận.

Yến Vân Thiên đã sớm nhìn thấy bởi vậy không cảm thấy kỳ quái.

Mấy người Yến Phi Bằng, Phượng Nhiêu, Phượng Huyền Tố cũng hồ nghi nhìn hướng nàng.

Tuy trong lòng Vân Sơ Nhiên có chút ít bối rối, nhưng ngoài mặt cũng trấn định tự nhiên.

Mấy người Yến Phi Bằng thấy thế, lập tức cảm giác là bọn hắn suy nghĩ nhiều.

Vân Sơ Nhiên là nữ nhi của một tông chủ đại tông môn, có giáo dưỡng tốt lành, giờ còn chưa cưới làm sao sẽ vượt rào được?

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối cười xấu xa một thoáng, mượn uống say nên lập tức chỉ vào bụng Vân Sơ Nhiên nói:

"Bảo. . . Bảo bảo, người có bảo bảo rồi!"

Lời vừa nói ra, vẻ trấn định ngoài mặt Vân Sơ Nhiên cũng tán loạn một thoáng, hiện lên vẻ bối rối chột dạ.

Lực chú ý của người xung quanh tập trung vào người Vân Sơ Nhiên.

Thần sắc Vân Sơ Nhiên hốt hoảng, mặc dù chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng vẫn bị mọi người nhìn thấy.

Mấy người Yến Phi Bằng, Phượng Nhiêu cùng Phượng Huyền Tố không khỏi nhìn về Yến Vân Thiên, theo bản năng cảm thấy đây chuyện tốt hẳn làm.

Thế nhưng nhanh chóng phát hiện không hợp lý.

Bởi vì giờ phút này sắc mặt của Yến Vân Thiên đen như đáy nồi.

Từng đôi mắt xung quanh nhìn tới để Vân Sơ Nhiên cảm giác như có gai ở sau lưng.

Nàng tức giận nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên một chút.

Nếu như không phải tên quỷ say này bất thành linh nói một câu như vậy, chính mình cũng sẽ không lộ ra thần sắc kinh hoảng, mọi người cũng sẽ không hoài nghi mình.

Giờ phút này Vân Sơ Nhiên hận không thể đi qua cho tên quỷ say này mấy quyền vào mặt.

Nhưng so sánh với phát tiết nộ khí thì giờ phút này Vân Sơ Nhiên lo lắng nhất là bí mật của mình bị vạch trần.

Vân Sơ Nhiên cố giả bộ bình tĩnh, còn ôm một phần hi vọng.

Yến Vân Thiên nhìn chằm chằm Vân Sơ Nhiên vài lần, không lập tức nổi giận, mà là trầm giọng nói với Biển Tố Vấn ở một bên:

"Thân thể Sơ Nhiên khó chịu, làm phiền thần y bắt mạch cho nàng."

"Một cái nhắc tay mà thôi."

Biển Tố Vấn đã sớm thông đồng với Vương Hạo Nhiên, coi như Yến

Vân Thiên không nói, nàng cũng sẽ làm như vậy. Nhưng Yến Vân Thiên nói ra nàng cũng bớt đi một chuyện.

"Mời ngồi." Biển Tố Vấn dời một cái ghế trong phòng đến, lập tức thò tay ra hiệu cho Vân Sơ Nhiên.

Vân Sơ Nhiên muốn từ chối. Nhưng trước mắt nếu từ chối trong loại tình huống này thì ngược lại sẽ chứng minh trong lòng mình có quỷ. Đi đến ghế bên cạnh Biển Tố Vấn ngồi xuống, đưa cánh tay đặt ở trên bàn.

Tim của nàng đập cực kỳ nhanh. Nhưng trong lòng vẫn ôm một phần may mắn, cuối cùng chuyện kia mới cách không đến nửa tháng mà thôi, cho dù là có thai thì xem mạch cũng không nhất định có thể biết được.

Lúc Vân Sơ Nhiên nghĩ như vậy Biển Tố Vấn cũng duỗi tay ra, đáp lên cổ tay trắng nõn của nàng.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chờ đợi kết quả.

Một lát sau, Biển Tố Vấn thu tay về.

"Thần y, như thế nào?" Yến Vân Thiên thấy thế, lập tức hỏi.

Mặt Biển Tố Vấn mang nụ cười, nhìn về phía Yến Vân Thiên "Tất nhiên là việc vui, chúc mừng chúc mừng." Dứt lời, lập tức cảm giác nói lỡ, tự trách nói:

"Thật là xin lỗi, ta kém chút quên đi. Vị cô nương Sơ Nhiên này mang thai không đến nửa tháng, mà thân thể của người. . . Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Biển Tố Vấn nói xin lỗi liên tục, vì chuyện mình nói lỡ mà nói xin lỗi.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy suýt nữa muốn cười lên tiếng, trong

bóng tối khe Biển Tố Vấn một cái. Lập tức nhìn về phía Yến Vân Thiên đang có biểu tình cực kỳ ưu việt.

Yến Vân Thiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu nặng như ngàn cân, cả người đều choáng tại chỗ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

...

【 Đỉnh, hào quang nhân vật chính Yến Vân Thiên giảm xuống dưới 2000, hào quang bị thương dẫn đến tử vong đánh trở về mất đi hiệu lực. 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch được một đợt ban thưởng lớn, trong lòng rất cảm thấy sảng khoái.

Hiện tại hào quang của Yến Vân Thiên hoàn toàn đều không còn, muốn giải quyết hẳn, chuyện này giờ biến thành đơn giản vô cùng.

"Nói, là ai? Là của ai? ! !"

Khuôn mặt Yến Vân Thiên dữ tợn, thét to hướng về Vân Sơ Nhiên chất vấn.

Trước đây Ninh Ngạo Tuyết với Phùng An Na giải trừ hôn ước với hấn, tuy hấn khó chịu nhưng đều nhẫn nhịn xuống. Suy cho cùng sự chờ mong của hấn với hai người không tính đặc biệt cao.

Nhưng Vân Sơ Nhiên khác biệt, nàng là nhân tuyển chính thể , khác biệt với Ninh Ngạo Tuyết, Phùng An Na.

Yến Vân Thiên kỳ vọng cực cao đối với nàng, cho là Vân Sơ Nhiên không giống với những nữ nhân khác.

Nhưng nào biết được! Vân Sơ Nhiên càng quá phận so với Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na.

Ninh Ngạo Tuyết với Phùng An Na nhiều nhất là giải trừ hôn ước, ngược lại Vân Sơ Nhiên rất tốt, trực tiếp có thai!

Trong lòng Yến Vân Thiên cảm giác phần nộ không ai bằng.

Đối mặt với chất vấn của Yến Vân Thiên, Vân Sơ Nhiên lựa chọn yên lặng không nói.

Mặc dù nàng bị người ám hại, cũng không sai. Nhưng lấy thái độ này của Yến Vân Thiên cho dù mình nói ra, cũng không có ích lợi gì.

Yến Vân Thiên nghĩ mặc kệ mình nguyện ý hay là bị bức bách, đều để hấn mất đi mặt mũi.

Chương 547: Xanh Đến Phát Quang (2)

Vân Sơ Nhiên vẫn hiểu rất rõ tích cách như vậy của Yến Vân Thiên, bởi vậy không muốn nói những thứ vô dụng này.

"Mẫu thân, giết nàng, giết nàng!" Tâm tình Yến Vân Thiên xúc động, hận mình không cách nào động đậy, muốn mượn tay Phượng Nhiêu.

"Sơ Nhiên tuổi còn nhỏ, có lẽ chỉ là xúc động nhất thời, không đến mức phải lấy mệnh của nàng." Phượng Nhiêu đứng tại chỗ không động, căn bản không tính ra tay.

Tất nhiên cũng không phải là nàng mềm lòng, mà là lấy đại cục làm trọng.

Phía sau Vân Sơ Nhiên đứng một tông môn có thực lực không dưới Phượng Khê Sơn. Đồng thời, Vân Sơ Nhiên vẫn là nhi tử tông chủ tông môn này, địa vị không phải bình thường,

Nếu như giết Vân Sơ Nhiên, tất nhiên sẽ kết tử thù không thể hóa giải với tông môn này.

Phượng Nhiêu là chủ nhân Phượng Khê Sơn tất nhiên phải suy tính cho Phượng Khê Sơn.

Huống hồ, Vương Hạo Nhiên còn ở nơi này, nàng càng phải quan tâm ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên.

Giúp Yến Vân Thiên, sẽ để Vương Hạo Nhiên không vui.

"Mẫu thân người. . ." Yến Vân Thiên ngừng trệ, quay đầu nhìn về phía Yến Phi Bằng "Phụ thân, giết nàng, giết nàng!"

Yến Phi Bằng nổi nóng vô cùng với chuyện của Vân Sơ Nhiên, vốn đang ở biên giới sắp phát tác. Nghe được lời của nhi tử lập tức hiện lên sát tâm với Vân Sơ Nhiên.

Thế nhưng lúc trong lòng Yến Phi Bằng toát ra phần sát ý này, Phượng Nhiêu trợn mắt nhìn qua.

Yến Phi Bằng lập tức giống như quả cầu da xì hơi, động đều không dám động.

Phượng Nhiêu phải bảo vệ Phượng Khê Sơn, điều này tất nhiên Yến Phi Bằng biết rõ.

Hắn là trượng phu Phượng Nhiêu, nếu như giết Vân Sơ Nhiên thì món nợ này vẫn sẽ tính trên đầu Phượng Khê Sơn.

Phượng Nhiêu làm sao sẽ ngồi nhìn loại chuyện này xảy ra đây?

Yến Phi Bằng lập tức làm kẻ điếc, ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên thấy thế, phát điên một lát, không thể làm gì. Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ đến lúc mình khỏi bệnh sẽ tự tay giết tiện nhân Vân Sơ Nhiên này.

Về phần có thể liên lụy Phượng Khê Sơn hay không Yến Vân Thiên căn bản không quan tâm.

Mẫu thân Phượng Nhiêu không để ý tới ý nghĩ của mình, vậy tại sao mình cần bận tâm đến ý nghĩ của nàng?

"Sơ Nhiên, ta có thể không truy cứu việc này, nhưng liên quan tới mặt mũi của Phượng Khê Sơn, ta hy vọng có thể xử lí thỏa đáng." Phượng Nhiêu lên tiếng lần nữa.

Yến Vân Thiên là thiếu chủ Phượng Khê Sơn. Đầu thiếu chủ xanh đến phát quang, Phượng Khê Sơn cũng sẽ mất mặt theo.

Phượng Nhiêu không thể không suy nghĩ vấn đề này.

"Nhiêu di, cảm ơn ngài khoan dung đại lượng." Vân Sơ Nhiên chân thành cảm kích, nhưng trong lòng rất loạn, nhất thời không nghĩ ra ý kiến thỏa đáng, hỏi:

"Liên quan tới chuyện xử lý thỏa đáng thì ta muốn nghe ý kiến của ngài một chút."

"Ta cho người hai lựa chọn." Phượng Nhiêu hơi suy tư, nói:

"Thứ nhất, không tuyên bố chuyện có thai ra ngoài, thừa dịp hiện tại còn kịp, tranh thủ thời gian bí mật xử lý đứa bé này."

"Thứ hai, giải trừ hôn ước, sớm gả cho người khác. Đến lúc hài tử sinh ra, cũng có nguyên nhân đúng lúc, sẽ không để người khác nghị luận."

"Hai biện pháp này đều bảo toàn mặt mũi của Phượng Khê Sơn cùng tông môn người, về phần chọn thế nào thì xem ý của người."

Vân Sơ Nhiên nghe xong không khỏi gật đầu một cái, khâm phục Phượng Nhiêu đã nói ra hai phương thức xử lý này.

Nhưng chọn cái trước hay là cái sau, nàng lại cảm thấy rất khó khăn.

Nàng gặp biến cố, trong lòng thống hận nam tử ám hại mình kia, đồng thời cũng thống hận đứa bé trong bụng mình. Trong lòng có ý nghĩ muốn bóp chết đứa bé này.

Nhưng mà, đứa bé này là một sinh mệnh nhỏ vô tội.

Vân Sơ Nhiên khó cả đôi đường, bắt đầu do do dự dự.

Vân Sơ Nhiên yên lặng thật lâu không co trả lời.

Phượng Nhiêu thấy thế, nhúu nhúu mày lại "Lựa chọn của người là gì?"

Nàng muốn sớm biết quyết định của Vân Sơ Nhiên, để phối hợp. Nhìn thấy Vân Sơ Nhiên do dự, bởi vậy thúc giục một thoáng.

Thần sắc Vân Sơ Nhiên giãy dụa, theo bản năng sờ lên bụng của mình, cảm giác như đang chạm vào sinh mệnh nhỏ vậy, trong lòng mềm nhũn, trả lời:

"Ta sẽ sớm lấy lão công, sẽ không để Phượng Khê Sơn bởi vì chuyện này mà hổ thẹn."

Sau khi nói ra lời này, nàng có chút mờ mịt.

Tuy là quyết định sớm lấy lão công, nhưng gả cho ai đây? Đó là cái vấn đề rất lớn.

Hơn nữa cho dù tìm được người thích hợp, vậy có nên nói với người này là mình mang bầu hay không?

Nếu như giấu thì rất có lỗi với người này.

Ý nghĩ của Vân Sơ Nhiên trước khi lấy lão công. Nàng không muốn hại người.

Thế nhưng tìm ai để chịu đây?

Trong lúc Vân Sơ Nhiên suy tư, ánh mắt lơ đãng chuyển động một thoáng, lúc rơi xuống trên mình Vương Hạo Nhiên thì hơi hơi dừng lại một chút.

Vương Hạo Nhiên giả say, cũng không phải say thật. Nhưng vên vẹn chỉ dựa vào một ánh mắt của nàng thì cũng không cách nào đoán được ý nghĩ trong lòng của của Vân Sơ Nhiên.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên đối với cái lựa chọn này của Vân Sơ Nhiên vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bởi vì nếu như Vân Sơ Nhiên lựa chọn không muốn giữ lại "Hài tử" này thì Biễn Tố Vấn liền có thể thuận theo tự nhiên lấy thuốc ra, để Vân Sơ Nhiên xử lý "Hài tử" này .

Như thế thì chuyện hô Vân Sơ Nhiên có thể thuận lý thành chương đi qua.

Nhưng Vân Sơ Nhiên cũng quyết định tìm một hiệp sĩ đồ võ.

Trên thực tế, Vân Sơ Nhiên căn bản cũng không có mang thai, hơn nữa còn trong sạch. Nàng tưởng rằng chọn hiệp sĩ đồ võ, nhưng kỳ thật là đưa mình đi một cách vô ích.

Vương Hạo Nhiên không quá vui lòng nhìn thấy loại tình huống này xảy ra.

Suy cho cùng Vân Sơ Nhiên vẫn là nữ chính, vứt bỏ quả thực có chút đáng tiếc.

"Nhiều di, ta cáo lui trước." Trong lòng Vân Sơ Nhiên rồi bời, nói với Phượng Nhiêu.

"Lúc rời khỏi Thanh Linh thì nói với ta một tiếng."Phượng Nhiêu thấy Vân Sơ Nhiên phải lập gia đình, hẳn là tìm kiếm bên trong giang hồ ẩn thế, rời khỏi Thanh Linh chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Ta biết rồi Nhiều di." Vân Sơ Nhiên gật đầu, tâm tình phức tạp rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên xem kịch xong, dứt khoát giả bộ như say choáng váng, Phượng Huyền Tố cùng Phượng Nhiêu cơ hồ cùng một thời gian lên trước đỡ lấy hắn, một trái một phải đỡ lấy hắn trở về phòng ngủ.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên bị hai người đặt ở bên trên đầu giường.

L @@@

Chương 548: Sau Này Phải Gọi Hắn Là Phụ Thân?

"Tỷ tỷ, ta chăm sóc hắn là được rồi, người đi làm việc của người đi." Phượng Huyền Tố ngồi ở mép giường, thận trọng đem chăn mỏng che ở trên mình Vương Hạo Nhiên, nói với Phượng Nhiêu.

"Vậy người nhìn cho kỹ hắn, ta đi trước." Phượng Nhiêu nhớ tới phải xử lý một số việc, cũng không có cưỡng ép ở lại, thuận thế đáp lại một thoáng. Rồi khỏi phòng ngủ, đóng kỹ cửa phòng.

Phượng Nhiêu đi tới trong phòng ngủ của Yến Vân Thiên.

Biển Tố Vấn đã cáo từ rồi khỏi, trong phòng ngủ chỉ có hai người Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên.

"Ta có lời muốn nói với người, đi ra ngoài nói đi." Khuôn mặt Phượng Nhiêu hơi vững vàng, nói với Yến Phi Bằng.

"Nơi này lại không có người ngoài, có lời gì nói ở nơi này luôn đi."
Yến Phi Bằng thấy tâm tình Yến Vân Thiên không tốt, muốn ở lại xem một chút nên trả lời như vậy.

"Chúng ta ly hôn đi."

Lúc đầu Phượng Nhiêu muốn tránh Yến Vân Thiên, nhưng Yến Phi Bằng khẳng khái muốn ở chỗ này nói, nàng cũng làm biếng chơi liều, trực tiếp nói ngay vào điểm chính.

Nghe nói như thế, Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên đều sửng sốt một hồi lâu, lập tức lộ ra một mặt vẻ mặt thống khổ.

"A Nhiêu, ta có chỗ nào không tốt sao? Tại sao muốn ly hôn?"

"Ta với người vốn là lợi ích hôn nhân. Ta cũng chưa từng có loại tình cảm nam nữ với người. Trước đây ta không có vấn đề, nhưng bây giờ ta đã có người thích."

Tính tình Phượng Nhiêu= bá đạo, cũng không phải tiểu nữ sinh gì, cũng không có che giấu, trực tiếp thoải mái nói ra.

"A Nhiêu, van cầu người, đừng rời bỏ ta được không?" Tuy là Yến Phi Bằng nổi giận, nhưng càng nhiều hơn chính là không muốn bỏ, khẩn cầu nói.

"Hiện tại ta nói dễ nghe với người, một hồi thì không nhất định."
Phượng Nhiêu dần dần mất đi kiên nhẫn.

"Được, chúng ta ly hôn, chúc người hạnh phúc." Yến Phi Bằng giã dũa chốc lát, lập tức quyết định.

Hắn rõ ràng tính cách của Phượng Nhiêu.

Phượng Nhiêu quyết tâm làm một việc, dù là ai cũng không cách nào thay đổi, hai người nhất định phải ly hôn.

Trong lòng Yến Phi Bằng hiểu rõ sau khi mình nói lời đồng ý, sau ày hai người có lẽ còn có thể là bằng hữu bình thường. Nhưng không đồng ý thì ngay cả bằng hữu cũng không được.

Cân nhắc kỹ lưỡng, Yến Phi Bằng vẫn lựa chọn đồng ý.

Yến Vân Thiên nghe được, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn xem Yến Phi Bằng. Chỉ cảm thấy phụ thân này của mình không đáng làm nam nhân, quả thực thấp kém đến cực điểm! Hiển nhiên là một đại liếm cầu.

Phượng Nhiêu lấy ra đơn ly hôn đã chuẩn bị trước.

Yến Phi Bằng bắt đắc dĩ ký tên phía trên, cũng ấn lên thủ ấn.

Đến tận đây, hai người cũng không còn là phu thê.

"A Nhiêu, ta có thể hỏi một chút người ngươi yên là ai không? Là vị đại nhân vật trong giang hồ ẩn thê nào?" Yến Phi Bằng hỏi thăm.

"Không phải đại nhân vật gì, chỉ là công tử nhà giàu trong thế tục." Phượng Nhiêu thấy Yến Phi Bằng phối hợp như vậy, bởi vậy cũng không có che giấu, trực tiếp nói ra.

"Là Vương Hạo Nhiên kia sao?" Yến Phi Bằng ngạc nhiên hỏi.

Phượng Nhiêu không trả lời, hiển nhiên là chấp nhận.

"Tiểu tử kia có gì tốt, chỉ là một cái bao cỏ. . ." Yến Phi Bằng không phục khi bại bởi người như vậy, lập tức tức giận chửi bậy.

"Cho dù là hấn vô dụng thì ta vẫn yêu. Ngươi còn dám chửi bới hấn, cần thận ta không khách khí với ngươi." Phượng Nhiêu cảnh cáo một tiếng.

Yến Phi Bằng nghe vậy, lập tức khiếp đảm không thôi, đều nuốt xuống lời định nói tiếp. Vì để cho Phượng Nhiêu nguôi giận, hắn sắp xếp lại từ ngữ.

"A Nhiêu, đã người ưa thích vậy ta chỉ có thể chúc các người hạnh phúc, sau này nếu các người thành hôn thì nhớ mời ta đến uống rượu mừng."

"Hi vọng người thật lòng, sau này không được nhằm vào Hạo Nhiên, bằng không thì chúng ta chính là địch nhân."

Phượng Nhiêu không biết hắn thật lòng hay là giả dối, bởi vậy cảnh cáo một tiếng, lập tức ánh mắt dời khỏi trên mình Yến Phi Bằng, nhìn về phía Yến Vân Thiên:

"Còn có người. Ta mặc kệ người cso quan hệ gì với Hạo Nhiên, sau này ở trước mặt hắn, người hãy tôn trọng một chút cho ta, người không được lén lút làm ra một ít chuyện thương tổn đến hắn. Bằng không đừng trách ta không nhớ thân tình làm ra một ít chuyện không muốn làm."

"A Nhiêu, ta thật lòng chúc phúc người, sẽ không đổi phó tên Vương Hạo Nhiên kia." Yến Phi Bằng lập tức tỏ thái độ.

Phượng Nhiêu vừa ý gật đầu một cái, chờ Yến Vân Thiên mở miệng.

Phanh phanh phanh!

"A a a a!"

Yến Vân Thiên phát điên, dùng tay không quan tâm đến đau xót, gắng sức dùng tay nện gỗ cứng nhắc, giống như bị điên kêu to lên.

Thà là hắn để Phượng Nhiêu ưa thích một tên ăn mày, cũng không nguyện là Vương Hạo Nhiên.

Nếu như tương lai Phượng Nhiêu thật cùng Vương Hạo Nhiên thành hôn, vậy mình chẳng phải là bị hạ thập, phải gọi hấn phụ thân sao? !

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Thân phận của Mộ Bạch không sạch sẽ, vì để tránh cho phiền toái, bởi vậy cũng không có lựa chọn nằm ở bệnh viện, mà là trở lại trong khu nhà cao cấp để tĩnh dưỡng.

Sau khi được bác sĩ cá nhân chữa trị, Mộ Bạch đã có chuyển biến tốt một chút, nhưng vẫn khó mà xuống giường đi lại.

"Mộ ca, chuyện người để ta tra, ta tra được rồi."

Một thủ hạ gõ cửa, đi vào trong phòng ngủ, báo cáo với Mộ Bạch.

"Nói." Mộ Bạch trầm giọng nói.

"Ta lần lượt vặn hỏi học sinh ngày kia tham gia liên hoan. Ngày kia Cố Ngữ Nhu rời khỏi nhà hàng người đi theo ra ngoài sau đó tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên cũng đi theo."

"Đại khái hơn một giờ, Cố Ngữ Nhu mới trở về. Tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên kia không thấy tăm hơi."

"Người đánh lén người hơn phân nửa chính là tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên kia."

Mộ Bạch nghe xong, hồi tưởng cảnh tượng lúc đó một thoáng, cảm thấy hết sức phù hợp.

Lúc ấy liên hoan, hấn cùng Vương Hạo Nhiên có chỗ va chạm.

Sau đó Vương Hạo Nhiên làm ra loại chuyện đánh lén này cũng có thể hiểu được.

Chỉ là Mộ Bạch còn có một cái nghi vấn.

Thân thủ của hấn hết sức trâu bò, một người có thể đánh mười mấy tên lưu manh.

Thế nhưng lúc ấy, ngay cả tiếng bước chân hấn cũng không có nghe được đã bị đánh ngất xỉu.

D @@@

Chương 549: Kế Hoạch Lớn Của Mộ Bạch

BTên phú nhị đại này lợi hại như vậy sao? Bước đi đều không có âm thanh?

"Không phải là trước đây người có điều tra tin tức của tên phú nhị đại này sao, hấn là người luyện võ sao?" Mộ Bạch hỏi thăm thủ hạ.

"Ta hỏi thăm qua bạn học thời đại học của hấn, đạt được tin tức xác

thực. Tên Vương Hạo Nhiên này loại trừ có thân phận phú nhị đại ra thì chỉ là một học sinh bình thường mà thôi, thường thường đi trên trên một đường thẳng."

"Nhiều nhất cũng chỉ là đánh bóng vận động mà thôi, thậm chí đều không có luyện qua Karate cùng Taekwondo các loại. Hoàn toàn là một mặt hàng một quyền có thể đánh ngã!" Thủ hạ dùng giọng khăng định nói.

Mộ Bạch nghe xong, lập tức cảm giác hẳn là ngay lúc đó lực chú ý của mình quá đặt ở trên người Cố Ngữ Nhu, dưới sự khinh thường, không có phát giác được có người đến gần.

Lúc này mới bị ám toán đánh lén.

Sau khi làm rõ những suy nghĩ này, Mộ Bạch chỉ cảm thấy hết sức uất ức.

Thân thủ của mình giỏi như vậy, lại thua ở trong tay của loại tiểu nhân vật này? !

"Phái một người đi giết chết hắn cho ta!" Mộ Bạch tức giận nói.

"Được." Thủ hạ lĩnh mệnh, đang muốn lập tức bắt tay vào đi làm.

"Đợi chút đã." Thần sắc Mộ Bạch thay đổi, bỗng nhiên gọi thủ hạ này lại, đổi giọng nói:

"Không được giết chết hắn, bắt hắn đến trước mặt ta, ta muốn tự tay hành hạ hắn! Nếu không thì không hả mối hận trong lòng ta!"

"Được, Mộ ca." Thủ hạ gật đầu, muốn dậm chân rời khỏi, nhưng sợ Mộ Bạch lại gọi chính mình lại, liền hỏi "Còn có phân phó gì không?"

"Thế lực ngầm của Thanh Linh đang có tình huống gì?" Mộ Bạch hỏi.

"Mấy tháng trước có một tên được gọi là quạ đen lớn nhất. Nhưng không biết xảy ra chuyện gì, nhóm người quạ đen bị cảnh sát bắt đi. Hiện tại nhân vật có tiếng trong thế lực ngầm ở Thanh Linh chỉ còn lại một nữ nhân có ngoại hiệu là Hắc Mẫu Đơn, nhưng mà nghe nói nàng đã đổi nghề làm ăn nghiêm chỉnh." Thủ hạ nói.

"Đổi nghề làm ăn nghiêm chỉnh? Tuyệt đối là nguy trang."

Mộ Bạch rất rõ ràng với thế lực ngầm, hiểu rõ kế hoạch trong đó, cái gọi là ngoài mặt tẩy trắng, nhưng mà chỉ vì để lợi dụng làm chút ít chuyện cho sạch sẽ mà thôi.

"Mộ ca, người có ý tưởng gì sao?" Thủ hạ chú ý tới thần sắc của Mộ Bạch có dị động liền hỏi thăm.

"Mang chút ít cao thủ mời Hắc Mẫu Đơn này tới cho ta." Mộ Bạch nói.

Nơi ở của hắn ở sát vách Thanh Linh, đồng thời khống chế hoàn toàn, hết thảy ổn định. Trong lòng sớm đã có ý niệm khuếch trương địa bàn.

Tới Thanh Linh bên này, một mục đích bên trong là tìm Cố Ngữ Nhu, mà một cái mục đích khác là khống chế thế lực ngầm ở Thanh Linh.

Nếu không thì Mộ Bạch cũng sẽ khôn để người tới tìm hiểu tình huống thế lực ngầm của Thanh Linh từ sớm, đồng thời còn sớm mua một tòa biệt thự.

"Được, Mộ ca!" Thủ hạ hào hứng đi làm việc.

Phượng Huyền Tố chờ đợi ở bên cạnh, Vương Hạo Nhiên cũng hết sức yên tâm, bởi vậy thêm thiếp một giờ, khôi phục lại tinh thần tới

trạng thái tốt nhất bù suốt đêm qua.

"Người đã tỉnh rồi sao, có có cảm thấy tốt một chút hay không?"
Phượng Huyền Tố thấy Vương Hạo Nhiên chậm rãi mở mắt, ôn nhu dò hỏi.

"Tốt hơn nhiều rồi." Vương Hạo Nhiên cảm thấy không có cần thiết phải giả say nữa.

"Uống rượu tổn hại đến sức khỏe, sau này uống ít một chút. Không, tốt nhất đừng uống nữa." Phượng Huyền Tố lấy tay sờ lấy mặt của hắn, đau lòng nói.

Vương Hạo Nhiên cảm giác được bàn tay nàng ấm áp, trong lòng một trận dập dờn, đáp lại nói:

"Biết rồi, sau này không uống nữa."

Phượng Huyền Tố vui vẻ, bật thốt lên: "Thế mới đúng chứ, phu quân."

"Hả".

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hiểu rõ, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như kinh ngạc.

Phượng Huyền Tố khẽ giật mình, có chút e lệ, nhưng vẫn lấy dũng khí nói: "Ta thật không có lừa người, người là phu quân của ta, ta là nương tử của người. Người không nhớ nổi gì hết sao?"

Vương Hạo Nhiên lắc đầu. Thật sự hắn không có tin tức liên quan tới Phượng Huyền Tố.

"Không bằng người nói một chút đi. Người cùng ta như thế nào. . . Cùng phu quân người gặp phải, rồi thế nào yêu nhau." Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ, mượn cơ hội này hỏi.

Nghe được Vương Hạo Nhiên hỏi như vậy, Phượng Huyền Tố không che giấu, đem quá trình gặp gỡ, quen biết, biểu thị lẫn nhau cùng tách rời, một năm một mười nói ra.

"Thất lạc trong ngày đại hôn. . ." Sau khi nghe xong Phượng Huyền Tố kể rõ, Vương Hạo Nhiên tự lẩm bầm một thoáng, hỏi tiếp một cái vấn đề máu chốt.

"Vậy cụ thể là trước khi động phòng hay là sau động phòng đây?"

Phượng Huyền Tố kinh ngạc một chút, lộ ra một ít tươi cười quái dị, xấu hổ mang theo sợ mà nói: "Khi đó chúng ta mới bái đường xong, còn chưa kịp vào động phòng."

"Như vậy sao. . ." Vương Hạo Nhiên cười ý vị thâm trường.

"Tuy là không có hoàn thành toàn bộ nghi thức, nhưng chúng ta đã bái đường, xem như là phu thê chính thức! Ta là nương tử của người, người phu quân của ta, đây là sự thật không thể chối cãi!" Phượng Huyền Tố tận lực nhấn mạnh một lần.

"Nhưng, nhưng ta thật không nhớ nổi." Vương Hạo Nhiên thuần túy là hiếu kỳ, hỏi Phượng Huyền Tố tình huống, cũng không định lập tức cùng nàng nhận nhau.

Bởi vì một khi nhận nhau thì có khả năng hậu viện sẽ bốc cháy. Nhất thời không cần nóng lòng.

Dù sao nàng cũng sẽ không chạy.

"Còn nhiều thời gian, từ từ suy nghĩ đi, một ngày nào đó sẽ nhớ ra thôi." Phượng Huyền Tố cũng không có cố chấp như vậy, muốn thuận theo tự nhiên.

"Ta cảm giác thấy tốt hơn nhiều rồi, chúng ta rời khỏi nơi này thôi."

Vương Hạo Nhiên kết thúc chủ đề phía trước, bỗng nhiên nói.

"Được, ta đi chào hỏi tỷ tỷ với ta đã." Phượng Huyền Tố nói.

"Đừng đừng, chúng ta trực tiếp đi thôi." Vương Hạo Nhiên vội vã ngăn trở một thoáng.

Nguyên nhân mà hắn đi chính là vì muốn trốn Phượng Nhiêu.

Nếu nói cho Phượng Nhiêu vậy cũng đừng nghĩ sẽ đi được.

Lúc ăn cơm trưa, hắn bị Phượng Nhiêu rót nhiều rượu như vậy. Phượng Nhiêu có tâm tư gì, hắn có thể đoán không được sao?

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể xác định, nếu tối nay ở lại nơi này nghỉ ngơi vậy thì phải lại chịu một lần tao ngộ như thời gian cùng Đường Băng Vân, Lạc Thanh Thiển.

Còn nữa, buổi tối hắn hẹn Biễn Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi ăn cơm, không thể thất hứa với các nàng, càng không thể ở lại nơi này.

J @@@

Chương 550: Bất Toàn Bộ (1)

MĐêm.

Quán bar Hắc Mẫu Đơn.

Âm nhạc đang oanh minh rất có cảm giác, trong không khí xen lẫn một cỗ khí tức hỗn hợp rượu, nước hoa để người khẽ người liền cảm thấy xao động.

Trong sàn nhảy đại sảnh, đèn màu bắn ra bốn phía, một đám nam nữ theo tiết tấu đang đung đưa dáng người.

Tạch.

Một đạo âm thanh quản áp vang lên, ánh đèn xung quanh dừng một thoáng, tiếng âm nhạc ngừng.

Vài giây sau, ánh đèn mới một lần nữa sáng lên.

Bị nháo trò như vậy, nam nữ môn trong sàn nhảy mất hứng thú, nhộn nhịp bất mãn oán trách.

Lúc này, một nam tử có sắc mặt khó coi đi đến trước đài đoạt lại micro đang trong tay của người hát.

"Người không liên quan đi ra ngoài." Lời nói này giống như ra lệnh vâng.

Tiểu đệ trông coi quán bar nhìn thấy loại tình huống này, lập tức đi đến người gây rối.

"Này này, người đến đây. . . A!"

Lời còn chưa nói hết cũng đã bị nam tử cao lớn đập bay xa mấy mét.

Tiểu đệ còn lại thấy thế, nhộn nhịp ôm đi qua, huy quyền phi cước đón lấy, nhưng mười mấy giây sau đều bị một mình nam tử cao lớn m đánh ngã dưới đất, mất đi sức chiến đấu.

"Cá sấu, tốt xấu gì cũng phải chừa cho ta mấy tên chứ." Giữa sân, một nam tử ngậm lấy điều thuốc phàn nàn nói với nam tử cao lớn vừa mới ra tay.

"Lão quỷ, đừng có gấp, còn có đây này." Nam tử được sừng là cá sấu nhếch mép cười cười nói.

"Không phải chúng ta đến đây để chơi nha." Lại có một nam tử đi ra, nhắc nhở nói một tiếng. Hắn là vị kia giúp đỡ Mộ Bạch tìm hiểu tin tức, cũng là tiểu đệ số một của Mộ Bạch, ngoại hiệu gọi là Kèn Kèn.

Thủ hạ của Mộ Bạch có tứ đại tiểu đệ, theo thứ tự là Kèn Kèn, Cá Sấu, Lão Quỷ cùng Trâu Rừng, được người đời gọi là Tứ Đại Thiên Vương. Tại sát vách Thanh Linh, đó là tồn tại để người nghe tin đã sợ mất mật.

Tới quán bar Hắc Mẫu Đơn ven ven chỉ có ba người.

Nhưng mà đã xa xa đầy đủ.

Người trong phòng quan sát quán bar phát hiện tình huống, lập tức dùng ống truyền lời, thông tri tất cả tiểu đệ hỗ trợ.

Mấy chục tiểu đệ chộp lấy gia hỏa, trùng trùng điệp điệp chạy tới đại sảnh quán bar.

Trong quán rượu một mảnh hỗn loạn, một đám nam nữ ăn chơi nhộn nhịp hướng về bên ngoài quán bar chen chúc mà đi, e sợ bị cuốn vào trong đó.

Không bao lâu, khách nhân đã tán đi hoàn toàn.

Ba người Kèn Kèn, Cá Sấu cùng Lão Quỷ cùng mấy chục tiểu đệ đánh nhau.

"Trầm ngư tử, không tốt, không tốt!"

Một tiểu muội bưng rượu, vội vã đẩy ra cửa ban công của quán bar đi vào.

"Hô to hét nhỏ làm cái gì?" Tả Khâu Trầm Ngư đang đắp mặt nạ.

"Có người tới đập phá!" Tiểu muội báo cáo.

"Đối phương là người nào? Có bao nhiêu người?" Tả Khâu Trầm Ngư bóc đi mặt nạ, một mặt kính ghi.

Từ sau khi quạ đen bị bắt thì tình huống rất bình tĩnh.

"Không rõ ràng là ai. Nhưng nhân số không nhiều, chỉ có ba người." Tiểu muội nói.

"Chỉ có ba người, bọn hấn chán sống rồi đúng không?" Tả Khâu Trầm Ngư còn tưởng rằng một trăm tám mươi người, bởi vậy mới cố kỵ một thoáng, sau khi nghe được đối phương chỉ có ba người thì lập tức vén tay áo lên, đi ra bên ngoài.

Không bao lâu đã đi tới đại sảnh.

Một mảnh người nằm trên mặt đất, trong miệng kêu thảm lắng.

Vền vện chỉ có ba người đứng.

Mà ba người này, Tả Khâu Trầm Ngư cũng không quen biết.

Sắc mặt Tả Khâu Trầm Ngư nghiêm túc lên.

Lấy thân thủ của nàng đánh mùi mấy người không có vấn đề gì. Nhưng ba người trước mắt này có thân thủ bất phàm, một đối một thì Tả Khâu Trầm Ngư không có nhiều phần thắng

Nếu ba người cùng lên, Tả Khâu Trầm Ngư tự hỏi là mình có thể chống đỡ được bao lâu.

"Hắc Mẫu Đơn?" Sau khi Kền Kền nhìn thấy Tả Khâu Trầm Ngư xuất hiện, hỏi.

"Các người là ai, đến cùng là muốn làm gì?" Tả Khâu Trầm Ngư trầm giọng hỏi.

"Lão đại của chúng ta muốn mời người đi một chuyến." Kền kền nói.

"Như vậy mà gọi là mời sao?" Tả Khâu Trầm Ngư quét mắt về một mảnh tiểu đệ, nén giận hỏi.

"Ha ha, nếu như không phải như thế thì cũng không gặp được người." Kền Kền thâm trầm cười cười.

"Lão đại của các người là ai?" Tả Khâu Trầm Ngư hỏi.

"Người đi rồi tự nhiên là biết." Trong khi Kền Kền nói chuyện làm một cái thủ thế "Xin mời."

Tả Khâu Trầm Ngư đứng tại chỗ, nắm chặt tay lại.

Cá Sấu cùng Lão Quỷ đến gần nàng một chút.

Tả Khâu Trầm Ngư cân nhắc một chút, nắm tay lại buông ra.

Ba người trước mắt này thực tế quá mạnh, nàng căn bản cũng không phải là đối thủ. Mà chạy trốn thì đối phương sẽ cầm tiểu đệ của mình mà khai đao.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi cùng bọn hắn một chuyến.

Nhưng mà trong lòng Tả Khâu Trầm Ngư cũng cảm giác lần này đi

khả năng sẽ dữ nhiều lành ít.

Trong khi lo lắng, nàng muốn liên lạc Vương Hạo Nhiên một chút. Suy cho cùng, gia hỏa này rất mạnh, chính mình ở trước mặt hắn căn bản không có sức phản kháng.

Nhưng mà Tả Khâu Trầm Ngư nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên vốn chỉ có một người mà thôi, cho dù có lợi hại hơn nữa có thể đánh hai mươi người, nhưng có thể đánh ba mươi thậm chí nhiều hơn sao?

Huống chi, những gia hỏa rước mất này, thứ bọn họ lợi hại nhất cũng không nhất định là quyền cước.

Tả Khâu Trầm Ngư đang làm ăn, tự nhiên là không có loại vũ khí nóng kia.

Nhưng một số người trước mắt này, xem xét cũng không phải là hiền lành, hẳn là có loại đồ vật này.

Thời gian khá hơn nữa thì một thương quật ngã.

Gọi Vương Hạo Nhiên đi qua, thuần túy chính là chịu chết.

Tuy là Tả Khâu Trầm Ngư không có nhiều hảo cảm với Vương Hạo Nhiên không, nhưng vẫn có một chút tình nghĩa.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên đưa qua không ít tiền cho nàng tiêu.

"Hi vọng không nên xuất hiện loại tình huống xấu nhất kia." Tả Khâu Trầm Ngư chỉ có thể phó thác cho trời.

Wang Hào Nhiên lái xe rời khỏi biệt thự, đi tới một khách sạn năm sao.

Sau khi dừng xe xong chậm rãi rời khỏi bãi đậu xe dưới đất.

Nhưng mà đi chưa bao xa, một chiếc xe tải bỗng nhiên lái qua bên cạnh dừng lại.

Cửa xe mở ra, một nam tử dùng một thanh vũ khí chỉ vào Vương Hạo Nhiên.

"Nếu không muốn chết thì lên xe."

Vương Hạo Nhiên rất hồ hững. Đánh lén bên ngoài mấy trăm mét đều không đã thương được hắn, loại vũ khí trong tay nam tử này không có một chút uy hiếp nào đối với hắn cả.

T @@@

Chương 551: Bất Toàn Bộ (2)

c"Ai phái người tới?" Vương Hạo Nhiên không có ra tay mà là hiếu kỳ hỏi.

"Dám đánh lén ám toán Mộ ca chúng ta, việc này người chưa quên chứ?" Nam tử lạnh lùng nói.

Nghe xong lời này, Vương Hạo Nhiên lập tức hiểu.

Trước đây lúc ở nhà hàng, Vương Hạo Nhiên cảm thấy nơi đó

không đúng lúc, cho nên giữ lại cho Mộ Bạch một mạng.

Sau đó bởi vì vội vàng chuyện khác, tạm thời xem nhẹ Mộ Bạch này.

Không ngờ, chính mình không đi tìm hắn để gây sự, hắn đảo ngược đến tìm chính mình để gây sự.

"Đi thôi."

Vương Hạo Nhiên vào xe tải. Dù sao thời gian buổi tối nhiều, cũng không kém trong thời gian ngắn.

Mộ Bạch nghĩ muốn gặp mình như vậy vậy thì để hắn gặp một lần.

"Đi." Nam tử cầm vũ khí nói một tiếng với đồng bọn lái xe.

Xe tải chuyển động.

Tả Khâu Trần Ngự cũng đi lên xe, đi tới bên ngoài một tòa biệt thự.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Kền Kền, Cá Sấu cùng Lão Quỷ đi vào cửa chính của biệt thự.

Không bao lâu đã đi tới bên trong một căn phòng ngủ.

"Lão đại, đã mang người đến rồi." Kền kền nói.

Lưng Mộ Bạch dựa trên đầu giường, đang nhắm mắt chậm chậm mở ra, nhìn về Tả Khâu Trần Ngự. Hai mắt lập tức tỏa sáng.

Nhưng nhớ tới thân thể của mình, lập tức âm thầm thở dài một thoáng.

"Sau này Thanh Linh sẽ do ta quản, người có ý kiến gì không?" Mộ

Bạch lên tiếng hỏi Tả Khâu Trầm Ngư.

"Ta đã sớm rửa tay, không giao thiệp với những chuyện này. Người muốn nhúng tay vào Thanh Linh thì tùy người." Tả Khâu Trầm Ngư không sao cả nói.

"Người cảm thấy ta sẽ tin loại lời này sao?" Mộ Bạch cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

"Một câu thôi, người thần phục ta hay là muốn làm trái ta?"

Tả Khâu Trầm Ngư thầm mắng hấn một tiếng bệch tâm thần, nhưng mà đối phương không tin, nàng cũng không có cách nào, có chút bất đắc dĩ "Ta có lựa chọn sao?"

"Vậy ta ngầm thừa nhận người lựa chọn thần phục ta." Mộ Bạch cười đắc ý.

Tả Khâu Trầm Ngư không nói. Bởi vì nàng không có chỗ trống để cò kè mặc cả. Trong lòng tính toán, trước giả bộ đồng ý đối phương, sau khi trở về rồi nghĩ biện pháp giải quyết.

"Cởi hết quần áo trên người của người ra đi." Mộ Bạch mệnh lệnh nói.

Tính tình của Tả Khâu Trầm Ngư không phải rất tốt, nghe nói như thế rất muốn đáp lại một câu, muốn xem thì về nhìn của mẫu thân người đi!

Nhưng trở ngại tình thế, vẫn nhẫn nại một thoáng.

"Không nghe thấy phải không? Thần phục ta thì phải tỏ thái độ thần phục!" Trên mặt Mộ Bạch lộ ra một ít nụ cười biến thái.

Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, tuy không thể làm cái gì, nhưng nhìn một chút vẫn được nha?

Kền Kền, Cá Sấu cùng Lão Quỷ cảm thấy Tả Khâu Trầm Ngư không nghe lời như thế, lập tức cùng nhau đi về phía nàng, định dùng man lực.

Không chỉ Mộ Bạch muốn nhìn, bọn hắn cũng muốn nhìn.

Mỹ nữ thì bọn hắn đã gặp qua không ít, nhưng vẫn lần đầu thấy được nữ nhân xinh đẹp như Tả Khâu Trầm Ngư vậy.

Tả Khâu Trầm Ngư nghiêng răng nghiêng lợi, dự định sẽ liều mạng.

"Lão đại, Trâu Rừng ca đã bắt được tên phú nhị đại đánh lên người!" Thủ hạ của Mộ Bạch bỗng nhiên tới báo.

Nghe âm thanh của thủ hạ báo cáo, Mộ Bạch hào hứng bị cắt đứt một thoáng, khoát tay ra hiệu với ba người Kền Kền.

Ba người Kền Kền hiểu ý, không có lập tức ra tay với Tả Khâu Trầm Ngư.

Tả Khâu Trầm Ngư theo bản năng nói lỏng một hơi, nhưng thần kinh vẫn căng lầy thật chặt.

Nàng xem như hiểu rõ mình đã vào ổ sói. Mặc dù bây giờ không có việc gì, nhưng một lát nữa thì không nhất định.

"Mang ten phú nhị đại kia tới đây!" Âm thanh Mộ Bạch rét lạnh, hướng về thủ hạ phân phó một tiếng.

So sánh với nhìn Tả Khâu Trầm Ngư, hắn càng muốn hành hạ tên phú nhị đại kia trước.

Thủ hạ gạt đầu, lui ra rời khỏi.

Không bao lâu, một nam tử cao lớn có làn da ngăm đen chính là

nam tử có ngoại hiệu là Trâu Rừng kia đem Vương Hạo Nhiên đến trong phòng ngủ.

"Tại sao là ngươi?!"

Sau khi Tả Khâu Trầm Ngự nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì không khỏi kinh ngạc, thất thanh nói.

Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn một thoáng, hoàn toàn không có dự liệu được gặp được Tả Khâu Trầm Ngự ở chỗ này.

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ Tả Khâu Trầm Ngự kéo căng thân thể, mấy người lại nhìn chằm chằm nhìn Tả Khâu Trầm Ngự thì Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đánh giá ra, Tả Khâu Trầm Ngự cùng Mộ Bạch không phải là cùng một bọn.

Sau khi làm rõ những cái này, Vương Hạo Nhiên không khỏi nhíu nhíu mày.

Vốn dĩ hắn tính toán diệt Mộ Bạch cùng các tiểu đệ của hắn, tiếp đó xóa sạch chứng cứ rời khỏi.

Nhưng mà bây giờ Tả Khâu Trầm Ngự đang ở nơi này, không áp dụng được kế hoạch này.

Vương Hạo Nhiên cùng nhau đi tới, phát hiện hang ổ của Mộ Bạch có hai mươi, ba mươi người.

Diệt hết những người này thì sẽ gây rắc rối lớn.

Tuy là Tả Khâu Trầm Ngự bị thuốc độc hạn chế, nhưng độ thiện cảm mới ba mươi mà thôi, khó đảm bảo sẽ không nói ra chuyện này.

Trừ phi diệt khẩu Tả Khâu Trầm Ngự, như vậy mới có thể không có nỗi lo về sau.

Chỉ là dù sao Tả Khâu Trầm Ngư cũng là cái nữ chính, như vậy khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên quyết định thay đổi kế hoạch. Nhìn về phía Tả Khâu Trầm Ngư, lên tiếng hỏi:

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Nhóm người này tự nhiên đến chỗ ta đập phá, còn mời ta tới nơi này." Lúc Tả Khâu Trầm Ngư nói chữ "Mời" thì ngữ khí đặc biệt nặng.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên nghe ra được ý vị trong đó, cau mày nói:

"Vậy sao ngươi không liên hệ ta?"

"Liên hệ ngươi thì có ích gì? Không phải là ngươi cũng đang bị bắt sao?" Tả Khâu Trầm Ngư bĩu môi, ngữ khí mang theo một loại trào phúng.

"Nhớ rõ địa vị của mình, ngươi nói chuyện với ta như vậy sao?" Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

"Bản thân ngươi đều khó đảm bảo, đừng làm ta sợ. Nếu ngươi còn muốn dùng chuyện thuốc giải uy hiếp ta, tốt nhất vẫn nên tỉnh lại đi. Dù sao chúng ta cũng sẽ chết chung, đến thời gian đều sẽ biến thành quỷ, chúng ta khó mà sống được, còn cần sợ ngươi sao?"

Tả Khâu Trầm Ngư cũng không cảm thấy hôm nay có thể còn sống đi ra nơi này, trong lời nói cũng không thêm thêm giảm bớt.

H @@@

Chương 552: Giam Lại

uCho dù hiện tại Vương Hạo Nhiên cho thuốc giải, giải hết độc trên người mình thì cũng có ích gì?

Nàng cũng sẽ không vì cứu mạng, tiếp đó cởi đờ cho người ta nhìn.

Cùng lắm thì một đổi một!

Nhìn thấy dáng vẻ Tả Khâu Trầm Ngư quyết tuyệt như vậy, Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Mộ Bạch nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không coi ai ra gì, dĩ nhiên là cùng Tả Khâu Trầm Ngư ôn chuyện, sầm mặt lại, nói:

"Ngày kia ở nhà hàng là người đánh lén ta đúng không?!"

"Ta đánh lén người? Người sai lầm rồi. Ta là một sinh viên năm nhất, bình thường quy quy củ củ, cho tới bây giờ chưa từng đánh nhau, phẩm học tốt đẹp, sao lại đánh lén người chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta đã điều tra rồi, người giáo biện cũng vô dụng." Mộ Bạch nói.

"Vậy người muốn làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người muốn chết như thế nào? Tự mình nói một chút đi." Mộ Bạch lạnh lùng nói.

"Chớ làm loạn, ta đã báo cảnh sát." Vương Hạo Nhiên nói.

Mộ Bạch nhíu mày, nhìn về phía Trâu Rừng.

"Không có khả năng, sau khi hấn lên xe ta đã giữ điện thoại của hấn." Trâu Rừng nói xong, muốn từ trên mình lấy ra điện thoại của Vương Hạo Nhiên chứng minh một chút.

Thế nhưng lục lọi nửa ngày cũng không có tìm ra.

"Nhất định là rơi trên xe tải." Ngữ khí Trâu Rừng khẳng định.

Vù vù.

Âm thanh điện thoại chấn động.

Mộ Bạch kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên. Bởi vì thanh âm này từ trên mình Vương Hạo Nhiên truyền tới.

"Ta cùng tam tử đến rồi, người đâu rồi?"

Sau khi điện thoại được kết nối, Vương Hạo Nhiên nghe được âm thanh hơi lo lắng tao nhã ngọt ngào của Khâu Thiển Vi.

"Ta sẽ mau chóng tới, chờ ta." Vương Hạo Nhiên trả lời một tiếng, tiếp đó cúp điện thoại.

Ánh mắt Mộ Bạch khẽ dờn, hết sức tức giận nhìn xem Trâu Rừng.

"Mộ ca, thật sự ta đã thu điện thoại của hấn! Nhất định là hấn có hai cái điện thoại!"

Trâu Rừng nói xong, vội vàng cầm điện thoại của Vương Hạo Nhiên tới, tắt máy cũng thu vào tay của mình, để tránh hấn thoát ra bên ngoài.

Nhưng dù vậy, Mộ Bạch trừng mắt nhìn Trâu Rừng vẫn không có thu về.

"Mộ ca, xem ra gia hỏa này đã báo cảnh sát thật." Kèn Kèn lên tiếng nói.

"Trước tiên nhốt bọn hắn vào trong mật thất, chờ đuổi những người kia đi rồi lại xử trí bọn hắn." Mộ Bạch trầm ngâm nói.

Tả Khâu Trầm Ngư cảm thấy đó là cơ hội, hưng về Vương Hạo Nhiên nháy mắt.

Nàng nghĩ đến phối hợp cùng Vương Hạo Nhiên một chút, cưỡng ép khống chế Mộ Bạch, để tiểu đệ của Mộ Bạch sợ ném chuột vỡ bình.

Tiếp đó đợi đến người tới, đến lúc đó có thể thoát hiểm rồi.

Thế nhưng mà mắt của Tả Khâu Trầm Ngư nháy đến nổi gân, Vương Hạo Nhiên vẫn không hề hấn gì.

Kèn Kèn gạt đầu, lấy ra dây thừng trói chặt tay của Tả Khâu Trầm Ngư cùng Vương Hạo Nhiên, mang theo bọn hắn đến mật thất. Lập tức khóa cửa mật thất lại.

Trong mật thất cũng chỉ còn lại hai người Vương Hạo Nhiên cùng Tả Khâu Trầm Ngư.

"Sao lực lĩnh ngộ của ngươi lại kém như vậy? Hay là không có can đảm? Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, chỉ cần chúng ta liên thủ khống chế tên Mộ Bạch kia lại, chờ người đến, vậy chẳng phải là chúng ta không có việc gì rồi sao? !" Tả Khâu Trầm Ngư giậm chân nói.

"Ta nói báo cảnh sát thì ngươi tin thật sao?" Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Thì ra người. . . Người lừa bọn hần?" Thần sắc Tả Khâu Trầm Ngư chán nản, ngồi xuống dưới đất, chỉ cảm thấy chết chắc "Xong đời rồi."

"Người không muốn chết à?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Còn phải nói nhằm nữa sao? Lão nương còn chưa lấy lão công, chưa thử nghiệm qua cảm giác chân chính làm nữ nhân, tất nhiên không muốn chết rồi." Tả Khâu Trầm Ngư phì cười vô cùng.

"Nếu có cơ hội sống sót, nhưng để người hết sức trung thành với một người hoặc là làm bạn gái cho một kẻ có tiền, người sẽ chọn thế nào?" Vương Hạo Nhiên ném ra một lựa chọn.

Tả Khâu Trầm Ngư suy tư một chút "Trước tiên ta cần phải nhìn một chút người có tiền này có đẹp trai hay không, vóc dáng như thế nào."

"Tỉ như ta thì sao?" Tuy là Vương Hạo Nhiên bị cột tay, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng kéo áo lên. Phô bày ra tám khối cơ bụng hoàn mỹ.

Mắt to Tả Khâu Trầm Ngư tròn tròn một ít, trái tim mãnh liệt nhảy một cái. Nàng còn thật không nhìn ra vóc dáng của Vương Hạo Nhiên lại đẹp như vậy. Có lẽ cơ bụng này rất có lực lượng nha? !

Chăm chú nhìn một hồi, Tả Khâu Trầm Ngư chỉ cảm thấy mặt có chút nóng lên lên.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Tả Khâu Trầm Ngư đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

"Đã xem đủ chưa, người ngược lại tranh thủ thời gian nói đi, đến cùng là lựa chọn chết hay là lựa chọn làm bạn gái?"

Vương Hạo Nhiên thấy nàng trừng trừng nhìn mình chăm chú, không nói một lời, tranh thủ thời gian thúc giục một thoáng.

Suy cho cùng còn phải mau chóng giải quyết chuyện bên này để còn đi ăn cơm.

"Đã sắp chết rồi mà còn lựa chọn thì có ý nghĩa sao? !" Tả Khâu Trầm Ngư hừ một tiếng.

"Người cũng đã nói dù sao cũng sắp chết. Vậy thì sao không thể lựa chọn chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta lựa chọn làm bạn gái." Tả Khâu Trầm Ngư bật thốt trả lời.

Có thể còn sống thì ai muốn chết? Huống chi, Vương Hạo Nhiên trước mắt này lại có tiền, dáng dấp lại đẹp trai, vóc người lại đẹp, nhất là tám khối cơ bụng kia. . .

Hình như mình cũng không thua thiệt chút nào nha?

Hơn nữa nghe nói sau khi nữ nhân đến hai mươi lăm tuổi thì thời đỉnh cao sẽ qua đi, sẽ từ từ đi xuống dốc, không ngừng già yếu. Nhất là nữ nhân độc thân.

Nàng còn không qua hai mươi lăm đã mơ hồ có loại cảm giác này.

Tỉ như lúc buổi tối thường thường mất ngủ, ngủ không ngon, nội tiết còn có chút mất cân đối.

Thỉnh thoảng nàng cũng huyễn tưởng, nếu có người bên cạnh vậy cũng tốt.

Chỉ là người bình thường không lọt nổi vào mắt của nàng.

"Được, vậy bây giờ người là một trong những người bạn gái của ta." Vương Hạo Nhiên tuyên bố.

"Thật biết chọc cười, nói như là người có thể cứu ta ra. . ." Ngữ khí Tả Khâu Trầm Ngư khinh thường, nhưng lời còn chưa nói hết thì cũng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tùy tiện cởi bỏ dây thừng.

"Người có biện pháp nào sao? Là giết ra ngoài sao?" Tả Khâu Trầm Ngư nhìn thấy một chút hi vọng.

M @@@

Chương 553: Người Mới Vừa Nói Cái Gì?

P"Ta là học sinh có phẩm học tốt đẹp, sao lại giết người chứ? Gặp được loại chuyện này, đương nhiên là báo cảnh sát!" Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động từ trên mình ra.

"Người có ba cái điện thoại à?" Tả Khâu Trầm Ngư ngạc nhiên không thôi.

Vương Hạo Nhiên cười không nói. Trâu Rừng cầm đi điện thoại là không sai, nhưng rất nhanh hẳn lại trộm trở về.

Khởi động lại điện thoại xong, lập tức bấm một số điện thoại.

"Cảnh sát tỷ tỷ, ta muốn tố cáo. . ." Vương Hạo Nhiên ở trong điện thoại nói rõ tình huống.

"Đã giấu kỹ chưa?"

Mộ Bạch tựa ở đầu giường, hỏi thăm thủ hạ một tiếng.

Toà này ở trong khu nhà cao cấp có rất nhiều vũ khí cấm. Nếu bị tra được thì sẽ có phiền phức lớn.

"Mộ ca, người cứ yên tâm đi, đã giấu kỹ, nghiêm mật vô cùng, coi như là để bọn hấn lục soát, đều không nhất định có thể tìm ra được." Kền Kền tràn đầy lòng tin nói:

"Huống hồ, cũng không phải nói bọn hấn điều tra là có thể điều tra. Muốn điều tra thì cần lệnh kiểm soát. Tên phú nhị đại kia chỉ tùy tiện báo cảnh sát, làm sao có người mang theo lệnh kiểm soát tới đây chứ?"

Mộ Bạch nghe xong, vậy mới yên tâm gật đầu một cái.

Thời gian lặng yên mà qua.

"Mộ ca, người. . . Người tới rồi!" Cá Sấu đi tới căn phòng thông báo, dáng vẻ hết sức kinh hoảng.

"Tới thì tới, có gì phải sợ. Người nhất như vậy sao có thể theo ta làm chuyện lớn được?" Mộ Bạch quở trách một phen.

"Bên ngoài có nhiều người, chỉ là xe thôi đã có hai mươi chiếc. Dựa theo ta phỏng chừng thì khả năng có gần tới một trăm người." Cá Sấu run run rầy rầy nói.

"Người có nhìn lầm hay không?" Mộ Bạch kinh ngạc nói.

"Mộ ca, ta không đọc qua sách gì, nhưng vẫn có thể đếm được." Cá Sấu cười khổ nói.

Mộ Bạch không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ là một cuộc điện thoại báo cho cảnh sát mà thôi sao lại có nhiều người tới như vậy?

Chiến trận này cũng quá lớn đi?

"Mộ ca, ta. . . Chúng ta nên làm cái gì đây?" Kền Kền cũng có chút hoảng hồn.

"Trấn định một chút, không có việc gì." Mộ Bạch gập qua không ít sóng gió, sau khi kinh ngạc trong ngắn ngủi cũng rất nhanh trấn định lại, nói:

"Nhớ kỹ, ta là người làm ăn. Các người là bảo tiêu của ta, hợp pháp hợp quy. Có gì phải sợ?"

Vừa nghe được Mộ Bạch nói như thế, nỗi lòng đám người Kền Kền, Cá Sấu chậm rãi trở lại yên tĩnh, thừa dịp thời gian này, nhanh đi báo với những người khác, để tránh đến lúc đó lộ tẩy.

Bên ngoài biệt thự.

Phụ thân của Hứa Mộ Nhan là Hứa Chính dẫn đội, bộ chỉ huy phân người vây quanh biệt thự, để phòng có người chạy trốn.

Lăng Đoan Nhã mang theo một bộ phận người đầy đủ trang bị vọt vào trong khu nhà cao cấp.

Đám người Mộ Bạch giả vờ làm công dân tốt, cất hết tất cả vũ khí, đương nhiên là sẽ không phản kháng.

Không bao lâu, Mộ Bạch cùng các tiểu đệ đã bị khống chế, toàn bộ bị đưa đến trong đại sảnh.

Bởi vì Mộ Bạch bị thương, bị đặt ở trên cáng cứu thương.

"Lăng tỹ, tất cả người đều đã ở chỗ này!" Đồng sự báo cáo với Lăng Đuan Nhã một tiếng.

"Các người đi tìm dưới mật thất, bên kia có con tin." Lăng Đuan Nhã nói.

Tên đồng sự này gật đầu, mang theo mấy người rời khỏi đại sảnh.

"Ta là công dân tốt, các người tự xông vào nhà dân, ta có thể kiện các người." Mộ Bạch nhìn tình huống trước mắt này, trong lòng có chút khấn trương, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh.

"Công dân tốt sẽ bắt cóc người sao?" Lăng Đuan Nhã cười lạnh một tiếng.

"Chúng ta bắt cóc? Nói đùa cái gì chứ, bắt cóc ai, người ngược lại tìm ra xem." Dáng vẻ Mộ Bạch lộn chết không sợ bóng nước sôi.

Lăng Đuan Nhã nhíu nhíu mày.

Không bao lâu đồng sự đi tìm ở mật thất trở về.

"Người đâu?" Lăng Đuan Nhã có loại dự cảm không tốt.

"Không tìm được mật thất." Đồng sự lắc đầu nói.

Sau khi Mộ Bạch nghe, trong bóng tối cười một tiếng.

Mật thất của biệt thự này hết sức bí mật, cũng không phải dễ tìm ra như vậy. Đồng thời, mật thất này còn hoàn toàn cách âm, mặc cho người bên trong kêu to, bên ngoài đều không nghe được.

"Người giấu người ở chỗ nào? !" Lăng Đuan Nhã tức giận hỏi.

"Hiện tại ta chỉ muốn kiện các người tự xông vào nhà dân, còn muốn

kiện người tội phỉ báng." Mộ Bạch không có sợ hãi.

"Hỗn đản!" Lăng Đoan Nhã giận dữ, đi đến phía trước cáng cứu thương níu lấy cổ áo Mộ Bạch, nâng lên nắm tay muốn đấm một quyền vào mặt hắn.

"Lăng tử, không nên vọng động!" Đồng sự vội vã tới khuyên can.

Lăng Đoan Nhã cưỡng ép nhẫn nại xúc động muốn ra tay, nói với đồng sự: "Tìm, tiếp tục tìm!"

Tên đồng sự này mang thêm một ít người đi tìm kiếm.

Thế nhưng bận rộn nửa ngày đều không thể tìm ra mật thất.

Lăng Đoan Nhã bộc phát lo lắng.

Vương Hạo Nhiên ở trong mật thất dùng thấu thị nhìn thấy hết thảy cũng có chút lo lắng.

Hắn vẫn chờ xong để được ăn cơm đây.

"Vì sao lâu như vậy còn không thấy người tới cứu chúng ta. Không phải là bọn hắn không tìm thấy mật thất chứ?" Tả Khâu Trầm Ngư chờ đến có chút lo lắng.

Mới vừa rồi, thời gian trên con đường bị đưa đến mật thất chín lần quẹo mười tám lần rẽ. Tả Khâu Trầm Ngư nửa ngày chưa thấy mật thất bị mở ra, tự nhiên là miễn không được lo lắng.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên nhìn nàng một cái.

Hoàn toàn chính xác, dựa theo tình huống này người Lăng Đoan Nhã còn không nhất định có thể tìm tới mật thất.

Xem ra vẫn phải dựa vào chính mình.

Vương Hạo Nhiên đi đến cửa mật thất, hoạt động chân một chút.

"Mật thất này được chế tạo từ cương thiết, ít nhất là dày 10cm, người sẽ không gây thương cho là có thể đá vỡ chứ?" Tả Khâu Trầm Ngư khinh bỉ một tiếng.

Nếu như sử dụng man lực mà hữu dụng thì nàng đã sớm làm, há lại sẽ chờ tới bây giờ.

Vương Hạo Nhiên vận chuyển chân khí, hết sức chăm chú, cũng không có nghe rõ nàng.

Ầm!

Oanh!

Sau một đạo âm thanh đập cửa, cửa sắt dày nặng ầm vang hướng ra ngoài đập phải trên mặt đất.

Tả Khâu Trầm Ngư chỉ cảm thấy mặt đất đều run rẩy một chút.

"Người mới vừa nói cái gì?"

Vương Hạo Nhiên quay đầu lại hỏi Tả Khâu Trầm Ngư.

F @@@

Chương 554: Thẻ Hào Quang

vTả Khâu Trầm Ngư nhìn cửa sắt dày nặng bị đá văng kia, chỉ cảm thấy có chút đau mặt. Ngây người như phỗng nhìn Vương Hạo Nhiên.

Gia hỏa này còn là người sao?

Cửa sắt dày như vậy, coi như là nổ cũng không dễ dàng nổ tung như vậy.

Hắn lại dùng một cước đá văng?

Tả Khâu Trầm Ngư trước đây lăn lộn giang hồ, cực kỳ tôn trọng vũ lực. Tuy bây giờ làm ăn chân chính, nhưng cũng không có thay đổi. Không khỏi dâng lên một trận tâm tình sùng bái với Vương Hạo Nhiên.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy chính mình làm bạn gái của gia hỏa này, chẳng những không thua thiệt, còn giống như kiếm lời một chút.

Có hắn bảo bọc chính mình, vậy sau này mình không cần xông pha nữa? ! Còn cần phải sợ ai?

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tả Khâu Trầm Ngư đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng, lập tức âm thầm vui vẻ.

Nhưng mà hiện tại cũng không phải lúc cùng Tả Khâu Trầm Ngư dính nhau.

Bởi vì hắn nghe được có tiếng bước chân đang đi tới.

"Chờ một hồi có người hỏi, người nói của mật thất này do người mở ra." Vương Hạo Nhiên không muốn náo ra phong ba không cần thiết, tranh thủ thời gian nhắc nhở một tiếng với Tả Khâu Trầm Ngư.

"Được được." Tả Khâu Trầm Ngư lộ ra vẻ nhu thuận hiếm thấy, gật đầu một cái như gà con mổ thóc.

Không bao lâu, đồng sự của Lăng Đoan Nhã tới, thuận lợi mang Vương Hạo Nhiên cùng Tả Khâu Trầm Ngư mang theo ra ngoài, cũng đến trong đại sảnh.

Sau khi Mộ Bạch thấy thì thần sắc có chút khó coi.

Sau khi Lăng Đoan Nhã nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, nhìn hắn từ trên xuống dưới, đang kiểm tra hắn có bị thương hay không.

Nhưng mà sau khi nhìn một trận thì cũng không có phát hiện gì, nhưng vì yên tâm chút ít, vẫn hỏi:

"Người sao rồi, có bị gì không?"

"Không có." Vương Hạo Nhiên cười lắc đầu.

Lăng Đoan Nhã vậy mới yên tâm lại, cười lạnh nhìn về phía Mộ Bạch:

"Hiện tại người còn có cái gì để nói không?"

Trong lòng Mộ Bạch một trận nổi cáu, nhưng đối mặt với đám người Lăng Đoan Nhã có trang bị cũng phản kháng không được, chỉ có thể nói:

"Ta muốn tìm luật sư."

Cái này nhiều nhất là tính giam giữ phi pháp mà thôi, tìm luật sư tốt một chút, kiện cáo đánh thật hay, nhiều nhất là bồi thường tiền, không tốt thì cùng lắm là bị giam giữ một đoạn thời gian. Vấn đề nhỏ mà thôi.

"Loại trừ mật thất ra không lục soát được thứ gì khác sao?" Lăng Đao Nhã hỏi đồng sự.

Nguyên nhân nàng mang nhiều người như vậy là bởi vì Vương Hạo Nhiên nói nơi này ẩn giấu một lượng lớn vũ khí cấm.

Mấy lần trước Vương Hạo Nhiên tố cáo hoàn toàn là thật, Lăng Đao Nhã nhận được tin tức thì không chút nghi ngờ. lập tức xin lệnh kiểm soát của cấp trên, cũng mang theo đại đội nhân mã đầy đủ trang bị tới.

Bằng không thì cũng không thể tạo nên tình cảnh lớn như vậy.

"Không có." Đồng sự đáp lại Lăng Đao Nhã.

Lăng Đao Nhã thở dài một cái. Xem ra phải trở về viết báo cáo cho thật tốt rồi.

Nhưng mà lúc này.

"Cảnh sát tỷ tỷ, ta biết bọn hần giấu vũ khí cấm ở đâu!" Vương Hạo Nhiên tiến đến bên tai Lăng Đao Nhã, nhỏ giọng nói.

"Phải không? Mau dẫn đường!" Lăng Đao Nhã vui vẻ.

Vương Hạo Nhiên gật đầu, dẫn bộ phận nhân mã Lăng Đao Nhã tìm trong khu nhà cao cấp. Một lát sau đã phát hiện mấy cái địa điểm giấu kín vũ khí cấm.

Mặt đám người Mộ Bạch mặt xám như tro.

Bọ hấn nghĩ thế nào cũng không thông, giấu đến bí ẩn như vậy, vì sao lại bị Vương Hạo Nhiên biết.

Nhiều vũ khí cấm như vậy, tội danh cũng không nhỏ.

Mộ Bạch bị xem như thủ phạm số một.

Nặng thì trực tiếp bị tử hình, nhẹ thì phải ngồi xổm cả một đời trong phòng giam.

Lăng Đoan Nhã hưng phấn vô cùng. Phá được một vụ án lớn như vậy, chính mình khẳng định sẽ được thăng chức.

"Người thật đúng là phúc tinh của ta!"

Lăng Đoan Nhã dưới sự kích động, trực tiếp ôm lấy cái cổ của Vương Hạo Nhiên, mặt tiến tới thơm hấn một cái.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Lăng Đoan Nhã đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 45 (Hết sức thân thiện)】

Nam đồng sự của Lăng Đoan Nhã nhón nhip ném đi ánh mắt hâm mộ nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Này này, người làm gì đó? !" Tả Khâu Trầm Ngư ở bên cạnh nhìn thấy, lập tức có chút khó chịu.

"Hạo Nhiên, hấn là ai?" Lăng Đoan Nhã hỏi.

"Ta là bạn gái của hấn, người là ai?" Tả Khâu Trầm Ngư trong bất tri bất giác thay vào thân phận.

Lăng Đoan Nhã có chút lúng túng, nhưng bị người chỉ vào lỗ mũi quở trách, cũng có chút không vui, "Ta đã hôn rồi, người muốn thế

nào đây?"

Tả Khâu Trầm Ngư cũng không phải dễ trêu, nhìn thấy đối phương khiêu khích, không khỏi vuốt lên tay áo.

Lăng Đoan Nhã cũng không cam lòng yếu thế, siết quả đấm một cái.

Ánh mắt của hai nữ giáp nhau có tia lửa loé lên.

"Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ." Vương Hạo Nhiên đứng ở chính giữa khuyên nhủ hai người.

Lăng Đoan Nhã cùng Tả Khâu Trầm Ngư bỏ đi dự định động thủ, nhưng cả hai vẫn còn cảm giác thấy khó chịu lẫn nhau.

Một lát sau, đám người Mộ Bạch tính cả bị tịch thu vũ khí cấm, cùng nhau bị mang đi.

"Ta còn thiếu vụ tặng thưởng cho người đấy." Tả Khâu Trầm Ngư ám hiệu một chút.

Trước đây nàng không có hứng thú với Vương Hạo Nhiên, đương nhiên nàng sẽ không chủ động, nhưng bây giờ không giống với lúc trước.

"Lần sau đi." Không đề cập tới việc này, Vương Hạo Nhiên cũng đã sắp quên đi.

Tả Khâu Trầm Ngư không khỏi có chút thất vọng, nhưng Vương Hạo Nhiên đã nói như vậy, nàng cũng không miễn cưỡng.

Vương Hạo Nhiên cùng Tả Khâu Trầm Ngư từ biệt, đón xe đi tới trong một nhà hàng khách sạn năm sao.

Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi như là hòn vọng phu vậy, ngồi tại chỗ ở trong khách sạn chờ đợi. Sau khi nhìn thấy thân ảnh của

Vương Hạo Nhiên thì lập tức chuyển buồn thành vui.

Ba người gọi món ăn, bắt đầu ăn cơm.

Sau đó ở khách sạn ăn chơi một đoạn thời gian.

Lúc này đã là mười một giờ đêm.

Thuê một căn phòng ở lại.

M @@@

Chương 555: Đại Tỷ Tới (1)

A 【Đinh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Biển Tố Vấn, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang của nữ chính Biển Tố Vấn -70, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -70, hào quang phản phái của kí chủ +140】

【Đinh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Khâu Thiển Vi, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Biển Tố Vấn -70, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -70, hào quang phản phái của kí chủ +140】

【Đinh, chúc mừng điểm phản phái của kí chủ đột phá đại quan 12000, hệ thống đang kết toán ban thưởng, mời kí chủ chờ.】

Vương Hạo Nhiên nhận được ba cái tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Hai cái tin tức trước để hấn có chút kinh ngạc.

Tối hôm qua cùng Biển Tố Vấn tại một chỗ, bên trong tin tức nhắc nhở cũng không có xuất hiện hai chữ "Tần Phàm" này.

Hôm nay cũng bỗng nhiên xuất hiện.

Xem ra nhân vật chính Tần Phàm này khẳng định sẽ gặp gỡ cùng Biển Tố Vấn, Khâu Thiển Vi.

Nói cách khác, khẳng định cũng biết tao ngộ của mình.

Cũng không biết Tần Phàm này là nhân vật chính loại hình nào, có bao nhiêu lợi hại.

【 Đỉnh, kết toán ban thường điểm phản phái đột phá đại quan 12000 thành công, chúc mừng kí chủ thu được "Thẻ hào quang siêu cấp đào hoa" 】

Một cái tin tức nhắc nhở của hệ thống cắt ngang mạch suy nghĩ của Vương Hạo Nhiên. Đồng thời cũng để cho hấn có chút kích động.

Bởi vì nhìn trên mặt chữ thì ban thường này rất trâu bò.

Tranh thủ thời gian mở ra ba lô xem xét giới thiệu.

Thẻ hào quang siêu cấp đào hoa: (Giá trị 110000 điểm phản phái) sau khi sử dụng thẻ thì kí chủ thu được thẻ hào quang siêu cấp đào hoa. Sau khi có hào quang siêu cấp đào hoa, có tỷ lệ 30% được nữ chính bắt chuyện, có tỷ lệ 20% sẽ để nữ chính vừa thấy đã yêu, có tỷ lệ 10% để nữ chính lấy thân báo đáp.

(Chú thích 1: Hiệu quả từ ba thứ bậc trở lên, gần như chỉ phát động ở lần đầu gặp =. Chú thích 2: Cũng hữu hiệu với nhân vật phái nữ không phải là nữ chính, tỉ lệ phát động gấp đôi nữ chính. Chú thích

3: Hiệu quả từ ba thứ bậc trở lên nhưng chỉ phát động một loại, ưu tiên phát động hiệu quả thứ ba là bắt chuyen.)

Đồ tốt!

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn xong giới thiệu, không khởi kích động một trận.

Thật không then là đồ vật có giá trị mười một vạn điểm phản phái, quả thực quá trâu bò!

Khởi thông hệ thống lập tức sử dụng "Thẻ hào quang siêu cấp đào hoa" .

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng "Thẻ hào quang siêu cấp đào hoa" thành công, chúc mừng kí chủ thu được hào quang siêu cấp đào hoa! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được một tin tức của hệ thống, tiếp tục hưng phấn một hồi, . Nhưng rất nhanh lại lắng lại tâm trạng này.

Tuy là cái hào quang này trâu, nhưng đó là dưới tình huống phát động.

Tỷ lệ vật này, có thể nói là không cho phép.

Tỉ như thẻ ràng buộc lấy được sớm nhất, nhiều quan hệ ràng buộc như vậy, quả thực là ngẫu nhiên được một cái quan hệ ràng buộc kém cỏi nhất là bạn gái cũ.

Có bắt đầu không tốt như vậy Vương Hạo Nhiên vẫn là có chút bóng mờ.

Phát động hiệu quả thứ hai "Vừa thấy đã yêu" .

Cái tỷ lệ này chỉ có hai mươi phần trăm, nếu bình thường, lần đầu

gặp năm nữ chính, như thế trong đó mới vền vện chỉ có một nữ chính sẽ xuất hiện hiệu quả vừa thấy đã yêu mà thôi.

Lấy tần suất xuất hiện của nữ chính thì cái tỷ lệ này cũng không phải cực kỳ khả thi.

Về phần phát động hiệu quả "Lấy thân báo đáp", vền vện mới mười phần trăm mà thôi.

Cái tỷ lệ này thì càng thấp hơn, mười người mới có một một người phát động loại hiệu quả này.

Về phần ba mươi phần trăm hiệu quả bắt chuyện, cái này kì thật rất bình thường. Hơn nữa hỏ là đây là phát động được ưu tiên.

Phát động cái hiệu quả này, vai cái hiệu quả khác sẽ không phát động.

Dựa theo Vương Hạo Nhiên đánh giá, phát động hiệu quả bắt chuyện, mức độ tăng lên độ thiện cảm hẳn là ở vào khoảng giữa bốn mươi đến năm mươi.

Nếu vận khí kém một chút, giá trị của hào quang này kỳ thực cũng không phải là đặc biệt lớn.

Tỷ lệ vật này cực kỳ quý dị.

Nhưng cụ thể như thế nào thì vẫn phải nhìn tình huống thực tế.

Không chừng vận khí sẽ tăng mạnh thì sao?

Chỉ là bây giờ Vương Hạo Nhiên căn bản không cách nào thử nghiệm.

Bởi vì cái điều kiện để hào quang này phát động chỉ có thể là lần đầu gặp nữ chính.

Trong biệt thự.

Bốn người Lạc Thanh Thiên, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt, mỗi người đang bận bịu chuyện của mình.

Đình linh linh.

Một trận tiếng chuông cửa vang lên.

Liễu Nguyệt trong đại sảnh đang nhìn laptop phân tích giá cả thị trường ngày mai.

Lúc nghe bên ngoài truyền đến tiếng chuông thì mạch suy nghĩ bị cắt đứt một thoáng.

"Muộn như vậy rồi, là ai chứ?"

Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi đi ra, nhưng vân tay hai người có thể mở khóa cửa chính của biệt thự, nếu các nàng trở lại thì sẽ không nhấn chuông cửa.

Liễu Nguyệt mang theo nghi hoặc, đứng dậy đi mở cửa. Vừa mở cửa ra, một thân ảnh tuyệt mỹ sôi nổi ở trước mắt.

Liễu Nguyệt thân là nữ tử, sau khi nhìn thấy thân ảnh này phía thì đều nhin không được có một chút cảm giác động tâm nhàn nhạt.

Tất nhiên, đó cũng không phải nói rõ Liễu Nguyệt có vấn đề.

Mà là mà một loại rung động tâm hồn khi nhìn thấy sự vật đẹp mà thôi.

Liễu Nguyệt vừa nhìn xuống, cảm thấy người trước mắt này giống

như đã từng quen biết, nhưng trong lúc nhất thời lại không dám xác định.

"Nguyệt Nguyệt, ngay cả ta cũng không nhận ra được sao?"

Nhìn thấy Liễu Nguyệt ngây người, nữ tử này mỉm cười hỏi.

"Đại tỷ!" Sau khi Liễu Nguyệt nghe được lời của nữ tử thì lập tức xác định thân phận của đối phương.

Nữ tử trước mắt này tên là Đạm Đài Yêu Nguyệt, là đại tỷ của các nàng .

Liễu Nguyệt mừng rỡ không thôi, kích động cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt ôm một hồi, cao hứng một hồi lâu.

Lập tức, Liễu Nguyệt kéo lấy tay nàng đi vào trong biệt thự, la lên.

"Nhị tỷ, tứ tỷ, lục muội, các người mau ra đây, nhìn một chút xem xem là ai tới!"

Nghe được tiếng gọi âm ỉ, Lạc Thanh Thiên, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao nhận nhịp từ trong phòng của mình đi ra.

Sau khi thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt thì cả đám đều mừng rỡ kích động.

Sau một lúc lâu, tâm tình của mấy tỷ muội mới trở lại yên tĩnh một ít.

u @@@

Chương 556: Đại Tỷ Tới (2)

"Nhị muội, tứ muội, lục muội các người cũng ở nơi đây sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt tò mò hỏi.

Nàng biết Liễu Nguyệt ở lâu Thanh Linh, dạy học ở đại học Thanh Linh, đồng thời còn biết địa chỉ của biệt thự nàng.

Lúc đầu còn tưởng rằng đi tới nơi này chỉ gặp được Liễu Nguyệt, lại không nghĩ rằng mấy tỷ muội khác cũng ở nơi đây.

"Nào chỉ là chúng ta, tam tỷ cùng thất muội cũng ở nơi này." Bộ Phi Yên nói.

"Thật là quá tốt rồi, đại tỷ người cũng tới, bảy tỷ muội chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ." Trên gương mặt xinh đẹp xưa nay cứng nhắc của Kỷ Thủy Dao cũng lộ ra nụ cười.

"Chúc mừng đại tỷ học thành trở về!" Lạc Thanh Thiển biết Đạm Đài Yêu Nguyệt học nghệ ở trong thâm sơn, không thể tùy tiện xuống núi. Hiện tại xuất hiện ở nơi này, tất nhiên là đã học nghệ thành công.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cười cười, hỏi nàng: "Không phải là tam muội cùng thất muội cũng ở nơi này sao? Các nàng đâu?"

"Các nàng đi ra ngoài rồi, buổi tối hẳn sẽ không trở về." Lạc Thanh Thiển trả lời.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi nhíu nhíu mày, "Nữ sinh đêm không về ngủ thì giống kiểu gì, các nàng đi ngoài làm cái gì?"

"Tam muội nói ra ngoài thay người đi thăm bệnh." Lạc Thanh Thiển

nói.

"Còn thất muội thì sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Nàng. . ." Lạc Thanh Thiển muốn nói lại thôi.

"Nàng làm sao vậy, người nói xem." Thanh âm Đạm Đài Yêu Nguyệt nâng cao một ít.

"Nàng nói đi ăn cơm với bằng hữu." Lạc Thanh Thiển nhỏ giọng trả lời.

"Ăn cơm mà ăn đẽens hiện tại vẫn chưa trở lại sao, người làm nhị tỷ kiểu gì vậy? Cũng không hỏi một chút sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt quở trách nói.

"Cùng bằng hữu ra ngoài ăn cơm mà thôi, có lẽ thấy thời gian muộn, khả năng là ở bên ngoài, cũng không có gì lớn mà." Lạc Thanh Thiển nhỏ giọng biện hộ.

Ầm!

Đạm Đài Yêu Nguyệt thò tay vỗ một cái vào bàn trà.

Lạc Thanh Thiển, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao vốn dĩ đều ngồi trên ghế sô pha, bị Đạm Đài Yêu Nguyệt làm như vậy trực tiếp bị hù dọa đến soạt soạt soạt đứng lên toàn bộ.

Bốn người song song đứng vững thẳng tắp, động đều không dám động.

Khi các nàng còn bé, phụ mẫu làm việc bẽ bộn nhiều việc, khó mà chăm sóc.

Đại tỷ lớn hơn mấy tuổi cần mang theo sáu muội muội.

Nhưng mà tiểu hài tử quá nghịch ngợm, tăng thêm người nhiều. Đạm Đài Yêu Nguyệt không hung dữ thì căn bản không quản được.

Phía dưới Đạm Đài Yêu Nguyệt thể hiện hung uy, sáu muội muội bị quản đến ngoan ngoãn.

Mà vì thế, trong lòng đám người Lạc Thanh Thiển có loại kính sợ cùng e ngại đối với đại tỷ.

Lúc này thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt nổi giận, cả đám đều sợ hãi.

"Thất muội nhỏ tuổi nhất, các người một người là nhị tỷ, một người là tứ tỷ, một người là lục tỷ, thất muội hơn nửa đêm cùng bằng hữu ra ngoài, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Các người chẳng quan tâm, có có dáng vẻ của tỷ tỷ nữa sao? !" Đạm Đài Yêu Nguyệt trách cứ nói.

Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao không dám lên tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu Lạc Thanh Thiển, để nàng đến trả lời.

Lạc Thanh Thiển cảm thấy rất phiền muộn, nhưng mà cũng đã quen.

Lúc nhỏ, bọn tỷ muội phạm sai lầm, đều là nhị tỷ tới gánh, chịu Đạm Đài Yêu Nguyệt đánh cùng mắng nhiều nhất, chính là bản phận của nhị tỷ.

"Đại tỷ, thất muội thật ra là. . . Là cùng bạn trai đi ra ngoài, không cần lo lắng." Lạc Thanh Thiển thành thật nói.

Khâu Thiển Vi sợ các tỷ tỷ lo lắng, trong lúc ra cửa, đặc biệt bí mật nói cho Lạc Thanh Thiển.

Nghe nói như thế, chân mày Đạm Đài Yêu Nguyệt càng nhíu chặt hơn.

Nếu đi ăn cơm tối bình thường thôi thì khẳng định đã về sớm. Bây

giờ còn chưa trở về, có thể nghĩ mà biết đi làm cái gì.

Đạm Đài Yêu Nguyệt là một người tương đối truyền thống, cho nên lúc dạy các muội muội cũng dùng những cái này để làm yêu cầu tiêu chuẩn cho các muội muội.

Khâu Thiển Vi trưởng thành, đối với chuyện nàng nói chuyện yêu thương thì Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không phản đối.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt lại vô cùng phản đối Khâu Thiển Vi cùng bạn trai vượt rào trước khi thành hôn.

Chỉ cần là vật sống, cho dù là thần, ta cũng giết cho người xem!

"Còn không gọi Vi Vi trở về?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Lạc Thanh Thiển ngây ngốc, thế là quát lạnh một tiếng.

"Được được." Lạc Thanh Thiển vội vàng gạt đầu một cái, run run rẩy rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Thế nhưng điện thoại mới vang vài tiếng đã bị đối diện ngắt.

Lạc Thanh Thiển gọi lần thứ hai, vẫn bị cắt đứt như cũ. Nàng muốn buông tha, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của Đạm Đài Yêu Nguyệt thì chỉ có thể gọi tiếp.

May mà, lần thứ ba cuối cùng có người nghe máy.

"Thất muội, là ta, mau về nhà." Lạc Thanh Thiển nói.

Đầu bên kia điện thoại, nghe được là âm thanh của Lạc Thanh Thiển thì cũng không hề để ý.

"Nhị tỷ, không. . . Không phải đã cùng người. . . Người nói, ta. . .

Buổi tối ta không về sao." Âm thanh Khâu Thiển Vi đứt quãng.

Lạc Thanh Thiển sửng sốt một chút, lập tức như nhận thấy, chỉ hận không có bí mật đi gọi điện thoại.

Nàng không có đi nhìn thần sắc của Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhưng lại có thể nghĩ đến sắc mặt của Đạm Đài Yêu Nguyệt có bao nhiêu đáng sợ.

"Thất muội, đại tỷ tới rồi, nói kêu người tranh thủ thời gian trở về." Lạc Thanh Thiển vội vàng nói.

"Hả? !" Thanh tuyến của Khâu Thiển Vi đột nhiên nâng cao, hiển nhiên là giật mình kêu lên "Biết rồi, ta lập tức quay về, lập tức lập tức."

Sau khi cúp điện thoại, Lạc Thanh Thiển thận trọng nói với Đạm Đài Yêu Nguyệt: "Thất muội nói lập tức quay về, tam muội bên đó thì sao? Muốn gọi điện thoại cho nàng hay không?"

"Gọi Nếu không có chuyện gì quan trọng ti cũng kêu nàng trở về cho ta." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Được được." Lạc Thanh Thiển vội vàng gật đầu, lần này chạy xa một ít đi gọi điện thoại.

Mấy ngày gần đây nhất, Biễn Tố Vấn đều đi xem bệnh ở trong đêm, sáng sớm mới trở về.

Lạc Thanh Thiển cũng không có cố ý gọi điện thoại cho nàng, suy cho cùng tam muội có điểm võ lực nhất định, lại biết y thuật, người bình thường không khi dễ được nàng.

Nhưng mà đại tỷ đã nói như vậy, cũng chỉ có thể làm theo.

"Tam muội, người xem bệnh xong chưa? Đại tỷ trở về rồi, nếu như

người bên kia không có gì chuyện quan trọng thì trở về đi." Lạc Thanh Thiên nói.

F @@@

Chương 557: Đại Tỷ Phát Biểu

"Ta lập tức quay về." Âm thanh Biển Tố Vấn ba động thường thường, sau khi nghe được đại tỷ trở về cũng không có bất ngờ.

Lạc Thanh Thiên nghe xong, cảm thấy rất là kỳ quái.

Tình cảm của mấy tỷ muội các nàng rất tốt.

Theo lý thuyết, Biển Tố Vấn vừa nghe thấy tin tức đại tỷ trở về thì có lẽ biểu hiện hết sức xúc động mới đúng.

Thế nhưng Biển Tố Vấn rất bình tĩnh, tựa như là đã biết trước vậy.

Chẳng lẽ tam muội cùng thất muội ở cùng một chỗ, mới vừa rồi lúc ta cùng thất muội gọi điện thoại thì tam muội đã nghe được?

Thất muội cùng bạn trai ở một chỗ, nếu như tam muội cũng ở bên cạnh, vậy chẳng phải là. . .

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán.

Nhưng mà muốn biết thì kỳ thật cũng không khó.

Lạc Thanh Thiển thăm nghĩ, chờ sau khi Biển Tố Vấn trở về, tự mình tìm nàng nói rõ ràng chuyện này.

Lần trước nàng đã kiểm tra mấy muội muội, trong đó bao gồm cả Biển Tố Vấn.

Khi đó Biển Tố Vấn vẫn trong sạch.

Nếu lại kiểm tra một lần, phát hiện không phải thì liền chứng minh suy đoán của mình là chính xác.

Lạc Thanh Thiển nói chuyện điện thoại xong, cùng bọn tử muội đợi.

Sau một chút thời gian, cửa chính bên kia truyền đến động tĩnh.

Khâu Thiển Vi cùng Biển Tố Vấn một trước một sau về tới nhà.

Say khi Lạc Thanh Thiển nhìn thấy, nhìn hai người thật sâu một chút, bộc phát cảm thấy suy đoán của mình là chính xác.

Chỉ có điều là nàng cũng không có dự định nói ra.

Chuyện mình và Khâu Thiển Vi nói qua iia, Khâu Thiển Vi còn đón nhận. Hai người mỗi người một ý, lúc trước nàng gọi Khâu Thiển Vi là muội muội, lúc sau gọi Khâu Thiển Vi là tỷ tỷ.

Nhưng mà chuyện này, Lạc Thanh Thiển tuyệt đối không dám nói ra.

Nếu để đại tỷ biết, trong cơn tức giận, chẳng phải sẽ lấy mạng của hấn sao?

Mà bây giờ chuyện càng ngày càng lớn, tam muội Biển Tố Vấn cũng hư hư thực thực gia nhập vào đoàn thể này.

Ba người chung chỗ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt rất bảo vệ các nàng, cái này có thể nhấ sao?
Tuyệt đối không có khả năng!

Lạc Thanh Thiển quyết định giấu kín việc này ở trong bụng .

"Đại tỷ!"

"Đại tỷ!"

Ngay tại lúc Lạc Thanh Thiển suy nghĩ lung tung, mặt Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi mang nụ cười mừng rỡ, bày tỏ tình cảm tử muội với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng mang nụ cười đáp lại. Chỉ là sau khi xong, sắc mặt của nàng liền trầm xuống.

Biển Tố Vấn cùng Khâu Thiển Vi thành thành thật thật cùng đám người Lạc Thanh Thiển xếp hàng đứng vững.

Ánh mắt của Đạm Đài Yêu Nguyệt đầu tiên là rơi xuống trên mình Khâu Thiển Vi, bắt đầu phát biểu.

"Vi Vi, chuyện người có bạn trai thì ta không phản đối. Nhưng mà, người nghe rõ cho ta, trước đó mặc kệ các người như thế nào, nhưng mà sau này người giữ một chút khoảng cách cho ta, chuyện đêm không về ngủ như vậy, ta không xảy ra lần thứ hai."

"Đại tỷ, ta đã biết, sau này sẽ không bao giờ tái phạm." Khâu Thiển Vi rũ đầu, âm thanh yếu ớt áp.

Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy thái độ của nàng tốt lành, tạm thời cũng không có tiếp tục truy cứu. Ánh mắt khẽ dờn, rơi xuống trên mình Kỷ Thủy Dao.

"Đại tỷ, ta không có yêu đương!" Kỷ Thủy Dao sợ bị quở trách, vội

vã tuyên bố một thoáng.

"Ta không nói không cho người yêu đương, chỉ là muốn nhắc nhở người, tại lúc lựa chọn đối tượng thì quan sát cho thật tốt, không được bị người lừa. Không không, tốt nhất trước khi xác định quan hệ yêu đương thì mang người tới cho ta gặp một chút." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

Trong lòng Kỷ Thủy Dao cực kỳ khổ. Coi như hấn nguyện ý, chính mình cũng không dám mang tới.

Ánh mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt rơi xuống trên mình Liễu Nguyệt.

"Đại tỷ, ta đang yêu đương, là yêu trên mạng, còn chưa có gặp mặt." Liễu Nguyệt không dám che giấu, thực sự báo cáo.

"Yêu trên mạng?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được thì nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy hết sức không đáng tin cậy "Lúc các người gặp mặt thì nói cho ta, ta cũng đi qua giúp người kiểm định một chút, "

"Hả?" Liễu Nguyệt không quá vui lòng.

"Sao?" Lòng mày Đạm Đài Yêu Nguyệt nhíu lại.

"Không có vấn đề!" Liễu Nguyệt tranh thủ thời gian đổi giọng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt vừa ý gật đầu, "Tứ muội, người thì sao?"

"Nam nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ xuất kiếm của ta. Là một sát thủ chuyên nghiệp, ta không có tình cảm!" Bộ Phi Yên sợ bị giáo dục, giả bộ như mặt không biểu tình nói.

"Chẳng lẽ người muốn cô độc sống quãng đời còn lại sao? Như vậy không thể được. Nếu gặp được người ưa thích thì không được áp chế tình cảm của mình, tránh để tương lai phải hối hận." Đạm Đài Yêu Nguyệt khuyên.

Bộ Phi Yên giật mình, theo bản năng nhìn Khâu Thiển Vi một chút. Nàng ngược lại có người thích, nhưng chính là sợ thất muội Khâu Thiển Vi có ý kiến.

"Tam muội, người là thần y, giao thiệp rộng rãi, có lẽ quen biết không ít thanh niên tài tuấn, bây giờ người có bạn trai hay chưa?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Có rồi." Biển Tố Vấn gật đầu.

Lòng dạ Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao biết rõ, không có thấy kỳ quái chút nào.

Lạc Thanh Thiển sớm có suy đoán, bởi vậy cũng vẫn rất bình tĩnh.

Say khi Liễu Nguyệt, Bộ Phi Yên nghe thì chửi bậy một thoáng, tam tử quá không đủ ý tứ, lại dám giấu lấy nàng.

"Có rảnh rồi thì mang tới cho ta xem một chút." Đạm Đài Yêu Nguyệt vẫn vô cùng yên tâm với Biển Tố Vấn, cảm thấy nàng có chừng mực, sẽ không giống Khâu Thiển Vi.

"Có cơ hội rồi hãy nói." Biển Tố Vấn cũng không dám mang đến, ngoài miệng qua loa nói một thoáng.

Sau khi Khâu Thiển Vi nghe, muốn khoe khoang bạn trai, nhịn không được nói: "Đại tỷ, có muốn ta mang bạn trai ta tới cho người nhìn một chút hay không?"

Nàng là chính chủ, Biển Tố Vấn không dám mang, nàng dám mang. Dù sao loại trừ Đạm Đài Yêu Nguyệt ra thì các tỷ tỷ khác đều biết.

Chỉ cần là vật sống, cho dù là thần, ta cũng giết cho người xem!

Nghe được lời của Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao, Bộ Phi Yên, Biển

Tổ Vấn cùng Lạc Thanh Thiển nhận nhịp dùm ánh mắt hăm mộ nhìn nàng.

Mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt không biểu tình, hào quang trong đôi mắt lấp lóe, không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

N @@@

Chương 558: Tiểu Thần Đâu?

"Đại tỷ, làm sao vậy, tại sao người không nói chuyện?"

Khâu Thiển Vi nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt nửa ngày không trả lời, thế là thúc giục mà hỏi.

"Người không cần mang đến." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

Nói thật ra, nàng kỳ thực thật muốn gặp bạn trai Khâu Thiển Vi một chút, xem một chút ánh mắt thất muội như thế nào.

Nhưng nàng vừa mới biết được từ chỗ Lạc Thanh Thiển, đêm Khâu Thiển Vi không về ngủ không phải là lần đầu tiên. Như vậy, Đạm Đài Yêu Nguyệt tất nhiên có thể biết được Khâu Thiển Vi đã vượt rào cùng bạn trai.

Đạm Đài Yêu Nguyệt bất mãn vô cùng đối với cái này. Nhưng mà thất muội đã hai mươi, không thể đánh nàng như còn bé được chứ?

Bởi vậy, Đạm Đài Yêu Nguyệt đem phần lửa giận này tính tới trên người bạn trai của Khâu Thiển Vi.

Nàng không gặp, là bởi vì nàng sợ nhìn thấy bạn trai Khâu Thiển Vi sẽ không chịu nổi, trực tiếp một bàn tay chụp chết đối phương.

Nếu như vậy Khâu Thiển Vi sẽ đau lòng lắm.

"Đại tỷ, thế này không công bằng. Người nguyện ý gặp bạn trai các tỷ tỷ khác, làm sao lại không nguyện ý gặp bạn trai ta chứ?" Khâu Thiển Vi vĩnh viễn lên miệng.

"Tỷ tỷ khác của người có tùy hứng tùy ý như người sao? Còn chưa kết hôn, rõ ràng đã vượt rào, người có muốn mặt hay không? !" Thần sắc Đạm Đài Yêu Nguyệt lạnh lẽo.

Nghe nói như thế, Lạc Thanh Thiển cùng Biễn Tố Vấn ở một bên cảm thấy rất xấu hổ.

"Không phải, ta. . ." Khâu Thiển Vi theo bản năng, muốn dùng tam tỷ Biễn Tố Vấn làm ví dụ tới phản bác.

Nhưng mà Biễn Tố Vấn sợ đến muốn chết, điên cuồng dùng ánh mắt biểu đạt ý.

Khâu Thiển Vi hiểu ý, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Nói, người muốn nói cái gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy thất muội dường như không phục, nói được nửa câu, bỗng nhiên lại không nói, hỏi xem.

"Ta. . . Ta sai rồi." Khâu Thiển Vi yếu ớt nói xin lỗi. Nhưng mà trong lòng không có nghĩ muốn sửa lại. Thầm nghĩ, nếu có cơ hội ta còn

muốn đêm không về ngủ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không rõ ràng tiểu tâm tư Khâu Thiển Vi nhưng nhìn thấy thái độ mặt ngoài của nàng tốt, tạm thời không truy cứu. Nhìn về phía Nhị muội Lạc Thanh Thiển.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không hỏi thăm gì.

Bởi vì Lạc Thanh Thiển có hôn ước trên người, không cần thiết hỏi những thứ này.

Không nói đến chuyện Lạc Thanh Thiển không gặp mặt cùng vị hôn phu kia.

Cho dù gặp mặt, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng sẽ không lo lắng gì.

Trong sáu người muội muội, Lạc Thanh Thiển chịu nàng đại tỷ này giáo dục nhiều nhất.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kì yên tâm đối với Lạc Thanh Thiển, cảm thấy cho dù nàng gặp mặt vị hôn phu kia mà thích, cũng biết thủ bản phận, tuyệt đối sẽ không làm loạn.

Lạc Thanh Thiển nhìn thấy ánh mắt đại tỷ chuyển đến trên người mình nhưng lại không hỏi gì, cũng có thể suy đoán được ý nghĩ trong lòng đại tỷ.

Thế nhưng là, Lạc Thanh Thiển lại xấu hổ vô cùng. Nhưng mà nàng cũng không dám nói đi ra.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đã không hỏi gì, vậy mình cũng sẽ không nói gì.

"Đại tỷ, người chỉ hỏi chúng ta, vậy còn người?" Khâu Thiển Vi hiếu kỳ bất quá một thoáng.

Nàng xếp hạng nhỏ, bị sáu người tử tử sủng ái. Cũng không sợ đại tử như những tử tử khác.

Nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt lần lượt hỏi thăm việc tư các nàng, nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt lại không nhắc tới chuyện của mình một lời.

Khâu Thiển Vi kìm nén không được, đành hỏi lên.

Nghe nói như thế mấy người Lạc Thanh Thiển nhộn nhịp dâng lên một ít bất quá tâm lý, chờ đợi Đạm Đài Yêu Nguyệt trả lời.

"Ta ở thâm sơn chuyên tâm học nghệ, nhìn thấy người chỉ có sự phụ của ta, có thể có cái gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt thản nhiên nói.

"Đại tử, dường như ta nghe người nói qua, người sự phụ kia của người tuổi không lớn lắm?, chẳng lẽ không có. . ." Lạc Thanh Thiển hiểu rõ tin tức nhiều hơn một chút, nghe được trả lời của Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt mặt không biểu tình nhìn về phía Lạc Thanh Thiển.

"Đại tử, chờ . . . Đừng động thủ, ta sai rồi ta sai rồi. . ."

Bóng ma tâm lý của Lạc Thanh Thiển nặng không phải bình thường, nhìn thấy ánh mắt kia của đại tử bị hù dọa đến rụt cổ lại, dùng tay nắm lấy lỗ tai mình, vội vàng nhận sai.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không giận, nhìn về phía Lạc Thanh Thiển, lờ mờ giải thích nói:

"Tuy tuổi tác người sự phụ kia của ta không lớn, nhưng chúng ta hoàn toàn chỉ là sự đồ mà thôi, tư tưởng của người không cần xấu xa như vậy."

Nàng cực kỳ tôn kính Tần Phàm, hoàn toàn đem như sư phụ.

Mà Tần Phàm cũng là quân tử cổ kim hiếm thấy, cho dù là lúc dạy võ tuyệt học đều chưa từng đụng chạm một ngón tay vào nàng.

Mà nhà hai người ở cũng cách xa vài trăm thước.

Nếu như không có tình huống đặc biệt gì thì sau khi trời tối Tần Phàm cũng sẽ không đi gặp nàng.

Làm sao lại có cái gì.

"Đại tỷ, vậy tiêu chuẩn người chọn bạn trăm năm là gì?" Khâu Thiển Vi thấy không khai thác được điều mình muốn nghe, bất quá chi hỏa không có lui bước, hỏi thăm lần nữa.

"Cho tới bây giờ ta vẫn không nghĩ đến vấn đề này." Đạm Đài Yêu Nguyệt khoan dung nhất đối với mọi người nhỏ nhất mọi này, thấy nàng hỏi như vậy cũng không có không vui, mà cứ theo sự thật trả lời. .

"Chưa từng nghĩ đến? Vậy bây giờ người muốn không." Khâu Thiển Vi cười nói.

"Không muốn." Thần sắc Đạm Đài Yêu Nguyệt bình thường.

"Tại sao vậy?" Khâu Thiển Vi không hiểu.

"Bởi vì ta cảm thấy ta sẽ không thích ai." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Đại tỷ, lời cũng đừng nói quá vẹn toàn như vậy. Trước khi ta gặp được bạn trai ta ta cũng nghĩ như vậy đây." Khâu Thiển Vi cảm thấy tâm tư đại tỷ giống với mình trước đây.

Mà nghe nói như thế, Lạc Thanh Thiển, Biễn Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao, đều rất tán thành âm thầm.

"Nghĩ vấn ta?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hơi hơi trừng con mắt một cái.

"Không dám không dám." Khâu Thiển Vi có chút hơi sợ, vội vàng nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt biết rõ, thất muội bị chính mình hù rồi, mới đổi giọng. Vừa nghĩ đến đây, không khỏi nói:

"Tiểu Vi Vi, vậy ngươi chờ coi xem. Nếu như thật có một ngày như vậy thì ta dứt khoát sẽ để vị trí đại tỷ cho ngươi, sau đó gọi ngươi là đại tỷ, ngươi lớn nhất trong các tỷ muội."

N @@@

Chương 559: Nhi Tử, Cứu Mạng (1)

Mắt của Khâu Thiển Vi sáng lên, nhưng lập tức lại ảm đạm xuống.

Bởi vì, căn bản không có loại khả năng này.

Cuối cùng từ nhỏ đến lớn, lời hứa đại tỷ đã nói đều làm được toàn bộ, có thể nói là hành động hợp nhất. Đánh cược cùng mấy người tỷ muội các nàng chưa bao giờ thua.

"Đúng rồi, Tiểu Thần đâu? Là ở Thanh Linh, hay là ở những thành thị khác?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nhớ tới cái gì, bỗng nhiên hỏi các muội muội.

Lời vừa nói ra, đám người Lạc Thanh Thiển liếc nhau, trong lúc nhất thời không dám lên tiếng.

"Đến cùng thế nào?" Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy có điểm gì là lạ.

Lạc Thanh Thiển bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng ra ngoài, mở miệng nói:

"Sáu tỷ muội chúng ta sáng sớm ngày mai định lên núi nhìn Tiểu Thần. Đại tỷ người tới, vậy thì cùng đi chứ."

Trong căn phòng khách sạn.

Vương Hạo Nhiên hiện hình chữ đại, cô đan đan nằm trên giường, phiền muộn vô cùng.

Ban ngày cố ý ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần, vốn dự định làm suốt đêm.

Hiện tại thì tốt rồi, người chạy hết rồi.

Vù vù.

Âm thanh điện thoại chấn động đến.

"Nhi tử bảo bối, ngày mai đến dỡ. Sáng mai lão ba tới đón người, chúng ta cùng nhau đi lên núi tế tổ."

Sau khi Vương Hạo Nhiên kết nối điện thoại, âm thanh Vương Hưởng truyền tới.

Mộ viên ở phía đông Thanh Linh. Mộ địa dựa vào núi, ở cạnh sông, cảnh sắc tú lệ, xây lên xuôi theo dốc hướng đông, trùng điệp cho đến đỉnh núi. Có thể nói là bảo địa phong thủy.

Bởi vậy, người có thể chôn cất ở mộ viên không phú thì quý.

Sáng sớm, sương mù còn chưa tan.

Dưới chân Thanh Linh Sơn, xe cộ đã có một nửa bãi đậu xe.

Mà những chiếc xe này, không có chỗ nào mà không phải là xe sang. Rẻ nhất trong đó cũng khoảng một trăm vạn.

Đám người đến bãi tể, sau khi xuống xe mang theo hương nến dùng để bái tể, dọc theo đường núi, đi bộ mà lên.

Tài xế Vương gia lái một chiếc Cullinan, mang theo một nhà ba người Vương Hạo Nhiên đi tới.

Vì biểu hiện thành kính, vĩa dựa theo ngày trước kia, tài xế ở chân núi chờ đợi, ba người Vương gia đi bộ lên núi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên xuống xe, liền muốn chuẩn bị lấy ra rương chứa hương nến để bái tể.

"Nhi tử bảo bối, cho ta, để cho ta làm." Vương Hưởng sợ Vương Hạo Nhiên mệt nhọc vội vã đi tới, vô cùng cưng chiều nói.

"Đúng đúng, nhi tử bảo bối, để phụ thân ngươi làm cho, làm sao ngươi có thể làm được việc nặng như vậy chứ?" Chân Lệ cũng đi theo nói một câu.

Vương Hạo Nhiên không khởi liếc mắt, cũng không có đem đồ vật cho Vương Hưởng Phụ thân, ngươi nhìn cái eo thùng nước của ngươi đi, lên núi còn quá sức, còn muốn mang đồ, để cho ta làm đi."

Theo thời gian càng lâu, hắn đã hoàn toàn tiến vào cái thân phận này, nhận lão ba tiện nghi này. Kêu lên tiếng xưng hô kia cũng không có cảm thấy ngại gì.

Vương Hưởng theo bản năng sờ lên cái bụng phú quý của mình , về mặt tươi cười, vô cùng vui mừng mà nói: "Nhi tử nhà ta đã lớn rồi, có lòng hiếu thảo như vậy."

"Lời nói này có ý gì? Nhi tử từ nhỏ đã rất hiếu thảo." Chân Lệ cười đến không ngậm miệng được.

Một nhà ba người nói chuyện phiếm vài câu, đi dọc theo trên đường núi.

Về sau mộ của tổ tiên Vương gia được di chuyển, bởi vậy vị trí ở trên đỉnh núi. Muốn bái tế thì cần đi một quãng đường không ngắn.

Đường núi dốc đứng, nhiều chỗ có cầu thang.

Rất nhiều người đi tới gần nửa đường, cũng cảm giác hơi mệt chút không đi nổi, dừng lại nghỉ ngơi.

Tổ chất của thân thể Vương Hạo Nhiên rất mạnh, xách theo tế phẩm lên núi, đi rất thoải mái, may may không có cảm giác mỗi mệt.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ bề làm việc nhiều, bỏ bê tập luyện, sau khi mỗi đi một đoạn đường ngắn thì liền thở hồng hộc, cần dừng lại nghỉ ngơi.

Trong đó, Vương Hưởng bởi vì nguyên nhân phát tướng càng mệt đến ngất ngư.

"Nhi tử bảo bối, cũng là thân thể máu thịt, người. . . Người không mệt một chút nào vậy, thậm. . . Thậm chí còn không thở mạnh?" Vương Hưởng ngạc nhiên không thôi.

"Thân thể của ta không phải là máu thịt, là thân thể cương thiết." Vương Hạo Nhiên nửa đùa nửa thật nói.

Tuy là có chút bốc phét, nhưng trên thực tế cũng gần giống như vậy. Suy cho cùng nếu như không có một thân thể tốt thì có thể chống đỡ nhiều nữ chính như vậy sao.

Vương Hạo Nhiên tìm tòi ký ức một chút, biết đại khái vị trí của một tổ tiên Vương gi, dựa theo tốc độ của Vương Hưởng cùng Chân Lệ đánh giá một thoáng.

Nếu như đến lúc bái tế xong đi xuống núi, phỏng chừng cũng phải tới xế chiều.

Là một người rất có quan niệm về thời gian, sao có thể lãng phí thời gian như vậy chứ?

"Lão ba, lão mẹ, các người ở nơi này nghỉ ngơi đi, ta đưa đồ vật lên, trở về lần lượt công các người." Vương Hạo Nhiên đề nghị. Dứt lời, bước đi như bay đi lên trên núi.

Mà lúc Vương Hạo Nhiên rời đi không lâu, trên đường núi có một đội ngũ bảy người mỹ nữ đỉnh cấp đi lên trên núi.

Người chung quanh nhộn nhịp bị kinh diễm.

Trong bảy mỹ nữ này, tùy ý chọn ra một người cũng cực kỳ hiếm thấy, lần này xuất hiện bảy người, nhất thời trở thành kỳ quan.

Vương Hưởng ở bên đường ngồi xuống nghỉ ngơi, sau khi nhìn thấy đội ngũ mỹ nữ thì không khỏi ném ánh mắt quan sát. Cũng không có nhìn vài lần, bỗng nhiên cảm giác bên hông đau một cái.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Chân Lệ trừng mắt.

Vương Hưởng lúng túng cười một tiếng, không khỏi chịu bóp, vội vàng cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn.

Chân Lệ thấy thế, vậy mới vừa ý gật đầu, từ phương hướng lúc

trước của Vương Hường nhìn lại.

Bảy thân ảnh tuyệt mỹ kia đi lên trên núi, đồng thời càng ngày càng gần.

Chân Lệ quét bảy người này một chút, trong lòng rất là khó chịu.

Nàng ghét nhất là nữ nhân xinh đẹp hơn mình.

Thoáng một cái lại xuất hiện bảy người.

Trong lòng Chân Lệ đổ kỵ vô cùng, lúc bảy mỹ nữ này đi qua bên cạnh thì nàng uống một ngụm nước suối, lại không có nuốt xuống, mà là nhổ xuống hai chân đang di chuyển ở trước.

Đáng tiếc là chủ nhân của hai chân này phản ứng rất nhanh, lại tránh ra được.

Lập tức, chủ nhân của hai chân này cũng là Đạm Đài Yêu Nguyệt dừng bước lại, trong mắt mang theo một hơi khí lạnh nhìn về Chân Lệ.

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt biết được tin tức Lâm Thần đột tử thì tâm trạng vốn cực kém, hiện tại đang yên đang lành bước đi, bị người cố tình khạc nước, tự nhiên là hết sức không vui.

Y @@@

Chương 560: Nhi Tử, Cứu Mạng (2)

«Nếu là lúc bình thường thì có lẽ nàng sẽ không để ở trong lòng, nhưng cũng tiếc là nữ nhân này lại chọn không đúng lúc.

"Mau nói xin lỗi." Đạm Đài Yêu Nguyệt lạnh lùng nói.

"Cái gì? Người đang nói cái gì cơ? Ta nôn nước, ai bảo người lắc lư trước mắt ta, tại sao ta phải xin lỗi người?" Chân Lệ bĩu môi.

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn." Thanh âm Đạm Đài Yêu Nguyệt càng lạnh hơn một phần.

"Ý vào các người có bảy người muốn bắt nạt ta à? Người đi hỏi thăm một chút xem ta là ai! Thừa dịp ta không nổi giận thì mau xéo đi, bằng không thì người sẽ đẹp mặt." Chân Lệ chẳng những không sợ, ngược lại đứng lên uy hiếp Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Người còn có năm giây suy nghĩ." Mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt không biểu tình.

"Hiện tại khẩu khí của tiểu nữ sinh thật là không nhỏ. Đừng nói lão bà của ta không cố ý nôn vào người, coi như là nhổ vào người vậy thì thế nào?" Vương Hưởng hừ lạnh một tiếng, từ dưới đất đứng lên:

"Thực thời thì tranh thủ thời gian đi cho ta. Nếu không đi, chờ ta nhi tử trở về, ta để hấn lột toàn bộ các người ra! Dù sao cả đám các người đều trưởng thành rất xinh đẹp, khẳng định nhi tử ta sẽ cảm thấy hứng thú!"

Lúc đầu chỉ là một mình Đạm Đài Yêu Nguyệt nổi giận, nhưng khi Vương Hưởng nói ra lời chói tai này, Lạc Thanh Thiên, Biễn Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi đều nhộn nhịp nổi giận lên.

Xem ra một đôi phu thê trước mắt này cũng không phải là người tốt lành gì, nhi tử của bọn hắn, khẳng định còn tệ hơn.

Nhưng mà đại tỷ đang ở nơi này, cũng không cần các nàng ra tay giáo huấn đôi phu thê này.

"Đã đến năm giây, lên đường bình an." Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn xem Vương Hưởng, càng tức giận hơn.

Bởi vì nàng cảm giác được, nam tử trung niên này không giống như là đùa giỡn. Khả năng là thật làm được.

"Có phải người muốn chết hay không? Dám dùng loại giọng nói này nói chuyện với ta? Người đi hỏi thăm một chút, ở Thanh Linh này người nào mà không biết Vương Hưởng ta." Vương Hưởng cũng nổi giận.

Là một lão bản tập đoàn mấy trăm ức, cũng không phải là hắn không còn cách nào khác.

Thế nhưng sau khi vừa nói ra lời này, bỗng nhiên cảm giác tim đập rộn lên, nơi trung tâm trái tim cũng truyền đến một trận đau nhói.

Đông đông đông đông. . .

Sắc mặt Vương Hưởng thống khổ, ôm ngực ngã xuống đất.

"Lão công, người sao vật?" Chân Lệ quýnh lên, vội vã dìu dắt một thoáng, lập tức nói với Đạm Đài Yêu Nguyệt: "Người làm cái gì với lão công của ta !"

Trực giác nói cho nàng, Vương Hưởng dị thường có quan hệ với nữ nhân trước mắt này.

Thế nhưng lúc ánh mắt nàng đối mặt với Đạm Đài Yêu Nguyệt thì cũng cảm giác được tim đập mạnh, mãnh liệt gia tốc, trái tim dâng

lên một trận đau nhói.

Sắc mặt Chân Lệ thống khổ, trong lúc vội vàng lấy ra điện thoại di động, bấm một số điện thoại.

"Nhi tử bảo bối, cứu. . . Cứu mạng. . ." Chân Lệ chỉ cảm thấy trái tim rất đau, sau khi gọi thì để điện thoại di động xuống dưới đất, ôm ngực kêu cứu.

"Uy, mẫu thân, các người sao vậy? !" Trong điện thoại truyền đến âm thanh Vương Hạo Nhiên nôn nóng.

Nghe được cái âm thanh quen thuộc này, trừ Đạm Đài Yêu Nguyệt ra thì lục nữ nhộn nhịp kinh ngạc.

Sau khi Chân Lệ kêu cứu thì đau đến nói không ra lời.

"Đại tỷ, bọn họ. . . Bọn họ là phụ mẫu của bạn trai ta!"

Khâu Thiển Vi trước hết nhất phản ứng lại, vội vã nói một tiếng với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tuy là nàng không rõ đại tỷ dùng thủ đoạn gì, thế nhưng có thể đoán được Vương Hạo cùng Chân Lệ dị thường tuyệt đối có liên quan đến đại tỷ.

Từ sau khi âm thanh Khâu Thiển Vi hạ xuống, Biển Tố Vấn, Lạc Thanh Thiển, Kỷ Thủy Dao, Bộ Phi Yên cùng Liễu Nguyệt liên tiếp lên tiếng khuyên can.

Nghe được các muội muội nhộn nhịp khuyên can, hàn ý trong mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt lui bước.

Nhịp tim của Vương Hạo cùng Chân Lệ khôi phục bình thường, rất nhanh đã như là một người bình thường.

Thế nhưng hia người không giảm phần nộ. Nhưng mà cũng không dùng lời nói phát tiết ra ngoài, chỉ là trừng mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Phụ thân, mẫu thân, các người sao rồi?"

Đầu bên kia điện thoại, Vương Hạo Nhiên nghe thấy tiếng Khâu Thiển Vi gọi àm ỉ. Đại khái suy đoán được tình huống gì, nhưng mà vì yên tâm, vẫn là hỏi lần nữa.

"Chúng ta tốt hơn nhiều rồi." Chân Lệ trả lời một tiếng.

"Các người chờ ở đó đi, ta lập tức tới ngay." Sau khi Vương Hạo Nhiên nói xong thì cúp điện thoại.

"Thúc thúc, a di, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . ." Khâu Thiển Vi nhanh đi đỡ Vương Hưởng cùng Chân Lệ lên, âm thanh xin lỗi liên tục.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ vừa mới đau hơi quá, không có nghe được Khâu Thiển Vi nói. Sau khi nhìn thấy cử động này thì hồ nghi nhìn xem nàng, hết sức không hiểu.

"Ta là bạn gái của Hạo Nhiên."

Cảm thấy được ánh mắt nghi hoặc của hia người, Khâu Thiển Vi lộ ra nụ cười ôn nhã hiền hòa.

"Người có quan hệ gì với nàng không?" Ánh mắt Chân Lệ liếc qua Đạm Đài Yêu Nguyệt, dò hỏi Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi nghe xong, không có lập tức trả lời. Có loại cảm giác muốn giả bộ koong quen biết Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy Vương Hưởng cùng Chân Lệ không đến mức sẽ ngốc mà tin tưởng.

"Nàng. . . Nàng là đại tỷ của ta." Khâu Thiển Vi tình hình thực tế đáp lại một thoáng, tiếp đó xin lỗi nói: "Tâm trạng của đại tỷ ta không

được tốt nên có chút xúc động, ta thay nàng nói xin lỗi các người, mời các người tha thứ."

"Người nói xin lỗi cũng vô dụng, để đại tỷ người nói xin lỗi đi." Chân Lệ sai sử nói.

Khâu Thiển Vi xoay chuyển ánh mắt, nhìn về Đạm Đài Yêu Nguyệt, đối với nàng dùng một cái màu sắc: "Đại tỷ?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt đứng im không động "Ta cũng sẽ không nói xin lỗi với loại người này."

Chân Lệ hiếp yếu sợ mạnh, không dám chọc Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhưng cảm giác được Khâu Thiển Vi rất dễ bị khi dễ, nói: "Chờ khi ta trở về, ta nhất định gọi hấn chia tay người!"

"A di, đừng như vậy mà, ta với Hạo Nhiên yêu nhau thật lòng mà." Về mặt Khâu Thiển Vi đau khổ nói.

"Không như vậy cũng được, trừ phi người gọi đại tỷ của người nói xin lỗi." Chân Lệ nói.

B @@@

Chương 561: Không Có Thương Lượng

cKhâu Thiển Vi cũng không muốn đắc tội bà bà cùng công công tương lai này, chỉ có thể hướng về Đạm Đài Yêu Nguyệt khẩn cầu:

"Đại tể, van cầu người, coi như vì hạnh phúc của ta được không?"

"Tuyệt đối không có khả năng." Đạm Đài Yêu Nguyệt cười lạnh.

"Đại tể, chẳng lẽ người muốn nhìn xem ta bị đá sao?" Khâu Thiển Vi dưới tình thế cấp bách, nức nở một tiếng.

"Đôi phu thê này căn bản cũng không phải là đồ tốt, nhi tử của bọn hắn, chắc chắn sẽ không tốt hơn chỗ nào. Người kịp thời chia tay thì ngược lại tốt cho người." Đạm Đài Yêu Nguyệt đối với bạn trai không thấy mặt kia của Khâu Thiển Vi vốn ôm một loại cảm nhận rất không tốt.

Bởi vì sau khi chuyện của Vương Hưởng cùng Chân Lệ thì phần cảm nhận càng trở nên kém rất nhiều. Cũng càng không cách nào khoan nhượng người bạn trai kia của Khâu Thiển Vi.

"Đại tể, ta van cầu người, người nói một lời sinh lỗi đi mà." Khâu Thiển Vi cầu khẩn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt vẫn mặc kệ.

"Đại tể, người nhìn thất muội đau lòng như vậy, người nghe theo ý của nàng đi." Biển Tố Vấn cũng thuyết phục.

Khâu Thiển Vi không muốn làm căng với bên nhà lão công tương lai, nàng cũng không muốn.

"Đại tể, chỉ một câu nói xin lỗi, không có gì lớn mà. So sánh với hạnh phúc của thất muội thì không đáng giá nhắc tới đâu nha?" Lạc Thanh Thiển ôm tâm tư giống nhau.

"Đại tể, nhị tể nói đúng." Kỷ Thủy Dao nói theo.

"Đại tể, nhị tể nói rất có đạo lý." Bộ Phi Yên phụ họa.

"Đại tể, ta đồng ý với quan điểm của mọi người." Liễu Nguyệt nói.

"Tất cả đều im miệng cho ta." Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn thấy mấy muội muội người một lời ta một câu, không khởi chê một tiếng, tiếp đó nhìn về phía Khâu Thiển Vi nói:

"Việc này không có thương lượng, nếu như người bạn trai kia của người sẽ bởi vì một câu của phụ mẫu hấn mà muốn chia tay với người thì cũng không cần loại bạn trai này nữa."

"Về phần để ta nói xin lỗi? Đây là chuyện không thể nào. Trong từ điển của ta không có hai chữ "Xin lỗi"."

Khâu Thiển Vi thấy dáng vẻ của đại tể nhất quyết không thương lượng, thần sắc không khởi chán nản.

Nàng biết Vương Hạo Nhiên sẽ không vì chuyện như vậy mà chia tay. Nhưng mà nàng cũng hiểu được, mâu thuẫn của đại tể cùng phụ mẫu Vương Hạo Nhiên không điều hòa được thì đối với mình sẽ là một chuyện không tốt.

Tâm ý của đại tể đã quyết, khuyên như thế nào cũng không được.

Khâu Thiển Vi cũng không thể tránh được, chỉ có thể lo lắng.

Một bên khác.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, cũng nhanh chóng chạy đến chỗ Vương Hưởng cùng Chân Lệ nghỉ ngơi .

Không bao lâu, hấn dùng thấu thị nhìn về nơi xa, nhìn thấy đám người Khâu Thiển Vi.

Trong đó có một khuôn mặt xa lạ.

Vương Hạo Nhiên trước đây nghe được tiếng Khâu Thiển Vi gọi àm ĩ. Trong điện thoại Khâu Thiển Vi đã từng nhắc đến "Đại tử" này.

Hắn hoàn toàn có thể đoán được mỹ nữ xa lạ này chính là đại tử bên trong thất tử muội.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị xa xa quan sát một chút đại tử thần bí này, xem xét xuống, lập tức có loại cảm giác hồn bị câu đi.

Vương Hạo Nhiên đã gặp qua tình huống tương tự trên mình Phượng Huyền Tố.

Khí chất của đại tử thần bí này, giá trị bộ mặt cùng vóc dáng cũng không thua bao nhiêu với Phượng Huyền Tố.

Mà trừ điều đó ra, Vương Hạo Nhiên còn cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm từ trên mình đại tử thần bí này.

Loại cảm giác nguy hiểm này còn mãnh liệt hơn Phượng Khê Sơn Phượng Nhiêu không ít.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, thực lực của đại tử thần bí này còn vượt qua Phượng Nhiêu.

Hắn còn đánh không lại Phượng Nhiêu huống chi là đại tử thần bí này.

Vừa nghĩ đến đây, bước chân không khỏi chậm lại một thoáng.

Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, kiểm tra điểm phản phái một hồi.

【 Điểm phản phái: 143600】

Điểm phản phái hết sức dư dả!

Tuy là trên cơ sở trăm năm chân khí thì tỉ lệ đổi chân khí cao hơn không ít, nhưng có nhiều điểm phản phái như vậy, vẫn có thể đem tu vi chân khí tăng lên mấy cái đẳng cấp.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên có thói quen chừa chút để ứng đối với tình huống đột ngột, bởi vậy cũng không tính trực tiếp đổi.

Nếu xuất hiện tình huống khẩn cấp thì đổi cũng vẫn còn kịp.

Còn nữa, trong lòng Vương Hạo Nhiên ôm một phần hi vọng.

Đó chính là cầu nguyện hào quang siêu cấp đào hoa mới mẻ nóng hổi phát động hiệu quả.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lại bước nhanh hơn, tiến vào trong tầm mắt của đám người Khâu Thiển Vi.

"Hạo Nhiên!"

Sau khi Khâu Thiển Vi nhìn thấy, lập tức cao giọng la lên một thoáng.

Nghe vậy, Trong hai con người nhắm lại của Đạm Đài Yêu Nguyệt lấp lóe hàn ý.

Dưới cái nhìn của nàng, loại chuyện vượt rào này bình thường đều là nhà trai có ý đồ xấu, khẳng định là thất muội bị động.

Đạm Đài Yêu Nguyệt có loại cảm giác nhiều năm trồng cải trắng, bị một đầu heo cưỡng ép ủi.

Xúc động trước đây muốn một tát chụp chết bạn trai của thất muội không khỏi dâng lên lần nữa.

Đạm Đài Yêu Nguyệt xoay chuyển ánh mắt, nhìn về hướng một thân

ảnh nam tử đag đi đến.

Nhưng xem xét xuống, lãnh quang trong hai con người từ từ tiêu tán.

Nàng ngây dại.

"Trong thiên hạ này lại có nam tử đẹp như vậy? !"

Đông đông đông. . .

Đạm Đài Yêu Nguyệt rõ ràng cảm thấy được tốc độ tim đập của mình càng lúc càng nhanh, có loại cảm giác mơ hồ nhảy ra cổ họng.

【 Đỉnh, chúc mừng vận khí của kí chủ bạo rạp, lần đầu gặp nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt, hào quang siêu cấp đào hoa phát động một loại hiệu quả "Lấy thân báo đáp". 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt đối với kí chủ tăng lên tới 80 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Liên tục nhận được ba tin tức nhắc nhở từ hệ thống, để Vương Hạo Nhiên kém chút hưng phấn đến nhảy lên.

Tâm lý hẳn đang mong chờ chỉ là hiệu quả thứ hai "Vừa thấy đã yêu" mà thôi.

Nào biết, trực tiếp phát động một loại hiệu quả.

Tỷ lệ mười phần trăm, rõ ràng lần đầu để chính mình dụng phải? !

Hơn nữa, phía dưới kế hoạch, một loại tỷ lệ hiệu quả thật không có mười phần trăm, phải thấp hơn rất nhiều.

x @@@

Chương 562: Có Thể Tha Thứ Cho Ta Không

Ba thứ bậc phát động của hào quang siêu cấp đào hoa là có ưu tiên cấp.

Trước tính toán hiệu quả "Bất chuyển" có tỷ lệ 30%, nếu như phát động cái hiệu quả này thì sẽ không phát động hai loại hiệu quả khác.

Nếu như không phát động hiệu quả thứ ba, thì như thế là sẽ có hiệu quả thứ hai.

Hai hiệu quả không có phát động mới sẽ có một loại hiệu quả.

Nếu như một loại hiệu quả này không phát động vậy thì cái gì cũng không có.

Tổng thể mà nói thì tỷ lệ phát động của hào quang siêu cấp đào hoa này vẫn là rất cao.

Trong đó, khả năng lớn nhất là phát động hiệu quả bất chuyển.

Mà tỷ lệ phát động một loại hiệu quả này là thấp nhất.

Nhưng mà, mặc dù là như thế nhưng vẫn đừng phải.

Phát động một loại hiệu quả mà nói thì đối với Vương Hạo Nhiên quá mấu chốt.

Bởi vì độ khó công lược đại tỷ thần bí này cao hơn so với bất luận nữ chính nào trước đây.

Suy cho cùng, Đạm Đài Yêu Nguyệt này có điểm võ lực quá cao.

Sáo lộ trước đây thường dùng là anh hùng cứu mỹ nhân căn bản không dùng được với nàng.

Hào quang siêu cấp đào hoa phát động một loại hiệu quả, trực tiếp để hấn vất vả một lần suốt đời nhàn nhã.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy tới đây bá tử tiên quá đúng. Thầm nghĩ, một hồi đốt cho tổ tiên Vương gia thêm chút hương, để bọn họ phù hộ chính mình một chút, sau này vận khí còn sẽ bạo rạp như vậy.

Trong đầu hiện lên rất nhiều ý niệm, Vương Hạo Nhiên cũng đã đi tới trước mặt mọi người.

Khâu Thiển Vi lập tức nghênh đón tiếp, mang theo tiếng khóc nói: "Đại tỷ của ta không phải cố ý, người không thể vì cái này mà giận chó đánh mèo mà bỏ ta nha."

"Nói cái lời nói ngốc nghếch gì đấy." Vương Hạo Nhiên sờ lên đầu của nàng.

Khâu Thiển Vi chuyển buồn làm vui, cúi đầu xuống chui vào trong ngực của hấn, "Ta biết người sẽ không làm như vậy!"

Tuy là nàng rất có lòng tin đối với Vương Hạo Nhiên, nhưng mà lúc chính miệng Vương Hạo Nhiên nói ra thì hoàn toàn là một loại cảm

giác khác.

Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao nhìn thấy, lập tức cực kỳ hâm mộ nhìn xem Khâu Thiển Vi.

Các nàng thật hy vọng có thể trắng trợn như Khâu Thiển Vi, biểu đạt ưa thích cùng yêu thương của mình.

Thần sắc của Liễu Nguyệt ngược lại rất bình thường. Nàng ưa thích sự phụ của Vương Hạo Nhiên, cũng không phải Vương Hạo Nhiên, tất nhiên không có cảm giác gì.

Khâu Thiển Vi tham luyện cảm thụ cảm giác ấm áp trong ngực hắn, vậy mới lưu luyện không rời đứng thẳng người.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên nắm chắc, bởi vậy căn bản không đi nhìn thần sắc của Đạm Đài Yêu Nguyệt. sau khi Khâu Thiển Vi rời khỏi trong lòng thì hắn đi đến trước mặt Vương Hưởng cùng Chân Lệ:

"Phụ thân, mẫu thân, chuyện gì xảy ra?"

Chân Lệ lập tức nói rõ tình huống. Chỉ là lúc nàng nói ra chuyện khạc nước thì nói là mình không chú ý, đều là do Đạm Đài Yêu Nguyệt hùng hổ dọa người, còn làm nhịp tim của bọn hắn đột nhiên gia tốc, cho nên trái tim kịch liệt đau nhức.

Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi rõ ràng toàn bộ quá trình, nhìn thấy Chân Lệ cố tình bôi nhọ, cũng không có nói xen vào cái gì, trực tiếp lựa chọn yên lặng.

Bởi vì nếu nói ra chẳng phải là đánh mặt của mẫu thân tương lai sao?

Nếu mẫu thân tương lai ghen ghét, tương lai có thể có ngày sống dễ chịu sao?

Liễu Nguyệt cũng giữ yên lặng, chỉ là điểm xuất phát cùng Lạc Thanh Thiên đám người có chút khác biệt.

Nói thế nào, Vương Hạo Nhiên cũng là ái đồ của "Lão công", vì tương lai có thể cùng "Lão công" quan hệ hòa hợp, tất nhiên là nàng muốn duy trì quan hệ tốt đẹp với người nhà của Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì dựa theo Liễu Nguyệt suy đoán, "Lão công" của mình có khi cũng quen biết với phụ mẫu của Vương Hạo Nhiên.

Chuyện lớn như Vương Hạo Nhiên bá sư thì phụ mẫu của hắn sao lại không biết? Có kết giao cùng "Lão công" của mình cũng là chuyện rất bình thường.

Tổng hợp những cái này, Liễu Nguyệt đương nhiên sẽ không lảm miệng vạch trần Chân Lệ.

Vương Hạo Nhiên nghe Chân Lệ kể rõ đến lúc trái tim đột nhiên đau nhức thì âm thầm kinh hãi.

Dựa theo Chân Lệ miêu tả, Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ nhìn bọn hắn một chút mà thôi, bọn hắn đã xuất hiện loại tình huống này.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể suy đoán ra, nếu như không phải Khâu Thiển Vi kịp thời ngăn cản, Vương Hạo cùng Chân Lệ đã ợ ra rắm.

Hơn nữa cũng không tìm được chứng cứ.

Thủ đoạn quỷ dị giết người trong vô hình này, thực tế để người khó bề tưởng tượng.

Vương Hạo Nhiên vì thế mà âm thầm kinh hãi một thoáng, tiếp đó sửa sang lại mụ mụ tiện nghi này một chút.

Dựa theo Chân Lệ miêu tả, nàng bị hãm hại, Đạm Đài Yêu Nguyệt hoàn toàn là ác nhân.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên tự nhiên là không tin.

Một nhà mình đều là phản phái, có thể tin loại lời này của Chân Lệ sao?

Hiển nhiên là không thể.

Có điều mặc dù là như thế, Vương Hạo Nhiên cũng dự định bóc trần, đồng thời quyết định đứng ở bên Chân Lệ.

Một nhà phản phái, tất nhiên phải đoàn kết.

Mà đơn thuần từ mặt thân phận của phản phái thì thật ra Vương Hạo Nhiên đang đối lập với nữ chính.

Ít nhất là trước khi xác định quan hệ cùng nữ chính có thể coi là đối lập.

Vương Hạo Nhiên vậy mới xoay người, nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tuy là Đạm Đài Yêu Nguyệt này có điểm võ lực rất cao, nhưng lấy 80 độ thiện cảm, Vương Hạo Nhiên cũng không tin nàng sẽ ra tay với mình.

Bởi vậy, dù cho Vương Hạo Nhiên đánh không lại, trong lòng vẫn hết sức phấn khích.

"Chính là người bắt nạt phụ mẫu ta phải không? !" Vương Hạo Nhiên đi về phía trước mấy bước, vênh vác tự đắc, chỉ vào lỗ mũi Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Đại tỷ ta cực kỳ tàn ác lợi hại, người đừng xúc động mà."

Khâu Thiển Vi giật nảy mình, vội vàng tiến lên đem hấn tay đè xuống, tránh để hấn chỉ vào lỗ mũi của Đạm Đài Yêu Nguyệt, mà bởi vậy chọc tức Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nàng từ nhị tử Lạc Thanh Thiển nơi đó ước chừng hiểu rõ được đại tử không phải là người thường.

Vương Hạo Nhiên khiêu khích như vậy, Khâu Thiển Vi sợ hãi đại tử trong cơn tức giận trực tiếp đưa Vương Hạo Nhiên lên Tây Thiên.

N @@@

Chương 563: Thái Độ Chuyển Biến (1)

"Đại tử, chỉ là một công tử bình thường trong thế tục, không cần thiết phải so đo với hấn, nguôi giận nha." Lạc Thanh Thiển để ngang chính giữa Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Vương Hạo Nhiên, phòng ngừa đại tử ra tay.

"Đại tử, nói thế nào hấn cũng là bạn trai của thất muội, xem ở mặt mũi của thất muội tha thứ cho hấn đi nha." Biễn Tố Vấn cũng vô cùng khẩn trương, đi đến bên người Đạm Đài Yêu Nguyệt, nắm lấy tay trái của nàng.

Bộ Phi Yên không có nói chuyện, nhưng đi đến bên phải Đạm Đài Yêu Nguyệt, nắm lấy tay phải của nàng.

Kỷ Thủy Dao cảm thấy chính mình cũng phải làm chút gì đó, quay nhanh ý nghĩ, đi đến sau lưng của Đạm Đài Yêu Nguyệt, ôm chặt lấy eo của nàng.

"Đại tỷ, nổi giận sẽ làm da nhăn nheo, đừng nóng giận đừng nóng giận." Liễu Nguyệt lộ ra khuôn mặt tươi cười, muốn hóa giải không khí khẩn trương một chút.

"Buông ra." Đạm Đài Yêu Nguyệt lườm liếc từng cánh tay mij trên tay mình cùng trên lưng mình, lờ mờ nói một tiếng.

Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì không buông tay.

"Buông ra!" Âm thanh Đạm Đài Yêu Nguyệt nâng cao một ít.

Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao bị hù dọa, theo bản năng đưa tay buông lỏng ra.

Cùng lúc đó, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng đi ra ngoài, đến gần Vương Hạo Nhiên mấy bước.

Biển Tố Ván, Bộ Phi Yên cùng Kỷ Thủy Dao phản ứng lại, muốn tiến lên kéo lấy đại tỷ lần nữa.

"Là ta sai rồi, ta xin lỗi người, người, có thể tha thứ cho ta không?" Âm thanh của Đạm Đài Yêu Nguyệt nhu hòa vang lên.

Biển Tố Ván mấy người muốn thò tay ngăn chặn động tác của Đạm Đài Yêu Nguyệt, nháy mắt cứng đờ.

Đám người Lạc Thanh Thiên kinh ngạc nhìn xem Đạm Đài Yêu Nguyệt, chỉ cảm thấy đại tỷ đã uống lộn thuốc.

Đại tỷ lại nói xin lỗi với người ta? !

Hơn nữa giọng nói kia sao lại còn có một chút ôn nhu như vậy!

Trời ạ, đây là đại tỷ sao? !

"Cản trở làm cái gì, còn không tránh ra?"

Lạc Thanh Thiển cách ở bên trong, không nhúc nhích, ngăn lại tầm nhìn của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Được được." Lạc Thanh Thiển sửng sốt gật đầu một cái, tranh thủ thời gian tránh ra.

Không có chướng ngại vật, Đạm Đài Yêu Nguyệt cuối cùng có khả năng thấy rõ toàn cảnh cùng thân hình của Vương Hạo Nhiên.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn mấy lần, cảm thấy trái tim vừa mới trở lại yên tĩnh một ít thì lại điên cuồng nhảy loạn lên như con nai con

"Tâm trạng của ta không được tốt, cho nên vừa rồi xúc động một ít, kém chút làm ra chuyện không tốt, người có thể tha thứ cho ta không?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời, lần nữa lên tiếng nói.

"Một câu nói thì cứ bỏ qua như vậy à?" Vương Hạo Nhiên chiếm cứ vị trí có lợi, tất nhiên muốn thu một chút lợi lộc vào tay, đương nhiên sẽ không tùy tiện bỏ qua việc này.

"Ta có thể bồi thường." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Đây chính là người nói, vậy thì bồi thường 10 ức đi, chúng ta sẽ không so đo với người nữa" Chân Lệ không biết rõ nguyên nhân Đạm Đài Yêu Nguyệt trở mặt, nhưng từ ý niệm hiếp yếu sợ mạnh, sau khi nhìn thấy thái độ của Đạm Đài Yêu Nguyệt thân thiện như vậy thì lập tức giở công phu sư tử ngọam, cho Vương Hạo Nhiên

một cái đề nghị.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi lúng túng một thoáng. Nàng ở lâu trong thâm sơn học nghệ, căn bản không có tiền.

"Ta không có tiền, bồi thường những vật khác được hay không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Người có cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta... Ta..." Đạm Đài Yêu Nguyệt rất muốn nói: Đem chính ta bồi thường cho người nha. Nhưng tình huống trước mắt này hiển nhiên không thích hợp, ý niệm chuyển động, chỉ chỉ Khâu Thiển Vi:

"Ta bồi thường tất muội cho người."

Khâu Thiển Vi nghe được lời này, trong lòng một trận cổ quái.

"Đây là bạn gái của ta, cần cần người đem ra bồi thường sao?" Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Biển Tố Vấn nghe được cái này, không khỏi có chút xúc động, nhịn không được đi một bước về phía trước, muốn nói cho Đạm Đài Yêu Nguyệt là lấy mình bồi thường đi.

Lạc Thanh Thiển, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao cũng đều có ý nghĩ tương tự.

Thế nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không có đưa ra ý kiến lấy các tỷ muội ra bồi thường, mà chỉ nói:

"Như vậy đi, ta vì người làm ba chuyện. Mặc kệ ba chuyện này có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần ta có thể làm được thì ta sẽ làm. Như thế nào?"

"Chuyện gì cũng có thể sao?" Vương Hạo Nhiên lộ ra một chút nụ

cười khó hiểu.

"Chuyện gì cũng có thể!" Đạm Đài Yêu Nguyệt lập lại.

"Ba chuyện quá ít, ta muốn mười chuyện." Vương Hạo Nhiên ở ngay tại chỗ lên giá.

"Không có vấn đề." Đạm Đài Yêu Nguyệt sáng khoái gật đầu.

"Được." Vương Hạo Nhiên cực kỳ thư thái, trực tiếp đáp ứng xuống.

Hắn lại đánh không được Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nhưng có những lời này của Đạm Đài Yêu Nguyệt vậy mình tìm nàng "Báo thù" đơn giản hơn nhiều.

Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy thế, đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ, lộ ra một ít tâm trạng thống khổ "Thúc thúc, a di, lần đầu ta nghe thấy đệ đệ ta đột tử, tâm trạng rất kém, cho nên vừa rồi có nhiều mạo phạm, các người có thể tha thứ cho ta không?"

Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ liếc nhau, không có lập tức trả lời.

Vương Hạo Nhiên hướng về bọn hắn liếc mắt ra hiệu.

Chân Lệ thấy nhử tử đã nói xong với đối phương, cũng không muốn truy xét, liền nói: "Thấy thái độ của người không tệ, bỏ qua đi."

"Được rồi được rồi." Vương Hạo Nhiên cũng lên tiếng nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nói lỏng một hơi, thu lại một chút vẻ đau thương trên mặt, lộ ra một ít nụ cười nhàn nhạt.

Thấy chuyện đã kết thúc, Vương Hạo Nhiên nói với Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ: "Phụ thân, ta cũng người lên núi. Mẫu thân, người ở yên tại chỗ chờ một lát, một hồi ta trở về cũng người."

Khâu Thiển Vi nghe xong, rất muốn nói với Chân Lệ để mình tới cống nàng.

Nhưng nhớ tới thân thể mềm yếu của mình, lên núi đều có chút quá sức, đừng đề cập tới chuyện cống một người trên lưng, chỉ có thể bỏ đi ý niệm này.

Đạm Đài Yêu Nguyệt động, bỗng nhiên lên tiếng nói với Chân Lệ: "A di, ta có một chút khí lực, hay là để ta cống người đi lên nha?"

Vừa rồi kém chút giết chết mẫu thân tương lai, sai lầm không nhỏ, nhìn thấy cái cơ hội tốt này, đương nhiên phải tận dụng để hóa giải một chút quan hệ khẩn trương.

"Có được hay không đó?" Chân Lệ thấy vóc dáng của nàng thon thả, thân thể hoàn mỹ, không quá giống với có chút khí lực.

u @@@

Chương 564: Thái Độ Chuyển Biến (2)

B"Chẳng phải là thử một chút sẽ biết sao." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

Chân Lệ đau lòng nhĩ tử, không muốn hấn chạy hai chuyến, cũng gật đầu đồng ý.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi tới, hơi hơi thấp cúi người đưa lưng về sau.

Chân Lệ nằm ở trên lưng của nàng.

Sau lưng của Vương Hạo Nhiên là Vương Hưởng, một đoàn người bắt đầu lên núi.

Vốn dĩ Chân Lệ còn hoài nghi Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhưng thử một lần thì chỉ cảm thấy ổn định vô cùng, nhất thời âm thầm lấy làm kỳ lạ.

"Đại tỷ, hình như thái độ của người chuyển biến có chút lớn nha." Khâu Thiển Vi rất là nghi hoặc, cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt song hành, tò mò hỏi.

"Nói thế nào người cũng là muội muội của ta, ta thấy người yêu người bạn trai này như vậy, cũng không muốn quan hệ của các người quá căng thẳng, hủy hạnh phúc của người." Đạm Đài Yêu Nguyệt bình tĩnh giải thích nói.

Khâu Thiển Vi khẽ giật mình, chợt vui vẻ nói: "Cảm ơn đại tỷ, đại tỷ người thật tốt!"

Tuy là nghi hoặc, nhưng loại trừ nguyên nhân này ra thì có vẻ như không có khả năng nào khác.

"Đại tỷ đối tốt với người, ngàn vạn lần người phải nhớ đến đó." Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn xem nàng, ý vị thâm trường nói một câu.

Khâu Thiển Vi cũng không rõ ràng ý nghĩ chân chính của nàng, lập tức mãnh liệt gật đầu một cái "Nhớ mà nhớ mà, nhất định nhớ đến."

Ba người Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao, Liễu Nguyệt tương đối mảnh mai, đi lên trên núi hết sức chậm chạp, kéo chậm đội ngũ. Cho đến nửa buổi sáng thì một đoàn người mới đến tới đỉnh núi của mộ địa.

Mộ của Lâm Thần cũng rất mới, là mấy tỷ muội của Khâu Thiển Vi bỏ ra nhiều tiền mua lại vị trí ở trên đỉnh núi. Đồng thời cùng đi

chuyển tới mộ địa tổ tiên của Vương gia, chỉ cách nhau chừng mười thước.

Hai đoàn người tách ra, mỗi người đi bái tế.

Vương Hạo Nhiên bên này rất gần cùng Vương Hưởng, Chân Lệ hoàn thành nghi thức bái tế.

Tối hôm qua Đạm Đài Yêu Nguyệt mới nghe tin dữ, khổ sở một đêm, giờ phút này đi tới trước mộ Lâm Thần, tâm tình càng khó chịu, tế bái xong, thật lâu cũng không nguyện rời khỏi.

Đám người Lạc Thanh Thiên cũng đứng chờ đợi.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, thế là đi tới. Cầm ba cây nhang trước mộ của Lâm Thần.

"Ta sẽ chăm sóc tốt cho bảy vị tỷ tỷ của ngươi, sẽ cùng các nàng vui vui sướng sướng."

"Nếu như ai trong các nàng sinh con trai thì sẽ lấy tên là Vương Lâm, hoặc là Vương Thần, coi như kỷ niệm ngươi một thoáng? Ý của ngươi như thế nào?"

Vương Hạo Nhiên ở trong lòng âm thầm tự nói.

"Tam muội, ngươi là thần y. Sau khi Tiểu Thần đột tử thì ngươi có phát hiện đầu mối gì liên quan tới hung thủ ở trên người Tiểu Thần không?" Sau một lúc lâu, Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng hỏi Biển Tố Vấn.

"Tiểu Thần chịu trọng chưởng ở trước ngực mà chết, ta phán đoán qua, mức độ mạnh mẽ của chân khí của cao thủ kia đại khái khoảng năm mươi năm đến tám mươi năm." Trong khi nói chuyện, Biển Tố Vấn tùy tiện lấy ra một dụng cụ bằng thủy tinh trong suốt được bịt kín, nói tiếp:

"Đây là một chút chân khí ta rút ra của hung thủ còn lưu lại trên người Tiểu Thần . Cái chân khí này khác biệt với chân khí bình thường, hẳn là tu luyện công pháp tương đối đặc thù."

"Ta muốn từ bên trong chân khí này để tìm ra công pháp của hung thủ tu luyện. Nhưng cũng tiếc là ta không biết quá nhiều về công pháp tu luyện trong thiên hạ, trước mắt còn chưa có đầu mối gì."

Nghe được cái này, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, vội vàng nói:

"Tam tỷ, trước đó người xem bệnh cho Yến Vân Thiên thì hình như Phượng Huyền Tố có nói qua, Yến Vân Thiên tu luyện cái công pháp đặc thù gì đó, dường như tên là [Cực Ý Tiêu Dao Công] gì đó, có thể là hắn hay không?"

Bị Vương Hạo Nhiên nhắc nhở như vậy, Biển Tố Vấn hơi kinh hãi, nói:

"Trước đây ta bắt mạch xem bệnh cho Yến Vân Thiên, phát hiện mức độ mạnh mẽ chân khí của hắn ở vào khoảng giữa bảy mươi năm đến tám mươi năm, ngược lại cực kỳ phù hợp với điều kiện của hung thủ giết chết Tiểu Thần kia."

Hai con người Đạm Đài Yêu Nguyệt hiện lên lãnh quang "Yến Vân Thiên này ở đâu?"

"Hiện ở trong một tòa nhà cổ ở Thanh Linh, hắn bị trọng thương, trước mắt ta nhận khám bệnh cho hắn, muốn gặp hắn thì quá dễ dàng." Biển Tố Vấn nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu, nhưng mà cũng không có lập tức xuất phát, mà là suy nghĩ nhiều bái tế trước mộ của Lâm Thần một hồi.

Suy cho cùng Biển Tố Vấn mới nói Yến Vân Thiên trọng thương,

hơn nữa đang dưỡng bệnh. Nói cách khác là không thể lại chạy trốn.

Lâm Thần đã chết đi được một đoạn thời gian, đám người Lạc Thanh Thiển đã bớt đau lòng, đã tiếp nhận sự thật này, cũng không có như Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt muốn nhiều ở lại một hồi, các muội muội cũng sẽ ở lại bồi bạn.

Vương Hạo Nhiên ngược lại chờ đến có chút nhàm chán, thế là gọi Khâu Thiển Vi tới một bên, nói:

"Vừa rồi làm sao mà phụ mẫu của ta xung đột với đại tỷ người, người không được mang tâm tình chủ quan, đứng ở góc độ khách quan nói cho ta toàn bộ."

"Chuyện là như thế này..." Khâu Thiển Vi gật đầu, tỉ mỉ nói ra quá trình.

Vương Hạo Nhiên sớm có suy đoán, bởi vậy nghe xong cũng không có cảm thấy rất bất ngờ, chỉ là cảm thấy không nói nổi.

Bởi vì hành động khiêu khích của Chân Lệ này cùng thái độ của Vương Hưởng thật sự là có chút quá mê muội.

Vương Hưởng là một người đứng đầu của tập đoàn mấy trăm tỷ, Chân Lệ cũng có một công ty ở trên thị trường. Hai người đều là đại lão có mặt mũi trên thương trường ở Thanh Linh.

Nhưng Chân Lệ nhìn người không vừa mắt thì trực tiếp khạc nước người ta, cái này hoàn toàn chính là hành động bình thường của phụ nhân!

Mà lời nói của Vương Hưởng cũng giống như lưu manh ở phố phường vậy.

Những hành vi này của hai người hoàn toàn không phù hợp với thân phận đại lão.

Nhưng mà sau khi im lặng một hồi, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lại nghĩ thông suốt.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ là tiểu phản phái bên trong nội dung của nhân vật chính thẩu thị Sở Bạch.

Nội dung chính tuyến của thẩu thị, phản phái lúc bình thường cũng không có vấn đề gì, nhưng lúc gặp được người ở bên phe nhân vật chính thì lại trở nên vô não, thường xuyên sẽ làm ra một ít hành động không phù hợp với thân phận.

| @@@

Chương 565: Khuyên Bảo

☐ Cũng tỷ như Chân Lệ đột nhiên khiêu khích Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Sau khi làm rõ những cái này, Vương Hạo Nhiên có loại xúc động muốn đập chết tên tác giả đầu heo tạo ra nội dung truyện của Sở Bạch.

Chỉ tiếc là không làm được.

Lần này, Vương Hưởng cùng Chân Lệ mạng lớn, không có bị hành

chết, nhưng lần tiếp theo thì không nhất định.

Sau khi Vương Hạo Nhiên hoàn toàn dung nhập vào thân phận thì cũng xem Vương Hưởng cùng Chân Lệ như là người thân vậy.

Hắn cũng không muốn hai người ợ ra rắm như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, liền đi đến Vương Hưởng cùng Chân Lệ.

Hai người tế tổ tiên bái xong, nhưng mà nhìn thấy nhi tử không đi, bởi vậy cũng đang đợi.

"Nhi tử, muốn đi rồi sao?" Chân Lệ hỏi.

"Không vội, đợi các nàng." Vương Hạo Nhiên ra hiệu một thoáng về phương hướng đám người Khâu Thiển Vi, nói tiếp đến chuyện chính:

"Mẫu thân, người tốt xấu gì cũng là một giám đốc của công ty ở trên thị trường, đang yên đang lành sao lại khạc nước người khác chứ?"

"Không có, ta đã nói là không phải cố ý mà." Chân Lệ giải biện.

"Bạn gái của ta đã nói hết rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

Chân Lệ lập tức có chút khó chịu "Người bạn gái này của người cũng thật là lắm miệng."

"Là ta kêu nàng nói, trách nàng làm cái gì? Người cũng đừng tìm người ta gây khó dễ đấy." Vương Hạo Nhiên nói.

"Nhi tử bảo bối, người cực kỳ yêu nàng sao?" Chân Lệ nhìn thấy dáng vẻ Vương Hạo Nhiên che chở, không vui trên mặt giảm xuống, dò hỏi.

"Nàng xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, còn tuyệt đối y thuận với

ta, vì sao ta lại không yêu nàng chứ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta còn tưởng rằng người chỉ chơi đùa với nàng." Chân Lệ lẩm bẩm một tiếng, nhìn một chút về phía Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi ở xa xa nhìn chăm chú bên này, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Chân Lệ quan sát thì lập tức lộ ra nụ cười ôn nhã.

Chân Lệ cũng gạt ra nụ cười, tính là đáp lại một thoáng, lập tức thu về ánh mắt, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, tỏ thái độ nói:

"Được, nhi tử bảo bối, ta sẽ không gây khó dễ cho nàng, yên tâm đi."

"Mẫu thân, người là một giám đốc của một công ty, là người có thân phận, sau này không được làm một ít hành động của phụ nhân bình thường nữa, biết chưa?" Vương Hạo Nhiên quay lại vấn đề chính.

"Ta nhìn các nàng không vừa mắt, cũng nhất thời xúc động, sau này sẽ không làm như vậy nữa." Chân Lệ lúng túng nói.

Wương Hạo Nhiên cảm thấy nàng có chút qua loa, nói tiếp: "Mẫu thân, như vậy đi, nếu như sau này người thấy ai khó chịu, người không được đi khiêu khích, nhớ kỹ đối phương là được rồi, tiếp đó người nói cho ta, ta giúp người giáo huấn đối phương, có được hay không?"

Wương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ xem như phản phái, thấy người của phe nhân vật chính thì khó chịu là quá bình thường, nhưng mà điểm võ lực của bọn họ quá yếu, tùy tiện trêu chọc, thuần túy chính là tự tìm cái chết.

Ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên rất đơn giản, đó chính là để chính mình tới đối phó người của phe nhân vật chính.

"Được, nhi tử bảo bối, sau này ta thấy ai khó chịu, không khiêu

khích người ta, nhất định sẽ nói cho người." Chân Lệ đáp ứng.

"Phụ thân?" Vương Hạo Nhiên nhìn về phía bên cạnh.

"Nhi tử bảo bố, người nói cái gì thì ta làm cái đó." Vương Hạo Nhiên đáp lại.

【 Dinh, kí chủ khuyên bảo nam phụ Vương Hạo Nhiên cùng nữ phụ Chân Lệ thành công, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 900 điểm phản phá! 】

Đột nhiên xuất hiện tin tức nhắc nhở để Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, sau đó chính là vui vẻ.

Lúc đầu hắn còn lo lắng hai người nói qua loa, nhưng đầu này hệ thống truyền đến tin tức nhắc nhở cũng để hắn an tâm.

Vương Hạo Nhiên vừa ý gật đầu một cái, lập tức đi đến Khâu Thiển Vi, tiếp tục cùng nàng nói chuyện phiếm.

Hai người Vương Hạo Nhiên cùng Chân Lệ châu đầu ghé tai một hồi, bỗng nhiên đi về phương hướng Khâu Thiển Vi.

"Thúc thúc, a di." Khâu Thiển Vi nhìn thấy hai người tới, ngưng nói chuyện với Vương Hạo Nhiên, lập tức trở nên có chút câu nệ.

"Người tên là gì?" Chân Lệ lộ ra nụ cười, hỏi.

"Khâu Thiển Vi.

"Vậy ta gọi người là Vi Vi." Chân Lệ mỉm cười từ trên cổ tay gỡ xuống một cái vòng ngọc, nói:

"Hôm nay không biết gặp được người, không có đặc biệt chuẩn bị, nhưng mà lần đầu thấy vẫn nên đưa lễ gặp mặt. Người nhận lấy cái

vòng tay này đi, coi như lấy tạm. Ta trở về bên ngoài lại chuẩn bị một phần lễ gặp mặt mới cho ngươi, đến thời gian sẽ cho ngươi."

"A di, như vậy không được, ta không thể nhận được." Khâu Thiển Vi có chút thụ sủng nhược kinh.

"Vi Vi, vòng tay này chỉ có hai ba mươi vạn, có chút rẻ, nhưng mà cũng là chút tấm lòng của a di, ngươi tạm thời cất đi, lúc khác ta sẽ tặng thêm." Vương Hưởng chen lời nói.

Ban đầu jai người không ưa đám người Khâu Thiển Vi, nhưng bọn hắn rất bảo vệ nhi tử, nghe được nhi tử nói cực kỳ yêu Khâu Thiển Vi, yêu ai yêu cả đường đi, tự nhiên cũng muốn cùng Khâu Thiển Vi tạo mối quan hệ.

Bọn hắn là đại lão trên thương trường, EQ cũng không thấp. Lúc không hành động mê muội thì vẫn rất biết làm người.

Khâu Thiển Vi cảm thấy quá quý giá, trong lúc nhất thời không dám nhận, thế là nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, mắt lộ ra vẻ hỏi thăm.

"Đây là tấm lòng của mẫu thân ta, ngươi nhận lấy đi." Vương Hạo Nhiên cười sờ lên đầu của nàng.

Khâu Thiển Vi vậy mới yên tâm, tiếp nhận vòng tay từ trong tay Chân Lệ, vô cùng vui nói: "Cảm ơn thúc thúc, cảm ơn a di!"

Khâu Thiển Vi vui vẻ đưa tay nhận lấy vòng tay, đồng thời đeo ở cổ tay.

Vừa vặn thích hợp.

Bên cạnh, loại trừ Liễu Nguyệt ra thì mấy tỷ tỷ cực kỳ hâm mộ nhìn xem muội muội Khâu Thiển Vi này. Các nàng rất muốn lấy vòng tay của Khâu Thiển Vi tới mang một chút.

Bởi vì vòng tay này đại biểu ý nghĩa thật sự quá không giống nhau.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tiếp tục thương cảm một ít, tâm tình cũng trở lại yên tĩnh rất nhiều.

Một đoàn người rời khỏi đỉnh núi, bắt đầu xuống núi.

Trên đường, Chân Lệ cùng Khâu Thiển Vi liên tiếp trò chuyện, hiểu rõ rất nhiều tin tức về Khâu Thiển Vi.

Sau khi biết Khâu Thiển Vi là một vị nghệ sĩ dương cầm quốc tế đỉnh tiêm thì hai người Chân Lệ cùng Vương Hưởng nhìn Khâu Thiển Vi thuận mắt hơn rất nhiều.

Sau khi xuống núi, Vương Hưởng cùng Chân Lệ làm chủ mời đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt ăn cơm.

Trong bữa tiệc có chút hòa hợp.

z @@@

Chương 566: Tranh Chấp

hSau khi ăn cơm xong, ba người Vương gia cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt chờ mỗi người trở về nhà.

Mà lúc này, bên trong một căn phòng của biệt thự nào đó trong Thanh Linh.

"Đã nói là không ăn. Cút, đều cút cho ta!"

Một người hầu cưỡng ép đút cơm cho Yến Vân Thiên, nhưng mà lại bị Yến Vân Thiên thò tay đẩy lên trên mặt đất.

"Thiếu gia, đã mấy ngày rồi người không ăn, không ăn cơm thì làm sao được chứ?" Người hầu thuyết phục nói.

"Cút, nếu không cút thì ta sẽ lấy mạng của người!" Yến Vân Thiên quát một tiếng.

Người hầu thấy thế, tranh thủ thời gian xám xịt rời khỏi, đi báo cáo với Yến Phi Bằng một chút.

Yến Phi Bằng nghe xong, nhíu chặt mày, rất nhanh đã chạy tới trong phòng của Yến Vân Thiên.

"Người thật muốn tuyệt thực à, hà tất phải tự hành hạ mình?" Yến Phi Bằng nói.

"Đến cùng là người có đáp ứng chuyện kia hay không?" Yến Vân Thiên hỏi.

Vốn dĩ hấn dự định sau khi chờ thân thể tốt thì chính tay giết Vương Hạo Nhiên.

Thế nhưng khi biết được Phượng Nhiêu vì Vương Hạo Nhiên làm ra chuyện như vậy thì thật sự không cách nào khoan nhượng.

Yến Vân Thiên cận kề cái chết đều không hy vọng chính mình lại có thêm phụ thân.

Từ sau khi ngày kia, nỗi lòng Yến Vân Thiên khó bình thường, thậm chí đi ngủ đều ngủ không ngon.

Hắn biết chỉ có mau chóng giết Vương Hạo Nhiên mới có thể lắng lại nộ khí.

Yến Vân Thiên trọng thương chưa lành, động tay còn không được, bởi vậy muốn để Yến Phi Bằng làm thay.

Đáng tiếc là Yến Phi Bằng cũng không đồng ý.

Yến Vân Thiên dùng tuyệt thực uy hiếp.

"Không được, ta đã đồng ý với A Nhiêu, không thể đổi phó tên Vương Hạo Nhiên kia." Yến Phi Bằng mặt khó xử.

"Vậy thì được rồi, người chuẩn bị chờ ta chết đói, tiếp đó nhật xác cho ta đi." Yến Vân Thiên tức giận hừ nói.

"Nhi tử, tại sao phải khổ như vậy chứ? A Nhiêu đã liên tục cảnh cáo qua, nếu ta ra tay với tên Vương Hạo Nhiên kia thì nàng khẳng định sẽ không khách khí đối với ta, người cũng đừng làm ta khó xử." Yến Phi Bằng tận tình nói.

"Có thể không khách khí với người thế nào? Còn có thể giết người hay sao?" Yến Vân Thiên trợn mắt nói.

"Này thì ngược lại không có khả năng lắm. Nhưng mà nếu ta giết tên Vương Hạo Nhiên kia thì A Nhiêu khẳng định sẽ rất đau lòng, nàng đau lòng thì trong lòng ta càng khó chịu hơn."

Trong khi Yến Phi Bằng nói chuyện, trong đầu không kèm nổi hiện ra thân ảnh có phong thái yếu điệu của Phượng Nhiêu, lại lộ ra dáng vẻ liếm cầu.

"Các người đã ly hôn, còn quan tâm nhiều như vậy làm cái gì?" Yến Vân Thiên nói.

"Cho dù là ly hôn, ta cũng hi vọng nàng sống tốt, chẳng lẽ người

không hy vọng sao?" Yến Phi Bằng nói.

Yến Vân Thiên hừ lạnh một tiếng. Đối với mẫu thân Phượng Nhiêu này hiện tại hẳn không có nửa điểm tình cảm. Phượng Nhiêu hài lòng hay không, hẳn không quan tâm.

"Một câu thôi, đến cùng là người có giúp ta giết Vương Hạo Nhiên hay không? ! Không giúp thì chúng ta cắt đứt quan hệ phụ tử!" Yến Vân Thiên bức bách nói.

"Nhi tử, người để ta suy nghĩ một thoáng, qua một thời gian ngắn ta sẽ trả lời người." Yến Phi Bằng qua loa nói.

Ta muốn trả lời ngay!" Yến Vân Thiên nóng nảy mắt bình tĩnh nói.

Yến Phi Bằng không biết như thế nào cho phải, lúc này chợt có điện thoại, xem xét điện báo, phát hiện là người bên công ty gọi điện thoại tới.

"Nhi tử, ta vội vàng xử lý một ít chuyện, chờ ta xử lý xong rồi lại nói với người." Yến Phi Bằng nói.

"Người phải xử lý chuyện gì?" Yến Vân Thiên nghi hoặc hỏi.

"Ta chuẩn bị đem sáu thành tài sản chuyển sang cho A Nhiêu." Yến Phi Bằng cũng không có che giấu.

"Người nói đùa cái gì, đang yên đang lành tại sao muốn phải đem tài sản chuyển cho nàng? Hơn nữa còn chuyển sáu thành? !" Yến Vân Thiên rất thất vọng về Phượng Nhiêu, bởi vậy lúc gọi đều dùng "Nàng" thay thế, mà không phải mẫu thân.

"Không phải là ta hy vọng nàng sống tốt một chút sao? Trước đây A Nhiêu ở Phượng Khê Sơn thì chỗ cần dùng tiền không nhiều, nhưng bây giờ tìm một nam nhân thế tục, sau này khẳng định phải tiêu tiền. Coi như là ta đưa đồ cưới cho nàng đi." Yến Phi Bằng đương nhiên

nói.

Yến Vân Thiên tức giận đến sôi máu.

Tài sản của Yến Phi Bằng nên để hấn kế thừa. Hiện tại lại chuyển sáu thành cho Phượng Nhiêu! Yến Vân Thiên hoàn toàn có thể đoán được sau này số tiền này sẽ vào tay Vương Hạo Nhiên.

"Ta không đồng ý! Người không thể cho nàng dù chỉ là một phân tiền!" Yến Vân Thiên cường liệt phản đối nói.

"Uy, là ta. Chuẩn bị thủ tục hợp đồng xong chưa? Xong rồi phải không, chuyển tới thủ tục hợp đồng kia đi, ta sẽ ký tên. . ." Yến Phi Bằng đi nghe điện thoại, không để ý đến Yến Vân Thiên, một bên nói, một bên đi ra ngoài.

Yến Vân Thiên muốn gọi hấn trở về, nhưng Yến Phi Bằng đã đi ra ngoài.

Phanh phanh phanh!

Yến Vân Thiên nâng lên nắm tay, cảm ván giường phát tiết.

Đi qua khoảng thời gian chữa trị này, tay hấn đã có thể hoạt động. Chỉ là tùy ý dùng sức như vậy, tránh không được tác động đến chỗ khác trên mình.

Yến Vân Thiên đau đến mồ hôi lạnh rơi xuống dưới.

Không bao lâu, người hầu lại tới, bưng đồ ăn tới.

Yến Vân Thiên muốn tiếp tục quật ngã đồ ăn, đùa vội suy nghĩ, bỗng nhiên ngưng lại.

Xem ra là hấn đã thấy dựa vào Yến Phi Bằng căn bản là không thể thực hiện được.

Ở trong mắt Yến Phi Bằng, Phượng Nhiêu còn quan trọng hơn hẳn nhiều.

Không trông cậy vào được Yến Phi Bằng, vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Yến Vân Thiên suy tư mấy giây, rất nhanh đã có chủ kiến.

Sau khi ăn cơm xong, hắn để người hầu tìm đến giấy bút cùng phong thư.

Sau khi Yến Vân Thiên viết xuống một ít chữ trên giấy thì lập tức dùng phong thư sắp xếp gọn, phân phó người hầu đi gọi Vân Huyền tới.

Người hầu lĩnh mệnh rời khỏi, không bao lâu, Vân Huyền đã đi tới trong phòng.

"Vân Huyền, đem phong thư này đưa đến một chỗ giúp ta, địa chỉ viết ở đằng sau phong thư." Yến Vân Thiên dặn dò một tiếng.

"Đây là thư gì?" Vân Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Đưa cho một người bạn của ta." Yến Vân Thiên nói láo.

Ngay cả Yến Phi Bằng cùng Phượng Nhiêu đều không dựa vào được, hiện tại hắn đã không tin bất kỳ kẻ nào, đương nhiên sẽ không đem kế hoạch của mình nói cho Vân Huyền.

"Được." Vân Huyền cũng không có hỏi nhiều, quay người rời khỏi.

N @@@

Chương 567: Hồi Tội

「Nhưng mà lại không có đi đưa tin, mà đi cùng nói chuyện này cho Vũ Ngưng.

Hai người thương lượng một chút, mở ra nhìn một chút, phát hiện khuôn mặt trên thư, từ một ít từ ngữ không được sắp xếp khó hiểu, ngay cả nghĩ đều nghĩ không lưu loát.

Vũ Ngưng cùng Vân Huyền không hiểu, thế là gọi điện thoại đem chuyện này hồi báo cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được lời nói của Vũ Ngưng thì cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy, không khỏi kinh nghi, nói với Vũ Ngưng:

"Chụp ảnh phong thư lại rồi gửi cho ta."

"Được, công tử." Vũ Ngưng lên tiếng, ngắt điện thoại đi.

Vài giây sau, Vương Hạo Nhiên nhận được tấm ảnh của Vũ Ngưng gửi đến.

Wương Hạo Nhiên nhìn một hồi, cũng xem không hiểu nội dung.

Wương Hạo Nhiên trở lại trong biệt thự ở gần đại học Thanh Linh.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Phụng Huyền Tố nhìn thấy mắt hần lộ ra vẻ suy tư, ân cần dò hỏi.

"Chặn được một phần tin của Yến Vân Thiên, cũng không hiểu trên đó viết cái đề chơi gì, người có thể xem hiểu không?" Vương Hạo Nhiên đưa tấm ảnh bên trong điện thoại di động, bày ra cho Phượng Huyền Tố nhìn một chút.

Phượng Huyền Tố đem đầu bu lại, cố tình dán vào Vương Hạo Nhiên, xem xét nét chữ trong tấm ảnh, nhưng nhìn một lát sau đầu óc cũng mơ hồ.

"Ta cũng không hiểu." Phượng Huyền Tố lắc đầu.

"Có thể để cho ta xem một chút không?" Ninh Ngạo Tuyết ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh bỗng nhiên nói xen vào.

"Tất nhiên có thể."

Nghe vậy, Ninh Ngạo Tuyết cũng tiến tới một bên khác của Vương Hạo Nhiên. Nhưng lúc xem xét tấm ảnh, cố tình nói ấp úng, mặt còn lơ đãng dán vào bên mặt của Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Phượng Huyền Tố nhìn thấy thì lập tức trợn to mắt nhìn nàng.

Ninh Ngạo Tuyết phảng phất giống như không ngờ, thỉnh thoảng dán mặt Vương Hạo Nhiên mặt, một chút, nghiêm túc xem xét nét chữ bên trên trong nội dung của tấm ảnh, thật lâu không đoán ra được.

Phượng Huyền Tố nhin không được, cảm thấy nàng chiếm tiện nghi của phu quân, liền nói: "Còn nhìn nữa, chẳng lẽ người nhìn hiểu sao?"

"Để người thất vọng rồi, ta thực sự xem hiểu." Ninh Ngạo Tuyết nghe ra vị chua trong lời nói của nàng, không kèm nổi có chút đắc ý.

Phượng Huyền Tố nửa tin nửa ngờ "Phải không? Vậy người ngược

lại nói một chút, phía trên viết cái gì."

"Đây là một phần mật thư, phía trên làm rối loạn thứ tự từng chữ, cho nên nhìn rất lộn xộn, cần dùng phương thức đặc biệt sắp xếp lại lần nữa, " Ninh Ngạo Tuyết nói xong, thò tay chỉ lên những nét chữ này.

Mỗi lần nàng chỉ một chữ, Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố lẩm nhẩm trong lòng một thoáng.

Cuối ùng sắp xếp lại nội dung, đơn giản khái quát một thoáng đó chính là: Giết Vương Hạo Nhiên.

Gửi đến tổ chức sát thủ, là Thất Tuyệt Đường bên trong giang hồ ẩn thế.

Yến Vân Thiên đưa tin đến khách sạn kia là chỗ liên hệ chủ cũ của Thất Tuyệt Đường.

Phượng Huyền Tố nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình.

Vương Hạo Nhiên ngược lại tương đối bình tĩnh.

Yến Vân Thiên muốn giết chết hắn, hắn cũng muốn giết chết Yến Vân Thiên.

"Ta đi tìm hắn!" Phượng Huyền Tố nổi giận đùng đùng.

"Cùng đi chứ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta nghe nói phụ mẫu của Yến Vân Thiên đang ở Thanh Linh, tu vi của Phượng Nhiêu kia sâu không lường được, các người tùy tiện tiến đến, rất có thể sẽ thua thiệt." Ninh Ngạo Tuyết không khỏi có chút lo lắng:

"Không bằng để ta cùng các người đi đi, nhiều thêm một người thì

thêm một chút sức."

Mặc dù nàng biết Vương Hạo Nhiên cực kỳ lợi hại, nhưng muốn nói so sánh cùng sơn chủ Phượng Nhiêu của Phượng Khê Sơn thì khẳng định là kém chí ít một cái cấp bậc.

Ninh Ngạo Tuyết không biết rõ quan hệ của hắn và Phượng Nhiêu, có ý tưởng này cũng rất bình thường.

Vương Hạo Nhiên ngược lại không có chút lo lắng nào, nhưng mà Ninh Ngạo Tuyết đã có lòng, hắn cũng không phản đối.

Ba người chuẩn bị ra ngoài, nhưng sắp đến lúc đi, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên thoáng nhìn Phùng An Na đang lau nhà.

"Người cũng cùng đi chứ."

Dù sao lần đi này cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Ninh Ngạo Tuyết lúc trước là vị hôn thê của Yến Vân Thiên cũng đi, không bằng cũng kêu Phùng An Na đi theo.

Nhiều người càng làm cho Yến Vân Thiên càng dễ mất bình tĩnh.

Bởi vì trong lòng Vương Hạo Nhiên hiểu rõ, hôm nay không nhỏ lông dê của Yến Vân Thiên, ngày mai sẽ không có cơ hội này.

Tính toán thời gian, Đạm Đài Yêu Nguyệt có lẽ đã đưa mấy muội muội Khâu Thiển Vi về nhà.

Sau khi các nàng Khâu Thiển Vi an ổn về đến nhà, khẳng định Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ lập tức xuất phát.

Vương Hạo Nhiên cũng không tin tưởng Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ để qua đêm rồi mới đi báo thù này.

Trong ga-ra, có một chiếc Aventador cùng một chiếc Pagani, chia nhau có thể ngồi hai người.

Bốn người vừa vặn đủ.

Vương Hạo Nhiên cùng Phùng An Na làm tài xế, mỗi người mang theo Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết đi đến biệt thự của Yến Vân Thiên.

Vũ Ngưng cùng Vân Huyền sớm biết được tin tức, bởi vậy ở bên ngoài chờ từ rất sớm.

Sau khi nhìn thấy đám người Vương Hạo Nhiên tới, lập tức mời bọn họ vào bên trong biệt thự.

Phượng Huyền Tố không có trực tiếp đi đến phòng ngủ của Yến Vân Thiên, mà là dự định báo trước một tiếng cho Phượng Nhiêu.

Lúc này Phượng Nhiêu đang ở trong phòng ngủ, mặc thử đủ loại trang phục hiện đại, liên tục mèo tự khen mèo dài đuôi.

Phượng Huyền Tố đi tới ngoài phòng ngủ gõ cửa, Phượng Nhiêu nghe được động tĩnh, từ trong căn phòng đi ra.

Sau khi Phượng Nhiêu nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì nhiệt tình chào hỏi, lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy hai khuôn mặt xa lạ.

"Hai vị này là. . ." Mắt Phượng Nhiêu lộ ra vẻ hỏi thăm.

"Thương Châu Ninh gia, Ninh Ngạo Tuyết."

"Hương Đảo Phùng gia, Phùng An Na."

Hai người tự báo xuất thân.

Phượng Nhiêu khẽ giật mình, chợt rất nhanh nhớ đến hai vị này là vị hôn thê của Yến Vân Thiên. Nghi hoặc ý đồ đến đây của hai người, đang muốn đặt câu hỏi.

Nhưng mà lại bị Phượng Huyền Tố giành nói: "Tỷ tỷ, nhi tử người muốn tìm sát thủ của Thất Tuyệt Đường giết Hạo Nhiên, người biết không?"

"Cái gì? !" Toàn thân Phượng Nhiêu chấn động.

"Sơn Chủ, mời xem qua." Vân Huyền đem nguyên kiện phong thư giao cho Phượng Nhiêu nhìn một chút.

Phượng Nhiêu nhìn thấy từ chữ rối loạn, lộ ra một ít nghi hoặc.

Ninh Ngạo Tuyết chỉ điểm một chút.

Phượng Nhiêu vậy mới hoàn toàn xác định.

"Đi theo ta."

v @@@

Chương 568: Người Lấy Mạng Người Đã Tới (1)

AKhuôn mặt Phượng Nhiêu lạnh giá, mang theo đám người Vương Hạo Nhiên, trùng trùng điệp điệp đi về phòng ngủ của Yến Vân Thiên.

Lúc này sắc mặt của Yến Vân Thiên không nổi giận như trước kia.

Bởi vì trong lòng mong mỗi sát thủ của Thất Tuyệt Đường kịp thời ra tay giết chết Vương Hạo Nhiên.

Sát thủ của Thất Tuyệt Đường danh chấn giang hồ ẩn thế. Ra tay đối phó một công tử thế tục như Vương Hạo Nhiên căn bản chính là chuyện dễ như trở bàn tay.

Theo cách nhìn của Yến Vân Thiên căn bản là chuyện này đã ổn rồi.

Nhưng mà ngay lúc hần nghĩ như vậy, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân.

Phượng Nhiêu đi đầu vào trong phòng ngủ.

Sau khi Yến Vân Thiên nhìn thấy nàng thì không khỏi hừ lạnh một tiếng, đang muốn nghiêng đầu đi không để ý tới.

Thế nhưng lúc đang muốn quay đầu, cũng nhìn thấy Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết, Phùng An Na, Vân Huyền, Vũ Ngưng vây quanh Vương Hạo Nhiên mà mình hận thấu xương kia đi đến.

Nhìn xem trạng thái của một đoàn người, hình như cực kỳ thân mật với Vương Hạo Nhiên.

Yến Vân Thiên đố kị vô cùng, nhưng không chờ hần đố kỵ, cũng nhìn thấy trong tay Phượng Nhiêu cầm một tấm giấy viết thư.

Ánh mắt của hần bỗng nhiên co rụt lại.

"Đây là người viết sao?" Phượng Nhiêu đem giấy viết thư ném đi trên mặt Yến Vân Thiên.

"Ta không có viết qua loại vật này." Yến Vân Thiên cầm lấy nhìn một

chút, giả vờ ngây ngốc nói.

Vân Huyền đi đến phía trước một bước, xác nhận nói "Đây chính là người viết, người còn phân phó ta tranh thủ thời gian đưa đi."

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Trong lòng Yến Vân Thiên một trận nổi cáu, hận không thể giết chết Vân Huyền.

Vũ Ngưng chỉ làm việc không đáng tin, Vân Huyền này càng quá phận, lại dám phản bội hắn!

Nhưng mà tình huống này của hắn, tạm thời không có cách gì trừng trị Vân Huyền.

"Coi như phong thư này là do ta viết thì như thế nào? Ta đưa một phong thư cho bằng hữu, cái này cũng không được sao?" Yến Vân Thiên nhìn xem Phượng Nhiêu, cố giả bộ bình tĩnh nói.

Ninh Ngạo Tuyết thấy thế, lên trước cầm thư tới, ở trong phòng ngủ Yến Vân Thiên cầm lấy cây bút để trên đầu giường, lập tức vòng một ít chữ trên tờ giấy.

Sau khi viết xong, hai tay nàng cầm lấy giấy viết thư mở ra, bày ra cho Yến Vân Thiên nhìn.

"Tự người đọc một chút đi." Ninh Ngạo Tuyết nói.

Sắc mặt Yến Vân Thiên cứng một thoáng, hai mắt nhìn về phía Ninh Ngạo Tuyết cơ hồ muốn phun ra lửa.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Yến Vân Thiên bị tổn

thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Sau khi bị Ninh Ngạo Tuyết bóc trần, sắc mặt Yến Vân Thiên hết sức khó coi, cũng không thể nói dối được nữa.

"Người còn có cái gì để nói nữa không? !" Phượng Nhiêu lạnh giọng chất vấn nói.

"Là do ta viết, vậy thì thế nào!" Yến Vân Thiên nhìn thấy không dối gạt được, cũng dứt khoát thừa nhận.

"Ta từng cảnh cáo người, người đã quên rồi sao?" Mặt Phượng Nhiêu trầm như nước.

"Tất nhiên không quên! Mẫu thân ruột của ta hoàn toàn không quan tâm đến ý nghĩ của đứa nhi tử này, còn nói ra mấy câu nói kia, làm sao mà ta quên được chứ?" Yến Vân Thiên cũng lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Tuy là chuyện tìm sát thủ bị phát hiện, nhưng mà thì tính sao.

Hắn cũng không tin Phượng Nhiêu sẽ tự tay giết chết đứa nhi tử này.

"Ờ thật xa đã nghe các người la to, đến cùng là như thế nào?"

Yến Phi Bằng nghe được động tĩnh, từ bên ngoài đi vào trong phòng ngủ, vội vã hỏi thăm.

Phượng Nhiêu từ trong tay Ninh Ngạo Tuyết cầm tới bức thư ném cho Yến Phi Bằng.

Yến Phi Bằng cầm lấy xem xét, mí mắt hung ác nháy một cái, nhìn về phía Yến Vân Thiên "Người viết sao?"

Yến Vân Thiên giữ im lặng.

Nhưng như vậy cũng đã thừa nhận là do hắn viết

Cả khuôn mặt của Yến Phi Bằng đều nhú lại, cảm giác chính mình sơ sót.

Trước đó tâm tình của Yến Vân Thiên kích động như vậy, muốn để chính mình đi giết Vương Hạo Nhiên, mà chính mình lại từ chối không có đồng ý, chính mình sớm nên nghĩ đến Yến Vân Thiên sẽ dùng biện pháp khác.

Nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra, Yến Phi Bằng bảo vệ nhi tử, cũng không có chỉ trích Yến Vân Thiên cái gì.

"A Nhiêu, do Vân Thiên nhất thời xúc động, để ta khuyên bảo khuyên bảo hắn. Ta bảo đảm sau này hắn sẽ không bao giờ làm ra những chuyện như vậy nữa."

Yến Phi Bằng chú ý tới thần sắc Phượng Nhiêu âm trầm vô cùng, sợ nàng làm ra chuyện gì không ổn, bởi vậy vội vã khuyên can.

Phượng Nhiêu không có trả lời, trong ánh mắt nhìn về phía Yến Vân Thiên có dị quang phức tạp chớp động.

Yến Phi Bằng nói tiếp: "A Nhiêu, ta đã chuyển bảy thành tài sản cho người, bán ta một chút mặt mũi được không?"

Phượng Nhiêu vẫn không trả lời.

"Tám thành, không, chín thành!" Yến Phi Bằng nói.

Phượng Nhiêu không có nói chuyện, Yến Vân Thiên cũng nhin không được.

Tài sản của Yến Phi Bằng chính là tài sản của hắn. Yến Phi Bằng không đau lòng, hắn cũng rất đau lòng đấy.

"Phụ thân, người đừng nói nữa, cũng không cần ngăn, đến bên cạnh ta đi. Hôm nay ngược lại ta muốn xem xem, mẫu thân có thể làm gì ra." Trong lòng Yến Vân Thiên vẫn còn có chút lực lượng.

Vương Hạo Nhiên kia chẳng qua là một phú nhị đại trong thế tục, loại trừ có chút tiền cùng dáng dấp đẹp mắt thì không còn gì khác.

Phượng Nhiêu coi như là bảo vệ thì cũng có một cái mức độ, luôn không khả năng vì Vương Hạo Nhiên này mà không nhận ruột thịt.

Sau khi Yến Phi Bằng nghe được lời của nhi tử thì cũng không có tránh ra.

Bởi vì ý nghĩ của hắn không có lạc quan như Yến Vân Thiên vậy.

"Người làm sai chuyện, như vậy mà coi là thái độ nhận sai sao?" Phượng Nhiêu trầm giọng nói.

"Ta không sai!" Yến Vân Thiên cắn răng nói.

"Vân Thiên, lúc ta cảnh cáo người cũng đã nói qua, nếu người không nghe khuyến cáo, vậy cũng đừng trách ta." Trong mắt Phượng Nhiêu từ tâm tình phức tạp mà lấp lóe dị quang, dần dần ngưng tụ biến thành một cỗ sát ý.

Chương 569: Người Lấy Mạng Người Đã Tới (2)

Yến Vân Thiên cảm giác được, lập tức cảm thấy lông ma trên mình dựng đứng. Trong lòng dâng lên tâm tình khủng hoảng, sợ hãi, oán hận.

Mẫu thân vì tên phú nhị đại trong thế tục này, dĩ nhiên thật động lên ý nghĩ giết chết mình!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Yến Vân Thiên bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Yến Vân Thiên -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"A Nhiêu, van cầu người, nói thế nào Vân Thiên cũng là nhi tử của người mà." Yến Phi Bằng cũng cảm giác được cổ sát ý này, vội vã thuyết phục một tiếng, tiếp đó quay đầu lại quát lên một tiếng với Yến Vân Thiên:

"Nghịch tử, vẫn còn chưa nhận sai sao, người thật muốn chết phải không? !"

Yến Vân Thiên từ trong khủng hoảng lấy lại tinh thần, "Mẫu thân, là ta sai rồi, ta không nên không nghe khuyên cáo của người, đừng giết ta, đừng giết ta."

Sát ý trong mắt Phượng Nhiêu không tan.

Yến Vân Thiên đánh lên bài tình cảm, tiếp tục nói: "Mẫu thân, ta được người mười sáu tháng mang thai sinh hạ, là nhi tử ruột của người mà. Coi như phạm tội lớn thì người cũng nên cho ta một cơ hội để sửa đổi chứ."

Trong khi nói chuyện, bởi vì đủ loại tâm tình dâng lên, dĩ nhiên gạt ra một ít nước mắt.

Sau khi Phượng Nhiêu nhìn thấy, ánh sáng sát ý trong mắt hơi hơi đông đưa, động lòng.

Phượng Huyền Tố mang theo hỏa khí mà tới, lúc đầu trông chờ Phượng Nhiêu giải quyết, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này thì cũng không thể tìm được, trực tiếp từ sau lưng của Phượng Nhiêu đi tới phía trước.

Muốn ra tay giết Yến Vân Thiên.

Nhưng mà Yến Phi Bằng cũng đứng ngang chính giữa, ngăn nàng lại.

Tu vi của Phượng Huyền Tố còn kém một chút so với Yến Phi Bằng, nhìn thấy một màn này, thế là quay đầu lườm thân ảnh nào đó:

"Ninh Ngạo Tuyết, giúp ta ngăn trở hắn!"

Có Ninh Ngạo Tuyết ngăn trở Yến Phi Bằng thì nàng có thể trực tiếp ra tay giết chết Yến Vân Thiên.

Ninh Ngạo Tuyết khoanh tay, thần sắc khoan thai, không có tính toán ra tay. Ánh mắt lơ đãng lườm liếc Vương Hạo Nhiên.

Phượng Huyền Tố không biết rõ thực lực chân chính của Vương Hạo Nhiên.

Ninh Ngạo Tuyết chỉ biết mặc kệ là Yến Vân Thiên hay là sát thủ của Thất Tuyệt Đường căn bản không uy hiếp được Vương Hạo Nhiên.

Mà Phượng Nhiêu cùng Yến Vân Thiên lại bắt hòa.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên nguyện ý thì giết Yến Vân Thiên là

chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà Vương Hạo Nhiên đã không có ra tay, rất có thể là có chút chủ kiến khác, nếu chính mình tùy tiện nhúng tay, có lẽ sẽ phá chuyện của hắn.

Giấu ý nghĩ này ở trong lòng, Ninh Ngạo Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Phượng Huyền Tố.

Phượng Huyền Tố thấy thế, cũng không thể làm gì, tạm thời không có hành động thiếu suy nghĩ. Xoay chuyển ánh mắt nhìn về Phượng Nhiêu.

Phượng Nhiêu sợ hãi Vương Hạo Nhiên bị thương tổn, có ý niệm giết Yến Vân Thiên để chấm dứt hậu hoạn, nhưng trong lòng thực tế có chút không đành lòng.

Ánh mắt hơi hơi chuyển động, Phượng Nhiêu bí mật quan sát Vương Hạo Nhiên một chút, muốn xem hần sắc của hắn.

Vương Hạo Nhiên phớt bất được hành động này của Phượng Nhiêu.

Đi đến bên người nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói nhỏ với nàng một câu.

Trong mắt Phượng Nhiêu lấp lóe hào quang một hồi, sát ý dần dần lui bước.

Yến Vân Thiên lo lắng tính mạng của mình, tự nhiên là lúc nào cũng nhìn chăm chăm thần sắc của Phượng Nhiêu, sau khi cảm thấy được tâm tình của Phượng Nhiêu có chuyển biến thì không khỏi nói lỏng một hơi.

Đồng thời còn có một loại cảm giác thống khoái vượt qua Vương Hạo Nhiên.

"Vương Hạo Nhiên, người chỉ là một tên bám váy nữ nhân mà thôi, còn thật cho là mẫu thân của ta vì người làm mọi chuyện sao? Dù sao ta cũng là nhi tử của nàng, người muốn giết dây để nàng giết ta, đừng có nằm mơ!"

Hắn thấy vừa rồi lúc Vương Hạo Nhiên thì thầm bên tai Phượng Nhiêu khẳng định là muốn để Phượng Nhiêu kiên định giết mình.

Nhưng mà Phượng Nhiêu suy tư một hồi, hiển nhiên không có làm ra quyết định này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thần sắc kia của Yến Vân Thiên thì cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc đầu Phượng Nhiêu bồi hồi tại muốn giết Yến Vân Thiên, lấy mức độ Phượng Nhiêu quan tâm hắn thì nếu như hắn thật muốn giết dây thì hiện tại Yến Vân Thiên đã mất mạng.

Chỉ là nếu như Phượng Nhiêu thật giết Yến Vân Thiên thì trong lòng sẽ lưu lại một cái gai không xóa được.

Dù sao Yến Vân Thiên cũng là nhi tử của nàng.

Vương Hạo Nhiên tự nhận đã hố Phượng Nhiêu cực kỳ thảm, làm cho một cái nhà đang yên đang lành của nàng trực tiếp đổ vỡ.

Hơn nữa, Phượng Nhiêu nhiều lần ám chỉ, hắn cũng không có đưa ra câu trả lời mang tính thực chất, nhưng làm mỹ nữ này phải chịu khổ.

Thực tế hắn không nguyện ý để Phượng Nhiêu tiếp nhận thống khổ sau khi giết nhi tử của nàng.

Mặc dù Phượng Nhiêu là nữ phụ, nhưng đối với mỹ nữ thì Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối khoan dung.

Bởi vậy vừa rồi Vương Hạo Nhiên khuyên Phượng Nhiêu không nên giết Yến Vân Thiên.

Phượng Nhiêu nghe xong, tự nhiên cũng bỏ đi ý niệm giết Yến Vân Thiên.

Tất nhiên, tiền đề để Vương Hạo Nhiên làm ra hành động này là bởi vì hắn dùng thấu thị nhìn thấy người khác đang tới lấy mạng của Yến Vân Thiên.

"Sau cơn mưa trời lại sáng. Vân Thiên, sau này người tuyệt đối không nên làm ra chuyện như vậy, biết chưa?" Yến Phi Bằng nói lỏng một hơi, gạt ra nở nụ cười, bắt đầu sôi nổi lên, nói với Yến Vân Thiên.

"Biết rồi." Yến Vân Thiên giả bộ đáp lại. Trong bóng tối cũng nghĩ đến cùng Vương Hạo Nhiên không chết không thôi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Hơn nữa, những cái tiếng bước chân này rất nặng nề.

"Thần y, ngài đã tới rồi." Sau khi Yến Phi Bằng nhìn thấy thân ảnh của Biển Tố Vấn thì vội vã khách khí chào hỏi một tiếng, lập tức chú ý tới một nữ nhân rất xinh đẹp ở sau lưng của nàng, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Bởi vì mặc dù nữ nhân này đẹp đến kinh người, nhưng thần sắc trên mặt cũng lạnh đến đáng sợ.

Hiển nhiên kẻ đến không có ý tốt.

Hơn nữa, Yến Phi Bằng còn từ trên người của nàng cảm nhận được một loại cảm giác áp bách còn đặc hơn so với Phượng Nhiêu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi đến trước mặt Yến Vân Thiên, lấy ra một tấm hình.

"Người quen biết hần không?"

Trên tấm ảnh là một tiểu bằng hữu rất đáng yêu.

Yến Vân Thiên tập trung nhìn vào, sắc mặt đại biến.

H @@@

Chương 570: Nhìn Hai Người Chết

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn chăm chú vào Yến Vân Thiên, tất nhiên thấy được sự thay đổi thần sắc của hần, nói tiếp:

"Đây là đệ đệ ta, không lâu trước đây bị người đánh một chưởng vào ngực mất mạng. Tam muội ta cận kề điều tra, xác định mức độ tu vi chân khí của tên hung thủ này khoảng bảy mươi năm đến tám mươi năm."

"Người nói xem, hung thủ giết đệ đệ ta sẽ là ai chứ?"

Trong lòng Yến Vân Thiên bồi rối vô cùng, cố gắng giả ra vẻ mặt bình tĩnh "Làm sao ta biết được."

"Tiểu bằng hữu này đáng yêu như thế, làm sao nhi tử ta sẽ giết hần chứ? Các người nhất định là sai làm rồi." Yến Phi Bằng nhìn thấy

tình huống không đúng, vội vàng tiến lên giải thích.

"Cuối cùng nguyên nhân là gì, chỉ sợ mỗi nhi tử người biết." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Nghe giọng người giống như xác định là ta giết đệ đệ người. Ở bên Thanh Linh này có số lượng cao thủ cũng không ít, dựa vào cái gì nói là ta." Yến Vân Thiên chỉ chỉ Ninh Ngạo Tuyết:

"Ví dụ như nàng. Tu vi chân khí của nàng cũng gần như phù hợp tiêu chuẩn hung thủ."

Ninh Ngạo Tuyết không khỏi nhú nhú lông mày, nhưng cũng không nhiều lời.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tiếp tục nói: "Nhất định cần có chứng cứ người mới chết yên tâm thoải mái phải không? Ta thành toàn cho người." Nói xong, hai con người phát ra hào quang kì dị.

Yến Vân Thiên lơ đãng nhìn chăm chú một chút rồi lập tức cảm thấy ý thức của mình dường như không thể khống chế được.

"Có phải người giết đệ đệ Lâm Thần ta hay không?" Trong âm thanh của Đạm Đài Yêu Nguyệt mang theo một loại cảm giác mê hoặc nhân tâm.

"Đúng vậy, ta dùng một chưởng đánh chết hắn, sau đó ném hắn vào trong một cái hồ." Hai mắt Yến Vân Thiên vô thần, chằm chằm đáp lại.

"Tại sao lại giết hắn? !" Đạm Đài Yêu Nguyệt tiếp tục hỏi.

Bên cạnh, trong lòng Vương Hạo Nhiên nhảy một cái.

Ban đầu hắn để Vũ Ngưng truyền tin tức giả, nói người đoạt Tàn Vận Hàn là tiểu bằng hữu Lâm Thần.

Yến Vân Thiên hiện lên sát tâm là ở lí do này.

Chỉ là, lý do này có chút vô lí.

Tuy có khả năng có thể lừa gạt qua ở mức độ lớn.

Nhưng vì để phòng vạn nhất Vương Hạo Nhiên không muốn Yến Vân Thiên nói ra động cơ giết Lâm Thần.

Suy cho cùng nói dối vẫn là nói dối, có khả năng bị vạch trần.

"Hỗn đản chết tiệt, thì ra bạn học Lâm Thần ta là người giết!" Vương Hạo Nhiên tức giận đến giậm chân, xông lên phía trước, đâm một quyền vào mặt Yến Vân Thiên.

Yến Vân Thiên chịu một quyền, cũng từ trong trạng thái mơ hồ chậm chậm lấy lại tinh thần.

Hắn không biết mình vừa nói gì, chỉ cảm thấy mặt mũi đau đớn. Mà Vương Hạo Nhiên ở ngay trước mắt, chắc hẳn là hắn ra tay.

Yến Vân Thiên nổi giận, tuy thân thể không động được, nhưng tay lại có thể đánh trả, thế nhưng lúc vừa muốn thò tay hướng về Vương Hạo Nhiên.

Đông đông đông. . .

Tay Yến Vân Thiên giằng co giữa không trung, đột nhiên cảm giác được tim đập loạn lên, giữa trái tim truyền đến một trận đau đớn.

"A a a!"

Yến Vân Thiên đau kêu lên.

"Nhi tử, người sao vậy?" Yến Phi Bằng kinh ngạc một thoáng, lập

tức phản ứng lại, nhìn về hướng Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tình huống quỷ dị trên người Yến Vân Thiên hiển nhiên có quan hệ với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Yến Phi Bằng sợ hãi thủ đoạn quỷ dị của Đạm Đài Yêu Nguyệt, không dám ra tay với nàng, chỉ có thể khẩn cầu:

"Tha cho nhi tử ta một mạng, ta có thể dùng tài phú đền sai lầm của nhi tử ta."

"Dùng mạng đền mạng." Thái độ Đạm Đài Yêu Nguyệt rất rõ.

Yến Phi Bằng thấy nàng khăng khăng, thế là nhìn Phượng Nhiêu nhờ giúp đỡ.

Phượng Nhiêu không động.

Nếu không phải Vương Hạo Nhiên khuyên can, nàng đã muốn giết Yến Vân Thiên, làm thế nào lại ra tay tương trợ.

Hơn nữa, Phượng Nhiêu cũng ước chừng có thể cảm thấy được cho dù mình ra tay cũng không cứu được Yến Vân Thiên.

Bởi vì Đạm Đài Yêu Nguyệt rất mạnh, mạnh hơn nàng.

"Phụ thân, cứu ta, cứu ta. . ." Yến Vân Thiên không muốn chết, tuyệt vọng la lên.

Yến Phi Bằng không đành lòng để nhi tử chịu chết, trong khi nóng vội vận chuyển chân khí trên người đánh về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, dự định liều mạng với nàng.

Hắn cũng là Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, tu vi chân khí không yếu, một chưởng toàn lực có uy lực đáng sợ, mang theo từng trận kinh phong.

Thế nhưng lúc tay Yến Phi Bằng cách Đạm Đài Yêu Nguyệt còn có một thước cũng bỗng nhiên cảm thấy trái tim đau nhức kịch liệt.

Bị đau nhức kinh khủng như vậy chân khí Yến Phi Bằng ngưng tụ tán loạn, vô lực té nằm xuống.

Đông đông đông. . .

Yến Vân Thiên chỉ cảm thấy tim đập không ngừng gia tốc, giữa trái tim đau nhức tột cùng, lúc đã đến giới hạn.

Oành!

Phốc!

Trái tim Yến Vân Thiên vỡ tan, phun ra một ngụm máu tươi, tắt thở bỏ mình.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Yến Vân Thiên bị nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt đánh chết, thu được 5000 điểm phản phái. 】

Phốc!

Yến Phi Bằng cũng nhanh chóng phun một ngụm máu, nháy mắt không còn thở .

Hai phụ tử thẳng tắp nằm. Khác biệt duy nhất là một người nằm trên giường, một người nằm dưới giường.

Vương Hạo Nhiên đem từng cảnh tượng ấy thu vào trong mắt, không khỏi có chút thẫn thức.

Yến Vân Thiên đã chết như vậy. . .

Xoay chuyển ánh mắt, Vương Hạo Nhiên nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt một chút, trong bóng tối tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Loại thủ đoạn này của Đạm Đài Yêu Nguyệt quả thực là giết người trong vô hình.

Từ đầu đến cuối, tay chân nàng đều chưa tiếp xúc với Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên, chỉ dùng ánh mắt nhìn bọn họ một chút mà thôi.

Yến Phi Bằng với Yến Vân Thiên trực tiếp bị nhìn như vậy mà không còn.

Dựa theo chứng cứ trong thế tục, Đạm Đài Yêu Nguyệt không bị cấu thành bất cứ tội gì.

Cuối cùng, cũng không thể nói là nàng dùng ánh mắt giết người mà bắt nàng đi chứ?

Nhìn thấy hung thủ chết, Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Biển Tố Vấn đều lộ ra một ít khoái ý.

"Lâm Thần à, người trên trời có linh thiêng có thể nghỉ ngơi rồi." Vương Hạo Nhiên ra vẻ thần thương, cảm thán một tiếng.

Thái độ cùng động tác này ở trong mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Biển Tố Vấn không giả mạo chút nào.

Vương Hạo Nhiên với Lâm Thần là bạn học, cộng thêm nguyên nhân với Khâu Thiển Vi, Lâm Thần cũng coi như nửa đệ đệ.

Vương Hạo Nhiên có động tác cùng thái độ này không phải chuyện rất bình thường sao?

Bạo chương cho đh @DesmondDinh, cuối tháng rồi mà đh đầy kp

tiếc quá a '!' !!

o @@@

Chương 571: Mã Hồng Thắng Tỉnh Lại (1)

JBên cạnh.

Phượng Nhiêu nhìn thấy Yến Phi Bằng với Yến Vân Thiên nằm thẳng tắp, sắc mặt cũng lộ ra một ít thương cảm lờ mờ.

Tuy nàng không có tình cảm đối với hai người, nhưng dù sao lúc trước từng có liên quan.

Giờ phút này nhìn thấy hai người chết, nhiều ít sẽ sinh ra một ít cảm tình tổn thương.

Một hai ngày sau đó.

Phượng Nhiêu lấy lý do Yến Phi Bằng với Yến Vân Thiên bị bệnh mà chết, tìm một số người mang hai người vùi vàng hạ táng.

Mà chỗ chôn cất là ở ngay trên đỉnh núi mộ viên Thanh Linh.

Khi nhìn thấy Yến Phi Bằng cùng Yến Vân Thiên xuống đất, Phượng Nhiêu đi từ trên núi xuống, thương cảm trong lòng cũng tản đi rất nhiều.

Đất bằng ở chân núi có Pagani đang đậu. Bên cạnh xe, có một thân ảnh đang đợi.

Sau khi Phượng Nhiêu nhìn thấy thân ảnh kia thì thương cảm lờ mờ còn lại trong lòng tiêu tán trong nháy mắt. Vui vẻ ra mặt chạy về thân ảnh kia.

"Tại sao người đột nhiên tới?" Phượng Nhiêu một mặt kinh hãi.

"Sợ người quá đau lòng nên muốn tới đây an ủi người một chút." Vương Hạo Nhiên nói ra ý đồ đến. Chỉ là, sau khi nói ra lời này hẳn cảm giác có chút dư thừa.

Bởi vì trên mặt của Phượng Nhiêu đã không có nửa điểm đau lòng.

Nhưng để Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên là sau khi hắn thốt ra lời này Phượng Nhiêu bỗng nhiên thu lại nụ cười, cúi đầu nức nở vài tiếng.

Sau đó, thuận theo tự nhiên nhào vào trong ngực hắn như đang tìm sự an ủi.

Ấm áp mềm mại vào ngực, Vương Hạo Nhiên lập tức sảng khoái trong lòng nhưng thân thể lại cứng ngắt không dám loạn động.

Phượng Nhiêu nức nở một lúc nhìn thấy bên hông vắng vẻ, thiếu một chút gì đó liền nắm lấy hai tay của hắn, đặt ở bên hông mình.

Wương Hạo Nhiên có chút bất đắc dĩ.

Sau một lúc lâu, Phượng Nhiêu mới đình chỉ nức nở, rời khỏi ngực hắn.

Wương Hạo Nhiên nhìn khóe mắt Phượng Nhiêu một chút lại không thấy nửa điểm nước mắt, mà là nhìn thấy ánh mắt u oán của Phượng Nhiêu.

Hắn nháy mắt đã hiểu.

Phượng Nhiêu là đang trách hắn không hiểu phong tình đây, ôn hương nhuyễn ngọc vào ngực, rõ ràng không làm theo thói thường!

"Đi tản bộ cùng ta một chút được không?" Phượng Nhiêu ôn nhu nói một câu.

Vương Hạo Nhiên muốn trả lời mình có việc muốn đi làm, nhưng mà lời còn chưa nói ra miệng, cũng đã bị Phượng Nhiêu kéo mạnh đi.

Cảnh sắc trên núi Thanh Linh vẫn vô cùng không tẻ.

Hai người xuôi theo chân núi mà đi, một đường thưởng thức phong cảnh. Phượng Nhiêu cố ý kéo đi nhanh chóng đến chỗ tĩnh mịch không người.

Vương Hạo Nhiên thềm hô một tiếng: Xong.

Ngay trong nháy mắt toát ra ý nghĩ này, để xác minh suy đoán của hắn thì lập tức cảm giác khoe môi bị tập kích.

Đánh thì không đánh được còn có thể làm thế nào đây?

Vương Hạo Nhiên buông tha chống lại.

Cũng không lâu sau, Phượng Nhiêu khôi phục lại trạng thái bình thường, kéo hắn ngồi ở bên cạnh một dòng suối nhỏ dưới chân núi, dựa vào đầu vai của hắn, lẳng lặng thưởng thức cảnh sắc bên dòng suối nhỏ.

Vương Hạo Nhiên hơi nghi hoặc một chút, không rõ vì sao lương tâm Phượng Nhiêu phát thiện, không "Hãm hại" hắn.

"Bà dì tới." Phượng Nhiêu nói nhỏ một tiếng.

Vương Hạo Nhiên buồn bực một trận. Lúc đầu hắn không nghĩ, nhưng dù sao cũng là người bình thường, buông tha chống cự một lúc như vậy, không nhịn được suy nghĩ lên.

Kết quả Phượng Nhiêu nói câu này. . .

Tâm tình Vương Hạo Nhiên không phải thật đẹp.

"Người không vui sao?" Khóe mắt Phượng Nhiêu liếc qua, nhìn thấy sắc mặt Vương Hạo Nhiên phiền muộn.

"Không có." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Theo dự tính ban đầu mà nhìn, hắn vẫn rất vui vẻ với kiểu này. Chỉ là từ quán tính có chút buồn bực mà thôi.

Phượng Nhiêu nghe xong, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng lúc cúi đầu vẫn nhìn Vương Hạo Nhiên dị thường.

"Nước dòng suối nhỏ này rất trong veo." Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút lúng túng, lập tức di chuyển chủ đề.

Phượng Nhiêu không đành lòng, môi đỏ hơi hơi nhấc lên, nghĩ đến cái gì.

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên mang theo Phượng Nhiêu rời khỏi Thanh Linh Sơn, chuẩn bị đưa nàng đến trong tòa nhà lớn.

Phượng Nhiêu ngồi ngay ngắn ở trên ghế phụ, hai gò má đỏ hồng, hơi rũ xuống đầu, im lặng không lời. Hoàn toàn khác khác biệt với tư thái thanh lãnh bá đạo bình thường.

Lúc Vương Hạo Nhiên lái xe còn dành thời gian nhìn nàng một cái,

bén nhạy nhìn thấy cái gì.

Cảm giác bị quan sát, Phượng Nhiêu nghiêng đầu nhìn Vương Hạo Nhiên một cái

Vương Hạo Nhiên chỉ chỉ khóe miệng của mình, ra hiệu đối với nàng.

Phượng Nhiêu sửng sốt một chút, sờ lên khóe miệng rồi mới hiểu ra. Sắc mặt đỏ rực, lấy một tờ giấy trong hộp khăn giấy ở đài điều khiển trước xe xoa xoa khóe miệng của mình.

Một chút thời gian sau Vương Hạo Nhiên đưa Phượng Nhiêu đến cửa ra vào biệt thự.

Phượng Nhiêu xuống xe, trước khi đi, bỗng nhiên tiến đến bên tai Vương Hạo Nhiên.

"Người là người thứ nhất, cũng là một người duy nhất có vinh hạnh này." Nói một câu không giải thích được xong, Phượng Nhiêu khôi phục thanh lãnh cùng bá khí ngày thường, như là nữ vương kiêu ngạo.

Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nàng đi vào biệt thự, khóe miệng lơ đãng toát ra mỉm cười.

Khó trách nàng trúc trắc như vậy.

Lái xe trở về biệt thự đại học Thanh Linh.

Cùng thời khắc đó.

Trong phòng khám Thiên Huy, phòng bệnh của Mã Hồng Thắng có một vị khách không mời mà tới.

Đồng thời làm một chuyện khiến bác sĩ phòng bệnh chấn kinh.

Mã Hồng Thắng hôn mê đã lâu không thấy tỉnh lại bây giờ rõ ràng đã tỉnh lại!

Trình Nhụy đang ở công ty vội vàng chuyện công việc, sau khi nghe được tin tức này lập tức vứt xuống chuyện trong tay, hoả tốc chạy tới bệnh viện.

Lúc nhận được điện thoại nàng ôm thái độ không tin, nhưng lúc nhìn thấy Mã Hồng Thắng ngồi thẳng tắp ngồi ở đầu giường cũng không thể không tin.

"Hồng Thắng, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại!"

Tố chất tâm lý Trình Nhụy không phải mạnh bình thường, tranh thủ thời gian thay thân phận của mình vào toát ra tâm tình cần có. Nước mắt chảy xuống từ gương mặt.

Mã Hồng Thắng nhìn thấy thì tâm đều biến nhanh. Chỉ cảm thấy mình xây phúc mấy đời, mới cưới được nữ nhân có tình có nghĩa như Trình Nhụy.

Sau khi Trình Nhụy khóc xong, lau nước mắt một cái. Nhìn về phía một nam tử xa lạ ngồi ngay ngắn ở trên ghế trong phòng bệnh đang khoan thai tự đắc.

"Sư phụ, để ngài chê cười rồi." Mặt mo Mã Hồng Thắng đờ ửng, hướng về nam tử nói một tiếng, lập tức giới thiệu cho Trình Nhụy, nói:

"Đây là sư phụ ta, tên là Tàn Phàm."

o @@@

Chương 572: Mã Hồng Thắng Tình Lại (2)

cTrình Nhụy kinh ngạc một thoáng. Tần Phàm nhìn bề ngoài xấu xí, hơn nữa tuổi chừng ba mươi, trẻ tuổi hơn so với Mã Hồng Thắng. Không nghĩ tới hẳn lại là sư phụ của Mã Hồng Thắng.

"Bái kiến sư phụ." Sau khi Trình Nhụy kinh ngạc xong rất lễ phép kêu một tiếng.

Tần Phàm gật đầu, xem như đáp lại nàng. Lập tức, ánh mắt lơ đãng quan sát Trình Nhụy một chút.

Trình Nhụy rất trẻ trung, vóc dáng với dung mạo đều tốt, rất là đẹp mắt.

Tần Phàm nhìn đến âm thầm vui vẻ trong lòng, nhưng mà nhớ tới nàng là thê tử Mã Hồng Thắng thì tranh thủ thời gian thu hồi ánh mắt quan sát cùng tâm tư quái dị.

Tuy Trình Nhụy xinh đẹp, nhưng dù sao cũng là thê tử của đồ đệ Mã Hồng Thắng.

Tuy trong lòng Tần Phàm có chút dung tục, nhưng còn không đến mức đi cướp thê tử của đồ đệ.

Huống hồ, thiên hạ có biết bao nhiêu mỹ nữ? Lấy bản lĩnh của mình, muốn có được trái tim của mỹ nhân không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

"Sư phụ, độc trên người ta đã giải hết toàn bộ rồi sao?"

Tuy Mã Hồng Thắng cảm giác rất có tinh thần, nhưng vẫn còn có chút cảm giác buồn ngủ nhàn nhạt, bởi vậy khẩn trương hỏi một

thoáng.

Tần Phàm thản nhiên nói: "Người trúng độc lâu ngày, độc đã đi sâu vào tạng thủ thân thể. Trong lúc này ta chỉ có thể loại bỏ bảy thành, còn lại ba thành, cần lần lượt loại bỏ. Khoảng hai tháng sau độc trên người người mới có thể diệt đi hoàn toàn."

Mã Hồng Thắng nghe xong, lập tức yên lòng.

Gần hai tháng, cũng không phải rất dài, hẳn hoàn toàn có thể chờ.

"Cảm ơn sư phụ." Mã Hồng Thắng cung kính nói cảm ơn.

"Đến cùng là người chọc phải người nào? Còn bị hạ loại độc này." Tần Phàm hỏi.

Nghe vậy, Mã Hồng Thắng thờ dài lắc đầu "Địch nhân của ta đơn giản là những tên trên trận làm ăn, nhưng muốn nói cụ thể là ai thì một chút đầu mối ta đều không có."

"Ta sẽ ở Thanh Linh một đoạn thời gian, nếu có cơ hội thì ta sẽ giúp người tra một chút." Tần Phàm chủ động biểu thị ra một thoáng, muốn xem một chút có thể tìm được người hại Mã Hồng Thắng hay không.

"Sư phụ nguyện ý xuất thủ thì không thể tốt hơn!" Mã Hồng Thắng kích động một thoáng, lập tức nhìn về phía Trình Nhụy, nói:

"Người đi chuẩn bị năm trăm triệu tiền mặt rồi chuyển vào một tấm thẻ, sau đó giao cho sư phụ ta."

Tần Phàm ở lâu trong thâm sơn, lần này bỗng nhiên đi ra, trên người tất nhiên không có tiền. Mã Hồng Thắng đối nhân xử thế khôn khéo, tất nhiên phải có sự biểu thị.

Tần Phàm nghe được lời của Mã Hồng Thắng thì mừng rỡ không

thôi, nhưng mà mặt ngoài cũng từ chối nhã nhận búa "Như vậy không thể được, ta không thể nhận tiền được."

"Sự phụ, đây là một chút tâm ý của đồ đệ, ngài hãy nhận lấy đi. Nếu ngài không nhận lương tâm ta khó có thể bình an!" Mã Hồng Thắng kiên trì nói.

"Như vậy. . . . Vậy được rồi." Tần Phàm "Miễn cưỡng" đồng ý.

Mã Hồng Thắng thấy Tần Phàm đồng ý, không khỏi lộ ra nở nụ cười, tiếp đó lại hỏi:

"Sự phụ mới tới Thanh Linh, hẳn là không có chỗ ở đúng không?"

"Không có." Tần Phàm nói.

"Để ta chuẩn bị cho." Không chờ Mã Hồng Thắng mở miệng, Trình Nhụy đã chủ động nói.

Mã Hồng Thắng gật đầu cười "Khoảng thời gian ta hôn mê để người vất vả rồi."

"Mệt thì có mệt mỗi chút, nhưng mà cũng không mệt mỗi được bao lâu. Đợi sau khi Hồng Thắng người khỏi bệnh, sự vụ của công ty toàn bộ giao trả lại cho người, ta lại có thời gian thanh nhàn." Mặt Trình Nhụy mang nụ cười, bề ngoài rất thoáng.

Mã Hồng Thắng thấy thế, cảm thấy Trình Nhụy hoàn toàn không có tâm tư tham lam quyền của công ty, trong lòng càng yên tâm không ít đối với Trình Nhụy.

Trình Nhụy lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi người chuẩn bị một thoáng.

Một lát sau đã có người gọi điện thoại trả lời.

"Sự phụ, xe ở ngay bên ngoài, tài xế sẽ đưa người tới nơi ở, ngài xem một chút không khí có hài lòng hay không, nếu không vừa ý thì nói lại cho ta, ta sẽ chuẩn bị chỗ ở khác." Trình Nhụy nói chuyện khéo léo hữu lễ.

Tần Phàm nghe được thì hết sức thư thái.

Trong người Mã Hồng Thắng vẫn còn dư lại ít độc, lúc này lại dâng lên buồn ngủ, ngủ thiếp đi.

Không bao lâu.

Trình Nhụy nhận được điện thoại tài xế, đưa Tần Phàm tới cửa bệnh viện.

Mặt mang nụ cười, nhìn Tần Phàm lên xe rời khỏi.

Lúc xe biến mất hoàn toàn trong tầm nhìn, nụ cười trên mặt Trình Nhụy từng bước biến mất.

Tần Phàm ngồi trong xe sang, hạ kính xe xuống nhìn quang cảnh thoáng qua bên ngoài đường phố.

Ở trong núi sâu mười năm, lúc này trở lại đô thị, có loại cảm giác nông dân vào thành, khắp nơi đều cảm thấy mới mẻ.

Nhất là thời tiết hôm nay hơi nóng, Tần Phàm liên tiếp nhìn thấy những nữ nhân ăn mặc mát mẻ xẹt qua. Trong lòng tăng thêm một trận dao động không hiểu.

Xe chạy được một đoạn đường đến phố xá sầm uất. Con đường chen chúc, xảy ra kẹt xe.

Tần Phàm cũng không thêm để ý, bởi vì xe dừng lại, người đi

đường bên ngoài không cũng dừng lại. Không chút nào ảnh hưởng tới việc hắn nhìn nữ nhân.

Chỉ là, những nữ nhân đi ngang qua không tính đặc biệt xuất chúng.

Tần Phàm thấy nhiều mỹ nữ cấp bậc họa thủy như Đạm Đài Yêu Nguyệt, ánh mắt biến thành có chút kén chọn.

Nếu như không phải mỹ nữ đặc biệt xuất chúng hắn không quá để vào mắt.

Nhìn một lát sau, Tần Phàm có chút mất hết cả hứng, chuẩn bị thu ánh mắt về.

Nhưng vào lúc này, trong tầm mắt của hắn có một đại mỹ nữ đi ra từ một nhà cửa hàng đồng hồ nổi tiếng.

Mắt của Tần Phàm đều nhìn thẳng, muốn đi bắt chuyện một cái, nhưng trong lúc nhất thời tìm không thấy có.

"Hắn hẳn sẽ thích chứ?" Đường Băng Vân nhắc lên hộp nhỏ chứa đồng hồ nổi tiếng nhìn một chút, làm bầm lều bầu một tiếng, lập tức chuẩn bị đến ven đường, lái xe rời khỏi.

Một nam tử đi ngang qua, ngăn lại đường đi của nàng.

"Mỹ nữ, người thật là đẹp. Ta tên là Chân Soái, làm quen một chút được không?" Nam tử bộ dáng như lưu manh.

"Không có hứng thú." Đường Băng Vân chán ghét nhìn hắn một cái, muốn vượt qua hắn rời đi.

Nhưng mà Chân Soái di chuyển vị trí một cái, tiếp tục ngăn trở Đường Băng Vân.

"Xem ra ta rất dễ bắt nạt phải không?" Khuôn mặt Đường Băng Vân

lạnh lẽo.

Nàng chưởng quản sản nghiệp Đường gia, ở Thanh Linh cũng là nhân vật có tiếng số một, đối mặt với một kẻ lưu manh há sẽ e ngại.

H @@@

Chương 573: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

"Mỹ nữ, tính tình còn cực lớn đấy? Ta càng ưa thích người." Chân Soái hào hứng càng lớn, ngăn lại Đường Băng Vân không cho nàng rời khỏi.

Hắn mặc kệ mỹ nữ này có thân phận gì. Dù sao tiểu di cùng trượng phu của tiểu di ở Thanh Linh cực kỳ xài được, trượng phu của tiểu di có một tập toàn mấy chục tỷ, tiểu di cũng là giám đốc công ty đưa ra thị trường. Có bọn hắn bảo bọc, còn cần phải sợ ai?

"Người có để cho ta đi hay không? !" Đường Băng Vân nổi giận nói.

Xa xa, Tần Phàm nhìn thấy, biết cơ hội của mình đã tới.

Trình Nhụy trở lại phòng bệnh nhìn một chút, phát hiện Mã Hồng Thắng ngủ sau cực kỳ, nhưng từ cẩn thận, mãi cho tới bệnh viện yên tĩnh không người mới lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

"Mã Hồng Thắng tỉnh lại rồi." Điện thoại kết nối, Trình Nhụy ngưng trọng báo cáo một tiếng.

Vương Hạo Nhiên mới lái xe đến cửa chính bên ngoài biệt thự kinh dị nói.

"Người nói Mã Hồng Thắng tỉnh lại?!"

"Không sai. . ." Trình Nhụy đem chuyện vừa mới xảy ra nói hết cho hắn.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, sắc mặt không khỏi ngưng trọng một ít.

Độc là hắn hạ, hắn biết rõ khó giải bao nhiêu. Hơn nữa Tiết thần y còn chặn ngang một cước, để độc trong người Mã Hồng Thắng bộc phát sâu.

Người sư phụ này của Mã Hồng Thắng có thể trực tiếp loại bỏ bảy thành độc tính trong một thời gian ngắn, đồng thời còn nói trong vòng hai tháng có thể loại trừ toàn bộ độc.

Thủ đoạn này đã vượt xa Tiết thần y.

Đoán không làm thì y thuật của người bày cùng một cấp bậc với Lục Thần.

"Người kia bao nhiêu tuổi, tên là gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Khoảng ba mươi tuổi, tên là Tần Phàm. Ta có tấm ảnh, gửi cho người nhìn một chút." Trình Nhụy nói xong, gửi tấm ảnh qua cho hắn.

Tần Phàm?

Vương Hạo Nhiên lẩm nhẩm một tiếng. Nhận được ảnh Trình Nhụy

gửi, lập tức kiểm tra một lúc, ghi nhớ dáng vẻ của Tần Phàm.

"Hiện tại ta nên làm như thế nào?" Trình Nhụy xin một cái chỉ thị..

"Người làm tốt bản phận đi, không để mất đi tín nhiệm của Mã Hồng Thắng với Tần Phàm. Về phần năm trăm triệu tiền mặt kia, người nghĩ biện pháp kéo một đoạn thời gian." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đã rõ, có tình huống ta thông báo tiếp cho người." Trình Nhụy nghiêm mặt nói.

"Được."

Vương Hạo Nhiên ngắt điện thoại, từ trong xe ra ngoài, chuẩn bị dùng vân tay mở ra cửa chính dày nặng của biệt thự, lái xe vào bên trong.

Lúc này, sau lưng có một thân ảnh thong thả đi tới.

Vương Hạo Nhiên nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn lại, phát hiện là Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Ta nghe thất muội nói người ở chỗ này, mạo muội tới quấy rầy một lát." Đạm Đài Yêu Nguyệt đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, lặng yên mà đứng, khẽ mở môi đỏ mọng nói.

"Không quấy rầy, đều là người nhà." Vương Hạo Nhiên mỉm cười đáp lại.

"Phong cảnh bên kia không tệ, có thể cùng ta đi một chút không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt cả gan, chủ động mời nói.

"Được." Vương Hạo Nhiên gạt đầu, đặt xe ở cửa ra vào, đi cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt dọc theo con đường bên ngoài biệt thự.

Kỳ thực, hắn có không ít vấn đề muốn hỏi Đạm Đài Yêu Nguyệt. Chỉ

là cảm thấy tùy tiện đi đến biệt thự bên đó tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút không tiện nên mới trì hoãn lại.

Đạm Đài Yêu Nguyệt chủ động tới trước, rất hợp ý Vương Hạo Nhiên.

"Dáng vẻ ngày hôm qua của ta có phải cực kỳ đáng sợ hay không?" Sau khi đi ra một đoạn đường Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Người cũng bởi vì đệ đệ người mà có dáng vẻ như vậy."

Vương Hạo Nhiên biết Đạm Đài Yêu Nguyệt đang nói về sát ý đáng sợ nàng tỏa ra lúc hôm qua giết phụ tử Yến Vân Thiên.

"Kỳ thực, lúc ta bình thường, còn. . . còn cực kỳ ôn hòa, cơ hồ không phát cáu." Đạm Đài Yêu Nguyệt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy, không khỏi khẽ giật mình. Bởi vì dáng vẻ bộc lộ của Đạm Đài Yêu Nguyệt có nguyên nhân cố gắng, hơn nữa dáng nụ cười để hấn cảm thấy có chút giống như đã từng quen biết.

Hình như. . . Hình như khá giống Khâu Thiển Vi.

Đây là Đạm Đài Yêu Nguyệt đang cố tình bắt chước cử chỉ của Khâu Thiển Vi. . .

Ném ta chỗ được không?

Sau khi phát hiện ra điểm ấy Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng.

"Người. . . Người không tin sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời lập tức, thế là khẩn trương hỏi.

"Tin, đương nhiên tin." Vương Hạo Nhiên vội vàng nói một tiếng, lập tức nói bóng nói gió, hỏi thăm:

"Hai ngày trước, lúc người đối phó với phụ tử Yến Vân Thiên đến cùng là dùng thủ đoạn gì?"

"Đây là Nhiếp Thần Đại Pháp trong tuyệt học cổ võ, ở trình độ nào đó xem như một loại công kích tinh thần, có thể khống chế tim đập của người, còn có thể mê hoặc tâm trí của con người." Đạm Đài Yêu Nguyệt không che giấu chút nào.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, mới chợt hiểu ra.

Đồng thời, trong lòng dâng lên một nghi vấn.

Trước đây hẳn có ý với Cổ Ngọc của Lục Thần cho nên bị tàn niệm trong ngọc công kích, vì tự vệ, đổi lấy một hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp.

Không biết cái hào quang này có thể ngăn cản được Nhiếp Thần Đại Pháp của Đạm Đài Yêu Nguyệt hay không.

"Người học được bản lĩnh này ở đâu?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi.

"Ta có một người sư phụ, là hắn dạy ta."

"Sư phụ?"

"Ân, sư phụ ta ở trong thâm sơn, là thế ngoại cao nhân. Nhưng rất lợi hại, có rất nhiều bản lĩnh, dạy dỗ rất nhiều đồ đệ xuất sắc." Đạm Đài Yêu Nguyệt lộ ra vẻ sùng kính.

Vương Hạo Nhiên nghe được kinh nghi một trận. Bởi vì, từ miêu tả của Đạm Đài Yêu Nguyệt xem ra những điều kiện này của sư phụ nàng cực kỳ phù hợp một loại mô bản nhân vật chính.

"Sư phụ người bao nhiêu tuổi? Tên là gì?"

"Chừng ba mươi, tên là Tần Phàm." Đạm Đài Yêu Nguyệt trả lời.

Vương Hạo Nhiên nheo mắt.

Cái này chẳng phải là người mà Trình Nhụy nói sao?

Vương Hạo Nhiên còn tưởng rằng tên Tần Phàm này chỉ biết y thuật, nhưng hiện tại xem ra rõ ràng không phải đơn giản như vậy.

Tên Tần Phàm này lợi hại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

"Thời gian người học nghệ phải cùng sư phụ người ở trong thâm sơn, vậy các người. . ." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề cực sợ.

J @@@

Chương 574: Nhị Biểu Ca Chân Soái

Q"Ta chỉ xem hắn là sư phụ. Mà sư phụ ta là quân tử hiếm thấy trong thiên hạ, ta học nghệ ba năm ở thâm sơn, lúc sư phụ chỉ bảo ta tuyệt học cổ võ đều chưa từng chạm một ngón tay vào ta." Vì chứng minh mình trong sạch Đạm Đài Yêu Nguyệt cấp bách giải thích nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú thật sâu vào nàng, nhìn ra nàng không nói láo.

Chỉ là, Đạm Đài Yêu Nguyệt giữ thái độ phủ định mạnh mẽ đối với điểm trong miệng nàng nói "Tần Phàm là quân tử hiếm có trong thiên hạ".

Nhân vật chính trâu bò như vậy thì hậu cung trong nội dung chính tuyến nhất định có một nữ chính khó đẩy.

Nếu quân tử thì nội dung truyện này còn tiến hành cái rắm.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định Tần Phàm đang giả vờ là quân tử. Nhưng đến cùng là nguyên nhân gì thì không biết được.

Nhưng có một điểm Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, Tần Phàm có suy nghĩ không thuần túy đối với mỹ nữ đồ đệ cấp bậc hạ thủy như Đạm Đài Yêu Nguyệt!

"Rất không tệ, "

Ý nghĩ chuyển động, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói: "Thử đoạn người đối phó với phụ tử Yến Vân Thiên thật thần kỳ. Ta muốn thử xem loại cảm giác này, người có thể dùng một chút đối với ta hay không?"

Độ thiện cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt đã rất cao, tuy thử đoạn quý dị, nhưng Vương Hạo Nhiên có thể xác định, nàng sẽ không ra tay với mình.

Nhưng tên Tần Phàm kia thì không nhất định.

Hành động này của Vương Hạo Nhiên là muốn nghiệm chứng một chút, hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp có thể chống lại được Nhiếp Thần Đại Pháp hay không.

"Cái này. . . Cái này không có gì tốt đâu mà thử, cảm giác kia cũng không dễ chịu." Đạm Đài Yêu Nguyệt không nguyện ý đồng ý.

"Ta chỉ hiếu kỳ, để ta thử một lần đi, từng cái là được." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi." Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy hắn có hứng thú như vậy chỉ cho là hắn có tính trẻ con, hứng khởi ham chơi, cũng đành đáp ứng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt sợ Vương Hạo Nhiên khó chịu, bởi vậy thời gian thi triển Nhiếp Thần Đại Pháp rất ngắn, chỉ vền vện có hai giây.

Nhưng đây đã đầy đủ để Vương Hạo Nhiên đánh giá hào quang miễn dịch công kích linh hồn trung cấp có hiệu quả hay không.

"Tê tê. . ." Vương Hạo Nhiên thấp thấp người, che trái tim, giả vờ đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Đạm Đài Yêu Nguyệt thò tay diu dặt một thoáng "Không dễ chịu rồi đúng không?"

"Có một chút." Vương Hạo Nhiên giả một ít ý cười lúng túng.

Lúc diu dặt, Đạm Đài Yêu Nguyệt cách Vương Hạo Nhiên cực kỳ gần, mặt mũi cách nhau chỉ có một chưởng.

Hai người thậm chí có thể cảm nhận được hơi nóng hít thở của đối phương.

Trái tim Đạm Đài Yêu Nguyệt gia tốc bắt đầu nhảy lên.

Wương Hạo Nhiên cũng sáng khoái trong lòng.

Hai người duy trì cái khoảng cách rất gần, ai cũng không có lui ra.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên nguyện ý, hơi chút bấu môi là có thể thơm

một cái.

Mà xem từ độ thiện cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt thì nàng không thể tức giận.

Có câu nói nói hay lắm, có tiện nghi không chiếm thì là ngu. . .

Vù vù.

Lúc Vương Hạo Nhiên mới toát ra ý nghĩ này, chợt thấy điện thoại chấn động lên.

Không khí tốt đẹp bị bị phá vỡ trong nháy mắt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt từ thận trọng cùng ngưng ngưng, vội vàng lui về phía sau một bước, giữ một ít khoảng cách.

Vương Hạo Nhiên mắt hết suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút là ai gọi.

Điện thoại báo tên người gọi là: Nhị biểu ca Chân Soái.

Nhìn thấy điện thoại báo tên này Vương Hạo Nhiên nhú nhú mày.

Gia hỏa này sẽ rất ít liên hệ cho mình. Nếu liên hệ hơn phân nửa là chuyện không tốt.

Nói một tiếng với Đạm Đài Yêu Nguyệt, đi xa một chút nghe điện thoại.

"Chuyện gì đấy? !"

Giọng Vương Hạo Nhiên không tốt, rất muốn bò qua từ điện thoại hành hung Chân Soát một phen.

"Biểu đệ, ta ở Thanh Linh bị người đánh. Người quen biết nhiều

người không? Giúp ta gọi một ít người tới!" Chân Soái nổi giận đùng đùng nói.

"Người bị người đánh, vì sao trực tiếp gọi điện thoại cho ta?" Vương Hạo Nhiên không lập tức trả lời vấn đề của Chân Soái, mà là nghi ngờ hỏi hỏi.

Hắn cùng tứ biểu tử Chân Tư Mẫn có quan hệ tốt, sau khi Chân Tư Mẫn chịu khi dễ thì trực tiếp liên hệ hắn.

Nhưng Chân Soái khác biệt. Mặc dù Vương Hạo Nhiên cùng Chân Soái là thân thích, nhưng giao lưu cũng không nhiều.

Theo lý thuyết, Chân Soái bị bắt nạt hẳn sẽ đi tìm Vương Hạo Nhiên hoặc là Chân Lệ.

"Ta gọi điện thoại cho tiểu di, trợng phu của tiểu di nói có việc bận bịu, không có thời gian, bảo ta gọi điện thoại cho người." Chân Soái trả lời.

Nghe xong lời này, Vương Hạo Nhiên có chút hiểu ra.

Lúc trước hắn cố ý nói với Vương Hạo Nhiên, không cần làm ra một ít chuyện mất thân phận. Hiển nhiên, Vương Hạo Nhiên nghe lọt tai, sau khi nhận được điện thoại của Chân Soái không có hành động thiếu suy nghĩ, còn để Chân Soái gọi điện thoại cho mình.

"Người xảy ra mâu thuẫn gì với người khác, nói ra một năm một mười cho ta, nếu nói láo thì người đi chết đi cho ta, ta làm biếng đến quản người." Vương Hạo Nhiên trầm giọng nói.

"Chỉ là ta ở trên đường nhìn thấy một đại mỹ nữ siêu cấp, muốn tiến lên bắt chuyện một cái, một tên hỗn đản mắt không mìn mà tới quấy rối, còn đánh ta mấy bàn tay." Chân Soái nói.

"Mỹ nữ kia với nam tử đánh người đều có gì đặc thù không?"

Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta sợ bọn hán chạy, khó tìm được bọn hán phiền toái, cố ý chụp trộm tấm ảnh, ta gửi cho người." Chân Soái duy trì nói chuyện, đem tấm ảnh chuyển cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lập tức nhận ra hai người trên tấm ảnh.

Trong lòng dâng lên xúc động muốn đánh chết Chân Soái!

"Biểu đệ, hỏi đủ chưa, nhanh đi gọi người đi." Chân Soái thúc giục.

"Ai bảo người đi bắt chuyện với mỹ nữ, bị đánh đáng đời. Việc này đến đây thôi, không cần tìm người khác gây phiền toái." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người không giúp ta, chính ta đi tìm người, có tiền ta còn sợ không tìm thấy tay chân sao? Bái bai." Chân Soái có chút bất mãn.

"Chờ một chút." Vương Hạo Nhiên ngăn lại một tiếng.

"Thay đổi chủ ý rồi à?" Chân Soái hỏi.

"Người đừng gọi người, việc này để ta giải quyết." Tuy Vương Hạo Nhiên không tình nguyện, nhưng vẫn ôm chuyện vào mình.

Để cho Chân Soái khiêu khích Tần Phàm thì một khi chuyện lớn ra, không chừng sẽ liên lụy toàn bộ Chân gia, thậm chí là Vương gia.

o @@@

Chương 575: Nhận Thân Thích

Đến lúc đó, Vương Hạo Nhiên, Vương Hưởng với Chân Lệ cũng dính dáng trong đó.

Mà ý nghĩ trả thù của Chân Soái đã quyết, muốn thay đổi là không có khả năng lắm.

Trừ phi giết Chân Soái.

Chỉ là, Vương Hạo Nhiên nhìn tình hình, thế này cũng căn bản không giải quyết được vấn đề.

Từ hào quang phản phái của hắn càng ngày càng cao, cũng càng có khả năng hấp dẫn cừu hận của nhân vật chính.

Cho dù hắn không làm chuyện gì, trong phe phản phái của mình vẫn sẽ có người đi trêu chọc như trước.

Muốn không cuốn vào trong đó là chuyện không có khả năng.

Đối lập với Tần Phàm là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Giết Chân Soái, không có tác dụng lớn.

Chi bằng ôm lấy chuyện của Chân Soái vào người.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không tính xung đột chính diện với Tần Phàm.

Suy cho cùng thủ đoạn của Đạm Đài Yêu Nguyệt đã đầy đủ quỷ dị, sự phụ của nàng càng có khả năng quỷ dị hơn.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục nói thêm vài câu với Chân Soái rồi cúp điện thoại, suy nghĩ đối sách.

Ánh mắt lơ đãng liếc nhìn xa xa, nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt đang không nhìn chăm chăm mình không chớp mắt.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, bỗng nhiên có một ý nghĩ.

Nghĩ như vậy, cắt điện thoại đi, hướng về bên kia đi đến.

"Để cho người chờ lâu rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không có gì đáng ngại." Đạm Đài Yêu Nguyệt không để ý lắc đầu.

"Đại tỷ? Ta có thể xưng hô người như vậy không?" Vương Hạo Nhiên dùng giọng hỏi thăm nói.

"Người là bạn trai của Vi Vi, tất nhiên có thể xưng hô ta như vậy." Đạm Đài Yêu Nguyệt cười cười.

"Vậy sau này ta sẽ gọi người là đại tỷ." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, cảm thán nói:

"Ta là nhi tử độc nhất, từ nhỏ phụ mẫu bề bộn nhiều việc làm ăn, cảm giác rất cô đơn, kỳ thực ta một mực mơ ước có người tỷ tỷ."

Trong khi nói chuyện, nghiêm túc nhìn chăm chú vào Đạm Đài Yêu Nguyệt "Sau khi nhìn thấy đại tỷ người ta cũng cảm giác đặc biệt thân thiết, sau này ta xem người như tỷ tỷ, người cảm thấy thế nào?"

Lấy độ thiện cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt nếu nói nàng bảo hộ cho mình thì nàng khẳng định sẽ đồng ý.

Nhưng nếu làm như vậy, không thể nghi ngờ sẽ dẫn tới Tần Phàm đổ kị. Ngoài mặt Tần Phàm có lẽ sẽ hoà nhã, nhưng bí mật thì

không nhất định.

Nhưng nếu cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt xây dựng một quan hệ thân tình, vậy thì đã không giống với lúc trước.

Có tầng quan hệ thân tình này, Tần Phàm sẽ không xem hắn như tình địch, thậm chí còn có thể bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, đối đãi với hắn rất thân thiện, dùng cái này để lấy được hảo cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tần Phàm không có phòng bị, như thế Vương Hạo Nhiên có thể làm thêm nhiều chuyện.

"Cái này. . ." Nghe được tiếng hỏi này, sắc mặt của Đạm Đài Yêu Nguyệt trợn nhìn mấy phần.

"Đại tỷ, không được sao?" Thấy nàng không đáp lời, Vương Hạo Nhiên một mặt hồn nhiên hỏi tới một lần nữa.

"E rằng không tốt lắm đâu, chúng ta không có quan hệ máu mủ." Đạm Đài Yêu Nguyệt từ chối nói.

"Người với Lâm Thần không phải cũng không có quan hệ máu mủ sao? Không tầm thường xem hắn như đệ đệ ruột, vì sao ta lại không được chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Tiểu Thần không có ở đây, ta sợ sau khi nhận người người đệ đệ này sẽ lơ đãng nhớ tới hắn, vì thế mà đau buồn, cho nên. . ." Đạm Đài Yêu Nguyệt thực sự không muốn làm tỷ đệ với Vương Hạo Nhiên, bởi vậy tìm lý do từ chối nhã nhặn.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên lộ ra thần sắc thất hồn lạc phác, thật lâu không nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn thấy không khỏi có chút bận tâm "Người vẫn tốt đấy chứ?"

"Đại tỷ, người đã không lọt mắt ta, không muốn nhận ta làm đệ đệ, quên đi, là ta tự mình đa tình." Nói xong, Vương Hạo Nhiên một mặt sa sút tinh thần, âm thầm quay người rời khỏi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không đành lòng, lại sợ sau này hắn không để ý tới mình, vội vã lên tiếng "Khoan, người đừng đi."

Vương Hạo Nhiên dừng bước quay đầu.

"Ta. . . Ta đồng ý với người." Đạm Đài Yêu Nguyệt vùng vẫy vài giây, bất đắc dĩ làm ra quyết định.

Vương Hạo Nhiên "Chuyển buồn thành vui", hưng phấn một trận, "Tỷ tỷ! Sau này người sẽ là tỷ tỷ của ta, ta sẽ tôn kính người như Lâm Thần tôn kính người vậy!"

Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kỳ khổ, nhưng trên mặt vẫn cố gắng ép gạt ra nụ cười đáp lại hắn.

Hai người tiếp tục trò chuyện một lúc rồi mới từ biệt.

Vương Hạo Nhiên trở lại cửa biệt thự, chuẩn bị lái xe vào ga ra tầng ngầm.

Nhưng mà bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại.

"Hôm nay ta rảnh rồi, người ở trường học hay là ở bên biệt thự" Trong điện thoại truyền đến âm thanh của Đường Băng Vân.

"Sắp đến giờ ăn cơm tối rồi, ta đến tìm người, chúng ta cùng đi ăn cơm chiều đi. Người ở đâu?" Vương Hạo Nhiên bỏ đi ý nghĩ trở về biệt thự.

Hiện tại trong biệt thự này có ba khách nhân đang ở. Nếu để Đường Băng Vân biết, vậy thì có chút không ổn.

"Đi chỗ cũ đi, thế nào?" Đường Băng Vân nói.

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu. Sau khi cúp điện thoại, chạy xe đến một nhà hàng tình nhân.

Đường Băng Vân đã đặt xong phòng, đang đợi. Sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên tới, mừng rỡ một trận, sau đó đem một gói hàng hộp quà cực kỳ tinh xảo đưa cho hắn.

"Tặng cho người."

Vương Hạo Nhiên mở ra nhìn một chút, phát hiện là một cái đồng hồ Vacheron Constantin. Không khỏi sửng sốt một chút, lúc trước Dương Tĩnh Uyển cũng đưa cho hắn một cái đồng hồ, hiện tại Đường Băng Vân lại đưa.

"Không vui sao?" Đường Băng Vân thấy hắn sửng sờ, liền hỏi.

"Chỉ cần là người đưa, ta đều ưa thích." Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian đáp lại một tiếng.

Đường Băng Vân nghe xong mới vừa ý gật đầu một cái. Bắt đầu gọi món ăn.

Lúc chờ đợi nhân viên mang thức ăn lên, Vương Hạo Nhiên nhớ tới một số việc, nói chuyện phiếm:

"Hôm nay có gặp được chuyện gì đặc biệt hay không?"

"Có một chuyện." Đường Băng Vân nói: "Ta đi mua đồng hồ cho người thì bị một kẻ lưu manh ngăn lại, muốn xin phương thức liên lạc của ta. . ."

Nàng kể lại chuyện gặp phải sau khi đi ra cửa hàng đồng hồ Vacheron Constantin.

"Tên lưu manh kia có có động tay động chân với người hay không?"
Vương Hạo Nhiên nhú mày.

Nhìn thấy vẻ mặt ân cần của hắn, Đường Băng Vân không khỏi vui vẻ, nói: "Không có đâu, ta không để hắn đụng tới một sợi tóc."

| @@@

Chương 576: Ngẫu Nhiên Gặp Nhị Biểu Ca (1)

oVương Hạo Nhiên gật đầu một cái, bỏ đi ý nghĩ đánh chết Chân Soái. Lập tức hỏi tới một chuyện khác.

"Người nam cứu người thì sao, người có nói chuyện gì cùng hắn không?"

"Người không yên tâm nhiều với ta phải không, có muốn ta móc tim ra cho người xem một chút hay không, để người biết ta yêu người bao nhiêu?" Đường Băng Vân lật một cái liếc mắt, bật cười nói.

"Không phải ta hoài nghi người, chỉ cảm thấy người nam kia có khả năng có ý nghĩ với người, ta hỏi người như vậy muốn hiểu một chút mà thôi." Vương Hạo Nhiên lần nữa sắp xếp lại từ ngữ.

Đường Băng Vân vui vẻ một thoáng, đáp lại nói:

"Người nam kia muốn phương thức liên lạc của ta, lời còn rất nóng

bồng, nhưng mà làm sao ta lại phản ứng với hắn chứ? Chỉ nói với hắn một tiếng cảm ơn, sau đó lái xe đi mà thôi."

Nghe được lời nói của Đường Băng Vân, Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, lập tức tiếp tục nói chuyện phiếm một hồi với nàng.

Sau khi chờ đợi một chút thời gian thì bắt đầu dọn thức ăn lên.

Hai người bắt đầu dùng cơm. Lúc ăn vào một được một nửa, điện thoại mà Đường Băng Vân để ở trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Màn hình điện thoại di động hướng lên trên, Vương Hạo Nhiên lơ đãng liếc qua, phát hiện thông báo ghi chú là: Mụ mụ tương lai.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng ngờ ngác một chút, lập tức nhanh chóng phản ứng lại xem người gọi điện thoại tới là ai.

Đối diện, Đường Băng Vân cảm thấy được ánh mắt Vương Hạo Nhiên quan sát điện thoại di động của mình, lập tức cảm thấy có chút quẫn bách.

Sau khi cười xấu hổ với Vương Hạo Nhiên, Đường Băng Vân xấu hổ nghe điện thoại.

"Băng Vân muội muội, nơi đó của người có trang sức đẹp mắt hay không?"

Thính lực của Vương Hạo Nhiên kinh người, nghe được tiếng nói của Chân Lệ trong trong điện thoại. Trong lòng lập tức lộ bộ một thoáng.

Trước đây Chân Lệ đưa cho Khâu Thiển Vi một phần lễ gặp mặt — một cái vòng tay ngọc.

Lúc ấy, Chân Lệ đã nói qua, đây chẳng qua là tạm thời, lần gặp mặt sau sẽ bù đắp một phần lễ gặp mặt.

Trong nhà Đường Băng Vân buôn bán ngọc khí.

Chân Lệ bỗng nhiên gọi điện thoại cho Đường Băng Vân, ý đồ có thể nghĩ mà biết.

Vương Hạo Nhiên có chút sợ.

Thời gian Đường Băng Vân cùng Chân Lệ nói chuyện với nhau cũng không phải rất dài, nhưng Vương Hạo Nhiên lại cảm thấy như là qua một thế kỷ.

Nhưng may mắn là Chân Lệ chỉ nói muốn mua trang sức, cũng không có nói là dùng làm cái gì.

Đường Băng Vân nghĩ rằng là Chân Lệ mang, bởi vậy cũng không có hỏi nhiều.

"Rất gấp sao?" Mặt Đường Băng Vân mang nụ cười, sau khi cúp điện thoại để điện thoại di động để lên bàn, bỗng nhiên chú ý tới trước trán Vương Hạo Nhiên có một chút mồ hôi lạnh.

Vương Hạo Nhiên lập tức luống cuống một thoáng, nhưng từ tổ chất tâm lý cực tốt, cùng năng lực ứng biến siêu cường, rất nhanh đưa ra giải thích.

"Còn không phải là do rất lâu rồi mới thấy người sao? Nhìn người một hồi có chút nóng."

Đường Băng Vân sửng sốt một chút, tiếp đó thiên kiều bá mị liếc xéo hần một cái.

"Như vậy. . . Như vậy tranh thủ thời gian ăn thôi." Đường Băng Vân cúi đầu, tăng nhanh tốc độ dùng cơm.

Đường Băng Vân chường quản chuyện làm ăn của Đường gia, mỗi

ngày đều rất bận rộn, nhưng xử lý mọi chuyện rất ngay ngắn rõ ràng. Là người rất có quan niệm về thời gia.

Vương Hạo Nhiên cũng gần như nghe được lời nói của Đường Băng Vân, không khỏi gật đầu một cái.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Đường Băng Vân, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Đường Băng Vân -25, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -25, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống. Cảm thấy hơi ít.

Nhưng mà hào quang nữ chính của Đường Băng Vân không cao, chỉ có thể xuất hiện ban thưởng như vậy.

Những phần thưởng này, có lẽ là lúc trước thì vẫn vô cùng khả quan.

Nhưng mà bây giờ thì có chút thiếu.

Tất nhiên, dù sao có có vẫn tốt hơn là không tốt.

Hơn nữa, có câu nói nói hay là góp gió sẽ thành bão.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Đường Băng Vân, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Đường Băng Vân -25, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -25, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Đường Băng Vân, thu được 500 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Đường Băng Vân -25, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -25, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

...

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo Nhiên một mình tỉnh lại trên giường lớn, Đường Băng Vân đã đi làm từ rất sớm.

Suy cho cùng là một giám đốc của công ty, từ sáng đến tối đều rất bận rộn.

Sau khi tắm rửa một phen, Vương Hạo Nhiên chuẩn bị rời khỏi khách sạn tình nhân.

Ra ngoài đi tới hành lang.

"Quả thực lãng phí thời gian của ta, thái giám chết bầm thì chơi được cái gì."

Một nữ nhân trang điểm nhàn nhạt từ bên trong căn phòng cách vách đi ra, trong miệng bất mãn oán trách.

Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng, hiếu kỳ dùng thấu thị nhìn coi, muốn nhìn một chút xem là ai đánh thương như vậy.

Xem xét xuống, phát hiện nhìn rất quen mắt. Chính là nhị biểu ca Chân Soái.

Thời gian nữ nhân kia rời khỏi không đóng cửa phòng lại. Cửa vẫn đang được mở.

Vương Hạo Nhiên đi vào.

Chân Soái chỉ tưởng rằng nữ nhân kia trở về, nhưng mà gương mặt nhìn lên, cũng ngẩn người.

"Hạo Nhiên biểu đệ?"

"Nhị biểu ca, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như trước nha."
Vương Hạo Nhiên trêu đùa một câu.

Âm thanh nữ nhân vừa rồi không nhỏ, Chân Soái ở trong phòng cũng nghe được.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói một câu như vậy, hiển nhiên là nghe được. Chân Soái cảm thấy rất đau lòng.

"Nữ nhân kia nói bậy, ta rất cường tráng đấy!" Chân Soái chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vã biện bạch một thoáng.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên không tin, đề nghị: "Đi gặp bác sĩ đi."

"Hạo Nhiên biểu đệ, việc này người cũng không nên nói ra ngoài, giúp ta bảo mật nha." Chân Soái biết không gạt được Vương Hạo Nhiên, chỉ có thể nói.

"Nhất định nhất định." Vương Hạo Nhiên qua loa đáp lại một thoáng. Lập tức, bỗng nhiên ý thức đến một việc.

Chân Soái đã là "Thái giám", vì sao lại bắt chuyện với Đường Băng Vân chứ?

Vừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên hỏi: "Nhị biểu ca, người bị như vậy lúc nào?"

P @@@

Chương 577: Ngẫu Nhiên Gặp Nhị Biểu Ca (2)

"Khuya ngày hôm trước ta còn rất tốt, nhưng không biết rõ chuyện gì xảy ra, tối hôm qua bỗng nhiên không được, làm sao cũng đứng dậy không dậy nổi." Đầu Chân Soái đầy nghi hoặc.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên cũng không hoài nghi.

Nếu như Chân Soái sớm có vấn đề, sao lại có bắt chuyện với Đường Băng Vân chứ?

Chẳng lẽ là Tàn Phàm động tay chân đối với hắn?

Wương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này.

Theo tuyến thời gian mà phán đoán, Vấn đề của Chân Soái rõ ràng là sau khi bắt chuyện với Đường Băng Vân mới xảy ra.

Suy cho cùng phá hoại năng lực về phương diện kia của nam nhân là thủ đoạn mà nhân vật chính thường dùng.

Tàn Phàm sẽ làm ra loại chuyện này với Chân Soái cũng không kỳ quái.

Nhưng mà nói theo một cách khác, Chân Soái nhất định sẽ gặp phải chuyện này.

Wương Hạo Nhiên buông tha ý niệm làm chết Chân Soái, thế nhưng

ở trong bóng tối hạ quyết tâm muốn phá hủy năng lực về phương diện kia của Chân Soái.

Tần Phàm lại vô tình làm thay hấn.

Vương Hạo Nhiên cũng bớt đi một việc.

"Nữ nhân đều là mây bay. Việc đã đến nước này, nhìn thoáng chút đi nha." Vương Hạo Nhiên ra vẻ an ủi một tiếng.

Nghe nói như thế, Chân Soái không khỏi đến hỏi "Hạo Nhiên biểu đệ, người chưa từng yêu đương sao?"

"Không có." Vương Hạo Nhiên hờ hững trả lời.

"Người chưa thử qua, tất nhiên không biết rõ tư vị trong đó, Haiz. . . Nói với người thì người cũng không hiểu." Chân Soái thở dài không thôi, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một phần hi vọng "Có lẽ gần đây ta quá mệt mỏi, cùng ta đi bệnh viện xem tình huống một chút nha."

"Hiện tại thời gian còn sớm cực kì, ta chuẩn bị đi ăn điểm tâm, muốn cùng đi không?" Vương Hạo Nhiên khách sáo một thoáng.

Chân Soái gật đầu một cái, đi cùng Vương Hạo Nhiên rời khỏi, đi đến nhà hàng ở gần đây.

"Hạo Nhiên biểu đệ, sao người cũng xuất hiện ở khách sạn tình nhân chứ?"

Trước đó Chân Soái quá quan tâm vấn đề của mình, lúc này mới phản ứng lại, thế là hiếu kỳ hỏi.

"Một người không thể ở khách sạn tình nhân sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi ngược một câu.

"Hạo Nhiên biểu đệ, có thể chứ, kém chút bị người lừa." Chân Soái

bừng tỉnh.

Hắn có ngốc cũng không có khả năng tin tưởng một mình Vương Hạo Nhiên chạy đến khách sạn tình nhân ở.

Lại nói, khuôn mặt của biểu đệ này nữ nhân nhìn cũng nguyện ý thân mật, trong nhà lại có tiền như vậy, nếu nói không có bạn gái đó mới là chuyện lạ.

Tần Phàm tỉnh lại từ căn phòng trong biệt thự, sửa sang lại chính mình một chút, đi tới đại sảnh.

Quản gia tạm thời ở khu nhà cao cấp đi tới, giao một tấm thẻ cho Tần Phàm.

Tần Phàm theo bản năng cho là đây là thẻ có năm trăm triệu mà Trình Nhụy chuẩn bị, nhưng mà sau khi nhìn mặt chữ ở phía trước thì mới phát hiện là một tấm thẻ hội viên Chí Tôn của khách sạn.

"Tần tiên sinh, Trình tổng phân phó ta báo với ngài, điều động năm trăm triệu tiền mặt thì cần phải có thời gian, xin ngài hiểu cho một chút. Đây là thẻ hội viên Chí Tôn của khách sạn năm sao, người dùng cơm thì có thể trực tiếp đi khách sạn này, không cần đưa tiền." Quản gia đem lời nói của Trình Nhụy nói rõ đại khái một thoáng.

Tần Phàm gật đầu một cái, hoàn toàn có thể hiểu được.

Cách nhìn của hắn với Trình Nhụy cũng hết sức không tệ, hoàn toàn không có cảm thấy Trình Nhụy cố tình làm khó dễ.

Suy cho cùng năm trăm triệu tiền mặt cũng không phải số lượng nhỏ.

Quản gia nhìn thấy Tần Phàm chuẩn bị ra ngoài, lập tức đi báo với tài xế chuẩn bị xe.

Vương Hạo Nhiên cùng Chân Soái ăn điểm tâm ở phòng ăn của khách sạn.

Tâm trạng của Chân Soáikhông tốt, bởi vậy không có khẩu vị gì.

Tối hôm qua Vương Hạo Nhiên có một chút mệt nhọc, cần bổ sung năng lượng, tự nhiên là ăn đến say sưa.

Vù vù.

Điện thoại bỗng nhiên chấn động.

Sau khi Vương Hạo Nhiên xem xétthấy là Trình Nhụy thì lập tức nhận nghe điện thoại.

"Tần Phàm bên kia, tạm thời ta đã giải quyết chuyện hấn nghỉ lại, xuất hành cùng dùng cơm vấn đề sinh hoạt cơ bản, nhưng cũng không có cho hấn một chút tiền mặt. Làm như vậy được chứ?" Trình Nhụy dò hỏi.

"Có thể." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng.

Tư duy Trình Nhụy kín đáo, hấn vẫn tương đối yên tâm.

"Bây giờ người đang làm gì vậy?" Trình Nhụy báo cáo chuyện xong, không nhin được muốn nói chuyện phiếm vài câu.

"Đang ăn điểm tâm." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Thật là đúng dịp, ta cũng thế." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nói của Trình Nhụy, hỏi: "Vậy người ăn cái gì đó?"

"Ta. . ." Vương Hạo Nhiên đang muốn đáp lại, nhưng bỗng nhiên chú ý tới Chân Soái có chút dị thường.

Chỉ thấy ánh mắt của Chân Soái nhìn chăm chăm về phương hướng cửa phòng ăn của khách sạn, mặt mang vẻ giận dữ.

Từ ánh mắt của Chân Soái nhìn lại, Vương Hạo Nhiên bắt được thân ảnh của Tần Phàm.

"Hiện tại ta có chút việc, trước không cùng người hàn huyền."
Vương Hạo Nhiên nhanh chóng nói xong thì ngắt điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, Trình Nhụy u oán không thôi, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên vô tâm nghĩ đến chuyện nói chuyện phiếm với mình.

"Biểu đệ Hạo Nhiên, chính là tên tiểu ma cà bông kia đánh ta!" Chân Soái chỉ vào phương hướng Tần Phàm, nén giận nói.

"Bình tĩnh, ta sẽ tìm người đi xử lý hắn." Vương Hạo Nhiên muốn ổn định hắn, tranh thủ thời gian nói một câu.

Lập tức khơi thông hệ thống, lập tức điều tra Tần Phàm.

【 Nhân vật chính: Tần Phàm 】

【 Điểm chiến lược: 16726 】

【 Điểm mị lược: 87 】

【 Hào quang nhân vật chính: 11308 】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Thần cấp thu đồ hệ thống. Kí chủ khóa lại hệ thống này trực tiếp thu được chín mươi chín loại bản lĩnh Thần cấp. Chín mươi chín loại bản lĩnh Thần cấp phân biệt là: Tuyệt học cổ võ, Y thuật thần cấp, Tướng thuật Thần cấp, Thuật phong thủy Thần cấp. . .

Nhiệm vụ duy nhất mà hệ thống tuyên bố: Bồi dưỡng chín mươi chín vị đồ đệ có năng lực đủ để ảnh hưởng thế giới (đã hoàn thành)】

Sau khi Vương Hạo Nhiên tra xét xong tin tức thuộc tính của Tần Phàm thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Điểm chiến lực trước mắt của hắn vền vẹn mới 4736 mà thôi.

Tần Phàm này lại có tận 26736 điểm chiến lực!

Trọng vẹn là gấp ba lần hắn!

Còn có chín mươi chín loại bản lĩnh Thần cấp kia nữa, cực không đơn giản.

Tần Phàm này có thể nói là tương đối khó khăn nha.

s @@@

Chương 578: Nhân Vật Chính Có Điểm Chiến Lực Cực Lớn

mVừa nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian kiểm tra bên trong bảng thuộc tính của mình một hồi, dò điểm phản phái.

【 Điểm phản phái: 160600】

Hơn 16 vạn một chút, phi thường dư dả.

Vương Hạo Nhiên không chút do dự, đã có cơ sở trăm năm chân khí, lại đổi một trăm năm chân khí lần nữa.

Tỉ số là một ngàn điểm phản phái đổi lấy một năm chân khí.

Sau khi đổi xong, điểm phản phái kia trực tiếp bị rút lại mười vạn.

Vương Hạo Nhiên một trận đau lòng, tranh thủ thời gian kiểm tra thay đổi của điểm chiến lực một hồi.

Điểm chức lực lúc đầu là 4736, đã biến thành 9236.

Cmn!

Mới tăng một chút như vậy thôi?

Vương Hạo Nhiên có loại xúc động muốn chửi đồng.

Dựa theo mười vạn điểm phản phái tăng lên 4500 điểm chiến lực thì ít nhất hắn còn cần tiêu phí mười tám vạn điểm phản phái mới có thể đạt tới điểm chiến lực bằng Tần Phàm.

Hơn nữa còn vền vện chỉ cân bằng với hắn mà thôi.

Muốn nghĩ nhẹ nhõm chơi chết Tần Phàm, ít nhất phải có hai mươi vạn điểm phản phái.

Mà điểm bây giờ vền vện mới sáu vạn điểm phản phái mà thôi.

Nói cách khác còn cần mười bốn vạn điểm phản phái nữa.

Vương Hạo Nhiên chỉ ngẫm lại thôi đều cảm thấy thật là xa xôi.

Xa xa.

Lúc Vương Hạo Nhiên cùng Chân Soái quan sát, Tần Phàm cũng như có nhận thấy, không khỏi đem ánh mắt nhìn tới.

Tần Phàm cũng tới ăn điểm tâm.

Trong nhà ăn, chỗ ngồi còn thừa không nhiều.

Ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên cùng Chân Soái vừa vặn có một cái bàn.

Tần Phàm khoan thai trực tiếp đi tới ngồi xuống ở chỗ bên cạnh.

Chân Soái gương mặt lạnh lẽo nhìn Tần Phàm, nhỏ giọng nói với Vương Hạo Nhiên:

"Biểu đệ Hạo Nhiên, tranh thủ thời gian gọi người tới, đừng để hắn chạy!"

Vương Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Tần Phàm, hận không thể đem đĩa quăng lên trên mặt Chân Soái.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên bèn nhảy nhìn thấy lúc Chân Soái nói ra thì lỗ tai Tần Phàm lỗ hơi run run một thoáng.

Hắn nghe được!

Hơn nữa, ánh mắt của Tần Phàm còn nhìn về Vương Hạo Nhiên nhìn một chút.

Trong ánh mắt của Tần Phàm toát ra một chút thần thái không tốt.

Vương Hạo Nhiên bắt được.

Hắn căn bản không có ý định trực tiếp xung đột với Tần Phàm, nhưng bởi vì những lời này của Chân Soái cũng để Tần Phàm để

mắt tới.

Vương Hạo Nhiên tự nhận xa xa không phải là đối thủ của Tần Phàm.

Mà hạ độc thì xác suất thành công thấp đến nỗi có thể bỏ qua không tính.

Suy cho cùng Tần Phàm này có y thuật thần cấp.

Nếu tùy tiện ra tay mà để Tần Phàm cảm thấy, vậy mình sẽ nguy hiểm.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên đã sớm chuẩn bị, bởi vậy cũng không hoảng hốt.

Vương Hạo Nhiên ngay trước mặt Tần Phàm lấy điện thoại di động ra, soạn một cái tin nhắn gửi đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, ta mời người ăn điểm tâm, có tới được hay không?"

"Địa điểm?" Đối diện nhanh chóng nhắn lại.

Vương Hạo Nhiên gửi định vị qua, tiếp đó chờ đợi.

Chân Soái ngồi đối diện với Vương Hạo Nhiên, không nhìn thấy nội dung tin nhắn, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên gọi tay chân tới, trong lòng trở nên kích động. Hung tợn nhìn chằm chằm Tần Phàm ở bàn bên cạnh một chút.

Tần Phàm một mặt hờ hững, hoàn toàn không có để ở trong lòng, gọi phục vụ viên tới bắt đầu chọn món ăn.

Sau một lúc, Tần Phàm ăn cơm xong, lấy ra thẻ hội viên Chí Tôn của khách sạn tính tiền.

Chân Soái nóng vội, sợ hấn chạy, tranh thủ thời gian kêu gào một tiếng "Này này, người không phải rất trâu bò sao? Có ngon thì đừng đi!"

Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt nóng giận nhìn Chân Soái. Gia hỏa này thật đúng là ưa thích tìm đường chết!

Máu chốt là hấn tìm đường chết thì thôi đi, còn liên lụy mình vào nữa.

Tần Phàm vốn chuẩn bị rời đi, nhưng sau khi nghe được lời nói của Chân Soái thì lập tức dừng một chút. Đi tới cái bàn bên này của Vương Hạo Nhiên cùng Chân Soái.

"Lần trước đánh người rất nhẹ nên không biết ghi nhớ phải không?" Ánh mắt Tần Phàm nhìn xem Chân Soái phảng phất như là nhìn xem một con giun đé vậy.

"Lần này không giống với lúc trước, biểu độ Hạo Nhiên của ta kêu người tới, nếu là nam nhân thì người không được chạy!" Chân Soái khiêu khích nói.

Lông mày Tần Phàm nhíu lại, ánh mắt quét về phía Vương Hạo Nhiên ở một bên.

Vương Hạo Nhiên liếc Chân Soái một chút. Rất muốn cầm lấy cái xiên trên bàn đâm Chân Soái một ngàn tám trăm cái.

Chân Soái nháo trò như vậy, Tần Phàm cũng chuyển đến trên mình Vương Hạo Nhiên.

"Người cũng ngứa da sao?" Tần Phàm nhìn xem Vương Hạo Nhiên.

"Đừng tưởng rằng người đánh giỏi thì muốn làm gì thì làm. Ta gọi tỷ của ta tới, nàng lợi hại lắm đấy, đến lúc đó người cũng đừng cầu xin tha thứ." Vương Hạo Nhiên không sợ chút nào.

Bởi vì hắn dùng thấu thị nhìn thấy cứu tinh của mình đã tới.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Tần Phàm không khỏi có chút bật cười.

Phóng nhãn khắp thiên hạ, người để hắn cảm thấy kiêng kỵ chỉ sợ còn chưa có sinh ra.

Nghĩ như vậy, Tần Phàm không khỏi cười lạnh một tiếng "Được, ta tạm thời chờ một chút. Đến thời gian để người cùng tử tử cùng quy xuống đất cầu xin tha thứ."

Nghe nói như thế, khóe miệng Vương Hạo Nhiên hiện lên một nụ cười quái dị, hướng về phương hướng sau lưng Tần Phàm giơ một tay tay lên.

"Tử tử, bên này!"

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt đi vào trong phòng ăn của khách sạn thì ánh mắt tìm kiếm lấy thân ảnh của Vương Hạo Nhiên, đáng tiếc trước tiên không có tìm được. Nhưng sau khi nghe được tiếng gọi âm ỉ thì quay đầu, vậy mới nhìn thấy thân ảnh của Vương Hạo Nhiên

Đạm Đài Yêu Nguyệt một mặt mừng rỡ đi về phía bên ày.

Tần Phàm nhìn thấy phản ứng của Vương Hạo Nhiên, cũng từ ánh mắt của hắn nhìn lại, mang theo một loại khinh thường nồng đậm muốn nhìn xem đến cùng tử tử của hắn là nhân vật gì.

Nhưng xem xét xong thì bỗng nhiên Tần Phàm ngây dại mấy giây, chợt trong lòng tuôn ra cuồng hỉ.

"Yêu Nguyệt, thật là thật trùng hợp, lại gặp được người ở chỗ này!"

Tần Phàm đang lo không biết đi tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt thế nào, không ngờ hôm nay lại gặp được.

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận được chú định trong cõi u minh sao?

Tần Phàm âm thầm nghĩ như vậy.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi tới, tự nhiên là chú ý tới Tần Phàm, cũng có chút bất ngờ mừng rỡ "Su phụ, người cũng xuống núi rồi sao."

"Đúng vậy, sau khi người đi không lâu thì ta cũng xuống núi."

| @@@

Chương 579: Hồng Luân Sao Động (1)

◊ Tần Phàm đáp lại một tiếng, tiếp đó ý thức được cái gì, ánh mắt nhìn sang Vương Hạo Nhiên ở một bên, thần sắc có chút cổ quái, hỏi Đạm Đài Yêu Nguyệt:

"Hắn là đệ đệ người sao?"

"Đúng." Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu.

"Tỷ tỷ, hắn muốn đánh ta, còn nói muốn để ta cùng người quý xuống đất cầu xin tha thứ." Vương Hạo Nhiên kiện.

Tần Phàm có chút lúng túng.

"Sự phụ, người tốt xấu gì cũng là thế ngoại cao nhân, sao lại bắt nạt đệ đệ ta, hấn chỉ là một người thường mà thôi." Đạm Đài Yêu Nguyệt tuy là kính trọng Tần Phàm, nhưng càng quan tâm Vương Hạo Nhiên hơn. Không vui nhíu nhíu mày nhìn xem Tần Phàm nói.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm." Tần Phàm vội vàng giải thích một chút. Lập tức quan sát Vương Hạo Nhiên một lần nữa.

Lúc hấn ở thâm sơn đã mơ hồ nghe Đạm Đài Yêu Nguyệt nhắc qua là nàng có sáu muội muội, cùng một đệ đệ, tuy là không có liên hệ máu mủ, nhưng không khác gì người thân ruột thịt.

Người đệ đệ kia của Đạm Đài Yêu Nguyệt có lẽ chính là người trước mắt này đi?

Tần Phàm rất coi trọng vị đồ đệ này, nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt bảo vệ hấn như vậy thì há lại tiếp tục so đo với Vương Hạo Nhiên chứ?

Còn nữa, Đạm Đài Yêu Nguyệt nói một câu nói rất đúng, hấn là thế ngoại cao nhân, đối phó với người thường thường trong thế tục đích thật là rất mất thân phận.

"Hạo Nhiên, người có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt đi đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên, khẩn trương hỏi thăm.

Nàng biết Tần Phàm có rất nhiều thủ đoạn quỷ dị, tự nhiên sợ hãi Vương Hạo Nhiên mắc lừa còn hồn nhiên không biết.

"Yêu Nguyệt, ta không có làm gì hấn cả, người cứ yên tâm đi."

Vương Hạo Nhiên còn chưa trả lời, Tần Phàm tranh thủ thời gian biện bạch một thoáng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, vậy mới yên tâm một ít.

"Vừa rồi là do ta lỡ lời, xin lỗi."

Tần Phàm chủ động vươn tay ra với Vương Hạo Nhiên, mặt mang nụ cười, có chút thân thiện.

Cách nhìn lúc đầu của hắn về Vương Hạo Nhiên không tốt lắm, nhưng cực kỳ để ý Đạm Đài Yêu Nguyệt, tự nhiên muốn cùng Vương Hạo Nhiên tạo mối quan hệ.

Hơn nữa, tương lai mình sẽ ở bên cạnh Đạm Đài Yêu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên này cũng sẽ là đệ đệ của mình.

Tần Phàm cũng không nguyện có mâu thuẫn gì với thê đệ (Em vợ) của mình, như vậy sẽ làm cho Đạm Đài Yêu Nguyệt rất khó xử.

"Không sao, nếu người là sư phụ của tỷ tỷ ta vậy cũng là người mình."

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy chuyện phát triển theo hướng mà mình dự đoán, tự nhiên cũng duỗi tay ra bắt tay.

Tần Phàm nhìn thấy thê đệ tương lai của mình rộng lượng như vậy, nụ cười trên mặt cũng dày đặc hơn một ít.

【 Đỉnh, kí chủ ngự trang thành công, thu được hữu hảo cùng nhân vật chính Tần Phàm, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện. Kí chủ thu được 2800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm-140, hào quang phản phái của kí chủ +140! 】

Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng thu hoạch một đợt điểm ba thường, âm thầm kinh hãi một thoáng. Không then là nhân vật chính có hào quang nhân vật chính hơn vạn, cung cấp ban thưởng thật là nhiều.

Hắn vốn cho là mười bốn vạn điểm phản phái mười điểm là rất xa xôi, nhưng hiện tại xem ra cũng không có khó khăn như trong tưởng tượng.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên đã có một ý nghĩ rõ ràng để đối phó với Tần Phàm.

Cùng Tần Phàm kết giao quan hệ tốt, ngoài mặt thân thiện chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch mà thôi.

Tiếp đó chính là ở trong bóng tối đối phó với những đồ đệ kia của Tần Phàm.

Tần Phàm có chín mươi chín đồ đệ lợi hại, ở bên trong nội dung chính tuyến của hắn những đồ đệ này tất nhiên sẽ chiếm cứ lấy phần diễn rất lớn.

Chỉ cần đối phó với đồ đệ của Tần Phàm, như vậy thì có thể thay đổi hướng đi của nội dung truyện, thu được một lượng lớn điểm phản phái.

Về phần cách đối phó với đồ đệ của Tần Phàm thì trong lòng Vương Hạo Nhiên cũng có dự đoán đại khái.

Tóm lại, cách đối phó với đồ đệ nam cùng đồ đệ nữ là không tầm thường.

Lúc điểm phản phái đạt tới một trình độ nhất định hắn sẽ đổi lấy tu vi. Thực lực vượt qua Tần Phàm, vậy thì có thể ngã bài ngựa với Tần Phàm, tiến hắn lên Tây Thiên.

"Biểu đệ Hạo Nhiên, làm sao vậy. Không phải ngươi gọi người giáo huấn hắn sao? Sao lại gọi người thân đến?" Chân Soái kinh nhìn dung mạo của Đạm Đài Yêu Nguyệt mà ngây người hồi lâu, lúc này mới lấy lại tinh thần.

"Hạo Nhiên, hấn là biểu ca của người sao?" Sau khi Tần Phàm thay đổi ý nghĩ thì xưng hô đều trở nên thân mật một ít.

Vương Hạo Nhiên gật đầu đáp lại Tần Phàm một thoáng, trấn an nói với Chân Soái: "Biểu ca, người xem đều là người mình, việc này coi như xong đi."

"Ta bị hấn đánh mấy cái bàn tay, sao có thể cứ tính như vậy chứ?" Chân Soái có chút bất mãn.

"Đừng nói nhảm, việc này đừng ở đây thôi. Từ đâu người tới đây thì chạy về chỗ đó. Bằng không, ta đem người. . ." Vương Hạo Nhiên nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại không nói.

"Được lắm, ta đi, ta lập tức đi." Chân Soái ý thức được hấn muốn nói gì, tranh thủ thời gian cắt ngang hấn. Xám xịt rời khỏi.

"Biểu ca này của người không phải người tốt lành gì, ở trên đường lớn cản đường muốn xin cách liên lạc với mỹ nữ, giống như là lưu manh vậy. Người cùng hấn giữ một chút khoảng cách là đúng, làm tốt lắm."

Sau khi Tần Phàm nhìn thấy Chân Soái rời khỏi thì dùng giọng dạy bảo nói với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối có chút khó chịu, nhưng mặt ngoài cũng ra vẻ ngạc nhiên "Thì ra biểu ca ta bắt chuyện với mỹ nữ nên bị đánh sao?"

Tần Phàm kinh dị một thoáng "Biểu ca người đã nói với người như thế nào?"

"Hấn nói đi trên đường bị người va vào một phát, đối phương chẳng những không xin lỗi còn đánh hấn." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng lừa dối nói.

"Biểu ca người lừa gạt người đó." Tần Phàm đáp lại một tiếng, lần nữa đánh giá lại Vương Hạo Nhiên một thoáng, có chút hiểu hấn nhiều hơn vài phần.

Chỉ cảm thấy tên thê đệ tương lai này kỳ thực cũng không xấu. Chỉ có chút ngây thơ, dễ dàng bị người lừa gạt.

"Gia hỏa này, sau này ta cũng không tiếp tục tin hấn nữa." Vương Hạo Nhiên thuận thế oán trách một thoáng, gắng đạt để Tần Phàm vững tin không thể nghi ngờ là chính mình bị lừa gạt. Lập tức nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt ở một bên:

"Tỷ tỷ, ta mời khách, người muốn ăn cái gì?"

F @@@

Chương 580: Hồng Luân Sao Động (2)

E"Tùy tiện đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt không sao cả cười cười. Ăn cái gì thì cũng không sao cả, cái đáng quan tâm chỉ là ăn cùng ai.

Vương Hạo Nhiên làm chủ, giúp Đạm Đài Yêu Nguyệt chọn ột phần đồ ăn giống với mình.

Không bao lâu, phục vụ viên đã đưa đồ ăn tới

Tần Phàm đã ăn sáng xong, bởi vậy ngồi ngay ngắn ở bàn bên

cạnh. Lúc nhàm thì dùng ánh mắt liên tiếp quan sát Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Mỹ nữ cấp bậc họa thủy, một cái nhăn mày một nụ cười đều tác động nhân tâm như thế, cho dù là cử chỉ lúc dùng cơm đều để người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lúc quan sát, trong lòng Tần Phàm hơi động, bỗng nhiên bấm ngón tay đo lường tính toán nhân duyên cho Đạm Đài Yêu Nguyệt. Một lát sau, trên mặt vừa mừng vừa sợ.

Khóe mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt liếc qua, nhìn thấy Tần Phàm đang đánh giá, hiếu kỳ hỏi:

"Sự phụ, . . . Trên mặt ta có cái gì sao?"

"Vaufw rồi vì sự mới tính toán nhân duyên cho người." Tần Phàm lại cười nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhanh chóng nuốt lấy đồ ăn trong miệng, trên khuôn mặt hiện ra vẻ chờ mong kích động, hỏi vội:

"Tính ra được cái gì? !"

"Hồng Luân* của người sao động, việc vui gần tới." Thần sắc Tần Phàm lơ mờ. Nhưng trong lòng xúc động cùng hưng phấn, cũng không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở bên cạnh đang loay hoay bấm điện thoại, sau khi nghe nói như thế bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt.

(*Hồng Luân: Các ngôi sao tốt lành do gia đình chiêm tinh học ám chỉ hôn nhân và niềm vui của chủ nhân đang tới gần.)

Đạm Đài Yêu Nguyệt lơ đãng quan sát Vương Hạo Nhiên một chút,

tiếp đó có chút khó có thể tin nhìn về phía Tần Phàm nói:

"Sự phụ, người không có nói đùa chứ?"

"Ta nói chính là thật, không có nói đùa." Tần Phàm chính thức đáp lại một câu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đạt được câu trả lời xác thực, trong lòng không khỏi có chút mừng rỡ.

Tần Phàm biết tướng thuật, điểm này thì nàng biết đến.

Trước mắt Tần Phàm đã nói như vậy, như vậy thì chắc chắn sẽ đúng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt khát khao lên, trên mặt toát ra một ít đỏ hồng nhàn nhạt.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt từ e lệ, ngoài miệng cũng nói:

"Sự phụ, đệ tử muốn dốc lòng tu luyện tuyệt học cổ võ, chưa bao giờ nghĩ qua chuyện nhân duyên."

Tần Phàm nhìn ở trong mắt, đoán ra lời này của Đạm Đài Yêu Nguyệt là trái với thuyết giáo của lương tâm, không khỏi thuyết phục nói:

"Yêu Nguyệt, loại chuyện nhân duyên này, đã tới thì phải nắm chắc cho thật tốt, tránh để bỏ lỡ rồi tương lai hối hận không kịp."

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong thì như có điều suy nghĩ.

Sau khi Tần Phàm nhìn thấy thì trong lòng bộc phát xác định, hình như Đạm Đài Yêu Nguyệt đã có người thích.

Chỉ là người này là ai đây? Có phải là chính mình hay không?

Nghĩ như vậy, Tần Phàm nói bóng nói gió hỏi thăm:

"Yêu Nguyệt, sự phụ cũng không phải người ngoài, người có tâm sự gì nếu không ngại thì có thể nói với vi sự."

Bên cạnh, trong lòng Vương Hạo Nhiên lộp bộp một thoáng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ không vạch trần chuyện yêu mình ra chứ?

Nhưng mà nghĩ lại, hình như cũng không có khả năng lắm.

Chính mình đang ở đây, cho dù Đạm Đài Yêu Nguyệt có tâm nói cho Tần Phàm thì cũng tuyệt đối không lựa chọn tình huống như thế này.

Suy cho cùng lời nàng nói ra cũng coi như thổ lộ.

Nếu thổ lộ, làm sao có khả năng ngay trước mặt Tần Phàm chứ?
Muốn thổ lộ cũng biết tự nói với riêng mình.

Hướng chi, Đạm Đài Yêu Nguyệt bận tâm Khâu Thiển Vi, càng không khả năng tùy tiện nói ra việc này.

"Chuyện nhân sinh thường có tám chín phần mười không như ý. Có một số việc cũng không phải ta muốn như vậy thì nó sẽ như vậy."

Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thán một tiếng, xem như đáp lại lời nói của Tần Phàm.

Tần Phàm nghe vào trong tai, lập tức có cảm giác người mà Đạm Đài Yêu Nguyệt yêu thích không giống bình thường.

Hình như tồn tại ngoại lực nào đó hoặc là rào cản thân phận để Đạm Đài Yêu Nguyệt không cách nào thuận lợi ở bên cạnh hắn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ở trong thâm sơn ba năm, loại trừ chính mình

cũng chưa từng thấy qua nam tử khác.

Chính mình có đủ loại bản sự, trong thiên hạ này còn có nam nhân nào khác ưu tú hơn mình sao? Đương nhiên là không có.

Không phải là nàng ưa thích chính mình, còn có thể ưa thích ai chứ?

Sau khi làm rõ một điểm này, trong lòng Tần Phàm mừng rỡ một trận.

Chính mình là sự phụ của Đạm Đài Yêu Nguyệt, về mặt thân phận thì hai người hoàn toàn chính xác có chút miễn cảm.

Nếu ở bên cạnh nhau thì khẳng định sẽ bị người lên án nói xấu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cố kỵ hẳn là những góc nhìn của thế tục này.

Hơn nữa, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không xác định chính mình có thích nàng hay không.

Suy cho cùng lúc chính mình ở thâm sơn bởi vì lệnh cấm của hệ thống, biểu hiện quá quân tử, hoàn toàn coi Đạm Đài Yêu Nguyệt như đồ đệ bình thường.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tự nhiên sẽ cảm thấy chính mình sẽ không có ý nam nữ với nàng.

Nhất định chính là như vậy, Tần Phàm rất muốn nói sự phụ thích người rất lâu, thường xuyên nghĩ đến người nghĩ tới nỗi cả đêm không ngủ được.

Chỉ là trở ngại Vương Hạo Nhiên đang ở đây, cùng thân phận của mình, không tiện nói thẳng mà thôi.

Tần Phàm suy nghĩ một chút, thế là khuyên giải nói:

"Yêu Nguyệt, người tu luyện tuyệt học cổ võ, cũng không tính là người thể tục, ý nghĩ của người thể tục không cần quá mức để ý. Tuỳ tâm mà làm mới là đạo. Bằng không nếu trong lòng buồn bực sẽ khiến đường tu hành của người bị ngăn trở."

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được những lời nói triết lý này, đôi mắt mang theo hoang mang bỗng nhiên lộ ra một tia thanh minh, nhưng vẫn có chút lo lắng.

"Sự phụ, ta hiểu được rồi." Đạm Đài Yêu Nguyệt trịnh trọng nói một tiếng, ánh mắt xéo qua lườm liếc Vương Hạo Nhiên, có chút khẩn trương nói với Tần Phàm:

"Vậy ta nên thuận theo tự nhiên hay là. . . Hay là chủ động làm chút gì đó?"

Tần Phàm suy tư lên.

Thuận theo tự nhiên thì đó chính là chờ mình biểu lộ rõ ràng cõi lòng, nhưng chính mình muốn làm như thế thì cái thiết lập quân tử trước đây chẳng phải là thoáng cái đã sụp đổ sao?

Nếu như thế thì tránh không được Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ hoài nghi mình đã sớm dụng ý không tốt, trong lòng dối trá.

Bạo xong cho dh @DesmondDinh nha, tksssss, có gì đầu tháng lại đẩy tiếp nha đại thần ^^

u @@@

Chương 581: Phải Nắm Chắc Cho Thật Tốt

Trong thời gian ngắn ngủi, Tần Phàm rất nhanh đã làm ra quyết định lý trí.

"Tuy là tướng thuật có thể biết trước, nhưng chiếm được vẹn vẹn chỉ là báo hiệu, cũng không thể chân chính đoán được tương lai.

Bởi vì có rất nhiều yếu tố sẽ ảnh hưởng đến hướng đi, nếu như thuận theo tự nhiên thì nhân duyên có lẽ cũng biết. Nhưng đối với chủ động thì xác suất này phải nhỏ rất nhiều rất nhiều."

"Tóm lại, Hồng Luân của người sao động, đây là báo hiệu nhân duyên gần tới, nhưng có thể nắm chặt hay không thì đây chính là ẩn số."

Không để bạo lộ ý đồ chân chính, Tần Phàm chỉ căn cứ vào tướng thuật nói thẳng.

Nhưng mà những lời này rơi xuống trong tai Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng để thần sắc của nàng xuất hiện dị động, trong mắt lộ ra quang mang suy tư. Tựa hồ là suy nghĩ nên chủ động thế nào.

Tần Phàm thu lại biến hóa trên mặt của nàng vào trong mắt, âm thầm vui vẻ.

Ở trong thâm sơn dạy Đạm Đài Yêu Nguyệt ba năm, ngoài mặt Tần Phàm duy trì phong phạm quân tử, thậm chí ngoài mặt không nhìn thẳng Đạm Đài Yêu Nguyệt. Nhưng lại thềm muốn chết.

Lúc trời tối người yên, Tần Phàm nín đến khó chịu, thường xuyên còn tự sướng.

Ở trong thâm sơn nín núi mười năm, một nam nhân bình thường thì tràn đầy tinh lực, tất nhiên cần một ít phương thức để điều hòa.

Bằng không thì sẽ trở nên người điên.

May mà khổ trước sướng sau.

Chờ lúc đồ đệ mỹ nữ này của mình chủ động, chính mình giả bộ như nhã nhận từ chối một phen, tiếp đó đồng ý nàng.

Khi đó là lúc nên đền bù ý nguyện xưa.

Vương Hạo Nhiên làm một cái người đứng xem, nghe tiếng Tần Phàm cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt nói chuyện với nhau, cũng liên tiếp quan sát thần sắc của hai người.

Tất nhiên là hắn có thể nhìn ra trong lòng Tần Phàm có kiểu tâm tư khác.

Chỉ là Tần Phàm nằm mơ đều không nghĩ tới Đạm Đài Yêu Nguyệt đang dăm chiêu suy nghĩ về một người khác.

Chỗ Đạm Đài Yêu Nguyệt lo lắng, cũng không phải như Tần Phàm cho là thân phận sư đồ cách trở, mà là ý nghĩ của Khâu Thiển Vi là cách trở về thân phận tỷ đệ.

Vương Hạo Nhiên cười thầm Tần Phàm bị mơ mơ màng màng đồng thời không khỏi lo lắng bắt nguồn tới từ mình.

Nếu như Đạm Đài Yêu Nguyệt thật thổ lộ thì vậy mình nên làm gì để ứng đối?

Nếu như đồng ý thì thân phận tỷ đệ tất nhiên không cách nào duy trì nữa, mà Tần Phàm cũng biết mà bởi vậy căm thù chính mình.

Nếu là như vậy thì kế hoạch mà mình dự đoán sẽ không tiến hành

được thuận lợi.

Nhưng nếu mà không đồng ý thì không khỏi có chút đáng tiếc.

Suy cho cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt xem như nữ chính cực kỳ quan trọng, hào quang nữ chính cực cao.

Cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt xác định quan hệ, tiếp đó. . . Là có thể thu được mệnh mệnh điểm phản phái cùng điểm hào quang.

Hơn nữa nếu tính tiếp thì tựa như cắt rau họ vậ, cắt rồi thì sẽ còn tiếp tục dài.

Lần lượt tăng lên cho chính mình, đồng thời còn có thể giảm xuống hào quang nhân vật chính của Tần Phàm, thay đổi này sẽ thay đổi khí vận của hắn.

Làm sao có thể bảo trì thân phận tỷ đệ cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt đồng thời đi cắt rau họ đây?

Vương Hạo Nhiên muốn một cái biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Chỉ là nên áp dụng kế hoạch này như thế nào đây?

Đạm Đài Yêu Nguyệt là đại tỷ bên trong bảy tỷ muội, là người rất có chủ kiến, lại là người có ý thức rất mạnh.

Chiếm tiện nghi của nàng còn muốn lau sạch sẽ miệng quyệt nợ, điều này có thể sao?

Ba người cạnh bàn ăn, mỗi người có tâm tư riêng.

Một chút thời gian sau, Đạm Đài Yêu Nguyệt đã ăn xong.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghĩ đến một ít chuyện, bởi vậy tâm thần có chút không yên. Sau khi chào hỏi một tiếng với Tân Phàm, chuẩn bị

tạm biệt trở về.

Vương Hạo Nhiên cùng đường với Đạm Đài Yêu Nguyệt, tự nhiên là kết bạn mà đi.

Trước khi đi, Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi Tần Phàm.

"Sự phụ, người đo lường tính toán nhân duyên cho ta, nếu lần này bỏ qua, lần sau còn sẽ có không?"

"Ta cũng không phải thần tiên, không có khả năng tính tới chuyện xa như vậy. Nhưng có câu nói tặng cho người. Cơ hội, chớp mắt là sẽ qua."

Tần Phàm nhìn ra nàng còn do dự bất định, thế là cao thâm mặt trắc nói một câu, muốn để lòng tin Đạm Đài Yêu Nguyệt kiên định. Dứt lời, hờ hững tiêu sái rời khỏi.

Bản thân mình đã nói đủ nhiều, trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt hẳn đã có quyết định. Việc mình cần làm vắn vện chỉ là chờ đợi mà thôi.

"Tỷ tỷ, chúng ta trở về đi."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tần Phàm lên xe rời khỏi thì nói với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Bởi vì Đạm Đài Yêu Nguyệt đang suy nghĩ câu nói trước khi đi của Tần Phàm nên không để ý xung quanh. Nghe được âm thanh của Vương Hạo Nhiên mới nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Pagani chậm chậm chuyển động, nhanh chóng lái đi dưới ánh mắt hâm mộ và cực kì sùng bái của những người qua đường chung quanh.

Trong xe.

Vương Hạo Nhiên không chế tay lái, ánh mắt nhìn chằm chằm tình huống đường phía trước, nhưng khóe mắt liếc qua, cũng phát hiện được Đạm Đài Yêu Nguyệt đang liên tiếp nhìn mình.

Trong lòng không khỏi lộ bộ một thoáng.

Nếu như Đạm Đài Yêu Nguyệt nói thẳng ra, mình đáp lại cũng không được, không trả lời cũng không được.

Thật là một vấn đề cực kỳ khó khăn.

Nhưng mà sau khi xe chạy được một đoạn đường, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không lên tiếng nói gì, chỉ là dùng ánh mắt bí mật quan sát mà thôi.

Vương Hạo Nhiên lập tức biết rõ, Đạm Đài Yêu Nguyệt còn chưa có quyết định. Hoặc là nói chuẩn xác một chút, nàng muốn chuẩn bị vẹn toàn rồi mới nói chuyện này với mình.

Sau khi làm rõ những điều này Vương Hạo Nhiên cảm giác dễ dàng một chút. Trong lòng động lập tức muốn bồi dưỡng một ít tư tưởng cho Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Tỷ tỷ, ta có thể hỏi người một vấn đề hay không?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

"Muốn hỏi cái gì, nói đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Có phải là người có người thích rồi hay không?"

Thần sắc Đạm Đài Yêu Nguyệt động lại, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không cần thiết phủ nhận, suy cho cùng lúc này mình mới nói chuyện với Tần Phàm, Vương Hạo Nhiên ở ngay bên cạnh, khẳng định đã nhìn ra cái gì đó.

"Đúng." Đạm Đài Yêu Nguyệt lên tiếng.

"Nhưng vừa rồi ta thấy người có bộ dáng xoắn xuýt, đây là vì sao vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

J @@@

Chương 582: Trang Điểm Ăn Mặc

"Ta có người thích thật. Nhưng muốn ở bên cạnh với hắn thì không phải là chuyện đơn giản." Đạm Đài Yêu Nguyệt mang bộ mặt sâu thẳm.

"Tỷ tỷ, người người ưa thích có lão bà rồi sao?" Vương Hạo Nhiên giả vờ lớn gan suy đoán một thoáng, hỏi.

"Dĩ nhiên không phải." Đạm Đài Yêu Nguyệt lập tức lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên một chút, nhanh chóng lại bổ sung: "Nhưng mà, cũng không kém bao nhiêu."

"Khó trách tỷ tỷ người phiền não như vậy." Vương Hạo Nhiên giả vờ không đọc hiểu ánh mắt của nàng, đồng tình đáp lại một tiếng, sau đó lo lắng mà hỏi:

"Vậy người định làm như thế nào?"

"Ta muốn nói cho hắn biết, thế nhưng lại sợ làm tổn thương người ta không muốn làm tổn thương." Đạm Đài Yêu Nguyệt cau mày.

"Người có thể bí mật nói cho hắn biết mà, nếu như hắn cũng thích người thì các người có thể bí mật ở cùng một chỗ, kiểu này không được sao?"

Hỏi nửa ngày, cuối cùng cũng nói tới vấn đề này, Vương Hạo Nhiên thuận thế ra chủ kiến cho nàng, muốn dẫn dắt tâm tư của nàng một đoạn.

Nếu như Đạm Đài Yêu Nguyệt chịu nghe thì chuyện kia chẳng phải sẽ giải quyết tốt đẹp?

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên còn không có được khát khao cũng đã nghe được âm thanh có chút kiêu ngạo của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Thế này không thể được, ta không làm chuyện lén lút, càng sẽ không làm mình ủy khuất như vậy!"

"Nói cũng phải." Vương Hạo Nhiên cười ha ha một tiếng, đồng ý một tiếng. Đồng thời có một ước lượng với tâm thái của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Quả nhiên, Đạm Đài Yêu Nguyệt giống như kiểu mình đoán, ý thức bản thân vẫn rất là mạnh, còn kiêu ngạo cực kỳ, không chịu được ủy khuất. So với các nàng Khâu Thiển Vi thì không tầm thường chút nào.

Hoặc nói chuẩn xác một chút, tám mươi độ thiện cảm còn không đủ để Đạm Đài Yêu Nguyệt ủy khuất mình như vậy.

Nếu như là chín mươi thì có lẽ còn có chút khả năng.

Chỉ là ở mức tám mươi vẫn còn tăng lên được thì đây là một chuyện cực kỳ chặt vật.

Khoan? Dường như ta suýt quên đi đồ vật gì đó.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên sáng lên, lập tức khởi thông hệ thống, hạ lệnh sử dụng hào quang mị lực đối với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

【 Đỉnh, hiệu quả hào quang mị lực với hiệu quả hào quang siêu cấp đào hoa không thể chồng lên nhau, hào quang mị lực sử dụng thất bại. 】

Đến đây, Vương Hạo Nhiên cũng coi như triệt để biết rõ: Muốn không dùng sức mà đòi có được là không có khả năng.

Tâm tình có chút buồn bực, Vương Hạo Nhiên đưa Đạm Đài Yêu Nguyệt đến bên ngoài biệt thự của Liễu Nguyệt.

Vương Hạo Nhiên vẫy tay từ biệt.

Bên ngoài biệt thự có một ít xe hàng.

Có người giao hàng, chính là đem một ít giường với các loại đồ dùng trong nhà chuyển vào trong biệt thự.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi vào xem xét, nhìn thấy Liễu Nguyệt đang thu xếp, để người bố trí căn phòng.

Nhìn thấy một màn này, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không kỳ quái.

Người ở biệt thự này càng nhiều, bốn căn phòng ngủ lúc đầu đã không đủ dùng.

Trong đoạn thời gian gần đây, mấy tỷ muội đều đang ngủ chung hai người một giường.

Tối hôm qua Liễu Nguyệt đã đề cập qua, muốn bố trí lại nhà một lần nữa.

Đem một ít phòng tập thể thao, phòng chờ đổi thành phòng ngủ nghỉ ngơi.

Đi qua thời gian gần nửa buổi sáng, rốt cục đã bố trí xong phòng ngủ.

Biệt thự này có tổng cộng hai tầng, sau khi bố trí lần nữa mỗi tầng đều có bốn căn phòng ngủ, gộp lại là tám phòng.

Bảy tỷ muội các nàng mỗi người ở một phòng, còn thừa một phòng nhỏ nhất, xem như là phòng dành cho khách.

Bên ngoài cửa phòng bảy tỷ muội ở còn đặc biệt dán lên con số bảng hiệu, phòng ngừa mọi người tính sai. Từ số một đến số bảy, tương ứng với bảy tỷ muội các nàng.

Phòng của Đạm Đài Yêu Nguyệt là số một, là phòng lớn nhất, rộng rãi nhất.

Liễu Nguyệt thanh toán tiền xong thì các công nhân liền rời khỏi.

"Các nàng thất muội đâu rồi?" Ngoại trừ Liễu Nguyệt ra, Đạm Đài Yêu Nguyệt không nhìn thấy các muội muội khác, bởi vậy nghi ngờ hỏi thăm một tiếng.

"Nhị tỷ, tam tỷ, tứ tỷ, lục muội còn có thất muội, toàn bộ đều đi mua thức ăn rồi." Liễu Nguyệt trả lời.

"Mua thức ăn?" Đạm Đài Yêu Nguyệt ngạc nhiên một thoáng.

"Thất muội dự định phô bày thành quả luyện tập đã lâu một chút, tối nay mời bạn trai nàng ăn cơm." Liễu Nguyệt nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu một cái, nhưng cảm giác được có chút kỳ quái, không khỏi hỏi: "Nhưng mua đồ ăn cần nhiều người như vậy sao?"

"Lúc đầu thất muội chỉ gọi tam tỷ đi, nhưng mà nhị tỷ, tam tỷ, tứ tỷ còn có lục muội cũng muốn đi, nên đi hết rồi." Liễu Nguyệt giải thích nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, cũng không nghĩ nhiều, chỉ tưởng rằng các nàng làm tỷ tỷ, sợ Khâu Thiển Vi nâng không động được nhiều đồ như vậy nên muốn đi hỗ trợ mà thôi.

"Ngũ muội, người biết trang điểm ăn mặc không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt đột nhiên hỏi.

"Kỹ năng thiết yếu của nữ nhân đúng không? Tất nhiên là biết!" Liễu Nguyệt theo bản năng đáp lại một tiếng, nhưng rất nhanh chú ý tới, khuôn mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt chìm một cái, vội vàng nói:

"Đại tỷ, người đẹp như vậy, không hóa trang cũng rất đẹp. Người cũng sẽ không có vấn đề gì."

"Chỉ dạy ta cách trang điểm ăn mặc." Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ huy một tiếng.

Nàng là thiên sinh lệ chất, vóc dáng, khí chất cùng điểm bộ mặt, có thể nói hiếm có trên thế gian. Nhưng trang điểm cùng ăn mặc vẫn có thể thêm điểm như trước.

Huống hồ, tựa như Liễu Nguyệt nói, là một nữ nhân, những kỹ năng này là thiết yếu.

Nữ nhân trang điểm sẽ trở nên xinh đẹp hơn.

Trước đây nàng không sao cả, nhưng bây giờ khác biệt.

Dưới sự trợ giúp của Liễu Nguyệt, Đạm Đài Yêu Nguyệt đổi lại hoá trang lần nữa, đồng thời trang điểm mỹ lệ lên.

Mỹ phẩm với quần áo toàn bộ đều dùng của thất muội Khâu Thiên Vi.

Sau khi đại công cáo thành Đạm Đài Yêu Nguyệt đứng ở trước kính chạm đất xoay một vòng vòng, liên tiếp gật đầu, dáng vẻ hình như có chút vừa ý.

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt trang điểm cùng đổi cách ăn mặc, nàng khiến cho người ta cảm giác như là một loại gió ôn nhu ngọt ngào.

Liễu Nguyệt quan sát một chút xong cũng đưa ra một đề nghị:

"Đại tỷ, ta vẫn cảm thấy người thích hợp với phong cách cao lãnh mạnh mẽ hơn, loại phong cách ôn nhu ngọt ngào này là của thất muội."

Trước khi hoá trang, nàng cố ý đề cập với Đạm Đài Yêu Nguyệt, thế nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt kiên trì muốn hóa trang như vậy.

J @@@

Chương 583: Bất Chước

Liễu Nguyệt tưởng tượng, dù sao không có chuyện gì, cũng dựa theo ý của Đạm Đài Yêu Nguyệt mà làm.

Nhưng mà sau khi làm xong, Liễu Nguyệt vẫn cảm thấy đại tỷ thích

hợp phong cách cao lãnh mạnh mẽ hơn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt thưởng thức mình trong gương, mặt mang nụ cười, sau khi nghe được lời của Liễu Nguyệt, nụ cười thu lại mấy phần.

"Người nói cái gì?"

Liễu Nguyệt cảm thấy được một loại khí tức không ổn, khóe miệng co giật một cái, tranh thủ thời gian đổi giọng nói:

"Ta nói đại tỷ người rất thích hợp loại phong cách ôn nhu ngọt ngào này! Thích hợp hơn so với thất muội."

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, sắc mặt thư giãn nhiều, tiếp tục chuyển động vòng vòng, thưởng thức mình bên trong kính chạm đất.

Thân thể nàng không khác lắm so với Khâu Thiển Vi, nhất định muốn nói có sự khác biệt thì đó chính là đường cong trước người nổi trội hơn Khâu Thiển Vi một ít.

Nhưng nhìn từ bóng lưng thì quả thực giống với Khâu Thiển Vi như đúc.

Nhất là nàng mặc quần áo của Khâu Thiển Vi vào còn làm kiểu tóc giống với Khâu Thiển Vi.

Chắc hẳn sẽ thích chứ?

Đạm Đài Yêu Nguyệt thưởng thức bản thân mình, một bên lẩm nhẩm một tiếng.

Liễu Nguyệt ở bên cạnh nhìn xem, cảm thấy có chút quái dị. Nàng cũng nhìn ra, đại tỷ ăn mặc không khác lắm với thất muội.

Nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là đại tỷ cũng ưa thích kiểu dáng giống thất muội. Bởi vậy cứ dựa theo kiểu dáng thất muội mà mặc.

Nhưng trong bóng tối Liễu Nguyệt vẫn kiên định cho rằng đại tỷ càng thích hợp phong cách cao lãnh mạnh mẽ hơn.

Một chút thời gian sau, ngoài cửa truyền đến từng đợt động tĩnh.

Là đám người Khâu Thiển Vi mua thức ăn trở về.

Đạm Đài Yêu Nguyệt với Liễu Nguyệt đi ra đại sảnh nhìn xem.

Chỉ thấy trong tay đám người Khâu Thiển Vi mỗi người đều xách theo không ít đồ ăn, nhìn như là đã đem chợ bán thức ăn chuyển đến đây vậy.

"Thất muội, mua nhiều đồ ăn như vậy, người dự định tự mình xuống bếp thật sao? Được không đấy?" Đạm Đài Yêu Nguyệt rất là hoài nghi.

"Đại tỷ, người cứ yên tâm đi, ta với lục muội làm chuột bạch một đoạn thời gian. Ta có thể trả lời khẳng định, thất muội vẫn rất có thiên phú làm đồ ăn." Liễu Nguyệt nói.

"Tán thành." Kỷ Thủy Dao phụ họa một câu.

Lạc Thanh Thiển, Biền Tố Vấn, Bộ Phi Yên gật đầu ứng hòa một tiếng. Các nàng đến đây muộn một chút, không bị làm chuột bạch nhiều lần như Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao, nhưng vẫn đã làm qua một vài lần.

Trù nghệ của Khâu Thiển Vi đích thật là một mực vững bước tăng cao.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được muội muội đều nói như vậy, không

khỏi ném đi ánh mắt thèm muốn bội phục với Khâu Thiến Vi. Âm thầm cảm thán, thất muội thật đúng là có nhiều tài nghệ hơn, hơn nữa còn siêu hiền lành.

Đánh dương cầm giỏi như vậy, lại có thiên phú nấu ăn.

Thật có thể nói, ra phòng lớn vào đến phòng bếp.

So sánh với thất muội thì mình dường như ngoại trừ võ lực cường hãn ra, căn bản không có những kỹ năng khác.

"Đại tỷ, người. . . Người thế nào lại ăn mặc thành kiểu này?" Khâu Thiến Vi kỳ dị nhìn xem Đạm Đài Yêu Nguyệt, hỏi.

"Ta cảm thấy cách trang điểm cùng ăn mặc của người đẹp mắt nên muốn học. Mỹ phẩm, quần áo với nước hoa đều dùng của người, người sẽ không để tâm chứ?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Làm sao lại thế. Chúng ta là tỷ muội tốt mà, của ta chẳng phải là của người sao? Khách khí như vậy làm gì." Khâu Thiến Vi không để ý cười cười.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, cảm thấy rất thụ thái, nhất là lúc nghe được câu "Của ta chẳng phải là của người sao?", trong lòng có thêm một loại cảm giác hưng phấn cùng xúc động.

"Đại tỷ, thất muội, hai người các người đứng một chỗ nhìn một chút." Hình như Lạc Thanh Thiển phát hiện chuyện gì đó, bỗng nhiên nói một câu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt với Khâu Thiến Vi không hiểu, nhưng tò mò, vẫn theo lời đứng chung một chỗ.

Lạc Thanh Thiển đi đến phía sau hai người, tra xét lên.

"Các người sang đây xem, từ bóng lưng nhìn lại, đại tỷ giống y như

thất muội!" Lạc Thanh Thiển vẫy vẫy tay với những tỷ muội khác.

Đám người Biển Tố Vấn, Bộ Phi Yên nhận nhiệm đi đến góc độ Lạc Thanh Thiển nhìn một chút, phát hiện quả là thế.

"Thật giống, nếu như các người mặc quần áo giống nhau mà chỉ từ bóng lưng nhìn thì đoán chừng ta đều không nhất định có thể phân biệt ra được ai là ai." Biển Tố Vấn cảm thán nói.

"Không bằng thử một chút đi, nhìn một chút các người đoán được hay không đoán được." Đạm Đài Yêu Nguyệt tràn đầy phấn khởi, thế là đề nghị một chút.

Đại tỷ đã lên tiếng, tỷ muội khác nào dám không đồng ý.

Huống hồ, đề nghị này cũng có chút ý tứ.

Chỉ có điều là Khâu Thiển Vi không có hai bộ quần áo giống nhau như đúc. Nhưng vấn đề này cũng không lớn.

Đám người Lạc Thanh Thiển quay lưng lại về phía sau, Đạm Đài Yêu Nguyệt với Khâu Thiển Vi trở về phòng thay quần áo. Tránh để nhận ra hai người từ vấn đề quần áo.

Sau khi thay xong đi ra, hai người quay lưng lại.

"Có thể đoán rồi." Đạm Đài Yêu Nguyệt lên tiếng nhắc nhở một câu.

Đám người Lạc Thanh Thiển xoay người lại, nhìn xem bóng lưng của hai người.

"Ta cảm thấy bên trái là đại tỷ, bên phải là thất muội." Lạc Thanh Thiển suy đoán một thoáng.

"Ta cảm thấy bên trái là thất muội, bên phải là đại tỷ." Biển Tố Vấn nói.

"Suy nghĩ của ta giống với tam tử." Bộ Phi Yên nói.

"Ta ủng hộ nhị tử." Liễu Nguyệt nói.

"Ủng hộ tam tử." Kỷ Thủy Dao nói.

Đoán bên trái là Khâu Thiển Vi nhiều hơn một chút.

Bọn tử muội đều đoán xong, Đạm Đài Yêu Nguyệt với Khâu Thiển Vi cũng xoay người lại, công bố đáp án.

Kết quả là, bên trái là Đạm Đài Yêu Nguyệt, bên phải là Khâu Thiển Vi.

Lạc Thanh Thiển với Liễu Nguyệt đoán đúng.

Hào hứng của Đạm Đài Yêu Nguyệt không giảm, để đám người Lạc Thanh Thiển quay người, lại cùng Khâu Thiển Vi đi vào phòng thay quần áo.

Sau khi đi ra quay lưng lại để những người khác đoán.

Làm như vậy nhiều lần.

Mọi người nhanh chóng phát hiện, từ bóng lưng để đoán ai là ai, hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Đạm Đài Yêu Nguyệt âm thầm vui vẻ không thôi.

Nàng càng vui vẻ hơn Khâu Thiển Vi.

"Thất muội, phòng ngủ "Số bảy"" của người nhỏ một chút, ta đem phòng "Số một" lớn nhất của ta nhường cho người đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên đề nghị.

"Ta xếp hạng nhỏ nhất, ngủ căn phòng nhỏ nhất cũng là chuyện nên làm, không cần đâu." Khâu Thiển Vi từ chối nhã nhặn.

H @@@

Chương 584: Dự Tiệc (1)

"Chính bởi vì người nhỏ nhất, tất nhiên phải nhường cho người phòng số một lớn nhất." Đạm Đài Yêu Nguyệt đương nhiên nói.

Đám người Lạc Thanh Thiển một trận thềm muốn. Nhưng không có cách nào, Khâu Thiển Vi là muội muội mọi người, được sủng ái nhất cũng là chuyện đúng.

"Đại tỷ, người quá tốt với ta rồi." Khâu Thiển Vi có chút cảm động.

"Là chuyện nên làm." Đạm Đài Yêu Nguyệt cứng chiều bóp bóp khuôn mặt của nàng, sao đó bổ sung một câu, "Nếu sau này đại tỷ làm người không vui, người cũng không thể tính toán với đại tỷ, biết chưa?"

"Tuy có đôi khi người ràng buộc ta, thậm chí quở trách ta, nhưng cũng là vì tốt cho ta, ta biết rõ mà." Khâu Thiển Vi với Đạm Đài Yêu Nguyệt căn bản không ở trên cùng một cái kên.

Lúc buổi sáng Vương Hạo Nhiên nhận được điện thoại của Khâu Thiển Vi mời dùng bữa tối. Đến chạng vạng tối, đúng hẹn đi tới bên ngoài biệt thự Liễu Nguyệt.

Hắn bấm chuông ở ngoài cửa lớn biệt thự, chờ đợi một lát.

Liễu Nguyệt đi ra mở cửa, đón Vương Hạo Nhiên vào. Đi tới đại sảnh.

Chỉ là trong đại sảnh không có những người khác. Hướng phòng bếp mở hồ truyền đến một ít âm thanh nôi chén muôi chậu.

"Thất muôi xuống bếp, những người khác bận rộn trong phòng bếp." Liễu Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ hồ nghi của Vương Hạo Nhiên liền nói một câu.

"Vi Vi xuống bếp?" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một thoáng.

Sở trường Khâu Thiến Vi là đánh đàn dương cầm cực kỳ giỏi, điểm này Vương Hạo Nhiên tất nhiên biết đến. Nhưng muốn nói biết làm đồ ăn thì hắn ôm thái độ hoài nghi.

Tay dương cầm gia quý giá vô cùng, căn cứ chỗ mà hắn biết Khâu Thiến Vi còn mua bảo hiểm kénh xù vì hai tay.

Loại tay trân quý này có thể dùng để làm đồ ăn sao?

"Sau khi Vi Vi làm bạn gái người thì bí mật học, tỷ muội chúng ta phải làm chuốt bạch nhiều lần. Ta có thể rất có trách nhiệm nói cho người, bữa tối hôm nay sẽ không để người thất vọng."

Liễu Nguyệt giải thích một chút, lập tức nghiêm túc nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên, trịnh trọng nói:

"Vi Vi đối tốt với người như vậy, người cũng phải đối thật tốt với nàng, nếu không người sư mẫu này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, trêu chọc nói: "Liễu

giáo sư, người còn chưa gặp mặt bên ngoài nữa đấy? Đã cảm thấy có thể sau này nhất định có thể làm sư mẫu ta rồi sao?"

"Ta trò chuyện với sư phụ người rất tốt, cực kỳ hợp ý, tuy còn chưa gặp mặt, nhưng tình cảm đã ổn định. Nếu gặp mặt bên ngoài thì khẳng định sẽ xác định quan hệ, ta chắc chắn sẽ thành sư mẫu của người."

Liễu Nguyệt đặc ý nói một tiếng, muốn trải nghiệm cảm giác này sớm một chút, lại nói:

"Ngoan, gọi sư mẫu một tiếng nghe một chút nào?"

"Chờ các người gặp mặt bên ngoài, ta lại gọi cũng không muộn chứ?" Vương Hạo Nhiên cười cười, cười đặc ý có ý vị sâu xa.

Liễu Nguyệt hừ một tiếng, có chút ít bất mãn, nhưng cũng không có tiếp tục rêu rĩ vấn đề này. Ngồi ở trên ghế sofa, bỗng nhiên cảm điện thoại di động lên, gửi đi một tin nhắn.

"Lão công, ta rất nhớ người. Người đang làm gì đấy?"

Sau khi gửi tin nhắn đi, nửa ngày không thấy trả lời.

Wang Hào Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy, âm thầm cười một tiếng. Xin lỗi, ta không đăng nhập Wechat.

"Ta đi vào phòng bếp nhìn một chút." Vương Hạo Nhiên nén cười nín đến có chút khó chịu, muốn rời khỏi tầm nhìn Liễu Nguyệt nên nói một câu.

Lập tức, từ trên ghế đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

Trong phòng bếp có sáu thân ảnh tuyệt mỹ, tư thái không giống nhau, nhưng đều không nhìn thấy mặt, mỗi người đều đang bận việc.

Không gian phòng bếp không lớn không nhỏ, nhưng đã có sáu người, vẫn lộ ra có chút chen chúc.

Tại cửa, một thân ảnh quay lưng đang bận cái gì đó.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy bóng lưng này cùng cách ăn mặc, lập tức liền nhận ra đối phương là ai. Thò tay ôm một thoáng, nhẹ giọng kêu gọi.

"Vi Vi, vất vả cho ngươi."

Thân ảnh này rõ ràng cứng một chút.

"Ngươi tới rồi." Bên ngoài vài mét, Khâu Thiển Vi nghe được động tĩnh, xoay người lại, hướng về Vương Hạo Nhiên lên tiếng chào hỏi. Nhưng khi nhìn thấy động tác của Vương Hạo Nhiên thì khuôn mặt nháy mắt cứng đờ.

Thân ảnh bận rộn còn lại cũng nhộn nhịp quay đầu.

Liễu Nguyệt ở bên ngoài. Trước mắt có Lạc Thanh Thiển, Biễn Tố Vấn, Bộ Phi Yên, Kỷ Thủy Dao, Khâu Thiển Vi.

Thiếu đi ai thì rất rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy tay như đang bồng, vội vàng đem tay đang có tư thái ôm ấp rụt lại.

Thân ảnh đang quay lưng xoay đầu lại.

Ngoại trừ Đạm Đài Yêu Nguyệt còn có thể là ai đây?

Chỉ là cách trang điểm với ăn mặc này của Đạm Đài Yêu Nguyệt quá giống Khâu Thiển Vi rồi?

Khâu Thiển Vi đình chỉ động tác khuấy trứng gà, buông chén xuống, tranh thủ thời gian chạy chậm tới. Đem Vương Hạo Nhiên bảo vệ sau lưng, vội vã cuống cuồng mà nói:

"Đại tỷ, hấn nhận làm người, tưởng người là ta. Chuyện gì người cũng từ từ, đừng động thủ."

Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt như hươu con xông loạn một trận, nhưng mà mặt ngoài lại không biểu cảm, nhàn nhạt nhìn Vương Hạo Nhiên một chút:

"Lần này bỏ đi, lần sau chú ý một chút."

"Tuyệt đối sẽ không có lần sau." Khâu Thiển Vi thay Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng.

"Người đi vào đại sảnh nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng ta là được rồi, không cần người hỗ trợ gì." Khâu Thiển Vi ôn nhu nói.

"Đúng, người là khách nhân." Biễn Tố Vấn nói theo một câu.

"Đúng vậy, người ăn cơm là được."

...

Ngoại trừ Đạm Đài Yêu Nguyệt muốn ở trước mặt các muội muội bảo trì uy nghiêm, ra vẻ cao lãnh ra thì đám người Lạc Thanh Thiển đều nhận nhiệm vụ họa một tiếng.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái. Hấn căn bản không nghĩ tới muốn giúp đỡ, thuần túy là nén cười khó chịu, tránh né Liễu Nguyệt một lát nên mới đi tới phòng bếp.

Trở lại đại sảnh.

Liễu Nguyệt ngồi ở trên ghế sô pha, nhìn xem bản đồ đường cong

trên màn hình laptop, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía điện thoại để ở bên cạnh.

Khâu Thiến Vi xuống bếp, đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt toàn bộ đi hỗ trợ, đều muốn bày ra một mặt hiền lành của mình.

Nhưng mà Liễu Nguyệt căn bản không có ý tưởng này, suy cho cùng người nàng muốn bày ra mặt hiền lành không có ở nơi này.

Liễu Nguyệt một bên phân tích động tĩnh thị trường chứng khoán, một bên chờ đợi tin nhắn.

N @@@

Chương 585: Dự Tiệc (2)

xTrong lúc đó, điện thoại nhận được thật nhiều tin nhắn, nhiều lần chấn động.

Mỗi khi Liễu Nguyệt nghe được âm thanh điện thoại chấn động, liền cảm giác là "Lão công" nhắn lại.

Nhưng cầm lên xem xét chỉ là một ít học sinh hoặc là đồng sự gửi tới.

Liễu Nguyệt thất vọng nhiều lần, tâm tình phân tích động tĩnh thị trường chứng khoán đều không còn, tập trung tinh thần, chờ đợi "Lão công" trả lời.

Vương Hạo Nhiên nhìn mặt mũi nàng tràn đầy vẻ u sầu, thế là bí mật đăng nhập vào Wechat, gửi tin nhắn cho nàng.

Liễu Nguyệt vui vô cùng, thậm chí quá xúc động, không khống chế nổi tâm tình, trực tiếp cười ra tiếng. Nhưng cố kỵ Vương Hạo Nhiên đang ở đây, vội vàng thu lại.

Vương Hạo Nhiên cười nhìn nàng một chút..

"Nhìn cái gì vậy?" Liễu Nguyệt cảm giác như bị giễu cợt, lập tức bày lên dáng vẻ sư mẫu, hướng về Vương Hạo Nhiên hung dữ một chút.

"Nhìn thấy người xinh đẹp." Vương Hạo Nhiên thuận miệng nói một câu.

"Không biết lớn nhỏ." Liễu Nguyệt cảm thấy Vương Hạo Nhiên có chút lỗ mãng, bày ra vẻ sư mẫu kiêu ngạo, trừng trừng mắt về hắn.

Vương Hạo Nhiên dứt khoát ngậm miệng.

Liễu Nguyệt vừa ý với thái độ của Vương Hạo Nhiên, cũng không so đo với hắn. Lập tức tiếp tục trò chuyện cùng "Lão công".

Nhưng mà, "Lão công" bỗng nhiên nói có chuyện bận, không trò chuyện nữa. . .

Liễu Nguyệt không khỏi buồn bực.

Một chút thời gian sau, cuối cùng cũng ăn cơm.

Tám người ngồi vây quanh một phòng, mở ra mấy bình rượu đỏ, bắt đầu dùng cơm.

Tuy tay nghề Khâu Thiển Vi không sánh được với đầu bếp, nhưng vẫn để mọi người cảm thấy hương vị đồ ăn đều rất không tệ.

Một mảnh vui vẻ hòa thuận tràn ngập trong phòng.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng nói lên một ít chuyện lý thú, thời gian cũng lặng yên trôi qua.

Bữa cơm này ăn trong một thời gian dài.

Nhìn một chút đồng hồ treo trên vách tường ở đại sảnh, đã là mười một giờ đêm.

"Không còn sớm, ta cần phải đi về." Vương Hạo Nhiên đứng lên nói cái khác.

"Người vừa mới uống không ít rượu đỏ, đi đường về một mình không có vấn đề gì chứ?" Khâu Thiển Vi ân cần hỏi han.

"Không có vấn đề." Vương Hạo Nhiên vỗ vỗ lồng ngực, tràn đầy tự tin. Đừng nói là uống vài chén rượu đỏ, coi như là uống mấy bình hắc cũng sẽ không say.

Thế nhưng mà Khâu Thiển Vi không nghĩ như vậy.

Lúc đầu nàng còn không lo lắng, nhưng sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên tự tin như vậy, ngược lại là lo lắng. Chỉ cảm thấy hắn đã uống say.

"Người ở lại đây đi, dù sao cũng có một căn phòng khách bỏ trống." Mặc dù đường không xa, nhưng Khâu Thiển Vi không yên lòng Vương Hạo Nhiên nửa đêm trở về, liền đề nghị.

"Được thôi." Vương Hạo Nhiên không sao cả gật đầu.

Trời tối người yên.

Mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Vù vù.

Tinh thần Vương Hạo Nhiên tốt vô cùng, đang loay hoay điện thoại di động, nhưng bỗng nhiên nhận được tin tức của Khâu Thiến Vi.

"Không ngủ được. . ."

Vương Hạo Nhiên nháy mắt đã hiểu, nhỏ giọng đi ra phòng khách.

Có ánh trăng mịt mờ chiếu vào cửa sổ, nhu hòa chiếu xuống mặt đất trong phòng.

Vương Hạo Nhiên có thể nhìn thấy chướng ngại vật, lại nhận rõ bảng số phòng.

Phòng số một đến phòng số bảy.

Rất rõ ràng, Khâu Thiến Vi xếp hạng thứ bảy, khẳng định là ở phòng số bảy.

Hơn nữa, cửa phòng số bảy còn khép.

Cái này còn cần suy nghĩ nhiều sao?

Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng âm thầm đi vào phòng số bảy.

Rèm cửa che lấp cửa sổ, ánh trăng bị ngăn cản, trong phòng lộ ra một mảnh đen kịt.

Tuy thấu thị Vương Hạo Nhiên có hiệu quả nhìn ban đêm.

Nhưng chỉ có thể thấy rõ bố trí của căn phòng với phân biệt người ở nơi nào, nhưng không thấy rõ việc nhỏ không đáng kể.

"Vi Vi?"

Tuy đã xác định người trong phòng là ai nhưng vì để phòng vạn nhất, Vương Hạo Nhiên vẫn nhẹ nhàng la lên một tiếng.

Người trong phòng đã đi vào giấc ngủ, nhưng sau khi nghe được động tĩnh nhỏ xíu này thì bị đánh thức.

Suy cho cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt không phải người thường, cho dù là lúc ngủ sâu cũng duy trì một phần tính cảnh giác.

Lúc Vương Hạo Nhiên mò cửa tiến vào, nàng đã tỉnh lại.

Chỉ là không thấy rõ là người nào.

Nhưng người trong nhà có hạn, nàng theo bản năng cho là một người muội muội.

Bố trí phòng ngủ lần nữa cũng không phải đều có nhà vệ sinh ở bên trong.

Chỉ tưởng rằng một người muội muội đi tiểu đêm, sau đó đi nhầm phòng.

Nàng đang muốn làm ra phản ứng, hỏi một tiếng: Là ai?

Nhưng nghe được tiếng gọi nhẹ nhàng của đối phương, lời đến khóe miệng im bật mà dừng.

Âm thanh người nói chuyện rất quen thuộc, Đạm Đài Yêu Nguyệt tất nhiên có khả năng nhận ra là ai.

Mà ý đồ của đối phương nàng cũng đoán được.

Căn phòng này nhỏ nhất, mới đầu là cửa thất muội ở.

Nhưng vì nịnh nọt thất muội nên nàng đổi phòng với thất muội.

Có lẽ đối phương lên ý đồ xấu nên mới đi tới nơi này.

Đạm Đài Yêu Nguyệt muốn khục một tiếng, làm cho đối phương biết được đi nhằm gian phòng.

Như vậy có thể làm dịu lúng túng của hai bên.

"Hồng Luân của người dao động, việc vui gần tới."

"Cơ hội, chớp mắt là sẽ qua."

Nhưng mà, ngay lúc Đạm Đài Yêu Nguyệt toát ra ý nghĩ này, trong đầu chợt nhớ tới vài lời trước đây của Tần Phàm.

Mình còn chưa lên tiếng, đối phương rõ ràng không biết.

Nếu mình không nói một lời, vậy đối phương tất nhiên sẽ cho rằng mình là thất muội?

Dưới trời xui đất khiến, chẳng phải thuận lý thành chương. . .

Như vậy đo lường tính toán của sư phụ chẳng phải là đã ứng nghiệm sao?

Nghĩ như vậy, Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi sinh ra nồng đậm cảm giác khâm phục với Tần Phàm.

Sư phụ nói nhân duyên của mình gần tới, quả nhiên không giả.

Mà có khả năng nắm chặt hay không vẫn phải dựa vào chính mình.

Tình huống trước mặt này có được hay được, đích thật là ở một ý nghĩ của mình.

"Vi Vi?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt đang suy tư không lời, tiếng gọi quen thuộc lại vang lên lần nữa. Hơn nữa, nghe được thanh âm hình như đang ở gần trong gang tấc.

Hiển nhiên, đối phương đã đến gần rất nhiều.

Ý nghĩ Đạm Đài Yêu Nguyệt đảo nhanh, lập tức dự định cẩn tuân sự phụ dạy bảo.

Cơ hội, chớp mắt là sẽ qua!

Khẽ vươn tay, đưng phải một cánh tay, chậm chậm kéo hẳn tới.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên có cảm ứng, đã xác định phán đoán của mình là đúng.

Chính mình không đi sai.

Y @@@

Chương 586: Thần Cơ Diệu Toán

z 【 Đính, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt -600, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -600, hào quang phản phái của kí chủ 1200! 】

. . .

Hiện tại Vương Hạo Nhiên sợ cực kỳ.

Mới đầu hắn cảm thấy không sai, nhưng lúc nửa đường liền phát hiện sai, sai không hợp thói thường.

Mặc dù đối phương một mực không lên tiếng, nhưng dần dần vào cảnh đẹp, không phải đối phương không muốn lên tiếng thì sẽ không lên tiếng.

Vương Hạo Nhiên lại không bị lãng tai, sao lại không nghe ra âm sắc khác biệt.

Chỉ là, hắn có thể bỏ dở nửa chừng sao? Làm việc tất nhiên cần có đầu có cuối.

Đã sai. Nửa sai toàn bộ sai, đều là sai, cũng xê dịch đến cùng.

Nhưng, làm sao bây giờ đây?

Nhân vật chính Tần Phàm này có điểm võ lực rất mạnh.

Đạm Đài Yêu Nguyệt lại không chịu ngậm bồ hòn, đến lúc bị Tần Phàm biết được, vậy mình sẽ thảm.

Chẳng lẽ kiếp sống tội ác phản phái của mình sẽ bị Tần Phàm kết thúc sao?

Vương Hạo Nhiên không cam tâm.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ đối sách giải quyết vẹn toàn đôi bên.

Nhưng mà, người bên cạnh cũng không cho hắn quá nhiều thời gian suy nghĩ.

"Người. . . Người là ai?" Trong bóng tối, Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng nói ra vẻ mờ mịt.

Vương Hạo Nhiên rất im lặng.

Tất nhiên biết nàng vì mặt mũi, giả vờ nói.

"Vi Vi ?" Vương Hạo Nhiên chỉ có thể phối hợp với nàng.

"Ta không phải Vi Vi." Trong âm thanh của Đạm Đài Yêu Nguyệt xen lẫn lạnh giá tức giận.

Trong phần lạnh giá tức giận này, bộ phận giả dối chiếm đa số, nhưng cũng bao hàm bộ phận chân thực.

Mặc dù nàng vui, nhưng cũng tức giận.

Thất mọi quen thuộc nhưng mình lại không quen.

Tên vương bát đản này. . .

Đạm Đài Yêu Nguyệt rất muốn đánh hắn một trận nhưng lại luyến tiếc.

"Hả? Người là. . . Người là. . ." Vương Hạo Nhiên ra vẻ hoảng sợ, hình như phát hiện chuyện lớn cực kỳ "Người là đại tỷ? !!"

Dứt lời, lập tức đau lòng nhức óc chỉ trích lên "Vì sao người không nói sớm? !"

Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút trì trệ, đồng thời cũng có chút xấu hổ.

Kỳ thực, chỉ cần nàng nói một câu, tình huống này hoàn toàn có thể tránh khỏi.

Chỉ là Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kỳ tín nhiệm sự đo lường tính toán của sư phụ.

Cơ hội, chớp mắt là sẽ qua.

Nhưng một điểm như vậy làm sao Đạm Đài Yêu Nguyệt lại nói ra?

"Ta. . . Ta cho là đang nằm mơ." Đạm Đài Yêu Nguyệt tìm một cái lí do phóng đấng. Nhưng cũng có thể hơi che giấu lúng túng một thoáng.

Nhưng lúc Vương Hạo Nhiên rầu rĩ vì lí do phóng đấng này, nàng vội vàng ném ra một chuyện lớn, nói:

"Việc đã đến nước này, cũng nên có phương thức giải quyết, người muốn chết? Hay là muốn sống?"

Hai lựa chọn này mang theo một loại ý vị uy hiếp.

Wang Hào Nhiên có thể biết rõ nếu lựa chọn sống thì như thế mình sẽ phải hoàn toàn gánh chịu hậu quả, còn tận tình đi giải thích với Khâu Thiển Vi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt xem như người bị hại, mặt mũi có thể bảo toàn, còn có thể thuận lý thành chương ngồi vững vàng chỗ nàng muốn ngồi.

Bởi vì đến lúc đó Đạm Đài Yêu Nguyệt hoàn toàn có thể nói tương tự với Khâu Thiển Vi như vậy: Thất muội, ta xem ở tình cảm của tỷ muội chúng ta nên mới không giết bạn trai người.

Lần này nói ngầm là: Thất muội người biết nên làm như thế nào chứ?

Trong lòng Khâu Thiển Vi áy náy, cộng thêm tôn kính Đạm Đài Yêu Nguyệt, đoán chừng đều trực tiếp nhường vị trí chính chủ đi ra.

Không hổ là đại tỷ của bảy tỷ tỷ nữ thần, bàn tính thật là đủ vang dội.

Nhưng nếu chuyện đã xảy ra như vậy, Vương Hạo Nhiên biết mình sẽ phải thảm.

Lựa chọn sống, mặc dù có thể sống, nhưng sẽ bị Tần Phàm ghen ghét, rơi vào một loại nguy cơ khác càng lớn hơn.

Bên Tần Phàm hiểu lắm, sau đó tất nhiên sẽ hỏi tình huống nhân duyên của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ngồi vững vàng vị trí, khả năng rất lớn là sẽ không dấu diếm tình huống này đối với vị sư phụ nàng rất tôn kính.

Đến lúc đó, Vương Hạo Nhiên sẽ cách lạnh lạnh không xa nữa.

Mà lựa chọn chết, lại có thể đưa nhiều tử địa mà hậu sinh.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên biết rõ, Đạm Đài Yêu Nguyệt không có khả năng giết hẳn thật.

Vậy thì có cái gì để sợ.

Nếu là như vậy, không bằng liều một phen?

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . Ta không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện ô nhục này, tất cả đều trách ta. Người. . . Người giết ta đi. Chỉ có chết mới có thể trả nợ tội trạng của ta."

Trong lúc Đạm Đài Yêu Nguyệt áng chừng chờ đợi, bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh xen lẫn nồng đậm thống khổ cùng áy náy, trong lúc mơ hồ còn có âm thanh tát một phát cùng nện gõ lồng ngực.

Trong bóng tối, nụ cười tự cho là đạt được trên mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt cứng ngắc lại bởi vì nghe được những lời này.

Vương Hạo Nhiên có kinh nghiệm phong phú, kỹ năng diễn càng tinh xảo.

Dưới dạng tự trách bản thân này làm cho Đạm Đài Yêu Nguyệt tin là thật.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ngạc nhiên thật lâu.

Chuyện này khác lớn hơn so với dự đoán của nàng.

Trong lúc nhất thời, Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút trở tay không kịp.

Nàng tất nhiên không có khả năng giết Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là nếu đến đây mà mình đã bỏ qua vậy thì mình sẽ thành cái gì?
Nàng không cam tâm.

Lúc do dự Đạm Đài Yêu Nguyệt trầm mặc.

Vương Hạo Nhiên tự trách một lúc lâu, nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt không có phản ứng, chuẩn bị dùng tới siêu cấp khổ nhục kế.

Thò tay ở bên giường lục lọi một thoáng, bật lên công tắc đèn.

Trong phòng nhất thời sáng rõ lên.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét bốn phía, nhanh chóng nhìn thấy bên cạnh kính trang điểm trong phòng có một cây kéo nhỏ.

Lập tức lao đến, cầm kéo lên.

"Đều là do ta hại người, để ta thật xin lỗi Vi Vi, còn hại người ta tôn kính nhất!"

Mặt mũi Vương Hạo Nhiên tràn đầy bất bình, cũng không biết là nói chuyện với người nào. Lập tức muốn cầm kéo lên, răng rắc từ. . .

Lúc nghìn cân treo sợi tóc, tay Vương Hạo Nhiên bị tóm lấy.

Mặt Vương Hạo Nhiên đầy nước mắt, quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

"Việc này không thể chỉ trách người, việc đã đến nước này, cần gì phải tự làm mình khổ mà tổn thương tới mình?" Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt dị thường quái dị, đồng thời nghiến răng nghiến lợi.

Y @@@

Chương 587: Có Người Vui Có Người Buồn

MLoại hành động tìm chết ngán sống này, không phải là tự mình làm sao?

Thế nào ngược lại lại bị đối phương đoạt mất?

"Thế nhưng mà. . ." Vương Hạo Nhiên không buông kéo xuống, còn muốn nói cái gì.

"Không nhưng nhị gì hết, cái gì cũng chưa từng xảy ra. Người, cút." Đạm Đài Yêu Nguyệt đoạt lại cây kéo trong tay hắn, dùng giọng phức tạp nói một câu.

Wương Hạo Nhiên xoa xoa nước mắt, vẻ mặt đưa đám rời khỏi.

Bình yên về tới trong phòng khách.

Nháy mắt vui vẻ ra mặt.

Trên điện thoại di động có mấy tin nhắn Khâu Thiển Vi gửi tới.

"Đúng rồi, ta ở phòng số một, đừng tính sai."

"Nhớ người lắm."

"Người ngủ thiếp đi rồi à?"

"Uy uy?"

"? ?"

"Được rồi, ngủ ngon."

Mỗi tin nhắn đều cách một đoạn thời gian.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy những tin nhắn này cũng không lập tức trả lời.

Sáng sớm hôm sau.

Mới trả lời tin nhắn.

"Ai nha, hôm qua uống một chút rượu, trực tiếp ngủ thiếp đi."

"Ngủ có ngon không?" Khâu Thiển Vi trả lời tin nhắn.

"Rất ngon."

"Ta ngủ không ngon."

"Trách ta trách ta."

"Không có việc gì. Ta làm xong bữa ăn sáng rồi, lên ăn điểm tâm đi."

"Được rồi."

Sau khi trả lời hai chữ Vương Hạo Nhiên đi rửa mặt.

Một lát sau, tám người ngồi chung một chỗ ăn điểm tâm.

"Các tỷ muội, hôm nay thị trường chứng khoán có một mảnh xu thế tốt đẹp, sắp phát tài, ta có thể nói cho các người mật mã tài phú."

Liễu Nguyệt vừa ăn bữa sáng, một bên nhìn màn hình laptop bày ra trong tay. Dáng vẻ rất bận rộn.

"Ngũ tỷ ngũ tỷ, hôm nay mua cái cổ phiếu nào sẽ kiếm lời?" Khâu Thiển Vi muốn kiếm chút tiền tiền tặng quà cho bạn trai, liền hào

hứng hỏi.

Liễu Nguyệt đưa tay bên cạnh laptop chuyển động một thoáng, hướng về Khâu Thiến Vi "Mua ba cái cổ phiếu này, kiếm bộn không lỗ."

Nàng tự tin như vậy là bởi vì lúc hôm qua nói chuyện trời đất với "Lão công", đặc biệt hỏi qua ý kiến của "Lão công".

"Lão công" nói nó tăng lên thì nó nhất định sẽ tăng lên.

Khâu Thiến Vi đem đầu tiến đến máy tính trước mặt Liễu Nguyệt, ghi nhớ dấu hiệu ba cái cổ phiếu nàng chỉ, dự định chờ đến lúc bắt đầu phiên giao dịch thì đi mua.

"Để ta cũng nhìn một chút." Kỷ Thủy Dao đang ăn cháo. Nghe được Liễu Nguyệt với Khâu Thiến Vi nói chuyện bỗng cũng nói một câu.

Đồ vật tiền này ai sẽ ngại nhiều? Dùng để làm kinh phí nghiên cứu khoa học, cũng có thể mua quà tặng cho người mình thích, có sao mà không làm?

"Ba cái cổ phiếu nào?" Bộ Phi Yên cũng có chút hứng thú.

Nàng có nguyên tắc, lúc nhận nhiệm vụ chỉ lấy một khối tiền. Trên thực tế cũng không tính cực kỳ giàu có.

Nhìn thấy Liễu Nguyệt nói khẳng định như vậy cũng muốn đầu tư một đợt để lời ít tiền.

Lạc Thanh Thiển với Biễn Tố Vấn nhìn thấy tỷ muội đều cảm thấy hứng thú như vậy, cũng tham gia náo nhiệt.

Xung quanh một mảnh hoan thanh tiểu ngữ.

Tâm tình Đạm Đài Yêu Nguyệt không tốt, nghe được những âm

thanh này cảm thấy rất bực bội.

"Ăn thì lo ăn đi, yên tĩnh một chút cho ta."

Một âm thanh lạnh giá vang lên, cảnh tượng hò hét âm ỉ xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại.

Đám người Khâu Thiển Vi mỗi người ngồi xuống, ngoan ngoãn ăn điếm tâm, ánh mắt nghi ngờ đánh giá đại tỹ.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp đến rung động lòng người của đại tỹ kéo căng, dung mạo tú lệ vô song hơi nhúu lại.

Hiển nhiên là đại tỹ không vui.

"Đại tỹ, người sao vậy? Có phải ngủ căn phòng số bảy kia của ta không quen hay không? Nếu không quen thì chúng ta đổi lại đi." Khâu Thiển Vi quan tâm hỏi.

Tạch.

Đũa trong tay Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên bị rạn nứt.

Không đề cập tới còn tốt, nhắc lên việc này lại càng xấu đi.

"Đại tỹ, cho người." Lạc Thanh Thiển nhận mức độ giáo dục sâu nhất nhìn thấy một màn này, nhanh đi cầm một đôi đũa mới đến đổi cho Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Không cần, cứ như vậy đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy không cần thiết ủng hộ công vô ích. Căn phòng có thể đổi lại, nhưng chuyện đã xảy ra lại không thay đổi được, như vậy thì đổi lại làm gì?

"Được rồi." Khâu Thiển Vi gật đầu lên tiếng.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ăn điếm tâm xong.

"Đại tể, còn muốn ta giúp người trang điểm phong cách ôn nhu ngọt ngào như hôm qua không?"

Liễu Nguyệt hôm nay có tiết, chuẩn bị trang điểm đi ra ngoài, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thế là nói.

"Ta cảm thấy hôm qua người nói đúng, ta vẫn thích hợp với phong cách cao lãnh mạnh mẽ hơn." Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt bắt chước căn bản không chiếm được chỗ tốt, bởi vậy quyết tâm trở về chính mình.

"Không có vấn đề." Liễu Nguyệt nói.

"Vi Vi, các vị tể tể, bái bai, ta đi lên lớp đây." Vương Hạo Nhiên mang nụ cười tựa như gió xuân, hướng về mọi người nói một tiếng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhắm lại hai con ngươi một lần, nhìn hấn một chút. Có loại xúc động muốn dùng một chưởng chụp chết hấn.

Không phải gia hỏa này chán sống tìm chết sao? Tại sao hiện tại lại giống người như không có chuyện gì?

Vương Hạo Nhiên chú ý tới ánh mắt của Đạm Đài Yêu Nguyệt lập tức ném một ánh mắt vô tội.

Đạm Đài Yêu Nguyệt bắt đắc dĩ một trận. Tuy là tức giận nhưng vẫn không đành lòng tổn thương hấn. Đừng nói là chụp chết hấn, coi như đánh hấn một cái bàn tay mình cũng luyến tiếc.

Nhiều nhất thì suy diễn đánh hấn một cái mà thôi.

Vương Hạo Nhiên phát phát tay, vội vàng rời khỏi.

Trong nháy mắt, mấy ngày trôi qua.

Trong khu nhà cao cấp.

Tần Phàm nhìn xem điện thoại riêng không có một chút động tĩnh, mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu.

Lần trước tạm biệt với Đạm Đài Yêu Nguyệt hai người đã trao đổi phương thức liên lạc.

Nhưng Tần Phàm không có tiền nên hẳn không có điện thoại, vì vậy mà hẳn đã báo số điện thoại riêng của biệt thự.

Tần Phàm ôm tâm tình hưng phấn với kích động chờ mấy ngày, nhưng lại không đợi được điện thoại của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Hắn rất không hiểu.

Theo lý thuyết, mình tận tình nói nhiều như vậy với mỹ nữ đồ đệ này rồi nàng hẳn sẽ chủ động mới đúng.

Tại sao đến tận bây giờ rồi mà đều không có một chút động tĩnh gì.

Nữ đồ đệ này cũng quá do do dự dự đi.

Đã mấy ngày rồi còn không suy nghĩ tốt sao? !

Vi sư đều đã chờ không nổi rồi.

T @@@

Chương 588: Vạch Trần

Q Tàn Phàm trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, không có ý định tiếp tục chờ đợi.

Trên người hắn không có một đồng tiền mặt, chờ đợi trong vài ngày đều không đi được nơi nào, ngoại trừ đi ăn cơm ra thì một mực ở trong khu nhà cao cấp này.

Thời gian chờ đợi có chút nhàm chán, cộng thêm ở thâm sơn mù rừng năm, hắn có một cái thói quen. Lúc ở một mình cộng thêm rảnh đến hoảng, mỗi ngày đều sẽ tự sướng một lát.

Tàn Phàm không muốn tiếp tục như vậy, muốn thay đổi loại trạng thái này.

Cầm lấy máy riêng, bấm số điện thoại của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Sau mấy tiếng âm thanh chờ đợi, đối diện có người nghe điện thoại.

"Uy, là sư phụ sao?" Trong điện thoại vang lên âm thanh nghi vấn của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Là ta." Tàn Phàm bảo trì điệu bộ cao nhân, lờ mờ đáp lại một tiếng, hỏi tiếp:

"Yêu Nguyệt, lúc trước không phải vì sư đồ lường tính toán qua nhân duyên của ngươi rồi sao? Ngươi có gặp được chân mệnh thiên tử của ngươi hay không"

Trong lời nói giả bộ như không biết rõ Đạm Đài Yêu Nguyệt ưa thích mình. Giọng nghe vào như là sư phụ đang quan tâm đồ đệ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ở đầu bên kia điện thoại nghe xong, thật lâu không nói gì.

Thời gian mấy ngày trôi qua, nàng đã yên lặng hơn nhiều.

Nhưng mà giờ phút này bị Tần Phàm hỏi đến, nàng lại lơ đãng hỏi tưởng.

Hạnh phúc, tưởng niệm, phiền muộn, nhiều loại tâm tình xen lẫn, quanh quẩn trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tần Phàm thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt thật lâu không trả lời, cũng âm thầm vui vẻ.

Hắn thấy, đề đề này có lẽ ngược ngừng nói ra chuyện ưa thích mình nên một mực do dự.

Ý niệm dâng lên, Tần Phàm vội vàng nói:

"Yêu Nguyệt, lúc trước vi sư đã nói cho ngươi, cơ hội chớp mắt là sẽ qua. Có phải ngươi gặp được chân mệnh thiên tử rồi bởi vì quá mức thận trọng mà bỏ qua hay không?"

Trong lời nói tràn đầy ý vị ám chỉ giạt dây.

Sau khi âm thanh hạ xuống Tần Phàm lại chờ đợi lên.

Chờ đợi Đạm Đài Yêu Nguyệt quyết định, sau đó mở miệng thổ lộ.

Ngay sau đó, mình giả bộ thành bộ dáng bị kinh ngạc, từ chối nhã nhặn một cái, sau đó đồng ý.

Như vậy rồi nước chảy thành sông.

"Không sai, sư phụ, là ta bỏ lỡ rồi." Giọng nói chuyện của Đạm Đài Yêu Nguyệt rất là phức tạp.

Tần Phàm nghe xong, sửng sốt nửa ngày. Tình huống này sai lệnh

không nhỏ với dự đoán của hắn.

"Yêu Nguyệt, người gặp được chân mệnh thiên tử của người thật sao?" Tần Phàm hoảng sợ hỏi đến.

Từ giọng nói của Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tần Phàm ước chừng có khả năng nhận ra là hình như mình đang hiểu lầm. Người nàng ưa thích căn bản không phải mình.

"Sự phụ, người nói Hồng Luân của ta dao động, việc vui gần tới, chính xác không giả. Đáng tiếc là không như mong muốn." Dứt lời, Đạm Đài Yêu Nguyệt thở dài một tiếng.

Tần Phàm nghe vào trong tai đã hoàn toàn xác định suy đoán của mình, lập tức cảm thấy rất đau lòng.

Thì ra mỹ nữ đồ đệ cấp bậc họa thủy này của mình ưa thích người khác, hoàn toàn không ưa thích mình.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm trạng nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

"Yêu Nguyệt, nói cụ thể chuyện xảy ra cho vi sư nghe một chút. Có lẽ, vi sư có thể thay người giải quyết phiền não."

Tần Phàm ra vẻ ân cần nói.

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, sau khi biết đối phương ai, thừa dịp đối phương chưa xác định quan hệ với Đạm Đài Yêu Nguyệt đi phá hỏng năng lực nam nhân của đối phương.

Bảo toàn trong sạch của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Sau đó phá hoại quan hệ của Đạm Đài Yêu Nguyệt với người kia, mình sẽ tới hoành đao đoạt ái.

Đến lúc đó, mình vẫn có thể được đền bù mong muốn như trước, là người đầu tiên.

"Sự phụ, chuyện đã qua, ta không muốn nhắc lại." Chuyện này, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không dám nói với tỷ muội tốt, há sẽ nói cho Tần Phàm.

Nàng cực kỳ muốn mặt mũi, tuyệt đối sẽ không truyền đi loại chuyện này, dự định giấu sâu chuyện này trong bụng.

"Vi sư cũng không phải người ngoài, tại sao không thể nói với vi sư chứ? Người đem chuyện này nói ra, vi sư nghĩ kế cho người." Tần Phàm dẫn dắt từng bước nói.

"Sự phụ, chuyện nhân duyên bỏ lỡ rồi thì bỏ qua đi. Hiện tại ta chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, không muốn để ý tới chuyện tình cảm."

Không để Tần Phàm tiếp tục truy vấn, Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ có thể nói dối.

Tần Phàm nghe xong, trong lòng lập tức dễ chịu một ít.

Tuy Đạm Đài Yêu Nguyệt không nói người kia là ai, nhưng từ trong giọng nói của nàng, Tần Phàm hoàn toàn có thể nhận ra, Đạm Đài Yêu Nguyệt phát triển với người kia cũng không thuận lợi.

Thậm chí, Đạm Đài Yêu Nguyệt có loại cảm giác chịu đả kích mà muốn buông tay.

Như vậy thì mình vẫn rất có cơ hội.

Sau khi nói thêm vài câu, tâm tình của Đạm Đài Yêu Nguyệt không được tốt, chủ động kết thúc cuộc nói chuyện.

Tần Phàm bùi ngùi mãi không thôi.

Trông coi điện thoại riêng mấy ngày, kết quả vô ích, trong lòng tất nhiên phiền muộn vô cùng.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tươi sáng, Tần Phàm nghĩ ra bên ngoài đi dạo một vòng, đi hít thở không khí.

Nhưng sau khi nghĩ xong không khỏi có chút phát sầu lên.

Ở trong thành thị ớn không có tiền thì chỗ có thể đi được quá có hạn.

"Vài ngày đã trôi qua, Trình Nhụy vẫn chưa chuẩn bị xong năm trăm triệu sao?"

Tần Phàm có chút lo lắng.

Gọi điện thoại hỏi Trình Nhụy, nhưng lại không có phong phạm của cao nhân.

Suy tư một lát, Tần Phàm vẫn có ý định nhẫn nại, tiếp tục chờ hai ngày.

Buổi chiều.

Ánh nắng tươi sáng.

Vương Hạo Nhiên nhắm mắt lại, thoải mái nằm ở trên một mảnh đồng cỏ trong vườn trường phơi nắng.

Không bao lâu, bỗng nhiên cảm giác ấm áp trên mặt giảm xuống.

Mở mắt ra, thấy có người ngăn lại ánh mặt trời chiếu vào trên mặt mình.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên từ dưới lên trên, từ hai chân uyển chuyển cho đến nhìn thấy mặt mũi người này.

Một khuôn mặt mang theo hàn ý chiếu vào trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

Chính là Vân Sơ Nhiên.

"Chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

"Chính người làm cái gì thì trong lòng người biết rõ." Khuôn mặt Vân Sơ Nhiên vững vàng mặt nói.

"Ta làm nhiều chuyện, không biết rõ chuyện người nói là chuyện nào, còn mời nhắc nhở một chút." Vương Hạo Nhiên ngồi thẳng thân thể lên, vỗ vỗ cổ xanh trên người mình.

F @@@

Chương 589: Có Phiền Toái (1)

uVân Sơ Nhiên đứng thẳng, trên cao nhìn xuống Vương Hạo Nhiên ngồi trên đồng

cổ, mặt trầm như nước "Chuyện dị thường trên người ta, là người

giở trò quý

phải không?"

"Dị thường gì cơ?" Vương Hạo Nhiên mơ hồ đoán được ý của nàng, nhưng lại giả

vờ ngây ngốc.

"Ta. . . Ọe. . ." Vân Sơ Nhiên đang muốn giải thích, nhưng bỗng nhiên khô khốc

ọe một lúc, sau khi trì hoãn nghiên răng nghiên lợi nói: "Là cái này!"

"Người cũng đừng tùy tiện oan uổng người khác nha, chuyện người mang bầu liên

quan gì đến ta? Người không phải là muốn làm cho ta oan uổng, sau đó để ta

chịu trách nhiệm chứ? Cảm thấy ta như là người có chịu trách nhiệm sao?"

Vương Hạo Nhiên dường như cảm thấy nghe được chuyện chê cười.

"Ta không mang thai." Vân Sơ Nhiên lạnh lùng nói một tiếng.

Nghe xong, tiếng cười của Vương Hạo Nhiên im bật mà dừng. Nhắm mắt lại một

cái, nhìn Vân Sơ Nhiên.

Hình như nữ nhân này phát hiện ra cái gì đó.

"Không phải Tiểu Y Tiên đã xem bệnh qua cho người sao? Lấy trình

độ y thuật

của nàng cái này còn có thể có giả à." Trong lòng Vương Hạo Nhiên chấn kinh,

nhưng mặt ngoài giả bộ như đang nghi hoặc.

"Một nữ nhân có bầu còn sẽ có ngày đèn đỏ sao?"

Vân Sơ Nhiên thấy Vương Hạo Nhiên đang giảo biện, thế là ném ra một vấn đề

mang tính thông thường.

Từ lúc nàng thốt ra lời kia, Vương Hạo Nhiên cũng đã biết rõ chuyện này e rằng

không dối gạt được nữa.

Quả nhiên, làm giả dù sao cũng là làm giả, mặc kệ cẩn thận đến cỡ nào vẫn sẽ

có chỗ sơ sót.

Từ khi "Bí mật" của Vân Sơ Nhiên bị lộ, nàng một mực ru rú trong biệt thự

không ra ngoài.

Dấu vết hoạt động của Vân Sơ Nhiên, Vương Hạo Nhiên biết được toàn bộ từ chỗ

Vân Huyền với Vũ Ngưng.

Vương Hạo Nhiên định chờ lúc Vân Sơ Nhiên về tông môn, che mặt đi đánh lén

nàng, đánh nàng ngất xỉu.

Sau đó giả tạo hiện trường Vân Sơ Nhiên bị sảy thai.

Cứ như vậy, sau khi Vân Sơ Nhiên trở về sẽ không tùy tiện tìm người nói ra, mà

bởi vậy coi như không có gì.

Việc này đã có thể bỏ qua.

Mà trong lúc Vân Sơ Nhiên rời khỏi Thanh Linh nàng sẽ đi kiểm tra vấn đề hay

không.

Vương Hạo Nhiên cũng đã suy nghĩ đến.

Vân Sơ Nhiên tu võ, mức độ khỏe mạnh của thân thể mạnh hơn người thường rất

nhiều, thời gian ngắn không cần thiết đi bệnh viện kiểm tra.

Còn nữa, Vân Sơ Nhiên mới mười tám tuổi mà thôi.

Tuổi này một thân một mình đi bệnh viện kiểm tra, tất nhiên sẽ dẫn tới ánh mắt

khác thường.

Tất nhiên nàng không kéo mặt xuống được.

Lui một bước, dù Vân Sơ Nhiên muốn kiểm tra, cũng nên tìm Biển Tổ Vấn mới

đúng.

Suy cho cùng Biển Tố Vấn đã biết được.

Vân Sơ Nhiên cũng không để ý có mất thể diện hay không.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên căn bản không có nghĩ qua, Vân Sơ Nhiên sẽ thông qua

kiểm tra phát hiện được thai là giả.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại không ý thức đến một vấn đề mang tính thông thường.

Vương Hạo Nhiên có dự cảm việc này không đối gặt được nữa, nhưng vẫn muốn giã

dựa một cái, kinh ngạc nói:

"Thì ra người không mang thai, Tiểu Y Tiên xem bệnh sai rồi sao!"

"Có câu nói vừa rồi của người nói rất đúng, lấy trình độ y thuật của Tiểu Y

Tiên thì không thể xem bệnh sai được. Giải thích duy nhất là nàng cố tình nói

dối." Vân Sơ Nhiên dùng ánh mắt xem kỹ nhìn Vương Hạo Nhiên:

"Hai người các người đang cố ý qua lại!"

"Ngày trước lúc ta theo dõi Biển Tố Vấn, nàng nhất định đã phát hiện ra ta.

Thừa dịp ta không chú ý, Tiểu Y Tiên giả trang dáng vẻ của người khác dùng

dược mê choáng ta."

"Đây cũng là vì sao lúc ấy ta sẽ cảm thấy mặt mũi người kia cứng ngắc. Đoán

không sai thì khẳng định lúc ấy Tiểu Y Tiên đeo mặt nạ da người."

"Sau khi Tiểu Y Tiên làm ta bị mê choáng, người đi vào đối với ta. . .
Làm

loạn, tiếp theo, người còn đổ oan cho tên Lục Thần kia!"

"Mục đích của người là muốn trả thù Yến Vân Thiên, còn có tên Lục Thần kia."

"Ta chỉ là một người vô tội bị dính líu vào, là một quân cờ bị lợi dụng!"

Trong khi nói chuyện, tâm tình nàng kích động dị thường, lúc tay trắng nắm

chặt, mơ hồ có âm thanh khớp xương bị đè ép truyền ra.

Kỳ thực suy đoán của Vân Sơ Nhiên đã đúng tám chín phần mười.

Chỗ sai duy nhất là xem Biển Tố Vấn là người hạ dược.

Theo lý thuyết, Vân Sơ Nhiên nên đi tìm Biển Tố Vấn.

Tuy nhiên lại tới tìm mình trước.

Rất rõ ràng, Vân Sơ Nhiên sợ hãi Biển Tố Vấn nên chọn quả hồng mềm để nắm.

Nhưng mà Vân Sơ Nhiên chọn sai đối tượng mất rồi.

"Tĩnh táo một chút!" Vương Hạo Nhiên vội vàng nói: "Chuyện không có hồng bút

như người tưởng tượng, người vẫn trong sạch."

"Người nói cái gì?" Dưới cơn thịnh nộ sắc mặt Vân Sơ Nhiên trì trệ, lập tức

ngghi ngờ nói "Thế nhưng lúc ấy ta rõ ràng cảm thấy. . ."

"Đó là bởi vì một loại dược để bôi. Loại thuốc này bôi lên da mặt sẽ khiến làn

da sưng đỏ khó chịu." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Người nói thật chứ?" Trong mắt Vân Sơ Nhiên lộ ra một chút chờ mong.

"Nếu người không tin thì có thể đi tìm Biển Tố Vấn kiểm tra một chút." Vương

Hạo Nhiên đáp lại một thoáng, nhưng ngẫm lại lại không thích hợp, liền nói bổ

sung:

"Nhưng mà người hẳn sẽ không tin Biển Tố Vấn, vẫn nên đi tìm một người khác,

tìm nữ nhân mà người tin tưởng được kiểm tra đi."

Vân Sơ Nhiên nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên thật sâu một lúc, cảm thấy hẳn

không giống nói dối, trong lòng bỗng nhiên nói lỏng một hơi.

Nhưng rất nhanh ý thức được một vấn đề.

"Ai bôi dudurợc? !"

"Đương nhiên là Biển Tố Vấn. Người giả tạo hiện trường cũng là nàng. Chắc hẳn

người cũng nhìn ra, quan hệ của ta với nàng không tầm thường. Người cảm

thấy, nàng sẽ để yên mà nhìn xem ta chiếm tiện nghi của người sao?" Vương Hạo

Nhiên căn cứ vào mạch suy nghĩ của Vân Sơ Nhiên có lý có cứ nói.

Nghe vậy, Vân Sơ Nhiên cảm thấy rất có đạo lý. Đặt mình vào hoàn cảnh người

khác, đứng ở vị trí của Biển Tố Vấn suy nghĩ một chút, Biển Tố Vấn tuyệt đối

sẽ không để Vương Hạo Nhiên làm loạn.

Tâm tình buồn bực mấy ngày của Vân Sơ Nhiên lập tức thư giãn rất nhiều. Nhưng

mà vẫn còn có chút không vui.

"Nhưng cuối cùng các người vẫn lợi dụng ta, việc này cũng không thể cứ tính

như vậy." Ánh mắt Vân Sơ Nhiên bất tiện nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên.

w @@@

Chương 590: Có Phiền Toái (2)

"Nơi này có rất nhiều người, người cũng đừng làm loạn." Vương Hạo Nhiên chỉ

một ít học sinh nam nữ ở xung quanh bãi cỏ.

"Người nghe lời, ta sẽ không làm loạn." Vân Sơ Nhiên uy hiếp một tiếng, lạnh

lùng nói: "Đ dẫn ta đi gặp Biển Tố Vấn!"

Nàng tới tìm Vương Hạo Nhiên trước tất nhiên là cảm thấy Vương Hạo Nhiên dễ ức

hiếp. Sau khi hiếp bách Vương Hạo Nhiên liền có thể để Biển Tố Vấn sợ ném

chuột sẽ vỡ bình.

Chỉ là ý nghĩ này hoàn toàn là của một mình Vân Sơ Nhiên.

"Không đi." Vương Hạo Nhiên lắc đầu từ chối.

Chuyện này Biển Tố Vấn mơ mơ màng màng. Nếu để Vân Sơ Nhiên đến trước mặt Biển

Tố Vấn nói một chút, chuyện này sẽ để lộ.

"Cái này không do người làm chủ." Vân Sơ Nhiên có võ lực, căn bản không để

Vương Hạo Nhiên vào mắt.

Dứt lời muốn dùng điểm huyết để chế trụ Vương Hạo Nhiên, mang hẳn rời khỏi

nơi này, đi tìm Biển Tố Vấn.

Thế nhưng Vân Sơ Nhiên vừa muốn thò tay cũng đã kinh hãi phát hiện, thân hình

của mình bị một cỗ khí vô hình trói buộc lại, căn bản không thể động đậy.

Trong lòng Vân Sơ Nhiên khiếp sợ không thôi. Loại thủ đoạn cường hãn này cho

dù là phụ thân của mình đều chưa từng có.

Phải biết, phụ thân của mình xem như là cao thủ đứng đầu tông môn, thực lực

đủ để xếp vào hàng ngũ top 10 tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ ẩn thế.

Thực lực của người hạn chế mình tất nhiên ở trên phụ thân mình.

Vân Sơ Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng Vương Hạo Nhiên lại có cao thủ thực lực

khủng bố như thế bảo hộ.

Trong lòng dâng lên từng trận khủng hoảng, ánh mắt Vân Sơ Nhiên ý thức nhìn

xung quanh một chút, muốn tìm kiếm thân ảnh nào đó.

Nhưng thân thể lại không thể động đậy, ở trong tầm mắt có hạn cũng không phát

hiện người khả nghi.

Vân Sơ Nhiên chỉ cho là đối phương ở góc độ mình không thấy được. Ánh mắt thu

về, lần nữa nhìn hướng Vương Hạo Nhiên.

"Chuyện người tính toán ta coi như đã xong. Người. . . Người bảo tuyệt đỉnh

cao thủ bảo vệ người mau thả ta ra." Vân Sơ Nhiên chỉ có thể ủy khuất cầu.

Cao thủ như vậy, cho dù phụ thân mình đến cũng không phải là đối thủ. Nàng tất

nhiên không có lực lượng đi chống lại.

Nghe được lời của Vân Sơ Nhiên, Vương Hạo Nhiên kinh ngạc, lập tức hiểu được

là nàng đang hiểu lầm.

"Hiện tại biết sợ rồi à? Đợi chút nữa." Vương Hạo Nhiên cũng không cố giải

thích, mà là cười xấu xa một tiếng.

"Người, người muốn thế nào?" Sắc mặt Vân Sơ Nhiên tái nhợt.

Vương Hạo Nhiên cũng không lập tức trả lời, sau khi suy tư vài giây đồng hồ,

đột nhiên hỏi:

"Sau khi người về tông môn có tính toán gì, còn muốn thay một thông gia có bồi

cảnh thế lực không sai biệt lắm với Phượng Khê Sơn hay không?"

"Đúng, đây là số mệnh của ta." Sắc mặt Vân Sơ Nhiên xuất hiện một vòng chán

nản, nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, âm thầm tắc lưỡi. Đến cùng từ nhỏ Vân Sơ Nhiên chịu

cái giáo dục gì? Tư tưởng giác ngộ này thật là quá cổ hủ.

Trong bóng tối chửi bậy một thoáng, Vương Hạo Nhiên mới trả lời vấn đề vừa nãy

của Vân Sơ Nhiên.

"Nghe kỹ. Sau khi trở về, không cho phép người tìm thông gia nữa. Ta. . . Vị

tiền bối bảo vệ ta rất có ý đối với người. Nếu người không muốn tông môn bị

diệt đến cả chó gà không tha thì ngoan ngoãn nghe lời, sau này gà cho vị tiền

bồi bảo vệ ta."

Vương Hạo Nhiên nói ra những lời này, cũng suy nghĩ sâu xa rồi mới quyết

định.

Độ thiện cảm của Vân Sơ Nhiên trước mắt có hạn, muốn để nàng ngoan ngoãn

nghe lời, vậy khẳng định là không thể nào.

Hắn muốn chuyên tâm đối phó Tần Phàm, bởi vậy không muốn tốn thời gian trên

mình Vân Sơ Nhiên.

Mà Vương Hạo Nhiên cũng không nguyện mặc kệ Vân Sơ Nhiên về tông môn như

vậy, bởi vì nếu nói như vậy, Vân Sơ Nhiên không có hạn chế, vẫn sẽ tìm thông

gia là tông môn cường đại khác.

Vương Hạo Nhiên không nguyện ý nhìn thấy những chuyện này xảy ra, có thể

tạm thời vô tâm nghĩ của nàng, mượn từ Vân Sơ Nhiên hiểu làm làm ra quyết định

này.

Hắn trong bóng tối thi triển loại thủ đoạn này với Vân Sơ Nhiên đã viễn

siêu Đại Tông Sư. Chỉ khi tu vi chân khí đạt tới mức độ hai trăm năm mới có

thể đủ thi triển ra.

Vân Sơ Nhiên xuất thân từ đại tông môn, tuy thực lực còn chưa tới, nhưng

khẳng định cũng sẽ có kiến thức.

Sợ hãi điểm võ lực như vậy, Vân Sơ Nhiên tất nhiên không dám làm loạn.

Trừ phi, Vân Sơ Nhiên muốn toàn tông môn chôn cùng.

Nhưng từ góc độ Vân Sơ Nhiên khắp nơi vì lợi ích tông môn mà nhòin thì

điều này hiển nhiên là không có khả năng.

Chỉ cần ổn định Vân Sơ Nhiên, như thế chờ sau khi giải quyết Tàn Phàm, có thời

gian sẽ xử lý nàng.

Sau khi Vân Sơ Nhiên nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên thì rõ ràng

sửng sốt một hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần, vậy mới bất mãn nói:

"Không được! Ta không đồng ý!"

Dưới cái nhìn của nàng, có thể đạt tới thực lực vượt xa phụ thân mình,

tuổi tác của đối phương khẳng định là cực lớn.

Nói ít cũng là tám mươi tuổi trở lên, thậm chí hơn trăm tuổi cũng đều rất có

thể.

Mặc dù Vân Sơ Nhiên quan tâm lợi ích của tông môn, nhưng cũng không nguyện

gả cho một lão đầu có râu tóc râm ria.

"Được, ta tôn trọng lựa chọn của ngươi." Vương Hạo Nhiên cười cười, nói một

tiếng với không khí "Tiền bối, ngài xử lý đi."

Dứt lời, không để lại dấu vết khổng chế chân khí.

Vân Sơ Nhiên lập tức cảm giác trời buộc rậm rạp vô hình tức giận, đang từng

chút co vào.

Nàng không chút nghi ngờ, dựa theo tình thế này thì chính mình nhất định

phải chết ngay tại chỗ.

"Còn có thể thương lượng, ngươi kêu vị tiền bối kia dừng tay đi." Vân Sơ Nhiên

hoảng loạn.

"Ngươi không có tư cách cò kè mặc cả." Vương Hạo Nhiên đáp lại một câu, cũng

nói bổ sung: "Sau khi người chết, sau đó không lâu tông môn của người cũng

sẽ đi người."

Vân Sơ Nhiên hoảng sợ lên.

Bởi vì nàng hiểu rõ lấy tu vi của vị tuyệt đỉnh cao thủ âm thầm ra tay kia

muốn làm được điều này cũng không phải việc khó.

"Ta, ta đồng ý!" Vân Sơ Nhiên không muốn chết, càng không nguyện tông môn

chôn cùng, lập tức đổi giọng nói.

"Sao người không có cốt khí vậy chứ." Vương Hạo Nhiên cười nhạt một

tiếng.

Vân Sơ Nhiên âm thầm cắn răng, rất muốn nói, nếu không có người che chở người,

ta nhất định đánh cho người kêu phụ gọi mẫu!

| @@@

Chương 591: Hẹn

PNhưng mặt ngoài vì vẫn hỏi một ít mặt mũi, cũng nói: "Nữ nhân tốt không ăn

thiệt thòi trước mắt."

Đối với hành động này của Vân Sơ Nhiên, Vương Hạo Nhiên không khỏi cười

cười.

Sau khi Vân Sơ Nhiên khôi phục tự do thì chuyển một vòng, ánh mắt quét bốn

phía, muốn tìm kiếm thân ảnh của vị cao thủ kia.

Nhưng ánh mắt chiếu tới, tất cả đều là một ít nam nam nữ nữ học sinh, căn bản

không có lão đầu lớn tuổi nào.

Vân Sơ Nhiên bỏ đi ý niệm tìm người. Loại tuyệt đỉnh cao thủ này xuất quỷ

nhập thần, nếu đối phương không cho chính mình nhìn thấy, mình làm gì cũng

vô dụng.

Thu ánh mắt về, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Người là thiếu chủ của tông môn cường đại nào bên trong giang hồ ẩn

thế?"

Dưới cái nhìn của nàng, có thể được tuyệt đỉnh cao thủ kia bảo hộ,
Vương Hạo

Nhiên tuyệt đối không phải là người bình thường trong thế tục.

Chỉ có thiếu chủ của tông môn cường đại mới có đãi ngộ như vậy.

Vương Hạo Nhiên kỳ dị nhìn nàng một cái "Hỏi chuyện này để làm
gì, chẳng lẽ

người muốn làm thông gia với tông môn ta, tiếp đó gả cho ta à?"

"Người không nên nghĩ nhiều. Tuy ta chú trọng lợi ích của tông môn,
nhưng

đối với vị hôn phu thì ít nhất vẫn có yêu cầu, chí ít, hẳn không thể
yếu đuối, như là một nam tử bình thường trong thế tục vậy."

Tuy là Vân Sơ Nhiên e ngại, nhưng nhìn không quen dáng vẻ tự đắc
kia của

Vương Hạo Nhiên, liền cả gan nói.

"Bộ nhìn ta rất yếu à?" Vương Hạo Nhiên nhíu mày.

"Không yếu sao lại phải tìm người bảo vệ?" Vân Sơ Nhiên nhắc lên
khóe môi,

hỏi ngược một câu.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một thoáng, chợt cười cười.

Luận điểm này của Vân Sơ Nhiên hoàn toàn chính xác không có

nửa điểm khe

hở.

Bởi vì cho dù là hơi có chút thực lực, cũng sẽ không cần hộ vệ.

Dù sao cũng ở trong thế tục, lại có thể gặp được bao nhiêu nguy hiểm đây?

"Người đi đi." Vương Hạo Nhiên cũng lười giải thích, xua đuổi, phát phát tay

về phía Vân Sơ Nhiên.

Thấy thế, Vân Sơ Nhiên cũng không dám ở lại.

Thanh Linh này xảy ra nhiều chuyện như vậy, đích thật cần mau chóng về tông

môn hồi báo một chút.

Cùng lúc đó.

Cao ốc khoa tài chính, trong văn phòng của Liễu Nguyệt.

"Liễu giáo sư, đã qua rất nhiều ngày, có thể sắp xếp một chút chuyện ta

thụ khóa hay không?" Lâm Mặc đứng ở trước bàn làm việc, hỏi thăm Liễu

Nguyệt.

Sau khi xảy ra chuyện ở trên sân bóng trước đó vài ngày, Lâm Mặc tự bế

một đoạn thời gian. Hiện tại cuối cùng cũng điều chỉnh tốt tâm thái, dự định

tập hợp lại, vì điểm tán thành mà phấn đấu.

Thụ khóa, không thể nghi ngờ là cách tốt nhất.

"Được, để ta xem thời khóa biểu một chút."

Liễu Nguyệt cũng không phản đối. Suy cho cùng trước đó đã đồng ý, chỉ

có điều bởi vì Vương Hạo Nhiên quấy rối, vậy mới trì hoãn cho tới bây giờ.

"Tiết thứ hai buổi chiều của lớp 113, người đi dạy đi." Sau khi nhìn xong

thời khóa biểu, Liễu Nguyệt nói với Lâm Mặc.

Lâm Mặc mừng rỡ gật đầu một cái, quay người rời khỏi, không đi ra mấy bước

thì bỗng nhiên quay đầu lại.

"Liễu giáo sư, Vương Hạo Nhiên kia ở lớp 113. Chuyện lần trước, ngài sẽ

không có quên chứ?"

"Nhớ rồi." Liễu Nguyệt gật đầu một cái "Nhưng mà, các người chỉ là mâu thuẫn

nhỏ, trước đó đã phạt hắn. Mà ta lại đi dự thính, hắn là hắn sẽ không

quấy rối."

Lâm Mặc cũng không yên tâm.

Lần trước Liễu Nguyệt cũng lời thề son sắt, kết quả vì trò chuyện với, trực

tiếp leo cây.

Nhằm đề phòng lỡ như có chuyện gì xảy ra, Lâm Mặc nói:

"Liễu giáo sư, ta cảm thấy ngài vẫn nên tìm Vương Hạo Nhiên kia nói chuyện đi.

Bằng không cả tiết này ta lúc nào cũng lo lắng đề phòng."

"Được rồi." Liễu Nguyệt gật đầu một cái.

Dù gì thì Lâm Mặc là nghiên cứu sinh, học tập khắc khổ, làm việc cũng cần

thận tĩ mĩ.

Liễu Nguyệt cũng muốn cho hắn cơ hội, để hắn thụ khóa tích lũy kinh nghiệm,

đến lúc đó tốt thẳng cấp trở thành giảng sư đại học.

Như vậy thì chính mình cũng có mặt mũi.

Nghĩ như vậy, Liễu Nguyệt cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại ra

ngoài.

"Tới phòng làm việc của ta một chuyến." Liễu Nguyệt mang theo uy

nghiêm túc

các học sinh, nói một tiếng ở trong điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Nguyệt nói với Lâm Mặc:

"Người tránh một chút đi, ta nói chuyện riêng với Vương Hạo Nhiên."

Lâm Mặc vốn định nghe quá trình một chút, nhưng sau khi nghe được Liễu

Nguyệt nói như vậy thì cũng không ở lại.

"Vậy ta đi trước." Lâm Mặc rời phòng làm việc.

Sau một lúc lâu, cửa ban công trực tiếp bị đẩy ra.

Wang Hào Nhiên tự mình đi đến, không coi ai ra gì ở trước mặt Liễu Nguyệt

ngồi xuống trên ghế, thản nhiên nói:

"Chuyện gì?"

Nhìn thấy một màn này, Liễu Nguyệt cau mày "Đây là trường học, người phân

biệt rõ ràng cho ta. Ta là giáo sư, người là học sinh. Tay người quý giá

như vậy sao? Vào văn phòng sao không gõ cửa? !"

"Ngũ tỷ, đều đã là người một nhà rồi, không cần như vậy chứ?"

Nhìn thấy Liễu Nguyệt lại sử dụng, Vương Hào Nhiên ranh mãnh nói

một tiếng.

"Ở bên ngoài, ta cho phép người gọi ta như vậy, nhưng mà trong trường học,

người phải gọi ta là Liễu giáo sư." Liễu Nguyệt một mặt nghiêm túc.

"Được rồi, Liễu giáo sư, như vậy có muốn ta đi ra bên ngoài gõ cửa lần nữa rồi mới vào hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không cần." Liễu Nguyệt nghiêm túc khoát tay áo, không muốn lãng phí thời

gian, trực tiếp tiến vào vấn đề chính, nói:

"Ta biết người cùng Lâm Mặc có chút mâu thuẫn, nhưng lần trước người đã

chỉnh hấn một lần, sau này đừng chọc hấn nữa, biết không?"

"Liễu giáo sư, người còn làm người giảng hòa nữa sao?" Vương Hạo Nhiên

cười cười.

"Nghiêm túc một chút!" Liễu Nguyệt hừ một tiếng "Một hồi lúc chiều, Lâm Mặc

sẽ tới lớp người để dạy, nếu người không muốn nhìn thấy hấn, ta cho phép

người trốn học. Đây là khoan dung lớn nhất mà ta có khả năng đưa ra."

"Đừng như không đúng rồi. Trước đó chúng ta đã ước định, ta có

thể tự

do ở trên lớp của người, trốn học vốn là quyền lợi của ta, không thể tính

toán là người khoan dung được." Vương Hạo Nhiên phản bác một tiếng.

"Nghe ý tứ của người thì người muốn tiếp tục quấy rối Lâm Mặc thụ khóa,

là như vậy phải không?" Liễu Nguyệt nhíu mày hỏi.

"Chúc mừng người, đoán đúng rồi." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu.

Hắn cùng Lâm Mặc là thiên địch, đó căn bản không có khả năng điều hòa. Ai

cũng không được, cho dù là Liễu Nguyệt.

D @@@

Chương 592: Chuẩn Bị Ngả Bài (1)

E"Ta dùng thân phận ngũ tử, giáo sư còn có sự mẫu mệnh lệnh cho người, không

cho phép quấy rối lớp học, có nghe hay không? !" Khuôn mặt Liễu Nguyệt trở

nên vững vàng, nghiêm túc cảnh cáo một tiếng.

Vương Hạo Nhiên chụp chụp lỗ tai, không nói một lời.

Nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Không nghe thấy.

"Vương Hạo Nhiên!" Nhìn thấy uy nghiêm bị khiêu khích, Liễu Nguyệt cũng lạnh

giọng chê một thoáng, gọi thẳng tên đầy đủ của hắn một thoáng, nói:

"Coi như ta đã nhượng bộ người hết mức, người cũng nên cho ta một chút

bậc thang để xuống. Lâm Mặc là thủ hạ nghiên cứu sinh của ta, lần trước người

làm hắn chật vật như vậy, ta trực tiếp giúp người bỏ qua việc này. Người

không nên quá phận!"

"Không nên để cho Lâm Mặc thụ khóa, yêu cầu của ta chỉ đơn giản như vậy."

Vương Hạo Nhiên nói thẳng.

"Điều đó không có khả năng!" Ngữ khí Liễu Nguyệt lộ ra không có chỗ thương

lượng "Ta mang theo nghiên cứu sinh, nếu như ngay cả giảng viên

đều không đảm

đương nổi, vậy mặt mũi của ta phải đặt chỗ nào? Huống hồ, ta cũng muốn

phụ trách với nghiên cứu sinh của ta, không có khả năng phá hoại tiền đồ

của bọn hần."

"Đây là vấn đề nguyên tắc, coi như người kêu thất muội đến cũng không có khả

năng thay đổi."

Ngữ khí Liễu Nguyệt lộ ra kiên định dị thường.

"Vậy nếu ta kêu sư phụ đến thì có chỗ thương lượng không?"
Vương Hạo

Nhiên hỏi.

"Không có thương. . ." Liễu Nguyệt nổi nóng, theo bản năng muốn từ chối,

nhưng một chữ cuối cùng sắp đến bên miệng, cũng cưỡng ép thu về.

"Người có thể kêu sư phụ người đến sao?" Liễu Nguyệt có chút khó có thể tin.

Lúc trò chuyện với "Lão công", nàng biết được "Lão công" hết sức bận

bị, căn bản không có thời gian rảnh.

Liễu Nguyệt nghe Vương Hạo Nhiên nói như vậy, tự nhiên là ôm thái độ hoài

nghi.

"Tất nhiên có thể." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Ta dựa vào cái gì mà phải tin tưởng người?" Liễu Nguyệt vẫn ôm thái độ

không tín nhiệm, cảm thấy xác suất Vương Hạo Nhiên đang lừa dối chính mình

rất cao.

"Kêu người đến, người tự nhiên sẽ tin." Vương Hạo Nhiên nói.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hắn không có ý định ngả bài với Liễu Nguyệt

nhanh như vậy.

Suy cho cùng hắn cũng thể phân thân mãi, giống như thường xuyên đi chợ

vậy, mệt mỗi ứng phó.

Nếu cùng Liễu Nguyệt chạy thì không thể nghi ngờ lại muốn phân ra một chút

thời gian để ứng đối Liễu Nguyệt.

Vương Hạo Nhiên không quá nguyện ý như vậy.

Nhưng mà Liễu Nguyệt nhiều lần bày dáng vẻ sư mẫu, khiến Vương Hạo Nhiên có

chút không thể nhịn.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên liền sinh ra ý nghĩ ngả bài, muốn giáo huấn Liễu

Nguyệt một chút.

Hơn nữa làm như thế còn có thể giải quyết vấn đề Lâm Mặc thụ khóa.

Lâm Mặc này là nghiên cứu sinh của Liễu Nguyệt, hơn nữa lại là trợ giáo lão

sư.

Liễu Nguyệt hoàn toàn có thể hạn chế hắn.

Chỉ cần để Liễu Nguyệt nói gì nghe nấy, như vậy thì chuyện Lâm Mặc thụ khóa

sẽ không có khả năng thực hiện nữa.

Tất nhiên, nếu như ngả bài thì còn cần đổi môi trường khác, làm tốt chuẩn

bị.

Tuy là độ thiện cảm của Liễu Nguyệt đã tới 70, nhưng đây là độ thiện cảm nhằm vào "Tuyệt thế cổ thần".

Nếu Vương Hạo Nhiên ngả bài phải làm cho thân phận hiện tại cùng thân phận

giả mạo trùng khít, độ thiện cảm của Liễu Nguyệt vẫn có khả năng

giảm

xuống.

Nếu thật sự giảm xuống thì Vương Hạo Nhiên không chỉ không thể thu được được

chỗ tốt, ngược lại biến khéo thành vụng, chọc ra rắc rối.

Suy cho cùng tình huống bên cạnh Vương Hạo Nhiên tương đối phức tạp.

"Nếu thật sự người có thể gọi sự phụ người tới trước mặt ta, vậy thì có thương lượng."

Uy nghiêm trên mặt Liễu Nguyệt tán đi một ít, trở nên thân thiện.

Mặc dù nguyên tắc quan trọng, nhưng mà "Lão công" quan trọng hơn.

Trong khoảng thời gian trao đổi này, Liễu Nguyệt chịu nỗi khổ, ban đêm

thường xuyên trần trọc.

Rất sớm nàng đã phát hiện, làm sao "Lão công" không rảnh.

Hiện tại có một cái cơ hội như vậy, Liễu Nguyệt tất nhiên phải nắm chắc thật

tốt.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên không làm được thì vậy mình cũng không mất mát gì.

Dù sao, chính mình chưa thấy người thì sẽ không làm trái nguyên tắc.

"Không có vấn đề, nhưng mà người cũng biết, sư phụ ta ở nước ngoài, trở về

cũng cần thời gian nhất định. Trước lúc này, người không thể để cho Lâm Mặc

thụ khóa." Vương Hạo Nhiên đưa ra yêu cầu, lập tức nói:

"Nếu như người đồng ý thì ta sẽ nghĩ biện pháp gọi sư phụ ta trở về, nếu

không đồng ý vậy thì chuyện này coi như thôi.

"Nếu như người lừa ta thì người sẽ đẹp mặt!"

Trong mắt Liễu Nguyệt bộc lộ quang mang suy tư, rất nhanh đã có quyết định.

Muốn ta đẹp mắt? Ta muốn người đẹp mặt mới đúng!

Wương Hạo Nhiên âm thầm lẩm bẫm một câu. Đi ra văn phòng, bắt đầu suy nghĩ

chuyện đó.

Sắp đến buổi chiều dạy học, Lâm Mặc hào hứng lại tới trong văn phòng của

Liễu Nguyệt.

"Liễu giáo sư, ngài đã nói với Vương Hạo Nhiên chưa, vậy ta buổi chiều có

có thể bình yên thụ khóa hay không?" Lâm Mặc mong đợi hỏi.

"Chuyện người thụ khóa vẫn nên để qua một đoạn thời gian rồi hãy nói."

Liễu Nguyệt nghiêm mặt nói.

"Chuyện gì xảy ra, một học sinh thôi mà Liễu giáo sư người cũng không giải

quyết được à?" Lâm Mặc có chút thất vọng, tiếp đó nghi vấn hỏi:

"Không phải là Vương Hạo Nhiên hứa hẹn cho ngài chỗ tốt gì, cho nên

ngài mới che chở hắn như vậy chứ?"

Theo Lâm Mặc thấy thi Liễu giáo sư xem như là giáo sư, không có lý do sẽ cho

Wang Hao Nien mặt mũi như vậy.

Trừ phi, Liễu Nguyệt nhận lấy hối lộ?

"Thật to gan, lại dám vu oan cho ta!" Liễu Nguyệt chột dạ, mặt ngoài lộ ra

vẻ cực kỳ xúc động, dùng sức vỗ bàn một cái.

Lâm Mặc bị giật nảy mình, vội vàng nói:

"Liễu giáo sư, thật xin lỗi, là ta lỡ lời."

Vừa rồi hắn cũng xúc động gây nên nên mới không lựa lời nói, nghĩ lại một

thoáng, lập tức cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm.

Liễu Nguyệt xem như là thiên tài của khoa tài chính, tài sản có hơn 10

tỷ, tại sao phải nhận hối lộ chứ?

Còn nữa, Liễu Nguyệt một mực đi đến chức vụ này, phẩm hạnh tốt lành, lão

sư cùng các học sinh người người ca tụng, rất có nguyên tắc, càng không khả

năng làm ra loại chuyện này.

Chỉ là vì sao thái độ của Liễu Nguyệt như vậy chứ? đến cùng là nguyên

nhân gì?

"Liễu giáo sư, rốt cuộc người muốn giải quyết việc này như thế này? Van cầu

người nói một chút với ta, để trong lòng ta hiểu rõ." Lâm Mặc khẩn cầu.

N @@@

Chương 593: Chuẩn Bị Ngả Bài (2)

T"Chờ sau khi ta gặp trưởng bối của Vương Hạo Nhiên thì hết thảy sẽ rõ

ràng." Liễu Nguyệt lập lờ nước đôi nói một tiếng.

Lời này đã có thể ổn định Lâm Mặc, lại không tính là gạt người.

Không thể không nói, Liễu Nguyệt vẫn vô cùng khôn khéo cùng cơ trí.

Mà Lâm Mặc nghe xong, lập tức cũng có loại cảm giác hiểu ra.

Xem ra trong quá trình Liễu Nguyệt cùng Vương Hạo Nhiên nói chuyện với nhau,

Vương Hạo Nhiên ỷ vào thân phận phú nhị đại náo loạn lên với Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt không giải quyết được Vương Hạo Nhiên, dự định trực tiếp tìm gia

trưởng của Vương Hạo Nhiên đến để giải quyết chuyện này.

Chỉ cần nói chuyện với gia trưởng của Vương Hạo Nhiên thì đến lúc đó

Vương Hạo Nhiên khẳng định cũng không dám làm càn.

"Cảm ơn Liễu giáo sư!" Lâm Mặc cực kỳ cảm động nói một tiếng.

Giờ phút này Liễu Nguyệt đang suy nghĩ xuất thần, cũng không có đáp lại Lâm

Mặc.

Trong đầu không ngừng suy diễn tình huống "Lão công" tới gặp mình. Nhất

là, không kịp chờ đợi muốn tận mắt nhìn một chút, thậm chí lấy tay sờ một

thoáng tám khối cơ bụng kia của "Lão công"!

"Liễu giáo sư, vậy ta đi trước."

Nhìn thấy Liễu Nguyệt suy nghĩ xuất thần, Lâm Mặc chỉ cho là nàng là đang suy

tư xem thương lượng với phụ mẫu Vương Hạo Nhiên như thế nào. Bởi vậy

cũng không dám quấy nhiễu, sau khi chào hỏi một tiếng liền đi ra văn phòng.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc Liễu Nguyệt bình thường lại mới phát hiện Lâm Mặc đã rời đi.

Ta nghĩ lung tung cái gì vậy chứ. . .

Liễu Nguyệt lắc lắc đầu, muốn vứt bỏ những ý nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Vẻ si mê trong lòng nhanh chóng đã tan hết.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Cái đạo lý này Liễu Nguyệt vẫn hiểu rõ.

Tuy là Vương Hạo Nhiên nói như vậy, sẽ gọi sư phụ hẳn tới. Nhưng

cái này

thủy chung chỉ là đối phó tạm mà thôi.

Còn nữa, "Lão công" bên kia làm việc thực tế quá bận rộn, không có khả năng

sẽ để ý tới.

Mặc dù Vương Hạo Nhiên là đồ đệ, nhưng mặt mũi của hắn, chẳng lẽ còn có

thể lớn hơn mình sao?

Chính mình cũng không thể gọi "Lão công" tới, Vương Hạo Nhiên dựa vào cái gì

chứ?

Tổng hợp những yếu tố này mà nhìn, mức độ Liễu Nguyệt hoài nghi đối với

lời nói của Vương Hạo Nhiên chiếm đa số một ít.

Liễu Nguyệt cũng không hy vọng chính mình áng chừng tràn đầy chờ mong, cuối

cùng bị Vương Hạo Nhiên lừa dối.

Sau khi để tâm trạng ổn định lại, Liễu Nguyệt bắt đầu vùi đầu vào

làm việc.

Bởi vì, chỉ có chăm chỉ làm việc thì mới có thể ngăn chặn tưởng niệm trong

đầu nàng.

Trong phòng học lớp 113 của khoa tài chính.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở chỗ ngồi, dáng vẻ suy tư, ánh mắt hơi rủ xuống,

hiếu ng như là không có tiêu cự vậy.

Lúc này, bỗng nhiên có đồ vật gì xông vào trong tầm mắt không có tiêu cự.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên khôi phục tiêu cự, tập trung nhìn vào liền nhìn

thấy hai quả núi cực kỳ khoa trương.

Nhắc lên tầm nhìn, mặt em bé của Mục Chiêu Chiêu đang nhìn chăm chú lên

chính mình.

"Nghĩ đến cái gì mà xuất thần như vậy chứ?" Mục Chiêu Chiêu ngồi xuống

ở chỗ bên cạnh, tò mò hỏi.

"Ta đang nghĩ, người ăn cái gì mà lớn như vậy." Vương Hạo Nhiên cũng

không phải người thành thật, tất nhiên không có khả năng người khác hỏi cái

gì thì đáp cái đó. Ánh mắt rơi xuống trên mình Mục Chiêu Chiêu, trên đầu một

câu.

"Chán ghét." Mục Chiêu Chiêu liếc xéo hấn một cái, hỏi:

"Ngày kia trường học có vũ hội hóa trang, người có tham gia không?"

"Không hứng thú." Vương Hạo Nhiên theo bản năng lắc đầu. Thời gian của hấn quý

giá cực kì, cũng không muốn tham gia hoạt động giao tiếp như vậy.

Nhưng ngay nháy mắt nói ra lời này, hấn bỗng nhiên ý thức đến cái gì đó,

hỏi:

"Vũ hội hóa trang có thể mang mặt nạ hay không?"

"Tất nhiên có thể rồi. Vì sao hỏi như vậy?" Mục Chiêu Chiêu nói.

"Ta lại có hứng thú." Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười. Một cái kế hoạch ứng

đối với Liễu Nguyệt dâng lên ở trong lòng.

"Người đang suy nghĩ gì vậy?" Mục Chiêu Chiêu cảm thấy hấn cười không giống

bình thường.

"Nghĩ đến lúc đó người sẽ mặc cái gì, ăn mặc thành dạng gì."

Không để Mục Chiêu Chiêu phiền muộn về ý đồ của mình, Vương Hạo Nhiên

dời chủ đề đi một chút.

Mục Chiêu Chiêu nghe xong, bên trên mặt em bé đáng yêu lộ ra một ít nụ cười

mừng rỡ, nhìn xung quanh một chút, như ăn trộm mà hỏi:

"Vậy người muốn nhìn ta ăn mặc thành như thế nào?"

Lời nói này có chút ý vị sâu xa, Vương Hạo Nhiên tự nhiên hiểu ý đồ trong

đó.

Sau khi suy nghĩ một chút, lập tức có một cái đề nghị tốt. Nhưng nghĩ lại,

bên trên vũ hội hóa trang cũng không phải có thể chỉ một mình hãnh

thấy, chỉ có thể bỏ đi ý niệm.

"Người muốn đánh đóng vai gì, nói một chút đi, ta lại cho người một chút đề

nghị." Vương Hạo Nhiên vung đi ý niệm kỳ dị, hỏi Mục Chiêu Chiêu.

"Bé thả con!"

Mẫu Chiêu Chiêu duỗi ra tay trắng nõn, kéo lên góc ở trên đỉnh đầu chính

mình, lộ ra một cái biểu tình đáng yêu đến nỗi.

"Được thôi, vậy thì bé thả con."

Vương Hạo Nhiên cảm thấy chủ kiến của Mục Chiêu Chiêu không tệ.

Bé thỏ con khả ái như vậy, Mục Chiêu Chiêu cũng có thể thích, cực kỳ thích

hợp.

Lúc này, Ôn Tịnh cũng đi tới phòng học, ở bên cạnh Mục Chiêu Chiêu ngồi

xuống.

Ánh mắt không nháy một cái nhìn xem Vương Hạo Nhiên, nhưng không có nói

chuyện, chỉ là yên tĩnh lắng nghe hai người nói chuyện với nhau.

"Người thì sao? Sẽ đóng vai gì vậy?" Mục Chiêu Chiêu hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Ta đóng vai cà rốt." Vương Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi nói.

"Cà rốt? Ha ha, bé thỏ con ăn cà rốt, a ô, ăn hết người."

Mục Chiêu Chiêu cố gắng nở rộng ra miệng nhỏ một thoáng, cắn không khí một

thoáng, lộ ra một cái biểu tình hung hăng.

Vương Hạo Nhiên cười cười, cười đến có chút ý vị thâm trường.

Ôn Tịnh cũng che miệng cười trộm không thôi.

Mục Chiêu Chiêu sửng sốt một chút thần, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, vỗ một

cái vào bả vai của Vương Hạo Nhiên "Chán ghét, chán ghét!"

Đình linh linh.

Tiếng chuông vào học vang lên.

Tiết thứ nhất của buổi chiều bắt đầu.

Nghĩ giữa tiết sau khi học xong tiết thứ nhất, Vương Hạo Nhiên đi tới

văn phòng của Liễu Nguyệt.

Lại không gõ cửa.

Nhưng mà lần này Liễu Nguyệt không nói gì thêm, bởi vì lười nói.

"Liễu giáo sư, ngày kia là ngày vũ hội hóa trang, người có đi hay không?"

Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không đi." Liễu Nguyệt không có hứng thú.

J @@@

Chương 594: Kinh Hỉ

QVũ hội hóa trang này sự đồ cũng có thể tham gia, đã cử hành qua mấy lần,

nhưng mà Liễu Nguyệt đều chưa từng đi một lần.

"Người xác định không đi sao?" Vương Hạo Nhiên mang theo thâm ý lại lần nữa

hỏi thăm một thoáng.

Tất nhiên là hẳn hiểu rõ để Liễu Nguyệt đi vũ hội hóa trang thì không phải dễ dàng như vậy, chỉ có thể biến tướng ám chỉ một phen.

Nghe xong, Liễu Nguyệt kinh nghi nhìn nhiều Vương Hạo Nhiên vài lần.

"Vì sao đột nhiên người kêu ta đi đến vũ hội hóa trang, có phải có ý đồ gì

hay không?"

"Không có ý đồ, tuyệt đối không có ý đồ! Thuần túy chỉ là cảm thấy náo nhiệt,

muốn gọi người cùng đi!" Vương Hạo Nhiên cố tình nhấn mạnh một thoáng.

Nghe được Vương Hạo Nhiên vừa nói như thế, Liễu Nguyệt càng hoài nghi. Không

khỏi nghĩ sâu xa lên.

Gia hỏa Vương Hạo Nhiên này, trước đó đã đánh cược nói có thể gọi "Lão

công" trở về.

Đối với cái này, Liễu Nguyệt tự nhiên là không tin.

Nhưng nếu thử tưởng tượng lời nói của Vương Hạo Nhiên là thật
—— "Lão

công" sẽ trở về.

Nhưng Vương Hạo Nhiên dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy
chứ?

Chẳng lẽ, đó chính là Vương Hạo Nhiên sớm biết "Lão công" sẽ trở
về?

Nhưng vì sao "Lão công" không nói cho chính mình?

Gia hỏa Vương Hạo Nhiên này bỗng nhiên không hiểu thối, gọi mình
đi đến vũ

hội hóa trang.

Có thể chính là "Lão công" kêu Vương Hạo Nhiên làm như vậy hay
không.

Mà mục đích chính là vì cho chính mình một cái kinh hỉ? !

Sau khi suy nghĩ sâu xa, Liễu Nguyệt liền có loại hiểu ra cảm giác
nghỉ hoặc

trước đây ở trong lòng, cũng hiểu rõ.

Khó trách trước đây Vương Hạo Nhiên khẳng định như vậy.

Gia hỏa này muốn mượn dùng tin tức "Lão công" trở về này tính kế

chính

mình, tiếp đó đối phó tên Lâm Mặc kia.

Ánh mắt Liễu Nguyệt trong trẻo, chỉ cảm thấy xem thấu hết thảy.

Nhưng mà lại không có ý định vạch trần Vương Hạo Nhiên.

Suy cho cùng "Lão công" vì kiến tạo kinh hỉ cho mình, phải cùng Vương Hạo

Nhiên liên hệ mật thiết.

Không để Vương Hạo Nhiên từ đó bị quấy rối, Liễu Nguyệt tất nhiên phải giữ

vững quan hệ người trung gian này cùng Vương Hạo Nhiên.

"Vũ hội hóa trang đúng không, đến lúc đó nhất định ta sẽ đi." Liễu

Nguyệt ra vẻ bình tĩnh, đáp lại lời mời trước đó của Vương Hạo Nhiên.

"Được."

Wương Hạo Nhiên rời phòng làm việc, gài cửa lại.

Sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy xung quanh không có người ngoài, hưng phấn đến

nổi nhả mấy lần ở trên ghế.

Sau khi Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy thì không khỏi cười một

tiếng.

Rất chòu mong đến lúc đó Liễu Nguyệt nhìn thấy "Kinh hỉ" sẽ có phản ứng

như thế nào.

Không bao lâu, tiết thứ hai của buổi chiều lại bắt đầu

Chính là tiết của chủ nhiệm lớp 113 của Vương Hạo Nhiên, Liễu Nguyệt.

Sau khi tiếng chuông vang lên, học sinh trong lớp còn đang bàn luận chuyện

vũ hội hóa trang của ngày kia.

Thời gian Liễu Nguyệt đi vào phòng học, rất nhiều học sinh còn không có ngồi

xuống.

Các học sinh đều quên đây là tiết của Liễu Nguyệt, sau khi nhìn thấy Liễu

Nguyệt lập tức hoảng lo lắng trở lại chỗ ngồi.

Lúc Liễu Nguyệt ở bên trên tiết thứ nhất đã ra oai phủ đầu.

Cảnh cáo qua các học sinh, sau khi chuông vào học vang lên thì phải yên

tĩnh, mà không phải cãi nhau.

Loại tình huống trước mắt này đã xúc phạm Liễu Nguyệt.

Nhưng mà vượt quá dự liệu của mọi người là trên mặt Liễu Nguyệt

chẳng

những không có dấu hiệu nổi giận, ngược lại mặt mang nụ cười.

Liễu Nguyệt để tất cả học sinh ngồi xuống, bắt đầu đi học.

Rất nhiều học sinh đều cảm thấy kỳ quái.

Giữa lớp, sợ cũng chỉ có Vương Hạo Nhiên mới biết được nguyên nhân thực sự.

Cái gọi là người gặp việc vui thì tinh thần thoải mái, Liễu Nguyệt chính

là như vậy.

Vù vù.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cảm giác được điện thoại chấn động một cái.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là Úc Thi Tinh gửi tới tin nhắn.

"Ngày kia là vũ hội hóa trang, người sẽ đi chứ?"

Vương Hạo Nhiên: "Đi chứ."

Úc Thi Tinh: "Vậy ta cũng đi. Người cảm thấy ta đóng vai gì mới tốt? Cho ta

một cái đề nghị đi."

Vương Hạo Nhiên: "Bé tỏ con thì thế nào?"

Úc Thi Tinh: "Người ưa thích bé thỏ con sao, vậy được rồi, ta đóng vai bé

thỏ con. Người sẽ đóng vai gì vậy?"

Vương Hạo Nhiên: "Cà rốt."

Úc Thi Tinh: "Đóng vai cà rốt?"

Vương Hạo Nhiên: "Bé thỏ con ăn cà rốt mà."

Úc Thi Tinh: "Đóng vai cà rốt nhìn lên cũng quá kì quái, hoàn toàn không

phù hợp với khí chất của người."

Nhìn thấy tin nhắn này của Úc Thi Tinh, Vương Hạo Nhiên tự nhiên hiểu rõ

Úc Thi Tinh quá đơn thuần, căn bản không có nghe hiểu.

Không giống Ôn Tịnh cùng Mục Chiêu Chiêu kia.

Ôn Tịnh hiểu ngay, Mục Chiêu Chiêu thì chậm nửa nhịp mới hiểu.

Vương Hạo Nhiên: "Đùa thôi. Ta tạm thời cũng không biết đóng vai gì, đến lúc

đó rồi hãy nói."

Úc Thi Tinh: "Được được."

Sau khi học xong tiết, Vương Hạo Nhiên lại nhận được điện thoại Khâu Thiển

Vi mời ăn bữa tối .

Vương Hạo Nhiên trực tiếp đồng ý, chuẩn bị đi đến ngôi biệt kìa của Liễu

Nguyệt.

Cũng không có đi bao xa đã bị Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan cắt nói.

Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ, cùng hai người đi đến phòng ăn ở gần đây để

ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan cũng nói tới chuyện vũ hội hóa

trang , hỏi thăm Vương Hạo Nhiên có đi hay không.

Sau khi Vương Hạo Nhiên trả lời "Đi" thì hai người muốn hấn đề ý nên hỏi

vũ hội hóa trang mặc nên mặc cái gì.

Vấn đề tương tự, Vương Hạo Nhiên đã gặp được hai lần.

Lần này, Vương Hạo Nhiên vẫn trả lời như trước.

Lúc Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan nghe được chủ đề "Bé thỏ con cùng cà

rốt" thì Tần Vận Hàn cùng Ôn Tịnh trực tiếp hiểu ngay.

Sau khi Hứa Mộ Nhan ngây người một hồi lâu, được Tần Vận Hàn

chỉ điểm thì

giờ mới hiểu được. Khuôn mặt đỏ rực.

Sau khi ăn cơm xong, Tần Vận Hàn đưa ra đề nghị muốn cùng Vương Hạo Nhiên

một chỗ chơi PUBG mobile. Hứa Mộ Nhan đưa ra đề nghị muốn cùng Vương Hạo

Nhiên chơi Vương giả.

Tuy là Vương Hạo Nhiên có bữa tiệc, nhưng chơi trò chơi cũng không giới hạn

địa điểm. Liên đồng ý chơi với mỗi người.

Sau khi thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên đi đến biệt thự của Liễu

Nguyệt.

Lúc này, màn đêm đã phủ xuống.

Vương Hạo Nhiên đi tới bên ngoài biệt thự của Liễu Nguyệt, nhấn chuông

cửa.

Hôm nay tới mở cửa là Đạm Đài Yêu Nguyệt.

J @@@

Chương 595: Tiểu Thái Điều Bị Điện Giật

"Tỷ tử khỏe." Vương Hạo Nhiên thân thiết kêu một tiếng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng một trận cổ quái. Bởi vì nàng thấy thần sắc này

của Vương Hạo Nhiên hình như đã quên hết chuyện mấy ngày trước không

còn một chút nào.

Nhưng mà nhìn thấy Vương Hạo Nhiên như vậy, lúng túng trong lòng Đạm Đài

Yêu Nguyệt hạ thấp không ít.

"Vào đi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt nói một tiếng, cùng Vương Hạo Nhiên đi vào đại sảnh của

đại sảnh.

Trong đại sảnh, Liễu Nguyệt ngồi ở trên đệm tập yoga, nhìn chăm chăm màn

hình TV trên vách tường đang dạy học, dựa theo đó mà luyện tập yoga.

Dáng vẻ hết sức chăm chú.

Hơn nữa, so sánh với dạy học buổi chiều thì tóc Liễu Nguyệt còn xuất

hiện thay đổi.

Lúc đầu là để tóc đuôi ngựa già dặn màu đen, thì bây giờ toàn bộ rủ

xuống, đầu tóc hơi hơi quăn xoắn, hiện sóng lớn. Màu đen lúc đầu biến thành

màu nâu nhạt.

Hiển nhiên, sau khi Liễu Nguyệt dạy học xong còn đặc biệt đi kiểm một kiểu

tóc.

Lúc này Liễu Nguyệt so với dạy học lúc buổi chiều thì quyến rũ hơn

không ít.

Từ những thay đổi này của Liễu Nguyệt mà nhìn, hiển nhiên là nàng rất coi trọng chuyện lần này.

Vương Hạo Nhiên bộc phát chờ mong, đến lúc đó Liễu Nguyệt nhìn thấy "Kinh

hỉ" thì sẽ phản ứng thế nào.

"Ngũ tử, kiểu tóc mới không tệ nha." Vương Hạo Nhiên trêu đùa một thoáng.

"Còn cả ngươi phải nói điều đó sao? Ngươi biết cái kiểu tóc này ta tiêu

bao nhiêu tiền không? !" Liễu Nguyệt một bên tập yoga, một bên dành thời gian

trả lời.

"Bao nhiêu tiền?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Tám. . . Không nói cho người." Liễu Nguyệt cảm thấy giá cả quá cao, nói đến

một nửa lập tức dừng lại.

Bởi vì nếu như chính mình nói cho Vương Hạo Nhiên, miễn không được sẽ

truyền đến trong tai "Lão công".

Đến thời gian, "Lão công" khả năng sẽ cho chính mình là một người phung phí

tiền.

Hết thầy chuyện mà có hại đến ấn tượng trong suy nghĩ của "Lão công"

về mình, Liễu Nguyệt đều không hy vọng sẽ xảy ra.

"Động tác tập yoga này của người không đúng tiêu chuẩn nha."

Vương Hạo Nhiên ngồi ở trên ghế sofa, con mắt nhìn xem TV, lại nhìn Liễu

Nguyệt một chút, không khỏi phê bình một thoáng.

"Ta là người mới, trước đây đều chưa từng luyện yoga, có thể làm được thế

này cũng rất không tệ rồi đấy?" Liễu Nguyệt nói.

"Sao đang yên đang lành, đột nhiên bắt đầu luyện yoga, đến cùng là nguyên nhân

gì thúc đẩy người vậy?"

Lòng dạ Vương Hạo Nhiên biết rõ, nhưng mặt ngoài lại giả bộ như không hiểu

gì.

"Không có nguyên nhân khác, chỉ là đột nhiên muốn luyện." Liễu Nguyệt hàm

hồ nói.

"Thật chỉ là như vậy thôi à?" Vương Hạo Nhiên ranh mãnh nhìn xem nàng.

Liễu Nguyệt đổi động tác yoga, vừa vặn quay đầu nhìn, ánh mắt lơ đãng cùng

Wương Hạo Nhiên nhìn nhau một thoáng.

"Tất nhiên chỉ là như vậy, nếu không còn có thể là cái gì." Lúc Liễu Nguyệt

nói lời này có chút chột dạ, lập tức sùng sộ nói:

"Nhớ rõ địa vị của người. Người là văn bối, ta là trưởng bối của người.

Văn bối không được hỏi thăm chuyện của trưởng bối, biết chưa? Lại hỏi

đông hỏi tây thì ta sẽ gõ đầu người."

Dứt lời, còn duỗi duỗi tay, làm ra một cái hành động gõ người.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, cũng không có mở miệng nói tiếp cái gì.

Hiện tại Liễu Nguyệt đặc ý thì cứ để nàng đặc ý đi.

Ngày kia sẽ cho nàng đẹp mắt.

Ưa thích sĩ diện sao? Đến lúc đó xem người còn bày ra được không.

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt đón Vương Hạo Nhiên đi vào, liền đi vào phòng bếp

hỗ trợ.

Loại trừ Liễu Nguyệt ra những người khác đang ở trong phòng bếp bận rộn,

tranh biểu hiện hiền lành.

Vương Hạo Nhiên đánh giá một thoáng, cảm thấy Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan đến

phòng ngủ, thế là lấy ra điện thoại giành tài khoản quay trò chơi ăn gà một

chút.

Giờ phút này Tần Vận Hàn mới online, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cũng online

thì lập tức phát ra mời tổ đội.

Vương Hạo Nhiên điềm kích đồng ý.

Trong đội ngũ chỉ có ba người, còn thiếu một người.

Tần Vận Hàn sợ Vương Hạo Nhiên chờ không nổi, trực tiếp bắt đầu phối hợp trò

chơi.

Rất nhanh đã phối hợp được người.

Một cái chỗ trống còn lại cũng được người qua đường bổ sung vào.

Nhìn thấy ID người qua đường này, Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút.

Chính là "Tiểu thái điều" .

Tiêu Diệp đang phát trực tiếp trò chơi.

"Khương Cao Huyền đang lười biếng sao?"

Vương Hạo Nhiên âm thầm lẩm bẫm một tiếng.

Rất nhanh, trò chơi tiến vào hình ảnh nhảy dù.

Đội ngũ "Tiểu thái điều" cùng Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn nhảy đến một cái

khu vực.

Nhưng sau khi hạ xuống, "Tiểu thái điều" không nhúc nhích.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính

Tiêu Diệp bị

điện giật, thu được 1300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tiêu

Diệp -65, hào quang phản phái của kí chủ +65! 】

【 Đỉnh, Tiêu Diệp bị điện giật quá cường liệt, cho nên thần kinh đại não bị

tổn thương, trí lực giảm xuống trên phạm vi lớn, mất đi thân phận nhân vật

chính. 】

Vương Hạo Nhiên đang điều khiển nhân vật trò chơi lục soát nhà, bỗng nhiên

nhận được hai cái tin tức nhắc nhở của hệ thống không khởi ngẩn người.

Thì ra Khương Cao Huyền này không phải là đang lừa dối, mà là phóng đại

chiêu.

Long dê Tiêu Diệp xem như nhỏ đến cùng.

Một lát sau.

Vù vù.

Điện thoại bỗng nhiên chấn động lên.

Vương Hạo Nhiên nhìn tên người gọi một chút, lập tức trở lại phía

trước phòng

khách nghe điện thoại.

Trong đại sảnh chỉ có một người là Liễu Nguyệt.

Mà Liễu Nguyệt đang chuyên chú luyện yoga, cũng không chú ý tới động tĩnh của

Vương Hạo Nhiên.

"Tôn chủ, chơi quá rồi, Tiêu Diệp dường như. . . Dường như biến thành si

ngốc, làm sao bây giờ?" Khương Cao Huyền báo cáo trong điện thoại.

"Si ngốc thì si ngốc thôi, không cần đi quản hấn, hiện tại ta có nhiệm vụ khác

phân phó cho người."

Trong khoảng thời gian Khương Cao Huyền giám thị với phá hoại Tiêu Diệp phát

trực tiếp, Tiêu Diệp cung cấp không ít điểm phản phái cùng điểm hào quang,

Vương Hạo Nhiên đã thỏa mãn.

Nếu như Khương Cao Huyền không gọi cú điện thoại này tới, Vương Hạo Nhiên

cũng dự định sẽ liên hệ hấn, để hấn đi làm một việc.

"Thời gian nhiệm vụ lần này dài không?" Tuy Khương Cao Huyền

không dám chống

lại, nhưng vẫn muốn hỏi thăm tình huống một chút.

"Không có, một lúc là có thể giải quyết." Vương Hạo Nhiên nói.

"Xin ngài phân phó." Khương Cao Huyền vội vàng nói.

"Người ở lâu trong giang hồ ẩn thế đã làm chuyện cướp tiền cướp sắc chưa?"

M @@@

Chương 596: Vũ Hội Hóa Trang

Wương Hạo Nhiên không phân phó chuyện ngay lập tức mà để cho ổn thỏa nên hỏi

thăm Khương Cao Huyền một chút.

"Lần đầu cướp tiền là lúc gặp được ngài, trước đây hoàn toàn chưa làm qua.

Nhưng mà chuyện bắt nữ nhân lại rất có kinh nghiệm." Khương Cao Huyền nói.

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhíu lại. Cái này mẹ nó, thật không hổ là nhân vật

phản phái, việc xấu làm còn không ít.

Nhưng mà hiện tại Khương Cao Huyền không còn năng lực nam nhân, ngược lại không

làm được loại việc này.

Nói theo một cách khác, đây coi như là một chuyện tốt mình đã làm?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên thầm nghĩ một thoáng, lập tức phân phó chuyện

chính cho Khương Cao Huyền "Tối ngày mốt người. . ."

Khương Cao Huyền tỉ mỉ nghe, ghi nhớ toàn bộ lời của Vương Hạo Nhiên.

Sau một lúc lâu, Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, gọi một cú điện thoại cho ba

huynh đệ Lưu Hoa.

Để ba huynh đệ Lưu Hoa, Lữ Minh cùng Ngụy Chí Hàng, đi tung ra lời đồn trong

đại học Thanh Linh.

Nội dung của lời đồn là, xung quanh đại học Thanh Linh có một tên phạm pháp

cuồng đồ hoạt động, chuyên chọn những nữ nhân xung đẹp đi đường ban đêm để hạ

thủ.

Gọi điện thoại xong, Vương Hạo Nhiên về tới phòng khách.

Trong thời gian treo máy, nhân vật trong trò chơi của Vương Hạo Nhiên đã biến

thành hộp.

Tần Vận Hàn nhanh chóng thoát trò chơi, lập lại tổ đội lần nữa với Vương Hạo

Nhiên.

Không có người làm phiền, chỗ trống Vương Hạo Nhiên phát huy quá lớn, thành

công mang theo Tần Vận Hàn ăn một đợt gà.

Chào hỏi một tiếng với Tần Vận Hàn, Vương Hạo Nhiên đóng lại trò chơi ăn gà,

mở ra Vương Giả Vinh Diệu.

Đồng thời gửi một tin nhắn cho Hứa Mộ Nhan, nói nàng chơi xong thì kéo mình

nữa.

Nhưng mà Hứa Mộ Nhan không chờ nổi, trực tiếp thoát ra ngoài để lập đội cùng

Vương Hạo Nhiên.

Đánh xong một ván trò chơi sung sướng, bên Khâu Thiển Vi đã chuẩn bị xong bữa

cơm.

Kì thực Vương Hạo Nhiên đã ăn bữa tối, nhưng mà đây là tấm lòng của Khâu Thiển

Vi làm sao có thể phụ lòng nàng?

Lại ăn một bữa tối.

Lúc ăn cơm, còn cố ý uống không ít rượu đỏ.

Sau khi ăn xong một bữa cơm, Vương Hạo Nhiên đứng dậy bước đi chuẩn bị đi trở

về.

Khâu Thiển Vi sao có thể yên tâm, liền để Vương Hạo Nhiên ở chỗ này.

Vương Hạo Nhiên thuận theo tự nhiên đồng ý đi vào trong phòng khách.

Thời gian còn sớm, Vương Hạo Nhiên cùng Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan mỗi người mở

trò chơi ra.

Trong bất tri bất giác, lại đến lúc trời tối người yên.

"Mất ngủ . . ."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin nhắn của Khâu Thiển Vi lập tức có loại

cảm giác nội dung truyện lặp lại.

Nhưng mà Đạm Đài Yêu Nguyệt đã ném qua một lần ngậm bồ hòn, muốn tiếp tục để

nàng ngậm bồ hòn, đây là chuyện không có khả năng.

Trừ phi, xác định quan hệ.

Nhưng cái này không thể nghi ngờ sẽ bị Tần Phàm biết được, từ đó dẫn tới sự

căm thù của Tần Phàm.

Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể dập tắt ý nghĩ trong lòng.

Dù sao còn nhiều thời gian, trong thời gian ngắn cũng không cần vội.

Còn nữa, tuy thử cái mới mẻ dẫn đến vẫn thèm như cũ, thế nhưng cũng không phải

không thể không chịu đựng được.

Vương Hạo Nhiên nhìn tin nhắn trên điện thoại di động một chút, đi ra phòng

ngủ cho khách.

Trong đại sảnh gặp được Biển Tố Vấn đi tiểu đêm.

Biển Tố Vấn hồ nghi nhìn xem hắn, bởi vì phương hướng hắn đi hình như không

phải đi nhà vệ sinh.

"Lúc buổi tối người uống nhiều rượu, hiện tại khá hơn chút nào không?"

"Đầu còn có chút choáng." Không biết rõ đầu Vương Hạo Nhiên đầu
thanh tỉnh bao

nhiều, nhưng vẫn nâng đỡ trán, buồn bã nói.

"Có lẽ người biết y thuật của ta. Ta giúp người xoa xoa, thư giãn một
chút

cho." Biển Tố Vấn nói.

"Vậ phiền phức tam tỷ." Vương Hạo Nhiên khách khí nói một tiếng,
ngồi ở trên

ghế đại sảnh.

Biển Tố Vấn đi tới, thò tay đề lên đầu Vương Hạo Nhiên, một lát
sau, hỏi: "Thế

nào?"

"Tốt hơn nhiều, cảm ơn tam tỷ."

"Người không có việc gì là tốt, còn có chỗ nào không thoải mái hay
không?"

"Không có."

Biển Tố Vấn gạt đầu một cái, chuẩn bị trở về phòng, nhưng trước
khi đi, cũng

bỗng nhiên tiến đến nói nhỏ bên tai Vương Hạo Nhiên.

"Đi theo ta."

Sau khi nói xong, Biển Tố Vấn rời khỏi phòng khách, đi vào phòng

số 2.

Vương Hạo Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc. Năng lực quan sát của Tiểu Y Tiên thật

không tầm thường, rõ ràng bị nàng xem thấu.

Há, không phải Biển Tố Vấn ở phòng số ba sao?

Sau khi kinh dị, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Dùng thấu thị quan sát một lát, trong phòng số ba của Biển Tố Vấn không có

người.

Thần sắc Vương Hạo Nhiên lập tức cổ quái.

...

Sáng sớm hôm sau.

Toàn bộ người đến đông đủ, ở phòng ăn ăn điểm tâm.

Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn với Khâu Thiển Vi tươi cười rạng rỡ, rõ ràng

không có trang điểm nhưng nhìn qua vẫn xinh đẹp không gì sánh được.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ăn điểm tâm xong, đi đến trường học.

Chỉ là sau khi rời khỏi biệt thự Vương Hạo Nhiên không khỏi âm thầm thối

thức.

May mà tu vi chân khí bây giờ đã tình trạng đạt tới hai trăm năm, các phương

diện tổ chất của thân thể đều tăng gấp bội.

Bằng không mà nói như vậy tuyệt đối là quá sức.

Thời gian trôi qua, nhanh chóng đến ngày vũ hội hóa trang.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, có thể thấy được một ít học sinh ở trong

sân trường mặc vào quần áo mình đã chuẩn bị cho vũ hội hóa trang.

Địa điểm cử hành vũ hội hóa trang là ở sân vận động đại học Thanh Linh.

Lúc màn đêm phủ xuống, đầu người trong sân vận động nhón nháo, một mảnh ồn ào.

Từng người ăn mặc trang phục kỳ dị, ăn mặc không giống nhau, có người đeo mặt

nạ, có người trực tiếp lộ mặt.

Nhưng phần lớn người đeo mặt nạ đều là những người có điểm bộ mặt hơi thấp.

Soái ca với mỹ nữ đều trực tiếp lộ mặt.

Người quen biết tụ tập tốp năm tốp ba ở một chỗ trò chuyện.

Chủ đề phần lớn đám nam sinh bàn luận là nữ sinh này xinh đẹp bao nhiêu.

Chuyện phần lớn đám nữ sinh bàn luận là những nam sinh nào đó soái bao nhiêu.

Bốn người hoa khôi năm nhất Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu cùng Úc

Thi Tinh không thể nghi ngờ sẽ được quan tâm nhiều nhất.

"Chiêu Chiêu, tại sao ngươi cũng mặc hóa trang bé thỏ con?" Tần Vận Hàn kỳ

dị hỏi.

L @@@

Chương 597: Bắt Đầu (1)

D"Vận Hàn tử, ta đây không phải là tâm ý tương thông với ngươi sao? Nên mặc

giống với ngươi." Mục Chiêu Chiêu tất nhiên không chịu nói thật, bán manh mới

đi.

Ngược lại Ôn Tịnh biết lý do thật, nhưng mà hiện tại nàng ở cùng một lớp học

với Mục Chiêu Chiêu, quan hệ của hai người rất tốt, đương nhiên sẽ không bán

đứng Mục Chiêu Chiêu. Hơn nữa càng sẽ không để cho Vương Hạo Nhiên có thêm

phiền toái.

"Vận Hàn tử, tại sao các người cũng mặc như thế này?" Mục Chiêu Chiêu nhìn

Hứa Mộ Nhan bên cạnh một chút, hồ nghi nói.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan lẫn nhau thấy ngứa mắt, bây giờ lại mặc quần áo

giống nhau. Mục Chiêu Chiêu tất nhiên cảm thấy kì quái.

"Mua hai bộ giảm giá, vì tiết kiệm tiền." Tần Vận Hàn giải thích nói.

"Vận Hàn tử, người là con nhà giàu mà cũng biết tiết kiệm tiền sao? Ta sẽ

không tin đâu." Mục Chiêu Chiêu liếc mắt hướng về nàng.

Tuy dinh dưỡng trên người nàng bị chỗ khác hấp thu quá nhiều, nhưng không phải

không có đầu óc.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như Tần Vận Hàn nói.

Nhìn ra trong đó có một chuyện nào đó.

Nghĩ như vậy, Mục Chiêu Chiêu nhìn Tần Vận Hàn với Hứa Mộ

Nhan thật sâu.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan đều có chút chột dạ, không biết đáp lại thế nào,

lúc này, nhìn thấy Úc Thi Tinh đi tới.

"Tại sao người cũng mặc như thế này? !" Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan trầm

miệng một lời nói, hướng về Úc Thi Tinh hỏi.

Sau khi Úc Thi Tinh làm quen với Tần Vận, chậm rãi tiến vào đoàn thể nhỏ của

mấy người Tần Vận Hàn, chơi cùng các nàng thành một đám.

Sau khi đi tới sân vận động nhìn thấy mấy người Tần Vận Hàn tập hợp một chỗ,

thế là trực tiếp đi tới.

"Ta tùy tiện mua, không phải cố ý mặc giống các người."

Úc Thi Tinh nhìn thấy mấy người Tần Vận Hàn hóa trang giống với mình cũng sửng

sốt một chút.

Nhưng nhớ kỹ Vương Hạo Nhiên căn dặn, không thể tiết lộ quan hệ với hắn, dẫn

đến sự căm thù của những nữ sinh khác, thế là ném ra một lời nói dối.

Năm người đứng chung một chỗ, nhìn nhau, hai bên đều có chút

kinh nghi.

Xung quanh, có rất nhiều ánh mắt đang quan sát các nàng.

Năm người ăn mặc hóa trang thành bé thỏ con cùng màu, trên đầu mang theo lỗ

tai thỏ, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

Trong đó ba loại điểm giá trị, khí chất cùng vóc dáng của Úc Thi Tinh đều tăng

mạnh, nhận được nhiều sự quan tâm nhất.

Mặc dù Ôn Tịnh là mỹ nữ 90 điểm, nhưng so sánh với bốn người hoa khôi thì kém

hơn một ít, bởi vậy nhận được ít sự quan tâm nhất.

"Tình huống như thế nào, tại sao bốn hoa khôi đại học năm nhất đều mặc hóa

trang bé thỏ con?"

"Không thấy người ta đang trò chuyện cùng một chỗ sao, khẳng định là quen

biết, đương nhiên là thương lượng xong rồi."

"Úc Thi Tinh thật sự là quá đẹp, quả thực là nữ thần hoàn mỹ."

"Hóa trang bé thỏ con đáng yêu nhất vẫn là Mục Chiêu Chiêu."

...

Xung quanh có rất nhiều nam học sinh đang lấy mấy người Tàn Vận

Hàn làm chủ

đề nghị luận sôi nổi.

"Oa, Vương ca tới!"

Bỗng nhiên tiếng nghị luận của các nam sinh bị một mảnh tiếng thét chói tai

kinh ngạc đám nữ sinh lẫn át.

Ánh mắt rất nhiều người hướng về cửa ra vào sân vận động, nhìn thấy Vương Hạo

Niên đại học năm nhất tới.

Chỉ thấy, hóa trang của Vương Hạo Niên chỉ có một bộ quần áo ngày bình

thường, trên đầu đội một cái mũ xám hình sói trong phim hoạt hình. Nhìn có

chút qua loa với vũ hội hóa trang.

Nhưng mà không chút nào ảnh hưởng tới các mê muội quan tâm.

Sau khi Vương Hạo Niên đi vào sân vận động, ánh mắt quét quét bốn phía một

lát, tìm thân ảnh đám người Tàn Vận Hàn.

Suy cho cùng nhóm nữ sinh này quá làm người khác chú ý, hơn nữa còn đều mặc

trang phục bé thỏ con.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy các nàng, trong lòng lập tức có chút hối hận

đề nghị cho các nàng.

Hi vọng không để lộ.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cầu nguyện một cái.

Tiếp đó đến gần mấy người Tần Vận Hàn một ít, dừng lại ở vị trí cách khoảng

sáu, bảy mét.

Lộ ra một nụ cười hướng về đám người Tần Vận Hàn.

Mấy người Tần Vận Hàn đều cảm thấy Vương Hạo Nhiên đang cười với mình, nhận

nhịp cười đáp lại.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng của các nàng thì biết rõ, tình hình

cực kỳ ổn.

Sau khi bắt chuyện xa xa, Vương Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt, cũng không có ý

nghĩ đi lên nói chuyện với nhau.

Bởi vì sợ, không cẩn thận nói sai gì đó, dẫn đến tình thế đang cực kỳ ổn, bỗng

nhiên thành không ổn.

Trong lúc suy tư, Liễu Nguyệt trực tiếp đi tới bên này.

Vương Hạo Nhiên ném ánh mắt qua.

Chỉ thấy, Liễu Nguyệt mặc một bộ dạ phục cao quý màu đen, trang điểm tinh xảo,

một đầu sóng lớn tóc tự nhiên rủ xuống, dưới chân đeo giày cao gót, nhìn qua

quyến rũ động lòng người.

Khác biệt cực lớn với lúc bình thường ở trên lớp học.

"Người đang hóa trang cái gì vậy?"

Liễu Nguyệt vắn eo đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, liếc qua mũ trên đỉnh đầu

hắn, không khỏi có chút kỳ quái.

"Lão sói xám, không nhìn ra được sao?" Vương Hạo Nhiên dùng ngón tay chỉ

cái mũ của mình.

"Vì sao đóng vai lão sói xám?" Liễu Nguyệt tò mò một thoáng, ngay sau đó

ánh mắt lơ đãng liếc về mấy người Tàn Vận Hàn "À, chẳng lẽ người muốn ăn những

bé thỏ nhỏ kia sao?"

"Vậy mà người cũng đoán được?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc.

"Không đùa giỡn với người, người đâu?" Liễu Nguyệt căn bản không muốn nghĩ,

cũng không muốn đi đoán mò, bởi vì bây giờ nàng rất khẩn trương.

"Người nào?" Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên dường như không hiểu.

"Đừng giả bộ, người gọi ta tới tham gia vũ hội hóa trang, chẳng lẽ không phải

sư phụ người sắp xếp à?" Liễu Nguyệt hỏi.

"Liễu giáo sư người thật đúng là thông minh." Vương Hạo Nhiên giả bộ như bị

vạch trần, khen nói.

"Đó còn cần phải nói sao." Liễu Nguyệt đắc ý một thoáng, nhanh chóng lại khôi

phục nồng đậm cảm giác khẩn trương, lặp lại hỏi "Người đâu?"

"Đợi chút đi, cũng sắp đến rồi." Vương Hạo Nhiên giả bộ nhìn đồng hồ, trả

lời.

Một lát sau, vũ hội hóa trang bắt đầu.

Nhưng người đi vào giữa sân chân chính khiêu vũ cũng rất ít.

Nhưng mà cũng không ảnh hưởng gì. Mục đích thành lập vũ hội hóa trang chỉ cung

cấp ở một địa phương trao đổi.

P @@@

Chương 598: Bắt Đầu (2)

cTrong các khoa của đại học, tỉ lệ nam nữ của vài khoa mất cân bằng nghiêm

trọng, căn cứ vào nguyên tắc người làm vốn nên mới cung cấp một chỗ giao hữu

với nhau.

Nhưng chân chính có thể làm được cũng ít càng thêm ít.

Trên thực tế người tới vũ hội hóa trang chủ yếu là tới ăn đồ vật với xem náo

nhiệt.

Bởi vì đồ ăn được cung cấp trong vũ hội hóa trang quả thực quá phong phú. Mà

lại là trường học bỏ vốn, học sinh không cần bỏ tiền ra.

"Ta đi vào phòng rửa tay." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói với Liễu Nguyệt một

câu.

"Đi đi." Liễu Nguyệt không yên lòng gật đầu một cái. Ánh mắt nhìn chung quanh

liên tục, muốn tìm kiếm thân ảnh "Khả nghi".

Trong lúc đó, có một ít nam lão sư tới mời, muốn nhảy cùng Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt đương nhiên từ chối toàn bộ. Tiếp tục nhìn xung quanh.

Nhưng nhìn một lúc, cổ Liễu Nguyệt xoay đều đã mỏi nhưng vẫn chưa nhìn thấy

nhân vật "Khả nghi".

Liễu Nguyệt chờ đến nóng vội cực kỳ.

"Vị nữ sĩ mỹ lệ này, ta có vinh hạnh có thể mời người nhảy một bài không?"

Sau lưng lại truyền tới âm thanh mời.

Chỉ là lần này Liễu Nguyệt lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì âm thanh tràn ngập mỹ lực nam nhân này nàng quá quen thuộc.

Hai người gọi điện thoại rất nhiều lần, Liễu Nguyệt không xa lạ gì đối với âm

sắc đặc biệt cùng với giọng điệu của "Lão công".

Lòng Liễu Nguyệt đang cuồn loạn, dùng tay run rẩy gạt một đám tóc trên gương

mặt xinh đẹp đến sau tai. Lập tức vô cùng khẩn trương, chậm chậm xoay người

lại, nhìn về người đứng phía sau.

Một bóng người cao lớn chiếu vào tầm mắt ngập nước của Liễu Nguyệt.

Chỉ thấy, người này ăn mặc kiểu Tây, thân hình cao lớn thẳng tắp, gần như hoàn

mỹ, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin.

Giá cả những trang phục trên thân người này tuyệt đối đã hơn trăm vạn.

Mà nam tử này cũng hoàn toàn thích hợp mặc những đồ này.

Trên dưới toàn thân tràn ngập khí tức cao quý.

Nhìn cũng không phải là người thường.

Chỉ có điều để người ta cảm thấy tiếc nuối nhất là người này đeo mặt nạ trên

mặt, che khuất khuôn mặt.

Để người khác không thấy rõ dáng dấp của hắn thế nào.

Nhưng mặc dù như thế, nam tử này vẫn hấp dẫn đông đảo ánh mắt như cũ.

Bởi vì dù không cho xem mặt, thân hình và khí chất của người này đều đã đủ để

bắt được trái tim của rất nhiều nữ sinh.

Sau khi Liễu Nguyệt đánh giá vài lần, hai gò má ửng đỏ, tim đập cực nhanh.

Người nhớ thương, trần trọc đăm chiêu, giờ phút này đang ở ngay trước mắt.

Làm thế nào lại không xúc động chứ?

"Đúng, đúng là người sao?"

Liễu Nguyệt sợ hãi mình nhất thời xúc động, nhận làm người, bởi vậy có chút

không thể tin, nhỏ giọng hỏi thăm một tiếng.

"Chẳng lẽ không nghe rõ âm thanh của "Lão công" sao?" Âm thanh tràn ngập mỉ

lực của nam nhân vang lên lần nữa.

Nghe được thanh âm cùng kiểu giọng của lời này Liễu Nguyệt đã hoàn toàn xác

định, đây chính là người mình ngày ngày nhớ mong.

"Ta đang nằm mơ sao?" Liễu Nguyệt nhìn chăm chú ánh mắt của hắn qua mặt nạ,

vẫn còn có chút khó mà tin được.

Nam tử nghe được lời này của Liễu Nguyệt thì đưa tay duỗi về phía trước, nhẹ

nhàng nắm lấy tay nàng, đem đặt ở lồng ngực của mình.

Liễu Nguyệt run lên một cái, rõ ràng cảm giác được một cỗ ấm áp, mê ly trong

ánh mắt, từng bước ngưng thục một ít.

Đến thời khắc này Liễu Nguyệt cũng đã hoàn thành xác định, người mình đau khổ

nhớ thương bay vọt thiên sơn vạn thủy, từ bờ bên kia đại dương đến bên cạnh

mình.

Trong lòng Liễu Nguyệt xúc động, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Thật sớm chuẩn bị thiên ngôn vạn ngữ để nói với hắn nhưng trong lúc này cũng

không biết bắt đầu nói từ đâu.

Thân là giáo sư, nàng tất nhiên giỏi nói mười phần, lại có tố chất tâm lý tốt

vô cùng.

Nhưng lúc này, lại cảm giác được miệng vô cùng vụng về, ngay cả lời cũng không

biết nói thế nào.

May mà, hắn bỗng nhiên mở miệng nói:

"Nữ sĩ mỹ lệ, người còn chưa trả lời lời mời vừa nãy của ta."

"Vô cùng vui lòng."

Liễu Nguyệt tranh thủ thời gian đáp lại một tiếng, lộ ra nụ cười
quyến rũ bí

mặt luyện tập vô số lần qua tấm kính.

Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi oán
thâm.

Nếu như không phải mình dùng thân phận thiết lập đến đây thì chỉ
sợ mình mãi

mãi không có khả năng nhìn thấy nụ cười này của Liễu Nguyệt.

Nắm lấy tay Liễu Nguyệt, đi thẳng tới sàn nhảy.

Trong sàn nhảy có chừng mười đôi nam nữ đang nhảy theo âm
nhạc.

"Ta. . . Lúc ta còn đi học, vì tham gia giải thi đấu giao lưu vườn
trường nên

đã luyện tập một đoạn cùng một bạn học. Nhưng đã rất lâu không
nhảy rồi nếu ta

không nhảy được, người cũng đừng chê cười ta."

Liễu Nguyệt cảm thấy đã quên rất nhiều bước chân, sợ thành trò
mèo. Bởi vậy

khi đi tới sàn nhảy tranh thủ lúc bắt tay chuẩn bị múa nói với Vương
Hạo Nhiên

một tiếng.

"Có ta đây." Vương Hạo Nhiên trấn an một tiếng.

Hắn là một phú nhị đại, từ nhỏ đã học đủ loại lớp, sẽ biết đủ loại kỹ năng

giao tiếp cơ bản. Khiêu vũ là một loại trong đó.

Tuy trình độ không phải đặc biệt cao, nhưng ứng phó giao tiếp tuyệt đối là đủ

dùng.

"Thật hâm mộ nam sinh cùng tổ đội khiêu vũ với người lúc trước."

Sau khi nhảy mấy bước chân, vẫn tính là thuận lợi, Vương Hạo Nhiên thành thạo,

liền kề sát bên tai Liễu Nguyệt nhỏ giọng nói một câu.

"Là nữ sinh đấy. Người là người khác giới thứ nhất khiêu vũ với ta, cũng sẽ là

một người duy nhất." Liễu Nguyệt cũng áp tai nói nhỏ cười cười.

"Thật sao?" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một thoáng.

"Không nói gạt người, trước đây kỳ thực ta cực kì ghét bỏ nam giới, thậm chí

ta còn cho là. . . Cho là mình có vấn đề, nhưng mà bây giờ ta biết, ta vẫn rất

bình thường." Giọng Liễu Nguyệt chân thành tha thiết, hoàn toàn không giống

giả mạo.

Vương Hạo Nhiên nghe vào trong tai, tất nhiên không chút nghi ngờ.

Liễu Nguyệt xem như một nữ chính trong bảy nữ thần, thuần khiết là một thiết

lập cơ bản nhất mà thôi.

Cho tới bây giờ không tiếp xúc gần gũi với người khác giới là chuyện rất bình

thường.

"Thì ra ta là người nam giới thứ nhất khiêu vũ với người, ta vinh hạnh quá

rồi." Vương Hạo Nhiên đáp lại Liễu Nguyệt.

z @@@

Chương 599: Khiêu Vũ

T"Vậy ta có phải là nữ nhân thứ nhất khiêu vũ với người không?"
Trong lòng

Liễu Nguyệt hơi động, chờ đợi hỏi.

"Người là nữ nhân thứ nhất khiêu vũ cùng ta mà làm cho ta động tâm." Vương Hạo

Nhiên dùng âm thanh rất có mị lực của nam giới cắn tai nói nhỏ.

Trong ý thức của Liễu Nguyệt hần ở nước ngoài xử lí chuyện tài chính, nhất

định thường thường ứng phó đủ loại tình huống xã giao.

Nếu như nói Liễu Nguyệt là nữ nhân thứ nhất khiêu vũ cùng hần thì Liễu Nguyệt

làm sao có thể tin tưởng được?

Vương Hạo Nhiên đứng ở cơ sở người thiết lập, nói ra một câu như vậy.

Tuy câu trả lời này không đúng với vấn đề Liễu Nguyệt mong đợi, nhưng không

ảnh hưởng chút nào.

Bởi vì từ lúc lời này được nói thì Vương Hạo Nhiên lập tức nhận được một tin

tức nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Liễu Nguyệt, thu được 800 điểm

phản phái! 】

"Ta muốn thấy dáng vẻ của ngươi một chút."

Liễu Nguyệt nhìn chăm chú ánh mắt Vương Hạo Nhiên dưới mặt nạ, ôn nhu nói.

"Nếu ta thuận tiện lộ mặt ở nơi công cộng thì ta sẽ không mang theo mặt nạ mà

tới." Vương Hạo Nhiên bình tĩnh giải thích.

Lời này không giả, thật sự là hắn không tiện lộ mặt.

Suy cho cùng có năm bé thỏ con ở chỗ này không xa.

Nếu để các nàng nhìn thấy mặt mình thì hậu viện khẳng định sẽ bị bốc cháy.

"Là ta cân nhắc không chu toàn." Liễu Nguyệt nói xin lỗi một câu.

Nàng cho là danh khí của "Lão công" ở nước ngoài khẳng định cực lớn, là nhân

vật công chúng cho nên mới làm như vậy.

Sau khi đoán ra điểm này, trong lòng nàng bộc phát sự tò mò, đến cùng "Lão

công" có thân phận gì.

Liễu Nguyệt xem như một trong ba ba nữ thần ở đại học Thanh Linh, nhân khí

vẫn rất cao, không dưới mấy người hoa khôi như Tần Vận Hàn.

Liễu Nguyệt lộ ra mặt khiêu vũ với một nam tử mang theo mặt nạ dẫn tới không

ít quan tâm xung quanh.

Trong đó, có người quan tâm đến Liễu Nguyệt, có người quan tâm

đến nam tử mang

theo mặt nạ kia.

Xa xa.

"Người có cảm thấy thân hình nam tử âu phục kia khá quen hay không?" Tần Vận

Hàn bí mật tiến đến bên tai Hứa Mộ Nhan, chỉ chỉ nam tử mặc đồ Tây mang theo

mặt nạ.

"Người dứt khoát nói giống hần không được sao?" Hứa Mộ Nhan thấp giọng trả

lời.

"Người sớm chú ý tới rồi à?" Tần Vận Hàn ngạc nhiên một thoáng.

"Giống mà thôi, cũng không phải là hần." Hứa Mộ Nhan nói.

Tần Vận Hàn gật đầu một cái, ánh mắt quét bốn phía một lát, tìm kiếm một thân

ảnh mang lão sói xám nhưng lại không tìm được.

"Hừ, hần chạy đi đâu rồi?"

"Ta cũng muốn biết." Hứa Mộ Nhan nói.

Lúc hai người nói thì thầm, Mục Chiêu Chiêu với Ôn Tịnh ở một bên cũng đang

thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Tịnh Tịnh, người có cảm giác được thân hình nam tử đeo mặt nạ kia giống Vương

Hạo Nhiên hay không?" Mục Chiêu Chiêu hỏi.

"Không hề giống." Ôn Tịnh nói.

Được xem như một vị ngoan nhất nên sẽ không gây thêm phiền toái, cho dù nàng

cảm thấy giống trong miệng đều sẽ không nói ra.

Úc Thi Tinh cũng chú ý tới nam tử khiêu vũ với Liễu Nguyệt, cũng cảm thấy

nam tử kia giống với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà nàng không nói thì thầm, cũng chỉ có thể ngấm lại ở trong lòng.

Nhưng nhìn một lát cảm thấy chỉ là giống mà thôi, căn bản không cảm thấy người

này lại là Vương Hạo Nhiên.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên vừa mới đeo mũ lão sói xám đi đến.

Sao nam tử âu phục kia có thể là Vương Hạo Nhiên được?

Lại nói, Liễu Nguyệt là giáo sư khoa tài chính, thân phận bày ra nghe nói tài

sản có hơn 10 tỷ, làm sao lại dính dáng với Vương Hạo Nhiên được?

Không bao lâu, một điệu múa đã nhảy xong.

"Thật xin lỗi, chân rất đau phải không?"

Liễu Nguyệt một mặt áy náy.

Trong thời gian năm phút đồng hồ ngắn ngủi, Liễu Nguyệt bởi vì khẩn trương mà

bước chân không đúng, mấy lần dẫm lên chân Vương Hạo Nhiên.

"Không đau, nhưng nếu nhảy tiếp thì không biết được." Vương Hạo Nhiên trêu đùa

một câu, đề nghị:

"Chúng ta đi ra bên ngoài hít thở không khí đi."

Sân vận động quá nhiều người, cộng thêm năm bé thỏ con cũng ở đây.

Wương Hạo Nhiên không có khả năng ngả bài với Liễu Nguyệt ở đây.

Tất nhiên là muốn đến một chỗ an tĩnh.

Hơn nữa, cũng chỉ đi ra bên ngoài mới thuận tiện áp dụng kế hoạch dự đoán.

Nếu không trực tiếp ngả bài thì tuyệt đối sẽ không chiếm được chỗ tốt.

"Đi ra bên ngoài làm gì?" Liễu Nguyệt sửng sốt một chút.

"Người không muốn nhìn dáng vẻ của ta một chút sao?" Vương Hạo

Nhiên nói.

"Đương nhiên muốn." Liễu Nguyệt lập tức gật đầu "Vậy chúng ta đi ra bên ngoài

đi."

Thấy Liễu Nguyệt đồng ý, Vương Hạo Nhiên nắm tay nàng, đi ra bên ngoài sân

vận động. Chậm chậm đi bộ dọc theo con đường vườn trường.

Không bao lâu, dưới sự cố ý dẫn dắt của Vương Hạo Nhiên thì hai người đi tới

một con đường có chút mờ tối trong sân trường.

Trong tầm nhìn ngoại trừ Vương Hạo Nhiên với Liễu Nguyệt ra thì không thân

ảnh thứ ba.

Nơi này cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy không khỏi có chút bận tâm.

"Hôm nay ta nghe người ta nói, gần đại học Thanh Linh có một kẻ phạm pháp,

chuyên chọn nữ nhân đi đường ban đêm ra tay, nơi này quá yên tĩnh, chúng ta đi

chỗ khác đi."

"Sợ cái gì, cũng không phải có một người, có ta giúp người đây."
Vương Hạo

Nhiên trấn an nói.

"Lời này không sai, nhưng để đề phòng lỡ như." Liễu Nguyệt nói.

"Nếu như gặp được nguy hiểm gì đó thật, coi như ta chết ta cũng sẽ không để

người chịu bất kỳ tổn thương gì." Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú đôi mắt của

Liễu Nguyệt, thâm tình nói.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Liễu Nguyệt, thu được 800 điểm

phản phái! 】

"Không cho người nói loại lời này."

Trái tim Liễu Nguyệt nhảy nhót, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, cảm giác lời

này cực kỳ không may mắn, vội vàng nói.

"Người tốt xấu gì cũng là người được giáo dục cao đẳng, tại sao còn mê tín

chứ?" Vương Hạo Nhiên bật cười một tiếng, lập tức kéo lấy tay Liễu Nguyệt,

tiếp tục đi về phía trước:

"Không có việc gì."

Tuy Liễu Nguyệt vẫn còn có chút lo lắng, nhưng chờ đợi muốn thấy dáng vẻ của

"Lão công" cũng không quan tâm.

Hai người tiếp tục đi dọc theo con đường một khoảng cách.

"Có thể để cho ta nhìn dáng vẻ của người không?" Liễu Nguyệt bỗng nhiên

ngừng chân, có chút không kịp chờ đợi nói.

τ @@@

Chương 600: Ngã Bài

Đứt lời, muốn thò tay bóc mặt nạ trên mặt hắn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên kịp thời cầm chắc lấy tay nàng.

"Sao vậy?" Liễu Nguyệt nghi hoặc.

Nơi này đã đầy đủ yên tĩnh, tuyệt đối sẽ không có người nhìn thấy.

Nàng có chút không rõ vì sao "Lão công" còn không cho mình nhìn dáng vẻ của

hắn.

Vương Hạo Nhiên vừa mới dùng thấu thị tra xét, nhìn thấy diễn viên còn chưa

vào chỗ.

Làm sao có thể để Liễu Nguyệt công bố đáp án?

"Nếu như dáng vẻ của ta không tốt đẹp như người tưởng tượng thì người có

thất vọng hay không?" Vương Hạo Nhiên muốn kéo dài một ít thời gian.

Liễu Nguyệt khẽ giật mình, như có nhận thấy.

Trước đây, Vương Hạo Nhiên nói qua "Lão công" rất đẹp trai. Hiện tại xem ra có

khả năng Vương Hạo Nhiên đang khoác lác thành một kiểu khác.

Trên thực tế dáng vẻ chân chính của "Lão công" cũng không có đẹp như Vương

Hạo Nhiên hình dung.

"Không sao, coi như người không đẹp trai, hoặc tướng mạo thông thường, thậm

chí là xấu, ta vẫn sẽ thích người." Liễu Nguyệt nghiêm túc nói.

"Người nói thật chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đương nhiên là thật." Liễu Nguyệt trịnh trọng gật đầu một cái.

Điểm trên người "Lão công" thật sự quá nhiều đối với nàng, đã nhiều đến mức đủ

để cho nàng bỏ qua tưướng mạo của "Lão công".

Cuối cùng, người làm sao có thể hoàn mỹ vô khuyết.

Vương Hạo Nhiên buông lỏng tay Liễu Nguyệt ra.

Liễu Nguyệt giành được tự do, đưa tay trắng nõn về phía mặt Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà không chờ Liễu Nguyệt lật được mặt nạ xuống, trong bóng tối bên đường

bỗng nhiên nhảy ra một nam tử che mặt.

Trong tay nam tử này còn cầm một cây dao nhỏ.

Dao nhỏ bị ánh đèn đường chiếu rọi xuống lóe ra hàn mang để người sợ hãi.

Liễu Nguyệt giật nảy mình, tay vươn muốn bóc mặt nạ Vương Hạo Nhiên cũng cứng

ngắc lại.

"Đại học Thanh Linh quả nhiên là chỗ tốt, lại gặp được một mỹ nữ xinh đẹp

như vậy." Nam tử che mặt thâm trầm cười cười, hướng về Vương Hạo Nhiên nói:

"Nơi này không có chuyện của người, mau đi, nếu không sẽ mất mạng đấy!"

Vương Hạo Nhiên một mặt cảnh giác, nhìn nam tử che mặt, thò tay đẩy Liễu

Nguyệt một cái, ra hiệu nói:

"Người đi mau, ta ngăn hấn."

Sắc mặt Liễu Nguyệt tái nhợt, cảm thấy xui xẻo cực độ.

Nam tử cầm dao trước mắt này tất nhiên là phần tử ngoài vòng pháp luật theo

như đồn đại.

Giờ phút này nàng hồi hận cực kỳ, vừa nãy không khuyên "Lão công" .

Nếu không đi vào con đường này thì sẽ không gặp được chuyện như vậy.

Nhưng tình huống trước mắt thì không cho nàng suy nghĩ nhiều.

Liễu Nguyệt nhanh chóng cởi giày cao gót ra, chuẩn bị chạy khỏi nơi này.

Tuy nàng lo lắng an nguy của "Lão công", nhưng cũng biết rõ mình đợi ở chỗ này

căn bản không giúp được cái gì.

Ngược lại sẽ để "Lão công" bó tay bó chân lo lắng cho mình.

Nghe lời "Lão công", mau chóng rời khỏi nơi này, đi gọi người tới

mới là lựa

chọn chính xác.

Hơn nữa, "Lão công" thường xuyên tập thể dục, thân thủ khẳng định cũng không

tệ.

Nam tử che mặt kia thấy vậy lập tức nhào tới.

Vương Hạo Nhiên nghênh đón, đánh nhau với đối phương ở một chỗ.

Nhìn qua như kỳ phùng địch thủ.

Tuy anh hùng cứu mỹ nhân có khả năng rất lớn thu được hảo cảm.

Nhưng mà so sánh với nhau, Vương Hạo Nhiên cảm thấy khổ nhục kể càng hữu hiệu

thêm một ít.

Xoay đánh xong mới hai giây, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên che lấy phần bụng, vô

lực đổ xuống mặt đất.

Liễu Nguyệt thậm chí còn chưa kịp chạy.

Nam tử che mặt cũng chính là Khương Cao Huyền, nhìn thấy nhiệm vụ của mình

hoàn thành, giả bộ như lão đảo nghiêng ngã vội vàng chạy trốn, nhanh chóng

không thấy bóng dáng.

Toàn thân Liễu Nguyệt chấn động, đi tới bên người "Lão công" ngồi xuống.

Chỉ thấy "Lão công" dùng tay che lấy phần bụng, ở vị trí khe hở là một thanh

dao nhỏ bóng loáng. Trên quần áo có vết máu.

Những hình ảnh này chiếu vào trong mắt Liễu Nguyệt, để Liễu Nguyệt cảm thấy

như trời đang sụp.

Liễu Nguyệt run rẩy lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho cấp

cứu.

Nhưng mà lại bị Vương Hạo Nhiên nắm lấy tay.

"Ta. . . Khả năng ta không sống được, có. . . Có chuyện. . . Chuyện ta lừa

người." Sắc mặt Vương Hạo Nhiên tái nhợt, dáng vẻ giống như đang hấp hối.

"Người không có việc gì, nhất định không có việc gì." Liễu Nguyệt kiên trì

muốn gọi điện thoại.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên nắm chặt lấy tay nàng, "Nghe. . . Hãy nghe ta nói

hết, nếu không ta. . . Ta sợ không có cơ hội nói."

"Người gạt ta cái gì?" Liễu Nguyệt thấy không thay đổi, chỉ có thể nói như

vậy.

"Đem mặt nạ của ta lấy. . . lấy xuống, người. . . Người sẽ hiểu."
Vương Hạo

Nhiên nói chuyện đều hữu khí vô lực.

Liễu Nguyệt nghe xong, thò tay đi lấy mặt nạ xuống.

Một gương mặt anh tuấn mà quen thuộc rơi vào trong mắt Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nháy mắt bị đại ra.

Sau khi thấy khuôn mặt anh tuấn này, Liễu Nguyệt cũng hoàn toàn hiểu

rõ ý tứ trong lời nói của "Lão công".

Thì ra "Lão công" mình thương nhớ không ở bên kia bờ đại dương, mà ở bên

cạnh mình.

Thậm chí có thể nói là một mực gần trong gang tấc.

Trong lòng Liễu Nguyệt nháy mắt tuôn ra một loại cảm giác nổi nóng khi bị

lừa gạt.

Nhưng cảm giác nổi nóng này rất nhanh đã lắng lại.

"Ta biết ta có lỗi với người, nhưng. . . Nhưng ta thực tế khó mà tìm lòng

nổi." Vương Hạo Nhiên dùng giọng nói bàn giao di ngôn khi lâm chung nói:

"Nhưng mà. . . Bây giờ ta đã bị báo ứng, người sẽ tha thứ cho ta chứ?"

"Ta. . . Không trách người, không trách người."

Liễu Nguyệt nhìn xem dáng vẻ hấp hối của hắn, há lại sẽ tiếp tục trách

cứ?

Hơn nữa, vừa rồi gặp phải nguy hiểm, gia hỏa này bảo vệ mình mà không cần

mạng, cho dù có sai lớn hơn nữa cũng có thể đền bù.

"Người nói thật chứ? Thật không trách ta à?" Vẻ tái nhợt trên mặt của

Vương Hạo Nhiên ít đi một chút, nhiều thêm một chút đỏ hồng.

"Thật, ta không trách người." Liễu Nguyệt lo lắng nói:

"Người không cần nói, ta lập tức gọi điện thoại cấp cứu, nhất định là người

sẽ không có việc gì." Lấy tay đang bị Vương Hạo Nhiên nắm lấy ra, muốn gọi

điện thoại.

"Khả năng là ta sẽ không sống được, có thể. . . Có thể để ta làm một tâm

nguyện cuối cùng không? Như vậy thì cho dù chết thì chết cũng không

tiếc." Vương Hạo Nhiên nói.

Liễu Nguyệt ngây ngốc một chút, nghe không hiểu.

Wương Hạo Nhiên buông tay nàng ra, nâng lên mặt của nàng, để nàng chậm chậm

dựa vào mình.

R @@@

Chương 601: Gặp Mặt Ở Hiện Thực

RLiễu Nguyệt hiểu ý, không kiềm hãm được nhắm mắt.

Trúc trắc vô cùng.

Nhưng bị dẫn dắt đến, nhưng cũng rất mau đã tiến vào tiết tấu.

Tâm tình Liễu Nguyệt không khởi đầu nhập vào.

Nhưng rất nhanh lại phát hiện không được bình thường.

Đều là dùng đến miệng, nói chuyện hấp hối, nhưng sao lại làm chuyện khác

nồng nhiệt như vậy.

Liễu Nguyệt ngồi dậy, quan sát hẳn một lần nữa.

Chỉ thấy vị trí tiểu đao đâm vào phần bụng hẳn sau khi không có tay vịn đã

rơi xuống mặt đất.

Tuy là vị trí phần bụng có máu, nhưng quần áo chỉ hư hại một chút.

Nhìn lại lỗ thủng xuyên thấu qua quần áo có thể thấy một khối kim loại ở

đó.

Hiển nhiên, cây dao kia đâm vào kim loại.

Máu đoán chừng là của nam tử che mặt kia.

Gia hỏa này không bị chém!

"Vừa nãy ta cũng cho là đã trúng đao, nhưng về sau chậm rãi phát hiện dây

lưng chụp lên. Xem ra là mạng của ta còn rất cứng nha." Dáng vẻ Vương

Hạo Nhiên vui mừng như sống sót sau tai nạn, lập tức giải thích nói.

Liễu Nguyệt lập tức giật mình. Chỉ cảm thấy vận khí của Vương Hạo Nhiên quá

tốt, nếu như một dao kia lệch đi một chút là sẽ xảy ra chuyện lớn.

"Không có việc gì là tốt rồi, sau này không nên tùy tiện nguyên rửa chính

mình nữa." Liễu Nguyệt may mắn nói.

【Đình, kí chủ tính kế Liễu Nguyệt thành công, độ thiện cảm duy trì ở 70

(Tình thâm không đổi)】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, lập tức âm

thầm vui vẻ.

Độ thiện cảm lúc đầu của Liễu Nguyệt đối với bản thân hẳn chỉ có 40.

Đối với thân phận giả "Tuyệt thế cổ thần" mới có 70.

Nhưng bây giờ phô thân phận ra, cũng diễn ra một phen khổ nhục kế, phân hảo

cảm này của Liễu Nguyệt cũng chuyển dời đến trên mình Vương Hạo Nhiên.

"Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi vừa rồi không có việc gì, vì sao không nói sớm,

nhất định muốn hại ta lo lắng à."

Sau khi Liễu Nguyệt để xuống lo lắng ở trong lòng, không khỏi tính toán đến

sổ sách, dùng nắm đấm đấm mấy quyển về phía hắn.

"Ai u." Vương Hạo Nhiên bị đau một tiếng, mặt nhú lại.

"Ta căn bản không có dùng lực nha, người sao vậy?" Liễu Nguyệt một mặt ân

cần hỏi han.

"Tuy là ta không bị chém, nhưng mà chịu người kia đánh, ở ngực có một chút

đau." Vương Hạo Nhiên cố tình nói.

"Vậy đi bệnh viện xem một chút đi." Liễu Nguyệt đề nghị.

"Không cần đi bệnh viện, trở lại tìm tam tử xem một chút là được."

"Cũng tốt." Liễu Nguyệt gật đầu.

Wang Hao Nien đứng dậy, bỏ đi áo khoác âu phục bị làm bẩn, chỉ chỉ

đường. ở phía trước

"Ta tiếp tục đi tản bộ một chút nha."

"Còn tản bộ? Lỡ như gặp phải người che mặt kia thì sao?" Liễu Nguyệt có

chút lo lắng.

"Sẽ không đâu. Người không thấy máu trên y phục này sao? Đây là của gia hoả

kia. Hắn bị thương rồi làm sao có khả năng xuất hiện nữa chứ."

Vương Hạo Nhiên nói xong, còn làm bộ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Liễu Nguyệt thấy thế, cũng không có tiếp tục phản đối.

Hai người lại đi về phía trước, tiếp tục đi tới đích.

—

Lúc hơn mười giờ đêm, Liễu Nguyệt về tới biệt thự.

"Ngũ tử, hôm nay sao lại về muộn vậy chứ?"

Khâu Thiển Vi ngồi ở trên ghế sofa ở đại sảnh, nhìn xem bản thực đơn, sau

khi nhìn thấy Liễu Nguyệt đi vào thì hiếu kỳ hỏi thăm.

"Không phải là trường học cử hành vũ hội hóa trang vườn trườn sao? Ta đi

chơi một hồi." Liễu Nguyệt âm thầm chột dạ, nhưng mặt ngoài vẫn rất trấn

định.

"Trước đây người chưa bao giờ đi dự tiệc như thế này mà." Khâu Thiển Vi

hồ nghi một thoáng, lập tức đoán được cái gì:

"Các phải là các người đã gặp mặt ở hiện thực rồi hay không?"

Một hai ngày nay Liễu Nguyệt lại tận lực làm một kiểu tóc móc, lại tập

luyện yoga.

Một đám tử muội Khâu Thiển Vi hiếu kỳ hỏi qua, Liễu Nguyệt lúc ấy mơ hồ

nói qua là đối tượng mà mình yêu từ nước ngoài trở về.

Lúc này Khâu Thiển Vi nhìn thấy hành động kỳ lạ của Liễu Nguyệt tất nhiên

tránh không được hoài nghi.

"Ha ha, thật muội người thật thông minh, thật đúng là cái gì cũng không thể

gạt được người." Liễu Nguyệt ngượng ngừng cười một tiếng.

"Tình huống thế nào rồi?" Khâu Thiển Vi buông thực đơn trong tay xuống, lập

tức ranh mãnh.

"Còn. . . Vẫn tính là thuận lợi." Liễu Nguyệt cười cười, chỉ là nụ cười có

chút cổ quái.

"Vậy thì thật là chúc mừng ngũ tử người." Khâu Thiển Vi cũng vui vẻ thay Liễu

Nguyệt, nói tiếp:

"Người có chụp ảnh hán không, cho ta xem một chút."

Trong lòng Liễu Nguyệt lộ bộp một thoáng.

Lúc vừa đi tản bộ, nàng ngược lại chụp ảnh chung.

Nhưng làm sao có thể cho thất muội xem được chứ?

"Không có chụp." Liễu Nguyệt lắc đầu nói.

"Vậy lần sau nhớ chụp đó nha." Dáng vẻ Khâu Thiển Vi rất ngạc nhiên.

"Được."

Liễu Nguyệt qua loa đáp lại một thoáng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi ngang qua đại sảnh, nghe được hai người nói chuyện với

nhau.

"Ngũ muội, ngày mai gọi đối tượng của người đi ra, ta đi theo người nhìn một

chút." Đạm Đài Yêu Nguyệt ôm tâm thái trưởng tử làm mẫu, dự định đi tham

khảo cho Liễu Nguyệt một chút.

"Sáng sớm ngay mai hán phải bay gấp về nước ngoài rồi." Liễu Nguyệt

nói láo.

"Như vậy sao, vậy lần sau lúc hán trở lại, người đi gặp hán thì nhớ

mang ta

theo." Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ có thể nói như vậy.

"Được rồi." Liễu Nguyệt lời thề son sắt gặt đầu.

"Cho dù các người gặp mặt ở hiện thực, cũng vẫn là xa cách nha, chung

đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, như vậy sẽ rất buồn." Khâu Thiển Vi có

chút đau lòng cho ngũ tử.

Một ngày nàng không thấy bạn trai mình đều cảm giác khó nhin tương tự.

Yêu xa như Liễu Nguyệt thì có thể nghĩ mà biết có bao nhiêu khó chịu.

"Không có cách nào, hấn bận rộn công việc. Nhưng mà ta nghĩ thì có thể bay

đến nước ngoài đi thăm hấn, cũng còn tốt." Liễu Nguyệt ngược lại không có bởi

vì không gặp được mà cảm thấy ưu sầu.

Suy cho cùng trừ thời gian nghỉ ra thì đều ở bên trong khoa tài chính.

Muốn gặp mặt còn không đơn giản sao?

Trực tiếp lấy việc công làm việc tư, gọi hấn tới văn phòng là được rồi.

Điều duy nhất mà Liễu Nguyệt buồn là sau này nên làm thế nào để chung

sống hòa bình với tất mọi.

Buổi chiều.

Lâm Mặc mang theo nòng đậm chờ mong, đi tới bên ngoài cửa ban công của Liễu

Nguyệt.

Vừa muốn gõ cửa thì có một người đi từ trong phòng ra.

Lâm Mặc nhìn thấy người này, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

"Lâm trợ giáo người khỏe." Vương Hạo Nhiên cười cười với hắn, đóng cửa

văn phòng lại.

M @@@

Chương 602: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (1)

Y"Vương bạn học người khỏe."

Lâm Mặc không dám va chạm chính diện cùng Vương Hạo Nhiên,

cũng giả bộ chào

hỏi một tiếng.

"Lâm trợ giáo tới nơi này đến cùng là có chuyện gì đây?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Lâm Mặc nghe thấy lời này, cảm thấy rất là kỳ quái, nhưng vẫn giơ lên cặp văn

kiện trong tay, trả lời:

"Tới đưa một ít tài liệu cho Liễu giáo sư."

"Tư liệu gì vậy?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Tất nhiên là tài liệu Liễu giáo sư dùng để lên lớp."

Lâm Mặc đáp lại một tiếng. Nhưng trong lòng không khỏi có chút cổ quái, tên

phụ nhị đại này rõ ràng nhìn chính mình không vừa mắt, tại sao phải nói

nhiều với mình như vậy chứ?

Wương Hạo Nhiên "À" một tiếng, quay đầu nhìn cửa văn phòng một chút, mở

ra thầu thị liếc qua. Nàng đã chỉnh đốn xong ăn mặc.

Mắt đi suy nghĩ tiếp tục cùng Lâm Mặc nói chuyện trời đất, khoan thai dậm

chân rìi khỏi.

Lâm Mặc nhìn bóng lưng Vương Hạo Nhiên rời khỏi, một trận ngờ vực.

Thùng thùng.

"Liễu giáo sư, là ta."

Lâm Mặc thò tay gõ cửa một cái, lên tiếng nói một câu.

"Vào đi."

Âm thanh của Liễu Nguyệt từ trong văn phòng truyền ra.

Lâm Mặc đẩy cửa vào, đem tài liệu đặt ở trên bàn công tác của Liễu Nguyệt,

giương mắt nhìn về phía Liễu Nguyệt.

"Liễu giáo sư, mặt của người sao lại đỏ như vậy?" Lâm Mặc kinh ngạc nói.

"Có sao?"

Liễu Nguyệt theo bản năng thò tay chạm đến gương mặt một thoáng, chỉ cảm

thấy có chút nóng lên, trong lòng xấu hổ trách tên kia xấu xa, mặt ngoài bình

tĩnh đáp lại Lâm Mặc một thoáng:

"Thời tiết hơi nóng thôi."

Lâm Mặc tiếp tục hỏi lung tung này kia, phát hiện manh mối gì, lại nói:

"Không có chuyện gì, người ra ngoài đi, ta có một số việc phải bận rộn."

Lâm Mặc không có lập tức rời khỏi, mà là hỏi:

"Liễu giáo sư, ngài đã gặp trưởng bối Vương Hạo Nhiên hay chưa, đã giải

quyết xong rồi sao?"

"Đã gặp rồi, nhưng chuyện còn chưa có giải quyết. Chuyện người thụ khóa

còn phải để sau rồi tính." Liễu Nguyệt một mặt tiếc nuối.

Trên thực tế, nàng đã đồng ý với Vương Hạo Nhiên, vĩnh viễn không cho Lâm

Mặc thụ khóa.

Vốn dĩ Liễu Nguyệt muốn duy trì nguyên tắc của mình, nhưng so sánh thì nàng

càng muốn nịnh nọt hơn, cũng chỉ có thể đồng ý.

"Còn phải đợi thêm một đoạn thời gian nữa sao?" Lâm Mặc rất là thất

vọng.

"Ta sẽ cố hết sức." Liễu Nguyệt một mặt bất đắc dĩ.

Lâm Mặc nhìn thần sắc của Liễu Nguyệt, cũng không có hoài nghi gì, tuy thất

vọng, nhưng vẫn nói: "Vất vả cho người rồi, Liễu giáo sư."

"Không có gì." Liễu Nguyệt lắc đầu.

"Vậy ta đi trước." Lâm Mặc chán nản đi ra văn phòng, gài cửa lại.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, ngăn cản Lâm Mặc thụ khóa, thu được

1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -50, hào quang

phản phái của kí chủ +50! 】

Vương Hạo Nhiên vui vẻ nhận một đợt ban thưởng, may mắn không cảm thấy bất

ngờ.

Suy cho cùng Liễu Nguyệt vừa mới chính miệng hứa hẹn qua.

Vương Hạo Nhiên lơ đãng nhìn tay của mình một chút.

Chỉ cảm thấy trên đó còn lưu lại một ít dư vị ấm áp, cùng một ít nhàn nhạt

trơn nhẵn.

Trước đây bởi vì Liễu Nguyệt sĩ diện mà chịu ngọt ngào đã xua tán đi toàn bộ.

Chỉ là sau này ssoo lần tới phòng làm việc thỉnh giáo vấn đề có thể phải tập

nạp một chút.

Vù vù. . .

Ngay tại lúc trong đầu Vương Hạo Nhiên đang nghĩ ngợi cái gì đó, điện thoại

bỗng nhiên chấn động lên.

Cầm điện thoại di động lên nhìn một chút biểu hiện thông báo, lập tức nghe

điện thoại.

"Tần Phàm vừa mới gọi điện thoại cho ta, nhưng mà ta không có nghe, nhưng

đoán không sai thì hẳn là hẳn muốn hỏi năm trăm triệu kia lúc nào sẽ

đến." Trình Nhụy báo cáo.

"Tiếp tục kéo lấy, không được đưa tiền cho hắn." Vương Hạo Nhiên nói.

Điểm võ lực của Tần Phàm tốt như vậy, thủ đoạn trang bức tầng tầng lớp

lớp, nếu như lại có được năm trăm triệu, như vậy còn đấu thế nào nữa

Có tiền này, Tần Phàm theo đuổi mọi tử đều sẽ thông thuận rất nhiều.

Wương Hạo Nhiên cũng không hy vọng nhìn thấy loại chuyện này xảy ra.

"Được." Trình Nhụy đáp lại một thoáng, tiếp đó nhớ tới chuyện gì

"Chỗ này ta

có một đoạn video, người muốn xem không?"

"Video gì?" Vương Hạo Nhiên nghi hoặc.

"Người. . . Người xem thì sẽ hiểu." Ngữ khí lúc nói chuyện của Trình Nhụy l có vẻ hơi câu nệ.

Vương Hạo Nhiên lập tức nghi hoặc.

Độ thiện cảm của Trình Nhụy kéo căng, vì nịnh nọt, chuyện gì cũng làm ra

được.

Video này sẽ không có quan hệ với nàng chứ?

Ôm loại này nghi hoặc, Vương Hạo Nhiên nhận video.

Sau khi nhận được thì mở ra quan sát.

Một lát sau, Vương Hạo Nhiên ngây dại.

"Xem xong chưa, đặc sắc khờn?" Âm thanh Trình Nhụy cực kỳ cổ quái.

"Đặc sắc, quá đặc sắc!" Giờ phút này Vương Hạo Nhiên thật hận không thể ôm

thật chặt Trình Nhụy một cái.

Video mà Trình Nhụy truyền đến là Tàn Phàm.

Mà nội dung của nó, có chút làm cho người khác nói không nên lời.

Vương Hạo Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng gia hỏa có điểm chiến lược cao

như Tần Phàm này rõ ràng còn có sở thích tự sướng.

Nếu như phô đoạn video này ra ngoài, làm cho mọi người đều biết, như vậy

chẳng phải là Tần Phàm sẽ bị xã hội tẩy chay sập? Đừng nói của nữ chính, khả năng của nữ phụ còn khó khăn.

"Lúc ta rời khỏi biệt thự của Tần Phàm để người trong bóng tối lắp đặt

camera giấu kín, vốn dĩ muốn xem một ít thói quen sinh hoạt của hắn,

muốn hiểu nhược điểm của người này, lại không nghĩ rằng. . . Theo mặt

ngoài còn thật nhìn không ra hắn là loại người này." Trình Nhụy giải thích

nguyên nhân.

"Người làm rất tốt." Vương Hạo Nhiên tán dương một tiếng.

"Vậy thì có ban thưởng gì không?" Trình Nhụy cười nói hỏi.

"Người muốn ban thưởng gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại một tiếng.

"Ta không có vấn đề, tùy người cho cái gì cũng được." Ngữ khí Trình Nhụy

lờ mờ, dáng vẻ như không quan tâm.

"Có lẽ là Mã Hồng Thắng kia cực kỳ kính trọng Tần Phàm đúng không?"

Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

Trước đây đã tính kế qua Đạm Đài Yêu Nguyệt một lần, trước mắt thì trước

khi xác định quan hệ với Đạm Đài Yêu Nguyệt thì muốn nghĩ chiếm nàng tiện

ngi, cơ hồ là chuyện không có khả năng lắm.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên tự nhiên muốn đem hỏa lực đặt ở cái kia trên mình Mã

Hồng Thắng.

Mã Hồng Thắng là đồ đệ của Tần Phàm, đối phó Mã Hồng Thắng cũng có thể

thu được ban thưởng.

"Đúng, cực kỳ kính trọng. Căn cứ theo Mã Hồng Thắng nói, con đường phát tài

của hắn đều là Tần Phàm dạy, có thể có thành tựu này cùng địa vị như hôm nay

đều là do Tần Phàm ban tặng."

A @@@

Chương 603: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn (2)

Q"Nói cách khác thì muốn để hai người bất hoà rất khó. . ." Vương Hạo Nhiên

không khỏi thở dài một cái.

Hạ độc giải quyết Mã Hồng Thắng, tuy có khả năng tùy tiện giải quyết Mã Hồng

Thắng, nhưng không khỏi có chút cảm giác dùng đao mổ trâu giết gà.

Suy cho cùng Tần Phàm tổng cộng có chín mươi chín đồ đệ, lần này độc chết Mã

Hồng Thắng, vậy đối phó đồ đệ tiếp theo của Tần Phàm thì dùng phương thức

gì đây?

Tiếp tục hạ độc sao?

Dùng loại thủ đoạn giống nhau vậy cơ hồ là trực tiếp nói cho Tần Phàm biết

phía sau có một kẻ chủ mưu đang hãm hại đồ đệ của hắn.

Sau khi Tần Phàm tăng cao cảnh giác thì cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Cho nên nói về đồ đệ của Tần Phàm, Vương Hạo Nhiên muốn dùng phương thức

không giống nhau.

Như vậy mới có thể không bị Tần Phàm phát giác có người đang nhằm vào hắn.

Hạ độc chỉ là một trong những cách đối phó đồ đệ của Tần Phàm mà thôi,

hơn nữa tốt nhất là chỉ dùng một lần.

Mã Hồng Thắng yếu nhất nhóm, hạ độc chơi chết hắn thì quá dễ mất hắn.

Loại thủ đoạn hạ độc này, Vương Hạo Nhiên vẫn muốn dùng để đối phó

đồ đệ lợi hại hơn một chút của Tần Phàm.

Vương Hạo Nhiên dự định là phá hoại quan hệ Mã Hồng Thắng cùng Tần Phàm.

Nếu là Mã Hồng Thắng cùng Tần Phàm bất hoà thì sẽ không cung cấp cho Tần

Phàm bất kỳ trợ giúp nào. Lại bởi vậy mà ảnh hưởng đến hướng đi của nội

dung truyện.

Từ mức độ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, hoặc là nói

Vương Hạo Nhiên có khả năng lấy được ban thưởng để Mã Hồng Thắng, Tần Phàm bắt

hoà, cùng trực tiếp giết Mã Hồng Thắng, cả hai chỗ đạt tới hiệu quả là không

giống nhau.

Chỉ có điều nếu như Mã Hồng Thắng cực kỳ kính trọng Tần Phàm, vậy kế ly

gián này không thể áp dụng được.

"Tuy là Mã Hồng Thắng kính trọng Tần Phàm, nhưng nếu muốn cho bọn hắn bất hoà,

cái này cũng cũng không phải không có khả năng."

Đang lúc Vương Hạo Nhiên sàu muộn, Trình Nhụy bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một

câu.

"Há, người có biện pháp gì sao?"

Sau khi nghe được lời nói của Trình Nhụy, ánh mắt Vương Hạo Nhiên hơi hơi

sáng lên.

"Mã Hồng Thắng kính trọng Tần Phàm thì không giả, còn muốn tặng không năm

trăm triệu cho hắn tiêu, nhưng kính trọng cũng có mức độ, tóm lại là chưa

đến mức cái gì cũng nguyện ý cho nha?" Trình Nhụy nhắc nhở một tiếng

nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức hiểu ý.

Trình Nhụy nói đến chỗ này, nếu hắn vẫn không hiểu thì không xứng làm

đại phản phái.

Kỳ thực cái biện pháp này Vương Hạo Nhiên không phải không nghĩ qua, thế

nhưng không nguyện để Trình Nhụy trả giá lớn đến vậy.

Tuy là hắn không có hứng thú lắm với Trình Nhụy, nhưng không muốn Trình

Nhụy hi sinh như vậy.

Bởi vì cách ứng trong lòng.

Còn nữa, thấy nhân vật chính thoải mái, hắn sẽ khó chịu.

Cho dù là bởi vậy để Mã Hồng Thắng cùng Tần Phàm bất hoà, hắn cũng sẽ không

vui vẻ.

"Người nói biện pháp này, kỳ thực ta cũng đã nghĩ qua, nhưng như vậy thì

người hi sinh quá lớn, vẫn là thôi đi." Thanh âm Vương Hạo Nhiên có chút trầm

thấp.

Trình Nhụy nghe được trong giọng nói của Vương Hạo Nhiên có chút lo lắng,

không khỏi mừng rỡ một thoáng, giải thích nói:

"Một chút thanh danh mà thôi, hưởng hò ý nghĩ của Mã Hồng Thắng thì ta

lại không quan tâm."

"Hi sinh. . . Thanh danh?" Vương Hạo Nhiên sửng sờ.

"Nếu không thì người cho rằng là cái gì?" Trình Nhụy cười cười.

Trước đây nàng vì đạt được mục đích, đích thật có thể không từ thủ đoạn, cái

gì đều có thể vứt bỏ. Nhưng từ khi trái tim bị trộm đi thì lại hết sức bảo

vệ mình, không nguyện ý để nam nhân nào đụng vào chính mình cho dù là một

ngón tay.

Cho dù là sau khi Mã Hồng Thắng tỉnh lại, nàng dùng hết đủ loại biện pháp, đều

cùng Mã Hồng Thắng giữ một chút khoảng cách.

Làm sao lại hi sinh chính đi để Mã Hồng Thắng cùng Tần Phàm bắt hoà?

"Người có chủ kiến tốt hơn à?"

Vương Hạo Nhiên có loại cảm giác có hi vọng lại một chút, nhưng

vấn hỏi

nhiều một câu.

Trình Nhụy nghe xong thì vui vẻ không thôi, chỉ cho là Vương Hạo
Nhiên quan

tâm chính mình.

Lại không biết Vương Hạo Nhiên hoàn toàn là từ quán tính của nam
nhân, chín

là nhìn không quen nữ nhân xinh đẹp bên cạnh mình có tiếp xúc
thân mật với

nam nhân khác.

Nhất là, nhìn không quen nữ nhân xinh đẹp bên người có tiếp xúc
thân mật

gì với nhân vật chính.

"Ta có một cái ý nghĩ. Nhưng mà còn có hai cái vấn đề khó khăn,
cần giải

quyết một chút." Trình Nhụy nói.

"Nói một chút."

"Mã Hồng Thắng chưa tỉnh lại hoàn toàn, thời gian đêm khuya ngủ
say bất

tỉnh nhân sự, có khả năng để hẳn tại tỉnh lại bên trong thời gian đặc
biệt,

nhưng không làm được gì cả thậm chí ngay cả nói cũng không nói

được

hay không?" Trình Nhụy hỏi.

"Có." Vương Hạo Nhiên lập tức trả lời.

Độc của Mã Hồng Thắng là do hấn hạ, hấn biết rõ độc để ý trong đó, muốn

làm theo lời Trình Nhụy nói thực tế là quá đơn giản.

"Một vấn đề khác chính là, ta. . . Thiên tính của ta tương đối lãnh đạm, sợ

không cách nào đầu nhập, cho nên có khả năng cần. . . . Khả năng cần sự

trợ giúp của người."

Lúc Trình Nhụy nói ra lời này thì âm thanh đứt quãng, có vẻ hơi khấn trương.

Sau khi nói xong, chỉ cảm thấy có chút xấu hổ vô cùng, vội vã lại bổ sung:

"Chỉ là diễn kịch mà thôi, không phải để người làm thật."

Lời nói của Trình Nhụy nói đến có chút mơ hồ không rõ, nhưng Vương Hạo

Nhiên vẫn lĩnh ngộ được một ít ý tứ trong đó.

"Kế hoạch cụ thể là như thế nào?" Vương Hạo Nhiên muốn hiểu rõ hơn một

thoáng, để phối hợp tốt hơn.

"Trạng thái của Mã Hồng Thắng tốt hơn nhiều, đã rời khỏi bệnh viện ở

trong nhà tĩnh dưỡng, Tần Phàm sẽ đến dọn dẹp dư độc của hắn định kỳ, tính

toán thời gian, hắn là chạng vạng tối Tần Phàm sẽ tới, đến lúc đó. .
."

Trình Nhụy ở trong điện thoại nói rõ đơn giản kế hoạch của mình một chút.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, cảm thấy vẫn rất khả thi.

Kết thúc nói chuyện cùng Trình Nhụy.

Sau khi tan học trở về trong tầng hầm bí mật của biệt thự, điều phối tốt được vật mà Trình Nhụy cần thiết.

Lúc chạng vạng tối, Vương Hạo Nhiên lái xe rời khỏi biệt thự, chuẩn bị

đưa được qua cho Trình Nhụy.

Nhưng mà lúc mới lái xe rời khỏi biệt thự cũng nhận được điện thoại của

Đạm Đài Yêu Nguyệt.

B @@@

Chương 604: Mưu Đồ

"Có rảnh làm tái xế cho ta một thoáng được không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt

ở trong điện thoại nói.

"Tỷ tỷ muốn đi đến nơi nào à?"

Vương Hạo Nhiên sợ Đạm Đài Yêu Nguyệt đi gặp Tần Phàm, bởi vậy mặc dù có

chuyện, cũng không có lập tức từ chối, mà là hỏi trước.

"Ta mới biết được có sư huynh bị bệnh, dự định đi thăm hẩn một chút." Đạm Đài

Yêu Nguyệt nói.

Vương Hạo Nhiên như có nhận thấy, đáp lại nói: "Ta rảnh rồi, lập tức đến tìm

ngươi ngay."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên chạy xe tới bên ngoài biệt thự cách

đó không xa, ấn xuống kèn một cái.

Liễu Nguyệt mới từ trường học trở về, vừa vặn muốn đi vào biệt thự, nhìn thấy

Pagani ở cửa ra vào thì lập tức đi tới.

"Ngũ tử khỏe."

Ngay tại cửa chính của biệt thự, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên tương đối

thành thật, sau khi hạ xuống cửa sổ xe, vội vã kêu một tiếng thân thiết

với Liễu Nguyệt ở bên cạnh xe.

【 Đinh, kí chủ để nữ chính Liễu Nguyệt xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được

điểm 500 phản phái! 】

"Đón thất muội ra ngoài chơi à?"

Liễu Nguyệt đè thấp thân thể, dùng cánh tay chống đỡ bên cạnh cửa sổ xe, có

chút ghen ghét mà hỏi.

"Không phải. Đại tỷ kêu ta làm tài xế, nói là đi thăm sư huynh bị bệnh một

chút." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu.

"Như vậy sao." Liễu Nguyệt gật đầu một cái,

"Bít tất của người rách rồi kia." Vương Hạo Nhiên liếc tới cái gì, thế là

nhắc nhở một tiếng.

Liễu Nguyệt cúi đầu thoáng nhìn, không khỏi liếc xéo hần một cái, hạ giọng

nói:

"Ta nhìn một chút ở trên mạng, dùng thêm ít tiền mua chất lượng tốt một

chút, sẽ không phải loai dễ rách kia."

"Mắc hay không mắc gì cũng sẽ rách, không có ý nghĩa gì." Vương Hạo

Nhiên theo bản năng nhếch miệng.

Liễu Nguyệt dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem hần, lập tức hình như có chỗ

hiểu ra, thò tay bóp hần một thoáng. Nhưng mà khí lực ít đến đáng thương,

phồng chùng ngay cả kiến cũng bóp không chết.

Cánh tay rời khỏi cửa sổ xe, đứng dậy, trở nên chững chạc đàng hoàng.

Bởi vì đại tỷ từ trong biệt thự chạy ra.

"Đại tỷ, người bắt bạn trai của thất muội làm tài xế, như vậy có ổn không?"

Liễu Nguyệt sợ Vương Hạo Nhiên chịu bắt nạt, bởi vậy nhin không được nói một

câu.

"Có cái gì không ổn." Đạm Đài Yêu Nguyệt hừ một tiếng, hoàn toàn không có

cảm thấy ngỡ ngàng.

Suy cho cùng cái quý giá nhất của nàng đều bị hắn chiếm, bắt hắn làm

tài xế thì thế nào? !

Liễu Nguyệt nhìn thấy hình như thần sắc của đại tỷ không vui, bởi vậy

cũng không dám nói gì, chỉ có thể bí mật ném đi một ánh mắt "Bảo Trọng" cho Vương Hạo Nhiên.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tiến vào ghế lái phụ.

"Tỷ tỷ, đi đến nơi nào đây?" Trong xe, Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nơi này." Đạm Đài Yêu Nguyệt mở ra điện thoại cho Vương Hạo Nhiên nhìn một

chút.

Giao diện của bảng ghi nhớ của điện thoại chỉ có một cái địa chỉ.

Cái địa chỉ này giống với Trình Nhụy nói.

Như Vương Hạo Nhiên suy đoán, hai người đích thật là cùng đường, chỗ đi đến

cũng giống nhau.

Lúc đầu hẳn dự định lén lút đưa được cho Trình Nhụy, nhưng bây giờ hình như

có thể quang minh chính đại đi vào biệt thự của Mã gia.

Vương Hạo Nhiên nhìn bản ghi nhớ một chút cũng phát hiện ở mười mấy

phút trước đây. Trong lòng hơi động, bỗng nhiên hỏi Đạm Đài Yêu Nguyệt:

"Tỷ tỷ, trước đây người đã gặp qua người sư huynh này rồi sao?"

"Không có. Ta mới biết được ở Thanh Linh có một sư huynh." Đạm Đài Yêu Nguyệt

thờ ơ đáp lại nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, trong lòng lập tức có phán đoán.

Đoán không làm thì vừa rồi Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Tần Phàm thông qua điện

thoại nên mới biết được.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng bởi vì cái này mà biết được có một sư huynh như Mã

Hồng Thắng này, đồng thời còn ngã bệnh.

Tần Phàm lựa chọn giờ này nói cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt, rõ ràng là cố tình.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên từ chỗ Trình Nhụy đạt được tin tức xác thực: Lúc

chạng vạng tối Tần Phàm sẽ đi đến biệt thự của Mã gia dọn dẹp đồ đạc

của Mã Hồng Thắng.

Lúc này Đạm Đài Yêu Nguyệt tiến đến, xác suất lớn sẽ gặp được Tần Phàm.

Sau khi làm rõ những cái này, trong mắt Vương Hạo Nhiên xẹt qua một ít thần

thái không tốt.

Tên Tần Phàm này quả nhiên vẫn có ý niệm kia với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Vương Hạo Nhiên có loại cảm xúc muốn đem đoạn Trình Nhụy truyền tới, video

mà liên quan đến Tần Phàm cho Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn coi.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại bỏ đi chủ kiến.

Trình Nhụy kêu người lắp camera rất tốt, hình ảnh theo dõi chụp quay được

vô cùng rõ ràng. Mà đoạn video này lại không có làm mờ.

Vương Hạo Nhiên không muốn dơ bẩn con mắt của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Hơn nữa, nguồn gốc của đoạn video này, Vương Hạo Nhiên cũng không cách nào

đưa ra một giải thích thích hợp.

Biệt thự Mã gia.

Mã Hồng Thắng ngồi trong đại sảnh, chờ đợi Tần Phàm tới dọn dẹp dư độc cho

chính mình.

Trình Nhụy bưng một ly trà mà bình thường Mã Hồng Thắng thích uống tới,

đặt ở trà ở trên bàn trước mặt hắn.

"Loại chuyện này để người hầu làm là được rồi." Mã Hồng Thắng một mặt cứng

chiều nhìn xem Trình Nhụy.

"Ta sợ bọn hắn thả nhiều hoặc là thả thiếu đi lá trà, ta rõ ràng khẩu vị của

người, vẫn để ta làm mới yên tâm chút ít." Trình Nhụy nở nụ cười, hiển thị

rõ hiện lành.

Mã Hồng Thắng để ở trong mắt, chỉ cảm thấy chính mình thật là rất có phúc khí,

có thể lấy được nữ nhân tốt như Trình Nhụy, trẻ tuổi xinh đẹp, hào phóng

khéo léo lại hiện lành.

"Hồng Thắng, đến cùng là vị sư phụ kia của người có lai lịch gì, vì sao

y thuật lại lợi hại như vậy?"

Trình Nhụy nói bóng nói gió hỏi thăm, muốn thay Vương Hạo Nhiên thu hoạch một

ít tin tức, để cho hắn đối phó Tần Phàm tốt hơn.

"Lai lịch gì thì ta cũng không rõ ràng, dù sao là cao nhân đương thế. Hơn

nữa thủ đoạn mà sư phụ ta sở hữu không chỉ có riêng chỉ là y thuật, theo

ta được biết, bản lĩnh của sư phụ ta rất nhiều, cơ hồ là toàn năng." Mã Hồng

Thắng một mặt sùng bái nói.

"Lợi hại như vậy sao" Trình Nhụy lộ ra vẻ kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi: "Vậy bên

cạnh người này khẳng định có rất nhiều nữ nhân xoay quanh đúng không?"

"Cái này thì không có. Sư phụ ta thanh tâm quả dục, không có hứng thú đối

với nữ nhân." Mã Hồng Thắng nói.

Nghe nói như thế, Trình Nhụy tự nhiên là giữ thái độ phủ nhận mãnh liệt.

R @@@

Chương 605: Biệt Thự Mã Gia

Trình Suy cho cùng có video làm chứng.

"Không có hứng thú đối với nữ nhân? Chỉ sợ là hấn che dấu quá tốt."

Trình Nhụy ý vị thâm trường nói:

"Có chuyện ta không biết nên nói cho người hay không."

"Chuyện gì? Nói cho ta nghe một chút." Mã Hồng Thắng nghe được thì một trận

kinh nghi, vội vàng hỏi.

"Người người sư phụ kia. . . Thôi đi, vẫn nên không nói, tránh để cho người

cho là ta nói huyền thuyên, chửi bới người khác ở sau lưng." Dáng vẻ Trình

Nhuỵ cứ như đang muốn nói lại thôi.

"A Nhụy, đến cùng là sư phụ ta làm sao vậy, người nói ta nghe thử."
Mã

Hồng Thắng không khỏi có chút lo lắng, lập tức hỏi tới.

"Tóm lại là ta cảm thấy ánh mắt mà sự phụ người nhìn ta có chút kỳ quái."

Bị thúc giục một phen, Trình Nhụy giả bộ như bất đắc dĩ, miễn cưỡng nói ra.

"Ánh mắt nhìn người kỳ quái? Ý tứ gì?" Mã Hồng Thắng có chút không hiểu.

"Chính là loại ánh mắt kia của nam nhân nhìn nữ nhân, hiểu chưa?"

Trình Nhụy nói.

Mã Hồng Thắng nhíu nhíu mày, nhưng sắc mặt rất nhanh lại thư giãn ra, một

mặt kiên định nói:

"A Nhụy, nhất định là người hiểu lầm rồi, sự phụ ta là cao nhân đương thế,

tuyệt đối không phải hạng người xấu xa đâu? Sao lại có ý tưởng với lão bà

của đồ đệ được chứ? Nhất định là người hiểu lầm rồi."

"Hi vọng là như thế đi."

Trình Nhụy thở dài một tiếng, cũng không tiếp tục cùng Mã Hồng Thắng phiên

muộn về đề tài này.

Kế hoạch của nàng cần dần dần tiến tới, lúc này cố tình nhắc đến vấn

đề này chỉ là vui xuống một cái kíp nổ mà thôi.

"Tiên sinh, bên ngoài có khách đến, nói là sư muội của ngài."

Một người hầu tới trước thông báo.

Mã Hồng Thắng nghe xong, trên mặt lộ ra một ít vui sướng, cùng Trình Nhụy ra

ngoài nghênh đón.

Mã Hồng Thắng đã từ chỗ Tàn Phàm biết được tin tức, biết Đạm Đài Yêu Nguyệt

ở đây.

Sau khi được điều dưỡng, trạng thái điều dưỡng của Mã Hồng Thắng đã

khá nhiều, dưới trạng thái thanh tỉnh chỉ cảm giác có chút mệt mỏi, không

nhắc lên được tinh thần làm việc, nhưng vẫn duy trì được sinh hoạt bình

thường hàng ngày, không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi Mã Hồng Thắng cùng Trình Nhụy nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt đẹp không

giống người phàm trần, ngây người một hồi lâu.

Sai khi phản ứng lại, Mã Hồng Thắng lập tức cùng Đạm Đài Yêu

Nguyệt chào

hỏi, cũng giới thiệu Trình Nhụy một chút. Lập tức nghi ngờ nhìn Vương Hạo

Nhiên một chút.

Vương Hạo Nhiên trước đây cùng Chân Lệ vấn an qua Mã Hồng Thắng, sau khi Mã

Hồng Thắng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì tự nhiên cảm thấy quen mặt.

"Đây là đệ đệ của ta." Đạm Đài Yêu Nguyệt giới thiệu Vương Hạo Nhiên sơ lược

một chút.

Mã Hồng Thắng gật đầu một cái, cũng không có hỏi nhiều cái gì, mời Vương Hạo

Nhiên cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt vào. Để người hầu chuẩn bị trà.

Mà từ đầu đến cuối Trình Nhụy nhìn không chớp mắt, dường như không biết Vương

Hạo Nhiên vậy.

Không bao lâu.

Tần Phàm cũng tới.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh tuyệt mỹ của Đạm Đài Yêu Nguyệt thì trên mặt

lộ ra nụ cười vô cùng rục rỡ.

"Sư phụ." Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kỳ tôn kính kêu một tiếng.

Tần Phàm mỉm cười gật đầu, tiếp đó ánh mắt hiền lành nhìn Vương Hạo Nhiên

một chút, hướng về hắn cười cười. Đáng vẻ có chút thân thiện.

Vương Hạo Nhiên đáp lại một nụ cười. Cười giống như là một tiểu tử

chất phác ngây thơ vậy.

"Yêu Nguyệt, gần đây ngươi có gặp mặt với người kia không?" Tần Phàm

nhìn không được hỏi thăm tình huống của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Lúc đầu tâm trạng của Đạm Đài Yêu Nguyệt để nằm ngang ổn rồi, như là chưa

từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tần Phàm bỗng nhiên nhắc đến việc này, khiến Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi

tưởng lại một chút ủy khuất lúc trước.

Khóe mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt liếc qua Vương Hạo Nhiên một chút, có loạicảm

giác hàm răng ngứa một chút.

Nhưng không tiện phát tác.

"Sư phụ, ta không muốn nhắc đến việc này, ta đã coi như hắn chết

rồi, sau

này không có khả năng ở bên cạnh hắn được." Đạm Đài Yêu Nguyệt một mặt

thanh lãnh.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên bình tĩnh cực kì, tất nhiên hiểu rõ Đạm Đài Yêu

Nguyệt đang mạnh miệng.

Tần Phàm lại tin là thật, trong lòng rất vui, nhưng mặt ngoài cũng đồng

tình, ý vị thâm trường nói:

"Yêu Nguyệt, nhìn thoáng một chút, sau này người sẽ gặp được người càng tốt

hơn."

Trấn an Đạm Đài Yêu Nguyệt một chút, Tần Phàm bắt đầu dọn dẹp bộ phận dư

độc cho Mã Hồng Thắng, một lát sau đã xong.

"Tiểu Mã, biệt thự này của người thật lớn nha." Tần Phàm bỗng nhiên cảm

thán một tiếng.

Hắn từ cửa chính bên kia của biệt thự đi đến đại sảnh bên này, hoàn

toàn là mấy trăm mét, trên đường đi nhìn thấy hoa viên, bể bơi, sân bóng các

loại.

"Sự phụ, nếu có hứng thú thì để đồ đệ ta mang ngài đi tham quan một chút

nha?" Mã Hồng Thắng cười nói.

"Rất tốt." Tần Phàm đáp lại một tiếng, nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt "Cùng

đi xem một chút chứ."

Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu.

Tần Phàm nhìn thấy hình ảnh, nàng cũng nhìn thấy, ôm tâm tư hiếu kỳ cũng

muốn xem một chút.

Chủ nhà Mã Hồng Thắng cùng Trình Nhụy dẫn đường, mang theo ba người Vương Hạo

Nhiên, Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Tần Phàm đi tham quan trong biệt thự.

Một chút thời gian sau, mấy người đi tới trong ga-ra của khu nhà cao cấp.

Ga-ra để đủ loại xe sang, người xem cũng phải hoa mắt.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét qua, rất nhanh nhìn thấy một chiếc siêu xe

rất quen mắt.

Tần Phàm ở một bên cũng chú ý tới.

Thậm chí, không khỏi đi tới chiếc siêu xe này, vây quanh quan sát.

"A Nhụy, hình như ta không có chiếc Bugatti Veyron này đúng không?" Mã Hồng

Thắng nghi hoặc hỏi Trình Nhụy một chút.

Vương Hạo Nhiên nghe được, trong lòng không khỏi lộ bộ một thoáng.

Chiếc Bugatti này chính là của hắn.

Trước đây vì trợ giúp Biễn Tố Vấn nên giả bộ đem chiếc Bugatti này ra ngoài,

bởi thế đến nơi này của Trình Nhụy.

Tránh để bị người phát hiện mình cùng Trình Nhụy quen biết.

Chiếc Bugatti này một mực đặt ở bên Trình Nhụy này, Vương Hạo Nhiên vẫn không

có lái trở về.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên lơ đãng nhìn về phía Trình Nhụy, trông cậy vào nàng

không được lộ ra sơ hở, để người phát hiện manh mối gì.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Mã Hồng Thắng, Trình Nhụy lộ ra cực kỳ trấn

định, giải thích nói:

"Lúc trước Nhi tử ưa thích xe Bugatti, ta mua một cái xe mô hình cho hắn, thế

nhưng hắn vừa khóc vừa gào, nói muốn thật."

u @@@

Chương 606: Cầm Xe Ta Đền Đáp?

R"Ta không làm gì được hắn, vừa vặn nhận được tin tức có người chuyển bán một

chiếc Bugatti Veyron, thế là liền mua."

"Nhưng mà tiểu gia hỏa này quá nghịch ngợm, lúc ta mua xe rồi hắn lại nói

không thích."

Lúc nói ra những lời này có vẻ hơi bất đắc dĩ, trên mặt lộ ra hào quang mầu

tính.

Dứt lời, có chút áy náy nhìn về phía Mã Hồng Thắng:

"Lúc trước người trong hôn mê nên ta cũng không có cách nào thương lượng với

người, tiêu mất mấy ngàn vạn vào chuyện không đâu, đều tại ta."

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe thấy, không khỏi khâm phục Trình Nhụy. Nữ nhân

này nói láo thật là thật lợi hại, nói như có thật, có thể liều một trận với

mình.

Mã Hồng Thắng nghe xong, không kìm nổi cười một tiếng, nói:

"Mua thì mua, mấy ngàn vạn mà thôi, không có gì."

Đáp lại Trình Nhụy một thoáng, Mã Hồng Thắng không kìm nổi đánh giá Tần Phàm.

Chỉ thấy Tần Phàm đi quanh Bugatti, ánh mắt trùng trùng nhìn chăm chăm.

"Sư phụ, người ưa thích chiếc xe này sao?" Mã Hồng Thắng cười hỏi.

"Ưa thích." Trong lòng Tần Phàm động không thôi, theo bản năng trả lời.

"Sư phụ đã ưa thích thì liền đưa cho sư phụ đi." Mã Hồng Thắng rất hào phóng

nói.

Hắn tương đối yêu chuộng những xe sang thương vụ, cũng không cảm thấy hứng thú

với siêu xe.

Nhìn thấy bộ dáng Tần Phàm hình như đặc biệt yêu quý, bởi vậy muốn bán nhân

tình.

"Như thế này sao được?" Tần Phàm từ chối nhã nhận một thoáng.

"Đây là tấm lòng thành của đồ đệ, sư phụ ngài nhận lấy đi." Mã Hồng Thắng

thịnh tình nói.

"Cái kia, vậy ta từ chối thì bất kính rồi." Tần Phàm "Miễn cưỡng" thu xuống.

Vương Hạo Nhiên khó chịu một trận.

Có gì đặc biệt sao, chiếc Bugatti này là của ta mà!

Mã Hồng Thắng này dùng xe của mình để đi đền đáp, hơn nữa còn đưa cho một tên

nhân vật chính.

Nhưng hết lần này tới lần khác mình lại không ngăn cản được.

Cmn!

"A Nhụy, làm phiền người đi tìm người đi làm thủ tục chuyển nhượng một

thoáng." Mã Hồng Thắng nói với Trình Nhụy.

"Được rồi." Trình Nhụy gật đầu.

"Còn năm trăm triệu tiền mặt kia cho sư phụ chưa vậy?" Mã Hồng Thăng nhớ tới

cái gì.

"Gần đây tiền mặt công ty đang căng thẳng, ta còn chưa lấy được, nhưng mà sáng

mai hẳn sẽ lấy được." Trình Nhụy nói xong với Mã Hồng Thăng, nhìn hướng Tần

Phàm một bên, nói:

"Thủ tục chuyển nhượng xe sáng mai cũng sẽ làm tốt. Khoảng tám giờ sáng mai,

hai chuyện đều sẽ làm thỏa đáng, xe với thẻ ta bảo người đưa cho người, hay

là. . ."

"Chính ta tới lấy đi." Tần Phàm hào hứng nói.

"Sư phụ, đến giờ cơm rồi, ngài ở lại đây ăn cơm đi, sau đó ở nơi này một đêm,

thế này cũng tránh người phải đi nhiều, ngài thấy thế nào?" Mã Hồng Thăng đề

nghị.

"Thế này cũng tốt." Tần Phàm trực tiếp đồng ý.

Sau khi Trình Nhụy nghe thấy, có một vết đặc thù hào quang lóe lên trong mắt

một cái rồi biến mất.

Nếu như Mã Hồng Thắng không mở miệng nói cái này, nàng cũng sẽ dùng lý do này

để nghị Tần Phàm ở lại ăn với nghỉ.

Nhưng Mã Hồng Thắng chợt mở miệng nói chuyện này, xem đi bớt đi một chuyện của

Trình Nhụy.

Tiếp tục tham quan một lát sau đã đến giờ cơm.

Vương Hạo Nhiên, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng bị Mã Hồng Thắng được giữ lại ăn

cơm.

Sau buổi cơm tối, Đạm Đài Yêu Nguyệt chuẩn bị trở về cùng Vương Hạo Nhiên.

"Yêu Nguyệt, trời đã tối rồi, nếu không người cũng ở nơi đây một đêm đi."

Tần Phàm muốn ở cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt thêm một đoạn thời gian, bởi vậy lên

tiếng nói.

"Đúng, sư muội, nơi này có rất nhiều phòng, nếu không người cũng ở nơi đây

đi." Mã Hồng Thắng nhiệt tình nói.

"Đa tạ sư huynh có ý tốt, nhưng mà ở nhà có chút việc cần phải xử

lý, không

tiện ở lại, nếu có cơ hội thì lần sau lại quấy rầy sư huynh." Đạm Đài Yêu

Nguyệt tìm có từ chối nhã nhận.

Nàng đều đã cảnh cáo các muội muội không được ngủ ở bên ngoài, mình càng phải

làm được, lấy cái này làm tấm gương cho các muội muội.

Làm thế nào lại ngủ bên ngoài được chứ?

"Vậy được rồi." Mã Hồng Thắng cũng không cưỡng cầu.

"Hạo Nhiên đệ đệ, lái xe chú ý an toàn, biết chưa?" Tàn Phàm dặn dò một tiếng,

giọng thân thiết vô cùng, nghiêm nhiên xem Vương Hạo Nhiên như thân đệ.

Vương Hạo Nhiên nghe ra ý vị trong lời này của hắn, âm thầm thăm hỏi một vị

phái nữ nào đó nhà Tàn Phàm. Nhưng dù cho như vậy vẫn không trở ngại hắn lộ

ra nụ cười ngây thơ chất phác như cũ.

"Được rồi, ta sẽ chú ý an toàn."

Đáp lại một tiếng xong, nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, "Tỷ tỷ, chúng ta trở

về đi."

"Ân." Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu một cái.

Hai người rời khỏi Mã gia biệt thự.

"Cảnh đêm thật là đẹp."

Lúc Pagani đi qua một bờ sông, Đạm Đài Yêu Nguyệt trông thấy cảnh đêm trong

nước, không khỏi sợ hãi thán phục một tiếng.

Sau khi nàng trở về Thanh Linh hầu như buổi tối không đi ra ngoài, đây là lần

đầu tiên nhìn thấy cảnh đêm Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên liếc qua dáng vẻ Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn không chớp mắt ra bên

ngoài cửa sổ, không khỏi trì hoãn tốc độ xe, đem xe dừng ổn định ở ven đường.

Đạm Đài Yêu Nguyệt quay đầu, nghi ngờ nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

"Tỷ tỷ, đã đẹp như vậy thì nhìn nhiều một lúc đi." Vương Hạo Nhiên đi xuống xe

trước tiên, mở cửa xe chỗ cạnh tài xế Đạm Đài Yêu Nguyệt đang ngồi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không phản đối, đi theo ra.

Hai người dựa vào lan can bờ sông, Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn xem cảnh đêm trong

nước, Vương Hạo Nhiên nhìn gò má tuyệt mỹ của nàng.

Mới đầu Đạm Đài Yêu Nguyệt không chú ý, nhưng dần dần cảm giác được cái gì,

không khỏi chuyển động đầu, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, hai ánh

mắt đụng chạm nhau.

"Người, người nhìn ta như vậy làm cái gì, trên mặt ta có đồ vật gì sao?"

Ánh mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt tránh né một thoáng, nhưng nhanh chóng lại khôi

phục tự nhiên, hỏi.

"Không có đồ vật gì, ta chỉ cảm thấy, tỷ tỷ người đẹp gấp trăm ngàn lần so với

cảnh đêm nên không nhịn được nhìn người thôi." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên một

mặt chân thành.

Lời này hoàn toàn là tùy tâm mà phát, bên mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt hoàn toàn

chính xác đẹp hơn nhiều so với cảnh đêm trong nước.

【Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt, thu được

1000 điểm phản phái! 】

Mặc dù Đạm Đài Yêu Nguyệt là đại tỷ trong bảy tỷ muội, nhưng bởi vì nguyên

nhân đặc thù trải qua, căn bản không được nghe qua loại lời ngon tiếng ngọt

này của nam tử bao giờ.

E @@@

Chương 607: Tiểu Mã, Có Chỗ Nào Không Thoải Mái Sao? (1)

M hơn nữa, người nói những lời ngon tiếng ngọt này còn là đối tượng mà nàng thâm tình hâm mộ.

Trong lúc này trái tim không tránh khỏi nhảy lên kịch liệt.

"Người. . . Người bỗng nhiên nói với ta những lời này, rốt cuộc là có ý gì?" Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt mơ hồ đang mong chờ cái gì.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra một chút gì đó từ trong ánh mắt của nàng, trong lòng rút lui một chút.

Âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải bớt bớt lại một chút thói quen thuận miệng nói lời ngon tiếng ngọt.

"Không có ý gì đâu. Ta chỉ đơn thuần cảm thấy tử tử người đẹp hơn so với cảnh đêm thôi."

Vương Hạo Nhiên không dám đáp lại tâm ý của Đạm Đài Yêu Nguyệt, chỉ có thể giả ngu nói.

"Người có thể đừng gọi ta là tử tử hay không? !"

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được chữ "Tử tử" không hiểu cảm thấy có chút nổi nóng.

"Người vốn là tử tử của ta, không gọi người là tử tử thì gọi là cái gì?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngốc.

Nhân vật chính Tần Phàm quá mạnh, mình bây giờ còn xa xa không phải đối thủ của Tần Phàm.

Không để bị Tần Phàm căm thù, nhất thiết phải bảo trì quan hệ thân thuộc với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Dù cho Đạm Đài Yêu Nguyệt đẹp cũng phải nhịn cho bằng được.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được lời của Vương Hạo Nhiên có chút tức giận, suy diễn một thoáng quá trình đem hấn ném vào trong nước cho chết chìm, xem như phát tiết.

Sau đó giận dữ nói hai chữ.

"Về nhà."

Dứt lời, vặn eo chui vào ghế lái phụ.

Biệt thự Mã gia.

Trong một căn phòng ngủ.

Mã Hồng Thắng đang xem sách ở đầu giường.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra nhẹ nhàng, Trình Nhụy mặc đồ ngủ đi đến.

Mã Hồng Thắng nghi hoặc một thoáng "A Nhụy, không phải người nói chờ thân thể ta tốt rồi chúng ta mới ngủ cùng một căn phòng sao?"

"Vừa rồi. . . Vừa rồi. . ." Dáng vẻ Trình Nhụy một mặt chưa tỉnh hồn, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Mã Hồng Thắng thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, lập tức hỏi.

"Lúc này ta đang tắm rửa, có người đang. . . đang nhìn lên ta." Trình Nhụy run giọng nói.

"Nhìn lên người? Ai không muốn sống nữa vậy?" Mã Hồng Thắng giận dữ một tiếng, sau đó ý thức được cái gì.

Trong khu nhà cao cấp của Mã gia chỉ có nữ hầu, nữ hầu không có lý do nhìn lên Trình Nhụy chứ?

Hơn nữa cho dù là nữ hầu, Trình Nhụy xem như nữ chủ nhân nơi này, cũng không có lý do sẽ sợ, càng sẽ không hoảng tới chỗ mình cáo trạng.

Ngoại trừ nữ hầu ra, nam giới trong khu nhà cao cấp này chỉ có mình với Tần Phàm.

"Đúng. . . Sự phụ ta?" Mã Hồng Thắng có chút khó có thể tin mà hỏi.

"Đúng." Trình Nhụy gật đầu.

"Người có nhìn lầm hay không?" Mã Hồng Thắng nghi ngờ lên.

"Chỉ là thoáng một cái, ta không thấy rõ mặt của hắn, nhưng ta có thể xác định, là một nam nhân." Trình Nhụy nói.

Mã Hồng Thắng nghe xong, cũng chỉ có thể nghĩ đến Tần Phàm.

Cuối cùng trong biệt thự này ngoại trừ mình ra chỉ còn một nam giới là Tần Phàm.

Trong lòng lập tức có loại cảm giác không thoải mái lắm.

"Sự phụ là chính nhân quân tử, sẽ không làm loại chuyện như vậy, hắn là vô ý đi ngang qua mà thôi." Mã Hồng Thắng vẫn quyết định tin tưởng nhân phẩm của Tần Phàm.

"Chính nhân quân tử sẽ lén lút làm loại chuyện kia sao." Trình Nhụy nhỏ giọng thềm thì một thoáng.

"Người nói cái gì?" Mã Hồng Thắng không có nghe quá rõ.

"Không có gì." Trình Nhụy lại lắc đầu.

"A Nhụy, người có phải phát hiện cái gì hay không, mau nói cho ta biết." Mã Hồng Thắng có chút lo lắng.

Sắc mặt Trình Nhụy giãy giụa, "Việc này ta không nên nói ra, suy cho cùng đây là chuyện riêng tư của người ta."

"Đến cùng là cái gì, người mau nói cho ta biết." Mã Hồng Thắng lo lắng.

Trình Nhụy một mặt bất đắc dĩ, đưa một đoạn video trong điện thoại di động cho Mã Hồng Thắng nhìn một chút.

Mã Hồng Thắng choáng váng, phảng phất tam quan đều đổi mới một cái.

"Cái này, cái này. . . làm thế nào mà nàng có video này?" Mã Hồng Thắng ngạc nhiên hỏi.

"Đây là camera chủ nhân trước của tòa biệt thự đưa cho Tần Phàm kia lưu lại, biệt thự do quản gia trông coi tạm thời, nhìn thấy đoạn video này, không biết nên xử lý như thế nào, liền thông báo ta một tiếng, muốn hỏi ta xử lý như thế nào. Ta cũng biết được như vậy." Trình Nhụy giải thích nói.

"Thật không nhìn ra, thì ra sư phụ là loại người này, hơn nữa trong miệng hắn dường như gọi tên. . . gọi tên người sư muội kia của ta." Mã Hồng Thắng có một nhận thức mới với Tần Phàm.

Đoạn video này chính là Tần Phàm đang tự sướng, lúc Tần Phàm xúc động thậm chí còn không tự chủ được gọi hai chữ "Yêu Nguyệt".

Mã Hồng Thắng không miễn được liên tưởng đến Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Ấn tượng về Tần Phàm đổi mới một lần, Mã Hồng Thắng cũng tin tưởng Trình Nhụy nói.

"Sau này người chú ý một chút, giữ một chút khoảng cách với Tần Phàm, từ giờ để ta tiếp xúc với hắn đi." Tuy Mã Hồng Thắng có chút bất mãn đối với Tần Phàm, nhưng không muốn trở mặt với hắn, chỉ có thể ủy khuất Trình Nhụy một chút.

"Ta không dám ngủ bên kia." Dáng vẻ Trình Nhụy lo lắng sợ hãi.

"Ngủ bên này của ta đi." Mã Hồng Thắng nói.

"Được." Trình Nhụy gật đầu lên tiếng, trong lòng không hiểu dâng

lên một trận cảm giác nồng đậm chán ghét.

Nhưng may mà nàng đoán chắc thời gian.

Ngay lúc nàng nói ra chữ "Được" mười mấy giây, Mã Hồng Thắng cảm thấy được một trận buồn ngủ nồng đậm dâng lên, là độc dư trên người phát tác.

Mã Hồng Thắng vội vã nằm trên giường, nhanh chóng đã ngủ mê man.

Biểu tình vô hại trên mặt Trình Nhụy thu lại.

Đêm khuya.

Mã Hồng Thắng mê man bất tỉnh nhân sự mơ hồ khôi phục một ít ý thức, chợt nghe bên tai có một trận âm thanh kì quái Trình Nhụy phát ra.

Mã Hồng Thắng theo bản năng cho là Trình Nhụy khó nhịn suy nghĩ nên tự sướng, nhưng nhanh chóng cảm giác không phải chuyện như thế.

Bởi vì, có người động nhau với Trình Nhụy.

Mã Hồng Thắng dâng lên một trận lửa giận, muốn mở mắt nhìn một chút, nhưng mí mắt nặng nề vô cùng, mở đều không mở ra được, thân thể cũng không cách nào động đậy, thậm chí ngay cả lời nói đều không nói được.

Hắn mang hết lửa giận nghe một lát sau, dần dần mất đi ý thức, lần nữa đã ngủ mê man.

H @@@

Chương 608: Tiểu Mã, Có Chỗ Nào Không Thoải Mái Sao? (2)

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao.

Mã Hồng Thắng mở mắt tỉnh lại.

Trình Nhụy ở bên cạnh chờ đợi lấy.

"A Nhụy, tối hôm qua ngươi cùng ai làm. . . làm. . ." Sắc mặt Mã Hồng Thắng nhăn nhó, muốn chất vấn Trình Nhụy.

Nhưng lúc nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Trước đây, hắn cũng hoài nghi Trình Nhụy một lần.

Lúc ấy Trình Nhụy làm chứng trong sạch, tự sát một lần, may mắn không chết.

Lấy sự trung thành của Trình Nhụy, tuyệt đối không thể nào làm ra loại chuyện kia.

Thế nhưng hắn có thể xác định tối hôm qua tuyệt đối mình không đang phải nằm mơ, là thiết thiết thực thực nghe được động tĩnh cổ quái.

Chuyển biến thái độ với giọng nói, Mã Hồng Thắng hỏi Trình Nhụy:

"A Nhụy, tối hôm qua người ngủ có ngon không?"

"Ngủ rất ngon, một giấc đến hừng đông." Thần sắc Trình Nhụy như thường, trả lời lạnh nhạt.

Mã Hồng Thắng nhìn ở trong mắt, cảm thấy Trình Nhụy không giống nói dối. Mà lúc trước Trình Nhụy muốn chứng minh trong sạch thậm chí còn lấy cái chết để chứng minh, có thể thấy được thích mình bao nhiêu.

Suy tư một lát, Mã Hồng Thắng nghĩ đến một loại khả năng, đó chính là Trình Nhụy cũng không hiểu xảy ra chuyện gì.

"A Nhụy, người có cảm giác nơi nào không thoải mái hay không?" Mã Hồng Thắng mờ mịt hỏi.

"Không, không có." Trình Nhụy tựa hồ có chút thận trọng.

"Còn không nói thật với ta sao?" Mã Hồng Thắng nhìn ra đầu mối, truy vấn.

Mặt Trình Nhụy đỏ hồng "Khả năng là bởi vì ôm thân thể người lâu nên tối hôm qua ta mơ thấy, sáng sớm lúc thức dậy, cảm giác. . . Cảm giác có chút khó chịu, khả năng là nội tiết mất cân đối, không có gì đáng ngại."

Lời này lọt vào tai, Mã Hồng Thắng chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời sáng, đỉnh đầu hình như còn nặng nề lên.

Lúc ấy hẳn nghe được rõ ràng, có thể khẳng định tuyệt đối không phải là Trình Nhụy đang mộng.

Đích xác có người động nhau với Trình Nhụy.

Người có thể để Trình Nhụy mơ hồ không biết chỉ tưởng rằng nằm mơ ở trong khu nhà cao cấp này sợ cũng chỉ có một người là Tần

Phàm mà thôi.

Bởi vì Mã Hồng Thắng biết Tần Phàm có một loại thủ đoạn mê hoặc nhân tâm.

Nhất định Trình Nhụy bị trúng chiêu.

Tần Phàm tự mình chữa trị cho mình, biết rõ bệnh tình của mình, cho là sau khi mình mê man sẽ không tỉnh lại trong thời gian ngắn, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng đêm khuya mình tỉnh lại một lần, bị mình phát hiện.

"Hồng Thắng, người sao vậy?" Trình Nhụy giả bộ như không hiểu hỏi.

"Không có gì, mới tỉnh lại đầu có chút lơ mơ mà thôi." Mã Hồng Thắng cưỡng ép gạt ra nở nụ cười đáp lại.

Hắn sợ hãi Trình Nhụy biết được chuyện này rồi không chịu nổi đả kích mà đi tìm chết.

Suy cho cùng Trình Nhụy có "Tiền khoa", lấy sự trung thành của Trình Nhụy đối với mình là tuyệt đối có thể làm được.

Mã Hồng Thắng không muốn mất đi Trình Nhụy, tất nhiên phải giấu nàng.

Trình Nhụy cầm lấy một chồng tài liệu với một tấm thẻ trên bàn trong phòng, mỉm cười nói với Mã Hồng Thắng:

"Năm trăm triệu tiền mặt đã cho vào trong tấm thẻ này, thủ tục chuyển nhượng Bugatti Veyron cũng đã làm xong. Nhưng mà người nói để người tới tiếp xúc với Tần Phàm, ta để người cầm lấy đi giao cho hắn."

Mã Hồng Thắng nhận lấy tấm thẻ với tài liệu thủ tục chuyển

nhượng, lửa giận trong lòng bốc lên vô hạn.

Tiền có thể đưa, xe có thể đưa, nhưng làm một nam nhân, lão bà là tuyệt đối không thể để người khác động.

Dù cho đối phương là người hấn tôn kính nhất!

Lúc này.

Tần Phàm đang ở trong hoa viên biệt thự Mã gia, lúc này đang hít thở không khí trong lành, dáng vẻ hết sức nhàn nhã.

Bỗng nhiên nghe được động tĩnh, xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy Mã Hồng Thắng xa xa đang đi về phía bên này.

Trong nháy mắt Tần Phàm không còn tâm tư ngắm hoa.

Có chút không kịp chờ đợi muốn lái Bugatti Veyron, lấy thẻ có năm trăm triệu tiền mặt đi trung tâm thương nghiệp Thanh Linh chơi một chút, trải nghiệm cảm giác của kẻ có tiền trong thế tục một chút.

Mà ngay lúc hấn giấu loại tâm tình xúc động này trong lòng thì Mã Hồng Thắng cũng đã đi tới trước mặt hấn.

Thế nhưng ngày trước khi nhìn thấy hấn thì Mã Hồng Thắng hấn đều lộ ra một ít nụ cười khiêm tốn kính sợ, giờ phút này mặt lại đen thui.

"Tiểu Mã, sắc mặt ngươi nhìn không tốt lắm, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Tần Phàm vẫn không rõ ràng tình huống, dùng giọng quan tâm hỏi Mã Hồng Thắng.

Nghe được giọng của Tần Phàm, Mã Hồng Thắng ý thức nắm nắm chặt tay lên.

Hắn kính trọng Tần Phàm, có thể đưa tiền cho Tần Phàm, đưa xe cho Tần Phàm, nhưng chỉ duy nhất không thể chịu đựng được là Tần Phàm động lão bà hắn.

Lửa giận trong lòng bốc lên, có loại xúc động muốn liều mạng với Tần Phàm.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, mình xa xa không phải là đối thủ của Tần Phàm.

Ở trước mặt Tần Phàm kỳ thực hắn không khác gì con kiến.

Tần Phàm có thể tùy tiện chơi chết hắn.

Mà trừ cái đó ra, hắn còn muốn dựa vào Tần Phàm để dọn dẹp độc dư trên người mình.

"Tiểu Mã, đến cùng là người sao vậy?" Tần Phàm nhìn thấy sắc mặt Mã Hồng Thắng không khỏi nhíu nhíu mày.

Mã Hồng Thắng áp chế lửa giận trong lòng một chút, buông chậm chậm nắm tay nắm chặt ra, gạt ra một ít nụ cười cứng ngắc: "Không có việc gì."

Tần Phàm tất nhiên không tin lời này, nhưng Mã Hồng Thắng không nguyện nói ra hắn cũng không muốn hỏi nhiều.

Hơn nữa, hiện tại hắn để ý nhất không phải là tình huống của Mã Hồng Thắng như thế nào, mà quan tâm hơn là lúc nào tiền với xe Mã Hồng Thắng hứa hẹn tới tay.

Hôm qua Trình Nhụy đã nói, lúc tám giờ là giải quyết được, sẽ đem thẻ với thủ tục chuyển nhượng xe giao đến trong tay của hắn.

Nhưng bây giờ đã sớm đi qua tám giờ, quá thời gian rất lâu.

Đang lo lắng Tần Phàm không khởi thúc giục nói "Chuyện tiền với xe giải quyết chưa?"

Mã Hồng Thắng uất ức một trận.

Động vào lão bà của mình, còn muốn tiền muốn xe? Quả thực khinh người quá đáng.

Chỉ là, Mã Hồng Thắng sợ hãi võ lực Tần Phàm, không dám vạch mặt với hắn, cộng thêm bệnh còn phải dựa vào hắn chữa trị.

"Xuất hiện chút ít khó khăn trắc trở, chuyện tiền với xe còn phải qua một thời gian ngắn mới có thể giao cho người."

Tuy Mã Hồng Thắng không dám vạch mặt với Tần Phàm, nhưng trong lòng thực sự tức không nhịn nổi, bởi vậy không muốn đem tiền với xe cho Tần Phàm, dự định kéo dài một đoạn thời gian.

B @@@

Chương 609: Ly Gián Thành Công

wChờ đợi sau khi trị hết bệnh trên người mình, đến lúc đó chậm rãi thanh toán món nợ này.

Lão bà bị động, người nam nhân nào có thể nhịn?

Trong lòng Mã Hồng Thắng đã nổi lên sát tâm.

Tuy Tần Phàm có điểm võ lực cực cao, nhưng trên thế giới này không thiếu người vì tiền bán mạng.

Thứ Mã Hồng Thắng không thiếu nhất chính là tiền.

Chỉ cần tiêu đầy đủ giá tiền, còn sợ không tìm thấy người lợi hại đối phó với Tần Phàm sao?

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, ly gián thành công, khiến Mã Hồng Thắng nổi lên sát tâm đối với nhân vật chính Tần Phàm , ảnh hưởng hướng đi nội dung truyện. Kí chủ thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

"Còn phải đợi qua một đoạn thời gian?"

Nghe được lời của Mã Hồng Thắng, Tần Phàm không khỏi có chút thất vọng.

Ở bên trong đô thị, không có tiền thật có chút cảm giác nửa bước khó đi.

Hắn đã chịu đủ khoảng thời gian này, đợi đến năm trăm triệu của Mã Hồng, nhưng đợi nhiều ngày như vậy còn chưa có tin tức.

"Vốn công ty xảy ra một chút vấn đề, có nguyên lão theo ta làm việc cuỗm tiền chạy trốn ra nước ngoài. Năm trăm triệu tài chính kia bị cầm đi điền vào chỗ trống, hơn nữa chỉ có thể bổ sung một chỗ trống nhỏ mà thôi.

Ta chuẩn bị mang xe với nhà đi thế chấp, đi vay bổ sung, cũng không biết có thể bổ sung đủ hay không.

Hiện tại công ty gặp phải nguy cơ to lớn, làm không cẩn thận khả năng ta sẽ phá sản.

Ta vừa mới tỉnh biết được tin tức này, nó quả thật như là sấm sét giữa trời quang đối với ta.

Hi vọng sự phụ người thông cảm một chút."

Không để Tần Phàm tìm tiếp, Mã Hồng Thắng bán đi cái thảm. Đồng thời, cũng coi như giải thích một chút nguyên nhân tâm tình mình vừa mới thất thường.

Tần Phàm nghe xong, cũng lộ ra một ít vẻ chột hiểu, lập tức thất vọng trong lòng một trận.

Loại tình huống trước mắt này hoàn toàn chính xác khó tìm Mã Hồng Thắng lấy cái gì.

Sớm biết thì tự mình đi kiếm tiền, đã đợi mấy ngày vô ích.

Trong lòng Tần Phàm phiền muộn một trận, nói với Mã Hồng Thắng: "Vậy ta cáo từ trước."

Mã Hồng Thắng ước gì Tần Phàm rời khỏi, sau khi nghe được hắn nói như vậy thì để người hầu đưa Tần Phàm ra ngoài.

Về phần biệt thự cho Tần Phàm, xe với một người tài xế, Mã Hồng Thắng cũng không tính thu hồi những thứ đó lại.

Cuối cùng, hắn còn muốn dựa vào Tần Phàm để chữa bệnh, không thể biểu hiện ra không tốt.

Sau khi Tần Phàm ngồi xe thương vụ rời khỏi, Mã Hồng Thắng về trong đại sảnh của biệt thự.

"Tại sao đột nhiên lại không cho sự phụ tiền với xe?" Trình Nhụy giả

bộ như không hiểu, hỏi thăm Mã Hồng Thắng.

"Tự ta có ý kiến, người không cần hỏi nhiều." Mã Hồng Thắng nghĩ tới tối hôm qua Trình Nhụy tao tội, đau lòng không thôi, nhưng lại không dám nói ra tình hình thực tế với Trình Nhụy.

"Được rồi, ta không hỏi." Trình Nhụy mỉm cười gật đầu.

"Đoạn video Tần Phàm lúc trước người cho ta nhìn còn ở trong điện thoại không?" Mã Hồng Thắng hỏi.

"Còn." Trình Nhụy nói.

"Còn thì tốt, người đem video gửi cho ta đi."

"Được." Trình Nhụy mơ hồ có thể đoán được ý đồ của Mã Hồng Thắng, lấy điện thoại di động ra lập tức gửi đoạn video Tần Phàm kia cho Mã Hồng Thắng, sau đó nhìn đồng hồ, nói:

"Ta đi đến công ty một chuyến."

"Được, người đi đi, khoảng thời gian này vất vả cho người rồi, chờ sau khi ta khỏi bệnh ta cũng không cần người khổ cực như vậy." Mã Hồng Thắng lộ ra nụ cười.

Trình Nhụy cầm túi xách của mình, đi về phía gara trong khu nhà cao cấp.

Sau khi Mã Hồng Thắng thấy Trình Nhụy rời khỏi, mở ra đoạn video Tần Phàm kia nhìn một lần nữa, cười lạnh không thôi.

Tuy hắn không dám vạch mặt với Tần Phàm ở mặt ngoài, nhưng cũng không để cho Tần Phàm tốt hơn.

Nếu đoạn video riêng tư Tần Phàm này truyền đến trên mạng, khẳng định sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

Về phần vấn đề Tần Phàm có thể bắt được người truyền video hay không, Mã Hồng Thắng cũng có phương pháp đối phó.

Cuối cùng, biệt thự kia là hắn mua lại, trước đây từng có chủ nhân khác.

Camera cũng có từ lúc trước.

Sau đó giả bộ dùng đoạn video này uy hiếp Tần Phàm, để hắn gửi tiền chuộc về. Tiếp theo lấy lý do tiền ít hoặc gửi tiền trễ, gửi video lên trên internet.

Như vậy thì có thể di chuyển tầm mắt, không đến mức bị Tần Phàm hoài nghi đến trên người mình.

Trình Nhụy tự mình lái xe rời khỏi biệt thự Mã gia, đi về phía công ty, nhưng lúc tới nửa đường bỗng nhiên dừng lại ở bên đường có ít người.

Lấy điện thoại di động ra, gọi vào điện thoại Vương Hạo Nhiên.

"Tất cả tiến hành dựa theo kế hoạch dự đoán, cực kỳ thuận lợi. Chiếc Bugatti Veyron của người vẫn còn." Trình Nhụy báo cáo một tiếng.

"Làm rất tốt."

Wang Hao Nien khen ngợi một tiếng.

Vừa nãy hắn nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, xem như đã đạt được đáp án, vì vậy không cảm thấy bất ngờ đối với lời của Trình Nhụy.

Nhưng mà hồi tưởng lại tối hôm qua chỉ cảm thấy có chút sợ hãi.

Điểm võ lực của Tần Phàm cực cao, nhận biết cũng mạnh.

Hắn đột nhập biệt thự Mã gia, lúc phối hợp với Trình Nhụy diễn kịch, có thể nói là cẩn thận đến cực điểm, sợ bị Tần Phàm phát hiện.

May mà chuyện rất thuận lợi, sau khi diễn xong kịch thành công thì chạy.

"Vậy hứa hẹn ban thường của người thì sao, nghĩ kỹ cho ta cái gì chưa?" Trình Nhụy cả gan, nhắc lên một việc.

"Tại sao lại lừa ta?" Vương Hạo Nhiên không lập tức trả lời vấn đề của Trình Nhụy, mà là không vui nói đến một chủ đề khác.

"Ta lừa người cái gì?" Trình Nhụy có chút khó hiểu.

"Không phải người nói thiên tính lãnh đạm sao? Người. . . Hôm qua người có một chút lãnh đạm nào sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

Nếu như không phải Trình Nhụy nói như vậy, căn bản hắn sẽ không bốc lên nguy hiểm đi phối hợp diễn xuất với Trình Nhụy.

Mà sẽ để Trình Nhụy tự mình diễn một vai.

"Ta có thể phát thệ, ta thật không lừa người điểm này, trước đây ta rất bị động, nhưng không biết rõ tại sao người hơi đưng một chút, ta. . . Ta liền. . ."

Trong khi nói chuyện, Trình Nhụy xấu hổ đến cực điểm, lúc nói xong lời cuối cùng âm thanh bé giống như là muỗi kêu, không thể nghe rõ.

D @@@

Chương 610: Tàn Phàm Kiếm Tiền

Trình Nhụy nói mơ hồ không rõ, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn có thể đoán ra đến cùng nàng đang nói cái gì.

Wương Hạo Nhiên không trả lời ngay. Nữ nhân Trình Nhụy này lòng dạ sâu như vậy, gạt người chỉ là chuyện thường ngày đối với nàng mà thôi.

"Người đã nói với ta rồi, Tàn Phàm rất nguy hiểm. Nếu chuyện người đột nhập biệt thự Mã gia bị bại lộ thì đều bất lợi đối với hai ta. Ta làm sao nhẫn tâm hại người được?"

"Hoặc là đổi một loại phương thức, người sẽ không cảm thấy ta sẽ hại chính mình chứ?"

Thấy Vương Hạo Nhiên không nói lời nào, Trình Nhụy tiếp tục nói.

"Được rồi, ta tin tưởng người." Vương Hạo Nhiên lập tức trả lời một tiếng.

Lúc trước hắn đã nghi cho nên mới nghi ngờ Trình Nhụy một chút.

Trên thực tế, độ thiện cảm của Trình Nhụy kéo căng, tuyệt đối sẽ không thể làm ra chuyện hại hắn.

Lời của Trình Nhụy tuyệt đối là thật.

Sau khi làm rõ điểm này tất nhiên Vương Hạo Nhiên không cần hoài nghi.

Chỉ là không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Sau khi mình làm đầy độ thiện cảm của Trình Nhụy còn có thể trị nàng lãnh đạm sao?

Hình như thật thú vị.

Nhưng cũng tiếc là cuối cùng hẳn không phải hàng ngũ Tào lão bản.

"Đúng rồi, Mã Hồng Thắng muốn đoạn video kia của Tần Phàm, đoán không sai thì hẳn hẳn sẽ đem video phát ra."

Trình Nhụy nhớ tới cái gì, thế là nhắc nhở một tiếng.

"Mã Hồng Thắng muốn vui lòng làm việc này thì để hẳn đi làm đi." Vương Hạo Nhiên không sao cả nói.

Hắn cũng có dự định đem đoạn video Tần Phàm kia phát ra.

Nhưng mà Mã Hồng Thắng đã muốn làm thay thì không thể tốt hơn.

"Được, ta hiểu rồi." Trình Nhụy gật đầu.

"Vậy trước tiên cứ thế này đi, có việc lại liên hệ."

Sau khi Tần Phàm rời khỏi biệt thự Mã gia liền suy nghĩ đến vấn đề kiếm tiền.

Đợi nhiều ngày như vậy, vốn cho rằng có thể thu được một số tiền kếch xù từ chỗ Mã Hồng Thắng, kết quả công ty Mã Hồng Thắng bỗng nhiên xảy ra vấn đề.

Bởi vậy, Tần Phàm quyết định dựa vào chính mình.

Hắn mang nhiều bản lĩnh như vậy, muốn kiếm tiền là chuyện rất đơn giản.

Nhưng mà trước đây vì muốn bảo trì phong phạm cao nhân, cộng thêm cho là Mã Hồng Thắng sẽ cho năm trăm triệu, nên không có ý nghĩ kiếm tiền.

Nhưng bây giờ khác biệt.

Suy cho cùng cao nhân cũng cần phải sống.

Tuy là trước mắt hắn ở biệt thự Mã Hồng Thắng đưa, còn có tài xế và xe Mã Hồng Thắng cho.

Nhưng hiện tại công ty Mã Hồng Thắng xuất hiện nguy cơ, trời mới biết sau này biệt thự với xe có thể bị thế chấp hay không?

Suy cho cùng dựa vào người khác thì cũng không dựa vào được.

Tần Phàm có rất nhiều con đường phát tài, chỉ là phần lớn những con đường phát tài đó cần thời gian rất dài mới có công hiệu.

Nhưng mà chu kỳ tổ chức công ty quá dài, hắn không có kiên nhẫn đợi.

Bởi vậy, hắn chỉ tính kiếm lời tiền nhanh.

Đầu óc chuyển nhanh, lựa chọn đầu tiên Tần Phàm nghĩ tới là đi khám bệnh cho người khác.

Hoặc nói chuẩn xác một chút chính là đi khám bệnh cho kẻ có tiền.

Tần Phàm trở lại biệt thự, dùng máy riêng gọi một cú điện thoại cho

Mã Hồng Thắng.

"Tiểu Mã, trong hội bằng hữu của người có ai mắc bệnh khó chữa hay không? Người giới thiệu cho ta mấy người đi." Tần Phàm không khách khí chút nào, sau khi điện thoại được kết nối trực tiếp nói ra ý.

Đầu bên kia điện thoại, Mã Hồng Thắng hận đến hàm răng ngứa ngáy, nhưng cố gắng áp chế không vui, dùng giọng bình hòa trả lời:

"Người trong nhóm bằng hữu của ta đều là kẻ có tiền, đều có bác sĩ riêng, đồng thời đi bệnh viện kiểm tra định kì, không có người mắc bệnh nặng."

Hắn đối nhân xử thế khôn khéo, nghe được Tần Phàm nói như vậy, tất nhiên biết rõ Tần Phàm muốn khám bệnh kiểm tiền.

Tại sao lại giới thiệu bệnh nhân cho Tần Phàm chứ?

"Một người cũng không có sao?" Tần Phàm truy vấn.

Mã Hồng Thắng giả bộ như nghĩ lại một thoáng "Thật không có."

Tần Phàm bắt đắc dĩ, cúp điện thoại.

Không bao lâu, thời gian cơm trưa đến.

Tần Phàm ngồi xe riêng, đi nhà khách sạn thường ngày để ăn cơm trưa.

Hắn tới khách sạn này ăn mấy ngày. Bởi vậy một vài phục vụ viên ở đây đã quen thuộc với hắn.

"Tiên sinh, hôm nay muốn ăn cái gì đây?" Một phục vụ viên ân cần đi tới, đưa ra thực đơn trong tay.

Tần Phàm tiếp nhận thực đơn, gọi một vài món ăn "Tạm thời chỉ

chút này thôi, muốn ăn thêm thì lúc sau ta lại gọi."

"Tiên sinh, xin chờ." Phục vụ viên cung kính nói một tiếng.

Một lát sau.

Món ăn lên.

Tần Phàm thử khẩu vị một chút, cảm thấy khẩu vị không được tốt, đổi một món ăn, lại cảm thấy rất khó chịu.

Đưa tay hướng về phục vụ viên bên cạnh ra hiệu một cái.

Phục vụ viên đi tới trước, đưa thực đơn ra lần nữa, như đã thành thói quen.

Tần Phàm ăn ở nhà khách sạn này rất nhiều ngày, miệng rất kén chọn, gặp phải đồ ăn không hợp khẩu vị thì lại gọi món khác.

Phục vụ viên đã không cảm thấy kinh ngạc.

Tần Phàm thò tay muốn nhận lấy thực đơn, gọi đồ ăn chưa từng thử qua, nhưng trong đầu bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ, lập tức rút tay lại, nói với phục vụ viên:

"Gọi bếp trưởng của các người đến."

Phục vụ viên không rõ ý gì, nhưng vẫn làm theo.

Bởi vì, vị khách nhân trước mắt này, có thể hội viên Chí Tôn của khách sạn, là khách quý siêu cấp.

Không thể lãnh đạm.

Không bao lâu, phục vụ viên dẫn theo một nam tử trung niên đeo mũ đầu bếp trắng tinh tới trước mặt Tần Phàm.

"Tiên sinh ngài khỏe chứ, ta là bếp trưởng khách sạn Kim Hào, xin hỏi là đồ ăn không hợp khẩu vị ngài sao?" Nam tử trung niên cung kính nói.

"Rất không hợp khẩu vị. Bởi vì đồ ăn người làm quá kém cỏi, quả thực như là rác rưởi." Giọng Tần Phàm tùy tiện.

Bếp trưởng lập tức nhú nhú mày, cảm thấy Tần Phàm tới đập phá.

Nhưng bởi vì biết được đối phương là khách nhân có thể Chí Tôn, trong lúc nhất thời cũng không dám phát tác, cố gắng bảo trì lễ phép nói:

"Tiên sinh, nếu người không vừa ý thì ta có thể làm lại."

"Không cần, mang ta đi phòng bếp của các người, ta tự mình làm." Tần Phàm nói.

Nghe nói như thế, bếp trưởng với phục vụ viên đều ngây ngẩn cả người, lập tức cảm thấy có chút buồn cười.

"Nếu tiên sinh đã có nhã hứng vậy thì đi theo ta."

Khách nhân Chí Tôn là có đặc quyền, Tần Phàm có yêu cầu này, bếp trưởng cũng chỉ có thể thỏa mãn hẳn.

κ @@@

Chương 611: Sinh Nhật Của Chân Lệ (1)

oỞ phía trước dẫn đường, dẫn Tần Phàm đi vào bếp ở phía sau.

Dọc đường, trên mặt Tần Phàm không khỏi lộ ra một ít nụ cười.

Kỳ thực, đây cũng chỉ là ý nghĩ bỗng nổi lên mà thôi.

Nấu ăn thần cấp chính là một trong những bản lĩnh của hắn.

Vừa nãy ăn đồ không hợp khẩu vị bỗng nhiên toát ra ý nghĩ muốn dùng nấu ăn để kiếm tiền.

Trình độ bếp trưởng khách sạn này kém hắn tận mấy đẳng cấp.

Tần Phàm có tự tin tuyệt đối sau khi lộ ra tay nghề chắc chắn sẽ có thể để bếp trưởng này quỳ, liếm, quỳ liếm.

Sau đó thì chuyện dễ làm hơn nhiều.

Trong trí nhớ của hắn, có rất nhiều thức ăn tuyệt phẩm quý hiếm, đảm bảo để người ăn xong nhớ mãi không quên.

Sau khi chán nhiếp bếp trưởng này thì đi gặp lão bản khách sạn này một chút, sau đó có thể nói chuyện làm ăn.

Hắn làm đầu bếp khách sạn, hoặc là trực tiếp bán phương pháp nấu món ăn cho khách sạn cũng được.

Như vậy chẳng phải là tiền sẽ tới tay sao?

"Không biết bây giờ nàng ở chỗ nào. . ."

Tần Phàm nhớ tới phương diện nấu ăn, cũng không khỏi nhớ tới một vị nữ đồ đệ xinh đẹp đi theo hắn học nấu ăn.

Tuy vị nữ đồ đệ kia có dung mạo kém hơn Đạm Đài Yêu Nguyệt một ít, nhưng cũng là tuyệt sắc hiếm có nhân gian, nhất là một đôi chân dài kia có thể câu hồn đoạt phách, quả thực muốn chết.

Tần Phàm chỉ ngẫm lại thôi đã có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Mấy năm trước, vị nữ đồ đệ này học nghệ thành công rồi xuống núi.

Lấy bản lĩnh nàng học được thì khẳng định bây giờ rất có thành tựu.

Cũng không biết, bây giờ người ở phương nào.

Giữa trưa.

Vương Hạo Nhiên ở trong biệt thự, sau khi ăn đồ ăn Phùng An Na làm thì đi bộ về phía trường học.

Dọc đường, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Chân Lệ.

"Nhi tử bảo bối, buổi tối nhớ về ăn cơm."

Sau khi điện thoại kết nối, Chân Lệ nói với Vương Hạo Nhiên.

"Mẫu thân, tại sao đột nhiên gọi ta trở về nhà ăn cơm?" Vương Hạo Nhiên cũng không nghĩ nhiều, theo bản năng hỏi một câu.

"Hôm nay sinh nhật mẹ, người đã quên rồi sao?" Chân Lệ ngạc nhiên nói.

Vương Hạo Nhiên tìm tòi lại ký ức, phát hiện hôm nay chính xác là sinh nhật Chân Lệ. Không khỏi lúng túng một chút.

"Mẫu thân, ta làm sao có khả năng quên sinh nhật của người? Ta đã chuẩn bị xong quà tặng, dự định bí mật trở về nhà tặng cho người, cho người một kinh hỉ."

Vương Hạo Nhiên lập tức bỏ cứu một thoáng.

"Nhi tử bảo bối thật ngoan." Chân Lệ tin là thật, tán dương một câu, sau đó nhớ tới cái gì đó, nói:

"Nếu người nguyện ý, có thể dẫn theo Vi Vi đến, vừa vặn phần lễ gặp mặt của ta còn chưa cho nàng đâu đấy."

"Khả năng buổi tối nàng có tiết, không biết rõ nàng là có rảnh hay không, chờ một lát ta hỏi nàng một chút." Vương Hạo Nhiên lập lòe nước đôi nói.

Mặc dù Khâu Thiển Vi là giáo sư khoa âm nhạc đại học Thanh Linh, nhưng nhàn hơn nhiều so với Liễu Nguyệt với Kỷ Thủy Dao nhàn nhiều, ban ngày đều không có mấy tiết, làm sao buổi tối lại có tiết.

Hơn nữa, cho dù Khâu Thiển Vi có tiết, nếu nghe được Chân Lệ mời, khẳng định cũng sẽ vứt bỏ dạy học mà đi.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên lo lắng đụng xe, vậy nên mới nói như vậy với Chân Lệ.

"Mẫu thân, người mời những khách nhân nào vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Là một ít bằng hữu có quan hệ không tệ."

"Có bao gồm Đường Băng Vân không?" Vương Hạo Nhiên đã hỏi tới điểm mấu chốt.

"Tất nhiên là bao gồm nàng." Chân Lệ đáp lại một thoáng, ngạc nhiên cảm thán nói "Kkhông biết Đường Băng Vân thế nào, ta cảm giác thái độ của nàng đối với ta cực kỳ tốt."

"Người hẳn cũng biết, ta muốn mua một đồ trang sức bằng ngọc

mới, xem như lễ gặp mặt đưa cho Vi Vi. Ta chọn một chiếc dây chuyền ngọc cực phẩm giá bán năm trăm vạn, nhưng Đường Băng Vân rõ ràng giảm 90% cho ta!"

"Có lẽ giá trị cái dây chuyền ngọc kia vốn không cao, thành phẩm cũng là năm mươi vạn, khả năng nàng bán cho người bằng giá vốn." Trong lòng Vương Hạo Nhiên biết rõ, nhưng không muốn nói với Chân Lệ.

"Ta vẫn có biết một chút, thành phẩm cái dây chuyền ngọc kia tuyệt đối không chỉ năm mươi vạn, ít ra phải ba trăm vạn." Chân Lệ khẳng định nói.

"Ngoại trừ Đường Băng Vân người còn mời ai nữa, bao gồm Tần thúc thúc không?" Vương Hạo Nhiên không muốn tiếp tục trò chuyện cái đề tài này, thế là dời đi lực chú ý, hỏi thăm tình huống khác.

"Đúng, cũng mời hẳn." Chân Lệ nói.

"Thế Tần thúc thúc có thể mang con gái Tần Vận Hàn của hẳn tới hay không?" Vương Hạo Nhiên có loại cảm giác không ổn.

Tần Khai với Vương Hưởng, Chân Lệ là bằng hữu, quen biết rất lâu.

"Ta mới gọi điện thoại với hẳn, hẳn còn đặc biệt nói sẽ mang nữ nhi tới." Chân Lệ trả lời.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, chỉ cảm thấy có chút tê cả da đầu.

Mang Khâu Thiển Vi đi tiệc sinh nhật Chân Lệ, sau đó Chân Lệ đưa lễ gặp mặt cho Khâu Thiển Vi, Đường Băng Vân với Tần Vận Hàn ở bên cạnh nhìn xem. . .

Hắn ngẫm lại cái tình cảnh này đều cảm giác lông tơ dựng đứng.

Lúc này, không xa bên cạnh Vương Hạo Nhiên có một chiếc xe thương vụ lái qua.

Mở ra cửa sổ xe, đang có một khuôn mặt đẹp đẽ đang nhìn phong cảnh xẹt qua cửa sổ, cũng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên ở bên đường gọi điện thoại.

【 Đỉnh, chúc mừng kí chủ vận khí bạo rạp, lần đầu gặp nữ chính Tổng Chỉ Hủy, hào quang đào hoa siêu cấp phát động hiệu quả thứ hai"Vừa thấy đã yêu". 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tổng Chỉ Hủy đối với kí chủ tăng lên tới 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tàn Phàm -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

"? ? ?"

Vương Hạo Nhiên đang ngây người bỗng nhiên nhận được ba cái tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Khiến hắn có chút không hiểu chuyện gì.

Ánh mắt quét bốn phía, tìm kiếm thân ảnh "Tổng Chỉ Hủy", đáng tiếc xem đi xem lại chỉ có từng chiếc xe. Trong số người đi đường xung quanh không có một mỹ nữ nào.

Vương Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt.

Tuy không nhìn thấy Tổng Chỉ Hủy nhưng hắn vẫn có thể đoán được tình huống.

Vừa nãy hắn Tổng Chỉ Hủy ngồi trong chiếc xe nào đó đi qua, nàng

nhìn thấy mình, mình lại không nhìn thấy nàng.

Chuyện này cũng để Vương Hạo Nhiên rõ ràng một chút.

B @@@

Chương 612: Sinh Nhật Của Chân Lệ (2)

Đó chính là điều kiện phát động hiệu quả hào quang siêu cấp đào hoa chỉ cần nữ chính nhìn thấy mình là được rồi, mình không nhất định cần nhìn thấy nữ chính.

Sau khi làm điều này, Vương Hạo Nhiên lập tức đột phát ý tưởng, liền muốn dán hình của mình khắp nơi tung để làm lưới bắt cá.

Nhưng mà sau khi suy nghĩ một chút, lập tức cảm thấy cách này không thể được.

Điều kiện phát động hiệu quả hào quang siêu cấp đào hoa là "Lần đầu gặp" .

Nói cách khác, nữ chính vẫn phải nhìn thấy bản thân hắn mới được.

"Nhi tử bảo bối, tại sao ngươi không nói chuyện?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng của Chân Lệ.

"Đây, ta vẫn đang nghe đây." Vương Hạo Nhiên đáp lại nói.

"Vì làm tiệc sinh nhật cho ta ba ba người tiêu một giá tiền rất lớn, đặc biệt mời một vị đầu bếp nổi danh quốc tế tới. Người muốn ăn đồ ăn gì nói cho mụ mụ. Đến lúc đó mụ mụ báo vào thực đơn."

"Ta ăn cái gì cũng được, không sao cả."

Chân Lệ nói: "Thật không có sao? Cơ hội khó được đấy. Vị đầu bếp nổi danh quốc tế này có tài nấu ăn tốt vô cùng, quả thực thần kỳ. Nàng cũng là bếp trưởng của bữa tiệc sinh nhật nữ vương đất nước mặt trời mọc, còn được nữ vương trao tặng tước vị."

Người bình thường không mời được, ba ba của người hiến máu lớn mới mời tới được. Người xác định không chọn mấy món đồ muốn ăn sao?"

"Mẫu thân, ta không có đồ ăn đặc biệt muốn ăn thật."

Vương Hạo Nhiên còn đang suy tư chuyện của Tổng Chỉ Hủy kia, trong lòng vừa lo mấy người Khâu Thiến Vi gặp nhau, căn bản không có tâm tình gọi món ăn.

"Vậy được rồi." Chân Lệ cũng không cưỡng cầu, nhắc nhở một tiếng "Tối nhớ về nhà ăn cơm đấy."

"Nhất định." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng.

Cúp điện thoại.

Trong lòng suy tư đến tránh đụng nhau như thế nào.

Khâu Thiến Vi không biết hôm nay là sinh nhật Chân Lệ, mình không nói nàng cũng không có đầu nguồn biết được tin tức.

Bởi vậy, bên Khâu Thiến Vi giấu bằng cách không nói là được rồi.

Đường Băng Vân đã có tin tức, cũng nhận được mời.

Hắn là Tần Vận Hàn cũng biết được tin tức từ chỗ Tần Khai.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại cho Tần Vận Hàn trước.

"Honey, chuyện gì vậy?" Trong điện thoại truyền đến âm thanh ngọt ngào của Tần Vận Hàn.

"Trốn học đi, ta dẫn người đi xem phim." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được!"

Cách điện thoại Vương Hạo Nhiên vẫn có thể cảm nhận được Tần Vận Hàn đang xúc động.

Vương Hạo Nhiên cũng lười đến trường học, báo cho Liễu Nguyệt một chút, để nàng thay mặt mình xin phép nghỉ, lập tức trở về biệt thự lái chiếc Aventador đi ra.

Sau đó đi tới trên đường cái ngoài trường.

Tần Vận Hàn ăn mặc quần áo đẹp đẽ, trang điểm xinh đẹp, chờ đợi ở bên đường, đầu nhìn đông nhìn tây.

Vương Hạo Nhiên dừng xe ngay cạnh nàng.

"Lên đi." Hạ kính xe xuống, Vương Hạo Nhiên nói một tiếng với nàng.

Tần Vận Hàn hào hứng chui vào tay lái phụ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vui sướng, mang theo một chút nghi hoặc, hỏi:

"Làm sao đột nhiên gọi ta đi xem vậy?"

"Người đoán xem?"

Vương Hạo Nhiên cười cười cổ quái, bỗng nhiên đạp chân ga.

Lamborghini hóa thành một đạo huyễn ảnh lao đi, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Trong một tòa biệt thự.

Phùng An Na mới làm xong việc nhà, trong lúc nhất thời rảnh rỗi liền lấy điện thoại di động ra xem nhóm bằng hữu.

Một cái ghi chú tên là "Chỉ Hủy" gửi tin nhắn tới, hấp dẫn sự chú ý của Phùng An Na.

Phùng An Na vui vẻ, lập tức gọi video nói chuyện ra ngoài.

Vài giây sau, đối diện có người kết nối video nói chuyện.

Trong màn hình điện thoại di động xuất hiện một gương mặt của nữ tử xinh đẹp, nhìn môi trường ở phía sau tựa hồ là ở trong một chiếc xe.

"Sư phụ, người khỏe." Phùng An Na trêu ghẹo nói.

"An Na, ta cũng không muốn bị người gọi như vậy, người vẫn là nên gọi ta là Chỉ Hủy đi." Nữ tử bên kia điện thoại xem thường.

"Tài nấu nướng của ta chẳng phải học từ người sao? Gọi là sư phụ cũng không gọi sai nha." Phùng An Na cười nói.

"Vậy hiện tại tà trực xuất đồ đệ." Tống Chỉ Hủy ra vẻ nghiêm túc.

Phùng An Na thấy thế, thu hồi suy nghĩ đùa giỡn "Lúc nào về nước?"

"Đã về hai ba ngày. Có người giàu ở Thanh Linh mời tổ chức tiệc sinh nhật." Tống Chỉ Hủy nói.

"Chuẩn bị tiệc sinh nhật cho người giàu, đây không phải kéo thấp thân thể của người xuống sao." Phùng An Na kinh ngạc.

"Hừ, lúc đầu ta là không muốn đồng ý. Nhưng đối phương cho quá nhiều tiền, ta cũng không tiện từ chối." Tống Chỉ Hủy một mặt mê tiền nói.

"Được rồi." Phùng An Na cổ quái cười cười.

"Người ở Hương đảo hay là ở nơi nào?" Tống Chỉ Hủy hỏi.

"Ở cùng một cái thành thị với người đó."

"Người cũng ở Thanh Linh sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì tốt quá, ngày mai có rảnh không? Đi ra gặp mặt đi, đã lâu chúng ta không gặp nhau rồi." Tống Chỉ Hủy vội nói.

Hai người quen biết ở nước ngoài.

Lúc ấy Phùng An Na ở nước ngoài du học, lúc bá sư học tập trừ nghệ của Tống Chỉ Hủy.

Hai người nói chuyện cực kỳ hợp ý, cũng vừa là thầy vừa là bạn, quan hệ càng gần đã trở thành bạn thân.

Chỉ là sau khi Phùng An Na về nước, hai người cách nhau khá xa, cơ hội gặp mặt tương đối ít.

Lúc này cùng ở một cái thành thị, nếu không gặp mặt một lần thì vậy cũng quá lãng phí cơ hội.

"Đúng là đã rất lâu không gặp, ta cũng rất muốn gặp người. Chỉ là, hiện tại ta đang làm thuê cho người ta, muốn ra ngoài phải xin nghỉ phép." Ngữ khí Phùng An Na có chút bất đắc dĩ.

"Người không có nói đùa chứ, tiểu công chúa Phùng gia làm thuê cho người ta, người làm công việc gì vậy?" Tống Chỉ Hủy ngạc nhiên không thôi.

"Làm bảo mẫu cho người ta." Lúc Phùng An Na nói ra lời này chỉ cảm thấy thật là mất mặt.

"Đừng đùa ta được không?" Tống Chỉ Hủy một mặt không tin.

"Không đùa người, ta nói thật mà." Phùng An Na nghiêm mặt nói.

Tống Chỉ Hủy thấy biểu tình của Phùng An Na nghiêm túc, không giống nói dối, nên cũng tin, ngưng trọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ta. . . Ta thiếu nợ tiền của người khác, thiếu rất nhiều tiền, nhiều đến mãi mãi cũng trả không nổi. Đối phương nói, muốn ta làm bảo mẫu để trả nợ." Phùng An Na không có mặt mũi nói ra tình hình thực tế, thế là biên tạo một cái lý do.

"Đối phương là người nào?" Tống Chỉ Hủy nhíu lại lông mày hỏi.

N @@@

Chương 613: Nói Chuyện Với Bạn Thân

"Một tên phú nhị đại tên là Vương Hạo Nhiên." Phùng An Na đơn giản giới thiệu một chút.

"Vương Hạo Nhiên? Quả nhiên ngay cả cái tên cũng không phải người tốt!" Tống Chỉ Hủy khế nói.

"Tại sao ta cảm giác dường như người rất có thành kiến với cái tên này nha?" Phùng An Na kinh ngạc.

Tống Chỉ Hủy oán niệm tràn đầy nói: "Lúc ở nước ngoài, ta gặp được một người tên là Vương Hạo Nhiên, dáng dấp tai to mặt lớn, xấu muốn chết, bụng trướng lên như là thai phụ mười tháng vậy.

Gia hỏa này rõ ràng nói là muốn bao nuôi ta, ta làm sao có khả năng để ý loại người này chứ? Hấn phiền ta một hồi lâu, ta thật vất vả mới thoát khỏi."

Sau khi chửi bậy, tiếp đó hiếu kỳ hỏi Phùng An Na:

"Phú nhị đại để người làm bảo mẫu trả nợ khăng định là dáng dấp cực kỳ xấu đúng không?"

" ỳ . . . Xấu thì không xấu." Tuy là Phùng An Na muốn cùng Tống Chỉ Hủy một chỗ chửi bậy, cũng che giấu lương tâm nói chuyện không tốt, nhiều nhất, không khen hấn đẹp trai là được. Liền trả lời như thế.

"Hả, người nói cái tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên này có phải là phụ thân hấn tên là Vương Hưởng, trong nhà có tập đoàn Vương thị hay không?" Tống Chỉ Hủy đột nhiên nhớ tới cái gì.

"Đúng, làm sao người biết?"

"Trời ạ. Ta chính là ứng tên Vương Hưởng này mời, đi chuẩn bị tiệc

tối sinh nhật cho lão bà của hắn. Sớm biết thế này cho dù có cho ta nhiều tiền ta cũng không đồng ý việc này." Tống Chỉ Hủy hồi hận không thôi, sau khi dừng lại một chút, bỗng nhiên ý tưởng đột phát nói:

"An Na, người nói xem ta có nên thả chút gì đó vào trong thức ăn? Làm cho cái tiệc sinh nhật này bị phá hay không?"

"Đừng nghịch, như vậy không phải là người cũng sẽ thiệt thòi sao? Sẽ gây rất trở ngại." Phùng An Na vội vã khuyên can một thoáng.

Dù sao thì Vương Hạo Nhiên cứu mạng của nàng, nàng tất nhiên không có khả năng lấy oán trả ơn, thậm chí ôm lòng cảm kích đối với Vương Hạo Nhiên.

Nếu không cũng sẽ không làm bảo mẫu nấu cơm tỉ mỉ.

Làm sao lại kích động bạn thân đi quấy rối tiệc sinh nhật mụ mụ của Vương Hạo Nhiên chứ?

"Nói cũng phải."

Tống Chỉ Hủy muốn thay Phùng An Na trút giận, nhưng sau khi cảm thấy nguyện vọng Phùng An Na chẳng mạnh mẽ lắm thì lập tức bỏ đi ý nghĩ.

Huống hồ, kiếm lời tiền của Vương gia cũng được coi là một loại trút giận thay cho bạn trai.

Suy cho cùng đích thật là Vương Hưởng dùng giá tiền cực lớn để mời nàng tới.

"Hiện tại đã hết độc thân chưa?" Phùng An Na bát quái.

"Ta vẫn độc thân tới bây giờ." Tống Chỉ Hủy ra vẻ u oán nói.

"Vậy có thích người nào hay không?" Phùng An Na hỏi tiếp.

Nghe vậy, não hải Tống Chỉ Hủy không kèm nổi hiện lên soái ca đang gọi điện thoại ở bên đường, trái tim không khỏi bắt đầu nhảy lên gia tốc.

"Xem ra là có người thích. Đối phương làm việc gì? Có đẹp trai hay không?" Sau khi Phùng An Na nhìn thấy phản ứng của Tống Chỉ Hủy thì luôn miệng hỏi thăm.

"Ta cũng muốn biết." Tống Chỉ Hủy một mặt bất đắc dĩ.

"Chuyện gì xảy ra?" Phùng An Na cảm thấy trong đó có cố sự.

"Người có tin chuyện vừa thấy đã yêu hay không?" Tống Chỉ Hủy hỏi.

"Không tin." Phùng An Na lắc đầu.

"Vài phút trước ta cũng không tin. Nhưng bây giờ ta tin rồi."

Tống Chỉ Hủy hoạt bát rộng rãi, hơn nữa đối phương lại là bạn thân của mình, bởi vậy cũng không có che giấu tâm sự của mình.

"Trời ạ, đối phương đẹp trai cỡ nào, dĩ nhiên có thể mê hoặc mỹ nữ chân dài như người." Phùng An Na ngạc nhiên.

"Dù sao đặc biệt đẹp trai thì cũng thôi đi, hoàn toàn đẹp đến nỗi vượt qua mỹ quan của ta." Tống Chỉ Hủy hồi tưởng hình ảnh ngay lúc đó một chút, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một chút hoa si.

"Có cơ hội thì ta cũng muốn gặp một lần." Phùng An Na nói.

"Ta còn không xác định, sau này có thể nhìn thấy hẳn hay không nữa." Tống Chỉ Hủy một mặt ưu sầu.

"Yên tâm yên tâm, đã duyên phận để người vừa thấy đã yêu đôi phương, vậy thì khẳng định duyên phận sẽ để cho các người gặp nhau lần nữa." Phùng An Na trấn an nói.

Ưu sầu trên mặt Tống Chỉ Hủy vẫn không giảm, nhưng mà ngoài trông chờ vào duyên phận ra cũng làm không được cái gì, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

"Người xem có thể xin phép nghỉ hay không, xin được thì nói cho ta. Ngày mai chúng ta đi ra gặp mặt, cùng đi dạo phố." Tống Chỉ Hủy nói.

"Được." Phùng An Na liên tục gật đầu.

Tiếp tục cùng Tống Chỉ Hủy nói chuyện phiếm một câu, kết thúc video nói chuyện.

Cái giờ này còn không có đến giờ đi học buổi chiều.

Phùng An Na tìm tới wechat của Vương Hạo Nhiên, gọi tới video nói chuyện.

Bí bo.

Đối diện từ chối không tiếp.

Biệt thự này cách địa học Thanh Linh không xa, mơ hồ có thể nghe được tiếng chuông của trường học.

Lúc chiều, Phùng An Na tính toán thời gian tan học lại gọi video tới nói chuyện.

Đối diện vẫn là từ chối không tiếp.

Phùng An Na cũng không dám quấy rầy, dự định các loại Vương Hạo Nhiên trở về thời điểm, cùng hắn nói chuyện này.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên từ chối không tiếp Phùng An Na video nói chuyện phía sau, tiếp tục bận rộn.

Hắn không phải là không muốn tiếp, mà là không rảnh.

Hết bận phía sau, gọi một cú điện thoại cho Đường Băng Vân.

"Mời người nhìn điện ảnh, có rảnh không?"

Điện thoại kết nối phía sau, Vương Hạo Nhiên cười ha hả hỏi.

Đường Băng Vân chính giữa xử lý công sự, vốn là không rảnh, nhưng vẫn là vút xuống trong tay sự tình đi thuận theo.

Thời gian lặng yên mà qua, đi tới chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên một người lái xe, rời đi tình lữ khách sạn, hướng Vương gia biệt

Một chiếc Lamborghini Aventador tiến vào trong cửa lớn đang mở của biệt thự Vương gia, lập tức dừng đến biệ trên đất trống phía trước biệt thự.

Cửa xe mở ra, Vương Hạo Nhiên từ đó đi xuống, lập tức quay tới vị trí tay lái phụ bên kia, đem một chùm hoa hồng cùng nước hoa bách hợp phối hợp hoa lầy ra.

Giữa đất trống phía trước biệt thự đã đặt một ít xe sang, đại bộ phận trong đó là xe thương vụ.

Có lẽ khách mời tham gia tiệc sinh nhật của Chân Lệ đã đến một phần.

Vương Hạo Nhiên đang cầm hoa, đi vào cửa chính biệt thự.

"Thiếu gia khỏe."

Người hầu đi ngang qua sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì nhận nhịp cung kính lên tiếng.

Vương Hạo Nhiên gật đầu ra hiệu, hướng về một người hầu hỏi thăm một thoáng xem Chân Lệ ở chỗ nào.

E @@@

Chương 614: Phụ Mẫu Kỳ Hoa (1)

↳Sau khi đạt được câu trả lời thì đi đến phòng tiếp khách.

Trong phòng tiếp khách, Chân Lệ đang chào hỏi vài bằng hữu.

"Mẫu thân, sinh nhật vui vẻ." Vương Hạo Nhiên trực tiếp đi đến đưa ra một bó hoa, nở nụ cười.

"Cảm ơn nhi tử bảo bối." Chân Lệ nhận lấy, nghiêng người ôm hân một chút "Hoa rất xinh đẹp, mẹ mẹ cực kỳ ưa thích."

Mặc dù chỉ là một chùm hoa đơn giản, nhìn lên nhiều nhất chỉ là mấy trăm khối. Nhưng mà cái này không ảnh hưởng đến sự vui sướng trong lòng Chân Lệ.

Suy cho cùng đây là nhi tử tặng.

Coi như là quà tặng bình thường thì nàng cũng ưa thích.

"Không chỉ là hoa dâu." Vương Hạo Nhiên cười lấy nhắc nhở một tiếng.

Chân Lệ khẽ giật mình, hiểu ý, ánh mắt kiểm tra một hồi bên trong bó hoa, lập tức từ đó tìm ra một tấm thẻ ngân hàng. Mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Bên trong có ba trăm triệu, mật mã là sinh nhật của người, đưa cho người, tùy tiện tiêu đi nha." Vương Hạo Nhiên ở bên tai Chân Lệ nhỏ giọng nói.

Chân Lệ giật nảy mình. Nhưng mà nơi này có khách, nàng không có hỏi nhiều.

Vương Hạo Nhiên chào hỏi bằng hữu của Chân Lệ, theo bối phận thì đều xem như thúc thúc a di của hắn. Trong đó, còn có một ít khuôn mặt nhìn rất quen mặt.

Lễ phép đánh một cái chào hỏi với những người này.

Chân Lệ ôm nghi hoặc, tìm cái lý do gọi Vương Hạo Nhiên ra phòng tiếp khách.

Dọc đường, Vương Hạo nhìn thấy cũng đi tới.

Một nhà ba người đi tới một căn phòng trống nào đó.

"Nhi tử, trong tấm thẻ này thật sự có một trăm triệu sao? Từ đâu mà người có nhiều tiền như vậy?" Nơi này không có người ngoài, Chân Lệ cũng nói ra nghi vấn của mình. Trong lời nói có chút dáng vẻ lo lắng.

Dường như sợ đây là do nhi tử thông qua thủ đoạn phạm pháp đạt được.

"Dùng tiền tiêu vặt các người cho đầu tư cổ phiếu kiếm được, yên tâm cầm lấy dùng đi." Vương Hạo Nhiên giải thích một chút. Sợ Chân Lệ không tin, mở ra một cái APP đầu tư cổ phiếu trong điện thoại di động, phô bày lợi nhuận trong tài khoản một chút.

Chân Lệ cùng Vương Hạo Nhiên xem xét, liếc nhau một cái, choáng váng.

Hai người đối với lời nói của nhi tử cũng không còn hoài nghi. Mừng rỡ một hồi lâu.

Chân Lệ nhớ tới cái gì, trở về bên trong phòng cầm tới một cái hộp nhỏ .

"Đây là dây chuyền ta tặng cho Vivi. Sao lại không mang nàng tới?" Chân Lệ hỏi.

"Buổi tới nàng có tiết, không tới được, kêu ta thay nàng chúc mừng người một tiếng." Vương Hạo Nhiên căn bản không nói cho Khâu Thiển Vi.

Chân Lệ gạt đầu một cái, đem hộp nhỏ chứa dây chuyền ngọc đưa cho Vương Hạo Nhiên "Vậy cái lễ gặp mặt này giúp ta đưa cho Vivi đi, xem nàng có thích hay không, nếu không ưa thích thì ta tìm Đường Băng Vân đi đổi."

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên nhận lấy hộp nhỏ.

Một trận tiếng âm nhạc vang lên, đầu nguồn là từ trên mình Chân Lệ truyền đến.

Chân Lệ lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn thông báo một chút thì nghe điện thoại.

"Chân tỷ, ta đột nhiên có việc, không tới dự tiệc sinh nhật của người được, thật là ngại quá." Đường Băng Vân ở trong điện thoại vừa xin lỗi vừa nói.

"Người bị sao vậy, ngã bệnh sao?" Chân Lệ nghe ra âm thanh của Đường Băng Vân có chút hữu khí vô lực, liền hỏi.

"Thân thể có chút không thoải mái." Đường Băng Vân trả lời.

"Chuyện gì xảy ra, đi tìm bác sĩ khám chưa vậy?"

Bởi vì Đường Băng Vân niềm nở, gần đây Chân Lệ cùng Đường Băng Vân rất thân mật, quan hệ đều gần thêm không ít, sau khi nghe được Đường Băng Vân không thoải mái thì tránh không được quan tâm một thoáng.

"Không có gì đáng ngại, không cần tìm bác sĩ." Đường Băng Vân nói.

"Bị bệnh sao có thể không đi tìm bác sĩ chứ? Nếu như càng ngày càng nghiêm trọng hơn vậy thì phiền toái." Chân Lệ cung kính nói.

"Thật không có việc gì, chính là. . ." Đường Băng Vân nói xong bỗng nhiên dừng lại một chút, tựa hồ đang sắp xếp lại ngôn ngữ.

Chân Lệ thấy nàng muốn nói lại thôi, hình như hiểu ý "Há, là cái chủng loại không thoải mái vào mỗi tháng kia phải không?"

"Đúng vậy, thật là không thể gạt được Chân tỷ." Đường Băng Vân cười cười, chỉ là trong tiếng cười có chút lúng túng.

"Nấu chút nước đường đồ uống đi, sẽ làm dịu không ít." Cũng là nữ nhân, Chân Lệ rất có kinh nghiệm với cái này, bởi vậy cho một cái đề nghị.

"Thật tốt quá, ta hiểu rồi."

Đường Băng Vân đáp lại một tiếng, rất nhanh kết thúc trò chuyện điện thoại cùng Chân Lệ.

Nàng tìm trong danh bạ một chút, tìm tới số điện thoại của nữ trợ lý gọi tới.

Trong điện thoại, Đường Băng Vân kêu nữ trợ lý đi mua vài thứ tới.

Chỉ là cũng không phải mua đường đỏ, mà là để nữ trợ lý mua chút dược cao tiêu sưng giảm đau.

"Vừa rồi không thấy Tần thúc thúc, hẳn không tới sao?" Vương Hạo Nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Chân Lệ.

"Mới thông qua điện thoại nói là có chút việc chậm trễ một thoáng, một hồi mới tới." Vương Hạo Nhiên biết Vương Hạo Nhiên nói "Tần thúc thúc" là chỉ Tần Khai, lập tức trả lời một tiếng.

Suy cho cùng hai nhà xem như quen biết đã lâu. Trước đây, Vương Hạo Nhiên mang theo Vương Hạo Nhiên đi đến nhà Tần Khai làm khách mời, Tần Khai cũng mang theo Tần Vận Hàn tới Vương gia làm khách.

"Nhi tử bảo bối, trên thực tế người muốn hỏi là nữ nhi của Tần thúc thúc có tới hay không chứ gì?" Chân Lệ cảm thấy xem thấu nhi tử tâm tư đồng dạng.

"Mẫu thân, sao người sẽ cho rằng như vậy?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc.

"Đừng nghĩ gạt mẫu thân người, Vivi là một giáo sư của khoa âm nhạc, nào có nhiều tiết như vậy, làm sao có khả năng buổi tối còn cần lên lớp, hơn nữa mặc dù có tiết, lấy mức độ nàng quan tâm người thì khẳng định sẽ tới tham gia tiệc sinh nhật của ta." Chân Lệ

phân tích một đọt, lập tức trực tiếp vạch trần Vương Hạo Nhiên:

"Căn bản là người không có nói chuyện sinh nhật cho Vivi, phải không?"

Wương Hạo Nhiên ngẩn ngơ.

Chân Lệ nửa trước đoán đoán sai, nhưng nửa đoán sau đoán ngược lại rất chuẩn.

"Mẫu thân, người thật đúng là thông minh." Vương Hạo Nhiên cổ quái cười cười.

"Người đây là ăn lấy trong chén, nhìn trong nồi nha!" Mặt Chân Lệ cứng nhắc, hỏi: "Đến cùng là người ưa thích Vận Hàn hay là ưa thích Vivi? Kêu người chọn, người sẽ chọn ai?"

Wương Hạo Nhiên theo bản năng lộ ra vẻ suy tư.

Sau khi Chân Lệ nhìn thấy cũng nhin không được vổ một cái vào bờ vai của hấn "Nhi tử ngốc, người còn chọn thật sao? Đương nhiên là muốn hết rồi!"

E @@@

Chương 615: Phụ Mẫu Kỳ Hoa (2)

P"Hả?" Vương Hạo Nhiên bị hành động này của Chân Lệ làm cho

khó hiểu.

"Hả cái gì mà hả, hai người các nàng đều là nữ nhân tốt, dáng dấp lại xinh đẹp như vậy, chọn ai người cũng thua thiệt, đương nhiên là muốn hết." Chân Lệ đương nhiên nói.

Vương Hưởng ở một bên nghe vậy, đáp lên bả vai của Vương Hạo Nhiên, giọng nói nặng nề nói:

"Nhi tử bảo bối, nhân khẩu Vương gia chúng ta đơn bạc, đời này của Vương gia chỉ có một mình ngươi. Trách nhiệm nối dõi tông đường toàn bộ rơi xuống trên đầu của ngươi. Ngươi có thể tìm mấy người thì mấy người, nhiều người thì sinh càng nhiều mà. Có thể chán hưng Vương gia hay không thì phải xem ngươi."

"Nhi tử bảo bối, nhà chúng ta không thiếu tiền, nhiều hay ít cũng nuôi nổi, không cần lo lắng nhiều như vậy." Chân Lệ đi theo phụ họa một câu.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ người một lời ta một câu, tiến hành lên "Giáo dục gia đình" .

Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất im lặng.

Chỉ cảm thấy hai người quá kỳ hoa.

Nhưng mà nghĩ tới thiết lập phản phái của hai người thì lại cảm thấy giật mình.

Nếu hai người không có quan niệm kỳ hoa này thì cũng không dạy ra một nhi tử phản phái như mình nha?

Vương Hạo Nhiên bị dạy bảo, thuận theo tự nhiên, tỏ thái độ tiếp nhận hai người giáo dục.

Vương Hưởng cùng Chân Lệ vui mừng không thôi, lập tức đi đến

phòng khách chào hỏi khách mời.

Lúc này cách giờ cơm còn có một đoạn thời gian.

Vương Hạo Nhiên không hứng thú giao tiếp với người có bối phận lớn hơn mình, bởi vậy không có đi đến phòng khách bên kia, chỉ là ở trong khu nhà cao cấp của Vương gia đi dạo một thoáng.

"Biểu ca Hạo Nhiên!"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng gọi âm ỉ quen thuộc.

Vương Hạo Nhiên nhìn lại, phát hiện là biểu đệ Chân Vi.

Lúc Chân Vi ở trung học Thủy Trạch cùng lớp với Tần Vận Hàn, hơn nữa là liếm cầu trung thành của Tần Vận Hàn.

Chỉ là sau khi bị Vương Hạo Nhiên giáo dục một phen thì cũng không dám lại đánh chủ ý vào Tần Vận Hàn.

Sau khi thi đại học, Vương Hạo Nhiên cùng Chân Vi không có liên hệ.

Thành tích của Chân Vi tương đối kém.

Vương Hạo Nhiên chỉ mơ hồ biết Chân Vi dùng tiền đi học ở trường đại học tư nhân.

Nhưng cụ thể là trường học nào thì không được biết rồi.

"Biểu ca, mấy tháng không thấy, ngươi lại trở nên đẹp trai nha!"

Trong lúc suy tư, Chân Vi chạy lên tới trước nhình nọt nói.

"Nói nhảm." Vương Hạo Nhiên ném ra hai chữ đáp lại Chân Vi một chút. Bởi vì, hắn cảm giác Chân Vi cười đến có chút quỷ dị, hình

như không có chuyện gì tốt.

"Biểu ca, người cùng Tần Vận Hàn đều đi đại học Thanh Linh, có lẽ là cua nàng vào tay rồi đúng không? Có quay video nàng không? Để ta thưởng thức chiêm ngưỡng phong thái của người một chút?"

Chân Vi một mặt dung tục, xoa xoa đôi bàn tay, hướng về Vương Hạo Nhiên dò hỏi.

"Cút đi."

Vương Hạo Nhiên đập một cước thẳng vào mông của Chân Vi.

Đừng nói hấn không chụp, coi như chụp cũng sẽ không để người khác nhìn.

Lời nói này của Chân Vi quả thực chính là muốn ăn đòn.

"Biểu ca, không cho xem thì không cho xem, đá ta làm cái gì." Chân Vi bị đau, nhe răng trợn mắt, xoa khổ sở thầm nói.

"Người mẹ nó nếu còn nhắc đến việc nàu ta đem người ném vào sông Thanh Linh cho cá ăn." Vương Hạo Nhiên cảnh cáo một tiếng.

"Được rồi, ta không nhắc nữa, không nhắc nữa." Chân Vi sợ hãi, vội vàng khoát tay nói.

"Đúng rồi, bên trên trường học tư nhân của người có nhiều mỹ nữ hay không?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên hỏi thăm.

Cử động lần này tự nhiên là muốn biết trường học kia của Chân Vi có tồn tại hay loại nhân vật như nữ chính hay không

"Nhiều, có nhiều lắm!" Nói đến cái đề tài này, Chân Vi hình như hăng hái, nước dãi bắn tứ tung mà nói:

"Ta vào trường học không bao lâu đã đổi ba người bạn gái xinh đẹp!"

Vương Hạo Nhiên một mặt xem thường.

Chân Vi là mặt hàng gì? Vớ va vớ vẩn, trong nhà chỉ có một chút tiền lẻ.

Bị hấn của được, có thể xưng là mỹ nữ sao?

"Có phải người có hiểu làm gì với hai chữ xinh đẹp hay không? Ta chỉ là cấp bậc mỹ nữ như Tần Vận Hàn, có loại này hay không?"
Vương Hạo Nhiên cho một cái tiêu chuẩn, lại hỏi thăm lần nữa.

"Cái này tất nhiên không có. Tần Vận Hàn thế nhưng là cấp nữ thần, trường học kia của ta cũng không có loại này. Hơn nữa cơ bản đều là thích chơi, kết giao bằng hữu cực kỳ tùy tiện, rất loạn." Chân Vi trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, có thể hiểu rõ.

Suy cho cùng là đại học tư nhân, nói không dễ nghe một chút chính là tiêu tiền liền có thể vào học đại học.

Nhìn chung bên trong tiểu thuyết nam tần, hình như cũng không có nữ chính đến học loại đại học tư nhân này.

Cho dù là thiết lập nữ chính bỏ học, cũng sẽ không thiết lập nữ chính học đại học tư nhân này.

"Biểu ca Hạo Nhiên, trường học chúng ta không có, nhưng đại học khác của thành phố ta có. Trong đó có trường đại học trọng điểm, còn có tên học viện hí kịch cùng học viện nghệ thuật, trong đó tuyệt đối có loại cấp bậc nữ thần như Tần Vận Hàn, sau này nếu ta gặp được thì sẽ hỏi thăm một chút tin tức, tiếp đó nói cho người nha?"

Chân Vi một mặt ân cần nói.

"Người đi học ở tòa thành thị nào?" Vương Hạo Nhiên không có lập tức trả lời, mà là hỏi trước.

"Thượng Hải." Chân Vi nói.

Mắt của Vương Hạo Nhiên sáng lên, có chút ý động.

Thượng Hải còn muốn phần hoa hơn Thanh Linh, coi là đô thị lớn có tính quốc tế.

Bên trong tòa đô thị này có lẽ không thiếu nữ chính.

Hơn nữa, trong bộ phận tiểu thuyết nam tàn, có nhân vật chính từ Thượng Hải bắt đầu sờ soạng lần mò, tiếp đó một đường cất cánh.

"Nếu gặp được loại cấp bậc kia như Tần Vận Hàn thì thông báo cho ta một chút." Vương Hạo Nhiên đáp lại vấn đề trước đây mà Chân Vi nói.

"Được rồi, biểu ca!" Chân Vi hào hứng đồng ý xuống.

Sau khi cùng Chân Vi tán gẫu qua, Vương Hạo Nhiên ở bên ngoài biệt thự tiếp tục đi vài phút, tiếp đó quay người trở về phòng ngủ của mình, chuẩn bị gọi hai cuộc điện thoại, thăm hỏi hai người.

Bởi vì nghĩ lại chuyện hồi xế chiều, cảm thấy thực tế quá mức một chút.

Nhưng mà trong lúc nhất thời hẳn không có chủ kiến tốt hơn mới ra hạ sách này.

o @@@

Chương 616: Biểu Độ Chân Vi

xMột bên khác.

Chân Vi đi dạo trong biệt thự của Vương gia, đi dạo đi dạo, đi tới chỗ sau bếp.

Một ít người đang rửa rau thái thịt, làm chuẩn bị cho tiệc tối.

Một mỹ nữ chân dài ăn mặc áo choàng đầu bếp đang tuần tra kiểm nghiệm lấy, nhìn thấy xử lý nguyên liệu nấu ăn không hợp cách liền sẽ để người xử lý lần nữa.

Trong đó cần một ít giai đoạn xử lý nguyên liệu nấu ăn khó khăn còn sẽ tự thân ra tay.

Lúc này, vị mỹ nữ chân dài ăn mặc áo choàng đầu bếp đang xử lý một cái vây cá ngừ.

Ánh mắt Chân Vi bị mỹ nữ chân dài kia hấp dẫn, ngừng chân nhìn một hồi lâu.

Nhưng mà cũng vèn vèn chỉ nhìn một chút mà thôi.

Hắn rõ ràng chính mình có bao nhiêu cân lượng, tự nhiên hiểu rõ mỹ nữ cấp bậc nữ thần này hẳn căn bản không có khả năng của được.

Chân Vi tiếp tục xem một hồi, chợt nhớ tới cái gì đó.

Chính mình không cưa được, có thể giới thiệu cho biểu ca Hạo Nhiên mà?

Biểu ca Hạo Nhiên vui vẻ, khẳng định cũng sẽ cho chính mình chỗ tốt.

Nghĩ như vậy, Chân Vi hào hứng đi vào chỗ làm việc sau bếp.

"Mỹ nữ, người khỏe, thêm cái Wechat chứ?" Chân Vi trực tiếp mở lời nói.

Tổng Chỉ Hủy đang xử lý vây cá ngừ, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, nghe được bên cạnh truyền đến lời nói thì cũng không có nghiêng đầu đi nhìn, mà là nhàn nhạt lên tiếng đáp lại một thoáng.

"Xin lỗi, ta đang bận."

Chân Vi cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ đợi vị mỹ nữ chân dài này xử lý hoàn tất vây cá ngừ.

"Hiện tại thông thả rồi chứ?"

Tổng Chỉ Hủy dùng khăn lông xoa xoa bao tay, vậy mới quay đầu nhìn về phía người nói chuyện.

Thật là bỉ ổi. . .

Đây là ấn tượng đầu tiên của nàng đối với người trước mắt.

"Ngại quá, ta còn chuyện khác phải bận rộn, xin người không nên quấy rầy ta." Tổng Chỉ Hủy nói.

Chân Vi lập tức cũng có chút khó chịu.

Mới vừa rồi còn có thể hiểu thành vị mỹ nữ chân dài này đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, vậy mới không rảnh cho phương thức liên lạc.

Nhưng bây giờ nguyên liệu nấu ăn đã được xử lý hoàn tất, tay nhân rỗi, thêm cái Wechat khó khăn như thế sao?

"Xin nhường lối, không nên quấy rầy người nơi này làm việc."

Chân Vi trêu chọc trong bếp, hơi chần chừ, chậm trễ tiến độ làm việc, Tống Chỉ Hủy không khỏi nói một tiếng.

"Người biết ta là ai không? ! Dám nói với ta như vậy!"

Chân Vi cảm giác mặt mũi trở ngại, tức giận cất giọng nói.

Sau khi nhìn thấy cái thần sắc kia của Chân Vi, Tống Chỉ Hủy theo bản năng suy đoán thân phận của hắn một chút.

Rất nhanh nàng liền nghĩ đến một người, đó chính là phú nhị đại Vương Hạo Nhiên trong miệng bạn thân Phùng An Na.

"Há, vậy người nói một chút, người là ai?" Tống Chỉ Hủy còn không xác định, bởi âm thanh nhạt nhẽo hỏi.

"Ta là. . ." Chân Vi muốn báo ra thân phận của mình, nhưng lời đến khóe miệng thì bỗng nhiên lại thu về.

Bởi vì cảm thấy thân phận mình không quá đúng quy cách.

Chẳng qua hắn là bà con xa của Chân Lệ mà thôi, tính toán không được cái gì.

Tới trước tiệc sinh nhật, cũng tiến đến đụng phải mà thôi, căn bản không phải được mời mà đến.

Cho dù nói ra thân phận, mỹ nữ trước mắt này cũng sẽ không cho chính mình mặt mũi.

Nhưng mà Chân Vi cảm thấy mắt mặt, thế là ngoài mạnh trong yếu mà nói:

"Chẳng mấy chốc người sẽ biết thân phận của ta, chờ đó cho ta!"

Dứt lời, Chân Vi mang theo một chút oán khí rời đi.

Tổng Chỉ Hủy nhíu nhíu mày. Cũng không có nhìn ra Chân Vi đang phô trương thanh thế.

Bởi vì nàng có một cái quan niệm vào trước là chủ, đó chính là cho đối phương là "Vương Hạo Nhiên" .

Đối phương bỗng nhiên thả ra lời nói cứng rắn, hiển nhiên là cáo trạng với phụ mẫu.

Nhưng Tổng Chỉ Hủy cũng không sợ.

Nàng được Vương Hưởng mời tới, hoặc là chuẩn xác một chút chính là Vương Hưởng cầu nàng tới.

Nàng còn cần phải sợ Vương Hạo Nhiên sao?

Cho dù Vương Hạo Nhiên này đi cáo trạng thì thế nào?

Không nói đến Vương Hưởng có thể giúp đỡ nhi tử hay không, cho dù là giúp đỡ thì nàng cũng không sợ.

Nàng cũng không phải ăn chay.

Tổng Chỉ Hủy tiếp tục vội vàng công tác của mình, cũng không có đem lời dung tục của gia hỏa kia để ở trong lòng.

Chân Vi rời khỏi say bếp, trực tiếp đi tìm Vương Hạo Nhiên.

Nhưng lại không có tìm thấy, sau khi hỏi mấy người hầu thì bọn họ

cũng trả lời là không biết rõ.

Chân Vi có chút bất đắc dĩ.

Sắp đến lúc mang thức ăn lên của tiệc sinh nhật, Vương Hạo Nhiên ngủ nấu cháo trong phòng ngủ mới hiện thân.

Tiệc sinh nhật tổng cộng có hai bàn, một bên là các bằng hữu của Chân Lệ, một bên là người thân.

Vương Hạo Nhiên ngồi bên bàn người thân.

Chân Vi tiến đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên ngồi xuống.

"Biểu ca, vừa rồi ở sau bếp ta nhìn thấy một mỹ nữ chân dài, rất đẹp." Chân Vi nhỏ giọng nói.

"Có xinh đẹp như Tần Vận Hàn không?" Vương Hạo Nhiên thấp giọng hỏi.

"Có, hơn nữa còn cao hơn Tần Vận Hàn nhiều, chân cũng dài hơn Tần Vận Hàn." Chân Vi một mặt dung tục nói.

Lông mày Vương Hạo Nhiên nháy một cái.

Tần Vận Hàn có 1m75, ở bên trong nữ sinh đã coi như là rất cao.

Mỹ nữ chân dài này lại còn cao hơn?

Nữ nhân cao như vậy vốn là rất ít, mỹ nữ cao như vậy càng hiếm thấy.

Vương Hạo Nhiên có một ít hào hứng, chỉ là giờ khắc này ở trên yến tiệc, không tiện chạy đến sau bếp đi xem một chút.

"Người chụp ảnh chưa vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không có." Chân Vi lắc đầu, lập tức kiện đến "Lúc ấy ta thấy cmỹ nữ chân dài kia liền muốn vì ca mà xin phương thức liên lạc, thế nhưng nàng không biết điều, căn bản không để ý đến ta."

"Lúc ấy ta nhắc đến biểu ca ngươi, thế nhưng nàng nói ngươi là cái rắm, khiêu khích ngươi một hồi, nói chuyện rất khó nghe."

Vương Hạo Nhiên nhắm lại con mắt một chút, nhìn hấn.

Chân Vi có tính cách gì, đại khái hấn vẫn biết rõ ràng.

Tất nhiên sẽ không tin hấn hoàn toàn.

"Được, cùng ta đi hỏi nàng một chút, xem nàng có nói loại lời này hay không, nếu như có thì ta nhất định giáo dục nàng, nếu không có nói thì ta giáo dục ngươi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đừng mà! Biểu ca, ta hơi khoa trương một chút, nàng không có khiêu khích ngươi, chỉ quăng cho ta thò ơ mà thôi." Chân Vi tranh thủ thời gian đổi giọng nói.

"Vừa rồi ngươi nói nàng ở sau bếp, nàng làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

z @@@

Chương 617: Mỹ Nữ Thần Bếp

ε"Hình như là bếp trưởng thì phải." Chân Vi trả lời.

"Tên là cái gì người biết không?"

"Không biết rõ." Chân Vi lắc đầu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được lời này cũng không có tiếp tục hỏi nhiều, dự định sau bữa tiệc tự mình đi xem một chút.

Đồ ăn lên đến không sai biệt lắm, bắt đầu bữa tiệc.

Vương Hạo Nhiên kẹp một lát cá ngừ sống bỏ vào trong miệng, chỉ cảm thấy vị giác bạo tạc.

Ăn quá ngon!

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên sáng lên, liên tiếp kẹp mấy khối.

Mà lúc này, bằng hữu bên bàn kia của mẫu thân Chân Lệ truyền đến một ít âm thanh không thể tưởng tượng nổi.

"Lão Vương, người mời đầu bếp từ nơi nào vậy, tay nghề này cũng quá tốt rồi! Ta cũng ném qua không ít sơn hào hải vị, nhưng vẫn lần đầu nhấm nháp đồ ăn ngon như vậy."

Lời này đến từ trong miệng Tàn Khai.

"Lão Tàn, đây là người có chỗ không biết. Ta mời một vị đầu bếp nổi tiếng quốc tế tới xử lý tiệc sinh nhật lần này, có thể nói là đứng đầu trên thế giới. Đầu bếp của khách sạn năm sao kém xa." Vương Hưởng cười lấy đáp lại nói.

"Vị nào vậy?" Tàn Khai hỏi.

"Chính là vị nữ đầu bếp thiên tài Tổng Chỉ Hủy." Vương Hưởng nói.

"Vị nữ đầu bếp nhận được nữ vương trao tặng tước vị kia sao?" Tần Khai kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hưởng gật đầu.

Bằng hữu khác trên bàn ăn cũng hơi có nghe thấy, nhện nhịp lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bàn bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên nghe được Tần Khai cùng Vương Hưởng nói chuyện với nhau, tay gấp thức ăn đều không kèm nổi run lên một thoáng.

Nhất là nghe được cái tên "Tổng Chỉ Hủy" này.

Cái này chẳng phải là nữ chính vừa thấy đã yêu mình sao?

Hắn đang lo không biết đi đến nơi nào tìm Tổng Chỉ Hủy này.

Không nghĩ tới, đối phương cũng xử lý tiệc sinh nhật của mẫu thân Chân Lệ.

Mỹ nữ chân dài trong miệng Chân Vi chắc hẳn cũng chính là Tổng Chỉ Hủy này.

"Vị mỹ nữ thần bếp kia cũng không phải dễ mời như vậy, làm sao mà người làm được?" Một bên khác, Tần Khai hiếu kỳ hỏi Vương Hưởng.

"Rất khó mời, nếu không có chút giao tình thì sẽ không mời được."

Vương Hưởng không có mặt mũi nói, tiêu phí tổn kếch xù mời tới, cho nên nói láo.

Hơn nữa, không để Tần Khai tiếp tục truy vấn Vương Hạo còn dòi chủ đề đi.

"À, lão Tần, Vận Hàn chất nữ đâu? Không phải người nói mang nàng tới sao, sao lại không thấy người vậy?"

"Vốn đã nói kĩ càng. Ta đã kêu tài xế đi đến trường học đón nàng, nhưng bỗng nhiên nàng gọi điện thoại nói thân thể có chút dễ chịu nên không tới được." Tần Khai giải thích một chút, lập tức quay người nhìn về bàn bên cạnh.

"Hạo Nhiên, lúc người trở về trường học thay ta đi thăm nàng một chút, nếu nàng ngã bệnh thì kêu nàng đi gặp bác sĩ."

"Được rồi, Tần thúc thúc." Vương Hạo Nhiên gật đầu đáp lại.

"Đúng rồi, người cùng Vận Hàn phát triển đến thế nào rồi?"

Ở mấy tháng trước Tần Khai đã biết nữ nhi cùng Vương Hạo Nhiên rất gần gũi.

Bây giờ, hai người cùng học một trường, cơ hội chung đụng cũng nhiều hơn.

Tần Khai quan tâm vấn đề tình cảm của nữ nhi, nhưng mà nữ nhi một mực né tránh, cho nên đành phải hỏi thăm Vương Hạo Nhiên một chút.

Wương Hạo Nhiên nghe xong, trong lòng lộp bộp một thoáng.

Tình hình thực tế có thể nói với Tần Khai sao?

Tất nhiên không thể, nếu nói thì không chừng Tần Khai sẽ liều mạng với mình.

Nhanh chóng suy tư một chút, Vương Hạo Nhiên một mặt sa sút tinh

thần mà nói:

"Tần thúc thúc, Vận Hàn quá lạnh lùng, đối với ta hờ hững lạnh lẽo, quan hệ trước mắt của chúng ta chỉ như là bằng hữu bình thường mà thôi."

Sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói, Tần Khai giật mình, lập tức lại cảm thấy rất bình thường.

"Từ nhỏ Vận Hàn kiêu căng quen rồi, là có chút tính khí đại tiểu thư, nhưng mà tâm nàng vẫn rất tốt."

Giải thích một phen, Tần Khai cười ha hả khích lệ nói:

"Hạo Nhiên, Vận Hàn cũng không có bạn nam giới nào khác, có thể cùng người trở thành bằng hữu hẳn là nhìn người với con mắt khác, người phải cố gắng lên, thúc thúc coi trọng người."

Vương gia với Tần gia quen biết đã lâu, Vương Hạo Nhiên với Tần Vận Hàn cũng đã quen biết rất sớm, rất có điểm thanh mai trúc mã.

Hơn nữa hai người môn đăng hộ đối.

Tần Khai vẫn rất hài lòng đối với Vương Hạo Nhiên, hi vọng nữ nhi tiến tới với Vương Hạo Nhiên.

"Được rồi, ta nhất định sẽ cố gắng." Vương Hạo Nhiên cười ngây ngô đáp lại Tần Khai.

Nhưng trong lòng thì âm thầm nghĩ tới, còn cố gắng? Nếu không phải ta cẩn thận, khả năng người đã chờ làm ngoại công rồi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đồ vật bảo đảm bình an đã sử dụng hết, phải mua nhanh một chút ở trên mạng mới được.

Trong khi nói chuyện, đồ ăn cũng dâng đủ toàn bộ.

"Lão Vương, không phải người có giao tình với vị mỹ nữ đầu bếp thần kia sao? Không bằng tiến cử chúng ta một chút?"

Tần Khai có chút ý động, nghĩ đến lần sau làm yến hội cũng mời vị đầu bếp thần này tới xử lý, bởi vậy liền nói với Vương Hưởng.

Vương Hưởng nghe xong, không khỏi có chút chột dạ, nhưng vẫn kiên trì nói một tiếng: Được.

Hơn nữa, vị đầu bếp thần kia bận rộn nửa ngày, cũng không có ăn cơm.

Theo lễ tiết nên mời người ta tới ăn cơm cùng một chỗ.

"Dạ, ta đi gọi." Chân Vi chủ động xin đi giết giặc nói.

Vương Hưởng gật đầu, nhắc nhở một tiếng "Nhớ phải khách khí một chút."

"Tất nhiên!"

Chân Vi hào hứng rời khỏi sảnh yến hội, hướng về bên ngoài chạy tới, nhanh chóng đã đến sau bếp.

Lúc này, Tống Chỉ Hủy đã cởi bỏ áo choàng đầu bếp bên ngoài, hình như là chuẩn bị rời khỏi.

"Người khỏe, trượng phu a di ta mời người đi qua dùng cơm." Chân Vi nhớ kỹ căn dặn, bởi vậy vẫn rất lễ phép nói.

"Dạ người?" Tống Chỉ Hủy kinh ngạc một thoáng.

"Chính là Vương Hưởng." Chân Vi giải thích một chút.

Tống Chỉ Hủy giờ mới hiểu được, nam tử hèn mọn trước mắt này

không phải Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà biểu đệ này xấu, biểu ca làm sao lại đẹp mắt? Khẳng định cũng rất xấu.

Nàng chỉ mới gặp qua Vương Hưởng mà thôi, cũng không gặp qua Chân Lệ.

Bây giờ Vương Hưởng trung niên phát tướng, không còn suât khí lúc tuổi còn trẻ, căn bản không nhìn thấy dáng soái ca.

Tổng Chỉ Hủy mảy may không cảm thấy Vương Hưởng có gen tốt, tất nhiên cũng cho là như vậy.

Nếu nhìn thấy tấm ảnh lúc còn trẻ của Vương Hưởng, hoặc là nhìn thấy Chân Lệ cũng sẽ không cảm thấy Vương Hạo Nhiên rất xấu.

v @@@

Chương 618: Lại Không Đi

"Ta còn có việc, không đi dùng cơm, làm phiền người truyền lời một chút."

Bởi vì chuyện bạn thân Phùng An Na gặp phải, Tổng Chỉ Hủy căn bản không có cảm tình gì đối với Vương Hạo Nhiên, đồng thời cũng không có cảm tình gì với người của Vương gia.

Trước mắt đã xử lý xong tiệc sinh nhật, công tác của nàng đã hoàn thành, tất nhiên không muốn tiếp tục ở lại.

Sau khi đáp lại một tiếng với Chân Vi, Tổng Chỉ Hủy liền chuẩn bị rời khỏi.

Nàng có một nữ trợ lý sinh hoạt tự nhân, hỗ trợ lo liệu chuyện sinh hoạt, vừa nãy đã gọi qua điện thoại, để nữ trợ lý lái xe tới đón người.

Tính toán thời gian, đã gần đến bên biệt thự Vương gia.

Tổng Chỉ Hủy không muốn ở lại thêm, quay người đi đến cửa chính của biệt thự Vương gia.

Chân Vi nhớ đến dặn dò của Vương Hưởng, cũng không dám ép ở lại, chỉ có thể nhanh chóng chạy đến sảnh yến hội, đi thông báo tình huống một chút.

"Thật là tiếc nuối, vị mỹ nữ đầu bếp thần kia có việc nên không tiện ở lại." Vương Hưởng ra vẻ tiếc nuối nói một tiếng.

Trên thực tế, hấn sợ sau khi Tổng Chỉ Hủy đến, trong lúc vô tình nói ra tình huống thật.

Nàng được Vương Hưởng tiêu giá tiền rất lớn mời tới, hoàn toàn không có giao tình.

Vương Hưởng không muốn mất mặt trước mặt bằng hữu, sau khi biết được Tổng Chỉ Hủy muốn rời khỏi, đương nhiên sẽ không giữ lại.

Nhưng mà bởi vì lí do lễ phép, Vương Hưởng vẫn đứng dậy, chuẩn bị đi ra cửa chính đưa tiễn đối phương.

Cuối cùng, Vương Hưởng còn dự định lần sau Vương gia làm việc vui lại tiếp tục mời Tổng Chỉ Hủy đến xử lý yến hội.

"Các vị, xin lỗi không tiếp được một lát. Ta đi xem một chút, có thể mời vị mỹ nữ đầu bếp thàn ở lại yến hội hay không."

Vương Hưởng nói một tiếng với bằng hữu, rời đi sảnh yến hội, đi đến cửa chính của biệt thự.

Vương Hạo Nhiên biết, Vương Hưởng tiêu giá tiền rất lớn mời Tổng Chỉ Hủy tới, bởi vậy hẳn tất nhiên sẽ nghi vấn lời của Vương Hưởng.

Suy nghĩ một chút, cũng đứng dậy rời khỏi sảnh yến hội.

Trước mắt, Tổng Chỉ Hủy này chỉ nhìn thấy hắn, nhưng hắn lại chưa gặp qua Tổng Chỉ Hủy.

Bởi vậy, tất nhiên muốn nhìn một chút vị mỹ nữ đầu bếp thàn trong miệng mọi người đến cùng là có dáng dấp như thế nào.

Nhất là muốn tận mắt nhìn một chút, chân của Tổng Chỉ Hủy có phải rất dài thật hay không.

Vương Hưởng đi tới cửa chính biệt thự.

Tổng Chỉ Hủy đứng đưa lưng về phía biệt thự, sau lưng xách một cái túi xách quý báu, đang đợi.

Nghe phía sau có tiếng bước chân, bỗng nhiên nhìn lại.

"Tổng tiểu thư, không ở lại yến hội rồi mới đi sao?" Vương Hưởng nói.

"Cảm ơn đã mời, ta còn có chút chuyện, không ở lại ăn cơm được." Tổng Chỉ Hủy mặt ngoài khách khí.

"Vậy được rồi," Vương Hưởng cũng không cứng rắn giữ nàng lại, giả bộ như tiếc nuối gật đầu, lập tức nói:

"Sáng mai ta sẽ đem tiền công chuyển vào tài khoản của người."

"Được." Tổng Chỉ Hủy lễ phép gật đầu mỉm cười.

Lúc này, một chiếc xe thương vụ Mercedes màu đỏ chạy tới, đứng ở cửa chính biệt thự Vương gia.

Cũng là nữ trợ lý tư nhân của Tổng Chỉ Hủy lái xe đến.

"Tổng tiểu thư, ta không tiễn xa." Vương Hưởng khách khí lần nữa nói.

Tổng Chỉ Hủy lộ ra một nụ cười giả, làm biếng trả lời, chuẩn bị lên xe.

Bỗng nhiên, ánh mắt nhìn về chỗ không xa có một thân ảnh đang đi tới.

Động tác tiến vào trong xe của Tổng Chỉ Hủy bỗng nhiên cứng đờ, nhìn chăm chú về phía thân ảnh đang đi tới.

Trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ có ý cười đang từng bước tỏa ra, nở rộ.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, đã nhìn thấy Tổng Chỉ Hủy từ xa.

Tổng Chỉ Hủy cao thật.

Nhìn tầm 1m80.

Cao thì cao thật nhưng lại không bằng đường cong kinh người.

Quả thực là vóc dáng siêu mẫu.

Quần jean bó sát người bao lấy một đôi chân cũng rất dài, kích thước cân xứng, một phần nhỏ một phần to đều sẽ mất đi mỹ cảm, vừa bằng quả thật hoàn mỹ.

Vương Hạo Nhiên tự hỏi.

Trên bờ vai còn chưa bao giờ có chân dài như vậy.

Điểm quan trọng nhất là Tổng Chỉ Hủy còn rất trắng.

Loại trắng tự nhiên kia.

Làn da rất đẹp, giống y như trẻ sơ sinh, không có một chút tì vết.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng đi tới bên người Vương Hường.

Tổng Chỉ Hủy nhìn càng rõ ràng thêm, trong lòng như có nai con đang điên cuồng đi loạn.

"Tổng tiểu thư?"

Nữ trợ lý ở ngoài xe, chỉ còn chờ Tổng Chỉ Hủy vào trong xe rồi đóng cửa lại giúp nàng.

Thế nhưng Tống Chỉ Hủy cứ duy trì động tác một chân đạp vào trong xe một chân đạp ở mặt đất, rất lâu không động.

Nữ trợ lý rất khó hiểu, bởi vậy hỏi một câu.

Nghe được âm thanh, Tống Chỉ Hủy lấy lại tinh thần. Vội vàng dời ánh mắt đi nhìn về một chỗ.

Lập tức, thu về cái chân dài đạp vào trong xe.

Đi tới trước mặt Vương Hưởng.

Vương Hưởng thấy thế, cảm thấy có chút kỳ quái.

Lúc đầu Tống Chỉ Hủy đều muốn lên xe đi mất, tại sao bỗng nhiên lại trở về?

"Vương lão bản, ta nghĩ lại rồi, người mời nhiệt tình như vậy, nếu ta cứ rời đi thế thì quá không cho người mặt mũi."

Vương Hưởng đang nghi hoặc, Tống Chỉ Hủy bỗng nhiên lên tiếng.

Bởi vì trái tim đang nhảy loạn, lúc Tống Chỉ Hủy nói lời này không dám nhìn Vương Hạo Nhiên đứng bên cạnh Vương Hưởng.

Nghe được lời của Tống Chỉ Hủy, sắc mặt Vương Hưởng sụp đổ.

Nói thật ra, kỳ thực hẳn rất muốn Tống Chỉ Hủy cứ rời khỏi như vậy.

Bởi vì sợ Tống Chỉ Hủy đi vào yến tiệc, sẽ vô tình vạch trần lời nói dối trước đây của mình.

Nhưng mà Tống Chỉ Hủy đã nói như vậy, Vương Hưởng cũng không có khả năng đuổi người.

"Ha ha, vậy thì xin mời." Vương Hưởng thu lại suy nghĩ, lộ ra nụ cười, mặt ngoài làm bộ rất hoan nghênh.

Lập tức, Vương Hưởng ở phía trước dẫn đường.

Vương Hạo Nhiên biết rõ vì sao thái độ của Tổng Chỉ Hủy chuyển biến, nhưng im lặng không nói.

Dọc đường, Tổng Chỉ Hủy bỗng nhiên hỏi Vương Hưởng:

"Vị bên cạnh ngài là?"

"Đây là nhi tử của ta, tên là Vương Hạo Nhiên." Vương Hưởng giới thiệu đơn giản một chút.

Sau khi Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy người để mình vừa thấy đã yêu xuất hiện thì đã có suy đoán, nhưng nghe được Vương Hưởng nói ra vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, chủ nợ của bạn thân mình lại là soái ca mình vừa thấy đã yêu.

c @@@

Chương 619: Vương Hạo Nhiên Hiền Lành Nhút Nhát

Nhưng lúc ấy, nàng còn chửi bậy cùng Phùng An Na, nói "Vương Hạo Nhiên" xấu.

Nghĩ đến đây, Tổng Chỉ Hủy cảm thấy rất lúng túng.

Ngưng mà sau khi nghe được Vương Hưởng giới thiệu, vẫn không khỏi nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cũng nghiêng đầu đem ánh mắt quăng tới.

Hai cặp ánh mắt va chạm ở không trung một lát.

Vương Hạo Nhiên mặt ngoài bình tĩnh.

Tổng Chỉ Hủy cảm giác tim đập rộn lên, âm thầm hít sâu một hơi, trấn định lên, lộ ra một nụ cười "khỏe, người khỏe."

Trong khi nói chuyện, chủ động vươn tay ra.

"Người khỏe." Vương Hạo Nhiên thò tay nắm lấy tay nàng.

Hắn cảm thấy tay Tổng Chỉ Hủy mềm mại hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Theo lý thuyết, Tổng Chỉ Hủy là một đầu bếp, tay có chút thô ráp mới đúng.

Nhưng mà nghĩ lại.

Lúc Tổng Chỉ Hủy xử lý nguyên liệu nấu ăn với nấu đồ ăn mang theo bao tay đặc chất, cộng thêm bảo dưỡng phù hợp thì tay mịn như vậy cũng là bình thường.

Hơn nữa, từ trước tới giờ hào quang nữ chính không nói đạo lý.

Tay Tổng Chỉ Hủy có khác hẳn với đầu bếp bình thường, nói mười ngón tay của nàng đều giống tới mười ngón tay của đại tiểu thư nhà giàu không dính nước mùa xuân cũng nghe được.

Suy tư, sau khi hai người bắt tay, lập tức mỗi người buông ra.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại có khả năng cảm giác được, lúc hai người nắm chắc tay thì tay của Tổng Chỉ Hủy run lên một chút.

Vương Hưởng ở bên cạnh thấy, cảm thấy có chút kỳ quái. Tổng Chỉ Hủy đều không bắt tay với hắn, tại sao lại rất nhiệt tình với nhi tử mình?

Nhưng nghĩ lại, cái này hình như cũng là chuyện tốt.

Không bao lâu, ba người đi vào trong sảnh yến hội.

Bên bàn bằng hữu có một vị trí để cho Tổng Chỉ Hủy.

Sau khi Tổng Chỉ Hủy đến, liền thuận theo tự nhiên ngồi ở chỗ đó.

Trước đây Vương Hưởng nói khoác, bởi vậy chỉ có thể kiên trì, giả bộ như rất có giao tình với Tổng Chỉ Hủy, giới thiệu cho bằng hữu một chút.

Sau khi nói ra những lời nên nói, trong lòng Vương Hưởng khẩn trương cực kỳ.

Sợ Tổng Chỉ Hủy sẽ nói tình hình thực tế ra.

Nhưng lạ thường là chẳng những Tổng Chỉ Hủy không nói tình hình thực tế ra, thậm chí trong yến hội còn hết sức khách khí với mình cùng Chân Lệ.

Các bằng hữu thấy thế, căn bản không có ai hoài nghi Vương Hưởng.

Sau khi yến tiệc kết thúc, bên ngoài trời đã tối hẳn.

Vương Hưởng lần lượt đưa bằng hữu rời khỏi.

Tổng Chỉ Hủy dừng lại một lúc lâu, đến lúc khách mời dần dần tán đi, cũng cảm giác không tiện ở lại thêm nữa.

"Vương lão bản, ta cũng nên đi, cáo từ."

"Tổng tiểu thư, sắc trời đã muộn, người mới tới Thanh Linh, hẳn không có chỗ ở lại chứ, nếu không ngủ lại chỗ này đi, người thấy thế nào?" Vương Hưởng giữ lại một thoáng.

Cử động lần này của hắn hoàn toàn là muốn cảm ơn Tổng Chỉ Hủy lúc này không vạch trần mình, nên mới khách khí nhiệt tình như vậy.

"Vậy làm phiền rồi." Tổng Chỉ Hủy sợ Vương Hưởng đổi ý, vội vàng lên tiếng.

"Được, vậy ta đưa người đi. . ." Vương Hưởng bật thốt lên nói, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, tình huống sai lệnh với dự đoán của mình, tranh thủ thời gian đổi giọng nói:

"Không phiền không phiền, Tổng tiểu thư người có thể ở lại đây để ta kẻ hèn này về vang mới đúng."

Lập tức, muốn để người hầu dẫn Tổng Chỉ Hủy đi một phòng tốt nhất dành cho khách, nhưng bỗng nhiên chú ý tới nhi tử đang nhìn Tổng Chỉ Hủy.

"Hạo Nhiên, người đưa vị Tổng tiểu thư này đi đến phòng dành cho khách đi." Vương Hưởng không nhịn được muốn giúp đỡ một chút cho nhi tử.

"Được." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng, khen Vương Hưởng trong bóng tối. Nhìn về phía Tổng Chỉ Hủy, làm một thủ thế "Mời".

"Đi theo ta."

"Làm phiền người." Tống Chỉ Hủy vui vô cùng, nhưng mặt ngoài chỉ lộ ra một chút mỉm cười.

Vương Hạo Nhiên đi ở phía trước, Tống Chỉ Hủy bước gấp đi theo sau.

Một lát sau, hai người đến bên ngoài một căn phòng dành cho khách.

Vương Hạo Nhiên đẩy cửa ra, dẫn Tống Chỉ Hủy đi vào.

"Phòng dành cho khách được dọn dẹp định kỳ, giường chiếu, các loại vật dụng, đều là đồ mới, người có thể ngủ yên. Nếu cần gì khác cũng có thể nói với ta." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

"Cảm ơn người." Tống Chỉ Hủy cúi đầu, vuốt một cái cằm nhạy bén trắng tuyết, đột nhiên hỏi:

"Người vẫn còn đang đi học sao?"

Trong hoàn cảnh có nhiều người, nàng vẫn tương đối thu liễm, trên thực tế tính cách nàng cực kỳ thoải mái, hoạt bát rộng rãi.

Nhìn thấy nơi đây không có những người khác, tất nhiên cũng khôi phục tính tình lúc đầu.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên này nhìn qua có dáng vẻ đang cực kỳ xấu hổ.

Vì vậy lá gan của Tống Chỉ Hủy càng lớn thêm.

"Đúng, năm thứ nhất ở đại học Thanh Linh." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên nhìn rất hiền lành nhút nhát.

"Đại học năm nhất. . ." Tống Chỉ Hủy làm bầm lều bầu một tiếng.

Như vậy hấn hấn là mười chín tuổi, nhỏ hơn ba tuổi so với mình.

Mình là trâu già gặm cỏ non?

Phi, không đúng!

Chuyện cũ kể mới tốt, nữ hơn ba ôm gạch vàng, vừa vặn thích hợp mới đúng!

"Dáng dấp người đẹp trai như vậy khẳng định có rất nhiều nữ sinh theo đuổi người đúng không. Có bạn gái chưa?" Tống Chỉ Hủy tiếp tục hỏi thăm tới.

"Không. . . Không có bạn gái." Vương Hạo Nhiên cúi thấp đầu, dờn ánh mắt đi, dường như cực kỳ ngượng ngùng".

Tống Chỉ Hủy nghe xong, hai con người hiện lên thần thái mừng rỡ, tìm đúng ánh mắt Vương Hạo Nhiên tránh né, nửa đùa nửa thật mà nói:

"Vậy người cảm thấy ta thế nào?"

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, không nghĩ rằng nữ chính Tống Chỉ Hủy này còn thẳng thắn như vậy.

"Người rất xinh đẹp." Vương Hạo Nhiên giả bộ như không lĩnh ngộ được ý tứ trong lời nói của nàng.

"Vậy ta làm bạn gái người có được hay không hả?"

Tống Chỉ Hủy cảm thấy hấn chậm chậm, bởi vậy chỉ có thể nói thẳng ra.

Vương Hạo Nhiên muốn trả lời một chữ "Được", nhưng lúc lời nói

sắp đến bên miệng lại cứng rắn nuốt xuống.

Trước đây hẳn tra xét Tần Phàm, biết Tần Phàm có chín mươi chín loại bản lĩnh là cái gì.

Trong đó, bao gồm đầu bếp thần cấp.

Tổng Chỉ Hủy là nữ chính đầu bếp, thần kỳ, hơn phân nửa là một trong chín mươi chín đồ đệ của Tần Phàm.

Nếu như xác định quan hệ với Tổng Chỉ Hủy, rồi để Tần Phàm biết.

Cái này không phải là đang kéo hận thù của Tần Phàm sao?

"Vừa rồi ta chỉ đùa giống với người, kỳ thực ta có bạn gái rồi." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đổi giọng.

F @@@

Chương 620: Rất Dễ Bắt Nạt (1)

Nghe vậy, Tổng Chỉ Hủy liếc mắt một cái.

Nàng căn bản không tin lời này.

Chỉ cho là Vương Hạo Nhiên đang từ chối mình mà tìm có để viện có mà thôi.

"Vậy người có ngại có thêm một người bạn gái hay không?"

Tổng Chỉ Hủy cũng không vạch trần gia hỏa xấu hổ này, ánh mắt đe dọa nhìn hắn, lộ ra một nụ cười mỉa mai, muốn trêu hắn!

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy ánh mắt "Khiêu khích" Tổng Chỉ Hủy rất muốn nói: Nữ nhân, người như vậy sẽ bị...

Nhưng mà lời này chỉ nói một chút ở trong lòng mà thôi, mặt ngoài ngu ngơ mà nói:

"Ta nói thật, đã có bạn gái."

"Ta cũng nghiêm túc, không ngại người có bạn gái." Tổng Chỉ Hủy một mặt chân thành.

"Người chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn!"

Vương Hạo Nhiên nghe vào trong tai, đương nhiên sẽ không tin loại lời này.

Trước mắt Tổng Chỉ Hủy chỉ là ái mộ mà thôi, còn không có khả năng khoan nhượng đến loại trình độ này.

Đoán không lầm, hẳn Tổng Chỉ Hủy này xem lời nói thật của mình như nói dối.

"Đồ ăn ta nấu thế nào, người cảm thấy có ngon hay không?"

Thấy Vương Hạo Nhiên ngây người, Tổng Chỉ Hủy đột nhiên hỏi.

"Ăn ngon. Đây là lần đầu tiên ta được ăn đồ ăn ngon như vậy, tay nghề của người thật là tốt." Vương Hạo Nhiên từ đáy lòng khen nói.

Lời này cũng không giả, Tống Chỉ Hủy nấu ăn có thể nói là nhất tuyệt, sau khi ăn có loại cảm giác khó mà quên được.

"Vậy sau này chỉ cần người muốn ăn, ta tùy thời làm cho người ăn. Nhưng mà cái này phải có điều kiện." Tống Chỉ Hủy dẫn dắt từng bước nói.

"Điều kiện gì, người nói xem." Kỳ thực Vương Hạo Nhiên đã mơ hồ đoán được, nhưng giả bộ như không hiểu gì.

Suy cho cùng Tống Chỉ Hủy cho là mình hiền lành nhút nhát, phản ứng chậm một chút, dưới cái nhìn của nàng, đây mới là bình thường.

Tống Chỉ Hủy chỉ cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng, nhưng đối mặt với một gia hỏa xấu hổ như thế này mình mà không chủ động một chút thì làm sao được chứ?

Cắn răng đạp chân một cái liền không thèm đếm xỉa, nói:

"Đương nhiên là... Đương nhiên là để ta làm bạn gái của người."

"Nhất định phải như vậy sao? Có lựa chọn khác hay không, lựa chọn có thể được ăn đồ ăn người làm?" Vương Hạo Nhiên không có trực tiếp đáp lại, mà là hỏi sang cái khác.

"Có, đưa tiền, mời ta làm một bữa cơm cũng không nhiều, cho một trăm vạn là được." Tống Chỉ Hủy nói.

"Đây cũng quá đắt rồi." Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên.

Nhìn thấy phản ứng của Vương Hạo Nhiên, Tống Chỉ Hủy chỉ cảm thấy gia hỏa này còn để ý đến đồ ăn ngon hơn cả để ý đến mình.

Khiến Tống Chỉ Hủy có chút bất bình, nhưng mà có câu nói, muốn bắt được trái tim của một nam nhân phải bắt lấy bao tử của nam

nhân đó trước.

Chỉ cần hắn ăn đồ ăn mình làm nhiều mấy lần, sau này khẳng định sẽ không thể rời bỏ chính mình.

Đến lúc đó, chẳng phải tim của hắn sẽ ở trên người mình sao?

"Người không muốn dùng tiền, cũng có thể suy tính một chút đề nghị của ta?" Tống Chỉ Hủy lộ ra nụ cười mê hoặc, có loại cảm giác dùng kẹo que lừa tiểu bằng hữu.

"Nhưng như vậy thật sự là quá nhanh, hôm nay chúng ta mới gặp mặt lần đầu mà." Vương Hạo Nhiên "Nhấn nhó" nói.

"Đây là lần thứ hai." Tống Chỉ Hủy cải chính.

"Lần thứ hai?" Vương Hạo Nhiên ra vẻ ngờ vực.

"Đúng, là lần đầu tiên." Tống Chỉ Hủy lại sửa lại miệng. Lúc ấy mình ở trong xe, gia hỏa này không nhìn thấy mình.

"Để ta suy nghĩ một đoạn thời gian đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Uy, ta là một người nữ sinh đã chủ động như thế rồi tại sao người còn nhấn nhấn nhó nhó như vậy, có phải nam sinh hay không? !" Tống Chỉ Hủy có chút tức giận, bước chân về phía trước, đem Vương Hạo Nhiên dồn đến trong góc tường:

"Hiện tại ta muốn người trả lời, nếu không người đừng hòng đi."

Kỳ thực, lúc đầu lá gan nàng không lớn như vậy, thế nhưng đã nói ra rõ ràng như vậy, mặt đều sắp nứt sạch, tên trước mắt này còn nói phải suy nghĩ?

Tống Chỉ Hủy tất nhiên tức giận, nên làm ra loại hành động này.

Tất nhiên, điểm chủ yếu nhất là gia hỏa này quá ngại ngùng, nhìn xem dường như rất dễ bắt nạt!

Vương Hạo Nhiên dán vào tường, bị đẩy ấy có chút không động được, có loại xúc động không muốn tiếp tục vờ thành thật, dạy Tống Chỉ Hủy này làm người.

Nhưng nếu làm như vậy thì không thể nghi ngờ sẽ kéo thù hận của Tần Phàm.

Trừ phi, chiếm tiện nghi còn có thể để Tống Chỉ Hủy giấu mãi không nói.

Chỉ là, có chuyện tốt như vậy sao?

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng chạy đầu óc, bỗng nhiên nghĩ đến một ý kiến.

"Đã suy nghĩ kỹ chưa, mau trả lời ta." Tống Chỉ Hủy e lệ, nhưng mặt ngoài lại ra vẻ hung hãn, thúc giục một tiếng.

"Phụ mẫu ta không cho ta yêu đương, nói để ta đi đại học học cho giỏi, chờ sau khi tốt nghiệp lại suy nghĩ thêm chuyện này." Vương Hạo Nhiên làm bộ ngoan ngoãn như nam sinh tốt, trên mặt lộ ra một ít kính sợ:

"Phụ mẫu cực kỳ nghiêm khắc với ta, nếu bọn hần biết ta bí mật tìm bạn gái thì khẳng định sẽ không có quả ngon để ăn."

"Phụ mẫu người cũng quá cổ hủ rồi chứ? ! Hơn nữa người đã trưởng thành, bọn hần quản cũng quá rộng đi? Người không biện hộ qua sao?" Tống Chỉ Hủy kinh ngạc một chút, hỏi.

"Biện hộ rồi, nhưng nghênh đón cũng là một trận nam nữ hỗn hợp đánh đôi." Vương Hạo Nhiên một mặt sợ sệt.

Tổng Chỉ Hủy nghe được thở dài một trận.

Khó trách gia hỏa này ngại ngùng như vậy, thì ra là gia đình giáo dục quá khắc nghiệt.

Nghĩ như vậy, Tổng Chỉ Hủy không khỏi cảm thấy có chút phát sầu.

Nhưng điều duy nhất có điểm trấn an là từ giọng của gia hỏa này nhìn ra hẳn không phải không có ý gì với mình mà là sợ hãi phụ mẫu trách móc.

"Ta hỏi người một vấn đề, người hãy thành thật trả lời ta được không?" Tổng Chỉ Hủy còn muốn lại xác nhận một chút, thế là nghiêm nghị hỏi.

"Người nói đi." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Người có thích ta hay không?" Tổng Chỉ Hủy cũng lười quản nhiều như vậy, dù sao đã mất mặt, mặt cũng ném đi hết không sai biệt lắm, da mặt dày chút lại có quan hệ gì chứ?

Dù sao, gia hỏa xấu hổ này cũng sẽ không nói hươu nói vượn với người khác.

Hắn không nói, ai sẽ biết chứ?

Sau khi nói xong, Tổng Chỉ Hủy ngắm ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, muốn đạt được đáp lại của hắn.

"Ách..."

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên tránh né, tay nắm lấy góc áo, nửa ngày đều không chính thức trả lời.

K @@@

Chương 621: Rất Dễ Bắt Nạt (2)

Nhưng mà Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy hán như thế này, trong lòng cũng đã nắm chắc.

"Ta có một ý kiến vẹn toàn đôi bên, ngươi có muốn nghe một chút hay không?" Tổng Chỉ Hủy tiến vào vấn đề chính.

"Ý kiến gì?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ.

"Ta làm bạn gái ngươi, ngươi giấu phụ mẫu ngươi, thế là xong rồi chứ sao?" Tổng Chỉ Hủy nói.

Đang chờ những lời này của ngươi đây!

Wương Hạo Nhiên có loại xúc động vỗ tay khen hay.

Hán giả vờ giả vịt cả buổi, cũng chỉ để chờ Tổng Chỉ Hủy chủ động nói ra đề nghị này mà thôi.

Chỉ là xúc động thì xúc động, Vương Hạo Nhiên không lập tức nói cẩn thận, mà chỉ nói:

"Trên thế giới không có tường nào gió không lọt qua được, có thể giấu phụ mẫu, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy, gián tiếp truyền đến lỗ tai phụ mẫu ta, ta vẫn sẽ rất thảm." Vương Hạo Nhiên lo lắng nói.

Tổng Chỉ Hủy suy tư mấy giây, nhanh chóng có biện pháp giải quyết, nói:

"Cái này đơn giản, chúng ta len lén yêu đương, không nói cho bất kì kẻ nào. Trước mặt người khác chúng ta là bằng hữu bình thường, ở sau lưng người khác chúng ta mới là tình nhân. Như vậy không được sao?"

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lộ ra một ít nụ cười ngu ngốc.

"Không thành vấn đề phải không?" Tổng Chỉ Hủy vui vẻ.

"Không có." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Vậy bây giờ chính thức tuyên bố, sau này ta sẽ là bạn gái của người, trong cuộc sống về sau, xin chỉ giáo."

Tổng Chỉ Hủy giương lên cái cằm tuyết trắng, lộ ra nụ cười ngọt ngào. Đồng thời đưa tay mềm mại trắng nõn ra.

"Xin... Xin chỉ giáo." Vương Hạo Nhiên gãi đầu một cái, lập tức duỗi tay ra, nắm chặt tay với Tổng Chỉ Hủy.

【 Đỉnh, kí chủ tính kế nữ chính Tổng Chỉ Hủy thành công, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phạm -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng thẹn thùng của Vương Hạo Nhiên thì khóe miệng nhếch lên một tia đắc ý.

Độc thân suốt rồi bây giờ cuối cùng thoát khỏi rồi, sau này có bạn trai có thể sai sử. Hơn nữa, gia hỏa này nhìn hình như còn rất dễ bắt nạt!

Nàng kỳ thực có một chút thuộc tính bạn gái dã man.

Nhìn thấy tên trước mắt này như là một con cừu nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn, trong lòng càng vui mừng hơn.

Vương Hạo Nhiên đem thần tình của Tống Chỉ Hủy thu vào mắt, âm thầm cảm thấy buồn cười.

Tiếp tục hàn huyên với Tống Chỉ Hủy một lát sau, lập tức rời khỏi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không trở về căn phòng, mà là cố ý đi tìm Vương Hưởng cùng Chân Lệ, nói với hai người thông đồng với mình.

Tránh đến đến lúc đó Vương Hưởng với Chân Lệ vô tình vạch trần mình.

Suy cho cùng Tống Chỉ Hủy cho là hẳn nhận giáo dục gia đình cực kỳ khắc nghiệt!

Vù vù.

Sau khi nói Vương Hưởng với Chân Lệ thông đồng với mình, Vương Hạo Nhiên trở lại phòng ngủ mình. Điện thoại bỗng nhiên chấn động lên.

Xem xét người gọi, phát hiện là Phùng An Na.

Lúc ban ngày Phùng An Na đã gọi cho hắn hai lần.

Nhưng mà khi đó Vương Hạo Nhiên không rảnh.

Lúc này ngược lại không có chuyện gì, mang theo một ít nghi hoặc, Vương Hạo Nhiên nghe điện thoại.

"Có chuyện gì không?"

"Là như vậy, ta có một người bạn rất lâu không gặp mặt đã tới Thanh Linh, ngày mai ta muốn nghỉ một chút để đi gặp bạn ta một lần, có thể chứ?" m thanh Phùng An Na yếu ớt dò hỏi.

"Nam hay nữ vậy?" Vương Hạo Nhiên không đồng ý ngay lập tức, mà là hỏi trước.

Phùng An Na không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Mình ở biệt thự một đoạn thời gian, dọn dẹp vệ sinh nấu ăn cũng không bị chiếm tiện nghi. Hình như hẳn không có ý gì với mình, vì sao lại hỏi là nam hay nữ chứ?

Dù hiếm thấy hiếu kỳ, Phùng An Na cũng không dám hỏi nguyên nhân, chỉ là trả lời:

"Nữ, bạn thân ta."

"Vậy người đi đi, chú ý an toàn." Vương Hạo Nhiên lên tiếng trả lời.

"Được rồi, cảm ơn!"

Phùng An Na vui vẻ. Nàng còn tưởng rằng không xin nghỉ được.

Tổng Chỉ Hủy ngủ ở phòng cao cấp dành cho khách trong Vương gia, nằm thẳng trên giường suy tư một vài vấn đề.

Nàng vốn dự định giúp Vương gia xử lý tiệc sinh nhật xong thì gặp bạn thân một lần rồi chuẩn bị đi nước ngoài.

Thế nhưng lại không ngờ tới gặp được một người ưa thích, còn thuận lợi trở thành tình nhân với hắn.

Kế hoạch đã định ra không thể không thay đổi lại.

Nàng phiêu bạt ở nước ngoài mấy năm, cảm giác cũng có chút mệt mỏi, muốn an định lại.

Bởi vậy, sinh ra ý nghĩ định cư ở Thanh Linh.

Trong lúc suy tư, tiếng chuông vang lên.

Phùng An Na cầm lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường, nhìn tên người gọi một chút rồi nghe điện thoại, hỏi vội:

"An Na, xin nghỉ được rồi sao?"

"Đúng, xin được rồi. Ta không nghĩ tới, hấn rõ ràng sáng khoái như vậy, lại đồng ý với ta." Phùng An Na vui vẻ nói.

Tống Chỉ Hủy nghe không khỏi thấy có chút kỳ quái.

Hiện tại nàng đã biết chủ nợ của Phùng An Na là Vương Hạo Nhiên. Nghe Phùng An Na nói dường như bình thường chịu ức hiếp vậy.

"Người chủ nợ kia có hà khắc với người không?" Tống Chỉ Hủy hỏi.

"Ta chỉ làm cơm, quét rác mà thôi, không có hà khắc với ta." Phùng An Na nói.

"Như vậy... Vậy hấn có chiếm tiện nghi của người không?" Tống Chỉ Hủy khẩn trương hỏi.

Từ những lời mà Phùng An Na nói, Tống Chỉ Hủy hoàn toàn có thể phán đoán, hai người ở cùng một mái hiên.

"Không có, mắt hấn đều không nhìn thẳng ta, chẳng thềm ngó tới đây." Phùng An Na thành thật nói.

Tống Chỉ Hủy hoàn toàn yên tâm lại.

Quả nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không có cái gì khác biệt với ý nghĩ của mình.

Bạn thân Phùng An Na của mình thiếu nợ không trả nổi, cũng chỉ là quét rác nấu ăn mà thôi.

Từ một điểm này nhìn ra bạn trai mình vẫn rất hiền lành.

Mà Phùng An Na trưởng thành xinh đẹp như vậy, rõ ràng không bị chiếm tiện nghi gì.

Từ điều này nói rõ, bạn trai mình là người đứng đắn.

Bởi vì, nếu đổi lại là một nam sinh có tâm tư, Phùng An Na thiếu nợ không trả nổi còn không cần rửa giày vò nàng?

Tổng Chỉ Hủy chỉ cảm thấy mình nhạt được bảo thật rồi.

"Ngày mai gặp mặt ở chỗ nào?" Phùng An Na hỏi.

"Buổi sáng ngày mai chúng ta gặp mặt ở ngay khách sạn Kim Hào đi." Sau khi Tổng Chỉ Hủy đến Thanh Linh, nàng đã đặt một phòng ở khách sạn Kim Hào, nhưng mà tối nay ngủ ở Vương gia nên mới không trở về khách sạn.

R @@@

Chương 622: Điện Thoại Lừa Đảo

A"Được." Phùng An Na lên tiếng.

Dưới bầu trời đêm.

Trong một tòa nhà cao cấp khác ở Thanh Linh.

Tần Phàm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, nhìn xem số dư hơn năm trăm vạn trong điện thoại di động, trên mặt cười nở hoa.

Số tiền này là tiền bán thực đơn kiếm được từ chỗ lão bản khách sạn Kim Hào.

Điện thoại cũng vừa mua hôm nay.

Đồng thời còn đặc biệt đi xử lý một thẻ ngân hàng.

Hắn tính là cái thẻ đen. Nhưng mà lúc trước Mã Hồng Thắng đã giúp hắn giải quyết vấn đề thẻ căn cước, giải quyết những nghiệp vụ này là không có vấn đề.

Tuy hơn năm trăm vạn này có khoảng cách quá lớn với năm trăm triệu, nhưng mà tuyệt đối đầy đủ để tiêu vặt.

Tần Phàm không cần tiếp tục gặp phải tình cảnh một đồng tiền trong túi đều không có.

Hơn nữa, sau khi có tài chính nhất định còn có thể dùng tiền để ra tiền.

Tần Phàm đã không cần lo lắng vấn đề phương diện kinh tế.

Vấn đề duy nhất mà bây giờ hắn để ý là lúc nào giải quyết vấn đề độc thân.

Hắn đã chịu đủ cuộc sống tự sướng.

Đồng thời quyết định từ bỏ!

Mà mục tiêu, hắn cũng đã xác định.

Đó chính là Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt mới chịu tình thương, tình cảm trước mắt trống rỗng, thừa lúc vắng mà vào mới là cơ hội tốt.

Nhưng ngay lúc Tần Phàm toát ra ý nghĩ này.

Đình linh linh.

Điện thoại riêng bỗng nhiên vang lên.

Tần Phàm xê dịch bờ mông chút, nghe điện thoại riêng.

"Trên tay của ta có bí mật của người, nếu như không muốn bí mật này truyền đi thì chuyển một ngàn vạn qua đây."

Trong điện thoại, vang lên một âm thanh phim hoạt hình vô cùng quái dị, giống như là dùng biển thanh khí.

Sau khi Tần Phàm nghe thấy không khỏi bật cười lên.

Hắn có thể có bí mật gì mà người khác không biết? Quả thực buồn cười.

Điện thoại lừa dối rõ ràng lại đến trên đầu mình.

"Bệnh tâm thần."

Tần Phàm làm biếng phải trò chuyện với tên lừa đảo, sau khi ném ra ba chữ, trực tiếp cúp điện thoại.

Đồng thời còn cho cái sổ lừa đảo này vào danh sách đen. Để tránh đối phương lại quấy rối mình.

Tìm đến số điện thoại của Đạm Đài Yêu Nguyệt lưu lại lúc trước, Tần Phàm dùng di động gọi tới.

"Yêu Nguyệt, trưa mai có rảnh không? Cùng nhau ăn bữa cơm nha."

Sau khi kết nối, Tần Phàm cười phát ra tiếng mời.

"Mã sư huynh cũng có đấy không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Không có, chỉ có hai người chúng ta." Tần Phàm muốn ở chung một mình với Đạm Đài Yêu Nguyệt, làm sao lại gọi những người khác.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, cũng trầm mặc mấy giây.

Mặc dù Tần Phàm là sư phụ, nhưng cũng là nam giới, hơn nữa lại không già.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không muốn bị người khác hiểu lầm, không muốn đi.

Nhưng mặt mũi sư phụ thì vẫn phải cho.

Suy nghĩ một chút, Đạm Đài Yêu Nguyệt liền nói:

"Được, sư phụ, đến thời gian ta sẽ đi cùng Hạo Nhiên."

"Đệ đệ ngươi phải đi học, có lẽ không rảnh chứ?" Tần Phàm muốn Đạm Đài Yêu Nguyệt bỏ đi ý nghĩ gọi Vương Hạo Nhiên đi theo.

"Giữa trưa không có tiết, khẳng định rảnh rồi, cứ quyết định như thế." Đạm Đài Yêu Nguyệt trực tiếp nói khẳng định.

Đêm.

Vương Hạo Nhiên nửa nằm trên đầu giường của phòng ngủ, cùng Tần Vận Hàn chơi game.

Bỗng nhiên bên trong giao diện màn hình nhảy ra một cái thông báo nhắc nhở khuyến tròn nhỏ.

Vương Hạo Nhiên tạm thời treo máy một chút, nghe điện thoại.

"Trưa mai bồi ta đi ăn cơm đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói ngay vào điểm chính.

"Tỷ tỷ, sao lại chợt nhớ tới muốn cùng ta ăn cơm chứ?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ ý đồ của Đạm Đài Yêu Nguyệt, thế là hỏi thăm.

"Sự phụ ta mời ta ăn cơm, một mình ta không quá muốn đi nên kêu người theo, không có vấn đề gì chứ" Đạm Đài Yêu Nguyệt giải thích nói.

"Không có vấn đề, vậy giữa trưa ngày mai gặp." Vương Hạo Nhiên nói.

"TRò chuyện một hồi với ta rất khó chịu sao? Vội vã tắt điện thoại như vậy?" Trong giọng nói của Đạm Đài Yêu Nguyệt mang theo một chút cảm giác ê ẩm.

"Làm sao lại thế? Nói chuyện với tỷ tỷ người là chuyện hết sức vui vẻ. Muốn trò chuyện cái gì?" Vương Hạo Nhiên vội vàng nói.

"Người đang làm gì đấy?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Ta đang chơi game."

"Trò chơi gì?"

"PUBG mobile."

"PUBG mobile là cái gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt ở trong thâm sơn mấy năm, tin tức bết tắc, tự nhiên không hiểu.

Vương Hạo Nhiên giải thích một chút.

Hai người tiến hành một trò chuyện dài đến một giờ.

Cho đến khi Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy thời gian hơi trễ, sợ làm phiền Vương Hạo Nhiên ngày mai lên lớp, vậy mới kết thúc cuộc nói chuyện.

Một bên khác, Tần Vận Hàn chờ sốt ruột.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, tiếp tục cùng Tần Vận Hàn chơi trò chơi.

Cho đến khi Tần Vận Hàn vừa mệt vừa buồn ngủ, vậy mới kết thúc.

Lúc này, thời gian cũng vền vện chỉ mới mười một giờ mà thôi.

"Ta nhìn thấy Tần Vận Hàn offline, cùng ta chơi Vương giả đi."

Rất nhanh Hứa Mộ Nhan đã nhắn tới.

Vương Hạo Nhiên bắt đắc dĩ, đóng lại PUBG mobile, mở ra Vương giả.

Lúc trời vừa rạng sáng, Hứa Mộ Nhan cũng buồn ngủ, muốn đi nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên cuối cùng có thời gian ở không.

Tinh thần lúc này vẫn rất tỉnh táo.

Mở ra APP mua sắm trên internet, đặt một hộp đồ vật đảm bảo bình an loại lớn nhất.

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo Nhiên rời giường, ăn sáng qua, chuẩn bị rời khỏi biệt thự của Vương gia.

Tổng Chỉ Hủy cũng vừa vặn muốn rời khỏi. Chỉ là không có sớm gọi nữ trợ lý tới đón.

"Hạo Nhiên, đưa Tổng tiểu thư về đi." Vương Hưởng âm thầm cho một cái trợ công.

"Được rồi, phụ thân." Vương Hạo Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

"Đi đến trường học phải lo học thật tốt, nhớ kỹ điều ta dạy người, có nghe hay không? !" Vương Hưởng một mặt nghiêm khắc.

"Biết, biết rồi." Vương Hạo Nhiên vội vã lên tiếng trả lời.

"Tốt nhất là người nên làm theo, ta có tai mắt ở trường học, nếu để ta biết người làm trái, lão tử nhất định sẽ giáo huấn người thật tốt." Vương Hưởng bộc lộ bộ mặt hung ác, nghiêm nhiên một mặt gia trưởng.

Tổng Chỉ Hủy ở bên cạnh thấy, đau lòng bạn trai, nhưng mà sợ Vương Hưởng phát hiện manh mối gì, chỉ có thể không nói một lời.

Vương Hưởng tiếp tục tiến hành một phen dạy bảo, mới ra hiệu Vương Hạo Nhiên rời khỏi.

Sau khi một chiếc Lamborghini lái ra khỏi tầm nhìn thì đáng đáp

nghiêm khắc trên mặt Vương Hưởng nghiêm thu lại, một mặt cười ha hả.

m thàm cổ vũ cho nhi tử bảo bối.

Cầu nguyện nhi tử bảo bối có thể bắt lại mỹ nữ thần đầu bếp này.

M @@@

Chương 623: Mời

vNếu như vậy, sau này mời mỹ nữ đầu bếp thần xử lý yến hội cũng không cần đưa tiền.

Thật là quá mỹ diệu.

Trên xe.

"Phụ thân ngươi đúng là hung dữ nha, sao lại có người phụ thân như vậy chứ, thật là đau lòng cho ngươi." Tống Chỉ Hủy thay Vương Hạo Nhiên cảm thấy không bằng.

"Ta đã quen rồi, không có gì." Vương Hạo Nhiên thoải mái cười cười, hỏi tiếp: "Ngươi đi đến nơi nào?"

"Ta ở khách sạn Kim Hào, ngươi đưa ta đến đó đi, muốn tìm ta thì cứ đi thẳng đến khách sạn Kim Hào." Tống Chỉ Hủy nói.

Khách sạn Kim Hào

Lúc Vương Hạo Nhiên nghe được bốn chữ này thì mí mắt bỗng nhiên nháy một cái.

Hắn từ chỗ của Trình Nhụy biết được Tần Phàm đều đến khách sạn Kim Hào.

Tổng Chỉ Hủy ở khách sạn Kim Hào, dựa theo hướng đi của nội dung truyện, hai người khẳng định sẽ đụng phải.

Nhưng mà vấn đề này cũng không lớn.

Trái tim của Tổng Chỉ Hủy đã bị trộm đi, hơn nữa còn có quan hệ yêu đương với hắn.

Tần Phàm sẽ không làm ra được trò trống gì.

Hơn nữa, tâm tư trước mắt của Tần Phàm đang ở chỗ Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Buổi trưa hôm nay còn hẹn Đạm Đài Yêu Nguyệt đến khách sạn Kim Hào ăn cơm.

Sau một chút thời gian, Vương Hạo Nhiên đưa Tổng Chỉ Hủy đến cửa ra vào của khách sạn Kim Hào.

Tổng Chỉ Hủy không có lập tức xuống xe, mà là ám hiệu một chút:

"Ta phải đi rồi."

"Được, đi đi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Ta nói ta phải đi rồi." Tổng Chỉ Hủy lại lặp lại một lần nữa.

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Tổng Chỉ Hủy cảm thấy bất đắc dĩ. Gia hỏa này là khúc gỗ sao? Âm chỉ rõ ràng như vậy mà còn không hiểu?

Có chút mệt tim, nhưng mà Tổng Chỉ Hủy vẫn có ý định dạy hắn một chút.

"Ta nói ta phải đi, ý là để người biểu thị một chút, rõ chưa?" Tổng Chỉ Hủy nói đến thẳng thắn hơn, đồng thời mở tay ra.

"Hả." Vương Hạo Nhiên giả bộ như giật mình, tiếp đó dáng vẻ cực kỳ ngượng ngùng, thò tay ôm ấp một cái.

Tổng Chỉ Hủy vẫn tính vừa ý, sau khi phát phát tay rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên đang muốn lái xe rời khỏi, nhưng mà bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh của Tần Phàm.

Xa xa, sau khi Tần Phàm nhìn thấy Tổng Chỉ Hủy thì vội vã chạy tới.

Tình huống bánh bao thịt dẫn chó tới, Vương Hạo Nhiên đã gặp nhiều, hiện tại cũng quen thuộc.

Nhìn thấy Tần Phàm bỗng nhiên xuất hiện, cũng không có cảm thấy ngạc nhiên.

"Chỉ Hủy, còn nhận ra được ta không?" Tần Phàm đi tới trước mặt Tổng Chỉ Hủy, cười hỏi.

"Sự phụ, không nghĩ là ở nơi này sẽ nhìn thấy người, người xuống núi lúc nào vậy?" Tổng Chỉ Hủy lộ ra một ít nụ cười vui mừng.

"Đã được một đoạn thời gian." Lúc Tần Phàm đáp lại cũng chú ý tới Vương Hạo Nhiên ở trong xe "Hạo Nhiên, các người quen biết nhau sao?"

Vừa rồi ở xa xa hần nhìn thấy Tống Chỉ Hủy từ trên chiếc xe này xuống.

"Là như vậy. . ." Tống Chỉ Hủy giải thích một chút.

Che giấu quan hệ bạn trai bạn gái, chỉ nói rõ là đây là nhi tử của một vị khách hàng, vừa vặn đi đến trường học, tiện đường đưa chính mình tới.

Tần Phàm nghe xong, lập tức cười cười "Thật là đúng dịp, Hạo Nhiên là đệ đệ của một vị sư muội người."

"Phải không?" Tống Chỉ Hủy kinh ngạc một chút, chỉ cảm thấy duyên phận rất khéo léo.

"Người cùng người vị sư muội kia còn chưa từng gặp qua. Giữa trưa hôm nay ta mời nàng và Hạo Nhiên ăn cơm, người cũng cùng đi nha, vừa vặn để cho các người nhận thức một chút."

Lúc đầu Tần Phàm nghĩ đến cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt một chỗ. Nhưng mà bây giờ kế hoạch đó đã ngấm nước nóng, tự nhiên không ngại kêu thêm Tống Chỉ Hủy.

Ngoài có tâm tư với Đạm Đài Yêu Nguyệt ra thì hần cũng có suy nghĩ như vậy với vị đồ đệ mỹ nữ chân dài này.

Tần Phàm đã âm thầm hạ quyết tâm, chờ sau khi bắt được trái tim của Đạm Đài Yêu Nguyệt thì sẽ đến Tống Chỉ Hủy.

Trước đây lúc dạy nấu ăn cho Tống Chỉ Hủy, lúc Tần Phàm tự sướng không thiếu nghĩ qua Tống Chỉ Hủy, nhất là cặp chân dài kia của nàng.

"Hôm nay ta có hẹn với bạn thân, đến lúc đó có thể mang bạn thân tới không?" Tống Chỉ Hủy tự nhiên không phản đối, nhưng nhớ lại ước định cùng với Phùng An Na thì liền hỏi thăm.

"Tất nhiên có thể, mang tới đi, nhiều người thì càng thêm vui mà."
Tần Phàm sáng khoái gật đầu.

Tổng Chỉ Hủy xinh đẹp như vậy, nữ nhân có thể trở thành bạn thân với nàng thì chắc hẳn cũng rất xinh đẹp.

Tần Phàm cũng muốn nhận thức một chút.

Suy cho cùng, quen biết thêm nhiều mỹ nữ thì tỷ lệ bắt được cá cũng lớn hơn.

"Được, vậy đến lúc đó ta mang bạn thân tới." Tổng Chỉ Hủy đáp lại Tần Phàm.

"Chỉ Hủy, người xuống núi đã mấy năm, sự nghiệp phát triển đến thế nào rồi?" Tần Phàm hỏi.

"Tạm được, nhưng mà may mắn có sự phụ người truyền thụ bản lĩnh cho ta. . ." Tổng Chỉ Hủy đem lịch trình của chính mình trải qua sau khi xuống núi cùng ở giới đầu bếp thành danh tóm tắt một thoáng.

Tần Phàm vui mừng gật đầu, lập tức hỏi ra vấn đề cấp thiết muốn biết một chút.

"Chỉ Hủy, sự nghiệp người làm tốt như vậy, về tình cảm thì như thế nào, có bạn trai chưa vậy?"

"Có rồi." Khóe mắt Tổng Chỉ Hủy liếc qua, không để lại dấu vết liếc Vương Hạo Nhiên một chút, trả lời.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Có bạn trai rồi sao. . ." Tần Phàm nghe xong, lập tức thất vọng.

Sau khi điều chỉnh tâm tình một chút, tiếp tục hỏi:

"Bạn trai người là người nào vậy, giới thiệu cho sư phụ biết một chút chứ?"

Trong khi nói chuyện, trong lòng đã tính toán lên, biết được bạn trai của Tống Chỉ Hủy là ai thì trong bóng tối phá hoại năng lực nam nhân của đối phương.

Nếu không phải như thế thì sao hắn có cơ hội được chứ?

"Sư phụ, hắn là người nước ngoài, cách quá xa, có cơ hội rồi hãy nói."

Tống Chỉ Hủy nhớ kỹ ước định, tất nhiên không dám đem chuyện Vương Hạo Nhiên tung ra, liền vung ra lời nói dối.

Bằng không, nếu để phụ mã của bạn trai biết, như thế thì bọn hắn khẳng định sẽ chia rẽ uyên ương.

Sau khi Tần Phàm nghe thấy, ý nghĩ thầm nghĩ đối phó với bạn trai của Tống Chỉ Hủy càng thêm mãnh liệt.

Người nước ngoài? Đây không phải là da trắng thì là da đen, nhưng mà Tống Chỉ Hủy không giống người có khẩu vị nặng, chắc hẳn hơn phân nửa bạn trai là người da trắng.

| @@@

Chương 624: Sư Tỷ Muội

"Đây là bạn trai đầu tiên sao? Các người yêu nhau bao lâu rồi?"
Tần Phàm lại là hỏi.

Tống Chỉ Hủy cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ, người sư phụ này hình như cũng quá để ý tình cảm của mình rồi nha?

Nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là sư phụ quan tâm hỏi một chút mà thôi.

Suy cho cùng lúc học nghệ ở trong thâm sơn, Tống Chỉ Hủy đã tự mình nhìn ra người sư phụ này là một người chính nhân quân tử, cũng không phải hạng người xấu xa kia.

"Chúng ta là mối tình đầu. Mới yêu nhau không bao lâu." Tống Chỉ Hủy cảm thấy đây là tin tức không có quan trọng, cũng không có tận lực che giấu.

Tần Phàm "À" một tiếng, trong lòng không khỏi vui sướng một phen.

Mới vừa yêu nhau, cũng chính là vừa vụn phát triển, quan hệ khẳng định còn không có đến loại trình độ đó.

Sau khi biết rõ cái này, tâm tư của hắn càng linh hoạt lên.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy thần tình của Tần Phàm biến hóa, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Tống Chỉ Hủy không hiểu tâm tư của Tần Phàm, nhưng hắn hiểu.

Tên Tần Phàm này đối với Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng tốt, mà với Tống Chỉ Hủy cũng tốt, suy nghĩ đều không thuần.

"Sự phụ, buổi trưa gặp lại, bái bai."

Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không có rời khỏi, một mực ở bên cạnh nhìn xem, chỉ cho là hắn ăn dấm, bởi vậy cũng không muốn cùng Tần Phàm hàn huyên nhiều, tránh để cho hắn hiểu lầm.

"Ăn sáng chưa vậy, cùng đi ăn điểm tâm chứ?" Tần Phàm hỏi.

"Đã ăn rồi." Tổng Chỉ Hủy trả lời một câu, sẽ không tiếp tục cùng Tần Phàm hàn huyên, quay người đi vào trong khách sạn.

"Hạo Nhiên, người ăn chưa?" Tần Phàm quay đầu, khách sáo mà hỏi.

"Đã ăn rồi."

Tần Phàm gật đầu, nhắc nhở một câu "Giữa trưa nhớ đến cùng tỷ tỷ người để tới dùng cơm."

Nói xong cũng đi vào trong khách sạn.

Vương Hạo Nhiên lái xe rời khỏi.

Đọc đường, cũng suy tư lên làm sao phô ra chuyện đoạn video kia của Tần Phàm.

Hắn vốn dự định chờ Mã Hồng Thắng bên kia phô ra, nhưng Mã Hồng Thắng bên kia lại chậm chạp không có động tĩnh.

Mà Tần Phàm giống như cái kẹo da trâu vậy.

Đạm Đài Yêu Nguyệt xem ở tình cảm sự đồ, đồng thời cho là Tần Phàm là người quân tử, bởi vậy không có phòng bị gì.

Tuy là bởi vì duyên cớ của hắn, vẫn nên cùng Tần Phàm bảo trì khoảng cách thích hợp.

Nhưng Tần Phàm đã tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt như vậy thì cũng không phải biện pháp.

Nhất định phải để cho Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn rõ tên Tần Phàm này một chút.

Mà đoạn video kia chính là vũ khí có lợi nhất.

Bởi vì đoạn video kia có một đoạn âm thanh của Tần Phàm, trong đó có nói đến hai chữ "Yêu Nguyệt".

Nếu để Đạm Đài Yêu Nguyệt biết thì sắc mặt của Tần Phàm sẽ có bao nhiêu đặc sắc đây?

Vương Hạo Nhiên chạy xe tới bên cạnh đại học Thanh Linh, nhưng mà cũng không có lập tức đi đến trường học, mà là đi vào cafe internet.

Mở ra một đài máy móc, Vương Hạo Nhiên chuẩn bị đưa một đoạn video bên trong điện thoại xử lý làm mờ một chút, chuẩn bị phát đến trên mạng để cho mọi người đều biết.

Chỉ là làm mờ làm xong, lúc chuẩn bị ban bố thì ơ trên internet phát hiện video giống vậy.

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ.

Biết đây là do Mã Hồng Thắng làm ra.

Chỉ là đoạn video này vừa vặn tuyên bố không lâu, tuy là có người ở phía sau trợ giúp, nhưng lên men lên, trắng trợn truyền bá vẫn phải cần một khoảng thời gian.

Hơn nữa, nội dung video này không thích hợp phổ biến trắng trợn, sẽ phải chịu một ít quy tắc hạn chế.

Càng quan trọng hơn một chút là Tần Phàm cũng không phải nhân vật công chúng.

Muốn nghĩ tạo thành ảnh hưởng to lớn thì chỗ tiêu phí thời gian phải dài hơn.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn chờ một thời gian lâu như vậy.

Hiện tại hẳn thấy Tần Phàm rất khó chịu, quyết tâm muốn xử phạt Tần Phàm.

Suy tư một chút, thế là dùng kỹ thuật hacker hạc vào một số ứng dụng truyền thông.

Tỉ như một ít APP video ngắn, diễn đàn, trang web các loại.

Đem đoạn video xử lý làm mờ kia của Tần Phàm trắng trợn đưa đẩy cho người sử dụng, hoặc trực tiếp biến thành trang đầu của trang web.

Dùng thời gian hai, ba tiếng, Vương Hạo Nhiên không sai biệt đã làm xong chuyện này.

Đoạn video kia của Tần Phàm bây giờ như siêu cấp virus vậy, lây tốc độ đáng sợ truyền bá ra ở trên internet.

Mà người Tần Phàm còn đang hồn nhiên không biết.

Giờ phút này, hẳn đang ở sau bếp của khách sạn Kim Hào dự định xào nấu mấy thứ thức ăn tuyệt phẩm mà ngay cả Tổng Chỉ Hủy cũng sẽ không biết, lúc ăn cơm trưa tranh thủ giành được hảo cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Gần đến giữa trưa, Vương Hạo Nhiên chạy xe tới bên ngoài ngôi biệt thự kia của Liễu Nguyệt, đón Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Lập tức đi đến khách sạn Kim Hào.

Tần Phàm đã chọn xong vị trí.

Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na buổi sáng đi dạo một phố một hẻm, giờ phút này đã ngồi xuống bên trong khách sạn.

Vương Hạo Nhiên cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng đi tới khách sạn.

Sau khi Phùng An Na nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì hai người đều cảm giác có chút bất ngờ. Tựa hồ cũng không nghĩ tới lại nhìn thấy đối phương ở nơi này.

"Người chính là vị sư muội kia mà sư phụ nói sao? Chào người chào người." Tổng Chỉ Hủy đứng dậy, chủ động chào hỏi với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Sư tỷ người khỏe."

Lúc buổi sáng Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng từ chỗ của Tần Phàm biết được một ít tin tức, biết được Tổng Chỉ Hủy.

Các nàng học bản sự khác biệt, nhưng từ thời gian lần lượt nhập môn để tính thì hoàn toàn chính xác Tổng Chỉ Hủy xem như sư tỷ.

"Sư muội, sao người lại xinh đẹp như vậy chứ? Ta là nữ nhân mà còn động tâm đó." Sau khi Tổng Chỉ Hủy quan sát Đạm Đài Yêu Nguyệt lâu một chút thì cảm thấy có chút thất thần.

Phùng An Na bởi vì nhìn thấy Vương Hạo Nhiên mà ngạc nhiên, giờ phút này cũng lấy lại tinh thần, không khỏi nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt một chút. Lập tức sinh ra ý niệm không sai biệt lắm với Tổng Chỉ Hủy.

Nhưng mà phản ứng của Phùng An Na cũng không có lớn như Tống Chỉ Hủy.

Suy cho cùng mỹ nữ cấp họa thủy như Đạm Đài Yêu Nguyệt nàng cũng đã gặp qua một người.

Thậm chí cùng ở chung một mái nhà.

"Sự tử, người cũng rất đẹp nha."

Đạm Đài Yêu Nguyệt bị nói đến có chút ngượng ngùng, khen Tống Chỉ Hủy lại một thoáng.

G @@@

Chương 625: Hiện Trường (1)

oHai người nhìn nhau cười một tiếng, tiếp khen lẫn nhau một hồi.

Sau đó, ánh mắt của Tống Chỉ Hủy dừng lại trên mình vương Hạo Nhiên đang ở bên cạnh Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Sự tử, đây là đệ đệ của ta, tên là Vương Hạo Nhiên." Đạm Đài Yêu Nguyệt giới thiệu một chút.

Tống Chỉ Hủy hướng về Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu ra hiệu, tỏ ra hiểu rõ, lại không có chào hỏi với Vương Hạo Nhiên, giả bộ như

không quen biết với hắn.

"Hắn là các người không phải là tỷ đệ ruột đúng không." Tống Chỉ Hủy hiếu kỳ nói.

Hôm qua là sinh mật mụ mụ Chân Lệ của Vương Hạo Nhiên, lúc ấy nàng cũng không có gặp qua thân ảnh của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nếu như hai người là tỷ đệ ruột thì khẳng định Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ tới dự.

Còn nữa, hai người không cùng họ tên.

Tống Chỉ Hủy tự nhiên sẽ cho rằng hai người không phải tỷ đệ ruột.

"Đúng vậy, chúng ta không phải là tỷ đệ ruột." Đạm Đài Yêu Nguyệt trả lời Tống Chỉ Hủy.

"Nhưng mà quan hệ không khác gì tỷ đệ ruột." Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nói xen vào bổ sung một câu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong lời này, rất là đau lòng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ cái gì.

Tống Chỉ Hủy tin lời nói của Vương Hạo Nhiên là thật, ánh mắt nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt càng thân thiết thân thiện lên.

"Sự muội, ngồi ở bên cạnh ta đi."

Tống Chỉ Hủy hết sức nồng nhiệt, kéo Đạm Đài Yêu Nguyệt đến bên cạnh chỗ ngồi của mình, kéo lấy tay nàng, hàn huyên nhiệt tình lên.

Wương Hạo Nhiên cũng đi theo ngồi xuống.

Ngồi xuống bên cạnh Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Không bao lâu đã bắt đầu dọn thức ăn lên.

Phục vụ viên của khách sạn lần lượt đem từng món ăn tinh xảo bưng lên bàn.

Một cỗ mùi thơm nồng đậm xông vào mũi, để đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt có loại cảm giác thèm ăn nhỏ dãi.

"Đây nhất định là tay nghề của sư phụ!" Tống Chỉ Hủy là người trong nghề, chỉ ngửi mùi thơm, xem xét vẻ ngoài là có thể đại khái đánh giá ra tiêu chuẩn của món ăn.

Nàng có thể xác định, chủ bếp nhà hàng khách sạn năm sao này tuyệt đối không làm được món ăn sắc hương tuyệt hảo như vậy.

Mà Tần Phàm lúc này lại chưa có lộ diện.

Đáp án kia đã rõ ràng.

Trên bàn cơm, bát đĩa đã được sắp xếp gọn gàng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tống Chỉ Hủy cùng Phùng An Na, thậm chí bao gồm Vương Hạo Nhiên ở bên trong đều có loại xúc động không kịp chờ đợi muốn ăn thử.

Trong đó, Đạm Đài Yêu Nguyệt nhịn không được nhất, muốn cầm lấy đĩa nếm thử hương vị.

"Tỷ tỷ, chờ một chút." Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian mở miệng ngăn lại một tiếng.

Bởi vì sợ Đạm Đài Yêu Nguyệt ăn, một hồi sau sẽ buồn nôn.

Vậy cũng không tốt.

Nghe được âm thanh, động tác gấp thức ăn của Đạm Đài Yêu

Nguyệt cứng ngắc lại một thoáng, tiếp đó để đĩa xuống.

Người còn chưa tới đủ, động đĩa trước đích thật là có chút không lễ phép.

Đạm Đài Yêu Nguyệt kiềm chế suy nghĩ.

Một lát sau, đồ ăn đã được dâng đủ.

Lúc này, Tần Phàm cũng hiện thân, đi tới trong bàn.

Tần Phàm cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tổng Chỉ Hủy chào hỏi, ánh mắt lập tức dừng lại ở trên mặt nữ tử xa lạ.

Quả nhiên, như suy đoán kia của hắn, bạn thân của Tổng Chỉ Hủy hoàn toàn chính xác rất xinh đẹp.

Chỉ là, Tần Phàm cũng chỉ trông mà thèm nhìn một chút mà thôi.

Suy cho cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt mới mục tiêu hàng đầu của hắn, hiện tại còn chưa cưa được Đạm Đài Yêu Nguyệt, tự nhiên không muốn phân tâm theo đuổi mỹ nữ khác.

Hướng hồ, Đạm Đài Yêu Nguyệt đang ở đây thì càng khó thực hiện cái gì.

Tần Phàm nhìn quanh một chút, rất muốn ngồi ở bên cạnh của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nhưng mà một bên của Đạm Đài Yêu Nguyệt có Tổng Chỉ Hủy ngồi, một bên còn lại có Vương Hạo Nhiên đang ngồi.

Đều đã ngồi xuống, Tần Phàm cũng khó mà nói để người đổi vị trí.

Hiện tại hắn chỉ có hai lựa chọn, một là ngồi vào bên cạnh Phùng An Na, hai là ngồi vào bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Tần Phàm hơi chút suy tư một chút, lựa chọn ngồi xuống bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Tạm thời hẳn không có ý định theo đuổi Phùng An Na, tự nhiên không tiện biểu lộ ra ý niệm đối với Phùng An Na.

"Người đã đông đủ, có thể ăn chưa?" Đạm Đài Yêu Nguyệt có loại cảm giác kích động, lên tiếng nói một câu.

"Không vội."

Tần Phàm đưa tay dừng lại, thò tay hướng về một món ăn trong đó ra hiệu một thoáng:

"Các người không ngại thì đoán xem tên của món ăn này trước đi."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên cười lạnh, yên tĩnh nhìn xem Tần Phàm biểu diễn, tạm thời không có ý tứ quấy rối.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tống Chỉ Hủy cùng Phùng An Na nghe vậy, theo bản năng nhìn lại.

Chỉ thấy đồ ăn mà Tần Phàm ra hiệu có tạo hình vô cùng đẹp mắt, bàn bên cạnh trưng bày một loại ly sò hến có vỏ ngoài như lưu ly.

Bên trong loại ly đựng lấy một ít nước canh.

Nước canh có làn mờ hơi nóng toát ra phiêu tán, hết sức thơm.

Chính giữa những vỏ ngoài sò hến này có một đoàn dùng bằm hải sản làm viên.

Trong khay còn có một ít mấy loại rau quả xem như điểm xuyết.

Phùng An Na bởi vì nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đang ở đây, tăng

thêm không biết Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Tần Phàm, bởi vậy có chút câu nệ, cho nên cũng không có mở miệng nói cái gì.

Sau khi Tống Chỉ Hủy nhìn món ăn mà Tần Phàm ra hiệu một chút, đầu óc suy nghĩ một chút, lập tức nói:

"Quần Tinh Bạn Nguyệt?"

"Không phải." Tần Phàm lắc đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt một chút, chậm chậm cười nói:

"Món ăn này có tên là "Nâng Chén Mời Yêu Nguyệt" ."

"Rất có ý thơ, không tệ không tệ, không then là sư phụ." Tống Chỉ Hủy khen nói.

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe thì không khỏi kinh dị một thoáng.

Bởi vì Tần Phàm nói r cái tên của món ăn thì bên trong có hai chữ là tên của nàng.

Nhưng mà cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ tưởng rằng trùng hợp mà thôi.

"Các người lại đoán xem, món ăn này tên gọi là gì." Tần Phàm lại đưa tay chỉ về hướng một món ăn khác có tạo hình vô cùng đẹp mắt.

Tống Chỉ Hủy lại suy đoán một phen, tiếp đó hỏi thăm Tần Phàm, phải chăng đoán đúng.

Tần Phàm lắc đầu, công bố đáp án "Món ăn này tên là "Ly Mời Yêu Nguyệt Lâm Hoa Say" ."

Tống Chỉ Hủy tán thưởng gật đầu, cảm thấy Tần Phàm lấy tên món

ăn rất tốt. Nhưng mà nhận thấy gì đó, lờ mờ liếc Đạm Đài Yêu Nguyệt ở bên cạnh.

u @@@

Chương 626: Hiện Trường (2)

vTần Phàm nói tới tên của hai món ăn đều có hai chữ "Yêu Nguyệt", là trùng hợp hay là có nguyên nhân khác?

Tổng Chỉ Hủy làm một người đứng xem, đều có ý nghĩ nghi ngờ hưởng chi là bản thân Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Còn có món ăn này, các người lại đoán thử xem." Dáng vẻ Tần Phàm rất hào hứng, chuyển tay vừa chỉ chỉ một món ăn khác.

Lần này, Tổng Chỉ Hủy làm biếng đoán, bởi vì căn bản đoán không cho phép, trực tiếp hỏi Tần Phàm đáp án.

"Món ăn này tên là: "Lạc Lạc Sơ Liêm Yêu Nguyệt Ảnh" " Tần Phàm lên tiếng trả lời.

Tổng Chỉ Hủy nghe xong, cũng cảm thấy gì đó.

Nếu như nói bên trong tên hai món ăn trước đó xuất hiện hai chữ "Yêu Nguyệt" thì có thể cưỡng ép hiểu là trùng hợp, nhưng mà đến món ăn thứ ba mà vẫn xuất hiện hai chữ "Yêu Nguyệt" thì khẳng định không phải trùng hợp.

Rất rõ ràng đây là Tần Phàm cố tình làm vậy.

"Mọi người đều đã đói rồi, dùng cơm đi." Tần Phàm cười ha hả nói.

Hắn tận lực làm một lần như vậy, kỳ thực chính là cho Đạm Đài Yêu Nguyệt một cái ám chỉ rõ ràng.

Lúc ở trong thâm sơn dạy Đạm Đài Yêu Nguyệt học nghem, bởi vì hệ thống hạn chế mà hắn không thể không làm quân tử.

Theo cái nhìn của Tần Phàm, Đạm Đài Yêu Nguyệt xem như đồ đệ, nhìn thấy người sư phụ này như vậy, cho dù là có ý tưởng, khẳng định cũng bỏ đi ý niệm này.

Mà bây giờ, Tần Phàm nghĩ thông qua những cái ám chỉ này truyền đạt cho Đạm Đài Yêu Nguyệt một cái tin tức, đó chính là: Yêu Nguyệt à, thật ra sư phụ rất thích ngươi.

Khi Đạm Đài Yêu Nguyệt biết tin tức này, khẳng định sẽ suy nghĩ mình như là đối tượng trăm năm.

Tần Phàm vẫn cực kỳ tự tin đối với mình, cuối cùng hắn có quá nhiều bản lĩnh, trong thiên hạ có nam tử nào ưu tú hơn mình được chứ?

Khả năng Đạm Đài Yêu Nguyệt trúng ý chính mình vẫn vô cùng lớn.

Tiếp đó đợi đến khi Đạm Đài Yêu Nguyệt rõ ràng ý niệm sẽ đồng ý với mình.

Đạm Đài Yêu Nguyệt lại không ngốc, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Tần Phàm.

Trong lòng lập tức có loại cảm giác hết sức khó chịu.

Trong nội tâm nàng đã bị người khác chiếm cứ đầy, căn bản không chứa được những người khác.

Mà nàng chỉ xem Tần Phàm như sư phụ mà tôn kính.

Hiện tại Tần Phàm làm một lần như vậy, nàng tự nhiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Nhưng mà cũng không thể làm cho Tần Phàm mất đi mặt mũi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ có thể giả ngu, xem như nghe không rõ.

"Mọi người đừng lo lắng, động đũa đi." Tần Phàm cười cười, muốn làm không khí sôi nổi một chút, lập tức kẹp lấy một cái đồ ăn ăn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na cầm lấy đũa.

Nhưng vào lúc này.

"Hả! Cái này, cái này, cái này. . ."

Vương Hạo Nhiên phát ra âm thanh không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người nghe tiếng nhìn tới, chỉ thấy Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại, tựa hồ đang xem video ngắn, dường như nhìn thấy kỳ quan vậy.

"Hạo Nhiên, người đang xem cái gì vậy?" Tần Phàm ngồi ở bên cạnh hắn, tò mò hỏi, còn đem đầu đưa tới.

Ánh mắt rơi xuống trên màn hình điện thoại di động, con mắt trừng đến như là đèn lồng lớn vậy.

Tần Phàm muốn ngăn cản đoạn này video ngắn tiếp tục phát hình.

Nhưng đã muộn.

Video ngắn vang lên âm thanh, là của Tần Phàm.

"A, Yêu Nguyệt. . . Yêu Nguyệt. . . A. . ." m thanh từng bước vang dội.

Đầu ngón chân của Tần Phàm đột nhiên giữ chặt, da đầu tê dại đến nỗi có loại cảm giác muốn bắn nổ.

Mà lúc này.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na, nhận nhiệm vụ quảng cáo mắt kính ngọc cùng giờ vực.

Với tốc độ truyền bá của thời đại này.

Mặc dù có ý tránh, nhưng vẫn sẽ mưa dầm thấm đất đến một ít tính kiến thức thông thường.

Mà ba người Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na đều là nữ nhân qua hai mươi tuổi, cũng không phải tiểu hài tử.

Sau khi nghe được âm thanh cổ quái kia, tự nhiên miễn không được sẽ liên tưởng đến chuyện gì đó không khỏe.

Trong đó, phản ứng của Đạm Đài Yêu Nguyệt là lớn nhất.

Suy cho cùng bên trong đoạn âm thanh kia có vang lên tên của nàng.

"Hạ Nhiên, người đang xem cái gì đó?"

Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt có suy đoán, nhưng không dám xác định, bởi vậy muốn xác nhận một chút, liền hỏi thăm Vương Hạ Nhiên.

"Hả, cái này, cái này. . . Không có gì, không xem cái gì hết." Vương Hạo Nhiên một mặt cổ quái, lắc đầu đáp lại.

Nhưng mà đoạn video ở trong điện thoại vẫn không có đóng.

Tần Phàm thấy thế, muốn nghĩ thò tay giật lấy điện thoại của Vương Hạo Nhiên, tiếp đó đóng video lại.

Nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng vượt lên trước một bước, đoạt điện thoại của Vương Hạo Nhiên đi qua.

Tần Phàm biết không ngăn cản được, thống khổ che mắt, chỉ muốn tìm một cái gối đất chui vào, đời này đời kia không ra.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tiếp nhận điện thoại, liếc mấy giây bên trong, nghi ngờ trong lòng cũng đạt được xác nhận.

Chỉ một thoáng sau liền đỏ bừng cả khuôn mặt, đồng thời trong lòng dâng lên một cảm giác độc ác.

Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na tò mò, cũng đem đầu đụng tới nhìn coi.

Vừa nhìn hình ảnh, hai người cũng có cảm giác cực kỳ ngượng ngùng.

Nhưng may mắn là trong video đã làm mờ, không đến mức để các nàng thấy cái không nên thấy.

Nhưng chuyện mà Tần Phàm làm thì các nàng đều hiểu.

Ầm!

Đạm Đài Yêu Nguyệt quẳng đập điện thoại di động vào trên bàn, làm cho cả màn hình điện thoại di động đều xuất hiện vết nứt.

Cũng không phải lỗi của ta, quảng điện thoại di động của ta làm cái gì?

Vương Hạo Nhiên đau lòng một thoáng, nhưng lúc nhìn thấy dang vẻ của Tần Phàm đang lúng túng muốn chết thì trong lòng lập tức thư giãn nhiều.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tống Chỉ Hủy cùng Phùng An Na nhận nhiệm không còn tâm trạng ăn cơm, trước đây nhìn thấy một bàn lớn đồ ăn này thì thèm ăn nhỏ dãi, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy thật là buồn nôn.

Bởi vì, các nàng sẽ lơ đãng liên tưởng đến tay của Tần Phàm làm qua chuyện kia, tiếp đó đi thái thịt, xào rau...

Ngẫm lại đều cảm thấy buồn nôn.

Làm sao mà còn khẩu vị ăn uống nữa chứ?

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến hình tượng của nhân vật chính Tần Phàm bị tổn hao nhiều, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

w @@@

Chương 627: Tần Phàm Phát Hỏa

z"Hạo Nhiên, đi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy, cũng không quay đầu lại, liền đi ra khỏi khách sạn.

Vương Hạo Nhiên cầm lấy điện thoại bị quăng nứt màn hình, theo sau bất kịp.

Tổng Chỉ Hủy cùng Phùng An Na thấy thế, cũng đi theo.

Bên trong khách sạn chỉ còn lại Tần Phàm, đối mặt với một bàn lớn đồ ăn chưa được đụng đến.

Tần Phàm ngồi tại chỗ hoài nghi nhân sinh một hồi, tiếp đó mới thức tỉnh, muốn đi tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt để giải thích một chút.

Xông ra khách sạn, muốn đuổi theo Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Hả, hình như là người huynh đệ bên trong đoạn video ngắn kia kìa?"

"Không phải hình như, chính là hắn."

"Ha ha, tay nghề của người huynh đệ này không tệ nha."

...

Trên đường Tần Phàm muốn đuổi kịp Đạm Đài Yêu Nguyệt, một ít người qua đường nhận ra Tần Phàm, không khỏi nhộn nhịp trên đùa nói.

Đoạn video tay nghề kia hiện tại chiếm cứ trên thị trường, là khoản video hấp dẫn nhất trong APP video ngắn..

Chỉ cần mở ra video ngắn, chỉ cần lướt ba lần là có thể lướt đến

cảnh Tần Phàm biểu diễn tay nghề sống.

Tần Phàm xem như biến tướng phát hỏa một cái.

Mà một ít đi ngang qua phái nữ, nhận ra Tần Phàm phía sau, không có lên tiếng trêu chọc cái gì, nhưng cũng là cười trộm không thôi.

Tần Phàm nghe được bên tai truyền đến tiếng nghị luận, cùng nhìn thấy một ít nhìn về phía mình cổ quái ánh mắt, giờ phút này không chỉ là tê cả da đầu, mà là cảm thấy toàn thân đều run lên.

Đuổi theo Đạm Đài Yêu Nguyệt tới nửa đường, Tần Phàm thật sự là chịu không được âm thanh cùng ánh mắt xung quanh, lấy tay che mắt, chật vật không chịu nổi rời khỏi khách sạn.

Một chiếc Lamborghini từ trong ga ra khách sạn chạy ra, chạy đến bên trên đường cái.

Trong xe.

Vương Hạo Nhiên một bên khống chế tay lái, một bên bí mật nhìn sắc mặt của Đạm Đài Yêu Nguyệt một chút.

Chỉ thấy, bên trên khuôn mặt họa thủy không tỳ vết của Đạm Đài Yêu Nguyệt thật căng thẳng.

"Thật không nghĩ tới, hấn lại xấu xa như vậy."

Lông mày Đạm Đài Yêu Nguyệt gắt gao vặn lẩy, trong cái miệng nhỏ nhắn phun ra lời nói lạnh như băng.

Lúc học nghệ ở trong thâm sơn, Đạm Đài Yêu Nguyệt vẫn cho là Tần Phàm là một người chính nhân quân tử.

Nào biết thì ra chính mình đã nhìn lầm.

Tần Phàm dĩ nhiên là một người như vậy.

Quả thực chính là cảm thú.

Lại có ý nghĩ không khỏe mạnh đối với đồ đệ của mình.

Thậm chí, trong âm thầm còn làm lên sự việc ác tâm kia.

Nhưng mà mới chỉ phát hiện một lần như vậy.

Tần Phàm ở trong núi sâu, dạy nàng bản lãnh kia ba năm, không biết rõ đã làm loại việc ác tâm này bao nhiêu lần.

Đạm Đài Yêu Nguyệt hạ quyết tâm, sau này phải cùng Tần Phàm bảo trì khoảng cách lớn nhất, không thể tiếp xúc với hắn.

Loại chuyện như cùng nhau ăn cơm này, mãi mãi cũng không thể nào có lần thứ hai.

"Thật là biết người biết mặt không biết lòng mà. Tỷ tỷ, sau này người phải cách tên Tần Phàm này xa một chút đó." Vương Hạo Nhiên thở dài nói với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Đương nhiên!" Đạm Đài Yêu Nguyệt trịnh trọng gật đầu.

"Tỷ tỷ, lúc người ở trong thâm sơn học nghệ, tên Tần Phàm kia có động tay động chân gì với người hay không?" Vương Hạo Nhiên tận lực xách đầy miệng.

Ấn tượng Tần Phàm ở trong suy nghĩ của Đạm Đài Yêu Nguyệt là chính nhân quân tử đã bị phá hư.

Tình huống xảy ra thay đổi, Vương Hạo Nhiên tự nhiên muốn chuyển kế hoạch theo hướng đi này.

Thứ nhất là vì thu được điểm phản phái cùng điểm hào quang.

Thứ hai, hấn cũng cực kỳ hoài niệm muốn trải nghiệm một chút.

Cho nên trong đầu toát ra một kế hoạch tính kế Đạm Đài Yêu Nguyệt.

"Không phải là trước đó ta nói với người rồi sao? Một đầu ngón tay của ta đều không để hấn đụng phải." Đạm Đài Yêu Nguyệt tuyên bố lần nữa một thoáng.

Vương Hạo Nhiên "À" một tiếng, nhìn qua cực kỳ qua loa.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn thấy thần sắc của hấn không thích hợp, không khởi nói:

"Đột nhiên người hỏi cái này làm cái gì, không tin ta sao?"

"Tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Vương Hạo Nhiên gạt ra nở nụ cười, dáng vẻ rất ranh mãnh.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhíu nhíu mày lại "Người. . . Người lúc đó chẳng lẽ không cảm giác được sao? Ta là. . ." Nói đến một nửa, bỗng nhiên nói không được nữa.

"Là cái gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ga giường ta còn không có ném đầu đấy, bí mật giấu ở trong phòng ngủ, người nhìn một chút thì sẽ biết." Mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt đỏ tới mang tai nói.

"Thôi đi, không cần." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Nhất định phải xem!" Dáng vẻ Đạm Đài Yêu Nguyệt rất cố chấp.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như bắt đắc dĩ.

Đi tới bên trong biệt thự của Liễu Nguyệt.

Đám người Khâu Thiển Vi đang ở trong nhà ăn ăn cơm.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không nói lời gì, trực tiếp nắm lấy Vương Hạo Nhiên đến bên trong phòng số bảy.

Tìm ra ga giường được cất giữ, cho Vương Hạo Nhiên nhìn một chút.

"Ta nói sẽ có mà, hiện tại tin chưa?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Hả, Thì ra ta. . . Ta có lỗi với người, ta thật đáng chết mà." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên rất thống khổ, rũ đầu.

Đạm Đài Yêu Nguyệt hồ nghi một thoáng, chợt mới ý thức tới: Trước đây gia hỏa này cho là chính mình là người tùy tiện đây mà!

Khó trách không chịu gánh trách nhiệm!

Siết quả đấm một cái, trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt dâng lên một loại xúc động muốn đánh người.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu. Chỉ thấy trong mắt hấn hồng hồng, như có nước mắt đang chuyển động ở trong đó.

Đạm Đài Yêu Nguyệt khế giạt mình, nắm tay nắm chặt nháy mắt buông ra, trái tim như muốn bị tan chảy vậy.

"Là ta có lỗi với người, ta, ta, ta. . ."

Vương Hạo Nhiên một mặt tự trách, như là làm ra cái quyết định trọng đại vậy, nhưng "Ta" nửa ngày cũng không có nói tiếp.

Đạm Đài Yêu Nguyệt mơ hồ đoán được hấn muốn nói gì, trong hai con người tràn đầy chờ đợi, muốn chờ đợi hấn nói tiếp.

Nhưng đợi một hồi lâu, hấn quả thực không nói ra.

Đạm Đài Yêu Nguyệt lo lắng, chỉ có thể tiếp lời, thay hấn nói:

"Người muốn gánh chịu trách nhiệm phải không?"

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, bỗng nhiên lại lắc đầu.

"Vừa gật đầu vừa lắc đầu, đây là ý gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt thật gấp.

"Vi vi. . ." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên cực kỳ phiền não.

"Người giải thích cho nàng, Vivi ôn nhu rộng lượng, khẳng định không có vấn đề gì." Đạm Đài Yêu Nguyệt giật giây nói.

x @@@

Chương 628: Chết Ván (1)

Q"Ta, miệng ta vụng về, không thuyết phục được nàng." Vương Hạo Nhiên lại thay đổi chủ ý.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không vui lòng "Như vậy thì để ta đi nói với nàng, cái này được rồi chứ?"

"Thật có thể chứ?" Trong mắt Vương Hạo Nhiên lộ ra một ít kinh dị.

"Ta là đại tỷ của nàng, nàng lại kính trọng ta như thế. Ta tìm một cơ hội cùng nàng nói việc này một chút, có lẽ không có vấn đề gì." Đạm Đài Yêu Nguyệt đánh giá một chút, trả lời.

"Haiz, ta cảm giác ta thật cặn bã mà, có lỗi với các người." Vương Hạo Nhiên cực kỳ xấu hổ, thò tay muốn phiến vả miệng mình một cái.

Đạm Đài Yêu Nguyệt sao lại không tiếc, vội vã giữ tay hắn lại, khuyên:

"Đó là một cái bất ngờ, người cũng không muốn, có đúng hay không? Chuyện đã xảy ra như vậy, người đánh chính mình cũng vô dụng, hiểu chưa?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt tận tình trấn an lấy.

Nhưng sau khi nói ra chút ít như vậy, bỗng nhiên cảm thấy rất quái lạ.

Có vẻ như mình mới cần trấn an một chút chứ nhỉ?

Sao lại trấn an ngược lại hắn?

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, nhắc đến chuyện quan trọng nhất "Chuyện của chúng ta tuyệt đối không nên để sự phụ người biết, bằng không thì khả năng ta sẽ không toàn mạng."

"Hắn không phải. . ." Đạm Đài Yêu Nguyệt theo bản năng muốn thay Tần Phàm biện bạch một thoáng, nói Tần Phàm không phải loại tiểu nhân kia.

Nhưng trong khi nói chuyện, chợt nhớ tới sự việc ác tâm kia mà Tần Phàm làm, lập tức không đi biện bạch thay hắn.

Lúc trước nàng cho là Tần Phàm là chính nhân quân tử, nhưng kết quả thì sao? Vừa vạ tương phản.

Biết người biết mặt không biết lòng, lỡ như Tần Phàm ghen ghét lên, Vương Hạo Nhiên khẳng định sẽ có nguy hiểm.

Đạm Đài Yêu Nguyệt biết được điểm võ lực của Tần Phàm cực cao, nếu như muốn ra tay đối phó với Vương Hạo Nhiên thì nàng cũng không ngăn cản được.

Vì an toàn của Vương Hạo Nhiên, nên làm như thế nào, Đạm Đài Yêu Nguyệt đã hoàn toàn hiểu rõ.

"Giữ bí mật chuyện của chúng ta, đừng để những người khác biết, tốt nhất tạm thời cũng không cần nói cho Vi Vi." Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt suy nghĩ sâu xa thì trịnh trọng nói với Vương Hạo Nhiên.

"Được!" Vương Hạo Nhiên mãnh gật đầu một cái.

【 Đỉnh, kí chủ tính kế nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt thành công, thu được 1600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -80, hào quang phản phái của kí chủ +80! 】

Đạm Đài Yêu Nguyệt lần nữa cất kỹ g giường, lập tức cùng Vương Hạo Nhiên đi ra phòng ngủ. Đi tới phòng ăn.

"Đại tỷ, không phải là các người ra ngoài ăn cơm sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?" Khâu Thiên Vi hiếu kỳ hỏi.

"Đừng nói nữa, nhắc đến ta liền buồn nôn." Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kỳ phiền muộn.

"Vậy các người ăn cơm chưa? ?" Liễu Nguyệt hỏi.

"Không ăn. Ta không thấy ngon miệng, không muốn ăn." Đạm Đài Yêu Nguyệt bây giờ còn có chút buồn nôn.

"Ta có chút đói bụng, ta muốn ăn." Vương Hạo Nhiên nói một tiếng.

"Ta đi giúp người xới cơm."

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi một chuyến vào phòng bếp, xới một chén cơm cũng cầm đũa tới đặt ở trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Đám người Khâu Thiển Vi nhìn xem hành động của Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút ngờ vực.

"Nhìn ta làm gì? Ta bắt hắn làm tài xế, giúp hắn xới cơm một chút xem như báo đáp, như vậy thì có gì kỳ quái sao?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt quét một vòng ánh mắt nghi hoặc ở xung quanh, cất cao giọng nói với mọi người.

Đám người Khâu Thiển Vi nghe xong, vội vã thu hồi ánh mắt, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong.

Vương Hạo Nhiên ngồi một hồi liền rời khỏi biệt thự, chuẩn bị đi đến trường học.

Dọc đường, nhận được Tổng Chỉ Hủy gọi điện thoại tới.

"Người ăn cơm chưa?" Trong điện thoại truyền đến tiếng hỏi của Tổng Chỉ Hủy =.

"Ăn rồi, người thì sao?"

"Ta cùng An Na đã ăn rồi." Tổng Chỉ Hủy ứng thanh trả lời một câu, lập tức nói:

"Tuy là trước đây ta ở trong núi sâu, cùng Tần Phàm học tập trù nghệ, nhưng ta không có gì với hắn, người cũng đừng suy nghĩ nhiều. Người là mối tình đầu của ta."

Nàng cũng nhìn thấy đoạn video làm mờ kia của Tần Phàm .

Tuy là, Tần Phàm ở trong video nhớ tới Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Nhưng Tống Chỉ Hủy rất là hoài nghi Tần Phàm cũng nhớ tới chính mình, làm qua loại sự việc kia.

Trong lòng tính toán, sau này nên giữ một chút khoảng cách với Tần Phàm.

Nhưng mà Tống Chỉ Hủy lại sợ Vương Hạo Nhiên suy nghĩ lung tung, cho nên mới gọi điện thoại nói rõ một chút.

"Hiện tại đã là niên đại gì, ta không cổ hủ như thế, không cần cố ý nói với ta." Vương Hạo Nhiên có thể đoán được tâm lý của Tống Chỉ Hủy, cho nên tận lực nói như vậy.

Tống Chỉ Hủy nghe xong, lập tức lo lắng.

Bởi vì, nàng theo lời của Vương Hạo Nhiên mà đánh giá ra, khẳng định là gia hỏa này đang suy nghĩ nhiều.

"Người là mối tình đầu của ta thật mà, ta có thể phát thệ, người không tin ta thật sao?" Tống Chỉ Hủy vội vàng nói.

"Ta không phải loại người kia, có phải người như vậy hay không thì không quan trọng." Ngữ khí Vương Hạo Nhiên hình như rất không sao.

Tống Chỉ Hủy càng gấp hơn "Ta phải nói thế nào người mới tin tưởng ta đây? Ta thực sự là. . ."

“Được rồi, ta tin người.” Ngữ khí Vương Hạo Nhiên qua loa.

Tổng Chỉ Hủy cảm thấy rất bất đắc dĩ, chỉ cảm thấy gia hỏa này bị chính mình ép nên mới trả lời như vậy.

Suy nghĩ một chút, liền nói:

"Ta biết bây giờ ta nói nhiều cũng không có tác dụng gì. Sau này lúc sự thật bày ra trước mắt người thì người sẽ hiểu điều ta nói chính là thật."

"Chuyện gì bày ở trước mắt ta cơ?" Vương Hạo Nhiên tựa như không rõ, hiểu kỳ hỏi.

"Chính là. . . Chính là. . ." Tổng Chỉ Hủy không có mặt mũi nói ra miệng, bỗng nhiên thoáng nhìn Phùng An Na đang tính toán sổ sách:

"An Na sắp đến bên này rồi, không nói với người nữa. Người đi học nhiều như vậy đã trở thành con mọt sách, hiểu rõ cơ bản thông thường hơn một chút, tránh để. . . Tránh để cho người không biết gì cả, đến một khoảng thời gian chúng ta sẽ. . . Ai nha, không nói với người nữa."

Ở trong điện thoại "Bĩu môi" một tiếng.

Đồng thời cũng ngắt cuộc trò chuyện.

Vương Hạo Nhiên thu hồi điện thoại, khoe miệng hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Thầm nghĩ, ta biết rất nhiều, người hoàn toàn không cần lo lắng, đến lúc đó nhất định cho người một cái kinh hỉ to lớn.

A @@@

Chương 629: Chết Vắn (2)

Rồi Tần Phàm cơ hồ đã chạy trốn, rời khỏi khách sạn, chặn một chiếc taxi, chuẩn bị trở về tòa biệt thự mà hắn đang cư trú.

Trên xe, tài xế yêu thích lướt video ngắn lập tức nhận ra Tần Phàm.

Lúc lái xe đưa Tần Phàm đi, liên tiếp dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Tần Phàm chỉ cảm thấy như có gai ở sau lưng.

Sau một lúc đau khổ, cuối cùng đã tới chỗ cần đến.

Tần Phàm trả tiền xuống xe, vọt vào trong khu nhà cao cấp, trong phòng ngủ mà hắn tự sướng, tìm được camera giám sát ở bên trong.

Lập tức lại ở trong nhiều chỗ bí ẩn khác của biệt thự tìm được nhiều cái camera.

Tần Phàm phát tiết, đập những cái camera kia đến nỗi bị nhão nát.

Sau khi tâm tình yên ổn lại một chút, Tần Phàm gọi một cú điện thoại cho Mã Hồng Thắng.

"Tiểu Mã, khu nhà cao cấp người cho ta sao lại có nhiều camera

giám sát như vậy chứ?"

Sau khi điện thoại được kết nối, Tần Phàm trầm giọng chất vấn.

"Camera giấu kín nào? Sư phụ người đang nói cái gì vậy?"

Mã Hồng Thắng giống như ngây thơ không biết, hỏi ngược lại Tần Phàm.

"Ta tìm được một ít camera ở cả trong lẫn ngoài biệt thự. Những cái camera này là người lắp sao?" Tần Phàm trầm giọng hỏi.

"Sư phụ, ta lắp camera trong tòa nhà cao cấp làm cái gì? Cái này dĩ nhiên không phải ta lắp." Mã Hồng Thắng nói.

Tần Phàm nghe xong, suy tư một chút, nhanh chóng cảm thấy việc này phải không liên quan gì tới Mã Hồng Thắng.

Hơn nữa Mã Hồng Thắng không có lý do gì sẽ lắp những vật kia.

"Sư phụ, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Giọng Mã Hồng Thắng lộ ra cực kỳ lo lắng.

"Người. . . Trong điện thoại di động người có App video ngán không? Xem mấy lần là sẽ rõ ràng." Tần Phàm muốn tìm Mã Hồng Thắng trợ giúp, chỉ có thể kiên trì nói ra.

Huống hồ, bây giờ đoạn video kia đã truyền đến diên như thế, Mã Hồng Thắng không sớm thì muộn cũng sẽ biết đến.

Cũng không cần thiết giấu Mã Hồng Thắng.

"Trong điện thoại di động ta có." Mã Hồng Thắng đáp lại một tiếng, sau đó dựa theo lời Tần Phàm, đi xem video ngán mấy lần, nhanh chóng nhìn thấy tay nghề Tần Phàm bày ra.

Mã Hồng Thắng đã sớm nhìn qua, trên mặt không lộ ra nửa điểm kỳ dị.

Chỉ là Tần Phàm cách điện thoại, lại không nhìn thấy thần sắc Mã Hồng Thắng.

"Sư phụ, người. . . Tại sao người biết làm loại chuyện này chứ?" Mã Hồng Thắng giả bộ như chấn kinh vô cùng, không thể tưởng tượng nổi nói với Tần Phàm.

"Không nên nói cái này, hiện tại ta chỉ muốn biết đến cùng là ai lắp camera!" Tần Phàm nghiêng răng nghiêng lợi.

"Toà biệt thự kia ta mới mua lại không được bao lâu, người ở trước đây là một minh tinh, ta đoán hẳn là có người muốn tra xét chuyện riêng tư của minh tinh kia, cho nên mới lắp camera ." Mã Hồng Thắng giải thích một chút, lập tức tự trách mà nói:

"Đều tại ta, toà biệt thự kia ta mua lại cũng không ở, càng không bảo người dọn dẹp. Nếu tìm người dọn dẹp sẽ không xảy ra chuyện như vậy, chuyện riêng tư của sư phụ cũng sẽ không. . . Haiz."

Thở dài liên tục, dừng một lúc rồi Mã Hồng Thắng tiếp tục nói:

"Đúng rồi, sư phụ, vì sao vô duyên vô cớ người lắp camera kia sẽ phô ra chuyện riêng tư của người? Người cũng không phải minh tinh, cái này không có lý do gì, thật là kì quái, chẳng lẽ là ăn no rồi không có chuyện làm?"

"Lúc trước ta ở biệt thự nhận được một cuộc gọi ở điện thoại riêng, đối phương dùng máy biến thanh, nói là có bí mật của ta, bảo ta chuyển một ngàn vạn cho đối phương." Tần Phàm nhớ đến một chuyện.

"Sư phụ xử lí chuyện này như thế nào?" Mã Hồng Thắng hỏi.

"Ta. . . Trước đây ta tưởng là điện thoại lừa đảo nên không nói lí với đối phương, còn cho số điện thoại của đối phương vào danh sách đen." Tần Phàm nhớ lại một chút, lập tức hối hận phát điên.

"Nhất định là đối phương không uy hiếp được cho nên mới thẹn quá hóa giận. Sự phụ, vì sao lúc đó người không tìm hiểu tình huống một chút chứ? Tại sao trực tiếp cúp điện thoại, còn cho đối phương vào danh sách đen?" Mã Hồng Thắng cáo già, cố tình đâm trái tim của Tần Phàm.

Nghe vậy, Tần Phàm càng hối hận.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra, hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể nghĩ biện pháp đi bù đắp.

"Tiểu Mã, người suy nghĩ chút biện pháp cho ta, nhanh chóng thanh lí những video ngắn trên internet kia, càng nhanh càng tốt." Tần Phàm nói.

"Được, ta sẽ nhanh chóng vận dụng tất cả quan hệ, làm lắng bão xuống." Mã Hồng Thắng lời thề son sắt. Trong bóng tối cũng là nói: Nằm mơ đi, lão tử ước gì người chết!

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Tần Phàm chỉ cảm thấy mình giống như lao động quá sức, một đầu đổ vào trên giường trong phòng ngủ.

Hiện tại hắn có tài sản mấy trăm vạn, vốn dự định đi bên ngoài tiêu phí một chút, mua chút trang phục khí phái, đi hoá trang mình một chút để tăng lên mị lực.

Nhưng mà trước mắt đoạn video kia đã truyền đến phô thiên cái địa, làm gì còn dám ra ngoài đi dạo.

Buổi chiều.

Trong phòng học nào đó ở khu nhà khoa tài chính.

Trên giảng đài, Liễu Nguyệt đoan trang xinh đẹp đang dạy học cho các học sinh.

Những học sinh khác ngồi nghiêm chỉnh, vểnh tai nghe giảng.

Vương Hạo Nhiên thì quang minh chính đại lấy điện thoại mới mua ra chơi trò chơi.

Liễu Nguyệt nhìn thấy chẳng hề nói một câu, làm như không thấy.

Bởi vì đây là quyền lợi mà lúc trước Liễu Nguyệt cho Vương Hạo Nhiên —— ở trên lớp của nàng, Vương Hạo Nhiên có thể hoạt động tự do.

Vù vù.

Trong màn hình trò chơi điện thoại của Vương Hạo Nhiên bỗng nhảy ra một tin tức nhắc nhở trò chuyện.

Là Thiều Oản Oản gửi tới.

Vương Hạo Nhiên mở tin nhắn ra nhìn một chút.

"Ở trong triển lãm tranh Cố Ngữ Nhu phá hủy một bức tranh giá trị năm mươi vạn."

Nhìn thấy tin nhắn này, thần sắc Vương Hạo Nhiên lờ mờ.

Từ trước tới giờ nhân vật chính nữ tần đều là thánh gậy chuyện, gặp được loại chuyện này là điều quá bình thường.

Lúc này là lúc nam chính xuất hiện dọn dẹp cho nàng.

Nhưng mà nghĩ ra, hiện tại mình giả mạo là nam chính, chẳng phải chuyện dọn dẹp kia là chuyện mình nên làm sao?

Chỉ là hấn lười đi làm chuyện này.

"Quan tâm sự sống chết của nàng thôi, để tự nàng đi giải quyết. Sau khi việc này xong thì nói kết quả cho ta."

Vương Hạo Nhiên soạn tin nhắn xong chuẩn bị ấn gửi đi.

u @@@

Chương 630: Gây Chuyện

T 【 Đính, cử động lần này của kí chủ sẽ coi là buông tha giả mạo thân phận nam chính, 3200 điểm phản phái và 160 điểm phản phái hào quang trước đây nhận được sẽ bị trừ đi. Kí chủ có xác nhận hay không? 】

Một tin tức nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

Tay Vương Hạo Nhiên sắp đề xuống màn hình dừng lại trong nháy mắt.

Nếu không có Tần Phàm thì hấn còn thật không quan tâm 3200 điểm phản phái này.

Nhưng bây giờ thứ hấn thiếu nhất là điểm phản phái.

Vô duyên vô cớ bị trừ đi 3200 điểm phản phái, vẫn là đau lòng vô cùng.

"Ta giả mạo nam chính nữ tần rồi, nếu như tiến hành theo nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu thì sẽ có thể thu được ban thưởng hay không?" Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, hỏi thăm một thoáng.

【 Hồi kí chủ, đúng thế. Càng nhanh chóng làm kết thúc nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu thì sẽ càng đạt được nhiều ban thưởng. Đến lúc nội dung chính tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu kết thúc thì sẽ làm mất đi thân phận nhân vật chính và hào quang mà nàng có. 】

Nhận được trả lời của hệ thống, ánh mắt Vương Hạo Nhiên không khỏi sáng lên.

Thì ra còn có thể làm như vậy?

Vương Hạo Nhiên lập tức có chút hào hứng.

Tuy không muốn tiến vào nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu để lau mờ, giải quyết phiền toái cho nàng, nhưng nếu có ban thưởng thì là một chuyện khác rồi.

Sau khi chuyển động ý nghĩ, Vương Hạo Nhiên xóa bỏ hết tin nhắn vừa soạn đi. Soạn lại một dòng tin nhắn khác rồi gửi đi.

"Bức tranh kia bị Cố Ngữ Nhu không chú ý làm hư hay là bị người ám toán làm hư?"

Vương Hạo Nhiên vẫn hơi hiểu biết đối với hướng đi của nội dung truyện nữ tần.

Chuyện nhân vật chính nữ tần chọc phá có hai loại tình huống.

Một loại là nàng phạm ngu xuẩn không chú ý làm ra.

Một loại là nàng bị phản phái tính toán mà làm ra.

Thiều Oản Oản: "Căn cứ lời phản bác của Cố Ngữ Nhu, nàng nói là bị một nữ đầy nên mới làm hư bức tranh, nhưng không có người nào có khả năng chứng minh, cụ thể như thế nào thì ta cần tra một chút mới có thể trả lời ngài."

Nhìn thấy những tin tức này, Vương Hạo Nhiên đã có thể xác định là phản phái đang tính kế Cố Ngữ Nhu.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên tính toán đến đối sách.

Phạm ngu xuẩn thì có thể trực tiếp bồi thường tiền cho Cố Ngữ Nhu.

Nhưng bị gài bẫy thì bồi thường tiền chỉ trị ngọn không trị gốc, không giải quyết được vấn đề căn bản.

Nhìn theo nội dung của nữ tần, tên phản phái kia thấy lần này không thể hại Cố Ngữ Nhu được thì lần sau sẽ còn tiếp tục hại nàng.

Nói cách khác, nội dung chính tuyến sẽ bị kéo dài.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn mỗi ngày chạy tới dọn dẹp giải quyết phiền toái.

Biện pháp tốt nhất là làm một lần cho xong, giải quyết triệt để tên phản phái này, rút ngắn nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu.

"Người không cần đi tra xét chân tướng việc này, đi thăm dò tin tức xác nhận nữ sinh đã đẩy Cố Ngữ Nhu, ta muốn biết."

Vương Hạo Nhiên soạn tin nhắn rồi gửi cho Thiều Oản Oản.

Cùng thời khắc đó.

Trong lớp học ngôn ngữ khoa văn học đại học sư phạm Thanh Linh.

Cố Ngữ Nhu vừa bất bình, vừa ưu sầu.

Nếu như không phải bị người đẩy một cái thì căn bản nàng sẽ không làm hư bức tranh triển lãm.

Thế nhưng vị trí quản chế kia cũng không có camera, mà hiện trường lại không có người có thể làm chứng cho nàng.

Nói mà không có bằng chứng, ai cũng không tin nàng.

Bởi vậy Cố Ngữ Nhu chỉ có thể nhận ủy khuất này.

Làm hư bức tranh tất nhiên cần bồi thường tiền.

Nhưng bây giờ gia cảnh nàng khốn đốn, không phải tiểu thư con nhà giàu.

Điều kiện trong nhà bây giờ khó khăn vô cùng.

Đừng nói là lấy ra năm mươi vạn để bồi thường, coi như mười vạn đều không lấy ra nổi.

Nếu không có tiền, nàng sẽ bị người kiện, làm không cẩn thận có thể phải đi ngồi tù.

Bên phụ mẫu không lấy nổi tiền được, mà những người thân trước đây luôn luôn hút máu lúc Cố gia huy hoàng.

Sau khi Cố gia phá sản, từng người lộ ra bộ mặt thật, rời xa Cố gia. Coi như không quen biết Cố gia.

Tình người ấm lạnh, có thể thấy được chút ít.

Căn bản không có khả năng đi tìm người thân vay tiền.

Trong lúc Cố Ngữ Nhu nóng nảy muốn thông qua các mối quan hệ của mình.

Nhưng vay ai số tiền khổng lồ như vậy đây?

Đám bạn học có quan hệ không tệ với nàng đều xuất thân từ gia đình bình thường.

Làm sao có khả năng có nhiều tiền như vậy?

Hơn nữa, trước mặt những bạn học này vẫn còn đang đi học, kinh tế có thể chi phối có hạn.

Căn bản không giúp được gì.

Cố Ngữ Nhu có chút cảm giác mình đã rơi vào đường cùng.

Trong lúc suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến một người.

Trong ánh mắt của Cố Ngữ Nhu bỗng nhiên toát ra thần thái phức tạp.

Từ khi chia tay trong phòng ăn ở nhà hàng kia chưa gặp lại hần bao giờ.

Hần cũng không tới tìm mình.

Bình thường mà nói.

Cố Ngữ Nhu nên oán hận với người tạo cho mình một đoạn kí ức thống khổ mới đúng.

Nhưng kỳ quái là Cố Ngữ Nhu lại có loại cảm giác không oán niệm nổi.

Thậm chí khi tỉnh mộng đêm khuya rõ ràng còn nghĩ tới hắn.

Trong đầu, bị bộ dáng tà mị của hắn chiếm lây, muốn bỏ đi cũng không bỏ được.

Cố Ngữ Nhu biết mình thế này là không đúng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không quên nổi người này.

Lúc này.

Đang rơi vào đường cùng, Cố Ngữ Nhu bỗng nhiên manh động có ý nghĩ đi tìm hắn để vay tiền.

Thế nhưng Cố Ngữ Nhu nhanh chóng bỏ đi chủ kiến này.

Làm người cần có cốt khí.

Tên xấu xa này bắt nạt mình như thế, sao mình có thể còn đi tìm hắn nhờ trợ giúp được chứ?

Thà rằng đi ngồi tù, cũng không cần hắn giúp!

Ý nghĩ Cố Ngữ Nhu kiên định.

Đinh linh linh.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Đây là tiết cuối cùng của buổi chiều.

Cố Ngữ Nhu thu hồi quyển sách, thần sắc buồn bực, chuẩn bị rời khỏi phòng học trở về phòng ngủ.

Nhưng lúc vừa đi ra lầu dạy học thì có một nữ sinh xinh đẹp ở đối diện mang thần sắc bất thiện đi tới.

Sau khi Cố Ngữ Nhu nhìn thấy nữ sinh này nàng cắn chặt hàm răng lại.

Nàng bị nữ sinh này đẩy một cái, thân thể mất đi cân bằng nghiêng đổ về phía trước nên mới làm hỏng bức tranh.

G @@@

Chương 631: Nữ Phản Phái Nhà Giàu

"Cố Ngữ Nhu, nhìn dáng vẻ của ngươi, có vẻ giống như cực kỳ không vui? Đến cùng là sao vậy?" Nữ sinh xinh đẹp một mặt nhìn có chút hả hê, sau khi nói xong lời này bỗng nhiên vỗ vỗ trán, nói:

"Há, kém chút quên mất, ngươi làm hư bức tranh nổi tiếng, phải bồi thường năm mươi vạn. Haiz, làm sao không cẩn thận như vậy chứ?"

Thấy bộ dáng dương dương đắc ý của nữ sinh này, Cố Ngữ Nhu tức giận đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, hận không thể cho nàng một bạt tai, xem như phát tiết.

Thế nhưng sau khi nhớ tới thân phận của nữ sinh này thì cưỡng ép nhịn xuống.

Nữ sinh trước mắt này tên là Trần Lâm Lâm, cũng là học sinh đại học sư phạm, là học sinh năm ba đại học.

Trong nhà Trần Lâm Lâm làm buôn bán chuỗi khách sạn, tài sản trong nhà có mấy chục tỷ, là con nhà giàu.

Cố Ngữ Nhu là sinh viên năm thứ 2, Trần Lâm Lâm là năm ba đại học, hơn nữa hai người học cùng một khoa.

Mà trừ điều đó ra, Cố Ngữ Nhu ở phòng ngủ trường học, mà Trần Lâm Lâm trọ ở biệt thự ngoài trường.

Theo lý thuyết, hai người hẳn là không có liên quan gì tới nhau, lại càng không nên có thù oán gì.

Nhưng đôi khi nữ sinh nhằm vào nữ sinh cũng không cần quá nhiều lí do.

Sai lầm lớn nhất của Cố Ngữ Nhu là quá đẹp.

Đẹp là có tội.

Trước khi Cố Ngữ Nhu tới đại học sư phạm, Trần Lâm Lâm một mực là hoa khôi, mà lại đứng ổn ở vị trí hoa khôi, không ai lay động.

Nhưng sau khi Cố Ngữ Nhu đến, vị trí hoa khôi liền đổi chủ.

Lúc Cố Ngữ Nhu vẫn là sinh viên năm nhất đại học, Trần Lâm Lâm nhiều lần tới tìm phiền toái.

Nhưng mà khi đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Cố Ngữ Nhu nhịn một chút cũng đi qua.

Hơn nữa những lần nhẫn nhịn là từ năm nhất đại học nhẫn đến năm hai đại học.

Nhưng bởi vì Cố Ngữ Nhu nhẫn nhịn, Trần Lâm Lâm cũng càng ngày càng làm quá thêm.

Lần này, vấn đề đã lớn.

Cố Ngữ Nhu gặp phải khốn cảnh không bồi thường tiền nôi mà phải ngồi tù.

"Trần Lâm Lâm, người làm gì thì trời đang nhìn, người cẩn thận gặp báo ứng!" Cố Ngữ Nhu hận hận nói.

"Kẻ yếu phần nộ, vô dụng. Người hãy giặt sạch sẽ bờ mông chờ ngồi tù đi." Trần Lâm Lâm một mặt cười xấu xa.

"Loại nữ nhân như người quả thật làm người khác sợ hãi, sau này không có nam nhân nào muốn người." Cố Ngữ Nhu không dám động thủ, cũng chỉ có thể động mồm động mép phát tiết một chút.

"Nam nhân tính là thứ gì? Tất cả đều là chó. Ta mới không cần nam nhân, chỉ có nữ nhân không biết xấu hổ như người mới cần nam nhân mỗi ngày." Trần Lâm Lâm khinh bỉ nói.

"Người!" Cố Ngữ Nhu có chút ghen lời, phát hiện động mồm động mép cũng không sánh bằng Trần Lâm Lâm.

Nhưng mà nguyên nhân chủ yếu trong đó là Cố Ngữ Nhu chột dạ.

Bởi vì Trần Lâm Lâm thuận miệng nói bậy còn nói đúng.

Gần đây Cố Ngữ Nhu đang suy nghĩ một nam sinh thật.

Hơn nữa nam sinh này còn là tên đại bại hoại, để nàng không còn thuần khiết.

Nhưng cho dù như thế, Cố Ngữ Nhu vẫn nghĩ đến nam sinh này.

Thậm chí Cố Ngữ Nhu đều cảm thấy mình cực kỳ không biết xấu hổ.

Không dám động thủ đánh người, nói chuyện cũng không nói được, Cố Ngữ Nhu chỉ có thể buồn bực tức giận rời khỏi.

Tâm tình Trần Lâm Lâm rất tốt, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tươi cười đặc ý.

Kỳ thực nàng trưởng thành vẫn đẹp mắt vô cùng, chỉ là Cố Ngữ Nhu càng đẹp mắt mà thôi.

Nhưng mà Cố Ngữ Nhu lập tức sẽ phải đi ngồi tù, sau này người đẹp nhất trong đại học sư phạm này sẽ thuộc về nàng.

"Trần Lâm Lâm, sinh nhật vui vẻ."

Trần Lâm Lâm đang đặc ý, bỗng có nam sinh cầm một chùm hoa hồng đi tới, dáng dấp tràn đầy nịnh nọt, đưa hoa ra.

Nhìn thấy hoa hồng trước mắt Trần Lâm Lâm ngẩn người. Rất kỳ quái, tại sao nam sinh trước mắt này lại biết sinh nhật của mình.

Nhưng mà cái này không quan trọng.

Trần Lâm Lâm thò tay nhận lấy hoa.

Nam sinh nhìn thấy thì mừng rỡ không thôi, đang muốn mời Trần Lâm Lâm đi ăn cơm.

Chỉ là, lời nói còn không nói ra.

Lạch cạch!

Trần Lâm Lâm ném thẳng hoa hồng xuống mặt đất, nhấc chân lên đạp mạnh vào hoa hồng một trận.

Một bó hoa hồng xinh đẹp trực tiếp bị đạp đến nát bét.

Động tác thuần thục vô cùng.

Hiển nhiên cũng không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này.

"Cút." Trần Lâm Lâm lạnh lùng ném ra một chữ hướng về nam sinh.

Nam sinh bị đả kích lớn, thần sắc sa sút, xám xịt rời khỏi.

Trần Lâm Lâm hừ một tiếng.

Xem như nữ nhân xinh đẹp giàu có, số lượng nam sinh theo đuổi nàng cũng không ít.

Nhưng mà Trần Lâm Lâm đều chướng mắt tất cả.

Bởi vì ở trong mắt nàng, nam nhân giống như chó, toàn bộ đều là ác tâm.

Đại học Thanh Linh.

Buổi chiều khoa tài chính có đầy tiết học.

Lúc này mới học xong tiết thứ hai buổi chiều, đằng sau còn có hai tiết phải học.

Đang vào lúc nghỉ giữa tiết.

Vương Hạo Nhiên lại nhận được tin nhắn Thiều Oản Oản gửi tới.

"Tra được rồi, nữ sinh đẩy nàng mà Cố Ngữ Nhu nói tên là Trần Lâm Lâm, là sinh viên năm 3 đại học sư phạm. Phụ thân Trần Lâm Lâm làm kinh doanh khách sạn, có một tập đoàn điều hành chuỗi khách sạn Kim Hào, khách sạn trải rộng đại giang nam bắc.

Tuy trước mắt tập đoàn còn chưa có đưa ra thị trường, nhưng giá trị tài sản đánh giá ra cũng không thấp, khoảng ba mươi tỷ đến ba mươi lăm tỷ."

Sau khi nhìn lướt qua tin nhắn của Thiều Oản Oản gửi tới, thần sắc Vương Hạo Nhiên bình thường, như sớm có dự liệu.

Bình thường người có thể làm phản phán trong nội dung chính tuyến nữ tần đều có bối cảnh không đơn giản chút nào.

Nếu không phải trong nhà mạnh thì chính là bản thân phản phái mạnh.

"Chuỗi khách sạn Kim Hào?"

Vương Hạo Nhiên cảm thấy khá quen.

Nhà khách sạn mà Tần Phàm dùng cơm chẳng phải tên là khách sạn Kim Hào sao?

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên đi tìm kiếm một ít tin tức liên quan tới khách sạn Kim Hào ở trên mạng.

Nhanh chóng tra ra được, tổng bộ tập đoàn chuỗi khách sạn Kim Hào ở ngay chỗ Thanh Linh này.

Vương Hạo Nhiên cũng không quá tình nguyện đi đại học sư phạm một chuyến, cũng không quá muốn gặp Cố Ngữ Nhu.

Sau khi suy nghĩ một chút Vương Hạo Nhiên mở ra danh bạ điện thoại tìm tới số điện thoại của Vương Hưởng rồi gọi đi.

L @@@

Chương 632: Không Nể Tình Chút Nào

"Phụ Thân, người có quen biết với lão bản tập đoàn chuỗi khách sạn Kim Hào không?"

"Trần Tam đúng không, không tính là đặc biệt quen, nhưng nói được một ít lời." Vương Hưởng trả lời một câu, lập tức trầm giọng hỏi:

"Nhi tử bảo bối, đột nhiên hỏi cái này làm cái gì, có phải Trần Tam chọc người hay không? Cần lão ba tìm người làm thịt hắn hay không?"

"Không phải." Vương Hạo Nhiên nói: "Tên Trần Tam này có một nữ nhi tên là Trần Lâm Lâm, đều nhắm vào một người bạn ngu ngốc của ta để gây chuyện. Người liên lạc tên Trần Tam một chút, để hắn dạy dỗ nữ nhi lại, sau này không được nhắm vào người bạn ngu ngốc này của ta."

"Đúng rồi, người bạn ngu ngốc của ta tên là Cố Ngữ Nhu."

Nghe được Vương Hạo Nhiên gọi bạn bè là "Ngu ngốc", Vương Hưởng ngẩn người. Nhưng mà không hỏi nhiều thêm gì, mà là trực tiếp đồng ý nói:

"Được, bây giờ ra sẽ gọi điện thoại cho hắn."

Kết thúc nói chuyện với nhi tử, lướt danh bạ một chút, tìm tới số điện thoại của Trần Tam, gọi điện thoại ra.

Cùng là đại lão thương trường Thanh Linh, mọi người thường xuyên đi ra ghé gặp nhau một ít, chỉ cần không phải là đối thủ một mất một còn thì có nhiều hoặc ít giao tình.

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng, đối diện có người nhận nghe.

"Lão Vương, có gì muốn làm à?" Trần Tam cười ha hả hỏi.

"Chuyện làm ăn của Lão Trần người là phong sinh thủy khởi, đây không phải muốn tìm người thỉnh kinh nha." Vương Hưởng trêu ghẹo nói.

"Lão Vương, người cũng đừng giễu cợt ta, Vương gia người nhiều chuyện làm ăn như vậy, đều làm đến hữu thanh hữu sắc, ta mới không tin người sẽ tới trong ngành nghề khách sạn để lợi vào vũng nước đục này. Hơn nữa trước mắt khách sạn Thanh Linh đã trải qua bão hòa, tham gia vào chỉ như đốt tiền mà thôi." Sau khi Trần Tam phân tích một chút, nói thẳng:

"Có lời vẫn là nói thẳng thôi."

"Khó trách người làm ăn tốt như vậy, sức quan sát không tầm thường đây này." Vương Hưởng tăng bốc một thoáng, sau đó tiến vào vấn đề chính, nói:

"Ở trường học, nữ nhi Trần Lâm Lâm của người đều đang nhắm vào một người bạn của nhi tử ta, nàng tên là Cố Ngữ Nhu, ta gọi muốn mời người thương lượng với nữ nhi người một chút, để nàng giờ cao đánh khẽ, sau này không cần nhắm vào người bạn kia của nhi tử ta."

"Cái này. . . Ta không thể trả lời người ngay lập tức, đợi ta chốc lát." Trần Tam không đồng ý ngay lập tức.

Nữ nhi này của hắn tùy hứng kiêu căng cực kì. Bởi vậy cũng không có nắm chắc nhất định có thể thúc đẩy việc này.

"Vậy ta lặng chờ tin lành."

Vương Hưởng đoán được Trần Tam muốn thương lượng với Trần Lâm Lâm, bởi vậy cười nói một câu, lập tức cúp điện thoại.

Trần Tam lập tức gọi một cú điện thoại cho nữ nhi.

Nhưng mà âm thanh chờ đợi không vang hai lần đã bị đối diện ngắt.

Trần Tam chỉ cho là nữ nhi đang học, thế là gửi một tin nhắn sang, để nữ nhi có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại lại cho mình.

Chờ đợi ước chừng mười phút sau, Trần Lâm Lâm gọi điện thoại lại.

"Lâm Lâm, tan lớp rồi phải không?" Trần Tam một mặt từ ái, nói chuyện thân thiện vô cùng.

"Ta mới đánh Vương giả đấy, đều tại ngươi ằm ỉ ằm ỉ, làm ta chơi bị thua, phiền chết." Trong điện thoại truyền đến âm thanh nôn nóng vô cùng của Trần Lâm Lâm.

Sau khi Trần Tam nghe thấy, không tức giận chút nào, như đã thành thói quen, tiếp tục dùng giọng ôn hòa nói:

"Lâm Lâm, có phải ngươi ở trong trường học có khúc mắc với một người tên là Cố Ngữ Nhu hay không?"

"Làm sao ngươi biết?" Trần Lâm Lâm cảm thấy kỳ quái.

"Vừa nãy Vương Hưởng của tập đoàn Vương thị gọi điện thoại nói với ta, nhi tử hắn là bạn với Cố Ngữ Nhu, để ta thương lượng với ngươi một chút, bảo ngươi sau này không cần tiếp tục nhằm vào Cố Ngữ Nhu, ý của ngươi thế nào?" Trần Tam dò hỏi.

Trần Lâm Lâm nghe xong, mới đầu ngạc nhiên, sau lại nổi cáu.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, Cố Ngữ Nhu rõ ràng lại còn có một người bạn là phú nhị đại.

Nếu là người bạn phú nhị đại này của Cố Ngữ Nhu giúp Cố Ngữ Nhu trả năm mươi vạn kia thì chẳng phải Cố Ngữ Nhu không cần ngồi tù?

Đây là chuyện mà Trần Lâm Lâm không nguyện ý nhìn thấy.

Nhưng mà đối phương nhất định muốn làm như thế, mình cũng không ngăn cản được.

Cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác để phó với Cố Ngữ Nhu.

"Muốn ta không nhằm vào Cố Ngữ Nhu sao, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng." Trần Lâm Lâm trả lời Trần Tam, giọng như không muốn thương lượng chút nào.

"Lâm Lâm, tập đoàn Vương thị rất lớn, không cần thiết trêu chọc bọn hắn, chút mặt mũi này vẫn nên cho bọn hắn đi." Trần Tam khuyên.

"Uy, người tốt xấu là lão bản của một tập đoàn mấy trăm ức, tại sao lại sợ cái này sợ cái kia? Tập đoàn Vương thị không tầm thường sao, dựa vào cái gì nhất định phải cho bọn hắn mặt mũi." Trần Lâm Lâm thở phì phò nói:

"Còn có nhi tử Vương Hưởng, hắn là cái thá gì, hắn muốn ta không nhằm vào Cố Ngữ Nhu thì ta không nhằm vào Cố Ngữ Nhu sao, phi! Cái quái gì vậy chứ."

"Thật không thể thương lượng một chút sao?" Trần Tam hỏi thăm lần nữa.

"Không có khả năng!" Giọng Trần Lâm Lâm kiên quyết.

"Vậy được rồi, ta sẽ đi trả lời Vương Hưởng." Trần Tam đã quen với việc nữ nhi này kiêu căng rồi, nghe được nữ nhi nói như vậy cũng không tiếp tục khuyên can.

Tuy Vương thị tập đoàn không dễ chọc, nhưng hắn cũng không phải ăn chay.

Cần gì phải để nữ nhi chịu ủy khuất, đi nghênh hợp người khác chứ?

Sau khi kết thúc trò chuyện với Trần Lâm Lâm, Trần Tam gọi điện thoại cho Vương Hưởng trả lời.

"Lão Vương, ngại quá, nữ nhi của ta nói, muốn để nàng buông tha nhằm vào người tên Cố Ngữ Nhu kia, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng." Trần Tam cũng không nói nhằm, trực tiếp tỏ thái độ nói.

Vương Hưởng vốn cho rằng có thể đợi được tin tốt lành, bởi vậy mặt mang nụ cười, nhưng sau khi nghe được lời của Trần Tam khuôn mặt hắn trầm xuống trong nháy mắt.

Trần Tam quan tâm ý nghĩ nữ nhi của hắn, Vương Hưởng cũng để ý đến ý nghĩ nhi tử của mình.

Hắn làm phụ thân đều làm không được một chuyện nhỏ như vậy, làm sao có mặt mũi đối mặt với nhi tử?

"Trần Tam, mọi người cũng coi là người quen, nếu như có thể thì ta không muốn vạch mặt với ngươi, ngươi xác định không muốn thương lượng lại với nữ nhi ngươi một chút sao?" Giọng Vương Hưởng lạnh xuống, không khách khi với Trần Tam, trực tiếp gọi đại danh.

M @@@

Chương 633: Một Người Mà Phách Lối Như Vậy?

"Vương Hưởng, lão tử làm chuyện như thế nào còn chưa tới lượt người tới dạy." Giọng Trần Tam cũng không tốt, cười lạnh trả lời.

"Trần Tam, người chờ đó!"

Nói xong, Vương Hưởng phần nộ ngắt điện thoại, lại gọi một cú điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên đang trong quá trình học, sau khi nhìn thấy người gọi là Vương Hưởng cúi dùng bàn học che chắn, bí mật nghe.

"Nhi tử bảo bối, tên Trần Tam kia không nể mặt ta. Nhưng mà người yên tâm, việc này giao cho lão ba, lão ba nhất định sẽ giải quyết giúp người, ta tìm người trói lại nữ nhi Trần Tam, xem hắn còn rằm rĩ phách lối hay không!" Vương Hưởng nói.

"Người vẫn không nên nhúng tay, việc này để tự ta giải quyết." Vương Hạo Nhiên hạ giọng, vội vã khuyên can một chút.

Sau khi cúp điện thoại, trực tiếp rời khỏi lớp học.

Dù sao có Liễu Nguyệt bảo bọc, trốn học chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.

Đi tới bãi đỗ xe vườn trường, Vương Hạo Nhiên lấy chiếc Pagani trực tiếp đi về phía đại học sư phạm.

Lúc đầu muốn tiết kiệm một ít chuyện, nhưng kết quả cuối cùng vẫn phải để hẳn tới giải quyết.

"Trần Lâm Lâm phải không. . ."

Vương Hạo Nhiên quyết tâm giáo dục đứa con nhà giàu này thật tốt, nếu không thì thật xin lỗi chuyển đi này.

Dưới ánh mắt kinh hãi của rất nhiều học sinh, một chiếc Pagani lái vào trong sân trường đại học sư phạm, lập tức đứng ở một chỗ đất trống trong vườn trường.

Nâng cánh cửa bên ghế lái lên, Vương Hạo Nhiên đi ra từ trong xe.

Thân hình cao lớn, khuôn mặt suát khí tuần lãng làm các nữ sinh đi ngang qua tâm hoa nộ phóng, các nam sinh thì quăng tới ánh mắt hâm mộ và ghen tị.

Vương Hạo Nhiên cũng không để ý tới ánh mắt chung quanh.

Trần Lâm Lâm, sinh viên năm ba, nữ nhi nhà giàu.

Tuy ba tin tức này có chút đơn giản, nhưng muốn thông qua những tin tức này tìm được người ở đại học sư phạm cũng không phải cực kỳ khó.

Vương Hạo Nhiên đi về hướng mấy nữ sinh gần nhất, hướng về các nàng hỏi thăm Trần Lâm Lâm một chút.

Ba nữ sinh này không quen Trần Lâm Lâm, nhưng biết Trần Lâm Lâm là ai..

Trong đại học sư phạm, Trần Lâm Lâm cũng coi là nhân vật phong vân thứ nhất, cực kỳ nổi danh.

Chỉ cần là học sinh trường này, dù chưa từng thấy Trần Lâm Lâm nhưng cũng đã biết danh tiếng của Trần Lâm Lâm.

Mấy nữ sinh là người của hội học sinh, thông qua một nữ sinh năm ba đại học của hội học sinh nhờ nàng giúp đỡ hỏi thăm Trần Lâm Lâm một chút.

Không bao lâu, nữ sinh kia gửi tin tức.

Chiều nay lớp học của Trần Lâm Lâm không có tiết, lúc này đang ở trong một tòa ký túc xá nữ sinh.

Nữ sinh năm ba đại học kia dẫn Vương Hạo Nhiên đi tới dưới lầu một tòa ký túc xá nữ sinh.

Vương Hạo Nhiên không tiện đi vào, nữ sinh năm ba đại học này quen biết Trần Lâm Lâm, chủ động biểu thị nói, có thể giúp đỡ đi gọi Trần Lâm Lâm.

Sau khi nói cẩn thận, nữ sinh lập tức đi vào trong lầu ký túc xá gọi người.

Đi qua thang lầu, vào trong phòng ngủ nào nó ở tầng thứ ba.

Trần Lâm Lâm đang đánh Vương giả cùng mấy nữ sinh.

"Lâm Lâm tỷ, dưới lầu có người tìm người." Nữ sinh nói chuyện đều rất cẩn thận.

Trần Lâm Lâm là một nữ nhi nhà giàu, tính tình còn đặc biệt ngang, ở trong lớp thậm chí là trong trường học đều đi ngang.

Các nữ sinh đều không dám chọc nàng.

Lúc này, Trần Lâm Lâm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, bộ dáng một mặt khó chịu.

Xem liền biết tâm tình nàng không tốt.

Chỉ vì nhân vật Trần Lâm Lâm chơi là Tôn Thượng Hương, đã chết nhiều lần.

Mấy nữ sinh bốn bảo đảm một, đi vây quanh nàng, nhưng không có một chút tác dụng nào.

Nhưng mà chuyện này còn không thể trách bốn người nữ sinh kia, mà là Trần Lâm Lâm thực sự quá yếu đuối.

Trần Lâm Lâm này là thuộc về loại làm đồ ăn rồi mà còn thích chơi với xạ thủ.

Tiết học năm ba đại học không nhiều, buổi chiều lớp Trần Lâm Lâm chỉ có một tiết.

Sau khi học xong tiết này, Trần Lâm Lâm sẽ không bận chuyện gì.

Thời gian buổi chiều rất dài, còn lâu mới đến lúc nghỉ ngơi.

Nàng cũng không trở về biệt thự ngoài trường mà là tâm huyết lai triều đi tới phòng ngủ nữ sinh cùng lớp, gọi mấy nữ sinh quen biết chơi game.

"Ai tìm ta?"

Trần Lâm Lâm vừa vặn đang đếm số, nghe được nữ sinh gọi liền đáp lại một tiếng.

"Một nam sinh tìm người, đi Pagani." Nữ sinh rất nhỏ giọng nói.

"Có tiền đấy." Trần Lâm Lâm sợ hãi thán phục một tiếng, lập tức khinh thường nói: "Pagani không tầm thường sao, ta còn có chiếc màu hồng kéo pháp lợi kéo pháp đây, số lượng có hạn trên toàn

cầu."

Lúc này, nhân vật Trần Lâm Lâm chơi phục sinh.

Lực chú ý của Trần Lâm Lâm lại lần nữa về trong trò chơi.

Nữ sinh thấy Trần Lâm Lâm như thế, hình như không dự định đi xuống dưới lầu, liền nói:

"Lâm Lâm tử, nam sinh kia rất đẹp trai, người không đi gặp một lần thật sao?"

"Ta mặc kệ hắn soái bao nhiêu, hiện tại đang chơi game đây, người nói ta không rảnh, để hắn bên nào hóng mát đi... Ta đi thì có gì đặc biệt sao, phiền chết!"

Trần Lâm Lâm một bên chơi game một bên đáp lại, thao tác nhân vật trò chơi vừa đi xuống cao địa đã bị Lan Lăng Vương đang ẩn thân đánh lén chí tử, thế là phát ra âm thanh bực bội không vui.

"Lâm Lâm tử, soái ca kia rất rõ ràng không phải học sinh ở trường học chúng ta, cố ý tới tìm người, khẳng định là cảm thấy hứng thú đối với người, muốn theo đuổi người, ít nhất cũng nên đi xem một lần đi?" Nữ sinh không muốn để cho soái ca chờ đợi dưới lầu thất vọng, bởi vậy thuyết phục một thoáng.

"Theo đuổi ta? Nhìn ta có gì đặc biệt sao, là muốn trèo lên ta thì có. Ta còn không biết rõ đức hạnh của nam sinh như thế nào sao?" Giọng Trần Lâm Lâm xem thường.

Tuy nàng chưa yêu đương bao giờ, nhưng nhìn vẫn cực kỳ thông thấu.

Cái gì cầu thí ái tình hay không ái tình. Nam sinh đeo đuổi nữ sinh, đơn giản là muốn làm loại chuyện kia.

Trần Lâm Lâm rất chán ghét nam sinh, chưa bao giờ để ý tới sự theo đuổi của bất kì nam sinh nào.

Mặc kệ là đẹp trai bao nhiêu đều không lọt vào mắt nàng.

Cho tới bây giờ cũng sẽ không nghĩ tới chuyện yêu đương.

Bởi vì yêu đương, là phải bị....

Nữ sinh tới truyền lời nhìn thấy Trần Lâm Lâm nói như vậy cũng không tiếp tục thuyết phục thêm.

E @@@

Chương 634: Luân Hãm (1)

Hiện tại Trần Lâm Lâm đã phiền não cực kì, nếu nói tiếp không chừng sẽ chọc giận nàng.

Nữ sinh bất đắc dĩ rời khỏi phòng ngủ, về tới dưới cửa chính lầu túc xá.

"Soái ca, Trần Lâm Lâm đang có việc bận, nói không tới."

Nữ sinh cảm thấy lời Trần Lâm Lâm thật khó nghe, không muốn nói ra tình hình thực tế, thế là dùng lời nói uyển chuyển, truyền đạt lại ý nghĩa của Trần Lâm Lâm.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, không khỏi nhíu nhíu mày.

Đã tới, há có đạo lý tay không mà về?

"Người đi nói cho nàng, ta tiếp tục chờ mười phút đồng hồ, nếu nàng còn không xuống thì ta sẽ đi vào phòng ngủ bắt nàng ra." Kiên nhẫn của Vương Hạo Nhiên mất dần, trầm giọng nói một câu.

"Hả? Thật muốn nói như vậy với Trần Lâm Lâm sao?" Nữ sinh một mặt ngạc nhiên.

"Đúng vậy, làm phiền người đem toàn bộ lời của ta nói cho nàng." Vương Hạo Nhiên dùng giọng khẳng định trả lời.

"Soái ca người tên là gì?"

Nữ sinh nghe giọng hần hình như quen biết với Trần Lâm Lâm, thế là muốn hỏi tên một chút, nếu như vậy có lẽ Trần Lâm Lâm sẽ thay đổi chủ ý.

Nghe được câu hỏi, Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút.

Hắn không quen biết với Trần Lâm Lâm, nói ra tên không có tác dụng lớn.

Nhưng mà nói ra cũng không ảnh hưởng gì.

"Vương Hạo Nhiên."

Nữ sinh gạt đầu, đi vào cầu thang kí túc xá lần nữa, đi tới căn phòng ngủ có Trần Lâm Lâm.

"Lâm Lâm tử, soái ca kia nói tên hắn là Vương Hạo Nhiên, có lẽ người quen biết hắn chứ?" Nữ sinh đi tới chỗ không xa trước mặt Trần Lâm Lâm, lên tiếng hỏi.

"Vương Hạo Nhiên? Tên thật quê mùa." Trần Lâm Lâm theo bản năng chửi bậy một câu, lập tức nhớ tới cái gì, hỏi nữ sinh đối diện:

"Người mới vừa nói hắn lái Pagani phải không?"

"Đúng, là lái Pagani." Nữ sinh nói.

Trần Lâm Lâm hừ lạnh một tiếng.

Lúc trước nói điện thoại với Trần Tam, trong điện thoại Trần Tam đề cập tới cái tên "Vương Hạo Nhiên" này.

Vương Hạo Nhiên tới tìm mình đương nhiên là muốn ra mặt cho Cố Ngữ Nhu.

Không nghĩ tới, tên Vương Hạo Nhiên này tìm lão tử hắn không ra mặt được, rõ ràng tới trường học tìm mình.

Cho là mình dễ ức hiếp phải không?

Nếu như hấn cho là vậy, vậy thì hết sức sai rồi.

"Hấn còn nói gì nữa khòn?" Trần Lâm Lâm hỏi.

Nữ sinh nhìn thấy thần sắc Trần Lâm Lâm mơ hồ cảm giác được có chút không đúng.

Nhưng mà vẫn kiên trì trả lời:

"Hấn nói chờ dưới lầu mười phút đồng hồ, nếu sau 10 phút Lâm Lâm tử người không xuống thì sẽ đi vào bắt người ra ngoài."

"Hấn mang theo bao nhiêu người?" Sắc mặt Trần Lâm Lâm nghiêm túc một chút.

"Chỉ có một người." Nữ sinh nói.

"Một người? Một người mà hấn dám phách lối như vậy?" Trần Lâm Lâm không khỏi bật cười. Sau đó liếc qua số liệu 0-9-0, cũng không có tâm tình chơi trò chơi.

Bởi vì tiếp tục chơi tiếp thì chỉ sẽ chết thêm mấy lần, sau đó nhìn căn cứ bạo tạc.

Trần Lâm Lâm trực tiếp đầu hàng, sau đó đi vào trong túc xá gọi người.

Làm một nữ nhi nhà giàu hoành hành bá đạo, nàng cũng không phải độc lai độc vãng, mà là có "Đoàn đội ngũ nhỏ" của riêng mình.

Người trong đoàn đội nhỏ này đa số là khoa thể dục, đồng thời đều là nữ sinh ngưu cao mã đại, cường tráng hơn rất nhiều so với nam sinh bình thường.

Trên đất trống ngoài cửa ký túc xá.

Vương Hạo Nhiên một mực đang nhìn điện thoại, tính toán thời gian.

Chờ đợi ước chừng ba bốn phút, nữ sinh truyền lời kia vội vã từ lâu ký túc xá chạy ra.

"Trần Lâm Lâm đi gọi người rồi, dường như muốn gây bất lợi cho người, người vẫn nên đi nhanh một chút đi."

Thần sắc của nữ sinh khẩn trương, một bên nói, một bên quay đầu nhìn, sợ bị người nhìn thấy chính mình đang mật báo.

"Cảm ơn người truyền lời."

Vương Hạo Nhiên không có ý tứ muốn đi trước nào, chỉ là thân thiện cười cười với nữ sinh trước mắt.

Nhìn thấy nụ cười này, nữ sinh hoa mắt mê say, chỉ cảm thấy muốn choáng.

"Sao người lại không nghe khuyên bảo chứ? À Trần Lâm Lâm kia rất xấu, người không đi thì một hồi sẽ chịu đòn." Sau khi lấy lại tinh thần, nữ sinh lại lần nữa nhắc nhở một tiếng.

"Sẽ không đâu." Vương Hạo Nhiên lắc đầu, tiếp tục ở tại chỗ chờ đợi.

Nữ sinh thấy không khuyên nổi, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Sợ bị Trần Lâm Lâm phát hiện mình mật báo, trong lúc nhất thời cũng không dám dừng lại ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên, lập tức rời xa một thoáng.

Tìm một cái tình cảnh trong phòng ngủ có thể quan sát cửa ra vào, quan sát từ đằng xa.

Không bao lâu, tám chín nữ sinh cường tráng vây quanh một nữ sinh có thân thể xinh đẹp, từ bên trong lâu ký túc xá đi ra.

Vương Hạo Nhiên chưa từng thấy Trần Lâm Lâm, nhưng trước đây từ trong miệng nữ sinh truyền lời biết được một ít tin tức, cũng mơ hồ có thể đoán được nữ sinh được vây quanh chính là chính Trần Lâm Lâm mà mình muốn tìm.

Trong lúc suy tư, Trần Lâm Lâm cũng đi tới vài mét trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Không có bất kỳ tin tức nhắc nhở nào truyền đến.

Vương Hạo Nhiên lập tức hiểu rõ, hào quang siêu cấp đào hoa không thể phát động hiệu quả gì.

Tỉ lệ phát động của hào quang siêu cấp đào hoa đối với nữ phụ là gấp đôi.

Nhưng dù cho như vậy, vẫn có thể không phát động.

Vận khí hôm nay quả thực là rất xấu.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có rất thất vọng.

Suy cho cùng hào quang siêu cấp đào hoa đã phát động hai lần hiệu quả, hơn nữa còn là có hiệu lực với nữ chính.

Như vậy đã coi là vô cùng tốt.

Muốn nói để hào quang siêu cấp đào hoa phát động nhiều lần, cái này không khỏi có chút ý nghĩ hảo huyền.

Nhưng vấn đề không lớn.

Bởi vì Trần Lâm Lâm này cũng không phải nữ chính

Hào quang siêu cấp đào hoa không có phát động hiệu quả, nói theo một cách khác thì thật ra là một chuyện tốt.

Khởi thông hệ thống, hạ đạt một đạo mệnh lệnh.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực với phản phái nữ tàn thành công, độ thiện cảm của Trần Lâm Lâm đối với kí chủ tăng lên tới max trị số 100. 】

Đa tạ các đại thần đã đẩy kim phiếu cho truyện ạ, ngàn lần yêu thương .'

R @@@

Chương 635: Luân Hãm (2)

BSau khi Vương Hạo Nhiên nhận được nhắc nhở của hệ thống, vậy mới đem ánh mắt ném đến trên mặt của Trần Lâm Lâm lần nữa.

Trần Lâm Lâm vốn mang theo một mặt khó chịu mà đến, nhưng giờ

phút này khó chịu trên khuôn mặt biến mất toàn bộ, mắt không chớp nhìn Vương Hạo Nhiên, trong hai con người toát ra hào quang vô cùng si mê.

Trên cái thế giới này lại có nam sinh đẹp mắt như vậy? !

Trần Lâm Lâm chấn kinh.

Trước lúc này, nàng vẫn cho là mãi mãi cũng sẽ không gặp phải nam sinh mình ưa thích, chẳng thềm ngó tới nam sinh, thậm chí đem nam sinh so sánh với chó.

Lúc nàng ở tuổi dậy thì, vẫn cho chính mình đứng thẳng lấy một cái lý niệm.

Đó chính là độc thân mãi mãi, đồng thời một mực thực giữ vững.

Lớn như vậy, đều không có nói qua yêu đương cùng với nam sinh.

Suy cho cùng yêu đương là phải bị... Bị cái kia.

Nàng đem nam sinh xem như chó, nếu bị cái kia, chẳng phải là tương đương với bị chó...

Trần Lâm Lâm tất nhiên không vui.

Nhưng lúc này, lý niệm mà Trần Lâm Lâm thực hiện cũng hỏng mất.

Nàng bỗng nhiên muốn nói yêu đương.

Tuy là yêu đương lâu là sẽ bị cái kia, nhưng nếu như là người trước mắt này, vậy thì có thể tiếp nhận.

"Lâm Lâm tử?"

Các nữ sinh cường tráng vây quanh Trần Lâm Lâm mà đến nhìn

thấy Trần Lâm Lâm ngây người, nửa ngày không nói một câu, cảm thấy có chút không hiểu. Trong đó, một nữ sinh cường tráng lên tiếng, kêu nàng một thoáng.

Trần Lâm Lâm tranh thủ thời gian lấy lại tinh thần, thẹn thùng thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên một chút.

Nhưng vừa mới thu về, cũng lại nhịn không được, lại lần nữa đem ánh mắt ném đến trên mặt của hắn.

Quá đẹp rồi, quá mê người...

Trần Lâm Lâm cảm giác chính mình hoàn toàn luân hãm.

"Người là Trần Lâm Lâm sao?" Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

"Đúng, là ta, chào người chào người." Trần Lâm Lâm có chút câu nệ, đưa tay ra ngoài.

Các nữ sinh cường tráng cùng một bọn với Trần Lâm Lâm nhìn nhau một thoáng, rất là kinh ngạc.

Không phải tới giáo huấn người này sao?

Sao Trần Lâm Lâm lại thân thiện như vậy?

Tuy là nam sinh trước mắt này rất đẹp trai, nhưng Trần Lâm Lâm từ trước đến giờ miễn dịch với soái ca.

Đây là tình huống như thế nào?

"Sau này không được nhằm vào Cố Ngữ Nhu nữa, biết chưa?" Vương Hạo Nhiên liếc qua Trần Lâm Lâm đưa tay qua, cũng không có hành động đáp lại, chỉ là lên tiếng nói.

Nghe nói như thế, vẻ mê ly trong ánh mắt của Trần Lâm Lâm bỗng

nhiên xẹt qua một ít đố kị nồng đậm.

Lời nói của Vương Hạo Nhiên xem như nhắc nhở nàng.

Nguyên nhân mà hia người gặp được, hoàn toàn là bởi vì chuyện của Cố Ngữ Nhu.

"Người với Cố Ngữ Nhu là quan hệ như thế nào?" Trần Lâm Lâm nhíu mày hỏi.

"Ta kêu người trả lời vấn đề, không kêu người hỏi vấn đề." Vương Hạo Nhiên chiếm cứ chủ động, trong lời nói tất nhiên sẽ không khách khí như thế.

Huống hồ, Trần Lâm Lâm là một nữ phụ phản phái.

Cùng nàng nói hết lời, để nàng không muốn nhằm vào Cố Ngữ Nhu, cũng không nhất định có thể có hiệu quả.

Thái độ tồi tệ một chút, ngược lại sẽ càng có hiệu quả.

Ác nhân yêu cầu người ác, lời này vẫn có chút đạo lý.

Trần Lâm Lâm nghe được giọng nói chuyện của Vương Hạo Nhiên, trong lòng lập tức không vui.

Nàng ở trong nhà, ở bên ngoài, từ trước đến giờ đều đã quen ngang, cho tới bây giờ không có người dùng loại ngữ khí không tốt này nói chuyện với nàng.

Trần Lâm Lâm có chút tức giận, nhưng liếc qua khuôn mặt soái ca trước mắt thì lại choáng váng, lập tức như một quả cầu da xì hơi vậy.

"Được, sau này ta sẽ không nhằm vào Cố Ngữ Nhu là được chứ gì, người hài lòng chứ?" Trần Lâm Lâm mềm giọng nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, chờ đợi mấy giây. Hệ thống đều không có động chút nào.

Như vậy, hoàn toàn có thể đánh giá ra, Trần Lâm Lâm chỉ giả bộ đồng ý.

Bởi vì nếu như Trần Lâm Lâm đồng ý thì nội dung chính tuyến có liên quan tới Cố Ngữ Nhu cùng Trần Lâm Lâm coi như là kết thúc.

Hắn sẽ thu được ban thưởng.

Trong lúc suy tư, Vương Hạo Nhiên chợt thấy ánh mắt Trần Lâm Lâm nhìn về phía sau lưng, trên mặt lộ ra vẻ đổ kị oán hận.

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc một thoáng, quay người theo ánh mắt của Trần Lâm Lâm nhìn lại.

Chỉ thấy, Cố Ngữ Nhu từ bên ngoài đi tới cửa ra vào lầu ký túc xá bên này.

Cố Ngữ Nhu bởi vì áng chừng tâm sự, mang bộ mặt sầu thảm, bước đi đều cúi đầu.

Chờ đến sắp đến cửa ra vào kí túc xá thì con mắt nhìn qua phát hiện trước mặt có người, vậy mới nâng lên con mắt nhìn nhìn.

Cố Ngữ Nhu nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, cũng nhìn thấy Trần Lâm Lâm cùng một ít nữ sinh cường tráng coi Trần Lâm Lâm như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Sau khi nhìn thấy một màn trước mắt này, Cố Ngữ Nhu giật mình, có chút không làm rõ ràng được tình huống.

Nhưng mà nàng cũng không có dừng lại lâu, cúi đầu xuống đi vào bên trong lầu kí túc xá.

Chợt, vội vã về tới trong phòng ngủ ở lầu hai.

Căn phòng ngủ này của Cố Ngữ Nhu vừa vặn với đối với cửa ra vào ở phía dưới.

Dựa sát bên cửa sổ, có thể nghe được cùng nhìn thấy tình cảnh cửa ra vào của kí túc xá.

Bởi vì Cố Ngữ Nhu đi ngang qua, Vương Hạo Nhiên cùng Trần Lâm Lâm lâm vào một đoạn yên lặng ngắn ngủi.

Trần Lâm Lâm ghen tỵ nhìn xem Cố Ngữ Nhu biến mất ở trong tầm mắt, liền thu ánh mắt về.

Vương Hạo Nhiên có thấu thị, cũng có thể nhìn thấy Cố Ngữ Nhu, nằm sát bên cạnh cửa chắn bí mật nhìn xem bên này.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Vương Hạo Nhiên dâng lên một loại cảm giác cổ quái.

Bởi vì tình huống này, rất giống hướng đi cầu huyết bên trong nội dung truyện nữ tần.

Vương Hạo Nhiên rất muốn từ chối cầu huyết, thoát khỏi nội dung truyện, nhưng vì điểm phản phái, lại không thể không nhận.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt nhìn kỹ Trần Lâm Lâm, trầm giọng cảnh cáo nói:

"Oán hận và ân oán của người với Cố Ngữ Nhu đến đây là được rồi, sau này không cho phép người lại nhằm vào nàng, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Lúc nói chuyện, tận lực cất cao giọng decibel.

Cố Ngữ Nhu trốn ở lầu hai nếu như không phải kẻ điếc thì khẳng định sẽ nghe được.

L @@@

Chương 636: Hợp Tác Vui Vẻ

G"Hắn, lời này của hắn là có ý gì?"

Cố Ngữ Nhu trốn ở bên cửa sổ phòng ngủ ở lầu hai nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, trong lòng lập tức nhắc lên từng đợt gợn sóng.

Gia hỏa này ngày kia dùng loại thủ đoạn kia bắt nạt chính mình, hắn là thấy chính mình hết sức không vừa mắt, lại hết sức hận chính mình mới đúng, tại sao phải bảo vệ mình chứ?

Chẳng lẽ, hắn ưa thích chính mình?

Trong đầu toát ra ý nghĩ này , trong lòng Cố Ngữ Nhu không khỏi dâng lên một trận vui vẻ.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nhân vật chính nữ tằm Cổ Ngữ Nhu đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 55 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính, thành công đẩy mạnh nội dung chính tuyến, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Cổ Ngữ Nhu -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch ban thưởng.

Khó chịu bởi vì dung nạp nội dung truyện cầu huyết cũng tiêu tán không ít.

Đồng thời, ánh mắt do suy tư mà mất tầm nhìn lần nữa ngưng tụ một thoáng, ném đến trên mặt của Trần Lâm Lâm.

Trong hai con người của Trần Lâm Lâm hiện lên vẻ ghen ghét nồng đậm.

Nàng vốn đổ kị Cổ Ngữ Nhu đẹp mắt, hiện tại nam sinh mà mình ưa thích lại coi trọng Cổ Ngữ Nhu như vậy.

Hận ý trong lòng đối với Cổ Ngữ Nhu lại sâu hơn một tầng.

Vương Hạo Nhiên bèn nhạy nhào bắt được được tâm tình của Trần Lâm Lâm, lập tức cảm thấy được có chút không ổn.

Hắn tới giải quyết Trần Lâm Lâm này là muốn để Trần Lâm Lâm sau này không nhằm vào Cổ Ngữ Nhu nữa.

Nhưng bây giờ, bởi vì dung nạp nội dung truyện cầu huyết cũng để Trần Lâm Lâm càng ghen ghét Cổ Ngữ Nhu hơn.

Nếu như mặc kệ phát triển, nội dung truyện Trần Lâm Lâm nhằm

vào Cố Ngữ Nhu sẽ bị kéo dài, kéo đến nỗi còn muốn dài hơn vài quán chân lão thái thái.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn lau bờ mông cho Cố Ngữ Nhu.

Hắn cũng không có thời gian rồi.

Muốn giải quyết Trần Lâm Lâm này, có thể trực tiếp hạ độc, để nàng lạnh thấu.

Nhưng mà cái này không khỏi có chút tính không ra.

Trần Lâm Lâm này tốt xấu gì cũng là một nữ nhân nhà giàu, là nữ nhi mà Trần Tam yêu thương nhất, có thể đã động rất lớn đến ý nghĩ của Trần Tam.

Nếu như lợi dụng tốt thì chính là một trợ lực không tệ.

Hơn nữa, độ thiện cảm của Trần Lâm Lâm kéo căng, trung thành là hoàn toàn không có vấn đề.

Chỉ là, Cố Ngữ Nhu đang nghe lén, muốn cùng Trần Lâm Lâm giảng hòa hoặc là nói để nàng thần phục ở nơi này thì cũng không thích hợp.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói với Trần Lâm Lâm:

"Đi theo ta một chút."

Dứt lời, trực tiếp quay người đi dọc theo một con đường, tự mình đi đến một chỗ ngoài kí túc xá.

Trần Lâm Lâm không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đi theo.

"Lâm Lâm tử..."

Những nữ sinh cường tráng kia tranh thủ thời gian lên tiếng kêu một chút.

"Không được theo ta." Trần Lâm Lâm ngừng chân, mở miệng ngăn lại, lập tức chạy chậm đi theo thân ảnh Vương Hạo Nhiên rời khỏi.

Dọc theo đường nhỏ vườn trường, Trần Lâm Lâm đi theo Vương Hạo Nhiên tới một chỗ tĩnh mịch.

Trong tầm mắt, tạm thời cũng không có người nào khác.

Wương Hạo Nhiên dừng bước quay đầu, nhìn về phía Trần Lâm Lâm.

"Ta kêu người đi theo thì người đi, chẳng lẽ người không sợ sao?" Vương Hạo Nhiên lộ ra một cái ý nụ cười tràn đầy ý vị sâu xa.

Trần Lâm Lâm nghe được lời này có chút bối rối, nhưng suy nghĩ một chút, chẳng lẽ hắn còn có thể đánh chính mình hay sao?

Nếu như thật muốn đánh thì cùng lắm thì cầu xin tha thứ là được rồi.

Chẳng lẽ hắn không có một chút thương hoa tiếc ngọc nào?

Mà nếu như không phải đánh chính mình, vậy cũng chỉ có thể là... Là loại ý tứ kia.

Nhưng mà Trần Lâm Lâm lại lạ thường, một chút cảm giác sợ hãi đều không có, thậm chí... Thậm chí còn có loại chờ mong không hiểu.

Mang theo những tâm lý này, Trần Lâm Lâm có loại cảm giác không sợ hãi, cất giọng đáp lại hắn:

"Sợ cái gì, chẳng lẽ người còn có thể ăn ta sao?"

"Ta với Cố Ngữ Nhu kỳ thực cũng không phải như người nghĩ."
Vương Hạo Nhiên tiến vào vấn đề chính.

"Người không thích Cố Ngữ Nhu, tại sao phải thay nàng nói chuyện chứ? Còn đặc biệt tới tìm ta, cảnh cáo ta không được nhằm vào nàng?" Trần Lâm Lâm cảm thấy kỳ quái.

"Hoàn toàn tương phản, chẳng những ta không thích nàng, thậm chí còn chán ghét nàng." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

"Người muốn lừa gạt hảo cảm của nàng, tiếp đó thu nàng vào tay, tiếp đó vứt bỏ nàng sao?" Trần Lâm Lâm dùng tâm lý phản phái phỏng đoán ý nghĩ Vương Hạo Nhiên một chút.

"Nói không sai. Cho nên ta hi vọng người phối hợp một chút, về phần người muốn thù lao gì thì có thể nói ra, bao nhiêu tiền thì người có thể ra cái giá." Vương Hạo Nhiên giả bộ như đàm phán với nàng.

"Ta lại không thiếu tiền, có thể yêu cầu cái khác không?" Trần Lâm Lâm cò kè mặc cả nói.

"Nói một chút, nếu như đủ khả năng thì ta sẽ cân nhắc." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Người có bạn gái hay không?" Trần Lâm Lâm đánh bạo hỏi.

"Có."

Trần Lâm Lâm sững sờ, trên mặt hiện ra một ít thất vọng.

"Nhưng ta không ngại nhiều thêm một người."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thần tình của Trần Lâm Lâm biến hóa, sao có thể không biết rõ ý nghĩ của nàng, lập tức lại bổ

sung một câu.

Dù sao đều là phản phái, không cần thiết cong cong quán quán, yêu cầu quá phận một chút thì lại có quan hệ gì.

"Người cũng quá cận bã đi? !" Trần Lâm Lâm trố mắt ngoác mồm.

"Ta không kêu người đồng ý nha." Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Trần Lâm Lâm kinh ngạc một thoáng. Lời này hình như cũng có chút đạo lý, mình có thể không đồng ý mà, hấn cũng sẽ không bị coi là cận bã.

Hơn nữa, so sánh với những tra nam bình thường kia hấn còn tính là hết sức hiền hậu.

Ít nhất là trước đó hấn đã nói rõ tình huống, không phải loại mặt ngoài giả thâm tình, sau lưng chân đạp mấy đầu thuyền kia.

"Đổi điều kiện khác đi." Vương Hạo Nhiên lại nói.

"Không, chính là cái này." Trần Lâm Lâm rầu rĩ một thoáng, rất nhanh đã có quyết định.

"Cái gì?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như không rõ.

"Người để ta làm bạn gái của người, sau này ta sẽ không nhằm vào Cố Ngữ Nhu nữa."

Trần Lâm Lâm đỏ mặt nói ra lời này. Sau khi nói xong, rất muốn chửi mình một câu: Ta mẹ nó thật là tiện mà.

J @@@

Chương 637: Dung Nhập Nội Dung Truyện Cầu Huyết (1)

oGia hỏa này cặn bã như vậy, chính mình dán lên làm cái gì?

Thế nhưng... Thế nhưng hận thì hận, chính mình muốn được hấn ...

Rất muốn rất muốn.

"Hợp tác vui vẻ." Vương Hạo Nhiên vươn tay ra, dường như biểu đạt hợp tác làm ăn thành công.

Trần Lâm Lâm chỉ cảm thấy là lạ, nhưng vẫn đưa tay duỗi ra nắm lại.

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính nữu tàn, kết thúc nội dung chính tuyến nữu phụ phản phái Trần Lâm Lâm nhằm vào nhân vật chính nữu tàn Cố Ngữ Nhu, thu được 2200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Cố Ngữ Nhu -110, hào quang phản phái của kí chủ +110! 】

Wang Hào Nhiên đạt được ban thưởng như mong muốn, chợt muốn ôm chầm lấy Trần Lâm Lâm.

Nhưng lại phát hiện Trần Lâm Lâm nắm lấy không buông tay.

"Có lẽ hiện tại người đang rảnh đúng không? Ta dẫn người đi một chuyến ở gần đây, phong cảnh bên này rất không tệ nha." Trần Lâm Lâm lộ ra nụ cười ngọt ngào, mời nói.

"Đúng rồi, ta quên hỏi người một chuyện." Vương Hạo Nhiên chợt nhớ tới cái gì đó.

"Chuyện gì, người hỏi đi." Trần Lâm Lâm nói.

"Trước đây người có từng yêu đương chưa? Có phải đạz..." Vương Hạo Nhiên không có nói rõ, nhưng cho một cái ánh mắt "Người hiểu".

Trần Lâm Lâm hiểu ý, vội vàng nói: "Đương nhiên là chưa yêu lần nào rồi."

"Ta không tin!" Vương Hạo Nhiên hừ một tiếng, ánh mắt một vòng Trần Lâm Lâm từ trên xuống dưới, nói lời kinh người:

"Gần đây có khách sạn nào sạch sẽ nhất không?"

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Trần Lâm Lâm kinh ngạc nửa ngày, vậy mới lấy lại tinh thần.

Cặn cũng không phải cặn như vậy chứ?

Mới quen biết mà đã quá phận như vậy!

Quả thực quá ghê tởm!

Trần Lâm Lâm lập tức muốn vung tay nói: Cút sang một bên!

Thế nhưng lời đến khóe miệng cũng thành: "Ở gần đây ta có một tòa biệt thự, chỉ có một mình ta ở."

Lời nói vừa ra, Trần Lâm Lâm chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Nhưng mà lòng tràn đầy mong mỏi Vương Hạo Nhiên nhanh đáp lại một chút.

"Được, ta tin tưởng người, không cần chứng minh." Vương Hạo Nhiên thu hồi thần sắc chất vấn, bỗng nhiên lộ ra nụ cười.

Trần Lâm Lâm bị một bộ hành động này làm cho có chút choáng.

Chuyện này là sao chứ? Chính mình đã đồng ý, hẳn rõ ràng đôi ý!

Trần Lâm Lâm chỉ cảm thấy hôm nay mắt mặt so với hai mươi năm mắt mặt gộp lại đều nhiều hơn gấp bội.

"Vậy thì bồi ta đi ra bên ngoài đi tản bộ một chút, cái này được rồi chứ?" Giọng nói chuyện gần như có chút ý vị cầu khẩn, làm bộ đáng thương.

Về mặt này, nếu bị người biết rõ Trần Lâm Lâm thấy, nhất định sẽ chấn kinh đến rơi mắt.

Bản thân Trần Lâm Lâm cũng tuyệt đối không ngờ rằng, có một ngày kia mình lại trở thành liếm cầu như vậy.

Không đúng, liếm cầu gì chứ, hẳn là thâm tình mới đúng.

Trần Lâm Lâm ở trong lòng uốn nắn một thoáng.

"Có thể..."

Yêu cầu này rất đơn giản, Vương Hạo Nhiên thấy dang vẻ Trần Lâm Lâm đáng thương như vậy, đang muốn đồng ý, nhưng mà mới nói hai chữ, cũng bỗng nhiên dùng thấu thị thoáng nhìn phía sau một thân cây ở xa xa, Cố Ngữ Nhu đang len lén nhìn chăm chú bên này.

"Cố Ngữ Nhu đang ở bên kia nhìn lén, chúng ta không thể để cho nàng phát hiện liên quan, lần sau đi." Vương Hạo Nhiên thấp giọng nói.

Ánh mắt Trần Lâm Lâm lướt qua, nhìn thấy phía sau một cây đại thụ

cách đó không xa lộ ra bộ phận làn váy.

Nàng nhớ được, Cố Ngữ Nhu hôm nay ăn mặc váy dài.

"Được, ngàn vạn lần phải nhớ đó." Trần Lâm Lâm cũng không dám phá hoại chuyện của Vương Hạo Nhiên, thấp giọng đáp lại một thoáng, lập tức lại trịnh trọng dặn dò:

"À Cố Ngữ Nhu này rất đáng hận, người đã muốn đối phó nàng, vậy thì để người đối phó nàng đi, nhưng mà nhớ đến một phần của ta, sau khi thu được nàng, tốt nhất đem bụng cả gia hỏa này làm lớn thêm mấy lần, tiếp đó hung hăng đá nàng!"

"Đúng rồi, tốt nhất quay video, tiếp đó phô ra trên mạng, để nàng đẹp mặt."

Trần Lâm Lâm một mặt phá hình dáng, cho Vương Hạo Nhiên một cái chủ kiến.

Vương Hạo Nhiên choáng váng mấy giây, lập tức liên tưởng đến Trần Lâm Lâm là nữ phụ phản phái nữ tàn, tâm xấu tính, cũng bình thường trở lại.

"Ta sẽ cố hết sức."

Vương Hạo Nhiên hạ giọng, qua loa đáp lại bốn chữ, tiếp đó đột nhiên cao giọng nói:

"Trần Lâm Lâm, nhớ đến lời nói của ta, nếu như sau này người dám tiếp tục nhằm vào Cố Ngữ Nhu thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!"

"Người chớ làm loạn, sau này ta không nhằm vào Cố Ngữ Nhu là được chứ gì." Trần Lâm Lâm giả bộ như cực kỳ sợ hãi, phối hợp biểu diễn với Vương Hạo Nhiên.

"Cút!" Vương Hạo Nhiên lạnh lùng ném ra một chữ.

Trần Lâm Lâm hướng về phương hướng khác của Cố Ngữ Nhu, xám xịt đi.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, cũng chuẩn bị rời khỏi.

Chỉ là phương hướng rời khỏi ngược lại với Trần Lâm Lâm.

Đi ra một đoạn khoảng cách, đi ngang qua cây đại thụ mà Cố Ngữ Nhu ẩn núp, tiếp đó đem nàng nắm chặt đi ra.

"Người cũng nhìn thấy rồi sao?" Vương Hạo Nhiên biết rõ còn cố hỏi nói.

"Nhìn thấy rồi. Nhưng mà người đừng tưởng rằng làm như vậy thì ta sẽ tha thứ cho người!"

Cố Ngữ Nhu âm thầm vui vẻ không chịu được, nhưng mặt ngoài cũng làm bộ khinh thường, nhìn Vương Hạo Nhiên như là cừu nhân.

Nghe được lời này của nàng, Vương Hạo Nhiên cũng không có cảm thấy kỳ quái.

Bên trong nữ tần yêu hận rối rắm, nhất là cầu huyết.

Ben trong nội dung chính tuyến của tiểu thuyết nữ tần, nhân vật chính nữ tần cùng nam chính không đến đại kết cục thì tuyệt đối sẽ không nắm tay ngôn tình hòa hòa thuận thuận.

Cho dù là có thì cũng chỉ là tạm thời.

Ở trong đó, người sắp đặt cùng nhân vật chính nữ tần có quan hệ lớn lao.

Rất nhiều nhân vật chính nữ tần bình thường đều có một cái thiết

lập, đó chính là con vịt chết rồi còn mạnh miệng, rõ ràng trong lòng ưa thích, nhưng ngoài miệng sống chết không thừa nhận, còn xem nam chính như là cừu nhân.

Đem chính mình ngược đến chết đi sống lại, còn giống như cảm giác đặc biệt thống khoái vậy.

Cố Ngữ Nhu là nhân vật chính nữ tàn điển hình của loại hình rồi.

Mà thời gian đối mặt với nhân vật chính nữ tàn như Cố Ngữ Nhu thì biểu hiện của nam chính đại bộ phận đều là muốn rũ sạch, biểu thị tốt với nhân vật chính nữ tàn là có nguyên nhân khác, không phải ưa thích nàng.

Q @@@

Chương 638: Dung Nhập Nội Dung Truyện Cầu Huyết (2)

HVương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy rất ghét cầu huyết, nhưng vì giả mạo nam chính để thu được ban thưởng, cũng chỉ có thể thay vào nhân vật, sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, nói:

"Nữ nhân, không nên nghĩ quá nhiều, ta chỉ thấy Trần Lâm Lâm không vừa mắt mà thôi, cho nên nói một ít chuyện với nàng, không có quan hệ gì với người cả."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên một mặt cao ngạo, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng Cố Ngữ Nhu nghe thấy lời này cũng tin mấy phần.

Thì ra hẳn không phải bởi vì ưa thích chính mình mà mới làm như vậy.

Nghĩ như vậy, Cố Ngữ Nhu cảm thấy rất đau lòng, trong lòng một trận mắt mác.

Chợt nhớ tới chuyện bị khi dễ lúc trước.

Thẹn quá hoá giận, hướng về bóng lưng Vương Hạo Nhiên nói:

"Cái tên bại hoại này, mau mau rời khỏi nơi này, mãi mãi ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi, chuyện lần trước, ta coi như bị quỷ đè ép!"

Nghe tiếng, Vương Hạo Nhiên dừng một chút, nhưng vẫn cưỡng ép nhẫn nại nội dung truyện cầu huyết này một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng sau lưng có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Rất nhanh Vương Hạo Nhiên cảm giác bờ vai của mình bị va vào một phát.

Nghiêng đầu xem xét, chính là Cố Ngữ Nhu.

Đường lớn như vậy, Cố Ngữ Nhu cũng không phải mù lòa, giảng đạo lý thì không có khả năng đụng vào.

Hiển nhiên là do Cố Ngữ Nhu cố ý.

"Ta, ta không chú ý, ngươi chớ làm loạn nha, nếu dám làm loạn, ta sẽ la lên đó!" Cố Ngữ Nhu khó thở mới sẽ làm ra loại hành động kia, lúc này thấy mặt Vương Hạo Nhiên không biểu tình trông lại thì trong lòng không khỏi hoảng loạn.

Nhưng trong lúc bối rối lại có một loại chờ đợi không hiểu.

Giờ phút này Vương Hạo Nhiên có chút khó mà nhẫn nại cái nội dung truyện cầu huyết này, có loại xúc động muốn đem Cố Ngữ Nhu trói lại, tiếp đó treo phơi ở trên cây.

Đầu chuyển động một chút, nhớ tới hào quang siêu cấp may mắn của Cố Ngữ Nhu.

Thời gian nàng bị hãm hại sẽ có khả năng thoát hiểm, đồng thời xem mức độ hãm hại chuyển hóa thành điều xấu, tiếp đó phản ngược lại người hãm hại nàng.

Chỗ lợi hại của hào quang này, Yến Vân Thiên đã đích thân thể nghiệm qua.

Vương Hạo Nhiên xem như người chứng kiến, cũng thấy rõ ràng.

Trong lòng lập tức bỏ đi ý niệm giáo huấn Cố Ngữ Nhu.

Nhưng trong lòng cảm giác rất uất ức.

Nếu không phải vì điểm phản phái, nói cái gì hấn cũng sẽ không dung nhập vào bên trong cái nội dung truyện cầu huyết này.

Há, muốn giáo huấn Cố Ngữ Nhu thì cũng không nhất định phải thông qua hãm hại...

Vương Hạo Nhiên đột nhiên nhớ tới một ít chuyện.

Cố Ngữ Nhu cái này là nhân vật chính nữ tần rất đặc thù, cực kỳ thiếu, trước đó bên trong thiết lập của Cố Ngữ Nhu đánh giá ra nội dung chính tuyến của nàng cực kỳ ngược.

Hơn nữa, trên thực tế cũng đạt được nghiệm chứng.

Chỉ cần theo nội dung chính tuyến tới, đồng thời tránh để hào quang của nàng phát động, vẫn có một ít hành động trút giận có thể thực hiện.

"Đi theo ta." Vương Hạo Nhiên lạnh lùng nói với Cố Ngữ Nhu.

"Đi, đi đâu?" Cố Ngữ Nhu vừa sợ hãi vừa hiếu kỳ.

"Đừng nói nhảm, kêu người đi theo thì cứ đi đi, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả." Vương Hạo Nhiên một mặt hung ác đi ở phía trước.

Cố Ngữ Nhu cực kỳ sợ hãi, chỉ có thể nghe theo đi theo hần.

...

【Đinh, độ thiện cảm của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, kí chủ nam chính nữ tần, thành công đẩy mạnh nội dung chính tuyến, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Cố Ngữ Nhu -45, hào quang phản phái của kí chủ là +45!】

Wang Hào Nhiên thư thái nhận lấy ban thưởng.

Ngay sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng của khách sạn, đi đến phía lễ tân tính tiền rời khỏi.

Ọe...

Sắc mặt Cố Ngữ Nhu đỏ lên, nôn khan một trận, đi đến nhà vệ sinh súc miệng.

Thời gian tới chạng vạng tối, sắc trời đã dần dần hạ xuống.

Vương Hạo Nhiên vội vàng đi tới bãi đỗ xe của khách sạn, chạy chiếc Pagani rời khỏi.

Trên điện thoại di động có một tin nhắn Lục Yên gửi tới.

Thời gian là nửa giờ sau.

Lục Yên ở trong tin nhắn nói trong lòng rất khó chịu, muốn hấn đi theo nàng để nói chuyện.

Vương Hạo Nhiên mơ hồ có thể đoán được là chuyện gì.

Lái xe rời khỏi bãi đỗ xe của khách sạn, đi đến học viện nghệ thuật, thuận lợi nhìn thấy Lục Yên.

Thần sắc của Lục Yên lộ ra vẻ cực kỳ tiều tụy, người cũng có chút gầy gò.

"Ca ta hấn... Hấn chết rồi." Lục Yên thống khổ nói.

"Hả? Chuyện này xảy ra khi nào?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như ngạc nhiên vô cùng.

"Đã xảy ra rất nhiều ngày, trước đó sợ ảnh hưởng đến tâm tình của người, cho nên không có nói cho người biết, nhưng mà trong nội tâm của ta cảm giác thật là khó chịu, cho nên muốn tìm người tâm sự, sẽ không quấy rầy người chứ?" Lục Yên có chút thấp kém nói.

"Đồ ngốc, làm sao lại thế được? Người nên sớm nói cho ta mới đúng, như vậy ta có thể chia sẻ tâm trạng với người." Vương Hạo Nhiên than thở nói một tiếng, hỏi tiếp:

"Ca của người chết như thế nào?"

"Chỗ mi tâm trúng châm mà chết. Cũng không tra được hung thủ, bản án treo lầy. Mấy ngày sau, ta muốn đi lĩnh di hài của ca ta một chút rồi sẽ giải quyết chuyện của hắn sau." Lục Yên nói.

"Đến lúc đó nói cho ta một tiếng, ta đến giúp đỡ, nhất định giúp ca của người tìm một phong thủy bảo địa, an táng ca ca người một chút." Vương Hạo Nhiên sờ lên đầu của Lục Yên, muốn an ủi nàng một chút.

Tất nhiên, sau lưng hỗ trợ Lục Yên về chuyện của Lục Thần cũng không phải qua loa mà thôi.

Hắn thật muốn giúp bạn bị.

Mà phong thủy bảo địa chôn cất Lục Thần, Vương Hạo Nhiên đã nghĩ kỹ.

Ngay tại đỉnh núi của Thanh Linh Sơn.

Lâm Thần cùng Yến Vân Thiên đều chôn cất tại nơi đó, Lục Thần đi nơi nào, vừa vặn có chỗ.

"May mắn có người." Khoảng thời gian này Lục Yên chỉ cảm thấy lao lực quá độ, sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên thì cảm giác lòng có chỗ dựa vào, trong lúc nhất thời cảm động không thôi. Đầu nhũn xuống ném đến trong ngực của hắn.

Sau khi Lục Yên tham lam cảm thụ cảm giác ấm áp trong ngực của hắn, tâm tình mới trở lại yên tĩnh một ít.

"Lúc ấy ta đã nói qua với ca ca, biệt thự kia không may mắn, ca ta ta lại không nghe." Lục Yên lại cảm thán một tiếng.

F @@@

Chương 639: Mỹ Nữ Cổ Điển

s"Chuyện đã qua rồi, không nên suy nghĩ nhiều." Vương Hạo Nhiên lại an ủi lần nữa.

"Ừm." Lục Yên nhu thuận gật đầu một cái, điều chỉnh tâm tình một chút, nói:

"Học viện chúng ta tối nay có hội diễn văn nghệ, người muốn ở lại xem một chút không?"

Kỳ thực nàng cũng không có tâm tình xem hội diễn văn nghệ, nhưng nghĩ đến chờ lâu một hồi cùng Vương Hạo Nhiên, vậy mới đưa ra một cái có.

"Được." Vương Hạo Nhiên lập tức đồng ý xuống.

Lục Yên kỳ thực cũng rất đáng thương.

Lục Thần đã ngủ, chỉ còn lại gia gia gần đất xa trời, cũng không sống được bao lâu nữa.

Mà từ trước mắt mà nhìn thì Lục Yên là nữ chính duy nhất có đầy đủ 100 độ thiện cảm (Chết sống cũng đi theo).

Mức độ để ý cùng khoan nhượng của nữ chính Lục Yên đối với hán xem như cao nhất.

Vương Hạo Nhiên cùng Lục Yên ở chung, căn bản không có bất luận áp lực gì.

Bởi vì Lục Yên sẽ nghĩ hết biện pháp để hấn vui vẻ, sẽ không cho hấn bất luận một chút áp lực cũng cái gì không để chịu.

Hỏi thử, một người nữ sinh như vậy đưa ra một chút yêu cầu như thế.

Sao hấn lại không đồng ý được chứ?

Huống hồ, mỹ nữ ở học viện nghệ thuật nhiều như mây.

Xem hội cũng không phải là ý tồi nha?

Xem như nhất cử lưỡng tiện.

"Người ăn cơm chưa?" Vương Hạo Nhiên nhìn xem dáng vẻ Lục Yên gầy gò tiêu tụy, nhin không được hỏi.

"Khoảng thời gian này đều không thấy ngon miệng, không có tâm trạng ăn." Lục Yên trả lời.

"Đồ ngốc, cũng phải ăn cơm chứ, người nhìn bụng người ốm như vậy, chỗ không nên rút lại đều rút lại, chính mình không phát hiện sao?" Vương Hạo Nhiên đánh giá nàng một thoáng, nhắc nhở.

"Hả? Hình như là có một chút." Lục Yên giật nảy mình.

Trước đó nàng còn thật không ý thức đến, bây giờ bị Vương Hạo Nhiên nói một chút, lập tức phát giác được.

Tuy là đường cong của nàng vẫn vô cùng không tệ.

Nhưng nàng càng muốn hoàn mỹ hơn một chút

Bởi vì nếu như vậy mới có thể để cho người yêu vui lòng.

"Vừa vặn ta cũng chưa ăn, chúng ta đi ăn thôi." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Được được" Lục Yên liên tục gật đầu.

Vương Hạo Nhiên lái xe mang theo Lục Yên đi ăn cơm ở một nhà hàng gần đó.

Cùng lúc đó.

Hội diễn văn nghệ của học viện nghệ thuật cũng đang khoa chiêng gõ trống trụ bị.

Một ít học sinh yêu cầu lên đài biểu diễn đã có một ít người sớm hóa trang xong.

Bên trong một căn phòng vệ sinh nào đó trong vườn trường, có một mỹ nữ có thân hình thân thể hoàn mỹ, khuôn mặt khó mà lấy ra tí vết đi ra.

Nam sinh đi ngang qua đang muốn vào nhà vệ sinh nhìn thấy, không khỏi có chút choáng váng.

Mỹ nữ này lại không có coi đây là chuyện đáng kể gì, may may không cảm thấy vào nhà vệ sinh nam có vấn đề gì. Thần sắc hờ hững, tự mình rời khỏi.

Một đường đi qua, thỉnh thoảng sẽ có một ít người kinh ngạc về dung mạo của mỹ nữ này, nhận nhip quăng tới ánh mắt quan sát.

Mỹ nữ này ăn mặc một thân Hán phục, tràn đầy một loại vẻ đẹp nhu nhược cổ điển, như là mỹ nữ cổ đại từ bức vẽ đi ra vậy.

Vị mỹ nữ này là ai vậy? Đều không kém hơn hoa khôi Lục Yên, sao

trước giờ lại chưa từng nhìn thấy chứ?"

"Hắn không phải là học sinh của trường ta đâu."

"Tối nay trường học có hội diễn văn nghệ, mỹ nữ này ăn mặc như vậy, khẳng định là một trong những học sinh muốn lên đài biểu diễn, làm sao có khả năng không phải là học sinh trường ta chứ?"

. . .

Một ít người đang vây quanh thảo luận quyết liệt về lai lịch của mỹ nữ này.

Một bên khác.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cùng Lục Yên ăn no nê thì nghỉ ngơi chốc lát, lại lần nữa quay trở lại học viện nghệ thuật.

Lúc đầu trên khuôn mặt của Lục Yên có chút tái nhợt, sau khi ăn no nê thì cũng khôi phục một ít đỏ hồng khỏe mạnh.

Xuống xe, Lục Yên mang theo Vương Hạo Nhiên đi về phía quảng trường.

Hội diễn văn nghệ cử hành ở trên quảng trường lớn.

Lúc này, gần đến lúc bắt đầu hội diễn.

Phía trên đại quảng trường có người người nhón nháo.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét qua, nhìn thấy mảng lớn mỹ nữ cùng mảng lớn soái ca.

Những soái ca thì Vương Hạo Nhiên tự động loại bỏ, ánh mắt chủ yếu là quan sát những mỹ nữ kia.

Chỉ là sau khi thô sơ giản lược quét một vòng thì có chút hơi thất vọng.

Tuy là số lượng mỹ nữ ở học viện nghệ thuật nhiều, nhưng lấy những mỹ nữ đứng đầu mà so sánh thì thậm chí còn không bằng đại học Thanh Linh.

Chỉ là năm nhất của đại học Thanh Linh thôi mà đã có bốn hoa khôi

Mà bên học viện nghệ thuật này, loại trừ Lục Yên ả thì hình như cũng không có vị thứ hai có thể sánh vai với đám người Tần Vận Hàn.

Tâm ý Vương Hạo Nhiên trở trụ thu ánh mắt về.

Nhưng trong nháy mắt thu ánh mắt về, một mỹ nữ ăn mặc Hán phục bỗng nhiên xông vào trong tầm mắt của hắn.

Mắt của Vương Hạo Nhiên đột nhiên sáng lên.

Tuy là vị mỹ nữ này không thể so sánh với cấp độ họa thủy như Phượng Huyền Tố, Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Suy cho cùng ba loại điểm bộ mặt, khí chất cùng vóc dáng của hai người này bất hạp, có thể nói là hiếm có trên thế gian.

Nhưng vị mỹ nữ này lại có thể so tay với Úc Thi Tinh.

Cũng coi là cực kỳ hiếm có.

Không ngoài dự liệu thì đây chính là một vị nữ chính.

Vương Hạo Nhiên ở trong lòng phán đoán một thoáng.

Lập tức, tiếp tục quan sát vị mỹ nữ ăn mặc Hán phục tràn đầy vẻ cổ điển kia.

Vương Hạo Nhiên thưởng thức mấy giây, lập tức theo quán tính mở ra thẩu thị.

Trong lòng, lửa nóng không khỏi nóng thêm mấy phần.

Nhưng một ít đồ vật mà mỹ nữ không nên có bỗng nhiên xông vào trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

Mắt của Vương Hạo Nhiên đột nhiên trừng lớn, hai tay cắm vào trong đầu tóc, ôm đầu mình thật chặt.

Tê cả da đầu!

Toàn thân nổi da gà bốc lên toàn bộ.

Khó chịu, vô cùng khó chịu!

Thật giống như mới ăn mỹ thực, nhưng sau khi vào cửa lại phát hiện là một đồng cứt!

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy muốn điên rồi!

u @@@

Chương 640: Đại Lão Nữ Trang

RVương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đau con mắt, vội vàng đóng lại

thấu thị.

Nhưng mà loại cảm giác cách ứng kia cũng không hề hoàn toàn xua tán.

Mỹ nữ có vẻ bề ngoài sánh ngang Úc Thi Tinh này trên thực tế chính là nam.

Là nam nhân giả nữ!

Nếu không phải thấu thị thì còn thật không phân biệt ra được.

Vừa rồi hấn lại YY một hồi lâu.

Hồi tưởng một chút, thật quả thực ác tâm.

Trước đây, Vương Hạo Nhiên đã gặp được nhân vật chính biến thân.

Đã để hấn cực kỳ chán ghét.

Nhưng đại lão giả nữ này vẫn còn muốn dị ứng gặp mấy lần.

Trong tiểu thuyết sáng văn nam tần không thiếu loại loại hình nhân vật chính đại lão nữ trang* này.

(Đại lão nữ trang: Chỉ một người nam nhân có kỹ năng ăn mặc như nữ nhân)

Vương Hạo Nhiên vừa động, lập tức khơi thông hệ thống dò xét lên.

【 Nhân vật chính: Lăng Nam Tự 】

【 Điểm chiến lược: 65】

【 Điểm mị lực: 383】

【 Hào quang nhân vật chính: 4879】

【 Kỹ năng (Kim thủ chỉ): Đại lão nữ trang hệ thống (Dưới trạng thái nữ trang, lúc thu được nhân vật nam ưu ái cùng thổ lộ thì có thể thu được điểm tích lũy. Điểm tích lũy có thể dùng cho trực tiếp tăng lên điểm mị lực, cũng có thể mở khoá đủ loại năng lực)

Chú thích 1: Điểm bộ mặt mê hoặc nhân vật nam giới càng cao thì đạt được điểm tích lũy càng nhiều.

Chú thích 2: Hệ thống có thể tăng lên hạn mức điểm mị lực cao nhất là 999. Lúc điểm mị lực đạt tới 999 thì thông sát nam nữ. Có thể tùy tiện thu được ưu ái cùng tín nhiệm của nhân vật nam nhân và nữ nhân. Dưới tình huống bình thường, thời gian dưới trạng thái nam trang theo đuổi nhân vật phái nữ thì xác suất thành công đến trăm phần trăm, dưới trạng thái nữ nhân theo đuổi nhân vật nam giới với xác suất thành công là trăm phần trăm.

Năng lực đã mở khóa trước mắt: Năng lực biến thanh (Có thể bắt chước bất luận loại hình giọng nữ nào), kỹ năng múa cổ điển max cấp.

Năng lực đang được mở khóa: Thấu thị (Tiến độ mở khóa trước mắt là 1%)】

Một ít tin tức nhanh chóng hiện lên trong đầu của Vương Hạo Nhiên.

Cảm giác da đầu tê dại không ngừng xâm nhập mà tới.

Vừa rồi lúc mà hắn còn chưa mở ra thấu thị thì chỉ cho là Lăng Nam Tụ này là nữ chính, còn thật động lên ý niệm kỳ kỳ quái quái.

Nói theo một cách khác, cái này có lẽ coi là "Ưu ái" nha?

Mà Lăng Nam Tự cũng bởi vì cái này mà hắn có thể thu hoạch được điểm tích lũy.

Lại nói, có lẽ những điểm tích lũy này không thấp. Suy cho cùng điểm bộ mặt của hắn đầy đủ cao, mà đạt được điểm tích lũy thì có thể tiến hành chỉnh sửa điểm bộ mặt.

Nói cách khác, hắn lại bị người ta nhổ lông dê? !

Cả ngày nhổ lông dê của nhân vật chính, nhưng không ngờ hôm nay bị nhân vật chính nhổ lông dê!

Thật đáng giận mà.

Vương Hạo Nhiên có loại cảm giác muốn ngay tại chỗ cho Lăng Nam Tự này một bộ vật lý siêu độ để lắng lại oán khí của chính mình.

Chỉ là, ý nghĩ này dâng lên không đủ một giây thì nhanh chóng tắt đi.

Hào quang của nhân vật chính đại lão nữ trang Lăng Nam Tự này không thấp, có gần tới năm ngàn.

Là một đầu dê rất béo, có thể cung cấp rất nhiều lông dê.

Nếu trực tiếp siêu độ vậy thì có chút lỗ.

Trước mắt thì điểm phái vô cùng cần thiết.

Tất nhiên, giữ lại nhổ lông dê thì cũng có nhiều chỗ cần chú ý một chút.

Suy cho cùng Lăng Nam Tự đang mở khoá năng lực nhìn xuyên tường.

Loại năng lực này, Vương Hạo Nhiên cũng không hy vọng trừ chính mình ra thì lại có thêm người thứ hai có.

Nếu ai có thì trực tiếp chơi chết!

Nhưng tiến độ mở khóa trước mắt của Lăng Nam Tụ mới vền vẹn 1% mà thôi, vẫn còn có chút xa xôi.

Hoặc là chuẩn xác một chút chính là vĩnh viễn cũng không có khả năng mở khoá thấu thị.

Bởi vì Lăng Nam Tụ muốn thu được điểm tích lũy thì cần phải có một cái điều kiện tiên quyết.

Đó chính là muốn dưới trạng thái nữ trang, chỉ cần để hấn không thể mặc lấy trang phục khoe khoang trước mặt người khác vậy hấn sẽ không có khả năng thu được điểm tích lũy nữa.

Mà muốn giải quyết vấn đề này, thật sự là quá đơn giản.

Khương Cao Huyền đã được nghỉ mấy ngày, có lẽ nghỉ ngơi đủ rồi chứ?

Trong đầu chuyển động một ít ý niệm, bỗng nhiên cảm giác cánh tay của mình bị người nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Vương Hạo Nhiên hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lục Yên ở bên cạnh đang dùng một đôi con ngươi nhìn chăm chú chính mình.

"Nữ sinh kia thật là đẹp mắt nha."

Trong khi Lục Yên nói chuyện, dùng nháy mắt ra hiệu về mỹ nữ nữ ăn mặc Hán phục cổ điển ở xa xa.

Nàng một lòng toàn ở trên mình Vương Hạo Nhiên, lực chú ý tự nhiên cũng thường xuyên đặt ở trên người hấn.

Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chăm một cái phương hướng ngo ngác, mà lại nhìn lâu như vậy, nàng tự nhiên phát giác được cái gì.

Bởi vậy, Lục Yên mới nói một câu nói như vậy.

Ngữ khí cũng không có bất luận thành phần tức giận gì, chỉ là hơi hơi mang theo một chút ghen tuông.

"Đẹp mắt cái rắm." Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy dị ứng, nơi nào sẽ còn cảm thấy đẹp mắt.

Lục Yên không rõ ý tứ, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên sợ chính mình nổi giận cho nên mới trả lời như vậy.

Bên trên khuôn mặt xinh đẹp đở thắm lộ ra nụ cười khoan dung rộng lượng, nói:

"Người yêu thích nhìn thì nhìn thôi, ta sẽ không trách người. Thậm chí nếu người muốn xin tài khoản của nữ sinh kia ta cũng có thể thay người đi hỏi giùm. Suy cho cùng nữ sinh đối với nữ sinh thì không có phòng bị cao như vậy, xác xuất thành công khi ta đi có lẽ sẽ cao hơn người nha?"

Âm thanh êm dịu ôn hòa, không có bất kỳ ý tứ đùa giỡn nào.

Vương Hạo Nhiên đã hiểu, nàng nghiêm túc. Đứng hình mấy giây, tiếp đó cảm khái.

Đây chính là chỗ tốt mà độ thiện cảm max trị số mang đến sao? Rõ ràng có chút ăn dấm, nhưng vì niềm vui của người yêu muốn giúp bạn trai tán tỉnh những nữ sinh khác?

Thực sự là. . . Hiểu chuyện làm cho người khác đau lòng.

Nhưng Lục Yên hiểu nhầm rồi.

"Thật không có ý tứ gì với gia hỏa kia cả, người đừng nghĩ nhiều."
Vương Hạo Nhiên cũng không có vạch trần Lăng Nam Tụ là nam nhân giả nữ.

Suy cho cùng nhìn từ bề ngoài thì Lăng Nam Tụ thật không khác gì nữ nhân cả.

Nếu hắn vạch trần Lăng Nam Tụ nam nhân giả nữ thì phải giải thích thế nào với Lục Yên?

N @@@

Chương 641: Đào Chân Tường (1)

xNói mình dùng thấu thị sao?

Cái này tất nhiên không được.

Hay là nói mình quen biết tên Lăng Nam Tụ này?

Càng vô lí hơn.

Hắn là người ngoài trường, còn có thể quên thuộc người của học viên nghệ thuật hơn Lục Yên/o?

Vì tiết kiệm phiền toái, giả bộ như không biết là tốt nhất.

"Ta nghiêm túc, không có nói đùa với người." Lục Yên hé miệng nói, biểu tình nghiêm nghị.

"Ta cũng nghiêm túc." Vương Hạo Nhiên cường điệu nói.

"Được rồi." Bên trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Yên chứa đựng một ít ý cười, trên hai gò má kìm nén mấy phần đỏ hồng.

Chỉ vì cảm thấy Vương Hạo Nhiên nói thật.

Trên thực tế, cũng chính xác là thật.

Trong khi hai người đang nói chuyện.

Lăng Nam Tụ ở cách đó không xa cũng đắm chìm trong vui sướng khi thu hoạch được điểm tích lũy.

Nơi này là nơi tụ tập của một đám người, tăng thêm lại là nghệ thuật học viện, tất nhiên là số lượng soái ca cũng không ít.

Hắn ăn mặc Hán phục tùy ý đứng ở trên quảng trường liền có thể hấp dẫn rất nhiều nam sinh quăng tới ánh mắt quan sát thưởng thức, thậm chí là ánh mắt thèm thuồng.

Bởi thế, điểm tích lũy cũng không ngừng dâng lên.

Nhưng mà chỉ có đứng đơn giản như vậy thôi thì điểm tích lũy đạt được cũng rất có giới hạn.

Lăng Nam Tụ vì thế mà vui sướng, một lát sa tâm tình trở nên bình thản không ít.

Nếu dựa vào loại biểu diễn đứng phổ này thu được điểm tích lũy, thì thấu thị kia ít nhất phải một hai tháng mới có thể mở khoá.

Nếu muốn thu được càng nhiều điểm tích lũy thì phải càng phô

trương "Tư sắc" .

Không, nói dễ nghe một chút hẳn là phải lên đài biểu diễn tài nghệ.

Bên trên hội diễn văn nghệ hôm nay, hẳn vừa vặn có một cái tiết mục, đó chính là biểu diễn múa cổ điển.

Khi đó khẳng định là có thể thu được càng nhiều điểm tích lũy.

Tiến độ mở khóa thấu thị có thể tăng nhanh không ít.

Chỉ là hiện tại cách hội diễn văn nghệ còn có chút thời gian, đứng phổ cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lăng Nam Tụ quyết định đi trêu hán tử.

Ánh mắt chuyển động lên, quét mắt xung quanh, đang chọn mục tiêu nam giới.

Những tên hơi hơi đẹp trai kia thì trực tiếp khẽ quét mà qua.

Người hẳn muốn trêu là loại đỉnh cấp đẹp trai kia.

Ánh mắt Lăng Nam Tụ tìm tòi một thoáng, rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

Nhưng mà trong lòng lại dâng lên một trận khó chịu.

Gia hỏa này cũng quá anh tuấn đi? !

Lăng Nam Tụ lẩm nhẩm một câu, đồng thời cũng chú ý tới nữ sinh xinh đẹp bên cạnh soái ca đỉnh cấp kia.

Hắn biết nữ sinh này.

Hoặc là nói, học sinh của học viện nghệ thuật không ai là không biết

nữ sinh xinh đẹp này.

Nguyên nhân hẳn biết tất nhiên là bởi vì nữ sinh này là hoa khôi duy nhất ở học viện nghệ thuật được công nhận —— Lục Yên.

Ở chỗ mỹ nữ như mây ở học viện nghệ thuật này, có thể ở trong một đám mỹ nữ trở hết tài năng được công nhận là hoa khôi thì có thể nghĩ mà biết dung mạo Lục Yên xuất chúng đến cỡ nào.

Có thể không khoa trương, Lục Yên là tình nhân trong mộng của chính thành nam sinh trong học viện nghệ thuật.

Tất nhiên Lăng Nam Tự cũng là một người ở bên trong.

Trong lúc suy tư, Lăng Nam Tự rất nhanh đã nhìn thấy Lục Yên cùng cái soái ca kia châu đầu ghé tai, dáng vẻ có chút thân mật.

Một trận cảm giác đố kỵ từ trong lòng Lăng Nam Tự tự nhiên sinh ra.

Bởi vì nhìn cử chỉ kia của ha người cùng với thần sắc mà Lục Yên bộc lộ thì có vẻ bọn họ là tình nhân.

Hoa khôi Lục Yên của học viện nghệ thuật lại có bạn trai? !

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lăng Nam Tự bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tự -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Lăng Nam Tự chỉ cảm thấy trong lòng có chút sụp đổ.

Nhưng mà tất nhanh lại cố gắng để tâm tình yên tĩnh trở lại.

Trước đây đều không có bất kỳ tin tức gì liên quan tới Lục Yên có bạn trai truyền ra.

Lăng Nam Tự hoàn toàn có thể phán đoán, Lục Yên hẳn là mới có bạn trai mà thôi.

Mức độ thân mật của bọn họ khẳng định rất có giới hạn, phỏng chừng cũng chỉ mới nắm đất tay, nhiều nhất cũng có hôn mấy lần.

Những mức độ này, Lăng Nam Tự hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Đào chân tường đi!

Lăng Nam Tự nghĩ kỹ rồi làm ngay.

Thoải mái lơ đãng đi về phía Lục Yên cùng bạn trai của nàng.

Không bao lâu, Lăng Nam Tự đã đi tới vài mét bên ngoài hai người Lục Yên cùng Vương Hạo Nhiên.

Lăng Nam Tự trì hoãn bước chân, giả bộ như đi ngang qua, cùng sát vai quay người mà qua Vương Hạo Nhiên.

"Ai nha." Tiếng kinh hô ngọt ngào xinh đẹp vang lên.

Lăng Nam Tự giả bộ như lảo đảo bước chân, dáng vẻ giả vờ muốn té ngã, trông cậy vào soái ca này, tranh thủ thời gian thò tay kéo chính mình một cái.

Không tệ, cách mà hắn đào chân tường cũng không phải thông đồng với Lục Yên, mà là thông đồng với Vương Hạo Nhiên!

Lăng Nam Tự lại không ngốc, tất nhiên sẽ chọn lợi dụng ưu thế lớn nhất của chính mình.

Hắn hóa trang thành nam sinh chỉ là hơi hơi đẹp trai mà thôi, ở bên trong học viện nghệ thuật có soái ca nhiều như mây này cũng không có đặc biệt xuất chúng.

Lăng Nam Tự tự hỏi, nếu so sánh với bạn trai của Lục Yên thì không biết rõ kém mấy cái đẳng cấp.

Như vậy, sao có thể thông đồng được với Lục Yên chứ?

Dưới trạng thái hóa trang thành nữ thì lại không giống.

Dưới trạng thái hóa trang thành nữ thì lực hấp dẫn của Lăng Nam Tự tăng lên mấy lần, điểm bộ mặt, vóc dáng và khí chất đủ để so tay với Lục Yên.

Thậm chí ở bên trên đường cong phương diện nào đó của thân thể của hắn còn muốn ưu tú hơn Lục Yên!

Tất nhiên, nguyên nhân được như vậy là bởi vì Lăng Nam Tự tận lực đem bộ ngực tạo thành khoa trương như vậy.

Nói trắng ra, hoàn toàn là dựa vào đạo cụ chống lên mà thôi.

Đường cong nhẹ nhàng vẫn là dốc đứng, hoàn toàn là do Lăng Nam Tự dùng đồ vật gì chống đỡ.

Xem như nam sinh, Lăng Nam Tự biết rõ đường cong của nữ sinh có lực hấp dẫn thế nào đối với nam sinh.

Có phương diện này bổ trợ, Lăng Nam Tự có lý do cho rằng chính mình càng mê người hơn Lục Yên một ít.

Chỉ là để Lăng Nam Tự thấy kỳ quái là chính mình giả bộ muốn té ngã, nam sinh này chỉ đăm đăm lườm chính mình một chút, hoàn toàn không có ý tứ muốn thò tay vịn.

w @@@

Chương 642: Đào Chân Tường (2)

xDưới tình thế cấp bách, Lăng Nam Tụ cũng không cách nào nghĩ quá nhiều, chỉ có thể giả bộ như bỗng nhiên lại đứng vững vàng, ngưng lão đảo.

Trong khi đứng thẳng người, Lăng Nam Tụ tận lực uốn ngược về phía trước nặt soái ca này.

Kỳ quái.

Lăng Nam Tụ kinh nghi.

Vì sao trên mặt trên mặt soái ca này không có chút ba động nào?

Chẳng lẽ là bởi vì Lục Yên đang ở đây sao?

Đúng, nhất định là như vậy.

Lực hấp dẫn của bươi lớn thì nam sinh không thể ngăn cản.

Huống hồ còn có điểm bộ mặt hỗ trợ.

Nhưng mà sau khi nghĩ sâu xa một chút cũng phát giác được chính mình đã nhận thức sai lầm.

Nếu như soái ca trước mắt này giả bộ không có hứng thú với mình, nhưng ít ra chính mình cũng có thể thu được một ít điểm tích lũy.

Nhưng mà sau khi phô trương một chút cũng không có thu được một tờ một hào điểm tích lũy nào từ soái ca này.

Lăng Nam Tự có chút khó hiểu.

"Mỹ nữ, người là học sinh của trường chúng ta sao? Sao trước đây ta chường thấy người vậy?"

Vương Hạo Nhiên một mặt nhạt, Lục Yên cũng hiếu kỳ hỏi một câu.

Theo lý thuyết, mỹ nữ như vậy, không có khả năng vắng vẻ vô danh ở trường học mới đúng.

"Ta là học sinh mới chuyển đến." Lăng Nam Tự dùng giọng nữ xinh đẹp ngọt ngào nói.

"Há, thì ra là như vậy." Lục Yên giật mình, lập tức hỏi: "Ta tên là Lục Yên, người tên là gì?"

"Lăng Nam Tự."

Hắn trực tiếp báo tên ra.

Học viện nghệ thuật vẫn rất lớn, rất nhiều học sinh, hắn lại không nổi danh, Lục Yên sẽ không biết đến hắn.

Mà tên của hắn nghe cũng rất giống nữ sinh.

"Tên rất dễ nghe nha." Lục Yên khen một tiếng.

"Tên của người cũng rất êm tai." Lăng Nam Tự đáp lại khen một thoáng, tiếp đó ánh mắt lờm liếc mặt Vương Hạo Nhiên không biểu tình ở bên cạnh, dò hỏi Lục Yên ở bên cạnh:

"Đây là bạn trai của người sao?"

"Đúng vậy nha!" Lục Yên khoe khoang, đắc ý kéo cánh tay của người bên cạnh, còn lơ đãng lắc lư mấy lần.

Cánh tay đang lắc lư, chà xát vào vòng một, thậm chí là để nó biến dạng.

Lăng Nam Tự nhìn ở trong mắt, trong lòng dâng lên ghen tỵ như nước dâng lên thủy triều.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lăng Nam Tự bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tự -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vương Hạo Nhiên im lặng nhìn xem Lăng Nam Tự, từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện, nhưng thật mong muốn một quyền đánh bệt, đập dẹp mặt của tên nam giả nữ này.

Thế nhưng nơi này có quá nhiều người, thực tế không tiện ra tay.

Hơn nữa, tên Lăng Nam Tự này không đón được một quyền của mình.

Bởi vì trúng vào một quyền, hẳn nhất định sẽ lạnh thấu.

Vương Hạo Nhiên không muốn mất đi cơ hội nhỏ lông dê.

Bỗng nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, để Vương Hạo Nhiên hơi ngần ra, tiếp đó rất nhanh ý thức được là vì sao.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên tránh ra cánh tay bị Lục Yên kéo, đáp lên trên vai thơm của nàng, quang minh chính đại làm mẫu bàn tay heo ăn mận một chút.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lăng Nam Tự bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính

của Lăng Nam Tự -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

Con mắt của Lăng Nam Tự kém chút đều muốn trừng ra, trong lòng khó chịu vô cùng, ngăn ngại cảm thấy không thể thở nổi.

Trước mặt mọi người, người này cũng không thấy quá đáng sao? Quả thực không phải người. . .

Lăng Nam Tự đứng ở góc độ chính nghĩa, trong lòng công kích một hồi.

Nhưng công kích thì công kích, hấn lại rất muốn trao đổi vị trí với Vương Hạo Nhiên, hưởng thụ tốt một chút.

Nhưng Lăng Nam Tự cũng biết đây chỉ là phán đoán mà thôi.

Há to miệng, Lăng Nam Tự muốn chỉ trích Vương Hạo Nhiên bỉ ổi, nhưng mà nhớ tới lý do của mình không đầy đủ.

Suy cho cùng người ta là tình nhân, động nhau một thoáng, mình có liên quan cộng lõng gì?

Nhưng Lăng Nam Tự tức không nhịn nổi, cũng chỉ có thể kỳ vọng Lục Yên tức giận, thò tay đánh bàn tay bạn trai một cái.

Suy cho cùng bạn trai của nàng thật sự là cực kỳ không tôn trọng người khác.

Nhưng Lăng Nam Tự đợi mấy giây, cũng kinh ngạc lên.

Chỉ thấy Lục Yên mím chặt miệng nhỏ đỏ hồng, dung mạo dập dờn ra từng sợi sóng nước.

Nào có nửa điểm hình dáng nổi giận trách cứ?

Lăng Nam Tự chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền đến sợ.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lăng Nam Tự bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tự -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Lăng Nam Tự càng xem càng tức giận, trong lòng càng buồn phiền đến sợ, dứt khoát dời ánh mắt đi không nhìn nữa.

Trong lòng cũng tính toán đến một ít chuyện.

Lúc đầu hẳn dự định mau chóng mở khóa năng lực nhìn xuyên tường.

Nhưng bây giờ,= bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý.

Hiện tại hẳn gấp gáp hi vọng mau chóng đem điểm mị lực tăng lên tới 999, như vậy thì bạn trai của Lục Yên cảm thấy không cách nào ngăn cản mị lực của mình.

Đừng nói bạn trai của Lục Yên nhìn lên không giống như là nam nhân cương thiết.

Cho dù nam cương thiết thẳng thì khi đó cũng phải bị chính mình uốn cong thành gay.

Tất nhiên, Lăng Nam Tự không phải là nền.

Chỉ là nghĩ thông qua loại phương thức này để bạn trai của Lục Yên mất đi hứng thú với nữ nhân.

Khi đó, khẳng định là hẳn sẽ không thích Lục Yên nữa.

Lục Yên sẽ độc thân, chẳng phải là mình sẽ có cơ hội chen chân vào sao?

Nhưng muốn đem điểm mị lực tăng lên tới 999 thì yêu cầu phải có rất nhiều điểm tích lũy.

Cái này cần một đoạn thời gian không ngắn.

Nhưng mà cũng phải cố gắng.

Hiện tại Lăng Nam Tự tràn ngập nhiệt tình.

Nghĩ như vậy, hắn liền bộc phát chờ mong hội diễn văn nghệ mau chóng bắt đầu.

Ừm. . .

Bên tai, chợt nghe Lục Yên hừ hừ một tiếng.

Lăng Nam Tự không cần nhìn, khẳng định cũng biết là hình ảnh cực kỳ đau lòng.

Dứt khoát không quay lại xem.

Nhìn không chớp mắt, đi đến một nơi khác.

Vương Hạo Nhiên mắt thấy Lăng Nam Tự rời khỏi, ngưng bàn tay heo ăn mận, nói với Lục Yên:

"Sau này cách nam sinh kia ra xa một chút, tốt nhất là một câu cũng không cần nói với hắn."

"Nam sinh?"

Gương mặt Lục Yên ửng đỏ, trong mắt có một ít đỏ hồng kiểu điểm chưa tan, kinh ngạc nhìn lại Vương Hạo Nhiên.

U @@@

Chương 643: Tính Toán Lẫn Nhau

B"Chẳng lẽ người không có chú ý tới gia hoả kia có yết hầu nhô cao sao? Không phải nam sinh thì sẽ không có." Vương Hạo Nhiên tìm ra một cái lý do thích đáng, bóc trần giới tính của Lăng Nam Tụ.

"Vừa rồi ta thật không chú ý tới." Lục Yên kinh ngạc một thoáng.

Lục chú ý của nàng cơ hồ toàn ở trên người hắn, tăng thêm hắn lại tác quái, nào có suy nghĩ quan sát người khác?

"Nhớ kỹ lời nói của ta là được, hiểu chưa?" Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Được được, sau này ta nhìn thấy hắn thì sẽ trốn xa." Lục Yên nhu thuận điểm một cái cằm.

"Nhìn cách tên Lăng Nam Tụ kia ăn mặc, hắn là muốn lên đài diễn xuất, người biết thời gian cụ thể của tiết mục hội diễn văn nghệ không?" Vương Hạo Nhiên chuyển tới đề tài chính.

Hắn đã biết Lăng Nam Tụ có đại lão nữ trang hệ thống, cũng biết Lăng Nam Tụ ở dưới trạng thái giả nữ là có thể thu được điểm tích lũy.

Một hội hội diễn văn nghệ diễn ra sẽ có nhiều người chú ý, Lăng Nam Tụ khẳng định có thể thu hoạch mệnh môn điểm tích lũy.

Loại chuyện này, Vương Hạo Nhiên tất nhiên muốn bóp chết trong trứng nước.

Tuyệt đối không thể để Lăng Nam Tự lên đài biểu diễn.

Cách ngăn cản Lăng Nam Tự lên đài thì có rất nhiều loại.

Một loại trực tiếp nhất chính là dùng chân khí thần không biết quý không hay đánh ngất xỉu Lăng Nam Tự.

Nhưng mà trong lòng Vương Hạo Nhiên có kế hoạch tuyệt hảo đối phó với Lăng Nam Tự

Cái chủ ý đánh ngất xỉu Lăng Nam Tự chỉ là dự phòng mà thôi.

Chỉ là muốn thực hiện kế hoạch tuyệt hảo này thì cần phải có thời gian chuẩn bị.

Hội diễn văn nghệ đã sắp bắt đầu, lỡ như tiết mục của Lăng Nam Tự ở đầu tiên thì sẽ không thực hiện được kế hoạch tuyệt hảo này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Hạo Nhiên muốn biết rõ ràng thời gian diễn ra của các tiết mục hội diễn văn nghệ.

"Cái này thì ta không biết. Lúc đầu ta cũng được đề cử đi lên, phải biểu diễn tiết mục. Nhưng tâm tình của ta không được tốt cho nên đã từ chối. Bởi vậy không có tiếp xúc với tin tức liên quan." Lục Yên đáp lại một thoáng, lập tức nghĩ đến cái gì, lại nói:

"Trác Tú là một trong những người chủ trì hội diễn văn nghệ, khẳng định là nàng sẽ biết được rõ ràng."

Trác Tú. . .

Lục Yên không nhắc tới người này, Vương Hạo Nhiên kém chút đều

quên.

Trác Tú này cũng là một nữ phụ phản phái.

Lúc trước đặc biệt nhằm vào Lục Yên, thậm chí vì nịnh nọt Vương Hạo Nhiên còn tự chủ trương hố Lục Yên một lần.

Lúc ấy Vương Hạo Nhiên bị Trác Tú điện thoại kêu đi khách sạn, sau khi biết được tình huống thì kém chút vung tay mà đi.

Cuối cùng vẫn giữ lại.

Mới đầu còn có chút hối hận khi sử dụng "Thẻ trải nghiệm hào quang không hạn chế quét ngang' có giá trị sáu vạn điểm phản phái kia .

Nhưng về sau rất nhanh đã bình thường trở lại.

Mặc dù không thể nói là tiêu vật sai chỗ, nhưng ít nhất không cảm thấy đặc biệt thua thiệt.

Suy cho không phí thời bay lực lượng, lần đầu đem độ thiện cảm của nữ chính trực tiếp đây.

Phải biết, không tính Lục Yên ở bên trong.

Độ thiện cảm cao nhất của nữ chính cũng chỉ là 99 là Tần Vận Hàn mà thôi.

Mà vì 99 độ thiện cảm này Vương Hạo Nhiên cũng tốn không ít tâm tư.

"Trác Tú có còn nhằm vào người hay không?" Vương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần, hỏi Lục Yên.

"Nàng nào dám chứ, hiện tại cũng trực tiếp gọi ta là Lục Yên tử,

đừng đề cập đến có bao nhiêu tôn kính." Lục Yên che miệng cười cười "Đây đều là may mắn người mang tới"

Nàng và Trác Tú ở bên trong một cái phòng ngủ, trước đây không thiếu bị Trác Tú ép buộc qua, nhưng một mực nhẫn nhịn lấy.

Nhưng kể từ khi ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên thì Trác Tú liền cũng không dám lại ép buộc nàng, thậm chí còn đều nịnh nọt nàng.

"Vậ là tốt rồi." Vương Hạo Nhiên hướng về phía Lục Yên cười cười. Lập tức lấy điện thoại di động ra, tìm tới số điện thoại của Trác Tú.

"Vương thiếu gia, có gì phân phó sao?"

Trác Tú đang xem bản thảo chủ trì, sau khi nhìn thấy thông báo cuộc gọi thì lập tức kích động nói.

Nàng tự nhiên hiểu được vị Vương thiếu gia này không có ý gì với nàng, đột nhiên gọi điện thoại tới, khẳng định là có chuyện.

Mà giúp Vương thiếu gia làm chuyện gì đó thì có thể được trả công xa xỉ.

"Có chỗ nào thích hợp để nói chuyện không, ta có chuyện muốn nói với người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tới cao ốc của khoa vũ đạo đi, trước cao ốc có mặt có một cái vườn hoa, đèn vườn hoa còn chưa có sửa, tối như bưng, nói chuyện rất tốt."

Trác Tú cũng biết được khả năng là Vương Hạo Nhiên muốn làm việc xấu gì đó, lập tức nói ra một chỗ không dễ bị quấy rầy.

"Được, ngay lập tức đến đó gặp mặt."

lần trước Vương Hạo Nhiên đến khoa vũ đạo của Lục Yên dự thính, bởi vậy đi qua bên kia, biết toà nhà kia ở nơi nào.

Sau khi cúp điện thoại, nói với Lục Yên:

"Ta đi một hồi, lập tức sẽ quay lại."

"Được được." Lục Yên cũng không có hỏi nhiều, chỉ thuận theo gật đầu.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi quảng trường, đi đến cao ốc của khoa vũ đạo.

Ở vườn hoa phía trước cao ốc nhìn thấy Trác Tú.

Trác Tú thở hồng hộc, hiển nhiên là sợ chậm trễ chuyện của Vương Hạo Nhiên, bởi vậy cuồn cuộn mà tới.

"Bên trong tiết mục hội diễn văn nghệ của trường người có người tên là Lăng Nam Tự biểu diễn múa cổ điển, người biết thời gian cụ thể diễn ra của tiết mục này không?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi thăm.

Nguyên nhân mà hắn cảm thấy Lăng Nam Tự biểu diễn múa cổ điển là bởi vì lúc Vương Hạo Nhiên đang dò xét tin tức của Lăng Nam Tự thì nhìn thấy "Kỹ năng múa cổ điển max cấp" của Lăng Nam Tự, hơn nữa lại ăn mặc Hán phục.

"Cái tiết mục này đến gần cuối mới bắt đầu diễn." Trác Tú đã đỡ hơn một chút ít, sau khi nghe được vấn đề của Vương Hạo Nhiên thì trực tiếp trả lời.

Nàng xem như là người chủ trì, loại trừ giữ bản thảo ra thì còn phải nhớ một ít trình tự của tiết mục biểu diễn hội diễn văn nghệ.

Bởi vì đến thời gian lên đài chủ trì thì phải hoàn toàn viết xong, nếu

không nhớ được những cái này thì không cách nào chủ trì thuận lợi.

Dù sao cũng là học viện nghệ thuật, yêu cầu đối với năng lực biểu diễn liên quan đến nghệ thuật đều phải cao hơn rất nhiều so với những trường học khác.

Trác Tú có thể làm một trong những người chủ trì hội diễn văn nghệ thì trong đó có thành phần quan hệ, nhưng cũng cần phải có năng lực.

G @@@

Chương 644: Điền Đảo Chúng Sinh? (1)

AXuất hiện gần cuối sao. . . Thật không thẹn là nhân vật chính, đây là đo thân mà làm sao?

Vương Hạo Nhiên mỉm cười khô hài, lập tức tiếp tục hỏi:

"Chùng nào thì hội diễn mới bắt đầu? đại khái là khoảng bao lâu?"

"Còn lâu, chung quy thời gian dài hơn hai giờ."Trác Tú nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn đồng hồ.

Lúc này mới bảy giờ bốn mươi mà thôi.

Nhìn thời gian thì vẫn vô cùng dư dả, hoàn toàn kịp.

Tiếp đó Vương Hạo Nhiên lại cùng Trác Tú thương lượng tỉ mỉ một chút.

Sau một hồi, Trác Tú vậy mới rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi một cú điện thoại ra ngoài.

"Làm bạn gái người đã rất nhiều ngày mới nhớ tới muốn hẹn ta sao? Nói đi, đi đến nơi nào?"

Sau khi điện thoại được kết nối vang lên âm thanh lười biếng của Tả Khâu Trầm Ngư, bên trong còn mang theo một chút ghen ghét.

"Lần sau đi, ta có việc cần phải làm rồi." Vương Hạo Nhiên biểu thị tiếc nuối nói.

"Xem ra là người bề bộn rất nhiều việc nha, ta có thể hẹn trước không?" Tả Khâu Trầm Ngư không khỏi có chút u oán.

Tất nhiên là nàng hiểu rõ Vương Hạo Nhiên không chỉ có một người bạn gái là nàng, trong lòng đã sớm chuẩn bị.

Sau khi đồng ý làm bạn gái của Vương Hạo Nhiên thì Tả Khâu Trầm Ngư vẫn mong mỗi gia hỏa này hẹn mình.

Tuy là tuổi tác của nàng đã gần tới hai mươi lăm, còn chưa từng trải nghiệm qua tư vị của tình yêu.

Tự nhiên là phải trải nghiệm một chút, thế nhưng đợi những ngày gần đây cũng không thể đợi được một chút tầm hơi nào.

Hiện tại, thật vất vả gia hỏa này mới gọi điện thoại tới, thế mà còn là vì chuyện khác.

"Hẹn trước để làm gì đây? Dạo phố, xem phim điện ảnh, ăn cơm hay là đi khách sạn nghiên cứu thảo luận lý tưởng nhân sinh thì ngược lại còn trống chỗ một ít, muốn hẹn trước để làm gì nè?" Vương Hạo Nhiên trêu chọc nói.

Tả Khâu Trần Ngự vốn mong mỗi, nhưng sau khi được Vương Hạo Nhiên nói như vậy thì lập tức muốn nói: Người đi chết cho lão nương!

Mặc dù là nàng đã chút ít chuẩn bị, nhưng ít nhất cũng cần một chút nghi thức chứ?

Ít nhất phải qua một loạt quá trình như tán gẫu thật lâu qua điện thoại, dạo phố, xem điện ảnh, ăn cơm thì qua nửa năm, một năm mới đạt tới loại trình độ đó.

Bằng không thì chẳng phải là quá tùy tiện sao?

Tuy rất muốn mắng người, nhưng Tả Khâu Trần Ngự vẫn nhịn được.

Gia hỏa này nói đúng, vốn là hắn rất bận rộn, chính mình thành "Đối tượng hợp tác" của hắn, tuy là còn không có bày ra nghiệp vụ động nhau, nhưng vẫn xem như "Đối tượng hợp tác" như cũ .

Lỡ như chọc giận hắn, hắn giải trừ hợp tác với mình vậy mình phải làm sao đây?

Điều chỉnh tâm tình một chút, Tả Khâu Trần Ngự nói:

"Tìm ta có chuyện gì đây? Lại sửa chữa người sao?"

Đã không phải "Nghiệp vụ" của hai người vậy tất nhiên là có chuyện rồi khác, suy cho cùng đã từng làm qua, sao Tả Khâu Trần Ngự lại không đoán ra được.

"Tiểu đệ của người nhiều như vậy, khẳng định có không ít kì nhân dị sĩ chứ?" Vương Hạo Nhiên thu hồi tâm tư trên chọc, chuyển tới đề tài chính.

"Kì nhân dị sĩ. . ." Tả Khâu Trầm Ngư cảm thấy hấn nói rất văn nhã, không khỏi bật cười một thoáng, "Cụ thể là loại kì nhân dị sĩ nào đây?"

"Kẻ yêu thích đấu kiếm." Vương Hạo Nhiên dùng từ trang nghiêm, nhưng ngữ khí cũng vô cùng cổ quái.

Tả Khâu Trầm Ngư nghe xong, ngạc nhiên nửa ngày, vậy mới phản ứng lại chân ý của từ này, cười khanh khách vài tiếng, nghiêm chỉnh trả lời:

"Có!"

Tuy không rõ Vương Hạo Nhiên muốn làm cái gì, nhưng nàng có thể cảm giác được có tác dụng lớn với Vương Hạo Nhiên.

"Có nhiều hay ít?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người muốn nhiều hay ít?" Tả Khâu Trầm Ngư hỏi ngược lại một thoáng.

"Xem ra còn không ít nha. . ." Vương Hạo Nhiên kinh ngạc giật mình, nói: "Vậy thì chọn mười tinh anh đi. Ngay lập tức đi triệu tập, một hồi ta gửi định vị cho người, để bọn hấn tập hợp đến chỗ cần đến."

"Được."

Tả Khâu Trầm Ngư lên tiếng, bỏ mặt nạ trên mặt, tùy ý giật một tờ giấy chà xát khuôn mặt tuyệt mỹ một chút, rời phòng làm việc đi triệu tập người.

Vương Hạo Nhiên kết thúc nói chuyện cùng Tả Khâu Trầm Ngư, quay trở lại quảng trường lớn.

Càng ngày càng đến thời gian diễn xuất, quảng trường cũng bộc phát náo nhiệt.

Âm thanh của người xung quanh vang lên rất lớn.

Hơn ngàn học sinh của học viện nghệ thuật cơ hồ là tụ tập hết ở cái này.

Các học sinh chia lớp ngồi xuống, chờ đợi hội diễn bắt đầu.

Lục Yên cùng Vương Hạo Nhiên ngồi ở trên ghế sát nhau.

Bạn học cùng lớp của Lục Yên cùng phụ đạo viên của lớp học quăng tới một ít ánh mắt kỳ dị.

Phụ đạo viên kia thấy Vương Hạo Nhiên lạ mặt, biết được hẳn không phải là người của lớp học, muốn đuổi hắn đi.

Thế nhưng phụ đạo viên còn chưa nói chuyện cũng nhìn thấy bên hông Vương Hạo Nhiên có một cái chìa khóa xe.

Trên đó có tiêu chí của Pagani trông rất bắt mắt.

Phụ đạo viên nào dám hờ đồ, xem như là không thấy gì cả.

Không bao lâu, người chủ trì là Trác Tú cùng một nam sinh khác liền xuất hiện.

Sau khi nói một đoạn lời dạo đầu thì hội diễn văn nghệ cũng chính thức bắt đầu.

Dù sao cũng là địa phương chuyên nghiệp. Hội diễn văn nghệ của nghệ thuật học viện vẫn có chút đáng xem.

Có đủ loại nhạc khí, có đủ loại khiêu vũ, có ca hát. . .

Vương Hạo Nhiên nhìn một hồi, rất có hào hứng.

Kỳ thực chủ yếu là tầm mắt của hắn đều rộng rãi thông thấu hơn người bình thường rất nhiều.

Người khác không thấy được, hắn có thể nhìn thấy.

Tất nhiên, lúc những nam sinh kia lên đài biểu diễn thì Vương Hạo Nhiên cũng không có đi nhìn, mà là cùng Lục Yên động nhau một thoáng, làm dịu lấy thời gian nhàm chán.

Hội diễn không ngừng được tiến hành, nửa tiếng đã trôi qua.

Cách thời gian Lăng Nam Tụ lên biểu diễn cũng không xa.

Trong hậu trường.

Lăng Nam Tụ đang đợi, cũng đang nhảy múa thử một đoạn để làm nóng người.

Con mắt của những nam sinh đang ở hậu trường chờ đợi ra sân biểu diễn đều nhìn thẳng, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Những nam sinh này đều nhận nhịp hiếu kỳ mỹ nữ này là ai, sao từ trước tới giờ chưa từng thấy qua chứ?

Càng có nam sinh chủ động tiến lên hỏi thăm tên.

Lăng Nam Tụ cũng không trả lời, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, mi nhẵn nhìn xem nam sinh, nhẹ lay động đầu một chút, biểu thị không nói.

D @@@

Chương 645: Điên Đảo Chúng Sinh? (2)

↳ Nam sinh thất vọng không thôi, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lăng Nam Tự vẫn nóng bỏng như cũ, nhiệt huyết sôi trào cũng không có mảy may dấu hiệu làm lạnh.

Lăng Nam Tự thu hoạch một ít điểm tích lũy, âm thầm mừng rỡ một thoáng.

Hắn cũng là nam sinh, hiểu rất rõ nam sinh, nếu muốn câu dẫn thì còn mạnh hơn nữ sinh.

Mà nhìn trên bề ngoài thì Lăng Nam Tự không khác gì nữ nhân cả.

Có thể thấy được chút ít lực sát thương.

Nam sinh ở hậu trường chờ đợi lên đài biểu diễn, cả đám đều bị Lăng Nam Tự làm cho mắt hồn mất vía.

Loại cảm giác làm điên đảo chúng sinh này để Lăng Nam Tự có chút trầm mê.

Nhưng càng làm cho hắn vui vẻ là bởi vậy mà thu hoạch được không ít điểm tích lũy.

Nhưng mà hắn cảm thấy vẫn có chút ít.

Bởi vì những điểm tích lũy cũng vền vẹn chỉ đủ tăng lên mấy điểm mị lực mà thôi.

Nhưng cũng không sao, một hồi dưới vạ ánh mắt quan sát của khán giả, biểu diễn xong một bài múa xinh đẹp thì nhất định sẽ đạt được lượng lớn điểm tích lũy.

Ít nhất là có thể để điểm mị lực tăng lên một hai trăm nha?

Lăng Nam Tụ âm thầm hưng phấn nghĩ đến.

"Lăng Nam Tụ, giúp ta đi ra ngoài trường, đến tiệm "Có một tay ăn vặt" mua một hộp bún xào đi."

Bỗng nhiên Trác Tú đi tới, bất thành lình lên tiếng nói.

Suy nghĩ của Lăng Nam Tụ bị cắt đứt, không khỏi nhú nhú mày, nhưng sợ hãi Trác Tú là người chủ trì, cũng không dám ác thanh ác khí từ chối, mà là uyển chuyển nói:

"Còn có năm cái tiết mục là sẽ đến ta lên đài, người vẫn nên gọi người khác đi đi."

"Ít nhất cũng òn còn có hai mươi phút, tuyệt đối kịp, người đi nhanh về nhanh là được." Trác Tú nhìn đồng hồ, kiên trì nói.

"Chờ ta diễn xuất xong rồi ta lại đi mua giúp người cho." Lăng Nam Tụ dự định dùng kế hoãn binh, chờ sau khi diễn xuất kết thúc thì trực tiếp đi nhanh.

"Người không đi mua, vậy cũng đừng nghĩ lên đài." Trác Tú lạnh lùng nói.

"Người!" Lăng Nam Tụ một mặt khó chịu, nhưng cũng không dám vạch mặt với Trác Tú.

Bởi vì người chủ trì thật sự có khả năng để hẳn không lên đài được.

Vì tập luyện năng lực của học sinh, tất cả người đảm vụ chức vụ bên trong hội diễn văn nghệ đều là học sinh.

Trác Tú là người chủ trì, có thể khống chế toàn cục.

Hoàn toàn có thể tìm một cái lý do chém rụng tiết mục của hẳn.

"Được, ta sẽ đi."

Lăng Nam Tự uất ức, bất đắc dĩ đồng ý.

Ngoài trường có một cái đường nhỏ, qua lại đại khái tám phút, mà cửa hàng tên là "Có một tay ăn vặt" nổi tiếng là làm nhanh, có rất nhiều học sinh vào xem, Lăng Nam Tự đã đi qua nhiều lần.

Một hộp bún xào thì nhiều nhất năm phút đồng hồ đã có.

Tính đến đó thì khoảng mười ba phút đồng hồ là mình có thể trở về.

Vẫn còn kịp.

Chỉ là để Lăng Nam Tự hơi nghi hoặc một chút là hậu trường có không ít người, vì sao Trác Tú nhất định muốn sai sử chính mình đi chứ?

Mình với nàng không có thù gì nha?

Chẳng lẽ là thấy mình "Xinh đẹp" hơn nàng?

Cho nên mới tìm chính mình gây rối?

Thời gian eo hẹp bức bách, Lăng Nam Tự cũng không kịp nghĩ quá nhiều, vội vàng dọc theo đường nhỏ vắng vẻ chạy tới tiệm tạp hóa ở ngoài trường..

Đi tới nửa đường, lúc đi qua chỗ góc cua của dãy nhà thì bỗng nhiên đụng phải một bức tường.

"Ai nha."

Lăng Nam Tụ kinh hô một tiếng, ngã nhào trên đất, có lẽ là bởi vì quen thuộc giả trang nên theo bản năng phát ra giọng nữ xinh đẹp ngọt ngào.

Trong khi bị đau thì ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện thứ mình đụng phải không phải tường, mà là một tráng hán giống như cột điện.

Chỉ thấy trong mắt tráng hán lộ ra lục quang, đang thềm thường đánh giá chính mình.

Không, chính xác hơn là có mười tráng hán như cột điện đang đánh giá chính mình, đồng thời lấy xu thế vây kín dồn hẳn đến góc tường.

"Các đại ca, ta là nam! Là nam nhân!"

Lăng Nam Tụ dùng ra giọng nam của mình, khàn giọng nói.

Nhưng mà những tráng hán giống như cột điện này nghe xong chẳng những không có dừng bước hoặc là lùi bước, ngược lại càng lộ ra nụ cười hưng phấn!

Từng đạo thân ảnh tráng hán đen kịt trong ánh mắt bắt lực của Lăng Nam Tụ lớn dần, lớn dần, lại lớn dần!

"A!"

Một đạo tiếng kêu cực kỳ bi thảm đâm thủng bầu trời đêm.

Nhưng chưa hơn phân nửa giây lại im bật mà dừng.

Tựa hồ là đầu nguồn lên tiếng bị đồ vật gì không biết tên ngăn chặn.

...

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lăng Nam Tự chịu đả kích về cả thể xác lẫn tâm linh, thu được 2400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tự -120, hào quang phản phái của kí chủ +120! 】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ đột phá đại quan 16000, hệ thống đang tiến hành kết toán ban thưởng, mời kí chủ mời. 】

Vương Hạo Nhiên đang cùng Lục Yên đi dạo trên đường nhỏ, bỗng nhiên nahanj được tin nhắn nhắc nhở của hệ thống.

Khóe miệng lơ đãng hiện lên một ý cười ha hê mà lại cổ quái.

Hội diễn văn nghệ kết thúc lúc mười giờ buổi tối, mà lúc này đã là nửa đêm 12:30.

Chí ít có hai giờ rưỡi nha? Thật là thảm mà.

Vương Hạo Nhiên khôi hài nghĩ đến, lập tức trong lòng dâng lên một trận chờ mong.

Trong bất tri bất giác hào quang phản phái đã đến một vạn sáu, lại có ban thưởng.

Lần này lại là vật tốt gì đây?

【 Đỉnh, ban thưởng hào quang phản phái đột phát đại quan 16000 hoàn thành, chúc mừng kí chủ nhận được hai cái "Thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính"! 】

Không bao lâu đã nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Vương Hạo Nhiên mang tâm tình kích động, trong bóng tối khơi thông hệ thống, tra xét lên.

Thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính: (Mỗi tấm có giá trị 70000 điểm phản phái) sau khi phát động thì sẽ phát động một lần kỳ ngộ của nhân vật chính.

Chú thích 1: Một tấm thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính chỉ phát động một lần kỳ ngộ.

Chú thích 2: Sau khi kích hoạt thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính thì thời gian phát động là không biết, không rõ phát động kỳ ngộ nào.

Giới thiệu đơn giản hiện lên, sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua thì lập tức hiểu rõ.

Không chút do dự, lập tức hạ đạt mệnh lệnh sử dụng một tấm "Thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính" .

J @@@

Chương 646: Thẻ Trải Nghiệm Kỳ Ngộ Của Nhân Vật Chính (1)

HNhìn chung nội dung truyện của tiểu thuyết sáng văn thì tất nhiên là

Vương Hạo Nhiên biết kỳ ngộ của nhân vật chính bình thường đều là chuyện tốt, tuyệt đối có ích vô hại.

Có thứ đồ tốt này, tất nhiên phải lập tức dùng.

Mặc dù mình là phản phái, nhưng có thể trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính thì vẫn rất tươi đẹp.

Nhưng có chút buồn bực là thời gian phát động kỳ ngộ là không biết.

Sẽ không phải là ba năm năm năm mới chờ được kỳ ngộ tới chứ?

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận.

Nhưng bây giờ lo lắng những thứ này cũng không có tác dụng gì.

Vật này cũng không phải hành động chủ quan có khả năng thay đổi.

Điều hấn có thể làm cũng chỉ có thể là thuận theo tự nhiên lặng lẽ đợi.

"Đã muộn rồi." Vương Hạo Nhiên hơi hơi dừng một chút, nghiêng đầu noi với Lục Yên đang cầm chặt tay hấn không thả.

"Hình như là vậy." Lục Yên lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian một chút, lúc này mới phát hiện đã là 12:30 đêm, lập tức hơi xúc động, thời gian cũng trôi nhanh thật.

Chỉ là đi dạo phố một hồi, sao lại nhanh đến 12:30 đêm vậy chứ?

Nhưng bỗng nhiên vui vẻ không hiểu, nhưng trên mặt xinh đẹp cũng lộ ra một ít phiền muộn:

"Hồngбет, muộn như vậy, khẳng định là phòng ngủ đã đóng cửa, vậy phải làm sao bây giờ?"

Vương Hạo Nhiên hiểu ý cười một tiếng, sao có thể nhìn không ra tâm tư của nàng?

Lục Yên cũng không dễ dàng, khoảng thời gian này bởi vì Lục Thần chết, đau buồn không thôi.

Hôm nay bởi vì hấn tới mà tâm tình lập tức trở nên khá hơn một chút.

Vương Hạo Nhiên cũng muốn bồi nàng nhiều một chút nàng.

Suy cho cùng hấn đã nói qua với Lục Thần sẽ chăm sóc cho Lục Yên thật tốt.

Lời này là thật.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét bốn phía một thoáng, nhìn thấy một nhà cửa hàng giá rẻ. Đi vào cửa hàng giá rẻ.

Lục Yên đoán được cái gì, có chút xấu hổ, bởi vậy không cùng đi vào. Chỉ là ở cửa ra vào chờ đợi.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên đã đi ra từ cửa hàng giá rẻ.

Hai tay trống trơn.

Lục Yên ném đi ánh mắt hỏi thăm.

"Hết hàng rồi." Vương Hạo Nhiên buông tay nói.

Tuy là khách sạn cũng có, lại là tặng không.

Nhưng mà loại kia có chất lượng hơi kém, hấn không yên lòng.

Lỡ như xảy ra chuyện vậy thì hỏng bét.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Lục Yên giật mình, lập tức nhớ tới cái gì đó, ánh mắt sáng lên.

"Không cần đâu."

Đèn nê ông của thành phố chiếu rọi xuống, làm bên trên khuôn mặt của Lục Yên vốn có chút đỏ thắm lại thêm vũ mị.

Đầu tiên là Vương Hạo Nhiên giật mình, thầm nghĩ Lục Yên thật to gan.

Nhưng lập tức lại phản ứng lại, Lục Yên không phải người to gan như vậy.

Chắc là dùng biện pháp cực kỳ khoa học để tính gì đó.

Hôm nay là ngày an toàn.

Ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên liên hệ Khương Cao Huyền một chút, kết thúc kỳ nghỉ của gia hỏa này.

Nhiệm vụ của Khương Cao Huyền cũng rất đơn giản.

Đó chính là không nên để cho Lăng Nam Tử ăn mặc nữ trang lộ diện trước mặt người khác.

Về phần phương pháp gì thì do bản thân của Khương Cao Huyền phát huy, không trực tiếp làm chết Lăng Nam Tử là được.

Nhiệm vụ này cùng nhiệm vụ ngăn cản Tiêu Diệp phát trực tiếp trò chơi có một ít cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Khương Cao Huyền cũng coi là rất có kinh nghiệm.

Vương Hạo Nhiên cũng tương đối yên tâm.

Mấy ngày sau.

Lăng Nam Tụ nằm trong phòng bệnh.

Trang dung trê mặt cùng tóc giả đã từ bỏ toàn bộ, Hán phục trên mình cũng đã biến thành quần áo bệnh nhân.

Đại lão nữ trang hiện tại đang ăn mặc thành nam nhân.

Thần sắc lúc này của hắn vô cùng tiêu tụy.

Sự kiện xảy ra mấy ngày trước, hắn cũng không dám tuyên dương ra ngoài.

Suy cho cùng hắn là nam, gặp được loại chuyện này, không biết nên phải tố cáo thế nào.

Tuy là xác suất lớn cũng có khả năng trị tội những người kia.

Nhưng, như thế thì việc này sẽ làm lớn chuyện, thậm chí không chừng sẽ xuất hiện bên trên tin tức.

Lăng Nam Tụ không chút nghi ngờ, nếu như nói như vậy thì mình sẽ trở nên “nổi tiếng”.

Sau khi trải qua mấy ngày khuyên bảo bản thân thì hắn quyết tâm quên chuyện này.

Coi như là gặp ác mộng đi.

Lúc này, một người nữ y tá có dáng dấp không tệ đến thay thuốc cho Lăng Nam Tụ.

Sau ngày kia, Lăng Nam Tự được một trong những tráng hán kia đưa đến bệnh viện.

Nguyên nhân mà Lăng Nam Tự bị thương thì cũng dùng ngoài ý bị thương, qua loa tắc trách.

Rất nhanh nữ y tá đã đổi xong thuốc cho Lăng Nam tự.

Từ đầu đến cuối, Lăng Nam Tự đều duy trì trái tim không ba động chút nào.

Tuy là tướng mạo của y á này cũng không tính là tinh xảo, nhưng vẫn thật không tệ.

Có lẽ là bởi vì xem nhiều phim điện ảnh quá rồi.

Lăng Nam Tự không có nhiều hảo cảm đối với nữ y tá.

Theo lý thuyết, trong lòng ít nhất phải có chút gợn sóng mới đúng.

Nhưng lạ thường là đều không có gợn sóng gì cả.

Lăng Nam Tự cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là là chính mình bị thương không nhẹ cho nên mất hết cả hứng mà thôi.

Nữ y tá rời khỏi.

Sau một phút đồng hồ, một tráng hán như cột điện xách đồ ăn đi vào trong phòng bệnh.

Lăng Nam Tự nằm viện mấy ngày nay, mỗi khi đến giờ cơm đều là tráng hán này tới đưa cơm.

Ngay cả tiền thuốc men đều là tráng hán này giao.

Chỉ là Lăng Nam Tự không có một chút cảm kích đối với cái này.

Hắn hận không thể chơi chết gia hỏa này.

"Đỡ nhiều hơn chưa?"

Tráng hán mặc áo chên, lộ ra khối bắp thịt của cánh tay, giữ lại râu quai nón, nhìn qua vô cùng uy mãnh, nhưng giọng nói chuyện cũng ôn nhu đến có chút quá mức.

Lăng Nam Tự cắn chặt hàm răng, không đáp lại.

Tráng hán đã quen, cũng không có để ý, chỉ là cười cười, mở ra cơm hộp đưa cho Lăng Nam Tự.

Trong lòng Lăng Nam Tự không muốn ăn, nhưng chính xác là đang đói bụng.

Không cần thiết trở ngại thân thể của mình, có đúng hay không?

Tiếp nhận cơm hộp, bắt đầu càn quét đồ ăn.

Tráng hán thu thập tàn cuộc, chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng lúc gần đi, nhìn thấy bên trên miệng của Lăng Nam Tự tràn đầy mỡ, liền giật một trang giấy thay hắn lau lấy một thoáng.

Trong lúc lau chùi cố tình bóp bóp mặt của hắn.

Thật giống như nam nhân nắm mặt của nữ nhân vậy.

Trong lòng Lăng Nam Tự dâng lên một cỗ bi phẫn, nhưng bên trong một cỗ bi phẫn này lại xen lẫn một chút ngượng ngùng khó hiểu.

R @@@

Chương 647: Thẻ Trải Nghiệm Kỳ Ngộ Của Nhân Vật Chính (2)

sHai khuôn mặt gần trong gang tấc.

Lăng Nam Tụ có khả năng cảm giác được rõ ràng một cỗ hơi thở nóng rực đặc biệt của nam nhân phả vào mặt.

Má trên mặt tái nhợt bỗng nhiên xuất hiện hai đạo ửng đỏ.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến định hướng của nhân vật chính Lăng Nam Tụ xuất hiện chệch đi nhỏ nhé, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tụ -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"? ? ?"

Đột nhiên xuất hiện tin tức, để Vương Hạo Nhiên ngưng hành động đang ăn.

Lập tức tỉ mỉ kiểm tra nội dung tin tức. một hồi.

Vô cùng ngạc nhiên.

Cái này mẹ nó cũng có thể?

Vương Hạo Nhiên choáng váng, nhưng nghĩ lại thì lại cảm giác có chút đạo lý.

Nam sinh có thể thân nhiên mang vào nữ trang, hoặc nhiều hoặc ít trong lòng cũng có khuynh hướng đi.

Chỉ là loại khuynh hướng này rất nhỏ bé, trong sinh hoạt hàng ngày cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Hoặc là nói ngay cả bản thân không cách nào phát giác.

Lăng Nam Tự chịu đựng một phen kịch biến thì khuynh hướng này được phóng đại lên..

Dùng một câu hình dung, đây cũng gọi là mở ra cửa chính của thế giới mới nha?

Tất nhiên, tuy là loại khuynh hướng này được phóng đại, nhưng kỳ thật vẫn nhỏ bé, có khả năng có thể bị Lăng Nam Tự áp chế xuống.

Nhưng nếu tận lực dẫn dắt thì lại là một chuyện khác.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cảm thấy kỳ thực tác dụng của Khương Cao Huyền trong chuyện này cũng không có lớn như trong tưởng tượng.

Nhanh chóng ăn cơm xong, Vương Hạo Nhiên liên hệ với Tả Khâu Trầm Ngư một chút, thương lượng với nàng một ít chuyện.

Đế đô.

Trong đình viện tao nhã lịch sự.

Trên lầu các, một nữ tử nhã nhặn đang ngồi ngay thẳng, tóc xanh như suối rủ xuống tới eo nhỏ nhắn.

Nữ tử chỉ chừng hai mươi, bên trên khuôn mặt trứng không có

trang điểm bất cứ thứ gì, phía dưới lông mi dày đặc có một đôi hai con ngươi đen như ngọc thạch, trong đó không hề lay động.

Nàng xinh đẹp như hoa, nhưng lại có vẻ trầm tĩnh không xứng với cái tuổi này.

Nhưng cũng là chính là bởi vì cái này mà để nữ tử này trở nên thần bí mờ mịt.

Nhìn qua có chút cảm giác không dính bụi phàm trần.

Nữ tử duỗi ra tay nhỏ trắng nõn đem một ly trà từ trên bàn bằng đá đẩy tới trong tay nam tử trước mặt.

Nam tử trước mặt này có ngũ quan không đẹp lắm, trên mặt còn liên tục xuất hiện dọc vết sẹo ngang dọc, nhìn qua cực kỳ xấu xí, như là ác quỷ vậy.

Thế nhưng ở đế đô lại không có ai dám xem nhẹ nam tử xấu xí này.

Chỉ vì nam tử này thông hiểu tướng thuật, thường đi cầu quyền quý, hết sức kính sợ nam tử này.

Nam tử có cái đạo hiệu gọi là "Thiên Cơ Tử" .

"Sự muội khách khí rồi." Thiên Cơ Tử nâng chén, uống một ngụm trà.

"Sự huynh đặc biệt tới trước, không biết có chuyện gì không?" Nữ tử khẽ mở môi đỏ, chậm chậm mở miệng. Âm thanh như là nước chảy, êm tai thoải mái.

"Tâm huyết dâng trào của ta dâng trào, tính một quẻ, tính được sự phụ đã xuống núi, mà hiện nay đang ở một tòa thành thị tên là thanh linh." Thiên Cơ Tử nói.

Nữ tử nghe vậy, trên mặt cũng không có ba động gì "Ta đã biết."

Thiên Cơ Tử kinh ngạc "Sao sư muội lại biết được? Chẳng lẽ cũng tính ra?"

Sở học của hắn là thăm dò thiên cơ tướng thuật, mà sư muội học là thuật phong thủy, tuy là cả hai có một chút liên quan, nhưng hoàn toàn khác biệt.

Theo lý thuyết thì sư muội không có khả năng tính ra được.

"Ta không cần phải tính toán, mà là. . ." Trên khuôn mặt trầm tĩnh như nước của nữ tử lộ ra một chút cổ quái, không biết nên nói như thế nào. Suy nghĩ một chút, liền dứt khoát dừng lại không nói, mở ra một cái phần mềm trong điện thoại di động, tiếp đó đưa ra ngoài.

Thiên Cơ Tử ngạc nhiên, cầm điện thoại di động lên xem xét, nhìn thấy một đoạn video.

Nhân vật chính trong video là một nam tử.

"Sư phụ!"

Thiên Cơ Tử lập tức nhận ra.

Nhưng mà sau khi xem video mấy lần thì thần sắc cũng trở nên cổ quái.

Hắn rất cuộc hiểu rõ vì sao sư muội khó mà nói ra được.

Đây chính là video ngán bay ra tay nghề của Tần Phàm.

TRong khi được người có ý định trợ giúp thì đoạn video này hiện tại đang vang dội internet.

Chỉ cần người tiếp xúc với internet thì không ai là không biết.

Thiên Cơ Tử tương đối cứng nhắc, dùng tính toán, không biết lên mạng, cho nên lúc này mới biết được.

Hai người cùng là đồ đệ của Tần Phàm, lúc ấy cùng học nghệ trong thâm sơn, chỉ là sở học khác biệt mà thôi.

Sau khi xuống núi thì mỗi người đi xông xáo, sau đó không lâu đã gặp gỡ ở đế đô.

Thiên Cơ Tử có tướng thuật tinh xảo, đối nhân xử thế rất khôn khéo, cơ hồ không có lỗ hổng, rất nhanh đã danh chấn đế đô.

Nữ tử tên là Mộ Nam Chi, sở học là thuật số phong thủy, cũng rất có đất dụng võ, cũng đã trở thành nữ địa sư danh chấn đế đô.

Tuổi tác của Mộ Nam Chi chỉ mới hai mươi, dung mạo hiếm có thể gain, tăng thêm bộn lộ cổ khí chất mờ mịt thần bí kia, không biết rõ đã hấp dẫn bao nhiêu tài tử ở đế đô này.

Nhưng cũng tiếc là toàn bộ đều thất bại tan tác mà quay trở về, cũng chưa từng làm cho Mộ Nam Chi cười được một tiếng.

Người ở đế đô truyền nhau nói Mộ Nam Chi là thạch nữ trời sinh, không thích nam tử.

Nhưng mà thật hay giả, thì sợ là chỉ có bản thân nàng biết.

"Thật không nghĩ tới sự phụ còn có thú vui này, trước đây thật là không nhìn ra."

Không khí lúng túng một hồi lâu, cuối cùng vẫn là do Thiên Cơ Tử đi đầu đánh vỡ yên lặng.

"Việc này là việc riêng của sự phụ, tuy có thất đức, nhưng ân huệ thì lại không thể xóa đi."

Thần sắc Mộ Nam Chi lơ mờ, trong hai con người đen như ngọc thạch vẫn yên lặng như là giếng cổ.

Thiên Cơ Tử lộ ra nụ cười.

Hắn cực kỳ đồng ý với cách nhìn của Mộ Nam Chi.

Hơn nữa hắn cũng là nam nhân, cảm thấy việc này vẫn rất bình thường.

Suy cho cùng sự phụ chỉ tự sướng, bản thân lại không có làm chuyện kia với "Yêu Nguyệt".

Cũng không biết "Yêu Nguyệt" này là người nào.

Chẳng lẽ cũng là một vị sư muội hay là người có thân phận khác?

"Sự phụ đã xông núi, mà chúng ta lại biết được tin tức, theo lý nên đi thăm một chút." Thiên Cơ Tử bỗng nhiên nói.

T @@@

Chương 648: Nữ Địa Sư

"Ý kiến không tệ." Mộ Nam Chi nâng ly trà lên, nhấp nhẹ một hớp nước trà, chậm rãi nói.

"Chỉ là. . . Chỉ là ta không muốn đến Thanh Linh, chỉ có thể làm phiền sư muội mang theo tình cảm cung kính của ta đi thăm viếng sư phụ một chút." Lúc Thiên Cơ Tử nói lời này thì mặt có dị sắc.

Mộ Nam Chi cách bàn đối lập với hắn, nhưng chỉ xa có vài thước, tự nhiên nhìn ra, nghi hoặc hỏi:

"Đây là vì sao?"

"Ta từng ước định và phát hạ thề độc với một người, đời này không đến Thanh Linh nữa, hắn đã tha ta một mạng, ta nên tuân thủ lời hứa. Mà trước đó ta cũng đặc biệt tính qua một quẻ cho mình, lần này đi đến Thanh Linh thì hơn phân nửa là không về được." Thiên Cơ Tử ngưng trọng nói.

"Sư huynh có thể nói tỉ mỉ một chút không?" Trong hai con người trầm tĩnh của Mộ Nam Chi hiện lên một chút kinh dị.

"Chuyện mất mặt như vậy thì sư muội vẫn nên đừng nghe, bằng không thì người sẽ cười nhạo người sư huynh này." Mặt Thiên Cơ Tử toát mồ hôi nói.

Thấy thế, Mộ Nam Chi cũng không có tiếp tục truy vấn, tâm niệm vừa động, bỗng nhiên nói:

"Sư huynh không ngại tính toán lần này ta đi một chuyến đến Thanh Linh sẽ gặp tao ngộ gì chứ?"

Sau khi nói xong lại bổ sung một câu "Ta nói trước, ta cũng không cho tiền đâu à."

"Sư muội nói đùa, ta nào có mặt mũi lấy tiền của người." Thiên Cơ Tử cười ha ha một tiếng, lập tức thần sắc rất nhanh thu liễm. Bấm ngón tay đo lường tính toán.

Mộ Nam Chi lắng lặng chờ, thỉnh thoảng sẽ nhấp một hớp nước trà.

Sau mỗi một nhấp thì tựa hồ cũng có vẻ thưởng thức.

Dáng vẻ hình như cực kỳ yêu thích uống trà.

Phần yêu thích này rất có khác biệt với người trẻ tuổi.

Sau một lúc lâu, Thiên Cơ Tử đo lường tính toán hoàn tất.

Mộ Nam Chi đã uống cạn một chén nước trà, ánh mắt hơi sáng
"Như thế nào?"

"Sự muội, lần này người đi Thanh Linh sợ sẽ có "Họa sát thân" ."

Thần sắc của Thiên Cơ Tử trang nghiêm, chậm rãi nói ra, nhưng
chỗ sâu trong ánh mắt lại có dung tục cổ quái nhỏ bé không thể
nhận ra thoáng qua một cái.

Sau khi nghe được lời nói của Thiên Cơ Tử, trên khuôn mặt trầm
tĩnh như nước của Mộ Nam Chi hiện ra vẻ ngưng trọng.

Nàng biết người sư huynh này của mình cơ hồ tính toán không lộ
chút sơ hở, sau khi nghe được họa sát thân thì tin tưởng không nghi
ngờ, vẫn chưa bắt được vẻ dung tục vừa lóe lên kia.

Nếu có họa sát thân vậy thì chuyển đi đến Thanh Linh này xem ra là
rấtghê gớm.

"Sự muội, không cần khẩn trương, tuy là có họa sát thân, nhưng
không cần lo lắng cho tính mạng." Sau khi Thiên Cơ Tử nhìn thấy
thần sắc của Mộ Nam Chi nở nụ cười, vội vàng trấn an một thoáng.

Vẻ ngưng trọng trên mặt của Mộ Nam Chi vẫn chưa tán đi "Không
cần lo lắng cho tính mạng? Vậy ta có thể hiểu là khả năng sẽ dẫn
đến tàn tật sao?"

Thiên Cơ Tử ngạc nhiên, tiếp đó cười cười, muốn nói ra tình hình

thực tế, nhưng lời nói sắp đến bên miệng thì bỗng nhiên thu lại.

Hắn cùng với người sư muội này đã quen biết được một đoạn thời gian không ngắn, lại định cư ở đế đô, thường lui tới.

Ở trong lòng của hắn, hắn nói là xem Mộ Nam Chi như sư muội, chi bằng nói là thương nàng như sư muội.

Thiên Cơ Tử vẫn thật rất quan tâm Mộ Nam Chi.

Mộ Nam Chi mới hai mươi mà thôi, vốn nên là lúc tỏa ra phương hoa, nhưng về người lớn nặng nề, cũng không chút nào để bụng đến tình cảm nam nữ.

Đừng nói tài tuấn đế đô hoài nghi Mộ Nam Chi có vấn đề, ngay cả hắn là sư huynh cũng hoài nghi.

Thiên Cơ Tử vì thế mà sầu chết.

Vừa rồi hắn vừa tính được Mộ Nam Chi có "Họa sát thân" .

Điều này đối với Mộ Nam Chi mà nói kỳ thực xem như một loại chuyện tốt.

Tuy nói "Họa sát thân" này khả năng có chút vôi vàng, sẽ để Mộ Nam Chi trở tay không kịp, nhưng xác suất kết quả tốt nhiều hơn.

Nhưng Mộ Nam Chi bản thân, khẳng định là không tiếp thụ được.

Nếu nói thẳng với nàng thì sao theo đuổi nàng được?

Nghĩ như vậy, Thiên Cơ Tử chuyển động suy nghĩ một chút, lộ ra nụ cười trưởng bối, nói:

"Sư muội cứ yên tâm đi, lần này người đi Thanh Linh tất nhiên có thể không hao tổn lông tóc mà trở về."

Lời này cũng không giả.

Thật sự là hấn không lừa Mộ Nam Chi, cái "Họa sát thân" không hại đến lông tóc, tự nhiên có thể không hao tổn lông tóc mà trở về.

Đến thời gian sư muội chất vấn, chính mình cũng hoàn toàn có lý do nói rõ.

Không, đến lúc đó sư muội sẽ cảm kích chính mình mới đúng.

Thiên Cơ Tử âm thầm nghĩ.

Mộ Nam Chi nghe vậy, càng nghi hoặc "Đã có "Họa sát thân, " vì sao còn có thể không tổn hao lông tóc mà trở về?"

"Thiên cơ bất khả lộ." Thiên Cơ Tử ném ra một câu cao thâm mặt trắng đáp lại nghi hoặc của Mộ Nam Chi, lập tức lại khổ tâm mà nói:

"Sư muội, lần này người đến Thanh Linh hữu kinh vô hiểm, cứ yên tâm đi. Người sẽ không cho là sư huynh sẽ hại người chứ?"

Mộ Nam Chi nghe xong, vẻ ngưng trọng trên mặt chậm chậm tán đi.

Thiên Cơ Tử đối với nàng như thế nào thì trong lòng nàng vẫn rất hiểu rõ.

Nàng cũng tuyệt đối không tin sư huynh sẽ hại chính mình.

Cho dù sư huynh muốn hại mình thì đại khái có thể không vì mình mà xem bói, vì sao phải làm nhiều chuyện như vậy chứ?

Hơn nữa, Mộ Nam Chi cũng rất muốn đến Thanh Linh một chuyến.

Lúc đầu nàng ở đế đô có một người bạn thân, chính là Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn của Y Tiên Cốc.

Chỉ là đoạn thời gian trước Biển Tố Vấn đến Thanh Linh thì một mực ở lại Thanh Linh, không có trở về đế đô.

Chính mình hỏi nàng về nguyên nhân thì nàng cũng áp úng không nói.

Mộ Nam Chi rất là hiếu kỳ, lần này đến Thanh Linh ngược lại muốn xem đến cùng Biển Tố Vấn nhớ tới cảnh vật của Thanh Linh hay là nhớ tới cái gì khác mà không trở về đế đô.

Mặc kệ bạn thân mình cô đơn ở đây.

Thật đúng là quá phận mà.

"Ngày nào sư muội xuất phát?" Thiên Cơ Tử nhìn mặt mà nói chuyện, lập tức nhìn ra trong lòng Mộ Nam Chi đã an tâm, không khỏi hỏi.

"Qua mấy ngày nữa." Mộ Nam Chi cũng không vội.

Thiên Cơ Tử lại lo lắng. Bởi vì nếu như Mộ Nam Chi trì hoãn mấy ngày thì sẽ không ứng nghiệm quả tượng trong tính toán.

F @@@

Chương 649: Vừa Tới Thanh Linh

Thật vất vả mới có một cái cơ hội như vậy, Thiên Cơ Tử quả thực không muốn để Mộ Nam Chi bỏ lỡ.

"Việc này không nên chậm trễ, vẫn nên sớm lên đường đi." Thiên Cơ Tử đề nghị.

Mộ Nam Chi hồ nghi nhìn hắn.

Thần sắc của Thiên Cơ Tử không thay đổi, giải thích nói: "Sự phụ không biết sẽ ở lại Thanh Linh bao lâu, nếu như đi muộn thì có khả năng sẽ không gặp được."

Ngờ vực trong hai con ngươi của Mộ Nam Chi tiêu tán, sờ nhẹ cằm: "Sáng mai ta sẽ xuất phát."

Thiên Cơ Tử nghe xong, hoàn toàn yên tâm, nâng chén trà uống một hớp lớn.

Mặc dù là trà đã lạnh, nhưng Thiên Cơ Tử lại cảm thấy hương vị vô cùng tốt, sờ hỡi than nói:

"Trà ngon!"

Ngày kế tiếp.

Mộ Nam Chi mang theo hành lý, ngồi lên máy bay rời khoie để đô, bay tới Thanh Linh.

Sau mấy tiếng, máy bay đáp xuống đất.

Mộ Nam Chi đặt chân xuống vùng đất Thanh Linh, chậm chậm đi ra

khỏi sân bay.

Bởi vì chuyện của Tần Phàm nhắc lên phong ba to lớn ở trên mạng, có người hiểu chuyện đem địa chỉ của Tần Phàm lộ ra ánh sáng rồi.

Sau khi Mộ Nam Chi rời khỏi sân bay thì đón một chiếc xe đi đến chỗ cần đến.

Sau một chút thời gian đã đi tới bên ngoài một tòa biệt thự.

Chỉ là xung quanh biệt thự có rất nhiều người.

Đại bộ phận đều là một ít nam nữ trẻ tuổi, đại bộ phận trong đó có nam nữ lấy điện thoại di động ra phát trực tiếp.

Mộ Nam Chi nhìn một hồi, rất nhanh đã hiểu rõ đây là mấy streamer phát trực tiếp bên trong APP video ngắn.

Bọn hắn là tới quay Tần Phàm.

Suy cho cùng Tần Phàm bây giờ đang rất hot ở trên mạng.

Tuy là loại "Hot" này có chút quái dị.

Bên ngoài tòa biệt thự của Tần Phàm đã trở nên chỗ dừng chân của mấy streamer.

Thậm chí, mọi người còn cho Tần Phàm một cái "Tiếng khen" là —— thủ nghệ ca.

Bởi vì tay nghề của Tần Phàm đích thật rất nhiều, để rất nhiều người thường xuyên làm cũng trở nên choáng váng.

Thì ra. . . Thì ra còn có thể làm thế này?

Nguyên nhân đơn giản là do Tần Phàm ở thâm sơn nhàn rỗi nhàm chán chơi đùa sáng tạo ra.

Mắt Mộ Nam Chi thấy nhiều người nhiều người xung quanh này, tự nhiên không tiện đi vào tìm Tần Phàm.

Sau khi ngừng chân mấy phút đã rời khỏi.

Dự định lúc khác sẽ tới.

Nàng lần theo đường rời khỏi, chuẩn bị tìm một cái khách sạn để dừng chân.

Thời gian đi bộ, đi qua học viện sư phạm Thanh Linh.

Thiều Oản Oản thi nghiên cứu ở đây vừa vặn cũng đi ngang qua, nhìn thấy Mộ Nam Chi.

Thiều Oản Oản mang theo con người tà khí lộ ra thần thái không tốt.

Nàng và Biển Tố Vấn có chỗ thù hận.

Mà Mộ Nam Chi này cùng với Biển Tố Vấn có giao tình vô cùng tốt, bởi thế cũng xảy ra một ít va chạm với nàng.

Coi là có chỗ ân oán.

"Lúc ở đế đô người có nhiều đại lão bảo bọc, ta không có cách nào bắt người. RLị dám chạy tới Thanh Linh? Nếu không cho người một chút giáo huấn thì đây chẳng phải là quá lãng phí cơ hội rồi sao?"
Thiều Oản Oản xấu xa nghĩ đến.

Thiều Oản Oản vì giả làm học sinh, ăn mặc xinh đẹp hoàn toàn khác biệt với thường ngày, cổ khí chất yêu nữ kia càng thu lại toàn bộ.

Tăng thêm cách một đoạn khoảng cách, ven đường lại có không ít

người đi đường, Mộ Nam Chi không có chú ý tới Thiều Oản Oản.

Thiều Oản Oản theo đuôi Mộ Nam Chi.

Mộ Nam Chi tìm một nhà khách sạn dừng chân, sau khi nghỉ ngơi một lát thì đi đến Thanh Linh Sơn.

Mộ Nam Chi có cái thói quen, đó chính mỗi khi đến một chỗ thì sẽ đi đến núi cao ở nơi đó, đi đo phong thủy.

Từ một loại mức độ mà nói thì đây coi như là một loại bệnh nghề nghiệp.

Mà ngọn núi nổi danh nhất Thanh Linh chính là Thanh Linh Sơn.

Trước khi Mộ Nam Chi tới Thanh Linh đã tra xét một chút.

Nghe nói Thanh Linh Sơn dựa núi ôm nước, phong cảnh tú lệ.

Mà ở trên Thanh Linh Sơn còn có xây một toà mộ viên to lớn.

Sở trường của Mộ Nam Chi lại có liên quan với điều đó.

Nàng rất muốn tự mình đi quan sát xem Thanh Linh Sơn có phải là một cái bảo địa không tốt hay không.

"Ô ô ô. . ."

Trên đỉnh núi Thanh Linh vang lên tiếng khóc bi thống của nữ nhân.

Âm thanh này chính là đến từ Lục Yên.

Ở trước mặt Lục Yên có một vài người đang giơ lên một quan tài, chậm chậm bỏ vào hố đã đào xong lúc trước.

Mặt Lục Yên nhìn thấy, bắt đầu nhớ tới những kí ức thân tình với

Lục Thần, nhìn không được nhào tới một lồng ngực rộng lớn ấm áp khóc rống lên.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy quần áo trước người đều bị làm ướt.

Nhưng mà lại để yên cho Lục Yên khóc, thò tay vỗ nhẹ nhàng lưng của Lục Yên bởi vì khóc lớn mà run rẩy.

Quan tài xuống đất, người nhấc quan tài tháo xuống dây thừng buộc ở trên quan tài, cầm xẻng bắt đầu đào đất vùi lấp.

Không bao lâu, nhẹ nhàng trên đất chát lên một cái trống to. Sử dụng công nhân cố áp rắn chắc.

Sau đó, thợ thủ công xây mộ khởi công, chuẩn bị tiến hành một đạo trình tự làm việc cuối cùng.

Vương Hạo Nhiên lẳng lặng nhìn, ánh mắt nhìn lướt qua trái phải, không khỏi có chút cổ quái.

Trái phải đều có một ngôi mộ.

Trong mộ bên trái là Lâm Thần, trong mộ bên phải là Yến Vân Thiên.

Lục Thần cũng tới, ở giữa hai người.

Thanh Sơn tĩnh mịch, ba người làm bạn, chắc hẳn bọn hắn sẽ không tịch mịch chứ?

Vương Hạo Nhiên âm thầm nghĩ, ánh mắt lại nhìn xa về phía bên trái.

Phát hiện còn có một ít đất trống, còn có thể chôn cất một vài người.

Ý nghĩ Vương Hạo Nhiên chợt hiện.

Chơi mạt chược còn ba thiếu một, nếu không có cơ hội lại tặng thêm một nhân vật chính ở đây nữa?

Để bọn hán đủ một bàn mạt chược?

Còn cần một đoạn thời gian mấy thợ thủ công mới xây xong phần mộ.

Lục Yên đang ở trạng thái này, nếu không thấy phần mộ xây xong khẳng định sẽ không đi.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên ở lại nơi này với nàng.

Chỉ là thời gian chờ đợi quả thực có chút nhàm chán.

Trong lòng, không khỏi suy tư một ít chuyện.

Lại nói, cái "Thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính" kia đều đã kích hoạt mấy ngày, tại sao đều không thấy nửa điểm động tĩnh?

Chẳng lẽ phải chờ ba năm năm năm thậm chí càng dài mới có thể nhận được kỳ ngộ của nhân vật chính thật sao?

H @@@

Chương 650: Yêu Nữ Xuất Kịch

Nếu thật là như vậy thì thật chán chết.

Nhưng mà hắn không điều khiển được việc này, ngoại trừ chờ đợi ra cũng không làm được cái gì khác.

Nhưng nói đến, Thanh Linh Sơn này thật là thanh u vô cùng, gió núi phơ phất thổi tới trên mặt người đặc biệt dễ chịu.

Chân núi Thanh Linh Sơn có một chiếc xe taxi chạy tới.

Sau khi xe dừng lại ổn định, Mộ Nam Chi đi từ đó ra.

"Mỹ nữ, người lẻ loi một mình đến nghĩa trang phải chú ý an toàn đấy, hiện tại thế đạo này có nhiều rất kẻ xấu." Tài xế từ hảo tâm nói.

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Mộ Nam Chi đáp lại một câu, nhưng giọng nói chuyện hiển nhiên căn bản không coi là chuyện đáng kể.

Tuy nàng chuyên công thuật số phong thủy, nhưng cũng tu võ, tuyệt đối đầy đủ để phòng thân.

Nếu gặp phải kẻ xấu thật thì căn bản không cần sợ.

Hơn nữa, trước khi nàng tới Thanh Linh thì sư huynh Thiên Cơ Tử đã tính qua một quẻ cho nàng, chuyến đi này hữu kinh vô hiểm, có thể không hao tổn lông tóc mà trở về.

Mộ Nam Chi vẫn tín nhiệm vô cùng đối với nhân phẩm và bản sự của người sư huynh đồng môn này.

Tài xế thấy Mộ Nam Chi khẳng khẳng, cũng không khuyên can gì nữa, sau khi thở dài một cái liền lái xe rời khỏi.

Mộ Nam Chi đi tới chân núi, đầu tiên là xem tổng thể toàn cảnh một

lát, không tìm nổi cảm thán lên.

Nơi đây đích thật là một chỗ tốt giấu gió đến nước, cực kỳ thích hợp làm âm trạch.

Tổ tiên chôn ở đây thì hậu nhân sẽ rất mau mắn.

Thật là một khối bảo địa phong thủy.

Nhưng nếu khối bảo địa phong thủy này chia nhỏ thì có chút ưu khuyết khác biệt.

Bình thường loại bảo địa phong thủy tương tự này đều có một vị trí phong thủy tốt nhất, dùng thuật số để gọi, có thể coi là "Trận nhãn phong thủy" .

Nếu tổ tiên nhà ai chôn cất ở trên "Trận nhãn phong thủy" thì hậu nhân có thể nói là hưởng thụ vô hạn.

Nói nôm na một chút đó chính là mộ tổ bốc lên khói xanh.

Con cháu đời sau phúc phận vô hạn.

Nhưng mà "Trận nhãn phong thủy" cũng không dễ tìm.

Địa sư muốn tìm ra nơi này cũng khó như lên trời.

Nhưng đối với Mộ Nam Chi thì không quá khó khăn.

Tâm huyết dâng trào, đi dọc theo đường núi.

Trình độ thuật số phong thủy của nàng cực cao, nhưng vẫn phải lên núi dò xét.

Đường núi có chút khó đi.

May mà Mộ Nam Chi tu võ, hình thể vẫn vô cùng không tệ, cũng không phải là nữ tử yếu đuối.

Nhưng Mộ Nam Chi không phát hiện được sau lưng đang có một thân ảnh lén lút đi theo.

Mộ Nam Chi cứ đi một đoạn đường núi lại dừng lại chốc lát, điều tra một chút.

Lúc phát hiện "Trận nhãn phong thủy" không ở tại mảnh này thì tiếp tục đi dọc theo đường núi.

Vừa đi vừa nghĩ sẽ lên tới đỉnh núi.

"Chẳng lẽ trận nhãn phong thủy này ở đỉnh núi sao?"

Mộ Nam Chi làm bầm lều bầu một tiếng.

Dựa theo thuật số phong thủy thì trận nhãn tồn tại ở đỉnh núi cực ít, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là thế này làm cho Mộ Nam Chi mệt muốn chết rồi.

Tuy nàng không phải là nữ tử yếu đuối, nhưng đi dọc theo đường núi lâu như vậy vẫn hơi mệt.

Lúc này ngồi ở trên bậc thang nghỉ ngơi, sau khi nghỉ ngơi một hơi lại lên đỉnh núi.

Lúc nghỉ ngơi, một con bướm uyển chuyển nhảy múa bay tới, bay bay, lơ đãng rơi xuống mu bàn tay trắng nõn của Mộ Nam Chi.

Mộ Nam Chi căn bản không để ý, chỉ là khẽ nâng tay một chút, làm con bướm sợ quá chạy mất.

Một lát sau, Mộ Nam Chi nghỉ ngơi đủ, chuẩn bị đứng dậy tiếp tục

lên núi.

Sau đó nàng phát hiện một nửa người có chút vô lực, lại ngã ngồi ở trên bậc thang.

Một trận cảm giác bất lực hiện lên, cũng kèm theo một cỗ cảm giác quái dị.

Mộ Nam Chi tỉnh tỉnh hiểu hiểu, mới đầu không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng nhanh chóng cảm thấy được khả năng mình đã bị trúng chiêu.

Trong lòng hoảng sợ.

"Ha ha ha. . ."

Âm thanh cười xấu xa của nữ nhân vang lên, một thân ảnh đi tới từ phía xa.

"Là người!"

Giờ phút này mặt đối mặt, Mộ Nam Chi lập tức nhận ra đây là thánh nữ Độc Tông Thiều Oản Oản.

Dị thường trên người mình chắc chắn có liên quan tới nàng.

"Thiều Oản Oản, tốt nhất ngươi nên nghĩ thông suốt, đừng đến ta sẽ có hậu quả gì." Mặc dù trong lòng Mộ Nam Chi có chút kinh hoảng, nhưng mặt ngoài vẫn xem như bình tĩnh.

Nàng dựa vào thuật số phong thủy đã giúp không ít nhân vật lớn ở đế đô, Thiều Oản Oản muốn động đến nàng phải nghĩ đến hậu quả.

"Yên tâm, ta cũng không phải nam nhân, có thể làm gì ngươi chứ? Ta chỉ rất ngạc nhiên, thạch nữ mà đế đô truyền ngôn đến cùng là thật hay là giả." Thiều Oản Oản rất hứng thú nhìn nàng, tà khí trong

hai con người mang theo thần thái tinh diệu ham học hỏi.

Bởi vì rất nhiều người ở đế đô đều hiếu kỳ vấn đề này.

Lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị quay video Mộ Nam Chi một chút, cũng coi như là giữ một cái nhược điểm.

Tránh sau này để Mộ Nam Chi căm ghét việc này, trở về đế đô muốn tìm người trả thù.

Có một cái nhược điểm, Mộ Nam Chi sẽ không làm loạn.

"Người yêu nữ này!"

Mộ Nam Chi nghiêng răng nghiêng lợi. Đồng thời, độc tính trên người phát tác, trong con người trầm tĩnh như nước thoảng qua một ít hào quang nhọn nhọn kiêu diễm.

"À, thì ra người không phải là thạch nữ, cũng sẽ động tình sao." Thiều Oản Oản lập tức nhìn ra đầu mối, không khỏi cười đùa một thoáng.

Nhưng nói đến đây, Mộ Nam Chi không muốn không được.

Vì kiểm tra mà Thiều Oản Oản làm nặng quá.

Còn nặng hơn nhiều so với lần trước làm với Lạc Thanh Thiển.

Tu vi chân khí của Mộ Nam Chi rất yếu, không thể so với Lạc Thanh Thiển. Có thể chống đỡ một lúc như vậy, còn bảo trì lý trí nói chuyện với mình, định lực xem như hiếm có trên thế gian.

"Yêu nữ, nhanh giải dược cho ta!"

Trong lòng Mộ Nam Chi biết nàng không có sát ý, chỉ là muốn thấy mình làm trò mèo.

"Thật sao."

Thiều Oản Oản chỉ muốn trêu đùa nàng một lát, cũng không dám làm gì nàng, hiện tại trêu đùa xong, đồng thời cất giữ thu hình lại xem như nhược điểm. Tất nhiên không có tâm tư tiếp tục trêu đùa Mộ Nam Chi.

Tất nhiên sẽ đem giải dược cho nàng.

Cuối cùng thuốc này quá mạnh, Thiều Oản Oản cũng sợ Mộ Nam Chi không gánh được, trực tiếp mất luôn một mạng.

G @@@

Chương 651: Cái Này Gọi Là Kỳ Ngộ? (1)

wThiều Oản Oản lục lọi ở trên người, nhưng lục lọi nửa ngày không tìm ra thứ cần thiết. Nụ cười khô hài trên mặt từng bước biến mất, thậm chí biến thành có chút tái nhợt.

"Nhanh giải dược cho ta!" Mộ Nam Chi chỉ cảm thấy đang ở vào trạng thái giáp giới, cắn răng thúc giục một thoáng.

"Ta. . . Ta quên mang giải dược rồi."

Mặt Thiều Oản Oản lộ vẻ bối rối, nói xin lỗi.

"Đừng nói đùa nữa, ta sắp không chịu được nữa rồi."

Hai gò má Mộ Nam Chi ửng đỏ một mảnh, hai chân cũng gập, cắn chặt hàm răng hết sức chặt vật phun ra vài chữ.

"Ta cũng hy vọng là nói đùa, nhưng ta đang không nói đùa."

Thiều Oản Oản nhìn thấy bộ dáng này của Mộ Nam Chi giờ phút này cũng không có tâm tư giấu cợt, ngược lại là có chút cảm giác vội vàng lo lắng.

Mặc dù nàng là yêu nữ, nhưng cũng không phải là nữ ma đầu giết người không chớp mắt.

Huống hồ, thù hận của nàng với Mộ Nam Chi không tới tình trạng lớn như thế.

Chỉ là thuận túy muốn tìm phiền toái Mộ Nam Chi, để nàng xuất một chút xấu hổ, thuận tiện thỏa mãn thú vị ác một chút.

Lại không nghĩ, bây giờ làm quá.

Sớm biết trước đó nhìn một chút, phải chăng có mang theo giải dược không thì tốt..

Lượng thuốc cho vào người Mộ Nam Chi không nhẹ, nếu như không giải chỉ sợ sẽ huyết mạch sôi sục, nổ nát huyết quản thất khiếu chảy máu mà chết.

Mộ Nam Chi cực kì có lực ở bên đế đô, giao thiệp rộng rãi.

Một khi chết, khẳng định sẽ có người báo thù cho nàng.

Không nói những người khác, chỉ nói mấy người theo đuổi Mộ Nam Chi cuồng nhiệt, nhất định sẽ nổi điên tìm hung thủ.

Mấy người theo đuổi cuồng nhiệt có bối cảnh không đơn giản.

Độc tòng tồn tại vốn là có chút không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng không làm ra chuyện lớn gì, sẽ không có người cố ý nhằm vào, nhưng cái chết của Mộ Nam Chi là khác biệt.

Ở bên đế đô tồn tại cơ quan ước chế giang hồ ẩn thế.

Nếu dốc toàn bộ lực lượng ở đó thì đủ để trấn áp toàn bộ thế lực giang hồ ẩn thế.

Tất nhiên cơ quan ước chế giang hồ ẩn thế sẽ không xuất động dưới tình huống bình thường, yêu cầu một lí do đầy đủ mới xuất động.

Cái chết của Mộ Nam Chi là một lí do tuyệt đối đầy đủ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Mộ Nam Chi trúng độc của Thiều Oản Oản cũng không cực kỳ sợ hãi.

"Người yêu nữ này. . ."

Mộ Nam Chi cảm thấy được sự bối rối trên mặt Thiều Oản Oản, cuối cùng cũng biết rõ nàng cũng không nói đùa với mình.

Gia hỏa này không mang giải dược thật.

Một trận tâm tình khủng hoảng cận kề tử vong hiện ra, nhưng nhanh chóng lại bị cảm khác khác thường dược vật mang tới áp chế xuống toàn bộ.

Ánh mắt Mộ Nam Chi nhẹ nhàng như nước, duỗi ra tay trắng nõn mà ửng đỏ hướng về phía Thiều Oản Oản.

Thiều Oản Oản biết Mộ Nam Chi xuất hiện ảo giác, đoán chừng khả

năng nhìn mình thành nam nhân.

Nàng chỉ có thể ném đi một biểu tình bất lực đối với cái này.

Nhưng mà cũng sẽ không trơ mắt nhìn Mộ Nam Chi chết.

Tiến lên điểm mấy chỗ huyết vị trên người Mộ Nam Chi, làm dịu được tính phát tác một chút, đồng thời không cho nàng động lung tung, tránh để Mộ Nam Chi không kìm nén được sẽ cào mình, từ đó làm cho đổ dầu vào lửa.

Sau khi làm xong cái này, ánh mắt Thiều Oản Oản nhìn bốn phía, muốn tìm một chút trong tầm mắt phải chăng có nam nhân hay không.

Nhưng nhìn xung quanh một lượt, ngoại trừ mình với Mộ Nam Chi ra, căn bản không có người thứ ba.

Nhưng để trong lòng Thiều Oản Oản vui vẻ là trên đỉnh núi có khói xanh lượn lờ dâng lên.

Giống như là bởi vì đốt vàng mã mà tạo thành.

Thiều Oản Oản vui mừng, chạy như điên về về phía đỉnh núi.

Nàng nhanh chóng nhìn thấy một vài thân ảnh.

Trong đó có một đạo thân ảnh để nàng cảm thấy hết sức quen mắt.

Vương Hạo Nhiên đang an ủi Lục Yên, để nàng bớt đau buồn đi, không cố gắng nhận biết tình huống xung quanh.

Sau khi phát giác được có người đến gần mới ném đi ánh mắt.

Hai cặp ánh mắt xa xa đối lập, đều nhìn thấy một ít kinh ngạc từ trên mặt đối phương.

Hiển nhiên hai người đều không nghĩ tới sẽ gặp nhau ở một chỗ như vậy.

Thiều Oản Oản muốn bắt một người nam nhân đi giải độc cho Mộ Nam Chi, nhưng mà sau khi nhìn thấy lão tổ, lập tức bỏ đi ý nghĩ bắt người. Xa xa vẫy tay về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy mặt Thiều Oản Oản mang kinh hoảng, cảm thấy có chuyện đặc biệt, chào hỏi một tiếng với Lục Yên rồi đi về về phía Thiều Oản Oản.

"Lão tổ, nhìn thấy người thật là quá tốt rồi, nhanh đi theo ta!" Thiều Oản Oản vội vàng, cũng không quan tâm đến tôn ti, trực tiếp kéo tay Vương Hạo Nhiên chạy về phía dưới chân núi.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy quái dị, hỏi thăm tình huống một chút.

Dọc đường, Thiều Oản Oản giải thích ngắn ngủi một chút, mình chọn phải chuyện lớn.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, ngạc nhiên không thôi.

Nhưng không chờ hẳn nghĩ quá nhiều, đã đi tới bên cạnh Mộ Nam Chi.

Lúc này, Mộ Nam Chi đã hôn mê bất tỉnh, làn da ửng đỏ một mảnh trong không khí.

Vương Hạo Nhiên nghe được Thiều Oản Oản nói rõ ảnh hưởng mà Mộ Nam Chi tạo thành sau khi nàng chết, đi tới bên cạnh Mộ Nam Chi, lập tức dùng chân khí trấn áp độc tính phát tác trong cơ thể nàng một chút.

Nhưng mà cũng vền vẹn chỉ là trấn áp mà tới.

Lượng độc Thiều Oản Oản hạ quá nặng rồi, cộng thêm độc đã chảy khắp huyết dịch toàn thân, căn bản không loại trừ hết được trong thời gian ngắn.

"Lão tổ, ta không mang giải dược, ngài có mang theo giải dược trên người không?"

Mộ Nam Chi trúng độc gì, Thiều Oản Oản tất nhiên tin tưởng lão tổ xem xét là biết, bởi vậy trực tiếp hỏi.

Vương Hạo Nhiên nghe được lời này của Thiều Oản Oản cảm thấy rất kỳ quái.

Hỏi hắn mang theo giải dược không? Nói cách khác, chẳng phải là cho rằng lúc nào hắn cũng mang theo dược đặc biệt đối phó với nữ nhân sao?

"Ta không mang."

Chuyện khẩn cấp, Vương Hạo Nhiên cũng biết đây không phải là lúc giải thích nhân phẩm.

Huống hồ, hắn cũng không phải là người tốt, tại sao phải giải thích cái này?

Tuy lão tổ không mang giải dược, nhưng chẳng phải bản thân lão tổ là giải dược sao? Thiều Oản Oản đương nhiên nói:

"Không mang cũng không sao, vậy vát vả lão tổ ngài rồi."

Chương 652: Cái Này Gọi Là Kỳ Ngộ? (2)

MVương Hạo Nhiên tất nhiên cũng nghĩ giống với Thiều Oản Oản, nhưng mấy lời từ trong miệng của Thiều Oản Oản để hắn nhớ tới một việc.

Cái thẻ trải nghiệm kỳ ngộ nhân vật chính kia đã kích hoạt được mấy ngày.

Sau khi kích hoạt có thể thu được kỳ ngộ của nhân vật chính.

Tình huống trước mặt này có thể lý giải là kỳ ngộ nhân vật chính hay không đây?

Không đúng, cái này có gì đặc biệt sao, không phải kỳ ngộ thì là gì nữa, gặp rồi!

Vương Hạo Nhiên nhin không được chửi bậy lên.

Nhưng chửi bậy thì chửi bậy, trong lòng vẫn còn có chút kích động không hiểu được.

Nhìn dung mạo của Mộ Nam Chi xem như là mô bản nữ chính.

Cơ hội tốt như vậy bày ở trước mắt, đổi lại bất kì người nam nhân bình thường nào đều sẽ kích động lên.

Thế nhưng máu chốt chính là ở đó, Mộ Nam Chi này là một nữ chính.

Vương Hạo Nhiên cũng không hy vọng đây là một chuyện làm ăn nặng.

Nếu như tiếp nhận phần kỳ ngộ này thì như thế sẽ gặp phải một loại tình huống, đó chính là sự tức giận của Mộ Nam Chi.

Hắn vốn không quen biết với Mộ Nam Chi, lúc nữa Mộ Nam Chi tất nhiên sẽ giận tím mặt, muốn liều mạng với hắn.

Vạch mặt, sau này còn hợp tác thế nào nữa?

Hơn nữa, Thiều Oản Oản mới nói Mộ Nam Chi cực kì có lực ở đế đô.

Làm như vậy, Mộ Nam Chi trở về đế đô đi gọi người báo thù, vậy phải làm thế nào.

Sau khi tiếp nhận kỳ ngộ thì một là không làm, hai là đã làm thì cho xong, hủy thi diệt tích?

Trong đầu Vương Hạo Nhiên dâng lên ý nghĩ này.

Nhưng mà ý nghĩ này mới dâng lên, hắn chợt nhớ tới một vật —— hào quang siêu cấp đào hoa.

Từ chuyện lúc trước gặp gỡ Tống Chỉ Hủy, Vương Hạo Nhiên biết được cái gọi là "Lần đầu gặp", là yêu cầu nữ chính nhìn thấy mình.

Hiện tại Mộ Nam Chi ngất đi, cũng không có đạt tới điều kiện phát động hào quang siêu cấp đào hoa.

Nói cách khác, hào quang siêu cấp đào hoa có phát động hay không, đây là một cái ẩn số.

Nếu như hào quang siêu cấp đào hoa phát động hiệu quả tốt nhất thì tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Cuối cùng Mộ Nam Chi lại không biết mình với Thiều Oản Oản là cùng một bọn.

Mình là vô tội, là bị yêu nữ Thiều Oản Oản bắt tội làm công cụ giải độc.

Tất nhiên, điều tốt đẹp này là lấy điều kiện một hiệu quả của hào quang siêu cấp đào hoa phát động làm tiền đề.

Nếu như không phát động, vậy thì sập bàn.

Kỳ thực hiện tại Vương Hạo Nhiên có thể làm cho Mộ Nam Chi tỉnh táo lại trong ngắn ngủi, để nàng nhìn thấy mình.

Như vậy sẽ thỏa mãn điều kiện tiên quyết phát động hào quang siêu cấp đào hoa.

Nếu là phát động thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng, nhưng nếu như không phát động vậy thì phiền toái.

Mộ Nam Chi nhớ kỹ bộ dáng của hắn, sẽ còn xuất hiện sự chán ghét đối với hắn, sau đó còn vô cùng có khả năng sẽ trả thù.

Đây cũng không phải là chuyện mà Vương Hạo Nhiên nguyện ý nhìn thấy.

Bởi vậy, không thể cung cấp điều kiện phát động hào quang siêu cấp đào hoa trong hoàn cảnh này.

Nói đơn giản là không nên để cho Mộ Nam Chi biết người giúp nàng giải độc là ai.

Lúc sau lại tìm cái cơ hội, ngẫu nhiên gặp Mộ Nam Chi.

Đến lúc đó, phát động hào quang siêu cấp đào hoa thì tất cả đều dễ nói chuyện.

Nếu không phát động thì cũng có đường lùi.

Vương Hạo Nhiên có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng có thể lựa chọn theo đuổi Mộ Nam Chi, biểu thị không để ý Mộ Nam Chi đã mất lần đầu, nguyện ý "Tiếp bàn" .

Cái chủ ý này thật đúng là khéo.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ mạch suy nghĩ, âm thầm mừng rỡ một phen.

Nhưng mà trong đó có hai vấn đề cần phải giải quyết.

Thứ nhất, trong quá trình Mộ Nam Chi sẽ bùng tỉnh, sau đó nhìn thấy mặt của hắn.

Thứ hai, sau đó Mộ Nam Chi nổi trận lôi đình, điên cuồng trả thù Thiều Oản Oản hoặc là Độc tông.

Vương Hạo Nhiên suy tư mấy giây, nhanh chóng có phương pháp giải quyết.

Tất nhiên, kinh nghiệm hai cái phương pháp giải quyết là bắt nguồn từ người khác. Xem như hắn học theo.

Không muốn bị nhìn thấy mặt? Cái này hoàn toàn có thể học tập Doãn Chí Bình một chút.

Tránh Mộ Nam Chi đi trả thù Thiều Oản Oản, cái này cũng rất đơn giản, nắm lấy nhược điểm của Mộ Nam Chi, để nàng không dám tuyên dương là được.

Chân Tư Mẫn với Trác Tú và một vài tiểu phản phái không biết rõ đã làm ra bao nhiêu ý kiến như thế này cho Vương Hạo Nhiên.

Trước đây, chưa bao giờ Vương Hạo Nhiên tiếp thu một lần, cũng khinh thường dùng.

Lần này, xem ra là phải dùng một chút.

Nhưng mà nói chuẩn xác một chút là Vương Hạo Nhiên dự định chỉ dùng một nửa.

Giả bộ nói với Mộ Nam Chi, giữ lại hình ảnh trên quý.

Nguyên do Vương Hạo Nhiên làm như thế cũng là chỉ vì phòng ngừa, giữ lại hình ảnh trên quý, không để truyền ra ngoài.

Hiện tại là một xã hội tin tức internet, đồ vật trong thiết bị điện tử rất dễ dàng bị lộ.

Ai có thể bảo đảm bí mật giấu ở trong điện thoại di động hoặc là trong máy vi tính, trăm phần trăm không bị truyền đi đây?

Đã có tiền bối bị dạy dỗ.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không giữ lại cho mình một cái tai họa ngầm như vậy.

Làm không cẩn thận là sẽ thân bại danh liệt.

"Lão tổ, ngài đã khinh thường làm chuyện như vậy, hay là đi gọi người khác đo?"

Thiều Oản Oản sợ Mộ Nam Chi xảy ra chuyện thật, thấy lão tổ nửa ngày chưa hề trả lời, bởi vậy nhịn không được lên tiếng hỏi.

Những lời này nghe qua cũng không có vấn đề gì.

Nhưng lúc Vương Hạo Nhiên nghe tiếng quay đầu, cũng đã bắt được lúc Thiều Oản Oản liếc nhìn một chỗ trên người mình, trong ánh mắt lóe lên vẻ ngờ vực.

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhắm lại.

Yêu nữ này, rõ ràng là hoài nghi mình không đảm đương nổi giải dược, nhưng mặt ngoài không dám nói ra, nên mới dùng phương thức uyển chuyển nói mấy câu như thế, muốn hạ cho mình một cái bậc thang.

Bị nghi ngờ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức muốn giáo dục yêu nữ này.

Nhưng mà thực tế không đúng lúc.

Hơn nữa, Thiều Oản Oản có phần ngờ vực này cũng là bình thường.

Cuối cùng ở trong mắt Thiều Oản Oản mình là một lão yêu quái sống thật lâu, tuy nhìn như trẻ tuổi, nhưng tất cả năng lực có phải đều hoàn chỉnh hay không thì cũng là ẩn số.

B @@@

Chương 653: Ngoài Ý Muốn Thôi

"Thời gian eo hẹp bức bách, không còn kịp rồi. Hơn nữa lượng độc người bỏ quá nặng rồi, trừ ta ra, không có người nào có thể chống đỡ được." Vương Hạo Nhiên bảo trì phong phạm lão tổ, nghiêm trang nói.

"Thật tốt quá, lão tổ, chuyện này không nên chậm trễ. . ." Thiều Oản Oản cui mừng, lập tức thúc giục một thoáng, lập tức muốn lánh đi.

"Chờ đã." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên gọi nàng lại.

"Lão tổ, còn có chuyện gì?" Thiều Oản Oản quay người, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Không phải người nghi vấn lão tử sao? Lão tử phải để người mở mang tầm mắt một lần! Vương Hạo Nhiên lờ mờ phun ra hai chữ: "Nhìn gió."

Thiều Oản Oản ngạc nhiên, trên hai gò má nhẩn bóng tinh tế dâng lên một ít ý đỏ.

Thanh Linh Sơn hết sức bao la, có nhiều chỗ lắm.

Tìm một sân bãi thích hợp, không khó chút nào.

Thời gian nửa buổi sáng.

Mặt trời treo ở giữa không trung, theo thời gian trôi qua, dần dần dâng lên đến chỗ cao nhất, sau đó chậm chậm rơi xuống hướng Tây.

Trong bất tri bất giác đã là ban đêm.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Mộ Nam Chi, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

...

Wang Hào Nhiên thoải mái rời đi, giữ lại Thiều Oản Oản thu thập tàn cuộc.

Trước khi đi cũng kích hoạt một tấm thẻ trải nghiệm kỳ ngộ nhân vật chính.

Thời gian phát động cái đồ chơi này cũng không xác định, đương nhiên là càng sớm dùng càng tốt.

Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối hi vọng thu được kỳ ngộ tương tự như rơi xuống vực sâu đại nạn không chết, sau đó thu được kỳ ngộ truyền nhân tu tiên.

Nếu như không gặp loại này, tốt nhất vẫn nên dừng tới nữa.

Làm một siêu cấp đại phản phái, làm loại chuyện nhỏ thật sự là mất đi phong cách.

Nhưng tình huống lần này đặc thù, cũng không thể thấy chết không cứu, nhìn xem muội tử hương tiêu ngọc vẫn sao?

Ánh chiều đỏ rực, chiếu vào trên Thanh Linh Sơn, cũng hắt tới mặt Mộ Nam Chi đang nằm trên bụi cỏ mềm mại nào đó ở Thanh Linh Sơn.

Vì mặt nàng vốn đang đỏ thắm, thoa lên một tầng đỏ ửng say lòng người.

Chỉ là trong tầng đỏ ửng này có bộ phận là bởi vì tức giận.

Một khối vải không thấu ánh sáng đang che mắt Mộ Nam Chi bị người vạch ra.

Vừa mở ra mắt, đã nhìn thấy một mặt yêu nữ.

Yêu nữ này, ngoại trừ Thiều Oản Oản ra còn có thể là người nào đây?

Thiều Oản Oản điểm một cái trên người Mộ Nam Chi.

Mộ Nam Chi lập tức cảm giác mình có thể nói chuyện, chỉ là thân hình vẫn không thể động đậy như cũ mà thôi.

Mộ Nam Chi dùng con mắt nhìn qua bốn phía một chút.

Xung quanh ngoại trừ Thiều Oản Oản ra cũng không có người thứ ba.

Theo bản năng dùng ánh mắt kinh nghiệm cùng nghi hoặc nhìn chăm chăm về phía Thiều Oản Oản.

Phát hiện ra ánh mắt Mộ Nam Chi có ý gì, Thiều Oản Oản tuyên bố nói: "Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta là nữ nhân, trước sau vẫn là một nữ nhân."

Sau khi giải thích một chút, tiếp đó còn nói:

"Việc này thật là một cái bất ngờ, ta quên mang giải dược thật, không phải cố ý hại người. Nhưng may mà lúc ấy ta tìm tới một loại giải dược khác, đã bắt tới giải độc cho người."

Nói đến chỗ này, có chút khôi hài nói "Mạng người cũng cứng thật đấy."

"Yêu nữ, người trực tiếp giết ta đi." Tuy Mộ Nam Chi gặp phải chuyện lớn, nhưng giờ phút này vô cùng trầm tĩnh, chỉ là trong phần trầm tĩnh này còn mang theo một ít ý vị sinh không thể yêu.

Thiều Oản Oản chỉ cần không ngu ngốc khẳng định biết để mình đi đó chính là thả hổ về rừng.

Vì để tránh cho vấn đề này xảy ra, lựa chọn tốt nhất của Thiều Oản Oản là giết người diệt khẩu.

"Dáng vẻ đẹp như vậy, chết là rất đáng tiếc đấy." Thiều Oản Oản cười rất quyến rũ.

"Nếu đã không giết ta vậy thì thả ta đi." Khuôn mặt Mộ Nam Chi yên lặng, không biểu hiện ra nổi giận chút nào, bởi vì những tâm tình giờ phút này bị nàng ẩn giấu đi toàn bộ.

"Đương nhiên ra sẽ thả người đi, nhưng mà trước lúc đó, có một số việc phải nhắc nhở người một chút." Thiều Oản Oản cười xấu xa lên, giọng điện thoại di động của mình lên, nói:

"Bên trong ghi chép hình ảnh cực kỳ trân quý, người có muốn thưởng thức một chút hay không?"

Mộ Nam Chi sửng sốt một chút, chợt hiểu rõ cái gì, tâm tình hơi hơi mất khống chế, nghiêng răng nghiêng lợi "Yêu nữ, người thật đúng là đủ hèn hạ!"

"Hình ảnh quá đẹp, không nhịn được muốn ghi lại một chút mà thôi." Thiều Oản Oản nháy nháy mắt, sau đó làm động tác muốn mở ra video trong điện thoại di động.

Mộ Nam Chi nổi giận, đem ánh mắt nhìn về nơi khác.

"Không nhìn sao? Vậy coi như xong." Thiều Oản Oản lập tức ngưng hành động này. Cuối cùng nàng cũng không có video cho Mộ Nam Chi xem.

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo mật, tuyệt đối sẽ không để truyền đi những chuyện này. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là ta không bị gì, nếu ta xảy ra chuyện gì, hoặc là Độc tông xảy ra chuyện gì thì phần bí mật này của người cả thiên hạ đều sẽ biết." Thiều Oản Oản uy hiếp nói.

Mộ Nam Chi cắn chặt hàm răng, chuyển qua rất nhiều ý niệm trả thù, nhưng cuối cùng cũng âm thầm thở dài một hơi, ánh mắt lạnh

như băng ném đến trên mặt của Thiều Oản Oản:

"Yêu nữ, ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Nghe nói như thế, Thiều Oản Oản không lo lắng ngược lại còn mừng.

Câu trả lời này của Mộ Nam Chi xem như đã thành công.

Uy hiếp thành công rồi.

Thiều Oản Oản âm thầm vui vẻ một thoáng, bỗng nhiên nhìn thấy Mộ Nam Chi dùng ánh mắt chói mắt thẳng tắp nhìn mình chằm chằm. Một nửa áy náy một nửa nhìn có chút hả hê mà nói:

"Kỳ thực thì ta không có cố ý hại ngươi, ngại quá."

Nói chưa dứt lời, nói một chút, lạnh giá trong mắt của Mộ Nam Chi càng đậm mấy phần.

Ánh mắt này có chút đáng sợ, trong lòng Thiều Oản Oản hiện lên một chút sợ hãi, hồ ngôn loạn ngữ nói: "Đừng như vậy nha, cùng lắm thì ta để ngươi dùng phương thức giống nhau trả thù lại là được."

Nói xong, bỗng nhiên ý thức được không đúng, uốn nắn lại "Ngươi là nữ nhân, không làm được. Thế này đi, chờ ngươi tìm được người yêu ngươi, lập gia đình. Để nam nhân của ngươi thay thế ngươi trả thù ta nha, ta không phản kháng đâu, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lời này đương nhiên là gạt người, hoàn toàn là muốn trấn an tâm tình của Mộ Nam Chi một chút.

Mộ Nam Chi không nói một lời.

z @@@

Chương 654: Bôn Hội

A "Người không nói lời nào vậy thì coi như đã thành giao, quyết định như vậy đi." Thiều Oản Oản tự quyết định, trực tiếp đánh nhịp quyết định nói.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh nắng mặt trời dần dần tán đi, trời cũng bộc phát tối đen lên.

"Trời đã sắp tối rồi, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước đã." Thiều Oản Oản ôm mỹ nhân Mộ Nam Chi lên.

Trạng thái hiện tại của Mộ Nam Chi không tiện đi lại, chỉ có thể như vậy.

Tu vi chân khí của Thiều Oản Oản cao hơn Mộ Nam Chi không ít.

Hơn nữa, Mộ Nam Chi cũng không nặng, ôm một chút cũng không có cảm giác được khó nhọc, cực kì nhẹ nhàng.

Mộ Nam Chi bị hạn chế động cũng động không được, cũng chỉ có thể tùy theo Thiều Oản Oản.

Chỉ là lúc thân hình rời khỏi mặt đất thì mắt của Mộ Nam Chi lơ đãng thoáng nhìn một ít ánh nắng.

Ba chữ "Họa sát thân" bỗng nhiên hiện lên trong đầu của nàng,

đồng thời vung đi không được.

Mộ Nam Chi không khỏi nhớ lại một thoáng thời gian trước khi rời khỏi đế đô, cùng sư huynh Thiên Cơ Tử ở trong đình viện nói chuyện với nhau.

Lúc ấy nàng đã cảm giác được lời nói của Thiên Cơ Tử có chút không đúng.

Lúc này hồi tưởng lại, lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Sư huynh Thiên Cơ Tử đã sớm tính ra chính mình tới Thanh Linh sẽ có kiếp số, nhưng vẫn để chính mình tới Thanh Linh, thậm chí còn giục chính mình tới.

Đây không phải là hại chính mình sao?

Trong lòng Mộ Nam Chi dâng lên một trận phẫn nộ cùng đau lòng.

Thân thể của nàng rất đau lòng, người nhân đã qua đời từ sớm, xem người sư huynh này như là người thân.

Nhưng mà bây giờ lại bị người thân hại.

Loại cảm giác này rất khó chịu.

Thiều Oản Oản đưa Mộ Nam Chi xuống núi, đưa Mộ Nam Chi đến trong khách sạn trước đây

Lúc này mới giải hạn chế cho Mộ Nam Chi.

Thân hình của Mộ Nam Chi đã có thể hoạt động, thế nhưng không dám động.

Bởi vì nhẹ nhàng hơi nhúc nhích thôi sẽ dính dáng đến chỗ khác của thân thể, một loại đau đớn khó nói nên lời truyền đến, làm cho

cái trán trơn bóng của Mộ Nam Vhi trán nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh.

"Bạn thân Biển Tố Vấn của người cũng ở Thanh Linh, gọi nàng tới đây thăm người một chút nha." Thiều Oản Oản cho một cái đề nghị.

"Không cần đến người quan tâm, người có thể đi được rồi." Mộ Nam Chi nhíu mày nói.

"Ta có lòng tốt, người lại không lĩnh tình, tùy người thôi. Nếu để lại di chứng thì người hối hận sẽ là người." Thiều Oản Oản không sao cả cười cười đi ra ngoài cửa, mở cửa ra rồi rời khỏi.

Trong gian phòng, yên lặng một hồi.

Sắc mặt của Mộ Nam Chi đen kịt, lấy điện thoại di động ra lật đến dãy số của sư huynh Thiên Cơ Tử, gọi tới.

"Uy, sư muội, đến Thanh Linh rồi sao, hôm nay... Vui vẻ không?" Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của Thiên Cơ Tử.

"Rốt cuộc là ta đã đắc tội gì với người, sao người lại hại ta như vậy?" Mộ Nam Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe được ngữ khí lạnh giá này, tiếng cười của Thiên Cơ Tử im bặt mà dừng "Vì sao sư muội lại nói như vậy chứ?"

"Sư huynh đã tính ra được, hà tất biết rõ còn cố hỏi chứ." Mộ Nam Chi lạnh lùng nói: "Họa sát thân, hay cho một câu họa sát thân!"

Thiên Cơ Tử cảm giác được không được bình thường, vội vã giải thích nói:

"Sư muội, ta tính tới được lần này người tới Thanh Linh sẽ có một phen nhân duyên, muốn thúc đẩy chuyện tốt của người, đây là vì tốt cho người. Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì sao?"

Nhân duyên? Nghe được hai chữ này, Mộ Nam Chi chỉ cảm thấy vô cùng châm biếm. Nghiệt duyên còn tạm được!

"Vậy vì sao trước đó người không nói rõ tình huống cho ta biết?" Mộ Nam Chi chất vấn nói.

"Nếu nói thẳng cho người thì không chừng người sẽ không đi, cho nên ta mới che giấu một thoáng. Hơn nữa việc này cũng là vì tốt cho người." Thiên Cơ Tử tận tình.

"Họa sát thân... Đây là vì tốt cho ta?" Mộ Nam Chi lạnh lùng nói.

"Khả năng là ta tính toán kém một ít gì, có một ít sơ suất, người để ta tính một lần nữa, một hồi ta sẽ trả lời cho người." Thiên Cơ Tử cảm thấy chuyện phát triển có chút chệch đi, vội vàng nói.

Bĩu môi.

Điện thoại bỗng nhiên bị ngắt.

Thiên Cơ Tử chỉ cho là Mộ Nam Chi tiếp nhận ý kiến của mình.

Buông điện thoại cúi bấp xuống, Thiên Cơ Tử lại lần nữa đo lường tính toán.

Một lát sau đã có kết quả.

Thiên Cơ Tử mang theo vui mừng gọi điện thoại lại cho Mộ Nam Chi.

Nhưng mà bên trong lại vang lên đường dây bận.

Cách thời gian gọi lại thì vẫn là như thế.

Thiên Cơ Tử mơ hồ có thể cảm giác được khả năng là số của mình

bị Mộ Nam Chi chặn rồi.

Sau khi phát giác ra điểm này, Thiên Cơ Tử tự nhiên không có tiếp tục gọi điện thoại.

Thần sắc hắn vẫn rất khoan thai.

Trước đây đo lường tính toán đích thật là xuất hiện một ít lỗ hổng, nhưng đại khái thì hướng đi cũng không sai.

Tao ngộ của sư muội có thể nói là kiếp số, nhưng kết quả lại là tốt.

Hiện tại sư muội hận chính mình, nhưng qua không được bao lâu chỉ sợ cảm kích chính mình còn không kịp.

Một ngày kia, sư muội thành hôn thì ly rượu bà mối này tuyệt đối không thể thiếu chính mình.

Thùng thùng.

Mộ Nam Chi nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, chật vật đứng lên, chậm chậm dời bước tới cửa đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, Biển Tố Vấn với một thân trang nhã xuất hiện trong tầm mắt của Mộ Nam Chi.

"Nhớ ta như vậy sao? Rõ ràng đặc biệt chạy đến Thanh Linh tìm. . ." Biển Tố Vấn mang theo nụ cười nồng đậm, muốn dùng ngôn ngữ trêu chọc tỷ muội này một chút, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy thần sắc của Mộ Nam Chi có chút không đúng, thu về lời nói định nói ra, hỏi ngược lại:

"Nam Chi, sắc mặt của người không tốt lắm, không thoải mái sao?"

Mộ Nam Chi một mực ráng chống đỡ lấy, giờ khắc này ở trước mặt tỷ muội tốt của mình rốt cục không kèm được, ôm Biển Tố Vấn khóc

rống lên.

Biển Tố Vấn có thể cảm giác ra nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có hỏi nhiều, mặc cho nàng phát tiết tâm tình một chút.

Sau một hồi, tiếng khóc của Mộ Nam Chi mới dần dần dừng lại.

"Nói cho ta đã có chuyện gì xảy ra, có được hay không?" Biển Tố Vấn nhu hòa hỏi thăm.

Mộ Nam Chi không nguyện nói rõ, chỉ là để Biển Tố Vấn chữa trị của mình.

Biển Tố Vấn cũng không có truy vấn, nhưng thườì gian chữa trị tự nhiên là nhìn ra một ít đầu mối.

v @@@

Chương 655: Lại Là Chuyện Tốt Gần Tới

↳Sau khi Mộ Nam Chi dùng qua dược lỏng mà y rốt cục thư giãn một ít.

Trong lòng Biển Tố Vấn nghi vấn, cũng có chút áp chế không nổi, tính thăm dò mà nói: "Nam Chi, người có lời nói gì muốn nói với ta phải không?"

Ánh mắt của Mộ Nam Chi phức tạp, mím chặt môi không nói.

Biển Tố Vấn thấy thế, càng cảm thấy chính mình suy đoán đúng, nói:

"Trốn tránh không phải là biện pháp, người nói ra đi, có lẽ ta có thể giúp người."

Sau khi nói xong, nhớ tới điểm võ lực của mình quá thấp, lại bổ sung một câu "Đại tỷ cùng nhị tỷ của ta cực kỳ lợi hại, nhất là đại tỷ ta, mặc kệ người khi dễ người lợi hại như thế nào, đại tỷ ta nhất định có thể thay người xuất đầu cắt đi cái kia của người kia, không, trực tiếp làm thịt!"

"Nàng không có gì cho người cắt." Mộ Nam Chi vùng vẫy chốc lát, rốt cục vẫn nói.

"Hả?" Biển Tố Vấn không có nghe quá rõ.

Mộ Nam Chi biết việc này không gạt được Biển Tố Vấn, cũng tin tưởng nàng sẽ không truyền đi, bởi vậy nói ra tao ngộ của mình.

Biển Tố Vấn nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình "Yêu nữ này, ta nhất định phải để nàng trả giá thật lớn!"

Người có ân oán trực tiếp với Thiều Oản Oản là nàng, cũng không phải Mộ Nam Chi.

Từ một loại mức độ nào đó thì Mộ Nam Chi có chút vô tội.

Bởi vì Thiều Oản Oản đem ân oán của bọn họ để trên mình Mộ Nam Chi.

"Trên tay nàng có. . . Có nhược điểm của ta." Mộ Nam Chi nhìn thấy Biển Tố Vấn muốn vì chính mình xuất đầu, còn nói ra một chuyện khác.

"Có nhược điểm gì?" Biển Tố Vấn không hiểu.

Mộ Nam Chi có chút xấu hổ mở miệng, nhưng vẫn kè sát lỗ tai nói cho Biển Tố Vấn.

"Chủ ý này thật đúng là đủ âm hiểm mà!" Biển Tố Vấn nắm chặt tay nhỏ, càng nghĩ càng giận "Việc này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy!"

"Thế nhưng trên tay của Thiều Oản Oản có. . ." Mộ Nam Chi cũng không muốn nuốt trôi quả đắng này, tuy nhiên lại có chỗ lo lắng.

"Lấy lại nhược điểm của người từ tay nàng về, nàng không có cách nào hiếp bức người nữa." Biển Tố Vấn nói.

"Vậy phải làm sao?" Hiện tại Mộ Nam Chi tâm loạn như ma, nghĩ không ra ý định gì.

"Đối phó loại yêu nữ này thì không thể nói đạo nghĩa với nàng. Chúng ta lấy đạo lý của người trả cho người."

Nếu ngày thường thì Biển Tố Vấn cũng sẽ không toát ra ý nghĩ này, nhưng mắt thấy bởi vì ân oán của chính mình cùng Thiều Oản Oản mà hại Mộ Nam Chi, Biển Tố Vấn cũng nghĩ không được nhiều như vậy.

"Nàng là yêu nữ, sẽ quan tâm cái này sao?" Mộ Nam Chi cảm thấy biện pháp này không có hiệu quả lớn.

"Nàng là yêu nữ không sai, nhìn qua phóng túng cực kì, nhưng trên thực tế lại cực kỳ bảo thủ, nói không chừng còn là..." Biển Tố Vấn cùng Thiều Oản Oản tiếp xúc rất nhiều, rất hiểu rõ nàng, tự nhiên phải biết nhiều hơn Mộ Nam Chi.

"Cái này sao có thể. . ." Mộ Nam Chi kinh ngạc nói.

"Tin tưởng ta." Biển Tố Vấn khẳng định nói.

Thấy thế, Mộ Nam Chi lại không nghi vấn.

Nếu thật là vậy thì đây là ý kiến hay để trả thù Thiều Oản Oản . Hơn nữa, dùng biện pháp tương tự cũng có thể lấy lại đồ vật mà Thiều Oản Oản dùng để hiếp bức mình.

Nhưng bỗng nhiên Mộ Nam Chi ý thức đến một vấn đề.

Ánh mắt Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi tiếp xúc một thoáng, đồng thời cũng ý thức được.

Hai người đều là nữ nhân, cũng không có năng lực kia. Muốn đi đối phó Thiều Oản Oản thì vẫn phải có người hỗ trợ.

"Người nghĩ kế đi." Mộ Nam Chi đi đầu nói.

Biển Tố Vấn lập tức có chút phát sầu lên.

Nhân tuyển thực hiện kế hoạch chính xác là cái vấn đề.

Nàng không muốn làm bạn cùng bàn môn tả đạo, cũng sợ loại người này không đáng tin cậy.

Nhưng tìm một người chính trực thì chưa chắc đối phương đã đồng ý.

Hơn nữa vì bảo mật, người này nhất định còn phải có giá trị tín nhiệm.

Biển Tố Vấn chuyển động đầu óc, lập tức vơ vét ký ức, chợt nhớ tới một người.

Nói theo một cách khác, người này trực tiếp đối phó với Thiều Oản

Oản thì vẫn có chỗ tốt rất lớn.

Loại việc này tiện nghi cho người ngoài thì chi bằng tiện nghi người mình?

Hơn nữa người mình thì hoàn toàn có thể tín nhiệm, không cần lo lắng việc này sẽ truyền đi.

Biển Tố Vấn coi như không suy nghĩ thanh danh của Tiểu Y Tiên cũng nên suy nghĩ danh dự cho Y Tiên Cốc.

Suy cho cùng loại chuyện này không phải người chính đạo nên làm.

"Người có nhân tuyển rồi sao?" Mộ Nam Chi thấy ánh mắt của Biển Tố Vấn hơi sáng, lập tức hỏi thăm.

"Có rồi." Biển Tố Vấn gật đầu.

"Là ai? Đáng tin không?" Mộ Nam Chi hỏi.

"Đúng. . . Là bạn trai ta, hoàn toàn có thể tín nhiệm." Biển Tố Vấn do dự một chút, nhưng vẫn nói ra.

Mộ Nam Chi kinh ngạc nói "Người có bạn trai rồi sao?"

"Xin lỗi, bây giờ mới cho người biết." Biển Tố Vấn có chút ngượng ngùng.

"Khó trách người ở lại Thanh Linh, thì ra là bởi vì cái này." Một ít nghi hoặc trong lòng Mộ Nam Chi cũng mở ra, chợt có chút ngạc nhiên nói:

"Để bạn trai người. . . Người không ăn giấm sao?"

"Tất nhiên có. Nhưng ta càng hận Thiều Oản Oản này hơn!" Biển Tố Vấn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bạn trai người có đồng ý không?" Mộ Nam Chi có chút lo nghĩ.

"Ta không định nói chuyện này cho hắn biết."

Biển Tố Vấn lại không ngốc. Cũng không phải bạn trai của một mình nàng, nếu để thất muội cùng nhị tỷ biết thì làm sao bây giờ?

"Không nói cho hắn vậy thì tiến hành thế nào?" Mộ Nam Chi hỏi.

"Cái này thì rất đơn giản, để hắn nghĩ Thiều Oản Oản là ta là được rồi. Che kín ánh mắt của hắn lại, làm sao hắn biết được chứ." Kinh nghiệm của Biển Tố Vấn phong phú hơn Mộ Nam Chi nhiều, tự nhiên cũng nhiều chủ kiến hơn.

Nghe nói như thế, Mộ Nam Chi rõ ràng run rẩy một chút. Che mắt. . . Thật là thao tác rất quen thuộc.

Một cỗ bi phẫn từ trong lòng dâng lên, Mộ Nam Chi bỗng nhiên nói:

"Đến lúc đó nhất định phải ép hỏi Thiều Oản Oản, để nàng nói ra nam nhân nàng bắt tới là ai."

Tuy là người kia bị Thiều Oản Oản bắt tới, có chút vô tội, nhưng vẫn có tội.

Đối với chuyện này, Mộ Nam Chi tuyệt đối sẽ không thiện nam tín nữ mà dâng lên ý nghĩ tha thứ.

"Không có vấn đề, đến lúc đó muốn giết muốn mổ thì do một câu của người." Biển Tố Vấn nói.

Q @@@

Chương 656: Tư Tâm (1)

xSau khi thương lượng xong, Biển Tố Vấn cũng không có rời khỏi.

Tuy là Biển Tố Vấn biết Mộ Nam Chi cũng không phải loại nữ nhân gốc sẽ dùng tới cách thương tổn mình để trả lời sai lầm của người khác.

Nhưng hiện tại là lúc Mộ Nam Chi yếu ớt cực độ, vẫn nên yêu cầu người khuyên bảo an ủi một thoáng.

Sáng sớm hôm sau.

Biển Tố Vấn kéo lấy Mộ Nam Chi đang khó chịu tiều tụy đi ăn điểm tâm.

Lúc đầu Mộ Nam Chi không muốn đi, hoặc là nói không muốn gặp người.

Nhưng Biển Tố Vấn cũng hiểu được, để Mộ Nam Chi phong bế chính mình thì sẽ tăng thêm tâm tình tiêu cực của Mộ Nam Chi.

Để Mộ Nam Chi tiếp xúc với bên ngoài lại có thể gián tiếp giảm bớt việc tạo thành bóng mờ của tâm linh này.

Mộ Nam Chi không lay chuyển được nàng nên đi theo ăn điểm tâm.

Biển Tố Vấn gọi rất nhiều thứ, Mộ Nam Chi không có khẩu vị gì, nhưng dưới sự tận tình của Biển Tố Vấn thì vẫn ăn một ít.

"Nam Chi?"

Bên cạnh không xa bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng kêu kinh kịch.

Mộ Nam Chi vốn rũ đầu, nghe được âm thanh, lập tức quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy một nam tử mang theo mũ lười trai.

Nam tử này để vành nón cực kỳ thấp, che khuất phần lớn mặt, để người nhìn không rõ ràng dung mạo của hắn.

Mộ Nam Chi cũng không nhận ra được.

Nam tử bắt được nghi hoặc trong mắt Mộ Nam Chi, lén lén lút lút nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định không có người chú ý thì lập tức đến gần một chút, nâng vành nón lên.

"Sự phụ?" Mộ Nam Chi kinh ngạc một chút, lập tức nhận ra người này.

Tần Phàm nâng vành nón lên, lại lần nữa đè thấp xuống, ngăn lại đại bộ phận mặt. Tiếp theo ngồi xuống ở chỗ bên cạnh.

"Nam Chi, thật là trùng hợp mà, rõ ràng gặp gỡ người ở nơi này." Trong lời nói của Tần Phàm lộ ra vẻ hết sức vui mừng.

Thần sắc Mộ Nam Chi lại rất bình thản.

Nàng thật thật hối hận khi tới Thanh Linh. Nếu không tới địa phương quỷ quái này thì sẽ không gặp được loại chuyện đó.

Tần Phàm nhìn ra thần sắc của Mộ Nam Chi có chút không đúng "Sắc mặt người không tốt lắm, sao vậy?"

Mộ Nam Chi không muốn để cho người nào ngoài Biển Tố Vấn biết chuyện xảy ra trên người mình, bởi vậy lắc đầu, gạt ra nụ cười.

"Không có gì, ta rất khỏe."

Tất nhiên là Tần Phàm không tin.

Nhưng Mộ Nam Chi không nói thì hẳn cũng không tiện hỏi nhiều.

Mộ Nam Chi có tâm sự, cho dù nhìn thấy Tần Phàm thì trong lúc nhất thời cũng không có biểu thị tâm tư ôn chuyện, chỉ cắn đầu nhét một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Tần Phàm muốn đợi nàng ăn xong rồi trò chuyện với nàng.

Trong lúc chờ đợi, theo quán tính bấm ngón tay tính nhân duyên cho vị nữ đồ đệ xinh đẹp này

Một lát sau, cau mày.

Vì sao lại là... Hồng Luân sao động, chuyện tốt gần tới?

Vẻ tượng tương tự cũng đã xuất hiện qua trên mình của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Lúc ấy, Tần Phàm thật vui vẻ, chỉ cho là người ứng nghiệm là chính mình.

Nhưng sau khi trải qua đả kích, Tần Phàm cũng nhận rõ chính mình một chút.

Hiện tại Mộ Nam Chi lại xuất hiện loại dấu hiệu này.

Lần này, Tần Phàm cũng không có liên hệ với mình.

Bởi vì Tàn Phàm hiểu rõ tính tình của Mộ Nam Chi tương đối yên tĩnh đằm đằm, loại trừ tương đối hứng thú với thuật số phong thủy ra thì không để bụng những chuyện khác chút nào.

Trong đó, tự nhiên là bao gồm chuyện tình xảm nam nữ.

Lúc mà Tàn Phàm dạy Mộ Nam Chi thì cũng rõ ràng cảm giác được nàng đối với mình vẫn vẹn chỉ là có tình cảm tôn kính. Trừ điều đó ra thì không còn gì khác.

Hỏi thử, vì sao nhân duyên của Mộ Nam Chi làm sao có liên quan đến mình được chứ?

Sau khi làm rõ những điểm này, ý nghĩ hàng đầu của Tàn Phàm là muốn ngăn cản việc này.

Không nên để cho Mộ Nam Chi gặp gỡ phần nhân duyên này mới tốt.

Vị đồ đệ này có thiên phú về thuật số phong thủy cực cao, đồng thời tạo nghệ cũng cực cao.

Bản thân Tàn Phàm cũng không nhận có tạo nghệ cao hơn Mộ Nam Chi bây giờ.

Đã là như vậy thì nên để Mộ Nam Chi dốc lòng nghiên cứu thuật số phong thủy mới tốt, không nên để nàng bị chuyện tình cảm quấy nhiễu.

Như vậy cũng là vì tốt cho nàng, không phải sao?

Tàn Phàm đứng về mặt thân phận sư phụ nghĩ đến làm sao phải lừa dối vị đồ đệ này.

Trên thực tế, trong tiềm thức của hắn chỉ là đơn thuần muốn ngăn cản Mộ Nam Chi tốt với người khác mà thôi.

Nếu như nam tử ứng nghiệm nhân duyên của Mộ Nam Chi là hần. Vậy hần nhất định sẽ không chút do dự buông ra trong lòng.

Chỉ là bản thân Tần Phàm không nguyện ý thừa nhận tư tâm ấy mà thôi.

"Nam Chi, vì sự thay người tính một quẻ, gần đây người có đại kiếp, sớm rời khỏi Thanh Linh sẽ tốt hơn."

Tần Phàm một mặt nghiêm nghị, đánh vỡ trầm tĩnh trong sân.

Bên trong quẻ tượng biểu hiện nhân duyên của Mộ Nam Chi sẽ xuất hiện ở Thanh Linh.

Nếu để cho Mộ Nam Chi mau rời khỏi Thanh Linh vậy thì có thể tránh chuyện này.

Thế nên Tần Phàm này mới vung ra một câu nói dối.

Nghe vậy, hành động Mộ Nam Chi chờ đợi nhai kỹ bánh ngọt cũng dừng lại một chút, nâng đầu đang rũ lên, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tần Phàm.

Hai chữ "Đại kiếp" kia để Mộ Nam Chi đặc biệt xúc động.

"Sự phụ, đại kiếp trong miệng người nói đã xảy ra hay là chưa xảy ra?" Mộ Nam Chi theo bản năng hỏi.

Tần Phàm kinh ngạc một thoáng. Nghe được lời nói của Mộ Nam Chi thì hần hoàn toàn có thể đánh giá ra trên mình của Mộ Nam Chi đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện gì tốt.

Khó trách tâm tình của Mộ Nam Chi không tốt, xem ra chính là bởi vì cái này.

"Tự nhiên là tính được chuyện chưa xảy ra." Tần Phàm nói.

Tướng thuật của hắn trước mắt có đủ loại dấu hiệu, suy tính chuyện đã qua cùng chuyện tương lai.

Tính chuyện đã qua là đẩy ngược, tính toán tương lai là đẩy chính, độ khó của cái trước gấp cái sau mấy lần.

Mà chuyện đã qua thì không có cách nào thay đổi, suy tính được thì chưa chắc có ý nghĩa gì.

Nếu như không có đặc biệt cần thiết thì xưa nay Tần Phàm sẽ không tính chuyện đã qua.

Lại nói, nguyên nhân trong đó chủ yếu là tướng thuật thuộc về thăm dò Thiên Cơ. Tiết lộ Thiên Cơ sẽ có điều xấu phủ xuống, thậm chí là sẽ gặp thiên phạt.

B @@@

Chương 657: Tư Tâm (2)

DKhí vận không tốt thì người học được tướng thuật cao minh đôi nhân xử thế tính toán mấy lần nói không chừng sẽ chết yểu không hiểu.

Người có khí vận tốt thì ngược lại không dễ dàng chết yểu như thế,

nhưng cũng không thể tùy tiện đoán mệnh như thế.

Đồ đệ Thiên Cơ Tử của hắn xem như một người có khí vận tuyệt hảo, nhưng còn lúc học nghệ suy tính một ít chuyện cũng đã để khuôn mặt đang yên đang lành của hắn đột nhiên tái mét, làm như là mặt quỷ vậy.

Tần Phàm biết rõ hậu quả trong đó, bởi vậy dùng tướng thuật cực ít, chỉ có thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào mới sẽ lợi dụng tướng thuật suy tính chuyện một chút.

Hơn nữa dùng tướng thuật suy tính chuyện chỉ là đại khái, cũng không phải rất tỉ mỉ.

Nếu như muốn biết cận kề tình huống thì cần dùng đến một ít thủ pháp cấm kỵ bên trong tướng thuật là có thể nhìn thấy hình ảnh đã qua hoặc là tương lai.

Nhưng dùng cấm kỵ chi pháp thì sẽ hao tổn thọ nguyên cùng khí vận.

Như vậy thì không khác gì tìm đến cái chết, cho tới bây giờ Tần Phàm cũng không cần.

Sau khi Mộ Nam Chi nghe được Tần Phàm giải thích thì ánh mắt ngưng trọng mấy phần.

Tao ngộ của mình đã đủ bất hạnh, rõ ràng còn có kiếp nạn sẽ xảy ra với mình nữa?

Chẳng lẽ, chính mình sẽ còn. . .

Chuyện kia chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, ký ức bây giờ của Mộ Nam Chi còn rất mới, tự nhiên là tránh không được hoài nghi sẽ còn gặp chuyện giống vậy một lần nữa.

Nhưng nghĩ lại, chính mình đã như vậy rồi thì còn có cái gì để sợ nữa.

Hơn nữa nàng còn phải ở lại Thanh Linh tìm Thiều Oản Oản báo thù.

Sao lại rời khỏi dễ dàng được?

Còn nữa, tướng thuật chỉ là dự đoán mà thôi, cũng không nhất định có thể ứng nghiệm.

Mình đã biết trước được thì chỉ cần cẩn thận một chút thì hoàn toàn có thể tránh chuyện này.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng Mộ Nam Chi lại dâng lên một ít oán giận với sư huynh Thiên Cơ Tử.

Nếu lúc ấy Thiên Cơ Tử nói rõ ràng thì cho dù chính mình tới Thanh Linh thì đã có chuẩn bị há lại có loại tao ngộ ác mộng kia?

"Ta có việc còn chưa xử lý, tạm thời không có ý định rời khỏi Thanh Linh. Cảm ơn sư phụ đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận." Sau khi Mộ Nam Chi suy tư thì sẽ đáp lại Tần Phàm một chút.

Trong lời nói không có nhắc đến chuyện Thiên Cơ Tử để nàng ân cần hỏi thăm sư phụ Tần Phàm thay hẳn.

"Nam Chi, tuyệt đối không thể, ngươi. . ." Tần Phàm muốn thay đổi ý niệm của Mộ Nam Chi, đang muốn thuyết phục một chút.

Nhưng mà còn chưa nói hết đã bị một âm thanh bên cạnh cắt đứt.

"Tần Phàm?" Người lên tiếng là Biển Tố Vấn.

Tần Phàm giật mình, hơi hơi giơ lên vành nón một chút, ngẩng đầu nhìn tới, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của một nữ tử xinh đẹp.

Bởi vì đèn thấp vành nón, ảnh hưởng tới tầm mắt tăng thêm lực chú ý của Tần Phàm ở trên mình của Mộ Nam Chi. Lúc này Tần Phàm mới nhìn rõ ràng khuôn mặt của nữ tử này.

Khuôn mặt xinh đẹp vô song này để ánh mắt của Tần Phàm đột nhiên sáng lên.

Nhưng mà không quá một giây, ánh mắt này lại nháy mắt ảm đạm xuống.

Tần Phàm chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, tranh thủ thời gian đèn vành nón xuống thấp, tránh cho bị nữ nhân này thấy rõ dáng vẻ của mình.

Chưa bao giờ thấy qua nữ tử này, nhưng nữ tử này lại quen biết mình, rất rõ ràng là thông qua phương thức nào đó mà biết.

Chỉ là hành động của Tần Phàm vẫn là muộn một chút.

"Thật đúng là người." Trong nháy mắt Tần Phàm ngẩng đầu thì Biển Tố Vấn đã hoàn toàn xác định nam tử trước mắt này là ai.

Nam tử này chẳng phải là sư phụ của đại tỷ, là gia hỏa làm chuyện xấu mà còn gọi tên của đại tỷ đó sao?

"Không phải, người nhận làm người rồi." Tần Phàm cãi chày cãi cối một chút.

Nhưng loại狡 biện này thực tế quá trắng xám vô lực.

"Sao lại nhận làm được, hiện tại người là đại nhân vật ai cũng biết nha." Trong giọng nói của Biển Tố Vấn tràn đầy châm biếm.

Tần Phàm nghe thấy chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng vẫn miễn cưỡng da mặt dày đánh trả một chút "Chúng ta không có chút liên

quan nào, không cần thiết phải chê cười ta như vậy chứ?"

"Đạm Đài Yêu Nguyệt là đại tỷ của ta." Biển Tố Vấn nhẹ nhàng nói một câu nói.

Tần Phàm khẽ giật mình, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao lại bị châm biếm. Trong lúc nhất thời xấu hổ không chịu nổi, như là cổ họng bị cái gì ngăn chặn vậy, không nói ra được một câu nào

"Là sự phụ, nhớ tới đồ đệ của mình mà làm loại chuyện kia, loại người này có thể nói là hiếm có trên thế gáin." Biển Tố Vấn lại cười lạnh một tiếng.

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ta một lòng say mê Yêu Nguyệt khó kìm lòng nổi mới làm ra loại chuyện kia, cái này là bản chất của con người." Trên khuôn mặt kiên nghị của Tần Phàm kiên trì nói ra một câu cãi lại nói.

Biển Tố Vấn còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng mà bỗng nhiên Mộ Nam Chi nhìn về phía nàng, kinh dị nói:

"Thật không nghĩ đại tỷ của ngươi lại là đồng môn với ta.."

Biển Tố Vấn cùng Tần Phàm nói chuyện với nhau rất rõ ràng, Mộ Nam Chi cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên có thể từ trong đó rút ra được những tin tức này.

"Yêu Nguyệt cũng ở Thanh Linh, các ngươi có thể tiếp xúc nhiều một chút." Tần Phàm tranh thủ thời gian dời chủ đề đi một chút, nói:

"Nam Chi, ta thấy sắc mặt ngươi trắng bệch, hình như thân thể bị gì đó, vì sự thông hiểu y thuật, không bằng để vì sự xem bệnh cho ngươi một chút được hứ?"

Nghe nói như thế, thân thể của Mộ Nam Chi rõ ràng run rẩy một thoáng, sắc mặt lúc đầu có chút tái nhợt, lại trợn nhìn mấy phần.

Biển Tố Vấn biết chuyện trong đó, đồng thời cũng hiểu rõ Mộ Nam Chi lo lắng, sau khi nghe được Tần Phàm nói như vậy thì nói ngay:

"Ta cũng là y sư, cũng không cần làm phiền người."

Tần Phàm kỳ dị nhìn Biển Tố Vấn một chút "Chưa thỉnh giáo?"

"Cốc chủ đương nhiệm của Y Tiên Cốc, Biển Tố Vấn." Biển Tố Vấn nhẹ nhàng trả lời.

Tần Phàm ở trong thâm sơn mười năm, hiểu rõ rất ít chuyện bên ngoài, tự nhiên không rõ ràng, rất muốn trả lời Biển Tố Vấn một câu: Không có nghe qua. Nhưng mặt ngoài cũng xu nịnh nói:

"Há, nghe danh đã lâu."

Hắn còn nghĩ đến muốn làm tỷ phu của Biển Tố Vấn, tất nhiên không muốn đắc tội nàng.

z @@@

Chương 658: Bùa Bình An

A Sau khi nói xong với Biển Tố Vấn thì xoay chuyển ánh mắt, lại lần nữa nhìn về phía Mộ Nam Chi, tiếp tục nói:

"Đã có người xem bệnh cho người vậy ta cũng không cần tốn sức

nữa, nhưng kiếp số của người đã gần tới, vì sự thực tế không nguyện ý ngồi yên không màng đến. . ."

"Tạm thời ta không muốn rời khỏi Thanh Linh." Mộ Nam Chi cắt ngang lời của hắn.

"Tâm ý người đã quyết thì ta không miễn cưỡng nữa, người lại chờ ta một hồi, ta đi làm cho người một tấm bùa bình an, người mang bùa bình an theo trên người, tự nhiên có thể tránh được kiếp số." Tần Phàm nghiêm mặt nói.

Khuôn mặt của Mộ Nam Chi có chút động, trả lời: "Cảm ơn sự phụ."

Nàng chỉ cho là Tần Phàm có ý tốt, tất nhiên sẽ không từ chối.

"Chờ ta một hồi, ta đi một chút sẽ trở lại."

Tần Phàm mỉm cười gật đầu, dè thấp vành nón nhìn quanh hai bên một chút, nhìn thấy không có người chú ý tới mình, vậy mới đứng dậy rời khỏi.

Sau một chút thời gian, Tần Phàm quay trở lại, trong tay nhiều thêm một bùa bình an được chế từ vải đỏ, trên đó buộc lên một cái dây đỏ.

"Bùa bình an này có thể xua đi điều xấu, người đeo sát bên mình cũng không cần lo lắng kiếp số sẽ ứng nghiệm." Tần Phàm đưa ra bùa bình an.

Mộ Nam Chi thò tay trịnh trọng nhận lấy, hướng về Tần Phàm gật đầu, biểu thị cảm kích.

Sau khi Tần Phàm nhìn thấy thì đáy mắt xẹt qua một chút vẻ vui thích nhỏ bé không thể nhận ra.

Bên trong bùa bình an này có ngấm vào một ít dược vật không màu

không mùi, nếu lẻo trên mình sẽ xuất hiện cảm giác buồn ngủ, được lực có chừng hai ba ngày.

Tinh thần của Mộ Nam Chi vốn không được tốt, dù cho buồn ngủ cũng sẽ không hoài nghi gì, như vậy sẽ ở một chỗ nghỉ ngơi thật tốt, sẽ không tùy ý đi loạn, tự nhiên sẽ bỏ lỡ nhân duyên.

Mục đích của hấn tự nhiên cũng sẽ đạt được.

Về phần Biển Tố Vấn có thể phát hiện hay không thì Tần Phàm cũng đã suy nghĩ đến.

Dược vật bên trong bùa bình ăn kia chính là thủ pháp độc môn của hấn, không có bất kỳ mùi, xho dù y thuật của Biển Tố Vấn có cao hơn thì cũng sẽ không phát hiện ra được.

"Vậy ta đi trước." Tần Phàm sợ ở lại lâu thì sẽ bị phát hiện, bởi vậy lập tức cáo từ.

"Sự phụ đi thông thả." Mộ Nam Chi nói.

Tần Phàm cười cười, đang muốn quay người rời khỏi, mới bước ra một bước, bỗng nhiên lại dừng lại một chút, nói với Biển Tố Vấn:

"Chuyện kia thực tế có thể thông cảm được, mong rằng người giải thích một chút với đại tỷ người, không biết có thể chứ?"

"Người đã muốn giải thích thì vì sao không tự mình đi chứ?" Biển Tố Vấn hơi hơi cười lạnh.

Thần sắc của Tần Phàm động lại. Nếu như Đạm Đài Yêu Nguyệt nguyện ý gặp hấn, hấn cần gì nói lời này với Biển Tố Vấn chứ?

Sau ngày hôm kia, hấn gọi điện thoại muốn giải thích với Đạm Đài Yêu Nguyệt, thế nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt căn bản không có nghe điện thoại.

Hắn có thể có biện pháp nào sao?

"Đại tỷ người không nguyện ý gặp ta, làm phiền người thay ta truyền đạt một chút, có thể chứ?" Tần Phàm mang theo một ít ý vị khẩn cầu nói.

"Được, không có vấn đề gì." Biển Tố Vấn sáng khoái đồng ý.

Thái độ này chuyển biến quá nhanh, sao Tần Phàm lại nhìn không ra nàng đang qua loa thôi chứ? Nhưng không muốn tranh chấp với đối phương, mặt ngoài cũng không có vạch trần:

"Vậy xin cảm ơn."

Tần Phàm khách khí một chút, quay người rời khỏi, chuẩn bị trở về trong khu nhà cao cấp.

Dọc đường cũng suy tư đến chuyện nói xin lỗi với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Hiển nhiên là không trông cậy vào Biển Tố Vấn được, hơn nữa nàng cũng là nữ nhân, cũng không cách nào hiểu rõ chuyện này.

Nếu là nam tử thì nói không chừng là có thể hiểu một chút.

Nghĩ như vậy, Tần Phàm lập tức nhớ tới một người, thần sắc chán nản hơi hơi phấn chấn một chút.

Lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Một bên khác.

Biển Tố Vấn mang theo Mộ Nam Chi về tới trong căn phòng khách sạn, thay được cho nàng một chút.

Trong quá trình, Biển Tố Vấn nhìn thấy lại đau lòng không thôi.

Cũng không biết là tên đáng giết ngàn đao nào dĩ nhiên đem tử muội tốt của mình khi dễ thành thế này.

Nếu là để tự mình biết là ai thì nhất định phải cắt bỏ chân giữa của hắn để báo thù rửa hận thỏa đáng cho tử muội của mình.

Trong khi Biển Tố Vấn suy nghĩ lung tung thì Mộ Nam Chi cũng chỉnh lý ăn mặc xong, cũng chuẩn bị đeo bùa bình an kia sát ở trên cổ.

"Người thực sự tin tưởng sự phụ kia của người à?" Biển Tố Vấn không khỏi hỏi một câu.

Đối với loại lời "Mang theo một cái bùa bình an là có thể tránh tai kiếp" thì nàng vẫn ôm thái độ rất nghi ngờ.

"Sự phụ của ta tinh thông tướng thuật, đồ vật này hẳn là hữu dụng. Hơn nữa, có lẽ hắn không cần thiết phải hại ta nha?" Giọng nói chuyện của Mộ Nam Chi cũng không xác định.

"Biết người biết mặt không biết lòng, ai biết hắn ôm ý tưởng gì. Nhưng mà người đã muốn mang theo thì tùy người thôi." Bởi vì chuyện của đại tỷ, cách nhìn của Biển Tố Vấn đối với Tần Phàm có thể nói là cực kém, bởi vậy chửi bậy một câu.

Nghe nói như thế, động tác đeo bùa bình an lên cổ của Mộ Nam Chi bỗng nhiên cứng ngắc lại một thoáng.

Lời nói của Biển Tố Vấn lời nói là đang nhắc nhở nàng.

Mộ Nam Chi sẽ rất ít dùng suy đoán ác ý với người thân cận của mình.

Nhưng chuyện Thiên Cơ Tử hại mình vẹn vẹn mới đi qua một ngày

mà thôi.

Đã có vết xe đổ, có thể tin tưởng vị sư phụ có thái độ này hay không?

Nếu phải so thì mức độ mà nàng tín nhiệm Thiên Cơ Tử còn cao hơn đối với Tàn Phàm

Nhưng Thiên Cơ Tử còn lừa nàng, hướng chi là Tàn Phàm?

Mộ Nam Chi lại lấy xuống bùa bình an ở trên cổ, trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh. Chợt nhìn về phía bên cạnh, hỏi:

"Chuyện kia tiến hành đến đâu rồi?"

"Thiều Oản Oản đã ở lại Thanh Linh một đoạn thời gian rất dài, đã không rời khỏi thì chắc hẳn trong thời gian ngắn cũng sẽ không rời khỏi." Biễn Tố Vấn phán đoán một thoáng, tiếp đó trả lời:

"Ta đã liên hệ tổ chức tình báo đến Thanh Linh tra tung tích của Thiều Oản Oản, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể tìm được Thiều Oản Oản."

z @@@

Chương 659: Xin Giúp Đỡ

Biển Tố Vấn làm nghề y, có ân huệ với rất nhiều người, có không ít

quan hệ, ở trong đó không thiếu một ít cao tăng bên trong tổ chức tình báo đặc biệt bên trong ẩn thế giang hồ.

Sau khi tối hôm qua cùng Mộ Nam Chi thương lượng xong thì đã đi liên hệ một chút.

Sau đó bên tổ chức tình báo kia báo tin tức lại, sẵn khoai tiếp lấy cái tờ đơn này.

Chẳng qua là lúc đó Mộ Nam Chi quá mức mỏi mệt ngủ mất, bởi vậy cũng không biết kết quả như thế nào.

Mộ Nam Chi nghe được trả lời, ánh mắt ngưng lại, hướng về phía Biển Tố Vấn gật đầu một cái.

"Yên tâm đi, Thiều Oản Oản chạy không thoát." Biển Tố Vấn trấn an một tiếng.

Trước đây nàng còn kiêng kị Thiều Oản Oản có lão tổ Độc tông nâng đỡ, nhưng mà từ sau khi đại tỷ Đạm Đài Yêu Nguyệt đến phần kiêng kị này đã biến mất.

Mặc kệ lão tổ Độc tông hấn lợi hại bao nhiêu đi nữa cũng tuyệt đối không phải đối thủ của đại tỷ.

Đến lúc đó lão tổ Độc tông dám nhúng tay, trực tiếp để đại tỷ đưa lão tổ Độc tông đi lên Tây Thiên.

"Lúc trước người hỏi vì sao ta ở lại Thanh Linh, ta cũng không nói tình hình thực tế, thực sự xin lỗi. Có muốn ta mang ta bạn trai tới để người nhìn một chút hay không, miễn cho người nói ta không có đủ tình tỷ muội."

Biển Tố Vấn thấy thần sắc Mộ Nam Chi buồn bực, bởi vậy chủ động tìm chút ít chủ đề tâm sự với nàng, muốn di chuyển lực chú ý của nàng một chút, không nên nghĩ đến những chuyện không vui kia.

"Không vội, sau này có cơ hội rồi lại nói."

Mộ Nam Chi lắc đầu.

Nếu không gặp phải ác mộng ngày hôm qua, Mộ Nam Chi còn thật muốn gặp, nhìn một chút xem đến cùng là một nam tử như thế nào dĩ nhiên có thể bắt được trái tim của Tiểu Y Tiên.

Nhưng mà bây giờ nàng thật không có tâm tình này.

"Vậy được rồi." Biển Tố Vấn cũng không miễn cưỡng, tiếp tục tìm chủ đề:

"Thanh Linh có rất nhiều cảnh sắc không tẻ, nhất là Mục Vương Các ở bờ sông Thanh Linh, từng danh xưng là thiên hạ đệ nhất lầu, có hơn nghìn năm lịch sử lâu đời. Người đã tới, không đi xem một chút thì thật là đáng tiếc."

"Vẫn là không cần, ta cũng không muốn đi." Mộ Nam Chi lắc đầu.

"Ta chưa đi xem qua, đi cùng ta xem một chút đi, van cầu người, xem như theo ta được không?" Biển Tố Vấn làm bộ đáng thương nói.

Trên thực tế, nàng không phải muốn đi ngắm phong cảnh mà là muốn để Mộ Nam Chi ra ngoài giải sầu một chút, không cho Mộ Nam Chi cơ hội ở trong phòng suy nghĩ lung tung.

"Được rồi." Mộ Nam Chi nhìn ra ý đồ của Biển Tố Vấn, miễn cưỡng đồng ý.

Để mình tự giam không đi ra ngoài, đích thật là sẽ suy nghĩ lung tung, ra ngoài nhìn xung quanh một chút sẽ có trợ giúp điều chỉnh tâm thái.

"Uy, ai vậy?"

Vương Hạo Nhiên vừa tới đến phòng học, chuẩn bị lên lớp, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại lạ.

"Hạo Nhiên, là ta." Trong điện thoại truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Vương Hạo Nhiên lập tức liền nghe ra, đây là Tần Phàm. Kinh ngạc hỏi: "Làm sao người có mã số của ta?"

"Ta tìm đồ đệ hỏi." Tần Phàm cười giải thích một chút.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên biết rõ, đồ đệ mà Tần Phàm nói là chỉ Mã Hồng Thắng.

Nhưng mà Mã Hồng Thắng không có số của mình, ngược lại có số của mẫu thân Chân Lệ, có lẽ là thông qua chỗ Chân Lệ hỏi.

"Hạo Nhiên, có chuyện muốn người giúp một chút, người ở đâu?" Lời Tần Phàm thân thiết, cười ha hả hỏi thăm một tiếng.

Cách điện thoại, Vương Hạo Nhiên đều có tưởng tượng được khuôn mặt cười rục rịch như hoa tươi của Tần Phàm từ giọng nói chuyện của hắn.

Vương Hạo Nhiên há có thể không biết gia hỏa này có chuyện muốn nhờ, hơn nữa đại khái còn đoán được, Tần Phàm muốn tìm mình hỗ trợ làm cái gì. Mặt ngoài giả bộ như không biết, nói:

"Ta sắp vào tiết rồi, sợ là không rảnh."

"Không sao, ta có thể đến tìm người." Tần Phàm cười nói.

"VẬY CŨNG ĐƯỢC, TA GỬI ĐỊA CHỈ QUÁ CHO NGƯỜI."

TRƯỚC MẮT VƯƠNG HẠO NHIÊN CÒN DUY TRÌ MẶT NGOÀI THÂN THIỆN VỚI TẦN PHẠM, NẾU KHÔNG GẶP THÌ CÓ CHÚT KHÔNG PHÙ HỢP.

TẮT NHIÊN, CHUYỆN NÀY KHẲNG ĐỊNH SẼ KHÔNG GIÚP, NHIỀU NHẤT QUÁ LOA MỘT CHÚT CHO HẮN LÀ ĐƯỢC.

"KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ, VẬY NGƯỜI TRANH THỦ THỜI GIAN GỬI QUÁ, TA ĐẾN TÌM NGƯỜI." TẦN PHẠM VỘI VỘI VÀNG VÀNG NÓI.

"ĐƯỢC."

VƯƠNG HẠO NHIÊN CÚP ĐIỆN THOẠI, SAU ĐÓ GỬI ĐỊNH VỊ QUÁ.

MỘT CHÚT THỜI GIAN SAU, TẦN PHẠM LẠI GỌI ĐIỆN THOẠI TỚI LẦN NỮA.

VƯƠNG HẠO NHIÊN KHÔNG NGHE, TRỰC TIẾP TỪ CHỐI.

"HẠO NHIÊN, TẠI SAO KHÔNG NGHE ĐIỆN THOẠI VẬY?" TẦN PHẠM NHANH CHÓNG GỬI TIN NHẮN TỚI HỎI THĂM.

NGƯỜI MẸ NÓ CÓ PHẢI NGỐC HAY KHÔNG, ĐANG HỌC LÀM SAO THUẬN TIỆN NGHE ĐƯỢC? VƯƠNG HẠO NHIÊN ÂM THẦM CHỬI BẬY MỘT CHÚT, SOẠN TIN NHẮN GỬI ĐI:

"ĐANG HỌC, KHÔNG TIỆN NGHE."

"CÓ THỂ TRỐN HỌC ĐI RA HAY KHÔNG, TA CÓ VIỆC GẤP MUỐN NÓI VỚI NGƯỜI." TẦN PHẠM GỬI TIN NHẮN TỚI.

ÁNH MẮT VƯƠNG HẠO NHIÊN THOÁNG NHẮC, THEO BẢN NĂNG NHÌN LÊN GIẢNG ĐÀI MỘT CHÚT, NHÌN LIỄU NGUYỆT ĐANG DẠY HỌC.

"KHÔNG ĐƯỢC ĐÂU, GIÁO SƯ ĐANG DẠY RẤT GHÊ, NẾU TRỐN TIẾT SẼ BỊ GỌI TỚI PHÒNG LÀM VIỆC UỐNG TRÀ." VƯƠNG HẠO NHIÊN TRẢ LỜI TIN NHẮN. NHÌN

từ ý tứ mấy chữ, hình như rất đần đờ.

"Vậy bao giờ người tan học thì đi ra, ta chờ người ở cửa trường học." Tần Phàm cũng không miễn cưỡng.

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên đáp lại qua loa một tiếng.

Một chút thời gian sau, đã học xong một tiết.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Tần Phàm ở cửa trường học nghe được động tĩnh liền gửi tin nhắn tới ngay lập tức "Mau tới cửa trường học đi."

"Còn có ai nghe không hiểu cái ta nói vừa nãy hay không?"

Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Liễu Nguyệt trên bục giảng bỗng nhiên hỏi mọi người.

Dưới giảng đài không có người đáp lại.

Mặt đẹp Liễu Nguyệt quét một chút, ánh mắt lơ đãng ném đến trên người Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên sao có thể không rõ chứ? Cuối cùng cũng không phải lần đầu. Nhắc tay nói: "Liễu giáo sư, ta có một vấn đề không rõ."

"Ta đã giảng giải rõ ràng như vậy, thế mà còn không rõ, thật là đàn muốn chết, đi cùng ta!" Liễu Nguyệt nghiêm khắc nói một tiếng.

Đây chính là nguyên nhân vì sao mặc dù những học sinh khác có vấn đề cũng không dám nói ra.

Liễu Nguyệt xoay người rời khỏi phòng học, nện bước đi, tất chân bao khóa chân dài đi về phía văn phòng.

Vương Hạo Nhiên một mặt sa sút tinh thần đi theo.

Mẫu Chiêu Chiêu lén cười, vút cho Vương Hạo Nhiên một ánh nhìn có chút hả hê.

L @@@

Chương 660: Có Số Đào Hoa (1)

Trên đường tới phòng làm việc, Vương Hạo Nhiên soạn một tin nhắn trả lời Tần Phàm:

"Hong hét, lúc vào học ta gửi tin nhắn đã bị giáo sư phát hiện, hiện tại muốn ta tới phòng làm việc nói chuyện. Đợi lát nữa sẽ liên hệ người."

Tần Phàm ở cửa trường học, lôi kéo cái cổ, đều sốt ruột chờ, sau khi nhìn thấy tin nhắn này buồn bực không thôi.

Nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng đợi như vậy, đợi chừng mấy giờ, gần đến mười hai giờ trưa mới nhìn thấy thân hình Vương Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên, người tới rồi." Tần Phàm mừng rỡ một trận, đè ép vành nón mũ lưỡi trai, nghênh đón tiếp, ân cần hỏi han:

"Lão sư bắt được người nhắn tin trong giờ thì phạt người như thế nào?"

Phạt ta kéo phá một đôi tất chân đen nhưng loại chuyện này ta có thể nói cho người sao? Trong lòng Vương Hạo Nhiên lăm lăm, mặt ngoài bày tỏ mặt một mặt phiến muộn, thờ dài nói:

"Khấu trừ một điểm học phần, còn phải phạt dọn dẹp phòng học một tuần lễ."

"Nghiêm trọng như vậy sao." Tần Phàm kinh dị một thoáng, xin lỗi nói: "Thật là xin lỗi, Hạo Nhiên, đều là ta liên lụy người."

"Người cũng không phải cố ý, bỏ đi, hơn nữa cũng là ta không chú ý mới bị giáo sư phát hiện." Vương Hạo Nhiên ra vẻ hào phóng khoát tay áo.

Tần Phàm thấy thế, lập tức cảm thấy thân đệ tương lai này bộc phát thuận mắt, lập tức tiến vào chuyện chính:

"Bởi vì một ít chuyện của ta mà làm tỷ tỷ người không vui, người có thể xin lỗi giúp ta hay không?"

"Chuyện nào?" Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

Tần Phàm quẫn bách một thoáng "Là chuyện kia, lúc ấy người còn nhìn, quên rồi sao?"

Ta làm sao có khả năng quên, việc này là ta ở phía sau màn điều khiển, người nhất định không biết rõ được đâu? Vương Hạo Nhiên khô hài nghĩ đến, nhưng mặt ngoài "A" một tiếng, giống như giật mình.

"Thật là xin lỗi, nếu lúc ấy ta không lướt video ngắn, sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nói ra đều tại ta."

"Cái này không trách người được. Chuyện này đã truyền đi khắp trên mạng, không sớm thì muộn tỷ tỷ người cũng sẽ biết." Tần Phàm thở dài nói.

"Tính tình của tỷ tỷ ta rất lớn, việc này ta cũng không tiện đi xin lỗi thay người, hơn nữa cũng không có lý do thích hợp." Vương Hạo Nhiên một mặt khổ sở nói.

"Cái này đơn giản thôi. Người có thể nói đây là bản chất con người, rất nhiều nam tử đều làm qua loại chuyện này. Có lẽ người có nữ sinh mình thích chứ, chẳng lẽ không nghĩ đến nữ sinh mình ưa thích rồi làm qua loại chuyện này?" Tần Phàm mang theo dung tục mà hỏi.

"Ta có nữ sinh mình thích, nhưng từ trước cho tới bây giờ chưa làm qua loại chuyện này." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói:

"Hơn nữa, bí mật làm loại chuyện này, không phải là một loại khinh nhờn đối với nữ sinh mình ưa thích sao? Ta đã ưa thích nữ sinh này, khẳng định phải dùng hết phương pháp đối với nàng thật tốt, tôn trọng nàng."

Tần Phàm ngạc nhiên. Lúc đầu hắn còn trông chờ Vương Hạo Nhiên đồng cảm, hiểu cho mình một chút, vì thế mà đi xin lỗi Đạm Đài Yêu Nguyệt, nào biết Vương Hạo Nhiên lại là có loại thái độ như thế này.

Nhưng mà, hắn không phản bác được lời này của Vương Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên, thật không nhìn ra người lại là người si tình." Tần Phàm lần nữa xem kỹ Vương Hạo Nhiên một chút.

Người có ý gì đấy, nhìn lão tử giống người cực kỳ cặn bã sao? Vương Hạo Nhiên mắng một câu ở trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ ngại ngùng, nói:

"Còn. . . Còn tốt."

"Người ưa thích nữ sinh nào?" Tần Phàm hỏi.

Xin lỗi, quá nhiều, ta đếm không hết. Vương Hạo Nhiên ngoài miệng nói:

"Trước đây thật lâu ta thậm mển một người nữ sinh, nhưng sau khi tốt nghiệp đường ai nấy đi, đã không còn liên hệ. Hiện tại ta muốn chuyên tâm đi học, không muốn nghĩ đến những chuyện này." Trong khi nói chuyện, lộ ra vẻ buồn bã.

Tần Phàm chỉ cảm thấy, thân đệ tương lai này như chịu tình thương, tranh thủ thời gian an ủi:

"Nơi xa nơi nào không cỏ thơm, đi qua thì để nàng đi qua đi, tương lai người nhất định sẽ gặp được người tốt hơn."

"Hy vọng vậy đi." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

"Ta tinh thông tướng thuật, nếu không ta tính giúp người một lần, nhìn một chút xem nhân duyên người như thế nào?" Tần Phàm có việc nhờ người, tránh không được nhiệt tình một ít.

"Không không, không cần." Vương Hạo Nhiên sợ hấn tính ra chuyện không nên tính.

"Đừng khách khí, không thu tiền của người." Tần Phàm lại không tuân theo, lập tức liền bấm ngón tay tính toán nhân duyên của Vương Hạo Nhiên.

Thần kinh Vương Hạo Nhiên hơi hơi căng, nhưng cũng không ngăn cản được, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi.

Sau một lúc lâu, Tần Phàm thu tay, hết sức nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Thế nào?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên lộp bộp một cái, hỏi.

"Hạo Nhiên, mạng người rất hoa đào đấy." Tần Phàm có chút ước ao ghen tị nói.

"Há? Cái này, đây không phải chuyện tốt, nữ nhân là thứ phiền toái nhất." Vương Hạo Nhiên một mặt ưu sầu.

Tần Phàm có chút im lặng. Có số đào hoa, đây là chuyện tốt rất lớn, người không muốn thì cho ta đi?

Chỉ tiếc, loại vật này cho không được.

"Đào hoa tới, muốn ngăn cản cũng không ngăn được, người không cần bởi vì chịu tổn thương mà lánh đi loại chuyện này." Tần Phàm khuyên bảo nói:

"Hơn nữa, người cũng đã đến tuổi tác yêu thương, chẳng lẽ không muốn nữ sinh sao?"

"Có. . . Có một chút." Vương Hạo Nhiên xấu hổ cười cười.

Nếu nói không muốn, ai mà tin? Tất nhiên phải thừa nhận thích hợp một chút, nếu không thì sẽ còn gây nên sự hoài nghi của Tần Phàm.

"Cái này hoàn toàn là bình thường, không cần cảm thấy không muốn." Tần Phàm dùng giọng người từng trải trấn an một thoáng, sau đó nhắc nhở nói:

"Ta tính tới số đào hoa của người sẽ tới ngay lập tức, chẳng mấy chốc sẽ gặp gỡ giai nhân trong bất ngờ."

"Sẽ gặp được ở chỗ nào? Người này trưởng thành có xinh đẹp hay không?" Vương Hạo Nhiên lập tức hỏi.

Thực ra, hẳn muốn làm rõ ràng đến cùng Tần Phàm có thể tính toán ra bao nhiêu thứ, trong lòng cũng có cái đáy, tiện bề về sau đối phó Tần Phàm.

"Địa điểm quỷ tượng nhắc nhở chỉ có một chữ "Nước", khả năng là ở bờ sông hoặc chỗ có nước khác, nếu như gần đây người đến bờ sông hoặc những chỗ có nước khác có thể chú ý một chút." Tần Phàm chậm chậm nói:

"Về phần đối phương xinh đẹp hay không thì phải chờ bản thân người gặp mới biết được."

M @@@

Chương 661: Có Số Đào Hoa (2)

RVương Hạo Nhiên nói: "Không thể tính toán cụ thể một ít sao? Ta biết trước cũng có cái chuẩn bị."

"Ta là người, cũng không phải thần tiên, sao có thể tính toán rõ ràng như vậy được. Nhưng mà số đào hoa của người gần tới, điểm này không thể nghi ngờ." Tần Phàm cười nói.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên đã có cái đáy đối với tướng thuật của Tần Phàm.

"Hạo Nhiên, ta xem bói cho người khác phải gánh chịu nguy hiểm nhất định, cuối cùng đây là chuyện để lộ thiên cơ, làm không cần

thận sẽ gặp báo ứng. Người nhìn ta đều giúp người như vậy, người có phải nên. . ." Tần Phàm ám hiệu nói.

"Ta sẽ cố gắng hết sức thay người giải thích một chút với tỷ tỷ ta, nhưng ta cũng không thể bảo đảm tỷ tỷ ta sẽ tha thứ cho người." Vương Hạo Nhiên giả bộ đồng ý.

"Vậy đa tạ người." Tần Phàm tất nhiên sẽ không cho là Vương Hạo Nhiên có thể chi phối ý nghĩ của Đạm Đài Yêu Nguyệt, chỉ là muốn để Vương Hạo Nhiên nói chuyện giúp, hiện tại đã đạt được mục đích, tất nhiên đã thỏa mãn.

Chuyện sau đó là chờ tin tức thôi.

Lúc chạng vạng tối, sau khi tan học Vương Hạo Nhiên về tới trong biệt thự.

Chuyện thay Tần Phàm tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt để xin lỗi trực tiếp quên sạch sành sanh.

Chuyện thứ nhất Vương Hạo Nhiên làm khi trở lại trong biệt thự là tìm bưu kiện.

Lúc trước hắn mua một hộp bảo đảm bình an ở trên mạng, địa điểm nhận hàng chính là biệt thự này.

Lúc chiều, bưu kiện đã được ký nhận.

Hi vọng không bị ai mở ra nhìn thấy mới tốt.

"Trong các người ai là người ký nhận bưu kiện của ta?"

Trong đại sảnh, Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết cùng Phùng An Na đều ở đây, Vương Hạo Nhiên hỏi thăm ba người một thoáng.

Ninh Ngạo Tuyết với Phùng An Na nhận nhíp lắc đầu.

Vương Hạo Nhiên nhìn về phía Phượng Huyền Tố.

"Đề trong phòng ngủ của người." Trầm mặc một lúc, Phượng Huyền Tố dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Hạo Nhiên một chút rồi mới lên tiếng trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, lập tức đi vào phòng ngủ nhìn một chút, tìm tới phần bưu kiện kia.

Tuy nhiên lại phát hiện, bưu kiện bị người mở ra rồi, thậm chí có một túi bị mở ra, có người lấy một cái đi.

Khó trách Phượng Huyền Tố là lạ, thì ra là mở bưu kiện của mình ra.

Vương Hạo Nhiên cảm giác có chút tê cả da đầu.

Nếu mua một hộp thì không có cái gì, mấu chốt là mua một hộp lớn.

..

Vương Hạo Nhiên có chút quẫn bách, tránh né ở phòng ngủ một lúc, cho đến khi nghe được tiếng Phùng An Na gọi hắn ăn cơm mới không thể không đi ra ngoài.

Bốn người ngồi vây quanh ở phòng ăn, bắt đầu dùng cơm.

Lúc ăn cơm, Phượng Huyền Tố một mực dùng ánh mắt cổ quái nhìn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên cầm đầu ăn cơm, làm như không thấy, sau khi ăn cơm xong trực tiếp trở về phòng ngủ.

Cũng chưa nghỉ ngơi được một lúc thì Phượng Huyền Tố đã đi đến gõ cửa.

"Ta chỉ muốn giúp người sửa sang đồ vật một chút, không phải cố ý muốn mở bưu kiện của người." Trong giọng nói của Phượng Huyền Tố mang theo một ít áy náy, còn mang theo một chút ghen tuông.

"Không sao." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Cái kia, đó là người dùng sao?" Phượng Huyền Tố cả gan hỏi.

Ta muốn nói không phải ta dùng, là mua để thổi thành bóng chơi, người sẽ tin sao? Vương Hạo Nhiên chửi bậy một thoáng, dứt khoát gật đầu nói: "Đúng."

Dù sao chuyện với Khâu Thiển Vi thì Phượng Huyền Tố đã biết, cũng không quan trọng.

"Như thế. . . Như thế. . . Đến lúc đó sẽ không cần ta? Thật không biết Khâu Thiển Vi chịu được như thế nào. . ." Trên khuôn mặt của Phượng Huyền Tố hiện ra một ít khủng hoảng, bí mật lắm bầm nói.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng thính lực Vương Hạo Nhiên vô cùng tốt.

Thì ra cái mà Phượng Huyền Tố quan tâm là mình không tầm thường.

Cũng khó trách, Phượng Huyền Tố mở ra nhìn, không chừng còn lên mạng nghiên cứu một chút. Đoán chừng là biết rõ có bao nhiêu loại đồ vật đảm bảo bình an.

Cực kỳ hiển nhiên, Phượng Huyền Tố bị hù dọa. . .

Wang Hạo Nhiên hiểu ý, rất muốn nói cái gì, nhưng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Một lúc lâu sau, vẫn là Phượng Huyền Tố đánh vỡ yên lặng trước, sóng mắt nhẹ nhàng như nước, mang theo một chút ý vị khẩn cầu, nói:

"Nhớ không làm thì ngày mai người nghỉ, có thể. . . Có thể đi dạo một vòng với ta hay không?" Âm thanh yếu mềm lay động nhân tâm.

"Được, người muốn đi chỗ nào?" Vương Hạo Nhiên sáng khoái đồng ý.

"Mục Vương Các đi, nghe nói nơi đó là danh lam thắng cảnh nổi danh nhất Thanh Linh." Phụng Huyền Tố nói.

Mục Vương Các?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Mục Vương Các ngay ở bờ sông Thanh Linh . . . Tần Phàm nói số đào hoa mình gần tới, sẽ gặp gỡ bất ngờ với một vị giai nhân ở bờ sông, đây là điềm lành sắp đến sao?

Mục Vương Các ở phía đông của sông Thanh Linh, cách nay đã có hơn nghìn năm lịch sử, là lầu ca múa của hoàng gia cổ đại.

Đây là nhi tử của vị hoàng đế cổ đại nào đó từng đến đây đảm nhiệm đô đốc sở kiến, theo khí thế rộng rãi dẫn tới vô số khách đến thăm, hán viết xuống vô số thơ.

Trong đó có chút thơ càng danh truyền thiên cổ, lưu danh hậu thế.

Có câu là tới Thanh Linh không đến Mục Vương Các một lần thì coi như là không đi.

Thời gian buổi sáng.

Biển Tố Vấn kéo lấy Mộ Nam Chi rời khỏi khách sạn, đi tới Mục Vương Các.

Ở xung quanh có thể thấy được rất nhiều du khách.

Dáng vẻ của hai người Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi xuất chúng, dẫn đến không ít người quăng tới ánh mắt kinh diễm.

Mộ Nam Chi bởi vì gặp biến cố mà suy nghĩ hết sức miễn cảm, bị rất nhiều ánh mắt đánh giá, cảm giác có chút không thoải mái.

Biển Tố Vấn cảm giác được điểm ấy, kéo lấy tay nàng rời khỏi chỗ tụ tập của đám người.

Xung quanh có thuyền nhỏ có thể thuê.

Biển Tố Vấn thuê một chiếc thuyền cùng Mộ Nam Chi chơi thuyền bơi lội.

Mặt nước trong suốt, trời xanh không có mây.

Hơi phóng xa tầm nhìn một chút là có thể nhìn thấy Mục Vương Các được dựng nên cao vót nguy nga.

Một chiếc thuyền nhỏ theo dòng nước dạo chơi.

Mộ Nam Chi ôm đầu gối ngồi ở mũi thuyền, hít thở lấy không khí mới mẻ, chỉ cảm thấy đã giảm bớt được một chút bực bội ở trong lòng.

Trong đầu hiện lên một ít suy nghĩ.

Nàng đang đứng ở giai đoạn tuổi tác tốt nhất của nữ nhân, phương hoa đang nở.

Chương 662: Danh Lam Thắng Cảnh

Hôm nay ở đây không biết rõ có bao nhiêu tuần kiệt trẻ tuổi theo đuổi nàng, nhưng mà cho tới bây giờ nàng cũng không để ý.

Đó cũng không phải là do nàng ra vẻ thanh cao, mà là nàng không có một chút hứng thú nào đối với chuyện tình cảm nam nữ cả.

Nếu như là nói đến một ít vấn đề liên quan đến thuật số phong thủy thì nàng ngược lại rất có hào hứng.

Nàng cũng chưa từng có nghĩ tới tương lai sẽ yêu một vị nam tử nào, thậm chí là không có suy nghĩ thành hôn.

Trong sạch không trong trắng, nói đến kỳ thực cũng không có quan trọng như vậy.

Tuy là xảy ra chuyện như vậy có chút khó mà tiếp nhận, nhưng cũng không có đến nỗi cố chấp không quên được.

Chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua, không cần phiền muộn.

Đời này chỉ muốn có đột phá bên trên thuật số phong thủy.

Về phần cái khác, cũng không quan trọng.

Sau khi làm rõ một ít suy nghĩ, tâm tình của Mộ Nam Chi cũng đã khá hơn một chút.

Khẽ nâng ánh mắt thì nhìn thấy Biển Tố Vấn đang cầm điện thoại, mặt mang nụ cười, đang quay cảnh sắc chung quanh.

Sau khi quay xong thì lập tức gửi ra ngoài.

Ngay sau đó lòng tràn đầy vui vẻ, cầm điện thoại chờ đợi trả lời.

Nhưng sau khi đợi được vài phút thì không thấy gì cả.

Biển Tố Vấn không khỏi phiền muộn mấy phần.

"Vừa rồi người quay cảnh sắc gửi cho ai vậy?" Tâm tình của Mộ Nam Chi đã khá hơn một chút, sau khi nhìn thấy thần sắc của Biển Tố Vấn thì dang lên suy ngh nói chuyện trời đất, chủ động lên tiếng hỏi thăm một chút.

"Đương nhiên là cho bạn trai ta. Có lẽ hôm nay là ngày nghỉ của hấn, không biết đang làm cái gì mà không trả lời tin nhắn của ta." Biển Tố Vấn u oán nói.

Vừa rồi Mộ Nam Chi sớm có suy đoán, sau khi nghe được Biển Tố Vấn trả lời thì cũng không có cảm thấy bất ngờ, chỉ là hết sức khó hiểu nói:

"Đem vui sướng cùng ưu thương của mình thất ở trên người của một người đàn ông, người không cảm thấy cái này. . . Cái này quá ngu dại sao?"

"Hấn vui ta vui, hấn lo lắng ta lo lắng. Chẳng phải ái tình là như vậy sao, người không cảm thấy đây là một chuyện hết sức lãng mạn à? Sao lại là ngu dại chứ?" Biển Tố Vấn cười nói.

Mộ Nam Chi nghe xong, vẻ không hiểu trên mặt càng sâu thêm một phần.

Biển Tố Vấn biết không thể nói rõ với nàng, chỉ có thể cười nói:
"Chờ sau khi người gặp được một người như vậy thì người sẽ hiểu."

"Không có một người như vậy, hơn nữa cho dù là có. . ." Mộ Nam

Chi chậm chậm kể rõ, nhưng lời nói chưa hoàn toàn nói ra miệng thì bỗng nhiên dừng lại, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia thống khổ.

Nhưng tia thần tình thống khổ này chỉ là thoáng qua mà thôi, thần sắc trở nên trầm tĩnh lần nữa, tiếp tục nói:

"Kỳ thực người chỉ mới rời khỏi đế đô hơn thánh, ta thật cảm giác người như là biến thành người khác vậy. Một chữ tình ảnh hưởng tới một người như thế sao?"

"Đúng vậy đó, một chữ tình này có thể nói là có độc. Chính ta đều cảm giác sắp không nhận ra mình. Nhưng mà ta vẫn cảm thấy như vậy rất tốt." Biển Tố Vấn nửa đùa nửa thật nói, trên mặt dào dạt một ít hạnh phúc nụ cười ngọt ngào.

Mộ Nam Chi nhìn thấy thì âm thầm lắc đầu.

Vương Hạo Nhiên dừng xe ở bãi đậu xe ven đường, kiểm tra tin nhắn mới nhận được một hồi, phát hiện là Biển Tố Vấn gửi tới một đoạn video ngắn.

Hình ảnh trong video có một toà cao ốc, lờ mờ có chút quen mắt.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên lơ đãng nhìn lại ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên nhìn thấy một toà cao ốc, lập tức hiểu rõ.

Đây chẳng phải là Mục Vương Các sao?

Biển Tố Vấn đang ở gần Mục Vương Các?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lộ bộ một thoáng, dưới ánh mắt nhìn Phượng Huyền Tố đẹp đến nỗi động lòng người đang ngồi ở ghế lái phụ.

Phượng Huyền Tố nhớ tới là lần đầu tiên cùng phu quân ra ngoài du ngoạn, còn rất có cảm giác nghi thức, tận lực trang điểm hết sức tinh xảo.

Đề mặt của nàng vốn không có chút tí vết càn là lộ ra kinh tâm động phách.

Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Phượng Huyền Tố. Một loại cảm giác tim đập thình thịch không bị khống chế dâng lên. Ngốc trệ một hồi lâu.

Phượng Huyền Tố nhìn thấy thần sắc này của hắn, mừng thầm không thôi, cũng không quấy rầy, nhưng thấy hắn nửa ngày chưa tỉnh hồn lại, vậy mới không khởi nói:

"Mục Vương Các là nơi này sao?"

Vương Hạo Nhiên tỉnh lại, may may không cảm thấy bởi vì nhìn ngây người mà cảm thấy lúng túng, bình tĩnh nói: "Chính là nơi này."

Hai người xuống xe.

Tổ hợp soái ca mỹ nữ hấp dẫn rất nhiều người xung quanh chú ý.

Vương Hạo Nhiên xem nhẹ ánh mắt xung quanh, chậm rãi đi về phía Mục Vương Các.

Bởi vì sợ gặp được Biễn Tố Vấn, lúc đi lại hết sức chậm chạp.

Phượng Huyền Tố cũng không vội vã, lặng yên theo bên cạnh Vương Hạo Nhiên. Lúc sánh vai mà đi lơ đãng dùng tay chạm thử tay hắn, ám chỉ hắn: Có thể nắm tay của mình.

Nhưng mà để Phượng Huyền Tố u oán là gia hỏa này dường như không hiểu.

Phượng Huyền Tố không biết là Vương Hạo Nhiên đang chăm chú dùng thấu thị quét bốn phía xung quanh.

Sau khi liếc nhìn, xác nhận an toàn, Vương Hạo Nhiên mới hơi thả lỏng một hơi.

Lấy điện thoại di động ra bí mật trả lời tin nhắn của Biển Tố Vấn.

"Đây là ở Mục Vương Các sao, người đi một mình hay là cùng các nàng Vi Vi đi du ngoạn?"

"Không phải cùng các nàng Vi Vi mà là bạn thân của ta đến từ đế đô." Biển Tố Vấn trả lời rất nhanh.

"Nam hay nữ vậy?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên nắm chắc, nhưng biết rõ còn cố hỏi. Kỳ thực chủ yếu là hiếu kỳ người bạn nữ này của Biển Tố Vấn là ai.

Biển Tố Vấn là nữ chính, bằng hữu của nàng cũng có thể là nhân vật quan trọng.

Biển Tố Vấn nhìn thấy tin nhắn, tự nhiên là cảm thấy bạn trai đang quan tâm chính mình mới hỏi như vậy. Âm thầm vui vẻ, nhắn lại nói: "Là nữ."

"Tên gọi là gì?" Vương Hạo Nhiên thuận thế hỏi.

"Tên là Mộ Nam Chi, là một vị nữ địa sư, rất nổi danh ở đế đô." Biển Tố Vấn trả lời thật.

x @@@

Chương 663: Thay Đổi Trang Phục Chụp Ảnh

cMộ Nam Chi?

Nghe được Biển Tố Vấn nhắc đến cái tên này, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Sau chuyện ngày hôm kia, hắn đã cùng Thiều Oản Oản tán gẫu qua, hỏi được thân phận của nữ nhân kia.

Từ đó Vương Hạo Nhiên biết được nữ nhân kia tên là Mộ Nam Chi, đồng thời có quan hệ vô cùng tốt với Biển Tố Vấn.

Người mà Biển Tố Vấn nhắc đến tất nhiên chính là nữ nhân bị Thiều Oản Oản hại.

Sau khi nghe được những lời này, một ít nghi hoặc quanh quẩn ở trong lòng Vương Hạo Nhiên cũng lập tức mở ra.

Hôm qua Tần Phàm nói số đào hoa của mình gần tới, sẽ bất ngờ gặp gỡ giai nhân.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên hiểu rõ cái gọi là đào hoa không phải là Phượng Huyền Tố, suy cho cùng hai người đã có một tầng ràng buộc phu thê.

Hắn hết sức tò mò, vị giai nhân mà hắn sẽ gặp gỡ bất ngờ này là ai, bây giờ xem ra hơn phân nửa chính là Mộ Nam Chi.

Chỉ là trong đó có cái vấn đề không nhỏ.

Bên cạnh Mộ Nam Chi có Biển Tố Vấn, phía bên mình lại có

Phượng Huyền Tố.

Nếu gặp được vậy mình sẽ có phiền toái lớn.

Cái này có thể xem như đào hoa sao? Cái này gọi kinh hải mới đúng.

"Người đang nhắn với ai đó?"

Phượng Huyền Tố thấy Vương Hạo Nhiên loay hoay điện thoại, hiểu kỳ hỏi.

"Bạn học của ta." Mặt Vương Hạo Nhiên không đổi sắc đáp lại một chút, sau khi nói xong thì lại bổ sung một câu "Là nam."

Phượng Huyền Tố âm thầm vui vẻ. Gấp gáp giải thích với ta như vậy, xem ra là cực kỳ quan tâm với ta.

"Nơi này sao lại có nhiều cửa hàng bán quần áo nhiều cỡ cách vậy chứ?" Trong lúc đi, Phượng Huyền Tố thoáng nhìn một ít bộ mặt ở bên cạnh.

"Hiện tượng thường thấy mà thôi, cung cấp trang phục cho du khách, thuận tiện du khách chụp ảnh. Kiếm lời tiền của du khách." Vương Hạo Nhiên biết Phượng Huyền Tố ở lâu trên Phượng Khê Sơn, đối với hiện tượng bên trong thành phố cảm thấy có chút kỳ quái, cho nên mới hỏi như vậy, lập tức giải thích một chút.

"Rất đắt sao?" Ánh mắt Phượng Huyền Tố lưu lại bên trong cửa hàng quần áo ở mặt tiền.

"Tiền chỉ là chuyện nhỏ, người có hứng thú thì có thể đi thử xem." Vương Hạo Nhiên nhìn ra tâm tư của nàng.

Xung quanh Mục Vương Các có một ít du khách, không thiếu người ăn mặc cỡ trang lác lư khắp nơi, cũng không tính là chuyện hiếm lạ

gì.

"Vậy chúng ta đi chung đi." Phượng Huyền Tố đề nghị.

"Được." Vương Hạo Nhiên đồng ý.

Đổi trang phục một chút, nếu gặp được người quen thì sẽ không dễ dàng nhận ra như vậy.

Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua khắp nơi, đi vào một cửa hàng mặt tiền nhìn có chút xa hoa.

Quần áo cổ trang trong cửa tiệm này có rất nhiều, chất lượng tốt có xấu có.

Những cái kia tương đối thấp kém, nhìn lên là lạ, mặc vào cũng không thoải mái.

Hắn lại không thiếu tiền, tự nhiên phải chọn quần áo có phẩm chất tốt nhất.

Quần áo bên trong cửa hàng mặt tiền có thể cho thuê, cũng có thể mua sắm mới.

Trời mới biết những quần áo cho thuê kia bị người mặc qua bao nhiêu lần, Vương Hạo Nhiên đương nhiên là lựa chọn mua mới.

Quần áo bên trong cửa hàng có rất nhiều loại, thậm chí còn có long bào.

Nhưng mà mặc vào long bào quá chói lọi, hắn cũng không muốn mặc.

Tùy ý nhìn một chút, chọn một bộ tương đối phù hợp với khí chất của thư sinh cổ đại, đồng thời mua thêm mũ cùng một cái quạt xếp.

Mang theo phương mũ có thể che lấp tóc ngắn, nhìn lên rất hài hòa. Trong thời khắc máu chốt quạt xếp có thể dùng để che mặt, tránh cho bị người quen nhận ra, rất có tính thực dụng.

Phượng Huyền Tố chọn một bộ váy màu hồng nhạt.

Hai người thay đồ trong tiệm quần áo, cầm quần áo thay xong.

Vương Hạo Nhiên thanh toán hóa đơn xong thì cùng Phượng Huyền Tố đi ra cửa tiệm.

Phượng Huyền Tố vừa đi ra cửa tiệm, bỗng nhiên dừng lại không đi, đứng tại chỗ chuyển động vòng vòng, làn váy hơi hơi bay bổng lên, tiếp đó chậm chậm hạ xuống.

"Có đẹp hay không?"

Dáng vẻ rực rỡ kia để trong lòng Vương Hạo Nhiên một trận hưng hực, vừa định trả lời bỗng nhiên nghe được âm thanh một chiếc xe máy khổng lồ đâm vào hàng rào ven đường.

Nhìn lại, cũng phát hiện nam tài xế lái xe không có chuyên chú nhìn đường, ngược lại đưa ánh mắt về phía Phượng Huyền Tố bên này.

Hình ảnh tương tự bởi vì thất thần mà xảy ra sự cố nhỏ nhộn nhịp diễn ra ở xung quanh.

Tỉ như bước đi đâm vào cây, đi tới bỗng nhiên đứng im không động đậy một chút nào

Mà "Đầu số gây ra" làm xảy ra những chuyện này chính là Phượng Huyền Tố.

Thật không then là nữ chính có các hạng điểm bậc hack, cái lực hấp dẫn này còn có ai có thể bằng được? Cũng chỉ có Đạm Đài Yêu Nguyệt có thể tranh phong một chút. Vương Hạo Nhiên âm thầm

cảm thán một tiếng, sau đó chính là một trận sảng khoái.

Bởi vì mỹ nhân cấp bậc họa thủy trước mắt này là lão bà của mình. Không đúng, dựa theo cách gọi của Phượng Huyền Tố thì có lẽ xưng là nương tử.

Lại nói, đã kéo rất lâu chuyện của Phượng Huyền Tố, có phải nên đưa vào danh sách quan trọng rồi hay không?

Nhưng làm thế nào để sau khi xác định quan hệ với nàng rồi mà không dẫn đến mâu thuẫn nội bộ đây?

Nửa đêm giả bộ bị mộng du mò vào cửa, tiếp đó ngày hôm sau tỉnh lại rồi quyết nợ?

"Đẹp mắt, rất đẹp mắt." Vương Hạo Nhiên thu hồi suy nghĩ, đáp lại Phượng Huyền Tố.

"Khen qua loa, ta thấy người nhất định không cảm thấy ta rất dễ nhìn." Phượng Huyền Tố cực kỳ u oán.

Cái này còn nói qua loa sao? Có muốn ta nói cho người máu nóng của ta đã sôi trào, nhất trụ kinh thiên? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một thoáng, thân thể khom xuống, chỉ chỉ phương hướng của Mục Vương Các:

"Đi thôi, qua bên kia xem một chút."

Ngay tại lúc hai người rời khỏi cửa hàng quần áo không lâu, Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi đã đi du thuyền xong, đi tới bên ngoài cửa tiệm mà Vương Hạo Nhiên vừa mới vào.

"Chúng ta đi vào bên trong xem một chút nha?" Bỗng nhiên Biển Tố Vấn đề nghị.

"Ân." Mộ Nam Chi cũng không phản đối.

Hai người đi vào cửa hàng quần áo nhìn coi.

Biển Tố Vấn hào hứng không tẻ, muốn đổi trang phục, chụp ít tấm ảnh kỷ niệm một chút.

Sau khi suy nghĩ, Biển Tố Vấn đề nghị cùng Mộ Nam Chi mặc "Trang phục tỳ muội" .

Cũng chính là hóa trang thành Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh.

κ @@@

Chương 664: Trời Đều Hổ Trợ (1)

vMột lát sau, hai người đã thay xong quần áo.

Mộ Nam Chi mặc một thân quần áo màu trắng, Biển Tố Vấn mặc một thân quần áo màu xanh.

Lúc đầu tuổi tác của Biển Tố Vấn lớn hơn Mộ Nam Chi một chút, vốn nên mặc quần áo tỳ tỳ "Tiểu Bạch", nhưng mà có chút không vừa vặn, mặc quần áo của "Tiểu Thanh"ngược lại vừa vặn.

Dáng người của Mộ Nam Chi cao hơn Biển Tố Vấn một ít, mặc quần áo của "Tiểu Bạch"vừa vặn thích hợp.

Sau khi ra khỏi cửa hàng quần áo, Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi đi

đến phương hướng của Mục Vương Các, chuẩn bị chụp một ít tấm ảnh lưu niệm.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên cùng Phượng Huyền Tố đang lấy Mục Vương Các làm bối cảnh, đứng ở bên trên một tòa cầu cổ phía trước Mục Vương Các, nhờ người qua đường hỗ trợ chụp tấm ảnh.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại một mực cảnh giác.

Hắn biết Biển Tố Vấn cũng tới Mục Vương Các, không để xảy ra chuyện “đụng xe”, tất nhiên phải chú ý một thoáng.

Không bao lâu, còn thật ở xa xa nhìn thấy thân ảnh của Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi.

Nhìn phương hướng của hai người di chuyển rõ ràng là đi đến bên này

Hai người ăn mặc một thân "Xà yêu", phỏng chừng cũng tới nơi này để chụp ảnh.

Nhưng mà như vậy lại rất phiền toái.

Vương Hạo Nhiên đang nghĩ ngợi, định gọi Phượng Huyền Tố đến địa phương khác đi.

Nhưng bỗng nhiên lúc này điện thoại của Phượng Huyền Tố lại vang lên.

Vốn dĩ mặt Phượng Huyền Tố mang nụ cười, nhưng sau khi nghe điện thoại thì lập tức buồn bực.

"Tỷ tỷ tìm ta nói chút ít chuyện, là chuyện liên quan tới Phượng Khê Sơn, kêu ta đi ngay lập tức, ta phải đi rồi." Phượng Huyền Tố nhíu

mặt lại nói.

Đây không phải là tạo ra cơ hội để chính mình gặp gỡ bất ngờ với Mộ Nam Chi sao? Tần Phàm này cũng thật có bản lĩnh, tính toán còn thật rất chuẩn, xem ra đào hoa sắp tới rồi. Vương Hạo Nhiên ngược lại rất vui vẻ, mặt ngoài tiếc nuối nói: "Không sao, lần sau lại tới chơi."

Sau khi nói xong, lại bổ sung một câu "Ta đưa người trở về nha?"

"Không cần, người ở nơi này chơi thêm một chút đi, tự ta đón xe trở về là được rồi." Phượng Huyền Tố không muốn làm phiền Vương Hạo Nhiên du ngoạn, sau khi nói xong thì phát phát tay với Vương Hạo Nhiên, chạy chậm về đường lớn bên kia.

Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Phượng Huyền Tố rời khỏi, ánh mắt chợt phóng xa, ném đến chỗ của Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi.

Lúc này, khoảng cách của hai người có chừng trăm mét.

Vương Hạo Nhiên có khả năng thấy rõ các nàng, mà các nàng lại không có nhìn thấy Vương Hạo Nhiên.

Có Tố Vấn ở đây, làm sao gặp gỡ bất ngờ được chứ?

Vương Hạo Nhiên sờ lên cằm, âm thầm suy tư.

Quân hệ của Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi rất tốt, nàng không có lý do gì sẽ giấu chuyện mình là bạn trai của nàng.

Chỉ cần một hồi chạm mặt, Biển Tố Vấn biểu hiện cực kỳ ngạc nhiên, Mộ Nam Chi hiếu kỳ hỏi một chút, khẳng định sẽ biết.

Nhưng mà hình như chỉ cần hào quang siêu cấp đào hoa phát động một loại hiệu quả thì vấn đề này cũng không còn lớn nữa nha?

Có 80 độ thiện cảm, độ khoan nhượng của Mộ Nam Chi cực cao.

Cũng rất có thể sẽ xảy ra chuyện này, cuối cùng quan hệ của hai người rất tốt, giống như là tỷ muội vậy, nếu đã là tỷ muội tốt rồi thì có cái gì mà không được chứ?

Vương Hạo Nhiên âm thầm phân tích một chút, ở tại chỗ chờ đợi, nghênh đón hai người đến.

Về phần gặp mặt rồi nói như thế nào thì hắn đã nghĩ kỹ.

Nói nhìn thấy Biển Tố Vấn gửi video qua, quá nhớ nàng nên đã chạy tới Mục Vương Các tìm nàng.

Nàng sẽ không vui vẻ nhảy dựng lên?

Nhưng mà lúc này, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên chú ý thấy Biển Tố Vấn nhận được một cuộc điện thoại, bỗng nhiên dừng lại không đi.

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc, thế là chọn đọc môi ngữ một chút, rất nhanh kinh ngạc lên.

Biển Tố Vấn nghe điện thoại của một người bạn, một vị thân thích nào đó của đối phương đang nguy kịch, yêu cầu Biển Tố Vấn đi cứu mạng.

Biển Tố Vấn sẽ làm thế nào, cái này còn phải nghĩ sao?

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn về nơi xa xem, tiếp tục chọn đọc môi ngữ.

Sau khi cúp điện thoại, chỉ "Thấy" Biển Tố Vấn nói với Mộ Nam Chi:

"Ta có việc gấp phải rời khỏi một chút, người đi cùng ta hay là. . ."

"Ta còn muốn tiếp tục ở nơi này một chút." Thần sắc của Mộ Nam Chi rất trầm tĩnh.

Biển Tố Vấn thấy thế, cũng nhìn ra hình như tỷ muội tốt của mình đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều, thay nàng vui vẻ một chút, nói:

"Vậy được rồi, ta đi trước. Trở về chúng ta lại liên hệ."

Dứt lời, Biển Tố Vấn vội vàng rời khỏi.

Mộ Nam Chi đưa mắt nhìn Biển Tố Vấn rời khỏi, chột chậm chậm đi về phía cầu cổ phía trước Mục Vương Các.

Vương Hạo Nhiên choáng váng. Tần Phàm này tính toán thật chuẩn, ngay cả ông trời cũng sáng tạo cho mình.

Hiện tại Biển Tố Vấn cùng Phượng Huyền Tố đã đi, hắn muốn gặp gỡ thế nào với Mộ Nam Chi thì đều được.

Không bao lâu.

Mộ Nam Chi đã đi tới giữa cầu cổ, như là không thấy những người xung quang. Chỉ là yên tĩnh nhìn xem nước sông chảy ở phía dưới cầu cổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vương Hạo Nhiên ở một đầu khác của cầu cổ, cách Mộ Nam Chi còn cách một đoạn.

Lúc này, Mộ Nam Chi còn không có chú ý tới hắn.

Vương Hạo Nhiên sửa sang lại phương mũ cùng quần áo một chút, chuẩn bị đi qua Mộ Nam Chi, đi qua đi lại trước mặt nàng một chút, phát động hào quang siêu cấp đào hoa.

Xoẹt xoẹt.

Bầu trời bất ngờ vang lên một tiếng sấm sét, bên trên bầu trời xanh có mây đen nhanh chóng hội tụ, tựa hồ là muốn mưa.

Vương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn một chút, gọi thẳng gặp quỷ.

Đột nhiên đang yên đang lành thì thời tiết lại thay đổi chứ?

Soạt lạp.

Trên bầu trời có hạt mưa rớt xuống, trong nháy mắt đã làm ướt mặt đất khô hanh.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng muốn tìm chỗ tránh mưa, sau đó lại chạm mặt với Mộ Nam Chi.

Nhưng mà chợt phát hiện Mộ Nam Chi đứng ở bên trên cầu cỏ không nhúc nhích, mặc cho hạt mưa rơi xuống.

Rất nhanh toàn thân áo trắng đã bị ướt, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Các du khách khác nhộn nhịp ôm đầu, chuẩn bị tìm chỗ để tránh mưa.

Chỉ có lác đác một hai du khách có mang dù, không sợ chút nào.

Nhưng mà lại nói, cái kia vốn không phải là mang để che mưa, mà là đạo cụ phối hợp quay cổ phong —— dù cỏ giấy.

Chương 665: Trời Đều Hổ Trợ (2)

Vương Hạo Nhiên bỏ đi ý nghĩ đi tránh mưa, đi đến chỗ một muội tử đang cầm dù giấy.

Muội tử chỉ cho là gặp được ái tình, hào hứng bung dù cùng Vương Hạo Nhiên tránh mưa.

Nào biết, Vương Hạo Nhiên trực tiếp lấy ra một chồng giấy bạc đưa ra mua dù của muội tử.

Muội tử đau lòng một chút, nhưng vẫn đồng ý với Vương Hạo Nhiên, bán dù cho hắn.

Vương Hạo Nhiên cầm dù đi đến chỗ Mộ Nam Chi đang đứng chịu mưa trên cầu cổ.

Lúc đi lại, thoáng nhìn một thân áo trắng của Mộ Nam Chi t, lại cúi đầu nhìn hóa trang thư sinh của mình, trong lòng dâng lên một trận cảm giác cổ quái.

Này làm sao có chút giống như cảnh Hứa Tiên gặp gỡ bất ngờ với Bạch nương tử vậy chứ?

Nhưng mà cái này cũng không quan trọng, quan trọng là gặp gỡ bất ngờ là được rồi.

Vương Hạo Nhiên tăng nhanh bước chân một chút, đi đến bên người của Mộ Nam Chi, bung dù ra che mưa cho nàng.

Mộ Nam Chi vốn duy trì đôi mắt đóng chặt hơi hơi giương lên khuôn mặt, mặc cho nước mưa vối vào trên người.

Tựa hồ là muốn rửa đi vết nhơ trong tâm linh của mình.

Bỗng nhiên cảm giác nước mưa chạm tới trên mặt hình như dừng lại, nhưng bên tai vẫn vang lên âm thanh nước mưa rơi xuống đất.

Trong lúc nghi hoặc, Mộ Nam Chi mở mắt.

Trước mắt là một cây dù giấy.

Thì ra có người bung dù che mưa cho mình.

Sẽ là ai chứ?

Mờ mịt nghiêng đầu nhìn lại cùng một ánh mắt đụng vào nhau.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Hệ thống không có truyền đến động tĩnh của hào quang siêu cấp đào hao phát động.

Kết quả của nó, đã rõ ràng.

Hào quang siêu cấp đào hoa không có phát động bất kỳ hiệu quả nào.

Tình huống này hoàn toàn ngoài dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Vương Hạo Nhiên cực kỳ phiền muộn.

Không phải nói là số đào hoa cũng mình gần tới sao, sẽ bất ngờ gặ

gỡ được giai nhân sao?

Chẳng lẽ chỉ gặp mặt với Mộ Nam Chi một lần, chỉ cho quen mặt mà thôi, tiếp đó để hắn vút liêm sỉ theo đuổi nàng?

Cái này là thần côn chết còn kéo bê con theo sao?

Trong lòng Vương Hạo Nhiên rất là khó chịu, không khỏi bắt đầu ân cần thăm hỏi một vị thân thích trong nhà nào đó của Tần Phàm.

Nhưng mà sau khi thăm hỏi ba lần.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Mộ Nam Chi đối với kí chủ tăng lên 50, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Hệ thống truyền đến hai tin tức nhắc nhở.

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, đây là tình huống như thế nào?

Hào quang siêu cấp đào hoa không phát động, sao lại xảy ra tình huống nữ chính vừa thấy đã yêu mình chứ?

Chính mình là phản phái, cũng không phải là nhân vật chính.

Hả, nhân vật chính. . .

Vương Hạo Nhiên bị ý nghĩ này làm cho kinh ngạc một chút.

Trước đây bởi vì một tấm thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính cho nên mới xuất hiện một phen dây dưa không thể miêu tả cùng với Mộ Nam Chi.

Chẳng lẽ, công dụng của thẻ kỳ ngộ này kỳ thực không hề chỉ là đẹp, sau khi gặp một lần thì hiệu quả hoàn toàn biến mất, mà sau đó còn có thêm hiệu quả?

Cái gọi là có thêm hiệu quả cũng tỉ như thời khắc "Vừa thấy đã yêu" này ?

Có vẻ như loại trừ cái này ra thì hình như cũng không còn cách giải thích nào.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ ý niệm thì lấy lại tinh thần, nhìn về phía Mộ Nam Chi.

Chỉ thấy mắt của Mộ Nam Chi không nháy nhìn chính mình chăm chăm như là ngây dại.

Nhưng mà cứ nhìn nhau như vậy thì cũng không phải cách, Vương Hạo Nhiên đi đầu phá vỡ cục diện bế tắc, nói:

"Mỹ nữ, mưa lớn như vậy, xối đến trên mình sẽ lạnh đó."

Nghe được âm thanh, Mộ Nam Chi cũng lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình thất thố, mang theo một ít e lệ dời ánh mắt đi một chút, không nhìn chăm chăm vào Vương Hạo Nhiên nữa.

"Cảm, cảm ơn đã quan tâm." Mộ Nam Chi hơi tránh né, nói khẽ.

"Tìm một chỗ tránh mưa nha." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Được." Mộ Nam Chi gật đầu một cái.

Vương Hạo Nhiên miễn cưỡng khen, đi đến dưới mái hiên của Mục Vương Các tránh mưa.

Dù giấy này vốn chỉ là đạo cụ, mặt dù cũng không phải cực lớn, che

cho hai người có chút hơi chen chúc, không cách nào che mưa cho hai người một cách hoàn hảo.

Vương Hạo Nhiên cực kỳ ám lòng, dường như đều để dù che mưa cho Mộ Nam Chi, để một nửa người của mình ở bên ngoài.

Sau khi Mộ Nam Chi phát hiện thì không khỏi giật mình, đẩy dù về phía Vương Hạo Nhiên một chút:

"Ta đã dính ướt, không. . . Không cần gấp gáp."

Lúc đẩy dù lơ đãng đụng phải mu bàn tay của Vương Hạo Nhiên, Mộ Nam Chi như là con thỏ nhỏ đang sợ hãi, tranh thủ thời gian rút tay về.

Vương Hạo Nhiên cũng không nghe nàng, nhắc nhở một tiếng "Người không thể bị dính mưa nữa, nếu cứ tiếp tục vậy thì thân áo trắng này của người phỏng chừng sẽ trong suốt mất."

Trong khi nói chuyện, không khỏi quan sát Mộ Nam Chi một chút.

Vốn dĩ toàn thân áo trắng này của nàng có chút mỏng, nhưng không có ướt nhẹ còn tốt, bị nước mưa thấm ướt một chút thì y phục dính gần làn da, làm cho đường cong hiển lộ lên hết sức rõ ràng.

Mới đầu Mộ Nam Chi còn không phát hiện, bị Vương Hạo Nhiên nhắc nhở như vậy thì lập tức kịp phản ứng, mang theo ý xấu hổ, theo bản năng dùng hai tay che ở trước người.

Dường như không cho phép Vương Hạo Nhiên nhìn.

Đối với hành động như vậy, Vương Hạo Nhiên chỉ âm thầm cười một tiếng, thầm nghĩ: Nếu ta muốn nhìn thì người cản trở thế nào cũng đều vô dụng. Hơn nữa, ta nào chỉ nhìn qua, còn. . .

Chỉ là những lời này, Vương Hạo Nhiên cũng chỉ ngấm lại ở trong lòng mà thôi.

Mặt ngoài nhìn không chớp mắt, một tay cởi ra áo khoác thư sinh của mình đưa cho Mộ Nam Chi.

"Nếu như người không chê."

Trong lòng Mộ Nam Chi hiện ra từng trận ảm áp, sao lại ghét bỏ được chứ?

"Cảm ơn."

Tiếp nhận áo khoác, khoác ở trên mình, nhanh nhẹn che lấp những đường cong tinh xảo lại.

Bên trên áo khoác này thậm chí còn mang theo một ít ảm áp.

Lúc đầu Mộ Nam Chi cảm giác trên người có chút ít lạnh, nhưng giờ phút này lại cảm giác hòa hoãn không ít, thậm chí trong lòng rất ảm áp.

s @@@

Chương 666: Đãi Ngộ Của Nhân Vật Chính

M 【Đình, độ thiện cảm của nữ chính Mộ Nam Chi đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 800 điểm phản phái. 】

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Mộ Nam Chi, thu được 900 điểm phản phái. 】

Để kiếm độ thiện cảm như vậy sao?

Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc.

Lẳng lẳng cùng Mộ Nam Chi đi đến Mục Vương Các, muốn đi đến dưới mái hiên tránh mưa.

Nhưng mà không chờ hai người đi đến dưới mái hiên, bỗng nhiên dừng mưa.

Mây đen trên bầu trời cũng dần dần tán đi, khôi phục một mảnh trong trẻo.

Ánh nắng lại chiếu sáng một lần nữa.

Vương Hạo Nhiên lại thầm hô một tiếng, gặp quỷ.

Thời tiết hôm nay rõ ràng không thích hợp.

Chẳng lẽ là sáng tạo điều kiện cho mình gặp gỡ bất ngờ với Mộ Nam Chi?

Đây quả thực là đả ngộ của nhân vật chính.

Nhưng mà tính ra chuyện này của chính mình cùng với Mộ Nam Chi thật đúng là đả ngộ của nhân vật chính.

Bằng không thì mình là một phản phái, duối tình huống hào quang siêu cấp đào hoa không có phát động, dựa vào cái gì để nữ chính vừa thấy đã yêu?

"Thời tiết thật là kỳ lạ." Mộ Nam Chi tự lẩm bẩm.

Vương Hạo Nhiên thu hồi dù giấy "Người dầm mưa bị ướt, vẫn nên nhanh thay quần áo đi mới tốt."

"Ta có gửi quần áo bên trong một cửa hàng." Mộ Nam Chi chỉ chỉ phương hướng một cửa tiệm vừa rồi mới đi mua sắm với Biển Tố Vấn.

"Vậy cùng đi chứ, ta cũng muốn đi qua bên kia thay quần áo một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

Hai người sánh vai mà đi, đi đến một con đường cách đó không xa.

Dọc đường.

Vương Hạo Nhiên vẫn nhìn không chớp mắt, dáng vẻ như là chính nhân quân tử.

Mộ Nam Chi cũng len lén ném đi ánh mắt quan sát về phía Vương Hạo Nhiên.

Rất nhanh, nàng cũng phát hiện trang phục của mình với hắn có chút giống như là Hứa Tiên cùng Bạch nương tử vậy.

Thần kỳ hơn nữa là Hứa Tiên cùng Bạch nương tử gặp nhau ở dưới mưa, cũng là ở trên cầu.

Nghĩ như vậy, trong lòng của Mộ Nam Chi bỗng nhiên dâng lên một trận rung động kỳ diệu.

Chỉ là loại rung động này không tiếp tục bao lâu rất nhanh đã bị úp

tới.

Nếu như chính mình vẫn còn thuần khiết thì tốt biết bao . . .

Lúc đầu Mộ Nam Chi đã nghĩ thoáng về chuyện kia, nhưng giờ phút này cũng nhớ đến.

Đồng thời, phần tâm tình chú ý này từng bước nhiều thêm, để Mộ Nam Chi cảm giác trong lòng một trận đau nhói, phảng phất như là kim đâm.

Không bao lâu, hai người đến chỗ cho thuê quần áo cổ trang kia.

Kỳ diệu là hai người mua quần áo trong cùng một tiệm, trước đó cũng gửi quần áo ở nơi này.

Hai người mỗi người hay đổi quần áo cổ trang thành quần áo hiện đại.

Nhưng đầu tóc vẫn có chút ướt.

Đầu tóc của Vương Hạo Nhiên ngắn, tự nhiên cảm thấy không sao cả, tóc đen của Mộ Nam Chi dài đến eo, bị làm ướt thì cảm thấy đặc biệt khó chịu.

"Người đi đến nơi nào, cần ta đưa người trở về không?" Vương Hạo Nhiên chủ động hỏi.

"Như vậy quá làm phiền người rồi." Mộ Nam Chi có chút xấu hổ, nhưng sau khi thốt ra lời này thì sợ đối phương hối hận, tranh thủ thời gian lại nói:

"Ta đi đến khách sạn Kim Hào."

Nghe được cái tên " Khách sạn Kim Hào" này, Vương Hạo Nhiên lại muốn chửi bậy.

Tần Phàm thường xuyên tới khách sạn Kim Hào ăn cơm.

Tổng Chỉ Hủy đến Thanh Linh ở khách sạn Kim Hào. Mộ Nam Chi đến Thanh Linh cũng ở Kim Hào khách sạn.

Nhất định phải để nữ chính cùng nhân vật chính gặp mặt sao?

"Há, vậy thì thật là tiện đường nha." Vương Hạo Nhiên thu lại suy nghĩ, nói một câu với Mộ Nam Chi.

Ra cửa tiệm, đi đến bên cạnh một chiếc Pagani.

Mộ Nam Chi nhìn xem Pagani đang dâng lên hai cánh cửa, sửng sốt một chút.

Không có ngờ tứ hấn có tiền như vậy, hoặc là chuẩn xác một chút là trong nhà hấn có tiền như vậy.

Vương Hạo Nhiên lái xe mang theo Mộ Nam Chi đi tới bên ngoài khách sạn Kim Hào.

Đi xe hai ba mươi phút để Mộ Nam Chi cảm thấy chỉ có hai ba phút mà thôi.

Đoạn đường này thật là quá ngắn, nếu dài một chút thì tốt.

Nói như vậy thì có thể ở bên cạnh người này lâu thêm một chút.

Nhưng đã đến chỗ mình cần đến, cũng không thể ở mãi trên xe.

Trong lòng Mộ Nam Chi thở dài một tiếng, đi xuống xe cũng không có lập tức rời khỏi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Vương Hạo Nhiên, lộ ra vẻ hỏi thăm:

"Tên của người là?"

"Vương Hạo Nhiên."

Vương Hạo Nhiên. . . Mộ Nam Chi lẩm nhẩm một tiếng, nhớ kỹ thật sâu, tiếp đó nói tên của mình "Ta tên Mộ Nam Chi."

"Nghe rất êm tai nha." Vương Hạo Nhiên lộ ra một nụ cười mê người, để Mộ Nam Chi nhìn thấy trở nên hoảng hốt "Rất hân hạnh được biết người."

"Ta cũng thế." Mộ Nam Chi lộ ra nụ cười đáp lại.

Nói xong, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, không thể không quay người đi, nhưng chợt nhớ tới cái gì lại dừng bước, dáng vẻ thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Vương Hạo Nhiên đại khái suy đoán ra được, bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, giương lên.

"Có muốn hay không . . ."

"Được mà." Không chờ Vương Hạo Nhiên nói xong, Mộ Nam Chi vội vã nói hai chữ. Nhưng lời nói vừa nói ra khỏi miệng thì trong lòng biết thất thố, lập tức đỏ bừng mặt.

Vương Hạo Nhiên cùng nàng trao đổi phương thức một chút, vì làm dịu Mộ Nam Chi lúng túng, nói:

"Quen biết người là vinh hạnh của ta, cho nên bây giờ chúng ta chính thức trở thành bằng hữu rồi nha?" Trong khi nói chuyện, từ cửa sổ xe vươn tay ra.

Mộ Nam Chi cực kỳ vui lòng, lập tức thò tay đáp lại.

Hai tay nắm chặt lại.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy tay này của nàng tựa như yếu đuối không xương, yêu thích không nổi rời tay.

Nhưng mà cũng chỉ là vừa chạm vào tới thì cũng không có cảm thụ tỉ mỉ.

"Người, người có thể đưa dù cho ta không?" Mộ Nam Chi bỗng nhiên quỷ thần xui khiến nói.

Vương Hạo Nhiên như hiểu ra.

Bạch nương tử cùng Hứa Tiên gặp gỡ bất ngờ, không phải là cầm dù của Hứa Tiên sao?

Lấy dù giấy từ trong xe đưa cho Mộ Nam Chi, Vương Hạo Nhiên dâng trào tâm huyết, bỗng nhiên nói:

"Kỳ thực, tên của ta không phải là Vương Hạo Nhiên, ta tên Hứa Tiên."

H @@@

Chương 667: Lo Được Lo Mất

xMộ Nam Chi vừa muốn thò tay tiếp nhận cây dù, nghe nói như thế thì lập tức hiểu rõ tâm tư của mình đã bị người ta nhìn ra, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhưng mà nhớ tới hắn, lại cảm giác không ngưng ngừng như vậy.

Mộ Nam Chi hơi hơi hít sâu một hơi, tăng lá gan lên một chút, dùng con mắt ngập nước nhìn thẳng vào mắt hắn, nói:

"Tên của ta cũng không phải là Mộ Nam Chi, ta tên. . . Bạch Tố Trinh."

Sau khi Mộ Nam Chi nói ra những lời này tim nàng đập mạnh liệt hơn rất nhiều.

Trong đó có khẩn trương thẹn thùng, nhưng lại có nhiều hơn một loại tình cảm không hiểu được hiện ra lúc đối mặt với nam tử này.

Nàng không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào, nếu như nhất định phải nói thì khả năng đây chính là phản ứng của ái tình kỳ diệu nhỉ?

Mộ Nam Chi chưa từng trải nghiệm thử, không biết đây rốt cuộc có phải hay không, chỉ là đón lấy ánh mắt của hắn.

Tất cả mọi thứ xung quanh phẳng phát như đã bị ngưng kết lại.

Chỉ còn dư lại cặp mắt nhìn nhau của đôi nam nữ này.

Không biết rõ bao lâu, hai người nhìn nhau bỗng nhiên cười một tiếng.

Thế này giống như là "Xác nhận xem qua ánh mắt" nhỉ? Vương Hạo Nhiên nghĩ âm thầm ở trong lòng, đồng thời cũng đánh vỡ loại yên tĩnh tốt đẹp này trước:

"Buổi tối người có rảnh không?"

"Hả? !" Trên khuôn mặt mang chút đỏ thắm của Mộ Nam Chi hiện ra một ít thần sắc hốt hoảng.

Thế này cũng quá nhanh rồi chứ?

"Ăn cơm." Vương Hạo Nhiên mang theo một nụ cười khó hiểu, lại bổ sung hai chữ.

Nghe vậy Mộ Nam Chi mới nói lỏng một hơi, đồng thời oán trách ngang hấn một chút.

Chắc chắn vừa nãy gia hỏa này cố tình.

Hơi hơi cong miệng một chút, nàng muốn ném ra hai chữ "Không rảnh", đáp lại trêu hấn.

Nhưng không biết tại sao, bỗng nhiên có chút cảm giác tắt tiếng, dĩ nhiên không nói ra hai chữ này.

"Được thôi."

Kỳ quái là, lúc Mộ Nam Chi nói hai chữ này thì vô cùng có thứ tự.

Để ngay cả bản thân Mộ Nam đều cảm thấy rất ngạc nhiên và e lệ.

"Vậy thì buổi tối gặp." Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười mê người.

Mộ Nam Chi phát phát tay, đưa mắt nhìn Vương Hạo Nhiên lái xe rời khỏi.

Cho đến lúc xe của Vương Hạo Nhiên biến mất hoàn toàn trong tầm nhìn, Mộ Nam Chi vẫn tiếp tục dừng lại một lúc, rồi mới thu ánh mắt lại.

Trong mắt nàng nổi lên một trận hào quang phiền muộn.

Chỉ là khi nghĩ tới ước hẹn buổi tối, những cái phiền muộn đó nhanh chóng bị sự nhậy nhót của Mộ Nam Chi lấn át đi hết.

Ôm một cái dù giấy, ôm như đang ôm tuyệt thế trân phẩm, xoay người đi về trong khách sạn.

Từng nhịp bước đi đều nhẹ nhàng rất nhiều.

Về tới căn phòng trong khách sạn, Mộ Nam Chi ôm dù giấy đang miên man suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng chuông cửa.

Lúc này Mộ Nam Chi mới bị kéo về hiện thực, đứng dậy đi mở cửa.

Biển Tố Vấn nhanh nhẹn đi đến, chú ý tới dị thường của Mộ Nam Chi, hồ nghi nói:

"Tại sao người ôm một cây dù?"

Mộ Nam Chi khẽ giật mình, lúc này mới phát hiện, lúc mình đứng dậy mở cửa lại không buông ô dù giấy xuống.

Quấn bách một lát, vội vàng đặt dù giấy xuống bàn trà trong phòng.

Nhưng mà lúc để xuống nàng rất thận trọng, dường như là sợ làm hư mắt.

Biển Tố Vấn càng xem càng cảm thấy kỳ quái, nhìn cái dù giấy, lại liên tưởng tới trang phục Mộ Nam Chi mặc lúc ở Mục Vương Các, bỗng nhiên quỷ thần xui khiến nói:

"Tỷ tỷ của ta, không phải người đã gặp Hứa Tiên rồi đấy chứ?"

Giọng nói chuyện rõ ràng là thay vào nhân vật Tiểu Thanh, lời nói cũng có một chút ý nửa đùa nửa thật.

Lúc nàng rời khỏi Mục Vương Các có chút vôi vàng, áo xanh trên người cũng không thay đổi, cho đến lúc này vẫn mặc áo xanh trên người.

"Người là thầy bói à?" Mộ Nam Chi cổ quái nói.

"Đúng là vậy thật à?" Biển Tố Vấn ngạc nhiên nghẹn ngào, lập tức mừng rỡ lên, đi lên trước nắm lấy tay Mộ Nam Chi, lửa nóng cháy hừng hực trong lòng, thúc giục nói:

"Mau nói cho ta nghe một chút, tình huống lúc đó như thế nào?"

"Cũng không có tình huống gì, chỉ là trao đổi phương thức liên lạc, còn. . . Còn mời ta ăn cơm tối." Sắc mặt của Mộ Nam Chi hiện ra một ít e lệ mà Biển Tố Vấn chưa từng thấy.

Biển Tố Vấn kinh ngạc không thôi, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ cho Mộ Nam Chi "Thế này mà còn nói không có tình huống gì, đã hẹn người ăn cơm rồi, lại là buổi tối, khẳng định có hi vọng đấy."

Sau khi nói xong, nụ cười trên mặt thu lại một ít "Tại sao lại hẹn buổi tối, suy nghĩ của người này sẽ không xấu chứ?"

"Lúc trước y phục của ta bị ướt, có chút bất nhã, cuối cùng hẳn không nhìn, làm sao lại là loại người như vậy?" Mộ Nam Chi cãi lại nói.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng ý thức được có chút không đúng.

Biển Tố Vấn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nhìn Mộ Nam Chi như nhìn động vật hiếm có, bật cười nói:

"Xuân tâm nhộn nhạo rồi sao."

Mộ Nam Chi nhìn thấy quần bách một trận, nhưng mà lại không phản bác gì, mà thờ dài một cái:

"Lời người nói lúc trước thật là rất đúng."

"Một câu nào?" Biển Tố Vấn không rõ.

"Chữ tình này, thật là có độc." Mộ Nam Chi nhìn chăm chú vào nàng, chậm chậm nói.

Biển Tố Vấn ngạc nhiên, cũng đồng cảm, không cười lời nói của nàng, mà là chân thành chúc nói:

"Chúc mừng người."

"Lời này vẫn còn hơi sớm." Mộ Nam Chi bỗng nhiên thở dài một tiếng, trong lòng có chút cảm giác lo được lo mất.

Biển Tố Vấn nhìn ở trong mắt, mơ hồ đoán được tỷ muội tốt của mình đang lo lắng cái gì.

"Cái này không phải là lỗi của người, tại sao người cảm sai lầm của người khác đến để trừng phạt mình làm gì?" Biển Tố Vấn trấn an nói.

"Nói thế cũng không sai, nhưng cuối cùng ta đã không còn sạch sẽ." Lòng mảy Mộ Nam Chi nhú chặt.

"Nếu người kia thích người, căn bản sẽ không để ý cái này. Nếu là ngại vậy thì chỉ có thể chứng minh người người thích không lương thiện. Nếu không lương thiện, người ưa thích hẳn có ý nghĩa gì, kết quả chẳng phải là làm khổ chính mình sao?" Biển Tố Vấn khuyên giải nói.

"Thế nhưng mà. . ." Mộ Nam Chi muốn nói lại thôi.

"Người sợ hẳn để ý, nhưng người lại không buông xuống được phải không?"

Biển Tố Vấn cảm giác được có chút không ổn. Hôm nay tử muội tốt của mình mới thấy người kia mà? Vì sao lại để ý đến loại trình độ này.

I @@@

Chương 668: Tần Phàm Bát Quái (1)

Nàng thực sự hiếu kỳ, đến cùng đáng đáp người nam nhân kia ra sao mà Mộ Nam Chi trùng ý như thế, rõ ràng làm tử muội tốt của mình mê đến choáng váng đầu óc như vậy?

"Ân." Mộ Nam Chi hướng về Biển Tố Vấn gật đầu.

Biển Tố Vấn nhíu nhíu mày. Rất muốn khuyên Mộ Nam Chi, nếu như đối phương để ý chuyện kia thật thì không cần để ý đến hắn.

Nhưng khi thấy dáng vẻ của Mộ Nam Chi lo được lo mất như vậy, lỡ như việc này thất bại, sau này Mộ Nam Chi hối hận cả đời thì làm sao bây giờ?

Suy nghĩ một chút, Biển Tố Vấn lại nói:

"Người giấu hắn không được sao? Chờ đến lúc các người đi đến bước cuối cùng kia, ta có biện pháp giúp người giấu diếm hắn được."

"Người đừng quên ta là y sư."

"Ta không muốn lừa gạt hẳn." Mộ Nam Chi lắc đầu, từ chối đề nghị này.

Xong, tỷ muội tốt của mình hãm quá sâu rồi? Biển Tố Vấn lo lắng, vuốt vuốt mi tâm, đề nghị:

"Người có thể thăm dò hẳn một chút, xem hẳn ngại người không còn hay không. . . Nếu như không ngại, vậy thì người nói rõ, nếu như ngại thì lúc đó thương lượng cách khác, người thấy thế nào?"

Mộ Nam Chi nghe xong, ánh mắt hơi sáng.

Biển Tố Vấn nhìn mặt mà nói chuyện, tất nhiên nhìn ra Mộ Nam Chi động ý, nói tiếp:

"Nếu như người cảm thấy có thể được thì phải làm kịp thời, tốt nhất thăm hò hẳn trong lúc ăn cơm tối một chút."

"Không, ta đi chung với người. Ta rất ngạc nhiên, đến cùng người gặp được Hứa Tiên hay là Phan An."

"Mặc kệ Hứa Tiên hay là Phan An, người vẫn không nên đi theo ta, ta đã đủ khấn trương, nếu người còn đi theo ta thì ta càng khấn trương hơn."

Sau khi nghe được đề nghị của Biển Tố Vấn, Mộ Nam Chi vội khoát khoát tay.

"Vậy được rồi, chờ sau khi các người xác định quan hệ, ta nhất định phải gặp một lần. Đến lúc đó, ta cũng dẫn bạn trai đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm để biết nhau thêm một chút." Biển Tố Vấn cũng không cưỡng cầu.

"Vậy thì mượn câu nói tốt lành của người, nếu ta thuận lợi tất cả thì

đến lúc đó nhất định gặp nhau một lần." Mộ Nam Chi nói.

Biển Tố Vấn hiếu kỳ dáng vẻ của nam nhân mà Mộ Nam Chi trúng ý như thế nào, Mộ Nam Chi cũng tò mò bạn trai của Biển Tố Vấn là người như thế nào.

Tất nhiên Mộ Nam Chi sẽ không phản đối, chờ sau khi mình thoát độc thân, hai bên gặp mặt một lần.

Lúc này.

Vương Hạo Nhiên còn không biết mình may mắn vượt qua một tràng "Mạo hiểm" .

Vù vù.

Điện thoại bỗng nhiên rung lên.

Vương Hạo Nhiên xem tên người gọi, phát hiện là Tần Phàm gọi đến.

Nhưng mà cũng không nghe ngay lập tức, mà là chờ sau khi đánh xong một bàn trò chơi mới gọi điện lại cho hắn.

Bên Tần Phàm đều đang chờ đến sốt ruột, một mực trông coi điện thoại trả lời.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại đến, Tần Phàm nhanh nhận, vội vàng hỏi:

"Hạo Nhiên, chuyện thế nào, thay ta xin lỗi tỷ tỷ của người chưa? Tỷ tỷ phản ứng thế nào, có phải đã tha thứ cho ta rồi hay không?"

Tha thứ người? Người suy nghĩ ăn rắm à? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một tiếng, mặt ngoài trả lời:

"Không nên nóng lòng, nếu nói hộ, ta tất nhiên tìm một thời cơ thích hợp, ví dụ như lúc tử tử của ta rất vui vẻ, ta mới nói với nàng chuyện này. Tâm tình nàng không tốt, ta tiến tới nói, đây không phải là tiếp xúc xui xẻo sao."

"Tất nhiên, nếu người quá gấp, hiện tại ta cũng không phải không thể nói với nàng được, nhưng hậu quả chính người gánh chịu, thế nào?"

"Không không, vẫn là chờ một thời cơ tốt đi." Tần Phàm vội vã ngăn trở một tiếng, đè xuống nôn nóng trong lòng. Chợt nhớ tới cái gì, mang theo một ít ý cười hỏi:

"Hạo Nhiên, người gặp được số đào hoa chưa?"

"Chưa, chưa gặp được." Vương Hạo Nhiên phủ nhận, nhưng phát ra tiếng cười xấu hổ.

Tần Phàm nghe xong, lập tức biết có chuyện, hỏi: "Cái này có gì ngượng ngùng, nói thật với ta, đến cùng gặp được hay không?"

"Gặp được, gặp được rồi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Thấy chưa, ta tính toán không sai chứ?" Tần Phàm tự đắc một thoáng, có chút hiếu kỳ hỏi: "Nhà gái có xinh đẹp hay không? Là làm cái gì? Tên gọi là gì?"

Người đặc biệt hỏi lung tung này kia, đến cùng muốn làm cái gì? Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tần Phàm là một nam nhân mà bát quái như vậy, trong lòng hùng hùng hổ hổ một thoáng, nói:

"Xinh đẹp, đặc biệt xinh đẹp, ta còn hẹn nàng đi ăn cơm tối đấy." Lúc Vương Hạo Nhiên trả lời, cố ý tránh ra tin tức máu chốt.

"Nhanh như vậy, đều đã hẹn người ta đi ăn cơm, nàng đồng ý không?" Tần Phàm ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, đã đồng ý."

Không phải là nữ nhân không đứng đắn chứ? Nếu không, làm sao sẽ dễ hẹn như vậy? Tần Phàm vô ý thức thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng cũng không dám nói ra, mà là chúc mừng nói:

"Vậy chúc người được như ý, tranh thủ sớm bắt lại một chút."

Sau khi chúc mừng một tiếng, Tần Phàm hơi có chút đắng chát.

Tiểu nam sinh này đã thoát độc thân, mình đã ba mươi tuổi, lúc nào mới có thể thoát độc thân đây? Mới có thể cáo biệt bàn tay năm ngón đây?

Nhưng mà loại tâm tình đắng chát này cũng không duy trì được bao lâu, nhanh chóng tiêu tán.

Hắn muốn tìm nữ nhân, thật ra đây là chuyện rất đơn giản, ánh mắt quá cao, căn bản chướng mắt nữ nhân bình thường.

Trong việc tìm người bầu bạn này, Tần Phàm ôm tâm thái "Thà thiếu chứ không ầu".

Thân đệ tương lai này của mình mới quen một nữ nhân, đã có thể thuận lợi hẹn đối phương đi ăn cơm tối.

Cực kỳ hiển nhiên, nữ nhân này chắc chắn sẽ không xinh đẹp lắm, thân đệ tương lai nói xinh đẹp, đoán chừng là bởi vì nguyên nhân "Người tình trong mắt biến thành Tây Thi".

Hơn nữa, dù cho dung mạo xinh đẹp, khả năng cũng không phải là nữ nhân tốt.

Đã như vậy thì mình hâm mộ làm gì?

"Hạo Nhiên, yêu đương thì yêu đương, cũng đừng quên đi chuyện thay ta nói hộ."

Sắp phải cúp điện thoại, Tần Phàm vẫn không quên nhắc nhở một tiếng.

"Nhất định nhất định, yên tâm đi." Vương Hạo Nhiên lời thề son sắt trả lời.

Sau khi cắt đứt nói chuyện, Vương Hạo Nhiên không tiếp tục chơi trò chơi với Tần Vận Hàn, mà là lập tức gọi một cú điện thoại cho Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Tần Phàm đã nóng lòng như thế, muốn mình thay hắn nói hộ, thì đương nhiên là. . .

"Tỷ tỷ, đang làm gì đấy?"

Sau khi điện thoại kết nối, Vương Hạo Nhiên cười ha hả hỏi.

L @@@

Chương 669: Tần Phàm Bát Quái (2)

w"Đang luyện công." Đạm Đài Yêu Nguyệt trả lời một tiếng, nói tiếp:
"Buổi tối đi qua bên này ăn cơm không?"

"Buổi tối phụ mẫu ta gọi ta đi ăn cơm, sợ là không thể đi sang bên

các người." Vương Hạo Nhiên thờ dài nói.

"Há, vậy thì ngày khác đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, tất nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng, tìm chủ đề nói chuyện tiếp:

"Người đang làm gì đó?"

"Nhớ người đấy." Vương Hạo Nhiên bật thốt lên nói.

"Há, là vì nhớ Vi Vi sao." Đạm Đài Yêu Nguyệt mừng thầm, nhưng giọng lại cực kỳ ngạo kiều.

"Đều nhớ, nhưng ta nhớ người hơn." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta mới không tin người. Nếu người nhớ ta thì vì sao hôm nay được nghỉ lại không hẹn ta ra ngoài chơi hả?" Đạm Đài Yêu Nguyệt chua xót nói.

Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao với Khâu Thiển Vi dạy học ở đại học Thanh Linh, đối với vấn đề nghỉ hay không của đại học Thanh Linh, Đạm Đài Yêu Nguyệt biết rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn.

Hôm nay ba người Liễu Nguyệt nghỉ hết ở nhà, tất nhiên Vương Hạo Nhiên cũng sẽ nghỉ học.

"Sắp phải kiểm tra, ta ở trong nhà ôn tập, nếu không khẳng định ta sẽ hẹn người đi chơi." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

"Kiểm tra sao. . ." Nghe được lý do này, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không tiếp tục rầu rĩ.

Nàng cũng không thể nói là Vương Hạo Nhiên không nên xem sách, đi ra ngoài chơi với mình chứ?

Nếu là như vậy thì sẽ ra về người bạn gái này không thềm nói đạo lý.

"Vậy lúc nào người rảnh rỗi thì ngàn vạn lần phải tìm ta đây." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Đương nhiên." Vương Hạo Nhiên đồng ý, chợt chuyển tới đề tài chính, nghiêm mặt nói:

"Tỷ tỷ, mặc dù tên Tần Phàm kia là sư phụ người, nhưng lại nhớ tới tên của người, làm chuyện ác tâm như vậy, có thể thấy được nhân phẩm của người này kém cỡ cực độ, người nhất định không thể tha thứ cho hắn!"

"Dù sao hắn cũng là sư phụ ta, hắn có ân truyền dạy. . ." Đạm Đài Yêu Nguyệt thở dài một cái.

Lúc mới biết chuyện kia, Đạm Đài Yêu Nguyệt giận dữ không thôi, nghĩ sau này sẽ cắt đứt quan hệ với Tần Phàm.

Nhưng cuối cùng bản lĩnh trên người nàng là Tần Phàm dạy.

Ân truyền dạy làm sao thể tùy tiện xóa đi?

"Tại sao người không nói chuyện?" Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Vương Hạo Nhiên không nói, thế là khẩn trương hỏi thăm một tiếng.

Wương Hạo Nhiên không nói, chỉ là cố tình tăng thêm hít thở.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe được rất gấp gáp, vội vàng nói:

"Được được, ta nghe người, sẽ không tha thứ cho hắn, thế này được không?"

"Ta cũng là vì tốt cho người, sợ tên Tần Phàm kia có ý với người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Biết rồi biết rồi, nhưng mà người lo lắng thật đúng là dư thừa. Ta đều đã là của người, trái tim cũng là của người, còn không yên lòng cái gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hừ nói.

"Ta chỉ đồng ý một nửa với người, lần trước ta nghĩ người là Vi Vi, cái này không thể tính toán." Vương Hạo Nhiên nói.

Nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Đạm Đài Yêu Nguyệt vừa thẹn lại giận.

Cái ga giường có một đóa hoa mai kia nàng vẫn còn cất giữ cho tới bây giờ đấy, đây chính là bằng chứng, sao có thể không tính được?

Chỉ là da mặt nàng còn có không dày như vậy, để tranh luận loại việc này với Vương Hạo Nhiên.

Hơn nữa có lẽ là bởi vì có một lần cảnh ngộ như vậy, nàng cũng không cực kỳ kháng cự đối với cái này, ngược lại có vẻ chờ mong.

Nhưng ý niệm này thực sự rất xấu hổ để biểu lộ ra.

"Chuyện người nói thì cũng không phải không thể, xem bản lĩnh của người thế nào thôi." Đạm Đài Yêu Nguyệt mang theo vài phần thận trọng với mấy phần ngạo kiều đáp lại Vương Hạo Nhiên.

"Bản lĩnh gì?" Vương Hạo Nhiên nghĩ sai một chút, nhưng cảm giác được Đạm Đài Yêu Nguyệt không phải chỉ cái kia, bởi vậy hỏi thăm.

"Để ta động lòng chứ sao." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới chợt hiểu. Đạm Đài Yêu Nguyệt muốn mình trên nàng, nàng không kìm lòng được, mình có thể muốn làm gì thì làm.

Ý nghĩ coi như không tệ, thật đúng là nàng.

Chỉ là đây rõ ràng là đang ra đề khó cho mình, nhưng mà . . Cũng chính xác là một khiêu chiến thú vị .

"Vậy người chờ đây." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được rồi đây, sợ người trên không động thôi." Trong giọng nói của Đạm Đài Yêu Nguyệt mang theo một ít ý khiêu khích.

Vương Hạo Nhiên nghiền nghiền răng, thầm nghĩ, chờ xem.

Sau khi kết thúc nói chuyện với Đạm Đài Yêu Nguyệt, Vương Hạo Nhiên suy tư một đồng phương án, nhưng mà không nghĩ được phương án thích hợp.

Lúc này đã là năm giờ chiều, buổi tối còn có hẹn.

Tạm thời buông việc này xuống, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Mộ Nam Chi.

"Người thích khẩu vị gì, thích ăn cái gì?"

"Ta không ăn quá cay được, những món khác đều có thể." Mộ Nam Chi nhanh chóng trả lời tin nhắn, giống như ôm điện thoại một mực chờ đợi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin nhắn trả lời, lập tức mở điện thoại ra tra xét một chút, tìm thấy một nhà hàng xa hoa cách khách sạn Kim Hào khá xa.

Bấm điện thoại một chút, đặt chỗ trước.

Lập tức gửi cho Mộ Nam Chi số phòng và tên nhà hàng.

Kỳ thực món ăn ở khách sạn Kim Hào rất không tệ, chỉ là rất có thể Tần Phàm sẽ xuất hiện ở nơi đó, Vương Hạo Nhiên muốn tránh Tần

Phàm nên mới chọn chỗ khác.

Sau khi nhìn thấy vị trí Vương Hạo Nhiên gửi tới, Mộ Nam Chi trả lời tin nhắn ngay lập tức:

"Nhà hàng Úc Giang Nam đúng không, được, vậy thì lát nữa gặp."

"Cần ta tới đón người không?" Vương Hạo Nhiên khách sáo hỏi một tiếng, nhưng sau khi nói lời này ra lại lẩm nhẩm, không nên đồng ý, không nên đồng ý. . .

Giờ phút này là giờ ăn cơm, nói không chừng lúc Mộ Nam Chi sẽ bị Tần Phàm nhìn thấy.

Còn có thể sẽ bị Tống Chỉ Hủy ở khách sạn Kim Hào nhìn thấy.

"Không cần, để ta tự đến đi." Vừa mới quen biết, Mộ Nam Chi không muốn gây thêm phiền toái cho Vương Hạo Nhiên, bởi vậy từ chối nhã nhặn.

"Vậy được, không gặp không về." Vương Hạo Nhiên mừng rỡ trả lời tin nhắn, thầm nghĩ đây có phải là bởi vì tác dụng của thẻ kỳ ngộ hay không, lúc tiếp xúc với Mộ Nam Chi mới cảm thấy vô cùng thuận tâm và hòa hợp như vậy.

Một bên khác.

Sau khi Tần Phàm kết thúc trò chuyện với Vương Hạo Nhiên thì dùng di động lướt video ngắn một chút, phát hiện vẫn có thể tùy tiện lướt đến video tay nghề của mình.

M @@@

Chương 670: Ngẫu Nhiên Gặp

Mặc dù nhiệt độ hạ xuống một ít so với lúc trước, nhưng tốc độ hạ xuống này cũng quá chậm quá rồi?

Phải tới lúc nào mới có thể chìm xuống?

Tần Phàm không khỏi có chút lo lắng, thế là gọi một cú điện thoại cho Mã Hồng Thắng.

"Tiểu Mã, người làm thế nào rồi, vì sao còn chưa đề xuống phong ba video kia của ta?" Giọng Tần Phàm có chút hơi nôn nóng.

Mã Hồng Thắng vốn lập nghiệp từ internet, đều chiếm không ít cổ phần ở nhiều công ty truyền thông.

Theo lý thuyết, Mã Hồng Thắng muốn làm những việc này thì cũng không phải là việc khó gì.

Nhưng trên mạng vẫn thịnh hành những cái video kia.

Tần Phàm tất nhiên miễn không được hoài nghi đồ đệ này có làm việc thật tốt hay không.

Mã Hồng Thắng khó chịu giọng của Tần Phàm, nhưng chịu đựng không phát tác, ra vẻ kinh ngạc nói:

"Hiện tại công ty ta xuất hiện nguy cơ nên việc chủ yếu đặt ở bên công ty, người bảo ta làm chuyện kia thì ta đã phân phó người đi xử lý rồi, chẳng lẽ phong ba còn chưa lắng lại sao?"

"Nhiệt độ đã hạ xuống một chút, nhưng cách lắng lại còn rất xa."

Tần Phàm trầm giọng nói.

"Ta quá bận rộn, không quan tâm việc này được. Khẳng định là người ta tìm làm việc không tốt, sự phụ người không nên gấp gáp, ta tìm người khác xử lý." Mã Hồng Thắng trấn an nói.

"Người có ở biệt thự Mã gia không? Ta đến nhà nói chuyện với người, thuận tiện giúp người loại bỏ độc còn lại." Tần Phàm có chút không yên lòng, muốn gặp Mã Hồng Thắng một chút.

Mã Hồng Thắng nghe nói như thế, cũng nổi cáu một trận.

Bởi vì hắn hiểu những lời này của Tần Phàm trở thành Tần Phàm muốn tới xem Trình Nhụy một chút, hoặc là nói chuẩn xác một chút, không phải xem, mà là chơi.

Mã Hồng Thắng có thể không tức giận sao?

Mã Hồng Thắng đương nhiên là biết bản lĩnh của Tần Phàm.

Mã Hồng Thắng biết rõ nếu để Tần Phàm đến đây thật thì khẳng định mũ đỉnh đầu mình lại phải nặng hơn một ít.

"Ta không ở biệt thự Mã gia, ở bên ngoài." Mã Hồng Thắng muốn chữa bệnh nhưng không để Trình Nhụy bị người động, chỉ có thể nói như thế.

"Người xem một chút chỗ nào thích hợp, chúng ta gặp mặt, ở trước mặt lại nói." Tần Phàm nói.

Mã Hồng Thắng nhìn đồng hồ treo trên tường ở đại sảnh một chút, phát hiện gần đến giờ cơm "Đi đến nhà hàng Úc Giang Nam đi, vừa ăn cơm vừa nói."

"Được, ta không biết nơi này ở đâu, người gửi bản đồ nói cho ta đi." Tần Phàm đồng ý.

Sau khi kết thúc nói chuyện với Mã Hồng Thắng thì nhanh chóng nhận được một tin nhắn vị trí.

Tần Phàm không kịp chờ đợi muốn gặp Mã Hồng Thắng, trực tiếp để tài xế đưa mình ra ngoài, đi về chỗ cần đến.

Một chút thời gian sau đã đến trước cửa một nhà hàng xa hoa.

Tần Phàm đi từ trên xe thương vụ xuống, đi về cửa ra vào, lúc này bỗng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

"Hạo Nhiên, người cũng tới nơi này ăn cơm sao." Tần Phàm đi ra phía trước, nhiệt tình nói.

Đi đại gia người, nơi này cách khách sạn Kim Hào xa như vậy? Tại sao người còn chạy đến chỗ này. Vương Hạo Nhiên buồn bực không thôi, nhưng trên mặt lại lộ ra sợ hãi gặp ngẫu nhiên lẫn vui mừng:

"Đúng vậy, thật là đúng dịp."

"Đúng rồi, người hẹn vị giai nhân gặp gỡ bất ngờ kia ăn cơm phải không?" Tần Phàm chợt nhớ đến cuộc nói chuyện lúc trước với Vương Hạo Nhiên.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên chỉ có thể gật đầu, cuối cùng lúc trước đã nói việc này với Tần Phàm, giấu diếm cũng không được.

"Ta hẹn đồ đệ Tiểu Mã của ta gặp mặt ở đây, lát nữa nói chuyện với hắn xong ta đến tìm người." Tần Phàm hào hứng nói.

Tại sao người không nói thẳng là muốn nhìn dung mạo nữ nhân ta hẹn như thế nào đi? Sao Vương Hạo Nhiên có thể không rõ tâm tư của Tần Phàm được, nghe hắn nói như vậy, lập tức chửi bậy một tiếng ở trong lòng.

Vương Hạo Nhiên không trả lời, mà là nghĩ đến có chuyển sang nơi khác ăn cơm với Mộ Nam Chi hay không.

Nhưng suy nghĩ một chút, lại có chút khó chịu.

Tần Phàm đã hiểu kỳ, hay là cho hắn thấy một chuyện vui vẻ?

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này.

Mộ Nam Chi xem như là một nữ chính, khẳng định Tần Phàm có ý đối với nàng, chỉ là ý nghĩ khả năng không mạnh như Đạm Đài Yêu Nguyệt mà thôi.

Nếu Tần Phàm biết nữ nhân mình ước hẹn là Mộ Nam Chi thì mặt hắn sẽ có loại biểu tình như thế nào nhỉ?

Khẳng định sẽ rất đặc sắc chứ?

Suy cho cùng Tần Phàm cho rằng phần đào hoa này của mình là do hắn chỉ điểm.

Chỉ điểm mình, khiến nữ đồ đệ hắn ưa thích vào tay người khác. . .

Hắn sẽ có tâm tình gì?

Khi dâng lên ý nghĩ này, Vương Hạo Nhiên có loại kích động xúc động công khai của Mộ Nam Chi tới tay, Tần Phàm khẳng định sẽ rất mỗi, nhưng muốn nói sẽ ám toán mình thì lại không nhất định.

Suy cho cùng trong chuyện Mộ Nam Chi này, mình nhận được đã ngộ của nhân vật chính, tăng thêm hào quang phản phái của mình mang tới khí vận bổ trợ, không dễ dàng có việc như vậy.

Hơn nữa võ lực trước mắt của mình cũng không thấp, tuy là đánh không được Tần Phàm, nhưng cũng không cần phải sợ như thế.

Còn nữa, Tần Phàm muốn nhận được Đạm Đài Yêu Nguyệt tha thứ thì phải dựa vào mình.

Sau khi làm rõ những cái này, sự lo lắng của Vương Hạo Nhiên biến mất hầu như không còn.

Trong lòng đã có chủ kiến.

"Làm sao vậy, ta cũng được coi như bà mối của người, không chào đón ta sao?" Thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không trả lời, Tần Phàm chỉ cho là hấn ngược ngược, cười ha ha một tiếng nói.

"Vui vẻ. . . Hoan nghênh." Vương Hạo Nhiên giả bộ như quẫn bách đáp lại một tiếng, nhưng trong lòng thì cười khô hài.

Tạm thời từ biệt, Vương Hạo Nhiên cùng Tần Phàm mỗi người đi một hướng trong nhà hàng.

Trong khi hai người vừa đi vào phòng ăn không bao lâu, bên trên đường lớn có một chiếc Porsche chạy tới, dừng ở ven đường.

Mộ Nam Chi từ trong xe đi ra.

Người lái xe là Biển Tố Vấn.

Chiếc Porsche này là của Kỷ Thủy Dao, lần trước Kỷ Thủy Dao mới lái xe lên đường cũng có chút bóng mờ, cũng không dám lái xe.

Biển Tố Vấn có việc ra ngoài, bình thường đều lái chiếc xe này ra ngoài.

Mộ Nam Chi thuận theo đi ra ăn cơm, Biển Tố Vấn cũng rất hào hứng làm tái xế cho nàng.

Biển Tố Vấn ngồi trên ghế lái quay kính xe xuống, ném đi một cái

ánh mắt khích lệ cho Mộ Nam Chi, trêu chọc cười cười:

"Cố lên, phải bắt lại tên Hứa Tiên kia nha."

Y @@@

Chương 671: Phát Động Thế Công

Mộ Nam Chi có chút xấu hổ, không biết đáp lại như thế nào, oán trách liếc Biển Tố Vấn một chút, xoay người đi vào trong nhà hàng.

Hỏi thăm phục vụ viên trong nhà hàng một chút, lập tức đi tới chỗ ngồi của Vương Hạo Nhiên.

Mộ Nam Chi vén lên mấy sợi tóc đen bên trên gương mặt trắng tuyết tinh tế, mang theo một ít khăn trương, đẩy ra cửa phòng ăn đi vào.

"Bạch cô nương, mời ngồi." Vương Hạo Nhiên cười cười, kéo ra một cái ghế đối diện với mình, làm một cái thủ thế "Mời" Mộ Nam Chi, dáng vẻ rất lịch sự.

Mộ Nam Chi nghe được xưng hô "Bạch cô nương", ngây ngốc một chút, tiếp đó nhanh chóng phản ứng lại, ngồi xuống cái ghế mà Vương Hạo Nhiên mới kéo ra, lộ ra một nụ cười, rất phối hợp đáp lại nói:

"Cảm ơn Hứa công tử."

Lúc này, một nữ phục vụ viên đi đến, đưa thực đơn ra ngoài:

"Hai vị muốn ăn gì ạ?"

Vương Hạo Nhiên ra hiệu với Mộ Nam Chi một chút, để nàng gọi món ăn.

Mộ Nam Chi cũng không khước từ, hào phóng tiếp nhận thực đơn, ngón tay lật qua lật lại thực đơn xanh nhạt, ánh mắt xinh đẹp khẽ quét chọn một món cá hấp dẫn cùng một món rau sống.

Lập tức đưa thực đơn cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên không có xem thực đơn.

Mộ Nam Chi chọn hai món ăn rất rẻ.

Tất nhiên, đồ ăn này rất rẻ nhưng trên thực tế nếu so với những nhà hàng khác thì không rẻ chút nào.

Coi như là chọn món ăn rẻ một chút thì bữa ăn này ít nhất cũng phải hai ngàn khối.

"Nơi này của các người có món ăn nào đặc sắc không, giới thiệu thử xem?" Vương Hạo Nhiên che lại thực đơn, hỏi nữ phục vụ viên.

"Tiên sinh, tiệm của chúng ta có Uyên Ương Quái, đây là một trong những món ăn nổi tiếng nhất của tiệm, rất nhiều cặp tình nhân đến đây đều chọn món này." Nữ phục vụ viên đề cử nói.

Vương Hạo Nhiên cười cười.

Hắn không cần lật thực đơn, vẫn có thể thấy rõ thức ăn bên trong, bên trong có đồ ăn gì thì hắn đều thấy rõ ràng.

Nguyên nhân không trực tiếp chọn mà để nữ phục vụ viên đề cử cũng không phải là muốn dẫn dắt phục vụ viên nói ra một câu nói kia sao?

Sau khi Mộ Nam Chi nghe, từ thận trọng trong lòng mà há to miệng, muốn giải thích một chút, hai người không phải tình nhân, nhưng mà lời nói còn chưa nói ra miệng, Vương Hạo Nhiên cũng đã giành nói:

"Vậy thì mang lên một phần Uyên Ương Quái đi."

"Được rồi, tiên sinh." Nữ phục vụ viên mừng rỡ không thôi, chỉ cho là hai người thật là tình nhân, lập tức lại đề cử một ít đồ ăn dành cho tình nhân.

Vương Hạo Nhiên đều chọn hết.

"Đủ rồi đủ rồi, chỉ nhiều đây thôi." Mộ Nam Chi cảm thấy ăn không hết, tranh thủ thời gian lên tiếng ngăn lại một thoáng.

"Vậy trước tiên chọn những cái này đi, không đủ chúng ta lại chọn thêm." Vương Hạo Nhiên lên tiếng nói.

Nữ phục vụ viên ghi chép tên món ăn, thông qua thiết bị điện tử chuyên dụng gửi đi đến sau bếp bên kia, quét một vòng tổ hợp soái ca mỹ nữ này, không khỏi nói:

"Tiên sinh, ngài thật là tốt với bạn gái của ngài nha."

Hai gò má trắng tuyết của Mộ Nam Chi hiện ra đỏ ửng nồng đậm, hơi rỏ đầu xuống, mím môi không nói, xem như chấp nhận, cũng không cãi lại cái gì.

Vương Hạo Nhiên khen phục vụ viên này rất biết ăn nói, cho nàng một bút tiền boa xa xỉ.

Nữ phục vụ viên mừng rỡ không thôi, nói tiếp một ít lời ca tụng chúc

phúc hai người, lập tức mới rời khỏi, cho hai người có không gian riêng tư.

Mộ Nam Chi e lệ không thôi, khuôn mặt đỏ rực, phối hợp với hai con người dịu dàng sóng nước kia, có chút động lòng người.

Vương Hạo Nhiên trừng trừng nhìn chăm chăm nàng.

Ánh mắt Mộ Nam Chi tránh né, không dám đối mặt, theo bản năng sờ sờ gò má, chỉ cảm thấy có chút nóng hổi.

Không khí chung quanh nhiều hơn mấy phần ý vị kiều diễm.

"Bạch cô nương, người không thoải mái sao?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đánh vỡ yên tĩnh, lên tiếng cười hỏi một thoáng.

"Không, không có, không có không thoải mái." Mộ Nam Chi lung lay đầu, cố gắng trấn định một chút, để tránh chính mình làm ra trò mèò.

"Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng người muốn hiện hình biến thành xà yêu đấy." Vương Hạo Nhiên vỗ vỗ ở ngực, dáng vẻ như rất kinh hãi, nửa đùa nửa thật nói.

Từ những lời này, lúng túng ở trong lòng Mộ Nam Chi lập tức hạ thấp rất nhiều, không khí trở nên hơi hơi sinh động hẳn lên, thuận thế cười nói:

"Ta dựa theo tâm tình mà hiện hình, Hứa công tử phải chuẩn bị cho kỹ đấy."

"Tốt hơn hết là Bạch cô nương không nên hù chết Hứa mỗ, nếu không thì tương lai Bạch cô nương sẽ gả cho ai đây?" Giọng nói chuyện của Vương Hạo Nhiên dần dần có chút làm càn lên.

Mộ Nam Chi chưa từng nói qua loại nói đùa này, lập tức có chút bối rối, cảm giác không chống đỡ được, không nói đùa nữa:

"Người không được nói cười nữa, ta không phải là Bạch Tố Trinh, người cũng không phải là Hứa Tiên."

"Nói không sai, nhưng có một điểm ta rất giống với Hứa Tiên." Mặt Vương Hạo Nhiên mỉm cười.

"Điểm nào?" Mộ Nam Chi hiếu kỳ, theo bản năng hỏi.

"Đó chính là lần đầu gặp một nữ nhân ở trên cầu thì không thể quên được." Vương Hạo Nhiên chậm chậm nói xong, rõ ràng có ý riêng.

Mộ Nam Chi lại không ngốc, sao lại không rõ.

Mừng rỡ trong lòng đồng thời cũng có chút sầu lo lên, hai loại tâm tình xen lẫn để Mộ Nam Chi có chút lo được lo mất.

"Người nói xem, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt đây?" Vương Hạo Nhiên nhìn Mộ Nam Chi chăm chú.

Nếu như không gặp được Tần Phàm thì lúc đầu hẳn sẽ không vội như vậy, nhưng lòng hiếu kỳ của Tần Phàm quá nặng, nhất định muốn tới xem một chút.

Vương Hạo Nhiên muốn cho Tần Phàm một cái bạo kích, vậy mới phát động thế công trên chọc.

Nói tới loại tình trạng này, Mộ Nam Chi không trả lời cũng không được.

Nàng rất muốn nói chính mình cũng giống với Vương Hạo Nhiên, càng không thể ngừng thích được.

Nhưng lòng có lo lắng, lại không có lập tức trả lời, mà tính thăm dò nói:

"Người cũng không hỏi xem ta trước đây có trải qua phương diện gì của tình cảm rồi sao?"

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc ý đồ lời nói này của Mộ Nam Chi, nhưng mà lại không có thuận thể hỏi Mộ Nam Chi trước đây có trải qua phương diện gì.

Bởi vì hỏi như vậy thì cũng thật sự là quá ngu.

Hơn nữa, thứ quan trọng nhất của Mộ Nam Chi đều bị hấn lấy mất, hỏi trải qua gì thì có ý nghĩa sao?

z @@@

Chương 672: Một Cái Bạo Kích (1)

B" Ai cũng từng có, ta không quan tâm những thứ này." Vương Hạo Nhiên thoải mái nói.

Mộ Nam Chi âm thầm vui vẻ, nhưng vẫn muốn nói đến rõ ràng hơn một ít, để tránh tương lai hấn sẽ thất vọng, hít một hơi thật sâu nói:

"Trước đây ta có một một người bạn trai cũ, chúng ta. . . Chúng ta ở chung qua một đoạn thời gian."

Sự kiện kia thực tế có chút khó mà mở miệng, Mộ Nam Chi này dùng một loại phương thức khác truyền đạt tin tức không hoàn chỉnh của chính mình một chút.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, tự nhiên là hiểu rõ Mộ Nam Chi đang nói láo.

Suy cho cùng chính hắn làm chuyện kia, chính mình rất rõ ràng.

Hơn nữa, Mộ Nam Chi là một nữ chính, làm sao có khả năng thoát khỏi thiết lập nữ chính còn lần đầu chứ?

Nhưng Mộ Nam Chi lại nói như vậy, rõ ràng là có ý đồ khác.

Vương Hạo Nhiên suy tư một chút, rất nhanh đã lĩnh ngộ được.

Nàng đang nói láo là phòng hờ chính mình sao.

"Mỗi người đều không phải hoàn mỹ, ta thích người, tự nhiên cũng sẽ tiếp nhận người khi người không hoàn mỹ." Vương Hạo Nhiên một mặt thâm tình nhìn chăm chú Mộ Nam Chi.

"Người thật không để ý ta không còn. . . Không còn cái kia sao?" Mộ Nam Chi có chút khó có thể tin.

Ta tại sao phải để ý chứ? Chẳng lẽ mình ăn ghen với mình sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm tự quyết định, nhưng thâm tình trên mặt lại không giảm chút nào, ngữ khí chân thành tha thiết:

"Tất nhiên là không để ý!"

Lo lắng trong lòng của Mộ Nam Chi lập tức bị quét sạch sành sanh, bỗng nhiên mừng tít mắt.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Mộ Nam Chi đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Thật sự là đái ngộ của nhân vật chính mà, dễ kiếm độ thiện cảm như vậy sao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm ngạc nhiên một chút, bỗng nhiên nói:

"Ta cũng từng có, kỳ thực. . ." Muốn nói lại thôi.

Mộ Nam Chi duỗi tay ra, dọc tại bên môi hắn, ngăn cản hắn nói tiếp, nhẹ giọng nói:

"Ta cũng không để ý, mặc kệ người có quá khứ như thế nào."

Nhưng người phải nhớ kỹ, là chính người không nghe, cũng không phải ta không nói nha? Vương Hạo Nhiên âm thầm tưởng tượng.

Nguyên nhân mà vừa rồi nói như vậy kỳ thực cũng là muốn đánh một cái dự phòng Mộ Nam Chi, lỡ như sau này để lộ cũng có cái lí do thoái thác.

Tất nhiên, nếu như vừa rồi Mộ Nam Chi thật muốn nghe, Vương Hạo Nhiên khẳng định không nói rõ ràng, nhiều nhất chỉ nói trước đây có bạn gái cũ qua loa một chút.

Lúc này, bắt đầu dọn thức ăn lên.

Sau khi hai người mở lời thì không khí lập tức trở nên thư giãn hơn rất nhiều.

Sau khi chờ đồ ăn được dọn lên xong, hai người bắt đầu dùng cơm.

Bên trong phòng ăn cũng không có người khác.

Lúc dùng cơm hai người dùng ngôn ngữ liên tiếp động nhau, nếu bên cạnh có người, phỏng chừng sẽ bị cơm chóa đút tới chết no.

Bên trong một cái phòng ăn khác.

Tần Phàm cũng cùng Mã Hồng Thắng chạm mặt.

"Tiểu Mã, người nói công ty của người xuất hiện nguy cơ, nhưng tại sao ta ở trên mạng không có nghe được nửa điểm gió thổi cỏ lay nào vậy?" Tần Phàm một bên ăn, một bên hỏi thăm về Mã Hồng Thắng.

Bởi vì phong ba video, trừ dùng cơm ra thì hắn cũng không đi ra ngoài, đều lên mạng hoặc là chơi trò chơi giết thời gian.

Sức ảnh hưởng của Mã Hồng Thắng lớn như thế, công ty xuất hiện nguy cơ thì trên mạng ít nhất sẽ có chút ít động tĩnh.

Thế nhưng Tần Phàm mỗi ngày lên mạng lại không có nhìn thấy tin tức liên quan, tự nhiên là cảm thấy có chút kì quái.

"Chuyện công ty xuất hiện nguy cơ chỉ có một ít thành viên trung tâm mới biết được, trước mắt còn không có truyền đi, cũng không biết có thể giấu diếm bao lâu." Mã Hồng Thắng rất cáo già, bị phát hiện đầu mối cũng không có bối rối chút nào, mà là vẻ mặt buồn thiu giải thích nói.

"Thì ra là như vậy sao."

Tuy là bản lĩnh của Tần Phàm nhiều, nhưng so sánh với lão hồ ly như Mã Hồng Thắng trà trộn lâu trong thương trường thì tâm cơ vẫn kém không ít, may may không phát giác được Mã Hồng Thắng đang nói láo.

"Chuyện phong ba ở trên mạng người nhanh làm lắng lại một chút." Tần Phàm nói tới vấn đề chính.

"Sự phụ, người cứ yên tâm đi, lần này ta tìm người cực kỳ đáng tin."
Về mặt của Mã Hồng Thắng thành thật nói.

Phong ba video kỹ thuật của Tần Phàm bởi vì hắn trợ giúp đã lên
men được một đoạn thời gian.

Cho dù là phong ba lắng lại, sự "Nổi tiếng" của Tần Phàm cũng sẽ
không giảm bao nhiêu.

Tần Phàm đi ra khỏi cửa vẫn sẽ bị người chê cười.

Mã Hồng Thắng đạt được mục đích, tự nhiên cũng không có cần
thiết, tiếp tục trợ giúp.

Thuận thế làm phong ba lắng lại còn có thể trấn an Tần Phàm, thu
được tín nhiệm của hắn.

Đợi sau khi Tần Phàm hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho mình, đợi thời
cơ sẽ tìm sát thủ giết chết Tần Phàm.

"Đến, uống một chén." Tần Phàm không biết trong lòng lão hồ ly
trước mắt này đang cái gì, mà bưng lên một ly ít rượu, muốn cùng
Mã Hồng Thắng uống rượu một phen.

"Sự phụ, ta kính người." Mã Hồng Thắng cười ha hả giờ ly rượu lên.

Sau một âm thanh trong trẻo cụng ly, hai người mỗi người uống
xong ly rượu đổ trong tay.

Mã Hồng Thắng bưng bình rượu lên, ân cần rót cho Tần Phàm đầy
rượu.

Vù vù.

Điện thoại để trên bàn bỗng nhiên chấn động lên.

Tần Phàm cầm điện thoại di động lên xem xét, phát hiện là Vương Hạo Nhiên gửi tới.

Phía trên tin nhắn là dãy số của một căn phòng.

Sau khi Tần Phàm thấy, hiểu ý cười một tiếng, đứng dậy:

"Thân đệ tương lai của ta cũng ăn cơm ở đây, ta đi qua nhìn xem, một hồi sẽ trở lại."

Sau khi chào hỏi một tiếng, Tần Phàm rời khỏi phòng ăn đang ngồi.

"Ta, ta chưa bao giờ uống rượu." Mộ Nam Chi nhìn xem Vương Hạo Nhiên đưa tới một ly rượu đỏ, tranh thủ thời gian khoát tay áo.

"Số độ của rượu đỏ này rất thấp, sẽ không say. Hơn nữa rượu đỏ rất thẩm mỹ, người nên uống một chút nha. Tốt xấu gì đây cũng là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta, dù sao vẫn cần một chút cảm giác nghi thức chứ?" Vương Hạo Nhiên thâm tình nói.

κ @@@

Chương 673: Một Cái Bạo Kích (2)

T"Cái kia, vậy được rồi." Mộ Nam Chi cũng không muốn mất hứng, gật đầu đồng ý, cùng Vương Hạo Nhiên chạm cốc, lập tức bùng chén lên, nhấp một miếng nho nhỏ.

Vương Hạo Nhiên cũng ngẩng đầu lên, một hơi uống hết rượu đỏ trong ;y.

Sau khi uống xong một ly thì tranh thủ thời gian lại đổ đầy một ly, lại uống hết toàn bộ.

"Uống nhiều như vậy người sẽ say đó." Mộ Nam Chi vội vã ngăn trở một chút.

"Hôm nay cao hứng, không nên cản ta, ta muốn uống nhiều chút." Vương Hạo Nhiên cũng không để ý tới, lần nữa rót một ly rồi uống hết.

Hắn ăn được một nửa, bỗng nhiên kê một bình rượu đỏ, cũng không phải vì kiến tạo không khí mơ mộng, mà là vì mượn say để chính mình có thời cơ thích hợp để phát động tiến công mà thôi.

Đồng thời, cũng muốn để Mộ Nam Chi không quá mức kháng cự, miễn cưỡng phối hợp một chút.

Sau khi uống xong một vài ly, Vương Hạo Nhiên tức thời giả ra một ít men say, dùng ánh mắt mang theo lửa nóng nhìn về phía Mộ Nam Chi.

Chợt đứng dậy, đi tới bên cạnh Mộ Nam Chi, cúi đầu nhìn chăm chú mặt của nàng.

Mộ Nam Chi ngồi ở trên ghế, khẽ nâng đôi mắt một chút, chạm tới một ánh mắt nóng rực để trái tim của nàng nhảy lên một cái. Tiếp đó có chút e lệ, rũ đầu xuống.

Vương Hạo Nhiên duỗi tay ra nắm lấy cằm của nàng, để khuôn mặt của nàng giữ nguyên.

Mộ Nam Chi như hiểu được gì đó, có chút kháng cự, lại có chút chờ

đợi.

Vương Hạo Nhiên một tay chống đỡ mặt bàn, hơi hơi phủ phục, bảo trì tư thái thâm tình nhìn chăm chú, không có lập tức làm ra hành động gì.

Vài giây sau, cửa phòng ăn bỗng nhiên bị đẩy ra, Tần Phàm mang theo nụ cười rục rĩ cùng về bát quái đi đến.

Thời cơ đã đến.

Vương Hạo Nhiên đột nhiên phủ phục, cúi đầu, bấu môi.

"Hạo Nhiên, ta tới. . ."

Tần Phàm giống như bị một đôi tay vô hình bóp chặt cổ họng, nháy mắt tắt tiếng, đứng chết trân tại chỗ.

Mộ Nam Chi đưa lưng về phía phương hướng cửa ra vào của phòng ăn, Tần Phàm chỉ thấy một nữ nhân đang tiến hành động nhau với Vương Hạo Nhiên, cũng không có thấy rõ mặt của nữ nhân này.

Nhưng hai người đang làm những gì, Tần Phàm vẫn hiểu rõ.

Một bức tình cảnh trước mắt này để hấn cảm thấy lúng túng vô cùng.

Tuy là hấn đã ba mươi tuổi, nhưng vẫn luôn là cầu độc thân, còn chưa mất đi nụ hôn đầu.

Trường hợp như vậy tạo thành lực trùng kích không nhỏ với tâm linh của hấn.

Cảm giác bị cưỡng ép nhét vào một một tình huống ăn cơm chóa quả thực là không dễ chịu chút nào.

Hắn cực kỳ hồi hận khi không có gõ cửa trước.

Nếu gõ cửa thì khẳng định sẽ không gặp phải tình huống như vậy.

Một cỗ cảm giác ê ẩm hiện ra trong lòng của Tần Phàm.

Thân đệ tương lai này cũng quá bản lĩnh, vậy mới gặp mặt ăn một bữa cơm đã đến loại trình độ này? Thật trâu mà.

Nhưng mà cảm giác ê ẩm trong lòng của Tần Phàm cũng không có tiếp tục được mấy giờ đã nhanh chóng tiêu tán.

Nữ nhân dễ dãi như vậy, đoán trước hẳn là tương đối tùy tiện, như vậy thì có cái gì để hâm mộ chứ?

Tần Phàm tự hỏi, nếu chính mình không chọn thì có thể ngâm tới một năm lớn.

Nghĩ như vậy, trong lòng lập tức thoải mái nhiều.

Chỉ là hai người này có phải là quá chuyên tâm rồi hay không?

Ta đang ở đây, xem ta là không khí sao?

Động tĩnh khi Tần Phàm đẩy cửa ra tất nhiên là Mộ Nam Chi nghe được, biết có người đi vào rồi. Nhưng bất ngờ không đề phòng, căn bản không có cho nàng thời gian suy nghĩ, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Là một nữ sinh thận trọng, Mộ Nam Chi rất muốn thò tay đẩy ra, thế nhưng phát hiện toàn thân hình như không có khí lực, tay cũng cực kì bủn rủn, đầu óc còn trống rỗng.

Cảm giác kỳ kỳ quái quái này là lần đầu tiên Mộ Nam Chi cảm nhận được.

Vốn là Vương Hạo Nhiên cố tình, tất nhiên biết Tần Phàm đang nhìn, nhưng mà giả vờ rơi vào trạng thái vong ngã, căn bản không có để ý đến hắn.

Sau khi tâm thái của Tần Phàm ổn định thì đứng nhìn một hồi, chỉ còn chờ hai người phát hiện mình tới, tranh thủ thời gian thu liễm một chút.

Nhưng mà hai người này còn chưa có xong.

Tần Phàm lập tức muốn quay đầu đi, nhưng lại hiểu kỳ đến cùng là nữ nhân hẹn ước với thân đệ tương lai như thế nào.

"Khụ khụ."

Tần Phàm giả bộ ho khan, nhắc nhở hai người một chút.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy không sai biệt lắm, sau khi nghe được thì dừng lại, quay đầu nhìn một chút, lập tức ngạc nhiên lên, lập tức lộ ra hết sức quẫn bách cùng thần sắc khó xử.

"Người, người tới từ lúc nào? !" Vương Hạo Nhiên mở to hai mắt nhìn, ra vẻ kinh ngạc nói.

"Ta đã thấy được vài phút." Tần Phàm cười híp mắt nói: "Rất được nha, nhanh như vậy đã chốt đơn."

Vương Hạo Nhiên cười ngây ngô một thoáng, kéo một cái ghế bên cạnh ra, ra hiệu nói: "Ngồi đi, ta mời người một ly."

"Được." Tần Phàm cười lên tiếng. Hắn vốn muốn tạo mối quan hệ với thân đệ tương lai này, nghe thấy thân đệ tương lai nói như vậy, tất nhiên phải cho mặt mũi. Huống hồ, ly rượu này hắn uống vào rất yên tâm thoải mái.

Mộ Nam Chi đưa lưng về phía Tần Phàm, nhưng dau khi nghe được thanh âm quen thuộc thì lập tức nhận ra đây là âm thanh của Tần Phàm.

Vốn đã đủ lúng túng, lại còn gặp được người quen. . .

Giờ phút này nàng hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, mãi mãi cũng không ra.

Theo âm thanh của Vương Hạo Nhiên, tiếng bước chân của Tần Phàm vang lên, hình như muốn ngồi xuống.

Mộ Nam Chi chỉ cảm thấy không có mặt mũi gặp người, rũ đầu, dùng tay bịt mắt.

Vương Hạo Nhiên cầm một cái ly rượu, đổ đầy một ly rượu, thả tới trên bàn trước mặt Tần Phàm. Lập tức cũng rót thêm đầy rượu cho ly của mình.

"Đến." Vương Hạo Nhiên trước tiên giơ ly rượu lên.

Mặt Tần Phàm mang nụ cười, cũng giơ ly rượu lên, cùng hắn chạm cốc một chút.

Lập tức, hai người một hơi uống cạn sạch một ly rượu.

Vương Hạo Nhiên bởi vì cao hứng cho nên mới uống.

Tần Phàm thì là nể tình. Suy cho cùng đây là thân đệ tương lai của hắn.

"Hạo Nhiên, người bạn gái này của người cực kỳ then thừng nha." Sau khi uống rượu xong, Tần Phàm nghiêng đầu quan sát nữ nhân bịt mắt ở bên cạnh một chút, cười ha hả nói.

A @@@

Chương 674: Trong Lòng Thật Khổ

κTuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Tần Phàm cũng cảm thấy nữ nhân này có chút giả tạo.

Vừa rồi nữ nhân này rất phối hợp, bây giờ lại có dáng vẻ ngưng ngừng khi gặp người, có cần thiết phải như vậy hay không?

Ngày đầu tiên quen biết với thân đệ tương lai của hắn thì đã phát triển đến loại tình trạng này, phỏng chừng cực kì phóng túng, giả bộ thẹn thùng làm cái quỷ gì?

Chỉ là chửi bậy thì chửi bậy, Tần Phàm xem chừng nữ nhân này muốn giả tạo cho thân đệ tương lai này của mình xem một chút.

Dù sao thân đệ tương lai này của mình cũng là một tiểu nam sinh.

Tiểu nam sinh sẽ không thích nữ nhân hay xấu hổ này sao?

"Đúng là dễ xấu hổ thật." Vương Hạo Nhiên cười đáp lại Tần Phàm một chút, lập tức nói với Mộ Nam Chi một chút:

"Vị này là bằng hữu của ta, ta giới thiệu cho người biết một chút. Người bụm mặt làm cái gì, nhanh thả lỏng tay ra một chút đi nè?"

Nghe được âm thanh, Mộ Nam Chi cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể chậm rãi bỏ tay ra.

Tần Phàm hiếu kỳ ném ánh mắt tới, muốn nhìn một chút xem tư sắc của nữ nahan phóng túng này như thế này.

Rất nhanh đã buông hai tay trên mặt ra.

Một gương mặt xinh đẹp quen thuộc để tìm người ta đập thành thạch phản chiếu trong ánh mắt của Tần Phàm.

Vẻ hờ hững trên mặt Tần Phàm nháy mắt biến mất.

"Sư phụ, thật là đúng dịp nha." Mộ Nam Chi lộ ra nụ cười lúng túng, nhìn hắn chào hỏi một chút.

"Nam Chi? Tại sao là người!" Kinh ngạc, chấn kinh, chua xót, không thể tin bao gồm đa tình xen lẫn vào, để sắc mặt của Tần Phàm trở nên rất.

Vương Hạo Nhiên nhìn ở trong mắt, trong lòng khô hài cười lên, mặt ngoài ra vẻ ngạc nhiên nói:

"Các người quen biết với nhau sao?"

"Đây là sư phụ của ta, thuật số phong thủy của ta có là do học từ hắn." Mộ Nam Chi nói với Vương Hạo Nhiên.

"Thì ra đều là người quen, vậy thì thật là trùng hợp nha." Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên không thôi, lập tức tự bộc nói:

"Nam Chi, chúng ta có thể ở bên nhau cũng phải cảm ơn sư phụ người đấy."

"Chuyện gì xảy ra?" Mộ Nam Chi không hiểu.

"Là như vậy, sư phụ người tính cho ta một quẻ, nói duyên phận của ta sắp đến, sẽ ở chỗ bờ sông gặp gỡ bất ngờ một vị giai nhân làm

bạn cả đời, dưới cơ duyên xảo hợp, ta đi một chuyến đến Mục Vương Các, vậy mới gặp gỡ được người đó." Vương Hạo Nhiên kể rõ nói.

Ngữ khí đoạn văn này rất nhẹ nhàng, nhưng rơi vào trong tai của Tần Phàm cũng là để hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

...

"Thì ra là như vậy." Mộ Nam Chi nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Tần Phàm, chần chừ một chút, lập tức bưng nửa ly rượu đổ ở phía trước lên, trịnh trọng nói:

"Sự phụ, ta cũng kính người một ly."

Mặt mũi của Tần Phàm nhú lại, giống như mướp đắng vậy.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Trong lòng Tần Phàm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu như thân đệ tương lai này của mình của được đại mỹ nữ, hẳn không đến mức khó chịu như vậy.

Mấu chốt chính là đây là một trong những đồ đệ mà hắn yêu thích.

Tần Phàm vẫn rất hiểu rõ Mộ Nam Chi, biết được nàng không phải là loại nữ nhân tùy tiện kia.

Đoán chừng là chưa từng yêu đương, tất cả đều tại quẻ bói kia.

Sau đó, phỏng chừng bị thân đệ tương lai của mình của được.

Trong lòng Tần Phàm vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ.

Nhưng mà cũng phải nói, ánh mắt của nữ đồ đệ này có phải bình thường quá hay không? Tốt xấu gì nàng cũng có tạo nghệ thuật số phong thủy cao như vậy, bây giờ càng là một trong những nhân vật quyền quý nhất đế đô.

Làm sao lại trúng ý một tên phú nhị đại chứ?

Nàng lại không thiếu tiền.

Vì sao lại trúng ý vị thân đệ tương lai này của mình?

Có vẻ như thân đệ tương lai này của mình ngoài đẹp trai ra dường như cũng không có giá trị nào khác.

Xem mặt. . . Nữ nhân thật đúng là động vật nông cạn mà!

Trong lòng Tần Phàm âm thầm giận dữ lên.

Bản lĩnh của hắn nhiều như vậy, cái duy nhất chưa có chính là tướng mạo thông thường một ít.

"Sự phụ?" Mộ Nam Chi thấy Tần Phàm ngây người, nghi hoặc lên tiếng.

Tần Phàm vậy mới phản ứng lại, gạt ra một ít nụ cười khó coi, cùng Mộ Nam Chi chạm cốc, lập tức uống một ngụm rượu đỡ tượng trưng.

Khô, thật khô.

Lúc vừa mới uống rượu đỡ này, rõ ràng cảm giác uống rất ngon, nhưng bây giờ uống, thật sự là quá khó uống.

Nhưng duy nhất để Tần Phàm an ủi là Vương Hạo Nhiên ôm mỹ nhân về, khẳng định sẽ đặc biệt cảm ơn mình, cũng biết càng để bụng hơn trợ giúp chính mình, nói giùm tử tử Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Mộ Nam Chi không quá ưa thích uống rượu, nhưng dưới sự cao hứng cũng nhấp một ngụm rượu lớn, bị sặc một cái, hơi hơi ho khan vài tiếng.

Vương Hạo Nhiên từ mặt bàn rút ra một tờ giấy, vì nàng nhu hòa lau rượu còn sót lại bên khóe miệng một chút.

"Uống chậm một hút." Vương Hạo Nhiên đầy rẫy ôn hòa nói một tiếng, thuận tay sờ sờ lỗ mũi xinh đẹp ưỡn lên của Mộ Nam Chi.

Trên mặt của Mộ Nam Chi hiện ra vẻ đờ hờng động lòng người, cũng không biết là bởi vì uống rượu hay là bởi vì cái gì khác.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tần Phàm bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Tần Phàm nhìn không được, trực tiếp đứng dậy từ biệt "Ta còn có việc, đi trước nha."

Nói xong, mang theo phiến muện vôi vàng rời đi, trở về phòng ăn của Mã Hồng Thắng.

D @@@

Chương 675: Nông Cạn

EVương Hạo Nhiên kiểm tra một hồi, trước đây nhận được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở của hệ thống, lập tức cảm thấy rất thụ thái.

Theo phản ứng của Tần Phàm mà nhìn thì rất bực bội, nhưng cũng không có xuất hiện oán hận.

Hết thấy thuận lợi tiến hành dựa theo dự đoán của Vương Hạo Nhiên.

Theo Tần Phàm rời khỏi, người trong phòng ăn tiếp tục ăn bữa tối tình nhân.

Sau khi kết thúc buổi tối, Vương Hạo Nhiên hàn huyên với Mộ Nam Chi một hồi, liền xe đưa nàng trở về khách sạn Kim Hào.

Dọc đường, cũng không có đưa ra bất luận yêu cầu quá phận gì với Mộ Nam Chi.

Mộ Nam Chi bởi vì chuyện kia, suy nghĩ có chút miễn cảm. Vương

Hạo Nhiên bảo trì khoảng cách thích hợp, để nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Sau khi từ biệt với Vương Hạo Nhiên, Mộ Nam Chi nhảy nhót về tới trong căn phòng khách sạn.

"Ta còn tưởng rằng tối nay người sẽ không trở về đây." Biển Tố Vấn mở cửa, đón Mộ Nam Chi vào, trêu chọc cười cười.

"Người đoán mò cái gì, hôm nay chúng ta mới gặp mặt thôi đấy, nào có nhanh như vậy." Mộ Nam Chi oán trách nói.

"Tâm tình không tệ nha, xem ra chuyện cực kỳ thuận lợi, nhanh nói với ta, đến cùng là tình huống gì?" Biển Tố Vấn nổi lên lòng hiếu kỳ, hỏi tới.

Mộ Nam Chi cũng không tiện nói tỉ mỉ, chỉ là hàm hồ trả lời: "Đã trở thành người yêu."

"Hôm nay các người mới quen biết, như vậy cũng đủ thần tốc rồi nha." Biển Tố Vấn ngạc nhiên không thôi.

Mộ Nam Chi có chút quẫn bách "Ta cũng không muốn nhanh như vậy, nhưng ta sợ từ chối hẳn thì sẽ bỏ lỡ cơ hội, cho nên đã. . ."

"Được, ta không có chê cười người, ngược lại thay người vui vẻ." Biển Tố Vấn thu hồi nụ cười trêu chọc.

"Vậy lúc nào thì mang bạn trai người đi ra gặp một lần đây?" Mộ Nam Chi nhớ lại chuyện lúc trước, theo bản năng nhắc đến.

"Cái này không vội vã, vẫn là nên xử lý đại sự trước đã." Thần sắc của Biển Tố Vấn trở nên nghiêm túc.

Mộ Nam Chi như hiểu được, trầm giọng nói: "Có phải là có tin tức của Thiều Oản Oản rồi hay không?"

"Đúng vậy" Biển Tố Vấn gật đầu một cái "Ta đã nhận được tin tức xác thực, Thiều Oản Oản giả tạo thân phận thành nghiên cứu sinh thi vào đại học thanh linh, không biết rõ nàng đang giữ trò quỷ gì.

Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là nàng lẻ loi một mình, chúng ta ở trong tối, nàng ở ngoài sáng. Nếu như vậy, kế hoạch của chúng ta sẽ thực hiện dễ dàng hơn."

"Người chắc chắn có thể chế trụ Thiều Oản Oản sao?" Mộ Nam Chi có chút lo lắng, sợ hãi đánh rần động cỏ làm Thiều Oản Oản tức giận, dẫn đến Thiều Oản Oản hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đem đoạn video kia công khai ra ngoài.

Nếu là như vậy thì chuyện sẽ hồng bát.

Thanh danh bị tổn thương, Mộ Nam Chi miễn cưỡng có thể tiếp nhận, nhưng bởi vậy mà mất đi người bạn trai mới quen, vậy vô luận như thế nào nàng cũng không chấp nhận được.

"Nếu quang minh chính đại thì ta không có niềm tin gì lớn, nhưng không nói đạo nghĩa giang hồ thì ta có niềm tin tuyệt đối có thể chế trụ nàng, huống chi ta còn có trợ thủ nữa mà." Biển Tố Vấn nắm chắc thắng lợi trong tay nói.

"Vậy là tốt rồi." Mộ Nam Chi yên tâm nói.

Hai người tiếp tục thương lượng một ít cách đối phó Thiều Oản Oản tỉ mỉ.

Lúc này Thiều Oản Oản còn hồn nhiên không biết phía sau có người đang đối phó nàng.

Thiều Oản Oản ghi nhớ nhiệm vụ mà lão tổ giao cho, giả bộ như thi nghiên cứu sinh, trải qua ba điểm trên một đường thẳng sinh hoạt trong trường, một bên giám thị động tĩnh của Cố Ngữ Nhu.

Thời gian một ngày, rất nhanh đã đi qua.

Sau khi học xong tiết, Thiều Oản Oản chuẩn bị trở về bên trong phòng trọ mà nàng thuê ở gần trường học.

Ánh trăng lơ lửng, Thiều Oản Oản đi trên một cái đường nhỏ lơ lửng.

Đầu đường nhỏ này cực kỳ vắng vẻ, cũng không có đèn đường, lúc ban đêm không có nữ sinh nào dám đi đường này.

Nhưng Thiều Oản Oản tài cao mật lớn, căn bản không sợ.

Không lâu trước đó, nàng ở bên trên đầu đường nhỏ này bị một ít tiểu lưu manh ngăn lại qua, nhưng mà bên thua thiệt tự nhiên là tiểu lưu manh.

Những tên tiểu lưu manh kia cầu xin, nhưng chỗ trả ra cũng tự nhiên là mất đi hai ba mươi năm tuổi thọ.

Thiều Oản Oản dựa theo thường ngày, chuẩn bị theo đầu đường nhỏ này trở về chỗ ở.

Đi tới đi tới, bỗng nhiên cảm giác phía sau có người.

Thiều Oản Oản đột nhiên quay đầu liếc nhìn, tuy nhiên lại không thấy gì cả, chỉ tưởng rằng thần kinh nhạy cảm, cũng không có để ý.

Nhưng đi ra một đoạn khoảng cách thì chợt nghe có tiếng xé gió nhỏ xíu vang lên.

Thiều Oản Oản hơi hơi lệch thân.

Một cái ngân châm dựa theo ánh trăng lơ lửng dán vào thân thể của nàng bay qua, đâm vào trên cành cây cách đó không xa.

Thiều Oản Oản nhìn về phía phương hướng phi châm phóng tới.

Chỉ thấy, Biển Tố Vấn từ chỗ hắc ám chậm chậm hiện thân ra.

"Tiểu Y Tiên cũng dùng tới loại thủ đoạn bỉ ổi đánh lén này sao, nhưng mà bản sự đánh lén của người không được tốt lắm nha."

Thiều Oản Oản chậm chọc lên, nghĩ mình né tránh được Biển Tố Vấn đánh lén mà tự đắc.

Biển Tố Vấn nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không nói chuyện.

Thiều Oản Oản bỗng nhiên cảm giác được có chút quỷ dị, đang muốn rời khỏi nơi này rồi lại nói, nhưng mà vừa mới nhắc chân lại cảm thấy phía sau bị người điểm một cái.

Một cỗ chân khí xâm nhập, phong bế huyết đạo của nàng, để thân thể của nàng không động đậy được.

Thiều Oản Oản cực kỳ hoảng sợ.

"Ai nói cho người chỉ có một mình ta?" Biển Tố Vấn cười hỏi ngược lại.

Nghe được lời của Biển Tố Vấn Thiều Oản Oản định nói gì đó nhưng lời còn chưa kịp nói ra miệng thì cảm giác cổ mình đau xót.

Người với cảnh vật trước mắt biến mơ hồ dần, ý thức dần dần mất đi, thân thể ngã xuống.

Lạc Thanh Thiển thò tay nắm lấy nàng, hướng về Biển Tố Vấn nói:

"Đây là thánh nữ Độc tông Thiều Oản Oản à, thì ra tam muội người muốn đối phó với nàng, làm sao bây giờ đây?"

"Nhị tỷ, chuyện kế tiếp giao cho ta đi, không làm phiền người nữa."

Biển Tố Vấn đi ra phía trước, thò tay nhận lấy Thiều Oản Oản từ trong tay Lạc Thanh Thiển.

"Đến cùng người muốn làm cái gì?" Lạc Thanh Thiển hiếu kỳ hỏi.

x @@@

Chương 676: Lại Dùng Chiêu Này

"Nhị tỷ, ta tự có tính toán, người đừng hỏi được không, có cơ hội ta sẽ nói cho người biết." Biển Tố Vấn đem Thiều Oản Oản ôm ngang.

Tuy tu vi chân khí của nàng không cao, nhưng sức đối với người bình thường thì cũng không nhỏ, ôm Thiều Oản Oản một chút cũng không cảm thấy khó nhọc.

"Vậy người chú ý một chút." Lạc Thanh Thiển thấy Biển Tố Vấn thần bí bí, mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn.

"Được." Biển Tố Vấn gật đầu một cái, lập tức ôm Thiều Oản Oản nhanh chóng rời khỏi đường nhỏ vắng vẻ, đi về hướng một chiếc Porsche dừng ở gần đó.

Ánh trắng lờ mờ, tia sáng lờ mờ, thừa dịp xung quanh không người, vội vàng ném Thiều Oản Oản vào trong xe.

Trong một tòa biệt thự, đám người Vương Hạo Nhiên vừa ăn cơm xong, giờ phút này đang ngồi trong đại sảnh nghỉ ngơi.

"Ngạo Tuyết, người một mực chờ ở Thanh Linh, không cần trở về Thương châu Ninh gia sao?" Đang nhàm chán, Phùng An Na bỗng nhiên hỏi Ninh Ngạo Tuyết.

Trước đây Ninh Ngạo Tuyết lấy lý do bảo vệ Vương Hạo Nhiên mà một mực ở trong ngôi biệt thự này, bây giờ Yến Vân Thiên đã chết, Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không có nguy hiểm, nhưng Ninh Ngạo Tuyết vẫn ở lại Thanh Linh, cái này không khỏi để Phùng An Na cảm thấy có chút kỳ quái.

"Bên Ninh gia kia có phụ thân ta chủ trì đại cục, ta có trở về hay không căn bản không có ảnh hưởng gì. Ở đây một đoạn thời gian nên có chút quen thuộc, hơn nữa nơi này cực kỳ thích hợp tu hành. Tạm thời ta không có ý định trở về bên Ninh gia." Ninh Ngạo Tuyết hờ hững nói.

Lúc ở trong biệt thự, Ninh Ngạo Tuyết ru rú trong nhà, rất ít đi ra cửa, hầu hết đều dành thời gian để tu hành, tu vi cũng vững bước tăng lên.

"Vậy người dự định ở nơi này đến lúc nào?" Phùng Huyền Tố ở một bên nhẹ nhàng nói một câu.

"Xin hỏi lại người ở ỉ đến lúc nào đây?" Ninh Ngạo Tuyết hỏi ngược một câu.

"Làm sao ta ở ỉ chỗ này, ta là nữ . . ." Phùng Huyền Tố rất muốn nói, ta là nữ chủ nhân chỗ này, nhưng trước mắt còn chưa nhận nhau với phu quân, lúc nói được một nửa bỗng nhiên lại dừng lại không nói, đổi giọng nói:

"Thôi khỏi, làm biếng phải tranh luận với người."

Chuyện Phượng Huyền Tố với Ninh Ngạo Tuyệt cãi nhau, đã không phải một hai ngày, Vương Hạo Nhiên đã không cảm thấy kinh ngạc, xem như không nghe thấy là được, tự mình đang loay hoay điện thoại di động.

Một nhắc nhở có tin nhắn bỗng nhiên nhảy ra ngoài.

"Hiện tại rảnh rồi không?" Là Biễn Tố Vấn gửi tới.

"Sao vậy?" Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay, mà là hỏi trước.

Biễn Tố Vấn: "Ta bị bệnh, cực kỳ không thoải mái. . ."

Vương Hạo Nhiên kinh dị một chút, gửi tin nhắn nói: "Chẳng phải chính người là y sư sao? Tự uống một ít được vào là được mà?"

Biễn Tố Vấn: "Thầy thuốc không tự chữa được, người chưa từng nghe qua lời này à?"

Vương Hạo Nhiên: "Nghe thì nghe rồi, nhưng ta cũng không phải là y sư, không thể chữa bệnh."

Biễn Tố Vấn: "Không nhất định nha, bệnh của ta có lẽ chỉ có một mình người có thể trị đấy."

Vương Hạo Nhiên nheo mắt, lập tức hiểu ra được gì "Ta tới thăm người một chút, người ở đâu?"

Biễn Tố Vấn lập tức gửi một cái địa chỉ đến.

Vương Hạo Nhiên nhìn lướt qua, ghi nhớ địa chỉ trong đầu. Lập tức trở về phòng ngủ lấy mấy cái bảo đảm bình an.

"Muộn như vậy mà còn ra ngoài sao?" Phượng Huyền Tố nhìn thấy hình như Vương Hạo Nhiên muốn ra cửa, thế là mở miệng hỏi.

"Mấy người bạn học gọi ta đi đến quán net chơi trò chơi, khả năng đi suốt đêm. Ta đi đây." Vương Hạo Nhiên hướng về Phượng Huyền Tố phát phát tay, cầm chìa khóa xe đi ra đại sảnh.

Phượng Huyền Tố u oán không thôi.

Trò chơi có thể vui như vậy sao? Muộn như vậy còn ra ngoài chơi game. . . Chơi cái khác không được sao?

Nhưng mà căn cứ tính tình hiền lành, nàng cũng không nói thêm gì.

Vương Hạo Nhiên lái xe rời khỏi biệt thự, đi tới một nhà khách sạn cao cấp, dựa theo chỉ dẫn của Biển Tố Vấn đi vào trong một căn phòng.

Tinh thần Biển Tố Vấn rất tốt, căn bản không giống như người bị bệnh.

Vương Hạo Nhiên đã sớm đoán được, tất nhiên không cảm thấy kỳ quái chút nào, lập tức muốn đi thẳng vào vấn đề.

"Chờ một chút." Biển Tố Vấn thò tay ngăn cản, lập tức đi đến bàn trà trong phòng, rót hai chén rượu đỏ.

Bưng lên ly rượu đỏ, đi về hướng Vương Hạo Nhiên, đưa một trong hai ly cho hắn.

"Lấy chút hứng đi." Biển Tố Vấn nháy nháy mắt.

"Được được."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, nhận lấy ly rượu đỏ, lập tức muốn uống hết. Nhưng mà lúc ly sắp đến bên miệng thì động tác uống rượu cứng đờ lại.

Chuyện gì xảy ra với những nữ chính này, vì sao đều ưa thích thêm

nguyên liệu trong đồ uống nhỉ? Vương Hạo Nhiên không khỏi chửi bậy một thoáng, lập tức nghi ngờ.

Trong rượu có dược mê nhẹ nhàng với dược gây ảo ảnh mạnh.

Đã làm với Biển Tố Vấn nhiều lần rồi, vì sao nàng còn có loại hành động này nhỉ?

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ nàng phát hiện chuyện của mình với Mộ Nam Chi, muốn giáo huấn mình?

Nhưng mà điều này cũng không có khả năng lắm.

Biển Tố Vấn chỉ cho hắn là người bình thường, căn bản không cần thiết dùng loại phương thức này.

Hơn nữa, lấy độ thiện cảm của Biển Tố Vấn, nàng cũng nhất định không có khả năng làm ra chuyện thương tổn đến hắn.

"Người làm mất hứng quá rồi, làm sao không uống?" Vì để cho Vương Hạo Nhiên yên tâm, Biển Tố Vấn đã uống xong nửa chén rượu đỏ, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không có động tác, thế là oán trách nói.

"Uống, làm sao ta sẽ không uống chứ." Vương Hạo Nhiên lập tức ngửa đầu uống hết ly rượu đỏ này.

Tuy nghi hoặc động cơ của Biển Tố Vấn, nhưng hắn đã có kháng độc max cấp, loại độc trong rượu không mê choáng được hắn.

Đừng nói một chút độc trong rượu, coi như dùng mấy cân hắn cũng sẽ không choáng.

Sau khi uống rượu xong, Vương Hạo Nhiên chờ một ít thời gian, lập tức che che đầu, giả bộ như bị chóng mặt.

"Người bị sao vậy?" Biển Tố Vấn biết rõ còn cố hỏi, vội vàng tiến lên giúp đỡ một chút.

"Đầu hơi choáng váng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Nhất định là rượu này quá nặng, ta cũng cảm giác đầu bị choáng một chút." Biển Tố Vấn cũng giả bộ như có chút choáng váng.

Vương Hạo Nhiên được Biển Tố Vấn nâng đỡ, đi không vững tới bên giường, sau đó nằm trên giường, nhanh chóng truyền ra tiếng hít thở đều đều.

u @@@

Chương 677: Công Cụ Người

Biển Tố Vấn thở nhẹ một hơi, cũng không giả vờ ngất, đi về cửa phòng gõ gõ nhẹ mấy lần.

Trong cửa phòng có tiếng truyền ra, hiện ra thân hình của Mộ Nam Chi.

"Bên ta đã giải quyết xong rồi." Biển Tố Vấn đi vào trong cửa phòng, nói một tiếng với Mộ Nam Chi.

Căn phòng này thông với phòng bên cạnh, có một cánh cửa có thể thông hai bên.

Trong phòng bên cạnh có Thiều Oản Oản bất tỉnh nhân sự, nằm trên giường.

"Ân." Mộ Nam Chi gạt đầu một cái, lập tức lấy ra một ít bọc giấy nhỏ "Đây là ta tìm được ở trên người Thiều Oản Oản, người nhìn xem có thứ mà người cần hay không."

Biển Tố Vấn là y sư, năng lực phân biệt dược vật vẫn rất mạnh, phân biệt một chút rồi nhanh chóng tìm được loại dược Thiều Oản Oản dùng để đối phó với Mộ Nam Chi.

Biển Tố Vấn cầm một túi thuốc bột trong đó, đi tới bên giường, sau đó thò tay điểm một cái trên người Thiều Oản Oản.

Mí mắt của Thiều Oản Oản hơi hơi động lên một chút, chậm rãi tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy Biển Tố Vấn với Mộ Nam Chi.

Thiều Oản Oản kinh hãi, muốn đứng dậy, nhưng mà lại phát hiện thân thể không thể động dậy.

"Yêu nữ cũng biết sợ sao?" Biển Tố Vấn nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Thiều Oản Oản, hơi hơi cười lạnh một tiếng.

"Biển Tố Vấn, ta khuyên người đừng làm loạn, nếu không để lão tổ nhà ta biết thì người sẽ biết tay." Thiều Oản Oản cảnh cáo nói.

"Đoạn video kia của Nam Chi đâu? Mau giao ra toàn bộ." Biển Tố Vấn có đại tỷ nâng đỡ, lực lượng rất đủ, căn bản không sợ Thiều Oản Oản uy hiếp.

Trong lòng Thiều Oản Oản căng thẳng.

Nàng căn bản không có quay video, chỉ nghĩ cho Mộ Nam Chi một cái hạn chế, cho nên mới nói dối như vậy.

"Cũng không phải không thể cho người, nhưng mà người phải thả ta ra trước." Thiều Oản Oản không ngốc, tất nhiên sẽ không nói ra tình hình thực tế, mà là thuận thế cò kè mặc cả.

"Người coi ta là tiểu hài ba tuổi sao? Nếu thả người thì người còn không trốn mất?" Biển Tố Vấn bĩu môi khinh thường, sau đó nghiêm nghị nói:

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn, người có giao ra đoạn video kia hay không?"

"Thả ta, ta sẽ giao, nếu không thì đừng mơ." Cổ Thiều Oản Oản quét ngang.

"Được, là người tự mình chuốc lấy cực khổ, người đừng có trách ta." Biển Tố Vấn nói xong, bỗng nhiên giơ lên bọc giấy trong tay, chuẩn bị đem cho Thiều Oản Oản ăn hết thuốc bột.

"Này này, người đừng làm loạn, ta không mang giải dược." Thiều Oản Oản lập tức nhận ra thuốc bột này là gì, sắc mặt căng thẳng lên trong nháy mắt, gấp giọng nói.

Nghe nói như thế, Mộ Nam Chi hận đến hàm răng ngứa ngáy, lời này thật đúng là quen tai mà. . .

"Ta lại không định giải độc cho người, giải dược làm cái gì?" Biển Tố Vấn nắm cầm Thiều Oản Oản.

"Biển Tố Vấn, nếu người giết ta, lão tổ nhà ta sẽ không bỏ qua cho người." Thiều Oản Oản vội nói.

"Yên tâm, tuy không có giải dược, nhưng sẽ không để người chết." Biển Tố Vấn trừng mắt nhìn.

Thiều Oản Oản hiểu ý, lập tức biết rõ là có ý gì, trong lòng bối rối,

khẩn cầu:

"Biển Tố Vấn, ta van cầu người, đừng có dùng loại phương thức này hại ta."

"Yêu nữ vẫn còn cái đó sao?" Biển Tố Vấn nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Thiều Oản Oản, biết suy đoán của mình quả nhiên không sai, yêu nữ này đích thật là. . . .

"Mộ Nam Chi, ta không cố ý, ngày kia chỉ muốn trêu đùa một chút, hoàn toàn không biết sẽ xảy ra loại tình huống đó." Thiều Oản Oản biết nói không thuận với Biển Tố Vấn, thế là nhìn Mộ Nam Chi nói.

"Một câu không cố ý là có thể bỏ qua như vậy sao?" Mắt của Mộ Nam Chi hồng hồng.

Lúc đầu nàng có thể hoàn toàn chính chính, đem mình giao cho người ưa thích, nhưng bởi vì một lần trêu đùa của Thiều Oản Oản mà có tì vết.

Mặc dù người mình ưa thích rõ ràng nói ra là không ngại nhưng trong lòng Mộ Nam Chi vẫn cực kỳ chú ý.

Chuyện kia như là một cây gai ghim ở trong lòng Mộ Nam Chi, làm thế nào cũng không lau đi được.

"Dù cho người muốn chém đứt một tay ta cũng được, nhưng đừng dùng phương thức giống lúc đó để hại ta, ta van người." Thiều Oản Oản mang theo một ít tiếng khóc nói.

"Người ngày kia người bắt tới là ai, ta muốn biết tin tức của hắn." Mộ Nam Chi trầm mặt hỏi.

"Ta. . . Ta cũng không biết, tùy tiện bắt tới thôi." Thiều Oản Oản nào dám tung ra lão tổ.

"Người!" Mộ Nam Chi giận không có chỗ phát tiết.

Nàng vốn còn nghĩ chờ sau khi Thiều Oản Oản nói ra người kia thì đi tìm người kia trả thù, kết quả Thiều Oản Oản lại nói một câu không biết?

"Ta nhớ dung mạo người kia thế nào, người thả ta đi, ta nhất định có thể tìm được người kia." Thiều Oản Oản nói.

"Không cần nói loại lời này, chúng ta không ngốc như vậy." Biển Tố Vấn xen vào nói một tiếng, hỏi lại lần nữa:

"Đến cùng người có giao ra đoạn video của Nam Chi hay không?"

"Thả ta, ta sẽ giao, nếu không thì không có khả năng. Người dám đụng đến ta một chút, ta sẽ tung đoạn video kia ra." Thiều Oản Oản nhắm mắt nói.

"Được, vậy để công bằng một chút, người nắm lấy nhược điểm của Nam Chi thì cũng để cho Nam Chi nắm lấy nhược điểm của người, thế này người cũng không dám tung ra."

Biển Tố Vấn xem thời gian không sai biệt lắm, không muốn tiếp tục nói nhảm với Thiều Oản Oản, trực tiếp nắm lấy cằm nàng, dứt thuốc bột xuống cho nàng.

"Biển Tố Vấn, người nữ nhân xấu này, ta nguyện rửa người bị nam nhân bội tình bạc nghĩa, đau lòng đến chết, treo người tự sát. . ." Thiều Oản Oản nhìn thấy hoàn toàn không có đường sống, sắc mặt nhất thời không tốt.

Nàng biết Biển Tố Vấn ở một chỗ với lão tổ mình, mà lão tổ có tâm tư trả thù cái thù truyền kiếp với Y Tiên Cốc. Tất nhiên nàng sẽ cảm thấy tình cảnh sau này của Biển Tố Vấn rất thê thảm.

"Đối phó với loại yêu nữ như người thì không thể dùng lời. Về phần

ta có thể bị vứt bỏ hay không thì người thật lo lắng quá rồi, ta với bạn trai ta rất ân ái đấy." Biển Tố Vấn may mắn không đem lời của Thiều Oản Oản để ở trong lòng.

Thiều Oản Oản khó thở, còn muốn hùng hùng hổ hổ vài câu, nhưng mà độc tính bỗng nhiên phát tác lên, ngay cả lời đều nói không có thứ tự, tầm nhìn cũng dần trở nên mơ hồ.

T @@@

Chương 678: Gừng Càng Già Càng Cay (1)

Rõ ràng trước mắt có hai nữ nhân, nhưng Thiều Oản Oản lại hoảng hốt cảm thấy đây là hai nam nhân. . .

Thiều Oản Oản biết rõ ràng được hiệu, tất nhiên là biết rõ đây là ảo giác, nhưng căn bản không có cách kiềm chế, nhưng may mà thân thể bị hạn chế, không thể động đậy, nếu không thì khả năng đã nhào tới.

Biển Tố Vấn ôm ngang Thiều Oản Oản, chuẩn bị đi sang phòng bên cạnh từ cửa nhỏ.

"Lúc đó Thiều Oản Oản nhìn chuyện xấu hổ của người, người có muốn tận mắt nhìn thấy Thiều Oản Oản bị bắt nạt thế nào hay không? Sau đó đích thân quay video một chút?" Biển Tố Vấn đi ra mấy bước, bỗng nhiên hỏi Mộ Nam Chi.

"Thôi, thôi bỏ đi." Mộ Nam Chi lung lay đầu.

Nàng ngược lại có chút muốn nhìn chuyện xấu hổ của Thiều Oản Oản, nhưng mà thế này không thể nghi ngờ sẽ nhìn thấy bạn trai của Biển Tố Vấn.

Không để dơ bẩn con mắt, tất nhiên là bỏ đi ý nghĩ này.

Căn phòng bên cạnh.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy tất cả cuộc trò chuyện, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Đem mình thành người công cụ thật sao?

Lúc trước Thiều Oản Oản làm thế còn có thể thông cảm được, nhưng thao tác này của Biển Tố Vấn là xảy ra chuyện gì? Cũng quá mơ hồ một chút rồi.

Chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân của một tấm thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính khác.

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Biển Tố Vấn cũng không phải là loại người cực đoan kia, tuy nghĩ muốn báo thù cho tử muội tốt Mộ Nam Chi, nhưng có rất nhiều loại phương thức báo thù.

Thế nhưng Biển Tố Vấn lại lựa chọn loại phương thức này, thế này thật sự là quái dị một chút.

Tuy cái phương thức này rất có hiệu quả khi nhìn từ mặt ngoài.

Trong lúc suy tư, Biển Tố Vấn đã ôm Thiều Oản Oản đang lơ mơ đi tới.

Vương Hạo Nhiên sợ bị phát hiện, lập tức nhắm mắt nằm thẳng, không động loạn.

Cái thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính này cũng quá hồ một ít rồi.

Lúc đầu hắn còn trông cậy vào nó để có thể nhận được kỳ ngộ tương tự như rơi xuống vực sâu đại nạn không chết, sau đó thu được truyền thừa tu tiên, nhưng nhìn từ tình huống trước mắt tình huống này thì khẳng định không có chuyện đó.

Kỳ ngộ mà cái thẻ trải nghiệm kỳ ngộ của nhân vật chính thứ hai không khác lắm so với kỳ ngộ mà thẻ trải nghiệm kỳ ngộ nhân vật chính thứ nhất tạo ra. Tại sao không dứt khoát đổi tên đi? Đây không phải là thẻ kỳ ngộ nha!

Nhưng chửi bậy thì chửi bậy, giờ phút này tên đã ở trên giấy, nên làm cái gì. . .

Là hăng hái hay phản kháng?

Hay là mặc kệ số phận đây?

Vương Hạo Nhiên chuyển động đầu óc, cấp tốc vận chuyển, suy tính phương án giải quyết.

Tuy là bị Biển Tố Vấn bố trí, nhưng chuyện này cũng không khó tiếp nhận như vậy, ngược lại còn cảm thấy Biển Tố Vấn thật là đáng yêu.

. . .

So sánh với nhau, Vương Hạo Nhiên vẫn thiên hướng mặc cho nàng sắp xếp.

Thế nhưng sau này nên làm sao bây giờ đây? Nên đối mặt với Thiều Oản Oản thế nào?

Chính mình giả mạo lão tổ Độc tông, sau này Thiều Oản Oản khẳng định không đến mức trả thù chính mình, nhưng trong lòng khẳng định sẽ chú ý.

Suy cho cùng độ thiện cảm của Thiều Oản Oản vẹn vẹn chỉ mới 40 mà thôi.

Hơn nữa, Thiều Oản Oản sẽ còn cảm thấy hấn có cố tình.

Suy cho cùng thân là Độc tông lão tổ, làm sao lại bị Biển Tố Vấn tính kế như vậy chứ?

Đến lúc đó Thiều Oản Oản khẳng định sẽ nghĩ: Ta kính trọng tôn sùng, tận tâm tận lực vì người làm việc, người lại có loại ý nghĩ kia với ta!

Bởi như vậy, thiết lập lão tổ cao cao tại thượng mà mình thiết lập sẽ đi toi.

Hấn còn trông cậy vào, để Thiều Oản Oản tiếp tục nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Cố Ngữ Nhu.

Nếu Thiều Oản Oản chú ý việc này, không chừng sẽ bỏ gánh không làm nữa.

Đến lúc đó, chính mình nên tìm ai đi giám thị Cố Ngữ Nhu đây?

Khương Cao Huyền bên kia đang giám thị Lăng Nam Tự, dù sao Khương Cao Huyền cũng là nam nhân, tuy không còn năng lực kia, nhưng để Khương Cao Huyền nhìn chăm chăm Cố Ngữ Nhu, vẫn không quá thích hợp.

Tốt xấu gì mình cũng là nam chính trong nữ tân, mặc dù là giả mạo, nhưng để người khác giới giám thị Cố Ngữ Nhu, vẫn tránh không được sẽ có loại cảm giác không thoải mái.

Lỡ như Cố Ngữ Nhu bị nhìn, vậy người thua thiệt cũng sẽ là mình nha?

Vẫn nên dùy trì quan hệ này với Thiều Oản Oản.

Tất nhiên, vẫn phải giải độc cho nàng.

Trong khi dâng lên ý niệm, Biển Tố Vấn ôm Thiều Oản Oản đi tới bên này.

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối kích phát một đạo chân khí, đánh vào trên mình Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn mới mở ra huyết vị của Thiều Oản Oản, chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện cảm giác choáng váng, chợt chậm chậm thoát lực, lập tức muốn ngã xuống mặt đất cùng với Thiều Oản Oản

Biển Tố Vấn đã mất đi ý thức, Vương Hạo Nhiên cũng không sợ bị phát hiện, trước mắt nhảy lên tiến đến, ôm Biển Tố Vấn cùng Thiều Oản Oản lại, tránh để cho các nàng ngã xuống đất va chạm.

Chậm chậm đặt Biển Tố Vấn lên giường, giúp nàng đắp kín mền.

Ngay sau đó, dùng chân khí giúp Thiều Oản Oản áp chế một độc tính một chút.

Hai con người của Thiều Oản Oản hiện ra ánh sáng mờ lung, khôi phục một ít thư thái.

"Lão tổ?" Thiều Oản Oản kinh ngạc.

"Sao người lại không cẩn thận như vậy, bị Biển Tố Vấn bắt lấy? Thật là làm mất mũi Độc tông mà." Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

"Biển Tố Vấn có một trợ thủ, người kia xem chừng có tu vi Hóa Kinh Tiểu Tông Sư trở lên, nhất thời ta có không quan sát, mới bị mắc

lừa." Thiều Oản Oản có chút xấu hổ, giải thích một chút, lập tức bỗng nhiên hiểu rõ một chuyện.

Vừa rồi nàng còn hiếu kỳ, Biển Tố Vấn tìm người nam nhân nào đối phó chính mình, thì ra là tìm lão tổ.

"Ta chỉ có thể giúp người tạm thời áp chế độc tính, người có mang theo giải được không, tranh thủ thời gian giải độc cho mình đi." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Sắc mặt của Thiều Oản Oản tái nhợt mấy phần, mồm mép run rẩy "Ta, ta không mang giải được."

"Lần trước người không mang thì thôi đi, lần này còn không mang theo giải được?" Kỳ thực Vương Hạo Nhiên sớm phát hiện, nhưng mặt ngoài cũng trách cứ một tiếng.

"Ta cũng không nghĩ tới chính mình sẽ trúng độc." Về mặt của Thiều Oản Oản đau khổ, mang theo một chút chờ mong nói: "Lão tổ người có mang theo sao?"

Wương Hạo Nhiên im lặng không nói.

v @@@

Chương 679: Gừng Càng Già Càng Cay (2)

vThiều Oản Oản lập tức hiểu rõ. Vấn đề tương tự, trước đây đã hỏi

qua lão tổ một lần, nhưng mà khi đó người gặp nạn là Mộ Nam Chi, nhưng lần này lại là chính mình. . .

Một cỗ tâm tình hoảng hốt từ trái tim của Thiều Oản Oản tuôn ra.

Nàng rất rõ ràng hiệu lực của độc tính này, không có giải dược thì nàng sẽ phải chết không nghi ngờ.

Trừ phi. . . Thiều Oản Oản bởi vì kinh hoảng mà mất đi tầm nhìn, lần nữa ngưng tụ lên, nhìn về phía lão tổ.

Vương Hạo Nhiên giả bộ không hiểu, trịnh trọng nói:

"Oản Oản, sau khi người chết, ta nhất định sẽ tìm Biển Tố Vấn báo thù, sẽ còn làm cho cả người Y Tiên Cốc chôn cùng với người, người yên tâm đi đi."

Nghe nói như thế, Thiều Oản Oản theo bản năng dâng lên một cỗ cảm động, thầm nghĩ lão tổ thật là bảo vệ thuộc hạ, coi trọng chính mình như thế.

Nhưng mà rất nhanh lại phát hiện có chút không đúng.

Kỳ thực nàng không phải chết chắc, vẫn có một chút hi vọng sống.

Có thể còn sống, ai sẽ muốn chết chứ?

"Lão tổ, ta. . . Ta còn chưa muốn chết, có biện pháp. . . biện pháp khác hay không?" Thiều Oản Oản dưới sự cầu sinh mà thúc đẩy, mở miệng hỏi thăm.

"Nếu có biện pháp khác thì khi đó ta đã có thể giải độc cho Mộ Nam Chi, hà tất phải làm như thế chứ? Người thật cho là ta ham muốn Mộ Nam Chi sao?" Vương Hạo Nhiên sầm mặt lại, ánh mắt phong phạm cao nhân chẳng thềm ngó tới.

"Lão tổ, ta không có ý đó." Thiều Oản Oản tranh thủ thời gian lắc đầu nói.

"Oản Oản, nếu trúng loại độc này thì tử trạng sẽ rất thê thảm, nếu như người muốn chết thoải mái một chút thì ta có thể cho người được chết thoải mái nhẹ nhàng hơn."

Trong mắt Vương Hạo Nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn, tựa như là lão tổ Độc tông giết người không chớp mắt vậy.

"Ta còn trẻ, không muốn chết!" Thiều Oản Oản sợ lão tổ trực tiếp nhanh nhẹn đưa chính mình lên Tây Thiên, vội vã ngăn trở một tiếng.

"Vậà người có ý tứ gì, muốn ta giúp người giải độc sao?" Sắc mặt của Vương Hạo Nhiên không ba động chút nào.

Nội tâm Thiều Oản Oản vùng vẫy chốc lát, cái cổ quét ngang, nói: "Lão tổ, ta biết phạm thượng là không đúng, nhưng. . . Nhưng người nể tình thuộc hạ rất trung thành với Độc tông, có thể cứu ta một mạng hay không?"

Ta chỉ chờ những lời này của người thôi đấy? Người nên sớm nói ra mới phải, miệng ta nói sắp khô rồi! Vương Hạo Nhiên âm thầm may mắn một chút, nhưng trên mặt bất động thanh sắc, cố tình trầm mặc một hồi, để nội tâm Thiều Oản Oản bối rối như là cái trống bị đập vậy, rồi mới lên tiếng:

"Thôi được, dù sao người cũng là thánh nữ của Độc tông, nếu chết đi thì đích thật là tổn thất của Độc tông ta."

Thiều Oản Oản nghe vậy, lập tức nói lỏng một hơi, nhưng rất nhanh lại thất vọng mất mát.

Nhưng vì cứu mạng, cũng không có biện pháp khác, dứt khoát khép hờ con mắt lại, yên lặng chờ đợi lão tổ tiến đến.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Thiều Oản Oản, thu được điểm 4000 phản phái, hào quang nữ chính của Thiều Oản Oản -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Thiều Oản Oản đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

【 đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 1000 điểm phản phái! 】

. . .

Xuyên thấu qua ngoài cửa sổ, bầu trời bên ngoài hơi lộ ra một ít màu trắng bạc.

Bất tri bất giác trời đã sáng.

Vương Hạo Nhiên bế Biển Tố Vấn tới trên mặt đất, mở ra huyết ngủ của nàng, tiếp đó trở về trên giường giả vờ ngủ.

Biển Tố Vấn thong thả tỉnh lại, ánh mắt có chút mờ mịt, nhưng sau đó chính là khủng hoảng.

Sao tự nhiên mình lại té xỉu, chẳng lẽ là Thiều Oản Oản hạ độc với mình?

Trong kinh hoảng, lập tức nhận biết tình huống, lại phát hiện không có dấu hiệu trúng độc.

Ánh mắt quét bốn phía, rất nhanh phát hiện hai người Vương Hạo Nhiên cùng Thiều Oản Oản.

Chỉ thấy hai người không nhúc nhích, chỉ có tiếng hít thở đều đều.

Biển Tố Vấn suy tư một chút, chỉ tưởng rằng lúc mở ra hạn chế của Thiều Oản Oản thì Thiều Oản Oản khôi phục tự do, cho nên công kích chính mình, điểm vào bên trên huyết vị của chính mình, làm cho chính mình ngất đi.

Chỉ thấy chung quanh một mảnh xóc xếch, đã biết xảy ra chuyện gì.

Có lẽ là sau khi Thiều Oản Oản làm mình ngất đi thì được tính phát tác, cũng căn bản không thể đối phó với chính mình, vội vàng đi giải độc.

Biển Tố Vấn nói thảm một tiếng nguy hiểm thật, lập tức lại phản ứng lại một việc. Đó chính là không có ghi hình lại quá trình, không thể uy hiếp được Thiều Oản Oản.

Nhưng nghĩ lại, Thiều Oản Oản đã trúng độc, vốn đã mơ mơ màng màng, ra ta cũng không biết nặng nhẹ, không nghĩ sẽ làm mình ngất đi một đêm.

Chính mình không có ghi chép quá trình, nàng không thấy nên sẽ không biết được.

Biển Tố Vấn tranh thủ thời gian đứng dậy, từ cửa nhỏ chuyển Thiều Oản Oản tới bên trong căn phòng bên cạnh.

Lúc Vương Hạo Nhiên tỉnh lại, còn tận lực điểm huyết vị của hấn, để hấn ngủ thêm một lát.

Mộ Nam Chi ở phòng bên cạnh một đêm không ngủ chút nào.

Tuy là hiệu quả cách âm của cửa nhỏ không tệ, nhưng có lẽ bởi vì động tĩnh quá lớn mà vẫn mơ hồ có thể xuyên thấu một ít âm thanh qua bên này.

Hỏi thử, sao nàng có thể ngủ yên được chứ?

Sau khi nghe âm thanh cửa nhỏ mở ra, Mộ Nam Chi nhanh chóng bò lên, lập tức nhìn thấy Biển Tố Vấn ôm ngang Thiều Oản Oản đi đến.

Chỉ thấy hai con người của Thiều Oản Oản đóng chặt, sắc mặt lại vừa tái nhợt vừa đỏ hồng, cho dù là trong giấc mộng, lông mày còn một mực nhíu lại.

Có thể nghĩ mà biết, nàng chịu tội không nhẹ.

Mộ Nam Chi không khỏi nhớ tới trước đây nguyên rủa Thiều Oản Oản qua một lần, nói nàng không sớm thì muộn cũng sẽ gặp báo ứng.

Cái báo ứng này, rõ ràng nổi lên nhanh như vậy. . .

Khả năng này chính là hại người cuối cùng lại hại mình đây mà?

Trong lòng Mộ Nam Chi lộ ra vẻ tức giận nghĩ đến.

Biển Tố Vấn thả Thiều Oản Oản tới trên mặt đất, tiếp đó có chút thô lỗ lat tỉnh nàng.

Thiều Oản Oản cực kỳ mệt nhọc, chậm rãi mở mắt ra.

Vừa mở mắt, chính là đối thủ Biển Tố Vấn của mình, mới nhắc lên tay có chút vô lực, cũng bị Biển Tố Vấn vượt lên trước chế trụ.

A @@@

Chương 680: Bên Thắng Lớn Nhất

"Thật không nghĩ tới, yêu nữ cũng có một ngày này." Biển Tố Vấn nhìn có chút hả hê cười cười, lấy điện thoại di động ra lung lay "Hiện tại ta cũng có nhược điểm của người, muốn hay không muốn làm giao dịch, chúng ta trao đổi một thoáng?"

Thiều Oản Oản hừ lạnh một tiếng. Nàng tất nhiên biết Biển Tố Vấn đang nói dối, nhưng cũng không định vạch trần, bằng không thì thân phận của lão tổ có khả năng sẽ bại lộ.

Sau khi suy nghĩ một chút, dứt khoát không trả lời.

"Không trao đổi sao? Vậy thì mỗi người cảm tốt. Nhưng mà ta cảnh cáo người, nếu đoạn video liên quan đến Nam Chi truyền ra ngoài, đoạn video này của người cũng sẽ được truyền đi, rõ chưa?" Biển Tố Vấn có chút chột dạ, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm nghị uy hiếp nói.

Thiều Oản Oản không nói, xem như chấp nhận.

Biển Tố Vấn nói láo, sao nàng lại không thể?

Kỳ thực hai bên cũng không có đem chuỗi, theo ý tứ của Biển Tố Vấn, kỳ thực cũng chưa hẳn không thể.

Thiều Oản Oản không để ý tới Biển Tố Vấn, mà là nhìn về phía Mộ Nam Chi "Hiện tại chúng ta xoá bỏ toàn bộ."

Mộ Nam Chi nhíu nhíu mày. Chính mình mất đi lần đầu, căn bản không trở lại, việc này sao có thể xem như xoá bỏ toàn bộ được?

Nhưng tuy là chú ý, nhưng Thiều Oản Oản cũng bỏ ra cái giá lớn,

mà chính mình cũng không cần lo lắng bí mật kia sẽ bị vạch trần ra ngoài.

Chỉ là, Mộ Nam Chi chung quy cảm thấy Thiều Oản Oản cũng không có hiện ra vẻ đau lòng khi mất đi thứ quan trọng kia.

So sánh với vẻ suy sụp trước đó của mình thì Thiều Oản Oản tốt hơn quá nhiều.

Trong lòng Mộ Nam Chi thấy có chút không công bằng, nhưng cũng không tiếp tục làm cái gì với Thiều Oản Oản.

Suy cho cùng lúc trước nàng không có nghĩ qua muốn giết mình.

"Tố Vấn, thả nàng ra đi." Mộ Nam Chi nói.

Biển Tố Vấn gạt đầu, mở ra hạn chế trên mình Thiều Oản Oản.

Thiều Oản Oản khôi phục tự do, lập tức đứng dậy từ trên sàn lạnh giá, nhưng hành động hơi mạnh một chút, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, mày nhíu lại càng chặt.

"Muốn ta cho người một chút được hay không? Ta có thể tính người rẻ hơn một chút." Biển Tố Vấn trêu chọc cười cười.

Thiều Oản Oản hung tợn nhìn chằm chằm nàng một chút "Không cần!"

Tuy là nàng chủ yếu nghiên cứu độc thuật, nhưng vẫn hiểu một ít đối với y lý, vấn đề đó tự nàng có thể giải quyết.

Thiều Oản Oản giãy dụa đứng dậy, đi lại chậm chạp, từ cửa chính của căn phòng đi ra ngoài.

Dọc đường, bởi vì mất đi cái gì, trong lòng cảm giác có một tia buồn vô cớ, nhưng cũng không có cảm thấy khó mà tiếp nhận.

Lão tổ là nhân vật lợi hại như vậy, hạ thấp tư thái giải độc cho mình, mình còn có oan ức gì? Từ một mức độ nào đó thì nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

"Bây giờ ta có được tính là nửa tông chủ phu nhân hay không đây?"

Thiều Oản Oản không khỏi toát ra ý nghĩ này, nhưng ý niệm này dâng lên không được mấy giây đã bị dập tắt

Bởi vì cảm thấy có chút ý nghĩ hão huyền.

Lão tổ là ma đầu giết người không chớp mắt, làm sao lại có tình cảm chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Một bên khác.

Sau khi Biển Tố Vấn nhìn thấy Thiều Oản Oản rời khỏi thì bỗng nhiên nói với Mộ Nam Chi:

"Bạn trai ta ở ngay bên cạnh, hiện tại ngủ say như chết. Không phải người hiếu kỳ bạn trai ta như thế nào sai? Muốn bí mật đi qua liếc một chút hay không?"

"Vẫn là thôi đi, ta sợ thấy cái không nên thấy, người sẽ ghen." Mộ Nam Chi dờ khóc dờ cười nói.

"Làm sao lại thế? Nếu là người khác thì có khả năng ta sẽ ghen, nhưng chúng ta là tỷ muội tốt, ta không nhỏ mọn như vậy đâu." Biển Tố Vấn trêu ghẹo nói.

"Ta cũng có bạn trai, ai mà thèm nhìn bạn trai của người. Vẫn là dưới tình huống chính thức rồi người lại giới thiệu cho ta biết một chút" Mộ Nam Chi từ chối nói.

"VẬY ĐƯỢC RỒI."

Biển Tố Vấn nhún vai, tự nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu. Từ cửa nhỏ đi vào căn phòng bên cạnh, nhanh chóng dọn dẹp dấu tích xốc xếch xung quanh một chút.

Lại nói, kỳ thực chủ yếu xử lý vết máu ở trên giường.

Sau khi làm tốt những cái này, Biển Tố Vấn vậy mới đi tới bên cạnh Vương Hạo Nhiên, mở ra huyết ngủ của qun.

Nhưng mà vẫn không thấy Vương Hạo Nhiên tỉnh lại.

Biển Tố Vấn cười nhẹ, nắm lấy đầu tóc của mình, gãi gãi cái mũi của hần.

Vương Hạo Nhiên gãi gãi lỗ mũi, tiếp đó giả bộ như bị đánh thức, mở ra cặp mắt buồn ngủ mông lung.

"Tỉnh lại rồi sao." Tinh thần của Biển Tố Vấn phần chần nhìn về phía hần cười cười, nhưng trong lòng vẫn có một ít chua xót.

Suy cho cùng đem bạn trai của mình cho người khác mượn, trong lòng ít nhiều cũng có chút ít không thoải mái.

Nhưng nhớ tới dáng vẻ thê thảm chật vật kia của Thiều Oản Oản, cổ chua xót này lại giảm bớt rất nhiều.

"Người dậy sớm như thế sai." Vương Hạo Nhiên có vẻ như rất bộ lơ mơ.

"Đúng vậy." Biển Tố Vấn gật đầu một cái, chớp chớp hai mắt thật to "Xem ta nói có đúng không, bệnh của ta quả nhiên tốt lên rồi."

Ngụ ý là chỉ điểm một số việc tối hôm qua.

Hiệu quả khi thêm liệu có mê choáng cùng gây ảo ảnh vào rượu, nàng có thể vững tin, Vương Hạo Nhiên căn bản nhớ không rõ buổi tối cụ thể xảy ra cái gì, nhiều nhất chỉ cảm giác được mơ hồ.

Nguyên nhân mà nàng nói như vậy, tự nhiên là muốn để Vương Hạo Nhiên cho là mình một mực ở bên cạnh hắn.

"Bệnh của người tốt lên rồi, ta cảm giác đầu còn có chút choáng." Vương Hạo Nhiên vuốt vuốt huyệt thái dương, hình như có chút không thoải mái.

Biển Tố Vấn lập tức phản ứng lại, khả năng là dược hiệu còn không có hoàn toàn tán đi.

"Khả năng là mệt nhọc quá mức, bình thường thôi." Biển Tố Vấn giải thích một chút, tiếp tục vuốt tay ra "Ta giúp người xoa bóp đầu thì sẽ không sao nữa."

Một lát sau, Vương Hạo Nhiên tức thời giả bộ phần chấn "Tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy là tốt rồi." Biển Tố Vấn trong bóng tối hơi thở hơi, nhìn đồng hồ "Đi thôi, chúng ta đi ăn điểm tâm."

Vương Hạo Nhiên nhìn ngoài cửa sổ một chút, chỉ thấy trời còn không có sáng choang "Trời mới sáng một hồi, hiện tại đi ăn điểm tâm cũng quá sớm một chút rồi nha." Trong khi nói chuyện, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái nhìn Biển Tố Vấn.

Chương 681: Lăng Nam Tự Xuất Viện (1)

cBiển Tố Vấn sửng sốt một chút, có linh ngộ, cũng có chút ý động, nhưng mà nhớ tới tỷ muội tốt của mình còn đang ở kế bên.

"Người không đi thì thôi, tự ta đi ăn điểm tâm, buổi sáng ta còn có hẹn với bệnh nhân, phải khám bệnh cho người ta nữa đấy."

Dứt lời, lập tức muốn chạy trốn chết.

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối hậm hực.

Tính toán xong chính mình rồi muốn chạy? Nào có chuyện tốt như vậy.

Nếu không ở trong bóng tối trả thù một chút thì khó mà chịu.

Trong căn phòng bệnh nào đó của bệnh viện.

Lăng Nam Tự thay đổi quần áo bệnh nhân, mặc vào quần áo bình thường, đang thu thập đồ dùng hàng ngày.

Một lát sau, một tráng hán giống như cột điện cầm mấy tờ giấy đi đến, "Đã làm xong thủ tục xuất viện rồi, có thể đi."

Nói xong, lên trước nhận lấy túi đồ dùng hằng ngày trong tay của Lăng Nam Tự, một mặt nhu tình mà nói:

"Những việc nặng này cứ để ta làm cho."

Ánh mắt của Lăng Nam Tự phức tạp.

Khoảng thời gian hán nằm viện này, đều là tráng hán này chăm sóc,

có thể nói rất chu đáo.

Lúc đầu trong lòng của Lăng Nam Tự mang ghen ghét, nhưng theo khoảng thời gian ở chung này, dần dần tiêu tán vẻ chán ghét đối với tráng hán này, thậm chí. . . Còn có một loại cảm giác ỷ lại khó hiểu.

Lăng Nam Tự biết cái này cực kỳ không thích hợp, rất muốn thoát khỏi loại cảm giác này. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt trở nên kiên định lên.

"Triệu Thiết Trụ, đây là do người thiếu nợ ta, ta sẽ không cảm kích." Lăng Nam Tự lạnh giọng nói.

Bên trong khoảng thời gian ở chung này, hán đã biết được tên của tráng hán như cột điện này.

Cái tên này cực kỳ quê, quả thực quê đến bỏ đi, nhưng tràn đầy một loại khí tức dương cương.

Tất nhiên, cái này vền vẹn chỉ là Lăng Nam Tự cảm thấy như vậy mà thôi.

Triệu Thiết Trụ ở phía trước dẫn đường, mang theo Lăng Nam Tự đi ra bệnh viện, lên một chiếc xe con.

"Nam Tự, người trở về nhà hay là đi đến trường học?" Sau khi lên xe, Triệu Thiết Trụ mở miệng hỏi.

"Trường học." Lăng Nam Tự lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Có ngay." Triệu Thiết Trụ vui cười đồng ý, khởi động xe.

Lăng Nam Tự ngồi ở ghế say, đối với chuyện xảy ra gần đây chỉ cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, sau ngày hôm nay không muốn

gặp tên Triệu Thiết Trụ này nữa.

Bởi vì Lăng Nam Tụ cảm giác, nếu tiếp tục tiếp xúc cùng Triệu Thiết Trụ tiếp xúc thì có khả năng tâm lý của mình sẽ hoàn toàn bắt đầu vụn vẹo.

Ta là nam nhân, là nam nhân! Phải ưa thích nữ nhân mới đúng!

Lăng Nam Tụ lại không ngừng tấy não cho mình.

Trong bất tri bất giác, bỗng nhiên cảm giác được xe dừng lại.

Lăng Nam Tụ trong lúc suy nghĩ miên man lấy lại tinh thần, ánh mắt lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ xe một chút, phát hiện chỗ xe dừng lại không phải là cửa trường học, mà là một nơi ở vùng ngoại thành vắng vẻ người.

Trong lúc kinh ngạc, từ ngoài cửa sổ thu về ánh mắt, nhìn về Triệu Thiết Trụ ở ghế lái.

Chỉ thấy, giờ phút này Triệu Thiết Trụ đang dùng một mặt thềm thường nhìn xem chính mình.

Lăng Nam Tụ cảm giác được có chút không ổn, muốn mở cửa xe chạy trốn, nhưng không biết bởi vì khẩn trương hay nằm viện lâu, có chút suy yếu, dĩ nhiên không có sức để nhắc nổi chân lên/

Không bao lâu, một đạo thân ảnh đen nghịt dần dần khuếch đại trong tầm mắt của Lăng Nam Tụ.

Hơi nóng hít thở của nam nhân phả vào mặt.

Lần này, Lăng Nam Tụ không có cảm giác được sợ hãi, ngược lại. .
. Ngược lại là có loại chờ mong quỉ dị.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến định hướng của nhân vật chính Lăng Nam Tự xuất hiện chéch đi nghiêm trọng, thu được 2400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tự -120, hào quang phản phái của kí chủ +120! 】

Vương Hạo Nhiên: "!!!"

...

Một chiếc xe đứng ở cửa học viện nghệ thuật, Lăng Nam Tự từ đó đi xuống.

"Nam Tự, lúc ta rảnh sẽ tới tìm ngươi." Triệu Thiết Trụ gửi cho Lăng Nam Tự một cái ánh mắt tràn ngập mỉa mai của nam nhân.

Lăng Nam Tự rất muốn nói kêu sau này Triệu Thiết Trụ có bao xa thì lăn bao xa, nhưng lời đến khóe miệng thì lại có chút không nở nói ra.

Trong lúc do do dự dự, Triệu Thiết Trụ đã lái xe rời khỏi.

Lăng Nam Tự đưa mắt nhìn, cho đến khi xe hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn vậy mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. Tay vươn vào trong túi quần, móc ra một tấm chi phiếu.

Tấm chi phiếu này có hạn mức một trăm vạn, chính là Triệu Thiết Trụ cho hắn.

Lăng Nam Tự kinh ngạc nhìn một chuỗi con số kinh tâm bên trên chi phiếu, có chút hoảng hốt.

Gia cảnh của hắn cũng không phải rất tốt.

Trong nhà vì gánh nặng học phí của hắn học học viện nghệ thuật,

cơ hồ là móc rỗng vốn liếng.

Có một trăm vạn này hẳn có thể cải thiện điều kiện sinh hoạt để người nhà trải qua cuộc sống hơi tốt một chút.

Hơn nữa, một trăm vạn này vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu.

Bởi vì Triệu Thiết Trụ nói, chỉ cần mình nghe lời thì sau này sẽ có tiền tiêu không hết. . .

Sự ỷ lại đối với Triệu Thiết Trụ cùng biến hóa hóa bên trên tâm lý, tăng thêm muốn cho người nhà trải qua cuộc sống đầy đủ, dưới sự thúc đẩy, Lăng Nam Tự cũng không có từ chối, mà tiếp nhận chi phiếu một trăm vạn này.

Ở trong lòng Lăng Nam Tự, có một thanh âm nói cho hắn biết, một khi dùng tiền này thì có khả năng sau này không quay đầu lại được, sẽ càng lún càng sâu.

Một thanh âm khác nói cho hắn biết, một trăm vạn này nếu không cần thì phí! Dù sao đã như vậy, một lần, hai lần, hoặc là nhiều lần hơn, có cái gì khác biệt đâu? Chẳng lẽ người chưa thấy nữ sinh xinh đẹp của học viện nghệ thuật vót đến nhọn cả đầu muốn bên cạnh người giàu có sao?

Mà người thì sao? Thân là một nam nhân, lại có thể nhận được đủ những điều kiện mà những nữ nhân không biết xấu hổ kia mơ ước.

Người còn có cái gì không vừa lòng?

Hai thanh âm tranh chấp trong lòng của Lăng Nam Tự.

Suy cho cùng âm thanh thứ hai chiếm cứ vị trí chủ đạo.

Dù sao đã ăn thua thiệt rồi, không bằng dùng để kiếm lời một ít tiền, đợi sau khi kiếm lời đủ, đến lúc đó triệt để thoát khỏi Triệu Thiết Trụ,

như vậy không được sao?

v @@@

Chương 682: Lăng Nam Tự Xuất Viện (2)

Hoặc là, cho dù không thể thoát khỏi thì chính mình cũng có thể có cuộc sống của mình.

Mỹ nữ ở học viện nghệ thuật nhiều như vậy, trước đây chính mình không có tiền, căn bản không dám có ý tưởng.

Nhưng bây giờ khác biệt, tay mình nắm một trăm vạn, theo đuổi nữ sinh của học viện nghệ thuật không phải là chuyện dễ dàng sao?

Lăng Nam Tự ở trong lòng an ủi chính mình, để chính mình càng yên tâm thoải mái một ít. Hít sâu một hơi, đi về phía trong sân trường.

Dọc đường, gặp được một ít nữ sinh ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

Lăng Nam Tự liên tiếp ném đi ánh mắt quan sát, nhưng không biết rõ chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không có cảm giác vui sướng khi gặp được mỹ nữ như trước kia, ngược lại có loại cảm giác đố kỵ cùng thèm muốn không hiểu.

Là một nam nhân không nên có loại tâm tính này mới đúng, cái này hoàn toàn là tâm tính của nữ nhân!

Lăng Nam Tự chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, rất muốn thoát khỏi loại tâm tính này, nhưng hết lần này tới lần khác đều không thể vung đi tâm tính này.

Vương Hạo Nhiên đi tới trường học.

Thời gian nghỉ giữa khóa, nghe điện thoại của Tả Khâu Trầm Ngư gọi tới.

"Đã làm theo người nói, thủ hạ của ta đã cho Lăng Nam Tự một trăm vạn, Lăng Nam Tự cũng tiếp nhận." Tả Khâu Trầm Ngư báo cáo một tiếng.

Kết quả này hoàn toàn ở trong dự liệu, Vương Hạo Nhiên cũng không có cảm thấy ngạc nhiên.

"Ừm, làm tốt lắm." Sau khi tán dương một tiếng, Vương Hạo Nhiên nói tiếp:

"Ban thưởng cho tiểu đệ công lực Lăng Nam Tự một trăm vạn, mặt khác nói cho hắn biết, nếu như hắn có thể kích động Lăng Nam Tự để hắn đi phẫu thuật, còn có thưởng lớn siêu cấp ngoài định mức."

"Người thật là hào phóng nha." Tả Khâu Trầm Ngư kinh ngạc nói.

"Làm sao vậy, đau lòng tiền của ta sao?" Vương Hạo Nhiên cười cười. Mấy trăm mấy ngàn vạn, hắn còn thật không quan tâm, chủ yếu là thú vị, muốn để đại lão nữ trang này biến thành nữ nhân.

"Tiền là của người, người muốn tiêu như thế nào thì là quyền của người, ta chỉ là một lão bà không được sủng ái, nào dám quơ tay múa chân chứ."

Cách điện thoại, Vương Hạo Nhiên đều có thể gửi được đồ kị nòng đấm.

Lại nói, sau khi xác định quan hệ với Tả Khâu Trầm Ngư thì một mực phôi lấy nàng, thậm chí đều không có ăn một bữa cơm với nàng, cũng khó trách nàng sẽ u oán như vậy.

Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy có chút băn khoăn, suy cho cùng đều là hấn chỉ huy nàng làm việc, tốt xấu gì cũng phải an ủi người ta.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên mở miệng nói:

"Ta nhớ không lầm thì hình như người còn thiếu nợ ta một cái tiền đặt cược nha?"

"Đã qua mấy tháng rồi, người còn nhớ kĩ vậy sao?" Tả Khâu Trầm Ngư có chút chua xót mà nói.

"Người có rảnh không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Nếu như ta không rảnh thì cũng sẽ cố gắng sắp xếp, ngược lại người thật bận rộn này, có rảnh hay không đây?" Tả Khâu Trầm Ngư mừng rỡ một chút, không khỏi có chút mong đợi.

"Gửi địa chỉ tới đi, ta đi tìm người." Sau khi Vương Hạo Nhiên nói xong thì trực tiếp ngắt điện thoại.

Đình linh linh.

Âm thanh chuông vào học bỗng nhiên vang lên.

Những học sinh khác nhận nhịp trở về phòng học, Vương Hạo Nhiên cũng trực tiếp đi đến văn phòng của Liễu Nguyệt.

Đi tới bên ngoài cửa phòng làm việc, trực tiếp đẩy cửa vào.

Liễu Nguyệt dựa vào bàn đang nhìn một ít gì đó, sau khi nghe được động tĩnh thì không cần ngẩng đầu thì cũng biết là Vương Hạo Nhiên tới.

Bởi vì chỉ có gia hỏa này vào phòng làm việc của mình mà không gõ cửa.

Chỉ là Liễu Nguyệt không khỏi có chút bối rối.

"Người điên rồi sao, sao lại tới giờ này, thật không coi thanh danh của ta là chuyện đáng kể sao."

Liễu Nguyệt xấu hổ trách cứ một câu, lập tức bỗng nhiên cảm thấy cũng không có gì lớn, dù sao cũng đã tới, lại nói:

"Thôi bỏ đi, cân nhắc khóa trái một chút."

Dứt lời, bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, đi lại mấy bước ở bên cạnh. Không còn bàn làm việc che chắn, một đôi chân dài thẳng tắp cũng sôi nổi ở trước mắt.

Tóc đen, tăng thêm váy tơ bao mông bao khóa chân dài, ba vòng thật sự rất đẹp.

Chỉ là, Vương Hạo Nhiên cũng không phải đến tìm Liễu Nguyệt nói chuyện trời đất.

"Liễu giáo sư, ta muốn xin phép nghỉ." Dáng vẻ của Vương Hạo Nhiên bộ dạng hoàng nói.

Liễu Nguyệt sửng sờ, không kiềm nổi có chút lúng túng, đi ngang Vương Hạo Nhiên một chút, ngồi về trên ghế làm việc, bày ra kiêu ngạo "Sao lại xin nghỉ phép, người đi làm cái gì sao?"

"Phụ thân ta bị bệnh, ta đi qua thăm một chút." Vương Hạo Nhiên

chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

Lúc đầu Liễu Nguyệt còn muốn làm khó xử một chút, sau khi nghe nói như thế thì thay đổi sắc mặt, liền nói ngay:

"Thúc thúc bị bệnh sao, vậy người đi đi, ta giúp người xin phép, mặt khác thay ta nói với thúc thúc. . ." Nói đến một nửa, phát giác chính mình không phải chính chủ, cũng chỉ có thể đổi giọng nói: "Thay thất muội ân cần thăm hỏi thúc thúc một tiếng nha."

"Cảm ơn Liễu giáo sư, gặp lại Liễu giáo sư." Vương Hạo Nhiên phát phát tay, rời khỏi văn phòng.

Ngay sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi không lâu, văn phòng lại vang lên tiếng đập cửa.

Là Lâm Mặc tới.

"Liễu giáo sư, chuyện ta thụ khóa có chuyển biến gì không?" Lâm Mặc mong đợi hỏi.

"Ta còn chưa có làm thông tư tưởng làm việc với Vương Hạo Nhiên, tạm thời vẫn không thể để người thụ khóa." Liễu Nguyệt đáp lại một tiếng, đồng thời vẽ lên một cái bánh nướng:

"Không nên gấp gáp, chắc chắn sẽ có lúc để người thụ khóa, thủ hạ nghiên cứu sinh của ta, cho tới bây giờ không có nói là đạo sư nói mà không làm được."

Lâm Mặc thấy thần sắc của Liễu Nguyệt nghiêm túc, tạm thời tin, cảm kích nói:

"Đề Liễu giáo sư hao tâm tổn trí."

"Bổn phận của ta mà thôi." Liễu Nguyệt thản nhiên nói.

Thấy Liễu Nguyệt cần phải làm việc, Lâm Mặc cũng không tốt tiếp tục quấy rầy, sau khi chào hỏi một tiếng thì quay người rời khỏi phòng làm việc.

Thần sắc của Lâm Mặc có chút sàu khổ.

Tuy là Liễu Nguyệt đồng ý, nhưng không có cho một cái thời gian cụ thể, chính mình cũng không biết lúc nào mới có thể dạy cho học sinh.

Đối với chuyện thụ khóa, hắn vẫn rất cấp bách cắt.

Bởi vì gần đây hắn phát hiện, phương diện nào đó trên thân thể của mình xảy ra một chút vấn đề.

A @@@

Chương 683: Lâm Mặc Đầu Tư

Mới đầu, còn tưởng rằng là tinh thần không tốt, cho nên không nhắc lên được sức mạnh, nhưng xem cả mười phút hoàn toàn không có một chút cảm giác.

Rất rõ ràng là phương diện nào đó đã xảy ra vấn đề.

Nhưng mà Lâm Mặc cũng không có liên tưởng đến chuyện là bị người ám toán, mà là tưởng rằng cái thân thể này quá mức hư nhược.

Suy cho cùng lúc xuyên qua, thân thể này đã có dấu hiệu đột tử.

Thân thể hư nhược như thế, phương diện nào đó có vấn đề thì cũng hiểu được.

Sau khi Lâm Mặc biết được điểm ấy thì tự nhiên muốn mau chóng thay đổi.

Nhưng ý niệm hàng đầu của hắn cũng không phải đi đến bệnh viện chữa trị.

Loại khuyết điểm này, đi bệnh viện thật mất thể diện, hơn nữa đi đến bệnh viện còn chưa nhất định có thể trị hết, còn phải tốn không ít tiền.

Hệ thống của hắn có thể dùng điểm tán thành tăng lên tố chất thân thể, trong đó có một hạng năng lực nam nhân.

Lúc này, loại năng lực này là phụ.

Nếu có đầy đủ điểm tán thành thì có thể đem loại năng lực này trực tiếp điều tiết làm chính.

Đến lúc đó, tự nhiên là có thể khôi phục năng lực, đồng thời tăng trị số lên cao, năng lực cũng sẽ càng mạnh.

Chỉ là, cái này cần rất nhiều điểm tán thành.

Khoảng thời gian này Lâm Mặc đã vất vả góp nhặt một ít, nhưng còn không đủ đem số âm của hạng năng lực kia điều chỉnh thành số dương.

Thụ khóa không thể nghi ngờ là phương thức tăng điểm tán thành lên nhanh nhất, nhưng mà hiện tại điều kiện không cho phép.

Biểu diễn kỹ thuật chơi bóng rổ cũng là một phương thức.

Nhưng mà bởi vì bị chuyện trò mèo lẩn trước trên sân bóng rổ, Lâm Mặc vừa đến sân bóng sẽ dẫn đến một ít người nghị luận âm ỉ.

Lâm Mặc nghe được những âm thanh này, chỉ cảm thấy toàn thân không dễ chịu, căn bản không biểu diễn được.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là do đám người Lưu Hoa lớp 113 quấy rối.

Ý niệm chơi bóng rổ để kiếm điểm tán thành, hiện tại Lâm Mặc trực tiếp bỏ đi.

Lâm Mặc khơi thông hệ thống, nhìn thấy điểm số mà mình khó khăn góp nhặt được, lập tức làm ra một cái quyết định.

Trước không dùng những điểm tán thành này để cải thiện thân thể, trực tiếp dùng những điểm tán thành này để đầu tư một chút.

Nói đơn giản một chút chính là đổi lấy một hạng năng lực, tiếp đó mượn dùng loại năng lực này đi trang bị, mượn cái này để thu được điểm tán thành.

Lâm Mặc tra xét trong cửa hàng của hệ thống, rất nhanh đã chọn trúng một cái "Kỹ năng chơi dương cầm cấp Đại Sư" .

Điểm tán thành trước mắt đủ để đổi lấy loại năng lực này.

Lâm Mặc không chút do dự đổi.

Bên trong đại học Thanh Linh có khoa âm nhạc, trong đó càng có một vị giáo sư cấp nữ thần nổi danh.

Một trong những nguyên nhân mà Lâm Mặc chọn đổi loại năng lực này là do muốn đến gần vị nữ thần giáo sư của khoa âm nhạc này.

Lúc này đang là buổi chiều, là thời gian nhàn hạ, các học sinh không cần lên lớp.

Là cơ hội tốt để trang bức.

Lâm Mặc hào hứng đi về phía cao ốc của khoa âm nhạc.

Trong cao ốc của khoa âm nhạc truyền đến một ít âm thanh học sinh đàn tấu nhạc khí, trong đó bao gồm cả tiếng đàn dương cầm.

Lâm Mặc đi vào trong cao ốc của khoa âm nhạc, lần theo âm thanh đi tới một bên ngoài một căn phòng đàn.

Tiếng đàn dương cầm chính là từ truyền tới từ bên trong.

Cái tiếng đàn dương cầm này cực kỳ lưu loát, chuẩn âm cực cao, hiển nhiên không có khả năng là do học sinh đánh ra.

Lâm Mặc đi vào, chỉ thấy bên trong phòng đàn có chút học sinh đứng xung quanh một chiếc đàn dương cầm lẳng lẳng lắng nghe.

Bởi vì tầm nhìn bị ngăn, Lâm Mặc cũng không thấy rõ người đánh đàn dương cầm là ai.

Nhưng mà lấy trình độ đánh đàn này ít nhất cũng là một vị lão sư nha?

Lâm Mặc trầm nghĩ.

Không bao lâu, một bài khúc dương cầm đã hạ xuống.

Một giọng nữ nhu hòa dễ nghe chậm chậm mở miệng, đang giảng giải cho các học sinh.

Dù chưa thấy người, nhưng Lâm Mặc chỉ nghe thanh âm đã cảm

tâm hoa nô phóng.

Âm thanh đều dễ nghe như vậy, một thân chắc hẳn sẽ càng đẹp chứ?

Có thể chính là bị nữ thần giáo sư của khoa âm nhạc Khâu Thiển Vi hay không đây?

Lâm Mặc kìm nén không được, bước chân di chuyển về phía trước, đến gần đầu nguồn phát ra âm thanh.

Rất nhanh, đi tới xung quanh các học sinh, từ khe hở của đám người nhìn lại, Lâm Mặc thấy rõ vị chủ nhân của âm thanh êm tai kia.

Hai mắt của Lâm Mặc trợn lên, đáy mắt có vẻ chấn kinh, ngạc nhiên cùng không thể tin hiện ra.

Từ phương hướng của Lâm Mặc nhìn thấy nữ nhân đang giảng dạy cho các học sinh có tuổi khoảng ba mươi lăm, thân hình cồng kềnh, mắt nhỏ híp lại, mặt như bánh nướng, làn da còn như muốn mạng...

Tất cả những thứ đó đều rất "phối hợp" với nhau, nhưng thứ duy nhất không "phối hợp" với những thứ đó chính là âm thanh của nàng. Hết thảy tất cả, đều nhìn rất bất hợp lý.

Âm thanh tự nhiên lại đặt ở trên người một nữ nhân có bộ túi da xấu xí, thật sự là phung phí của trời mà.

Âm thanh hay thật.

Lâm Mặc âm thầm cảm thán lên, trong lòng còn có một chút khó chịu.

Lúc đầu hẳn còn tưởng rằng đây là vị nữ thần khoa âm nhạc Khâu Thiển Vi, thế nào lại là một nữ nhân khó coi như vậy.

Bị Lâm Mặc nhìn chăm chăm như vậy, nữ nhân đang âm giọng thì thềm giảng dạy cho các học sinh như đã nhận ra, bỗng nhiên đem ánh mắt ném tới trên người Lâm Mặc.

"Người là?" Trên mặt nữ nhân lộ ra vẻ hỏi thăm.

Nhìn tuổi tác với cách ăn mặc của Lâm Mặc rõ ràng không giống như học sinh.

"Ta là lão sư trợ giáo khoa khác, đi ngang qua nghe được tiếng đàn dương cầm duyên dáng như vậy, không tự chủ được tới nghe một chút." Tuy trong lòng chán ghét, nhưng mặt ngoài Lâm Mặc lại không lộ ra, mà nói cực kỳ khách khí.

Dù sao hắn muốn tới nơi này trang bức, cũng không phải tới nơi này để kéo sự thù hận, tất nhiên không muốn va chạm với ai cả.

Hơn nữa nhìn từ tuổi tác với trình độ dương cầm của nữ nhân này, nàng chắc là một vị lão sư đại học âm nhạc.

"Úc, người khỏe." Nữ nhân hướng về Lâm Mặc cười cười, thuận miệng hỏi: "Người là lão sư trợ giáo khoa nào vậy?"

N @@@

Chương 684: Khôi Phục Năng Lực

L"Khoa tài chính." Lâm Mặc gạt ra nụ cười đáp lại, sau đó nhớ tới mục đích đến đây của mình, bỗng nhiên lại nói:

"Kỳ thực ta vốn có thể là lão sư khoa âm nhạc, chỉ là trời đất xui khiến nên mới tiến vào khoa tài chính."

Đại học Thanh Linh cực lớn, trợ giáo cũng không ít. Tuy Lâm Mặc làm trò mèo ở sân bóng, nhưng chỉ người ở khoa tài chính biết được mà thôi, học sinh khoa khác không biết được, cũng không biết Lâm Mặc.

"Người cũng biết đánh đàn dương cầm sao?" Nữ nhân hí hí mắt ngạc nhiên hỏi.

"Hiểu sơ." Lâm Mặc cười nhạt một tiếng.

"Nếu không đàn một bản đi, được chứ?" Nữ nhân hí hí mắt nhìn Lâm Mặc còn rất vừa mắt, lập tức có loại cảm giác tìm được tri âm, phát ra lời mời thân thiện.

"Trình độ của ta rất bình thường." Lâm Mặc khiêm tốn lắc đầu, nhưng lập tức lại chuyển đề tài "Nhưng mà đã rất lâu không đánh đàn, quả thật có chút ngứa tay, đừng chê cười nha."

Nữ nhân hí hí mắt nghe xong, lộ ra nụ cười, lập tức đứng dậy từ trên ghế, nhường vị trí ra cho Lâm Mặc.

Lâm Mặc dời thân đi đến ngòai xuống, lập tức cảm giác trên ghế mềm có chút nhiệt còn sót lại, trong lòng lập tức chán ghét.

Nếu cái ghế này là ghế một mỹ nữ mới ngòai xong thì ngược lại hẳn có thể một mảnh bình yên, nhưng lại là một người vợ va vớ vẫn. . .

Nàng không có bệnh truyền nhiễm gì chứ?

Lâm Mặc âm thầm nghĩ, rất muốn đứng dậy, chờ nhiệt còn sót lại

tán đi rồi mới ngồi xuống.

Nhưng mà giờ phút này đã ngồi xuống, bỗng đứng lên thì không quá lễ phép, chỉ có thể kiên trì dán vào ghế không động.

Cầm lên cuốn nhạc phổ.

Lâm Mặc tùy ý lật qua lật lại một chút, lật đến từ khúc "Flight of the Bumble-bee".

Ngay sau đó, ngón tay đặt tại trên phím đàn.

Nhìn thấy động tác của Lâm Mặc, người bên cạnh đều kinh ngạc lên.

Bọn hắn học âm nhạc, tất nhiên là biết rõ thủ khúc "Flight of the Bumble-bee" cực kỳ khó đánh.

Lâm Mặc không đánh ngay lập tức, mà là lướt qua ánh mắt người xung quanh, lúc nhìn thấy từng người bọn hắn lộ ra thần sắc hoài nghi thì âm thầm cười cười.

Cái hắn muốn là loại hiệu quả này.

Ngón tay đè xuống phím đàn, từng âm thanh nốt nhạc vang lên.

Sắc mặt nghi vấn người bên cạnh dần dần biến thành chấn kinh, sùng bái.

Cùng lúc đó, điểm tán thành của Lâm Mặc cũng soạt soạt soạt tăng lên không ngừng.

Lúc một khúc kết thúc, Lâm Mặc thu hoạch được mệnh mệnh điểm tán thành, xung quanh một mảnh tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng với ánh mắt tình ý của vị nữ lão sư híp híp mắt kia.

Ánh mắt Lâm Mặc lơ đãng tiếp xúc một chút với vị nữ lão sư kia, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, vội vàng dời ánh mắt đi.

Lập tức, không kịp chờ đợi khởi thông hệ thống, đem điểm tán thành lấy được, dùng toàn bộ gia tăng thuộc tính năng lực nam nhân.

Lúc điểm tán thành sử dụng hết toàn bộ, trị số thuộc tính hạng kia đã từ số âm biến thành số dương.

...

【 Đỉnh, năm lực nam nhân của Lâm Mặc khôi phục, điểm phản phái của kí chủ -2000, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc +100, hào quang phản phái của kí chủ -100! 】

Một âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến, để Vương Hạo Nhiên đang giương mắt lên mở rộng miệng chuẩn bị uống rượu vừa sợ vừa giận, theo bản năng đẩy Tả Khâu Trầm Ngư ra.

Tả Khâu Trầm Ngư không kịp phản ứng, bị rượu chảy ngược sặc liên tục ho khan, sau khi trì hoãn một ít, hơi hơi xem thường nói với Vương Hạo Nhiên:

"Ta là người mới, người không thể hơi lượng thứ một chút sao, không cần thô lỗ đối với ta như vậy chứ?"

Ngay lúc này nàng chuẩn bị thực hiện thường mấy tháng trước đánh cược thua, nhưng mà trở ngại không có bất kỳ kinh nghiệm nào, cũng lộ ra vẻ tương đối khó khăn.

Ngậm rượu nhiều lần, đều lơ đãng mình đã uống cạn, thật vất vả tiến bộ một chút, nào biết được bị đối đãi như vậy.

Vương Hạo Nhiên như không nghe thấy lời của Tả Khâu Trầm Ngư, hiện tại trong đầu tất cả đều là cái tin tức nhắc nhở của hệ thống kia.

Năng lực nam nhân của Lâm Mặc khôi phục, hơn nữa bởi vậy mà mình mất đi ban thường trước đây làm Lâm Mặc mất đi năng lực nam nhân .

Loại thủ đoạn quen dùng đối phó nhân vật chính lần đầu bị phá.

Không thể không nói, hệ thống của Lâm Mặc thật sự là rất lợi hại.

Quả nhiên, loại phương thức hạ độc này vẫn không thể dùng được mãi.

Một loại phương thức ổn thỏa nhất vẫn là cắt đi sau đó ném cho chó ăn, cũng là loại phương thức đối phó với Lục Thần.

"Uy, ta là không khí sao? Tại sao lại không để ý đến ta." Tả Khâu Trầm Ngư thò tay lung lay trước ánh mắt thất thần của Vương Hạo Nhiên, lên tiếng nói.

"Há, người mới nói cái gì?" Vương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần.

"Còn muốn uống rượu không?" Tả Khâu Trầm Ngư còn muốn thử một chút, hướng về hắn nháy nháy mắt.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên rất có hào hứng, nhưng giờ phút này có chút mất hết cả hứng, hơn nữa đã động nhau với Tả Khâu Trầm Ngư một lúc lâu, một miếng cơm cũng chưa ăn.

Vẫn nên ăn cơm sớm, đến trường học nhìn tình huống Lâm Mặc một chút.

"Đồ ăn đã nguội, ăn cơm trước đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Tả Khâu Trầm Ngư "Ừm" một tiếng, cầm đầu bắt đầu ăn cơm.

Nàng không rõ suy nghĩ trong lòng Vương Hạo Nhiên, chỉ cho là

Vương Hạo Nhiên không hài lòng đối với biểu hiện của nàng nên mới như vậy.

Tả Khâu Trầm Ngư cũng có chút bất đắc dĩ đối với cái này.

Trước đây nàng trải qua cuộc sống đặc thù, cũng chỉ biết chém chém giết giết, cái khác cũng không biết, phương diện này càng tay chân vụng về.

Cũng khó trách hẳn không hài lòng đối với mình. . .

Xem ra phải đi học tập cho giỏi một chút xem làm một nữ nhân như thế nào, tối thiểu nhất phải biết giống một nữ nhân bình thường.

Nếu không đều không có một chút sức cạnh tranh, còn làm sao tranh tình cảm với hồ ly tinh bên cạnh hẳn?

Tả Khâu Trầm Ngư tính toán cái gì, Vương Hạo Nhiên cũng không rõ ràng.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng cớm nước xong xuôi, sau đó trở về đại học Thanh Linh.

Trong lúc này chuyện với Tả Khâu Trầm Ngư cũng không vội, nhưng chuyện năng lực nam nhân của Lâm Mặc khôi phục yêu cầu tranh thủ thời gian xử lý một chút.

Cuối cùng ở bên trong đại học Thanh Linh có rất nhiều nữ chính.

Tuy nhìn Lâm Mặc không thể nào theo đuổi được ai.

Nhưng Vương Hạo Nhiên đã thử qua hai lần tác dụng thẻ trải nghiệm kỳ ngộ nhân vật chính.

F @@@

Chương 685: Điên Cuồng Thu Hoạch Điềm Tán Thành (1)

YNội dung truyện không nói đạo lý đều có thể xảy ra trên người nhân vật chính.

Hiện tại Lâm Mặc khôi phục năng lực, lỗ như tới một cái "Kỳ ngộ" như thế này, vậy thì rất không ổn.

Trong phòng đàn nào đó ở tòa nhà âm nhạc, truyền đến từng trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chính là Lâm Mặc đang diễn dịch một khúc dương cầm lần nữa, lấy được ca ngợi cùng tán thành.

Lâm Mặc thu hoạch được một đợt lớn điềm tán thành lần nữa, vui vẻ đến miệng đều nhanh nhếch đến sau tai.

Vui vẻ như Lâm Mặc còn có vị nữ lão sư dung mạo xấu xí có âm thanh dễ nghe kia.

"Ta họ Hồ, tên là Hồ Túy Hương, người xưng hô như thế nào?" Nữ lão sư có chút kích động hỏi.

Nghe nói như thế, Lâm Mặc giật mình, trong đầu hiện lên một ít ký ức.

Hồ Túy Hương. . . chẳng phải là người trong truyền thuyết của đại học Thanh Linh vạn năm lão. . . Nữ sao?

Nghe nói bây giờ ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi vẫn còn độc thân, hơn nữa còn chưa từng yêu đương.

Nam lão sư độc thân trong trường học nhìn thấy nàng đều trốn đi, mình rõ ràng còn xông tới.

Hơn nữa, càng không ổn là sau khi mình bày ra trình độ dương cầm ở đây, càng thu được sự chú ý của Hồ Túy Hương.

Nếu không, Hồ Túy Hương này cũng sẽ không chủ động đến mức hỏi tên mình.

Lâm Mặc vốn không muốn trả lời, nhưng vì lý do lễ phép, vẫn là nói:

"Ta là Lâm Mặc."

"Lâm lão sư người tốt." Hồ Túy Hương chủ động vươn tay mập mạp, lộ ra nụ cười, chỉ là cười một tiếng như vậy con mắt rất nhỏ càng đã có chút không thấy rõ.

Lâm Mặc có chút không đành lòng nhìn, miễn cưỡng vươn tay ra "Người khỏe."

Hồ Túy Hương thò tay nắm chặt tay hắn lại, nửa ngày không buông ra, dường như chấm mút, con mắt còn thẳng tắp nhìn chằm chằm Lâm Mặc.

Các học sinh một bên nhìn thấy, nhón nhíp liếc nhau một cái, lập tức có chút ồn ào, trong đó càng có người hỏi:

"Lâm lão sư, có phải người đang độc thân hay không?"

Lâm Mặc xem như không nghe được loại vấn đề này, lập tức đấu tranh một hồi, đem tay Hồ Túy Hương nắm rút trở về.

Không khí chung quanh bỗng nhiên để Lâm Mặc cảm thấy có chút khó chịu.

Vốn bày ra trình độ dương cầm để thu được công nhận, bây giờ lại dường như thành đối tượng bị bắt quai.

Lâm Mặc lập tức muốn chạy đi, rời khỏi phòng đàn, nhưng lại luyến tiếc điểm tán thành.

"Trình độ dương cầm của Lâm lão sư rất cao, thật là khiến người ta khâm phục. Mới vừa rồi nghe còn chưa tận hứng, hay là tiếp tục đàn mấy bài?" Hồ Túy Hương lên tiếng nói.

"Lâm lão sư, tiếp tục đàn mấy bài đi."

"Đồng ý đồng ý."

"Hò lão sư chúng ta vẫn còn độc thân đấy.."

"Đúng vậy đúng vậy, tiếp tục đàn mấy bài đi."

...

Lâm Mặc vẫn không trả lời, xung quanh đã có học sinh phụ họa, chỉ là trong đó còn xen lẫn một ít âm thanh không phù hợp.

Sau khi Lâm Mặc nghe được cái âm thanh không phù hợp kia, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Thật là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, tuy điều kiện của mình không tính rất tốt, nhưng tối thiểu tướng mạo vẫn nghiêm chỉnh, còn là một vị trợ giáo lão sư, ánh mắt cũng không đến mức thấp như vậy, sẽ trúng ý vạn năm lão bà Hồ Túy Hương.

Nhưng mà những người này là học sinh của Hồ Túy Hương, tất nhiên sẽ đứng ở góc độ của Hồ Túy Hương muốn thuận theo tâm ý

của nàng.

Lâm Mặc rất muốn rời khỏi, nhưng chợt nhớ tới một việc.

Ngoại trừ là giáo sư khoa âm nhạc, Hồ Túy Hương còn có một thân phận là phó hiệu trưởng đại học Thanh Linh, hơn nữa trong nhà còn có bối cảnh giới giáo dục.

Hồ Túy Hương tuyệt đối có quyền nói chuyện ở đại học Thanh Linh, lời nói của nàng còn có tác dụng hơn lão sư bình thường.

Bên Liễu Nguyệt cũng không có tin chính xác, không biết rõ phải kéo tới lúc nào, nếu như có Hồ Túy Hương hỗ trợ, hoàn toàn có thể trừng phạt Vương Hạo Nhiên.

Tuy Vương Hạo Nhiên là phú nhị đại, nhưng hẳn lại không thể một tay che trời.

Nếu như có thể tạo mối quan hệ với Hồ Túy Hương, như vậy thì có thể mượn thế của nàng.

Sau khi làm rõ những cái này, Lâm Mặc bỏ tâm tư rời khỏi.

"Được, vậy thì tiếp tục đàn mấy khúc."

Vì điểm tán thành, vì kết giao Hồ Túy Hương, Lâm Mặc vẫn lựa chọn ở lại.

Bên trong phòng đàn lại ồn ào một trận.

Có vài học sinh cho là Lâm Mặc muốn ở chung thêm một lúc với Hồ Túy Hương nên mới ở lại đây.

Ngay cả bản thân Hồ Túy Hương cũng có loại cảm giác này.

Trong lúc nhất thời, trên khuôn mặt có chút ám trầm với thô ráp của

Hồ Túy Hương lộ ra một ít đỏ hồng.

Lâm Mặc liếc qua, chỉ cảm thấy tê cả da đầu, vội vàng thu ánh mắt về, không nhìn Hồ Túy Hương.

Lực chú ý thả tới trên phím đàn, Lâm Mặc lật qua lật lại khúc phổ, tiếp tục đổi một bài có độ khó cực cao.

Trong phòng đàn lại vang lên nốt nhạc êm tai lần nữa.

Cửa phòng đàn mở, nốt nhạc phiêu tán từ trong phòng đàn ra bên ngoài, hấp dẫn không ít học sinh khoa âm nhạc tới xem.

Người chưa từng học qua âm nhạc khả năng chỉ đơn thuần cảm thấy êm tai, nhưng những học sinh khoa âm nhạc có sự rèn luyện âm nhạc hàng ngày rất tốt, lại có thể nghe ra trình độ chân chính từ trong đó.

Loại cấp bậc suy diễn trình độ dương cầm này sợ cũng chỉ có vị nữ thần lão sư của khoa âm nhạc mới có nhỉ?

Học sinh đi ngang qua nghe được tiếng đàn dương cầm đều nghĩ như vậy.

Nhưng lúc đi vào trong phòng đàn bên xem lại phát hiện không phải như vậy.

Nhưng mà lại không ảnh hưởng mọi người vây xem chút nào.

Khâu Thiển Vi mới vừa ở văn phòng nghỉ ngơi một lát, lúc này đi ra văn phòng hít thở không khí.

Một trận tiếng đàn dương cầm này cũng hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Chỉ là phản ứng của Khâu Thiển Vi cũng không lớn như các học sinh.

Thứ nhất, trình độ suy diễn dương cầm của nàng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn so với vị đang suy diễn.

Thứ hai, kiến thức càng hoàn mỹ hơn với trình độ dương cầm cực hạn.

Nhưng Khâu Thiển Vi vẫn rất tò mò, muốn đi nhìn một chút người đánh đàn dương cầm là ai.

Bởi vì nàng đã dạy ở khoa âm nhạc một đoạn thời gian, nàng biết từ học sinh cho tới giảng viên cùng giáo sư, không có ai có loại trình độ dương cầm này.

Sẽ là ai chứ?

Mang theo lòng hiếu kỳ, Khâu Thiển Vi lần theo đầu nguồn âm thanh mà đi đến.

v @@@

Chương 686: Điên Cuồng Thu Hoạch Điềm Tán Thành (2)

QKhông bao lâu đã đến bên ngoài một căn phòng đàn.

Lúc này, nốt nhạc cuối cùng của một bài khúc dương cầm hạ xuống, từng trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt trong phòng đàn truyền ra bên ngoài.

Khâu Thiển Vi ở cửa ra vào nhìn một chút, phát hiện trong phòng đàn có rất nhiều người.

Người này chen người kia, che mắt tầm nhìn, căn bản nhìn không rõ ràng người đánh đàn dương cầm là ai.

Khâu Thiển Vi đương nhiên sẽ không chen vào nhìn, nhưng quả thực hiếu kỳ người đánh đàn dương cầm là ai, đúng vào lúc này, một vị học sinh từ trong đám người ép ra ngoài, hình như muốn rời khỏi phòng đàn, lập tức hỏi:

"Bạn học, xin hỏi một chút người đánh đàn dương cầm bên trong là ai vậy?"

Nghe được âm thanh, Lưu Hoa ngẩng đầu nhìn lại, theo bản năng bật thốt lên hô:

"Đại tẩu khỏe."

"Hả?" Khâu Thiển Vi chỉ cảm thấy mình nghe nhầm rồi.

"Khâu giáo sư khỏe." Lưu Hoa vội vàng đổi giọng.

Lão đại Vương Hạo Nhiên nói qua đều muốn hoa khôi cùng nữ thần giáo sư trong đại học Thanh Linh, không cho phép ba huynh đệ bọn hắn có ý đồ, phải nhìn như đại tẩu. Nào Lưu Hoa vừa mới nghĩ đến nên mới không khỏi kêu một tiếng.

Sau khi uốn nắn cách gọi một cái mới trả lời: "Người đánh đàn dương cầm bên trong tên là Lâm Mặc, là trợ giáo khoa tài chính."

Khâu Thiển Vi kinh ngạc một chút. Trợ giáo khoa tài chính mà đánh đàn dương cầm tốt như vậy? Đây thật là ly kỳ.

"Khâu giáo sư, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước."

Lưu Hoa cung kính chào hỏi một tiếng, lập tức vội vàng đi ra phòng đàn.

Lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi một cú điện thoại đi.

"Lão đại lão đại, không tốt, tên Lâm Mặc kia không đi sân bóng rổ trang bức, rõ ràng lại chạy vào trong tòa nhà âm nhạc trang bức."

Điện thoại vừa thông, Lưu Hoa cấp bách báo cáo.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ăn cơm xong với Tả Khâu Trầm Ngự, vội vàng trở về đại học Thanh Linh.

Vừa để xe ở trong bãi đỗ xe đã nhận được điện thoại của Lưu Hoa.

Sau khi nghe được tin tức này, dựa theo Lưu Hoa nói, nhanh chóng chạy tới phòng đàn khoa âm nhạc.

Ở cửa ra vào phòng đàn Khâu Thiến Vi đang tò mò lôi kéo cái cổ, muốn nhìn một chút người ở bên trong là ai.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cử động của nàng thì đứng sau vổ vổ vào bờ vai.

Khâu Thiến Vi không thích tiếp xúc tứ chi kiểu này với người khác, cảm giác bả vai bị vổ một cái, lập tức nhú lông mày, quay đầu nhìn một cái.

Thấy rõ người sau lưng, lông mày nhú lại của Khâu Thiến Vi lập tức giãn ra, biến thành tinh thần có chút phấn chấn.

Nhưng cổ kị xung quanh có người, vội vã thu lại một chút, bí mật nhìn xung quanh một chút, phát giác sự chú ý của mọi người cơ hồ đều ở trên tiếng đàn dương cầm, hỏi khẽ với Vương Hạo Nhiên:

"Sao người lại tới đây, là đặc biệt tới tìm ta sao?"

"Không phải tới tìm người còn có thể tìm ai đây?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại một câu.

Khâu Thiến Vi lập tức cong miệng một chút, không thể nào tin được lời này. Nếu như hấn đến tìm mình thật, trước đó có thể gọi điện thoại, tại sao lại đột nhiên tới đây chứ? Hơn nữa còn chạy đến phòng đàn.

Nhưng mặc dù như thế, nghe được hấn nói như vậy, vẫn không miễn được mừng rỡ một phen.

"Có phải người rảnh đến hoảng hay không, nhìn thấy náo nhiệt thì chạy tới. Sau này có náo nhiệt không nên chạy qua nhìn, biết chưa?" Vương Hạo Nhiên giáo dục nói.

"Nghe được có người đánh dương cầm không tệ, ta hiếu kỳ thôi." Khâu Thiến Vi nhỏ giọng biện bạch một thoáng.

"Người thích nghe, ta có thể đánh cho người nghe mà." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đây chính là người nói đấy." Khâu Thiến Vi vui vẻ.

"Không nên xem náo nhiệt, bây giờ lập tức trở về văn phòng đi." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy động tác của Khâu Thiến Vi, liền biết rõ nàng chưa nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Mặc.

Nếu là thế này tốt nhất vẫn không nên để cho nàng nhìn thấy Lâm Mặc, để Lâm Mặc kiếm điểm tán thành.

"Được rồi." Khâu Thiến Vi nhu thuận lên tiếng, chuẩn bị dời bước rời đi, nhưng không đi ra mấy bước lại dừng lại, mong đợi hỏi:

"Một lát nữa người có tới tìm ta không?"

"Chờ một chút nữa ta tới." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng.

"Được được." Khâu Thiển Vi mừng tí mắt, nện bước vui sướng rời khỏi.

"Lão đại, người tới rồi." Lưu Hoa trong đám người chú ý tới Vương Hạo Nhiên, vội vã chạy tới.

"Không phải bảo các người nhìn Lâm Mặc cho thật kỹ sao? Tại sao để hấn trang bức." Vương Hạo Nhiên hơi hơi trừng mắt một chút.

"Ta cho là hấn chỉ đến sân bên bóng trang bức, nhưng chờ một lúc lâu không thấy hấn, ta hỏi người khác, rồi mới biết hấn chạy đến bên tòa nhà khoa âm nhạc." Lâm Mặc giải thích một chút, lập tức tán dương:

"Nhưng mà nói thật, tên Lâm Mặc này thật có một tay, đánh dương cầm cũng rất tốt."

Vương Hạo Nhiên thò tay vỗ một một cái vào đầu của hấn.

"Đánh ta làm cái gì?" Lưu Hoa mờ mịt.

"Cấm khen Lâm Mặc, ngoài miệng hay trong lòng đều không cho phép." Vương Hạo Nhiên trợn mắt nói.

Nhận được tán thành là hệ thống kia của Lâm Mặc có thể có được điểm tán thành, loại tâm tình vừa nãy của Lưu Hoa khẳng định đã cung cấp nhiều hoặc ít điểm tán thành.

Lưu Hoa không rõ vì sao, nhưng sau khi bị nói một chút cũng thành thành thật thật gật đầu đồng ý.

Vương Hạo Nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía đầu nguồn tiếng đàn.

Tuy có đám người ngăn cản tầm nhìn, nhưng hắn có thấu thị không nhận những hạn chế này.

Chỉ thấy Lâm Mặc đang đánh đàn, một mặt say mê.

Không biết là bởi vì vui đầu bộc lộ tâm tình vào suy diễn dương cầm hay là bởi vì thu hoạch điểm tán thành.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cảm thấy cái lí do sau có khả năng hơn.

"Đi ra đi ra, nhường một chút cho ta!"

Lưu Hoa không biết Vương Hạo Nhiên có thể thấy rõ tình huống bên trong, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên xem đám người, chỉ cho là hắn muốn đi vào xem một chút, lập tức xum xoe nịnh nọt, thò tay đẩy đám người ra, muốn mở đường Vương Hạo Nhiên.

Hành động này đưa tới bất mãn của học sinh bên cạnh.

"Nhìn cái gì vậy, còn nhìn chơi chết các người." Lưu Hoa phách lối đáp lại mọi người, sau đó cười ha hả nói với Vương Hạo Nhiên:

"Lão đại, đến đây đi, ta mở đường cho người."

Từ âm thanh của Lưu Hoa, những ánh mắt bất mãn với Lưu Hoa ném đến trên người Vương Hạo Nhiên.

H @@@

Chương 687: Ngăn Cản

zVương Hạo Nhiên là hiệu thảo, là nhân vật phong vân ở trường học, rất nhiều người đều biết.

Lúc đầu ngoài miệng còn phàn nàn, nhưng bây giờ chỉ dám oán trách ở trong lòng.

Ai cũng biết Vương Hạo Nhiên là thiếu gia tập đoàn Vương thị, là siêu cấp phú nhị đại.

Bọn hắn là học sinh bình thường, nào dám trêu tới chứ?

Vương Hạo Nhiên nhìn thao tác này của Lưu Hoa hận không thể dùng một bàn tay chụp chết hắn.

Tên tiểu đệ bại não này không có việc gì lại kéo cừu hận cho mình.

Nhưng mà làm một phản phái, hắn cũng không có khả năng giáo dục Lưu Hoa trước mặt mọi người, giảng văn minh nói lễ phép, sau đó nói xin lỗi với người ta.

Không nhìn thẳng ánh mắt người xung quanh, Vương Hạo Nhiên đi vào con đường tách ra từ trong đám người, đi đến bên cạnh dương cầm.

Ngón tay Lâm Mặc nhanh chóng bay lượn ở trên phím đàn, sau đó đánh lại đánh, hai tay bỗng nhiên rút gân lại.

Nốt nhạc êm tai im bật mà dừng.

Một bài từ khúc cũng chưa suy diễn hoàn chỉnh.

【 Đỉnh, kí chủ ngăn cản Lâm Mặc trang bức, thu được 1000 điểm phản phái 1000, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Lâm lão sư, người làm sao vậy?" Hồ Túy Hương nhìn thấy tay Lâm Mặc đang run rẩy, lập tức khẩn trương hỏi thăm.

Âm sắc nói chuyện kia thật là êm tai đến không thể êm tai hơn.,

Quả thực là trình độ của nữ chính.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên hơi sáng, theo bản năng nhìn lại, da mặt lập tức run rẩy một chút.

Loại hình tượng này khẳng định không thể nào là nữ chính, quả thực đánh tám gậy tre đều không giống với nữ chính.

Tuy lúc trước Úc Thi Tinh khó coi, nhưng hoàn toàn là bởi vì bốt, bản thân là có tiềm lực siêu cấp.

Mà nữ nhân trước mắt này, ngoại trừ âm thanh ra, điều kiện mặt ngoài khác quả thực là không đành lòng nhìn.

Muốn nói nghịch tập trở thành nữ chính, cũng phải dùng nghịch tập pháp như vậy.

"Ta không có việc gì, không có việc gì." Lâm Mặc sợ có tiếp xúc thân thể với Hồ Túy Hương, vội vã đáp lại một tiếng.

Tay Hồ Túy Hương đưa qua, cũng không thể không thu về.

Lâm Mặc vuốt vuốt tay chuột rút, trong lúc lơ đãng ánh mắt chú ý tới Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh.

Một cỗ cảm giác vô cùng khó chịu dâng lên trong lòng.

"Thật là không nghĩ tới, Lâm trợ giáo nhiều tài nghệ như vậy, chẳng những biết chơi bóng rổ còn biết đánh đàn." Mặt Vương Hạo Nhiên mang nụ cười nói.

Khóe miệng Lâm Mặc co giật một chút, Không đề cập tới còn tốt, nhắc lên cái này, hẳn lại nhớ chuyện lần trước ở sân bóng.

Nhưng may mắn là học sinh bên khoa âm nhạc không biết chuyện này.

"Bạn học Vương hào hứng cũng không tệ nhỉ, làm sao chạy đến bên khoa âm nhạc rồi." Lâm Mặc ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Đây không phải bị tiếng đàn dương cầm của Lâm trợ giáo hấp dẫn tới sao." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng, sau đó lơ đãng nói:

"Đúng rồi, tay của người không sao chứ Lâm trợ giáo?"

Lâm Mặc chỉ cảm thấy hình như mười ngón tay không làm được gì, nhưng không muốn bị Vương Hạo Nhiên chế giễu, vì vậy nói:

"Không nhọc người hao tâm tổn trí, ta rất tốt."

Vương Hạo Nhiên tất nhiên biết Lâm Mặc đang cứng rắn chống đỡ, cũng không nói ra.

Chính hắn hạ thủ, nên rõ ràng nhất.

Chỉ ít trong một tuần tay Lâm Mặc không thể đánh đàn dương cầm. Tạm thời đừng hi vọng mượn kỹ năng đánh dương cầm nhận được điểm tán thành.

"Lâm trợ giáo, vậy người tiếp tục đi, không quấy rầy nữa." Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức quay người rời khỏi. Đi về hướng văn

phòng của Khâu Thiến Vi.

Kỳ thực hắn không ở bên cạnh vẫn nhìn được động tĩnh của Lâm Mặc, đi đến văn phòng Khâu Thiến Vi vẫn như thế.

Bên kia còn có ghế làm việc êm dịu để ngồi, tốt hơn nhiều so với việc phải đứng ở chỗ này.

Bởi vì lời của Vương Hạo Nhiên mà giờ phút này Lâm Mặc đang có một trận ngứa vức.

Lúc đầu đánh đàn dương cầm vẫn rất bình thường, Vương Hạo Nhiên đến đây tay của mình liền bị rút gân.

Chẳng lẽ cái này có quan hệ với Vương Hạo Nhiên?

Lâm Mặc suy đoán lên, nhưng nhanh chóng lại cảm thấy cái này có chút hoang đường.

Bởi vì từ đầu đến cuối Vương Hạo Nhiên đều không đụng phải mình.

Nhưng mà tính cảnh giác của Lâm Mặc tăng cường không ít.

Hắn tất nhiên biết rõ Vương Hạo Nhiên muốn nhắm vào mình.

Chuyện không thể đi dạy không phải là bởi vì Vương Hạo Nhiên gây ra sao?

Lâm Mặc tạm thời không thể đánh đàn dương cầm, người chung quanh cũng dần dần tán đi.

Không bao lâu, cũng chỉ còn lại Hồ Túy Hương với học sinh của nàng.

Học sinh của nàng ngược lại rất hiểu chuyện, sau khi dừng lại một

lát cũng lập tức rời khỏi, để Hồ Túy Hương với Lâm Mặc đơn độc ở chung.

Hồ Túy Hương vui vẻ không thôi.

Lâm Mặc chỉ cảm thấy toàn thân không dễ chịu.

Nhưng hẳn ôm ý nghĩ muốn kết giao Hồ Túy Hương để mượn thế, cũng chỉ có thể kiên trì ở lại.

Hồ Túy Hương nói muốn trao đổi phương thức liên lạc.

Lâm Mặc tất nhiên cũng không phản đối, lập tức đưa điện thoại di động ra, để Hồ Túy Hương quét mã.

"Lâm lão sư, tại sao ngón tay của người còn đang run, không có chuyện gì thật sao?" Hồ Túy Hương chú ý tới tay Lâm Mặc tay đang lay động nhỏ bé, ân cần hỏi thăm một tiếng.

"Khả năng là rất lâu không đụng vào dương cầm, bỗng nhiên đánh từ khúc sôi sục như thế, ngón tay có chút khó thích ứng." Lâm Mặc giải thích nói.

"Tay đánh đàn dương cầm phải bảo vệ thật tốt, ta đánh dương cầm nhiều cũng sẽ có tình huống tương tự. Ta xoa bóp tay giúp người nha, có thể làm dịu không ít." Hồ Túy Hương cười nói.

"Không cần không cần." Lâm Mặc sợ phun ra, cố hết sức không nhìn mặt bánh nướng của Hồ Túy Hương.

"Không cần khách khí, tin tưởng ta rất hữu hiệu." Hồ Túy Hương nhìn thấy xung quanh không có người khác, cũng đặc biệt chủ động, lập tức tóm lấy tay Lâm Mặc.

Lâm Mặc có chút cảm giác khóe không ra nước mắt, nhưng muốn cầu cạnh Hồ Túy Hương, không muốn trở mặt với nàng.

"Ta nghe được người học sinh kia gọi người là trợ giáo, tại sao người chỉ làm một trợ giáo ở khoa tài chính?" Hồ Túy Hương một bên xoa bóp ngón tay giúp Lâm Mặc, một bên hiếu kỳ hỏi thăm.

Dưới cái nhìn của nàng, Lâm Mặc có trình độ dương cầm cao như vậy, ở bên khoa tài chính dạy học chỉ ít cũng phải là một phó giáo sư chứ? Nhưng lại là một trợ giáo, Hồ Túy Hương tất nhiên cảm thấy kì quái.

G @@@

Chương 688: Lâm Mặc Thay Đổi

E"Đích thật là một trợ giáo, hơn nữa còn là loại trợ giáo không có cơ hội đi dạy học." Lâm Mặc thuận thế chửi bậy nói.

"Đây là có chuyện gì?" Hồ Túy Hương truy vấn.

"Cũng đều là bởi vì tên phú nhị đại vừa mới nói chuyện cùng ta. Lúc trước ta có chút mâu thuẫn với hắn, hắn quấy rối kỷ luật lớp học, để ta không thể đi dạy." Lâm Mặc bắt đầu kiện lên.

"Giáo sư mang theo người là ai? Chẳng lẽ giáo sư mặc kệ việc này sao?" Hồ Túy Hương hỏi.

"Gia thế tên Vương Hạo Nhiên kia không đơn giản, tạo áp lực cho giáo sư mang theo ta, trong lúc này nàng cũng không có cách nào

xử lý Vương Hạo Nhiên." Lâm Mặc nói.

"Phụ nhị đại thì thế nào, còn có thể vô pháp vô thiên sao." Hồ Túy Hương hừ lạnh một tiếng, liền nói ngay:

"Việc này để ta xử lý, nhất định sẽ giải quyết giúp người, để người có khả năng dạy học bình thường."

"Được, vậy thì thật là cảm ơn." Lâm Mặc đại hỉ.

"Không cần khách khí với ta, kỳ thực lúc ta vừa mới thấy được người đã có cảm giác đặc biệt hợp ý với người, rõ ràng mới quen biết nhưng thật giống như quen biết rất nhiều năm rồi. Có lẽ, cái này gọi là duyên phận nhỉ." Hồ Túy Hương nắm lấy tay Lâm Mặc, ẩn ý đưa tình nhìn hắn.

Sau lưng Lâm Mặc đều là mồ hôi lạnh "Người vẫn không nên nói giỡn."

"Ta đang nghiêm túc. Người nhìn đi, chúng ta đều biết đánh đàn dương cầm, rất có cùng chủ đề, nếu sau khi ở một chỗ, khẳng định sẽ hòa hợp vô cùng, quả thực là châu liên bích hợp!"

Làm một lão bà độc thân quá lứa, đương nhiên sẽ không ăn nói nhiều điều như tiểu nữ sinh, gặp được người thích tất nhiên sẽ nói ngay thẳng, làm sao sẽ cong cong quán quán.

Lâm Mặc bị điên cuồng chằm mút, rất muốn đưa tay bỏ qua, sau đó lạnh lùng ném cho Hồ Túy Hương ba chữ: Người nằm mơ!

Thế nhưng Lâm Mặc muốn mượn thế đối phó Vương Hạo Nhiên, cũng chỉ có thể cưỡng ép đè xuống chán ghét trong lòng.

"Thế này. . . Thế này quá nhanh, trong lúc nhất thời ta không thích ứng không được." Lâm Mặc không muốn cùng Hồ Túy Hương trở mặt, nhưng lại ổn định giao tình, cũng chỉ có thể nói như thế.

"Vậy ý của người là kỳ thực cũng ưa thích ta đúng không? Chỉ là cần thời gian thích ứng, như vậy phải không?" Hồ Túy Hương đại hỉ, trong mắt lộ ra một loại quang mang muốn "Ăn người".

"Không. . . Không sai biệt lắm." Lâm Mặc kiên trì trả lời.

Vương Hạo Nhiên ở trong văn phòng của Khâu Thiển Vi "Nhìn" được Lâm Mặc với Hồ Túy Hương nói chuyện với nhau thì trực tiếp cười ra tiếng.

Vì muốn đối phó với mình mà Lâm Mặc lại làm đến mức này, rõ ràng còn bán đứng nhan sắc.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên còn tính toán để Khương Cao Huyền lại tu nghiệp, làm cho Lâm Mặc một phần ăn đối phó như Lục Thần.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Mặc với Hồ Túy Hương giao lưu thì bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Hắn cũng đã nghe qua một chút tên tuổi của Hồ Túy Hương.

Một nữ nhân ba mươi lăm tuổi, đang đứng ở tuổi tác nửa sói nửa hổ. . . . .

Trong lòng Vương Hạo Nhiên bắt đầu ấp ủ một kế hoạch.

Thời gian trôi qua, tiếng chuông tiết thứ nhất của buổi chiều nhanh chóng vang lên.

Vương Hạo Nhiên rời phòng làm việc, đi về tòa nhà khoa tài chính để học.

Sau khi kết thúc tiết thứ nhất.

Vương Hạo Nhiên bị Liễu Nguyệt gọi đến văn phòng.

"Người bị nêu tên phê bình. Phía trên truyền đạt ý tứ nói sau này nếu người lại quấy rối kỷ luật lớp học thì trực tiếp bị khai trừ." Liễu Nguyệt nghiêm túc nói với Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên sớm có dự liệu, sau khi nghe được cái tin tức này thì thần sắc rất bình thản, chỉ là nói:

"Sau này ta không quấy rối kỷ luật. Nhưng chuyện để Lâm Mặc đi dạy, người giúp ta dời đến ngày mai, cái này không có vấn đề gì chứ?"

"Cái này tất nhiên không có vấn đề." Liễu Nguyệt gật đầu đồng ý.

Thùng thùng.

Hai người mới nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Vào đi." Liễu Nguyệt nói.

Lâm Mặc ứng thanh đẩy cửa đi đến, trên mặt mang theo nụ cười. Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên ở nơi này, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì hắn hoàn toàn có thể đoán được Vương Hạo Nhiên bị gọi tới nói chuyện, mà nội dung nói chuyện là cảnh cáo hắn sau này phải tuân thủ kỷ luật.

"Liễu giáo sư, chuyện ta đi dạy không có vấn đề gì rồi chứ?" Lâm Mặc lộ ra nụ cười anh tuấn, hướng về Liễu Nguyệt hỏi thăm.

Không sai, Lâm Mặc trở nên đẹp trai, khí chất với điểm bộ mặt đều được tăng lên không ít.

Mà nguyên nhân tất nhiên là bởi vì kỹ thuật đánh dương cầm thu được rất nhiều điểm tán thành.

Lâm Mặc chẳng những tăng năng lực nam nhân của mình mạnh hơn nam nhân bình thường, còn tăng lên một ít bộ mặt, thuộc tính khí chất.

Trước đây Lâm Mặc nhìn rất bình thường, nhưng sau khi tăng lên điểm bộ mặt và khí chất thì bây giờ lại có khả năng tính là một soái ca.

Sau khi Liễu Nguyệt nhìn thấy, đều kinh ngạc.

Chỉ là, loại kinh ngạc này của Liễu Nguyệt hoàn toàn là từ Lâm Mặc tương phản trước sau, cũng không phải cảm thấy Lâm Mặc soái.

Thứ nhất, trong lòng Liễu Nguyệt bị người khác chiếm cứ toàn bộ, căn bản không chứa được những người khác.

Thứ hai, Lâm Mặc nhiều nhất cũng chỉ là một tên tiểu suất ca mà thôi, cũng không phải đại soái ca, càng không phải là soái ca đỉnh cấp.

Cho dù Liễu Nguyệt muốn nhìn soái ca, nhìn Vương Hạo Nhiên không được sao? Vì sao phải đi nhìn người khác?

Lâm Mặc thấy Liễu Nguyệt không trả lời, chỉ cho là nàng trầm mê trong suất khí của mình, âm thầm mừng rỡ một phen, lên tiếng nhắc nhở:

"Liễu giáo sư?"

"Ngày mai ta sẽ an bài người thụ khóa, tại lớp 112." Liễu Nguyệt đáp lại Lâm Mặc.

"Cảm ơn Liễu giáo sư."

Lâm Mặc lại lần nữa lộ ra một nụ cười anh tuấn, đáng tiếc là, trên

mặt của Liễu Nguyệt không có chút ba động nào.

Thu hồi ánh mắt, liếc qua Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh.

Wương Hạo Nhiên ở lớp 113, cho dù muốn quấy rối, cũng không có khả năng quấy rối lớp 112.

Hơn nữa, Hồ Túy Hương đã nói rõ ràng với hắn, đã để người truyền đạt cảnh cáo cho Vương Hạo Nhiên.

Chắc hẳn Vương Hạo Nhiên cũng đã nhận được cảnh cáo, một khi còn tiếp tục quấy rối kỷ luật lớp học thì sẽ gặp phải tình huống bị khai trừ.

Hỏi thử, Vương Hạo Nhiên dám làm loạn nữa sao?

Tất nhiên, Lâm Mặc cũng suy nghĩ được Vương Hạo Nhiên sẽ trả thù theo cách khác. Tỉ như bí mật gọi người đánh hắn.

N @@@

Chương 689: Tự Tin Lên

DLâm Mặc cũng đã chuẩn bị cách đối phó.

Sau khi biểu diễn kỹ thuật đánh đàn thì lấy được rất nhiều điểm tán thành.

Sau khi Lâm Mặc tăng lên khí chất cùng điểm bộ mặt thì còn tăng tố chất thân thể lên.

Theo tố chất thân thể tăng lên, khí lực của Lâm Mặc, năng lực phản ứng, công phu quyền cước đều tăng lên mấy cái đẳng cấp.

Lâm Mặc không khoa trương, có thể dễ dàng đánh mười người, hơn nữa còn là một tay!

Nếu như Vương Hạo Nhiên gọi tiểu nhân vật như Lưu Hoa tới đối phó hắn, hoàn toàn chỉ là đưa đồ ăn mà thôi.

Hiện tại Lâm Mặc tự tin hơn nhiều, không có loại cảm giác rụt rè sợ hãi như trước kia.

Ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cũng không yếu thế.

Vương Hạo Nhiên phát giác ra Lâm Mặc không che giấu địch ý, tiêu một ít điểm phản phái dò xét một thoáng, lập tức phát hiện thuộc tính của hắn đã thay đổi.

Lập tức âm thầm khôi hài cười cười.

Rốt cuộc hắn đã hiểu rõ vì sao Lâm Mặc như vậy.

Theo góc độ của Lâm Mặc mà nhìn thì cũng rất bình thường.

Chỉ là, Lâm Mặc thật sự là đánh giá thấp hắn.

Thật cho là hắn chỉ là một phú nhị đại.

Lại không biết hắn đã thoát ly khỏi phạm trù công phu quyền cước kia, mà là có hai trăm năm chân khí.

Chân khí đối với công phu quyền cước. . . Như là người tu tiên đánh người luyện võ.

Hoàn toàn chính là đả kích.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính dùng vũ lực đối phó Lâm Mặc, ngược lại dự định đưa cho Lâm Mặc một phần kỳ ngộ "Hương, diễm".

"Liễu giáo sư, ta về phòng học trước." Vương Hạo Nhiên cũng lười phải cùng Lâm Mặc động mồm mép, hướng về Liễu Nguyệt chào hỏi một tiếng, tự mình rời khỏi.

Lâm Mặc hơi hơi cười lạnh, nhìn xem Vương Hạo Nhiên biến mất trong tầm mắt, lập tức mới thu hồi ánh mắt.

"Liễu giáo sư, ta có một ít vấn đề bên trên học thuật muốn thỉnh giáo người một thoáng, không biết rõ buổi tối người có rảnh hay không, ta mời người ăn cơm, tiện thể lĩnh giáo học hỏi học thuật một chút..."

Sau khi Lâm Mặc có tự tin thì lá gan cũng lớn lên, mượn cơ hội muốn theo đuổi Liễu Nguyệt.

"Buổi tối ta không rảnh. Người ra ngoài đi, ta còn có việc phải xử lý." Liễu Nguyệt lạnh giọng cắt ngang lời nói của Lâm Mặc, làm một cái thủ thế "Đuổi người".

Lâm Mặc lúng túng một thoáng, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Điểm thất bại nho nhỏ ấy cũng không tính là cái gì.

Độ khó theo đuổi nữ thần giáo sư Liễu Nguyệt khẳng định cực lớn, nếu hai ba lần là có thể lừa dối nàng và mình ra ngoài ăn cơm, cái kia đích thật là có chút ý nghĩ hảo huyền.

Dù sao còn nhiều thời gian, Lâm Mặc cũng không vội vã "Liễu giáo sư đã muốn làm việc, vậy ta không quấy rầy nữa."

Lâm Mặc lộ ra một cái nụ cười rất có phong độ thân sĩ, không có chút nổi giận nào bởi vì Liễu Nguyệt lãnh đạm từ chối.

Sau khi nói xong, tiêu sai rời khỏi văn phòng, lưu cho Liễu Nguyệt một cái bóng lưng anh tuấn.

Tất nhiên, đây chỉ là Lâm Mặc một bên tình nguyện cho rằng như vậy mà thôi.

Liễu Nguyệt há lại sẽ nhìn không ra tâm tư của Lâm Mặc? Đối với điều bộ này của Lâm Mặc chán ghét còn đến không kịp, làm sao cảm thấy hấn soái.

Thời gian lặng yên trôi qua, trong nháy mắt đã đến chạng vạng tối.

Khóa trình một ngày rốt cục kết thúc.

Học sinh sau khi tan học từ trong phòng học nối đuôi nhau mà ra.

Lâm Mặc lắc lư ở dưới cao ốc của khoa tài chính.

Một ít nữ sinh đi ngang qua nhìn thấy nhộn nhịp ném đi ánh mắt ngạc nhiên.

Sau khi Lâm Mặc tăng lên điểm bộ mặt cùng khí chất thì đối với nữ sinh bình thường thì vẫn có lực hấp dẫn nhất định.

Nhất là, một bộ phận nữ sinh đặc biệt thích kiểu đại thúc soái..

Bị một ít nữ sinh thưởng thức đánh giá, Lâm Mặc cũng thu hoạch một ít điểm tán thành.

Khiến Lâm Mặc không thể không cảm thá, dáng dấp đẹp trai thật đúng là quá tốt.

Cái gì cũng không làm, chỉ tùy tiện lắc lư một thoáng là có thể thu được điểm tán thành.

Hiện tại vẫn chỉ là hơi hơi soái, chờ sau khi tích được nhiều điểm tán thành một chất tăng lên hai loại thuộc tính khí chất cùng điểm bộ mặt mấy cái đẳng cấp, độ quan tâm khẳng định sẽ tăng vọt.

Mà cũng sẽ đạt được càng nhiều điểm tán thành.

Cuối cùng, loại "Tiểu soái" trước mắt này cũng chỉ có thể hấp dẫn một ít nữ sinh bình thường mà thôi, đối với mỹ nữ hơi có chút tư sả, cũng không có lực hấp dẫn gì.

Nếu trở thành loại soái ca đẹp trai đỉnh cấp kia, đi đến đâu phỏng chừng đều sẽ trở thành tiêu điểm, thậm chí có thể được hoa khôi cùng nữ thần giáo sư quan tâm.

Đến lúc đó, vậy coi như sướng rồi.

Lâm Mặc đem hạng thuộc tính năng lực kia tăng đến rất cao.

Hắn tự nhiên hi vọng một hạng năng lực kia có đất dụng võ.

Ngay tại lúc Lâm Mặc khát khao tương lai thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, cũng là Hồ Túy Hương gửi tin nhắn tới.

Nội dung tin nhắn là mời Lâm Mặc ăn cơm.

Lâm Mặc cảm thấy rất đau đầu, rất muốn từ chối.

Nhưng Hồ Túy Hương mới giúp một đại ân, không mời nàng ăn một bữa cơm thì thật sự là có chút không nói được.

Hơn nữa, nói không chắc sau này còn phải dựa vào Hồ Túy Hương.

Phần quan hệ này vẫn nên yêu cầu duy trì một thoáng.

Tất nhiên vẫn phải giữ khoảng cách.

Lâm Mặc cũng không muốn cùng Hồ Túy Hương này xuất hiện liên quan gì đến phương diện nam nữ.

Suy tư một chút, Lâm Mặc biên tập tin nhắn trả lời Hồ Túy Hương, ý tứ đại khái là mời nàng đến phòng ăn ăn cơm.

Nguyên nhân mà trả lời như vậy dĩ nhiên là có dụng ý.

Đi ra bên ngoài ăn cơm, cũng chỉ có hai cái người, Hồ Túy Hương có thể càn rỡ chắm mút.

Lúc Lâm Mặc ở trong phòng đàn đã cho nàng mò tay một hồi lâu. Trờì mới biết đi ra bên ngoài Hồ Túy Hương có thể làm ra cái gì quá đáng hơn hay không?

Lâm Mặc cũng không muốn cho nàng cơ hội cùng tiện lợi này.

Nhưng đến phòng ăn lại khác biệt, nơi đó đều là thầy trò, Hồ Túy Hương có cái ý nghĩ kia khẳng định cũng sẽ thu liễm.

Sau khi Hồ Túy Hương nhìn thấy Lâm Mặc trả lời thì tất nhiên không hài lòng, lập tức liền nói Lâm Mặc không có thành ý, không mời nàng đi ra bên ngoài ăn cơm.

Lâm Mặc biểu thị cực kỳ "Nghèo", không có tiền, cũng lừa dối nói, chờ sau khi phát tiền lương thì lại mời nàng ra bên ngoài ăn cơm.

Hồ Túy Hương nghe xong, cũng không có tiếp tục cưỡng cầu, chỉ có thể tạm thời đồng ý.

Mặc dù đến phòng ăn, nhưng cuối cùng cũng có cơ hội chung đụng với Lâm Mặc.

R @@@

Chương 690: Nữ Thần Thật Giả (1)

Sau khi Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương nói cẩn thận thì đi đến phòng ăn của lão sư.

Nhưng hắn may mắn không chú ý tới có người đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hắn, thậm chí “nhìn” rất rõ ràng nội dung trò chuyện của hắn và Hồ Túy Hương.

Trên ban công lớp 113 tầng 5 của khoa tài chính, Vương Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lâm Mặc.

Vốn dĩ hắn dự định lợi dụng kỹ thuật hacker để làm giả tin tức, buổi tối hẹn Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương đến cùng một nơi, tiếp đó thực hiện kế hoạch.

Nhưng Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương bỗng nhiên hẹn cùng nhau đi ăn cơm, ngược lại bỏ đi một việc.

Chỉ là, dưới tình huống bình thường, học sinh không thể vào phòng ăn của lão sư.

Nhưng mà vấn đề này cũng không lớn.

Wang Hào Nhiên lấy điện thoại di động ra, liên hệ Khâu Thiên Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt một chút.

Ba người các nàng đều là giáo sư, mang một học sinh vào phòng ăn lão sư ăn cơm hoàn toàn không có vấn đề.

Mà nguyên nhân gọi một lúc ba người không phải chỉ gọi một người, chỉ vì sợ bị người khác nhìn, gây nên hiểu lầm không cần thiết.

Cùng Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt bất cứ người nào, kết bạn đi đến phòng ăn lão sư ăn cơm đều sẽ gây nên quan tâm.

Không chừng là người khác sẽ nghĩ hai người có gì đó.

Nhưng cùng ba người các nàng Khâu Thiển Vi vậy thì khác biệt.

Người khác động não lớn hơn nữa cũng không có khả năng nghĩ đến ba người các nàng cùng mình đều có loại quan hệ đó nha?

Tự nhiên không có khả năng truyền ra chuyện xấu gì.

Sau khi Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt nhận được tin nhắn thì lập tức vội vàng chạy đến Vương Hạo Nhiên bên này.

Ba người đều cho là Vương Hạo Nhiên chỉ kêu chính mình, sau khi nhìn thấy tỷ muội khác thì không kèm nổi có chút im lặng.

"Đi đi, mau dẫn ta đến phòng ăn của lão sư ăn cơm, ta còn chưa ném qua đồ ăn chỗ đó đấy." Vương Hạo Nhiên nói.

Ba người Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt cảm giác thật cổ quái, không rõ vì sao Vương Hạo Nhiên đột nhiên lại muốn đến phòng ăn của lão sư ăn cơm.

Nhưng dù cho như vậy, các nàng vẫn đồng ý.

Có đám người Khâu Thiển Vi dẫn đường, Vương Hạo Nhiên thuận

lợi tiến vào phòng ăn lão sư.

Phòng ăn của học sinh có rất nhiều cái, đại bộ phận chia nhau ở gần mỗi phòng ngủ, nhưng phòng ăn của lão sư vền vện chỉ có một cái.

Lâm Mặc phải cùng ăn cơm với Hồ Túy Hương, tự nhiên phải tới phòng ăn lão sư này.

Lúc này người trong phòng ăn lão sư cũng không phải rất nhiều, phóng tầm mắt nhìn tới vền vện chỉ có mấy chục người mà thôi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đi tới phòng ăn thì rất dễ dàng tìm được thân ảnh của Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương.

Mà Khâu Thiển Vi cùng Vương Hạo Nhiên là tổ hợp mỹ nữ soái ca cũng đặc biệt chói mắt.

Vừa đi vào phòng ăn, có rất nhiều người lập tức quăng tới ánh mắt quan sát.

Ở trong đó, bao gồm cả Lâm Mặc.

Lâm Mặc chỉ nhận biết Liễu Nguyệt, cũng không có gặp qua Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao, nhưng nhìn thấy Liễu Nguyệt cùng hai mỹ nữ tay trong tay thân mật thì tự nhiên có thể đoán được hai mỹ nữ bên cạnh Liễu Nguyệt chính là hai muội muội khác của Liễu Nguyệt là Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao.

Ba mỹ nữ cấp nữ thần đi chung để Lâm Mặc nhìn đến có chút thất thần, nhưng sau khi Lâm Mặc nhìn thấy Vương Hạo Nhiên cũng ở trong đó thì trong lòng lập tức dâng lên một loại khó chịu nồng đậm.

Vì sao người bên cạnh ba vị nữ thần giáo sư không phải là mình chứ?

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm cười một tiếng, cùng đám người Khâu Thiển Vi đi mua cơm.

Sau khi lấy đồ ăn, Vương Hạo Nhiên bưng lấy đĩa tìm vị trí, cố tình đi ngang qua bên cạnh Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương.

Mà ngay tại lúc đi ngang qua, Vương Hạo Nhiên không để lại dấu vết bỏ một ít dụn vào đồ ăn của Lâm Mặc.

Lập tức ngồi xuống vị trí bàn bên Lâm Mặc.

Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt có chút phu xướng phụ tùy, cũng đi theo đằng sau Vương Hạo Nhiên tới, chia nhau ngồi xuống.

"Lâm trợ giáo, trùng hợp như vậy." Vương Hạo Nhiên giả bộ đánh một cái chào hỏi với Lâm Mặc, tiếp đó xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Hồ Túy Hương ở bên cạnh. "Vị này là bạn gái của người sao?"

Lúc đầu Lâm Mặc không muốn đáp lại lời nói của Vương Hạo Nhiên, nhưng Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói một câu sau, Lâm Mặc chỉ có thể tranh thủ thời gian tuyên bố một thoáng:

"Không nên hiểu lầm, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường."

Những lời này của hắn chủ yếu không phải đáp lại Vương Hạo Nhiên, mà là muốn nói cho mấy người Liễu Nguyệt chính mình độc thân, không phải là bạn trai bạn gái với Hồ Túy Hương này.

Lại không biết mấy người Khâu Thiển Vi căn bản không rảnh phản ứng hắn, thậm chí lười đi nhìn hắn.

Lâm Mặc có bạn gái hay không căn bản không có nửa xu quan hệ với các nàng.

Hồ Túy Hương nghe được lời nói của Lâm Mặc, cũng cảm giác có chút thất lạc. Nhưng mà quan hệ trước mắt của hai người hoàn toàn chính xác chỉ là bằng hữu bình thường, cũng không phản bác được cái gì.

Vương Hạo Nhiên tạm thời không để ý tới Lâm Mặc, kẹp một khối súp lơ thả trong miệng, chuẩn bị chờ đợi trò hay diễn ra.

Chỉ có điều Lâm Mặc lại liên tiếp chú ý Vương Hạo Nhiên, hoặc là nói liên tiếp chú ý mấy người Khâu Thiến Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt.

"Người thích ăn cái này sao, ta cũng cho người ăn."

Khâu Thiến Vi thấy trong mâm của Vương Hạo Nhiên rất ít súp lơ, thế là đem súp lơ trong mâm của mình kẹp đến trong mâm của hắn.

"Cảm ơn Khâu giáo sư." Vương Hạo Nhiên nháy nháy mắt, khách khí nói.

Khâu Thiến Vi cười một tiếng. Cảm giác này thật là không quen mà, nhưng mà tình huống trước mặt đặc thù, tự nhiên không như bình thường được.

"Bạn học Vương đừng khách khí, ăn nhiều một chút nha." Khâu Thiến Vi lộ ra nụ cười ôn nhu ngọt ngào.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

K @@@

Chương 691: Nữ Thần Thật Giả (2)

Liễu Nguyệt cũng muốn biểu hiện một chút, nhưng mà trong mâm không có súp lơ.

Rất nhanh, Vương Hạo Nhiên đã ăn xong mấy cái súp lơ.

Liễu Nguyệt không nói hai lời, trực tiếp nhận lấy đĩa của Vương Hạo Nhiên đi đến chỗ lấy đồ ăn, rất nhanh lại vòng ngược trở về.

Đem đĩa của Vương Hạo Nhiên đặt ở trước mặt hắn lần nữa.

Chỉ thấy trong bàn ăn có nhiều mấy muôi lớn súp lơ.

"Bạn học Vương, nếu thích ăn vậy thì ăn nhiều một chút nha." Liễu Nguyệt dùng âm thanh đặc biệt của mình nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

"Cảm ơn Liễu giáo sư." Vương Hạo Nhiên đang hoàng nói.

Kỷ Thủy Dao bảo trì thần tình cứng nhắc nghiêm túc nhìn xem một màn này, cảm thấy chính mình cũng phải làm một chút gì. Sau khi suy nghĩ một chút thì bỗng nhiên nhu hòa nói với Vương Hạo Nhiên:

"Khát nước không, để ta đi lấy cho người chai nước."

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Vừa nói ra lời này, Khâu Thiển Vi cùng Liễu Nguyệt hồ nghi nhìn nàng.

Liễu Nguyệt đã cùng Khâu Thiển Vi nói ra, Khâu Thiển Vi ôm khoan dung đối với tỷ muội, tự nhiên rộng lượng đón nhận, nhưng Kỷ Thủy Dao là tình huống như thế nào?

Đối mặt ánh mắt nhìn chăm chăm của Liễu Nguyệt cùng Khâu Thiển Vi thì Kỷ Thủy Dao có chút quẫn bách, tranh thủ thời gian đổi giọng nói:

"Ý của ta là người cũng khát nước rồi đúng chứ, ta đi mua nước giúp các người."

Sau khi nói xong, Kỷ Thủy Dao tranh thủ thời gian đứng dậy, tránh để bị ánh mắt tiếp tục quan sát thẩm tra của Khâu Thiển Vi cùng Liễu Nguyệt.

Đến nơi bán nước tự động của phòng ăn lão sư mua bốn bình nước, hít sâu một hơi trấn định một chút, tiếp đó về lại chỗ ngồi lúc đầu.

Trong lòng Lâm Mặc lúc đầu không công bằng, nhưng sau khi nhìn một lát thì bỗng nhiên lại bình thường trở lại.

Nếu là một người nào đó trong ba người Liễu Nguyệt, Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao đặc biệt để ý đến Vương Hạo Nhiên thì khả năng này còn thật có chút gì đó.

Nhưng ba người các nàng đều tốt với Vương Hạo Nhiên như vậy, không thể nào có loại dính dáng kia.

Lâm Mặc xem chừng khả năng là Vương Hạo Nhiên cùng ba người tử muội Liễu Nguyệt có quan hệ thân thích, tử như Vương Hạo Nhiên là biểu đệ hoặc là phòng đệ của các nàng.

"Lâm Mặc, ăn cơm thì phải nhìn mặt ta chứ, sao người cứ nhìn đi nơi khác vậy." Hồ Túy Hương nhìn thấy động tác của Lâm Mặc, thế là dùng âm thanh cấp nữ thần u oán nói.

Nghe vậy, Lâm Mặc rất muốn chửi bậy một thoáng, tất nhiên là nhìn nữ thần, nhìn người làm cái gì? Nhìn người chỉ ảnh hưởng đến khẩu vị ta ăn cơm!

Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng không dám nói ra, đồng thời vì lễ phép thu hồi lại ánh mắt ngăm nhìn bàn bên, ném đến trên mặt của Hồ Túy Hương.

Lâm Mặc bỗng nhiên giật mình.

Vốn dĩ khuôn mặt của Hồ Túy Hương rất xấu xí, giờ phút này trở nên đẹp mắt lạ thường, ngũ quan xinh xắn, da thịt tuyệt trắng tinh tế. . . Quả thực chính là nữ thần.

Lâm Mặc cảm thấy hẳn là do mình hoa mắt, thế là lau lấy con mắt một chút, nhìn chăm chú xem xét lần nữa.

Hồ Túy Hương ở trước mắt vẫn có khuôn mặt cấp nữ thần, hoàn toàn phối hợp với âm thanh cấp nữ thần của nàng.

Điều kiện này hoàn toàn không kém ba vị nữ thần ở bàn bên cạnh!

Nhìn lại ba vị nữ thần bàn bên cạnh một chút... Không đúng, cái này không phải là ba nữ thần, rõ ràng chính là ba nữ nhân xấu xí!

Đây là có chuyện gì? !

Tình huống quỷ dị để Lâm Mặc cảm thấy có chút mờ mịt cùng kinh ngạc.

Nhưng không chờ hẳn nghĩ quá nhiều, cũng bỗng nhiên cảm giác có cỗ xúc động khó mà ức chế dâng lên, đồng thời càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng mãnh liệt...

Sắc mặt của Lâm Mặc đỏ lên, ánh mắt lửa nóng nhìn chằm chằm Hồ Túy Hương "Thiên tư quốc sắc".

Lực chú ý của Hồ Túy Hương vốn để trên mình Lâm Mặc.

Ánh mắt Lâm Mặc trông lại, phản chiếu ở trong mắt Hồ Túy Hương.

Hồ Túy Hương bởi vì phản ứng của Lâm Mặc mà cảm thấy kinh dị một thoáng, không rõ vì sao, nhưng rất nhanh cuồng hỉ lên, dùng âm thanh cấp nữ thần êm dịu nói:

"Lâm Mặc, người... Người nhìn ta chằm chằm làm gì chứ." Âm thanh xấu hổ mang sợ, quả thực xóp đến bên trong xương người.

Mà lời này rơi xuống trong tai của Lâm Mặc cũng để cỗ xúc động kia của hắn dâng lên nhiều.

Cái tình huống quỷ dị này để Lâm Mặc cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, nhưng máu nóng mạnh mẽ đâm tới lại không cho phép hắn có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy.

Thậm chí không kịp ngẫm nghĩ tại sao Hồ Túy Hương lại đột nhiên trở nên đẹp như vậy, mê người như vậy.

Hiện tại hắn chỉ có một cái ý niệm, đó chính là. . . Nhưng mà nơi đây cũng không thích hợp, hạ giọng nói: "Túy hương, người đã ăn xong

chưa, đi theo ta, ta có lời muốn nói với người."

"Còn chưa có ăn xong mà." Hồ Túy Hương hơi nghi hoặc một chút: "Người muốn nói cái gì thì trực tiếp nói ở nơi này cũng được mà."

"Ta muốn..." Lâm Mặc rất muốn trực tiếp một chút, nhưng trở ngại bên cạnh có người, chỉ có thể ló thân ra phía trước, nói khẽ vào lỗ tai của Hồ Túy Hương "... Người, ngay lập tức."

Âm thanh nhỏ bé nhưng Hồ Túy Hương vẫn nghe được.

Đầu tiên là nàng kinh ngạc một chút, rất muốn nói người thật là lưu manh, nhưng nghĩ lại, đây không phải là hợp ý của mình sao?

"Đến. . . Đến nơi nào đây?" Tận dụng thời cơ, Hồ Túy Hương dự định phụng bồi tới cùng, tranh thủ thời gian thấp giọng hỏi thăm một thoáng.

Lâm Mặc nhanh chóng suy tư một chút "Nhà vệ sinh."

Mắt nhỏ của Hồ Túy Hương trừng thành như hạt đậu nành, nhưng sau một khắc lại có một loại cảm giác kích động.

Tuổi tác nửa nói nửa hỏ tuyệt đối không phải đùa giỡn, ý nghĩ vừa lên đầu còn muốn khoa trương hơn bất cứ thứ được nào.

Hồ Túy Hương ngậm thừa nhận, cũng không ăn nữa, trực tiếp đứng lên, đi đến phòng vệ sinh của phòng ăn lão sư.

Lâm Mặc theo sau bắt kịp, bước chân vội vàng. Bởi vì hấn cảm giác sắp bạo phát.

w @@@

Chương 692: Lộ Ra Ánh Sáng Rồi

Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương rời khỏi, cũng không có gây nên Khâu Thiến Vi, Kỷ Thủy Dao cùng Liễu Nguyệt chú ý, Vương Hạo Nhiên tự nhiên quan tâm đến.

Mở ra thẩu thị nhìn hành động của Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương tiến vào nhà vệ sinh một chút, Vương Hạo Nhiên kém chút có loại xúc động cười sặc sụa.

Thiên lôi động đến địa hỏa, ghê gớm thật. . .

Mấy người Khâu Thiến Vi ư hồ nghi nhìn xem hắn, không rõ ràng cho lắm.

Wương Hạo Nhiên cũng không nóng lòng, cùng Khâu Thiến Vi mấy người ăn cơm nước xong xuôi, lập tức cùng các nàng rời khỏi.

Trên nửa đường, tìm cái lý do vòng ngược trở về cửa ra vào phòng ăn của lão sư.

Wương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại kêu mấy người Lưu Hoa tới.

Phòng ăn lão sư chỉ để lão sư dùng cơm, nhưng học sinh vẫn có thể đi vào, suy cho cùng cửa ra vào lại không có người ngăn.

Sau khi ba huynh đệ Lưu Hoa nghe điện thoại thì hoả tốc chạy đến.

Wương Hạo Nhiên lập tức mang theo ba người đi đến phòng toilet

dành cho nữ.

Đi tới cửa ra vào của toilet nữ liền nghe được bên trong có một trận động tĩnh không nhỏ truyền đến.

Một ít nữ lão sư thuật tiện tới trước nghe được âm thanh kỳ quái bên trong tấm ngăn thì lập tức liên tưởng đến cái gì, cũng không tiện đi làm phiền, nói thầm một tiếng đòi phong bại tục thì, đều không có ý tứ đi tiểu tiện, lúng túng rời khỏi.

Trong toilet, hoàn toàn chỉ có hai người quên mình vùi đầu vào bên trong sự nghiệp, thậm chí đều trực tiếp loại bỏ đối với tiếng bước chân bên ngoài.

Vương Hạo Nhiên để ba huynh đệ Lưu Hoa đảm nhiệm nhiếp ảnh gia một chút, bí mật ghi chép những hình ảnh này lại.

Phía dưới tấm ngăn nhà vệ sinh có khe hở, phía trên lại không ngập đầu.

Ba huynh đệ tìm được đủ loại góc độ, ghi chép hình ảnh có chút làm không biết mệt.

...

Thời gian lặng yên mà qua, trong đại sảnh phòng ăn của lão sư trở nên trống rỗng.

Sau một thời gian ngắn yên lặng, thân ảnh của Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương xuất hiện trong đại sảnh của phòng ăn.

Lúc đầu hai người lén lén lút lút, nhưng sau khi nhìn thấy xung quanh không có người thì lập tức hơi hơi nói lỏng một hơi.

Nhưng theo sau, khuôn mặt của Lâm Mặc cũng nhíu chặt lên, còn khó nhìn hơn mướp đắng. Nghiêng đầu nhìn Hồ Túy Hương, thầm

nghĩ chính mình tạo nghiệt gì vậy chứ.

Lúc này, Lâm Mặc đã hết ảo giác, hết thấy chung quanh cũng trở nên chân thật.

Dung mạo của Hồ Túy Hương cũng không còn là "Thiên tư quốc sắc", mà là vô cùng thô thảm.

Lâm Mặc nghĩ tới chuyện vừa rồi, quả thực khóc không ra nước mắt.

Hồ Túy Hương cũng một mặt hạnh phúc thỏa mãn.

"Lâm Mặc, thật không nghĩ tới người lại là loại người này, nhưng mà cũng được, đành tiện nghi cho người vậy, nhưng sau này người phải đối xử với ta thật tốt." Hồ Túy Hương kéo tay của Lâm Mặc, âm tha nhẹ nhàng nói.

Chuyện đã xảy ra, Lâm Mặc cũng không có khả năng quyết nợ.

Tất nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là Hồ Túy Hương không phải dễ trêu.

Lâm Mặc cũng không có cách nào để Hồ Túy Hương ngậm bồ hòn, nhưng vì sau này có thể theo đuổi đám người Liễu Nguyệt, nhất định phải giữ một chút khoảng cách với Hồ Túy Hương. Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên trịnh trọng nói:

"Túy... Túy hương à, chúng ta phát triển quá nhanh, nói không chừng người khác sẽ đâm chọc, ta cảm thấy tạm thời chúng ta vẫn nên không nên công khai."

"Người khác thích nói thì cứ để bọn họ nói, ta không quan tâm." Hồ Túy Hương nói.

Ở sau lưng nàng người khác chỉ trở nói nàng là lão nữ vạn năm. . .

năm, đã sớm rất quen với phiền phức này, hiện tại thoát khỏi, sợ bị người khác không biết, tất nhiên sẽ kiên cường tuyên bố.

"Ta nói tạm thời không muốn công khai, không nghe lời đúng hay không?" Lâm Mặc bày ra uy nghiêm.

Hồ Túy Hương khẽ giật mình, không khỏi nhớ tới dáng vẻ uy vũ vừa rồi của Lâm Mặc, tâm thần khẽ động, nị thanh nói: "Ai nha, nghe người là được chứ gì."

Lâm Mặc kém chút buồn nôn, nhưng may mà cưỡng ép nhịn xuống.

Sau khi đi ra phòng ăn, Lâm Mặc sợ bị người khác thấy nói xấu, liền tranh thủ thời gian cùng Hồ Túy Hương tạm thời mỗi người đi một ngã.

Lâm Mặc đi ở bên trên con đường của sân trường, trong lòng nổi lên nghi hoặc nồng đậm, về dị thường trước đó của mình đến cùng là chuyện gì xảy ra đây?

Khổ tư một thoáng cũng không nghĩ ra, tạm thời cũng không thêm nghĩ nữa.

Chuyện này, hẳn dự định dấu nát trong bụng, vĩnh viễn cũng không nói ra.

Suy cho cùng việc này chỉ có chính mình cùng Hồ Túy Hương biết, chỉ cần mình không nói, nàng không nói, làm thế nào người khác biết được chứ?

Sau khi nghĩ thông suốt những cái này, tâm tình của Lâm Mặc hơi tốt một chút.

"Hả, hình như người này chính là vị kia trên diễn đàn kia."

"Không phải hình như, rõ ràng chính là hắn, người nhìn quần áo hắn

mặc đi."

"Đúng đúng, thật đúng là hấn."

...

Một ít người đi ngang qua nhìn thấy Lâm Mặc thì đang cười trộm nghị luận.

Âm thanh không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Lâm Mặc cũng không phải lảng tai, tự nhiên nghe được.

Mới lúc đầu Lâm Mặc cũng không hề để ý.

Nhưng đi theo một đường thẳng thì phát giác người đi ngang qua người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn xem chính mình.

Lâm Mặc hơi nghi hoặc một chút, rất nhanh nghĩ đến hai từ mấu chốt bên trong những nghị luận đó là "Diễn đàn" .

Chẳng lẽ là diễn đàn trường học?

Lâm Mặc suy đoán một thoáng, lập tức lấy điện thoại di động ra, truy cập vào diễn đàn của đại học Thanh Linh kiểm tra một hồi.

Những bài viết nổi trội lúc trước là liên quan tới mây vị hoa khô của năm nhất, nhưng bây giờ cũng bị một cái thiệp khác thay thế.

Lâm Mặc nhấn vào thiệp xem xét, phát hiện bên trong đó ngoài chữ ra còn có video.

Hấn trực tiếp xem nhẹ những chữ viết kia, mở ra video nhìn một chút, kinh ngạc đến nỗi con mắt kém chút đều trừng lòi ra hốc mắt.

Trong video chỉ có hai người, một nam một nữ, vị này nhân vật nam chính uy mãnh thực tế nhìn quá quen mắt, cái này cũng không phải

là mình sao? !

Trước đó quá mức đầu nhập vào, rõ ràng không có chú ý tới bị rình coi, hơn nữa bị người quay video, truyền đến trên diễn đàn.

Lâm Mặc dùng đầu ngón chân ngấm lại đều biết hậu quả, sắc mặt nháy mắt trắng bệch lên.

Đừng nói theo đuổi nữ thần, hiện tại có thể lặn lội tiếp ở đại học Thanh Linh hay không đều là một cái chuyện lớn.

z @@@

Chương 693: Phong ba

H 【Đình, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -50, hào quang phản phái của kí chủ +50!】

【Đình, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -50, hào quang phản phái của kí chủ +50!】

ThIỆP bên trong diễn đàn còn mười mấy đoạn video, quay phim từ đủ loại góc độ, cơ hồ là phô bày toàn bộ phương vị phong thái của Lâm Mặc.

Thời gian ban bố thiệp vẫn chưa tới nửa giờ, nhưng đã có vài trăm

bình luận, hơn nữa con số này còn đang không ngừng gia tăng.

Lâm Mặc sợ phiền phức tiếp tục khuếch trương, tranh thủ thời gian liên hệ nhân viên quản lý của diễn đàn trường học, để bọn hắn vội vàng xóa bỏ thiệp.

Có trả lời cũng là quyền hạn quản lý diễn đàn bị người khác chiếm đoạt, hư hư thực thực là có hacker xâm lấn.

Người bên khoa máy tính đang xử lý việc này, về phần lúc nào khôi phục quyền hạn thì vẫn là ẩn số.

Sắc trời dần dần hạ xuống.

Một đêm này, Lâm Mặc không ngủ, một mực lướt diễn đàn, hi vọng tranh thủ thời gian xóa bỏ thiệp này đi mất.

Chờ gần đến hừng đông gánh thiệp này mới không còn.

Nhưng mà phong ba cũng đã truyền ra, lên hot search, người trên internet bàn tán rất sôi nổi.

Đại học Thanh Linh có trăm năm danh giáo, danh dự một mực rất tốt.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện loại thương tổn gió bại tầm thường này có thể nghĩ mà biết cao tầng trường học có bao nhiêu tức giận rồi.

Buổi sáng.

Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương không có chút bất ngờ bị cao tầng trường học gọi đi.

Lấy được kết quả xử lý là khai trừ chức vụ, không bao giờ được giới giáo dục thu nhận.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến nhân vật chính Lâm Mặc bị khai trừ, thu được 2400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -120, hào quang phản phái của kí chủ +120! 】

Đối với cái này, Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương cũng không có phản bác gì được.

Suy cho cùng chuyện này ảnh hưởng thật sự quá lớn.

Lâm Mặc cùng Hồ Túy Hương rời khỏi phòng họp.

"Tất cả đều tại người, vội vã như vậy làm cái gì, hiện tại tốt rồi, sau này lão nương về già phải làm sao bây giờ đây!" Hồ Túy Hương hết sức nôn nóng.

Đối với Lâm Mặc mà nói thì nàng bị ảnh hưởng lớn hơn nhiều.

Nàng là phó hiệu trưởng của đại học Thanh Linh, trước mắt mới ba mươi lăm tuổi, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng, nhưng mà bây giờ không còn tiền đồ gì cả.

Hơn nữa bởi vì chuyện này kèm thêm người nhà ở trong giới giáo dục của nàng đều sẽ chịu một ít ảnh hưởng.

Hôm qua Lâm Mặc còn khát khao tương lai, đối mặt với tình huống trước mắt tâm trạng trở nên hồng бет, sau khi nghe được Hồ Túy Hương phản nản, quát:

"Một cây làm chẳng nên non, ai bảo người đồng ý, hiện tại chỉ biết trách ta, chắc lúc đó người không làm gì!"

Hồ Túy Hương nhìn xem Lâm Mặc như vậy, không khỏi ngờ ngác một chút.

Hiện tại tiền đồ của nàng đã không còn, nếu lại mất đi bạn trai bạn trai uy mãnh này thì thật sự quá đen đũi rồi.

Nghĩ như vậy, Hồ Túy Hương thu liễm nộ khí một chút, ôn nhu nói:

"Được, việc này ta cũng có sai. Nhưng bây giờ chuyện cũng đã rồi, nổi giận cũng vô dụng, cùnng lắm thì không làm việc được trong giới giáo dục nữa thôi."

Sau khi an ủi một chút, sau đó lên kế hoạch tương lai "Trình độ đánh dương cầm của chúng ta cao như vậy, coi như là mở trường lớp tư nhân thì vẫn có thể kiếm lời không ít tiền, dù sao cũng sẽ không chết đói."

Lâm Mặc yên lặng không nói.

Hồ Túy Hương ần ý đưa tình nhìn xem hắn, kéo tay của hắn, tiếp tục nói: "Đồ vật quý báu nhất của ta cũng đã giao cho người, người cũng không thể cô phụ ta, phải đối xử tốt với ta cả đời."

Thanh âm êm dịu làm lay động lòng người.

Nhưng Lâm Mặc xem xét mặt của Hồ Túy Hương, chỉ cảm thấy cay con mắt.

Lâm Mặc thực tế chịu không được, giận dữ bỏ qua tay của Hồ Túy Hương, bực tức nói:

"Người ma lem này, người nằm mơ gì vật chứ, thứ quý giá của người? Lão tử vẫn mới làm một lần đầu đây! Ta không nợ người, sau này chúng ta đường ai nấy đi."

Trước đó vì muốn thụ khóa cho nên mới tỏ ra thân thiện với Hồ Túy Hương, nhưng bây giờ đã bị khai trừ, Hồ Túy Hương cũng không có giá trị, hà tất phải chịu đựng tiếp?

Huống chi, hần có hệ thống, tuy không thể tiếp tục làm trợ giáo đại học, nhưng bên ngoài trời cao biển rộng, có rất nhiều chỗ có thể xông xáo.

Không bao lâu, nhất định có thể có thành tựu.

Đến lúc đó muốn mỹ nữ như thế nào mà không được? Ở bên cạnh ma lem Hồ Túy Hương này? Có bệnh sao.

"Lâm Mặc, ta lại cho người một cơ hội sắp xếp ngôn ngữ, người lặp lại lần nữa cho ta?" Hồ Túy Hương cũng bắt đầu nổi giận, lạnh lùng nói.

Trong lòng Lâm Mặc có chút áy náy, nhưng ác tâm đối với Hồ Túy Hương áp đảo toàn bộ áy náy, hạ quyết tâm muốn cắt đứt quan hệ, không lưu tình chút nào nói:

"Vậy người nghe kỹ cho ta, cho dù lão tử là thái giám cũng sẽ không ở bên cạnh người, nghe rõ chưa? !"

"Người! Người! Người chờ đó!" Hồ Túy Hương tức giận đến nỗi một khôn mặt bánh nướng đều vụn vụn lên, nổi giận đùng đùng rời khỏi.

Lâm Mặc hơi hơi nói lỏng một hơi.

Nhìn dáng vẻ của Hồ Túy Hương, khẳng định sẽ không bỏ qua cho chính mình, nhưng mà mình có thể dùng một tay đánh mười người, chẳng lẽ còn sợ nàng?

Lâm Mặc nhìn cao ốc khoa tài chính ở xa xa, lưu luyến một chút.

Lúc đầu dự định theo đuổi Liễu Nguyệt, thậm chí là theo đuổi Khâu Thiển Vi cùng Kỷ Thủy Dao, nhưng bây giờ náo ra đợt phong ba này, khẳng định không thể theo đuổi được.

Nhưng mà thiên hạ này có biết bao nhiêu mỹ nữ? Chỉ cần mình có bản lĩnh cũng không sợ không tìm thấy nữ nhân xinh đẹp.

Trong phòng học lớp 113 khoa tài chính.

Lão sư đang ở trên bục giảng dạy học, nhưng mà Vương Hạo Nhiên lại khôn thèm nghe, mà là nhìn mấy tin tức mười nhất của hệ thống.

Lâm Mặc có siêu cấp lão sư hệ thống. Vương Hạo Nhiên vốn cho rằng sau khi để Lâm Mặc bị khai trừ không thể làm lão sư thì Lâm Mặc sẽ mất đi thân phận nhân vật chính.

Nhưng hiện tại xem ra thật là nghĩ hơi nhiều.

G @@@

Chương 694: Quyền Vương (1)

CHệ thống của Lâm Mặc vẫn còn hữu hiệu, sau khi lần này rời khỏi đại học Thanh Linh thì không biết rõ sẽ đi nơi nào.

Tay của Vương Hạo Nhiên lại không đuổi xa được như vậy.

Lâm Mặc không còn hạn chế, khẳng định sẽ mở ra cuộc sống bất hack, đi đến cuộc sống đỉnh cao.

Trong quá trình này, cũng không biết có bao nhiêu nữ chính sẽ gặp nạn. . .

Nữ chính là sinh vật đáng yêu như vậy, sao có thể để nhân vật chính bất nạt chứ?

Mà trừ điều đó ra, hệ thống của Lâm Mặc còn có tiềm lực khuếch trương võ lực, một khi trưởng thành lên sẽ rất mạnh.

Lỡ như Lâm Mặc ghen ghét chính mình, đợi đến hậu kỳ trở lại làm phiền mình, vậy cũng không tốt.

Tất nhiên, hệ thống của Lâm Mặc khuếch trương võ lực là có hạn, khẳng định là đánh không lại chính mình.

Cuối cùng thứ Lâm Mặc tăng lên chỉ có thể là tổ chất thân thể, mà thân thể có cực hạn, không thể so được với chân khí.

Tóm lại, tuyệt đối không thể để cho Lâm Mặc bình yên rời khỏi Thanh Linh.

Vậy thì . . . Trước đưa một phần ăn có ý tứ đi, ít nhất kiếm lại được điểm phản phái cùng điểm hào quang.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian biên tập tin nhắn liên hệ Khương Cao Huyền.

Đêm khuya.

Lâm Mặc đang ăn bún xào trong quán nhỏ ở gần đại học Thanh Linh.

Sau khi bị khai trừ, tất nhiên là bị cưỡng chế mau chóng rời khỏi đại học Thanh Linh.

Lâm Mặc vì tìm chỗ ở, chạy ở bên ngoài một ngày, cuối cùng tìm được nhà rẻ.

Hắn đã thu thập xong đồ đạc, đợi ngày mai là có thể dọn đi rồi.

Nhưng mà buổi tối hôm nay còn cần ngủ một đêm trong phòng ngủ giáo sư.

Sau khi ăn bún xào, Lâm Mặc chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Bên trên đường nhỏ trở về phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, cơ hồ không nhìn thấy người.

Nhưng sau khi Lâm Mặc đi một đoạn đường thì lại bị năm, sáu gia hỏa cản đường lại.

Một tên trong nhóm người này lấy điện thoại di động ra liếc nhìn tấm ảnh, vừa ngắm ngắm Lâm Mặc, sau khi xác định không tìm nhầm người thì lập tức mang theo đồng bạn cùng nhau tiến lên, muốn giáo huấn Lâm Mặc.

Lâm Mặc khinh thường cười cười. Tâm tình của hắn vốn rất kém cỏi, đang lo không cỡ chỗ trúт giận, đám người này đến rất đúng lúc.

Dựa theo suy đoán của hắn, đám người này không phải do Hồ Túy Hương tìm thì do Vương Hạo Nhiên tìm.

Nhưng cái này không quan trọng, trước đánh rồi hẵng nói.

Sau khi Lâm Mặc tăng lên rất nhiều tố chất thân thể thì xưa đâu bằng nay.

Lâm Mặc hết sức dũng mãnh, cùng đám người này va chạm đến cùng một chỗ, không cần một hồi, những người này liền bị mạnh mẽ đánh một trận.

Đám người nhìn thấy không địch lại, tranh thủ thời gian chạy trốn chết.

Lâm Mặc lên trước nắm chặt một tên bên tròn, ép hỏi một thoáng, vậy mới biết được là do Hồ Túy Hương tìm.

Sau khi đạt được câu trả lời, Lâm Mặc để người này truyền lời thay, để hắn nói cho Hồ Túy Hương lần này mình không so đo, nếu sau này lại tìm người tìm phiền toái, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Người này gật đầu như gà con mổ thóc, tranh thủ thời gian đồng ý.

Lâm Mặc đạp một cước về phía người này, vậy mới để đối phương rời khỏi.

Sau khi dùng quyền cước phát tiết một trận, trong lòng lập tức thoải mái nhiều, tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Cũng không có đi bao xa lại bị người ngăn cản đường đi.

Chỉ khác với lần trước là lần này chỉ có một người, hơn nữa còn che mặt.

Lâm Mặc rất muốn chửi bậy một thoáng, cho là quay kịch võ hiệp sao? Còn che mặt, quả thực chọc cười.

"Người cũng tới giáo huấn ta sao, ai phái người tới, Vương Hạo Nhiên phải không?" Lâm Mặc không có bối rối chút nào, mà là cười lạnh hỏi thăm.

Lúc đầu người bịt mặt còn không xác định, nhưng sau khi nghe đối phương nói như vậy thì vậy mới xác định chính mình không có tìm sai mục tiêu. Chậm chậm đi đến Lâm Mặc.

Lâm Mặc hừ lạnh một tiếng, vừa mới hoạt động một chút gân cốt, nhưng còn không phải cực kỳ tận hứng, hiện tại lại tới một một, vừa vặn có thể tái phát tiết một chút.

Đối với Hồ Túy Hương mà nói thì hẳn càng hận tên Vương Hạo Nhiên này hơn.

Trong phòng học quấy rối để hẳn không có cách nào lên lớp, lại hại hẳn làm trò mèo trên sân bóng, hai chuyện này, Lâm Mặc còn nhớ rất rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên tìm người đến, càng phải hung hăng giáo huấn một thoáng.

Nghĩ như vậy, Lâm Mặc vọt tới người bịt mắt, như là mảnh hổ hạ sơn.

Nếu như nói, đối phó đám người vừa rồi kia thì Lâm Mặc chỉ dùng năm thành lực lượng, vậy bây giờ cũng dùng tới toàn lực.

Vương Hạo Nhiên chỉ phái một người tới, chắc hẳn công phu quyền cước của người này cực kỳ lợi hại.

Lâm Mặc tất nhiên muốn trịnh trọng một chút.

Nhưng mà cũng vẫn vẹn chỉ là trịnh trọng một chút mà thôi.

Dưới cách nhìn của Lâm Mặc thì lấy công phu quyền cước của mình bây giờ cho dù tay không đấu dao hẳn đều không cần sợ.

Lâm Mặc mang theo tự tin vội xông mà đi, nhào về phía người bịt mắt kia.

Người bịt mắt hơi hơi lệch thân, cùng Lâm Mặc quay người mà qua.

Lâm Mặc chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, liền ngã oặt dưới đất, dần dần mất đi ý thức.

Trước một giây khi mất đi ý thức, Lâm Mặc vừa khiếp sợ lại khó hiểu, bởi vì mức độ lợi hại của người bịt mắt quả thực siêu việt hiểu

biết của hắn.

Cho dù là quyền vương thế giới cũng không đến mức lợi hại như vậy nha? Gặ[quý eooif.

Sau khi nhìn xem Lâm Mặc té xỉu, người bịt mắt từ trên mình lấy ra một con dao giải phẫu bóng loáng.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Lâm Mặc bị cắt, triệt để mất đi năng lực của nam nhân, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Mặc -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Vương Hạo Nhiên thái nhận lấy ban thưởng mất rồi lại đến.

Cắt chém bằng vật lý. . . Thoáng một cái, dù sao cũng nên ổn rồi chứ?

Siêu cấp lão sư hệ thống của Lâm Mặc mạnh hơn nữa cũng không có khả năng mọc lại tứ chi.

Suy cho cùng đây là phạm vi của tu tiên.

Coi như là Lục Thần có cỗ y thuật đều không làm được điểm ấy, làm sao Lâm Mặc có thể làm được.

"Sao lại sửng sờ vậy chứ?"

Bên cạnh truyền đến âm thanh xấu hổ mang sợ của Dương Tĩnh Uyển.

A @@@

Chương 695: Quyền Vương (2)

WVương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần, chỉ thấy hai con người Dương Tĩnh Uyển hàm chứa hào quang nhẹ nhàng đang nhìn chính mình, như có ý thức giục.

...

Bên trong một căn phòng ngủ nữ sinh của đại học sư phạm.

Cố Ngữ Nhu nằm trên giường lăn qua lộn lại, căn bản ngủ không được, đầu óc đều lơ đãng hiện ra một thân ảnh của nam nhân.

Nàng rất muốn thoát khỏi cái thân ảnh này, bởi vậy không ngừng tự nhủ, gia hỏa này bắt nạt chính mình như thế, sao mình còn nhớ tới hắn được chứ?

Thế nhưng dùng cách tẩy não gì thì thân ảnh của nam nhân kia trong đầu kngược lại càng ngưng thực.

Cố Ngữ Nhu dứt khoát không ngủ, đứng lên dùng laptop viết lên kịch bản.

Từ nhỏ nàng đã thích sáng tác văn tự, chọn chuyên ngành đại học cũng là ngôn ngữ văn học.

Viết kịch bản là một trong những sở thích của nàng.

Cũng chỉ có lúc đắm chìm trong sáng tác mới có thể miễn cưỡng ngăn cách với thế giới hiện thực, không nghĩ đến những chuyện phiền não kia nữa.

Thời gian lặng yên mà qua, mấy giờ trôi qua rất nhanh.

Cố Ngữ Nhu viết liên tục, viết cực kỳ thông thuận, cuối cùng cũng viết xong kết thúc của một cái kịch bản.

Ngay sau đó liền gửi bản thảo qua email của biên kịch nổi tiếng là Lục Hân Di.

Lần trước đem kịch bản ném đến công ty ảnh thị Bắc Ca, đối phương nói cho nàng muốn thu mua kịch bản của nàng với giá cao.

Lúc ấy nàng ngây thơ tin, bị lừa đến Bắc Ca ảnh thị công ty, kém chút bị thiệt lớn.

Cố Ngữ Nhu ghi nhớ rất rõ, cũng bắt đầu nhận rõ chính mình, đương nhiên sẽ không cảm thấy kịch bản mà mình viết ra ca minh cỡ nào.

Càng không trông chờ kịch bản này có thể bán lấy tiền.

Chỉ là ôm ý niệm thử một lần đem kịch bản ném đến chỗ biên kịch nổi tiếng, hy vọng xa vời nhận được một ít chỉ điểm.

Sau khi làm xong, Cố Ngữ Nhu thực tế buồn ngủ không đi nổi, đã đến lúc đi ngủ, cũng không có tinh lực thức chờ đợi.

Sáng sớm.

Ánh nắng nhu hòa vẩy hoàn cảnh thanh u trong tiểu khu.

Tiểu khu này là thôn tác giả, người cư trú bên trong đều là một ít người làm việc văn tự, tỉ như tác giả internet, tác giả truyền thống,

biên kịch các loại.

Dương Tĩnh Uyển không làm tiêu thụ mà đổi nghề viết sách, nhận được thành tựu cực cao, bây giờ là một vị đại thần.

Vì dễ dàng viết sách hơn, nàng rời khỏi nhà chuyển tới tiểu khu này.

Tất nhiên, nơi này có môi trường thanh u thuận tiện viết sách, kỳ thực chỉ là một phương diện.

Có một điểm để cho Dương Tĩnh Uyển xem trọng là, nơi này cách đại học Thanh Linh rất gần.

Lái xe tới thì chỉ cần khoảng mười lăm phút.

Dương Tĩnh Uyển mới mới chuyển đến hôm qua, không kịp chờ đợi báo với Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe điện thoại thì tự nhiên đến thăm nàng một chút.

Hôm nay Vương Hạo Nhiên có tiết học tất nhiên phải rời giường thật sớm.

Dương Tĩnh Uyển không muốn đi. Cũng không phải bởi vì làm biếng, mà là thực sự quá mệt mỏi.

"Trong tiểu khu có phòng ăn sáng đấy, người đi ăn điểm tâm đi, ta không đi cùng người được." Dương Tĩnh Uyển lười biếng nói.

"Ân, vậy ta đi trước, rảnh rồi lại tới thăm người."

Vương Hạo Nhiên gật đầu cười, lập tức rời khỏi căn hộ tới dưới lầu.

Đi về phía phòng ăn sáng.

Mặc dù là chỗ lạ lẫm, nhưng trên đường có cột mốc, rất dễ phân biệt.

Mấy phút sau, Vương Hạo Nhiên đi vào trong phòng ăn sáng mà Dương Tĩnh Uyên nói.

Trong phòng ăn sáng, có một nửa vị trí đều có người, nhưng cực kỳ yên tĩnh, không có người cãi nhau, cho dù là nói chuyện với nhau đều nói bé hết sức.

Một ít người ăn điểm tâm xong lại lấy ra laptop mang theo, bắt đầu gõ gõ đập đập trên bàn phím.

Xem ra hình như là viết cái gì.

Hơn nữa số lượng người có động tác như thế này còn không ít.

Vương Hạo Nhiên nghe Dương Tĩnh Uyên nói qua, người ở tiểu khu này cơ hồ đều là người sáng tác văn tự.

Lập tức cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tùy ý gọi một chút đồ vật, Vương Hạo Nhiên tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Cách chỗ Vương Hạo Nhiên không xa, có một nữ nhân ăn điểm tâm xong đang loay hoay laptop.

Nữ nhân này có khuôn mặt trang điểm, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, điểm tổng thể bộ mặt còn rất cao, ước chừng có thể cho 92 điểm.

Lúc này nàng xem xét kịch bản mới đưa tới trong hộp thư.

Bên trong một kịch bản gửi lúc hừng đông hấp dẫn chú ý của nàng.

Nhìn từ góc độ chuyên ngành của nàng, kịch bản này ưu tú vô cùng, nhân vật với nội dung truyện đều là thượng giai, nếu như có thể quay thành điện ảnh thì có tỷ lệ cực lớn sẽ hot.

Nàng tự hỏi, nếu như không phải phát huy siêu trình độ, đều là cực kỳ khó tả ra loại kịch bản như thế này.

Nhìn tin nhắn ghi chú người gửi kịch bản, đối phương biểu lộ rõ ràng là nữ sinh đang đi học đại học chuyên ngành ngôn ngữ khoa văn học, muốn mời mình chỉ điểm một chút.

Hiển nhiên, người gửi là một người mới sáng tác kịch bản, hơn nữa còn chưa tốt nghiệp đại học.

Sau khi làm rõ ra điểm này, nàng không khỏi có chút đổ kị.

Một người mới rõ ràng lại lợi hại như vậy? !

Khiến mình làm sao chịu nổi được.

Phiền muộn một lúc, nàng soạn một đoạn tin nhắn, dùng hòm thư trả lời đối phương.

Ý đại khái là, muốn hẹn nữ sinh này ra gặp mặt một lần.

Soạn tin nhắn xong, lập tức dùng hòm thư gửi đi.

Sau khi làm xong, nữ nhân mặt trang điểm khép lại laptop, chuẩn bị rời khỏi.

Lúc đứng dậy ánh mắt chuyển động, liếc về nam tử bên bên đang ăn điểm tâm.

Riêng là nhìn xem gò má tuần lãng của nam tử, lòng của nàng đều phanh phanh nháy loạn một trận, mặt còn lơ đãng đổ lên mấy phần.

Tiếp tục nhìn thêm vài lần, cảm giác tâm đều hãm vào.

【Đình, kí chủ giả mạo nam chính nữ tần, phát động nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, nữ phụ nữ tần (phản phái) Lục Hân Di vừa thấy đã yêu kí chủ, độ thiện cảm tăng lên tới 50 (Sinh lòng ái mộ)】

Vương Hạo Nhiên đang ăn đồ vật, nghe được tin tức hệ thống đột nhiên xuất hiện không khỏi mờ mịt một chút.

Ánh mắt liếc nhìn, nhanh chóng chú ý tới, bên cạnh có mỹ nữ trang điểm dung mạo rất khá đang nhìn mình.

B @@@

Chương 696: Biên Kịch Lục Hân Di

Ánh mắt quan sát của mỹ nữ kia bị nhào bắt được, rất là chột dạ, mặt càng đỏ mấy phần, nhưng mà thực sự quá muốn làm quen soái ca trước mắt này, kiềm chế lại khẩn trương trong lòng, lên tiếng nói:

"Nhìn người có chút lạ mắt, tại sao trước đây đều chưa từng thấy người? Người. . . Mới chuyển đến nơi này à?"

"Ta không ở nơi này." Vương Hạo Nhiên không làm rõ được tình huống, thế là lãnh đạm đáp lại một tiếng.

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính nữ tần, đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 100 điểm phản phái! 】

Wương Hạo Nhiên lại ngây ngốc một chút.

Hắn chỉ lãnh đạm trả lời Lục Hân Di một câu, vậy mà đã coi là đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến?

Suy tư một chút, hình như cũng có chút hiểu rõ.

Nam chính bên trong nữ tần được thiết lập rất lãnh đạm đối với nhân vật phái nữ khác ngoài nhân vật chính nữ tần, trong mắt cũng chỉ có nữ chính.

Gặp được nhân vật phái nữ lấy lòng hoặc là bắt chuyện, tất nhiên là dùng thái độ lãnh đạm đáp lại.

Nói trắng ra là liêm cầu chuyên môn nhân vật chính nữ tần.

Vừa nãy không làm rõ được tình huống, theo bản năng đáp lại một câu lãnh đạm với Lục Hân Di, tất nhiên xem như đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến.

Đoán không lầm, Lục Hân Di này hẳn là tình địch trong nội dung chính tuyến Cố Ngữ Nhu.

Tất nhiên, nói là tình địch, kỳ thực căn bản không có một chút sức cạnh tranh nào.

Bởi vì sự tồn tại của Lục Hân Di hoàn toàn là phụ trợ Cố Ngữ Nhu.

Lục Hân Di thích nam chính muốn chết, mà nam chính lại chỉ ưa thích duy nhất Cố Ngữ Nhu, căn bản khinh thường không nhìn Lục Hân Di.

Lục Hân Di ghen ghét nên nhằm vào Cố Ngữ Nhu.

Đây cũng chính là vì sao, ở sau ghi chú nhân vật Lục Hân Di sẽ có một đánh dấu "Phản phái".

Ý kia rõ ràng là biểu thị trước mắt Lục Hân Di là một nữ phụ, nhưng nếu nhìn thấy nam chính, cũng là Vương Hạo Nhiên rất thân cận với Cố Ngữ Nhu thì thân phận nhân vật sẽ thay thế, từ nữ phụ biến thành nữ phản phái.

Vương Hạo Nhiên suy đoán một chút, liền cảm giác mình đoán đúng đến tám chín phần mười.

Thân phận nhân vật Lục Hân Di thay thế, trở thành nữ phản phái thì bắt đầu nhằm vào Cố Ngữ Nhu, sẽ từ chi nhánh tiến vào chính tuyến, đến thời gian khẳng định lại là một đoạn nội dung truyện cầu huyết như lão thái thái vải quần chân dài.

Sau khi nhìn thấy thái độ của Vương Hạo Nhiên, Lục Hân Di thất kinh soái ca này thật lạnh lùng, nhưng mà lại không bỏ đi ý nghĩ bắt

chuyện, bảo trì hữu hảo nói:

"Người khỏe, ta là Lục Hân Di, xin hỏi người xưng hô như thế nào?"

"Cút." Vương Hạo Nhiên thay vào thân phận nam chính nữ tần, lạnh lùng phun ra một chữ.

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính nữ tần, đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên như thu hoạch được một ít điểm phản phái như mong muốn.

"Người. . . Người người này cũng quá không lễ phép đi."

Sau khi nhìn thấy thái độ ác liệt như thế của Vương Hạo Nhiên, sắc mặt Lục Hân Di đều trở nên yếu ớt nói.

"Ta không thích nói chuyện với nữ nhân xa lạ, thừa dịp ta còn chưa nổi nóng, lẩn." Vương Hạo Nhiên tiếp tục thay vào thân phận nam chính nữ tần, rất là cao lãnh nói.

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nam chính nữ tần, đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 300 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -15, hào quang phản phái của kí chủ +15! 】

Lại thu hoạch một đợt nhỏ.

Vương Hạo Nhiên âm thầm lấy làm kỳ lạ, điểm phản phái kiếm được này thật đúng là quá thú vị.

Hơn nữa thần kỳ là, Lục Hân Di này bị đối đãi bằng lời tởm tộ một phen như vậy, rõ ràng không nổi giận đùng đùng vung tay rời khỏi,

giống như càng có hứng thú hơn đối với mình.

Vương Hạo Nhiên quả thực có chút im lặng.

Nhân vật phái nữ trong nữ tần đều thích ăn cao lãnh bá đạo như thế này sao?

Nếu đổi lại một nữ nhân bình thường, dù cho người soái thế nào, nói lão nương cút ở trước mặt, hơn nữa còn là hai lần, lão nương sẽ cho người sắc mặt tốt sao? Coi như không chửi người, cũng sẽ quay đầu rời khỏi!

Ai mẹ nó còn không có một chút tính khí? !

Nhưng Lục Hân Di ở trước mặt vẫn thật là không còn cách nào khác.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút, ở trước mặt Vương Hạo Nhiên là nam chính giả mạo, không có một chút tính tình.

"Ta dường như không trêu chọc đến người mà, tại sao người có thái độ như vậy đối với ta chứ?" Lục Hân Di thận trọng hỏi.

Vương Hạo Nhiên trầm mặc một lúc.

Bởi vì. . . Có chút không muốn nói, cũng không thể nói tiếp người cút đi? Đã nói hai lần.

Lúc này, nam chính nữ tần cao lãnh bá đạo nên làm gì đây?

Vương Hạo Nhiên chuyển động đầu óc, tổ chức lại ngôn ngữ một chút, lạnh lùng nói với Lục Hân Di:

"Ta chán ghét loại sinh vật nữ nhân, có vấn đề gì không?"

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cổ Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Lục Hân Di không khỏi ngạc nhiên một chút, nhưng mà làm sao cũng không tin, soái ca trước mắt này định hướng không bình thường.

"Thật xin lỗi, làm phiền người." Lục Hân Di áy náy nói một câu, sau đó lại về bàn bên ngồi xuống.

Sợ chọc giận soái ca này, nàng mở laptop ra, làm bộ viết chữ, ánh mắt lại luôn len lén đánh giá hắn. Càng xem càng cảm thấy nam sinh này soái, quả thực là nam thần hoàn mỹ.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Lục Hân Di đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tần Cổ Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Sau khi nhận được nhắc nhở, Vương Hạo Nhiên âm thầm tán dương.

Nữ vai phụ bên trong nữ tần nhìn mình một lúc, rõ ràng độ thiện cảm lại còn có thể tăng lên như vậy, quả thực là quá thần kỳ.

Nếu nữ chính bên trong nam tần cũng thần kỳ như vậy thì tốt.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên biết, đây là chuyện không có khả năng.

Dù sao mình là một phản phái, cũng không phải là nhân vật chính, nếu không mượn hào quang từ đạo cụ của hệ thống thì đừng nghĩ gặp được loại chuyện tốt này.

L @@@

Chương 697: Nhất Định Có Hiểu Lâm

oVương Hạo Nhiên mau chóng ăn đồ vật xong, đi về hướng ngoài phòng ăn.

Lục Hân Di thấy thế, vội vàng khép lại laptop đồng thời cất kỹ, đạp bước loạng choạng bắt kịp thật chặt.

Không bao lâu liền theo tới bãi đỗ xe trong tiểu khu.

Một cỗ Pagani sáng đèn lên, cánh cửa ghế lái tự động dâng lên, Vương Hạo Nhiên cúi thấp người, chui vào trong xe.

Mắt của Lục Hân Di đều nhìn thẳng.

Nàng vẫn biết tiêu chí của Pagani, đây chính là siêu xe mấy ngàn vạn.

Nam sinh này chẳng những soái đến không thể kén chọn, rõ ràng còn có tiền như thế!

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ Lục Hân Di đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, kí chủ đẩy mạnh nhiệm vụ phụ tuyến nhân vật chính nữ tàn Cổ Ngữ Nhu, thu được 400 điểm phản phái, hào quang nhân vật

chính Cố Ngữ Nhu -20, hào quang phản phái của kí chủ +20! 】

Vương Hạo Nhiên mới phát động xe, lại nhận được hai cái tin tức nhắc nhở của hệ thống, lần này không thể nào kinh ngạc, có loại cảm giác không cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi khởi động xe, Vương Hạo Nhiên cũng không rời khỏi ngay lập tức mà là suy tư một chút.

Trước mắt Lục Hân Di này vẫn chỉ là nữ phụ mà thôi, thân phận vẫn chưa thay thế thành phản phái, vèn vèn chỉ ở trong nhiệm vụ phụ tuyến.

Chỉ cần không cho Lục Hân Di nhìn thấy mình có tiếp xúc Cố Ngữ Nhu, như thế Lục Hân Di này sẽ không có lý do đi đổ kị Cố Ngữ Nhu, vì vậy mà nhằm vào nàng.

Hoặc là đổi một loại phương thức khác để giải thích, Lục Hân Di không có thời cơ tiến vào nội dung chính tuyến, cũng sẽ không phát động nội dung chính tuyến Cố Ngữ Nhu, liền rút ngắn nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ mạch suy nghĩ, cũng không nhìn Lục Hân Di đang liếc trộm ở chỗ không xa, trực tiếp đạp cần ga.

Pagani nhanh chóng đi, lưu lại Lục Hân Di ở tại chỗ ưu tư không thôi.

Vương Hạo Nhiên vừa đến đến phòng học, Lưu Hoa liền xông tới, nhìn có chút hả hê cười nói:

"Lão đại, nghe nói Lâm Mặc bị người cắt, tối hôm qua được đưa đi bệnh viện."

"Thật không? Có việc này sao?" Vương Hạo Nhiên tỏ ra vẻ kinh

ngạc.

"Hắn là thật, có người nhìn thấy tận mắt chỗ kia của Lâm Mặc đẫm máu, còn một mảnh bằng phẳng, khẳng định là không còn rồi!" Lưu Hoa nói.

"Việc này rất nhiều người biết sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không nhiều, còn chưa truyền ra." Lưu Hoa lắc đầu nói.

"Vậy còn chờ gì? Nhanh đến những địa phương như diễn đàn tuyên truyền một chút đi." Vương Hạo Nhiên nháy mắt.

Lưu Hoa sửng sốt một chút, lập tức mừng khắp khởi gật đầu "Có ngay!"

Đại học sư phạm.

Bởi vì tối hôm qua thức đêm, Cố Ngữ Nhu đến hơi trễ, nhưng may mà sáng hôm nay chỉ có hai tiết, tầm mười giờ mới bắt đầu.

Cố Ngữ Nhu tất nhiên cũng sẽ không vội vã như vậy, từ trên giường đứng lên, mở ra laptop, đăng nhập hòm thư xem xét.

Trong rương nhận tin, có một cái tin nhắn trả lời.

Cố Ngữ Nhu vui vẻ, vội vàng mở ra một chút, phát hiện là vị biên kịch trừ danh Lục Hân Di gửi trả lời.

Sau khi xem nội dung một chút, Cố Ngữ Nhu kém chút hưng phấn nhảy dựng lên, đầu suýt nữa đụng phải trần nhà.

Cố Ngữ Nhu đại hỉ, tranh thủ thời gian thêm nick Wechat Lục Hân Di lưu lại trong tin nhắn trả lời.

Không lâu sau, Lục Hân Di đồng ý.

Cố Ngữ Nhu với Lục Hân Di hàn huyên ngắn ngủi một chút, sau khi biết được song phương ở cùng một tòa thành thị, liền ước định cẩn thận buổi trưa gặp mặt nói chuyện.

Sau khi kết thúc trò chuyện, Cố Ngữ Nhu vui vẻ một lúc lâu.

Kỳ thực kinh nghiệm cái kịch bản kia của nàng là bắt nguồn từ chuyện xưa cùng người khác, chỉ là tiến hành một ít gia công nghệ thuật.

Tóm tắt lại toàn bộ kịch bản một chút, là nữ sinh ôn nhu ngạo kiều thuần phục nam thần cao lãnh làm con cừu nhỏ.

Trên thực tế, Cố Ngữ Nhu vẫn cực kỳ hi vọng tên người xấu bắt nạt mình đối xử tử tế với mình, chỉ là mạnh miệng không nguyện ý thừa nhận mà thôi.

Cố Ngữ Nhu mở album ảnh trong điện thoại di động ra, lật qua lật lại một chút, nhanh chóng tìm tới một vài tấm ảnh.

Phần lớn góc độ những hình này là một ít gò má và bóng lưng.

Cực kỳ hiển nhiên, đây là nàng.

Mà người trong tấm ảnh này chính là Vương Hạo Nhiên.

Cố Ngữ Nhu lật qua lại tấm ảnh, nhìn một lúc, không khỏi đến nhìn ngây dại.

Nói đến, có thể viết ra cái kịch bản này, tới một mức độ nào đó còn phải cảm ơn hắn.

Chỉ là, hắn khẳng định sẽ không tiếp nhận cảm ơn của mình nhỉ?

Hơn nữa cái miệng này của mình cũng cực kỳ khó mở.

Trong bệnh viện.

Lâm Mặc nằm thẳng trên giường bệnh, nhìn lên trần nhà, một bộ dáng sinh không thể yếu.

Chuyện như vậy, xảy ra trên người bất kỳ nam nhân nào, bất kể là ai đều không thể tiếp nhận.

Nhìn lên trần nhà rất lâu, chợt nghe được vài tiếng bước chân.

Lâm Mặc căn bản lười nhìn, nhưng mà bước chân này càng ngày càng gần, hình như đi về hướng bên giường.

Rất nhanh, trong tầm mắt ngưỡng mộ của Lâm Mặc, xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp tư thế hiên ngang.

Giống nhau đều là nữ nhân xinh đẹp, ở góc độ ngưỡng mộ cũng sẽ không có mỹ cảm gì.

Nhưng cho dù là từ góc độ ngưỡng mộ nhìn nữ nhân tư thế hiên ngang này đều cực kỳ xinh đẹp.

Có thể nghĩ mà biết điểm bộ mặt của nàng có bao nhiêu.

Nữ nhân này tuyệt đối là loại mỹ nữ ba trăm sáu mươi độ không có góc chết.

Lâm Mặc theo bản năng hưng phấn một chút, nhưng loại tâm tình này chỉ tồn tại trong một nháy mắt ngắn ngủi mà thôi.

Lấy tình huống hiện tại của hắn không có tâm tình thưởng thức mỹ nữ.

Đừng nói là thưởng thức, coi như có một mỹ nữ đứng ở trước hắn bảo hắn muốn làm gì thì làm, hắn đều bất lực.

Nhìn lướt qua chế phục nữ nhân này, rõ ràng là trong cục cảnh sát.

Ở sau lưng nữ nhân, còn hai người đồng nghiệp của nàng đi theo.

"Lâm tiên sinh người khỏe, chúng ta tới tìm hiểu tình tiết vụ án." Nữ nhân xinh đẹp tư thế hiên ngang lấy ra giấy chứng nhận của mình.

Lâm Mặc theo bản năng nhìn giấy chứng nhận một chút, biết được tên của nữ nhân này—— Lăng Đoan Nhã.

Lúc đầu Lâm Mặc không có tâm tình nói chuyện gì, nhưng sau khi nghe được là chuyện của vụ án, vẫn là lấy lại một ít tinh thần, bắt đầu phối hợp làm việc.

T @@@

Chương 698: Lâm Mặc Lạnh Lạnh (1)

MỞ trong quá trình ghi chép, Lâm Mặc khẳng định người đối phó với mình là Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Lăng Đoan Nhã nghe được cái tên này thì giật mình, chỉ tưởng rằng trùng tên, nhưng cặn kẽ hỏi một chút mới biết được đây chính là tên Vương Hạo Nhiên mình quen biết.

Lông mày hơi hơi nhăn lên, Lăng Đoan Nhã biện hộ cho Vương Hạo Nhiên:

"Ta biết người này, hẳn là một nam sinh rất có tinh thần trọng nghĩa, ở trong đó có phải có hiểu làm gì đó hay không?"

Nghe nói như thế, hai người đồng sự của Lăng Đoan Nhã cũng rất tán thành gật đầu một cái.

Bọn hắn cũng hiểu rõ một ít chuyện điện thoại tố cáo.

Hỏi thử, làm sao một người có can đảm đấu tranh với thế lực ác lại là người xấu đây? !

Ở trong đó khẳng định có hiểu làm!

Sau khi Lâm Mặc nhìn thấy phản ứng của đám người Lăng Đoan Nhã thì sững sốt một lúc lâu, lập tức phản bác.

"Người này phá muốn chết, có tinh thần trọng nghĩa? Ta nhờ vào!"

Đám người Lăng Đoan Nhã âm thầm nhú mày, nhưng mà từ nguyên nhân nghề nghiệp nên cũng không có khả năng đi tranh luận với Lâm Mặc.

"Hình như người có chút chuyện không với Vương Hạo Nhiên, nói một chút đi." Lăng Đoan Nhã thản nhiên nói.

Lâm Mặc miêu tả đơn giản quan hệ với Vương Hạo Nhiên một chút.

Đám người Lăng Đoan Nhã một bên nghe, một bên quay, âm thầm cảm thấy có chút buồn cười.

Bởi vì, tất cả đều cảm thấy Lâm Mặc đang phóng đại động cơ của Vương Hạo Nhiên.

Một ít quan hệ trên lớp học, còn có chuyện trên sân bóng, hoàn toàn không đủ để để Vương Hạo Nhiên làm như vậy.

Nếu như Lâm Mặc chỉ bị đánh một trận, cái này cũng có thể hoài nghi đến trên người Vương Hạo Nhiên, nhưng Lâm Mặc lại bị. . .

Tất nhiên, loại chuyện không có chứng cứ phán đoán, đám người Lăng Đao Nhã sẽ không nói rõ ra.

Lăng Đao Nhã hỏi thăm về đặc thù của người hạ thủ với Lâm Mặc.

Lâm Mặc chỉ có thể miêu tả một chút vóc dáng của đối phương.

Mà vóc dáng như thế lại cực kỳ thường thấy, ở trên đường cái tùy tiện có thể bắt một nắm lớn.

Tin tức mơ hồ như vậy, sao có thể bắt được người?

Nhưng mà, Lâm Mặc miêu tả như vậy là tự hấn nghĩ.

Đương nhiên là đêm khuya, đèn đường lờ mờ, cộng thêm người kia che mặt, lúc cách xa nhìn căn bản không thấy rõ đối phương.

Mà lúc hai người đến gần, Lâm Mặc nháy mắt bị khống chế, căn bản không kịp quan sát đối phương tỉ mỉ.

Đám người Lăng Đao Nhã không thể làm gì khác hơn là đi hiện trường lục Lâm Mặc nói soát chứng cứ, tiện thể điều tra thêm quần chế xung quanh.

Từ lúc đám người Lăng Đao Nhã rời đi tạm thời, trong phòng lại an tĩnh lên.

Cũng không lâu sau, loại yên tĩnh này lại bị đánh vỡ.

Không biết Hồ Túy Hương nghe được tin tức từ nơi nào, lại tìm tới đây rồi.

"Ô ô nha, đây là thế nào? Vì sao đột nhiên lại vào bệnh viện?" Hồ Túy Hương âm dương quái khí nói.

Lâm Mặc đem đầu lắc một cái, không muốn để ý tới nàng.

"Người không nói ta cũng biết." Hồ Túy Hương cười đùa lên, nói:

"Thà rằng làm thái giám, cũng không nguyện ý ở cùng với ta? Hiện tại thỏa mãn rồi chứ, thành thái giám thật rồi."

Âm thanh chói tai vô cùng, đều sắp đâm xuyên tim Lâm Mặc.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

"Là người tìm người? !" Lâm Mặc đem đầu quay đến một bên, uốn éo tới, trợn mắt nhìn Hồ Túy Hương.

"Ta tìm người nào, người đang nói cái gì?" Dáng vẻ Hồ Túy Hương một mặt vô tội.

"Người ma lem này, thì ra là người làm việc này, người chờ ngồi tù đi!" Lâm Mặc oán hận nói.

Nghe được chữ "Ma lem" sắc bén, Hồ Túy Hương nhất thời nổi trận lôi đình "Người tên thái giám chết bầm này, người im miệng lại, đã không phải là nam nhân, nếu ta là người thì dứt khoát đi chết, lưu tại trên đời này quả thực là lãng phí lương thực."

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -60, hào quang phản phái của kí chủ +60!
】

Lâm Mặc tức giận đến phát run toàn thân, tác động chỗ đau, nhất thời đau đến hít vào mấy ngụm lớn khí lạnh, rậm rạp mồ hôi lạnh cũng hiện lên ở trên trán.

Hồ Túy Hương lại không dừng lại, tiếp tục hùng hùng hổ hổ, lời nói công kích vây quanh hai chữ "Thái giám", muốn bao nhiêu ác độc có bấy nhiêu ác độc.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -35, hào quang phản phái của kí chủ +35!
】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 700 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -40, hào quang phản phái của kí chủ +40!
】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -45, hào quang phản phái của kí chủ +45!
】

...

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến tâm thái Lâm Mặc bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Mặc -80, hào quang phản phái của kí chủ +80!
】

【 Đỉnh, tâm thái Lâm Mặc nỗ tung, hệ thống lão sư siêu cấp tự động cởi trói, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Vương Hạo Nhiên: "? ? ?"

Nữ nhân thật có thiên phú độc đáo về phương diện chửi đổng mà.

Lâm Mặc đau xót hạ thấp một ít, muốn cãi lại, nhưng căn bản không nói lại Hồ Túy Hương.

Hồ Túy Hương cũng không biết mình mắng bao lâu, dù sao mắng cổ họng đều khàn nên mới ngừng lại.

Lúc này, đám người Lăng Đoan Nhã đi lấy chứng cứ điều tra trở về.

Lâm Mặc lập tức hỏi thăm tình huống một chút, nhưng kết quả lấy được lại rất thất vọng.

Hung thủ kia cực kỳ cẩn thận, giống như là kẻ chuyên nghiệp tái phạm, căn bản không lưu lại bất luận đầu mối gì.

"Nàng, kiểm tra nàng một chút!" Lâm Mặc bỗng nhiên chỉ vào Hồ Túy Hương nói: "Rất có thể là nàng tìm người!"

K @@@

Chương 699: Lâm Mặc Lạnh Lạnh (2)

MĐám người Lăng Đoan Nhã đưa mắt sang nhìn Hồ Túy Hương.

"Ta thừa nhận tìm người đánh hấn, nhưng mà những người kia bị hấn đánh cho chạy, hấn đều không có một chút chuyện gì. Chuyện hấn biến thành thái giám không có chút quan hệ nào với ta." Hồ Túy Hương biết việc này muốn tra thì cũng không gạt được, dứt khoát nói ra.

Lăng Đoan Nhã lập tức để Hồ Túy Hương làm ghi chép.

Hồ Túy Hương cũng phối hợp vô cùng, thuận thế còn đem chuyện bị Lâm Mặc bội tình bạc nghĩa nói ra.

Sau khi Lăng Đoan Nhã cùng đồng sự nghe được, nhộn nhịp có chút chán ghét đối với Lâm Mặc.

Lúc đầu bọn hấn còn rất đồng tình với Lâm Mặc, nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn đúng là đáng đời mà.

Tất nhiên từ quy tắc nghề nghiệp, cũng chỉ ngấm lại loại lời này ở trong lòng, khẳng định sẽ không nói thẳng ra.

Sau khi làm ghi chép xong, đám người Lăng Đoan Nhã rời khỏi.

Tra một chút là biết lời nói của Hồ Túy Hương là thật hay giả,.

Nhưng mà lấy góc độ chuyên ngành bọn hấn mà nhìn thì Hồ Túy Hương không giống như đang nói dối, chuyện Lâm Mặc thành thái giám không có quan hệ với Hồ Túy Hương.

Hơn nữa, cho dù là có quan hệ cũng cần tìm tới hung thủ trực tiếp gây ra chuyện này mới có thể nghiệm chứng.

Chỉ là tên hung thủ kia đều không lưu lại một chút đầu mối, đi tìm thế nào?

Vụ án này xác suất lớn sẽ trở thành một bản huyền án.

Nhưng tra thì khẳng định phải tra.

Đám người Lãng Đao Nhã đi làm việc.

Hồ Túy Hương cũng chê cười Lâm Mặc xong, cũng xả giận, cũng rời khỏi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một người là Lâm Mặc.

Lâm Mặc buồn bã khóc một lúc, lập tức bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lên một chút chờ mong.

Trước đây, bởi vì thân thể suy yếu mà không có năng lực nam nhân.

Thông qua tiêu hao điểm tán thành trực tiếp khôi phục năng lực.

Như thế hệ thống này có khả năng để mình từ thái giám biến lại thành nam nhân hay không?

Giấu phần chờ mong này trong lòng, Lâm Mặc hơi hơi phẩn chấn một chút, bắt đầu khơi thông hệ thống.

Chỉ là, mặc kệ hắn dùng tâm niệm đi khơi thông như thế nào, cũng phát hiện hệ thống không truyền đến nửa điểm động tĩnh.

Lâm Mặc hốt hoảng lên, hy vọng xa vời là hệ thống tạm thời ngủ đông, cho nên mới không có động tĩnh.

Lại qua một thời gian ngắn sau, Lâm Mặc thử nghiệm khơi thông hệ thống lần nữa.

Thế nhưng vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Mặt Lâm Mặc lập tức xám như tro.

Vương Hạo Nhiên đang ở trong lớp học, kiểm tra một lúc tin tức nhắc nhở liên tiếp của hệ thống mới nhận được, lại là kinh ngạc.

Hắn chỉ để Lưu Hoa tuyên truyền tin tức Lâm Mặc thành thái giám một chút, làm sao Lâm Mặc không chịu nổi đả kích, tâm thái trực tiếp nổ tung nhỉ?

Tâm thái này cũng quá yếu rồi?

Hay là nói bị ai đả kích ở trước mặt?

Nhưng cho dù là thế này thì vẫn quá kém.

Ngẫm lại lúc trước Lục Thần cũng phải chịu loại đả kích này, không lâu lắm đã trì hoãn lại, đồng thời còn nghĩ thông.

Tên Lâm Mặc này thật là kém xa so với Lục Thần.

Nhưng mà nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên lại thấy bình thường.

Dù sao lúc đầu định thừa dịp trước khi Lâm Mặc rời khỏi Thanh Linh, giải quyết triệt để cái tai họa ngầm này.

Nhưng bởi vì Lâm Mặc bị trọng thương, trong thời gian ngắn không rời khỏi Thanh Linh được nên Vương Hạo Nhiên mới không vội vã như vậy.

Hiện tại Lâm Mặc bỗng nhiên lành lạnh, cũng tránh phiền toái.

Hơn nữa trước khi Lâm Mặc lành còn cung cấp không ít ban thưởng, đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Đại học sư phạm.

Tiết 4 buổi sáng: Sau khi tiết học kết thúc, Cố Ngữ Nhu vội vàng ăn cơm một chút.

Sau đó, cũng không doái hoài nghĩ đến nghỉ ngơi một chút, trực tiếp rời khỏi trường học, chặn một chiếc taxi ở cửa trường học, đi về hướng chỗ đã ước định với Lục Hân Di.

Mà ngay lúc xe taxi Cố Ngữ Nhu ngồi mới chuyển động, Thiều Oản Oản đi theo sau ở phía không xa, cũng ngăn cản một chiếc xe ở ven đường, đi theo đuôi.

Thiều Oản Oản vì nhìn chằm chằm động tĩnh Cố Ngữ Nhu nên cố ý điều tra thời khóa biểu của Cố Ngữ Nhu.

Trong lúc Cố Ngữ Nhu lên lớp, Thiều Oản Oản tất nhiên không cần nhìn chằm chằm nàng.

Nhưng khi Cố Ngữ Nhu có thời gian rảnh rỗi, Thiều Oản Oản đều sẽ chú ý một chút.

Mới ăn cơm nước xong ở cùng một phòng ăn với Cố Ngữ Nhu, nhìn thấy Cố Ngữ Nhu không trở về phòng ngủ, mà là đi về hướng ngoài trường nên mới đi theo nhìn một chút.

Nhìn thấy Cố Ngữ Nhu đón xe muốn đi chỗ nào đó, Thiều Oản Oản tất nhiên cũng sẽ đi theo.

Cố Ngữ Nhu ngồi xe taxi, đi tới một quán cà phê.

Tìm một vị trí ngồi xuống, gọi một ly cà phê rồi chờ đợi.

Lúc này cách thời gian ước định gặp mặt với Lục Hân Di còn có một lúc lâu.

Cố Ngữ Nhu quá coi trọng chuyện này cho nên mới sớm tới hơn. Gửi một tin nhắn nói cho Lục Hân Di biết mình đã đến, đồng thời

đính kèm tên chỗ ngồi.

Lúc đang chờ đợi, Cố Ngữ Nhu có chút nhàm chán, thế là lấy điện thoại di động ra loay hoay.

Lơ đãng lật ra album ảnh điện thoại nhìn một chút.

Những hình này tất nhiên là những hình ảnh của Vương Hạo Nhiên.

Lúc Cố Ngữ Nhu nhàm chán chơi điện thoại di động thỉnh thoảng sẽ nhìn ảnh một chút.

Nhìn một chút, thần sắc không khỏi có chút si ngốc.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Lục Hân Di cũng chạy tới quán cà phê, từ tên chỗ ngồi Cố Ngữ Nhu nói tới nhìn thấy một nữ sinh ngồi một mình. Đi đến bên cạnh Cố Ngữ Nhu, đang muốn chào hỏi.

Nhưng mà ánh mắt lơ đãng liếc về trên màn hình điện thoại di động của Cố Ngữ Nhu, thấy một gò má tuấn lãng quen thuộc.

Đây không phải là hấn sao?

Lục Hân Di lập tức phân biệt ra.

Lúc ấy nàng ngồi ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên, nhìn gò má Vương Hạo Nhiên, mức độ quen thuộc đối với gò má của Vương Hạo Nhiên còn phải cao so với mặt.

Lục chú ý của Cố Ngữ Nhu toàn ở trên điện thoại di động, cũng không chú ý tới Lục Hân Di đã đến.

Lục Hân Di cũng không lên tiếng ngay lập tức, mà là quan sát thần sắc Cố Ngữ Nhu một chút, lập tức cũng có chút hoài nghi nàng có

liên quan gì đó với soái ca mình thích.

Một cỗ cảm giác không vui dâng lên trong lòng.

v @@@

Chương 700: Nữ Phụ Thành Nữ Phản Phái

zCổ Ngữ Nhu liếc nhìn tấm ảnh, khóe mắt liếc qua bỗng nhiên nhìn sang, hình như bên cạnh có người, thế là nghiêng đầu xem xét.

"Ngài khỏe chứ, ngài là biên kịch Lục Hân Di sao?"

Cổ Ngữ Nhu vội vàng buông điện thoại xuống, cung kính lễ phép hỏi.

"Đúng." Thần sắc Lục Hân Di lơ mờ, gạt đầu một cái.

"Cuối cùng được nhìn thấy ngài, người càng đẹp mắt hơn so với những tấm ảnh trên mạng." Cổ Ngữ Nhu ca ngợi một tiếng.

Lục Hân Di gạt ra một ít ý cười, cũng không bởi vì những lời này mà cảm thấy rất vui vẻ.

Nàng xinh đẹp là không sai, nhưng Cổ Ngữ Nhu này lại xinh đẹp hơn, xinh đẹp đến nỗi để nàng đổ kị.

Ngồi xuống vị trí ở trước mặt Cố Ngữ Nhu, Lục Hân Di nhin không được mở miệng hỏi:

"Ta vừa mới thấy người nhìn tấm ảnh đến mê mẩn, nam sinh trong hình kia là bạn trai của người phải không?"

Nghe vậy, Cố Ngữ Nhu lập tức có chút khó khăn, cũng có chút lúng túng, muốn giải thích một chút nói: Không phải.

Nhưng Lục Hân Di hiểu lầm, cũng để nàng cảm thấy vui vẻ không hiểu, lời giải thích sắp sửa nói ra lại thu vào trong bụng.

Lục Hân Di nhìn thấy Cố Ngữ Nhu không trả lời, chỉ coi là đối phương chấp nhận. Đổ kị trong lòng lòng cháy hừng hực lên.

Lúc đầu nàng tới gặp Cố Ngữ Nhu vốn ôm tâm thái dịu dặt, muốn kéo lôi kéo người mới này đến biên kịch.

Nhưng bây giờ trực tiếp bỏ đi ý nghĩ này.

Sửa sang lại mạch suy nghĩ một chút, Lục Hân Di mở miệng hỏi:

"Toàn bộ kịch bản phim đó là một mình người sáng tác hoàn thành sao?"

"Đúng vậy, toàn bộ là một mình ta sáng tác." Cố Ngữ Nhu ngồi nghiêm chỉnh trả lời, sau đó thận trọng hỏi:

"Lấy ánh mắt của ngài nhìn, trình độ cái kịch bản này như thế nào?"

"Kém, vô cùng kém. Vô luận là từ người thiết lập, nội dung truyện hay là cách hành văn, toàn bộ đều kém đến mức rối tinh rối mù." Lục Hân Di không lưu tình chút nào hạ thấp nói:

"Tha thứ ta nói thẳng, người thật sự không thích hợp làm biên kịch,

sau này vẫn không nên viết."

Bị nói một chút bằng lời sắc bén như vậy, mặt Cố Ngữ Nhu không khỏi đỏ tới mang tai.

Nhưng mà nàng cũng không tán đồng với toàn bộ lời của Lục Hân Di.

Nàng đích xác là một người mới học, nhưng bản lĩnh văn học rất sâu, lại là chuyên nghiệp ngôn ngữ văn học, người thiết lập với nội dung truyện thì không nói, nhưng cách hành văn tuyệt đối là hoàn toàn không có vấn đề.

Hơn nữa cách hành văn của nàng còn nhận được khích lệ cùng khẳng định của giáo sư ngôn ngữ khoa văn học.

Cố Ngữ Nhu cảm thấy Lục Hân Di có chút chọn xương cốt trong trứng gà, thậm chí là cố gắng nói thấp mình.

"Lục biên kịch, nếu như người xem thường đồ vật do ta viết, cũng không cần thiết hẹn ta đi ra gặp mặt chứ, chẳng lẽ là vì khiêu khích một phen ở trước mặt ta sao?" Cố Ngữ Nhu có chút bất mãn nói.

"Có thể bị ta khiêu khích cũng là vinh hạnh của người, người cho rằng a miêu a cầu gì đó đều có giá trị để ta phê bình sao?" Lục Hân Di hừ nói.

Lời này nghe càng chói tai, Cố Ngữ Nhu lập tức có chút khó chịu, không khỏi đứng lên từ chỗ ngồi, nói:

"Lời không hợp ý không nói hơn nữa câu, nếu là thế này thì tha thứ ta làm phiền ngài. Ta đích xác không nghĩ tới mỹ nữ biên kịch trứ danh Lục Hân Di lại là một người như vậy."

Mang theo một ít lạnh nhạt, sau khi vút xuống một đoạn lời nói này, Cố Ngữ Nhu chuẩn bị quay người tính tiền rời khỏi.

Một người biên kịch non nớt rõ ràng dám lên tiếng thế này với nàng? Lục Hân Di rất tức tối, cộng thêm lòng đố kỵ, lập tức có chút cảm giác nổi, bưng lên một chén nước trên bàn, thừa dịp Cố Ngữ Nhu còn chưa xoay người, trực tiếp hắt đến trên mặt của nàng.

Nước lạnh buốt tưới lên mặt Cố Ngữ Nhu, từ mặt mũi cùng chảy xuống cổ, làm ướt một bộ phận quần áo.

"Đây là giáo huấn người nói chuyện với tiền bối phải hiểu lễ phép." Lục Hân Di đứng ở đạo đức, khiển trách một câu.

Cố Ngữ Nhu không dám đắc tội Lục Hân Di, sau khi bị hắt nước lên mặt siết chặt quả đấm lại, có tức giận không dám vung, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Tơ mắt nhìn Lục Hân Di vênh vang đắc ý rời khỏi.

Cố Ngữ Nhu ủy khuất đứng ở tại chỗ một lúc lâu, sau đó yên lặng lấy mấy cái khăn giấy từ trên bàn, sau khi lau nước trên mặt tức tính tiền rời đi.

Thiều Oản Oản cách đó không xa nhìn tất cả những thứ này vào ở trong mắt.

Lấy điện thoại di động ra, tìm tới một dãy số quen thuộc rồi gọi đi.

Vài âm thanh chờ đợi vang lên điện thoại liền thông suốt.

Nhưng mà Thiều Oản Oản nhớ tới một ít chuyện lúc trước, trong lòng có một cỗ cảm giác khác thường, trầm mặc mấy giây mới báo cáo:

"Lão tổ, Cố Ngữ Nhu vừa mới bị một nữ nhân hắt nước vào mặt."

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên tất nhiên không miễn được lại

hoài nghi, Cố Ngữ Nhu chuyên gia gây chuyện lại đụng phải nữ phản phái, hỏi:

"Dung mạo nữ nhân kia ra sao?"

"Ta mới chụp vài tấm ảnh, ta gửi cho ngươi." Thiều Oản Oản duy trì nói chuyện, đem tấm ảnh gửi qua bằng Wechat.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được tấm ảnh, kiểm tra một lúc, lập tức liền nhận ra nữ nhân hất nước vào mặt Cố Ngữ Nhu là Lục Hân Di bắt chuyện mình với mình.

Không kìm nổi có chút buồn bực.

Mình cũng không đi cùng một chỗ với Cố Ngữ Nhu, Lục Hân Di này như thế nào lại nổi lên xung đột với Cố Ngữ Nhu? !

Cố Ngữ Nhu gây chuyện tình này, đến cùng làm cái gì!

"Lão tổ, cần ta làm cái gì không?" Thiều Oản Oản thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không trả lời, thế là chủ động hỏi thăm một chút.

"Chẳng phải là bị hất nước vào mặt thôi sao, chuyện nhỏ, không cần quan tâm nàg, tiếp tục nhìn chăm chăm vào động tĩnh của Cố Ngữ Nhu là được." Vương Hạo Nhiên nói.

Vừa dứt lời.

【 Đinh, loại hành động này của kí chủ ngầm thừa nhận là kí chủ vứt bỏ thân phận nam chính giả mạo, toàn bộ điểm phản phái với điểm hào quang kí chủ nhận được bởi vì giả mạo nam chính sẽ bị đánh tan. 】

Vương Hạo Nhiên có loại xúc động muốn chửi một trận.

Không cần thận nghĩ một chút, cái này cũng bình thường.

Nhân vật chính bên trong nữ tằm bị bắt nạt, nam chính khoanh tay đứng nhìn mặc kệ, cái này còn có thể gọi là nam chính sao?

Khẳng định không thể nào.

Y @@@

Chương 701: Thật Đúng Là Chuyên Gia Gây Chuyện

☞Dựa theo nội dung truyện, có lẽ nam chính đi lấy lại danh dự thay Cố Ngữ Nhu mới đúng.

Nói cách khác, việc này không mặc kệ được.

Trừ phi, hấn nguyện ý buông tha những ban thưởng đã nhận được.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên lại đổi giọng nói:

"Không cần người ra tay, để ta tự mình tới xử lý."

"Lão tổ có ý là muốn đích thân ra mặt cho Cố Ngữ Nhu kia sao?"
Thiều Oản Oản thận trọng dò hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên trả lời.

【 Đỉnh, kí chủ khiến nữ chính Thiều Oản Oản xuất hiện tâm tình ăn

dám, thu được 600 điểm phản phái! 】

Đột nhiên xuất hiện tin tức nhắc nhở để Vương Hạo Nhiên ngăn người, lập tức nhanh chóng phản ứng lại.

Đúng rồi, chuyện của mình với Thiều Oản Oản vừa mới đi qua mấy ngày.

Nói với Thiều Oản Oản muốn ra mặt cho những nữ nhân khác, nàng có thể không ăn giám sao?

"Lão tổ, ta hiểu rồi, vậy không còn chuyện gì, ta tắt điện thoại đây."
Âm thanh của Thiều Oản Oản rõ ràng mang theo một ít thất lạc.

"Chờ một chút." Vương Hạo Nhiên lên tiếng ngăn lại một chút "Oản Oản, ta để người nhìn chăm chăm Cố Ngữ Nhu một đoạn thời gian rồi, thật là vất vả cho người."

Thanh âm ôn hòa vô cùng, hoàn toàn không giống như là giọng nói chuyện của một lão ma đầu giết người không chớp mắt.

"Làm việc cho lão tổ, không dám nói vất vả." Thiều Oản Oản nghiêm nghị trả lời.

"Không cần nghiêm nghị như vậy." Vương Hạo Nhiên cười cười, "Người đã tốt lên một chút chưa?"

"Cái gì tốt hơn một chút?" Thiều Oản Oản nghe không hiểu.

"Ngày ấy. . ." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

Thiều Oản Oản lập tức tỉnh ngộ, vừa ngượng ngùng vừa khó khăn nói nói:

"Đã dùng qua thuốc tiêu sưng giảm đau, đã. . . Đã không sao."

"Vậy là tốt rồi. Tình thế lúc ấy bất đắc dĩ, Oản Oản người sẽ không trách ta chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Lão tổ đó là đang cứu mạng thuộc hạ, thuộc hạ làm sao dám trách tội lão tổ." Thiều Oản Oản sợ hãi nói.

"Mặc dù là nói như vậy, nhưng ta không thể làm như chưa từng xảy ra cái gì." Vương Hạo Nhiên ám hiệu một chút.

"Lão tổ, lời này của người có ý gì?" Thiều Oản Oản mơ hồ có chút suy đoán, nhưng có chút không dám nghĩ tiếp, hỏi dò.

"Ý ta chính là sau này không nói chuyện chính sự thì không cần nghiêm túc như vậy, cũng không cần xem mình như thuộc hạ, rõ chưa?" Vương Hạo Nhiên uyển chuyển nói.

Thiều Oản Oản như có sở ngộ, trái tim mừng thầm lên, vội vàng nói: "Đã biết rõ!"

"Ân, vậy trước tiên cứ thế này đi. Ta có thời gian rảnh rỗi sẽ đi thăm người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Được, được, ngài cũng đã biết chỗ ở của ta, ngài muốn đến thì, có thể. . . Có thể tùy thời đến." Thiều Oản Oản vội vàng nói xong những lời này, rồi nhanh chóng ngắt điện thoại.

Chỉ cảm thấy trên mặt khô nóng, theo bản năng dùng tay mò gương mặt, phát hiện nóng hổi vô cùng.

Thiều Oản Oản ở tại chỗ một lúc lâu, lắng lại vui sướng trong lòng một chút, lập tức cũng tính tiền rời khỏi, chuẩn bị tiếp tục đi nhìn chằm chằm Cố Ngữ Nhu.

Lão tổ để mắt mình như thế, tất nhiên càng phải biểu hiện thật tốt, tuyệt đối không thể để cho lão tổ thất vọng!

Từ lúc Thiều Oản Oản tiếp nhận nhiệm vụ nhìn chăm chăm Cố Ngữ Nhu đến nay, chưa bao giờ có nhiệt tình như thế này.

Lúc chạng vạng tối.

Vương Hạo Nhiên chạy xe vào trong tiểu khu của Dương Tĩnh Uyên.

Dừng xe ở trong bãi đậu xe của tiểu khu, ánh mắt quét một vòng bốn phía.

Hắn tới nơi này cũng không chỉ là vì đến tìm Dương Tĩnh Uyên, mà là tiện thể cũng muốn tìm Lục Hân Di.

Lúc ở phòng ăn sáng, Lục Hân Di từng chủ động bắt chuyện với hắn.

Vương Hạo Nhiên còn nhớ rõ ràng câu nói đầu tiên Lục Hân Di nói lúc ấy.

Từ trong câu nói kia, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, Lục Hân Di ở trong tiểu khu này.

Nếu không cũng sẽ không nói thấy mặt hắn lạ lắm, chưa từng gặp qua.

Tiểu khu này có đủ loại phương tiện, nhưng người cư trú cũng không phải đặc biệt nhiều.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị quét hình, vẫn có khả năng rất lớn tìm được Lục Hân Di.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Lục Hân Di ở nơi này.

Nhưng mà bây giờ đều đã chạng vạng tối, dù cho Lục Hân Di có

chuyện, cũng nên trở lại rồi chứ?

Vương Hạo Nhiên liền đứng ở bãi đỗ xe, nhìn chung quanh.

Trên lầu một tòa nhà ở bên cạnh không xa.

Lục Hân Di đang viết chữ trên máy vi tính, nhưng có chút không yên lòng, lúc này gần đến thời gian ăn cơm, dứt khoát không viết nữa.

Mở cửa sổ ra, chuẩn bị phát tiết tức giận một chút, sau đó lại đi ăn cơm.

Ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, ngắm nhìn dưới lầu, lơ đãng nhìn về chỗ Pagani đang đậu của nam sinh sáng nay.

Rõ ràng nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Chỉ thấy hắn đang nhìn chung quanh, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Nhưng mà cái này không quan trọng.

Lục Hân Di hào hứng, vội vàng đeo giày xong chạy ra ngoài đi xuống lầu, lúc gần đến chỗ Vương Hạo Nhiên thì bước chân chậm lại.

"Há, chúng ta lại gặp mặt, thật là đúng dịp." Lục Hân Di giả bộ như ngẫu nhiên gặp được, cực kỳ thân thiện chào hỏi, sau đó lấy lòng nói:

"Người nhìn đông rồi lại nhìn tây, là đang tìm người nào sao? Ta biết phần lớn người ở trong tiểu khu này, người nói một chút là đang muốn tìm ai, không chừng ta có thể giúp người."

Vương Hạo Nhiên nhìn một lúc lâu, vốn không tìm thấy người, Lục Hân Di chủ động xuất hiện, ngược lại bớt đi một số việc.

"Ta đặc biệt tới tìm ngươi."

Vương Hạo Nhiên đi vào cửa nói với Lục Hân Di.

v @@@

Chương 702: Nội Dung Truyện Cầu Huyết

J"Tìm ta sao?"

Lục Hân Di chỉ cho là chính mình nghe lầm, một mặt kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Nhiên.

"Tìm một chỗ nói chuyện đi." Vương Hạo Nhiên lờ mờ lên tiếng nói.

Lục Hân Di nghe nói như thế, rốt cục xác định vừa rồi mình không có nghe lầm, tranh thủ thời gian trả lời:

"Nhà ta cách nơi này rất gần, về nhà của ta nói đi."

Vương Hạo Nhiên chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tiện bề nói với Lục Hân Di, cũng không có hạn chế địa điểm cụ thể.

Sau khi nghe được lời nói của Lục Hân Di thì hướng về nàng gật đầu một cái.

"Mời tới bên này." Lục Hân Di rất là nghi hoặc về động cơ Vương

Hạo Nhiên tìm mình, nhưng trong lòng lại vui vẻ nhiều hơn.

Suy cho cùng tốt xấu gì cũng có thể ở một mình hẳn.

Hơn nữa. . .Chỗ đến cũng là nhà mình.

Như vậy không phải là có thể thừa cơ biểu hiện một chút hay sao?

Dọc đường, Lục Hân Di âm thầm nghĩ ở trong lòng.

Không bao lâu, hai người vào bên trong một tòa lầu , ngồi thang máy đến ngoài cửa của căn hộ nào đó ở tầng thứ sáu.

"Nơi này chính là nhà ta." Lục Hân Di hướng về Vương Hạo Nhiên cười cười, chợt tiến lên mở cửa.

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhắm lại, ghé mắt nhìn một căn hộ khác ở lân cận.

Dương Tĩnh Uyển cũng ở một tầng này, ngay sát vách Lục Hân Di, đây thật là đúng dịp.

May mắn là lúc này Dương Tĩnh Uyển đang ở trong phòng chuyên tâm viết chữ, bằng không để Dương Tĩnh Uyển nhìn thấy vậy thì có chút lúng túng.

"Mời vào."

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, Lục Hân Di cũng mở cửa ra, làm một cái thủ thế "Mời".

Mặt Vương Hạo Nhiên không biểu tình, đi vào trong căn phòng.

Lục Hân Di theo sau, tiện thể còn đóng cửa lại.

Đối với hành động này, Vương Hạo Nhiên chỉ nhàn nhạt liếc qua,

cũng không có cảm thấy hiếm lạ.

Phòng xếp như này sẽ không có người mở rộng cửa, đóng cửa lại cũng bình thường.

Căn hộ này cũng thật lớn, trang trí cũng có chút hào hoa.

Lục Hân Di mời Vương Hạo Nhiên ngồi xuống trên sofa, ngay sau đó đi rót một chén nước để ở trên bàn trà trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Lập tức, Lục Hân Di cởi bỏ đi áo khoác nhạt màu bó sát người sau lưng, phô lên cặp ngực có chút phô trương.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy lông mày hơi hơi nhảy một cái, hôm nay mới thấy mặt mà thôi, xem như người lạ nhưng Lục Hân Di này còn thật không coi mình là người ngoài. . .

"Tìm ta nói chuyện gì đây?" Lục Hân Di mỉm cười hỏi.

"Hôm nay người hát nước vào một nữ sinh tên Cố Ngữ Nhu ở quán cà phê à, có việc này không?" Vương Hạo Nhiên trực tiếp hỏi.

Nụ cười trên mặt Lục Hân Di chậm chậm thu liễm, trong lòng dâng lên một trận đổ kị.

Vừa rồi nàng mơ hồ đoán được soái ca trước mặt này rất có thể vì thế mà tới.

"Đúng, nàng bắt kính với ta, ta giáo huấn nàng một chút." Lục Hân Di cũng không phủ nhận, hỏi:

"Người là bạn trai của nàng sao?"

Vương Hạo Nhiên cũng không trả lời vấn đề này, chỉ ra vẻ cao lãnh mà nói: "Đi xin lỗi Cố Ngữ Nhu đi."

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Lục Hân Di nghe nói như thế thì cảm thấy cực kỳ khó chịu, bộc phát sự khó chịu với Cố Ngữ Nhu, nhưng không có nổi giận với Vương Hạo Nhiên, gạt ra nụ cười nói:

"Được, không có vấn đề." Giả bộ đồng ý một chút, đột nhiên hỏi:

"Đúng rồi, còn không biết rõ tên của người xưng hô như thế nào?"

Nam chính nữ tần cao lãnh bá đạo sẽ trả lời loại vấn đề này của nữ phụ sao sao? Đương nhiên là không, Vương Hạo Nhiên tránh không đáp, tiếp tục giả vờ cao lãnh:

"Ta biết người gạt ta, nhưng mà người nghe kỹ cho ta, ngày mai lúc mặt trời xuống núi mà người còn chưa xin lỗi Cố Ngữ Nhu thì đến lúc đó ta nhất định khiens người phải đẹp mắt."

Vừa thốt ra lời kia, Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy dị ứng.

Nếu không phải vì điểm phản phái, hẳn sẽ không quản chết sống của chuyên gia gây chuyện Cố Ngữ Nhu này.

Là một nam chính trong nữ tần, nói trắng ra là căn bản sẽ không ngừng "lau bờ mông" cho nhân vật chính nữ tần, cho đến đại kết cục.

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, trong lòng Vương Hạo Nhiên lập tức thoải mái một chút ít.

"Làm sao ta lại qua loa được chứ, ta nhất định sẽ đi xin lỗi Cố Ngữ Nhu." Mặt ngoài Lục Hân Di xu nịnh nói.

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên trầm mặc mấy giây.

Hệ thống không có nửa điểm động tĩnh.

Cực kỳ hiển nhiên là Lục Hân Di giả bộ đồng ý, sau này khẳng định sẽ còn tiếp tục nhằm vào Cố Ngữ Nhu.

Mà chính mình phải không ngừng giải quyết phiền toái cho Cố Ngữ Nhu. . .

Vương Hạo Nhiên chỉ ngẫm lại thôi đã cảm thấy bó tay toàn tập.

Trong lòng, dâng lên một loại ý niệm muốn hạ độc chết Lục Hân Di.

Nếu như vậy thì xong hết mọi chuyện rồi.

Nhưng mà làm như thế sẽ ảnh hưởng đến một điểm lớn, lỡ như làm không sạch sẽ thì sẽ dẫn tới phiền toái.

Còn nữa, cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Vương Hạo Nhiên bỏ đi ý nghĩ này.

Từ trên ghế đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này trước, sau khi đi ăn cơm với Dương Tĩnh Uyển thì sẽ quyết định xử lý chuyện của Lục Hân Di như thế nào.

"Người muốn đi sao? Dù sao cũng đã tới rồi, không bằng ngồi thêm một chút đi." Lục Hân Di mặt dày giữ lại nói.

Vương Hạo Nhiên ghé mắt nhìn nàng một chút, lãnh đạm nói:
"Không được."

Dứt lời liền quay người đi.

"VẬY TA TIẾN NGƯỜI. . . AI NHA. . ." LỤC HÂN DI vội vàng nói một tiếng, nhưng nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên kinh hô một tiếng thì chân va phải bàn trà, dẫn đến đứng không vững, nhào tới phía trước.

VƯƠNG HẠO NHIÊN theo bản năng ngang tay bao quát, nắm ở trên vòng eo thon của Lục Hân Di, để không đến mức mặt của nàng phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

【 ĐINH, độ thiện cảm của nữ phản phái Lục Hân Di đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 80 (Tình thâm không đổi)】

【 ĐINH, kí chủ đẩy mạnh nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 200 điểm phản phái! 】

Chỉ như vậy thôi cũng đẩy mạnh nội dung chính tuyến, tình huống này là như thế nào?

H @@@

Chương 703: Hành Động Không Theo Lễ Thường (1)

L Vương Hạo Nhiên âm thầm ngạc nhiên một thoáng, ánh mắt rủ xuống nhìn về phía Lục Hân Di đang bị mình ôm.

Chỉ thấy Lục Hân Di ẩn ý đưa tình nhìn chính mình, lại chủ động thò tay ôm chính mình.

Là một nam chính trong nữ rần, gặp được loại tình huống này khẳng định hung hăng bỏ qua Lục Hân Di, tiếp đó cảnh cáo nàng:

"Nữ nhân, người đừng òng vọng tưởng, lão tử người không có hứng thú với người."

Cái nội dung này, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn là có thể đoán được.

Nhưng mà đột nhiên Vương Hạo Nhiên có chút không muốn làm theo nội dung này.

Tuy là dựa theo xử sự như một nam chính nữ rần có thể thu được một ít điểm phản phái.

Thế nhưng chút ít điểm phản phái thật sự là quá ít một chút.

Còn không bằng thừa cơ giải quyết Lục Hân Di phiền toái này, triệt để kết thúc nội dung chính tuyến Lục Hân Di nhằm vào Cố Ngữ Nhu nội.

Như vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?

Dù sao, hấn vốn chán ghét làm theo nội dung truyện, tương đối vui lòng khi không làm theo nội dung truyện.

"Ý của người là gì đây?" Vương Hạo Nhiên lãnh đạm hỏi Lục Hân Di.

"Tuy là Cố Ngữ Nhu kia xinh đẹp, nhưng ta cũng không kém nàng bao nhiêu, vì sao người lại lạnh lùng với ta vậy chứ? Ngay cả trở thành bằng hữu bình thường với ta mà cũng không muốn sao?" Lục Hân Di buồn bã nói.

"Sao người không nói dứt khoát là muốn trực tiếp trở thành bạn gái của ta đi?" Vương Hạo Nhiên giống như cười mà không phải cười

hỏi.

Lục Hân Di bị vạch trần suy nghĩ, cực kỳ ngỡ ngàng, nhưng vẫn nhắm mắt nói:

"Ta. . . Ta có ý nghĩ này, vậy thì thế nào."

"Trước đây người có trải qua gì trong chuyện tình cảm chưa?"
Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không có, người đừng tưởng rằng ta chủ động thì cảm thấy ta người tùy tiện. Trước đây ta chưa từng yêu đương, người là nam sinh đầu tiên mà ta thích." Lục Hân Di đỏ mặt biểu lộ tâm ý.

"Ta! Không! Tin!" Vương Hạo Nhiên nhìn xem Lục Hân Di thật sâu, "Trừ phi người chứng minh cho ta thấy!"

【 Đỉnh, kí chủ hành động không theo lẽ thường, cướp đoạt lần đầu của nữ phản phái Lục Hân Di, -800 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phản phái Lục Hân Di đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 100 (Chết sống cũng theo)】

Hai cái tin tức của hệ thống theo nhau mà tới.

Tin tức đầu của hệ thống làm cho Vương Hạo Nhiên khó hiểu.

Hành động không theo lẽ thường còn giảm điểm phản phái.

Vẫn là lần đầu gặp được chuyện như vậy.

Nhưng có chút an ủi là độ thiện cảm của Lục Hân Di trực tiếp kéo căng.

Có vẻ như hôm nay mới gặp Lục Hân Di lần đầu tiên nha?

Dưới tình huống không sử dụng hào quang mị lực lại chiếm đầy độ thiện cảm của Lục Hân Di, tốc độ này quả thực là thần tốc.

Nhưng nghĩ lại một chút thì lại cảm thấy đương nhiên.

Thiết lập nhân vật của Lục Hân Di vốn là có tình cảm chân thành với nam chính bên trong nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu.

Đó căn bản không có thể giảng đạo lý.

Nhưng mà nội dung truyện Lục Hân Di nhằm vào Cố Ngữ Nhu n còn chưa kết thúc, việc này còn chưa tính xong.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói với Lục Hân Di:

"Kỳ thực Cố Ngữ Nhu là muội muội của ta, cũng không phải là bạn gái của ta."

"Thật sao?" Lục Hân Di vui vẻ, nhưng rất nhanh phản ứng lại "Các người không cùng họ, sao nàng có thể là muội muội của người được chứ?"

"Gây dựng lại gia đình." Vương Hạo Nhiên tìm cơ nói.

Lục Hân Di "À" một tiếng, lúc này mới chợt hiểu.

"Thế nhưng ta thấy Cố Ngữ Nhu kia đối với người ca ca này dường như có ý niệm kỳ kỳ quái quái." Lục Hân Di nói.

"Sao lười lại cảm thấy như vậy?" Vương Hạo Nhiên nghi hoặc.

"Hôm nay ta gặp mặt với Cố Ngữ Nhu, nhìn thấy nàng nhìn chăm chăm hình của người đến nổi si ngốc, loại ánh mắt ấy, ta có thể

khẳng định tuyệt đối không phải ánh nhìn ca ca đơn thuần." Lục Hân Di chân thành nói.

"Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, nhưng ta chỉ xem nàng là muội muội mà thôi, người không nên suy nghĩ nhiều." Vương Hạo Nhiên nói: "Sau này cũng không cần nhằm vào Cố Ngữ Nhu, bằng không nàng bị khi dễ thì lại cáo trạng với ta, xem phân thượng ở người một nhà ta cũng không tiện không giúp đỡ."

"Biết rồi, sau này ta sẽ không tìm nàng gây phiền toái nữa." Lục Hân Di nhu thuận gật đầu một cái, chủ động nói: "Ngày mai ta hẹn nàng ra, sau đó sẽ nói xin lỗi với nàng."

【 Đỉnh, kí chủ khuyên bảo thành công, kết thúc nội dung chính tuyến nữ phản phái Lục Hân Di nhằm vào nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 2200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Cố Ngữ Nhu -110, hào quang phản phái của kí chủ +110! 】

Wang Hào Nhiên thư thái nhận lấy ban thưởng.

Chẳng những kiếm ngược trở về điểm phản phái mất đi vì hành động không theo lẽ thường, ngược lại còn kiếm lời một ít.

Càng quan trọng hơn một điểm là lại nhanh nhẹn kết thúc một đoạn nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu.

Tính ra thì đã giải quyết hai người là nữ phản phái nhằm vào Cố Ngữ Nhu, cùng một vị nam phản phái muốn đánh chủ kiến lên làm nam chính bên trong nội dung truyện của Cố Ngữ Nhu.

"Cùng đi ăn thôi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không đi đâu, người đi ăn đi, ta làm biếng động đậy lắm, để ta nghỉ ngơi một chút." Lục Hân Di hữu khí vô lực nói.

Vương Hạo Nhiên sớm biết Lục Hân Di sẽ có phản ứng này, vừa rồi thuận túy chỉ là cố tình hỏi.

"VẬY ĐƯỢC, ta đi ăn cơm trước. Sau khi ăn xong ta có chút chuyện phải đi, ngày khác sang đây thăm ngươi." Vương Hạo Nhiên đằng hoàng nói.

Lời này của Vương Hạo Nhiên ngược lại nghiêm túc. Dù sao Dương Tĩnh Uyển cũng ở chỗ này, lúc tới thăm Dương Tĩnh Uyển tiện thể thăm Lục Hân Di một chút, cũng không chậm trễ chút nào.

Suy cho cùng Lục Hân Di không có lừa gạt mình, cực kỳ thành thật, trước đó thật đúng là một giấy trắng.

"Ừm, được." Lục Hân Di lười biếng gật đầu cười nói.

Rời khỏi căn hộ của Lục Hân Di, Vương Hạo Nhiên đi tới bên ngoài căn hộ khác cùng một tầng lầu, thò tay đè lên chuông cửa.

Sau khi âm thanh chuông cửa vang lên ba lần thì Dương Tĩnh Uyển bỏ chạy tới mở cửa.

"Ngươi, sao ngươi lại tới đây? !" Dương Tĩnh Uyển vừa mừng vừa sợ.

u @@@

Chương 704: Hành Động Không Theo Lễ Thường (2)

Hôm qua hai người mới gặp mặt, dựa theo ngày trước nàng còn tưởng rằng qua một tuần lễ nữa Vương Hạo Nhiên mới tới thăm mình.

Không nghĩ tới, hôm nay lại tới.

"Đương nhiên là cố ý tới thăm người, không thì tới nơi này làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên cười cười, nhẹ nhàng bóp bóp lỗ mũi xinh đẹp ửng lên của Dương Tĩnh Uyên.

Lục Hân Di đang nghỉ ngơi, dù sao cũng sẽ không tới vạch trần.

Vương Hạo Nhiên nói ra lời nói dối cũng chẳng sợ.

Dương Tĩnh Uyên vui mừng quá đỗi, hưng phấn một trận.

Sau khi tiếp tục hàn huyên vài câu, hai người đến phòng ăn ở lầu dưới ăn bữa tối.

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi tiểu khu thật sớm, cũng không có đến phòng ăn của tiểu khu ăn điểm tâm, mà là đi tới gần đại học sư phạm.

Dừng xe ở ven đường, gọi một cuộc điện thoại cho Cố Ngữ Nhu.

"Ta ở cửa ra vào của trường học chờ người, trong vòng năm phút đồng hồ, ta muốn gặp được người." Sau khi điện thoại được kết nối thì Vương Hạo Nhiên trực tiếp vút xuống một câu, không chờ Cố Ngữ Nhu đáp lại thì trực tiếp ngắt.

Không sai, như vậy cực kỳ không lễ phép.

Nhưng mà là một nam chính cao lãnh bá đạo trong nữ tần na đây là

hành động cực kỳ bình thường.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, mở ra điện thoại di động máy bấm giờ, bắt đầu đếm ngược.

Tại bốn phút năm mươi mấy giây thì Cố Ngữ Nhu thở không ra hơi xuất hiện ở trước mắt.

Đầu tóc của Cố Ngữ Nhu có chút điểm lộn xộn, hiển nhiên là vừa mới tỉnh ngủ, còn chưa kịp chải đã vội vàng chạy tới.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Cố Ngữ Nhu xuất hiện đúng giờ, tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Suy cho cùng thiết lập nhân vật của Cố Ngữ Nhu cũng không phải là thích ăn bộ mặt cao lãnh bá đạo này sao?

Tuy là mạnh miệng, nhưng bên trên hành động vẫn rất thành thật.

"Ta đã giúp người giáo huấn Lục Hân Di." Vương Hạo Nhiên bày ra bài tử mặt lạnh của nam chính nữ tần.

Đầu tiên là Cố Ngữ Nhu chưa kịp phản ứng, sau một hồi mới chợt hiểu, đầu tiên là nghi hoặc làm sao mà Vương Hạo Nhiên biết chính mình bị Lục Hân Di khi dễ.

Nhưng không chờ nghĩ lại vấn đề này, cũng bị một loại cuồng hỉ khác áp đảo.

Gia hỏa này ngoài mặt dữ dằn với mình, thì ra là quan tâm mình như vậy sao? Rõ ràng đi giáo huấn Lục Hân Di!

【Đinh, độ thiện cảm của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 65 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ giả mạo nữ nam chính trong nữ tần, đẩy mạnh nội dung chính tuyến của nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 900 điểm phản phái, hào quang của nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

"Nữ nhân, không nên nghĩ quá nhiều, ta chỉ thấy người đáng thương mà thôi, cũng không phải có ý tứ với người."

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Cố Ngữ Nhu lơ đãng toát ra thần sắc mừng rỡ, vội vã thay vào thân phận nam chính nữ tần, lạnh lùng tuyên bố một chút.

Không có cách nào, không dựa theo hướng đi của nội dung truyện thì có khả năng sẽ phải bị giảm điểm phản phái, không thể không giả bộ.

"Người yên tâm, ta cũng sẽ không cảm ơn người." Cố Ngữ Nhu ngạo kiều hừ một tiếng.

Vương Hạo Nhiên âm thầm nghiên nghiên rằng. Nếu không phải hào quang kia của Cố Ngữ Nhu hạn chế, khế đẩy thì sẽ để chính mình trở nên liếm cầu thì nhất định phải giáo huấn nàng thật tốt!

Để cho nhân vật chính nữ tần tự cho là đúng này biết, siêu cấp đại phản phái trong nam tần lợi hại cỡ nào!

"Đúng rồi, về mặt thân phận ta là ca ca của người, chúng ta là gia đình gây dựng lại, nhớ không được để lộ." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

Tuy là Lục Hân Di bên kia đã ổn rồi, nhưng vì để không có sơ hở nào, vẫn thông nhất trao đổi tin tức với Cố Ngữ Nhu.

Bằng không ghi nàng cũng sẽ không đặc biệt đến tìm Cố Ngữ Nhu một chuyến.

"Ca ca? Tuổi của người không nhất định lớn hơn ta nha?" Cố Ngữ Nhu ngạc nhiên hỏi.

Điểm này, Vương Hạo Nhiên tự nhiên biết được.

Cố Ngữ Nhu đi học năm hai đại học, mà hần học năm nhất, khả năng là Cố Ngữ Nhu khả năng là Cố Ngữ Nhu.

Nhưng mà cái này cũng không quan trọng.

"Đúng nói nhầm với ta, ta nói là ca ca thì đó chính là ca ca."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên làm biếng phải dài dòng với nàng, trực tiếp chui vào Pagani ở bên cạnh.

Tiếng động cơ oanh minh vang lên, Pagani rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của Cố Ngữ Nhu.

"Ca ca thì ca ca thôi, hung dữ như vậy làm cái gì."

Cố Ngữ Nhu ở tại chỗ làm bầm một câu, nhưng không có nửa điểm nổi giận, trong lòng ngược lại cảm thấy một trận ngọt ngào.

Bên ngoài biệt thự của Tần Phàm đã không có loại tình huống tập hợp rất nhiều người nữa, nhìn lên hơi có một chút vắng vẻ.

Đối với cái này, Tần Phàm tự nhiên thật vui vẻ.

Ít nhất lúc ra cửa không cần trốn trốn tránh tránh, có thể trực tiếp đi ra ngoài bằng cửa lớn.

Trong khu nhà cao cấp, Tần Phàm ngồi ở trên ghế sofa, đang ngồi lướt video ngắn.

Sau khi liên tục lướt hơn mấy chục cái video, quả nhiên không thấy

đoạn video tay nghề của mình đâu nữa.

Độ hot của đoạn video kia đã hạ xuống.

Tần Phàm có chút vui vẻ, cũng có chút phiền muộn.

Nguyên nhân vui vẻ tự nhiên là bởi vì video đã bị xóa, cuối cùng không cần bị nhiều người thưởng thức tay nghề của mình.

Mà nguyên nhân phiền muộn thì bởi vì "Tên" hấn đã nổi, tuy là không còn video, nhưng mà quang minh chính đại đi trên đường lớn thì vẫn sẽ bị một ít người nhận ra.

Muốn đi ra ngoài thì chỉ có thể mang cái mũ, kính râm che lấp dáng vẻ của mình.

Loại cảm giác giấu đầu lộ đuôi này thật đúng là khó chịu mà.

Nhưng mà nhìn tình huống trước mắt thì đây cũng là chuyện không thể giải quyết.

Tâm tình của Tần Phàm có chút bực bội, tiếp tục lướt video ngắn một hồi, muốn nhìn mỹ nữ trên Douyin uốn qua uốn lại một chút, điều hòa tâm tình một chút.

Nhưng mà lướt một hồi lâu chỉ thấy được mấy vị mỹ nữ, ngược lại thì bị lướt đến một cái video đang hot có nội dung là "Cao thủ đỉnh phong của Viêm quốc cùng Cao Ly Quốc quyết đấu".

Tuổi tác của hai bên đều là mười tám tuổi, đều là thiên tài đánh cờ, mỗi người đều không có đối thủ trong nước.

Khác biệt duy nhất là kỳ thủ bên Viêm quốc là một thiếu niên, kỳ thủ Cao Ly Quốc bên kia là một thiếu nữ.

u @@@

Chương 705: Thiên Tài Kỳ Thủ

κBên trong video ngắn đều có tám ảnh của hai vị kỳ thủ.

Lúc Tần Phàm nhìn thấy vị thiếu nữ kỳ thủ của Cao Ly Quốc thì con mắt nháy mắt phát sáng lên, dâng lên một loại cảm giác tim đập thình thịch.

Nhưng mà loại tâm tình này còn không có tiếp tục bao lâu đã bị kinh ngạc bao trùm qua.

Chỉ vì tám ảnh của thiếu nữ kỳ thủ Viêm quốc thì bỗng nhiên nhảy ra ngoài.

Dáng vẻ của thiếu niên kỳ thủ này thật sự là quá quen mắt.

Khóe miệng của Tần Phàm không kiềm nổi hiện ra một nụ cười thần nhiên.

"Tần tiên sinh, bên ngoài có người tìm ngài."

Quản gia bỗng nhiên đi tới đại sảnh thông báo một tiếng.

Tần Phàm thu về lực chú ý ở trên điện thoại, hỏi: "Đối phương có nói tên là gì không?"

"Nói là tên Kinh Lộ." Quản gia trả lời.

Trên mặt Tần Phàm hiện ra một ít vui sướng "Mau mời vào."

Quản gia gạt đầu, rời khỏi đại sảnh, một lát sau vòng ngược trở về. Bên cạnh có thêm một vị thiếu niên mang mắt kính.

"Sự phụ!"

Sau khi thiếu niên tên là Kinh Lộ nhìn thấy Tần Phàm thì vui mừng không thôi, đi tới trước mặt Tần Phàm, một mặt kích động kêu một tiếng.

Tần Phàm cười cười "Làm sao người biết ta ở nơi này?"

Nháy mắt hỏi ra lời này thì Tần Phàm liền hỏi hận.

Kinh Lộ nghe được thì mặt nổi lên dị sắc nói:

"Ở trên mạng ta nhìn thấy tin tức liên quan tới sự phụ. . ."

Không khí bỗng nhiên trở nên có chút lúng túng.

Da mặt Tần Phàm run rẩy một thoáng, bí mật trách miệng của mình, đang yên đang lành hỏi cái này làm cái gì?

Bởi vì chuyện video tay nghề, chỗ ở của Tần Phàm bị lộ ra ánh sáng rồi.

Nếu không, trước đây cũng sẽ không có streamer đến trước cửa quay bậy bạ như thế.

Kinh Lộ tự nhiên là từ trên mạng biết được địa chỉ của mình, cho nên mới chạy đến tìm chính mình.

Tới một mức độ nào đó thì Tần Phàm đã là "Danh nhân" mà cả thiên hạ đều biết.

Có lẽ không bao lâu, sau khi đồ đệ biết được địa chỉ của mình thì phỏng chừng cũng sẽ lần lượt đến vấn an chính mình nha?

Tần Phàm âm thầm nghĩ, trong lòng vừa cao hứng lại vừa đắng chát.

Quản gia đi pha hai chén trà, lập tức rút khỏi đại sảnh.

Tần Phàm cùng Kinh Lộ ngồi xuống, có chút không yên lòng.

"Có lẽ người không chỉ đơn thuần tới thăm ta đúng không." Tần Phàm nhìn ra tâm tư của hắn, sau khi uống một ngụm trà thì lờ mờ lên tiếng nói.

"Thật là không gì có thể gạt được sư phụ." Kinh Lộ gãi đầu một cái, nói:

"Mấy ngày sau ta sẽ cùng một vị kỳ thủ của Cao Ly Quốc sẽ tiến hành một trận quyết đấu, kỳ thủ này cực kỳ lợi hại, ta hoàn toàn không có một chút lòng tin, sau khi biết được tin tức của sư phụ thì liền muốn tới thăm sư phụ một chút, thuận tiện muốn thỉnh giáo sư phụ một chút."

"Cuộc tỷ thí này rất quan trọng sao?" Tần Phàm hỏi.

"Tất nhiên là quan trọng rồi." Kinh Lộ trịnh trọng gật đầu "Thắng thua của ván cờ này có quan hệ đến vinh dự của nước nhà, nếu bị thua thì vinh nhục của cá nhân chỉ là việc nhỏ, có hại đến đất nước mới là việc lớn."

Tần Phàm gật đầu một cái, hỏi: "Có lẽ người không thiếu tài liệu có liên quan tới đối thủ của mình chứ?"

Dưới tình huống không hiểu rõ đối phương thì đương nhiên Tần Phàm sẽ không dám cam đoan cái gì.

"Tất nhiên có." Kinh Lộc mở lap top mang theo ra, mở ra video có liên quan đến vị thiếu nữ kỳ thủ kia.

Bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Kinh Lộc muốn cùng người khác đánh cờ, tự nhiên phải hiểu đối thủ.

Trong máy tính xách tay ít nhất cất chứa mấy trăm video đánh cờ có liên quan tới vị thiếu nữ kia.

Tần Phàm dùng cách tiến nhanh, nhanh chóng nhìn không đến mười bàn đánh cờ, cũng đã có một cái lý giải rất sâu đối với đường đi đánh cờ của vị thiếu nữ này.

Hắn có thể nói rất khẳng định, nếu chính mình đối đầu với thiếu nữ kỳ thủ này thì tuyệt đối có tỷ lệ thắng một trăm phần trăm.

"Sự phụ, người không xem nữa sao?" Kinh Lộc hỏi.

"Không cần." Tần Phàm lắc đầu.

Kinh Lộc vui vẻ "Xem ra sự phụ đã thăm dò nước đi của vị thiếu nữ kỳ thủ này, vậy người cảm thấy ta có bao nhiêu phần thắng?"

"Người xuống núi mấy năm cũng không có tiến bộ nữa sao?" Tần Phàm không có trả lời, mà là hỏi.

Kinh Lộc hơi hơi xấu hổ "Có tiến bộ, nhưng không nhiều."

"Ván này e rằng người thua nhiều thắng ít." Tần Phàm nói.

Bản lĩnh đánh cờ của Kinh Lộc là do hắn dạy, tự nhiên là hắn hiểu rõ nước đi của Kinh Lộc

Sau khi nghe được Kinh Lộc trả lời thì lập tức có phán đoán.

Hơn nữa cái thuyết pháp phán đoán này còn tính là cực kỳ uyển chuyển.

Nếu Tần Phàm nói thẳng thắn hơn, đó chính là Kinh Lộ cùng kỳ thủ Cao Ly Quốc kia là một phần chín.

Kinh Lộ chỉ có một thành tỷ lệ thẳng.

Nghe được lời nói của Tần Phàm, Kinh Lộ ủ rũ một chút.

Trên thực tế, trong lòng của hắn cũng có cảm giác như vậy.

Nếu không cũng sẽ không vội vã đến tìm Tần Phàm nhờ giúp đỡ.

"Sư phụ, vậy người có cách đối phó không?" Kinh Lộ thỉnh giáo nói.

"Có, nhưng thế cực thay đổi quá lớn, thời gian ngắn người sẽ không nắm giữ được, nhưng mà ta sẽ cố hết sức dạy người, người có thể học nhiều bao nhiêu thì học bấy nhiêu." Tần Phàm nói.

"Cảm ơn sư phụ." Tâm trạng của Kinh Lộ có chút hơi mất mát, nhưng vẫn trịnh trọng gửi tới lời cảm ơn.

Tần Phàm vỗ vỗ bờ vai của hắn "Không nên nản chí, đánh cờ loại trừ thiên phú thì còn cần dựa vào kinh nghiệm. Người có đầy đủ thiên phú, vấn đề còn lại chính là kinh nghiệm."

"Ta suy đoán không tệ thì thiếu nữ kỳ thủ kia khẳng định là từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu tiếp xúc với đánh cờ, tuổi cờ tuyệt đối có vài chục năm."

"Mà người tính toán đâu ra đấy, tiếp xúc với đánh cờ mới năm năm mà thôi, có thể có thành tựu này đã đủ để tự hào, cho dù là thua thì cũng tuy bại nhưng vinh."

Ngữ khí của Tần Phàm trấn an nói.

Hắn thấy cho dù Kinh Lộ thua thì cũng không có gì lớn.

Cái gọi có hại đến vinh dự của nước nhà cũng quá mức nghiêm trọng.

Chẳng lẽ kỳ thủ của Cao Ly Quốc kỳ thắng Kinh Lộ thì biểu lộ rõ ràng đề lại tất cả kỳ thủ của Viêm quốc sao?

Vật đặt Tần Phàm hẳn ở chỗ nào?

Trong lòng Tần Phàm đã bắt đầu tính toán kế, chờ sau khi Kinh Lộ thua sẽ bắt đầu triển khai.

Tính toán một hồi, khóe miệng lơ đãng phác họa đến một nụ cười hưng phấn.

x @@@

Chương 706: Lập Nên Sân Khấu Cho Tần Phàm (1)

PSau khi Vương Hạo Nhiên từ biệt Cố Ngữ Nhu thì cũng không hề rời khỏi quá xa, mà là liên hệ Thiều Oản Oản đang ở gần đây, đi ăn sáng chung với nàng.

Sau đó lái xe trở về đại học Thanh Linh.

Lúc này cách tiết thứ nhất còn có một đoạn thời gian, trong phòng học có một ít học sinh đang tập hợp một chỗ đàm luận gì đó.

Còn nói đến khí thế ngất trời.

Vương Hạo Nhiên nghe một trận, mới biết được mọi người thảo luận chuyện kỳ thủ đỉnh phong của Viêm quốc cùng Cao Ly Quốc quyết đấu.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên không cảm thấy hứng thú chút nào.

Nhưng không có ý nghe một hồi thì cũng nghe được nam sinh nói thiếu nữ kỳ thủ của Cao Ly Quốc siêu cấp xinh đẹp, quả thực chính là mỹ nữ đứng đầu Cao Ly Quốc.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên không khởi hơi động.

Cũng không phải hấn mê sắc, mà là có chút hoài nghi, thiếu nữ kỳ thủ này khả năng là một trong những nữ chính.

Thậm chí có khả năng rất lớn chính là nữ chính bên trong nội dung chính tuyến của Tần Phàm.

Vương Hạo Nhiên đã tra xét Tần Phàm, tự nhiên biết chín mươi chín loại bản lĩnh Thần cấp của hắn có bao gồm cờ thuật.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện thiếu nữ kỳ thủ siêu cấp xinh đẹp, tự nhiên là tránh không được hoài nghi nàng có liên quan đến Tần Phàm.

Thậm chí có thể là đồ đệ của Tần Phàm nha?

Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này, nhưng lập tức lại âm thầm lắc đầu, cảm thấy khả năng này không lớn.

Tương đối mà nói thì khả năng là thiếu niên kỳ thủ của Viêm Quốc

bên này là độ đê của Tần Phàm lớn hơn một chút.

Các học sinh trong phòng học trò chuyện một chút, bỗng nhiên nổi lên một ít tranh luận.

Mà nguyên nhân là coi trọng người nào hơn mà đưa tới.

Bộ phận nam sinh tương đối hi vọng vị thiếu nữ kỳ thủ của Cao Ly Quốc kia có thể thắng.

Phần lớn người thì rất có cảm giác vinh dự nước nhà, hi vọng kỳ thủ của Viêm Quốc có thể thắng.

Bởi vậy hai bên nổi lên tranh luận.

"Đại Chiêu Chiêu, tới đây." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Mục Chiêu Chiêu đang tham gia thảo luận, hướng về phía nàng kêu một tiếng.

Nghe được âm thanh, Mục Chiêu Chiêu lắc lư đi tới, nghi hoặc hỏi: "Người gọi ta là gì?"

"Mục Chiêu Chiêu." Vương Hạo Nhiên chân thành nói.

Mục Chiêu Chiêu "À" một thoáng, cảm thấy khả năng là vừa rồi mình đã nghe lầm.

"Nghe vừa rồi các người đang nói đến chuyện cao thủ kỳ thủ quyết đấu người hiểu bao nhiêu về thiếu nữ kỳ thủ của Cao Ly Quốc kia?" Vương Hạo Nhiên hỏi thăm.

"Người cũng quá nông cạn rồi, người cũng ủng hộ thiếu nữ kỳ thủ kia sao?" Mục Chiêu Chiêu ghé mắt nói.

"Dĩ nhiên không phải, ta khẳng định ủng hộ kỳ thủ của Viêm Quốc. Chỉ là hiếu kỳ về thiếu nữ kỳ thủ kia nên tùy tiện hỏi một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Thiếu nữ kỳ thủ kia tên là Khương Doãn Nhi, mười tám tuổi, dáng dấp ngược lại rất xinh đẹp. Nhưng mà nữ sinh bên Cao Ly Quốc kia, người biết được có mấy người không phải là nhân tạo*?" Mục Chiêu Chiêu nháy mắt ra hiệu một thoáng, lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn, khoe khoang nói:

"Nào giống người ta chứ, trên dưới toàn thân đều là thuần khiết."

(* Ý ở đây là như kiểu bơm ngực nhá ae =)))

Vương Hạo Nhiên cười cười, ánh mắt ý thức nhìn chằm chằm chỗ xuất chúng của Mục Chiêu Chiêu.

"Nhìn cái gì vậy, đây là sự thực, không tin người hỏi Vận Hàn tử đi, chúng ta cùng nhau lớn lên, nàng rõ ràng nhất, là chúng nhân tốt nhất." Mục Chiêu Chiêu nhào bắt được ánh mắt quái dị của Vương Hạo Nhiên, lập tức biện bạch nói.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên không nghi ngờ với cái này.

Suy cho cùng trước đây hắn đã bóp qua.

Thật hay giả tự nhiên có thể phân biệt ra được.

Nhưng mà về phần Mục Chiêu Chiêu nói, Khương Doãn Nhi kia là mỹ nữ nhân tạo thì ôm thái độ phủ định.

Khương Doãn Nhi này hơn phân nửa chính là nữ chính.

Nếu là nữ chính thì khẳng định là thuần khiết.

Dù cho chuyện nữ sinh Cao Ly Quốc nhân tạo đã nhìn lắm thành quen, nhưng cũng không thể một gậy đánh chết một thuyền người, khẳng định vẫn có mỹ nữ tự nhiên.

"Cao Ly Quốc bên kia cực kì không biết xấu hổ, nói cái gì cò vây là bắt nguồn từ bọn họ, cò vây rõ ràng là bắt nguồn từ Viêm Quốc của chúng ta mà!" Lòng Mục Chiêu Chiêu đầy căm phẫn, nói:

"Hi vọng kỳ thủ Kinh Lộc của Viêm Quốc kia thắng, nếu để Khương Doãn Nhi thắng vậy thì không tốt."

"Truyền thông bên kia của bọn họ khẳng định đã tuyên bố, nói cò vây bắt nguồn từ bọn họ, bên thua khẳng định là không có quyền nói chuyện."

"Suy cho cùng Kinh Lộc này là kỳ thủ đứng đầu Viêm Quốc, nếu như Kinh Lộc thua thì còn ai có thể là đối thủ của Khương Doãn Nhi nữa chứ?"

Mục Chiêu Chiêu thở dài nói, dáng vẻ yêu quốc thương dân.

Vương Hạo Nhiên nghe vào trong tai, không kèm nổi cảm thấy có chút buồn cười.

Có lẽ là Kinh Lộc sẽ thua, nhưng Viêm Quốc bên này tuyệt đối sẽ không thua.

Bởi vì Viêm Quốc bên này còn có Tần Phàm.

Kinh Lộc thua, Tần Phàm có thể lên.

Trận đánh cò của kỳ thủ đỉnh phong của Viêm Quốc cùng Cao Ly Quốc hoàn toàn là lập nên sân khấu cho Tần Phàm trang bức!

Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ là một loại tình huống như thế này.

Sau khi Khương Doãn Nhi thắng Kinh Lộc gây nên sóng to gió lớn, Viêm quốc bị trào, Tần Phàm đứng ra ước chiến với Khương Doãn Nhi.

Dưới vô số ánh mắt chú ý Tần Phàm thẳng Khương Doãn Nhi.

Như vậy, Tần Phàm liền có thể thu được vô tận vinh dự.

Chê cười bày ra tay nghề trước đó cũng sẽ bị những cái vinh dự này áp đảo toàn bộ, không khác gì "Tẩy trắng".

Đến lúc đó Tần Phàm ngênh ngang đi trên đường sẽ không có người chê cười hắn, thậm chí còn có thể lau mắt mà nhìn hắn.

Suy cho cùng tay nghề sống cũng không phải chuyện đại gian đại ác gì.

Chỉ là bạo lộ dưới tầm nhìn của công chúng, tăng thêm trò cười cho người ta mà thôi.

Làm tốt thì Tần Phàm sẽ trở thành một người nổi tiếng.

Làm không tốt thì mấy nữ đồ đệ Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi cùng Tống Chỉ Hủy đều sẽ thay đổi cảm nhận về Tần Phàm lần nữa, lau mắt mà nhìn hắn.

Thậm chí sẽ xảy ra một chuyện "Đáng sợ".

Đó chính là Khương Doãn Nhi thua trận sẽ xuất hiện tâm tình sùng bái, hơi chút phát triển một chút, có khả năng sẽ yêu Tần Phàm!

Cmn!

Vương Hạo Nhiên căn cứ cục thế trước mặt, suy diễn hướng đi sau đó, lập tức thầm mắng một tiếng.

D @@@

Chương 707: Lập Nền Sân Khấu Cho Tàn Phàm (2)

Chính mình phí hết tâm tư, thật vất vả để Tàn Phàm giấu đầu lộ đuôi, không dám quang minh chính đại đi ra ngoài tán gái.

Nếu bởi vì chuyện này mà để Tàn Phàm trở mình thì sẽ uổng phí mưu đồ trước đó.

Tuyệt đối không thể để cho Tàn Phàm trang bức, bằng không thì vẫn sẽ trở nên lớn.

Nếu muốn để Tàn Phàm không thể lên trận đánh cò, trừ phi để Kinh Lộc thắng.

Nhưng mà dựa theo nội dung truyện thì khẳng định trình độ của Kinh Lộc không có cao hơn Khương Doãn Nhi, dưới tình huống bình thường thì căn bản không thắng được.

Vậy thì nghĩ biện pháp để Khương Doãn Nhi không thể tham gia đánh cò?

Thừa dịp trước khi nàng bắt đầu đánh cò thì lạng lẽ giết nàng đi?

Chỉ cần Khương Doãn Nhi không thể lên trận, Kinh Lộc không chiến cũng thắng, căn bản cũng không để Tàn Phàm có cơ hội xuất hiện.

Như vậy, Tàn Phàm cũng không có biện pháp một lần hành động mà xoay người.

Chỉ là thanh thế trận đánh cờ này quá mức to lớn.

Trước giờ đánh cờ, nếu như Khương Doãn Nhi xảy ra chuyện gì, khẳng định gây nên sóng to gió lớn.

Đến lúc đó, đủ loại người tài ba sẽ ra ngoài điều tra việc này.

Lỡ như tra được trên đầu mình, đây chẳng phải là hồng bút sao?

Còn nữa, Khương Doãn Nhi là một nữ chính, hơn nữa còn xinh đẹp như vậy.

Xem như nữ chính duy nhất không phải là ở Viêm Quốc.

Nghe nói muội tử ở Cao Ly Quốc bên kia có một phen phong thái rất đặc biệt.

Nữ nhân của Cao Ly Quốc nói "Không muốn đâu" thì sẽ thế nào?

Nếu như Khương Doãn Nhi chết thì quả thực quá đáng tiếc.

Vậy nên làm sao đây?

Để Khương Doãn Nhi chủ động rút bỏ thi đấu, hoặc là trong lúc đánh cờ thì nhường?

Chỉ là dựa vào cái gì để Khương Doãn Nhi nghe lời mình.

Chẳng lẽ dựa vào vẻ đẹp trai của bản thân sao?

"Này này, người còn đứng đó làm gì đấy?"

Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đang suy nghĩ thất thần, thò tay quơ quơ ở trước mắt hắn.

Vương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần, hướng Mục Chiêu Chiêu hỏi:

"Người biết trận đánh cờ này cử hành ở nơi nào không?"

"Ngay tại sân vận động Thanh Linh đấy." Mục Chiêu Chiêu nói.

Khá lắm, sân khấu trang bức đều xây dựng đến ngay dưới mắt Tần Phàm. Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một tiếng, sau đó lại hỏi:

"Khương Doãn Nhi kia đến Thanh Linh chưa? Ở chỗ nào?"

"Ta không biết rõ cái này, nhưng có lẽ còn chưa tới Thanh Linh đâu, nếu tới rồi thì khẳng định sẽ có tin tức, lỗ mũi những ký giả kia rất linh." Mục Chiêu Chiêu lập tức nghi ngờ đánh giá Vương Hạo Nhiên, xem kỹ mà nói:

"Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ người có ý tứ đối với Khương Doãn Nhi sao?"

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên cũng không né tránh, nhìn thẳng Mục Chiêu Chiêu, vò đã mở không sợ sứt mà nói:

"Đúng vậy đúng vậy, ta muốn tán tỉnh nàng đấy."

"Thôi đi, đừng đùa, người cho rằng người soái là ghê gớm sao, nữ sinh nào cũng có thể tán được à?" Mục Chiêu Chiêu nhìn thấy phản ứng này Vương Hạo Nhiên, ngược lại không tin tưởng.

"Như thế thì thôi đi." Vương Hạo Nhiên giang tay ra "Khẳng định ta không theo đuổi được nữ sinh như thế, muốn theo đuổi thà rằng ta theo đuổi người, ít nhất là độ khó nhỏ một chút, có đúng hay không?"

"Nói cẩn thận đi, cẩn thận ta đi đến chỗ Vận Hàn tử kiện người đó!" Mục Chiêu Chiêu cau mũi một cái về hướng Vương Hạo Nhiên, có chút ý dữ dằn, nhưng trong lòng lại mừng thầm không thôi.

Lúc này, âm thanh chuông vào học cũng vang lên.

Các học sinh đình chỉ nói chuyện với nhau, mỗi người về chỗ ngồi của mình.

Mục Chiêu Chiêu dứt khoát ngồi ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên, Ôn Tịnh vừa đi vào phòng học, cũng chen chỗ này ngồi xuống.

Một bên khác.

Sau khi Tần Phàm với Kinh Lộ trò chuyện xong, liền bắt đầu hướng dẫn cho Kinh Lộ.

Kinh Lộ đắm chìm vào trong đó, thậm chí ngay cả cơm đều không muốn ăn.

Tần Phàm cũng không miễn cưỡng, tự mình ngồi xe ra cửa.

Lúc chưa đến thời gian mười một giờ trưa, đi tới khách sạn Kim Hào.

Tần Phàm tới sớm như thế tất nhiên là cố tình.

Gần đến lúc mười hai giờ, là giờ ăn cơm cao điểm.

Tần Phàm ra ngoài che che lấp lấp, e sợ cho bị người nhận ra, cho nên muốn thừa dịp lúc ít người, tranh thủ thời gian nhét đầy cái bao tử rồi trở về biệt thự.

Nhưng lúc đi tới cửa khách sạn lại phát hiện có một nhóm phóng viên đang chờ đợi ở đây.

Tần Phàm vô ý thức cảm thấy những ký giả này muốn chụp mình, liền đè thấp vành nón.

Nhưng nhanh chóng giật mình tỉnh lại, thế này hình như có chút không hợp thói thường.

Bởi vì nhìn trên đồng phục của những ký giả này có tên đơn vị công ty.

Đều là tới từ đài truyền hình chính quy cùng phóng viên truyền thông mạng lưới lớn.

Làm sao đài truyền hình lại đưa tin chút chuyện hồng của mình chứ?

Hơn nữa, danh tiếng việc này đã đi qua.

Hiển nhiên, những người này đến đây không phải là vì mình, mà đến vì những người khác.

Tần Phàm có chút hiếu kỳ, có danh nhân nào muốn đi qua đây.

Mà ngay lúc toát ra ý nghĩ này, chỉ thấy chỗ không xa có một nhóm xe chạy tới, đứng ở trước cửa khách sạn không xa.

Toàn bộ phóng viên với nhân viên gánh camera vọt mạnh qua như ong vỡ tổ.

Trong vài chiếc xe đứng đầy có một ít hộ vệ vội vàng đi xuống, tụ tập xung quanh một cỗ xe thương vụ, duy trì lấy trật tự.

Cửa xe thương vụ từ từ mở ra.

Một thiếu nữ xinh đẹp đi từ đó xuống.

Phóng viên tranh nhau muốn phỏng vấn, người một lời ta một câu, tranh đoạt rất hung hăng.

Thiếu nữ nhìn thấy một màn này, tựa hồ bị hù đến khiếp sợ lui lại mấy bước.

Một vị nữ tử trung niên vội vàng tiến lên bảo vệ thiếu nữ, trả lời vấn đề đơn giản của phóng viên một chút, sau đó mang theo thiếu nữ, dưới sự bảo vệ của một vài hộ vệ đi về hướng trong khách sạn.

Tần Phàm ở chỗ không xa nhìn xem.

Hắn cũng nghe được đại khái lời phỏng vấn của những ký giả này.

Biết được thiếu nữ xinh đẹp này là Khương Doãn Nhi, người muốn đánh cờ với Kinh Lộ.

Ánh mắt Tần Phàm xuyên qua khe hở từ trong đám người đánh giá Khương Doãn Nhi, càng xem càng có chút mừng rỡ.

Bản thân Khương Doãn Nhi này càng đẹp mắt hơn so với trên ảnh.

Đều không kém mấy so với đồ đệ Tống Chỉ Hủy và Mộ Nam Chi.

Nhưng muốn nói phân cao thấp cũng không so được, chỉ có thể nói là mỗi người một vẻ.

E @@@

Chương 708: Khương Doãn Nhi Đến

ATống Chỉ Hủy với Mộ Nam Chi đều có chỗ xuất sắc của mình, Khương Doãn Nhi cũng có.

Chỉ là nhìn dáng vẻ khiếp nhược của Khương Doãn Nhi hình như rất sợ gặp người lạ, nhìn khá giống bé thỏ con, để người dưng lên một loại ý muốn bảo hộ nồng đậm.

Tần Phàm đưa mắt nhìn Khương Doãn Nhi rời khỏi tầm nhìn, rồi mới thu hồi ánh mắt chưa thỏa mãn.

Hắn cũng không theo sau tiếp tục thưởng thức một chút.

Bởi vì hắn hiểu được, sẽ có lúc mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ với Khương Doãn Nhi.

Kinh Lộ cơ hồ không có phần thắng với Khương Doãn Nhi, sau khi thua mình liền đọ sức một trận kỳ nghệ với Khương Doãn Nhi.

Đến lúc đó mặt đối mặt, muốn nhìn thế nào thì nhìn thế đấy.

Làm gì phải nóng lòng nhất thời nhỉ?

Tất nhiên, nếu có thể quen biết nàng sớm một chút thì tốt hơn.

Buổi chiều.

Vương Hạo Nhiên ăn cơm xong một mực đang chú ý tin tức trên internet.

Không ngoài dự liệu, chờ được tin tức của Khương Doãn Nhi.

Trước mắt Khương Doãn Nhi vào ở khách sạn Kim Hào.

Lại là khách sạn Kim Hào?

Vương Hạo Nhiên quả thực có chút hết ý kiến.

Hai vị nữ chính Tổng Chỉ Hủy với Mộ Nam Chi tới Thanh Linh đều ở

khách sạn Kim Hào.

Hiện tại Khương Doãn Nhi đi tới Thanh Linh cũng ở khách sạn này.

Hóa ra khách sạn Kim Hào này là nơi đặt chân chuyên dụng của nữ chính từ nơi khác tới phải không?

Tóm lại là muốn để Tần Phàm gặp được nữ chính?

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, nhưng cũng không lo lắng, tạm thời Khương Doãn Nhi chưa có gì với Tần Phàm.

Phong ba tay nghề còn chưa tán đi hoàn toàn, hiện tại Tần Phàm vẫn là chuột chạy qua đường, căn bản không dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt người khác.

Dựa vào cái gì dám đi bắt chuyện với Khương Doãn Nhi?

Cũng chỉ có thể chờ sau khi Kinh Lộ thua, Tần Phàm mới có cơ hội xuất hiện một ít nội dung truyện với Khương Doãn Nhi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không thể ngồi nhìn loại nội dung truyện này xảy ra.

Tiết buổi chiều cũng không đi, trực tiếp cúp.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, việc đối phó với nhân vật chính mới là việc quan trọng nhất, lên lớp làm gì, chỉ là qua loa mà thôi.

Vẫn là dựa theo thường ngày, để Liễu Nguyệt xin phép nghỉ thay mình.

Lái xe rời khỏi đại học Thanh Linh, tiến về hướng khách sạn Kim Hào.

Dọc đường bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Lần này đến khách sạn Kim Hào, nói trắng ra là muốn mặt mình xuất hiện ở trước mặt Khương Doãn Nhi, nhìn một chút phải chăng có thể phát động hào quang siêu cấp đào hoa hay không.

Nhưng có một vấn đề rất lớn đó chính là Tổng Chỉ Hủy với Mộ Nam Chi đều ở khách sạn Kim Hào.

Nếu gặp phải hai nàng thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ nói gặp phải ai liền nói là đặc biệt tới tìm người đó?

Nếu gặp cả hai người cùng một lúc thì quay đầu đi?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy tư một chút, dường như trừ cái đó ra cũng không còn cái lựa chọn khác.

Thở dài, Vương Hạo Nhiên bắt đầu tính toán, kích động Tổng Chỉ Hủy với Mộ Nam Chi ra khỏi khách sạn mới tốt.

Nếu không, sẽ phải đụng nhau với nữ chính ở khách sạn Kim Hào.

Làm không cẩn thận, khả năng mình sẽ lật xe.

Không bao lâu, Pagani liền đi tới bên ngoài khách sạn Kim Hào.

Sau khi dừng xe xong, Vương Hạo Nhiên đi vào khách sạn Kim Hào, chuẩn bị hỏi phục vụ viên khách sạn căn phòng dừng chân của Khương Doãn Nhi.

Nhưng mà mới vào khách sạn, đối diện bắt gặp một người.

"Hạo Nhiên?" Tần Phàm cười lấy đi tới.

Vương Hạo Nhiên thềm hô một tiếng "Thật xúi quẩy", trên mặt cũng lộ ra nụ cười thân thiện.

"Ha ha, thật là đúng dịp."

"Hôm nay không phải cuối tuần, có lẽ người có tiết nhĩ, tại sao lại chạy đến chỗ này?"

Tần Phàm hiếu kỳ hướng Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Là có tiết, nhưng giữa trưa nghỉ ngơi, tới có chút việc riêng." Vương Hạo Nhiên vụng về nói.

"Có việc riêng gì?" Tần Phàm hỏi tới lên.

Vương Hạo Nhiên thoáng nhìn thần sắc kia của Tần Phàm, rất có ý vị bát quái, hậm hực trong lòng, mặt ngoài lộ ra nụ cười ngượng ngùng, nói:

"Tới. . .tới tìm Nam Chi, mới yêu đương mà, một ngày không thấy thôi đã nhớ cực kì, nên thừa dịp giữa trưa có thời gian đi qua thăm nàng một chút."

Nghe được lời này, nụ cười trên mặt Tần Phàm dần dần cương cứng, trong lòng rất khó chịu.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -40, hào quang phản phái của kí chủ +40! 】

Ưa thích hỏi, ưa thích bát quái, còn hỏi nữa không? Còn bát quái nữa không? Vương Hạo Nhiên rất muốn chỉ vào lỗ mũi Tần Phàm hỏi hần như vậy, nhưng nhớ tới vẫn không thể vạch mặt với Tần Phàm, liền nhẫn nại một chút.

"Không có việc gì vậy ta đi tìm Nam Chi nha, bái bai." Vương Hạo Nhiên phát phát tay cáo biệt.

Tần Phàm cũng lên tiếng gọi hắn lại "Đúng rồi Hạo Nhiên, người có thay ta xin lỗi tử tử người hay chưa?"

Vương Hạo Nhiên ngừng bước, nghiêm túc nói: "Đương nhiên là có, tối hôm qua tâm tình của tử tử ta rất không tệ, ta đã nói việc này, nhưng nào biết bị nàng mắng một trận. Nàng còn răn dạy ta phải cách người xa một chút, không được học tập loại tay. . ."

Nói đến đây, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên dừng lại không nói.

Tần Phàm nghe hiểu rõ, lập tức lúng túng không thôi.

"Đương nhiên, ta chắc chắn sẽ không nghe tử tử ta, cuối cùng lần trước người còn chỉ điểm ta đi tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy, ta cảm ơn người còn không kịp, làm sao có khả năng không để ý tới người chứ." Vương Hạo Nhiên chân thành tha thiết cười nói.

Lúc đầu Tần Phàm dễ quên việc này một ít, giờ phút này bỗng nhiên lại nghe được Vương Hạo Nhiên nhắc đến, khó mà dùng ngôn ngữ để biểu đạt nỗi khổ trong lòng.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

"Ta đã cố hết sức, người sẽ không trách ta chứ?" Vương Hạo Nhiên hướng về Tần Phàm hỏi.

"Làm sao lại trách người." Tần Phàm lắc đầu, tuy cảm thấy Vương Hạo Nhiên làm việc này không tốt đẹp, nhưng chính xác cũng không thể trách hắn.

Ý thức bản thân của Đạm Đài Yêu Nguyệt rất mạnh, làm sao có thể chỉ bằng vào dăm ba câu của đệ đệ liền tha thứ cho mình chứ?

"Có cơ hội, người lại thay ta xin lỗi nha." Tần Phàm còn nói thêm.

J @@@

Chương 709: Ngoài Mặt Bằng Hữu

"Được rồi, không có vấn đề!" Vương Hạo Nhiên lời thề son sắt, lần nữa khua tay nói: "Ta đi đây."

"Chờ một chút, thật vất vả ngẫu nhiên mới gặp, ta mời người uống cà phê, đi một chút nha." Tần Phàm nhiệt tình nói.

Uống ư! Vương Hạo Nhiên thəm mắng một tiếng.

Vừa nãy hấn đã nói rõ là đến tìm Mộ Nam Chi.

Bây giờ Tần Phàm lại nói muốn mời hấn uống cà phê, cái này không tỏ rõ ra là cố tình quấy rối mình hẹn hò với Mộ Nam Chi sao?

Mặc dù mình không đến tìm Mộ Nam Chi, nhưng loại hành vi này của Tần Phàm thật có chút làm người buồn nôn.

Mặt ngoài ngược lại không mắng người, mà là khổ sở nói:

"Ta tìm Nam Chi trò chuyện một chút, buổi chiều còn có tiết, cần phải trở về kịp thời, không uống cà phê với người được."

"Không sao, cũng không phải là người ngoài, người gọi Nam Chi đến uống cùng là được mà." Tần Phàm kê vai sát cánh, kéo Vương Hạo Nhiên đi tới quán cà phê khách sạn.

Vương Hạo Nhiên bắt đắc dĩ đi theo hắn, trong bóng tối lại thắm hỏi mấy lần một vị phái nữ thân thích nào đó trong nhà Tần Phàm.

Tần Phàm đắng quyết địnհ chủ ý muốn làm bóng đèn mà thôi?

Đi tới quán cà phê, Tần Phàm tìm một cái bàn, chia nhau với Vương Hạo Nhiên ngồi xuống bên cạnh, nói:

"Gọi Nam Chi đến đây đi."

Vương Hạo Nhiên giả vờ gắt đầu, lấy điện thoại di độnɡ ra giả bộ như gửi một tin nhắn cho Mộ Nam Chi, trên thực tế lại là gửi một tin nhắn cho Ôn Tịnհ, để nàng tùy tiện gửi lại tin nhắn gì đó cho mình.

Hắn tới nơi này không phải tìm Mộ Nam Chi, mà là đến tìm Khương Doãn Nhi.

Nếu gọi Mộ Nam Chi đến đây thì sẽ chỉ tăng thêm phiền toái mà thôi.

Hơn nữa, nếu không may mắn gặp phải Tống Chỉ Hủy thì càng không ổn.

Tống Chỉ Hủy cũng là đồ đệ của Tần Phàm, đến lúc đó đi tới xem xét, biết Mộ Nam Chi là bạn gái mình, vậy nàng sẽ có biểu tình như thế nào?

Vù vù.

Âm thanh nhận đượс tin nhắn khiến điện thoại chắn độnɡ lên.

Vương Hạo Nhiên nhìn một chút, phát hiện Ôn Tịnհ gửi một cái biểu

tình "Yêu yêu", mặt ngoài lừa dối Tần Phàm nói: "Nam Chi nói không thoả mái, muốn ở trong phòng nghỉ ngơi."

"Thế à, vậy thì thật là không khéo." Tần Phàm thở dài một cái.

Vương Hạo Nhiên lại rõ ràng nhìn thấy đáy mắt Tần Phàm có một chút ý mừng thoáng qua một cái.

Tên vương bát đản Tần Phàm này, tuy không vì chuyện mình nói chuyện yêu thương với Mộ Nam Chi mà nhắm vào mình, nhưng cực kỳ mong mỏi mình với Mộ Nam Chi là bạn thân.

Dù sao cũng là nhân vật chính, hơn nữa còn là nhân vật chính có hậu cung, tồn tại một loại tiềm thức "Tất cả siêu cấp mỹ nữ đều là của ta", cũng khó trách sẽ có loại hành động này.

Nhưng may mà Vương Hạo Nhiên không phải đến tìm Mộ Nam Chi.

Kỳ thực trong lòng cũng không quá quan tâm đối với cái này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ra vẻ mát mát một lát, cũng không tiếp tục giả vờ.

Lúc này phát hiện Tần Phàm nhìn mình chằm chằm không nháy mắt.

Sẽ không lại tính toán nhân duyên cho ta đấy chứ? Vương Hạo Nhiên âm thầm tưởng tượng, ngoài miệng hỏi: "Nhìn ta như vậy làm gì?"

"Hạo Nhiên, khí sắc người lỗi lạc, dường như lại có đào vận phủ đầu." Tần Phàm đánh giá Vương Hạo Nhiên một lúc thật sâu, vừa đau vừa khổ nói.

Đến cùng tình huống của thân đệ tương lai này là tình huống như thế nào? Tại sao đều là đào vận phủ đầu? Vì sao mình không có đào vận chứ?

"Người lại tính toán nhân duyên cho ta sao? Lần này lại gặp gỡ bất ngờ giai nhân ở nơi nào?" Vương Hạo Nhiên vô ý thức hỏi.

"Dùng nhiều tướng thuật sẽ tổn thọ, sau khi ta tính qua một lần thì cách một đoạn thời gian ngắn mới dùng tướng thuật tiếp được." Tần Phàm giải thích một chút, nói tiếp:

"Ta chỉ nhìn khí sắc của người một chút, cảm thấy có loại dấu hiệu này, không tính toán cẩn thận, kỳ thực cũng không nhất định là đào vận."

"Thì ra là như vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

"Nhưng mà lần trước người đã gặp đào vận một lần, sẽ không lại gặp được đào vận nhanh như vậy." Kỳ thực lời này của Tần Phàm có ý vị tự an ủi mình.

Cuối cùng trước đây hắn tính qua cho Vương Hạo Nhiên, biết Vương Hạo Nhiên có số đào hoa.

Muốn nói đột nhiên gặp được đào vận, cũng không phải là chuyện cực kỳ kỳ kỳ.

"Nam Chi là nữ nhân tốt, người đã ở cùng với nàng rồi thì phải đối với nàng thật tốt, coi như là gặp được đào vận thật cũng phải từ chối, nếu không người rất có lỗi với Nam Chi." Tần Phàm lại bổ sung.

Nói thật là êm tai hơn so với hát, nếu người ở cùng một chỗ với Mộ Nam Chi, lại gặp được nữ sinh xinh đẹp khác yêu thương nhưng nhớ, lão tử khẳng định người sẽ buông lòng hoan nghênh, còn giáo dục ta? Ta nhờ vào! Vương Hạo Nhiên một trận xem thường trong bóng tối.

Nhưng biểu cảm trên mặt chỉ là một nam sinh ngoan ngoãn, nghiêm

ngộ nói:

"Đương nhiên, ta chỉ thích Nam Chi, không cảm thấy hứng thú chút nào đối với nữ sinh khác."

"Thế này mới đúng." Tần Phàm cười lên, dùng một loại ánh mắt "Trẻ nhỏ dễ dạy" nhìn Vương Hạo Nhiên.

Nhưng lúc nhìn hắn, ánh mắt bỗng nhiên hơi hơi chệch đi một chút, nhìn hướng nơi khác. Không biết rõ nhìn thấy gì, con mắt dĩ nhiên nổi lên một ít u quang thèm thường.

Vương Hạo Nhiên có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Tần Phàm.

Một đoàn người vây quanh một thiếu nữ mặc phục sức cổ trang Cao Ly Quốc, hướng về bên này đi tới.

Đám người kia tổng cộng có năm người.

Trong đó ba nam tử mặc âu phục, nhìn chắc là hộ vệ.

Một người khác là nữ tử trung niên, không biết là trợ lý hay là người đại diện.

Nhưng những cái này cũng không quan trọng, quan trọng là thiếu nữ mặc phục sức cổ trang Cao Ly quốc có điểm bộ mặt siêu cao.

Về phần vóc dáng thì nhìn không rõ lắm.

Làn váy phục sức cổ trang kia đi gần như lau nhà, che khuất toàn bộ chân.

Quần áo trên thân cũng có chút rộng rãi.

Điều này sẽ dẫn đến không nhìn thấy vóc dáng.

Tất nhiên, đối với người bình thường thì đúng là như vậy.

Nhưng Vương Hạo Nhiên có thấu thị, căn bản không bị những thứ trở ngại đó cản trở.

Thấu thị vừa mở ra, tầm nhìn lập tức rõ ràng hơn nhiều.

Sau một khắc, Vương Hạo Nhiên liền cảm giác có loại cảm giác máu nóng lao nhanh.

Không cần đoán, đây tuyệt đối là nữ chính.

F @@@

Chương 710: Lại Là xem Mặt

Hơn nữa, nhìn từ cách ăn mặc của nàng và đoàn người này, nàng vô cùng có khả năng là Khương Doãn Nhi.

Lúc Vương Hạo Nhiên đang quan sát, đám người kia cách bên này càng ngày càng gần.

Nhìn con đường bọn hắn đi, không giống như là tới chỗ này uống cà phê, tựa hồ là phải đi qua chỗ này, đi đến chỗ nào đó.

Cuối cùng đây là quán cà phê trong khách sạn, có nhiều cửa ra vào lắm.

Bị mượn đường cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

"Khương Doãn Nhi, ta yêu ngươi!"

Nhưng mà, ngay lúc đám người kia đi đến bên cạnh chỗ Tần Phàm với Vương Hạo Nhiên, bỗng nhiên có một nam tử nhỏ gầy lao ra, trong miệng la to, hướng về thiếu nữ kia đánh tới.

Ba người hộ vệ vội vàng tiến lên ngăn người kia lại .

Mà đúng lúc này, một nam tử khác chờ ở bên cạnh, cũng giang hai cánh tay ôm lấy Khương Doãn Nhi.

Nữ tử trung niên kia muốn ngăn lại, lại bị va chạm.

Khương Doãn Nhi mất hết hộ vệ, lập tức sắp bị nam tử kia ôm chắc.

Nhưng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tần Phàm động.

Rõ ràng đang yên đang lành ngồi ở ghế, nhưng trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Khương Doãn Nhi, như là một toà núi cao, ngăn lại nam tử đang lao đến chỗ Khương Doãn Nhi.

Vương Hạo Nhiên im lặng nhìn một màn này, có chút xúc động muốn nện ly cà phê trên bàn xuống mặt đất.

Cái này thì hay rồi, hai tên ngu ngốc kia nhảy ra từ đâu? Đây rõ ràng là đang kiến tạo cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân cho Tần Phàm!

Hơn nữa ba tên hộ vệ kia cũng đủ ngốc, một người đi ngăn lại là được, hết lần này tới lần khác lại tận ba người đi, để người ta giương đông kích tây.

Đáng hận là mình không thể ra tay để lộ thực lực, cũng không tiện xông lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phàm anh hùng cứu mỹ nhân

ở trước mắt mình.

Từ lúc Tần Phàm ngăn cản, ba người hộ vệ kia cũng đã nhanh chóng kịp phản ứng, chia nhau đem hai nam tử không hiểu thấu muốn ôm Khương Doãn Nhi không chế gắt gao.

Hỏi thăm một chút mới biết được, hai người là fan cuồng của Khương Doãn Nhi, đều muốn chiếm tiện nghi Khương Doãn Nhi.

Bảo an khách sạn nhanh chóng đến, mang hai nam tử đi.

Dáng vẻ của Khương Doãn Nhi như chưa tỉnh hồn, sắc mặt rất tái nhợt.

Nữ tử trung niên ở bên cạnh đang thấp giọng an ủi nàng.

Chờ đến lúc tâm tình Khương Doãn Nhi hơi chuyển biến tốt một chút, trung niên nữ tử mới nhìn về phía Tần Phàm, cảm kích nói:

"Thật là cảm ơn vị tiên sinh này, nếu không phải có người xuất thủ tương trợ kịp thời thì hỏng bét mất."

Nói tiếng Viêm Quốc, nhưng rõ ràng mang theo một ít khẩu âm Cao Ly Quốc, vẫn có thể nghe hiểu.

"Việc nhỏ thôi." Tần Phàm khoát tay cười nói, ánh mắt lơ đãng liếc đến trên mặt của Khương Doãn Nhi.

Khương Doãn Nhi hơi hơi nâng lên đầu, ánh mắt khiếp nhược bí mật nhìn Tần Phàm một chút, đang muốn lên tiếng nói cái gì thì trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

Là Vương Hạo Nhiên chủ động đi đến bên cạnh Tần Phàm.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên còn trông cậy vào Khương Doãn Nhi chủ động phát hiện ra mình.

Thế nhưng là nữ nhân này bước đi toàn cúi đầu, căn bản không cố gắng quan sát người chung quanh.

Hắn không thể không chủ động đi tới, trưng mặt ra một lát.

Một giây.

Hai giây.

【 Đỉnh, chúc mừng vận khí của kí chủ bạo rạp, lần đầu gặp nữ chính Khương Doãn Nhi, hào quang siêu cấp đào hoa phát động hiệu quả "Lấy thân báo đáp". 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khương Doãn Nhi đối với kí chủ tăng lên đến 80 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Vương Hạo Nhiên kém chút muốn nhảy lên trên bàn, vỗ tay chúc mừng một trận.

Tên vương bát đản Tần Phàm này, thật là có chút đồ vật.

Mới vừa nói đào vận phủ đầu mình, quả nhiên lại ứng nghiệm!

Thật là kỳ diệu mà!

Hào quang nhân vật chính của người rất mạnh, phát động nội dung truyện anh hùng cứu mỹ nhân thì thế nào?

Hiện tại tất cả đã không tốt!

Vương Hạo Nhiên áp chế cuồng hỉ trong lòng, hướng về Khương Doãn Nhi hỏi:

"Hình như người bị kinh hãi, không sao chứ?"

Ánh mắt Khương Doãn Nhi chạm tới ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, khuôn mặt nháy lên một chút đỏ, tim đập loạn cả lên, bởi vì khẩn trương mà run giọng trả lời:

"Cảm ơn, ta không có việc gì."

Rõ ràng là tiếng Viêm Quốc chuẩn đến không thể chuẩn hơn.

Nếu không phải vì quần áo trên người, coi như nàng nói mình là người Viêm Quốc cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Vương Hạo Nhiên cũng không cảm kì lạ với điểm này.

Khương Doãn Nhi này rõ ràng là nữ chính trong nội dung chính tuyến của Tần Phàm, nếu không biết tiếng Viêm Quốc thì giao lưu với Tần Phàm như thế nào? Dựa vào điều bộ sao?

Thông hiểu tiếng Viêm Quốc đó mới gọi là bình thường.

"Ta là Vương Hạo Nhiên, rất hân hạnh được biết người." Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười anh tuấn.

"Khương Doãn Nhi." Khương Doãn Nhi mím chặt miệng một chút, nói ra tên của mình.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -90, hào quang phản phái của kí chủ +90! 】

Tần Phàm ở một bên mặt đều đen như đáy nồi.

Mỹ nữ, người sai lầm rồi, là ta cứu người mà, có lẽ người nên nói cảm ơn đối với ta, nói cảm ơn với thân đệ tương lai của ta làm gì?

"Người khỏe, ta là Tần Phàm." Tần Phàm muốn có chút cảm giác tồn tại, thế là lên tiếng chủ động giới thiệu.

Khương Doãn Nhi nhìn hắn, hướng về hắn gật đầu một cái, không nói một chữ, hình như cử động này coi như là cảm ơn.

Tần Phàm rất phiền muộn.

Chuyện gì xảy ra với mỹ nữ này? Mình cứu nàng, không nói cảm ơn thì cũng thôi đi.

Mấu chốt là thái độ với Vương Hạo Nhiên lại hoàn toàn khác biệt.

Không hiểu được, người cứu người là ta mà?

Tại sao lại thân thiện với người khác như thế, chỉ vì dáng dấp hắn đẹp trai sao? !

Có vẻ như ngoại trừ nguyên nhân này ra cũng không có nguyên nhân khác.

Mộ Nam Chi xem mặt, Khương Doãn Nhi này cũng xem mặt.

Nữ nhân thật đúng là nông cạn mà!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Q @@@

Chương 711: Chọn Ngày Hẹn (1)

"Thật ra ta là fan của người, có thể đem phương thức liên lạc của người cho ta hay không? Tất nhiên, người không nên hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, chỉ là rất có hứng thú với đánh cờ, muốn thỉnh giáo người một chút." Vương Hạo Nhiên nói với Khương Doãn Nhi.

Sau khi Tần Phàm nghe thấy, rất muốn nói mình cũng biết đánh cờ, có thể dạy cho Vương Hạo Nhiên, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến gì đó lại ngậm miệng.

"Được, có thể."

Khương Doãn Nhi rất nhỏ giọng trả lời một câu, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra, trao đổi số điện thoại của mình với Vương Hạo Nhiên.

Nữ tử trung niên nhìn thấy một màn này thì vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì Khương Doãn Nhi cực kỳ hướng nội, chuyên tâm đánh cờ, chưa từng giao tiếp với người khác, giờ phút này lại có động tác trao đổi phương thức liên lạc, thật cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Nữ tử trung niên nhìn thấy một màn này, nói một trận tiếng Cao Ly.

Vương Hạo Nhiên nghe không hiểu một chữ nào, nhưng thấy thần tình của nàng, ước chừng có thể đoán được chắc là phải làm chính sự gì đó, thế là thúc giục Khương Doãn Nhi đi.

Khương Doãn Nhi hướng về nữ tử trung niên kia gật đầu một cái, lập tức vẫy tay từ biệt với Vương Hạo Nhiên: "Ta còn có việc, phải đi trước, gặp lại sau."

"Vậy thì không quấy rầy." Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói.

Khương Doãn Nhi nhìn thấy trong mắt, thần sắc hoảng hốt một lát, hình như. . . Là bị nụ cười này của Vương Hạo Nhiên làm cho mê hoặc.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -45, hào quang phản phái của kí chủ +45! 】

Tần Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, chán đến không được, đưa mắt nhìn Khương Doãn Nhi rời khỏi.

Khương Doãn Nhi vừa đi, thỉnh thoảng sẽ còn quay đầu lại nhìn một chút, mà tiêu điểm tầm mắt toàn ở trên người Vương Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên, có phải người ưa thích nàng hay không?"

Sau khi đoàn người Khương Doãn Nhi đi, Tần Phàm cau mày hỏi.

"Tại sao người sẽ cảm thấy như vậy?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như không hiểu thấu.

"Vừa nãy người cười với nàng như thế, còn trừng trừng nhìn chăm chăm nàng." Tần Phàm nói.

"Ta nói chuyện với nàng, tất nhiên phải nhìn nàng, cái này là vấn đề lễ phép." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói: "Ta chỉ cảm thấy Khương Doãn Nhi này đánh cờ thật lợi hại, đơn giản muốn kết giao bằng hữu với nàng."

"Người có hứng thú với đánh cờ, ta có thể dạy người, cần gì bỏ gần tìm xa." Tần Phàm một bộ ân cần.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên âm thầm xem thường, tên Tần Phàm này rõ ràng là không nhìn quen Khương Doãn Nhi mắt đi mà lại với mình, đang đổ kị đấy.

"Người còn biết đánh cờ sao?" Tuy trong lòng Vương Hạo Nhiên biết rõ, nhưng mặt ngoài cũng không tiện để lộ ra, thế là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn.

"Thực không dám giấu diếm, thiếu niên kỳ thủ Kinh Lộ của Viêm Quốc kia là đồ đệ ta." Tần Phàm tự đắc nói xong, muốn nhận được sùng bái của thân đệ tương lai này.

Vương Hạo Nhiên sao có thể nhìn không ra ý nghĩ của hắn, trong lòng khinh bỉ một trận, mặt ngoài vẫn rất phối hợp lộ ra vẻ chấn kinh và sùng bái:

"Thật sao! Thế thì tốt quá rồi, có cơ hội ta nhất định sẽ thỉnh giáo người thật tốt."

"Dễ nói dễ nói." Tần Phàm cười sang sảng, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên đang phát ra tâm tình sùng bái từ tâm.

Nói xong, Tần Phàm lại bổ sung một câu "Về phần Khương Doãn Nhi kia, tốt nhất người vẫn không nên tìm nàng, dù sao cũng là Cao Ly, đây là ngoại địch, cách xa nàng một chút. Hơn nữa, nếu để Nam Chi biết người đi quá gần với nàng thì khẳng định Nam Chi sẽ tức giận."

Ngụ ý không phải là đang uy hiếp ta sao? Để ta cách xa Khương Doãn Nhi một chút, sau đó để người đi ngâm người ta? Nghĩ thật đẹp, Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, ngoài miệng lại nói:

"Nói đúng, nói đúng."

Tần Phàm vui mừng gật đầu một cái, bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

"Đem số điện thoại của Khương Doãn Nhi này cho ta, ta có chút chuyện cần hỏi nàng."

Ta thật muốn. . . Vương Hạo Nhiên có chút muốn chửi người.

Gia hỏa này có thể rõ ràng một chút không? Cui lão tử là người thành thật thật à, lời gì đều sẽ tin được? Hay là coi đầu lão tử có vấn đề? Người làm thế chẳng phải là muốn phượng thức liên lạc của Khương Doãn Nhi, sau đó tự mình đi liên hệ nàng.

Cho là lão tử không nhìn ra?

"Người nhớ này, ta nói cho người." Vương Hạo Nhiên khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng ngoài mặt vẫn đồng ý.

Phượng thức liên lạc của Khương Doãn Nhi mà thôi, Tần Phàm đã muốn thì cho hắn thôi, căn bản không ảnh hưởng đến đại cục được.

Tần Phàm vừa mới cứu người, có lẽ Khương Doãn Nhi có một chút thiện cảm đối với hắn.

Nhưng Tần Phàm nói muốn theo đuổi Khương Doãn Nhi, đây tuyệt đối là suy nghĩ nhiều.

Trái tim của Khương Doãn Nhi đã bị trộm đi.

Tần Phàm muốn theo đuổi Khương Doãn Nhi? Đây quả thực là ý nghĩ hảo huyền, muốn ăn rắm sao.

Vương Hạo Nhiên nói số điện thoại của Khương Doãn Nhi, Tần Phàm lấy điện thoại di động ra lưu lại, sợ Vương Hạo Nhiên báo sai, thậm chí còn so sánh một chút.

Sau khi so sánh phát hiện không sai, trên mặt Tần Phàm lập tức lộ ra nụ cười phấn khởi.

"Ngồi đi, tiếp tục uống cà phê." Tần Phàm vui vẻ nói.

"Ta còn phải trở về trường học để học, không uống nữa, lần sau có cơ hội lại uống tiếp." Vương Hạo Nhiên thực sự không muốn đối mặt với tên ngốc Tần Phàm này, bởi vì nếu ở cùng Tần Phàm thêm một lúc nữa, hắn sợ không nhịn được trực tiếp mở miệng hỏi thăm thân thích trong nhà Tần Phàm.

"Được, vậy lần sau đi." Tần Phàm sáng khoái lên tiếng, có chút ý vị không kịp chờ đợi.

Vương Hạo Nhiên biết khả năng tên khốn kiếp Tần Phàm này đang vội vã muốn liên hệ Khương Doãn Nhi.

Buổi chiều.

Trong một chỗ an tĩnh, Khương Doãn Nhi đang huấn luyện.

Mà đối thủ của nàng không phải người, mà là AI trí tuệ nhân tạo.

Ở ngày nay khoa kỹ ngày càng phát triển, trí tuệ nhân tạo hoàn toàn có thể đảm nhiệm "Tuyển thủ" để luyện kĩ năng.

Thậm chí tới một mức độ nào đó, huấn luyện với AI còn hữu hiệu hơn huấn luyện với người.

Nói trắng ra, đồ vật cờ vây này là loại cờ bài thi đấu trần nhà.

Ở trên bàn cờ vây, sau khi hạ quân cờ thứ nhất xuống thì sẽ có rất nhiều loại khả năng.

Mà những khả năng này, cũng không phải vô hạn, có thể tính toán ra được.

F @@@

Chương 712: Chọn Ngày Hẹn (2)

PAI có thể không ngủ không nghỉ, tích lũy học tập vô số bàn đánh cờ, lúc quyết đấu với kỳ thủ nhân loại, thông qua số liệu phân tích, phán đoán được trăm bước ngàn bước đi sau của kỳ thủ nhân loại, đây là tương đối đáng sợ.

Hai người Kinh Lộc với Khương Doãn Nhi đối đầu với AI đỉnh tiêm, thua nhiều thắng ít.

Nhưng mà AI thủy chung là AI, cũng không thuộc phạm vi nhân loại.

Tuy Kinh Lộc với Khương Doãn Nhi bại bởi AI, nhưng cũng không ảnh hưởng đến địa vị đứng đầu giới cờ vây của mỗi người.

Sắp phải thi đấu, Khương Doãn Nhi nắm chắc thời gian huấn luyện.

Thế nhưng buổi chiều lại có chút không yên lòng, đều thất thần, đánh cờ liên tiếp phạm sai lầm, cho nên bị AI bình thường hành đến thương tích đầy mình.

Vù vù. . .

Điện thoại của Khương Doãn Nhi đặt ở trên bàn bên cạnh bỗng nhiên phát ra âm thanh chấn động, tựa hồ là có tin nhắn gửi đến.

Trên gương mặt xinh đẹp hơi hơi phiền muộn bỗng nhiên nổi lên một ít ý mừng.

Ngày trước lúc nàng huấn luyện, vì để không làm phiền, bình thường đều là tắt máy điện thoại.

Nhưng hôm nay huấn luyện bị quỷ thần xui khiến, không tắt điện thoại di động.

Khương Doãn Nhi nghe được động tĩnh, vội vàng đem điện thoại cầm lên, kiểm tra tin nhắn một chút.

Nhưng mà lại phát hiện là số xa lạ gửi đến.

Cái số xa lạ này đã gửi liên tục mấy tin nhắn đến.

Khương Doãn Nhi căn bản không thèm để ý, đều lười nhìn nội dung tin nhắn, buông xuống điện thoại lần nữa hít sâu một chút, muốn ổn định lại tâm thần để huấn luyện thật tốt.

Nhưng chưa qua được vài giây đồng hồ, điện thoại lại chấn động lên.

Khương Doãn Nhi nhíu nhíu mày, muốn dứt khoát tắt máy.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy ghi chú người liên hệ biểu hiện là "Vương Hạo Nhiên", nháy mắt lại nhảy nhót lên.

"Hiện tại có bận bịu không?"

Khương Doãn Nhi nhìn nội dung tin nhắn một chút, bắt đầu trả lời tin nhắn.

Nàng muốn huấn luyện, kỳ thực rất bận rộn, nào có thời gian rảnh rỗi trò chuyện?

Nhưng ngón tay dường như không chịu khống chế, soạn xong ba chữ rồi trả lời.

"Không bận bịu."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tin nhắn thì bắt đầu gửi tin nhắn nói chuyện phiếm với Khương Doãn Nhi.

Từ trong cuộc trò chuyện, Vương Hạo Nhiên biết được Khương Doãn Nhi cảm thấy rất hứng thú đối với văn hóa Viêm Quốc.

Vương Hạo Nhiên không cảm thấy kỳ quái chút nào đối với cái này.

Khương Doãn Nhi là nữ chính trong nội dung chính tuyến của Tần Phàm, dựa theo nội dung chính tuyến phát triển, sau khi có quan hệ tốt hơn với Tần Phàm, đoán chừng là sẽ không trở về Cao Ly, mà lựa chọn ở lại Viêm Quốc.

Khương Doãn Nhi ưa thích văn hóa Viêm Quốc cũng coi như là một cơ hội, một thời cơ để nàng càng bình yên ở lại Viêm quốc.

"Bên Thanh Linh này có không ít danh lam thắng cảnh, trong đó có Mục Vương Các nổi danh nhất, danh xưng là thiên hạ đệ nhất lầu, ta dẫn người đi xem một chút nha?"

Nói chuyện phiếm một lúc, sau khi kéo gần khoảng cách với Khương Doãn Nhi, Vương Hạo Nhiên cũng lộ ra mục đích thực sự.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, Khương Doãn Nhi chần chờ.

Sắp đến thi đấu, có lẽ phải huấn luyện thật tốt.

Thế nhưng hắn đã nói như vậy, nếu mình không đồng ý? Chẳng phải hắn sẽ rất thất vọng sao.

Hơn nữa lần này mình từ chối hắn, không chừng lần sau hắn sẽ không mời mình.

Lại nói, dù sao mình cũng không yên lòng, căn bản không có cách nào huấn luyện thật tốt.

Còn không bằng đi giải sầu một chút, thư giãn một tí.

Khương Doãn Nhi đấu tranh trong lòng một lúc, nhanh chóng có quyết định, soạn tin nhắn trả lời.

"Được, chúng ta gặp mặt ở chỗ nào?"

"Người chưa quen cuộc sống chỗ này, ta vẫn nên đi đến đón người." Vương Hạo Nhiên gửi tin nhắn nói.

"Được, ta ở ngay một trụ sở huấn luyện AI gần khách sạn Kim Hào, nhưng ta không rõ chỗ này tên là gì."

"Người có dùng Wechat không? Chúng ta thêm bạn bè đi, người gửi định vị cho ta."

"Bên chúng ta không dùng Wechat. Ta download rồi tạo một cái tài khoản đã, chờ một chút."

Khương Doãn Nhi thao tác ở trên điện thoại một lúc, nhanh chóng giải quyết.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy định vị trên bản đồ, cũng trốn học, lái xe đi đến chỗ cần đến để đón Khương Doãn Nhi.

Nhưng mà sau khi đến, chờ đợi một lúc lâu mới đợi được Khương Doãn Nhi.

Khương Doãn Nhi thay quần áo của Cao Ly Quốc, mặc vào trang phục hiện đại, mang theo kính râm cùng một cái mũ dạ màu hồng.

Nhìn dáng vẻ của nàng hình như có chút vội vàng hấp tấp.

Vương Hạo Nhiên đoán khả năng nàng trốn đi.

Nếu không khẳng định sẽ có hộ vệ đi theo bên cạnh.

Lúc gửi tin nhắn nói chuyện trời đất, Khương Doãn Nhi không quá xấu hổ, nhưng giờ phút này gặp mặt cũng có chút thẹn thùng, thậm chí có chút cảm giác tay chân luống cuống.

Dọc đường.

Vương Hạo Nhiên cố gắng tìm vài chủ đề rất bình thường để trò chuyện với nàng, ví dụ như giới thiệu vài thắng cảnh của Viêm quốc, để nàng không khẩn trương như vậy.

Hàn huyên một lát sau, cảm giác xấu hổ của Khương Doãn Nhi dần dần tiêu tán một ít.

Chỉ là, Khương Doãn Nhi vẫn nói rất ít, trò chuyện hầu như cũng chỉ có một câu.

Nhưng mà đây cũng không phải là bởi vì Khương Doãn Nhi không muốn trò chuyện với Vương Hạo Nhiên, mà là chính xác không biết nói gì cho đúng.

Vương Hạo Nhiên tiếp xúc ngắn ngủi với Khương Doãn Nhi một lúc, xem như nhìn ra.

Khương Doãn Nhi này rất hướng nội, thuộc về loại dân kỹ thuật, rất ít khi giao tiếp với người khác.

Một chút thời gian sau, đi tới gần Mục Vương Các.

Dừng xe ở ven đường, Vương Hạo Nhiên mang theo nàng đi đến Mục Vương Các.

Lần trước tới đây chỉ ở bên ngoài nhìn Mục Vương Các một chút,

cũng chưa đi vào.

Lần này Vương Hạo Nhiên mang theo Khương Doãn Nhi đến, dứt khoát đi với nàng vào bên trong Mực Vương Các tham quan một chút.

Hai người sánh vai mà đi, Vương Hạo Nhiên một bên thăm quan, một bên hướng về Khương Doãn Nhi giới thiệu tồn tại của Mực Vương Các.

Khương Doãn Nhi lắng lắng nghe lấy, thỉnh thoảng biết một chút đáp lại Vương Hạo Nhiên, mỹ mâu cũng một mực nhìn chăm chú vào Vương Hạo Nhiên.

Trong ánh mắt nổi lên một ít hào quang nhọn nhọn.

Khương Doãn Nhi mang theo kính râm, cho là Vương Hạo Nhiên không nhìn thấy.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên thông qua thấu thị nhìn thấy hết.

Sau khi đi dạo một lúc ở tầng thứ nhất, đi tới trước bậc thang, chuẩn bị đi lên lầu nhìn một chút.

w @@@

Chương 713: Tính Kế Khương Doãn Nhi

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, thuận thế nói:

"Người đeo giày cao gót, sẽ rất khó đi lên bậc thang, để ta dắt người lên nha?"

Trong lời nói có ý hỏi thăm, nhưng Vương Hạo Nhiên nói xong câu đó lại không chờ Khương Doãn Nhi đáp lại, trực tiếp dắt lấy tay nàng.

Nữ sinh cực kỳ sĩ diện, nhất là nữ sinh hướng nội, sẽ càng thận trọng.

Có một số việc không thể để cho nàng phát biểu ý kiến.

Một khi hỏi, khả năng vì thẹn thùng nàng sẽ nói mình có thể đi, không cần dắt.

Động tác của Vương Hạo Nhiên khiến Khương Doãn Nhi khấn trương một lát, nhưng không bỏ tay Vương Hạo Nhiên ra, hơn nữa còn thấp giọng nói một câu: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Vương Hạo Nhiên lộ ra một nụ cười mê người.

Khương Doãn Nhi lại hoảng hốt một trận, một lúc mới lấy lại tinh thần.

Vương Hạo Nhiên nắm tay Khương Doãn Nhi đi lên thang lầu, đi tới lầu hai của Mục Vương Các.

Sau khi đến lầu hai, Vương Hạo Nhiên giả bộ như quên bỏ tay ra.

Khương Doãn Nhi cũng mặc cho hấn nắm, không rút tay mình về.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục dẫn theo Khương Doãn Nhi quay vòng ở lầu hai, cũng chưa đi bao xa bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có hai

người quen.

Hai người quen này không phải ai khác mà chính là Tổng Chỉ Hủy với Phùng An Na.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lộp bộp một chút.

Nghi hoặc vì sao Phùng An Na không xin phép nghỉ với mình, bỏ chạy đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ không phải là lúc rầu rĩ cái vấn đề này.

Tầm nhìn của Vương Hạo Nhiên rất xa, nhìn thấy Tổng Chỉ Hủy với Phùng An Na, nhưng hai người còn chưa nhìn thấy hắn.

"Chúng ta đi sang bên này xem một chút đi."

Vương Hạo Nhiên nói một tiếng với Khương Doãn Nhi, bỗng nhiên điều chỉnh phương hướng, tránh gặp phải Tổng Chỉ Hủy với Phùng An Na.

Sau khi đi về hướng khác một đoạn thì Vương Hạo Nhiên mới hơi hơi nói lỏng một hơi.

"Người đang trốn tránh người nào à?" Khương Doãn Nhi ở bên cạnh bỗng nhiên bất thành linh hỏi một câu.

Vương Hạo Nhiên sửng sờ.

Vừa nãy hắn cũng không cố gắng giấu tâm tình, biểu hiện có chút bối rối.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng suy tư một chút, cũng không phủ nhận, thuận thế nói:

"Ta vừa mới nhìn thấy phụ mẫu của ta."

Trong khi nói chuyện, dùng tay mò trán, làm như lau mồ hôi lạnh.

"Nhìn thấy phụ mẫu người thì thế nào, cũng không cần trốn mà."
Khương Doãn Nhi có chút nghi hoặc, lập tức cảm thấy được tay của hai người vẫn còn nắm, thận trọng hỏi:

"Phụ mẫu người không cho phép người yêu đương với nữ sinh à?"

"Không phải như vậy." Vương Hạo Nhiên lừa dối nói: "Khả năng phụ mẫu ta không quá ưa thích người, nếu để bọn hấn nhìn thấy hai chúng ta đi dạo ở Mục Vương Các thì khả năng sẽ tức giận."

"Ta còn chưa từng gặp mặt phụ mẫu người, vì sao bọn hấn lại không thích ta, bởi vì ta là người Cao Ly à?" Khương Doãn Nhi khẩn trương hỏi.

"Có một bộ phận nguyên nhân là phụ mẫu ta cũng biết chuyện kỳ thủ Viêm Quốc đánh cờ với kỳ thủ Cao Ly, bọn hấn cực kỳ không thích người Cao Ly nói cái gì mà cờ vây bắt nguồn từ bên kia, không có nhiều hảo cảm đối với kỳ thủ này." Vương Hạo Nhiên lừa dối lên:

"Kỳ thực nói trắng ra là bọn hấn sợ người thắng, thể diện của Viêm Quốc sẽ mất hết."

Khương Doãn Nhi không nói chuyện, bộ dáng như có điều cần suy nghĩ, một lát sau đột nhiên hỏi:

"Người hi vọng ta thắng hay là hi vọng kỳ thủ Viêm Quốc các người thắng?"

"Người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đương nhiên là nói thật." Khương Doãn Nhi nói.

"Kỳ thủ Viêm Quốc thắng." Vương Hạo Nhiên nghiêm túc trả lời.

Khương Doãn Nhi gật đầu một cái, "Ta có thể hiểu được người."

"Kỳ thực ta không phải vì cái gọi là cảm giác vinh dự của quốc gia, chỉ là cảm thấy người thua thì có thể đi gần hơn một chút với người. Nếu người thắng thì phụ mẫu ta và bằng hữu bên cạnh chắc chắn sẽ không thích người." Vương Hạo Nhiên thở dài liên tục:

"Nhưng mà người không cần để ý đến ý nghĩ của ta, loại chuyện này là dựa vào bản lĩnh, ai lợi hại thì người đó thắng."

Sau khi Khương Doãn Nhi nghe nói như thế, trong lòng nhắc lên một trận sóng to gió lớn.

Bởi vì trong lời nói của Vương Hạo Nhiên bao hàm tin tức để nàng xúc động khó nói lên lời.

Nhưng mà trước khi chưa nghe được lời xác thực thì Khương Doãn Nhi cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, rụt rè nói:

"Ta hiểu không sâu với tiếng Viêm Quốc các người, không hiểu lắm những lời người vừa nói, người có thể nói dễ hiểu hơn một ít được không?"

Vương Hạo Nhiên đón ánh mắt của Khương Doãn Nhi, thâm tình nói:

"Ý tứ chính là lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã muốn làm bạn với người."

Kỳ thực, Vương Hạo Nhiên muốn nói thẳng thắn hơn, nhưng chỉ sợ hù mọi tử hương nội nhất gan này cho nên dùng từ tương đối uyển chuyển.

Nhưng cho dù là kiểu này, Khương Doãn Nhi chắc chắn cũng hiểu

rõ nó có ý gì.

Bởi vì nếu làm bằng hữu bình thường mà nói, hẳn sao lại dắt tay nàng đã lâu không thả?

“Ta..... Ta cũng vậy.” Khương Doãn Nhi tràn đầy đồng cảm, thấp giọng đáp lại Vương Hạo Nhiên.

“Người nói thật sao? Không có gạt ta chứ?” Vương Hạo Nhiên kinh hỉ hỏi một tiếng.

“Nếu không phải sự thật, ta cũng sẽ không để người.....” Khương Doãn Nhi hơi cúi đầu xuống, ra hiệu bị hấn dắt tay, chợt giải thích nói:

“Thế nhưng người đừng tưởng ta là người tùy tiện, ngoại trừ người nhà của ta, người là nam sinh đầu tiên dắt tay ta.”

Vương Hạo Nhiên cố ý biểu hiện kích động một hồi, nhưng rất nhanh lại một mặt buồn bã, chậm rãi buông lỏng tay Khương Doãn Nhi ra.

Khương Doãn Nhi bỗng nhiên có chút cảm giác thất vọng mất mát, ngay sau đó lại giống như hiểu rõ.

“Là ta quá xúc động rồi, vốn không nên nói điều này với người, vẫn nên chờ người tranh tài xong đã rồi chúng ta lại nói những việc riêng tư này nha.” Vương Hạo Nhiên than thở.

Tâm tình Khương Doãn Nhi phức tạp, gật đầu một cái.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục dẫn Khương Doãn Nhi đi dạo, vừa dùng thẩu thị quan sát khắp nơi, động tĩnh của Tổng Chỉ Hủy và Phùng An Na, tránh đụng phải các nàng.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên quy quy củ củ, thậm chí lúc sánh vai

đi lại, tận lực giữ một khoảng cách.

Khương Doãn Nhi cảm nhận được rất rõ, giữa hai người có nhiều thêm một cỗ xa lánh.

Nhưng tính cách nàng hướng nội nên không dám chủ động đánh vỡ tình huống này khiến trong lòng giống như đồ bình ngũ vị, vô cùng phức tạp.

w @@@

Chương 714: Mỹ nam kế!

RVương Hạo Nhiên nhìn thì có vẻ không chăm chăm Khương Doãn Nhi, nhưng thực tế lại đang bí mật chú ý thần sắc biến hóa của Khương Doãn Nhi.

Vừa rồi, sờ dĩ hần nói như vậy, kỳ thực là tận lực dẫn dắt lối suy nghĩ của Khương Doãn Nhi, biến tướng cho Khương Doãn Nhi hai lựa chọn.

Nếu Khương Doãn Nhi thắng, vậy về sau khi hai người ở chung một chỗ có thể sẽ rất gian khổ, người bên cạnh sẽ phản đối.

Mà nếu Khương Doãn Nhi bị thua, tất cả những thứ kia liền dễ nói .

Thế nhưng nói trắng ra nếu ở bên Khương Doãn Nhi có người đứng xem thì họ nhất định sẽ cảm thấy Vương Hạo Nhiên có tâm tình bất

lượng.

Bởi vì hấn căn bản chính là lợi dụng tình yêu của Khương Doãn Nhi, ý định thôi thúc Khương Doãn Nhi lúc xuất hiện ở tranh tài sẽ nhường nhịn.

Chỉ là Khương Doãn Nhi không có tâm cơ, cộng thêm bị tình yêu che mờ con mắt nên không nhìn ra những diễn tả vụng về này của Vương Hạo Nhiên, càng không nhìn thấu hấn.

Vương Hạo Nhiên cũng cảm thấy bản thân thật không biết xấu hổ.

Nhưng nhìn đến kết quả cuối cùng, kỳ thực cũng không ảnh hưởng.

Khương Doãn Nhi không có khả năng giã giới kỳ thủ của Viêm Quốc ở dưới lòng bàn chân, nàng có thể thắng Kinh Lộ nhưng tuyệt đối không thắng được Tần Phàm.

Khương Doãn Nhi nhất định sẽ thua.

Vương Hạo Nhiên cũng lăm giảm bớt một chút quá trình trong đó.

Sau khi đi dạo một lúc, Vương Hạo Nhiên tức thời đưa Khương Doãn Nhi trở về.

Dọc đường, tìm một lý do để mượn điện thoại Khương Doãn Nhi một chút.

Tiếp đó... bôi đen dãy số Tần Phàm.

Mặc dù có thể chắc chắn, Tần Phàm không trêu chọc nổi Khương Doãn Nhi, nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không muốn Tần Phàm đi quấy rầy Khương Doãn Nhi.

Trái lại tất cả mọi chuyện khiến cho nhân vật chính khó chịu, Vương Hạo Nhiên đều cảm thấy sảng khoái.

Trong khu nhà cao cấp.

Tần Phàm vừa bồi luyện cho Kinh Lộ, vừa nhìn chăm chăm điện thoại.

Hắn đã phát liên tục mấy tin nhắn cho Khương Doãn Nhi nhưng không thấy Khương Doãn Nhi trả lời.

Tần Phàm chỉ có thể cho rằng Khương Doãn Nhi chắc là đang tập luyện nên không thể trả lời tin nhắn.

Nhưng đến gần chạng vạng tối, lúc ăn cơm vẫn không có động tĩnh.

Cứ xem như huấn luyện cũng phải ăn cơm chứ?

Tần Phàm kìm nén tâm tư không nổi, không phát tin tức mà trực tiếp gọi đến một cú điện thoại.

Nhưng trong điện thoại lúc nào cũng nghe nhắc nhở đường dây bận.

Mới đầu, Tần Phàm chỉ cho là Khương Doãn Nhi đang gọi điện thoại.

Cứ cách một thời gian ngắt lại gọi mấy lần, phát hiện vẫn là đường dây bận.

Tần Phàm lập tức suy đoán, số của mình khả năng là bị Khương Doãn Nhi bôi đen.

Nhất thời buồn bực.

“Sự phụ, tâm tình của người có vẻ không được tốt lắm, sao thế?”
Kinh Lộ tò mò hỏi.

“Tiểu hài tử không nên hỏi nhiều.” Tần Phàm tránh trả lời.

Kinh Lộc thức thời ngậm miệng, nói đến vấn đề mình quan tâm:

“Sự phụ, trong thời gian ngắn sức mạnh tổng thể của ta rất khó để vượt qua Khương Doãn Nhi, người có muốn dạy ta một chút kỳ chiêu hay không, không chừng đến lúc đó ta có thể giết cho Khương Doãn Nhi không kịp trở tay, thắng cuộc tranh tài.”

‘Nếu người thắng, vậy ta còn phát huy như nào? Ta còn danh chấn thiên hạ thế nào, rửa sạch bản thân ta?’ Tần Phàm nghĩ thầm nhưng bề ngoài vẫn không động thanh sắc, nói:

“Những thứ kỳ chiêu này quá mức phức tạp, trong thời gian ngắn người học không nổi, vẫn nên huấn luyện bình thường đi.”

Trên thực tế, Tần Phàm thật sự có kỳ chiêu mà Kinh Lộc không biết, hơn nữa còn có phương pháp tốc thành.

Nếu dạy cho Kinh Lộc mà nói, tỷ lệ thắng của Kinh Lộc sẽ cao hơn một chút.

Thế nhưng Tần Phàm chỉ sợ có sơ xuất, đương nhiên sẽ không dạy.

Bởi vì nếu Kinh Lộc thắng, vậy kế hoạch hấn toan tính sẽ hoàn toàn lỡ dở.

Kinh Lộc nhìn không thấu tâm tư Tần Phàm, hơn nữa tôn kính Tần Phàm, đương nhiên sẽ không hoài nghi lời hấn nói, chỉ cho rằng hấn nói là sự thật.

Khi sắc trời tối xuống.

Vương Hạo Nhiên trở về biệt thự, ăn qua cơm, sau đó ngồi ở đại sảnh một lát rồi về phòng đi ngủ.

Tổng Chỉ Hủy bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

“Hôm nay ta gọi An Na đến Mục Vương Các đi dạo.” Trong điện thoại, Tổng Chỉ Hủy nói.

Vương Hạo Nhiên nghe như thế, theo bản năng hỏi:

“Có phải người đem chuyện yêu đương của chúng ta nói cho Phùng An Na hay không?”

“Người là giun đũa trong bụng ta sao, cái này người cũng đoán ra được?” Tổng Chỉ Hủy ngạc nhiên nói.

Vương Hạo Nhiên lập tức bưng tỉnh.

Khó trách lòng can đảm của Phùng An Na lớn như vậy, không xin nghỉ phép với mình, hóa ra là có chỗ dựa là Tổng Chỉ Hủy.

Thấy Vương Hạo Nhiên không lên tiếng, Tổng Chỉ Hủy tiếp tục nói:

“Tại sao người không nói chuyện, có phải tức giận hay không? Thật xin lỗi, ta chỉ nói là không nói chuyện yêu thương của chúng ta cho người ngoài biết, nhưng An Na không giống họ, nàng là khuê mật tốt của ta, việc này nàng sẽ không truyền ra, yên tâm đi mà.”

Vương Hạo Nhiên lười bận tâm vấn đề này, trái lại hỏi:

“Người còn ở khách sạn Kim Hào à?”

“Đúng vậy, thế nhưng gần đây ta đang suy nghĩ mua một phòng ở bên Thanh Tinh, người có đề cử gì tốt không?” Tổng Chỉ Hủy hỏi.

“Ta hỏi thăm giúp người một chút xem nơi nào có phòng tốt, đến lúc đó lại nói với người.” Vương Hạo Nhiên chủ động ra tay.

Việc này không làm không được, nếu để Tổng Chỉ Hủy tự mình đi

tìm, lỡ như mua một ngôi nhà ở gần biệt thự của mình thì sẽ đi về đâu?

“Được, tìm được thì nói cho ta biết, tiền không thành vấn đề” Tống Chỉ Hủy hào phóng nói.

“Tiểu phú bà, thật có tiền nha.” Vương Hạo Nhiên trêu chọc nói.

“Cũng không hẳn, lý do người hoàn toàn không cần lo lắng là vì ta coi trọng tiền trong nhà người nên mới quen với người.” Tống Chỉ Hủy cười ha hả nói.

“Vậy người vừa ý ta cái gì?” Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

“Nhấn duyên thôi, dù sao thì nhìn người đặc biệt thuận mắt, rất thích người.” Tính cách của Tống Chỉ Hủy rất hoạt bát, cộng thêm cách nhau qua điện thoại nên nói đề tài này cũng không thấy thẹn thùng, lại hỏi tiếp:

“Vậy còn người? Vừa ý ta điểm nào nhất?”

“Cặp chân dài của người.” Vương Hạo Nhiên theo bản năng đáp.

“Chỉ có cái này sao? Ta còn rất nhiều ưu điểm, chẳng lẽ người không có phát hiện sao?” Tống Chỉ Hủy u oán nói.

“Bây giờ không có phát hiện, chờ sau này chúng ta xâm nhập giao lưu, có lẽ ta sẽ phát hiện.” Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

I @@@

Chương 715: Đánh cờ (1)

☞ Tổng Chỉ Hủy nghe xong, lời suy nghĩ có chút sai lệch.

Nhưng nghe giọng nói Vương Hạo Nhiên rất đứng đắn, cộng thêm tính cách của hắn hay xấu hổ như vậy, chắc có lẽ không phải ý tứ kia.

Nhưng sau khi làm rõ điểm này, trong lòng không khỏi có chút mát mát.

Đầu óc của gia hỏa này chậm chạp, nhưng biết làm sao bây giờ?

Thời gian mấy ngày chớp mắt đã qua, ngày mà kỳ thủ Viêm quốc và Cao Ly quyết đấu đã tới.

Tại sân vận động bên trong Thanh Linh, người người nhốn nháo, nghị luận ầm ĩ.

Đề tài nghị luận đương nhiên là những dự đoán xoay quanh việc thắng bại của trận cờ hôm nay.

Vì là trận đấu trên sân nhà của Viêm quốc nên đa số mọi người vẫn xem trọng Kinh Lộc.

Vương Hạo Nhiên đúng lúc được nghỉ, hắn cùng với hai người Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh chạy đến sân vận động, chuẩn bị đi xem

náo nhiệt một chút.

Dựa theo vị trí vé vào cửa, Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh tìm đúng chỗ.

Ba người mua liên vé, bởi vậy đều ngồi cùng một chỗ.

Hơn nữa còn là ghế trước, cách màn hình phát sóng trực tiếp rất gần, có thể quan sát rõ ràng thế cục trận cờ hơn.

Chỉ là bây giờ còn chưa bắt đầu thi đấu, trên màn hình lớn phát sóng một ít quảng cáo của nhà tài trợ.

Thời gian trôi qua, cách thời gian tranh tài ngày càng gần.

Trận cờ của Kinh Lộc và Khương Doãn Nhi cũng lần lượt lên sàn.

Đi với Kinh Lộc là một nam tử đội mũ, đeo kính râm và mang khẩu trang.

Vương Hạo Nhiên chỉ nhìn qua thân hình đã biết là tên ngốc nào.

Tần Phàm và Kinh Lộc sát đầu ghé tai, đang nói cái gì đó.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, chọn đọc môi ngữ.

Chỉ ‘thấy’ Tần Phàm đang an ủi Kinh Lộc: "Không cần lo lắng, nỗ lực hết sức là được, không nên để ý thắng thua quá mức, giữ cho tâm thái bình ổn."

Kinh Lộc hít sâu một hơi, hướng về Tần Phàm gật đầu một cái, tự động viên bản thân nói: "Ta sẽ không cô phụ kỳ vọng của sư phụ, nhất định sẽ thắng Khương Doãn Nhi kia!"

Tần Phàm âm thầm cười một tiếng.

Tỷ lệ thắng của Kinh Lộc thật sự ít đến thảm thương, nhưng mà hắn cũng coi là sư phụ nên không thể nói ra mấy lời này, mặt ngoài khích lệ nói:

"Cố lên, sư phụ coi trọng ngươi."

Nhìn thì như cổ vũ, kỳ thực trong thâm tâm vẫn đang suy nghĩ: "Coi trọng ngươi thua."

Nhưng nếu không nói như thế, hắn còn phát huy chỗ nào?

Vương Hạo Nhiên 'thấy' hai sư đồ này nói chuyện với nhau một trận, rất nhanh không còn hứng thú, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về một bên khác.

Đi với Khương Doãn Nhi vào trận vẫn là nữ tử trung niên trước đây hay đi bên cạnh Khương Doãn Nhi.

Lúc này, thần sắc Khương Doãn Nhi hoảng hốt, không hiểu nội tâm đang suy nghĩ cái gì.

"Doãn Nhi, rất nhanh sẽ so tài, giữ vững tinh thần" giọng nói nữ tử trung niên cung kính, nhắc nhở thoáng một câu.

Nữ tử trung niên này là đại di của Khương Doãn Nhi, tên là Khương Tướng Mỹ, đồng thời cũng là người đại diện của Khương Doãn Nhi.

Từ mấy ngày trước sau khi Khương Doãn Nhi lên ra ngoài, lúc trở về đã là trạng thái này, huấn luyện thường xuyên bị thất thần.

Khương Tướng Mỹ đi với Khương Doãn Nhi lâu như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Khương Doãn Nhi trước trận đấu có trạng thái tinh thần này. .

Bị Khương Tướng Mỹ nói như thế, tinh thần Khương Doãn Nhi có hơi hơi trở lại một tí.

"Mục tiêu của người là trở thành kỳ thủ đứng đầu thế giới, đây là chí hướng của người từ trước đến nay. Trận đấu này không thể thua, nó liên quan đến vinh dự của người, cũng liên quan đến vinh dự của cả Cao Ly." Khương Tướng Mỹ khích lệ Khương Doãn Nhi một câu.

Khương Doãn Nhi chậm chậm gạt đầu nhưng trong lòng lại có chút mờ mịt.

Trở thành kỳ thủ đứng đầu thế giới, đích thực là chí hướng của nàng, đồng thời cũng là động lực thúc giục nàng một mực tiến lên.

Nhưng vào mấy ngày trước, nàng nhận ra có thứ so với chí hướng này còn khiến nàng bận tâm hơn.

Thắng trận đấu này không khó, nhưng nếu thắng thật thì bản thân có thể sẽ mất đi thứ rất quan trọng khác.

Trong tâm tình lo được lo mất này, trận đấu cũng bắt đầu.

Tần Phàm và Khương Tướng Mỹ mỗi người rời sân, đi tới vị trí khán đài bên ngoài sân.

Tần Phàm chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt nhìn thoáng qua bốn phía, bỗng nhiên bị một mỹ nữ đáng yêu trên khán đài hấp dẫn, bên cạnh còn có một mỹ nữ yên lặng với dáng người không tẻ, sau khi nhìn mấy giây thì mới chú ý tới Vương Hạo Nhiên ngồi bên cạnh.

Tần Phàm mừng thầm, trực tiếp đi thẳng vào một lối nhỏ trong khán đài, "Hạo Nhiên, người cũng tới xem thi đấu cờ vây à?"

Vương Hạo Nhiên âm thầm bĩu môi, hắn cũng không cho rằng, Tần Phàm thực sự tới chào hỏi mình.

Bởi vì ánh mắt của Tần Phàm đang len lén ngắm Mục Chiêu Chiêu

bên cạnh mình.

Cũng khó trách, dáng vẻ Mục Chiêu Chiêu đáng yêu đến bùng nổ, phương diện nào đó cũng đặc biệt xuất chúng, đích thực là rất có lực hấp dẫn.

"Đúng vậy, hôm nay được nghỉ, vừa hay tới góp chút náo nhiệt."
Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Người không giới thiệu hai vị bên cạnh một chút sao?" Tần Phàm ra hiệu cho hai bên Vương Hạo Nhiên.

"Hai vị này là bạn học của ta." Vương Hạo Nhiên giải thích qua loa một chút, đến tên gọi cũng lười nói cho Tần Phàm.

"Tên gọi là gì?" Tần Phàm lại hỏi tới.

"Sao người lại hỏi nhiều vấn đề như vậy, yên tĩnh xem ván cờ, không nói chuyện, được không?" Mục Chiêu Chiêu rất khó chịu với ánh mắt chăm chăm của Tần Phàm, nghe hắn cứ luôn bíp bíp, thế là nhịn không được chỉ trích một câu.

Ôn Tĩnh ở một bên ngược lại không nói gì, ánh mắt căn bản không thèm nhìn Tần Phàm, trực tiếp xem hắn như không khí.

Tần Phàm bị Mục Chiêu Chiêu nói như thế, lập tức có chút lúng túng nhưng mặt dày không đi.

Vừa hay, ở bên cạnh Mục Chiêu Chiêu tiếp điện thoại, kiểu như có chuyện gì đó quan trọng cần phải xử lý, làm mặt ngưng trọng bước đi.

Tần Phàm vội vàng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhíu lại.

Cái hào quang chết tiệt của nhân vật chính lại tác quái. . .

Nhưng may mắn là, Mục Chiêu Chiêu không chịu ngồi sát bên Tần Phàm nên đổi vị trí với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên đương nhiên đồng ý.

Trong sân vận động, Kinh Lộc và Khương Doãn Nhi ở trên đài tiến hành đánh cờ.

Tình thế trận cờ bị quay phim chiếu lên màn hình lớn để khán giả xem rõ ràng hơn.

R @@@

Chương 716: Đánh cờ (2)

♪Mấy chục phút sau đó.

"Người cảm thấy ai sẽ thắng?" Mục Chiêu Chiêu thấp giọng hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Bàn cờ này Khương Doãn Nhi thắng chắc." Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Tần Phàm đã cao thâm khó dò đoán lời, nói trước.

"Khẳng định như vậy, người rất hiểu cờ vậy sao?" Mục Chiêu Chiêu xem thường.

"Kỳ thủ đệ nhất Viêm quốc - Kinh Lộ chính là ta dạy ra." Tàn Phàm nhìn thấy cơ hội trang bức, làm sao có thể bỏ lỡ.

"Điều đó cho thấy Kinh Lộ trò giỏi hơn thầy chứ không phải do người lợi hại." Mục Chiêu Chiêu nói.

"Ván này Khương Doãn Nhi tất thắng, không tin người nhìn cho rõ." Tàn Phàm cũng không tranh luận mà thắng thắn kết luận thế cục, chuẩn bị lấy thứ này để khuất phục Mục Chiêu Chiêu.

Không bao lâu, ván đầu tiên kết thúc.

Như Tàn Phàm dự đoán, trận đầu tiên Khương Doãn Nhi chiến thắng.

"Thế nào?" Tàn Phàm hơi đặc ý hỏi Mục Chiêu Chiêu.

"Vận khí tốt mà thôi." Mục Chiêu Chiêu bĩu môi "Nếu người có thể đoán được thắng bại của ván sau, vậy coi như người lợi hại."

Chế độ thi đấu là năm trận thắng ba, sau khi ván đầu tiên kết thúc còn có ván tiếp theo.

Kỳ thủ hai bên nghỉ ngơi chốc lát, ván thứ hai lại bắt đầu.

Trên bàn cờ, cờ xuống còn chưa được hai mươi quân, Tàn Phàm lại kết luận "Ván này vẫn là Khương Doãn Nhi thắng."

Mà kết quả lại đúng như Tàn Phàm dự liệu.

Vương Hạo Nhiên nhú mày.

Chẳng lẽ mỹ nam kế của mình thất bại? Khương Doãn Nhi hoàn toàn không có nhường nha, áp chế Kinh Lộ vào trong hướng chết, căn bản không cho cơ hội.

"Bây giờ thì thế nào?" Tần Phàm vân đạm phong khinh, cười hỏi.

"Nếu ván sau người lại có thể đoán đúng, ta liền phục người." Mục Chiêu Chiêu khẽ nói.

Một lát sau, ván thứ ba bắt đầu.

Lần này cờ xuống chưa đến mười quân, Tần Phàm lập tức mở miệng nói:

"Kết quả đã định, Cao Ly - Khương Doãn Nhi thắng, Kinh Lộc ba lần bại."

"Người khoác lác, mới xuống mấy nước mà thôi, người đã kết luận thắng thua, quá nhảm nhí." Mục Chiêu Chiêu nhin không được nói.

"Cao thủ so chiêu, đánh thua một nước thì thắng bại đã định, sau khi Kinh Lộc hạ xuống con thứ ba thì mất đi tiên cơ, bị Khương Doãn Nhi dắt mũi dẫn đi." Tần Phàm nhất thời phong phạm cao nhân, thờ dài nói:

"Kinh Lộc nhất định sẽ thua."

Tần Phàm tuy hóa trang toàn bộ mặt mũi để người khác không thấy rõ mặt, nhưng giọng nói vẫn có sức hút cực kỳ mê hoặc, đầy đủ phong phạm cao nhân.

Mục Chiêu Chiêu sau khi nghe xong, có chút tin tưởng lời nói của Tần Phàm, lập tức tắt tiếng.

Tần Phàm nghiêng đầu, nhìn xuyên qua kính râm, ngắm thần sắc Mục Chiêu Chiêu một chút thì không khỏi cười một tiếng. Lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn về thế cục phía trên màn hình.

Chỉ là trong đầu suy nghĩ sâu xa, sau khi Kinh Lộc thua, hắn sẽ cùng Khương Doãn Nhi đánh cờ thế nào cho nên để ánh mắt tạm thời

mất đi tiêu cự.

Một lát sau, sau khi nghĩ ra kế hoạch cụ thể, rõ ràng, hần nhếch mép lộ ra nụ cười.

Lấy lại tinh thần, ánh mắt khôi phục tiêu cự, sau khi nhìn về thế cục biến hóa trên màn hình lớn.

Phía dưới khẩu trang, Tần Phàm đang toét miệng cười bỗng khôi phục trạng thái bình thường, nụ cười dần dần biến mất.

Tần Phàm nhìn thấu lối đánh cờ của Khương Doãn Nhi, sau khi nhìn thấy Kinh Lộc mất đi tiên cơ liền thì thấy đến dựa theo phong cách đúng chuẩn hung ác của Khương Doãn Nhi tuyệt đối sẽ không cho Kinh Lộc cơ hội.

Nhưng mà Khương Doãn Nhi giống như bị lệch khỏi tiêu chuẩn, sau khi chiếm được tiên cơ lại bị Kinh Lộc vặn trở về, hơn nữa còn bị Kinh Lộc chế trụ.

Thế cục đột nhiên chuyển biến, Kinh Lộc chiếm ưu thế, nếu tình thế cứ tiếp diễn, Kinh Lộc có thể thắng được ván này.

Loại tình huống này trái với nguyện vọng của Tần Phàm.

"Khương Doãn Nhi này sao lại xuống cờ chậm nhiều như vậy, có phải thế cục gây bất lợi cho nàng hay không?"

Mục Chiêu Chiêu căn bản không biết đánh cờ vậy, lý do tới đây, hoàn toàn là vì Vương Hạo Nhiên.

Nhiều lúc nhìn không hiểu thế cục này, thế là hỏi thăm Vương Hạo Nhiên bên cạnh.

Wương Hạo Nhiên hiểu một chút, có thể nhìn ra cán cân thắng lợi của ván cờ này hiện đang nghiêng về phía Kinh Lộc, thế nhưng

ngoài mặt vẫn nói với Mục Chiêu Chiêu:

"Bằng hữu này của ta không phải vừa nói hay sao? Ván này Kinh Lộc tất thua."

Mục Chiêu Chiêu thật thà gật đầu một cái.

Tần Phàm nghe nói như thế, khoe miệng cũng thoáng run rẩy.

Bởi vì hắn có dự cảm bản thân có thể bị tát vào mặt.

Ván này Kinh Lộc không thắng, trừ phi Kinh Lộc quá ngu xuẩn, cho Khương Doãn Nhi cơ hội.

Tần Phàm âm thầm mong đợi, nhưng mà sự việc hy vọng xa vời ấy cũng không có xảy ra.

Ván thứ ba là Kinh Lộc thắng.

Giữa sân vang lên từng trận âm thanh hoan hô nhiệt liệt.

Dù sao cũng là sân nhà Viêm quốc, nếu Kinh Lộc ăn ba quả trứng, vậy thì rất khó xem.

Kinh Lộc thắng một ván cũng là giành lại một chút khí thế.

Những người ủng hộ Kinh Lộc rất kích động, vì Kinh Lộc họ cổ lên lớn tiếng khen hay.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến Tần Phàm trang bức thất bại, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -45, hào quang phản phái kí chủ +45! 】

Tâm tình Vương Hạo Nhiên hơi trầm muộn thì lập tức thoải mái lên, âm thầm vui vẻ một chút.

Rất rõ ràng, mỹ nam kế của mình vẫn còn hữu dụng.

Nếu không phải Khương Doãn Nhi nhường mà nói, giờ phút này trận đấu đã kết thúc.

Tần Phàm nghe bên tai từng trận hoan hô thì cảm thấy nóng mặt.

Chờ đến khi âm thanh hoan hô xung quanh hạ xuống, bên cạnh quả nhiên truyền đến một giọng nói chế nhạo khinh bỉ.

"Ha ha, vừa rồi bị người hù đến mức sửng sốt, còn tưởng người thật sự lợi hại, hóa ra chỉ thuần túy là đoán mò." Mục Chiêu Chiêu lật mặt nói với Tần Phàm.

Tần Phàm có hơi ngượng ngùng, nhưng thật sự không phản bác được cái gì.

Đều trách bản thân nóng vội trang bức, nếu mới nãy chờ chờ xuống nhiều hơn chút rồi đưa ra kết luận, nhất định sẽ không đối mặt với tình huống lúng túng như vậy.

D @@@

Chương 717: Đánh liên tục vào mặt

A"Vừa nãy thật sự chỉ là bất ngờ mà thôi, ta cũng không ngờ đến, do Khương Doãn Nhi mắc lỗi phổ thông, bằng không mà nói, Kinh Lộc

tuyệt đối thua." Tần Phàm gượng ép duy trì phong phạm cao nhân, giải thích sai lầm của mình.

"Lý do thật nhiều." Mục Chiêu Chiêu nhếch miệng.

"Đây không phải lý do, đây là sự thật." Tần Phàm nghiêm mặt nói.

Vương Hạo Nhiên thấy Tần Phàm trang bức như vậy, dứt khoát thành toàn cho hắn, rất phối hợp với Tần Phàm, nói: "Nàng không tin người, ta tin tưởng người, ván sau nếu người không ngại lại dự đoán qua một chút, chứng minh cho bạn học ta thấy rằng người thật sự có bản lĩnh, không phải lừa dối người khác."

Tần Phàm vui vẻ gật đầu, ánh mắt nhìn về Vương Hạo Nhiên, hơi nhu hòa, chỉ cho rằng thân đệ tương lai này đang kiêng nể mặt mũi của mình, thay mình nói chuyện.

Một lát sau, ván thứ tư lại bắt đầu.

Trên bàn cờ, lúc cờ còn chưa xuống được mười quân, Vương Hạo Nhiên lên tiếng hỏi Tần Phàm:

"Có thể dự đoán chưa, người cảm thấy ai sẽ thắng?"

"Cờ mới xuống chưa đến mười quân mà thôi, nhìn không ra cái gì, đợi thêm lát nữa." Tần Phàm sợ lại bị tát mặt cho nên lần này thận trọng hơn nhiều.

"Đợi thêm lát nữa, không chừng ta cũng có thể nhìn ra." Vương Hạo Nhiên thờ ơ cười cười.

Tần Phàm cũng không tiện nói chuyện, đợi một hồi lâu, sau khi thấy thế cục bên Khương Doãn Nhi chéch đi, lập tức muốn mở miệng.

"Kinh Lộ thắng!" Vương Hạo Nhiên đoạt trước một tiếng, tiếp đó nhìn về phía Tần Phàm, "Người cảm thấy ai sẽ thắng?"

Nói thật, Vương Hạo Nhiên căn bản nhìn không ra thế cục của bên nào cả, nhưng cái này không quan trọng.

Quan trọng là hắn đã kết luận Kinh Lộ thắng, nếu đi so cái này thì Tần Phàm không cách nào trang bức.

Bởi vì nếu Tần Phàm cũng nói Kinh Lộ thắng vậy là nói ra sau hắn, tự nhiên không thể coi là lợi hại được.

Mà Tần Phàm muốn nói Khương Doãn Nhi thắng, vậy chắc chắn là bị vả vào mặt.

"Hạo Nhiên, người quá trẻ tuổi, Khương Doãn Nhi này là loại kỳ thủ đỉnh phong, sai lầm cũ sẽ không phạm lần thứ hai. Thế cục hiện tại hoàn toàn ở bên Khương Doãn Nhi, Khương Doãn Nhi... thắng chắc." Tần Phàm chắc chắn nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong như thế, âm thầm vui vẻ một trận, thần sắc mặt ngoài bất động, tiếp tục xem ván cờ.

Thời gian trôi qua, ván thứ tư rất nhanh đã kết thúc.

Mặt Tần Phàm đen lại.

Lần nữa, Khương Doãn Nhi phạm sai lầm, nàng chôn vùi thế cục tốt đẹp.

Kinh Lộ lại thắng.

【 Đỉnh, kí chủ ở sau màn điều khiển, gián tiếp khiến Tần Phàm trang bức thất bại, thu được 900 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -45, hào quang phản phái kí chủ +45! 】

"Có thể nói đúng hai lần, so với gia hoả bên cạnh kia thì người lợi

hại hơn nhiều." Mục Chiêu Chiêu cười hì hì nói với Vương Hạo Nhiên.

Ôn Tĩnh ở một bên, gương mặt cũng mang nụ cười nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vô hạn nhu tình.

"Ta không hiểu nhiều về đánh cờ, thật sự là đoán bừa." Vương Hạo Nhiên cười đáp một tiếng.

Sắc mặt của Tần Phàm càng khó coi hơn.

Vương Hạo Nhiên đoán bừa mà còn đúng, bản thân hấn phán mạnh như hỏ lại đoán sai, làm sao chịu nổi?

"Người thực sự có bản lĩnh là vị bằng hữu này của ta." Vương Hạo Nhiên giả bộ khích lệ Tần Phàm.

"Đừng đùa, hấn là loại dân thường giả đại sư, giả thần giả quỷ, bản lĩnh thật sự nửa điểm cũng không có." Mục Chiêu Chiêu trêu chọc cười nói.

Tần Phàm theo bản năng che mặt lại, nhưng rất nhanh chạm đến khẩu trang trên mặt, lúc này hấn giật mình, mặt mình vốn đã bị bịt lại, che hay không che cũng không sao cả.

Vương Hạo Nhiên thầm khen Mục Chiêu Chiêu một tiếng "Thật biết nói chuyện" .

Kinh Lộc và Khương Doãn Nhi nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó bắt đầu ván quyết định.

Không khí trong sân lập tức thay đổi đến mức có chút khẩn trương.

Đợi đến khi bàn cờ xuống hơn mười quân, Vương Hạo Nhiên lại hỏi Tần Phàm:

"Đây là ván cờ quyết định cuối cùng, người lại đoán một chút, lần này ai sẽ thắng?"

Tần Phàm rất muốn nói rằng Khương Doãn Nhi lại chiếm được tiên cơ, nhưng sau nhiều lần bị vả mặt nên cũng có chút sợ.

"Thế cục biến ảo khó lường, ai cũng có khả năng chiến thắng." Tần Phàm lần này không đoán chỉ trả lời một câu rất vụn vãi.

"Ta cảm thấy Kinh Lộ thắng chắc." Vương Hạo Nhiên cũng trực tiếp chốt phán đoán.

"Người đoán liên tục ba lần, không thể lần nào lần nào cũng đúng." Tần Phàm thản nhiên nói.

"Ý của người là cảm thấy Khương Doãn Nhi sẽ thắng sao?" Vương Hạo Nhiên thuận thế gài bẫy.

"Cũng có thể thắng." Tần Phàm không mắc câu.

Mục Chiêu Chiêu bóp bóp mặt, chen lời nói: "Nói cũng như không, không muốn giả bộ làm cái dáng vẻ am hiểu đánh cờ nữa chứ gì."

Bị quở trách như vậy, khóe miệng Tần Phàm co giật một cái, nhưng nhìn thấy thần sắc Mục Chiêu Chiêu rõ ràng là một vẻ trào phúng người ta nhưng lại đáng yêu đến bùng nổ, hoàn toàn không tức giận nổi.

Thế nhưng hắn vẫn muốn tìm về một ít mặt mũi, chờ đến khi ván cờ tiến hành được một nửa, Tần Phàm kết luận nói:

"Hạo Nhiên, người đoán sai, lần này là Khương Doãn Nhi thắng."

Mắt của Vương Hạo Nhiên nhú lại.

Người cảm thấy Khương Doãn Nhi thắng, vậy thì cứ nói thẳng, có

nhất thiết phải phải lôi ta lên?

Đây không phải cố ý muốn đập vào mặt ta sao? Tìm lại bản mặt cho chính người sao?

"Người chắc chắn chứ?" Vương Hạo Nhiên nghiêm túc hỏi.

"Tất nhiên!" Tần Phàm ngữ khí khẳng định.

Cái gọi là quá tam ba bận, Khương Doãn Nhi sai lầm liên tục hai lần, ở ván quyết định, dĩ nhiên sẽ xốc lên mười hai vạn tinh thần, không thể nào lại thua?

"Nếu đã vậy thì chúng ta đánh cược đi?" Vương Hạo Nhiên lại gài bẫy lần nữa.

w @@@

Chương 718: Tần Phàm gọi ba ba

"Đánh cược? Đánh cược cái gì?" Tần Phàm tò mò hỏi.

"Ta đoán là Kinh Lộ thắng, người đoán là Khương Doãn Nhi thắng, nếu ai đoán đúng thì đưa đối phương một phần thưởng, thế nào?" Vương Hạo Nhiên cười ha hả nói.

Cái kế hoạch tra tìm gốc rễ này là hán học được từ chỗ Sở Bạch, xem như học đi đôi với hành.

Nhưng mà lúc trước Sở Bạch tính kế là nữ chính, còn bây giờ hẳn tính kế là nhân vật chính.

"Quên đi thôi, ta không có hứng thú." Tần Phàm mặt lạnh nhạt lắc đầu.

"Há, nếu người đã không hứng thú vậy thì quên đi." Vương Hạo Nhiên tự mình lẩm bẩm lên, "Lúc đầu ta còn muốn đánh cược với người tấm ảnh không thể tùy tiện cho người khác nhìn của tỷ tỷ ta."

"Người nói cái gì?" Lỗ tai Tần Phàm linh cực kì.

"Không có gì không có gì, xem thi đấu." Vương Hạo Nhiên lắc đầu nói.

"Ta đều nghe được cả rồi, người nói muốn đánh cược với ta tấm ảnh của tỷ tỷ người, là như vậy sao?" Tần Phàm vạch trần lời nói trước đó của Vương Hạo Nhiên.

"Ta giống, nếu để tỷ tỷ của ta biết, vậy nhất định sẽ đánh ta, không được không được." Vương Hạo Nhiên đánh bay khẩu vị của hắn.

"Tấm ảnh đến cùng là dạng gì?" Tần Phàm hỏi tới.

"Chụp lại lúc đi bơi." Vương Hạo Nhiên lừa dối nói.

Vậy không phải là ảnh bikini sao? Tần Phàm suy đoán một chút, lập tức lòng ngứa ngáy khó chịu.

Yêu Nguyệt mặc bikini sẽ là dáng vẻ gì đây?

Tần Phàm suy diễn một hồi chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, đổi giọng nói:

"Hạo Nhiên, ta đánh cược với người."

"Không, vẫn nên cược cái khác, vừa này ta chỉ thuận miệng nói, sao ta có thể đánh cược với người tấm ảnh của tỷ tỷ ta được." Vương Hạo Nhiên gật gù đắc ý.

"Sao lại không được? Người chỉ cần không nói cho tỷ tỷ người thôi" Tần Phàm từng bước dẫn dắt, nói.

"Cái đó. . . Cái đó ... cược thì cược ." Vương Hạo Nhiên miễn cưỡng đồng ý, hỏi tiếp: "Nhưng mà nếu người thua, người phải giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì, nói rõ một chút." Tần Phàm vẫn cực kỳ cẩn thận, suy cho cùng hắn thật sự không nắm chắc trăm phần trăm sẽ thắng.

"Nếu người thua thì gọi ta một tiếng ba ba." Vương Hạo Nhiên biết hắn không có ngu như vậy, tùy tiện đồng ý việc của mình, thế là nói đề đặt cược mà hắn có thể tiếp nhận được.

"Chúng ta cùng thế hệ, nếu thua, ta vẫn nên gọi người một tiếng ca ca thôi, kiểu này được không?" Tần Phàm cò kè mặc cả nói.

Người suy nghĩ cái rắm ấy? Thật coi ta dễ bị lừa sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một cái, ngoài miệng kiên quyết nói:

"Không được, người thua phải gọi ta ba ba, nếu không ta sẽ không cược với người."

"Người đây là cái tư tưởng gì, sao lại ưa thích chuyện người khác gọi người là ba ba chứ?" Tần Phàm cảm thấy có chút cổ quái.

"Vậy cuối cùng người có đánh cược hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Cược." Tần Phàm vì bikini nên không thêm đếm xỉa, dự định liều một phen. Lỡ may nếu thua, vậy thì chơi xấu là được.

"Một lời đã định." Vương Hạo Nhiên cười lên.

Thời gian chuyển dời, trên bàn cờ, cờ xuống càng ngày càng nhiều, thế cục ngày càng nóng bỏng.

Vào lần xuống cờ cuối cùng, song phương đều có cơ hội thắng.

Nhưng cuối cùng vẫn là Kinh Lộc thắng hiểm một nước.

Giữa sân bộc phát ra một trận reo hò âm thanh vì Kinh Lộc.

Bốn phía đều là tiếng vỗ tay như sấm động.

【 Đỉnh, kí chủ điều khiển phía sau màn, thay đổi hướng đi của nội dung truyện, phá hủy cơ hội trang bức của Tần Phàm, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -200, hào quang phản phái kí chủ +200! 】

Thời khắc này sắc mặt Tần Phàm vô cùng khó coi.

Kế hoạch toan tính lúc trước của hắn nháy mắt đổ xuống sông xuống biển, hơn nữa còn thua đánh cược.

"Uy, người thua rồi, mở miệng gọi người ta đi." Mục Chiêu Chiêu cười hì hì, thúc giục một tiếng.

Tần Phàm quay đầu nhìn Mục Chiêu Chiêu một hồi, lại nhìn Vương Hạo Nhiên một hồi, nở ra nụ cười nói:

"Nói đùa mà thôi, sao có thể làm thật."

"Người đúng là không có ý tứ, thua rồi quyết nợ sao?" Vương Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Mục Chiêu Chiêu đã nhin không được khinh bỉ nói.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cho Mục Chiêu Chiêu một lời khen, thậm chí hận không thể thơm nàng một cái.

"Hạo Nhiên, người xem . . ." Tần Phàm dùng giọng điệu thăm hỏi.

"Hừ, không có ý tứ, ta xem người như bằng hữu, rõ ràng là người đánh cược, giờ lại muốn chơi xấu với ta, xem ra tỷ tỷ của ta rất khó tha thứ cho người rồi." Vương Hạo Nhiên biến tướng uy hiếp.

"Chuyện gì cũng từ từ, đâu cần phải làm đến thế này." Tần Phàm vội vàng nói.

Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu sang một bên, không để ý tới hắn.

"Được rồi, chẳng phải là gọi một tiếng thôi sao. . . Ta gọi liền đây." Tần Phàm bắt đầu nói.

Hắn còn muốn dựa vào Vương Hạo Nhiên, đương nhiên không muốn có hiềm khích với Vương Hạo Nhiên.

"Gọi đi, ta đang nghe đây." Vương Hạo Nhiên quay đầu lại, cười ha hả nhìn Tần Phàm.

"Bù Bù." Tần Phàm hé miệng hàm hồ nói.

Con mẹ nó, người coi ta bị lãng tai sao? Cho là ta nghe không rõ người nói cái gì sao? Vương Hạo Nhiên thềm mắng một tiếng, mặt ngoài âm dương quái khí nói:

"Tỷ tỷ của ta ghét nhất là kẻ nói không giữ lời."

Dứt lời, quay sang nói với Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh: "Đi, chúng ta về thôi."

Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh gật đầu, đứng dậy khỏi chỗ ngồi,

chuẩn bị rời đi với Vương Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên chờ một chút." Tần Phàm chặn lại nói.

Vương Hạo Nhiên ngừng bước, quay đầu nhìn hắn.

"Ba ba." Tần Phàm cắn răng một cái, kêu rõ ràng một tiếng.

"Ngoan." Vương Hạo Nhiên lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến Tần Phàm gọi ba ba, thu được 2600 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -130, hào quang phản phái kí chủ +130! 】

Trong lòng Tần Phàm hậm hực.

Thầm nghĩ sau này sẽ nói chuyện tốt với Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhất định phải giáo dục thật tốt thằng tên thân đệ này, tốt nhất là khiến Đạm Đài Yêu Nguyệt đánh cho hắn một trận, để tỷ phu tương lai chiếm hết tiện nghi, thật là hả dạ!

Trên đài sân vận động.

Kinh Lộc đang hưởng thụ vinh quang thắng lợi.

Thần sắc Khương Doãn Nhi một mảnh ảm đạm, vô cùng mất mát.

Vương Hạo Nhiên liếc mắt nhìn chăm chăm, tất nhiên hiểu rõ, muội tử này đang cực kỳ khao khát có người an ủi.

L @@@

Chương 719: Saranghayeo

Nói cho cùng, nàng thực sự có thể thắng thậm chí còn có thể thắng với ưu thế tuyệt đối.

Nếu không phải cố ý nhường mà nói thì Kinh Lộc tuyệt đối sẽ ăn ba quả trứng.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên không có chút cảm giác nào dù biết bản thân làm như vậy là sai.

Nhưng nhìn từ góc độ của hắn mà xem, nếu Khương Doãn Nhi thắng Tần Phàm sẽ có chỗ để phát huy.

Sau khi Kinh Lộc thảm bại, phong ba khẳng định sẽ lên men một đoạn thời gian.

Truyền thông Cao Ly bên kia nhất định sẽ khiêu khích một hồi.

Mà dân chúng Viêm quốc bên này nhất định là hết sức uất ức.

Đến lúc đó, Tần Phàm xuất mã thắng Khương Doãn Nhi, đây tuyệt đối là phong quang vô hạn, từ đó "tẩy trắng" .

Thủ nghệ gây ra chê cười cũng sẽ bị ánh sáng của những vinh quang này che lấp.

Vương Hạo Nhiên không nguyện ý nhìn những chuyện này xảy ra, tính kể Khương Doãn Nhi là chắc chắn.

Lúc này vào giờ cơm trưa, Vương Hạo Nhiên cùng với Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tĩnh rời khỏi sân vận động, tìm một quán ăn để ăn

cơm.

Sau đó đưa hai người về đại học Thanh Linh

Lúc chiều.

Vương Hạo Nhiên liên hệ với Khương Doãn Nhi một chút, để nàng ra gặp mặt.

Tất nhiên Khương Doãn Nhi đồng ý, nàng tìm một cơ hội, một mình lén lút chạy tới khách sạn Kim Hào.

Vương Hạo Nhiên đón Khương Doãn Nhi trên một con đường cái ở cửa sau của khách sạn Kim Hào.

Sau đó, hấn lái xe chở nàng đi dạo một vòng, chạy tới bờ Thanh Linh Giang - một nơi thanh tĩnh.

Dừng xe ở bên đường, Vương Hạo Nhiên dắt theo Khương Doãn Nhi tản bộ ở bờ sông.

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi sánh vai đi trên đường mòn bên cạnh bờ sông.

Bờ sông gió mát thổi vào người, khiến người ta cảm thấy đặc biệt dễ chịu cùng hài lòng.

Chỉ là thần sắc Khương Doãn Nhi im lặng, hoàn toàn không có cảm giác tốt đẹp khi đi dưới gió mát thế này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên yên tĩnh cùng Khương Doãn Nhi đi một đoạn đường thì biết mà còn hỏi:

"Hôm nay ta đến hiện trường xem người thi đấu, người rõ ràng thắng được hai ván, sau ba ván cũng có ưu thế, vì sao lại nhiều lần sai lầm vậy chứ?"

Khương Doãn Nhi dậm chân một chút, trong lòng khẩn trương vạn phần, níu lấy góc áo, không biết rõ trả lời thế nào.

Vương Hạo Nhiên một mặt tự trách mà hỏi: "Là bởi vì những lời mà ta nói với người kia sao? Cho nên khi thi đấu ở trên sân người cố tình nhường, là như vậy sao?"

"Không, không phải, là ta không phát huy tốt, không có liên quan gì đến người cả." Khương Doãn Nhi mở miệng thấp giọng nói.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm khái lên.

Nữ nhân thật tốt nha. . . Lo sợ mình áy náy, thà rằng giấu ở trong lòng không nói.

Đi tới đi tới, bỗng nhiên đi ngang qua một mảnh bãi cỏ, Vương Hạo Nhiên nói: "Qua bên kia ngồi một hồi nha."

Khương Doãn Nhi gật đầu.

Hai người tới một mảnh đồng cỏ bên cạnh bờ sông.

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cởi áo khoác ra.

Khương Doãn Nhi vô ý thức nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Lúc này thân trên của Vương Hạo Nhiên chỉ có một cái áo T-shirt, bắp thịt hùng hồn trên cánh tay không có chút khoa trương nào, vừa đủ.

Thân hình mạnh mẽ được T-shirt bao khỏa cũng có chút như ẩn như hiện.

Có thể mơ hồ nhìn ra vóc dáng của hắn rất đẹp.

Khương Doãn Nhi nhìn đến gần người. Nàng còn tưởng rằng Vương Hạo Nhiên rất gầy, lại không nghĩ rằng vóc dáng đẹp như vậy.

Đây chính là điển hình của kiểu nam sinh mặc quần áo lộ ra gầy, cởi đồ ra sẽ rất cân đối sao?

Khương Doãn Nhi âm thầm nghĩ.

"Ngồi đi." Vương Hạo Nhiên trải áo khoác ở trên đồng cỏ, ra hiệu nói với Khương Doãn Nhi.

Hành động vừa rồi của hắn tự nhiên là cố tình.

Thứ nhất là vì khoe khoang một chút, thứ hai tự nhiên là ra vẻ ga lăng một chút.

"Không cần, ta trực tiếp ngồi trên đồng cỏ là được rồi." Khương Doãn Nhi có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay nói.

Vương Hạo Nhiên làm biếng tranh luận với nàng, trực tiếp đè bờ vai của nàng xuống, để nàng ngồi ở trên áo.

Khương Doãn Nhi kinh hoảng "A" một tiếng, nhưng không có bởi vì hành động thô lỗ này của Vương Hạo Nhiên mà tức giận, ngược lại là mừng rỡ.

Vương Hạo Nhiên ngồi sát bên nàng, ngồi ở đồng cỏ, nghiêng đầu hỏi:

"Kỳ thực thi đấu thua nên trong lòng người cực kỳ khó chịu đúng không?"

Lông mày Khương Doãn Nhi nhíu lại, gật đầu một cái "Từ lúc sáu tuổi ta đã bắt đầu học đánh cờ vây, tuổi thơ, tuổi dậy thì cơ hồ đều cùng cờ vây vượt qua, có thể nói toàn bộ tinh lực của ta đều ở trên

cờ vây."

"Ta một mực mơ ước muốn trở thành kỳ thủ đứng đầu trên thế giới, cũng vì giấc mộng này mà ta liều mạng nỗ lực."

"Vì thế ta bỏ ra rất rất nhiều."

"Nhưng trận thi đấu hôm nay quan trọng như vậy mà ta lại thua. . ."

Khương Doãn Nhi chậm chậm nói, trong giọng nói tràn đầy ý vị đáng chất.

Tâm trạng giống thế này Vương Hạo Nhiên cũng đã lĩnh hội từ Biển Tố Vấn.

Lúc ấy an ủi Biển Tố Vấn thế nào thì bây giờ hẳn vẫn còn nhớ.

Muốn dùng lời nói trấn an Khương Doãn Nhi thì sẽ không có hiệu quả gì.

Wương Hạo Nhiên bỗng nhiên thở dài tự trách mà nói: "Đều là bởi vì ta."

"Không có quan hệ gì với người, người không nên suy nghĩ nhiều." Trong lòng Khương Doãn Nhi rõ ràng rất khó chịu, lại trấn an Vương Hạo Nhiên ngược lại.

"Thật không có quan hệ sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú hai con người của Khương Doãn Nhi.

Khương Doãn Nhi chỉ cảm thấy như cặp mắt này có thể nhìn thấu tâm can mình vậy, dưới sự bối rối liền vội vàng dời ánh mắt đi.

"Ta đã nói không có quan hệ gì với người rồi mà." Khương Doãn Nhi cúi đầu, lại nhấn mạnh một lần nữa.

"Người nhìn xem con mắt của ta, lại nói một lần cho ta nghe."
Vương Hạo Nhiên nói.

Khương Doãn Nhi bắt đắ dĩ đem ánh mắt đờ đẫn nhìn bãi cỏ lần nữa ném đến trên mặt của Vương Hạo Nhiên.

"Thật không có. . ." Khương Doãn Nhi tiếp tục lặp lại lời nói vừa rồi nhưng lời còn chưa nói hết, miệng đã bị ngăn chặn.

Trong nháy mắt, Khương Doãn Nhi chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc lên, tay chân có cảm giác luống cuống.

Nhưng rất nhanh đã bắt đầu phối hợp.

Một lát sau Khương Doãn Nhi mới có thể hít thở, miệng hít thở không khí mới mẻ, mặt đỏ như là táo chín vậy, không dám nhìn Vương Hạo Nhiên.

R @@@

Chương 720: Saranghayeo

Vương Hạo Nhiên điều chỉnh đầu của Khương Doãn Nhi, để nàng nhìn chính mình, chậm rãi nói:

"Người đã thua trận thi đấu, nhưng ta sẽ không để người thua mất cái khác."

"Lời này của người có ý gì?" Trong lòng Khương Doãn Nhi cuồng hỉ, nhưng còn có chút không thể tin.

"Ý tứ chính là người nghĩ thế nào nếu có bạn trai là người Việt quốc?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười hỏi.

"Không phải người đã nói phụ mẫu cùng bằng hữu của người cũng không quá ưa thích người Cao Ly sao? Người thật nguyện ý để ta làm bạn gái của người?" Khương Doãn Nhi có chút lo lắng nói.

"Người vì ta mà từ bỏ ước mơ, sao ta có thể phụ lòng của người chứ? Hơn nữa nếu phụ mẫu cùng bằng hữu của ta biết việc này thì khẳng định cũng sẽ không chán ghét người, người không cần có nhiều lo lắng như vậy." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ừm." Khương Doãn Nhi nặng nề gật đầu, lông mày giãn ra, tất cả vẻ u sầu đều tan thành mây khói.

"Oppa, saranghaeyo.*" Dưới sự kích động, Khương Doãn Nhi bỗng nhiên nói một câu tiếng quê hương.

(* Em yêu anh)

Tuy là Vương Hạo Nhiên không hiểu nhiều tiếng Cao Ly nhưng vẫn hiểu vài câu cơ bản, cũng đáp lại Khương Doãn Nhi "Saranghaeyo."

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Khương Doãn Nhi, thu được 700 điểm phản phái! 】

Mắt của Khương Doãn Nhi đều cong lên.

Vương Hạo Nhiên động, đầu lại ló ra phía trước.

Khương Doãn Nhi hiểu ý, theo bản năng khép đôi mắt lại, lông mi đặc mà dày hơi hơi rung động, khuôn mặt hơi giương lên cao, trong

lòng hiện lên vẻ khẩn trương cùng chờ đợi.

Lúc gần đến chạng vạng tối, Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi rời khỏi bờ sông, đưa nàng về khách sạn Kim Hào.

Vương Hạo Nhiên thở dài nhẹ nhõm.

Đến tận đây, sân khấu được lập ra để Tần Phàm trang bức đã bị mình phá hủy hoàn toàn.

Kinh Lộc thu được vinh dự cao nhất.

Tần Phàm cũng không thể chạy tới khiêu chiến với Kinh Lộc nha? Đó căn bản là không có lý do gì.

Lại nói, cho dù Tần Phàm đi khiêu chiến thật thì cũng sẽ không có độ quan tâm gì, không nổi lên được sóng gió gì.

Kỳ thủ đỉnh cao của Viêm quốc cùng Cao Ly quyết đấu đỉnh cao, đây mới gọi là sự kiện lớn.

Tần Phàm cùng Kinh Lộc là sự đờ, có cái gì để quyết đấu?

Hơn nữa, hiện tại trên dưới Viêm quốc, tất cả mọi người cho rằng Kinh Lộc là kỳ thủ đứng đầu.

Tần Phàm hiện tại chạy tới khiêu chiến Kinh Lộc, đây không phải để đồ đệ xuống đài không được sao?

Vương Hạo Nhiên lái xe trở về biệt thự bên kia của mình, nhưng mà sắp về đến nhà cũng nhận được tin nhắn của Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi lại muốn xuống bếp, mời hắn đi qua ăn cơm.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên là không phản đối. Gọi một cuộc điện thoại báo với Phụng Huyền Tố một chút, nói cho nàng chính mình

không quay về ăn cơm tối, lập tức liền chạy đến ngôi biệt thự kia của Liễu Nguyệt.

Đi tới bên ngoài biệt thự, dè lên chuông cửa.

Rất nhanh Đạm Đài Yêu Nguyệt đã đến mở cửa, mang theo Vương Hạo Nhiên đi vào biệt thự.

Dọc đường.

Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên nói với Vương Hạo Nhiên:

"Ta muốn nói chuyện của chúng ta cho Vi Vi nghe, nhưng lại sợ nàng nổi giận, nói đại tỷ ta không biết xấu hổ, hay là. . . hay là người đi nói việc này đi?"

Nếu ta đi nói thì tránh không được ta không biết xấu hổ?

Sau khi nghe được lời nói của Đạm Đài Yêu Nguyệt thì Vương Hạo Nhiên âm thầm nghĩ như vậy.

Tuy thật sự là hấn không biết xấu hổ.

Nhưng loại chuyện này ngàn vạn lần không muốn động tới.

"Ta không thể đi nói được, nếu ta đi nói thì khẳng định Vi Vi sẽ cảm thấy ta không phải thứ tốt, cho nên việc này vẫn nên để người đi nói tỉ mỉ đi." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói.

"Người sợ cái gì chứ, Vi Vi yêu người như thế nào, khẳng định cực kỳ chiều theo người khoan dung người, đi đi, nhất định không có vấn đề." Đạm Đài Yêu Nguyệt dẫn dắt từng bước nói.

"Vậy thì đợi đến tết đi rồi ta lại đi nói với nàng, gần sang năm mới, khẳng định là tính tình của Vi Vi sẽ không quá mức đâu nha? Như vậy thì xác suất thành công cao một chút." Vương Hạo Nhiên chững

chạc đàng hoàng nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe nói như thế, miệng cong lên cao.

Hiện tại cách ăn tết còn rất sớm, nàng cũng không muốn kéo lâu như vậy.

"Thôi đi, vẫn để tự ta đi nói vậy." Đạm Đài Yêu Nguyệt bắt đắc dĩ nói.

"Được rồi." Vương Hạo Nhiên lập tức gật đầu.

Trong khi nói chuyện, hai người cũng đi tới phòng khách.

Đám người Khâu Thiển Vi toàn ở phòng bếp nấu ăn, ngay cả Liễu Nguyệt trước đây vô lo nghĩ nằm ở đại sảnh cũng biểu hiện cực kỳ hiền lành.

"Người ngồi một hồi đi, ta vào phòng bếp." Đạm Đài Yêu Nguyệt tự nhiên cũng không cam lòng rời ở phía sau.

Trong đại sảnh chỉ còn dư lại một mình Vương Hạo Nhiên.

Nhìn chiến trận của đám người Khâu Thiển Vi khẳng định là muốn làm một bàn lớn đồ ăn, như vậy thì trong thời gian ngắn khẳng định là chưa ăn cơm được.

Wang Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị tìm Tần Vận Hàn hoặc là Hứa Mộ Nhan chơi trò chơi, giết một ít thời gian.

Nhưng mà chợt phát hiện bên trên Wechat chính mình bị kéo vào trong một cái nhóm mới tạo.

Người thêm hẳn vào là Tần Vận Hàn.

Người trong nhóm cũng không nhiều, tăng thêm Vương Hạo Nhiên

thì bên trong chỉ có sáu người.

Theo thứ tự là Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tịnh cùng Úc Thi Tinh và Vương Hạo Nhiên.

Lúc đầu Tần Vận Hàn đi đến gần mấy nữ chính, lập một cái nhóm trò chuyện kỳ thực rất bình thường.

Nhưng nói thật ra Vương Hạo Nhiên không muốn vào cái này nhóm.

Lỡ như ai không chú ý nói lỡ miệng, vậy phiền phức lớn rồi.

Sau khi sáu người thành lập nhóm xong thì mỗi người trong đám người Tần Vận Hàn đều có nỗi lên, người một lời ta một câu, trò chuyện đông tây, nói đến chính mình hoa mắt.

Vương Hạo Nhiên lặn nước nhìn một hồi, dự định giữ im lặng.

Rất nhanh, Tần Vận Hàn liền @ hấn.

Mấy người Hứa Mộ Nhan cùng Mục Chiêu Chiêu cũng đụng não nhiệt, đi theo @ một thoáng.

Vương Hạo Nhiên muốn lặn nước cũng không được, thế là gửi một cái biểu tình khuôn mặt tươi cười, sau đó tiếp tục lặn nước, nhìn xem đám người Tần Vận Hàn trò chuyện.

Tần Vận Hàn: Qua mấy ngày nữa sẽ đến lúc nghỉ giữa kỳ, ta chuẩn bị báo danh một cái du thuyền hải ngoại đi bảy ngày, có hay người nào muốn cùng đi hay không?

M @@@

Chương 721: Kế Hoạch Du Lịch

Mục Chiêu Chiêu: Nghỉ nằm ở trong nhà không tốt sao, ra ngoài chơi nhiều mệt thêm.

Tần Vận Hàn: Đại hung muội* im miệng, ta muốn đi thì nhất định sẽ kéo ngươi theo.

Mục Chiêu Chiêu: Ngươi cũng quá không nói đạo lý. (Biểu tình khinh bỉ).

(*Đại hung muội: Nữ nhân ngực lớn mà óc như trái...)

Tần Vận Hàn: Ngươi mới biết sao?

Mục Chiêu Chiêu: . . .

Hứa Mộ Nhan: Khó có được thời gian nghỉ dài như vậy, ta cũng có ý nghĩ đi du lịch.

Úc Thi Tinh: Du lịch hải ngoại bảy ngày rất đắt nha, bao nhiêu tiền?

Tần Vận Hàn: Ta sẽ trả hết phí tổn cho, hộ chiếu ta cũng có thể để phụ thân ta giúp chúng ta mau chóng làm, những cái này đều không thành vấn đề.

Tần Vận Hàn: Ta, Chiêu Chiêu còn có Mộ Nhan, đã có ba người, Thi Tinh cùng Tịnh Tịnh thì sao?

Úc Thi Tinh: Ta cũng đi.

Ôn Tịnh: Mọi người đều đi, vậy ta cũng đi.

Tần Vận Hàn: Uy uy uy, nam sinh duy nhất trong nhóm, người có đi hay không đây?

Vương Hạo Nhiên: Ta có việc, không đi được.

Tần Vận Hàn: Vậy được rồi. Hi vọng bên trên du thuyền của chúng ta không gặp được lưu manh nào mới tốt, bằng không thì liền hồngбет rồi.

Nghe được lời nói âm dương quái khí này, Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút im lặng.

Người bên trong nhóm này của Tần Vận Hàn tổng cộng đã có bốn nữ chính, bỗng nhiên cùng nhau đi du lịch, trời mới biết có thể dẫn nhân vật chính tới hay không.

Vương Hạo Nhiên không có trả lời trong nhóm, mà là lần lượt gửi tin nhắn riêng cho mấy người Tần Vận Hàn, kêu bọn họ đừng đi du lịch.

Ôn Tịnh ngược lại đồng ý, nhưng mấy nữ chính Tần Vận Hàn lại đều nói để Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh mình qua kỳ nghỉ, nếu không thì sẽ đi du lịch.

Vương Hạo Nhiên đồng ý với ai thì cũng không thích hợp.

Hơn nữa, tình huống này có điểm gì là lạ, có phải phát động nội dung truyện gì hay không?

Bằng không thì lấy độ thiện cảm của mấy người Tần Vận Hàn tuyệt đối sẽ nghe hẳn.

Nhưng bây giờ lại quỷ thần xui khiến muốn cùng đi du lịch, rõ ràng không bình thường.

Bất đắc dĩ, Vương Hạo Nhiên không thể làm gì khác hơn là trả lời

trong nhóm: Tính ta một người, ta cũng đi.

Tần Vận Hàn: Được, toàn bộ phiếu thông qua rồi. (khuôn mặt tươi cười)

Đám người Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu đều có suy nghĩ, nhộn nhịp gửi một ít biểu tình biểu đạt tâm tình vui sướng.

Vương Hạo Nhiên không có tiếp tục xem tin nhắn trong nhóm, mà suy nghĩ đến một vài vấn đề.

Xem như hắn đã triệt để hiểu rõ một ít chuyện, chỉ cần đám người Tần Vận Hàn còn hào quang nữ chính thì không thể tránh khỏi nội dung truyện phát động.

Nếu một hai người còn có thể coi chừng, nhưng càng nhiều người thì hắn căn bản không rảnh bận tâm.

Thủ được bên này, thủ không được bên kia.

Nếu muốn để nội dung truyện của các nàng không phát động trừ phi. . . Để các nàng mất đi hào quang nữ chính.

Mà Vương Hạo Nhiên đã biết được phương pháp.

Chỉ là đó là cái quá trình tương đối vất vả.

Nhưng loại trừ phương pháp kia ra thì cũng không có những phương pháp khác.

Dù sao có hai trăm năm chân khí hộ thể, tăng thêm trước đây đã nếm qua đan dược cường hóa thân thể, vẫn rất đủ nội tình.

Vương Hạo Nhiên giữ vững tinh thần.

Trước đây vẫn quá lười nhác.

Qua vài giờ thì rốt cục cũng được ăn cơm.

Tám người ngồi vây quanh trong phòng ăn bắt đầu dùng cơm.

Vương Hạo Nhiên cầm một bình rượu đỏ tới, đổ mấy ly cho mình, cảm thấy lúc không sai biệt lắm nên giả say.

Sau khi chờ phải dùng cơm xong thì Vương Hạo Nhiên loạng choạng loạng choạng, chuẩn bị trở về ngôi biệt thự kia của mình.

Khâu Thiển Vi sao có thể yên tâm, dứt khoát để hấn ngủ ở căn phòng khách kia.

Vương Hạo Nhiên thuận theo tự nhiên đồng ý, sau khi đến phòng thì nằm vờ ngủ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt gọi Khâu Thiển Vi tới căn phòng của mình, mang theo một ít khăn trương nói:

"Thất muội, ta muốn cùng ngươi nói một ít chuyện."

"Chuyện gì vậy tử?" Nhìn thấy dáng vẻ của đại tỷ thần thần bí bí, Khâu Thiển Vi không khỏi đến có chút hiếu kỳ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy có chút khó mà mở miệng, do dự một chút, vẫn nói ra chuyện người khác nửa đêm đi nhầm phòng.

Khâu Thiển Vi nghe xong, ngạc nhiên một hồi lâu, tiếp đó nghi ngờ nói "Đại tỷ, nằm mơ cùng hiện thực chẳng lẽ ngươi không thể phân rõ sao?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt chột dạ, không dám nhìn thẳng con mắt Khâu Thiển Vi "Ta. . . Ta có ý tứ ngầm đồng ý, nhưng đầu óc đều là nhất thời phát sốt mà thôi, thật không phải cố ý cướp người với người."

"Đại tỷ người cực kỳ ưa thích hẳn sao?" Khâu Thiển Vi nhìn xem Đạm Đài Yêu Nguyệt thật sâu, hỏi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu liên tục "Nếu không phải thích hẳn thì lúc hẳn mò cửa thì khẳng định ta đã dùng một bàn tay tát hẳn dính lên trên tường."

Lắm bằm nói xong, thận trọng nói: "Thất muội, người sẽ tha thứ cho ta chứ? Tất nhiên, ta vẫn hiểu cái đạ lý tới trước tới sau này, nếu người đồng ý thì sau này người sẽ là tỷ tỷ của ta được chứ?"

"Hay là tỷ thử kêu nghe một chút đi?" Khâu Thiển Vi mong đợi nói.

"Tỷ tỷ?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nhẹ nhàng kêu một tiếng, hoàn toàn mất đi uy nghiêm ngày bình thường.

"Ừm." Khâu Thiển Vi chững chạc đàng hoàng gật đầu, tiếp đó che bụng cười to lên.

Lớn như vậy rồi lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy đại tỷ lộ ra biểu tình rụt rè như vậy.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy rất xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn là nghi hoặc cùng ngạc nhiên "Thất muội, vậy là người đã tiếp nhận ta à?"

"Nếu không thì sao?" Khâu Thiển Vi hỏi vặn lại.

"Người không tức giận sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt kinh ngạc.

"Cái này thì có gì phải tức giận, dù sao ta đã quen rồi. Tam tỷ, nhị tỷ còn có ngũ tỷ, ta đều đón nhận toàn bộ, vì sao không thể tiếp nhận đại tỷ người chứ?" Khâu Thiển Vi cười hỏi.

"Cái gì! Còn có các nàng? !" Đạm Đài Yêu Nguyệt vừa khiếp sợ vừa ngạc nhiên, âm thanh không biết rõ nâng cao nhiều bao nhiêu.

c @@@

Chương 722: Nhìn Xa

Nghe thấy âm thanh siêu cao kia, Khâu Thiển Vi chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhức, theo bản năng che bịt lỗ tai, làu bàu nói:

"Đại tỷ, có thể nói nhỏ chút hay không, kém chút lỗ tai ta điếc rồi."

"Người vừa nói là ba nàng Tố Vấn, Thanh Thiển còn có Nguyệt Nguyệt cũng có loại quan hệ kia với Hạo Nhiên sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt không thể tin hỏi.

"Đúng vậy." Khâu Thiển Vi gật đầu.

"Ông trời của ta, gia hỏa này thật đúng là đủ vốn mà." Đạm Đài Yêu Nguyệt cắn răng rung động khanh khách.

Loại cảm giác này tựa như là mấy khóa Bạch Thái xinh đẹp trong vườn bị heo ủi đâm đầu xông thẳng vào

Mà mấu chốt là chính mình cũng ưa thích con heo này, hoàn toàn không có cách nào quên hẳn.

"Vi Vi, trái tim của người cũng quá lớn nha, người đều có thể tiếp nhận hết sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Tam tử, nhị tử đều có chuyện cũ với hấn, ta nghe được thì đều đồng tình với các nàng, tất nhiên sẽ tiếp nhận. Về sau ngũ tử cũng tiếp cận đi vào, ta đã tưởng tượng đón nhận tam tử cùng nhị tử, nếu không tiếp nhận ngũ tử vậy thì quá nặng bên này nhẹ bên kia." Khâu Thiển Vi nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Hiện tại lại có thêm đại tử người. Nói thực ra, trước đó ta đã cảm thấy người đối với hấn có chút quan tâm quá phận, mơ hồ có loại dự cảm, đột nhiên người nói với ta như vậy, ta cũng không có cảm thấy đặc biệt bất ngờ."

Đạm Đài Yêu Nguyệt im lặng chốc lát, hỏi: "Hấn với Tố Vấn, Thanh Thiển là tình huống như thế nào, người nói ta nghe một chút."

Khâu Thiển Vi lập tức đem chuyện cũ của Biễn Tố Vấn cùng Lạc Thanh Thiển nói cho Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, ngây người thật lâu, hiển nhiên cảm thấy cái này quá ly kỳ.

Mà để tay lên ngực tự hỏi nếu nàng đứng ở góc độ của Khâu Thiển Vi thì cũng sẽ đi tiếp nhận các nàng.

Suy cho cùng các nàng là tử muội, sao lại nhẫn tâm nhìn các nàng đau lòng chứ?

Lại nói, dù sao đều là người một nhà.

"Gia hỏa này, thật là quá ghê tởm." Đạm Đài Yêu Nguyệt vẫn không khỏi có chút u oán.

Vốn cho rằng chỉ có nàng và Khâu Thiển Vi, hiện tại tốt rồi, rõ ràng còn có ba người.

"Đại tử, nếu người không nguyện ý dính vào thì cũng không sao nha." Khâu Thiển Vi nói.

"Cái này không thể được, người cũng đồng ý rồi, không thể đổi ý được." Đạm Đài Yêu Nguyệt tức giận, lời nói vừa nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên cảm giác có chút xấu hổ.

Khâu Thiển Vi thấy thế, cười trộm một thoáng.

"Vậy theo tới trước tới sau thì không phải ta xếp ở cuối cùng sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên ý thức đến một vấn đề.

"Cũng không hẳn là vậy nha." Khâu Thiển Vi ranh mãnh nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút buồn bực.

Đại tỷ trở thành tiểu muội, cái này chênh lệch với thực tế có chút quá lớn.

"Hai người Phi Yên, Thủy Dao không có gì với hắn chứ?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Cái này thật không có." Đạm Đài Yêu Nguyệt lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi." Đạm Đài Yêu Nguyệt hơi hơi nói lỏng một hơi, tựa hồ tại vì không có "Toàn quân bị diệt" mà cảm thấy có chút may mắn.

"Kỳ thực ta đang nghĩ có nên kéo tứ tỷ cùng lục tỷ vào hay không, như vậy thì bảy tỷ muội chúng ta cũng không cần tách ra nữa." Khâu Thiển Vi nửa đùa nửa thật nói.

"Từ đâu mà hắn có mị lực lớn như thế, thật cho là ai cũng sẽ trúng ý hắn sao, Vi Vi người cũng quá dễ mắt hắn rồi." Đạm Đài Yêu Nguyệt ngoài miệng khinh bỉ một thoáng.

"Nói cũng phải, kỳ thực ta chỉ tùy tiện nói một chút." Khâu Thiển Vi cười ha ha một tiếng, bỗng nhiên cổ quái nói:

"Muốn kêu mấy tỷ tỷ đến jay không, để người gặp một chút?"

Đầu tiên là Đạm Đài Yêu Nguyệt chưa kịp phản ứng, sau khi sửng sốt mấy giây mới nghe ráy tứ trong lời nói của Khâu Thiển Vi, lắc đầu nói:

"Tạm thời không nên nói với các nàng, để đại tỷ ta hoãn một chút."

"Vậy thì giữ bí mật, người gọi mình là cái gì?" Khâu Thiển Vi nháy nháy mắt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ngạc nhiên một chút, lập tức gạt ra nụ cười rụt rè, "Tỷ tỷ, việc này không nên nói cho các nàng biết, có thể chứ?"

"Muội muội đã nói như vậy, tỷ tỷ đành phải đồng ý với người vật." Khâu Thiển Vi một mặt nghiêm nghị, căng mấy giây liền không kiểm soát được lại cười ha hả.

Đạm Đài Yêu Nguyệt bị nàng cười đến mặt đỏ tới mang tai, trong lòng một trận cổ quái.

Khi còn bé chung quy đều lấy uy nghiêm của đại tỷ dọa các nàng, hiện tại đây có phải là "Báo ứng" hay không đây?

Khâu Thiển Vi nhỏ nhất, cư nhiên trở thành "Tỷ tỷ" lớn nhất .

Đêm khuya.

Chính là thời gian ngủ say.

Trong phòng khách có người chạy tới, lặng lẽ âm thầm vào phòng bên trong phòng số một.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Khâu Thiển Vi, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Khâu Thiển Vi -40, hào quang nhân vật chính của Tần Phàm -70, hào quang phản phái của kí chủ +110! 】

【 Đỉnh, điểm số hào quang của nữ chính Khâu Thiển Vi rớt xuống 0, hào quang nữ chính mất đi hiệu lực, mất đi thân phận nữ chính. 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của Khâu Thiển Vi đối với kí chủ tăng lên 5, độ thiện cảm trước mắt là 100 (Chết sống đi theo)】

Liên tục truyền đến ba cái tin tức nhắc nhở của hệ thống để trong lòng Vương Hạo Nhiên phẫn chấn.

Phấn đấu lâu như vậy, cái này có vẻ như lần đầu để một nữ chính mất đi thân phận nữ chính.

Sau khi mất đi hào quang nữ chính, sau này Khâu Thiển Vi sẽ không tự dưng bị kéo vào nội dung chính tuyến của nhân vật chính nào đó.

Hơn nữa đầu tin tức thứ ba để Vương Hạo Nhiên cảnh nhìn thấy một ánh rạng đông.

Từ cái tin tức này hẳn hoàn toàn có thể đánh giá ra sau khi mất đi hào quang nữ chính thì cực kỳ dễ kiếm độ thiện cảm.

Sau khi độ thiện cảm lên max thì chỗ tốt tự nhiên không cần nói cũng biết.

Lục Yên chính là một cái ví dụ tốt nhất.

Lúc ấy tại học viện nghệ thuật, Lục Yên hiểu làm Vương Hạo Nhiên coi trọng tên Lăng Nam Tự kia, thậm chí còn biểu thị nói có thể thay hẳn đi xin phương thức liên lạc của Lăng Nam Tự.

Giúp đỡ hần theo đuổi muội tử. . .

Quả thực hiểu chuyện đến nỗi để người khác đau lòng.

Nếu từng người giống như Lục Yên này thì còn cần mỗi ngày che che lấp lấp sao? Trực tiếp ngả bài là được.

u @@@

Chương 723: Lên Đường

Q Tắt nhiên, trước mắt mà nói thì cái mục tiêu này còn có chút xa xôi.

Suy cho cùng hần với Khâu Thiên Vi ở chung lâu như vậy nàng mới mất đi thân phận nữ chính.

Nhưng đây không thể nghi ngờ là cái bắt đầu tốt nhất.

Vương Hạo Nhiên nghỉ ngơi chốc lát, đi ra phòng số một.

Nhưng mà lại không có trở về phòng, một chút trước khi trời sáng mới trở lại trong phòng khách.

Sau khi ăn điểm tâm xong thì Vương Hạo Nhiên liền đi học.

Tiết thứ nhất của buổi sáng Vương Hạo Nhiên nằm ở trên bàn học nghỉ ngơi, rất dễ dàng tiến vào bên trong ngủ say.

Ước chừng chừng một giờ, mệt nhọc do một đêm không ngủ lập tức được quét sạch sành sanh, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần.

Đây chính là chỗ tốt mà hai trăm năm chân khí mang tới.

Sau khi Kinh Lộc thu được vinh quang thì cũng không có ở lại lâu trong Thanh Lin, đợi hai ngày thì đã rời khỏi, đi về thành thị khác.

Vốn dĩ Vương Hạo Nhiên còn dự định chơi Kinh Lộc này một ván, nhưng phát hiện hắn muốn rời khỏi Thanh Linh thì liền bỏ đi cái chủ ý này.

Suy cho cùng Kinh Lộc chỉ là một vai phụ, cũng không phải pà nữ chính

Vương Hạo Nhiên dựa theo hướng đi, hoàn toàn xó thể đoán được bên trong nội dung chính tuyến của Tần Phàm thì phần diễn của Kinh Lộc cũng không nhiều, khả năng vẹn vẹn chỉ có phần diễn "Kỳ thủ quyết đấu" mà thôi.

Kinh Lộc tồn tại chỉ vì xây dựng sân khấu cho Tần Phàm trang bức, nói trắng ra chính là công cụ người.

Nhưng bởi vì Vương Hạo Nhiên thay đổi hướng đi của nội dung truyện, để Kinh Lộc thu được thắng lợi.

Sân khấu trang bức trong nội dung truyện của Tần Phàm coi như đã bị phá hủy.

Bên trong nội dung chính tuyến của Tần Phàm thì hẳn là Kinh Lộc này sẽ không ra sân.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên cũng không có cần thiết sinh thêm sự cố.

Mấy ngày sau, kỳ nghỉ quốc khánh đã đến.

Vương Hạo Nhiên đúng hẹn với đám người Tần Vận Hàn, lên một chiếc du thuyền, chuẩn bị hành trình bơi bảy ngày ở hải ngoại.

Trên du thuyền có rất nhiều loại phòng, phòng trong, phòng ban công với phòng cảnh biển.

Trong đó phòng trong không có cửa sổ, nhưng phương tiện cơ bản hoàn mỹ, là loại phòng giá cả thấp nhất.

Phòng cảnh biển có cửa sổ, nhưng không có cách nào mở ra, chỉ có thể xem cảnh biển, những phòng khác không khác lắm so với phòng trong.

Mà phòng ban công trang trí xa hoa, có kiểu ban công đi vào, có thể ra khỏi phòng xem cảnh biển, hít thở không khí mới mẻ, bởi thế là đắt nhất.

Tần Vận Hàn không thiếu tiền, trực tiếp lấy ba phòng ban công hai người.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan ở chung một phòng, Mục Chiêu Chiêu với Ôn Tịnh ở chung một phòng.

Một mình Vương Hạo Nhiên một phòng.

Sau khi lên du thuyền, đám người Tần Vận Hàn cất hành lý xong, toàn bộ lập tức đến gian phòng của Vương Hạo Nhiên.

Lúc này du thuyền mới vừa vận xuất phát, phong cảnh phía ngoài là một ít kiến trúc hai bên bờ sông Thanh Linh, cũng không có gì đẹp mắt.

Mọi người tập hợp lại một chỗ, muốn tìm gì đó chơi để giết thời gian.

"Nếu không chúng ta chơi đấu địa chủ đi?" Mục Chiêu Chiêu đề nghị.

"Chúng ta có sáu người, chơi đấu địa chủ kiểu gì? Còn không bằng chơi PUBG mobile, ta dẫn các người đi ăn gà." Tần Vận Hàn hào hứng nói.

"Còn dẫn chúng ta đi ăn gà? Người có bao nhiêu đồ ăn, trong lòng không biết rõ một chút sao?" Hứa Mộ Nhan hướng về nàng lật một cái xem thường, lập tức đề nghị: "Vẫn nên chơi Vương giả đi, ta dẫn các người nằm thắng."

Tần Vận Hàn đáp lại Hứa Mộ Nhan một ánh mắt khinh bỉ, "Vương giả cũng chỉ có thể tổ đội năm người, chúng ta có sáu người."

"Năm người các người tổ đội đi, ta xem các người chơi." Vương Hạo Nhiên lập tức lên tiếng nói.

Hắn sợ mấy người Tần Vận Hàn nhàn rỗi không có chuyện gì làm, sau đó bát quái lẫn nhau, nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đề nghị chơi Vương giả, tất nhiên là vô cùng tán thành.

Sau khi thương lượng xong, mấy người Hứa Mộ Nhan liền bắt đầu tổ đội chơi.

Mấy muội tử nhanh chóng chăm chú vào trong trò chơi, trong lúc nhất thời cũng không nhàn hạ đi trò chuyện cái khác.

Vương Hạo Nhiên thừa dịp thời gian này mở thấu thị, bắt đầu quét hình người bên trên du thuyền, định từ đó tìm ra gia hỏa nhân vật chính hư hư thực thực.

Nhưng mà người trên du thuyền rất nhiều, muốn tìm được nhân vật chính thật không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Vương Hạo Nhiên nhìn một lúc lâu, căn bản không chú ý đến người

đặc biệt nào, ngược lại nhìn thấy mấy người quen.

Chỉ từ bề ngoài để phán đoán ra ai là nhân vật chính, thật sự là quá khó khăn một chút.

Hắn cũng không thể tiêu hao điểm phản phái để kiểm tra lần lượt một phen.

Nếu như vậy, có lẽ có thể tìm được nhân vật chính nhưng không thể nghi ngờ sẽ tiêu mất rất nhiều điểm phản phái.

Làm không tốt, nhỏ xong lông dê của nhân vật chính phát động nội dung truyện này đều không đủ hồi vốn.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không đi làm loại chuyện ngu này.

Giữa trưa.

Trong một chỗ trên du thuyền.

Ba người Lưu Hoa, Lữ Minh và Ngụy Chí Hàng, mỗi người dẫn theo bạn gái mình, chuẩn bị hướng về phòng ăn đi ăn cơm.

Mấy người vừa nói vừa cười song song đi tới, chậm rãi, có chút ngăn lại hành lang.

Một nam tử ở phía sau có chút việc gấp muốn đi qua chỗ này, thế là mở miệng nói với bọn hắn:

"Xin lỗi, xin hỏi có thể nhường lối đi được không?"

Đám người Lưu Hoa quay đầu, nhìn về phía người nói chuyện đằng sau.

"Ui, là người à Dương Dật." Ngụy Chí Hàng nhận ra người này, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui.

Sau khi Dương Dật nhìn thấy hắn, cả khuôn mặt đều trầm xuống.

Hắn là bạn học cùng lớp với Ngụy Chí Hàng, hai người có chút chuyện.

Mà nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó chính là bạn gái bên cạnh Ngụy Chí Hàng, là bạn gái trước của Dương Dật.

Nhưng mà bạn gái trước của Dương Dật ngại lắm mồm thích giàu, đối mặt với sự theo đuổi của phú nhị đại Ngụy Chí Hàng thì không thể không chế, bỏ Dương Dật đi theo Ngụy Chí Hàng.

Tất nhiên Dương Dật khó chịu vô cùng với cái này.

Nhưng mà hắn không tiền không thế, gia cảnh lại cực kỳ bình thường, làm sao có thể động vào Ngụy Chí Hàng được, bị đào góc tường cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Hơn nữa, nghe nói hai vị bên cạnh Ngụy Chí Hàng cũng là phú nhị đại, được xưng là Tam thiếu Thanh Linh.

F @@@

Chương 724: Lên Đường

Ⓖ Tam thiếu Thanh Linh này còn có một lão đại, chính là hiệu thảo đại học Thanh Linh Vương Hạo Nhiên, trong nhà có tài sản mấy

trăm ức, là một siêu cấp phú nhị đại.

Dương Dật không thể trêu vào đám người này, tránh đi ánh mắt của Ngụy Chí Hàng với bạn gái cũ, chuẩn bị vượt qua bọn hắn để rời khỏi.

Ngụy Chí Hàng chuyển thân chặn lại, ngăn cản Dương Dật.

"Sốt ruột đi làm gì, trò chuyện chút nào." Ngụy Chí Hàng nói.

"Ta không có chuyện gì để nói với ngươi." Dương Dật một mặt lãnh đạm.

"Làm sao sẽ không có chuyện gì để nói nhỉ? Ví dụ như trò chuyện về Tư Tư này, trao đổi tâm đắc sử dụng một chút." Ngụy Chí Hàng một mặt dung tục cười lên.

Tư Tư là bạn gái cũ của Dương Dật, bây giờ đã là bạn gái của Ngụy Chí Hàng.

Nghe được lời của Ngụy Chí Hàng, Dương Dật lập tức cắn răng nghiến lợi, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

"Há, xin lỗi, ta kém chút quên mất, tối hôm qua ta mới là người thứ nhất, ngươi căn bản không được sử dụng." Ngụy Chí Hàng ra vẻ giật mình vỗ vỗ trán, sau đó còn táy máy tay chân với Tư Tư trước mặt Dương Dật,.

Tư Tư cũng không đẩy hắn ra, ngược lại còn có chút ý vị phối hợp.

Dương Dật nhìn ở trong mắt, lửa giận trong lòng bốc lên vô hạn.

Lúc hắn ở cùng một chỗ với Tư Tư, Tư Tư lại thanh cao cực kì, coi như là muốn dắt tay Tư Tư đều khó.

Mà Tư Tư mới theo Ngụy Chí Hàng có mấy ngày mà thôi, đã phát

triển đến bước kia.

Thật là một tiện nhân!

Giờ phút này Dương Dật hận không thể giết Ngụy Chí Hàng.

Nhưng trong lòng vẫn còn duy trì một ít lý trí.

Đây là một cái xã hội pháp chế, làm loại chuyện này phải trả giá thật lớn.

Nếu là. . . Nếu là không có luật pháp ràng buộc, vậy thì tốt.

Dương Dật nghĩ âm thầm ở trong lòng, đáy lòng cất giấu một ít sát cơ, ánh mắt cũng thay đổi thành có chút hung lệ.

Ngụy Chí Hàng thấy ánh mắt của Dương Dật có chút không thoải mái.

"Nhìn chăm chăm ta như vậy làm cái gì, không phục à? Muốn đánh ta à?" Ngụy Chí Hàng đi lên phía trước vài bước, thò tay vỗ vỗ mặt Dương Dật, đồng thời từng bước dùng sức, đến cuối cùng trực tiếp vung bạt tai cho Dương Dật.

Dương Dật không thể nhịn được nữa, trong cơn giận dữ, trực tiếp đánh một quyền về phía Ngụy Chí Hàng.

Ngụy Chí Hàng bị đau, lao vào đánh nhau với Dương Dật.

Hình thể Dương Dật cường tráng, Ngụy Chí Hàng rất lười biếng, bỏ bê tập luyện, căn bản không phải là đối thủ của Dương Dật.

Nhưng mà Ngụy Chí Hàng có hai vị trợ thủ.

Lưu Hoa với Lữ Minh nhìn thấy huynh đệ bị bắt nạt, lập tức tiến lên hỗ trợ.

Tuy sức của Dương Dật lớn, nhưng song quyền khó địch nổi sáu tay, bị đánh một trận thật đau, đánh đến sưng mặt sưng mũi.

Một vài khách du lịch đi ngang qua nhìn thấy, sợ xảy ra chuyện lớn, lập tức đi thông báo cho bảo an.

Thành viên bảo an chạy tới, lập tức ngăn cản mấy người.

Thuyền trưởng du thuyền cũng chạy tới, chuẩn bị hòa giải mâu thuẫn hai bên một chút.

Sau khi hiểu rõ tình huống, biết được là đám người Ngụy Chí Hàng gây nên, thế là muốn dựa theo điều lệ quản lý, chuẩn bị đến bến tàu tiếp theo thì đem đám người Ngụy Chí Hàng trục xuất lên bờ.

Nhưng mà lời còn chưa nói ra miệng, một đoàn người Vương Hạo Nhiên chuẩn bị đi về hướng phòng ăn, đi ngang qua nơi này.

"Đây không phải là Vương thiếu gia sao? ! Chào người chào người!"
Thuyền trưởng bỗng nhiên tiến đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, một mặt nịnh nọt chào hỏi.

"Người là?"

Nhìn thấy khuôn mặt xa lạ này, Vương Hạo Nhiên nghi ngờ hỏi.

"Ta họ Văn, là thuyền trưởng chiếc du thuyền này. Có một lần ta ăn cơm với lệnh tôn, chúng ta đã gặp một lần, người quên rồi sao?"
Nam thuyền trưởng tuổi tác chừng năm mươi cười ha hả giải thích nói.

Wương Hạo Nhiên không có ấn tượng gì, nhưng sau khi nghe hắn nói như vậy, vẫn là giả bộ như giật mình "A" một tiếng, biểu thị mình nhớ rồi.

"Lão đại, người cũng ở chỗ này sao!" Ngụy Chí Hàng, Lưu Hoa với Lữ Minh kích động la lên một tiếng.

Vừa nãy Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị đã phát hiện ba huynh đệ Lưu Hoa này, lúc này thấy được bọn hắn, không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Nữ chính, phản phái đều ở trên thuyền, khẳng định nhân vật chính cũng ở đây.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên theo bản năng nhìn một gia hỏa sừng mặt sừng mũi ở bên cạnh.

Quần áo mấy người Ngụy Chí Hàng méo mó giật nhẹ, hình như mới vừa đánh nhau.

Sau khi nhìn tình huống chung quanh một chút, kết hợp những cái này vào phân tích, Vương Hạo Nhiên có thể phán đoán ra, người này hẳn là bị mấy người Ngụy Chí Hàng đánh.

"Lão đại, chúng ta chỉ mang theo một người bạn gái, người cũng quá lợi hại rồi, một lần mang theo năm người!" Ngụy Chí Hàng nhìn thấy đám người Tần Vận Hàn đi theo sau lưng Vương Hạo Nhiên thì lập tức miệng không敢 nói một tiếng.

Vương Hạo Nhiên rất muốn tát hắn một cái. Tiểu đệ phản phái này thật đúng là không có đầu óc, cho dù trong lòng người nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng có thể nói ra sao?

Đây không phải là đang cố tình hại ta sao?

"Chớ có nói hươu nói vượn, các nàng chỉ là bạn học của ta, chúng ta không có quan hệ gì." Vương Hạo Nhiên lập tức tuyên bố một câu.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan đã thương lượng với nhau, không

thừa nhận có quan hệ với Vương Hạo Nhiên ở trước mặt người khác, sau khi nghe nói như vậy đương nhiên sẽ không đi lắm miệng nói gì.

Mà Úc Thi Tinh với Vương Hạo Nhiên có ước định, giấu chuyện nam nữ bằng hữu lại, không nói với ai.

Về phần Ôn Tịnh, sẽ không làm thêm phiền toái càng sẽ không nói cái gì.

Mà Mục Chiêu Chiêu thì chính xác không loại quan hệ đó với Vương Hạo Nhiên.

"Vương thiếu gia, thì ra người biết bọn hấn à." Sau khi thuyền trưởng nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói chuyện với đám người Ngụy Chí Hàng thì ánh mắt nhìn về phía đám người Ngụy Chí Hàng cũng xuất hiện một ít biến hóa.

Lúc đầu hấn chuẩn bị đem đám người Ngụy Chí Hàng trực xuất lên bờ, nhưng bây giờ lại thay đổi chủ kiến.

"Trên du thuyền không cho phép tư đấu, nhưng các người vẫn còn là học sinh, cũng không so đo với các người, không được có lần tiếp theo đâu đấy." Thuyền trưởng xử lý đơn giản việc này, nói một thành viên bảo an dẫn Dương Dật đi đến phòng y tế trên khoang thuyền.

Ý tứ này rõ ràng là chuẩn bị bỏ qua việc này.

H @@@

Chương 725: Nhân Vật Chính Hoang Đảo Lưu

Dương Dật cũng không phục, "Người xử lý như thế nào vậy, rõ ràng là bọn hán khiêu khích, còn cùng nhau ra tay đánh ta, tại sao biến thành chúng ta tự đấu?"

"Ta nói tự đấu đó chính là tự đấu." Thuyền trưởng lạnh lùng nói.

Dương Dật nắm chặt nắm tay.

Thái độ lúc trước của thuyền trưởng, rõ ràng là muốn theo lẽ công bằng mà làm, nhưng bây giờ lại trực tiếp bao che đám người Ngụy Chí Hàng.

Dương Dật xoay chuyển ánh mắt, không khỏi nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Đều là người này, nếu không phải là hán thì thuyền trưởng cũng sẽ không đến mức bao che.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy oán hận trong mắt Dương Dật, lập tức có chút cảm giác nằm thương không hiểu.

Hán căn bản không nói với người thuyền trưởng này phải làm thế nào, hoàn toàn là người thuyền trưởng này tự mình chủ trương.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không có ý định để thuyền trưởng xử lý việc này một cách công bằng.

Hán cũng không phải là người hiền lành.

Căn bản không có khả năng hòa bình đối với loại trời sinh đối lập này.

Vương Hạo Nhiên khơi thông hệ thống, hao tổn một ít điểm phản phái, xem tin tức của Dương Dật.

【 Nhân vật chính: Dương Dật 】

【 Điểm chiến lược: 132】

【 Điểm mị lược: 78】

【 Hào quang nhân vật chính: 3867】

【 Kỹ năng (Kim thủ chỉ): Hệ thống cầu sinh hoang đảo (chưa kích hoạt)】

Như Vương Hạo Nhiên dự liệu, tên Dương Dật này quả nhiên là một nhân vật chính.

Nhìn từ kim thủ chỉ của Dương Dật đã rõ ràng được hướng đi của nội dung truyện.

Vương Hạo Nhiên thậm chí có thể đặt tên cho cái nội dung truyện này.

Ví dụ như: Ta cùng các hoa khôi ở hoang đảo cầu sinh? Ta cùng các hoa khôi lưu lạc hoang đảo? Năm kia, những chuyện ta cùng các hoa khôi ở hoang đảo cầu sinh?

Vương Hạo Nhiên đều đã đoán được nội dung chính tuyến.

Đi du thuyền gặp phải sự cố, bỗng nhiên đắm chìm, Dương Dật với các hoa khôi may mắn không chết, sau đó đến một hòn đảo hoang tàn vắng vẻ.

Các hoa khôi nhu nhu nhược nhược, đến trên hoang đảo sinh tồn

cũng là một cái vấn đề.

Nhưng vào lúc này, hệ thống cầu sinh hoang đảo của Dương Dật kích hoạt lên. .. Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được nội dung truyện tiếp theo.

Tất nhiên, có lẽ có người sẽ cảm thấy cái du thuyền này rất tốt, làm sao sẽ đắm chìm được?

Hừ, tàu Titanic danh xưng vĩnh viễn không bao giờ đắm chìm, nhưng kết quả thế nào?

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, du thuyền này tiếp tục đi thì khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng trước mắt thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bởi vì nhìn xuyên thấu qua cửa sổ khoang thuyền, còn có thể lờ mờ nhìn thấy một ít cao ốc đô thị.

Nếu du thuyền xảy ra chuyện, khẳng định là có thể được cứu vớt nhanh chóng.

Còn nữa, xung quanh cũng không có khả năng có hoang đảo.

Hẳn du thuyền này sẽ đi ngang qua chỗ vết chân gần như không thể đến mới có khả năng đắm chìm.

Nhưng mà khẳng định Vương Hạo Nhiên sẽ không để xảy ra chuyện như vậy.

Lúc Vương Hạo Nhiên quan sát Dương Dật, Dương Dật cũng đang quan sát Vương Hạo Nhiên.

Chỗ sâu đáy mắt Dương Dật hàm chứa nồng đậm oán hận cùng đố kỵ.

Oán hận tất nhiên là bởi vì Vương Hạo Nhiên cấu kết với thuyền trưởng, có cùng ý tưởng đen tối.

Đồ kỵ là bởi vì năm người đi theo sau lưng Vương Hạo Nhiên.

Trong đó có bốn vị hoa khôi tên tuổi vang dội, trên diễn đàn còn có vài tấm ảnh, Dương Dật tất nhiên là biết.

Một vị mỹ nữ lạ mắt khác, nhưng cũng không kém bao nhiêu so với mấy vị hoa khôi.

Lúc Dương Dật ở cùng một chỗ với Tư Tư, cũng không phải là bởi vì tính cách Tư Tư mà ưa thích nàng, nói trắng ra là thèm thân thể mà thôi.

Hoặc là nói chính xác một chút, Dương Dật nhìn thấy nữ hài xinh đẹp đều thèm.

Lúc trời tối người yên, Dương Dật tự sướng không ít lần bằng hình mấy vị hoa khôi.

Nhưng cũng tiếc là một mực không có chuyện gì với liên hệ gì mà thôi.

Mà bây giờ, rõ ràng nhìn thấy các nàng đi bơi cùng tên phú nhị đại Vương Hạo Nhiên . .

Có thể nói Dương Dật đồ kị muốn chết.

Hắn thật hận nam nhân thiên hạ đều chết sạch đi, chỉ còn lại mình với những muội tử xinh đẹp này.

Vương Hạo Nhiên thấy hào quang ở đáy mắt Dương Dật phun trào, mặc dù không rõ hắn muốn làm gì, nhưng khẳng định không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng giờ khắc này có nhiều người ở đây, Vương Hạo Nhiên cũng khó làm gì đó.

Thu ánh mắt từ trên người Dương Dật về, Vương Hạo Nhiên hỏi căn phòng của mấy người Ngụy Chí Hàng ở, sau đó đến phòng ăn ăn cơm cùng mấy vị muội tử.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Vương Hạo Nhiên nghỉ ngơi một lúc rồi đi tới bên ngoài căn phòng của Ngụy Chí Hàng.

Vương Hạo Nhiên duỗi tay, vừa định muốn gõ cửa.

Nhưng lại nghe được bên trong truyền đến một ít động tĩnh cổ quái rất nhỏ bé.

Thật ra cách âm của phòng rất tốt, người bình thường không nghe được, nhưng thính lực của Vương Hạo Nhiên thật sự quá tốt một ít.

Ngụy Chí Hàng dẫn theo bạn gái đi du lịch.

Làm một người từng trải, Vương Hạo Nhiên tất nhiên biết rõ những động tĩnh này là cái gì.

Vương Hạo Nhiên thấy thế muốn đi sang phòng bên cạnh tìm Lưu Hoa hoặc là Lữ Minh, đi đến căn phòng của bọn hắn chờ một lát, thế nhưng bây giờ hai người kia cũng cực kỳ vội vàng.

Vương Hạo Nhiên bất đắc dĩ, trở về căn phòng của mình, đợi một lát nữa lại đi tìm Ngụy Chí Hàng.

Nhưng mới vào căn phòng được vài phút, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Vương Hạo Nhiên đứng dậy đi mở cửa.

Thân ảnh Tần Vận Hàn xuất hiện ở trước mắt.

Vương Hạo Nhiên nhìn phía sau nàng một chút, phát hiện không có người khác, mới nói:

"Tại sao đột nhiên chạy tới tìm ta?"

"Người ta nhớ người, đến tìm người tâm sự." Tần Vận Hàn cười nói.

"Ta buồn ngủ quá, chuẩn bị ngủ trưa." Vương Hạo Nhiên ngáp một cái.

Tần Vận Hàn chép miệng, bỗng nhiên nhảy vào căn phòng, đem cửa đóng lại, lập tức hướng về Vương Hạo Nhiên gần một chút.

Qua một lát sau, Tần Vận Hàn lui về sau một bước, đánh giá trên dưới Vương Hạo Nhiên, ranh mãnh nói: "Tinh thần rõ ràng rất tốt."

Vương Hạo Nhiên có chút buồn bực.

Lá gan Tần Vận Hàn này đúng là càng lúc càng lớn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên còn có việc, cũng không muốn đáp lại, thế là nhắc nhở:

"Một lát nữa Mộ Nhan không thấy người, khẳng định sẽ tìm."

"Nàng đang ngủ trưa, trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh dậy." Tần Vận Hàn nói.

Chương 726: Trước Đưa Rượu

Hùng thùng.

Vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Vương Hạo Nhiên không mở cửa ngay lập tức, mà là dùng thấu thị nhìn một chút.

Không phải người khác, chính là Hứa Mộ Nhan.

Ba người lẫn nhau biết đáy, tất nhiên không dối gạt.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên rất muốn Hứa Mộ Nhan dẫn Tần Vận Hàn đi.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên trực tiếp đi mở cửa.

"Bí mật chạy tới đây làm cái gì đấy?" Hứa Mộ Nhan đi đến, ranh mãnh nhìn xem Tần Vận Hàn.

"Tâm sự, không được à?" Tần Vận Hàn bữu môi nói.

"Ta không tin người." Hứa Mộ Nhan một mặt hoài nghi nhìn nàng.

"Ta thấy người là đang đổ kị ta nên cố tình tới quấy rối." Nơi này không có người ngoài, Tần Vận Hàn cũng lười giả bộ.

"Tại sao ta phải ghen tỵ với người, thật là buồn cười." Trong lòng Hứa Mộ Nhan ê ẩm, nhưng mặt ngoài không lộ ra, ngược lại là giả bộ như khinh thường.

"Đừng cho là ta không biết, các người còn chưa đi đến bước kia

đấy." Tần Vận Hàn vạch trần nàng.

"Người trông coi ta mỗi ngày à? Ta làm cái gì, chẳng lẽ nhất định phải nói cho người chắc?" Hứa Mộ Nhan mắng trả lại.

"Vậy được, người ta nhường cho người, người tới biểu diễn một lượt đi." Tần Vận Hàn giễu cợt một tiếng, ngồi xuống trên ghế trong phòng, dáng vẻ chuẩn bị xem kịch vui.

"Tần Vận Hàn, người có cần mặt hay không, làm sao biểu diễn cái này." Mặt Hứa Mộ Nhan đỏ tới mang tai.

"Chúng ta không phải là "Tỷ muội" tốt sao? Người thẹn thùng cái gì, không sớm thì muộn sẽ gặp nhau thẳng thắn." Lúc Tần Vận Hàn nói đến hai chữ "Tỷ muội", giọng đặc biệt kỳ quái.

Hứa Mộ Nhan có chút ghen lòi.

Lại nói, vấn đề Tần Vận Hàn nói khả năng thật sự là chuyện sớm hay muộn.

"Đừng làm rộn, đều trở về, đều trở về đi." Vương Hạo Nhiên ngăn lại hai người tiếp tục cãi nhau.

Hắn còn chuẩn bị đi đối phó với Dương Dật, lúc này căn bản không có thời gian ứng phó với chuyện khác.

Hơn nữa cũng không thích hợp.

Không chừng bỗng nhiên Úc Thi Tinh tìm đến mình thì sao?

Cuối cùng bây giờ là giữa ban ngày.

Nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan thức thời trở về căn phòng của mình.

Cuối cùng Vương Hạo Nhiên được thanh tĩnh.

Cũng không được một lát, Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên gửi tin nhắn đến.

"Ở trong lòng người có phải ta không tốt bằng Tần Vận Hàn hay không?"

"Dĩ nhiên không phải, tại sao người lại nghĩ như thế?" Vương Hạo Nhiên trả lời tin nhắn.

Hứa Mộ Nhan: "Vậy vì sao người đối đãi ta khác biệt với Tần Vận Hàn. . ."

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, một lúc mới hiểu được lời này có ý gì.

"Đây không phải không có cơ hội thích hợp sao." Vương Hạo Nhiên an ủi.

Bên Hứa Mộ Nhan yên lặng vài phút, rồi mới gửi tin nhắn trả lời.

"Đi du lịch cùng một chỗ, không tính là cơ hội sao. . ."

Lượng tin tức có chút bạo tạc, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thì kinh ngạc một chút.

Nói đến, hình như Hứa Mộ Nhan là nữ chính đầu tiên mình gặp được.

Nhưng mà cho đến bây giờ, Hứa Mộ Nhan vẫn là. . .

Không nên chứ.

Vương Hạo Nhiên động, lập tức soạn một tin nhắn gửi đi.

"Ừm."

Sau khi Hứa Mộ Nhan nhìn thấy tin nhắn, khẩn trương mà lại mong đợi trả lời một chữ.

Vương Hạo Nhiên lập tức kiểm tra đường thủy của du thuyền một lát, xác định trên con đường trước ngày mai không có hoang đảo nào, lập tức yên tâm một ít.

Vốn dự định hôm nay sẽ giải quyết việc này.

Nhưng bây giờ lại dự định ở trên du thuyền một đêm, ngày hôm sau mới tiến hành kế hoạch.

Nhưng trước khi làm những thứ này thì vẫn nên nhỏ một ít lông dê trước rồi nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Ngụy Chí Hàng hết bận, mang theo một bình rượu đỏ, trực tiếp đi tìm hắn.

Đầu tiên là hỏi thăm quan hệ của hắn với Dương Dật.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lại có thêm mấy phần phán đoán đối với nội dung chính tuyến của Dương Dật.

Đoán không làm thì lúc du thuyền đắm chìm Ngụy Chí Hàng cũng sẽ không trực tiếp lành lạnh, mà là sẽ phiêu lưu đến một hoang đảo nào đó cùng với Dương Dật.

Đến chỗ kia, cái gọi là bối cảnh và thân phận sẽ mất tác dụng hoàn toàn.

Dương Dật hoàn toàn có thể lợi dụng ưu thế hệ thống của hắn, càn rỡ trừng trị Ngụy Chí Hàng.

Trong đó, có lẽ còn bao gồm cả Lưu Hoa với Lữ Minh.

Thậm chí là mình cũng là một người trong đó.

Kết quả cuối cùng của phản phái trong nội dung chính tuyến khẳng định là bị Dương Dật hại chết ở trên hoang đảo.

Hoang đảo mất liên lạc với ngoại giới, không có quy tắc hạn chế, Dương Dật tất nhiên không cố kỵ chút nào.

Nhưng mà đẳng cấp của mình hơi cao quá, không phải một phú nhị đại bình thường, Dương Dật không giải quyết được.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không nhàn mà đi vào hoang đảo chơi đùa.

"Người đi mời Dương Dật uống chén rượu, nói là bồi tội với hần." Vương Hạo Nhiên đem rượu đổ mình mang tới đưa cho Ngụy Chí Hàng.

"Lão đại, tại sao phải cho hần mặt mũi?" Ngụy Chí Hàng không quá vui lòng.

"Bảo người đi thì người đi đi, chớ nói nhảm nhiều như vậy." Vương Hạo Nhiên làm biếng đến giải thích với hần.

"Được, ta đi ngay đây." Ngụy Chí Hàng cũng không dám phản bác, hỏi: "Nếu Dương Dật không muốn thì phải làm sao bây giờ?"

"Người gọi Lưu Hoa với Lữ Minh đi cùng, nếu Dương Dật không cảm kích thì đem rượu rót hết cho hần." Vương Hạo Nhiên phân phó một chút, sau đó lại bổ sung:

"Đúng rồi, người không được uống rượu này."

"Lão đại, người thả đồ vật trong chai rượu này?" Ngụy Chí Hàng đoán được cái gì, ánh mắt sáng lên.

Vương Hạo Nhiên không trả lời, mà là tự mình cầm một chén rượu trong phòng, rót cho mình một chén rượu, sau đó uống một ngụm.

"Dù sao người phải nhớ kỹ, không nên uống." Vương Hạo Nhiên lại nhắc nhở một lần.

"Thì ra không bỏ đồ vật à."

Ngụy Chí Hàng thất vọng một chút, đi ra khỏi phòng tìm Lưu Hoa với Lữ Minh.

Ba người kết bạn, cùng đi phòng trong tìm đến Dương Dật.

"Dương Dật, thật xin lỗi chuyện lúc trước đã đánh người, ta mời người chén rượu, sau khi uống chén rượu này, ân oán của chúng ta sẽ xóa bỏ toàn bộ." Ngụy Chí Hàng dùng ly rót hai chén rượu, đem một trong hai ly đưa cho Dương Dật.

Dương Dật nhận lấy chén rượu, nhìn rượu màu đỏ trong chén, như có điều suy nghĩ.

Ngụy Chí Hàng cất giấu không vui trong lòng, đi đầu uống một ngụm rượu, nhíu mày nói: "Làm sao vậy, không nể tình chút nào sao?"

v @@@

Chương 727: Hệ Thống Kích Hoạt Sớm

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy một màn này, bị thao tác của tên tiểu đệ ngọc này làm cho tức cười.

Mới nói gia hỏa này không được uống rượu, thế mà còn dám uống.

Cho là mình uống không có chuyện gì, hấn uống cũng không có chuyện gì sao?

Dương Dật cũng nghĩ như vậy.

Ngụy Chí Hàng uống không có chuyện gì, mình uống thì làm sao khả năng sẽ có chuyện được?

Dương Dật đưa chén rượu đến bên miệng, lập tức cũng uống một ngụm rượu đồ lớn.

Ngụy Chí Hàng thấy thế, uống sạch rượu còn lại trong ly.

Dương Dật cũng làm theo.

Ngụy Chí Hàng âm thầm vui vẻ một trận, biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ, chào hỏi một tiếng với Dương Dật, lập tức rời khỏi cùng Lưu Hoa, Lữ Minh.

Dương Dật ngoài cười nhưng trong không cười, đưa mắt nhìn bọn hấn rời đi.

Chờ sau khi bọn hấn đi, nụ cười trên mặt thu lại, thay vào đó là một loại oán hận nồng đậm.

【 Đỉnh, kiểm tra đo lường được kí chủ bị độc tố xâm nhập, hệ thống cầu sinh hoang đảo bắt đầu kích hoạt. 】

【 Đỉnh, tiến độ kích hoạt trước mắt 1%, 2%. . . 100%】

【 Đỉnh, hệ thống cầu sinh hoang đảo kích hoạt hoàn thành, hệ thống đưa tặng tân thủ đại lễ lớn, có sử dụng thuốc kháng độc thanh trừ độc tố cao cấp trong tân thủ đại lễ lớn hay không? 】

Dương Dật mộng một trận, theo bản năng dùng ý nghĩ trả lời một chữ "Có" .

Sau một khắc, hệ thống truyền đến tin tức lần nữa.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng thuốc kháng độc cao cấp thành công, độc tố đã được dọn dẹp hoàn toàn. 】

Dương Dật nói lỏng một hơi, sau đó nghiên cứu hệ thống một lát.

Chỉ chốc lát sau đã biết rõ công dụng của hệ thống.

Đồng thời hẩn dự đoán một vài ý nghĩ cực đáng sợ từ hệ thống này.

Mình kích hoạt hệ thống, tất nhiên là thiên mệnh chi tử trong truyền thuyết.

Nhưng tác dụng lớn nhất hệ thống này rất rõ ràng là dùng ở trên hoang đảo.

Như thế không khó suy đoán, trên đường đi chiếc du thuyền này sẽ xảy ra sự cố mà đắm chìm, mình sẽ lưu lạc đến hoang đảo.

Bên trên chiếc du thuyền này có mấy trăm người, nếu xảy ra sự cố thì khẳng định sẽ chết rất nhiều người.

Có nên nói cho thuyền trưởng hay không, nghĩ biện pháp để cho du thuyền trở về địa điểm xuất phát?

Trong đầu Dương Dật toát ra cái ý nghĩ này, nhưng nhanh chóng lại bỏ đi.

Những tên phú nhị đại Ngụy Chí Hàng kia quả thực là đáng chết, tại sao phải cứu bọn họ? Để bọn hán chết không tốt sao?

Dù sao mình không chết là được rồi.

Mình không tiền không thế, đi đến hoang đảo ngược lại sẽ càng nổi tiếng.

Hơn nữa, trên du thuyền này còn có rất nhiều mỹ nữ, nhất là bốn vị hoa khôi kia, càng xinh đẹp đến không tưởng nổi.

Nếu bọn hán lưu lạc đến hoang đảo với mình. . .

Dương Dật tưởng tượng một lát, lập tức xúc động khó mà tự kiềm chế.

Ở trong đô thị, mình căn bản không có khả năng theo đuổi các nàng được.

Nhất là Tần Vận Hàn kia, nghe nói phụ thân nàng là đại lão địa sản Thanh Linh.

Dưới tình huống bình thường nữ nhi nhà giàu như thế căn bản không có liên quan gì với mình.

Nhưng nếu đến trên hoang đảo rồi, vậy thì không giống với lúc trước.

Thân phận nữ nhi nhà giàu căn bản không còn tác dụng.

Tuy Hứa Mộ Nhan, Úc Thi Tinh với Mục Chiêu Chiêu có bối cảnh không sâu lắm, nhưng cũng là nữ thần cao cao tại thượng.

Nam sinh bình thường căn bản không có khả năng theo đuổi các nàng được.

Nếu toàn bộ các nàng lưu lạc đến trên hoang đảo, sinh tồn khẳng định là một vấn đề.

Vậy đến lúc đó, các nàng phải dựa vào mình.

Dương Dật tưởng tượng một trận, bộc phát kích động, càng hạ quyết tâm, giả bộ như cái gì đều không xảy ra, mặc cho du thuyền đi.

Mình vốn không quen biết những người khác trên thuyền, bọn hán sống hay chết liên quan gì đến mình?

Chỉ cần các nàng Tần Vận Hàn không có việc gì là được rồi.

Dù sao hệ thống tặng cho tân thủ đại lễ lớn, trong đó bao gồm rất nhiều kỹ năng sinh tồn với kiến thức.

Trong đó bao gồm kỹ năng bơi lội siêu cấp.

Chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, lúc du thuyền đang phải đắm chìm, muốn cứu các nàng căn bản không phải là việc gì khó.

Sau khi nghĩ thông suốt, Dương Dật lập tức tràn đầy chờ mong.

Trong một gian phòng khác.

Vương Hạo Nhiên nhìn vài tin tức hệ thống mới nhận được, ngay người một trận.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Dương Dật mất đi năng lực nam nhân, thu được 2800 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Dương Dật -140, hào quang phản phái của kí chủ +140! 】

【 Đỉnh, năng lực nam nhân của Dương Dật khôi phục, điểm phản phái của kí chủ - 2800, hào quang phản phái -140, hào quang nhân vật chính Dương Dật +140! 】

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp khiến "Hệ thống cầu sinh hoang đảo" của Dương Dật kích hoạt sớm, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 2000 điểm phản phái! 】

Chiêu hạ được này thật đúng là càng ngày càng không dùng được.

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận.

Lúc trước Lâm Mặc cũng như vậy, sau khi hạ được khiến hắn mất đi năng lực nam nhân, qua một thời gian ngắn sau lại khôi phục.

Tên Dương Dật này càng nhanh, mới mất đi năng lực nam nhân liền khôi phục ngay lập tức.

Vương Hạo Nhiên mới nhận được ban thưởng, còn chưa cất cho nóng hổi, bị bay mất ngay lập tức.

Phương pháp vật lý vẫn đáng tin nhất.

Nhưng có điều an ủi là vẫn thu được hai ngàn điểm phản phái.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, tìm gian phòng của Dương Dật, xem phản ứng của hắn.

Lúc này Dương Dật đang khoa tay múa chân, đang đứng trong hưng phấn mới kích hoạt hệ thống.

Nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là suy đoán được chiếc du thuyền này sẽ gặp phải chuyện trong quá trình đi từ hệ thống.

Nhưng Dương Dật lại không muốn ngăn cản du thuyền tiếp tục đi, ngược lại là tự mình chúc mừng.

Vương Hạo Nhiên rất muốn nói với hắn một câu, người là nhân vật chính mà, tinh thần trọng nghĩa đâu? Lúc này không phải là nên ngăn cản nội dung truyện sao?

Nhưng ý nghĩ này mới xuất hiện mấy giây, hắn bỗng nhiên lại cảm thấy mình có chút ngây thơ.

Dương Dật là nhân vật chính không sai được, nhưng tâm tính này mới là bình thường.

Nhân vật chính có thể sinh tồn trên hoang đảo căn bản không thể nào là người lương thiện.

Ở chỗ không có văn minh, không có quy tắc, nếu nhân vật chính nhát gan thiện lương thì căn bản không có cuộc sống bình yên.

Chỉ mỗi hoàn cảnh nơi đó đã đầy đủ để tra tấn người.

A @@@

Chương 728: Hệ Thống Kích Hoạt Sớm

PTất nhiên, một vài bộ phận nội dung truyện nhân vật chính hoang đảo lưu, nhìn vẫn rất sung sướng, nhưng hiển nhiên Dương Dật không có trong chỗ này.

Trước đây Vương Hạo Nhiên đã đoán qua, trong nội dung chính tuyến của Dương Dật một vài phản phái như Ngụy Chí Hàng, hẳn sẽ không trực tiếp chết chìm, mà sẽ lưu lạc đến cùng một hoang đảo với Dương Dật.

Không có pháp tắc văn minh ràng buộc, khẳng định Dương Dật sẽ giết đám người Ngụy Chí Hàng, thậm chí còn có thể dùng phương pháp cực kỳ tàn nhẫn để tra tấn bọn hắn.

Cuối cùng những chuyện mà Ngụy Chí Hàng làm, đích thật là rất dễ dàng kích thích ác ma ẩn tàng trong lòng Dương Dật.

Nếu nhân vật chính có loại nội dung truyện này là người lương thiện thì quá không hợp lý.

Ích kỷ, nhẫn tâm mới là thiết lập trong con người Dương Dật.

Số lượng du khách và nhân viên trên du thuyền này ít nhất có bảy, tám trăm người.

Du thuyền xảy ra chuyện, khẳng định những nhân vật xì dầu kia sẽ trực tiếp lạnh.

Lạc quan một chút để đánh giá, tối thiểu ngủm ba, bốn trăm người chứ?

Đây đều là sinh mệnh, nhưng Dương Dật hoàn toàn thờ ơ, thậm chí còn chúc mừng từ sớm.

Tuyệt đối không thể giữ lại tên nhân vật chính Dương Dật này.

Loại nhân vật chính hoang đảo lưu này muốn phát động nội dung truyện hoang đảo cần quá nhiều người chôn cùng.

Quả thực là nhân vật chính sao chổi!

Tất nhiên, vì giảm thiểu một chút phiền toái, tốt nhất vẫn nên chế tạo một tràng bất ngờ cho Dương Dật.

Chỉ là trước khi chế tạo bất ngờ, vẫn nên cố hết khả năng nhờ nhiều lông dê một chút.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, nhìn động tĩnh Dương Dật một chút.

Sau khi Dương Dật vui vẻ một lúc lâu, bỗng nhiên cảm thấy có chút khát nước, thế là đi ra khỏi phòng, đi đến chỗ có nước sôi trên du thuyền.

Mà đúng vào thời khắc này Úc Thi Tinh cũng rời phòng.

Trong tay nàng cầm một ly nước, hình như cũng muốn đi lấy nước sôi.

Vương Hạo Nhiên cũng rời phòng.

Dương Dật huyết sáo, đi đến chỗ có thể lấy được nước sôi.

Sau khi lấy nước sôi xong, chuẩn bị rời khỏi, nhưng mà lại trông thấy Úc Thi Tinh đi đến.

Nhìn điểm bộ mặt cực cao cùng với vóc dáng hoàn mỹ kia Dương Dật chỉ cảm thấy máu nóng sôi trào, nuốt nước miếng trong bóng tối.

Ánh mắt quan sát Dương Dật khiến Úc Thi Tinh nhú nhú mày.

"Người khỏe, ta tên Dương Dật, cũng là sinh viên năm nhất đại học Thanh Linh." Dương Dật chủ động giới thiệu một chút.

Úc Thi Tinh căn bản không để ý tới hắn, thật giống như không nghe thấy, tự mình đi lấy nước sôi.

Dương Dật bị gạt sang một bên, có chút lúng túng, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại.

Hiện tại, nàng đang là hoa khôi cao ngạo, chờ đến khi lên đảo hoang thì sẽ là lúc nàng cầu xin mình.

Đến lúc đó nàng sẽ đẹp mắt.

Dương Dật nghĩ như vậy, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Ánh mắt đánh giá bóng lưng Úc Thi Tinh, trên mặt tràn đầy thèm thuồng.

Có chút chờ đợi không kịp muốn du thuyền lập tức xảy ra chuyện, sau đó cùng Úc Thi Tinh và mấy vị hoa khôi lên trên đảo hoang.

Đáng tiếc là việc này làm người không thể khống chế, chỉ có thể là các loại bất ngờ xảy ra.

Sau khi Úc Thi Tinh lấy xong nước sôi, đang chuẩn bị rời khỏi.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên đâm đầu tới.

Chỉ thấy trong tay hắn cầm cái ly, hình như cũng muốn đi rót nước sôi.

"Bạn học Vương Hạo Nhiên thật là khéo, người cũng tới rót nước sôi sao?" Úc Thi Tinh vẫn duy trì một khoảng cách, lên tiếng chào hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên cười, néo mặt nàng một cái.

Úc Thi Tinh kinh ngạc một chút.

Dương Dật ở một bên cũng như thế.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không để ý đến, trái lại áp mạnh Úc Thi Tinh vào chân tường*, sau đó hơi cúi đầu.

Úc Thi Tinh giật cả mình, nhưng vẫn vô ý phối hợp nhắm mắt lại.

Dương Dật nhìn thấy một màn trước mặt, con mắt mém chút đã rơi xuống mặt đất, lửa đố kị trong lòng không ngừng dâng lên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Dương Dật bị tổn thương, thu được 1400 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Dương Dật -70, hào quang phản phái của kí chủ +70! 】

Vương Hạo Nhiên vui vẻ nhận lấy ban thưởng, đồng thời tiếp tục cảm thụ một hồi, mềm mại khó diễn tả thành lời.

Sau mấy chục lần hít thở, Úc Thi Tinh mới có thể hít thở bình thường. Sắc mặt đỏ bừng một chút, tốc độ tim đập nhanh đến kinh người.

Chăm chú nhìn ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, có nhu tình, có ngưỡng ngùng, nhưng càng nhiều hơn là nghi hoặc.

Không phải đã nói rồi sao? Không muốn bại lộ quan hệ của hai người ở trước mặt người khác.

Dương Dật này chính là Thanh Linh đại học.

Hành động này của Vương Hạo Nhiên chẳng phải là trực tiếp nói cho Dương Dật hai người là quan hệ nam nữ sao.

Nếu Dương Dật này đi nói lung tung ở trong trường học vậy phải làm sao bây giờ?

Những nữ sinh yêu thích bạn trai mình, chẳng phải sẽ nhằm vào mình hay sao?

Úc Thi Tinh không khỏi ưu tâm một thoáng.

"Ta kìm lòng không được, thật là hỏng bét." Vương Hạo Nhiên giả bộ nói một câu cứ như tự trách, vì cái thao tác mê người của bản thân mà đi giải thích một chút.

"Không sao đâu." Cảm nhận được ám áp còn sót lại bên môi, Úc Thi Tinh tâm thần khẽ động, không để ý lắc đầu.

Nói thật ra, thực ra mới này nàng có thể phản đối, nhưng lại hết lần này tới lần khác không lên tiếng, càng không có làm gì để ngăn cản động tác, vậy thì làm sao có thể trách hấn đây?

"Không cần lo lắng, để cho ta xử lý." Vương Hạo Nhiên trấn an Úc Thi Tinh một tiếng, nhìn về đầy mắt ghen tỵ của Dương Dật bên cạnh, thản nhiên nói:

"Chuyện vừa xảy ra hồi nãy, người không thấy gì cả, hiểu ý của ta không?"

Dương Dật nghe được lời này thì vô cùng khó chịu, nhưng ngoài mặt cũng không dám phát tác, mà là phối hợp nói: "Ta đã biết, sẽ không nói lung tung."

Sau khi đáp lại một câu, Dương Dật thoáng nghi hoặc.

Ở trong đại học Thanh Linh, cho tới bây giờ hấn chưa từng nghe thấy thông tin Úc Thi Tinh có bạn trai.

Nhưng Vương Hạo Nhiên và Úc Thi Tinh vừa mới động nhau, rõ ràng là quan hệ nam nữ.

Mà Vương Hạo Nhiên lại cảnh cáo mình không nên nói lung tung, rõ ràng là cố ý giấu chuyện này.

F @@@

Chương 729: Tâm Tư Dương Dật

Chẳng lẽ tên Vương Hạo Nhiên này còn có quan hệ với những hoa khôi, hoặc là muốn theo đuổi hoa khôi khác cho nên mới đặc biệt cảnh cáo mình, không được phép nói ra chuyện của hắn và Úc Thi Tinh?

Bằng không thì tại sao lại muốn vẽ vờ thêm chuyện?

Dương Dật nghĩ như vậy, bạo phát cảm thấy khả năng này rất lớn.

Hơn nữa, hắn đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu bản thân là Vương Hạo Nhiên, khẳng định sẽ có những suy nghĩ đối với những hoa khôi khác.

Chỉ có duy trì vẻ ngoài độc thân mới có thể theo đuổi người khác dễ dàng hơn.

"Người đi đi."

Sau khi nhận được hồi đáp của Dương Dật, Vương Hạo Nhiên khoát tay áo với Dương Dật, làm cái tư thế đuổi người.

Ở bên ngoài Dương Dật không dám trêu chọc Vương Hạo Nhiên, tất nhiên là xám xịt rời khỏi.

Nhưng mà trong lòng lại càng ghen ghét Vương Hạo Nhiên.

Thời gian yên lặng trôi qua, đêm khuya đến.

Trên du thuyền ngoại trừ một ít thành viên có công việc bên ngoài, những người khác cơ bản đều đã ngủ thiếp đi.

Thế nhưng Dương Dật lại không có ngủ, mà là đi tới hành lang gần phòng ban công quan sát.

Dưới tầm mắt của hắn ở hai bên hành lang đều là một ít phòng ban công.

Dương Dật có nghe ngóng, Vương Hạo Nhiên và những hoa khôi kia đều ở đây, hơn nữa căn phòng còn liền nhau.

Mặt ngoài, Vương Hạo Nhiên giống như là một mình ở trong một căn phòng.

Nhưng Dương Dật có thể chắc chắn, cứ tiếp tục quan sát nhất định sẽ phát hiện ra gì đó.

Quả nhiên, vào lúc nửa đêm, cánh cửa căn phòng của Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên mở ra, Hứa Mộ Nhan từ trong đi ra.

Chỉ thấy Hứa Mộ Nhan rón rén, giống y như đi ăn trộm, đi tới bên ngoài cửa phòng của Vương Hạo Nhiên, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, sau đó đi vào.

Dương Dật len lút nhìn thấy một cảnh này, tay cấu chặt vách tường

hành lang, móng tay cào mạnh vào bức tường khiến nó phát ra âm thanh chói tai.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Dương Dật bị tổn thương, thu được 1200 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -60, hào quang phản phái của kí chủ +60! 】

Vào cái giờ này mà Hứa Mộ Nhan đi tìm Vương Hạo Nhiên, không khó đoán chuyện gì sẽ xảy ra.

Dương Dật lập tức có loại cảm giác đồ vật quý giá của mình bị người khác cướp đi.

Hắn rất muốn lên trước đá tung cửa một phát để ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn xuống.

Bây giờ còn ở trên du thuyền, không phải ở đảo hoang.

Nếu hắn chọc giận tới Vương Hạo Nhiên, bản thân chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

Hứa Mộ Nhan xinh đẹp như vậy, hai tay thì hai tay, cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Dương Dật hít sâu một hơi, ở trong lòng không ngừng an ủi chính mình.

Nhưng hận ý trong lòng hắn đối với Vương Hạo Nhiên lại tăng lên mấy phần.

Dương Dật cầu nguyện, Vương Hạo Nhiên tuyệt đối không được chết đuối lúc du thuyền bị đắm, hãy cùng phiêu lưu đến hoang đảo đi.

Đến lúc đó, không có văn minh pháp luật trời buộc thì chính là lúc

báo thù.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính của Hứa Mộ Nhan, thu được 2500 điểm phản phái, hào quang nữ chính Hứa Mộ Nhan -125, hào quang nhân vật chính Dương Dật -125, hào quang phản phái của kí chủ +250! 】

Dương Dật chờ đợi ở trên hành lang, cho đến hai giờ sau mới nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đi ra khỏi phòng của Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Dương Dật bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Dương Dật -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Hai giờ. . . Dương Dật thật đau lòng cho Hứa Mộ Nhan, tâm tính thiện lương giống như bị vạn tiễn xuyên ti., đau lắm.

Chỉ thấy Hứa Mộ Nhan vịn bức tường, bước đi giống như con kiến, chậm rãi về tới bên trong căn phòng của Tần Vận Hàn.

Mắt Dương Dật đỏ tươi, hoàn toàn không buồn ngủ, muốn đem chuyện này nói cho Úc Thi Tinh.

Để Úc Thi Tinh biết Vương Hạo Nhiên này là loại người thế nào, miễn cho Úc Thi Tinh cũng gặp phải "độc thủ" .

Nhưng thời gian bây giờ quá muộn, Úc Thi Tinh đang nghỉ ngơi, không tiện gõ cửa tìm nàng.

Dương Dật trở về căn phòng, ngồi đợi đến hừng đông.

Dương Dật nhìn thấy bên ngoài trời đã sáng, lần nữa trở lại hành lang bên phòng ban công.

Giả bộ như đang chơi điện thoại, còn ánh mắt thì nhìn chăm chăm cửa phòng Úc Thi Tinh.

Ước chừng qua nửa giờ, nhìn thấy cửa phòng mở, Úc Thi Tinh từ trong đi ra.

Úc Thi Tinh khóa chặt cửa, đi tới hành lang.

Dương Dật giả bộ như đang gọi điện thoại.

Úc Thi Tinh cũng không để ý tới hắn, dọc theo hành lang hướng về boong thuyền mà đi.

Dương Dật cách xa một đoạn, hắn đi theo Úc Thi Tinh, rất nhanh đã rời khỏi hành lang bên này.

Nhưng mà Dương Dật không chú ý tới là ngay khi hắn vừa rời khỏi, trong nháy mắt Vương Hạo Nhiên cũng từ trong phòng đi ra.

Đêm qua Dương Dật đợi ở bên hành lang lâu như vậy, Vương Hạo Nhiên làm sao không phát hiện được?

Sau khi Dương Dật trở về phòng, ngồi đợi đến hừng đông, Vương Hạo Nhiên đều chú ý tới.

Gia hỏa này nhìn thấy Hứa Mộ Nhan vào gian phòng của mình, rõ ràng rất tức giận.

Vương Hạo Nhiên ngẫm lại một chút đã đoán ra tâm tư của hắn.

Dương Dật đây là chuẩn bị đến chỗ Úc Thi Tinh, vạch trần chuyện của mình và Hứa Mộ Nhan.

Làm sao Vương Hạo Nhiên có thể để hắn đạt được mục đích?

Một đêm đã qua, chuyện cần hoàn thành cũng nên hoàn thành, cũng là lúc kết thúc chuyến lộ trình này.

Vương Hạo Nhiên đi theo phương hướng của Dương Dật.

Úc Thi Tinh đi tới boong thuyền.

Dựa vào lan can bên cạnh, hít thở lấy không khí mát mẻ, ngắm nhìn cảnh biển.

Ngoại trừ Úc Thi Tinh ra thì boong thuyền còn có một ít người rải rác, họ cũng dậy sớm để ra hít thở.

Dương Dật đi tới bên cạnh Úc Thi Tinh.

Nghe được tiếng bước chân, Úc Thi Tinh nghiêng đầu nhìn, nhìn thấy Dương Dật.

Nhớ tới ánh mắt gia hỏa Dương Dật này nhìn mình trước đây, cảm giác có chút không thoải mái, bởi vậy muốn rời xa, chuẩn bị trở về phòng.

"Chờ một chút, Úc Thi Tinh, ta có một bí mật phải nói cho ngươi." Dương Dật lập tức gọi nàng lại.

"Ta không có hứng thú muốn biết." Úc Thi Tinh lãnh đạm đáp một tiếng.

"Là liên quan tới Vương Hạo Nhiên, cái đó không phải ngươi luôn hứng thú muốn biết sao?" Dương Dật nói.

Q @@@

Chương 730: Cá mập tới

Úc Thi Tinh dừng bước, nghi hoặc nhìn hẳn.

"Người muốn nói điều gì?" Úc Thi Tinh có chút hiếu kỳ.

Dương Dật không lập tức nói ra, mà là hỏi trước: "Nếu như ta không đoán sai, người và Vương Hạo Nhiên hẳn là quan hệ nam nữ nha?"

"Đúng thì thế nào." Úc Thi Tinh không có phủ nhận.

Dương Dật hôm qua đều nhìn thấy hành động của hai người, nói đối căn bản không có ý nghĩa.

"Vậy là người không biết, trừ người ra, hẳn còn có người khác. . ." Dương Dật đang muốn nói một mạch toàn bộ chuyện mình phát hiện tối hôm qua đều cho Úc Thi Tinh.

Nhưng mà, lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy bị một bàn tay vô hình đẩy một phát, thân thể bật ngã khỏi lan can.

Chỉ nghe phù phù một tiếng, Dương Dật đâm đầu xuống dưới đại dương.

Úc Thi Tinh kinh hô một tiếng, bám ở bên lan can nhìn thoáng qua, xuất phát từ lòng thiện lương, nàng lập tức la lên:

"Có người rơi xuống nước, ai đó mau tới đây."

Trên boong thuyền ngoại trừ một ít người hiếu kỳ đi tới quan sát, thế nhưng đây là đại dương, mặc dù có người biết bơi nhưng cũng không dám tùy tiện nhảy xuống cứu người.

Có người ném một cái phao cứu sinh xuống chỗ nước mà Dương Dật rơi, có người đề xuống cảnh báo, thông báo cho thủy thủ tới cứu người.

Vương Hạo Nhiên chậm rãi, men theo chỗ góc cua hành lang đi tới boong thuyền.

"Thì Tinh, có chuyện gì xảy ra?" Vương Hạo Nhiên đi tới bên người Úc Thi Tinh, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi nói.

"Tên Dương Dật kia không biết bị làm sao, hình như không đứng vững, cứ thế đột nhiên rơi xuống nước." Úc Thi Tinh trả lời.

Vương Hạo Nhiên "À" một tiếng, tỏ ra hiểu rõ.

"Thật là kỳ lạ, vì sao không thấy tiểu tử kia có hành động gì nữa?"

Xung quanh có người phát ra một giọng nói nghi ngờ.

Đây là đại dương, coi như là không biết bơi thì vẫn có thể trì hành động hoãn không ít thời gian đợi đám người tới cứu.

Thế nhưng sau khi Dương Dật rơi vào trong nước lại không có một chút động tĩnh.

"Boong thuyền cách mặt nước rất cao, sẽ không bị choáng nếu rơi trực tiếp vào trong nước chứ?"

"Ai biết được."

...

Giữa sân có người đang nghị luận.

Trên thực tế, Dương Dật không phải bị choáng mà là căn bản không

động đậy được.

Chỉ vì huyết vị trên mình bị chạm tới, dẫn đến thân thể không cách nào động đậy.

Bằng không, điểm kỹ năng sinh tồn khắp thân Dương Dật, sau khi rơi xuống đại dương, bản thân thừa sức hành động.

Có thể ở bên rìa du thuyền đi dọc theo cầu thang để leo lên du thuyền.

Giờ phút này tầm nhìn bị mặt nước ngăn trở, người bình thường không thấy rõ tình huống dưới nước.

Vương Hạo Nhiên có thấu thị nên không phải chịu loại hạn chế này.

Mở ra thấu thị xem xét, hắn nhìn thấy Dương Dật dưới nước.

Tuy lúc này Dương Dật không thể động đậy, nhưng vẫn có thể nín thở.

Sau khi hệ thống cầu sinh ở đảo hoang kích hoạt, năng lực bơi lội của Dương Dật trở nên siêu cường, trong đó bao gồm khả năng nín thở.

Hơn nữa bởi vì sức nổi của nước biển, Dương Dật rất nhanh đã tự động nâng lên, mặt mũi hướng lên trên trời.

Bởi vậy hít thở không còn bị nghẹt, chỉ cần chờ cứu viện là được.

Không hổ là nhân vật chính, bị mình âm một cái vẫn có thể tùy tiện thoát hiểm.

Nhưng Vương Hạo Nhiên đã có qua nhiều qua lại với nhân vật chính, biết nhân vật chính sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Điều này Vương Hạo Nhiên đã sớm chuẩn bị.

Lặng lẽ vung thuốc bột điều phối ra ngoài.

Mắt thường khó mà nhìn thấy thuốc bột, rất nhanh đã phiêu lạc vào trong mặt biển.

Khi các thủy thủ nhận được tin tức đã lập tức chạy tới, chuẩn bị xuống nước cứu người.

Nhưng mà đúng lúc này, xung quanh mặt biển bỗng nhiên xuất hiện những vây cá to lớn.

Chỉ thấy vây cá xẹt qua mặt biển, hướng về bên du thuyền cấp tốc bơi đến.

Hơn nữa những vây cá này, không chỉ một cái hai cái mà là mấy chục cái.

"Cá mập. . . Cá mập, là cá mập!"

"Gặp quỷ rồi, sao lại có nhiều cá mập như vậy?!"

Các thủy thủ chuẩn bị xuống nước cứu người, mắt thấy tình huống này, lá gan đều nhanh chóng bị hù dọa, nào dám trực tiếp xuống nước cứu người.

Trong lúc nhất thời, chỉ biết ở bên cạnh lan can cầu nguyện cá mập chỉ đi ngang qua thôi.

"Người trẻ tuổi, tuyệt đối không nên hành động loạn, nếu không sẽ bị cá mập xem thành mục tiêu công kích."

Một lão thủy thủ kinh nghiệm phong phú, nhắc nhở Dương Dật một tiếng.

Dương Dật vốn không thể cử động, cũng không nhìn thấy tình huống xung quanh, nhưng sau khi nghe thấy tiếng gọi âm ỉ thì hắn mới biết được xung quanh có cá mập, thế là sợ quá tè ra quần.

Hắn cảm thấy không thể hiểu nổi vì sao mình bị đẩy, rơi xuống đại dương, thân thể không thể động đậy.

Đủ loại tình huống quỷ dị khiến đầu óc Dương Dật mơ hồ.

Bây giờ lại xuất hiện cá mập.

Hiển nhiên tất cả những thứ này đều cực kỳ không bình thường.

Dương Dật rất muốn làm rõ ràng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Sau đó, hiện thực lại không cho hắn cơ hội.

Bên tai truyền đến âm thanh đồ vật gì đó cắt mặt nước ra kích thích sóng nước, khóe mắt quét qua, rất nhanh đã nhìn thấy một ít vây cá to lớn.

Trong lúc mơ hồ, bên cạnh có một khoang miệng to như chậu máu mở ra.

Một cỗ khí tức ác tâm khó người phả vào mặt khiến Dương Dật ngửi mà muốn ọe.

Nhưng Dương Dật căn bản không kịp cảm thụ tử tử.

Trên mặt nước xanh dương, màu đỏ nháy mắt lan tràn ra, nhuộm đỏ một vùng biển.

Mấy chục đầu cá mập du động ở trong vùng đỏ này, một cảnh khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Trên boong thuyền, một ít người nhát gan đã bị hù dọa đến hét lên.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Dương Dật bị cá mập xé xác, thu được 4500 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên thuận lợi thu hoạch một đợt ban thưởng.

Tựa ở trên lan can boong thuyền, mắt thấy một màn này, bọn họ không khỏi có chút đồng cảm với cái gia hỏa xui xẻo kia.

Nhưng bọn hắn đâu biết, tên gia hỏa được bọn hắn đồng cảm nếu không chết thì chiếc du thuyền này nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Chỉ khi Dương Dật chết, nội dung truyện không phát động được, chiếc du thuyền này mới sẽ không xảy ra chuyện.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, thuyền trưởng cũng nghe tin mà tới, đồng thời tra xét quản chế boong thuyền.

M @@@

Chương 731: Kết thúc lộ trình

gSau khi tra xét, phát hiện không biết vì sao thân thể của Dương Dật nghiêng một cái đã ngã xuống từ trên lan can.

Hiển nhiên, đây là một việc bất ngờ.

Trên thuyền có một ít khách du lịch, sau khi biết chuyện này, tâm

tình không khỏi nhận về một ít ảnh hưởng.

Vương Hạo Nhiên không muốn tiếp tục chuyến đi vô vị này, thuận thế nói với bọn người Tần Vận Hàn, trên thuyền xảy ra chuyện như vậy không phải là điềm báo tốt, thế là đề nghị mọi người trở về Thanh Linh.

Mấy người Tần Vận Hàn cũng không phản đối.

Chờ đến khi du thuyền đi tới một cái cảng, thuyền cũng cập bờ, đám người Vương Hạo Nhiên xuống du thuyền.

Sau đó, tại chỗ đó tìm một cái khách sạn ở lại, ngày kế tiếp ngồi tàu cao tốc trở về Thanh Linh.

Thực ra có thể đi máy bay thậm chí đi cái đó còn nhanh hơn.

Nhưng Vương Hạo Nhiên bởi vì chuyện của Dương Dật nên cẩn thận một chút, hẳn sợ lại gặp được một tên nhân vật chính hoang đảo.

Đi xu thuyền thời gian dài nên có rất nhiều cơ hội ngăn cản, nhưng máy bay bay ở trên trời, vậy thì không cách nào ngăn cản được.

Cuối cùng nhân vật chính hoang đảo sẽ phát động nội dung truyện chỉ đơn giản thông qua hai loại phương tiện giao thông, theo thứ tự là du thuyền và máy bay.

Tất nhiên, chắc sẽ có phương thức lưu lạc hoang đảo khác.

Nhưng trong ký ức Vương Hạo Nhiên chỉ biết có hai loại này.

Dù sao tránh đi đều đúng.

Vương Hạo Nhiên thậm chí hạ quyết tâm, về sau ra ngoài sẽ không đi máy bay.

Với bản sự của hấn hiện tại, cho dù gặp sự cố khi ngồi trên du thuyền hay các loại phương tiện giao thông khác vẫn có thể bình an vô sự.

Nhưng máy bay không giống với lúc trước.

Nếu xảy ra chuyện mà nói, từ trên cao rớt xuống, hai trăm năm chân khí đều vô dụng, hơn phân nửa là sẽ phải ngủ.

Nói cho cùng hấn chỉ là người tu võ, cũng không phải tu tiên, còn chưa đến mức hoàn toàn không thèm nhìn lực hút trái đất kia.

Trên cao tốc đường sắt cũng không gặp phải chuyện gì đặc biệt, đám người Vương Hạo Nhiên bình an về tới Thanh Linh.

Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan vì để thuận tiện, họ ở bên ngoài trường thuê một căn nhà được thiết kế xa hoa.

Tần Vận Hàn vốn là nữ nhi nhà giàu, căn bản không thiếu tiền.

Hứa Mộ Nhan trở thành đại bá chủ siêu cấp Vương giả, chưa tính những món quà mà Vương Hạo Nhiên tặng, thu nhập một tháng của nàng đã có gần ngàn vạn, chính là một tiểu phú bà.

Gánh nặng tiền thuê nhà của hai người căn bản không có một chút vấn đề.

Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh tạm thời ở trong kí túc xá của trường học.

Thế nhưng Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan cũng chuyển Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tịnh ra ngoài trường để ở cùng nhau.

Tần Vận Hàn và Mục Chiêu Chiêu quen nhau từ lâu nên không cần phải nói, còn Hứa Mộ Nhan và Ôn Tịnh vốn là bạn thân.

Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tĩnh thản nhiên đồng ý.

Chỉ là ra ngoài trường ở phải xin trường học.

Sau khi yêu cầu được cấp phép mới có thể dọn ra ngoài.

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết những chuyện này, tuyệt không bối rối.

Dù sao Úc Thi Tinh không vào ở là được rồi.

Nói thật, khả năng Úc Thi Tinh vào ở giống như không tồn tại.

Suy cho cùng, nhà Úc Thi Tinh ở ngay gần đại học Thanh Linh, không có lý do nào để chuyển vào phòng ốc của mấy người Tần Vận Hàn.

Sau khi trở lại Thanh Linh, Mục Chiêu Chiêu và Ôn Tĩnh về kí túc xá trường học.

Úc Thi Tinh trở về nhà.

Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan trực tiếp đi về phòng ốc ngoài trường.

"Nửa đêm chuẩn đi chơi vui hả?"

Sau khi về đến nhà, Tần Vận Hàn cuối cùng cũng nói ra lời cất giấu trong lòng với Hứa Mộ Nhan.

"Người đang nói gì vậy?" Hứa Mộ Nhan giả bộ như mình không hiểu.

"Còn giả bộ, người cho rằng ta không biết đêm đó người ở trên du thuyền, nửa đêm lén lút đi ra ngoài sao? Còn có lời nói của người,

người nói người hành động bất tiện là vì trật chân, người cảm thấy ta sẽ tin loại lời này sao?" Tần Vận Hàn dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng.

Mặt Hứa Mộ Nhan đỏ tới mang tai, biết không còn cách nào giả bộ thì dứt khoát thừa nhận nói:

"Xin người, quyền thế của chúng ta ngang nhau nha, người có thể đi tìm hắn, sao ta không thể tìm hắn?."

Tần Vận Hàn cũng không tức giận, hoàn toàn chỉ là muốn trêu chọc Hứa Mộ Nhan mà thôi, sau khi nghe nàng thừa nhận, ranh mãnh mà hỏi:

"Có cảm nghĩ gì?"

Hứa Mộ Nhan một mặt cổ quái. Bộ xem điện ảnh và đọc sách hay sao mà hỏi có cảm nghĩ gì. . .

"Đâu phải người chưa từng thử qua, người nói xem ta có cảm nghĩ gì." Hứa Mộ Nhan gửi cho nàng một sự xem thường.

"Thuốc ta dùng lần trước còn lại một ít, có cần hay không?" Tần Vận Hàn cười hỏi.

"Thuốc gì?" Hứa Mộ Nhan nghi hoặc.

Tần Vận Hàn không có trả lời mà là một chuyển đi về gian phòng của mình, cầm một bình dược cao đi ra, cười quái dị đưa cho Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan có chút ngờ vực, nhận lấy rồi nhìn qua công hiệu và tác dụng.

"Tiêu sưng, giảm đau. . ."

Sau khi liếc qua nét chữ trước mặt, Hứa Mộ Nhan nháy mắt đã hiểu.

Có chút xấu hổ, muốn vớt được cao lại cho Tần Vận Hàn nhưng động tác tiến hành được một nửa thì bỗng nhiên dừng lại.

Nói thật, nàng kỳ thực rất cần.

Lúc trước vì đang đi đường nên không tiện ghé mua, một mực chống đỡ.

Hứa Mộ Nhan cầm được cao trở về gian phòng của mình.

"Ha ha, có cần giúp một tay hay không?" Tần Vận Hàn nhìn bóng lưng của nàng cười hỏi.

Hứa Mộ Nhan không có trả lời, thẳng tay đóng cửa lại.

Tuy Tần Vận Hàn nói đúng, không sớm thì muộn sẽ phải thẳng thắn đối mặt với nhau.

Nhưng ít ra, vẫn phải cho nàng một ít thời gian để chuẩn bị chứ.

Nàng nào giống như Tần Vận Hàn, có quá nhiều trải nghiệm phong phú đến cả mặt cũng không cần.

Tất nhiên, loại không biết xấu hổ này, hoàn toàn là do ở trước mặt "Tỷ muội" là nàng mà thôi.

Tần Vận Hàn ở bên ngoài vẫn rất nghiêm chỉnh, sẽ không nói càn nói bậy.

Một bên khác.

Vương Hạo Nhiên trở về biệt thự của mình.

Phùng An Na lại không thấy đâu, đoán chừng là đi tìm Tổng Chỉ Hủy

rồi.

Phượng Huyền Tố cũng đi đâu mất, không biết là ở chỗ nào.

Ninh Ngạo Tuyết thì đang luyện công ở hoa viên.

Vương Hạo Nhiên không đi làm phiền, nhẹ nhàng trở về đại sảnh.

Mới vừa ngồi xuống trên ghế sofa ở đại sảnh, Lục Hân Di đã gọi điện thoại tới.

F @@@

Chương 732: Kế Hoạch Của Lục Bắc Ca (1)

x"Ta xin nhận lỗi với mọi người Cố Ngữ Nhu của người rồi, hơn nữa còn đề cử kịch bản này viết cho đại đạo diễn." Lục Hân Di nói trong điện thoại:

"Vị đạo diễn lớn kia rất hài lòng kịch bản, chuẩn bị đóng phim, còn lôi kéo các nhà đầu tư lớn, nhìn xem chẳng bao lâu, sau chuyến này mọi người sẽ nổi tiếng."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được lời nói của Lục Hân Di, lập tức như có điều suy nghĩ.

Nhân vật chính cơ hồ không phải một bình hoa đơn thuần, đều sẽ có một môn kỹ năng cực kỳ xuất sắc.

Kỹ năng này của Cố Ngữ Nhu hẳn là viết kịch bản, cái này có móc nối với chuyên ngành ngôn ngữ văn mà nàng học.

Cố Ngữ Nhu viết kịch bản, bị đạo diễn trúng ý, đồng thời còn kéo được nhà đầu tư lớn, rất có thể lại phát động nội dung truyện gì đó.

"Vị đạo diễn kia là ai? Là nam hay nữ vậy?" Vương Hạo Nhiên hỏi thăm.

"Là một vị nữ đạo diễn chuyên quay điện ảnh tình yêu, tên là Trương Ly. Nàng quay điện ảnh tình yêu, quay bộ nào thì y như rằng bộ đó hot, còn nhận về không ít giải thưởng dành cho đạo diễn. Nhất là hồi trước có quay một bộ điện ảnh tình yêu, thu về gần mười ức từ phòng bán vé, đã lãng xê cho siêu sao Thẩm Dịch Tinh." Lục Hân Di nói.

Vừa nhắc tới diễn viên điện ảnh Thẩm Dịch Tinh, Vương Hạo Nhiên không khỏi nhớ tới lúc trước liên tục chạy xô, xem cái bộ phim kia ba lần, xem chút nôn mửa.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên đối với vị đạo diễn lớn Trương Ly này, thật sự không hiểu rõ chút nào.

"Tuổi tác vị Trương Ly này thế nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chừng bốn mươi tuổi." Lục Hân Di trả lời.

Vương Hạo Nhiên lập tức kinh nghi.

Các nữ nhân vật phản diện, nguyên do nhằm vào nhân vật chính nữ tần, bình thường đều đến từ hai nguyên nhân.

Thứ nhất là bởi vì nam chính, thứ hai là bởi vì sự tài hoa hoặc dung mạo của nhân vật chính nữ tần.

Đạo diễn và biên kịch căn bản không xung đột, mà Trương Ly hơn bốn mươi tuổi cũng là bà hoàng kiểm, không đến mức ganh đua với một nữ sinh hai mươi mấy tuổi.

Xem ra Trương Ly này hơn một nửa đã không phải phản diện, chỉ là một vai phụ, thậm chí khả năng cao còn là quý nhân yêu thích Cố Ngữ Nhu.

Vương Hạo Nhiên đổi góc độ suy nghĩ, đột nhiên hỏi:

"Mới nãy người nói có nhà đầu tư lớn, là ai vậy?"

"Công ty điện ảnh và truyền hình Bắc Ca." Lục Hân Di nói.

"Công ty điện ảnh và truyền hình Bắc Ca?"

Sau khi nghe được Lục Hân Di nói tên công ty này, Vương Hạo Nhiên không khỏi nhớ đến một người, đó chính là tổng tài công ty ảnh thị Bắc Ca Lục Bắc Ca.

Lục Bắc Ca được thiết lập là tổng tài bá đạo trong sáng văn nữ tần.

Nếu như không phải hấn phá hủy năng lực nam nhân của Lục Bắc Ca từ sớm, Lục Bắc Ca đầy thành công Cố Ngữ Nhu thì hấn chính là nam chính trong nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu.

Nhưng bây giờ lại chỉ có thể là một vai phụ, hoặc là nói chính xác một chút, hiện tại là một phản phái.

Trước mắt Lục Bắc Ca bởi vì cừu hận nên mới muốn trả thù Cố Ngữ Nhu, nhưng phần cừu hận này chưa được phát tiết.

Bây giờ nhìn xem, bởi vì phần cừu hận này, Lục Bắc Ca rất có thể là từ thân phận nam phụ chuyển thành thân phận phản phái.

Bình thường trong nội dung truyện nữ tần loại phản phái tổng tài bá

đạo như Lục Bắc Ca, tuyệt đối là boss, có khả năng kéo nội dung truyện ra rất dài.

Nhưng cấp bậc của Vương Hạo Nhiên quá cao, muốn đối phó với tên Lục Bắc Ca này, đó chính là chuyện thoải mái thêm vui sướng.

Chỉ là nếu len lén giải quyết Lục Bắc Ca thì thu hoạch tương đối nhỏ.

Phải kết thúc nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu, không đơn giản chỉ là giải quyết tất cả phản phái, còn phải làm đầy độ thiện cảm của Cố Ngữ Nhu.

Nếu không, làm sao đến đại kết cục?

Bởi vậy, chuyện này nhất thiết phải để Cố Ngữ Nhu biết đây là mình đang giúp nàng giải quyết phiền toái.

Vương Hạo Nhiên hàn huyên một lát với Lục Hân Di rồi cúp điện thoại.

Bên Cố Ngữ Nhu có Thiều Oản Oản trông chừng, hẳn cũng không lo lắng sẽ có chuyện xảy ra.

Chỉ là lặng lẽ đợi nội dung truyện phát triển tiếp, sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

Công ty ảnh thị Bắc Ca, trong văn phòng giám đốc.

Lục Bắc Ca nhìn một phần hợp đồng đầu tư trên bàn công tác, trong mắt có hào quang không ngừng lấp lóe.

Lần trước gọi Cố Ngữ Nhu lừa nàng đến văn phòng, không thể làm gì với nàng, bởi vậy mà khiến Lục Bắc Ca phát hiện thân thể mình dị

thường.

Sau một đoạn thời gian, tự mình đi tìm bác sĩ chữa trị.

Sau khi chữa trị một thời gian lâu như vậy rồi mà hoàn toàn không có một chút hiệu quả.

Đối với một nam nhân việc này quả thực là một đả kích quá lớn.

Nhưng trong lòng Lục Bắc Ca vẫn tồn tại ý nghĩ dùng loại phương thức kia để trả thù Cố Ngữ Nhu, đồng thời không bỏ đi được.

Tuy không có năng lực, nhưng vẫn có những phương thức khác để bắt nạt Cố Ngữ Nhu.

Lúc vô tình đã biết được Cố Ngữ Nhu viết một phần kịch bản được đạo diễn lớn nhìn trúng, lập tức dùng nhiều tiền đầu tư một trận.

Tính toán, mượn chuyện này hẹn Cố Ngữ Nhu đi ra.

Tất nhiên, bởi vì lần trước mà Cố Ngữ Nhu có phòng bị đối với hắn, tất nhiên không thể tùy tiện ra mặt.

Bởi vậy, Lục Bắc Ca quyết định tìm một "Người phát ngôn" .

Thùng thùng.

Bên ngoài phòng làm việc vang lên tiếng đập cửa.

Ánh mắt của Lục Bắc Ca thu về từ hợp đồng đầu tư trên bàn, nhìn về phía cửa phòng làm việc, nói một tiếng "Vào đi" .

Cửa ứng thanh đẩy ra, một nữ nhân đeo giày cao gót vắn eo đi đến.

Nữ nhân này hai mươi tuổi, vóc dáng uyển chuyển, điểm bộ mặt cũng cao vô cùng, tràn đầy một loại mị lực mỹ nhân đặc biệt đô thị.

"Ca, gọi ta đến lại có chuyện gì?" Nữ nhân nhìn chăm chú gương mặt đẹp trai của Lục Bắc Ca, đáy mắt có vẻ si mê, mở miệng hỏi thăm một chút.

Lục Bắc Ca đọc hiểu ánh mắt nàng, theo bản năng nhú nhú mày.

Nữ nhân trước mắt này là muội muội cùng mẫu thân khác phụ thân của hắn, tên là Thôi Vũ Đồng.

Thôi Vũ Đồng tồn tại một loại tình cảm vi phạm đối với hắn.

Lục Bắc Ca đã biết điểm này từ sớm, nhưng vẫn luôn tránh né, thậm chí đã thuyết phục nàng.

Nhưng cũng tiếc là khuyên như thế nào Thôi Vũ Đồng đều không nghe.

M @@@

Chương 733: Kế Hoạch Của Lục Bắc Ca (2)

κLục Bắc Ca rất bất đắc dĩ đối với vấn đề này, bởi vậy ngày trước đều cố gắng tránh Thôi Vũ Đồng.

Nhưng hiện tại hắn làm chuyện này, không thể truyền đi, nếu để người ngoài đi làm thì hắn thực sự không yên lòng.

Mà Thôi Vũ Đồng tuyệt đối sẽ giữ kín, không thể bán đứng hẳn.

"Ta có một số việc muốn người đi làm một chút." Lục Bắc Ca lờ mờ mở miệng nói.

"Làm chuyện gì?" Thôi Vũ Đồng nói.

"Có liên quan với Cố Ngữ Nhu." Lục Bắc Ca thăm dò nói.

Thôi Vũ Đồng lập tức có chút giật mình.

Nàng biết đến ân oán trước đây của Lục Bắc Ca với Cố Ngữ Nhu.

"Ca, người nói thẳng đi, mặc kệ người muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ giúp người đi làm, dù cho là mất đi tính mạng ta cũng sẽ không chút do dự." Trong ánh mắt của Thôi Vũ Đồng lóe ra thần thái si mê cuồng nhiệt.

Lục Bắc Ca nhìn thấy thì âm thầm nhíu mày, trong lòng dị ứng vô cùng, nhưng lại cần Thôi Vũ Đồng đi làm việc giúp mình, bởi vậy không khuyên giải nàng.

Trong lòng tính toán, chờ xong chuyện với Cố Ngữ Nhu, lại nói cần thận với nàng một chút.

Thu hồi nỗi lòng, Lục Bắc Ca lập tức đem kế hoạch của mình nói ra.

"Ca, sau khi Cố Ngữ Nhu mất đi năng lực phản kháng, người dự định làm cái gì đối với nàng, là muốn. . ." Thôi Vũ Đồng nghi ngờ hỏi.

"Ta chỉ muốn nhục nhã nàng một phen mà thôi, không dự định trực tiếp làm cái kia với nàng." Lục Bắc Ca không có mặt mũi nói mình mất đi năng lực.

Thôi Vũ Đồng nghe xong, thậm chí mang theo oán khí nói: "Vậy đến

lúc đó ta có thể giúp một tay, Cố Ngữ Nhu kia quá ghê tởm, trước đây ỷ là nữ nhi nhà giàu mà coi thường ca ca người như thế, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho nàng."

Lục Bắc Ca gật đầu một cái, cũng không phản đối.

Nữ nhân Cố Ngữ Nhu đáng giận này, đối phó với nàng thế nào cũng không quá đáng.

Sau khi thương lượng một lát, Thôi Vũ Đồng gọi một cuộc điện thoại cho đạo diễn Trương Ly.

Đại học sư phạm.

Tâm tình Cố Ngữ Nhu cực kì tốt.

Nàng vốn không ôm gì hi vọng với phần kịch bản kia, nhưng Lục Hân Di lại đi giới thiệu, dĩ nhiên được đạo diễn lớn Trương Ly quan tâm.

Cố Ngữ Nhu lấy điện thoại di động ra, rất muốn gọi một cuộc điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

Mặc dù việc này là Lục Hân Di dẫn đường, nhưng cuối cùng vẫn do Vương Hạo Nhiên.

Nếu không thì Lục Hân Di kia sẽ không thay đổi thái độ.

Thế nhưng chần chờ một lúc lâu, Cố Ngữ Nhu vẫn không thể gọi cuộc điện thoại này.

Bởi vì cảm thấy một khi gọi cuộc điện thoại này thì thật giống như đã bỏ sự kiêu ngạo của mình.

Ngay lúc Cố Ngữ Nhu đang do dự, điện thoại bỗng nhiên có cuộc gọi.

Cố Ngữ Nhu vui vẻ, theo bản năng cho là Vương Hạo Nhiên gọi đến.

Nhưng sau khi thấy rõ, mới phát hiện là đạo diễn lớn gọi đến.

Lúc trước được Lục Hân Di tiến cử, nàng và Trương Ly đã gặp mặt nhau, tất nhiên đã trao đổi phương thức liên lạc với Trương Ly.

"Trương đạo diễn người khỏe." Cố Ngữ Nhu nghe điện thoại, khách khí chào hỏi.

"Có rảnh không? Ta muốn nói chuyện về kịch bản với người, thuận lợi để người gặp người đầu tư một lần." Trương Ly nói ngay vào điểm chính.

"Vị đầu tư kia là ai?" Cố Ngữ Nhu nghi ngờ hỏi.

"Tên là Thôi Vũ Đồng, là đến từ. . . đến từ một công ty điện ảnh." Trương Ly nhớ lại căn dặn của Thôi Vũ Đồng, vì vậy mà không nói ra tên công ty.

Cố Ngữ Nhu nghe được tên kia, liền biết đây là một vị phái nữ, lập tức không có cảnh giác, trả lời:

"Trường học nghỉ rồi, ta đang rảnh rồi."

"Vậy thì được, hiện tại ta còn có chút chuyện phải bận rộn, chúng ta hẹn chỗ đi, buổi tối thì gặp mặt. Cần ta phái người đến đón người không?" Trương Ly nói.

"Không cần, đến lúc đó ngài nói địa chỉ cho ta là được, ta sẽ tự đến." Cố Ngữ Nhu nói.

Lúc chiều, Vương Hạo Nhiên đi đến tác giả thôn nhìn Dương Tĩnh Uyển một chút, thuận tiện lại xem Lục Hân Di, đầy đủ lợi dụng thời gian.

Lúc chạng vạng tối, nhận được điện thoại của Tống Trinh Vũ.

Tống Trinh Vũ thi đậu nghiên cứu sinh, muốn mời hẳn ăn cơm chiều.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên nhiệt tình đồng ý.

Lúc Tống Trinh Vũ vội vàng thi nghiên cứu, bởi vậy mà không đi làm phiên năng, sợ làm phiên năng học tập.

Hiện tại đã thi nghiên cứu xong, cũng là thời điểm nên phát triển một chút nhỉ?

"Vậy thì gặp ở nhà hàng Úc Giang Nam, ta đặt phòng xong rồi." Tống Trinh Vũ nói trong điện thoại.

"Xa hoa như vậy, phát tài rồi hả?" Vương Hạo Nhiên kinh dị một chút.

Lần trước hẳn đã ăn ở nhà hàng này với Mộ Nam Chi, tiêu phí không thấp, mà phương diện kinh tế của Tống Trinh Vũ cũng không phải rất dư dả.

"Ta viết một phần luận văn, được trả công mấy vạn khối, có tiền thanh toán, không nên lo lắng nữa." Tống Trinh Vũ cười nói.

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới chợt hiểu, "Vậy một lát nữa gặp."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên bắt đầu đeo giày.

"Hẹn nữ sinh à?" Lục Hân Di ở bên cạnh nghe hẳn nói chuyện, ranh mãnh mà hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu.

Độ thiện cảm của Lục Hân Di đã đầy, vô cùng khoan dung rộng lượng, chỉ là hi vọng có thể có một vị trí trong lòng Vương Hạo Nhiên mà thôi, cũng không bắt buộc đối với cái khác.

"Vậy người đi đi, có thời gian nhớ đến chỗ ta đây." Lục Hân Di nhu hòa nói.

"Tất nhiên." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, sau đó nhắc nhở: "Ta rất thân với Dương Tĩnh Uyển ở bên cạnh nhà người. Có cơ hội thì người có thể làm quen với nàng một chút."

Lục Hân Di sửng sốt một chút, một lúc mới phản ứng lại, nhưng mà cũng không có ý quở trách, ngược lại ân cần nói: "Người phải giữ gìn thân thể đây."

"Kết bằng hữu với nàng là được, nhớ không nên nói lung tung." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

"Yên tâm đi, ta hiểu." Lục Hân Di nói.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, thơm nàng một cái, xem như là ban thưởng vì nàng ngoan như thế, rồi lập tức rời khỏi.

Lái xe đi về hướng nhà hàng Úc Giang Nam.

Dọc đường.

Thiều Oản Oản bỗng nhiên gọi điện thoại đến, nói là Cố Ngữ Nhu có hẹn đi đến nhà hàng Úc Giang Nam.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, trong lòng hơi động, thầm nghĩ khả năng là nội dung truyện phát động.

Nhưng chỗ bây giờ mình đi đến nhà hàng Úc Giang Nam, nên cũng không chậm trễ chuyện gì.

κ @@@

Chương 734: Bữa Tiệc

sChỉ là có thể phải chú ý một chút, không nên để cho Cố Ngữ Nhu nhìn thấy mình với Tống Trinh Vũ gặp mặt ăn cơm.

Sau khi đi đến ngoài cửa lớn nhà hàng Úc Giang Nam, Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị, quét trước, tìm đến vị trí của Cố Ngữ Nhu.

Chỉ thấy lúc này nàng đang ở trong phòng ăn cùng với một nữ tử trung niên, đang nói một ít chuyện liên quan đến kịch bản.

Rất rõ ràng, nữ tử trung niên kia là đạo diễn Trương Ly.

Nhưng mà đã đến giờ cơm lại chưa gọi món ăn.

Chẳng lẽ đang chờ người nào?

Vương Hạo Nhiên suy đoán một chút, một bên chú ý động tĩnh trong phòng ăn của Cố Ngữ Nhu, một bên đi về hướng phòng ăn Tống Trinh Vũ đã nói.

Đẩy cửa ra đi vào, lại phát hiện, ngoại trừ Tống Trinh Vũ ra còn có một khuôn mặt quen thuộc.

Kỷ Thủy Dao rõ ràng cũng ở đây.

Vương Hạo Nhiên ngờ ngác một chút, nhanh chóng lại cảm thấy đây là hợp tình lý.

Kỷ Thủy Dao là lão sư của Tống Trinh Vũ.

Tống Trinh Vũ thi đậu nghiên cứu sinh, Kỷ Thủy Dao tất nhiên cũng sẽ có công lao không thể bỏ qua. Đã mời mình ăn cơm, tất nhiên cũng sẽ mời Kỷ Thủy Dao.

"Lục tử khỏe, Trinh Vũ tử khỏe." Vương Hạo Nhiên khách khí chào hỏi một tiếng.

"Lục tử?" Tống Trinh Vũ nghe được cái chức vị này, lập tức nghi ngờ một chút.

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới ý thức được nói sai, vội vàng nói: "Ta nhận đại tử của nàng làm tử tử, nàng xếp hạng thứ sáu, tất nhiên phải gọi nàng là lục tử."

Kỷ Thủy Dao nghe xong, lập tức ném đi ánh mắt nghi hoặc với Vương Hạo Nhiên.

Gọi nàng là lục tử, rõ ràng là bởi vì quan hệ của hắn với Vi Vi, tại sao lại nói đến đại tử?

Vương Hạo Nhiên hướng về Kỷ Thủy Dao nháy mắt một cái.

Kỷ Thủy Dao hiểu ý, cũng không nói thêm gì với Tống Trinh Vũ, nhưng trong lòng lại không khỏi hoài nghi, Vương Hạo Nhiên có ý Tống Trinh Vũ, không kìm nổi có chút chán nản.

Mình cũng rất xinh đẹp mà, tại sao lại không thấy người có ý với ta nhỉ?

"Thì ra là vậy." Tống Trinh Vũ nghe được Vương Hạo Nhiên giải thích, cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu thu xếp gọi món ăn.

Vương Hạo Nhiên cũng không quan tâm lắm đối với các loại đồ ăn, quan tâm là có rượu hay không.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đều biểu thị không uống, Vương Hạo Nhiên lại đề nghị nói, lúc vui vẻ như vậy không gọi bình rượu chúc mừng sao được?

Tống Trinh Vũ cảm thấy có chút đạo lý, tất nhiên cũng sẽ gọi, nhưng mà biểu thị không thể uống rượu có số độ quá cao.

Vương Hạo Nhiên chỉ có thể gọi một bình rượu đỏ, nhưng gọi loại có nồng độ đặc biệt lớn.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ không hiểu rượu, căn bản không phát hiện điểm này.

Trong lúc chờ đợi thức ăn được mang lên, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn tình huống bên chỗ Cố Ngữ Nhu, đồng thời chú ý đến cửa nhà hàng, phải chăng có thân ảnh quen thuộc.

Chỉ một lúc sau, quả nhiên đã nhìn thấy một gương mặt quen đi đến.

Đó là một đôi nam nữ trẻ tuổi, trong đó nam tử chính là giám đốc bá đạo Lục Bắc Ca, dáng dấp nữ tử kia lạ lẫm, Vương Hạo Nhiên chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng lúc này, hai người đang nói với nhau một ít chuyện.

Vương Hạo Nhiên đoán được từ cách gọi của hai người, nữ tử kia là muội muội của Lục Bắc Ca.

Nhưng không biết có phải có ảo giác hay không, Vương Hạo Nhiên chung quy cảm thấy lúc nữ tử kia nói chuyện với Lục Bắc Ca thì ánh mắt nhìn Lục Bắc Ca có chút kỳ quái.

Loại ánh mắt tương tự kia khá giống với ánh mắt của đám người Khâu Thiển Vi, Tần Vận Hàn nhìn hắn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không dám chắc, dự định tiếp tục quan sát một chút.

Lục Bắc Ca với nữ tử kia đi vào trong nhà hàng, nói chuyện với nhau một lát, rồi chia đường mà đi. Người đi trước vào một phòng ăn không người, người đi sau đi vào phòng ăn có Cố Ngữ Nhu.

Sau khi Trương Ly ở trong phòng thấy được, lập tức đứng dậy chào hỏi, giới thiệu cho Cố Ngữ Nhu một chút.

Vương Hạo Nhiên "Nhìn" các nàng nói chuyện với nhau, biết được nữ tử kia tên là Thôi Vũ Đồng. Lập tức cảm thấy nghi hoặc một chút, Lục Bắc Ca với Thôi Vũ Đồng không cùng họ, tại sao lại là huynh muội nhỉ?

Trong đầu toát ra sự nghi ngờ này, nhưng nhanh chóng nghĩ đến, khả năng là hai người gây dựng lại gia đình.

Thật giống như lần trước Vương Hạo Nhiên dùng lý do này đi lừa Lục Hân Di, nói mình với Cố Ngữ Nhu là huynh muội.

Hoặc là nói, hai người là biểu huynh muội.

Nhưng cụ thể là loại nào cũng không quan trọng lắm, dù sao không có quan hệ gì với mình.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục quan sát.

Sau khi Trương Ly giới thiệu cho Cố Ngữ Nhu một chút thì nàng vội

vàng chào hỏi Thôi Vũ Đồng.

Thôi Vũ Đồng nhìn như rất nhiệt tình, Cố Ngữ Nhu cũng hoàn toàn không có cảnh giác.

Trương Ly gọi phục vụ viên đến để gọi món ăn.

Sau khi gọi đồ ăn xong, Thôi Vũ Đồng biểu thị lại gọi một bình rượu đỏ.

Trương Ly thường thường xã giao, tất nhiên không sao đối với cái này, Cố Ngữ Nhu biểu thị mình không biết uống rượu.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi có chút cổ quái.

Rõ ràng Thôi Vũ Đồng kia không có ý tốt, ngược lại có một chút tương tự với mình. . .

Quả nhiên là mạch suy nghĩ của phản phái có một chút tương đồng.

Cố Ngữ Nhu là một học sinh đang học, làm sao có thể là đối thủ của loại người có chức trận giao tiếp như Thôi Vũ Đồng, sau khi nói hai ba câu, Cố Ngữ Nhu bắt đắ dĩ đồng ý, đổi giọng nói lát nữa mình chỉ uống một chút.

Tất nhiên, phần lớn nguyên nhân Cố Ngữ Nhu sẽ đồng ý là bởi vì cảm thấy người chỗ này đều là nữ nhân, vì vậy mà không có nhiều sự cảnh giác.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng, nữ nhân trước mặt này là muội muội của Lục Bắc Ca.

Chỉ sau một chốc lát, bàn bên chỗ Vương Hạo Nhiên bắt đầu dọn thức ăn lên, rượu đỏ cũng được mang lên.

Thu hồi một ít lực chú ý từ bên phòng Cổ Ngữ Nhu, Vương Hạo Nhiên lập tức đổ đầy ba chén rượu đỏ, chia hai ly cho Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ.

"Người rót nhiều như vậy làm gì, ta không uống được." Tống Trinh Vũ vội vàng nói.

"Ta cũng vậy, cơ hồ không uống rượu." Kỷ Thủy Dao cũng nói theo.

"Rượu đỏ mà thôi, không có số độ, giống như đồ uống bình thường thôi." Vương Hạo Nhiên trấn an một chút, chọt bưng chén rượu lên, làm bộ muốn cùng hai người chạm cốc.

J @@@

Chương 735: Trúng Chiêu (1)

D"Lên, cạn ly."

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ thấy thế, cũng là bất đắc dĩ nâng ly lên.

Sau khi chạm cốc, Vương Hạo Nhiên đi đầu uống một hớp lớn.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ mỗi người nhấp một miếng nho nhỏ, nhận nhịp đều biểu thị không quá ưa thích của rượu đỏ.

Wương Hạo Nhiên không rầu rĩ vấn đề này với các nàng, xem như

không nghe được, ăn một chút đồ ăn, lại nâng chén lên lần nữa.

"Ta thật sự không thích uống rượu, người vẫn cứ uống đi." Kỷ Thủy Dao liền vội vàng khoát tay nói.

"Rượu đồ thẩm mỹ dưỡng nhan sắc, uống chút không chỗ xấu nào, khó có được lúc vui vẻ như thế này." Vương Hạo Nhiên khuyên.

Kỷ Thủy Dao nghe được mấy chữ "Thẩm mỹ dưỡng nhan", ánh mắt hơi sáng một chút, lập tức cũng không thể kháng cự uống rượu đồ. Bưng chén rượu lên.

Wương Hạo Nhiên nhìn về phía Tống Trinh Vũ còn không có động tác, nói:

"Trinh Vũ tử, người nhìn trong ly người còn có nhiều rượu như vậy, người chẳng lẽ không uống sao? Thế thật là lãng phí, hay là người muốn cho ta uống. Nhưng mà người vừa mới uống một ngụm, bên trong có nước miếng của người. Chẳng lẽ người muốn cho ta uống người. . ."

"Được rồi, ta uống ta uống." Tống Trinh Vũ có chút lúng túng, càng không muốn lãng phí, vội vã ngăn lại Vương Hạo Nhiên nói tiếp.

Wương Hạo Nhiên tính kế thành công, tiếp tục chạm ly uống rượu với Kỷ Thủy Dao và Tống Trinh Vũ.

Một tới hai đi, Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đều không thể nào kháng cự uống rượu đồ.

Không bao lâu, bởi vì một ít men say dâng lên mà trên gương mặt tuyết trắng của hai người đều hiện lên đỏ hồng, ánh mắt cũng biến thành ngật nước có chút mê ly.

"Kỷ giáo sư, ta có thể thi khoa nghiên cứu nhanh như vậy đều dựa vào người dạy đấy." Tống Trinh Vũ có chút say, tâm tình đang cuộn

cuộn, chân thành tha thiết hướng về Kỷ Thủy Dao nói.

"Tổng tử tử, lời này của người nói quá rồi, đây là bởi vì người thông minh, năng lực tiếp nhận kiến thức rất nhanh." Kỷ Thủy Dao trả lời.

"Không, nếu không có người hướng dẫn, ta có năng lực tiếp nhận nhanh như thế nào đi chăng nữa cũng không có khả năng thi đậu nhanh như vậy." Tống Trinh Vũ kiên trì nói.

"Tổng tử tử, chủ yếu vẫn là người thông minh." Trên gương mặt nghiêm túc ngày bình thường của Kỷ Thủy Dao, hiện lên nụ cười.

"Không nói những thứ này, trăm từ vạn chữ đều ở trong chén rượu này." Tống Trinh Vũ có chút hết từ, dứt khoát trực tiếp nâng chén.

Kỷ Thủy Dao cũng nâng chén theo.

Oành.

Sau khi vang lên một tiếng chạm cốc thanh thúy, Tống Trinh Vũ từ lòng cảm kích, trực tiếp uống một hơi cạn sạch rượu đổ trong ly.

Lúc đầu Kỷ Thủy Dao chỉ tính toán uống một ngụm nhỏ, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này, cảm thấy thế này cực kỳ không lễ phép. Bởi vậy cũng uống hết toàn bộ rượu đổ trong ly.

Vẻ đỏ hồng trên mặt càng sâu một ít.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh thấy, không kìm nổi cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc hai người gặp mặt lần đầu, bởi vì vấn đề xưng hô như thế nào mà có chút rầu rĩ.

Lúc ấy Vương Hạo Nhiên nửa đùa nửa thật mà nói các nàng theo tuổi mà gọi.

Vừa nghe các nàng nói chuyện với nhau, bây giờ hình như thật đúng là theo tuổi mà gọi.

"Đến, ta rót đầy cho các người." Vương Hạo Nhiên rất niềm nở, thêm đầy rượu cho ly rượu cạn của hai người.

Không biết có phải hai người uống đến mê rồi hay không, dĩ nhiên cũng không phản đối.

Một bình rượu đổ nhanh chóng đến đáy.

Vương Hạo Nhiên lại gọi một bình ngay lập tức. Vừa uống rượu với hai người, vừa nhìn tình huống bên chỗ Cố Ngữ Nhu.

Quả nhiên như hần dự đoán, Cố Ngữ Nhu hoàn toàn bất đắc dĩ, uống một ly lại một ly, trên mặt tuyết trắng, tràn đầy ý đồ, có chút mơ mơ màng màng.

Nhìn tình huống này, ngay cả Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ cũng không bằng, tửu lượng quả thực kém cỏi muốn chết.

Uống mấy ly rượu đổ thôi mà đã thành như vậy.

Tất nhiên, cũng có thể là Thôi Vũ Đồng bí mật hạ độc trong chén rượu của Cố Ngữ Nhu.

Cuối cùng phần lớn lực chú ý của Vương Hạo Nhiên đặt ở bên bữa tiệc của mình, cũng không cần thận nhìn chăm chăm động tĩnh bên chỗ Cố Ngữ Nhu.

Thôi Vũ Đồng mang mục đích đặc thù, sau khi nhìn thấy Cố Ngữ Nhu có không ít men say thì mau chóng kết thúc bữa tiệc.

Thôi Vũ Đồng biểu thị mình sẽ đưa Cố Ngữ Nhu trở về, Trương Ly bị đuổi đi.

Mà ngay lúc Trương Ly đi không lâu, Thôi Vũ Đồng lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn đi.

Không lâu sau, Lục Bắc Ca ở một phòng ăn khác, đứng dậy, trực tiếp hướng về chỗ phòng ăn có Cố Ngữ Nhu.

Sau khi đi vào phòng ăn, Lục Bắc Ca trực tiếp khóa trái cửa phòng ăn lại.

"Tại sao, tại sao lại là ngươi? !" Tuy Cố Ngữ Nhu lơ mơ, nhưng còn không đến mức không nhìn thấy rõ người, sau khi nhìn thấy Lục Bắc Ca thì bị hù dọa đến say đều tán đi mấy phần.

Lần trước bị Lục Bắc Ca lừa đến công ty, nàng vẫn nhớ như in cho đến bây giờ.

Lần trước may mắn trốn được một kiếp, lần này lại rơi vào trong tay Lục Bắc Ca.

Nhìn thấy Lục Bắc Ca bỗng nhiên xuất hiện, coi như nàng có ngu đi chẳng nữa, cũng nghĩ đến Lục Bắc Ca với Thôi Vũ Đồng là một bọn.

"Cố Ngữ Nhu, chúng ta lại gặp mặt." Vẻ cao lãnh bá đạo trên mặt Lục Bắc Ca tiêu tán một ít, thay vào đó là một loại nụ cười hơi bệnh hoạn.

Bởi vì thân thể dị thường khiến tâm cảnh của hắn xuất hiện thay đổi, đã không phải là giám đốc bá đạo thuần túy.

Thôi Vũ Đồng đưa túi xách của mình cho Lục Bắc Ca.

Lục Bắc Ca nhận lấy túi xách, lấy ra một vài thứ từ đó.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy, con mắt nháy mắt trừng lớn lên.

Thôi Vũ Đồng hoàn toàn chính xác mang theo túi xách, nhưng Vương Hạo Nhiên căn bản không chú ý bên trong có cái gì.

Cho đến lúc Lục Bắc Ca lúc này lấy ra Vương Hạo Nhiên mới phát hiện.

Bên trong túi xách của Thôi Vũ Đồng, tất cả dĩ nhiên đều là một ít đồ vật nữ nhân trường thành dùng, là loại không cho người ngoài nhìn, đồng thời khẩu vị rất nặng.

Mà những vật này, rõ ràng chuẩn bị cho Cố Ngữ Nhu.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một lúc, lập tức lại giật mình.

Trong thiết lập của giám đốc bá đạo Lục Bắc Ca này vốn có loại thô bạo, nhưng sau khi mất đi năng lực nam nhân, không có cách nào trực tiếp phát tiết loại thô bạo này với Cố Ngữ Nhu, cũng chỉ có thể mượn công cụ.

A @@@

Chương 736: Trúng Chiêu (2)

QVương Hạo Nhiên biết, cơ hội biểu diễn của mình đến rồi. Nói một tiếng với Kỷ Thủy Dao và Tống Trinh Vũ là muốn đi nhà vệ sinh một chuyến, rồi đi ra ngoài từ trong phòng ăn.

Thôi Vũ Đồng đã lấy điện thoại di động ra, bật công năng thu hình lên, bỗng nhiên quỷ thần xui khiến nói:

"Ca, hay là người làm thật đi."

Thôi Vũ Đồng nói như vậy hoàn toàn là bởi vì muốn tận mắt nhìn một chút bản sự kia của Lục Bắc Ca, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ quái dị nào đó.

Cố Ngữ Nhu chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, động tác đều như nhũn ra, thậm chí còn không gọi to cứu mạng được.

Đến lúc này, sao nàng có thể không rõ, rượu mình uống bị cho đồ vật gì đó vào.

Trách mình không chú ý đồng thời cũng có chút bi thương.

Sau khi nghe được đề nghị của Thôi Vũ Đồng, trong lòng Lục Bắc Ca đau nhói. Hắn thật sự vô lực với vấn đề này.

"Ta còn không có hứng thú làm thật đối với loại nữ nhân như nàng."

Lục Bắc Ca đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức nói ra bí mật của mình, làm bộ rất khinh thường, từ chối đề nghị của Thôi Vũ Đồng.

Vù vù. . .

Một trận âm thanh chấn động vang lên, Lục Bắc Ca mang theo thần sắc nụ cười có bệnh, đi về hướng của Cố Ngữ Nhu.

Cố Ngữ Nhu chỉ cảm thấy không làm gì được, căn bản không ngăn cản được, chỉ có thể trợ mắt nhìn Lục Bắc Ca đến gần.

Nhưng mà ngay lúc nàng tuyệt vọng.

Ầm!

Một âm thanh đập cửa to lớn vang lên, khiến người trong phòng ăn đều giật nảy mình.

Đó chính là Vương Hạo Nhiên thấy được thời cơ tốt nên mới làm ra động tĩnh như vậy.

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nội dung chính tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -50, hào quang phản phái của kí chủ +50! 】

Sau khi đá tung cửa, Vương Hạo Nhiên trực tiếp đi đến Cố Ngữ Nhu, thuận tay đẩy Lục Bắc Ca đang cản đường.

Lục Bắc Ca lão đảo một chút, đồ vật trong tay cũng rơi ra ngoài, vù vù như tiểu xà nhúc nhích ở dưới đất, nhìn qua có chút khôi hài.

"Người thật đúng là ngu xuẩn mà, cứ là nữ nhân là không có lòng phòng bị sao?" Vương Hạo Nhiên ở trên cao nhìn xuống, nhìn Cố Ngữ Nhu vô lực ngồi ở trên ghế.

Cố Ngữ Nhu khẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt phản chiếu một bóng người cao to, trong lúc nhất thời nhìn có chút ngây dại.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nhân vật chính Cố Ngữ Nhu đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 75 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ đẩy mạnh nội dung chính tuyến nhân vật chính nữ tần Cố Ngữ Nhu, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Cố Ngữ Nhu -100, hào quang phản phái của kí chủ +100! 】

Vương Hạo Nhiên nắm lấy cổ tay của Cố Ngữ Nhu, xem mạch đập

của nàng một chút, lập tức dùng chân khí nhẹ nhàng xua tán độc trên người nàng.

Cố Ngữ Nhu dần dần khôi phục một ít sức lực.

Trước đây Lục Bắc Ca đã gặp Vương Hạo Nhiên ở đoàn làm phim, biết hắn là công tử tập đoàn Vương thị, không phải dễ trêu.

Bởi vậy mà bị phá hỏng chuyện, lại bị xô đẩy một cái cũng không dám trực tiếp phát cáu.

Thôi Vũ Đồng không biết Vương Hạo Nhiên, bởi vì động tác đập cửa đi đến Vương Hạo Nhiên khiến nàng kinh ngạc chốc lát, lập tức nghi ngờ hướng về Lục Bắc Ca kêu một tiếng:

"Ca?"

Lục Bắc Ca biết mình vẫn phải làm một chút gì đó, sau khi hơi hơi hít sâu một hơi, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên hỏi:

"Đây là nữ nhân của ngươi?"

"Ta không có nữ nhân ngu xuẩn như vậy." Vương Hạo Nhiên thay vào thân phận người thiết lập nam chính cao lãnh, tất nhiên lại phủ nhận nói.

Tất nhiên Lục Bắc Ca sẽ không tin, nói đến điều kiện:

"Ta có chút chuyện với Cố Ngữ Nhu, nhưng ngươi đã nâng đỡ cho nàng, sau này ta sẽ không động vào nàng, xem như chưa xảy ra việc này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Wang Hào Nhiên không trả lời ngay, mà là chờ đợi mấy giây.

Hệ thống không có bất cứ động tĩnh gì.

Hiển nhiên, Lục Bắc Ca đang giả bộ trấn an mình, sau này sẽ còn tiếp tục tìm phiền toái với Cố Ngữ Nhu.

Sau khi đoán được điểm này, Vương Hạo Nhiên trực tiếp vung một bàn tay vào mặt của Lục Bắc Ca, lạnh lùng nói:

"Người là đồ vật gì, lại dám cò kè mặc cả với ta?"

Lục Bắc Ca bị tát đến lão đảo một trận, té ngã trên đất, một bên mặt bị sưng lên thật cao.

Cố Ngữ Nhu bị động tác mạnh của Vương Hạo Nhiên làm cho khiếp sợ.

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của nữ tần nhân vật chính Cố Ngữ Nhu, thu được 700 điểm phản phái! 】

"Ca!" Thôi Vũ Đồng nhìn thấy Lục Bắc Ca bị đánh, kinh hô một tiếng, lập tức trợn mắt với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng cũng vèn vện chỉ là trợn mắt mà thôi, hoàn toàn không dám ra tay.

Lục Bắc Ca nhìn cao lớn như vậy, nhưng ngay cả một cái bàn tay của Vương Hạo Nhiên cũng không đỡ nổi, nàng là một nữ tử yếu đuối, làm sao sẽ là đối thủ?

Động thủ là muốn ăn đòn phải không?

"Có phải người thích ca người hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi ra nghi vấn trong lòng lúc trước, sau khi nói xong, lại ý thức được không đủ rõ ràng, thế là nói bổ sung:

"Ta hỏi là loại ưa thích giữa nam nữ kia."

"Tại sao ta phải nói cho người biết." Thôi Vũ Đồng bướng bỉnh nói.

Vương Hạo Nhiên không đáp lời, mà là hơi hơi nâng bàn tay lên.

Thôi Vũ Đồng bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, tranh thủ thời gian trả lời: "Đúng, đúng."

Lục Bắc Ca đã biết điều này từ sớm, không cảm thấy kì quái chút nào.

Cố Ngữ Nhu cũng choáng váng.

Hai người này là huynh muội mà. . .

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được trả lời, không khỏi tắc lưỡi.

Nội dung bên trong nữ tần quả thực là cầu huyết mà. . .

Lục Bắc Ca vốn là nam chính trong nội dung chính tuyến Cố Ngữ Nhu.

Nếu như lúc ấy nội dung truyện tiến triển thuận lợi, Lục Bắc Ca trở thành nam chính thì nhân vật Thôi Vũ Đồng này sẽ trở thành tình địch với Cố Ngữ Nhu.

Mà Lục Bắc Ca xem như liếm cầu siêu cấp, vì không cho Thôi Vũ Đồng thương tổn đến Cố Ngữ Nhu, xem chừng sẽ vì việc nước quên tình nhà.

Lấy cái này, hiển lộ rõ ràng tầm quan trọng của Cố Ngữ Nhu ở trong lòng Lục Bắc Ca.

Người xem, ta vì người, ngay cả muội muội đều có thể vứt bỏ, còn chưa đủ quan tâm người sao?

I @@@

Chương 737: Không Làm

«Cái này có tình cảm tương tự tiếp xúc với "Vì người ta nguyện ý làm địch với cả thế giới này".

Không thể không nói, loại hướng đi nội dung truyện này thật là đủ ác tâm.

Vì cảm giác làm nổi bật nhân vật chính cũng không đến mức sẽ thiết kế loại nội dung truyện này chứ?

Có thể thiết lập nhiều loại nội dung truyện như vậy, tại sao lại phải cầu huyết như thế?

Nhưng nghĩ lại, nội dung cầu huyết thì cầu huyết, trong nữ tử lại còn đặc biệt dính phải chiêu này.

Sau khi chờ đợi một lúc, Vương Hạo Nhiên nhìn người thiết lập Thôi Vũ Đồng có chút bệnh trạng này.

Bỗng nhiên, toát ra một cái ý nghĩ kỳ dị.

Loại người thiết lập bệnh này, có thể uốn nắn được hay không?

Vương Hạo Nhiên có đầy đủ vốn liếng để uốn nắn, sau khi toát ra ý nghĩ này, lập tức khơi thông hệ thống hạ đạt một cái chỉ thị.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối với Thôi Vũ Đồng thành công, độ thiện cảm của Thôi Vũ Đồng đối với kí chủ tăng lên đến 100. 】

Sau khi nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ, lập tức ném lực chú ý đến trên mặt của Thôi Vũ Đồng.

Chỉ thấy, ánh mắt oán hận của Thôi Vũ Đồng nhìn mình tiêu toán hoàn toàn, thay vào đó là một loại nhu tình si mê.

Thôi Vũ Đồng cũng cảm thấy rất kỳ quái đối với cái này, nhưng nhìn Vương Hạo Nhiên đặc biệt thuận mắt, hơn nữa còn đẹp trai đến mê người.

Trước đây, nàng cảm thấy Lục Bắc Ca là người đẹp trai nhất trên đời này, nhưng giờ phút này so sánh Lục Bắc Ca với Vương Hạo Nhiên một chút thì lập tức cảm thấy được người ca ca này quá bình thường.

Vì sao lúc trước mình sẽ thích hẳn nhỉ? Quả thực là có bệnh mà.

"Dẫn ca ca người đi đi." Vương Hạo Nhiên bóp bóp mặt Thôi Vũ Đồng, cười nhạt nói.

Tất nhiên phải giải quyết Lục Bắc Ca, nhưng ở chỗ này không thích hợp.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên cũng không dự định đích thân ra tay.

Bởi vì sau khi làm đầy độ thiện cảm của Thôi Vũ Đồng, hẳn có một ý kiến hay để đối phó với Lục Bắc Ca.

Sau khi nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Thôi Vũ Đồng nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, tựa như là tiểu tức phụ nhu thuận.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này, tất nhiên là biết rõ, Thôi Vũ Đồng đã khỏi "Bệnh".

Lục Bắc Ca cực kỳ nghi hoặc phản ứng của Thôi Vũ Đồng, nhưng tình cảnh này cũng không tiện hỏi thêm gì.

Lục Bắc Ca nhanh chóng rời khỏi với Thôi Vũ Đồng.

"Nữ nhân ngu xuẩn, tự mình đón xe trở về đi."

Bên khác Vương Hạo Nhiên còn có bữa tiệc, tất nhiên không thể đưa Cố Ngữ Nhu trở về.

Hơn nữa, bên ngoài phòng ăn còn có Thiều Oản Oản.

Cố Ngữ Nhu sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Cảm ơn người."

Bị Vương Hạo Nhiên gọi là nữ nhân ngu xuẩn, Cố Ngữ Nhu không tức giận chút nào, ngược lại là cảm kích nói một tiếng.

Nữ nhân này rõ ràng không mạnh miệng, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân độ thiện cảm lên cao sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm kinh ngạc một chút.

Sau khi Cố Ngữ Nhu rời khỏi, Vương Hạo Nhiên vòng ngược trở về phòng ăn.

Tiếp tục uống rượu một lúc với Kỷ Thủy Dao, Tống Trinh Vũ.

Men say hai người càng đậm thêm mấy phần.

Ăn đến không sai biệt lắm, tính tiền rời khỏi.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đi nhờ xe tới.

Vương Hạo Nhiên lái siêu xe, không chở được hai người, hơn nữa cũng uống rượu, không tiện lái xe.

Sau khi ra cửa nhà hàng, Vương Hạo Nhiên tìm một cái lý do nói muốn rời khỏi để đi làm một ít chuyện, không thể đưa các nàng về, nhưng lại không yên lòng hai người cứ trở về như vậy, thế là đề nghị hai người tìm một khách sạn gần đây để ở lại.

Sau đó Vương Hạo Nhiên đưa hai người đến khách sạn, thuê một căn phòng cho hai người ở lại, đồng thời đưa hai người đến căn phòng.

Sau đó, làm bộ chuẩn bị rời khỏi, nhưng lúc này có người gọi điện thoại tới.

Thật ra người gọi là Ôn Tĩnh, là Vương Hạo Nhiên cố tình gửi một tin nhắn cho nàng, bảo nàng gọi một cuộc điện thoại.

Nghe điện thoại ngay trước mặt Kỷ Thủy Dao, Tống Trinh Vũ.

"Uy, lại không cần ta đi nữa à?"

.....

"Vậy được rồi."

Vương Hạo Nhiên nói một trận vào điện thoại rồi kết thúc cuộc nói chuyện.

"Thật là, nếu nàng gọi điện thoại sớm hơn một chút thì ta có thể đưa các người trở về rồi."

Sau khi Vương Hạo Nhiên cúp điện thoại, ngoài miệng ra vẻ oán trách một tiếng.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ liếc nhau, cũng có chút im lặng.

Có thể trở về thì ai sẽ muốn ở bên ngoài chứ?

Nhất là Kỷ Thủy Dao, càng là không muốn.

Bởi vì Đạm Đài Yêu Nguyệt đã báo cho nàng, không được ngủ ở bên ngoài.

Nhưng bây giờ đã đặt phòng xong, cũng đã giao tiền, coi như hiện tại trả phòng thì cũng không có khả năng lấy lại toàn bộ tiền.

"Tối nay các người ở lại đây đi, ta đi về trước." Vương Hạo Nhiên cất điện thoại di động vào trong túi, sau đó làm bộ chuẩn bị rời phòng.

Bước đi có chút lảo đảo, tựa như là bởi vì uống nhiều quá.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ nhìn có chút lo lắng.

Quả nhiên, sau khi Vương Hạo Nhiên đi ra chưa được mấy bước, lại ngã nhào trên đất, phát ra một tiếng vang "Phanh".

Dường như ngã xuống rất nặng.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ giật nảy mình, vội vã đi qua đỡ hắn lên.

"Sao vậy, vẫn tốt đấy chứ?"

"Không bị thương chỗ nào chứ?"

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ nhận nhip ân cần hỏi.

"Không có việc gì." Vương Hạo Nhiên lắc đầu, tránh khỏi hai người

vịn tay của mình, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Vẫn là loạng choà loạng choạng.

Sao Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ có thể yên tâm được?

"Tối nay người cũng ở chỗ này đi, ta đi thuê thêm một căn phòng giúp người." Tống Trinh Vũ mở miệng nói.

"Không cần, thế này thật lãng phí tiền." Vương Hạo Nhiên vội vã ngăn lại.

Hôm nay Tống Trinh Vũ mời khách, tiền ăn cơm với tiền phòng đều là nàng khăng khăng muốn trả.

"Người nhìn người đã say thế này rồi, say hơn cả ta, ta thực sự không yên lòng người trở về một mình, nghe ta đi." Tống Trinh Vũ khuyên.

"Đúng vậy, ở lại chỗ này đi." Kỷ Thủy Dao phụ họa một tiếng.

Tuy hai người có không ít men say, nhưng chỉ là cảm giác đầu có chút choáng, bước đi có chút lơ lửng, nhưng còn không đến mức đi đều bất ổn.

Trạng thái của Vương Hạo Nhiên rõ ràng nặng hơn so với các nàng.

Tất nhiên, đây chỉ là hai người cho rằng như vậy mà thôi.

M @@@

Chương 738: Mỗi Người Chột Dạ

"Ý của ta là không cần lãng phí tiền phòng, ta sẽ ở chỗ này cùng các người." Vương Hạo Nhiên cảm thấy không sai biệt lắm, thế là đề nghị một chút.

Sau khi nói xong, Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đều ngây người, Vương Hạo Nhiên chỉ chỉ sofa trong phòng, lại bổ sung:

"Ta ngủ chỗ đó là được, cũng sẽ không ngủ một chỗ với các người. Nhưng mà nếu các người không yên tâm với ta thì quên đi, để ta đi về nhà."

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ liếc nhau một cái, đang trao đổi bằng mắt, muốn biết đối phương có ngại hay không.

"Ta thấy không có vấn đề, người thì sao?" Kỷ Thủy Dao nói.

"Vậy thì tiết kiệm một chút tiền đi, không cần lãng phí." Tống Trinh Vũ đáp lại nói.

Sau khi đạt được cho phép, Vương Hạo Nhiên loạng choạng loạng choạng hướng về trên ghế sofa.

Một đầu đổ vào trên ghế sofa, nhanh chóng truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Trong phòng có hai cái giường.

Tống Trinh Vũ rất muốn nói, chen một chỗ với Kỷ Thủy Dao, để lại một cái giường trống.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên trực tiếp đi ngủ, không kịp nói những

lời này.

Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ mỗi người đi tắm rửa một phen, sau đó hai người đi nghỉ ngơi.

Trong căn phòng một mảnh lờ mờ.

Tựa hồ cũng đã đi ngủ.

Nhưng vào lúc này, Vương Hạo Nhiên giả vờ ngủ ở trên ghế sofa bỗng nhiên mở mắt ra.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa, đổ nhẹ một ít ánh trăng nhàn nhạt vào.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể thấy rõ bố trí trong phòng.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Kỷ Thủy Dao, thu được 2800 điểm phản phái, hào quang nữ chính Kỷ Thủy Dao -140, hào quang phản phái của +140! 】

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Tống Trinh Vũ, thu được 1800 điểm phản phái, hào quang nữ chính Tống Trinh Vũ -90, hào quang phản phái của +90! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tống Trinh Vũ đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Vương Hạo Nhiên tỉnh lại ở trên ghế sofa như không có chuyện gì xảy ra, sau khi tắm rửa một phen, đi ăn điểm tâm với Kỷ Thủy Dao, Tống Trinh Vũ.

Lúc ăn điểm tâm, Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đều có tật giật mình, cơ hồ không nói một lời.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên cười trộm không thôi, nhưng cũng duy trì yên lặng.

Không sai, hai người đều cho là làm việc xấu mà chột dạ.

Không ai nghĩ nguyên nhân là hấn.

Nói đơn giản là lúc Kỷ Thủy Dao đang bận, Tống Trinh Vũ đang ngủ say, hoàn toàn không biết rõ xảy ra cái gì.

Mà lúc Tống Trinh Vũ đang bận thì Kỷ Thủy Dao đang ngủ say, cũng không biết trong thời gian đó xảy ra cái gì.

Muốn làm được điểm này thực sự quá đơn giản đối với Vương Hạo Nhiên.

Đừng nói là lấy tu vi chân khí hiện tại của hấn, coi như là Hóa Kinh Tiểu Tông Sư có năm mươi năm chân khí đều có thể tùy tiện làm được, cách không điểm huyết ngủ của một người.

Tất nhiên Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ sẽ không phối hợp.

Nhưng cũng không chịu nổi người khác chơi xấu.

Cuối cùng uống rượu, cộng thêm đã có được trái tim, tất nhiên là chiều theo người khác một chút.

Lại thêm, hai người cũng có chút men say.

Đủ các nguyên nhân tập hợp lại, tất nhiên cũng tiến hành thuận lợi.

Lúc ăn điểm tâm, trầm mặc một hồi lâu.

Nhưng cuối cùng Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ vẫn không nhịn được thăm dò lẫn nhau, nếu không trong lòng thực sự bất an.

Kỷ Thủy Dao đi đầu đánh vỡ yên lặng, "Tống tỷ tỷ, hôm qua người ngủ có ngon không?"

Tống Trinh Vũ nghe nói như thế, bị hù dọa tim nhảy đến cổ họng, trong lòng hiểu lầm: Nàng sẽ không biết chứ?

Đè nén tim đang cuồn cuộn, trấn định trả lời:

"Ngủ rất ngon, ngủ một giấc đến sáng."

Kỷ Thủy Dao nghe xong, âm thầm nói lỏng một hơi trong lòng, lên tiếng nói: "Ta cũng vậy, ngủ một giấc đến hừng đông."

Sau khi thăm dò, hai người liếc nhau một cái, không thể nín được cười cười.

Giống như cũng cực kỳ may mắn, âm thầm nghĩ đến: Còn may là nàng không phát hiện!

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe, kém chút cười ra tiếng, nhưng kịp thời dùng đồ ăn chặn miệng lại, không cười ra.

Sau khi ăn sáng, Vương Hạo Nhiên ngăn một chiếc xe, để Kỷ Thủy Dao với Tống Trinh Vũ đi lên, mình thì đón xe đi theo.

Xe taxi đến gần đại học Thanh Linh, dừng lại.

Tống Trinh Vũ mới thi nghiên cứu xong không lâu, tạm thời không có

chuyện gì, hiện tại tương đối nhàn, chuẩn bị đi phòng ngủ lão sư của Kỷ Thủy Dao nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên đưa nàng đi.

Tất nhiên là Tống Trinh Vũ cũng sẽ không phản đối.

Kỷ Thủy Dao cũng ở trong ngày nghỉ, không có chuyện gì.

Nhưng mà nàng thực sự không muốn đi đường trở về. Đây không phải làm biếng, mà là có nguyên nhân khác.

Vương Hạo Nhiên là một người từng trải, tất nhiên biết điều này. Bí mật gửi một tin nhắn cho Kỷ Thủy Dao, nói nàng chờ một lát.

Kỷ Thủy Dao mừng thầm một chút, thầm nghĩ gia hỏa này còn rất biết quan tâm.

Tống Trinh Vũ ngồi xuống chỗ kế bên ghé tài xế.

Vương Hạo Nhiên lái xe vào đại học Thanh Linh, hướng về tòa nhà giáo viên ngủ chạy tới.

Nhưng lúc đi qua một con đường vắng vẻ không người trên sân trường, Vương Hạo Nhiên chợt dừng xe lại.

Tống Trinh Vũ nghi ngờ nhìn về phía hắn.

"A, ta thật đáng chết, chết tiệt. . ."

Vương Hạo Nhiên tự tát vào mặt mình không ngừng.

Tống Trinh Vũ giật nảy mình, vội vã bắt lấy tay hắn để hắn ngừng lại, ngạc nhiên nói: "Người tự đánh mình làm gì?"

Vương Hạo Nhiên quay đầu lại, chỉ thấy hai mắt hắn đỏ rực, trên

mặt tràn đầy tự trách cùng áy náy.

Tổng Trinh Vũ ngạc nhiên một chút, chợt nói khẽ: "Đồ ngốc, ta không trách người, người tự đánh mình làm gì?"

"Ta có lỗi với người, cũng có lỗi với Mộ Nhan." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

Tổng Trinh Vũ khẽ giật mình, mơ hồ biết rõ điều gì đó.

Sau khi biết rõ điểm này, Tổng Trinh Vũ theo bản năng nổi giận lên, nhưng cũng chưa tức giận được bao lâu thì tiêu tán hết.

Lúc ấy, vốn dĩ nàng có thể dùng một cước đá văng hắn, lúc ấy lại không nhẫn tâm, như vậy chính là dung túng cho hắn.

Hồi tưởng một chút, việc này hình như cũng không thể trách hắn.

Hơn nữa, kỳ thực bên trên chuyện của Hứa Mộ Nhan, kỳ thực cũng mơ hồ có một loại dự cảm.

T @@@

Chương 739: May Mắn (1)

!Lúc hai người ở trung học đều là học sinh giỏi trong lớp, ngày trước tiếp xúc cũng rất nhiều, có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, xứng đôi đến không thể xứng đôi hơn.

Nếu bọn hắn không có yêu nhau mới là chuyện lạ.

"Chuyện cũng đã xảy ra, người đánh chính mình cũng vô ích, người như vậy ta sẽ đau lòng đấy." Tống Trinh Vũ u oán liếc Vương Hạo Nhiên một chút, có chút khấn trương mà hỏi:

"Vậy chuyện này người định làm như thế nào?"

"Người tha thứ cho ta chứ?" Về "Tự trách trên mặt Vương Hạo Nhiên tán đi một ít, hỏi.

"Nếu không thì sao? Đánh người một trận, sau đó cắt đứt quan hệ với người sao? Thật ra là ta không muốn, nhưng tay của ta không nghe sai khiến, ta có thể làm sao đây?" Tống Trinh Vũ liếc mắt nói.

"Việc này ta sẽ nói với Mộ Nhan, người không cần ra mặt." Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

"Người kêu ta đi, ta cũng không có mặt mũi nha." Thần sắc của Tống Trinh Vũ cổ quái, lập tức lộ ra một ít ưu sầu "Nếu Mộ Nhan không chấp nhận thì người sẽ lựa chọn thế nào?"

Ta cũng không phải là tiểu hài tử, cái này còn cần phải đi chọn? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một thoáng, mặt ngoài chân thành tha thiết mà nói:

"Trước đây ta đã nói qua với người, chỗ có ta chính là nhà của người, lời này vĩnh viễn hữu hiệu, sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi."

Tống Trinh Vũ khẽ giật mình, trong lòng tuôn ra vô hạn nhu tình.

【 Đinh, kí chủ lay động trái tim của Tống Trinh Vũ, thu được 800 điểm phản phái! 】

Vương Hạo Nhiên thấy thế, liền biết Tống Trinh Vũ đã ổn định. Lái xe đi về phía phòng ngủ.

Sau khi đưa Tống Trinh Vũ đến chỗ cần đến thì Vương Hạo Nhiên vòng ngược trở về chỗ xuống xe trước đó của Kỷ Thủy Dao, đưa nàng trở về biệt thự Liễu Nguyệt.

Kỷ Thủy Dao chột dạ, cũng không dám để cho Vương Hạo Nhiên đưa chính mình đi vào.

Vương Hạo Nhiên cũng vui vẻ thoải mái, lái xe rời khỏi.

Kỷ Thủy Dao đi tới đại sảnh.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đang ngồi ở trên ghế sofa, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Kỷ Thủy Dao thì cau mày nói: "Người cũng biết trở về sao?"

"Đại tỷ, ta cũng không phải là tiểu hài tử, chỉ là cả đêm không trở về mà thôi, cũng không có gì lớn nha." Kỷ Thủy Dao yếu ớt nói.

"Đúng vậy, hoàn toàn chính xác không phải tiểu hài tử, là người lớn rồi." Trong lúc Đạm Đài Yêu Nguyệt nói câu nói này thì ngữ khí đặc biệt cổ quái.

Kỷ Thủy Dao bối rối không thôi, biết đại tỷ đã nhìn ra gì đó.

Nhưng mà dáng vẻ hành động của nàng hoàn toàn chính xác nhìn rất là lạ, cũng khó trách đại tỷ sẽ hoài nghi.

"Đại tỷ, người đang nói cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu." Kỷ Thủy Dao còn muốn giảo biện một thoáng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt từ trên ghế đứng dậy, đi đến căn phòng kia của Kỷ Thủy Dao, "Cùng ta đi vào."

Kỷ Thủy Dao mơ hồ đoán được Đạm Đài Yêu Nguyệt muốn làm cái gì, ủ rũ cúi đầu đi vào theo.

Sau một hồi, Kỷ Thủy Dao cũng không cãi chày cãi cối.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn thấy chứng cứ mang tính thực chất.

Không thể giấu diếm việc này được.

"Quen từ lúc nào?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi thăm.

"Đã quen rất lâu, đã mấy năm." Kỷ Thủy Dao xem chừng đại tỷ đang nổi nóng, bởi vậy cũng không dám nói ra tình hình thực tế, thế là nói láo.

"Đối phương làm cái gì?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi tiếp.

"Làm nghiên cứu khoa học, là nhân vật hết sức quan trọng trong giới khoa học."

Lời này của Kỷ Thủy Dao cũng không tính là hoàn toàn nói dối, trước đó Vương Hạo Nhiên đã phát biểu qua rất nhiều luận văn khoa học, nhắc lên sóng to gió lớn trong giới khoa học, tuyệt đối là đại nhân vật, chỉ là một mực không có lộ diện trước mặt công chúng mà thôi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe đến đó, lập tức lại giận rồi.

Thứ nhất, bản thân lục muội là người làm việc nghiên cứu khoa học, tìm đối tượng cùng lĩnh vực sẽ có cùng chủ đề, tin tưởng hẳn là sẽ rất hợp nhau.

Thứ hai, đó chính là một tổ này của mình không có bị gia hoả đáng giận kia tận diệt.

Nói chuẩn xác một chút đó là loại trừ Kỹ Thủy Dao ra thì kỳ thực còn có một Bộ Phi Yên.

Tổng cộng có hai con cá lọt lưới.

Tâm thái của Đạm Đài Yêu Nguyệt khác biệt với Khâu Thiển Vi.

Khâu Thiển Vi tương đối hi vọng bọn tỳ muội cùng một lão công, hài hoà hòa hợp.

Mà Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không muốn như vậy.

Nàng thân là đại tỳ, trong lòng lo liệu tôn nghiêm của đại tỳ có thể để một người muội muội chê cười để ít đi một người.

Cuối cùng, cùng một lão công thì nàng thân là đại tỳ khẳng định sẽ cực kỳ mất mặt.

Nhưng sau khi biết được đối tượng của Kỹ Thủy Dao là người làm việc nghiên cứu khoa học.

Đạm Đài Yêu Nguyệt có cảm giác may mắn khi mà cuối cùng không có bị gia hoả kia "Một mẻ hốt gọn".

"Chú ý bảo vệ mình." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói lỏng tâm thái, cũng không có truy trách chuyện Kỹ Thủy Dao, ngược lại là từ bảo vệ, bởi thế nhắc nhở một tiếng.

"Có bảo vệ mà." Kỹ Thủy Dao theo bản năng trả lời một câu.

Nhưng vừa thốt ra lời kia nàng bỗng nhiên ý thức đến một việc.

Vì sao gia hoả kia lại đem thứ bảo đảm bình an mang theo trong người chứ?

Chẳng lẽ đã sớm có dự mưu? !

Kỷ Thủy Dao kinh ngạc một chút, nhưng rất nhanh liền cảm thấy cái này không sao cả.

Đây chính là điều mà mình mong đợi, hiện tại đã như mình mong muốn, không phải càng tốt sao?

Chẳng lẽ còn đi tìm hắc để gây sự? Cái này đơn giản là tự tìm phiền phức.

Giả bộ như không biết gì cả mới là tốt nhất.

Không chừng hắc thấy chính mình ngoan như vậy, càng sủng chính mình thì sao?

Suy cho cùng loại trừ Khâu Thiển Vi ra thì nàng chính là nhỏ nhất.

Được sủng ái cũng là lẽ đương nhiên nha?

Kỷ Thủy Dao cảm thấy sau này cần phải sửa lại dáng vẻ nghiêm túc cứng nhắc một chút.

Ít nhất là thay đổi ở trước mặt hắc.

Tốt nhất học tập vẻ ngọt ngào ôn nhu của thất muội một chút.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đưa Kỷ Thủy Dao về thì liền trở về biệt thự của mình.

Hiện tại vẫn còn trong ngày nghỉ, rảnh rỗi không có việc gì, thế là chủ động liên hệ Hứa Mộ Nhan một chút.

"Chơi game hay là làm gì đó?" Soạn một cái tin nhắn gửi qua cho Hứa Mộ Nhan.

"Tần Vận Hàn phát hiện rồi, một hai ngày này đều chê cười ta, ta

trốn ở trong phòng nghỉ ngơi đây." Rất nhanh Hứa Mộ Nhan đã nhấn lại.

B @@@

Chương 740: May Mắn (2)

x"Khá hơn chút nào không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đã sức thuốc rồi, tốt hơn được xítu." Hứa Mộ Nhan trả lời.

Vương Hạo Nhiên: "Vậy bây giờ người muốn tiếp tục nghỉ ngơi hay là muốn ta bồi người trò chuyện, hoặc là chơi game?"

Hứa Mộ Nhan: "Tại sao ta cảm thấy bỗng nhiên người nhiệt tình với ta vậy?"

Nhìn thấy cái tin nhắn này, Vương Hạo Nhiên âm thầm kinh hãi.
Trực giác của nữ nhân, thật đúng là chuẩn thật...

Vương Hạo Nhiên: "Đây vốn chính là bổn phận của ta mà, người khoan dung với ta như vậy, đương nhiên là ta phải tốt với người rồi."

Hứa Mộ Nhan: "Biết ta tốt rồi phải không? Vậy người phải đối xử với ta thật tốt đps."

"Cái này còn phải nói sao? Nhưng mà sau này nếu nhu ta làm chuyện gì đó không hay, người có thể không giận ta được không"

Vương Hạo Nhiên tính thăm dò nói.

Hứa Mộ Nhan: "Có phải là ta lại có thêm một "Tỷ muội" nữa hay không?"

Vương Hạo Nhiên: "Tới trước tới sau, người là tỷ tỷ, ta tìm một cơ hội để nàng dâng trà cho người nha?"

Phản ứng của Hứa Mộ Nhan cũng không phải cực lớn, dù sao có một Tần Vận Hàn rồi, cũng không để ý lại nhiều thêm một người nhưng còn có chút lo nghĩ, thế là gửi tin nhắn nói:

"Không dâng trà cũng không sao cả, chỉ cần không cãi nhau với ta như là Tần Vận Hàn kia là được rồi, nếu không ta sợ tuổi quá trẻ đã bị cao huyết áp."

Vương Hạo Nhiên: "Vậy khẳng định sẽ không đâu."

Hứa Mộ Nhan nói lỏng một hơi, tiếp đó hỏi một lần ba câu, "Tên là gì? Ta biết nàng không? Đáng đáp như thế nào?"

Vương Hạo Nhiên cảm thấy vẫn phải cho Hứa Mộ Nhan một chút thời gian hòa hoãn, bởi vậy không có ý định nói ra, sau khi suy nghĩ một chút, bắt đầu soạn tin nhắn trả lời:

"Có thời gian ta sẽ sắp xếp cho các người gặp một lần, để cho các người quen biết một chút."

"Vậy được rồi." Hứa Mộ Nhan không cưỡng cầu, cũng không có tiếp tục trò chuyện chuyện này, lần nữa soạn tin nhắn gửi tới.

"Bồi ta chơi game nha?"

"Ta gửi tên, người kéo ta."

Sau khi nói cẩn thận, hai người bắt đầu vui sướng chơi trò chơi.

Một bên khác, Lăng Nam Tự cũng không nhàn rỗi.

Triệu Thiết Trụ trực tiếp đem Lăng Nam Tự đưa đến Xiêm La du lịch.

Tơ lụa của Xiêm La, trái cây nhiệt đới, đồ trang sức, gạo rất là nổi danh, nhưng tính đại biểu lớn nhất của Xiêm La là đặc sản khác —— đồng tính.

Đáng nhất tới là chủng loại phẫu thuật kia của Xiêm La tuyệt đối là cao cấp nhất trên thế giới.

Nơi này có thể hoàn thành nguyện vọng đối với nam hài tử trời sinh đã bất mãn với giới tính.

Lúc này, Lăng Nam Tự nằm ở trên giường bệnh, bị đẩy đến phòng giải phẫu.

Vốn dĩ Lăng Nam Tự bị Triệu Thiết Trụ đơn thuần gọi tới du lịch mà thôi.

Nhưng mà Triệu Thiết Trụ sử dụng ra thủ đoạn, tăng thêm sự cho phép của văn hóa môi trường của nơi này, cuối cùng thuyết phục được Lăng Nam Tự.

Hơn nữa, Triệu Thiết Trụ nói là tất cả phí tổn sẽ do hắn bỏ ra, đồng thời phát xuống thẻ độc, sau này sẽ cười hắn.

Tất nhiên, trên thực tế đã có người thanh toán.

Nhưng mà cười hắn thì ngược lại thật.

Sau khi Lăng Nam Tự đi qua một phen chặt vật giã dựa thì quyết định như vậy.

Sau khi bị đẩy vào phòng giải phẫu, Triệu Thiết Trụ đang ở bên

ngoài lo lắng chờ đợi.

Không biết rõ đi qua bao nhiêu giờ, cửa phòng giải phẫu rốt cục bị đẩy ra.

Bác sĩ mổ chính dùng lời nói của Xiêm La nói với Triệu Thiết Trụ một câu, "Phẫu thuật thuận lợi."

Xung quanh không có phiên dịch, Triệu Thiết Trụ nghe không hiểu, nhưng có thể từ trong tươi cười của nghề y hiểu rõ kết quả phẫu thuật như thế nào.

【 Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, gián tiếp dẫn dụ Lăng Nam Tụ phẫu thuật thay đổi giới tính, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lăng Nam Tụ -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

【 Đinh, Lăng Nam Tụ thay đổi giới tính thành công, đại lão nữ trang hệ thống tự động cởi trói, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

"Đã không còn?"

Sau khi nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thông, Vương Hạo Nhiên một trận khó hiểu, cảm thấy cái này thực sự quá mức nhanh chóng.

Tên Triệu Thiết Trụ này thật sự là nhân tài!

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên cảm thấy chí ít yêu cầu mấy tháng thậm chí thời gian dài hơn Triệu Thiết Trụ mới có thể làm được việc này.

Nào biết được Triệu Thiết Trụ đã làm xong nhanh như vậy.

Thật không then là "Kỳ nhân dị sĩ" nha.

Vương Hạo Nhiên khởi thông hệ thống, kiểm tra một hạng điểm phản phái của mình một chút.

【 Điểm phản phái: 237400】

Cố gắng một thời gian dài như vậy, điểm phản phái rốt cục đạt tới trình độ mà hắn muốn.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp một hơi tiêu phí hai mươi vạn điểm phản phái đổi lấy hai trăm năm chân khí.

Cùng lúc đó, một hạng điểm chiến lược kia từ 9236 biến thành 18236.

Hoàn toàn là tăng trưởng chín ngàn điểm chiến lược.

Vương Hạo Nhiên còn nhớ rõ ràng là lần trước lúc xem xét tin tức của Tần Phàm thì điểm chiến lược của hắn là 16726.

Nếu như điểm chiến lược của Tần Phàm không đổi, mình đã có thể nghiền ép hắn.

Tất nhiên, khả năng không đổi này cũng không lớn.

Cực Ý Tiêu Dao Công của Yên Vân Thiên yêu cầu Âm Dương điều hòa thì thực lực mới có thể tăng lên.

Nhưng mà sau khi năng lực phương diện kia bị phá hủy, Cực Ý Tiêu Dao Công này chẳng khác gì là phế, tu vi không có tiến thêm chút nào.

Nhưng Tần Phàm thì khác biệt.

Hắn có khả năng tu luyện bình thường, Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không cho rằng hắn một mực dậm chân tại chỗ.

Tất nhiên, tiến bộ thì nhất định sẽ tiến bộ, nhưng cũng không thể quá khoa trương.

Chết no thì nhiều nhất tăng lên một ngàn điểm chiến lực thôi chứ?

Vậy cũng chỉ là hơn một vạn bảy một ít mà thôi.

Vẫn là yếu hơn mình.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định bây giờ mình không cần e ngại Tần Phàm, không cần tỏ ra thân thiện như trước.

Có lực lượng thì làm việc thoải mái hơn nhiều.

Lúc này đã là chàng vạn tổi.

Vương Hạo Nhiên mới kết thúc chơi game cùng Hứa Mộ Nhan.

Khâu Thiển Vi gọi điện thoại tới, gọi hắn đi qua ăn cơm.

Vương Hạo Nhiên đồng ý.

Dọc đường đi tới biệt thự của bảy tỷ muội bắt đầu cảm thụ thay đổi do bốn trăm năm chân khí mang tới.

Tổng thể mà nói thì năng lực nhận biết lại tăng lên mấy cái đẳng cấp, thân thể đi qua chân khí nồng đậm tẩy rửa thì bộc phát cường đại hơn rất nhiều.

E @@@

Chương 741: Thực Lục Tăng Cao

Mà thứ tăng lên rõ ràng nhất chính là năng lực đáng sợ khi vận chân khí.

Vương Hạo Nhiên đánh giá một týt, nếu như vận chuyển toàn bộ chân khí lên, thậm chí có thể trong mấy giây phá hủy được một tòa nhà.

"Hả, sao gia hỏa này lại ở đây?"

Lúc Vương Hạo Nhiên gần đến biệt thự của bảy tỷ muội thì thấy có một người gần đó đang bồi hồi.

Không phải là tên Tần Phàm kia sao?

Kinh ngạc một chút, bỗng nhiên rất nhanh hiểu rõ.

Chắc là Tần Phàm này đến tìm Đạm Đài Yêu Nguyệt bồi tội.

Đây là chỗ gần biệt thự, chờ đợi Đạm Đài Yêu Nguyệt đi ra sao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán một phen.

Rất nhanh, Tần Phàm cũng chú ý tới Vương Hạo Nhiên, lập tức chạy tới chỗ của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lập tức tiêu một ít điểm phản phái, kiểm tra bảng thuộc tính của Tần Phàm một hồi.

Quả nhiên, là điểm chiến lực của Tần Phàm tăng lên một ít, theo lúc đầu là 16726 tăng lên tới 17345.

Ừm, kém hơn mình không ít.

Vương Hạo Nhiên lập tức yên lòng.

Nếu như bây giờ trực tiếp ra tay với Tần Phàm thì tuyệt đối có thể miểu sát hắn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không tính làm như thế.

Đầu dê Tần Phàm này vẫn rất mập, nếu trực tiếp chơi chết hắn thì thật sự có chút quá lãng phí.

Vẫn nên giữ hắn lại để nhổ nhiều lông dê hơn một chút thì hay hơn.

Còn nữa, giữ lại Tần Phàm thì đồ đệ hắn sẽ lần lượt xuất hiện.

Vương Hạo Nhiên không có nửa điểm hứng thú đối với những tên đồ đệ nam của Tần Phàm, nhưng đối với nữ đồ đệ thì ngược lại rất muốn kết giao.

Trước đó che chở đủ lại, rất biệt khuất.

Không dám nói chuyện Đạm Đài Yêu Nguyệt ra, cũng không dám nói chuyện Tống Chỉ Hủy ra.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, ngay trước mặt Tần Phàm theo đuổi đồ đệ của hắn, hắn sẽ có cảm nhận gì đây?

"Người chạy tới nơi này làm cái gì?" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tần Phàm đi đến trước mặt mình, thế là lờ mờ hỏi.

Tần Phàm thấy thế, kinh dị một thoáng. Bởi vì thái độ cùng ngữ khí lúc này của Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không giống như là tiểu nam sinh thật thà ngại ngùng như lúc trước.

Nhưng mà Tần Phàm cũng không có cực kỳ để ý, bởi vì nóng vội

chuyện của mình.

"Người cũng không cho ta cái tin chính xác, ta muốn tự mình tìm tở tử người, đích thân xin lỗi nàng." Tần Phàm cũng không che giấu, nói ra ý đồ, tiếp đó không chút khách khí yêu cầu nói:

"Nhưng mà ta mới gõ cửa một cái, bên trong không có người mở cửa ra cho ta, ta còn suy nghĩ bí mật bò vào đi, nhưng mà nhìn thấy người rồi, người tùy tiện tìm cái lý do gọi tở tử người ra ngoài đi."

Vương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn sắc trời chạng vạng tối, cảm thấy vẫn quá sáng, không tiện làm việc, thế là giả bộ đồng ý, "Được, vậy người chờ đo, lúc trời tối ta sẽ gọi tở tử ra ngoài."

"Quá tốt rồi! Hạo Nhiên, nếu tở tử người có thể tha thứ cho ta thì ta nhớ người cả một đời!" Tần Phàm vô cùng kích động nói.

Vương Hạo Nhiên cười lên, nhưng mà hoàn toàn là bị Tần Phàm chọc cười.

Gia hỏa này suy nghĩ ăn rắm sao?

Từ biệt Tần Phàm, Vương Hạo Nhiên đi đến biệt thự của bảy tở tử muội, gõ cửa một cái.

Cửa biệt thự có camera, có thể thấy là ai.

Sau khi người bên trong nhìn thấy là Vương Hạo Nhiên thì rất nhanh đã có người mở cửa cho hắn.

Sau khi Tần Phàm ở xa xa nhìn thấy thì tràn đầy hy vọng chờ mong.

Bọn người Khâu Thiến Vi đang bận rộn trong phòng bếp.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở đại sảnh, chờ đợi ăn cơm.

Trong lúc đó liên hệ Khương Cao Huyền một chút.

Vương Hạo Nhiên đã có một cái kế hoạch nhằm vào Tần Phàm, chỉ là làm biếng ra tay, bởi vậy vẫn có ý định gọi Khương Cao Huyền tới.

Suy cho cùng Khương Cao Huyền đã có kinh nghiệm hai lần, khẳng định là sẽ thuận buồm xuôi gió.

Mọi người ngồi vây quanh tại cạnh bàn ăn cơm, Vương Hạo Nhiên lại chú ý thấy thiếu mất một người, thế là hiếu kỳ hỏi:

"Tứ tử đi đâu rồi?"

Vừa rồi hắn cũng không tới phòng bếp, chỉ cho là toàn bộ người đang bận rộn trong phòng bếp, đến lúc này mới phát hiện Bộ Phi Yên không ở đây.

"Tứ tử nhận nhiệm vụ, hôm qua đã rời khỏi Thanh Linh." Khâu Thiển Vi trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái.

Bên trong kế hoạch chinh phục bảy tử muội thì có vẻ như hiện tại chỉ có Bộ Phi Yên lọt lưới.

Lúc đầu hắn còn tính toán tiếp xúc thật tốt với Bộ Phi Yên một chút.

Nhưng Bộ Phi Yên không ở đây, cũng chỉ có thể chờ hắn trở lại rồi nói.

"Món cá này rất ngon nha, người cũng ăn chút đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt gấp thức ăn bỏ vào chén cho Vương Hạo Nhiên, dáng vẻ hết sức ôn nhu.

Loại trừ Khâu Thiển Vi biết nguyên nhân ra thì các tử muội đều nghi

hoặc nhìn xem Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt bị nhìn đến có chút chột dạ, lập tức nghiêm mặt nói: "Nhìn cái gì vậy, hửn là bạn trai của Vi Vi, cũng là người một nhà, ta gấp thức ăn cho hửn thôi, cái này có gì kỳ quái sao?"

"Không kỳ quái, không kỳ quái." Lạc Thanh Thiển chịu Đạm Đài Yêu Nguyệt giáo dục cao nhất, cũng rất nghe lời, lập tức cười ha hả đáp lại một câu. Sau khi nói xong, cũng kẹp một đĩa đồ ăn cho Vương Hạo Nhiên.

"Ăn cái này đi." Lạc Thanh Thiển mỉm cười ngọt ngào nói với Vương Hạo Nhiên.

Biển Tố Vấn thấy thế cũng học theo.

Liễu Nguyệt, Kỷ Thủy Dao cùng Khâu Thiển Vi cảm thấy cũng không thể nhàn rồi, thế là cũng làm theo.

Chén cơm lớn như thế, mọi người người một đĩa, ta một đĩa, trực tiếp chòng lên chén Vương Hạo Nhiên giống như núi nhỏ.

Đạm Đài Yêu Nguyệt đối với động tác của Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn, Liễu Nguyệt cũng không có cảm thấy rất kỳ quái.

Suy cho cùng nàng từ chỗ của Khâu Thiển Vi đã biết được những chuyện này.

Nhưng Kỷ Thủy Dao là chuyện gì xảy ra?

Vì sao cũng cực kỳ ân cần, vội vã biểu hiện như vậy chứ?

Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút nghi hoặc nhìn Kỷ Thủy Dao một chút, nhưng lập tức liền cảm thấy do mình nghĩ nhiều rồi.

Có lẽ Kỷ Thủy Dao thấy chính mình gấp thức ăn cho Vương Hạo

Nhiên thì cũng ôm tâm trạng quan tâm "Muội phu" nên gấp thức ăn cho hần mà thôi, căn bản không có ý tứ gì khác.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tạm thời không nghĩ những cái này, lực chú ý đặt ở trên mình Biển Tổ Vấn.

Nàng đã biết tam muội cũng là một người trong đó.

B @@@

Chương 742: Tàn Phàm Trêu Muội

BDựa theo tới trước tới sau, Biển Tố Vấn tựa hồ chỉ là sau thất muội, cũng coi là "Tỷ tỷ" của mình...

Đạm Đài Yêu Nguyệt lộ ra nụ cười, bỗng nhiên ôn nhu nói: "Tam muội à, lúc nhỏ, đại tỷ thường thường quản giáo người, hung dữ với người, kỳ thực cũng là vì tốt cho người, người sẽ không trách đại tỷ chứ?"

Biển Tố Vấn không có lập tức trả lời, bởi vì chú ý tới nụ cười của Đạm Đài Yêu Nguyệt. . . Cảm thấy có chút làm người ta sợ hãi.

Từ trước đến giờ Đạm Đài Yêu Nguyệt đều là cực kỳ uy nghiêm, bỗng nhiên lộ ra loại nụ cười này, để Biển Tố Vấn cảm thấy có chút sợ.

Chẳng lẽ đại tỷ đã phát hiện chính mình cùng...

Biển Tố Vấn càng nghĩ càng thấy có khả năng, rụt cổ lại chủ động thừa nhận nói: "Đại tỷ, ta sai rồi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt sửng sờ.

Vốn dĩ nàng nghĩ đến nói một chút chuyện cũ với tam muội, kể lại tình tỷ muội, tiếp đó đánh cái dự phòng, đại khái ý nói cho nàng:

Khi còn bé nghiêm khắc giáo dục các người là vì tốt cho các người, cho nên người không nên cùng ta tính toán, sau đó mượn thân phận "Tỷ tỷ" cố tình đè ta.

Nhưng Biển Tố Vấn không dựa theo nàng dự đoán.

"Đại tể, ta nói thật với người vậy, kỳ thực... Kỳ thực bạn trai của ta chính là hắn, nhưng mà việc này là có nguyên nhân." Biển Tố Vấn chỉ chỉ Vương Hạo Nhiên, nói với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt còn chưa có trả lời, Lạc Thanh Thiển cũng giơ tay một chút, chủ động nói: "Đại tể, ta cũng có sai."

"Còn... Còn có ta." Liễu Nguyệt cũng yếu ớt nói.

Khâu Thiển Vi nhìn tình huống này không kèm nổi cảm thấy có chút buồn cười, nhin không được nói:

"Đại tể đã biết rồi, hơn nữa đã biểu thị sẽ không trách các người."

Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn cùng Liễu Nguyệt nghe xong, lập tức đều nói lỏng một hơi, nhận nhip biểu thị cảm kích Đạm Đài Yêu Nguyệt, lời nói của mỗi người đều có ý là Đạm Đài Yêu Nguyệt là tể tử tốt nhất trên đời này.

"Đại tể, người có gì muốn nói không?" Khâu Thiển Vi thuận thế hướng về Đạm Đài Yêu Nguyệt cười hỏi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng cảm thấy đây là một cái cơ hội rất tốt, lúc này không nói còn chờ lúc nào nữa chứ?

"Kỳ thực ta cũng có cái bí mật muốn nói cho các người." Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn một vòng Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn cùng Liễu Nguyệt một chút, thoáng có chút khẩn trương nói.

Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn cùng Liễu Nguyệt liếc nhau một cái, đều hơi nghi hoặc một chút, lập tức nhận nhip nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Bị tận mấy ánh mắt nhìn chăm chú, Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên có chút ghen lời, không biết nên nói thế nào mới tốt, thế là xin giúp đỡ, lờm Vương Hạo Nhiên một chút, hi vọng hắn mở

miệng.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như không thấy, cắm đầu ăn cơm.

Đạm Đài Yêu Nguyệt có chút buồn bực, mở miệng mấy lần, nhưng quả thực không nói ra được.

Khâu Thiển Vi đã chờ đến sốt ruột, dứt khoát thay nàng nói: "Đại tỷ muốn nói là tỷ cũng sai giống các người vậy."

Vừa nói ra lời này, Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn, Liễu Nguyệt cùng Kỷ Thủy Dao nhận nhip mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đạm Đài Yêu Nguyệt xấu hổ không thôi, nhưng vẫn nhắm mắt nói: "Cho nên các người có thể tiếp nhận ta chứ?"

Lúc đầu Lạc Thanh Thiển, Biển Tố Vấn cùng Liễu Nguyệt còn sợ bị trách cứ, bởi vậy một mực giấu không dám nói, hiện tại đại tỷ cũng gia nhập hàng ngũ, các nàng ngược lại còn rất vui lòng.

Huống hồ thất muội mới là chính chủ. Thất muội đều không có ý kiến, các nàng có thể có ý kiến gì?

"Ta cũng có chuyện muốn noi." Kỷ Thủy Dao một mực im lặng bỗng nhiên khấn trương giơ tay lên.

Loại trừ Vương Hạo Nhiên ra những người còn lại nhận nhip nhìn về phía nàng.

"Đại tỷ, kỳ thực người mà sáng nay ta nói với người chính là hắn." Kỷ Thủy Dao chỉ chỉ Vương Hạo Nhiên.

"Cái gì? !" Đạm Đài Yêu Nguyệt giật mình, quật ngã chén cơm, lập tức muốn vỗ bàn.

Nhưng bỗng nhiên nhớ tới người có lớn quyền lên tiếng nhất không phải là mình, mà là Khâu Thiển Vi, cho nên nhẩn nại một thoáng.

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt nhón nhíp nhìn về phía Khâu Thiển Vi.

"Lục tỷ người... Vậy thật là quá tốt rồi!" Khâu Thiển Vi chẳng những không có nổi giận, ngược lại đáng vẻ cực kỳ vui vẻ, hướng về phía Vương Hạo Nhiên cười nói: "Chỉ còn lại tứ tỷ, bảy tỷ muội chúng ta cố thể vĩnh viễn sống chung hay không thì phải xem người rồi."

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt đều choáng váng, Khâu Thiển Vi cũng quá hào phóng đi?

Nhưng mà có vẻ như nàng là "Đại tỷ" nha? Các nàng làm "Muội muội", chẳng lẽ còn chỉ trích "Đại tỷ" sao?

Sau khi vạch trần lẫn nhau, ánh mắt mấy tỷ muội Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn về phía lẫn nhau ánh mắt trở nên kỳ quái.

Lúc đầu chỉ là tỷ muội, nhưng bây giờ lại trở thành "Tỷ muội" theo một loại ý nghĩa khác, cái này thật sự là... Cần thời gian thích ứng.

Vương Hạo Nhiên cũng âm thầm vui vẻ một hồi lâu.

Tình huống này chính là một việc mà hắn đã muốn từ rất lâu.

Hoặc là nói đây là một việc sẽ xảy ra khi mà nội dung chính tuyến của Lâm Thần đến đại kết cục.

Tất nhiên, nói chuẩn xác một chút đó là còn thiếu một người là Bộ Phi Yên mới viên mãn.

Bữa tiệc kết thúc trong không khí hòa hợp.

Hôm nay Vương Hạo Nhiên không có uống rượu đỏ, nhưng mà

cũng thản nhiên ở lại.

Dù sa, nơi này cũng không có người đuổi hấn đi.

Vương Hạo Nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn một chút.

Phía trên có rất nhiều tin nhắn, đại bộ phận là Tần Phàm gửi tới, thúc giục hấn mau gọi Đạm Đài Yêu Nguyệt ra ngoài.

Mà một cái trong đ là Khương Cao Huyền gửi tới, biểu thị đã vào chỗ, đã chuẩn bị xong công cụ.

Vương Hạo Nhiên nhìn sắc trời một chút, phát hiện trời bên ngoài đã tối.

Đã đến lúc hành động.

Một bên khác.

Tần Phàm ngồi trên ghế dài trên đường mòn cách biệt thự không xa, nôn nóng chờ đợi.

Trên đường mòn, có một ít người thỉnh thoảng đi qua.

Thỉnh thoảng còn không thiếu một hai vị mỹ nữ.

Nhưng ánh mắt của Tần Phàm cực cao, chướng mắt mỹ nữ bình thường.

Nhưng sau đó không lâu bỗng nhiên nhìn thấy một mỹ nữ có dung mạo cấp họa thủy không dưới Đạm Đài Yêu Nguyệt đi qua.

Tần Phàm chỉ cảm thấy giật nảy mình.

G @@@

Chương 743: Tàn Phàm bị phé

Hơn nữa, nữ nhân này đi lại nhẹ nhàng, hít thở kéo dài, không có tận lực che giấu tu vi chân khí. Tàn Phàm tự nhiên phát hiện đây là một nữ nhân tu võ.

Nữ nhân tu võ bình thường đều cực kỳ tôn trọng cường giả.

Tàn Phàm cảm thấy, lấy điểm chiến lực cực cao của mình, nếu như theo đuổi loại nữ nhân này thì xác suất thành công khẳng định vẫn rất cao.

Nếu đều thu toàn bộ Đạm Đài Yêu Nguyệt và nữ nhân cấp họa thủy này thì quá mỹ diệu...

Tàn Phàm chờ đợi.

Lúc suy diễn một ít hình ảnh thì rất nhanh nữ nhân này đã đi qua mặt hắn.

Tàn Phàm sợ bỏ lỡ, sau này sẽ khó gặp được mỹ nữ này, kìm nén không được, đuổi tới hỏi:

"Mỹ nữ, người khỏe, ta có thể hỏi đường một chút được không?"

"Người muốn đi đâu?" Theo lễ phép, Phượng Huyền Tố theo bản năng hỏi.

"Đường đi vào trong lòng người."

Tần Phàm dùng ra chiêu ghẹo muội tử mà hắn học được trên mạng trong thời gian ở mãi trong nhà kia.

Phượng Huyền Tố vốn là ôm hảo ý, muốn chỉ cho Tần Phàm một con đường, nhưng sau khi nghe hắn nói, lập tức nhú nhú mày.

Gia hỏa trước mắt này có vẻ cực kỳ tự tin, rõ ràng là muốn bắt chuyện với nàng.

Phượng Huyền Tố cũng không phải loại người tính khí nóng nảy, tuy không vui nhưng cũng không đến mức ác ngôn đối mặt, lãnh đạm đáp lại lời nói Tần Phàm:

"Ta có phu quân rồi."

Nghe vậy, Tần Phàm sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại.

Mỹ nữ cấp họa thủy nói tới "phu quân" tất nhiên chính là chỉ lão công.

Nhưng xưng hô như thế nào thì cũng không quan trọng.

Quan trọng là trái tim Tần Phàm mau mau nát.

Mỹ nữ này nhìn sơ qua thì đáng vẻ mới hai mươi tuổi, lại có lão công...

Thật là đáng tiếc.

Trong lòng ưu thương một thoáng, nhưng ánh mắt lập tức sáng lên, cảm thấy mỹ nữ này rất có thể là vì từ chối mình cho nên mới cố tình nói láo mà thôi.

Phượng Huyền Tố không biết rõ trong não Tần Phàm nghĩ cái gì,

nhưng sau khi biết được Tần Phàm có ý đồ bắt chuyện, cũng hoàn toàn không để ý đến tâm tư của hắn, nàng đi dọc theo đường mòn, chuẩn bị đi về nhà.

Tần Phàm đứng tại chỗ trong chốc lát, gửi một cái tin nhắn cho Vương Hạo Nhiên, nói cho hắn biết thời điểm gọi Đạm Đài Yêu Nguyệt ra đã đến, nên phát một tin nhắn thông báo.

Rất nhanh lại chạy theo hướng Phượng Huyền Tố rời khỏi.

Hắn muốn nhìn một chút, mỹ nữ cấp họa thủy này đang ở chỗ nào.

Lúc này chính là vào buổi tối, trên đường mòn có đèn đường.

Phượng Huyền Tố chỉ cần vừa quay đầu lại là có thể nhìn thấy hắn theo phía sau.

Bởi vậy, Tần Phàm tận lực đi dọc theo bãi cỏ nơi mà đèn đường không chiếu tới.

Trên bãi cỏ ghi rất rõ ràng, cắm giẫm đạp.

Thế nhưng Tần Phàm chỉ mặc kệ những thứ này.

Hắn hiện tại chỉ có hai ý niệm, một là muốn biết mỹ nữ cấp họa thủy này ở chỗ nào, hai là xem nàng có phải thật sự có một lão công hay không.

Có điều lúc Tần Phàm nghe qua, khả năng mỹ nữ này có lão công cực nhỏ.

Nhưng cho dù lời nói có là thật, Tần Phàm cũng không muốn từ bỏ.

Dạng mỹ nữ cấp họa thủy này, cho dù có lão công, hắn vẫn có thể tiếp nhận.

Ngay khi Tần Phàm toát ra những ý niệm này, may may không chú ý tới đằng sau có người theo hắn.

Nếu là lúc bình thường, Tần Phàm tuyệt đối không đến mức như vậy.

Nhưng bây giờ lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên người Phượng Huyền Tố, nên không chú ý có nguy hiểm phía sau.

Mãi cho đến lúc người phía sau đặt xuống bước chân thứ mười, Tần Phàm mới giật mình.

Mười bước đối với người thường mà nói, khoảng cách vẫn tính là xa, nếu như người phía sau muốn làm gì đó với người phía trước, ở trước mặt chắc chắn có thể kịp phản ứng, tiến hành chuẩn bị ứng phó.

Nhưng mà với một thân tu vi của Vương Hạo Nhiên lúc này, mười bước căn bản chỉ chớp mắt là tới.

Ngay lúc Tần Phàm giật mình, Vương Hạo Nhiên động lên.

Bốn trăm năm chân khí, toàn bộ vận chuyển, mang theo sức mạnh phong lôi, trùng điệp đánh về phía giữa lưng Tần Phàm.

Trong lòng Tần Phàm vội vàng, quay người đưa tay đón lấy.

Nhưng trong nháy mắt căn bản không thể vận chuyển toàn bộ chân khí.

Song chưởng va chạm với nhau, đột nhiên nổ vang, không khí bạo động, bên trong phạm vi mấy chục mét thoáng cái đã trở thành khu vực chân không.

Những nơi ở ngoài khu vực chân không bốc lên một trận cuồng phong.

Tần Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình thụt lùi, hai chân ở trên bãi cỏ, cày ra hai đạo dấu tích sâu dài đến mười mấy thước.

Chờ đến khi hắn mới đứng vững thân hình, Vương Hạo Nhiên đã ở bên cạnh hắn.

Ánh sáng không rõ, động tác lại nhanh, Tần Phàm thậm chí không thấy rõ người công kích mình là ai, chỉ cảm thấy cái cổ đau xót, xụi xuống dưới đất.

Bên cạnh đường mòn, gần đó có một ít người qua đường bởi vì một hồi nổ vang và một trận cuồng phong mà ánh mắt bị kinh ngạc và sửng sốt che lấp.

Vì trên bãi cỏ một mảnh lờ mờ, cũng không thấy rõ tình huống, không có người biết bên kia xảy ra chuyện gì.

Đợi sau một lúc thấy động tĩnh bắt đầu lắng xuống.

Có một, hai người qua đường to gan chạy qua nhìn một chút, nhưng chỉ nhìn thấy dấu tích trên bãi cỏ mà thôi, trừ đó ra, cái gì cũng không thấy.

Mà lúc này, Tần Phàm đã được đưa tới khu biệt thự gần đó, đặt một thân thương tích của hắn vào trong góc.

Vương Hạo Nhiên gọn gàng, một chưởng chấn vỡ đan điền của hắn.

【 Đỉnh, kí chủ phá hoại đan điền của Tần Phàm, khiến Tần Phàm mất hết tu vi, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -500, hào quang phản phái kí chủ +500! 】

Tuy là Vương Hạo Nhiên định giữ Tần Phàm lại để nhỏ lông dê,

nhưng sau khi khống chế tình huống của hắn, tất nhiên sẽ không để hắn bảo lưu một thân thực lực.

Để Tần Phàm mất đi điểm võ lực, đây mới là cách làm ổn thỏa nhất.

Bởi vậy, Tần Phàm giờ đối với hắn không có uy hiếp gì cả.

Vương Hạo Nhiên ở trong góc đợi một hồi, Khương Cao Huyền đã tới.

Phân phó với Khương Cao Huyền một ít chuyện, Vương Hạo Nhiên rất nhanh lại rời khỏi, vòng ngược trở về ngôi biệt thự Liễu Nguyệt.

Lúc gần đến cửa biệt thự, Vương Hạo Nhiên nhận được một thông tin nhắc nhở từ hệ thống.

【Đinh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến Tần Phàm bị cắt triệt để, mất đi năng lực nam nhân, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -400, hào quang phản phái kí chủ +400!】

w @@@

Chương 744: Xem não nhiệt

qKhông hổ là nhân vật chính lúc đầu có hơn vạn điểm hào quang, cung cấp phần thưởng đúng là nhiều.

Vương Hạo Nhiên âm thầm sợ hãi thán phục một phen, đồng thời không khỏi có chút mừng rỡ.

Lúc Tần Phàm bắt chuyện Phượng Huyền Tố, kỳ thực hẳn dùng thấu thị đã nhìn thấy.

Quan hệ của hắn và Phượng Huyền Tố không cần phải nói thêm.

Tần Phàm to gan lớn mật, rõ ràng dám đánh chủ kiến lên Phượng Huyền Tố?

Hắn phải bị cắt!

Không biết sau khi Tần Phàm tỉnh lại sẽ có cảm nghĩ gì.

Sau khi mất đi cái kia, Tần Phàm còn có tâm tư theo đuổi muội tử hay không đây?

Vương Hạo Nhiên khôi hài nghĩ đến.

Tất nhiên để Tần Phàm mất đi cái kia chỉ là một bước trong kế hoạch mà thôi.

Lúc trước Tần Phàm bởi vì tay nghề đã là đi ra một lần.

Vương Hạo Nhiên tính toán, để Tần Phàm lại ra một lần.

Dù sao độ hot của Tần Phàm mới tán đi không lâu trước đó, muốn "Hot" lên, quả thực không phải khó.

Lúc đêm khuya.

Vương Hạo Nhiên bắt đầu làm chuyện chính.

Ngoại trừ chủ nhân phòng số sáu lần đầu trải qua mưa gió, chống đỡ không được.

Những người khác một người cũng không sót.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt -300, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -300, hào quang phản phái kí chủ +600! 】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái của kí chủ đột phá đại quan 20000, hệ thống bây giờ kết toán phần thưởng, mời kí chủ chờ đợi. 】

Hừng đông, lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, Vương Hạo Nhiên ở trong phòng số bảy, nhận được một chuỗi dài tin tức nhắc nhở.

Lòng tràn đầy mong đợi.

Chỉ một lúc sau, hệ thống lần nữa truyền đến một tin tức nhắc nhở.

【 Đỉnh, hào quang phản phái đột phá 20000 đại quan đã hoàn thành kết toán phần thưởng, chúc mừng kí chủ thu được "Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính" ! 】

Vương Hạo Nhiên lập tức khơi thông hệ thống, kiểm tra giới thiệu một hồi.

Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính: (giá trị 210.000 điểm phản phái) sao chép hoàn mỹ tất cả ký ức nhân vật chính.

Giới thiệu vô cùng ngắn gọn khiến Vương Hạo Nhiên cảm thấy phần ban thưởng này có chút giống gân gà.

Sao chép ký ức nhân vật chính, thứ này dùng được cái rắm gì?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của hắn, nhưng lập tức tưởng tượng, hình

như có một chút tác dụng.

Sao chép ký ức của loại nhân vật chính nhỏ yếu tất nhiên không có ý nghĩa, nhưng nếu sao chép ký ức của một nhân vật chính hùng mạnh hơn mình, vậy vẫn rất ý nghĩa.

Ít nhất là có thể biết nhân vật chính ấy có năng lực gì để phòng bị cẩn thận, hơn nữa có thể từ trong ký ức lấy được toàn bộ học thức và nhận thức của nhân vật chính ấy.

Cuối cùng học thức và nhận thức cũng bao gồm ở trong ký ức.

Sau khi làm rõ những cái này, Vương Hạo Nhiên thư thái nhiều.

Nhìn sắc trời bên ngoài một chút. . . Bây giờ rời giường còn hơi sớm.

Lúc mặt trời lên cao Vương Hạo Nhiên mới rời khỏi biệt thự trở về nhà.

Dọc đường, không khỏi hơi xúc động và thẫn thức.

Hắn cũng là người từng trải, lúc đi học trong sách lịch sử có nói, những quân vương cổ đại kia chính là bởi vì nữ nhân mà mất nước.

Vương Hạo Nhiên một mực cảm thấy cái này quá buồn cười.

Nhưng bây giờ hắn không thể nào lý giải nổi, mà nó thì ngược lại, lý giải rất chuẩn cho những quân vương kia vì nữ nhân mất nước kia.

Mỹ nữ cấp họa thủy thật là yêu nghiệt.

Sau lần ngoài ý muốn đó, Vương Hạo Nhiên tiến hành sờ soạng, cảm nhận được không có vết cắt sâu nào cả.

Nhưng sau khi ngã bài, lá gan hắn lớn hơn, thế là mở đèn ra.

Cảnh kia tình kia, quả thực... Muốn chết mà!

Nếu không phải Đạm Đài Yêu Nguyệt đuổi người, Vương Hạo Nhiên thật sự ỷ lại không đi, cho đến thiên hoang địa lão luôn.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, mình còn có một nương tử cấp họa thủy.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên tiêu tán, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng không chờ phải quá lâu, phía trước bỗng nhiên bị một trận ồn ào quấy nhiễu đến sang chấn tinh thần.

Chỉ thấy phía trước không xa, một đám người vây vùng một chỗ.

Cứ như là xảy ra chuyện lớn vậy.

Sau khi Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị thấy rõ thì khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Chạy tới phía trước đám người.

Hắn đẩy đám người ra, đi vào trong.

Chỉ thấy Tần Phàm nằm trên mặt đất, một chỗ một mảnh máu thịt be bét, nhìn thấy thật là thê thảm.

Đã có người xung quanh gọi điện thoại cấp cứu, cũng có người hiểu chuyện lấy điện thoại di động ra thu hình, chụp ảnh.

Bởi vì mọi người đều nhận ra, hắn chính là "danh nhân" siêu hot trên mạng trước đây.

Cái niên đại hiện nay, quần chúng ăn dưa(*) đều là các loại khuynh hướng "gặp được chuyện chó hoang hốt, hãy lấy điện thoại di động

ra, bắn trước cho mấy đám bằng hữu".

Bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên cảm thấy, mình thậm chí không cần tận lực đẩy ra đọt sóng lớn, "tin tức" Tần Phàm rất nhanh sẽ truyền bá ra.

Người xung quanh không quen Tần Phàm, tự nhiên không dám tùy tiện tiến lên.

Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ, Tần Phàm không có nguy hiểm tính mạng.

Sau khi Khương Cao Huyền làm xong việc, giúp Tần Phàm cầm máu.

Cộng thêm thân thể Tần Phàm không tệ, đương nhiên sẽ không có chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, xe cứu thương đã tới.

Vương Hạo Nhiên biểu thị bản thân nhận biết Tần Phàm, thế là đi cùng xe cứu thương.

Sau khi trải qua chữa trị, Tần Phàm rất nhanh đã tỉnh lại, bị chuyển ra phòng bệnh.

Tần Phàm mới mở mắt, có chút mờ mịt, lập tức cảm thấy một cơn đau truyền vào trong cơ thể, đồng thời nhớ lại tối hôm qua mình gặp phải cường địch.

Một trận cảm giác khủng hoảng đánh vào trong lòng Tần Phàm.

Ngay sau đó, Tần Phàm tỉ mỉ cảm thụ một thoáng, lập tức phát hiện thiếu đi đồ vật gì đó.

Trong nháy mắt, Tần Phàm như bị sét đánh.

【 Đỉnh, kí chủ điều khiển phía sau màn khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

Một lúc sau trong ánh mắt của Tần Phàm mới khôi phục một chút thần thái, nhìn về Vương Hạo Nhiên bên cạnh, trong mắt có ý hỏi thăm.

"Tối hôm qua ta gọi tỷ tỷ của ta ra ngoài, liên lạc với người một hồi cũng không gặp người, ta lúc ấy còn buồn bực đến cùng là chuyện gì xảy ra."

z @@@

Chương 745: Thương Châu Diệp Đại Sư (1)

↳ Vương Hạo Nhiên giả bộ mờ mịt không biết gì, hỏi ngược lại Tần Phàm:

"Buổi sáng ta phát hiện người nằm trên con đường nhỏ ở biệt thự, cuối cùng xảy ra cái gì, vì sao người lại bị..."

Mồm mép Tần Phàm run lên, không biết nên đáp lại thế nào.

"Chuyện cũng đã xảy ra, người hãy nghĩ thoáng một chút, ta đã thay người giải thích qua với tỷ tỷ của ta, nàng cũng biểu thị tha thứ cho người. Hơn nữa ta cũng thông báo cho nàng, nàng rất nhanh sẽ

tới." Vương Hạo Nhiên ra vẻ trấn an nói.

Nhưng lời nói ấy rơi vào trong tai Tần Phàm khiến cho hắn toàn thân tê tái.

"Tranh thủ thời gian gọi điện thoại, bảo tỷ tỷ người đừng tới." Tần Phàm vội nói.

"Hả? Vậy được rồi." Vương Hạo Nhiên đã nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt đi ra phía ngoài hành lang, thế là giả bộ đồng ý, lấy điện thoại di động ra gọi.

Sau khi thông qua điện thoại, Đạm Đài Yêu Nguyệt đã đến trước cửa phòng bệnh.

Tần Phàm xảy loại chuyện này, tự nhiên là không muốn nhìn thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Vương Hạo Nhiên há lại không biết?

Bởi vậy ngay khi Tần Phàm đang chữa trị, hắn đã thông báo bảo Đạm Đài Yêu Nguyệt tới.

"Sự phụ, người làm sao vậy?" Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ biết Tần Phàm vào bệnh viện, nhưng không biết rõ Tần Phàm bị thương thế nào.

Tần Phàm vừa định tìm cái cốc lừa gạt một chút.

Thế mà Vương Hạo Nhiên đã đoạt trước, tiến đến bên tai Đạm Đài Yêu Nguyệt, thấp giọng nói gì đó.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, vừa khiếp sợ lại ngạc nhiên.

Thấy chuyện bị vạch trần, Tần Phàm chỉ cảm thấy đau lòng đến không thể thở nổi.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

"Sự phụ, với bản lĩnh của người, tại sao lại gặp phải loại chuyện ám toán này?" Đạm Đài Yêu Nguyệt tràn đầy không hiểu.

Trước đó, nàng cho rằng Tần Phàm là người lợi hại nhất trên đời này, là dương kim nóc nhà của lực lượng võ giả.

Nhưng bây giờ Tần Phàm lại biến thành như vậy, đã khiến phần tín niệm này của Đạm Đài Yêu Nguyệt hoàn toàn sụp đổ.

Quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Trên thực tế, lúc đó khi Tần Phàm gặp phải chuyện này cũng cho là như vậy.

Phóng tầm mắt nhìn thiên hạ cho rằng mình không có đối thủ.

Nhưng hiện thực lại cho hắn một bài học.

Hoặc là nói, nếu như ngay lúc đó sự chú ý không đặt trên người của mỹ nữ họa thủy kia, bản thân dù không địch lại cũng không đến mức bị chế phục.

Nhưng mà đáng tiếc là không có nếu như.

"Trách ta quá khinh địch, mới gặp ám toán." Giọng nói Tần Phàm khàn khàn đáp lại.

"Vậy người biết người ám toán người là ai không?" Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi.

"Một chút đầu mối cũng không có." Tần Phàm lắc đầu, thần sắc buồn bã.

"Sự phụ, người phải tỉnh táo lại, chờ sau khi thương thế lành, ta và người đi điều tra, nhất định bắt lại hung thủ kia." Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Tần Phàm thảm như vậy, không khỏi có chút đồng tình, tặng thêm tình thầy trò, bởi vậy cũng muốn ra một phần lực.

"Ta... Đan điền của ta bị chấn nát, đã... Đã mất hết tu vi rồi." Tần Phàm tắc nghẽn nói.

"Cái gì? !" Đạm Đài Yêu Nguyệt cực kỳ hoảng sợ.

Vừa rồi Vương Hạo Nhiên nói bên tai nàng, hoàn toàn chỉ là việc Tần Phàm bị cắt, không có chuyện đan điền bị hủy.

Vì nói cho cùng, hắn vẫn duy trì thân phận người thường trước mặt người khác.

Người thường đương nhiên là nhìn không ra việc đan điền Tần Phàm bị hủy.

"Cái kia... Vậy ta cũng không thể giúp được." Đạm Đài Yêu Nguyệt lập tức muốn thu hồi việc điều tra hung thủ.

Tần Phàm đã không địch lại, nàng há sẽ là đối thủ?

Tùy tiện đi tra, đây không phải là muốn chết sao?

Nàng còn muốn cùng người khác đầu bạc răng long, chắc chắn không tự đi tìm cái chết.

Tần Phàm nhìn thấy phản ứng Đạm Đài Yêu Nguyệt, tất nhiên cũng không trách nàng.

Bởi vì chuyện này Đạm Đài Yêu Nguyệt thật không xử lý nổi, để

Đạm Đài Yêu Nguyệt đi tra, căn bản chính là ép buộc.

"Tiền thuốc men thì ta đã thanh toán, còn trả trước rất nhiều tiền, viện phí chắc chắn đã đủ, người yên tâm ở nơi này tĩnh dưỡng đi." Vương Hạo Nhiên nói với Tần Phàm.

Hắn làm như vậy cũng không phải từ lòng hảo tâm, mà là nghĩ nếu Tần Phàm nhanh chóng khỏe lại sẽ cung cấp cho hắn một ít lông dê.

"Cảm ơn người Hạo Nhiên." Tần Phàm cảm kích nói.

"Ừ" Vương Hạo Nhiên cười cười.

Việc này là ta làm, ta trả một chút tiền thuốc men, không phải là việc ta nên làm sao?

Chờ đợi thêm một lát, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói:

"Yêu Nguyệt, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, hắn ôm vào vòng eo thon của Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Đôi mắt Tần Phàm nhìn thấy thì lập tức kinh ngạc há to miệng.

"Các người? !"

Tần Phàm nhìn thấy hành động của Vương Hạo Nhiên và Đạm Đài Yêu Nguyệt thì vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Ai nha, ta thật không có ý tứ, để người phát hiện rồi." Vương Hạo Nhiên ra vẻ tự giận một cái, dứt khoát nói thẳng với Tần Phàm:

"Kỳ thực không nói gạt người, chúng ta là tình nhân."

Lúc trước đủ loại che giấu là bởi vì sợ Tần Phàm ám toán, nhưng bây giờ không giống với lúc trước, Tần Phàm đã thành phế nhân,

còn cần phải sợ hấn hay sao?

Động tác vừa rồi của Vương Hạo Nhiên là cố tình làm cho Tần Phàm thấy.

"Không đúng, các người không phải tử đệ sao? Thế nào lại thành tình nhân rồi? !" Tần Phàm không muốn tin tưởng sự thật này, nghi ngờ hỏi.

"Người không nên hiểu lầm, chúng ta căn bản không có quan hệ máu mủ." Đạm Đài Yêu Nguyệt thấy Vương Hạo Nhiên mở lời, cũng không có ý định lừa gạt nên giải thích với Tần Phàm.

"Cái này ta biết, nhưng cho dù các người không cùng huyết thống thì không phải còn hơn cả tử đệ sao? Lời này, ta nhớ người đã từng nói qua!" Tần Phàm nói.

"Người ta nói là đệ đệ ta, Lâm Thần, đã chết rồi." Trong khi Đạm Đài Yêu Nguyệt nói chuyện, ẩn ý đưa tình nhìn đến Vương Hạo Nhiên, "Hấn từ đầu đến cuối đều không phải là đệ đệ ta, hấn gọi ta là tử tử cũng chỉ là một loại xưng hô mà thôi."

Hình ảnh ấy lọt vào tròng mắt Tần Phàm, tâm can như bị đâm xuyên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái kí chủ +100! 】

"Hạo Nhiên, người không phải có bạn gái rồi sao? ! Việc này Yêu Nguyệt không biết rõ!" Tần Phàm chợt nhớ tới một việc, thế là vạch trần trước mặt mọi người.

c @@@

Chương 746: Thương Châu Diệp Đại Sư (2)

oVương Hạo Nhiên thật muốn khâu miệng Tần Phàm lại để hắn không thể nói

lung tung, nhưng may mắn là Tần Phàm không có thẳng tay 'điểm danh gọi họ', thế là hắn tranh thủ thời gian nói thêm:

"Đúng vậy, nhưng mà việc này Yêu Nguyệt biết rồi."

Tần Phàm sửng sò, nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, chỉ thấy thần sắc nàng vẫn như thường.

"Yêu Nguyệt, chẳng lẽ ngươi không tức giận sao?" Tần Phàm khó có thể tin hỏi.

"Không tức giận." Đạm Đài Yêu Nguyệt hờ hững trả lời.

Nàng chỉ cho rằng Tần Phàm đang nói đến Khâu Thiển Vi hoặc là tỷ muội nào đó khác mà thôi.

"Yêu Nguyệt ngươi. . ." Tần Phàm cũng không biết nói gì cho phải.

Vương Hạo Nhiên sợ nếu tiếp tục thì miệng Tần Phàm không giữ được nữa, 'điểm danh gọi họ' nói ra Mộ Nam Chi, hắn ôm Đạm Đài Yêu Nguyệt vào, nói:

"Chúng ta đi thôi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt gật đầu, "Sự phụ, có thời gian lại đến thăm người."

Dứt lời, nàng rời khỏi phòng bệnh cùng với Vương Hạo Nhiên.

Tần Phàm trơ mắt nhìn, trong lòng đau đớn đến cực điểm.

Sau khi Vương Hạo Nhiên và Đạm Đài Yêu Nguyệt rời khỏi bệnh viện, hắn đưa nàng trở về biệt thự, sau đó liền về nhà.

Sau khi về đến nhà, Vương Hạo Nhiên gọi điện thoại lần lượt thông báo một thoáng cho Tổng Chỉ Hủy, Mộ Nam Chi, để các nàng đến thăm hỏi Tần Phàm một chút.

Hoặc chính xác mà nói để Tần Phàm cảm thụ nhiều kích thích hơn một chút.

Tần Phàm đối với mấy nữ đồ đệ xinh đẹp này đều có ý nghĩ không trong sáng.

Bây giờ bị cắt, nhìn thấy nữ đồ đệ xinh đẹp lần lượt đến thăm bệnh, trong lòng sao có thể không khó chịu được?

Trong biệt thự Mã gia.

Sau khi Mã Hồng Thắng lên mạng biết được chuyện xảy ra trên người Tần Phàm, hắn cao hứng đến mức nhảy cẫng lên, thậm chí muốn bắn một hồi pháo hoa chúc mừng.

Dám động vào lão bà của mình, hiện tại gặp báo ứng rồi?

Sau khi Trình Nhụy nhìn thấy một cảnh này, còn gọi điện thoại nói chuyện này cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, không khỏi cảm thấy có chút buồn

cười.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Trình Nhụy, Ninh Ngạo Tuyết bỗng nhiên đi tới trước mặt hắn.

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc nhìn nàng.

"Ta muốn trở về Thương châu." Ninh Ngạo Tuyết có chút không chết không thôi, nói

"Ở chỗ này không vui sao? Sao đột nhiên lại muốn trở về Thương châu." Vương Hạo Nhiên ân cần hỏi han.

Nếu nữ chính chạy quá xa sẽ không dễ quan sát, nói không chừng sẽ bị nhân vật chính cảm dỗ đi mất.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên cực kỳ quan tâm.

"Nơi này rất tốt, nếu có thể, ta. . . Ta thậm chí một mực muốn ở lại đây." Ninh Ngạo Tuyết dùng âm thanh cực nhỏ, líu ríu.

Nhưng rồi lập tức cất cao giọng, giải thích nói:

"Giới võ đạo Thương Châu phát sinh một ít rung chuyển, không biết từ đâu mọc lên một tên Diệp đại sư, ở giới võ đạo Thương Châu nhắc lên động tĩnh không nhỏ, có mấy vị tiền bối võ đạo thế gia bị thương nặng dưới tay của Diệp đại sư."

"Thập đại võ đạo thế gia Thương châu chuẩn bị thương nghị chuyện này, ta được xem như gia chủ Ninh gia đương thời, nhất định phải trở về một chuyến."

"Diệp đại sư?" Nghe được cái chức vị này, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, hỏi: "Cái tên Diệp đại sư này có phải lớn tuổi rồi không?"

"Mỗi người nói một kiểu, có người nói Diệp đại sư này mười bảy mười tám tuổi, có người nói năm mươi sáu mươi tuổi, ta cũng không biết nên tin tưởng cái nào." Ninh Ngạo Tuyết nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức cảm thấy khả năng cái thuyết pháp "mười bảy mười tám tuổi" này cao hơn một chút.

Chỉ là cảm thấy cái tên "Diệp đại sư" này rất có thể là nhân vật chính.

Đã là nhân vật chính sao có thể là năm mươi sáu mươi tuổi đây?

Mười bảy mười tám tuổi mới là bình thường.

"Chờ đến khi chuyện Thương Châu lắng xuống, nếu lúc đó người. . . Người còn hoan nghênh ta, ta sẽ về Thanh Linh, gặp lại." Ninh Ngạo Tuyết nói lời cáo biệt.

"Ta đi với người một chuyến." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

"Người cùng đi với ta?" Trên mặt Ninh Ngạo Tuyết không khỏi ngưng trệ.

"Thật ra. . . Ta cũng lưu luyến người nên muốn cùng người đến Thương Châu một chuyến, vừa hay đến xem nơi người lớn lên sẽ trông như nào."

Tuy nói chủ yếu là muốn đến nhìn tên "Diệp đại sư" kia có phải là nhân vật chính hay không, nhưng Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không nói chuyện này ra, bởi vậy tìm cho mình một lý do, thuận thể trêu chọc Ninh Ngạo Tuyết một phen.

【 Đỉnh, kí chủ lay động tâm can của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết, thu được 600 điểm phản phái! 】

Quả nhiên, Ninh Ngạo Tuyết nghe xong, trên gương mặt thanh lãnh nổi lên một ít kích động, đỡ ửng.

Đoạn thời gian ở đây nàng sống rất tốt , trước đây Vương Hạo Nhiên một mực không biểu hiện cái gì, loại lời thoại này hình như là lần đầu hắn nói với mình.

"Vậy chúng ta cùng đi." Trong lòng Ninh Ngạo Tuyết nhảy nhót không thôi, nhưng ngoài mặt vẫn mau chóng duy trì sự trấn định, miễn cho việc bị hắn chơi trò mèo.

Phượng Huyền Tố ở hoa viên xử lý hoa cỏ.

Vương Hạo Nhiên đi tới hoa viên, nói qua một lần cho nàng sự tình hắn cùng Ninh Ngạo Tuyết đi Thương châu.

Phượng Huyền Tố nghe xong, miệng nhỏ lập tức cong lên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm tình nữ chính Phượng Huyền Tố ăn giấm, thu được 700 điểm phản phái! 】

"Ta cũng muốn đi." Phượng Huyền Tố nhin không được nói.

"Ta đi là có chính sự, không phải bởi vì Ninh Ngạo Tuyết, ở nhà thật tốt, nghe lời."

Vương Hạo Nhiên không phải đi ngắm phong cảnh, đương nhiên không muốn dắt theo Phượng Huyền Tố.

Hơn nữa, Phượng Huyền Tố ưa thích cãi nhau với Ninh Ngạo Tuyết, dắt theo hai người các nàng, lỗ tai ơi đừng mong thanh tĩnh.

Hơn nữa, một điểm còn quan trọng hơn là Vương Hạo Nhiên rất muốn mượn cơ hội này để phát triển với Ninh Ngạo Tuyết.

Có Phượng Huyền Tố ở đó, nhất định là không tiện.

"Nếu vậy thì được rồi, đi sớm về sớm." Phượng Huyền Tố nghe Vương Hạo Nhiên nói như vậy, cũng không giở tính trẻ con mà giống như một tiểu thiếu phụ, nhu thuận gật đầu một cái.

Sau khi dặn dò cẩn thận với Phượng Huyền Tố, Vương Hạo Nhiên lại đi một chuyến tìm Thôi Vũ Đồng.

Để ứng phó với sự tình Lục Bắc Ca, hấn sớm đã có chủ ý, tại vội vàng ứng phó với nữ chính nên hấn mới chậm trễ.

Lần này rời khỏi Thanh Linh, trong một hai ngày chắc chắn không về được.

Để tránh việc Lục Bắc Ca tiếp tục tìm Cố Ngữ Nhu gây phiền toái, nhất định phải giải quyết việc này.

B @@@

Chương 747: Đến Thương Châu (1)

xSau khi Vương Hạo Nhiên tìm tới Thôi Vũ Đồng thì kêu nàng làm nhân chứng, đi kiện Lục Bắc Ca.

Lúc ấy Lục Bắc Ca có ý đồ bất chính, trên lý luận là chưa thoả mãn cái gì, nếu ngồi vững thì đó chính là khoảng ba năm trở lên mười năm trở xuống.

Vương Hạo Nhiên chú ý tới hình như khi đó Thôi Vũ Đồng có quay.

Có video, tăng thêm Thôi Vũ Đồng làm nhân chứng, vậy thì khả năng để Lục Bắc Ca ngồi xổm trong phòng giam liền lớn hơn.

Mới đầu, Thôi Vũ Đồng tự nhiên không đồng ý, nhưng mà Vương Hạo Nhiên dỗ một hồi, lại để cho Thôi Vũ Đồng đỡ cả mặt.

Độ thiện cảm của Thôi Vũ Đồng là 100, trực tiếp bị mê đến tìm không thấy nam bắc, lập tức đồng ý việc này.

Thôi Vũ Đồng chỉ là đồng lõa, nhưng chuyển thành người làm chứng thì sẽ không có chuyện gì.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cùng Thôi Vũ Đồng nói cẩn thận thì cùng Ninh Ngạo Tuyết trở về Thương Châu.

Thanh Linh giáp giới với Thương châu, khoảng cách cũng không xa xôi.

Đi đường sắt cao tốc không ra hai giờ, Vương Hạo Nhiên cùng Ninh Ngạo Tuyết đã đạp trên đất của Thương Châu.

Ninh Ngạo Tuyết mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới Ninh gia.

Người Ninh gia vừa nghe nói Vương Hạo Nhiên là bằng hữu của Ninh Ngạo Tuyết thì liền nhiệt tình hoan nghênh, hoàn toàn không có bất kỳ khinh thường nào.

Vương Hạo Nhiên may mắn không cảm thấy bất ngờ.

Hắn cũng không phải nhân vật chính, đương nhiên sẽ không gặp được loại nội dung truyện bị khinh thường hoặc là khiêu khích tiếp đó trang bức đánh mặt.

Trong phòng khách, Ninh Ngạo Tuyết cùng Ninh phụ nói chuyện liên quan tới "Diệp đại sư", Vương Hạo Nhiên ngồi ở bên cạnh uống trà, một bên nghe.

Trong lời kể của Ninh phụ thì "Diệp đại sư" này đột nhiên xuất hiện, không thuộc về bất luận võ đạo thế gia nào ở Thương Châu.

Bên trong mười cái võ đạo thế gia thì trong đó có một nửa võ đạo thế gia đã bị "Diệp đại sư" này "Phá quán".

Năm võ đạo thế gia bị "Phá quán" tự nhiên là nổi giận, mà năm cái võ đạo thế gia còn lại thì cảm thấy sợ hãi bất an lên, sợ mình là mục tiêu tiếp theo

Bởi vậy, mười cái võ đạo thế gia liên hợp lại, chuẩn bị thương lượng cùng nhau đối phó "Diệp đại sư" này .

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được những lời kể này thì cơ hồ đã khẳng định "Diệp đại sư" này chính là nhân vật chính.

Mà hướng đi của nội dung truyện Vương Hạo Nhiên cũng đã đoán được.

Hướng đi có hai cái phiên bản.

Cái phiên bản thứ nhất là trong hội nghị của thập đại võ đạo thế gia thương nghị đó phó "Diệp đại sư" thì bỗng nhiên "Diệp đại sư" xuất hiện, một người đạp thập đại thế gia ở dưới chân, để giới võ đạo ở Thương Châu cúi đầu.

Cái phiên bản thứ hai khi thì khi hội nghị thập đại võ đạo thế gia kết thúc, tổ chức người đi vây công "Diệp đại sư", "Diệp đại sư" quật ngã tất cả.

So sánh hai cái phiên bản này với nhau, Vương Hạo Nhiên cảm thấy cái phiên bản thứ nhất có khả năng cao một chút.

Bởi vì càng trang bức một chút.

Thử nghĩ một chút, trong hội nghị của thập đại võ đạo thế gia thì người ở bên trong hội nghị đó sẽ có địa vị không thấp, khẳng định sẽ trình diện toàn bộ. Đây cơ hồ là tụ tập toàn bộ lực lượng võ đạo của Thương Châu.

Mà vây công "Diệp đại sư" thì chỉ chọn một bộ phận tinh anh.

So sánh thì khẳng định là trong hội nghị tụ tập hào kiệt võ đạo Thương Châu, "Diệp đại sư" hiện thân trang bức thì càng có phong cách hơn.

"Ninh thúc thúc, năm võ đạo thế gia bị "Diệp đại sư" phá quán kia thì chiến lực đỉnh tiêm nhất là cảnh giới gì?" Sau khi Vương Hạo Nhiên làm rõ mạch suy nghĩ thì bỗng nhiên hướng về Ninh phụ hỏi thăm.

"Bốn người Hóa Kinh Tiểu Tông Sư, một người Hóa Kinh Đại Tông Sư." Ninh phụ trả lời.

"Vậy thì người có chiến lực cao nhất trong thập đại võ đạo thế gia thì sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

"Đan Kinh Tiểu Tông Sư." Ninh phụ hỏi gì đáp nấy.

Vương Hạo Nhiên nghe có chút khó hiểu, "Tu vi chân khí cụ thể là bao nhiêu?"

Ninh phụ nhìn thấy phản ứng của Vương Hạo Nhiên, cảm thấy có chút kỳ quái.

Ninh Ngạo Tuyết ở bên cạnh giải thích nói: "Tu vi của hắn còn cao hơn ta, nhưng tu luyện công pháp khác biệt, cho nên cũng không hiểu rõ đối với tu vi chân khí."

Lúc này Ninh phụ mới chợt hiểu.

Ninh Ngạo Tuyết nói với Vương Hạo Nhiên: "Tu vi chân khí của Đan Kinh Tiểu Tông Sư đại khái là trên một trăm năm mươi năm. Tu vi chân khí của Đan Kinh Đại Tông Sư thì là hai trăm năm."

Sau khi giải thích một chút, Ninh Ngạo Tuyết tiếp tục phổ cập khoa học nói: "Ở trên nữa chính là Cương Kinh, tu vi chân khí ba trăm năm chính là Cương Kinh Tiểu Tông Sư, tu vi chân khí bốn trăm năm chính là Cương Kinh Đại Tông Sư."

"Mà tu vi chân khí năm trăm năm chính là Lục Địa Nhân Tiên, nghe nói tuổi thọ của Lục Địa Nhân Tiên đạt đến hai ba trăm năm. Có thể nói Lục Địa Nhân Tiên chính là cực hạn của nhân loại."

"Nhưng không biết sao, bây giờ đừng nói là Lục Địa Nhân Tiên, cho dù là Đan Kinh Đại Tông Sư đều chưa có người có thể đạt tới."

Say khi nghe được Ninh Ngạo Tuyết nói thì Vương Hạo Nhiên cuối cùng cũng có một cái đại khái hiểu rõ đối với cảnh giới tu võ.

Thì ra mình hiện tại là Cương Kinh Đại Tông Sư.

Về phần Ninh Ngạo Tuyết nói, bây giờ chưa có người có thể đạt tới tu vi chân khí capo thâm như vậy thì Vương Hạo Nhiên ngược lại hiểu rõ.

Đơn giản chính là linh khí mỏng manh đi.

Nội dung truyện này Vương Hạo Nhiên đã nhớ đến thuộc lòng.

Nhưng chính là bởi vì cái này, = Vương Hạo Nhiên lại không khỏi hoài nghi "Diệp đại sư" này có phải là người tu tiên hay không!

Bởi vì "Linh khí mỏng manh" này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết tu tiên đô thị.

Sau khi đánh giá ra điểm này, Vương Hạo Nhiên vừa lo lắng vừa vui.

Chỗ buồn tự nhiên là nhân vật chính tu tiên sẽ rất khó đối phó, mình bây giờ chỉ là một tên Cương Kinh Đại Tông Sư, làm sao có khả năng chống lại nhân vật chính tu tiên được?

Mà vui mừng vì đó là cái thời cơ.

Nữ chính bên cạnh hẳn chỉ là người phàm, hiện tại từng người đang ở tuổi tác như hoa như ngọc, từng người đẹp đến không tưởng nổi.

Nhưng cho dù đẹp cỡ nào thì không chống chịu được sự huỷ hoại của thời gian.

Sau này các nàng sẽ già đi, trở thành tóc bạc da nhăn nheo, không còn xinh đẹp.

Còn nữa, Vương Hạo Nhiên cũng không nguyện sống hai ba trăm năm tiếp đó sẽ ợ ra rắm.

| @@@

Chương 748: Đến Thương Châu (2)

κSuy cho cùng Lục Địa Nhân Tiên nhiều nhất cũng chỉ có thể sống hai ba trăm năm mà thôi.

Nếu tu tiên thì sẽ không giống với lúc trước.

Chẳng những mình có thể sống được lâu, nữ chính bên cạnh cũng sẽ trẻ mãi không già.

Chỉ là ngẫm lại đều cảm thấy rất đẹp.

Mà điểm mấu chốt của thời cơ này chính là lúc hào quang phản phái đột phá hai vạn lấy được "Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính" kia.

Nếu như "Diệp đại sư" này là người tu tiên, như thế sau khi phục chế trí nhớ của hắn thì có thể thu được toàn bộ học thức cùng nhận thức của hắn, tất nhiên là trong đó bao gồm cả phương pháp tu tiên trường sinh!

Tất nhiên, ngăn cản nội dung truyện thuận lợi tiến triển cũng là nhiệm vụ rất quan trọng.

Suy cho cùng cái này có thể thu được điểm phản phái cùng điểm hào quang.

Lông dê của một nhân vật chính tu tiên khẳng định sẽ rất nhiều.

Dựa theo Vương Hạo Nhiên suy đoán, "Diệp đại sư" cũng không phải ở vào lúc bắt đầu, mà là ở vào tiền kỳ của lúc nội dung truyện sắp kết thúc.

Sau khi để toàn bộ giới võ đạo ở Thương Châu cúi đầu tương đương với thông quan cái "Bản đồ" này, tiếp đó sẽ xông đến nơi khác trang bức.

Nếu ngăn cản lúc mấu chốt của nội dung truyện này thì tất nhiên là có thể thu được rất nhiều ban thưởng.

"Ninh thúc thúc, có khả năng để thập đại võ đạo thế gia hủy bỏ hội

ngiht hay khong?" Vương Hạo Nhiên hỏi, sau khi nói xong lập tức cảm thấy lời này có hiềm nghi chia rẽ võ đạo Thương Châu, thế là lại bổ sung:

"Ta không có ý tứ hại giới võ đạo Thương Châu, Nguyên nhân làm như thế thì ta không tiện nói rõ, nhưng ta có thể cực kỳ xác định nói cho người, dựa theo ta mà làm thì chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu."

Hội nghị của thập đại võ đạo thế gia này không thể nghi ngờ chính là sân khấu cho "Diệp đại sư" trang bức.

Nếu như phá hủy cái sân khấu này thì "Diệp đại sư" tạm thời sẽ không trang bức được.

Về phần Diệp đại sư có thể chủ động khiêu khích hay không thì Vương Hạo Nhiên ngược lại không lo lắng.

Bởi vì loại nội dung truyện tu tiên trang bức này bình thường đều là do phản phái không biết sống chết đi chọc nhân vật chính, nhân vật chính sẽ không cố tình đi khiêu khích phản phái.

Đoán không làm thì khẳng định là võ đạo thế gia Thương Châu v chọc Diệp đại sư, hoặc là chọc người thân cận Diệp đại sư.

Cho nên mới đưa tới mâu thuẫn.

Thập đại võ đạo thế gia bị đập còn không phục, rõ ràng liên hợp lại muốn đối phó Diệp đại sư, thuận tủy chính là tự tìm phiền phức.

Chỉ cần thập đại võ đạo thế gia không liên hợp lại đối phó Diệp đại sư, như thế thì Diệp đại sư tạm thời kết thúc không thành máu chốt của nội dung truyện trang bức này.

Vương Hạo Nhiên cũng sẽ bởi vậy mà thu được ban thưởng.

"Phụ thân, ta tin tưởng hần!" Ninh Ngạo Tuyết tỏ thái độ nói.

Ninh phụ tín nhiệm nữ nhi, tự nhiên cũng tín nhiệm người nữ nhi tin tưởng, không có hoài nghi Vương Hạo Nhiên.

"Nhưng chuyện bắt buộc phải làm, tuyệt đối không phải Ninh gia có thể ngăn cản." Ninh phụ thật khó khăn nói.

"Như vậy sao. . ." Vương Hạo Nhiên tiếc nuối một thoáng.

"Trừ phi Tả Khâu gia đứng đầu thập đại võ đạo thế gia chịu đồng ý." Ninh phụ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại đổi giọng.

"Lão đầu Tả Khâu kia rất ngoan cố, kiêu kỳ nhất là người khác động đến địa vị Tả Khâu gia của hắn, Diệp đại sư kia là một mối uy hiếp, sao có thể buông tha cơ hội liên hợp thập đại võ đạo thế gia lại chứ?" Ninh Ngạo Tuyết cảm thấy cái này không có khả năng lắm, thế là nhin không được chen lời nói.

"Vậy cũng chưa chắc, không phải là lão đầu của Tả Khâu gia kia nghe lời tiểu tôn nữ của hắn nhất sao? Nếu tiểu tôn nữ kia của hắn chịu đi thuyết phục vậy thì sẽ là một câu chuyện khác." Ninh phụ nửa đùa nửa thật nói.

"Nữ nhân của Tả Khâu gia kia cực kì điêu ngoa, làm sao chúng ta có khả năng thuyết phục nàng được."

Sau khi nghe được lời nói của phụ thân, Ninh Ngạo Tuyết không khỏi lắc đầu.

"Tất nhiên là ta biết, vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi." Ninh phụ nói.

Người nói vô tâm, nhưng người nghe thì cố ý.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên đã không ôm hy vọng đối với chuyện ngăn cản thập đại thế gia thương nghị, nhưng sau khi nghe được Ninh phụ nói như vậy thì dấy lên một ít hi vọng.

Bản sự của hần muốn đối phó với nhân vật chính thì còn kém một ít, nhưng đối phó với nữ nhân thì tuyệt đối là cường hạng, huống chi còn có hào quang không nói đạo lý gia thân.

"Ninh gia cùng Tả Khâu gia có quan hệ như thế nào?" Vương Hạo Nhiên hướng về Ninh Ngạo Tuyết hỏi.

"Người muốn đến Tả Khâu gia sao?" Ninh Ngạo Tuyết hiểu ý.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, "Đúng vậy."

Ninh phụ nói tiếp: "Ninh gia cùng Tả Khâu gia chỉ là bằng hữu ở ngoài mặt, Ngạo Tuyết cùng nữ nhân kia của Tả Khâu gia thậm chí còn có chút qua lại, e rằng không cách nào dẫn người đến Tả Khâu gia một chuyến, đi thuyết phục Tả Khâu gia."

"Cái này không hề gì, ta chỉ cần biết tìm tôn nữ của lão đầu Tả Khâu gia ở đâu là được rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

Ninh Ngạo Tuyết không trả lời ngay, mà là theo bản năng nhìn sắc trời bên ngoài một chút, chỉ thấy trời hết sức yên ả, vậy mới đáp lại Vương Hạo Nhiên:

"Nhìn sắc trời bên ngoài này, hần là ngày mai sẽ không mưa. Tả Khâu lão đầu cùng tôn nữ của hần có cái thói quen đó chính là lúc sáng sớm, bình thường đều luyện công ở công viên Thương Châu, người tới đó là có thể tìm được bọn họ."

Vương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ, hỏi tiếp: "Tôn nữ của Tả Khâu lão đầu tên là gì? Dung mạo ra sao?"

"Tên là Tả Khâu Lạc Nhạn." Ninh Ngạo Tuyết đáp lại nửa cái vấn đề, tiếp đó dừng lại một chút, vậy mới tiếp tục nói:

"Sáng mai ta sẽ đi với người."

Lúc ở Thanh Linh, hai người không có cơ hội tiếp xúc nhiều, thật vất vả mới đến Thương châu, tất nhiên là nàng muốn ở cạnh với Vương Hạo Nhiên lâu thêm một chút.

"Được." Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên cũng không phản đối, lập tức lẩm bẩm nhắc tới cái tên "Tả Khâu Lạc Nhạn" này một chút.

Bởi vì cái tên này dễ hán liên tưởng đến Tả Khâu Trầm Ngư.

Một người là Trầm Ngư, một người là Lạc Nhạn?

Đây là trùng hợp hay là có liên quan gì?

Wang Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Y @@@

Chương 749: Tả Khâu Lạc Nhạn

zSau khi trao đổi, Ninh Ngạo Tuyết đích thân xử lý một căn phòng sạch sẽ, để Vương Hạo Nhiên ở lại.

Sáng sớm ngày kế tiếp.

Ninh Ngạo Tuyết đi tới phòng khách tìm Vương Hạo Nhiên, dẫn hán đi đến công viên Thương Châu.

Ninh gia cách công viên Thương châu không xa, hai người đi bộ, không đến mười phút đồng hồ đã đi tới công viên Thương Châu.

Thương Châu nổi tiếng nhất là võ học, trong công viên tùy ý có thể thấy được người luyện võ.

Khoảng cách tuổi tác cực lớn, từ tiểu hài mười tuổi cho đến lão nhân bảy tám chục tuổi.

Ninh Ngạo Tuyết mặc một bộ váy dài màu xanh, tóc đen tự nhiên rủ xuống đến eo nhỏ nhắn, trên mặt hơi trang điểm một chút, đem ngũ quan vốn rất xinh xắn làm đến bộc phát xinh đẹp động lòng người.

Chỗ mi tâm có vẽ một chút, càng tăng thêm một ít khí chất thần bí.

Ninh Ngạo Tuyết tuyệt đối là nhân vật nổi tiếng số một tại Thương Châu, vô luận là dung mạo hay là thiên phú tu võ, cơ hồ là có một không hai ở Thương Châu.

Nhất là trước đây không lâu Ninh gia đã tuyên bố nếu trong vòng một hai năm Ninh Ngạo Tuyết bước vào Hóa Kinh Đại Tông Sư, phụ thân của nàng trực tiếp nhường vị trí gia chủ lại cho Ninh Ngạo Tuyết.

Khiến danh tiếng của Ninh Ngạo Tuyết nhất thời trở nên có một không hai.

Nhưng lúc Ninh gia tuyên bố việc này thì Ninh Ngạo Tuyết đến Thanh Linh, vẫn chưa lộ diện.

Lúc này, Ninh Ngạo Tuyết bỗng nhiên xuất hiện trước mặt người khác, cũng nhắc lên một trận oanh động.

Rất nhiều người liên tiếp liếc nhìn.

Một ít ánh mắt nam tử trẻ tuổi tu võ nhìn về phía Ninh Ngạo Tuyết

tràn đầy sùng bái cùng hâm mộ, mà đại bộ phận nữ tử thì thêm muốn cùng đố kị.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh Ninh Ngạo Tuyết cũng bởi vì cái này mà cũng được quan tâm.

Mọi người đều đang hiếu kỳ người kia là ai, dĩ nhiên có thể cùng Ninh Ngạo Tuyết sánh vai mà đi.

Hơn nữa nhìn cử chỉ của hai người hình như còn rất thân mật.

Nhưng mà dù cho như vậy cũng không có người tới khiêu khích nàng hoặc là khiêu khích Vương Hạo Nhiên, nói cái gì hấn không xứng với Ninh Ngạo Tuyết.

Mọi người ngược lại cảm thấy Vương Hạo Nhiên cùng Ninh Ngạo Tuyết rất xứng đôi.

Vương Hạo Nhiên cũng không phải nhân vật chính, nội dung truyện bị khiêu khích tiếp đó trang bức đánh mặt không có quan hệ gì đến hấn cả.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối vui vẻ.

Ai mẹ nó ăn no rồi không có việc gì ưa thích bị người khác chế nhạo khiêu khích chứ?

Cũng chỉ có nhân vật chính thích như vậy.

Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối ưa thích cảm giác đi tới chỗ nào cũng đều được người khác tôn sùng.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn không chớp mắt, không chút nào để ý tới ánh mắt chung quanh, trên mặt nhìn như rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng thì không khỏi mừng rỡ lên.

Loại mừng rỡ này không phải bắt nguồn từ được mọi người quan tâm, mà là hình như mọi người hiểu làm quan hệ của nàng và Vương Hạo Nhiên.

Ninh Ngạo Tuyết vốn cũng không phải loại người thích nói nhiều, mọi người hiểu làm thì hiểu làm, nàng căn bản không muốn giải thích.

Không bao lâu, nàng mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một chỗ cực kỳ yên tĩnh trong công viên.

Bởi vì nơi này chính là nơi hai người tôn tử Tả Khâu thường xuyên luyện công, người bình thường căn bản không dám tới quấy rầy.

Những người đến trước ở công viên này đều sẽ tận lực tránh khỏi nơi này.

"Ngồi một hồi đi, bọn họ cũng sắp tới rồi." Ninh Ngạo Tuyết hướng về cái ghế dài ở không xa ra hiệu một thoáng, nói với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, cùng Ninh Ngạo Tuyết ngồi ở trên ghế dài chờ đợi.

Không bao lâu, quả nhiên có một đôi tôn tử chậm chậm đi tới.

Tầm nhìn của Vương Hạo Nhiên khá xa, lập tức nhìn chăm chú một chút.

Chỉ thấy lão giả kia đầu tóc trắng bệch, nhưng nhìn lên tinh thần khỏe mạnh, không có loại cảm giác nặng nề kia.

Còn thiếu nữ bên cạnh chỉ mới khoảng mười ba mười bốn tuổi, nhanh nhẹn đáng yêu, xinh đẹp vô cùng.

"Bọn họ tới rồi." Ninh Ngạo Tuyết nhắc nhở một tiếng.

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên cũng hoàn toàn xác định thiếu nữ kia chính là Tả Khâu Lạc Nhạn.

Nhưng hắn lại không khỏi nghi hoặc.

Trước đ, hắn còn tưởng rằng Tả Khâu Trầm Ngự cùng Tả Khâu Lạc Nhạn có liên quan gì, không chừng là tỷ muội sinh đôi.

Nhưng tuổi tác hai người cách nhau khá xa.

Tả Khâu Trầm Ngự đã sắp hai mươi lăm tuổi, mà Tả Khâu Lạc Nhạn này mới mười ba mười bốn tuổi.

Sao lại là sinh đôi được chứ?

"Người đừng nhìn Tả Khâu Lạc Nhạn nhỏ như vậy mà lầm, trên thực tế còn lớn hơn ta bốn, năm tuổi." Ninh Ngạo Tuyết bất thành linh nói một tiếng.

Lông mày của Vương Hạo Nhiên nhíu lại, kinh ngạc nhìn Ninh Ngạo Tuyết một chút, lập tức vừa cẩn thận nhìn Tả Khâu Lạc Nhạn ở cách đó không xa một chút.

Ninh Ngạo Tuyết đã sắp hai mươi tuổi, mà Tả Khâu Lạc Nhạn còn lớn hơn nàng bốn năm tuổi, như thế tuổi tác của Tả Khâu Lạc Nhạn chẳng phải sắp xỉ với Tả Khâu Trầm Ngự sao?

Xem ra hai người có liên qua.

Đồng thời, sau khi Vương Hạo Nhiên thấy rõ, phát hiện Tả Khâu Lạc Nhạn có chút giống như phiên bản thu nhỏ của Tả Khâu Trầm Ngự.

Không chừng thật có khả năng là sinh đôi.

Sau khi đánh giá ra điểm này, Vương Hạo Nhiên không khỏi mừng

rõ lên.

Trước đây hẳn còn tiếc hậu cung của nhân vật chính có nhiều người như vậy, sao lại không có nữ chính sinh đôi chứ? Đây chính là chỗ cực kỳ hứng thú của hậu cung nha.

Hiện tại cũng không phải có rồi sao?

Vương Hạo Nhiên mừng thầm một trận, nhưng bỗng nhiên lại có chút cảm giác là lạ.

Chỉ vì dáng vẻ của Tả Khâu Lạc Nhạn này quá nhỏ, chỉ là suy nghĩ một chút đều cực kỳ ác tâm.

"Vì sao mà dáng vẻ của Tả Khâu Lạc Nhạn này như là mới mười ba mười bốn tuổi vậy chứ?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi thăm Ninh Ngạo Tuyết.

"Tả Khâu gia có một môn công pháp gia truyền, sau khi tu luyện sẽ bảo trì dáng dấp, tu luyện công pháp đến đại thành thì thân hình liền có thể trong khoảng thời gian ngắn biến thành dáng vẻ bình thường." Ninh Ngạo Tuyết chậm chậm giải thích nói:

"Lúc Tả Khâu Trầm Ngư mười ba tuổi bắt đầu tu luyện, công pháp cũng không đến đại thành, bởi thế nhìn qua mới sẽ như vậy."

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức liền giật mình.

Nghe thì có vẻ khoa trương nhưng nghĩ lại một thoáng cũng không phải không có lý.

Giống như là Thiên Sơn Đồng Lão bên trong thiên long, tu luyện "Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công", cách mỗi niên hạn nhất định thì có thể phản lão hoàn đồng.

c @@@

Chương 750: Lại Là Nữ Phụ

Tất nhiên, công pháp gia truyền của Tả Khâu gia khẳng định không phải "Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công", nhưng có hiệu quả kỳ dị tương tự.

Tả Khâu gia có thể trở thành thế lực đứng đầu thập đại võ đạo thế gia mà Tả Khâu lão đầu cũng đạt tới Đan Kinh tiểu Tông Sư, công pháp gia truyền khẳng định rất trâu bò.

Thậm chí, từ một loại mức độ nào đó thì công pháp gia truyền của Tả Khâu gia thậm chí còn muốn lợi hại hơn công pháp mà Thiên Sơn Đồng Lão tu luyện.

Bởi vì mức độ võ đạo của thế giới này bên trên Thiên Long.

Suy cho cùng tu luyện chân khí bên trong Thiên long không có thuyết pháp một năm có thể tu luyện ra mấy năm chân khí, hoàn toàn chính là 1:1, hơn nữa chỉ có loại công pháp thượng thừa mới có thể đem chân khí tích lũy tới trình độ nhất định.

Coi như là ba đại cao thủ bên trong Tiêu Dao Phái mỗi người có bảy mươi năm chân khí, gộp lại cũng chỉ là hai trăm mười năm.

Mà một mình Tả Khâu lão đầu đã có một trăm năm mươi năm công lực, chỉ từ mức độ hùng hậu của chân khí thì một người có thể chấp được hai.

Muốn nói công pháp gia truyền của Tả Khâu gia mạnh hơn "Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công" thì cũng không có gì quá đáng.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên đánh giá chính mình một chút.

Mình bây giờ có bốn trăm năm chân khí, có phải là có thể cân hai thậm chí ba đại cao thủ của Tiêu Dao phái hợp lại hay không?

Vương Hạo Nhiên đột nhiên nghĩ như vậy.

Mà ngay tại lúc hấn hiện lên những ý niệm này, Tả Khâu Lạc Nhạn cùng Tả Khâu lão đầu cũng càng đi càng gần, đi tới mười mét trước mặt hấn.

Ánh mắt quan sát của Vương Hạo Nhiên cùng Ninh Ngạo Tuyết, hai người đối diện đều chú ý tới.

Ánh mắt của Tả Khâu lão đầu yên lặng, bên trên thần sắc không có chút ba động nào.

Tả Khâu Lạc Nhạn nhìn thấy Ninh Ngạo Tuyết, trong mắt cũng hiện lên một chút quang mang đối chọi gay gắt.

Nếu như nói Ninh Ngạo Tuyết là tiên nữ đứng đầu Thương Châu thì Tả Khâu Lạc Nhạn chính là người thứ hai.

Nhưng thế nhân đều chỉ sẽ quan tâm người đứng đầu, không quan tâm quá nhiều đến người thứ hai.

Tả Khâu Lạc Nhạn đối với cái này tự nhiên có chút ít canh cánh trong lòng, bởi vậy khắp nơi đều muốn cùng Ninh Ngạo Tuyết phân cao thấp.

Nhìn chằm chằm Ninh Ngạo Tuyết một hồi, ánh mắt Tả Khâu Lạc

Nhận hơi hơi dờn một cái, vậy mới nhìn về phía Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh.

Trong con người non nớt những lại mang theo một chút vú mị bồng nhiên hiện lên kinh diễm.

Hiển nhiên bị vẻ đẹp trai của Vương Hạo Nhiên hù dọa.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên đếm vài ba giây, thế nhưng ngay cả cái rắm hệ thống cũng không truyền đến.

Nói cách khác, hào quang siêu cấp đào hoa không thể phát động hiệu quả.

Vương Hạo Nhiên không khỏi buồn bực.

Mà đúng lúc này.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ quan trọng Tả Khâu Lạc Nhận đối với kí chủ tăng lên 40, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Hết sức thân thiện)】

Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một thoáng, trước tiên có chút không kịp phản ứng lại.

Tả Khâu Lạc Nhận lại là nữ phụ, không phải nữ chính? !

Kết quả này hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

Tuy là dáng vẻ của Tả Khâu Lạc Nhận mới mười ba tuổi, nhưng thân thể mềm mại đã là quy mô đơn giản, có thể thấy được trên khuôn mặt có chút non nớt tinh xảo có phong thái nghiêng nước nghiêng thành.

Vương Hạo Nhiên có thể đoán trước sau khi Tả Khâu Lạc Nhận này

tu luyện công pháp đến đại thành thì khẳng định không kém Tả Khâu trầm Ngư kia chút nào.

Chỉ là bên trên khí chất của hai người có chút khác biệt.

Tả Khâu Trầm Ngư có loại khí chất hung hãn, mà Tả Khâu Lạc Nhạn này mang đến cho người ta một loại cảm giác dịu dàng còn mang theo một chút điều ngoa.

Hai cái này hoàn toàn khác biệt.

Hai tỷ muội sinh đôi này một người là nữ chính, một người là nữ phụ?

Đây là điều mà Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không có nghĩ tới.

Hơi chút suy tư một chút, Vương Hạo Nhiên lập tức liền hiểu một ít gì đó.

Bên trong nội dung chính tuyến của Diệp đại sư này hẳn là đơn nữ chính, Tả Khâu Lạc Nhạn chỉ là một nữ phụ quan trọng mà thôi.

Nói trắng ra, liền là trêu xong mặc kệ cái kia một loại.

Đừng tưởng rằng nhân vật chính đơn nữ chính thì thanh cao.

Theo cách nhìn của Vương Hạo Nhiên thì loại nhân vật chính này còn ghê tởm hơn.

Lựa chọn đơn nữ chính, làm cho những hồng nhan kia chờ đợi cả một đời?

Đã không có gì hay, hà tất đi trêu người ta? Trêu người ta xong lại mặc kệ, thật là quá phận.

Cũng tỷ như Dương Quá.

"Gặp Dương Quá một lần thì làm cả đời" cũng không phải là như vậy sao?

Không thích lại trêu người ta, trêu xong lại không chịu trách nhiệm, hại bao nhiêu nữ nhân bơ vơ một đời?

Trên một điểm này, Vương Hạo Nhiên vẫn mặt dày cảm thấy chính mình là một phản phái càng thực tế hơn.

Tuy là mình cặn bã, nhưng có ý niệm muốn cho tất cả nữ sinh mà mình trêu kia có một mái ấm.

Như vậy tất cả đều vui vẻ, đây không phải rất tốt sao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, lập tức khơi thông hệ thống, lập tức hạ đạt một đạo mệnh lệnh.

Tả Khâu Lạc Nhạn là nữ phụ thì ngược lại càng tốt hơn!

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực với Tả Khâu Lạc Nhạn, độ thiện cảm của Tả Khâu Lạc Nhạn đối với kí chủ tăng lên tới 100 max trị số! 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

Diệp Phàm?

Cái tên "Nồng nặc mùi nhân vật chính".

Họ Diệp là danh da vọng tộc thì không cần nói, mà chữ "Phàm" cũng là chữ thường gặp ở nhân vật chính, xa không nói, Tần Phàm chính là một ví dụ tốt nhất cho chữ "Phàm" này.

Sau khi nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên lại quan sát Tả Khâu Lạc Nhạn lần nữa, chỉ thấy ánh mắt nàng nhìn mình đã thay đổi rõ ràng.

Vương Hạo Nhiên biết, ‘thiếu nữ’ này đã hoàn toàn luân hãm.

Nhưng nói thật ra, tuổi thật của Tả Khâu Lạc Nhạn đã hai bốn hai lăm tuổi, nhưng trên mặt chỉ có mười ba tuổi.

Bị dáng vẻ thèm thường này của Tả Khâu Lạc Nhạn nhìn chăm chăm, Vương Hạo Nhiên cảm thấy kỳ dị.

"Ninh Ngạo Tuyết, vị bên cạnh ngươi là nhân vật nào vậy, là tình lang của ngươi sao?"

L @@@

Chương 751: Công Viên, Lão Đầu, Thiếu Nữ (1)

Tả Khâu Lạc Nhạn rõ ràng muốn nghe được tin tức của Vương Hạo Nhiên, nhưng ngược ngùng trực tiếp hỏi Vương Hạo Nhiên, thế là kích động Ninh Ngạo Tuyết, muốn để nàng nói.

"Đây là bằng hữu của ta." Tuy là trái tim của Ninh Ngạo Tuyết đã bị cướp đi, nhưng da mặt còn không có dày đến nỗi trước khi xác định quan hệ với Vương Hạo Nhiên mà đã nói láo tuyên dương.

"Thì ra là bằng hữu." Tả Khâu Lạc Nhạn cười khanh khách, cao hứng không thôi.

Ninh Ngạo Tuyết lại nhìn thấy thì nhíu chặt mày.

Trực giác của nữ nhân từ trước đến giờ đều là cực kỳ chuẩn.

Nàng mơ hồ nhìn ra ý nghĩ của Tả Khâu Lạc Nhạn đối với Vương Hạo Nhiên có chút là lạ.

Sau khi đánh giá ra điểm này, bên trong ánh mắt của Ninh Ngạo Tuyết nhìn về phía Tả Khâu Lạc Nhạn sinh ra một vòng địch ý.

Ánh mắt của Ninh Ngạo Tuyết và Tả Khâu Lạc Nhạn giáp nhau ở giữa không trung, có tia lửa mơ hồ loé lên.

Vương Hạo Nhiên lập tức cảm giác được không khí có chút gì đó là lạ, rất muốn nói một câu, kỳ thực các người không cần thiết giằng co.

Nhưng trong loại trường hợp này, lời này cũng chỉ có thể ngấm lại ở trong lòng, không thể nói ra ngoài miệng được.

"Tiểu thí hài, chú ý tự biết chính mình, không nên nghĩ quá nhiều." Nhìn nhau đối chọi gay gắt một lúc, Ninh Ngạo Tuyết đánh vỡ yên lặng trước tiên, nói ra một vài ngôn từ sắc bén.

Vừa nãy Tả Khâu Lạc Nhạn còn không để ý đến thân hình của mình, sau khi bị Ninh Ngạo Tuyết nói như vậy, lập tức liền kịp phản ứng.

Bản thân mình chính xác là có chút nhỏ, so với Ninh Ngạo Tuyết không chiếm được ưu thế gì.

Nhưng tất nhiên Tả Khâu Lạc Nhạn sẽ không nguyện thừa nhận điểm ấy, thế là mắng trả lại: "Không phiền người quan tâm, công pháp gia truyền của ta sẽ nhanh chóng đại thành, nhiều nhất mấy

tháng, ta có thể khôi phục thân hình bình thường."

Ninh Ngạo Tuyết nghe xong, miệng đỏ hồng nhếch lên một vòng độ cong giễu cợt lò mò, "Theo ta được biết, hình như công pháp gia truyền của Tả Khâu gia các người yêu cầu đến cảnh giới Hóa Kinh Đại Tông Sư mới có thể xem như đại thành."

"Ngụ ý của người là trong vòng mấy tháng có thể trở thành Hóa Kinh Đại Tông Sư à? Nếu không chúng ta độ sức một trận đi?"

Tả Khâu Lạc Nhạn bị vạch trần ý nghĩ trong lòng, âm thầm cắn răng, tức giận nói: "So thì so, người cho rằng ta sợ người sao? !"

Ninh Ngạo Tuyết đích thật là mạnh hơn một chút, nhưng Tả Khâu Lạc Nhạn tin tưởng, cho dù chính mình thua thì Ninh Ngạo Tuyết cũng sẽ không chiếm được quá tốt.

Không khí lập tức biến thành giương cung bạt kiếm.

Mà ngay lúc Tả Khâu Lạc Nhạn muốn đi ra phía trước, chuẩn bị động thủ với Ninh Ngạo Tuyết, Tả Khâu lão đầu một mực yên lặng bỗng nhiên lên tiếng:

"Lạc Nhạn, hội nghị thập đại võ đạo thế gia sắp đến, không nên gây thêm sự cố."

Âm thanh lọt vào tai, Tả Khâu Lạc Nhạn lập tức bình tĩnh lại.

Tả Khâu lão đầu không cố gắng che giấu âm thanh, Ninh Ngạo Tuyết tất nhiên cũng nghe được.

Ý nghĩ động thủ với Tả Khâu Lạc Nhạn của Ninh Ngạo Tuyết bị dập tắt trong nháy mắt.

Tả Khâu lão đầu ở ngay đây, tuy không đến mức lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng nếu mình khiến Tả Khâu Lạc Nhạn bị thiệt lớn, khẳng định Tả

Khâu lão đầu sẽ không đứng nhìn quan sát.

Trận giao phong này thực bất lợi đối với Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh Ngạo Tuyết không ngu ngốc, đã sớm biết rõ điểm này, nhưng bởi vì quá để ý Vương Hạo Nhiên nên mới có chút mất tác phong.

Lời của Tả Khâu lão đầu đúng lúc cho nàng một bậc thang hạ xuống.

Ninh Ngạo Tuyết làm sao lại không biết thức thời.

Tả Khâu lão đầu đánh giá Vương Hạo Nhiên thật sâu.

Người già mà thành tinh, tất nhiên là có thể nhìn ra tôn nữ với Ninh Ngạo Tuyết đang tranh giành tình nhân, nhưng không có ý phản đối, thậm chí là ngầm cho phép Tả Khâu Lạc Nhạn làm như vậy.

Tuy nhìn Vương Hạo Nhiên không có nửa điểm tu vi chân khí, giống như là người thường, nhưng chính là vì vậy mới khiến cho hắn càng giết mình.

Ninh Ngạo Tuyết là thiên chi kiều nữ của Thương Châu, nàng vì ở bên người nam tử này mà tranh giành tình nhân, tới một mức độ nào đó điều này đã chứng minh, nam tử này tuyệt đối không phải là người bình thường, hơn một nửa là người tu võ.

Người tu võ ngay cả mình cũng không nhìn thấu, đủ để chứng minh nam tử trẻ tuổi này rất mạnh.

Ít nhất là mạnh hơn Ninh Ngạo Tuyết.

Nếu không dựa vào cái gì khiến Ninh Ngạo Tuyết buông tư thái xuống?

Mà tuổi tác của nam tử trẻ tuổi này lại không sai biệt lắm với Ninh

Ngạo Tuyết, điều này càng làm cho Tả Khâu lão đầu cảm thấy hứng thú.

Hắn thậm chí còn muốn đem Vương Hạo Nhiên kéo đến Tả Khâu gia.

Nữ oa Ninh gia xinh đẹp, chẳng lẽ nữ oa Tả Khâu gia còn thiếu sao?

"Chắc tiểu hữu không phải là nhân sĩ Thương Châu nhỉ? Không biết xưng hô như thế nào?" Tả Khâu lão đầu cười ha hả hỏi Vương Hạo Nhiên.

Nếu như thân phận mình là nhân vật chính, lão đầu này có thể cảnh cáo mình một phen hay không, nói mình cách xa Tả Khâu Lạc Nhạn một chút? Vương Hạo Nhiên có nhiều ý nghĩ thú vị, ngoài miệng đáp lại nói:

"Nhân sĩ Thanh Linh, Vương Hạo Nhiên."

Tả Khâu lão đầu gật đầu, lại cười nói: "Khó trách, nếu tiểu hữu ở Thương Châu thì tất nhiên là nhân vật mọi người đều biết, chỉ sợ cho dù là Ninh Ngạo Tuyết cũng kém xa người."

Lão hồ ly, thăm dò rõ ràng như vậy, cho là ta không nhìn ra được? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, mặt ngoài cũng là chấp nhận, không giả bộ người thường như mọi ngày.

Mục đích hắn tới nơi này là muốn khuyên Tả Khâu gia bắt đầu hủy bỏ hội nghị thập đại võ đạo thế gia.

Nếu không có một chút bản sự, dựa vào cái gì để Tả Khâu gia nghe theo mình?

Dựa vào bản thân soái choáng Tả Khâu Lạc Nhạn?

Tả Khâu lão đầu yêu thương tôn nữ này là không giả, nhưng việc

này liên quan đến thế cục võ đạo Thương Châu, cùng với vị trí lão đại của Tả Khâu gia, Tả Khâu Lạc Nhạn không nhất định có thể khuyên được.

Hiện tại Tả Khâu lão đầu cho rằng võ đạo mình trác tuyệt, vậy thì tất nhiên sẽ theo ý tứ của hắn, làm gì phải phủ nhận?

"Ở xa tới là khách, ta với tiểu hữu hữu duyên, sau khi thể dục buổi sáng, có thể nể mặt đi đến nhà kẻ hèn này một chuyến hay không?" Tả Khâu lão đầu thấy làm đến không sai biệt lắm, thế là mời nói.

Q @@@

Chương 752: Công Viên, Lão Đầu, Thiếu Nữ (2)

F"Tiền bối thịnh tình, nếu ta từ chối thì bất kính rồi." Lúc đầu Vương Hạo Nhiên muốn nói chuyện với Tả Khâu lão đầu, cử động lần này chính hợp ý của hắn, tất nhiên là thuận thế đồng ý.

Sau khi Tả Khâu Lạc Nhạn nghe thấy, nhảy nhót không thôi, suýt nữa nhảy lên tại chỗ.

Ninh Ngạo Tuyết ở bên cạnh thấy một màn này, lông mày hơi hơi nhăn lên, dường như sợ Vương Hạo Nhiên đi Tả Khâu gia thì sẽ bị Tả Khâu Lạc Nhạn cướp đi.

"Yên tâm đi, ta đi làm chính sự." Vương Hạo Nhiên dùng chân khí truyền âm, trấn an Ngạo Tuyết một chút.

Lông mày đang nhíu của Ninh Ngạo Tuyết giãn ra trong nháy mắt.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn bắt đầu luyện công, đánh một bộ công phu quyền cước nhẹ nhàng chậm chạp.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở bên cạnh chờ đợi, không có cử động gì.

Ninh Ngạo Tuyết cũng không đi ngay lập tức, mà là ở bên cạnh lẳng lặng bồi bạn.

Vương Hạo Nhiên nhìn hai người thi triển quyền cước ở trước mặt, như có điều suy nghĩ.

Nói thực, ngoại trừ Vịnh Xuân Quyền ra, hẳn căn bản không có công phu quyền cước nào khác, toàn dựa vào chân khí để đánh nhau.

Dưới tình huống tu vi chân khí nghiền ép, mọi việc tất nhiên đều sẽ thuận lợi, có thể nói là nhất lực phá vạn pháp.

Nhưng nếu ở tình huống tu vi chân khí khó phân cao thấp, công phu quyền cước sẽ lộ ra sự quan trọng.

Vương Hạo Nhiên nhìn cẩn thận chiêu thức nhẹ nhàng chậm chạp Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn đánh ra, nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng trong đó cũng có chút môn đạo.

Vương Hạo Nhiên học lén một chút, thậm chí đang tưởng tượng biểu diễn, nhanh chóng phát hiện, chiêu thức này không lưu loát, hình như có tỳ vết với không hoàn chỉnh.

Chiêu thức có tỳ vết, không hoàn chỉnh. . . Công viên, lão đầu tử, thiếu nữ. . .

Trong đầu Vương Hạo Nhiên toát ra một vài chữ, lập tức nghĩ kỹ rồi cực sợ.

Mẹ nó, nội dung truyện rất quen thuộc đây mà!

Cái này chẳng phải là nội dung truyện cầu huyết thường dùng trong rất nhiều tiểu thuyết sao?

Lão đầu, thiếu nữ trong công viên, chiêu thức có tỳ vết với không hoàn chỉnh, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, sân khấu đã xây dựng tốt, chỉ chờ nhân vật chính đi lên trang bực!

Sau khi Vương Hạo Nhiên đoán ra điểm này, trong lòng kích động không thôi.

Không hề nghi ngờ, người đi lên trang bực trong nội dung truyện này sẽ là nhân vật chính tu tiên Diệp đại sư hư hư thực thực kia!

Vương Hạo Nhiên có một tấm 'Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính', nếu sao chép ký ức của Diệp đại sư này thì có thể đạt được tất cả công pháp tu tiên trong ký ức của hắn.

Lão tử mong đợi lâu như vậy rồi cuối cùng có được cơ hội từ tu võ biến thành tu tiên!

Vương Hạo Nhiên khẩn trương mà lại xúc động, ánh mắt nhìn chung quanh, tìm thân ảnh Diệp đại sư.

Người bình thường không dám đến chỗ hai người Tả Khâu lão đầu luyện công làm phiền.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét xung quanh, tìm người "Đui mù" này.

Không bao lâu, khóa chặt một nam sinh bộ dáng mười tám tuổi.

Chỉ thấy tướng mạo nam sinh này bình thường, lúc đang đi lại cũng là chấp tay mà đi, trên mặt cũng là một mặt không rung động chút

nào, dường như không có chuyện gì có thể ảnh hưởng dòng suy nghĩ của hắn.

Cái này hoàn toàn không giống như là một nam sinh mười tám tuổi.

Hơn nữa, không biết gia hỏa này ưa thích thanh tĩnh hay là "Đui mù", dĩ nhiên là hướng về chỗ hai người Tả Khâu lão đầu đi đến.

Nhưng về phần là cái nguyên nhân nào cũng không quan trọng.

Quan trọng là Vương Hạo Nhiên đã xác định, nam sinh này là tên Diệp Phàm kia.

Khởi thông hệ thống, lập tức dò xét.

【 Nhân vật chính: Diệp Phàm 】

【 Điểm chiến lược: 26087】

【 Điểm mị lược: 89】

【 hào quang nhân vật chính: 29078】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Tiên Tôn Hợp Đạo thất bại, trùng sinh một ngàn năm trước, tu vi trước mắt là Luyện Khí tầng năm. . . 】

Sau khi Vương Hạo Nhiên kiểm tra một chút, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, tim đều run rẩy một trận.

Lúc đầu hắn dự đoán đây là một cái dây câu ngẫu nhiên có được công pháp tu tiên, bước lên con đường tu tiên.

Hóa ra đây không phải một Tu Tiên giả bình thường, mà là Tiên Tôn trùng sinh!

Khoảng cách giữa hai điều này quá lớn rồi.

Nhưng mà loại tâm tình buồn bực này cũng không tồn tại bao lâu, bị cuồng hỉ thay thế.

Nhìn từ góc độ ‘Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính kia’, Diệp Phàm này là một Tiên Tôn ngược lại là càng tốt hơn.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên có thể thu hoạch càng nhiều học thức với nhận thức.

Tên Diệp Phàm này đã sống một ngàn năm rồi. . .

Chỉ ngấm lại đã đầy đủ đáng sợ.

Vương Hạo Nhiên khẩn trương khởi thông hệ thống, lập tức hạ một mệnh lệnh.

【 Đỉnh, kí chủ sử dụng ‘Thẻ sao chép ký ức nhân vật chính’ đối với Diệp Phàm, bắt đầu sao chép ký ức Diệp Phàm đưa vào trong ký ức kí chủ. 】

Từ lúc một tin tức nhắc nhở của hệ thống vang lên, Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu có một đoàn tin tức to lớn như núi như biển tràn vào.

Từ lúc Diệp Phàm bắt đầu hiểu chuyện, một vài hình ảnh cấp tốc xuất hiện ở trong đầu Vương Hạo Nhiên.

Những ký ức này không quan trọng, hoàn toàn là một ít chuyện tuổi thơ của hài tử, rất là vô vị.

Vương Hạo Nhiên lật qua lật lại một lát, chỉ cảm thấy rất buồn bực.

Những ký ức này căn cứ tuyến thời gian mà truyền đến.

Tạm thời Vương Hạo Nhiên không xem những ký ức này, lực chú ý trở lại trong hiện thực.

Lúc Vương Hạo Nhiên đang điều tra, Diệp Phàm cũng đi càng ngày càng gần, nhưng may mà tốc độ hắn đi cực kỳ chậm chạp, còn cách chỗ này mấy chục mét.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn đang chuyên chú đánh bộ quyền cước công pháp nhẹ nhàng chậm chạp kia.

Vương Hạo Nhiên có thể đoán được, nội dung truyện sẽ xảy ra lúc Diệp Phàm đến gần.

Diệp Phàm nhìn thấy công phu quyền cước của hai người Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn, bật cười lắc đầu.

Tả Khâu Lạc Nhạn có chút điều ngoa, khẳng định sẽ không phục, liền hỏi vì sao Diệp Phàm cười?

Diệp Phàm không để ý tới.

Tả Khâu Lạc Nhạn động thủ.

Diệp Phàm sẽ có thể bắt đầu trang bức, chấn nhiếp Tả Khâu Lạc Nhạn.

Tả Khâu lão đầu thấy Diệp Phàm xuất thủ, cực kỳ hoảng sợ: Người trẻ tuổi kia còn mạnh hơn cả ta!

Sau đó muốn kết giao tên Diệp Phàm này.

J @@@

Chương 753: Ngăn Cản Nội Dung Truyện

PLúc này, Diệp Phàm chắc chắn sẽ không nói tính danh chân chính.

Bởi vì nếu mà nói ra Tả Khâu lão đầu sẽ biết hắn là người thập đại thế gia muốn đối phó.

Nếu như vậy, hội nghị thập đại võ đạo thế gia sẽ không có cách nào tiến hành.

Diệp Phàm cũng không tiện trang bức.

Chỉ cần che giấu thân phận mới có thể tạo nên hiệu quả trang bức.

Lúc hội nghị thập đại võ đạo thế gia đang diễn ra, Diệp Phàm đột nhiên xuất hiện.

Khẳng định biểu tình của Tả Khâu lão đầu sẽ cực kỳ đặc sắc, nhưng lúc đó đã không kịp ngăn cản.

Thập đại võ đạo thế gia liên hợp lại, động thủ với Diệp Phàm, mới đầu là đơn đấu luân chiến, đánh lâu Diệp Phàm cảm thấy chán, sau đó nói, tất cả các người lên đi. . .

Vương Hạo Nhiên thật sự rất rõ với loại đường cũ này.

Thu hồi ý nghĩ chửi bậy, thừa dịp Diệp Phàm còn chưa đi đến, tranh thủ thời gian nói với Tả Khâu lão đầu cùng Tả Khâu Lạc Nhận:

"Ta kính đã lâu đối với Tả Khâu gia đứng đầu thập đại võ đạo thế gia ở Thương Châu, thật sự là có chút không chờ nổi, nếu không hiện tại liền đến Tả Khâu gia đi, như thế nào?"

Nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhận thu thế quyền cước, bình tức tĩnh khí.

Tả Khâu Lạc Nhận đã sớm không kịp chờ đợi, muốn mời Vương Hạo Nhiên đến Tả Khâu gia, sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, tất nhiên là vui lòng tột cùng, lập tức trả lời:

"Được, vậy bây giờ đi thôi."

Tả Khâu lão đầu cũng mỉm cười gật đầu, "Để tiểu hữu chờ ở đây là ta lo là."

Vương Hạo Nhiên cười cười, nói với Ninh Ngạo Tuyết là nàng đi về trước đi.

Ninh Ngạo Tuyết có chút không yên lòng, nhưng vẫn gật đầu một cái, nói Vương Hạo Nhiên trở về sớm.

Vương Hạo Nhiên đồng ý, lập tức thúc giục Ninh Ngạo Tuyết đi mau.

Mặc dù trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm chỉ có một nữ chính, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn sợ hấn sẽ xuất hiện nội dung truyện gì đó với Ninh Ngạo Tuyết, tất nhiên là muốn Ninh Ngạo Tuyết rời khỏi nhanh một chút.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Ninh Ngạo Tuyết rời khỏi rồi mới yên tâm.

Lúc này, Diệp Phàm cách chỗ này còn khoảng chừng mười thước.

Vương Hạo Nhiên tranh thủ thời gian nói Tả Khâu lão đầu dẫn

đường.

Tả Khâu lão đầu thấy Vương Hạo Nhiên vội như vậy, chỉ cho là hắn không kịp chờ đợi muốn đến Tả Khâu gia, lập tức cười đến không ngậm miệng được, vội vã đi trước dẫn đường.

Không có chuyện đánh quyền làm kíp nổ, sau khi Diệp Phàm nhìn thấy Tả Khâu lão đầu cũng không có giao lưu gì với hắn.

Mà Tả Khâu lão đầu chưa từng thấy "Diệp đại sư", chỉ cho trước mắt là một nam sinh bình thường, căn bản không để ý chút nào.

Cứ như vậy, nội dung truyện không thể xảy ra.

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

Vương Hạo Nhiên thuận lợi thu hoạch được một đợt ban thưởng, đi cùng Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn đến Tả Khâu gia.

Một chút thời gian sau, Vương Hạo Nhiên đi đến trước một phủ đệ to lớn hùng vĩ.

Phần lớn kiến trúc ở Thương Châu duy trì kiểu dáng thời cổ.

Tòa phủ đệ này của Tả Khâu gia tuyệt đối xem như siêu hào hoa, có thể so với dinh Vương gia thời cổ.

Nhưng mà lấy địa vị đứng đầu của thập đại võ đạo thế gia thì hoàn toàn xứng với tòa phủ đệ này.

Tả Khâu lão đầu mời Vương Hạo Nhiên đi vào cửa chính phủ đệ, đi vào trong phòng khách.

Sau khi bảo hạ nhân dâng lên nước trà tốt nhất, Tả Khâu lão đầu với Vương Hạo Nhiên trò chuyện một chút, từng bước tiến vào vấn đề chính:

"Tiểu hữu, ta đánh giá không sai thì thực lực của người tuyệt đối là cảnh giới Hóa Kinh Đại Tông Sư, tu vi này là đặt ở trong ẩn thế giang hồ đều là tông chủ một tông, thật là anh hùng xuất thiếu niên mà."

Đột nhiên có lời khen tặng, khiến Vương Hạo Nhiên đoán được một ít gì, "Tiền bối là đang muốn cho ta dự họp hội nghị thập đại võ đạo thế gia Thương Châu, phải không?"

Tả Khâu lão đầu sững sờ, mặt mo lập tức chen ở một chỗ, lộ ra nở nụ cười: "Tiểu hữu quả thật thông minh, khó trách tuổi còn trẻ mà tu vi võ đạo đã cao như vậy."

"Kỳ thực ta chính là vì hội nghị thập đại võ đạo thế gia mà tới." Vương Hạo Nhiên bưng lên nước trà trên bàn trà bên cạnh, hơi uống một ngụm, nói tiếp:

"Nhưng mà ta hy vọng là hủy bỏ hội nghị thập đại võ đạo thế gia."

Nghe được lời phía trước của Vương Hạo Nhiên, nụ cười trên mặt Tả Khâu lão đầu từng bước nồng đậm, nhưng nửa đoạn sau để gương mặt mo của hắn nhú lại.

"Tiểu hữu đây là có ý gì?" Về mặt Tả Khâu lão đầu nghiêm túc mấy phần, có chút không phân rõ Vương Hạo Nhiên là địch hay bạn.

"Người yên tâm, ta không phải cùng một bọn với tên Diệp tiên sinh kia." Vương Hạo Nhiên tuyên bố một chút, tiếp tục nói:

"VẬY ít nhất cũng quen biết nhỉ?" Tả Khâu lão đầu nghi ngờ hỏi.

"Người có thể cho rằng ta với hắn là địch nhân." Vương Hạo Nhiên

nói.

Tả Khâu lão đầu nghe nói như thế, càng không hiểu, "Nếu là như thế, vậy thì tại sao còn phải ngăn cản hội nghị thập đại võ đạo thế gia?"

"Bởi vì các người quá yếu, toàn bộ cộng lại cũng không đủ cho tên Diệp đại sư kia đánh." Vương Hạo Nhiên nói thẳng.

"Tiểu hữu nói đùa." Tả Khâu lão đầu tất nhiên là không tin.

Võ đạo Thương Châu phát triển nhiều năm, thập đại võ đạo thế gia liên hợp lại, cỗ lực lượng này cực kỳ đáng sợ, sao một tên Diệp đại sư đều không thể đối phó được chứ?

Nhìn thấy phản ứng của Tả Khâu lão đầu, Vương Hạo Nhiên liền biết không cho hắn nhìn thấy đồ vật thực tế một chút, lão ngoan cố này sẽ không thay đổi chủ ý.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng không cố gắng che giấu toàn bộ chân khí, triển lộ ra một nửa tu vi chân khí.

Khí tức phát ra, nhanh chóng lại biến mất lên.

Nhưng ngay cả như vậy Tả Khâu lão đầu vẫn phát hiện được.

"Người lại là Đan Kinh Đại Tông Sư? !" Tả Khâu lão đầu cực kỳ hoảng sợ.

Hắn chỉ cho Vương Hạo Nhiên là Hóa Kinh Đại Tông Sư mà thôi, có trăm năm chân khí, tuyệt đối không ngờ rằng Vương Hạo Nhiên lại có hai trăm năm chân khí, là Đan Kinh Đại Tông Sư.

D @@@

Chương 754: Tả Khâu Gia

NVương Hạo Nhiên nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Tả Khâu lão đầu, âm thầm cảm thấy buồn cười.

Hai trăm năm chân khí khiến đã người ngạc nhiên thành thế này rồi sao? Nếu ta triển lộ ra bốn trăm năm tu vi chân khí, còn không hù chết người?

Trong lòng khôi hài nghĩ đến.

Nhưng loại khôi hài này nhanh chóng tiêu tán.

Tuy bốn trăm năm chân khí rất mạnh, nhưng so với Diệp Phàm thật là cận bã.

Từ hấp thu càng nhiều ký ức, Vương Hạo Nhiên cũng cơ bản hiểu rõ một ít đối với tu tiên môn đạo.

Cực hạn của võ đạo là năm trăm năm chân khí, được xưng là Lục Địa Nhân Tiên.

Nhưng thật muốn so đo, xưng hô "Lục Địa Nhân Tiên" chỉ là trên mặt lau kim mà thôi.

Bởi vì "Lục địa Nhân Tiên" vẹn vẹn tương đương với đẳng cấp Luyện Khí tầng năm của tu tiên.

Luyện Khí kỳ là gì? Là giai đoạn mới nhập môn của tu tiên!

Quét sạch giai đoạn nhập môn Luyện Khí kỳ này tổng cộng có chín tầng!

Khoảng cách giữa tu võ với tu tiên quả thực như là lạch trời.

Ở trước mặt Tả Khâu lão đầu rất mạnh, nhưng ở trước mặt Diệp Phàm thật không tính là cái gì.

Trước mắt thì hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên đã rất cao, theo lý thuyết, lúc vừa nảy đối mặt với Diệp Phàm, Diệp Phàm sẽ không sinh ra địch ý đối với hắn, nhưng ít ra sẽ đặc biệt chú ý một chút.

Nhưng Diệp Phàm lại không có.

Về phần nguyên nhân thì rất đơn giản.

Bởi vì Diệp Phàm là Tiên Tôn trùng sinh, tuy tu vi trước mắt chỉ là Luyện Khí tầng năm, nhưng trong lòng hắn vẫn còn tầm mắt với sự kiêu ngạo của Tiên Tôn.

Trong mắt Diệp Phàm, người xung quanh đều là sâu kiến mà thôi.

Làm sao sẽ cố gắng đi quan tâm sâu kiến?

"Đây vẫn không coi là gì, tên Diệp đại sư kia càng lợi hại hơn, thập đại võ đạo thế gia các người tụ tập lại đối phó Diệp đại sư, hoàn toàn là lấy trứng chọi đá, tự chuốc nhục nhã." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Tả Khâu lão đầu nghe được lời này, lập tức khiếp sợ.

Đừng nói là Diệp đại sư, cho dù là Vương Hạo Nhiên có tu vi như vậy, võ đạo thế gia liên hợp lại đều không thể chiếm được chỗ tốt.

"Nếu không liên hợp lại, chẳng lẽ để tên Diệp đại sư kia đối phó từng người chúng ta?" Tả Khâu lão đầu sàu lo nói.

Trước đây Vương Hạo Nhiên suy đoán, là ai trong thập đại võ đạo thế gia trêu chọc Diệp Phàm.

Mà sau khi biết được Diệp Phàm là Tiên Tôn sống lại, cơ hồ đã khẳng định cái quan điểm này.

Tên Diệp Phàm này là Tiên Tôn, nếu không cần thiết khẳng định sẽ không đi chơi với tu võ, căn bản không đáng.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên biết được ký ức Diệp Phàm, từ đó cũng biết được phương thức làm việc cùng với nguyên tắc của hắn.

Diệp Phàm không thích động thủ với sâu kiến, nếu động thủ thật, hắn chỉ nói là sâu kiến này quá ồn ào.

Giống với một người bình thường đi trên đường, nhìn thấy sâu kiến sẽ không cố gắng đạp, nhưng nếu sâu kiến này không hướng dưới chân đi, vậy thì đã coi là chuyện khác.

Diệp Phàm va chạm với một vài võ đạo thế gia, chắc hẳn là chuyện như vậy.

Tất nhiên, những lời này Vương Hạo Nhiên khẳng định sẽ không nói với Tả Khâu lão đầu.

"Các người liên hợp lại sẽ đánh rấn động cỏ, ảnh hưởng kế hoạch của ta. Người bắt đầu hủy bỏ hội nghị thập đại võ đạo thế gia, ta sẽ xử lý tên Diệp đại sư này." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đã như vậy, vậy thì phiền toái tiểu hữu." Tả Khâu lão đầu đồng ý, cũng tha thiết nhắc nhở: "Tiểu hữu nhất định phải cẩn thận một chút, để tránh thua thiệt dưới tay tên Diệp đại sư kia."

"Nhiều nhất hấn chỉ mạnh hơn ta một chút mà thôi, phải động thủ thật, có lẽ ta không đánh lại hấn, nhưng cũng sẽ không ăn thua thiệt gì." Vương Hạo Nhiên nói hời hợt.

Nhưng trên thực tế, hấn căn bản hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Phàm.

Gia hoả kia là Tiên Tôn, tuy trước mắt chỉ là Luyện Khí kỳ tăng năm, nhưng Vương Hạo Nhiên vẫn xa xa không đánh được.

Thứ duy nhất Vương Hạo Nhiên dựa vào là sau khi sao chép ký ức Diệp Phàm, đã hiểu thật sâu với tính cách của Diệp Phàm.

Tên Diệp Phàm này tuyệt đối không phải là người chủ động gây chuyện, lại càng không thể so đo với "Sâu kiến".

Wương Hạo Nhiên đã bắt chuẩn điểm này.

Chỉ cần hủy bỏ hội nghị thập đại võ đạo thế gia bàn bạc đối phó Diệp Phàm, Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không tìm phiền toái.

Mặc dù Tả Khâu lão đầu già thành tinh, nhưng kỹ năng diễn của Vương Hạo Nhiên có thể nói là ảnh đế, Tả Khâu lão đầu may mắn không nhìn ra Vương Hạo Nhiên đang lừa dối. Sau khi nghe được lời của Vương Hạo Nhiên lập tức tin tưởng không nghi ngờ.

Mà từ lúc toát ra ý nghĩ này, ánh mắt Tả Khâu lão đầu nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cũng bộc phát nhiệt tình.

"Đứng ở bên ngoài nghe lén làm gì, còn không mau đi vào." Tả Khâu lão đầu hướng bên ngoài phòng khách nói một tiếng.

Dứt lời, Tả Khâu Lạc Nhạn ló đầu ra từ cửa ra vào phòng khách.

Tả Khâu lão đầu với Vương Hạo Nhiên đều đã sớm phát hiện ra Tả Khâu Lạc Nhạn đang nghe lén, nhưng mà hai người không vạch

trần, cho đến lúc Tả Khâu lão đầu bỗng nhiên toát ra một ít tâm tư thì mới nói Tả Khâu Lạc Nhạn đang nghe lén.

"Nghe lén đâu mà nghe lén, ta chỉ đi ngang qua mà thôi." Tả Khâu Lạc Nhạn thoải mái đi đến, ngoài miệng không chút nào thừa nhận chuyện nghe lén.

Tả Khâu lão đầu tất nhiên cũng sẽ không quan tâm việc này.

Kỳ thực hẳn đã sớm nhìn ra ý nghĩ của tôn nữ đối với Vương Hạo Nhiên.

Tả Khâu lão đầu tuyệt không phản đối điều này, thậm chí còn muốn thúc đẩy đi.

Sắp xếp lại câu chữ một chút, Tả Khâu lão đầu cười ha hả nói với Vương Hạo Nhiên:

"Tiểu hữu, người đừng nhìn Lạc Nhạn chỉ có dáng dấp mười ba mười bốn tuổi, nhưng trên thực tế đã hơn hai mươi tuổi, chỉ là bởi vì tu luyện công pháp gia truyền của Tả Khâu gia chúng ta nên mới khiến thân hình nhỏ nhắn như vậy."

"Nhưng người không cần lo lắng, chờ Lạc Nhạn tu luyện công pháp gia truyền đến đại thành là có thể khôi phục lại thân hình tuổi tác bình thường."

Trong khi nói chuyện Tả Khâu Lạc Nhạn mang theo thâm ý nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, tiếp tục nói:

"Lúc trước tiểu hữu người nói, muốn xem thật kỹ Tả Khâu gia một chút đúng không? Tả Khâu gia rất lớn, tham quan cần một chút thời gian. Hay là tối nay ở lại phủ đệ Tả Khâu gia một đêm đi, để Lạc Nhạn dẫn người đi tham quan một chút."

J @@@

Chương 755: Tỷ Tỷ Sinh Đôi (1)

NLời này của Tả Khâu lão đầu, cơ hồ là đâm phá cửa sổ hộ giấy, còn kém trực tiếp đưa Tả Khâu Lạc Nhạn vào trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Chỉ cần không phải đồ đàn thì tất nhiên là có thể hiểu rõ ý của Tả Khâu lão đầu.

Tả Khâu Lạc Nhạn đỏ mặt quở trách gia gia miệng không ngăn cản, há to miệng muốn phản bác, nhưng suy nghĩ một chút lại ngậm miệng lại.

Tuy lời của gia gia hơi thẳng, để một nữ nhi như nàng xấu hổ không chịu nổi, nhưng chuyện này chính là chuyện nàng mong đợi.

Gia gia đã có ý thúc đẩy việc này, chẳng lẽ còn không tốt sao?

Nghĩ như vậy, Tả Khâu Lạc Nhạn lập tức khẩn trương nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, nhìn phản ứng của hắn.

Đối mặt với sự "Nhiệt tình" của Tả Khâu lão đầu, hào quang trong mắt Vương Hạo Nhiên lóe lên một cái, rồi mới trả lời:

"Cảm ơn Tả Khâu lão gia tử đã nhiệt tình, nhưng chút nữa ta còn có việc, không ngủ lại ở chỗ này được."

Đây không phải là hấn đang già mồm, mà là nhìn Tả Khâu Lạc Nhạn quá "Nhỏ", ở lại nơi này có thể làm cái gì? Nhiều nhất là tâm sự mà thôi.

Vương Hạo Nhiên không có hứng thú đấy, nếu nhất định phải ở cùng một nữ nhân nào đó cầm đuốc soi dạ hì hấn thà rằng lựa chọn trở về Ninh gia tìm Ninh Ngạo Tuyết.

Sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên từ chối nhã nhận, trên mặt dúm dỏ của Tả Khâu lão đầu hiện lên vẻ thất vọng.

Mà Tả Khâu Lạc Nhạn ở một bên, cúi đầu không nói, thần sắc ảm đạm vô cùng, tay nhỏ cầm chặt lấy góc áo, biểu hiện trong lòng không bình tĩnh.

Trầm mặc một lúc lâu sau, Tả Khâu Lạc Nhạn lại nâng đầu lên, hình như lấy hết dũng khí, nói:

"Trong mắt người ta không xinh đẹp bằng Ninh Ngạo Tuyết kia à?"

"Các người đều xinh đẹp, đều có phong thái riêng, cũng không chia cao thấp." Vương Hạo Nhiên cười lấy giải thích nói.

"Vậy vì sao. . . Là bởi vì nhìn ta quá nhỏ sao? Nhiều nhất hai năm, ta nhất định có thể tu luyện công pháp gia truyền của đến đại thành, đến lúc đó ta có thể biến thành dáng vẻ tuổi tác bình thường."

Tả Khâu Lạc Nhạn quá mức để ý việc này, vì vậy cũng là không khỏi lo lắng thổ lộ lời trong lòng, nói xong, bỗng nhiên lại cảm giác thời gian hai năm quá dài, thế là lại lập tức nói bổ sung:

"Ta biết thời gian hai năm là hơi dài, nhưng thế này cũng không hề ảnh hưởng gì, ở cổ đại. . . Nữ tử mười ba tuổi đều đã sinh con."

Sau khi nói xong đoạn sau, mặt Tả Khâu Lạc Nhạn đỏ nhanh hơn cả chảy máu.

Nhưng ý tứ biểu đạt đã rất rõ ràng.

Ngụ ý là Ninh Ngạo Tuyết có thể làm, nàng cũng có thể.

Sau khi Tả Khâu lão đầu nghe được lời của tôn nữ, gương mặt mờ hiện lên vẻ xấu hổ.

Tôn nữ này của mình cũng coi là danh môn khuê tú, làm thế nào lại nói lời không biết xấu hổ như vậy? Quả thực bại hoại mặt mũi của Tả Khâu gia.

Nhưng nghĩ lại những lời mình vừa nói tốt hơn tôn nữ ở chỗ nào? Chỉ cần là người bình thường đều có thể nhìn ra mình đang đem tôn nữ đẩy vào trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Tả Khâu lão đầu cân nhắc một chút, vẫn cảm thấy tiền đồ gia tộc quan trọng hơn mặt mũi.

Hơn nữa, nơi này chỉ có một người là Vương Hạo Nhiên, đoán trước hẳn cũng sẽ không tùy tiện nói ra.

Nghĩ như vậy, Tả Khâu lão đầu thêm nguyên liệu nói: "Tiểu hữu, Lạc Nhạn không kém chút nào so với Ninh gia Ninh Ngạo Tuyết kia, hơn nữa có một điểm vẫn hơn Ninh Ngạo Tuyết."

Trong khi nói chuyện, mắt Tả Khâu lão đầu toát ra một chút ý dụng tục.

Vương Hạo Nhiên nhào bắt được tâm tình biến hóa nhỏ bé này, lập tức cũng hiếu kì, theo bản năng hỏi: "Loại nào?"

"Tiểu hữu có nghe nói qua cái từ "Dưỡng thành" hay không?" Tả Khâu lão đầu ám chỉ nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, liếc Tả Khâu Lạc Nhạn có hình thái

loli ở bên cạnh, lập tức hiểu ngay.

Tả Khâu lão đầu này nhìn còn rất nghiêm túc, thế mà cũng đặc biệt là già mà không đứng đắn, rõ ràng còn biết "Dưỡng thành" .

Nhưng mà lời còn nói ra, bị tên già mà không đứng đắn này nhắc nhở một cái, ý nghĩ quỷ dị của Vương Hạo Nhiên động lên.

Già mà không đứng đắn làm hư ta à. . .

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, mặt ngoài duy trì dáng dấp nghiêm chỉnh, nhìn về phía Tả Khâu Lạc Nhạn, nói:

"Không phải ta không có ý, mà là buổi tối ta thật sự có chuyện, không tiện ngủ lại chỗ này, lần sau có cơ hội ta nhất định sẽ tới quấy rầy, cùng Tả Khâu tiểu thư kể đầu soi đuốc."

Trong khi nói chuyện, ném một ánh mắt cho Tả Khâu Lạc Nhạn.

Nháy mắt Tả Khâu Lạc Nhạn chuyển buồn thành vui, vui vô cùng.

Ở ngay trước mặt mình mà lại nói với tôn nữ lời khinh bạc như vậy. .
. Tả Khâu lão đầu có chút lúng túng.

Nhưng mà, đây là một chuyện vui lớn đối với Tả Khâu gia.

"Đúng rồi, mạo muội hỏi một chút, người có một tỷ tỷ sinh đôi hay không?" Vương Hạo Nhiên nhớ đến một chuyện, bỗng nhiên hỏi Tả Khâu Lạc Nhạn.

"Tỷ tỷ sinh đôi? Tất nhiên không có." Tả Khâu Lạc Nhạn buồn bực một chút, lắc đầu trả lời.

"Không có sao. . ."Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút thất vọng.

Chẳng lẽ Tả Khâu Lạc Nhạn với Tả Khâu Trầm Ngự có tên tương

tự, tướng mạo cũng có chút giống, chỉ là trùng hợp thôi sao?

Nhưng ngay lúc Vương Hạo Nhiên toát ra ý nghĩ này, Tả Khâu lão đầu ở một bên bỗng nhiên kinh nghi nói:

"Tiểu hữu, tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

"Ta có một người bạn tên là Tả Khâu Trầm Ngự, tuổi hai bốn hai lăm." Nói đến đây, Vương Hạo Nhiên hơi hơi dừng lại một chút, nhìn về phía Tả Khâu Lạc Nhạn ở bên cạnh, nói tiếp:

"Rất giống với ngươi, nhìn từ bề ngoài quả thực là phiên bản lớn của ngươi."

Tả Khâu Lạc Nhạn ngạc nhiên lên, mang theo một ít nghi vấn, nhìn về phía gia gia.

Chỉ thấy lúc này Tả Khâu lão đầu một mặt chấn kinh, trực tiếp đứng lên từ chỗ ngồi, vội vàng hỏi:

"Tiểu hữu, lời này của ngươi là thật?"

"Ta không nhận đến mức không có việc gì đi nói đùa." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy trên vai trái của nàng có hình xăm mấy chữ màu đỏ "Tả Khâu Trầm Ngự" hay không?" Tả Khâu lão đầu đang kích động, lời có chút không đúng mạch lạc hỏi.

Vương Hạo Nhiên nghe được, không khỏi muốn chửi bậy lão đầu tử này một trận.

Mình cũng đã nói là bạn với Tả Khâu Trầm Ngự, lời này của lão đầu tử là có ý gì? Cho là mình cời ra nhìn sao?

I @@@

Chương 756: Tỷ Tỷ Sinh Đôi (2)

€||Dnt linh thạch tu luyện cho mình để bạo chương 20lt/c||

Nhưng mà nói thật Vương Hạo Nhiên đã dùng thấu thị nhìn qua, mơ hồ nhớ được một bên bờ vai của Tả Khâu Trầm Ngư có những chữ này.

Lúc ấy hắn chỉ tưởng rằng Tả Khâu Trầm Ngư cảm thấy chơi vui, tự mình xăm vào.

Cuối cùng Tả Khâu Trầm Ngư là đại tỷ, có chút hình xăm không phải là rất bình thường sao? Hơn nữa xăm còn là tên của nàng.

Càng không có gì để ngạc nhiên.

Nhưng lúc này thấy được phản ứng của Tả Khâu lão đầu, cũng là biết rõ hình xăm trên bờ vai của Tả Khâu Trầm Ngư có quan hệ với thân thể của nàng.

Khó trách sau khi Tả Khâu Trầm Ngư thất lạc khỏi Tả Khâu gia, sẽ còn giữ lại cái tên Tả Khâu Trầm Ngư, thì ra là xăm ở trên người.

"Cái này ta không xác định, nhưng mà ta có thể gọi điện thoại hỏi một chút." Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không nói thẳng ra mình đã nhìn thấy.

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên đi đến bên cạnh, làm bộ gọi một cuộc điện thoại, sau đó mới trả lời Tả Khâu lão đầu:

"Nàng nói có."

"Nhất định là nàng, thì ra Trần Ngự còn sống. Lạc Nhạn, người thật sự có một tỷ tỷ sinh đôi, tên là Tả Khâu Trần Ngự!" Tả Khâu lão đầu xúc động giống như một tiểu hài, khoa tay múa chân, thậm chí còn có chút điên điên khùng khùng.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này của hắn, đoán chừng đây là một tình huống bị lạc nhau.

"Tỷ tỷ. . ." Tả Khâu Lạc Nhạn tự lẩm nhẩm một chút, lập tức cũng lộ ra nụ cười vô cùng kích động.

Nàng một mực rất chờ mong dáng vẻ sau khi lớn lên, thế nhưng bất kể tưởng tượng thế nào đều cảm giác có chút không chân thực.

Dáng vẻ tỷ tỷ sinh đôi này của mình khẳng định là dáng dấp sau này mình lớn lên nhỉ? !

"Tiểu hữu, Trần Ngự ở nơi nào, ở đâu? !" Tả Khâu lão đầu vội vã hỏi.

"Nàng ở tại Thanh Linh."

Vương Hạo Nhiên đáp lại lão đầu Tả Khâu.

"Ở Thanh Linh phải không? Quá tốt rồi! Tiểu hữu, vậy người dẫn ta đi tìm nàng nhanh lên!" Tả Khâu lão đầu tâm tình hết sức xúc động, thúc giục.

"Hội nghị thập đại võ đạo thế gia của Thương Châu đã sớm quyết định, người không đích thân ra mặt thì không cách nào ngăn cản." Vương Hạo Nhiên lập tức nhắc nhở một tiếng.

Hắn có thể lý giải tâm tình lão đầu Tả Khâu nhưng chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến.

Tả Khâu Trần Ngư sống ở Thanh Linh cũng sẽ không chạy, nhưng chuyện Thương Châu bên này nhất định phải kịp thời giải quyết.

"Đúng đúng, tiểu hữu nói đúng lắm." Bị Vương Hạo Nhiên nói như thế, lão đầu Tả Khâu vội vàng áp chế tâm tình một chút, nói:

"Ta lập tức đi thông báo cho các võ đạo thế gia khác, hủy bỏ chuyện hội nghị."

"Như thế là rất tốt, sau khi giải quyết chuyện này ta sẽ lập tức trở về Thanh Linh, khi đó chúng ta cùng nhau đồng hành." Vương Hạo Nhiên nói.

Tả Khâu lão đầu gật đầu mạnh một cái, để Tả Khâu Lạc Nhạn chiêu đãi Vương Hạo Nhiên, còn bản thân thì ngựa không ngừng vó đi làm chuyện quan trọng.

Vương Hạo Nhiên ở Tả Khâu gia đợi hơn nửa ngày, đồng thời đi tham quan một thoáng phủ đệ Tả Khâu gia, đến lúc gần chạng vạng tối thì mới trở về Ninh gia.

Ninh Ngạo Tuyết sợ Vương Hạo Nhiên không trở lại, đứng đợi ở cửa chính Ninh gia giống như hòn vọng phu.

Khi thấy thân ảnh Vương Hạo Nhiên từ phía xa, trạng thái "hóa đá" của Ninh Ngạo Tuyết nháy mắt sống lại.

Ninh gia chuẩn bị bữa tối phong phú chiêu đãi Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên dùng qua cơm, hắn trở về phòng ngủ sắp xếp ký ức.

Lúc sáng sớm, hắn đã bắt đầu tiếp thu ký ức Diệp Phàm, mãi cho đến lúc này mới tiếp thu hoàn tất toàn bộ ký ức của Diệp Phàm.

Vương Hạo Nhiên lập tức lật xem những ký ức này, từ đó tìm ra một ít nơi máu chốt.

Trước khi Diệp Phàm trùng sinh, tu vi rơi vào Độ Kiếp kỳ đại viên mãn.

Tu Tiên giả giai đoạn này đều được xưng là Tiên Tôn.

Diệp Phàm là tên thật, nhưng hắn còn một đạo hiệu khác gọi là Huyền Thiên, chính là Diệp Huyền Thiên.

Sau khi tu tiên, Diệp Phàm đều dùng cái tên Diệp Huyền Thiên này.

Bởi vậy sau khi Diệp Phàm đạt tới Độ Kiếp kỳ, được xưng Huyền Thiên Tiên Tôn.

Chính là một trong những Tiên Tôn ít ỏi của vũ trụ.

Sau Độ Kiếp kỳ đại viên mãn thì là Hợp Đạo.

Lấy thân hợp với vũ trụ, vĩnh sinh bất hủ, hóa thành Hợp Đạo.

Nếu như Hợp Đạo thành công, Diệp Phàm sẽ là chúa tể tối cao bên trong vùng vũ trụ này.

Nhưng cũng tiếc là thời điểm Diệp Phàm Hợp Đạo xuất hiện tâm ma.

Cái tâm ma này trực tiếp khiến Diệp Phàm Hợp Đạo thất bại, mém chút nữa đã thân tử đạo tiêu, nhưng có hào quang nhân vật chính che chở, hắn đã may mắn trùng sinh trở về thời kỳ niên thiếu của chính hắn lúc còn ở Địa Cầu.

Nơi gọi là Địa Cầu cũng chính là hành tinh hiện tại mà Vương Hạo Nhiên đang sống.

Mà tâm ma của Diệp Phàm cũng rất có ý tứ, chính là vì một nữ nhân.

Một nữ nhân cũng đang sống tại Địa Cầu, đồng thời cũng là nữ chính có hào quang vô cùng trâu bò.

Bởi vì nữ nhân này cũng bước vào hành trình tu tiên.

Ở trong ký ức Diệp Phàm, kiếp trước hắn và nữ nhân này yêu nhau.

Nhưng bởi vì đủ loại duyên cớ, cuối cùng hai người không thể tiến tới được với nhau.

Mà sau đó vì một lần cố sự, nữ nhân này bị người khác hại đến thân tử đạo tiêu.

Sau khi Diệp Phàm biết được tin tức, giận dữ không thôi, tu vi khi đó đã vô cùng cao.

Hắn vì báo thù, thẳng tay tàn sát toàn bộ những sinh mệnh ở tinh cầu đã hại chết nữ nhân kia, giết đến hầu như không còn.

Sau đó Diệp Phàm một mực canh cánh trong lòng nhưng cuối cùng vẫn quên đi việc này, không tận lực báo thù, thậm chí quên đi nữ nhân ấy.

Thậm chí vào thời điểm Độ Kiếp cũng chẳng có tình huống gì xuất hiện.

Nhưng ngay thời điểm hắn Hợp Đạo, những ký ức đã qua hiện lên, hắn mới phát hiện nội tâm thiếu thốn, bởi thế xuất hiện tâm ma đáng sợ.

Hóa ra, hắn không có quen nữ nhân kia, còn một mực yêu nàng tha thiết.

Nhưng mà nữ nhân ấy cũng đã chết, trở thành tiếc nuối hắn không cách nào bù đắp.

Thời điểm Hợp Đạo, tối kỵ nhất là nội tâm thiếu thốn.

Như vậy nó đã khiến Diệp Phàm Hợp Đạo thất bại.

Từ trong ký ức Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên biết được nữ nhân này tên là Phương U Nhược, sau khi bước lên hành trình tu tiên, tu vi tiến triển cực kỳ thuận lợi, sau khi thành danh được xưng là U Nhược Tiên Tử.

κ @@@

Chương 757: Kế Hoạch

◻Vương Hạo Nhiên trăm phần trăm xác định đây là nữ chính duy nhất bên trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm.

Sau khi Diệp Phàm sống lại, hắn bắt đầu tu luyện lại từ đầu, vì bù đắp nội tâm thiếu thốn, tất nhiên phải bù đắp nỗi nuối tiếc này.

Sau khi làm rõ một mạch những suy nghĩ này, Vương Hạo Nhiên đã có một kế hoạch tốt để đối phó Diệp Phàm.

Phượng U Nhược này đối với Diệp Phàm mà nói tuyệt đối là cực kỳ quan trọng, thậm chí là liên quan tới tiến triển tu vi của Diệp Phàm.

Điều quan trọng nhất trong giới tu tiên, đó chính là ý niệm phải thông suốt.

Chỉ có ý niệm thông suốt, tu vi mới có thể tiến triển nhanh chóng.

Nếu như ý niệm không thông suốt, tu vi sẽ bị cản trở, dưới sự buồn bực sẽ xuất hiện khúc mắc, thậm chí thành tâm ma.

Nó đối với Tu Tiên giả mà nói là một việc cực kỳ đáng sợ.

Đừng nói là Tu Tiên giả bình thường, coi như Độ Kiếp kỳ cũng không đỡ nỗi tâm ma.

"Huyền Thiên Tiên Tôn" là một ví dụ tốt nhất.

Nếu như Phượng U Nhược này bị người khác trộm mất bản tâm, thậm chí là bị. . . Cái đó.

Diệp Phàm sẽ có cảm tưởng gì đây?

Khi còn ở kiếp trước, Diệp Phàm và Phương U Nhược có yêu nhau, nhưng hai người thậm chí còn chưa từng nắm tay qua.

Sau khi Diệp Phàm trùng sinh, hắn hạ quyết tâm phải nắm Phương U Nhược vào lòng bàn tay.

Còn không ra tay, Phương U Nhược sẽ là của người khác.

Cái này thật sự rất khó chịu.

Vương Hạo Nhiên tưởng tượng một hồi, nháy mắt cảm thấy kế hoạch này thực sự quá hay.

Hơn nữa, nhìn vào tuyến thời gian, tính khả thi của kế hoạch này vô cùng cao.

Bởi vì vào thời điểm này ở kiếp trước, Diệp Phàm và Phương U Nhược còn chưa quen biết.

Diệp Phàm bây giờ còn ở cấp 3 Thương Châu, mà Phương U Nhược lại đang học cấp 3 ở một thành phố khác.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, bọn họ mới gặp nhau ở đại học.

Lúc này mới tháng mười mà thôi, thi đại học phải đợi đến tháng sáu năm sau, còn khai giảng phải đợi đến tháng chín.

Cách thời điểm hai người quen biết còn quá sớm.

Tất nhiên Diệp Phàm có trí nhớ kiếp trước, tự nhiên là nhận ra Phương U Nhược.

Nhưng Phương U Nhược lúc này còn chưa biết Diệp Phàm.

Vương Hạo Nhiên muốn lợi dụng tin tức này đi cướp đồ của Diệp

Phàm.

Kế hoạch nhằm vào Diệp Phàm đã được nghĩ thông suốt.

Vương Hạo Nhiên rất nhanh lại tính toán một chuyện khác.

Hiện tại Diệp Phàm là Luyện Khí tầng năm, tương đương với cực hạn võ đạo là "Lục địa Tiên Nhân", nhưng lực chiến chân thực có khả năng miểu sát "Lục Địa Tiên Nhân".

Bởi vì chiêu thức Diệp Phàm tu luyện không phải là công phu võ đạo, mà là Tiên Võ!

Dưới điều kiện chân khí giống nhau, Tiên Võ của Diệp Phàm tất nhiên là miểu sát võ công.

Hơn nữa, chính xác mà nói, thứ Diệp Phàm có không phải chân khí mà là linh khí.

Dưới tình huống Diệp Phàm không thể thăng tiến, cho dù Vương Hạo Nhiên đạt tới 500 năm chân khí "Lục Địa Nhân Tiên" vẫn đánh không lại Diệp Phàm.

Đây là chỗ dở của tu võ.

Chỉ có tu tiên, mới có thể đối phó tu tiên.

Vương Hạo Nhiên lật qua lật lại ký ức Diệp Phàm, từ đó bắt đầu tìm phương pháp tu tiên.

Diệp Phàm tích lũy ngàn năm, thật sự là quá to lớn.

Phương pháp tu tiên nhiều vô kể.

Vương Hạo Nhiên nhìn thẳng đến công pháp tu tiên mạnh nhất của Diệp Phàm —— Thanh Đế Trường Sinh Quyết.

Diệp Phàm chính là dựa vào công pháp này, từ đó đạt tới Độ Kiếp kỳ đại viên mãn, còn thiếu một bước nữa là Hợp Đạo.

Tiềm lực của loại công pháp này thực sự có thể Hợp Đạo, trình độ trâu bò của hắn không cần nói cũng biết.

Chỉ là sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn sơ lược một chút, mới phát hiện yêu cầu tu luyện của công pháp này quá hà khắc rồi.

Bởi vì tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, mới nhập môn đã yêu cầu rất nhiều tài nguyên phụ trợ tu luyện.

Mà những loại tài nguyên này ở trên Địa Cầu không có.

Ở kiếp trước sau khi Diệp Phàm rời khỏi Địa Cầu bước lên hành trình vũ trụ phải tốn thời gian rất dài mới thu được Thanh Đế Trường Sinh Quyết, mà nó thì cần có tài nguyên phụ trợ tu luyện.

Nói cách khác, hiện tại Diệp Phàm không có tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết.

Hơn nữa ngoại trừ tài nguyên phụ trợ tu luyện, còn có một điều kiện hà khắc đó chính là tư chất tu tiên.

Vương Hạo Nhiên không có, hắn chỉ có tư chất phàm nhân.

Sau khi đánh giá ra điểm này, Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút đau buồn.

Lại nói, hắn vốn là một tên phú nhị đại phản phái bên trong nội dung chính tuyến của nhân vật chính thấu thị mà thôi, hắn dựa vào hệ thống siêu cấp đại phản phái mới từng bước mạnh lên.

Không có tư chất tu tiên, thực ra cũng rất bình thường.

Vương Hạo Nhiên điều chỉnh tâm thái một chút, bắt đầu tìm công pháp tu tiên thích hợp với bản thân ở trong đó.

Con đường tu tiên có rất nhiều.

Thế nhưng đại đạo ngàn vạn, trăm sông đổ về một biển.

Thanh Đế Trường Sinh Quyết chỉ là một loại phương hướng Hợp Đạo trong đó mà thôi.

Công pháp này không phải do Diệp Phàm sáng tạo mà là một người hoàn toàn khác.

Diệp Phàm không thể Hợp Đạo thành công, nhưng cho dù là người tạo ra công pháp này cũng không thể Hợp Đạo thành công,.

Bởi vì trong một vũ trụ chỉ có thể xuất hiện một vị Hợp Đạo.

Lúc này ở trong vũ trụ, tạm thời không có người Hợp Đạo.

Thanh Đế Trường Sinh Quyết này ít nhiều đã trải qua hai vị tu luyện giả nhưng đều thất bại.

Không tu luyện thì không tu luyện.

Rất nhanh Vương Hạo Nhiên lại nhìn thoáng ra.

Ở trong ký ức Diệp Phàm lục soát công pháp tu tiên cực mạnh khác.

Sau một hồi tìm kiếm, Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một công pháp tên là "Ma Đế Nội Kinh".

Nói về bản chất công pháp, thực ra nó là công pháp song tu.

Và cái tên "Ma Đế Nội Kinh" này, thực ra cũng là do Diệp Phàm đặt.

Nhưng công pháp này không phải đơn thuần cướp, đoạt, hái, bỏ, mà là giúp song phương đều có ích lợi.

Bởi vì một phần trong công pháp này là giành cho phía nữ tu luyện.

Nguyên nhân lấy chữ "ma" hoàn toàn là vì người tạo ra công pháp này, hành động quái dị mới bị gán lên một chữ "Ma".

Người tạo ra công pháp này, ngoại hiệu gọi là Cực Thiên Ma Đế.

Cực Thiên Ma Đế đặc biệt thích đối với đạo lữ của các nam tu khác.

u @@@

Chương 758: Lựa chọn công pháp tu tiên

QKhi tìm đối tượng tu luyện, đại bộ phận là đạo lữ của các Tu Tiên giả khác. . .

Những nam tu tiên giả nhỏ yếu kia bị đoạt đạo lữ chắc chắn là nén giận.

Nhưng Cực Thiên Ma Đế này chẳng những cướp đạo lữ của các nam tu nhỏ yếu, thậm chí còn lừa gạt đạo lữ của Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ.

Dù sao chỉ cần là nữ tu hấn nhìn trúng thì chỉ việc lừa gạt là xong, căn bản không quản đạo lữ của nữ tu kia có tu vi gì.

Thậm chí đạo lữ của nữ tu có tu vi càng cao thì tên Cực Thiên Ma Đế này trái lại càng thấy hứng thú, càng thấy hưng phấn.

Sau khi Cực Thiên Ma Đế thử một lần thì bộc phát hứng thú, thậm chí là liên tiếp cướp đoạt đạo lữ của ba vị nam tu Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ.

Bởi vậy khiến nhiều người phẫn nộ.

Tu vi Cực Thiên Ma Đế cũng chỉ là Độ Kiếp kỳ mà thôi.

Ba vị Độ Kiếp kỳ Tiên Tôn liên hợp lại, thậm chí còn tìm thêm hai vị Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đến giúp đỡ, trong đó có một vị là Huyền Thiên Tiên Tôn Diệp Phàm.

Năm vị Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ vây công Cực Thiên Ma Đế, đánh đến trời long đất lở.

Dư chấn của trận chiến không biết đã hủy bao nhiêu hành tinh.

Phải biết, Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ tùy tiện một quyền cũng có thể đánh nổ một viên tinh cầu giống như Địa Cầu.

Sáu Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đánh nhau, động tĩnh gây ra không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng đám người Diệp Phàm không nghĩ tới là tên Cực Thiên Ma Đế này so với dự đoán của bọn hắn thì hùng mạnh hơn quá nhiều.

Trải qua một phen chiến đấu thảm liệt, tuy Cực Thiên Ma Đế ôm hận vẫn lạc.

Nhưng phía Diệp Phàm cũng trả giá nặng nề.

Trong năm vị Độ Kiếp kỳ Tiên Tôn, Huyền Thiên Tiên Tôn Diệp

Phàm trọng thương, tính dưỡng mười năm mới hoàn toàn khôi phục.

Bốn vị Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ khác, một người vẫn lạc, một người mất hơn phân nửa tu vi, hai người còn lại tạo thành thương tích không thể chữa trị, vĩnh viễn không cách nào Hợp Đạo.

Sau khi Cực Thiên Ma Đế vẫn lạc, người thương thể nhẹ nhất là Diệp Phàm tới xử lý công việc.

Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ bình thường đều có ‘đạo tràng’.

Cái đạo tràng này có ít nhất là một tinh vực, cũng có thể là rất nhiều tinh vực.

Bên trong một tinh vực có vô số hành tinh.

Diệp Phàm phải vào đạo tràng của Cực Thiên Ma Đế để xử lý hết những uy hiếp có khả năng tồn tại.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Phàm cũng tiêu diệt hết tất cả đệ tử và đạo侶 tu luyện của Cực Thiên Ma Đế.

Đồ đệ Cực Thiên Ma Đế không nhiều, còn chưa đến mười đứa, dọn dẹp rất dễ dàng.

Nhưng đạo侶 tu luyện của Cực Thiên Ma Đế lại nhiều đến đáng sợ.

Diệp Phàm vừa giải quyết, vừa sơ lược kết toán, phát hiện có ít nhất ba ngàn vạn!

Ba ngàn vạn đạo侶. . .

Diệp Phàm lúc ấy cũng giật mình một cái.

Nhưng không hề mềm tay, vẫn là tàn sát toàn bộ những người này

đến mức hầu như không còn.

Bởi vì công pháp tu luyện của Cực Thiên Ma Đế này thật sự quá kinh khủng.

Hơn nữa, có một nguyên nhân còn quan trọng hơn là thời gian Cực Thiên Ma Đế quật khởi so với bọn hắn, bất luận là Tiên Tôn nào thì đều nhanh hơn nhiều.

Công pháp có tốc độ tu luyện nhanh, hơn nữa còn mạnh.

Diệp Phàm đối với công pháp này đương nhiên hứng thú, sau khi dọn dẹp hết nguy cơ, hắn còn tách ký ức của đệ tử và đạo lữ Cực Thiên Ma Đế ra, lấy được công pháp tu luyện của Cực Thiên Ma Đế.

Thế nhưng Diệp Phàm đã tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, tu vi đạt tới Độ Kiếp kỳ, chắc chắn không thể nào lại đổi công pháp.

Hơn nữa, "Đạo" này cũng không hợp với hắn.

Ngoài trừ Phương U Nhược, hắn chưa yêu qua nữ nhân nào khác, thậm chí cho tới bây giờ hắn còn chưa từng ở chung với Phương U Nhược, có thể nói là 'vĩ nhân' ngàn năm có một.

Nếu để hắn đi tu luyện loại công pháp này, thực sự làm khó hắn quá.

Bởi vì tu luyện công pháp Cực Thiên Ma Đế cũng có điều kiện.

Đó chính là tu tiên giả và nữ song tu, hai bên phải tương ái, tâm ý tương thông.

Cực Thiên Ma Đế tu luyện với ba ngàn vạn đạo lữ, từ mức độ nào đó mà nói, hắn không chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng tu vi thôi đâu.

Có nhân duyên tốt chỉ là một phần, quan trọng là khiến những nữ nhân kia yêu thương hấn sâu sắc.

Thế nhưng loại chuyện lấy được quan tâm nữ nhân, Diệp Phàm tự nhận là xa xa không làm được.

Hơn nữa, sự tồn tại của loại công pháp này khiến Diệp Phàm cảm thấy bị uy hiếp cực lớn.

Năm vị Tiên Tôn hợp lực chiến Cực Thiên Ma Đế đều có tình trạng thảm hại, chuyện vừa mới đi qua mà thôi.

Diệp Phàm tuyệt đối không muốn lại xuất hiện một tên Cực Thiên Ma Đế nào khác.

Bởi vậy, Diệp Phàm tiêu diệt toàn bộ những người biết "Ma Đế Nội Kinh".

Muốn để "Ma Đế Nội Kinh" biến mất vĩnh viễn.

Nhưng hấn lại không để ý đến một điều, đó chính là bản thân hấn đã nhìn qua "Ma Đế Nội Kinh" .

Tu luyện giả Luyện Khí kỳ đã có thể nhìn qua là nhớ, hướng chi là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ.

Việc Diệp Phàm nhớ toàn bộ nội dung của "Ma Đế Nội Kinh" hoàn toàn là bị động.

Mà Vương Hạo Nhiên thu được ký ức Diệp Phàm cũng nhận được "Ma Đế Nội Kinh" .

Sau khi Vương Hạo Nhiên xem xong "Ma Đế Nội Kinh", sự hoan hỉ trong lòng khó mà diễn tả thành lời.

Bởi vì "Ma Đế Nội Kinh" này thực sự rất thích hợp cho hấn tu luyện.

Thứ nhất, "Ma Đế Nội Kinh" không cần tư chất tu luyện, phàm nhân cũng có thể tu luyện.

Thứ hai, hấn cực kỳ bác ái, vô cùng bác ái, hơn nữa lại rất dễ dàng khiến các muội tử cảm mến, phù hợp với điều kiện tu luyện của "Ma Đế Nội Kinh" - hai bên tương ái, tâm ý tương thông.

Thứ ba, không bị môi trường linh khí bên ngoài hạn chế.

Đại bộ phận công pháp tu tiên là nạp khí nhập thể, nhưng môi trường linh khí của Địa Cầu rất mỏng, dùng công pháp tu tiên thường quy để tu luyện, tu vi tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Công pháp Diệp Phàm dùng hiện nay là thường quy, chịu hạn chế của môi trường linh khí bên ngoài.

Bằng không mà nói thì hấn chắc chắn sẽ không thăng tiến chậm chạp như vậy.

Diệp Phàm đã trải qua con đường từ Luyện Khí đến Độ Kiếp một lần, kinh nghiệm tu luyện tự nhiên là vô cùng phong phú.

Nếu đổi lại một nơi có linh khí dồi dào, hiện tại hấn tuyệt đối không thể nào chỉ là Luyện Khí tầng năm.

u @@@

Chương 759: Tính Kế Ninh Ngạo Tuyết (1)

Thứ tư, Vương Hạo Nhiên cũng không phải cái loại quái gỡ đi cướp đạo lữ của người khác như Cực Thiên Ma Đế, hơn nữa cho dù đi cướp sẽ không đi cướp trắng trợn như vậy và tất nhiên sẽ không gặp phải chuyện bị vây công.

"Ma Đế Nội Kinh" này hoàn toàn là chế tạo riêng cho hắn nha!

Chỉ cần tu luyện thật tốt, kiềm chế dục vọng, khẳng định sẽ từng bước lớn mạnh, cho dù là Hợp Đạo thì hắn vẫn có hi vọng!

Hiện tại đã có công pháp tu tiên thích hợp, Vương Hạo Nhiên tự nhiên muốn sớm bắt đầu tu luyện.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Hạo Nhiên không muốn ngủ lại Tả Khâu gia.

Bởi vì hắn muốn sửa sang ký ức của Diệp Phàm lại một chút, từ đó tìm ra công pháp tu tiên thích hợp cho mình tu luyện.

Chỉ là đã tìm được công pháp rồi, nhưng một mình hắn thì không tu luyện được, yêu cầu người phối hợp.

Trước mắt đang ở Thương Châu, Vương Hạo Nhiên có thể nghĩ tới hai đồng bạn, không thể nghi ngờ chính là Ninh Ngạo Tuyết cùng Tả Khâu Lạc Nhạn.

Nhưng tuổi thật của Tả Khâu Lạc Nhạn hai mươi tuổi, nhưng nhìn qua có chút nhỏ, như vậy thì có chút ít cảm giác tội ác. . . Hơn nữa hiện tại đang ở Ninh gia.

Cũng không thể hơn nữa đêm chạy đến Tả Khâu gia đi tìm nàng nha?

Wang Hao Nien trực tiếp chọn mục tiêu hàng đầu là Ninh Ngạo

Tuyết.

Nghĩ như vậy, hắn dự định rời phòng đi tính kế Ninh Ngạo Tuyết một chút.

Nhưng mà vừa muốn đứng dậy, chợt nghe bên ngoài xa xa có tiếng bước chân.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị xem xét, phát hiện là Ninh Ngạo Tuyết.

Từ phương hướng mà Ninh Ngạo Tuyết đi lại thì tựa hồ là đang đi về phía mình.

Vương Hạo Nhiên dứt khoát ngồi trong phòng chờ đợi, không bao lâu, ngoài cửa quả nhiên vang lên tiếng đập cửa, đồng thời kèm theo âm thanh Ninh Ngạo Tuyết hỏi thăm:

"Là ta, có thích hợp đi vào không?"

"Cửa không khóa, vào đi." Vương Hạo Nhiên ngồi bên bàn trong phòng ngủ đáp lại một tiếng.

Ninh Ngạo Tuyết ửng thanh đẩy cửa đi đến, tự nhiên hào phóng đi tới bên cạnh bàn ghế ngồi xuống, cùng Vương Hạo Nhiên ngồi đối diện với nhau, ân cần hỏi han:

"Người mới tới Thương Châu, đã quen thuộc nơi này chưa?"

"Rất tốt." Vương Hạo Nhiên cười cười nói: "Buổi tối nhiều thức ăn ngon như vậy, đều cực kỳ hợp khẩu vị của ta. Về phần hoàn cảnh, cũng may may không có gì có thể bắt bẻ, môi trường thanh u, căn phòng bố trí cũng là cực điểm xa hoa. Tất nhiên, những cái này chỉ là thứ phụ, càng quan trọng hơn là. . ."

Trong khi nói chuyện, Vương Hạo Nhiên không khỏi nhìn chăm chú

hai con người của Ninh Ngạo Tuyết, tiếp tục nói:

"Càng quan trọng hơn là có mỹ nhân làm bạn, nếu như có thể thì ta muốn ở lại đây suốt đời."

Ninh Ngạo Tuyết khẽ giật mình, trên mặt có một chút vẻ ngại ngùng dâng lên, trong lòng e lệ không thôi, có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt Vương Hạo Nhiên.

【 Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết, thu được 900 điểm phản phái! 】

"Người vừa ý thì quá tốt rồi, ta còn tưởng rằng người sẽ không quen đây." Ninh Ngạo Tuyết giương mắt nhẹ giọng nói ra.

Kỳ thực nàng biết lời này của Vương Hạo Nhiên có ý nịnh nọt.

Suycho cùng Thanh Linh còn có một nữ nhân cấp họa thủy đang chờ hấn nha? Hấn thật sẽ vĩnh viễn ở lại Thương Châu sao?

Đáp án tự nhiên là không có khả năng.

Nhưng cho dù là như vậy, Ninh Ngạo Tuyết nghe nói như thế thì vẫn vô cùng vui vẻ.

Loại trừ một số nhỏ nữ nhân đặc biệt ra thì đại đa số nữ nhân đều ưa thích lời ngon tiếng ngọt, dù cho biết rõ là đang dối, nhưng vẫn sẽ vô cùng vui mừng.

Ninh Ngạo Tuyết có chút e lệ rũ đầu, vô cùng khẩn trương, ngón tay lơ đãng nắm lấy góc áo.

Vương Hạo Nhiên cũng không có thừa thế truy kích, bởi vì sợ nói thẳng ra sẽ hù nàng, suy cho cùng độ thiện cảm trước mắt của Ninh Ngạo Tuyết chỉ mới 50 mà thôi.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên định cho nàng một chút thời gian hòa hoãn, dẫn dắt từng bước, bỗng nhiên nói sang chuyện khác:

"Hiện tại tu vi chân khí của người cách Hóa Kinh Đại Tông Sư cũng không xa rồi đúng không?"

Nói được cái đề tài này, vẻ khẩn trương trong lòng Ninh Ngạo Tuyết lập tức tiêu tán một ít, lại nâng hai con ngươi lên nhìn xem Vương Hạo Nhiên trả lời:

"Tu vi chân khí trước mắt của ta gần tới chín mươi năm, ngắn thì một năm, lâu thì một năm rưỡi là có thể trở thành Hóa Kinh Đại Tông Sư."

"Ta nhớ hình như người mới mười chín tuổi mà thôi, thật không then là nhân vật nổi tiếng số một Thương Châu nha." Vương Hạo Nhiên nhìn nọt một thoáng.

"So sánh với người thì ta còn kém xa." Ninh Ngạo Tuyết xấu hổ lắc đầu, tiếp đó đoán hỏi:

"Có lẽ là tu vi chân khí của người khoảng một trăm hai mươi năm đến một trăm năm mươi năm đúng không?"

Vương Hạo Nhiên cười cười, không trả lời ngay, mà là đưa tay ra ngoài, lòng bàn tay hướng lên trên.

Ninh Ngạo Tuyết hiểu ý, có chút ngượng ngùng đưa tay duỗi ra, đặt ở trên lòng bàn tay của Vương Hạo Nhiên.

Bàn tay tiếp xúc, để trái tim của Ninh Ngạo Tuyết đột nhiên đập tăng nhanh một ít.

Nhưng không chờ nàng cảm nhận tình cảm nam nữ này tử mỹ thì cũng mãnh liệt phát hiện một cỗ chân khí mênh mênh mãnh liệt vọt

tới.

Ninh Ngạo Tuyết kinh hãi ghen ngào, "Có lẽ là tu vi chân khí của người có bốn trăm năm, cái này sao có thể, người tu luyện như thế nào vậy? !"

Vương Hạo Nhiên liếc nhìn, không có nói rõ, mà là hỏi ngược lại một tiếng, "Một năm hoặc là một năm rưỡi, thực tế quá dài, người có muốn mau chóng đem tu vi chân khí tăng lên trở thành Hóa Kinh Đại Tông Sư hay không?"

"Đương nhiên muốn." Ninh Ngạo Tuyết theo bản năng trả lời một tiếng, ngay sau đó có chút khó tin mà nói: "Người có biện pháp giúp ta sao?"

"Đúng, hơn nữa loại biện pháp này sẽ không để người xuất hiện bình cảnh tu luyện gì, thậm chí có thể để người đạt tới cực hạn của võ đạo." Nói mà không có bằng chứng, Vương Hạo Nhiên nói thẳng tu tiên thì Ninh Ngạo Tuyết ngược lại không tin, bởi vậy hạ thấp chờ mong của Ninh Ngạo Tuyết một chút.

Nhưng mà là một người tu võ thì vẫn sẽ luôn hướng về cực hạn của võ đạo.

Ninh Ngạo Tuyết tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, nhưng còn có chút sầu lo, "Có lẽ là phương pháp này sẽ có tác dụng phụ đúng không?"

T @@@

Chương 760: Tính Kế Ninh Ngạo Tuyệt (2)

Vương Hạo Nhiên trầm mặc mấy giây, vậy mới gật đầu một cái, "Loại phương pháp tu luyện này đối với người và ta rất có ích lợi, tất nhiên, người được lợi lớn nhất là ta, nhưng đối với người thì cũng có thể đạt được ích lợi đồng thời cũng sẽ để người mất đi một vài thứ. . ."

"Là tác dụng phụ gì?" Ninh Ngạo Tuyệt vẫn tương đối ngây thơ, không hiểu rõ thâm ý trong đó, như là bảo bảo hiếu kỳ hỏi thăm.

"Đúng. . ." Vương Hạo Nhiên mở miệng ra định giải thích cho Ninh Ngạo Tuyệt. Bỗng nhiên lắc đầu thờ dãi, đổi giọng nói:

"Vẫn là thôi đi, việc này thực tế khó mà mở miệng, không nói cũng được."

"Không sao, người cứ nói ra đi." Ninh Ngạo Tuyệt càng hiếu kỳ, truy vấn không bỏ.

"Haiz, nói thật ra, nếu như không phải gặp phải cường địch thì ta tuyệt đối sẽ không nói loại chuyện như vậy." Vương Hạo Nhiên một mặt bất đắc dĩ.

"Người tu vi bốn trăm năm chân khí, chỉ sợ thế gian này không ai có thể cùng người tranh phong nha? Còn có cường địch sao?" Ninh Ngạo Tuyệt vừa kinh ngạc vừa lo lắng.

"Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tu vi bốn trăm năm chân khí theo ý của người thì rất mạnh, nhưng muốn nói vô địch thiên hạ thì còn kém xa lắm." Vương Hạo Nhiên nói.

Ninh Ngạo Tuyệt nghĩ sâu xa một thoáng, tiếp đó tỏ thái độ rất

ngghiêm túc nói: "Đã như vậy, vậy người nói thẳng đi, vô luận là tác dụng phụ gì thì ta đều có thể tiếp nhận."

"Vô luận là tác dụng phụ gì thì người cũng nguyện ý tiếp nhận sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi thăm Ninh Ngạo Tuyết lần nữa.

"Đúng, vô luận là tác dụng phụ gì thì ta cũng sẽ không có vấn đề gì." Đầu tiên là Ninh Ngạo Tuyết trả lời khẳng định một câu, tiếp đó lại có chút khẩn trương, nhin không được hỏi:

"Không. . . Sẽ không trực tiếp muốn mạng của ta chứ?"

"VẬY thì không đến mức đó." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

"Lúc đó khiến thân thể của ta không hoàn chỉnh sao?" Ninh Ngạo Tuyết lại hỏi.

"Ày. . . Tới một mức độ nào đó, đích thật sẽ để thân thể người "Không hoàn chỉnh", nhưng đây là chuyện rất nhiều nữ nhân đều phải trải qua." Vương Hạo Nhiên nói.

Nghe vậy, Ninh Ngạo Tuyết lộ ra vẻ suy tư, nhưng mà đầu óc mơ hồ, không thể suy nghĩ cẩn thận, "Có vật như vậy sao? Đến cùng là cái gì?"

Vương Hạo Nhiên thăm nghĩ lực lĩnh ngộ của Ninh Ngạo Tuyết trực tiếp quá kém, nhưng mà cũng có thể hiểu được, nàng chuyên chú tu võ, đích thật là có chút ngây thơ không biết cảm giác, nếu đổi lại một nữ sinh bình thường nào đó sống trong đô thị có cùng tuổi tác với Ninh Ngạo Tuyết chỉ sợ sớm đã hiểu ngay.

Bất đắc dĩ, Vương Hạo Nhiên thì thăm vào tai của Ninh Ngạo Tuyết một chút, ngay thẳng nói ra.

Âm thanh lọt vào tai, Ninh Ngạo Tuyết nháy mắt trở mắt ngoác mồm.

"Vậy thì quyết định của người là gì đây?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Ninh Ngạo Tuyết đỏ mặt, sau tai cùng cái cổ đều có thể thấy được rõ ràng đỏ ửng.

Có thể nghĩ mà biết nàng có bao nhiêu thẹn thùng.

Sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên tra hỏi, đầu rũ xuống, trong lòng có một chút kháng cự.

Nhưng loại kháng cự này rất nhanh đã bị tâm tình khác áp đi qua.

Vừa rồi Vương Hạo Nhiên đã nói rõ ràng là có cường địch uy hiếp, yêu cầu phải nhanh tăng thực lực lên.

Không đợi được nàng suy nghĩ lâu như vậy, nói thí dụ như qua mấy ngày, hoặc là nửa tháng mới trả lời thì khẳng định không có khả năng.

Nhất định nàng phải nhanh chóng làm ra quyết định.

"Nếu chúng ta cùng tu luyện, sau này người sẽ đối xử tốt với ta chứ?" Ninh Ngạo Tuyết thận trọng hỏi.

Vương Hạo Nhiên nắm lấy tay của Ninh Ngạo Tuyết, nhìn chăm chú con mắt của nàng, "Cái này còn phải nói sao? Tất nhiên phải đối xử tốt với người rồi."

Sau khi Ninh Ngạo Tuyết nghe nói như thế thì hít sâu một hơi, hướng về Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, xem như đáp lại vấn đề trước đó hần hoi.

Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười.

Nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng để Ninh Ngạo Tuyết đồng ý.

Vương Hạo Nhiên rèn sắt khi còn nóng, nói toàn bộ phương pháp tu luyện của "Ma Đế Nội Kinh" cho Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh Ngạo Tuyết nhớ kỹ toàn bộ, phỏng đoán lĩnh ngộ.

Bộ phận phương pháp tu luyện này kỳ thực rất dễ hiểu.

Đừng nói là Ninh Ngạo Tuyết có thiên phú tu võ, ngộ tính vốn không tệ, cho dù là nữ nhân bình thường đọc qua một chút sách cũng có thể lĩnh ngộ được ý tứ trong đó.

Đã chuẩn bị xong xuôi, Vương Hạo Nhiên khóa trái cửa phòng, sau đó sẽ là bắt đầu chính thức tu luyện.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Ninh Ngạo Tuyết, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Ninh Ngạo Tuyết -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, đồng thời cũng sơ bộ tu luyện được "Ma Đế Nội Kinh" .

Mà hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Loại phương pháp tu luyện này lúc ban đầu là hiệu quả rõ rệt nhất.

Nguyên nhân là do nhận được đồng âm.

Loại vật này, cũng chỉ có nữ nhân còn trong trắng mới có.

Tất nhiên là Ninh Ngạo Tuyết có.

Vương Hạo Nhiên thu hoạch được rất nhiều, bốn trăm năm chân khí chẳng những chuyển hóa thành linh khí, trở thành Luyện Khí kỳ tầng

bốn, hơn nữa còn thăng cấp một bậc, trực tiếp nhảy đến Luyện Khí kỳ tầng năm.

Tu vi trước mắt đã ngang hàng với Diệp Phàm.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không cho rằng mình có thể thắng Diệp Phàm.

Tuy là hấn phục chế ký ức của Diệp Phàm, đạt được học thức của Diệp Phàm, nhận thức thậm chí là kinh nghiệm chiến đấu.

Diệp Phàm là Luyện Khí kỳ tầng năm không sai, nhưng tuy là linh hồn Tiên Tôn bởi vì trùng sinh mà yếu ớt rất nhiều, nhưng cái yếu đuối này chỉ là tương đương với người bình thường nói mà thôi.

Diệp Phàm có linh hồn lực, biết một chút thủ đoạn công kích linh hồn, mặc dù là Luyện Khí tầng năm, nhưng có khả năng vượt cấp giết địch.

Nhân vật chính vượt cấp giết địch, đây là thiết lập cũ mèm.

Vương Hạo Nhiên rất rõ ràng điểm này.

Bởi vậy lúc này cũng sẽ không đi tìm Diệp Phàm gây phiền toái.

Tất nhiên, hiện tại đạt tới Luyện Khí kỳ tầng năm đã có thể tự vệ, cũng không cần sợ Diệp Phàm như trước.

Mà chuyện có thể làm cũng sẽ càng nhiều.

Bởi vì sức chiến đấu chân chính hiện tại của Vương Hạo Nhiên đã vượt qua cực hạn của võ đạo là "Lục địa Nhân Tiên" .

P @@@

Chương 761: Tiến Triển Thần Tốc

Mà có Luyện Khí kỳ tăng năm làm cơ sở, cũng có thể tu luyện một ít 'Tiên Võ' trong ký ức của Diệp Phàm.

Vương Hạo Nhiên mừng rỡ một trận, vậy mới đem lực chú ý đặt ở trên mình Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh Ngạo Tuyết cũng thu hoạch được không ít.

Lúc đầu tu vi chân khí của nàng chỉ là gần tới chín mươi năm, nhưng bây giờ cũng nhảy một cái trở thành Hóa Kinh Đại Tông Sư, mà tu vi chân khí còn không phải vừa vặn một trăm năm, mà là một trăm hai mươi năm.

Ninh Ngạo Tuyết trải qua tu luyện thể này, trực tiếp tăng lên hơn ba mươi năm tu vi chân khí.

Mới đầu, Ninh Ngạo Tuyết bởi vì lần đầu trải qua mưa gió mà có chút uể oải, nhưng sau khi phát hiện điểm này thì thần thái lập tức thay đổi bay lên.

"Ta không phải nằm mơ chứ, cái này. . . Tăng lên như vậy cũng quá lớn rồi nha?" Ninh Ngạo Tuyết khó có thể tin nói.

"Có phải là nằm mơ hay không thì người tử mị cảm thụ một chút không được sao." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Ninh Ngạo Tuyết nghe xong, dừng một chút, hình như còn thật đi

cảm nhận một chút.

Rất nhanh đã hoàn toàn xác định đây tuyệt đối không phải nằm mơ.

Mà cách phán đoán có chút tương tự với bóp chính mình một chút, xem xem mình có đau hay không.

Tất nhiên, Ninh Ngạo Tuyết không có bóp chính mình, nhưng cũng cảm nhận được đau.

Vốn là Ninh Ngạo Tuyết có chút thất vọng mất mát, nhưng giờ phút này hoàn toàn bị vui sướng lấn át.

Nàng tu luyện theo cách bình thường thì muốn tăng lên hơn ba mươi năm chân khí thì cần phải ba năm.

Nhưng bây giờ chỉ cần một giờ đã chống qua ba năm khổ tu.

Có được tu vi thật là quá dễ dàng.

Mà tất cả những thứ này đều là nhờ vào Vương Hạo Nhiên.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Ninh Ngạo Tuyết nhìn về phía Vương Hạo Nhiên đều trở thành nhu tình rất nhiều.

【Đinh, độ thiện cảm của Ninh Ngạo Tuyết đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

"Đây là công pháp gì, cũng quá thần kỳ rồi." Ninh Ngạo Tuyết sợ hãi than hỏi.

"Đây không phải công pháp võ học, mà là công pháp tu tiên." Vương Hạo Nhiên cảm thấy hiện tại có lẽ Ninh Ngạo Tuyết không đến mức tưởng rằng chính mình chém gió, thế là thuận thế nói ra.

Ninh Ngạo Tuyệt ngạc nhiên một chút, "Công pháp tu tiên?"

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng búng tay một cái, một chuỗi ngọn lửa từ ngón tay bốc lên.

Một cỗ nhiệt nóng phả vào mặt.

Sau khi chân khí chuyển hóa thành linh khí thì muốn làm đến điểm này thì thật sự là quá đơn giản.

Kỳ thực có thể hiểu linh khí là một loại năng lượng thần kỳ ở giữa vũ trụ.

Mà hỏa diễm, kỳ thực chính là một loại hình thức biểu hiện của năng lượng.

Vương Hạo Nhiên chẳng qua là đem linh khí thôi hóa ra hỏa diễm mà thôi.

Mà linh khí loại trừ có thể thôi hóa hỏa diễm ra thì còn có rất nhiều diệu dụng.

Tỉ như, linh khí khiến tế bào không ngừng được sinh ra mới, một mực duy trì trạng thái trẻ tuổi.

Đây chính là bí mật mà Tu Tiên giả không giả.

Mà trừ điều đó ra, linh khí còn có thể chữa trị đủ loại thương thế, gia tốc để thân thể khôi phục.

Tỉ như nếu như Vương Hạo Nhiên dùng tiểu đao cắt vỡ làn da, tiếp đó vận dụng linh khí đi chữa trị, tốc độ vết thương khép lại ngay cả mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng.

Không quá mười giây, vết thương sẽ khép lại rồi kết vảy, đồng thời còn không để lại vết sẹo.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn xem ngọn lửa trên đầu ngón tay của Vương Hạo Nhiên, vừa mừng vừa sợ, tự nhiên là tin tưởng Vương Hạo Nhiên.

Có một ít võ học cũng có thể đem chân khí thô hóa thành hỏa diễm, nhưng mà loại hỏa diễm kia hoàn toàn khác biệt với hỏa diễm của Vương Hạo Nhiên.

Ninh Ngạo Tuyết cách cực kỳ gần, có thể rõ ràng cảm nhận được cái hỏa diễm nhìn như rất nhỏ này đến cùng ẩn chứa lực lượng như thế nào.

Nàng không hoài nghi chút nào, nếu mình bị hỏa diễm này đốt lên, khẳng định không ra chốc lát liền hóa thành tro bụi.

"Thì ra người là Tu Tiên giả. . ." Cuối cùng Ninh Ngạo Tuyết cũng hiểu được vì sao tuổi của Vương Hạo Nhiên trẻ mà lại mạnh như vậy.

"Chỉ cần người cùng ta tu luyện thật tốt, người cũng có thể trở thành Tu Tiên giả." Vương Hạo Nhiên nhìn ra đáy mắt của Ninh Ngạo Tuyết có gì đó, thế là cười lấy nói.

"Thật sao? Ta cũng có thể? !" Ninh Ngạo Tuyết vui mừng nói.

"Người tử tử xem xét một chút, có lẽ sẽ phát hiện chân khí của người cũng xuất hiện một ít biến hóa." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một thoáng.

Ninh Ngạo Tuyết nghe xong, lập tức vận chuyển chân khí, rất nhanh đã phát hiện chân khí của mình so với trước đây thì càng tinh khiết hơn.

"Vậy thì đại khái bao lâu thì ta có thể trở thành Tu Tiên giả?" Ninh Ngạo Tuyết mong đợi hỏi.

"Cũng phải xem người có cố gắng tu luyện hay không, càng cố gắng thì càng tiến bộ nhanh." Vương Hạo Nhiên mỉm cười nhìn về phía Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh Ngạo Tuyết hiểu ý, vết đỏ ửng trên mặt vừa mới tiêu tán xuống nháy mắt lại dâng lên.

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao.

Tả Khâu lão đầu đích thân đến thăm Ninh gia, thông báo cho Ninh phụ chuyện hủy bỏ thương nghị thập đại võ đạo thế gia.

Gia chủ bây giờ của Ninh gia là Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh phụ kêu nha hoàn đi thông báo một chút, đi gọi Ninh Ngạo Tuyết tới.

Nhưng mà lấy được tin tức cũng là tối hôm qua Ninh Ngạo Tuyết không có trở về phòng, không biết rõ đi nơi nào.

Ninh phụ chỉ có thể thay mặt Ninh Ngạo Tuyết đồng ý.

Suy cho cùng trước đây đã có chuẩn bị, sau khi nghe được Tả Khâu lão đầu nói như vậy thì căn bản không có lý do để phản đối.

Sau khi đưa Tả Khâu lão đầu đi thì Ninh phụ liền muốn đem chuyện này nói cho Vương Hạo Nhiên.

Hỏi thăm nha hoàn một chút xem Vương Hạo Nhiên ở nơi nào.

Ninh phụ biết được Vương Hạo Nhiên không có ăn điểm tâm, hình như vẫn chưa có ngủ dậy.

Có chút buồn bực.

Bởi vì hẳn thấy Vương Hạo Nhiên không giống loại người lười biếng ưa thích ngủ nướng kia, lúc này còn chưa thức dậy, quả thực là chuyện lạ.

Nghĩ như vậy, Ninh phụ đến phòng khách xem Vương Hạo Nhiên một chút.

Nhưng mà lúc vừa tới bên ngoài phòng khách của Vương Hạo Nhiên, chuẩn bị gõ cửa.

Cửa đột nhiên tự động mở ra.

Là do Ninh Ngạo Tuyết mở cửa, nhìn dáng vẻ của nàng tựa như vừa ở bên trong đi ra.

M @@@

Chương 762: Ninh Phụ Trở Mặt

RChỉ thấy một đầu tóc đen của Ninh Ngạo Tuyết có chút tán loạn, hiển nhiên không giống như là đã chỉnh gọn gàng.

Nếu như nói Ninh Ngạo Tuyết đến tìm Vương Hạo Nhiên thì không nói được.

Nhưng Ninh Ngạo Tuyết không có loại thói quen lời thô lếch thếch

kia, dáng vẻ này như là vừa mới rời giường.

Ninh phụ tập trung nhìn vào, chỉ thấy nữ nhi tươi cười rạng rỡ, lập tức liên tưởng đến cái gì.

Tâm tình của Ninh Ngạo Tuyết khoái trá, căn bản không có chú ý động tĩnh bên ngoài, sau khi đẩy cửa đi ra, lúc này mới phát hiện Ninh phụ ở ngoài cửa.

"Phụ thân? !" Ninh Ngạo Tuyết giật nảy mình, thần sắc bối rối.

Ninh phụ bộc phát cảm thấy suy đoán của mình là chính xác.

Ánh mắt vượt qua Ninh Ngạo Tuyết, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên đang ở trong phòng.

Chỉ thấy Vương Hạo Nhiên vừa mới đứng lên, đang mặc quần áo.

Một trận lửa giận từ trong lòng Ninh phụ dâng lên.

Tuy là hấn ngầm đồng ý Vương Hạo Nhiên đến gần nữ nhi của mình, nhưng không có ngờ tới sẽ tiến triển nhanh như vậy.

Ninh gia của hấn tại Thương Châu là một võ đạo hết sức có mặt mũi, Ninh Ngạo Tuyết là độc nữ của Ninh phụ, cũng là nhân vật phong vân của Thương Châu.

Cho dù Vương Hạo Nhiên muốn cùng nữ nhi của mình đi đến một bước này, chí ít phải cho nữ nhi của mình một cái danh phận trước đã.

"Ninh thúc thúc, chào buổi sáng." Vương Hạo Nhiên bình tĩnh tự nhiên, mặc xong quần áo, tươi cười chào hỏi với phụ thân của Ninh Ngạo Tuyết một chút.

Nhưng mà Ninh phụ một chút cũng cười không nổi, "Ta xem ngươi

là khách nhân, ăn ngon tốt ở cúng bái người, thậm chí ngằm đồng ý cho nữ nhi cùng với người lui tới, nhưng người không khỏi quá đáng, dám đem Ngạo Tuyết. . ."

Nói được nửa câu, Ninh phụ có chút không có mặt mũi nói ra, cả giận hừ một tiếng.

"Phụ thân, ta tự nguyện, cái này không thể trách hần." Ninh Ngạo Tuyết thay Vương Hạo Nhiên cãi lại.

"Ngạo Tuyết người. . . Sao người lại không biết xấu hổ vậy chứ? !" Ninh phụ kinh ngạc không thôi, hình như nhận thức lại nữ nhi của mình lại một chút.

Bởi vì cử động này của Ninh Ngạo Tuyết hoàn toàn lật đổ nhận thức của hần.

Vốn dĩ hần còn tưởng rằng Ninh Ngạo Tuyết bị ốm ờ lừa gạt.

Nhưng thấy thái độ cùng phản ứng của Ninh Ngạo Tuyết lại rõ ràng không phải chuyện như thế.

Ninh Ngạo Tuyết bị phụ thân chỉ trích một phen, lập tức mặt đỏ tới mang tai, căn bản không phản bác được.

Ninh phụ phát tay áo giận dữ, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên nói: "Người dự định khi nào thành hôn với Ngạo Tuyết?"

Chuyện cũng đã xảy ra, Ninh phụ cũng chỉ có thể tận lực đền bù.

"Tất nhiên là ta có tính toán này, nhưng năm nay sợ là không được." Vương Hạo Nhiên lắc đầu nói.

Tối hôm qua ấy ấy xong hần cũng đã cùng Ninh Ngạo Tuyết thương lượng qua việc này, Ninh Ngạo Tuyết biểu hiện nghe lời hần.

"Việc này nhất định phải làm thỏa đáng trong năm nay." Ninh phụ khẳng định nói.

"Tha thứ cho ta làm không được, hơn nữa người cũng không cần xúc động, ta chỉ là chỉ điểm Ngạo Tuyết tu luyện mà thôi, không phải giống như người nghĩ đâu." Vương Hạo Nhiên nửa thật nửa giả lừa dối một thoáng, nhưng mà vừa nói ra lời này thì chính hắn đều không tin.

Tất nhiên là Ninh phụ càng không tin.

"Chỉ điểm Ngạo Tuyết tu luyện? Người cho lão phu là kẻ ngu sao? !"

Ninh phụ khó thở, trực tiếp ra tay với Vương Hạo Nhiên.

Ninh Ngạo Tuyết một mực nhìn hành động của phụ thân, sau khi nhìn thấy một màn này thì lắc mình một cái liền ngăn ở trước mặt Vương Hạo Nhiên, cùng phụ thân so chưởng một chút.

Song chưởng giáp nhau, bước chân của Ninh phụ liên tục rút lui cho đến khi mặt nền dưới chân bị đập đến từng khúc rạn nứt.

Ninh phụ cực kỳ hoảng sợ.

Tu vi của hắn cách Hóa Kinh Đại Tông Sư chỉ có một bước, Ngạo Tuyết đã mạnh hơn trước đây một bậc.

Thế nhưng lúc vừa đối chưởng hắn cảm giác được rõ ràng tu vi của nữ nhi mạnh hơn mình rất nhiều.

"Phụ thân, thật xin lỗi, ta không phải cố ý."

Ninh phụ cũng là dưới tình thế cấp bách mới làm ra loại việc này, nhìn thấy phụ thân bị một chưởng của mình chấn đến sắc mặt hơi trắng bệch, lập tức lên trước xin lỗi nói.

Ninh phụ không có tức giận, cũng không có quở trách Ninh Ngạo Tuyết là nữ nhi ngỗ nghịch, ngược lại kinh hãi vô cùng mà hỏi:

"Ngạo Tuyết, tu vi của ngươi là chuyện gì xảy ra?"

"Phụ thân, ta đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư, tu vi chân khí đại khái ở hơn 130 năm." Ninh Ngạo Tuyết giải thích nói.

"Điều đó không có khả năng, vì sao tu vi của ngươi tiến triển nhanh như vậy? !" Ninh phụ khó có thể tin hỏi, ánh mắt dưới ý thức nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vừa rồi Vương Hạo Nhiên nói là chỉ điểm Ngạo Tuyết tu luyện, chẳng lẽ là thật?

"Hoàn toàn là do Hạo Nhiên tu vi của ta mới tiến bộ nhanh như vậy." Ninh Ngạo Tuyết mím môi một cái, khẩn trương mà lại e lệ giải thích nói.

"Mau nói cho ta biết, đây là có chuyện gì?" Ánh mắt Ninh phụ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cũng trở nên nhu hòa hơn, hướng về nữ nhi hỏi.

Ninh Ngạo Tuyết khó mà mở miệng, tự nhiên không nguyện nói rõ, thế là hàm hồ nói:

"Dù sao là do Hạo Nhiên chỉ điểm ta, ngươi không nên hỏi nhiều, hơn nữa tu vi của hắn trên ta xa, thậm chí đến mức ngươi căn bản là không có cách tưởng tượng được."

Đến mức không thể tưởng tượng hỏi. . . Là Đan Kinh Tiểu Tông Sư? Hay là Đan Kinh Đại Tông Sư? Hoặc là Cương Kinh Tông Sư? Sau khi Ninh phụ nghe được lời nói của nữ nhi thì to gan suy đoán.

"Không hỏi thì không hỏi." Ninh phụ cũng không có rầu rĩ việc này, trên mặt vui vẻ ra mặt, vẻ nóng nảy vừa rồi như tan thành

mây khói.

Ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên có loại cảm giác càng xem càng thuận mắt, vô cùng hiền lành nói:

"Hạo Nhiên à, nếu người đã Ngạo Tuyết tu luyện vậy người tiếp tục chỉ điễm đi, ta sẽ không quấy rầy các người. Các người tiếp tục đi, tiếp tục đi."

Dứt lời, Ninh phụ mang theo nụ cười như gió xuân đi ra ngoài, thậm chí lúc rời khỏi cửa còn đóng cửa lại.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn thấy tốc độ phụ thân trở mặt, không kèm nổi có chút im lặng.

"Ta trở về phòng của mình đây." Ninh Ngạo Tuyết vuốt tóc đen có chút tán loạn, nhu hòa nói với Vương Hạo Nhiên.

"Không phải phụ thân người đã nói rồi sao? Kêu ta chỉ điễm người tu luyện, nếu là như vậy vậy ta sẽ chỉ điễm người thêm một chút nữa." Vương Hạo Nhiên nhìn nàng nháy nháy mắt.

B @@@

Chương 763: Trở Về Thanh Linh (1)

ENinh Ngạo Tuyết luống cuống một thoáng, có chút muốn chạy đi, nhưng mà chân như là găm trên mặt đất, không hề động.

Nàng là người tu võ, không phải bông hoa bên trong nhà giàu có, trải qua một chút mưa gió thì đã không chịu nổi.

Về mặt tu luyện thì Ninh Ngạo Tuyết vẫn chịu khổ rất giỏi.

Hơn nữa thật muốn nói tỉ mỉ thì kỳ thực cũng là trong khổ có vui, thậm chí có thể nói loại khổ cực kia thực tế quá tầm thường.

Ngay lúc Vương Hạo Nhiên vội vàng lúc tu luyện, Diệp Phàm đang chấp tay đứng ở trước hồ đầy mây khói ở Thương châu.

"Diệp đại sư, không biết tại sao thập đại võ đạo thế gia bỗng nhiên hủy bỏ hội nghị, hình như bọn hắn buông tha liên hợp lại để đối phó ngài."

Sau lưng Diệp Phàm có một nam tử trung niên cung kính hồi báo.

Nam tử trung niên này là một quán chủ võ quán Thương châu, tên là Ân Kỳ. Trước đây khiêu khích Diệp Phàm, bị Diệp Phàm chấn nhiếp sau đó thần phục, làm tùy tùng đi theo làm việc cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm không thích xử lý những chuyện vụn vặt, tất nhiên cũng không phản đối thu Ân Kỳ làm thủ hạ.

Sau khi nghe được Ân Kỳ báo cáo, ánh mắt Diệp Phàm hơi hơi lóe lên một cái, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, biến thành không có chút rung động nào.

"Hủy bỏ thì hủy bỏ thôi." Diệp Phàm thản nhiên nói.

"Vậy thì Diệp đại sư có tính toán gì, cần đi tìm phiền toái bọn họ nữa không?" Ân Kỳ dò hỏi.

"Bọn hắn còn chưa xứng." Giọng nói Diệp Phàm bình thường, không nghe rõ là tâm tình gì.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không để thập đại võ đạo thế gia Thương Châu ở trong mắt.

Nếu như thập đại võ đạo thế gia tụ tập lại để thương lượng đối phó hắn thật.

Ngược lại hắn sẽ đi một chuyến.

Nhưng bây giờ thập đại võ đạo thế gia hủy bỏ hội nghị, vậy hắn cũng sẽ không lần lượt tới cửa tìm bọn họ.

Một bày kiến hôi mà thôi? Cũng đáng để Huyền Thiên Tiên Tôn tự mình đi tìm phiền toái bọn hắn sao?

"Được." Ân Kỳ cung kính gật đầu, sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Diệp đại sư ngài còn phân phó gì sao?"

"Ta dự định đến Quỳnh Châu một chuyến, người giúp ta sắp xếp một chút." Diệp Phàm nói.

"Đến Quỳnh châu?" Ân Kỳ sửng sốt một chút, có chút hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều, "Được, ta sẽ mau chóng sắp xếp."

Diệp Phàm cũng không quay đầu nhìn lại Ân Kỳ, chỉ là nhẹ nhàng nâng đưa tay, làm một cái thủ thế.

Ân Kỳ hiểu ý, nhỏ giọng lui ra rời khỏi.

Diệp Phàm nhìn hồ mênh mông mây khói, trong mắt có hào quang lóe ra không ngừng, có chút mất đi yên lặng thường ngày.

Quỳnh Châu chính là nơi nàng sống.

Lúc này nàng đang học lớp mười hai.

Ngàn năm không thấy nhau, sắp được gặp lại nàng, cho dù là lấy tâm cảnh của Huyền Thiên Tiên Tôn cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh.

"Cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không phụ người, càng sẽ không để thảm kịch kiếp trước xảy ra, ta nhất định sẽ làm cho người trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất chói mắt nhất khắp thiên hạ. . ."

Diệp Phàm nhìn hồ nước mây khói mênh mông trước mắt, tự mình lẩm bẫm.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến hội nghị thập đại võ đạo thế gia ở Thương Châu hủy bỏ, ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi nội dung truyện, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Vương Hạo Nhiên nhìn tin tức nhắc nhở của hệ thống mới nhận được, có điều suy nghĩ.

Hôm qua Tả Khâu lão đầu bắt đầu đi thuyết phục mỗi đại thế gia, nhìn ra năng suất vẫn rất vô cùng không tệ.

Cuối cùng sân khấu Diệp Phàm trang bức vẫn bị mình phá hủy.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên suy đoán, sau khi Diệp Phàm trang bức trong hội nghị thập đại võ đạo thế gia Thương Châu thì nội dung truyện ở Thương Châu cơ bản kết thúc.

Sau đó hẳn sẽ rời khỏi Thương châu.

Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức Diệp Phàm nên vẫn hơi hiểu biết cách thức làm việc của hắn

Lập tức, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, đứng ở góc độ Diệp Phàm xem lúc này hẳn sẽ có động tĩnh gì.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Nếu như hắn là Diệp Phàm thì hơn một nửa là sẽ đi tìm Phương U Nhược.

Sau khi Vương Hạo Nhiên kết thúc tu luyện với Ninh Ngạo Tuyết, đi một chuyến đến Tả Khâu gia ngay lập tức, nói rõ với Tả Khâu lão đầu phải chạy về Thanh Linh nhanh một chút.

Tả Khâu lão đầu vội vã gặp Tả Khâu Trầm Ngư, tất nhiên là đồng ý ngay lập tức.

Tả Khâu Lạc Nhạn cũng muốn nhìn thấy tỷ tỷ, bởi vậy cũng muốn đi Thanh Linh một chuyến.

Lại trở về Ninh gia lần nữa, Vương Hạo Nhiên tạm biệt Ninh phụ.

"Hiền tể khỏe, trở về nhanh như vậy sao?" Ninh phụ không khách khí, gọi bằng cách thân thiết này từ sớm.

Ninh Ngạo Tuyết ở bên cạnh theo bản năng che che mặt, chỉ cảm thấy phụ thân này thật là mắt mặt. . .

Vương Hạo Nhiên nghe được sửng sốt một chút, sau đó mới lập tức nói với Ninh phụ: "Ta có chuyện quan trọng phải chạy về Thanh Linh."

"Vậy được rồi, ta sẽ không giữ ngươi lại." Ninh phụ gật đầu.

"Phụ thân, ta cũng muốn đến Thanh Linh xử lý một ít chuyện." Ninh Ngạo Tuyết bỗng nhiên nói.

Sao Ninh phụ có thể không rõ tâm tư của nữ nhi, ngoài miệng cũng

không nói ra, "Vậy người và Hạo Nhiên đi cùng nhau đi, trên đường cũng có người làm bạn. Thân thể của phụ thân người còn rất tốt, chuyện bên Ninh gia tạm thời cũng không cần người quan tâm."

"Đa tạ phụ thân." Ninh Ngạo Tuyết vui vẻ nói.

Sau khi thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên ăn cơm trưa ở Ninh gia, đến lúc chiều khởi hành.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn thấy đồng hành còn có hai người tôn nữ Tả Khâu gia, không khỏi hơi kinh ngạc.

Nhưng mà Ninh Ngạo Tuyết cũng không lảm nhảm nói gì.

Bây giờ nàng đã xác định quan hệ với Vương Hạo Nhiên, tất nhiên thắng Tả Khâu Lạc Nhạn một đầu.

Dù cho Tả Khâu Lạc Nhạn cũng xông tới thì cũng nên xếp ở đằng sau mình nhỉ?

Còn nữa, nàng cũng là nữ nhân biết sâu rộng.

Vương Hạo Nhiên đã để hai người tôn nữ Tả Khâu gia đi theo thì chắc chắn là có chuyện khác, nếu không thì khả năng cũng chỉ sẽ mang theo một người là Tả Khâu Lạc Nhạn.

Một hai giờ sau, đám người Vương Hạo Nhiên đi đến Thanh Linh.

"Ta muốn dẫn bọn hán đến một chỗ, người đi về nhà trước đi."
Vương Hạo Nhiên nói với Ninh Ngạo Tuyết.

Chương 764: Trở Về Thanh Linh (2)

Nghe được cái từ "Nhà" này, trong lòng Ninh Ngạo Tuyết càng có lòng trung thành, con mắt hơi hơi cong thành nguyệt nha, điểm cảm một cái nói: "Ân, ta ở trong nhà chờ người về."

Tả Khâu Lạc Nhạn ở một bên nghe được, không khỏi nhếch miệng, thầm nghĩ Ninh Ngạo Tuyết đúng là hồ ly tinh.

Nếu không thì làm sao hai sẽ tốt hơn nhanh như vậy?

Khẳng định là Ninh Ngạo Tuyết chủ động thông đồng!

Vương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại, hỏi Tả Khâu Trầm Ngư ở chỗ nào, sau khi nhận được trả lời, liền dẫn theo Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn xuất phát.

Ninh Ngạo Tuyết thì trở về ngôi biệt thự kia của Vương Hạo Nhiên.

Phượng Huyền Tố đang xử lý hoa cỏ ở hoa viên, dáng vẻ nhàn rỗi, nhìn thấy Ninh Ngạo Tuyết trở về, lập tức hỏi:

"Tại sao chỉ có mình người trở về, Hạo Nhiên đâu?"

"Hắn có việc đi chỗ khác rồi." Ninh Ngạo Tuyết trả lời một câu, lắc mông đi về phía trong biệt thự.

Phượng Huyền Tố nghi ngờ nhìn nàng.

Bởi vì nàng cảm giác Ninh Ngạo Tuyết có chút khác biệt với lúc trước, nhưng nhất định phải nói là khác ở chỗ nào lại không nói ra được.

Quán bar Hắc Mẫu Đơn.

Bây giờ đang là giữa buổi chiều, trong quán bar cực kỳ thanh tĩnh, vắng ngắt.

Lúc đầu Tả Khâu Trầm Ngư ở văn phòng tính toán sổ sách, tính toán đủ và thiếu tháng này của quán bar.

Nhưng mà tính toán không phải là sở trường của nàng, sau khi tính toán một lát thì phạm sai lầm mấy lần, chỉ cảm thấy bó tay toàn tập.

Mà lúc này, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

Tả Khâu Trầm Ngư làm biếng tự mình đi tính toán, định đi tìm vài tên tiểu đệ học nghề một chút cho hấn tính toán.

Trong văn phòng, có một ít đồ dùng hóa trang với quần áo của nàng, tùy thời ứng phó tạm thời với loại tình huống hện hò.

Thừa dịp thời gian này nàng nhanh chóng đắp mặt nạ bổ nước, sau đó trang điểm tỉ mỉ.

Kỳ thực nàng cũng không thích trang điểm vì cảm thấy quá phiền toái, nhưng bạn trai sắp đến vẫn nên đem mặt tốt nhất của mình bày ra cho hấn xem.

Sau khi trang điểm xong, còn chọn một bộ váy màu đỏ, sau đó lại đi tìm một bình rượu đỏ đắt nhất để mở ra trước.

Sau khi làm xong những cái này, Tả Khâu Trầm Ngư liền chờ đợi.

Không lâu sau đã nghe được bên ngoài có tiếng đập cửa, đồng thời kèm theo giọng hỏi của Vương Hạo Nhiên.

"Là ta, có thể đi vào không?"

"Chờ một chút!" Tả Khâu Trần Ngự lập tức trả lời một tiếng, rót một chén rượu đỏ, sau đó ngậm ở trong miệng.

Bởi vì lúc này thay quần áo nên Tả Khâu Trần Ngự khóa trái cửa lại.

Phòng miện lên mở cửa ra, bởi vì cách quá gần, trong tầm mắt tất cả đều là Vương Hạo Nhiên, lập tức ôm lấy hắn chuẩn xác chuyển rượu sang cho hắn.

Một lát sau, Tả Khâu Trần Ngự rút lui, sắc mặt đỏ hồng, cười khanh khách nhìn Vương Hạo Nhiên, "Thế nào, có phải rất có tiến bộ hay không?"

Dáng vẻ này giống như là muốn được khen ngợi.

Wương Hạo Nhiên có chút tê cả da đầu, trách mình không nói rõ tình huống trước với Tả Khâu Trần Ngự.

Phản ứng này của Tả Khâu Trần Ngự hình như còn ngây thơ không biết tình huống gì, chỉ cho là mình đến tìm nàng hẹn hò.

Wương Hạo Nhiên tránh ra một chút, tránh cản trở tầm nhìn của Tả Khâu Trần Ngự.

Lúc này, Tả Khâu Trần Ngự mới chú ý đến sau lưng Vương Hạo Nhiên không xa có một lão đầu và một thiếu nữ lạ lẫm đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình.

Tả Khâu Trần Ngự nhận được điện thoại của Vương Hạo Nhiên, chỉ cho là Vương Hạo Nhiên đến tìm nàng hẹn hò.

Sau khi mở cửa trong tầm mắt toàn bộ là Vương Hạo Nhiên, lòng tràn đầy vui vẻ muốn biểu hiện một chút, cũng không có chú ý tới đằng sau có người.

Nhìn thấy thần sắc của lão đầu và thiếu nữ lạ lẫm, Tả Khâu Trầm Ngư tất nhiên biết hành động vừa nãy của mình, khẳng định bị hai người nhìn ở trong mắt.

Tả Khâu Trầm Ngư lập tức có loại cảm giác lúng túng với vẻ mặt tê dại.

Gan nàng lớn không sai, nhưng cũng phải chia ra là chuyện gì.

Ở phương diện nam nữ nàng vẫn có thận trọng cơ bản của nữ nhân.

Nếu nơi này chỉ có Vương Hạo Nhiên, Tả Khâu Trầm Ngư ngược lại sẽ rất thản nhiên, nhưng có người ngoài thì đó lại là chuyện khác.

Không khí trong sân, có chút quỷ dị.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn đang đánh giá Tả Khâu Trầm Ngư đồng thời cũng là cổ quái nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Trước đây Vương Hạo Nhiên nói chỉ là bạn với Tả Khâu Trầm Ngư.

Nhưng cử động vừa nãy của hai người đó là hành động của bạn bè bình thường sao? Chí ít ở sau chữ bạn phải thêm chữ "gái".

Nhưng mà Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn ngược lại không rầu rĩ vấn đề này, hoặc là nói có chuyện quan trọng cần phải xác nhận trước một chút.

"Tiểu hữu, Tả Khâu Trầm Ngư người nói chính là nàng sao?" Sau khi Tả Khâu lão đầu đánh giá Tả Khâu Trầm Ngư, phát hiện hoàn toàn chính xác cực kỳ giống với Tả Khâu Lạc Nhạn, bởi vậy kích động hỏi thăm.

"Đúng, chính là nàng." Vương Hạo Nhiên khẳng định đáp lại một tiếng.

Tả Khâu lão đầu nghe xong, nước mắt suýt chút nữa tuôn đầy mặt, hướng về Tả Khâu Trầm Ngư đến gần một chút, giang hai tay ra, có chút muốn ôm tôn nữ thất lạc nhiều năm này.

Tả Khâu Trầm Ngư nhìn thấy cử động của lão đầu lạ lẫm này cũng có chút nghi ngờ, đầu tiên là quán tính mặt ngoài cảnh cáo một tiếng, "Lão đầu ngươi làm cái gì, muốn chiếm tiện nghi của ta sao, có phải muốn ăn đòn hay không?"

"Trầm Ngư, ta là gia gia của ngươi." Tả Khâu lão đầu nghẹn ngào nói.

"Đánh rắm, gia gia ta đã chết từ sớm." Tả Khâu Trầm Ngư nhíu nhíu mày, "Ngươi là ai?"

Tả Khâu lão đầu khẽ giật mình, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên xin giúp đỡ.

Trước đây Vương Hạo Nhiên đã nghe một ít quá khứ của Tả Khâu Trầm Ngư.

Gia gia của nàng nhật nàng trên đường.

Tả Khâu Trầm Ngư được gia gia nuôi lớn, sau đó cũng bị động đi con đường này, về sau gia gia chết, Tả Khâu Trầm Ngư càng là nhận cái sạp hàng này, trở thành đại tỷ.

Lúc ấy, Vương Hạo Nhiên chỉ cho gia gia kia của Tả Khâu Trầm Ngư là gia gia ruột của nàng, nhưng hiện tại xem ra Tả Khâu Trầm Ngư được nhận nuôi, hoặc nói là nhật được.

Mà khả năng gia gia chết đi của nàng cũng không nói cho nàng biết thân thế của mình.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn tên xăm trên bờ vai của hai tỷ muội Tả Khâu Trầm Ngư với Tả Khâu Lạc Nhạn, phát hiện nét chữ hình xăm căn bản không khác nhau, tất nhiên là cùng một người xăm vào.

A @@@

Chương 765: Nhận Thân

Nhưng vì xác nhận một chút, Vương Hạo Nhiên vẫn hướng về Tả Khâu Trầm Ngư hỏi: "Hình xăm trên bờ vai người xăm từ lúc nào?"

Nghe nói như thế, đầu tiên Tả Khâu Trầm Ngư sửng sốt một chút, có chút hiếu kỳ làm sao Vương Hạo Nhiên biết được.

Nàng chưa bao giờ mặc đồ lộ vai, dưới tình huống bình thường, theo lý thuyết sẽ không bị nhìn thấy.

Hơn nữa, hai người cũng chưa phát triển đến bước "Thẳng thắn gặp nhau" kia.

Nhưng mà Tả Khâu Trầm Ngư nhanh chóng nhớ lại, lần đầu gặp Vương Hạo Nhiên bị hắn đánh ngất xỉu.

Có lẽ lúc đó hắn đã nhìn thấy nhỉ?

Có lẽ không chỉ nhìn thấy bờ vai của mình, còn nhìn qua. . .

Mặt Tả Khâu Trầm Ngư nóng một chút, lập tức mang theo một ít mồi mịt, đáp lại lời Vương Hạo Nhiên:

"Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện đã có rồi, ta cũng không biết lúc nào bị xăm lên."

Tả Khâu lão đầu vội vã nói tiếp: "Đúng rồi, hài tử sinh ra không lâu của Tả Khâu gia chúng ta sẽ được xăm tên ở trên người, đây chính là ta tự mình xăm."

Trong khi nói chuyện, hướng về Tả Khâu Lạc Nhạn ở bên cạnh ra hiệu một thoáng, "Nàng là muội muội sinh đôi của người, hình xăm của người ở bên bả vai trái, hình xăm của nàng ở bên bả vai phải."

"Có sinh đôi chênh lệch mười mấy tuổi sao? Thật là phóng đảng." Tả Khâu Trầm Ngư nghi ngờ nói.

"Tuổi thật của nàng giống như người, dù sao người cũng nên tin tưởng ta." Vương Hạo Nhiên xen vào nói một câu.

Tả Khâu Trầm Ngư theo bản năng quan sát Tả Khâu Lạc Nhạn tỉ mỉ một chút.

Vừa nãy cảm thấy nàng là một tiểu thiếu nữ, cũng không nhìn kỹ.

Nhưng giờ phút này bị Vương Hạo Nhiên nhắc nhở, lại nghiêm túc quan sát nàng một chút.

Lập tức có loại cảm giác đã từng quen biết.

Cũng không phải là trước đây nàng đã gặp Tả Khâu Lạc Nhạn, mà là cảm thấy dáng dấp của Tả Khâu Lạc Nhạn rất giống với mình ở lúc mười mấy tuổi.

Tả Khâu Trầm Ngư cảm nghĩ trong đầu xa xưa trước đây một chút,

có loại cảm giác nhìn thấy mình ở mười mấy năm trước.

Không khỏi tin mấy phần.

"Ta tên là Tả Khâu Lạc Nhạn, người thật sự là tỷ tỷ của ta sao." Lúc Tả Khâu Trầm Ngư quan sát, Tả Khâu Lạc Nhạn cũng nhìn nàng chăm chú.

Tương phản với Tả Khâu Trầm Ngư, Tả Khâu Lạc Nhạn thì có loại cảm giác nhìn thấy mình sau khi lớn lên.

Nhìn kỹ xuống, ngũ quan với hình dáng của hai người quả thực rất giống.

Chỉ là Tả Khâu Lạc Nhạn cực kỳ ngây ngô, mà Tả Khâu Trầm Ngư cực kỳ thành thực.

"Hiện tại cũng không phải thời cổ đại, muốn trăm phần trăm xác định kỳ thực rất đơn giản, hai người các người mỗi người lấy một sợi tóc, sau đó xét nghiệm DNA, thế này không được sao?" Vương Hạo Nhiên cho một cái đề nghị.

"Chủ ý này hay." Tả Khâu Lạc Nhạn đồng ý gật đầu một cái.

"Đi." Tả Khâu Trầm Ngư tất nhiên cũng không phản đối.

Sau khi thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên dẫn theo các nàng trực tiếp đến phòng khám bệnh Thiên Huy.

Dưới tình huống bình thường, đến cơ quan chính quy xét nghiệm DNA cần một đoạn thời gian mới có kết quả.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì vấn đề xếp hàng với nguyên nhân nhân thủ không đủ ảnh hưởng.

Cuối cùng cơ quan giám định chuyên nghiệp không thể chỉ phục vụ

cho một người.

Sau khi lấy mẫu, khả năng nửa tháng thậm chí một tháng mới có kết quả.

Nhưng mà Vương gia có người quen ở phòng khám Thiên Huy.

Nơi này có đoàn đội chuyên nghiệp nhất.

Tầm khoảng một giờ là có kết quả rồi.

Kết quả biểu hiện so DNA, Tả Khâu Trầm Ngư với Tả Khâu Lạc Nhạn có 99.99% khả năng là tỷ muội.

Từ y học chặt chẽ cẩn thận, kết quả giám định cơ hồ là không có trăm phần trăm.

Nhưng có 99.99% khả năng, kỳ thực đã có thể xác định hai người là tỷ muội.

Sau khi xác định có liên hệ máu mủ, tiếp đó là một đoạn kịch nhận thân.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy nhiệm vụ của mình hoàn thành, cũng không ở lại nữa, không chứng kiến nhà này trùng phùng vui sướng, mà là lựa chọn tạm thời rời khỏi.

Cục diện bên Thương Châu đã ổn định lại, Diệp Phàm hẳn sẽ đi tìm Phương U Nhược.

Vương Hạo Nhiên muốn cướp thời gian với Diệp Phàm, tất nhiên không muốn tiếp tục trì hoãn.

Muốn đối phó với Diệp Phàm, Phương U Nhược là quan trọng nhất.

Sau khi rời khỏi phòng khám bệnh Thiên Huy, Vương Hạo Nhiên

trực tiếp bước lên đường đến Quỳnh châu.

Vì không có thời gian, lần này Vương Hạo Nhiên ngồi máy bay.

Bởi vì trước đây tu võ, cảm thấy nếu đi máy bay mà xảy ra chuyện mình sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ cũng không cần quá lo lắng vấn đề này.

Hiện tại hắn là Tu Tiên giả, tuy vẫn chỉ là Luyện Khí kỳ tăng năm, nhưng từ trên cao rơi xuống tuyệt đối không chết được.

Tất nhiên, khả năng không tránh được đứt gân gãy xương.

Nhưng vấn đề này không lớn.

Có linh khí chữa trị, nhanh chóng có thể khôi phục, đồng thời không có di chứng gì.

Lại nói, rủi ro có xác suất rất nhỏ xuất hiện.

Vì đến Quỳnh Châu trước Diệp Phàm, hắn vẫn có thể đối mặt được với phần nguy hiểm nhỏ này.

Hai ba giờ sau, Vương Hạo Nhiên thuận lợi đặt chân lên đất Quỳnh Châu.

Bây giờ cũng đã kết thúc kỳ nghỉ, học sinh cũng bắt đầu đi học bình thường.

Bằng vào ký ức phỏng chế từ chỗ Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên đến trung học Phương U Nhược đang học.

Vương Hạo Nhiên đứng ở ngoài trường học, đầu tiên là dùng thấu thị nhìn tình huống một chút.

Lúc này đã gần chạng vạng tối, tiết học buổi chiều vừa mới kết thúc.

Các học sinh đang chuẩn bị đến phòng ăn ăn bữa tối.

Phóng tầm mắt nhìn tới thì thực tế là quá nhiều người, muốn nghĩ từ đó tìm ra một người thì thật không phải chuyện trong thời gian ngắn.

Vương Hạo Nhiên dự định đi vào bên trong nhìn một chút.

Chỗ cổng trường có bảo an trông coi, nghiêm cấm người ngoài tiến vào.

Nhưng mà điều này không làm khó được Vương Hạo Nhiên.

Nơi này lớn như thế thì luôn có tường rào nha? Nhất định phải đi vào bằng cửa chính sao?

Huống chi, hần là Tu Tiên giả Luyện Khí kỳ. Một bức tường đối với hần thì không khác gì đất bằng cả.

Lặng lẽ vào trong trường học.

Vương Hạo Nhiên là sinh viên năm nhất, ăn mặc cũng không quá nổi bật, nhìn lên rất giống học sinh, trà trộn vào bên trong lớp mười hai thì không có gì không giống cả.

Vấn đề duy nhất là dáng vẻ thực tế quá xuất chúng, đi trên đường rất chói mắt.

u @@@

Chương 766: Tiến Về Quỳnh Châu (1)

Một ít học sinh liên tiếp quăng tới ánh mắt quan sát, tựa hồ cũng đang hiếu kỳ người kia là ai.

Nam sinh đẹp trai như vậy, không có khả năng không có tiếng tăm gì trong trường học nha? Nhưng thực tế quá xa lạ, không ai thấy qua.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy ánh mắt quan sát của người xung quanh, không khỏi có chút buồn bực.

Hắn chỉ là muốn khiêm tốn đi vào tìm người, nhưng mà vẫn bị người khác chú ý tới.

Nhưng may mà không có người thấy hắn lạ lắm liền cảm thấy hắn là người xấu, tiếp đó đi báo với bảo an xua đuổi hắn ra ngoài.

Cấm đầu tìm như vậy cũng không phải biện pháp.

Thế là Vương Hạo Nhiên tìm một nữ sinh lớp mười hai để hỏi thăm một thoáng, có biết Phương U Nhược ở lớp học nào .

Hắn đã xác định Phương U Nhược là nữ chính.

Nếu là nữ chính thì làm sao có khả năng là nhân vật không có tiếng tăm gì chứ?

Vương Hạo Nhiên dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được Phương U Nhược này là một vị hoa khôi.

Nếu là hoa khôi thì khẳng định sẽ rất nổi tiếng.

Quả nhiên, sau khi hỏi thăm nữ sinh kia thì nữ sinh kia lập tức đã nói

ra.

Tâm lý của nữ sinh này cũng rất đơn giản, soái ca hỏi thì nàng liền trả lời thật lòng, cũng không có cảm thấy hấn là người xấu, càng không có tâm phòng bị gì.

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết được trả lời thì nói một câu cảm ơn với nữ sinh, đồng thời hướng về nàng mỉm cười.

Nữ sinh bị mê đến đầu óc choáng váng, sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên rời khỏi một lúc lâu thì đều chưa tỉnh hồn lại.

Ngoại hình của bản thân Vương Hạo Nhiên đã hết sức xuất sắc, tăng thêm có hào quang diệu lực, rất có "Lực sát thương" đối với nữ sinh .

Đi tới tới lớp học mà có Phương U Nhược ở đó, ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét bốn phía một thoáng, cũng không có nhìn thấy thân ảnh Phương U Nhược, đoán trước nàng đã đi ăn cơm.

Vương Hạo Nhiên đứng ở bên ngoài hành lang phòng học chờ đợi.

Sau một chút thời gian, Phương U Nhược cùng một người nữ sinh vừa nói vừa cười từ đằng xa hành lang đi tới phòng học bên này.

Phương U Nhược này xem như là mỹ nữ cấp họa thủy thứ ba mà Vương Hạo Nhiên nhìn thấy.

Dù sao cũng là đơn nữ chính bên trong Tiên Tôn trùng sinh lưu, điểm bộ mặt, vóc dáng và khí chất cơ hồ là tìm không ra nửa điểm tí vết, quả thực hoàn mỹ.

Chỉ là Phương U Nhược so với Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt thì ít đi một chút cảm giác vũ mị thành thực của nữ nhân trưởng thành.

Đây cũng không phải bởi vì Phương U Nhược không sánh được với Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt, mà là bởi vì tuổi tác của Phương U Nhược.

Phương U Nhược còn kém mấy tháng mới đến mười tám tuổi, còn có một ít nhàn nhạt ngây ngô cùng thanh thuần.

Nhưng mà chính là bởi vì loại ngây ngô cùng thanh thuần này ngược lại nhiều hơn một loại hấp dẫn mà Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt không có.

Tầm nhìn của Vương Hạo Nhiên rất xa, đã nhìn thấy Phương U Nhược, nhưng Phương U Nhược mà lúc này nàng còn chưa nhìn thấy hẳn.

Nhìn thấy Phương U Nhược càng đi càng gần, thế là thu hồi ánh mắt.

Wang Hao Nien đứng ở bên cạnh cửa phòng học.

Phương U Nhược muốn vào phòng học thì khẳng định sẽ nhìn thấy hẳn.

Lúc này Vương Hạo Nhiên cũng không có tận lực nhìn Phương U Nhược, chỉ là lẳng lặng đứng ở trên hành lang cửa ra vào, giả bộ như đang nhìn phong cảnh ở lầu dưới, nhìn đến xuất thần.

Lúc này Phương U Nhược đi tới bên này thì chú ý tới Vương Hạo Nhiên, không khỏi đến ném đi ánh mắt, nhìn nhiều thêm mấy lần.

Chỉ cần là nữ sinh thì khi nhìn thấy nam sinh đẹp mắt đều sẽ lơ đãng nhìn một chút.

Giống như là nam nhân nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp thì cũng sẽ lơ đãng ném ánh mắt đi.

Tất nhiên, có lẽ cũng tồn tại loại mỹ nữ không nhìn nam nhân kia.

Nhưng nam nhân không phải giả vờ chính đáng thì có vấn đề.

Ánh mắt của Phương U Nhược thản nhiên, chỉ là ôm thái độ thờ ơ thức, hơi quan sát một chút, xa xa không có đến tình trạng hoa si kia.

Sau khi nhìn mấy lần, Phương U Nhược tự nhiên thu về ánh mắt, cùng vị bạn học nữ kia đi vào bên trong.

Vương Hạo Nhiên không khỏi thở dài một thoáng.

Nguyên nhân hắn đứng ở chỗ này là vì muốn để cho Phương U Nhược nhìn mặt mình một chút.

Cái cái hào quang siêu cấp đào hoa này thật mẹ nó càng ngày càng khó dùng.

Thời khắc máu chót, hết lần này tới lần khác không phát động hiệu quả hào quang.

Nếu phát động hiệu quả thì vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng bây giờ không phát động, kế hoạch cần thay đổi một thoáng.

Dưới tình huống bình thường, nữ chính vốn là nhân vật cực kỳ khó giải quyết.

Tăng thêm, thân phận của hắn lại là phản phái, nếu theo đuổi thì thật không phải chuyện trong thời gian ngắn.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định tốc độ chính mình theo đuổi được Phương U Nhược không có nhanh như tốc độ Diệp Phàm chạy tới Quỳnh Châu.

Sau khi nghĩ sâu xa một chút, tạm thời không có ý định theo đuổi Phương U Nhược.

Bởi vì làm không cẩn thận thì việc này rất có thể sẽ để Diệp Phàm biết.

Tuy là bây giờ Vương Hạo Nhiên không sợ Diệp Phàm, nhưng cũng không muốn xung đột chính diện với hắn.

Tuy là Diệp Phàm khinh thường đi để ý tới "Sâu kiến", nhưng có quan hệ tình cảm chân thành với Phương U Nhược, Diệp Phàm có nguyên tắc làm việc đặc biệt.

Vậy đại khái có thể dùng, "Rồng có vẫy ngược, chạm vào tất chết" để hình dung.

Cũng tỉ như kiếp trước, sau khi Phương U Nhược chết thì Diệp Phàm mất trí, rõ ràng diệt sát sạch sẽ toàn bộ sinh mệnh trên tinh cầu đó.

Trong đó, có không ít sinh mệnh vô tội phải chết oan.

Từ một điểm này cũng có thể thấy được về vấn đề Diệp Phàm đối đãi với chuyện liên quan đến Phương U Nhược hết sức cực đoan.

Dưới tình huống không có niềm tin tuyệt đối có khả năng triệt để diệt Diệp Phàm thì Vương Hạo Nhiên không muốn đánh rần động cỏ.

Chính diện đối lập với Diệp Phàm thì Vương Hạo Nhiên có khả năng tự vệ, nhưng không thể bảo đảm người bên cạnh không bị thương tổn.

Xảy ra chuyện thì hắn có thể chạy, nhưng Vương Hạo Nhiên, Chân Lệ còn có nữ chính đối tốt với mình sẽ chạy không thoát.

Đừng tưởng rằng Diệp Phàm là nhân vật chính thì trong lòng sẽ tồn

tại thiện lương.

Đối với Tu Tiên giả thì trong từ điển là hầu như không tồn tại hai chữ "Thiện lương".

R @@@

Chương 767: Tiến Về Quỳnh Châu (2)

HTại sao nói như vậy chứ?

Bởi vì Tu Tiên giả hiện lành đều chết sớm.

Đến lúc lực lượng đến một mức đồ thì có thể coi thường quy tắc, thấu hiểu pháp tắc, tại Tu Tiên giới có thể nói là thể hiện sâu sắc.

Nói tóm lại, thế giới Tu Tiên giả chính là thế giới một người ăn một người.

Tu Tiên giả hiện lành căn bản khó mà sinh tồn.

Bởi vì người trước một giây cùng người xưng huynh gọi đệ thì một giây sau có khả năng sẽ giết người.

Diệp Phàm có thể trở thành Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ thì đã trải qua rất nhiều chuyện, trong tay không biết rõ đã nhiễm qua bao nhiêu máu, dùng câu "Diệp lão ma" để hình dung đều không quá đáng.

Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ cơ hồ là tay không có sạch sẽ.

Khác biệt chỉ là ở chỗ có Tiên Tôn làm sạch sẽ, không có lưu lại đầu mối bị người lên án.

Tỉ như Huyền Thiên Tiên Tôn, ở trong mắt mọi người chính là tôn giả cực kỳ "Đức cao vọng trọng" .

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao ba vị Tiên Tôn bị đoạt đạo lữ đi mời Diệp Phàm xuất thủ tương trợ.

Trên thực tế, bọn hắn không biết là tâm cơ của Diệp Phàm cực kỳ thâm trầm.

Năm vị Tiên Tôn vây công Cực Thiên Ma Đế, chỉ có Diệp Phàm bị thương nhẹ nhất?

Cũng chỉ có Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức Diệp Phàm mới hiểu được nguyên nhân thực sự.

Năm vị Tiên Tôn vây công Cực Thiên Ma Đế trả giá nặng nề.

Cực Thiên Ma Đế mạnh chỉ là một bộ phận nguyên nhân trong đó mà thôi, một bộ phận nguyên nhân là tại thời khắc máu chốt Diệp Phàm lựa chọn không xuất toàn lực.

Bởi thế gián tiếp khiến một vị Tiên Tôn chết, ba vị Tiên Tôn khác chịu trọng thương.

Nếu như lúc ấy Diệp Phàm xuất toàn lực thì rất có thể sẽ là một cái cục diện khác.

Ít nhất là Tiên Tôn kia sẽ không chết.

Tại Tu Tiên giới thì mọi người đều biết vũ trụ chỉ sẽ có một vị Hợp Đạo.

Dưới tình huống bình thường, tất cả Tu Tiên giả Độ Kiếp kỳ đều có cơ hội Hợp Đạo.

Từ điểm này mà nhìn thì tất cả Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đều là đối thủ của nhau.

Cử động lần này của Diệp Phàm chẳng những biến tướng phế trừ bốn đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn thu được đại bộ phận tài nguyên tu tiên của Cực Thiên Ma Đế.

Suy cho cùng lúc ấy Diệp Phàm bị thương nhẹ nhất, đến xử lý cuối cùng của Cực Thiên Ma Đế.

Diệp Phàm thanh trừ tai họa ngầm đồng thời cũng bỏ vào túi đại bộ phận tài nguyên tu tiên của Cực Thiên Ma Đế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Phàm nhanh chóng có khả năng đạt tới Hợp Đạo.

Mười bốn chữ "Diệp Tiên Tôn đức cao vọng trọng, Diệp Lão Ma âm hiểm xảo trá" này cơ hồ là bám theo Diệp Phàm từ kiếp trước cho đến kiếp này.

Tất nhiên, từ góc độ của Diệp Phàm thì cái này cũng không sai.

Thậm chí Vương Hạo Nhiên còn cực kỳ tán thành nguyên tắc làm việc này.

Cũng chỉ có dạng người như Diệp Phàm cùng cách sử dụng mới có thể đủ lăn lộn trong tu tiên giới như cá gặp nước.

Thậm chí còn thiếu một chút không giữ quy tắc.

Bên trong tiểu thuyết đô thị tu tiên khác, một ít Tiên Đế hoặc là Tiên Tôn trở về, vô cùng dung tục, thấy mỹ nữ thì trở nên ngu si, thậm

chí còn đi liếm.

Đây là dáng vẻ của Tiên Đế cùng Tiên Tôn nên có sao? ! Cái này đặc biệt quả thực không khác gì cái kén ăn tở.

Quả thực không chấp nhận nổi.

Diệp Phàm này mới gọi là bình thường.

Sau khi Vương Hạo Nhiên âm thầm chờ đợi một hồi lâu lại dùng thấu thị liếc nhìn Phương U Nhược ở trong phòng học, lúc này mới có chút lưu luyến không rời rời khỏi.

Không then là đờn nữ chính bên trong Tiên Tôn trở về lưu, diện kiện này của Phương U Nhược thật sự không cưỡng nổi.

Dù là Vương Hạo Nhiên có kinh nghiệm phong phú cũng thềm thường không thôi.

Sau khi rời khỏi trường học, Vương Hạo Nhiên cũng không trở về Thanh Linh, mà tạm thời ở lại một chỗ gần đó, lặng lẽ đợi Diệp Phàm đến.

Sau khi phục chế ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên có thể so sánh tinh chuẩn phỏng đoán hành động của Diệp Phàm.

Theo cách Vương Hạo Nhiên nhìn thì Diệp Phàm sẽ tìm đến Phương U Nhược là không giả, nhưng chưa chắc sẽ lập tức theo đuổi Phương U Nhược.

Lúc kiếp trước, nguyên nhân mà Phương U Nhược quen biết Diệp Phàm là bởi vì lúc ở đại học, một cái nội dung truyện cầu huyết "Anh hùng cứu mỹ nhân" được diễn ra.

Chính là kịch Phương U Nhược bị cản đường, Diệp Phàm dám làm việc nghĩa.

Nhưng mà khi đó Diệp Phàm chỉ là một người thường, tuy là anh hùng cứu mỹ nhân thành công, nhưng chính mình thì bị đánh đến nằm tại bệnh viện hai ba tháng.

Phương U Nhược mang trong lòng cảm kích, trong đoạn thời gian này chăm sóc Diệp Phàm, đến lúc này liền âm thầm thích Diệp Phàm.

Lúc ấy, Diệp Phàm cũng mơ hồ có chút suy đoán, nhưng lại không dám xác định, chỉ tính thăm dò hỏi Phương U Nhược thích nam sinh như thế nào.

Da mặt của Phương U Nhược mỏng, làm sao có khả năng nói rõ chứ? Thậm chí từ vẻ nữ sinh mạnh miệng cùng ngượng ngùng, cứ thế nói mình ưa thích soái ca.

Lúc ấy Diệp Phàm dần dần, nghe xong liền tin là thật, tăng thêm hẳn lại là người hướng nội, tất nhiên là bị đả kích lớn, không dám thổ lộ với Phương U Nhược.

Mà một nữ sinh như Phương U Nhược làm sao có khả năng chủ động được chứ?

Hai người ưa thích lẫn nhau, cứ như vậy mỗi người cất giấu tâm sự của mình.

Bi kịch kiếp trước cứ được chôn xuống như vậy.

Mà sau khi Diệp Phàm biết rõ chuyện này thì đã là mấy tháng sau.

Mấy tháng làm lạnh đủ để cho nhiệt độ nội tâm của một nữ sinh mới biết yêu tiêu tán hơn phân nửa.

Lúc này Diệp Phàm lại đi tìm Phương U Nhược, phát hiện thái độ của nàng lãnh đạm hơn trước đây nhiều.

Mà bên người Phương U Nhược còn nhiều thêm một soái ca theo đuổi.

Sau khi Diệp Phàm thấ, tự nhiên miễn không được nhớ tới Phương U Nhược đã từng nói những lời "Ưa thích soái ca" này.

Diệp Phàm lại bị đả kích lớn, nhưng mặt ngoài ra vẻ kiên cường, cho nên thái độ cũng rất lãnh đạm.

Phương U Nhược nhìn thấy thái độ của Diệp Phàm, tâm tình nhỏ của tiểu nữ sinh quấy phá, rất là thất vọng, thậm chí không có giải thích với Diệp Phàm, kỳ thực không có một chút ý tứ nào đối với soái ca theo đuổi mình, thậm chí thật đáng ghét.

o @@@

Chương 768: Đến Mà Không Gặp

Diệp Phàm đàn độn, cũng không đến hỏi.

Hai người cứ bỏ lỡ nhau một lần nữa.

Sau đó còn xảy ra rất nhiều chuyện trời đất xui khiến để cho hai người tiếp tục bỏ lỡ.

Sau khi Diệp Phàm hiểu những điều này thì đã muộn.

Bởi vì lúc này Phương U Nhược đã chết.

Diệp Phàm vì báo thù cho Phương U Nhược thế là dùng bí pháp lục soát tàn hồn của Phương U Nhược, từ đó vợ vết ký ức của Phương U Nhược, muốn tìm được hung thủ giết nàng.

Diệp Phàm thành công, đạt được ký ức của Phương U Nhược, biết hung thủ là ai, cũng biết cử chỉ hành động những năm này của Phương U Nhược.

Thật ra Phương U Nhược rất thích hắn, thậm chí còn có thể viết nhật ký, ghi chép tâm sự của tiểu nữ sinh này.

Sau khi Diệp Phàm biết những cái này thì đau thấu tim gan, sau khi báo thù cho Phương U Nhược thì tổn thật lâu thời gian thì những vết thương cùng tiếc nuối trong nội tâm mới trở lại yên tĩnh, thậm chí triệt để quên đi.

Tất nhiên đây chỉ là hắn nghĩ vậy mà thôi.

Những vết thương cùng tiếc nuối trong nội tâm tại lúc Hợp Đạo toàn bộ bạo phát ra, cho nên để suýt nữa Diệp Phàm thân tử đạo tiêu.

Diệp Phàm đau lòng, cả đời này khẳng định sẽ không ngốc nghếch như vậy nữa, nhưng tính cách cố chấp của hắn cũng sẽ không cải biến.

Phương U Nhược nói qua ưa thích soái ca, Diệp Phàm hiểu rõ lúc ấy nàng giấu tâm sự, nhưng vẫn muốn thỏa mãn chờ mong cùng yêu cầu của Phương U Nhược.

Lúc tu vi Tu Tiên giả đến trình độ nhất định thì có thể thay đổi dáng dấp, hơn nữa loại sửa đổi này, là thay đổi theo căn nguyên tế bào cùng cấu tạo khung xương.

Không khác gì là thay đổi cấu trúc gen.

Mà muốn làm được điểm này ít nhất phải qua Luyện Khí kỳ.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy Diệp Phàm sẽ dùng diện mạo soái ca theo đuổi Phương U Nhược, thỏa mãn chờ mong lớn nhất của nàng, tiếp đó thành công của được nàng.

Nhưng tu vi trước mắt của Diệp Phàm vẫn chỉ là Luyện Khí kỳ tầng năm mà thôi, muốn vượt qua Luyện Khí kỳ thì cần thời gian nhất định.

Nói cách khác, cho dù Diệp Phàm đến tìm Phương U Nhược cũng không có khả năng trực tiếp theo đuổi, có lẽ chỉ sang đây xem một chút mà thôi.

Tất nhiên, đây chỉ là Vương Hạo Nhiên phỏng đoán về Diệp Phàm, cụ thể thế nào thì còn cần thời gian đi nghiệm chứng.

Nhưng mà thời gian này cũng không quá dài.

Vương Hạo Nhiên ở Quỳnh Châu đợi hai ngày sau, gần đến lúc tiết tự học buổi tối, ở cửa trường học của Phương U Nhược nhìn thấy thân ảnh của Diệp Phàm.

Vương Hạo Nhiên ở gần đó, lúc đi học ban ngày một mực dùng thấu thị quan sát động tĩnh của Phương U Nhược, mà lúc tan học buổi tối lại đi theo Phương U Nhược.

Cho đến khi Phương U Nhược trở về nhà.

Diệp Phàm xuất hiện, tự nhiên chạy không khỏi con mắt của Vương Hạo Nhiên.

Lúc này Diệp Phàm đang ngồi ở bên trong một chiếc xe thương vụ.

Trong xe có ba người, một tài xế, một người nam tử trung niên, một

người khác chính là Diệp Phàm.

Sau khi Diệp Phàm đến thì lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn xem phương hướng của cửa trường học.

Không bao lâu, tiếng chuông tan học tự học buổi tối vang lên.

Các học sinh lần lượt trở về nhà.

Điều kiện trong nhà của Phương U Nhược rất tốt, là một nữ nhân nhà giàu có, lúc tan học đều sẽ có xe sang đưa đón.

Điểm này cũng tương tự với Vương Hạo Nhiên.

Không bao lâu, Phương U Nhược ôm quyển sách trong ngực liền xuất hiện ở cửa trường học.

Sau khi Diệp Phàm thấy, thần sắc rõ ràng động dung lên, hào quang trong mắt vô cùng phức tạp, nhưng cuối cùng bị may mắn, chờ mong cùng khát khao chiếm cứ.

Chỉ là sau khi Phương U Nhược lên xe sang thì Diệp Phàm vẫn không xuống xe.

"Diệp đại sư, ngài đến tìm nữ sinh này sao? Vậy vì. . . . Vì sao ngài không đi xuống?" Ân Kỳ trong xe nghi ngờ hỏi thăm.

"Hiện tại còn không phải lúc gặp nàng."

Diệp Phàm nhắm mắt lại đáp lại một câu, trong thanh âm có chút mất đi bình tĩnh của ngày xưa, tâm tình xen lẫn trong đó chỉ sợ cũng chỉ có chính hắn, cùng Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức của Diệp Phàm mới có thể hiểu được pahanf nào.

"Vậy lúc nào thì, mới là thời điểm gặp nàng?" Ân Kỳ hiếu kỳ, thế là hỏi nhiều một câu.

"Một ngày mà ta vang danh thiên hạ."

Tâm tình của Diệp Phàm cũng không tệ, bởi vậy không có keo kiệt trả lời, sau đó trong lòng lặng yên nói lên:

"Nàng đã viết qua trong nhật ký, hi vọng người mình thích là anh hùng cái thế, có một ngày sẽ cưới mây bảy mây tới đón cưới nàng, ta biết đây là tâm tình tiểu nữ sinh nằm mơ ban ngày, có lẽ lúc đó nàng viết thì cũng hiểu được điều này, nhưng. . . Ta sẽ để nguyện vọng này của nàng trở thành sự thật."

Sau khi Diệp Phàm lặng yên, trong mắt không ngừng có tinh quang lấp lóe, một lát sau mới thu hồi lại, lờ mờ nói với Ân Kỳ:

"Đi thôi."

"Diệp đại sư định đi đâu?" Ân Kỳ nghi hoặc hỏi.

Diệp Phàm không nghĩ ngợi, nói "Hương đảo."

"Vì sao lại đến Hương đảo?" Ân Kỳ có chút hiếu kỳ.

Lần này, Diệp Phàm không có thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, chỉ là lặng im không trả lời.

Lý do đến Hương đảo là bởi vì ở kiếp trước soái ca theo đuổi Phương U Nhược là người Hương đảo.

Sau khi nhận được ký ức kiếp trước của Phương U Nhược, Diệp Phàm tự nhiên biết được tên nam nhân này nhiều lần dây dưa với Phương U Nhược.

Tuy Phương U Nhược không để hấn chiếm tiện nghi, nhưng kiếp trước hấn và Phương U Nhược không thể ở chung một chỗ với nhau, tên nam nhân này "Không thể không có công lao" .

Sau khi trùng sinh, Diệp Phàm tất nhiên là muốn thanh toán chuyện này thật tốt.

Ân Kỳ thấy Diệp Phàm không trả lời, cũng cực kỳ thức thời, không có hỏi nhiều, mà kêu tài xế lái xe.

Không bao lâu, chiếc xe nhập vào trong dòng xe cộ.

Vương Hạo Nhiên thu ánh mắt về, trong mắt lóe ra tinh sáng kinh dị.

Diệp Phàm và Ân Kỳ nói chuyện với nhau, hẳn tự nhiên là ‘nhìn’ toàn bộ, biết bọn hắn đã nói những gì.

Vương Hạo Nhiên dự liệu hành động của Diệp Phàm có chút sai lệch.

Vốn dĩ hắn cho rằng sau khi Diệp Phàm trải qua Luyện Khí kỳ, thay đổi hình dáng, tướng mạo trở thành soái ca, lúc này sẽ bắt đầu theo đuổi Phương U Nhược.

Nhưng Diệp Phàm lại nói, chờ đến khi hắn vang danh thiên hạ mới đi gặp Phương U Nhược.

P @@@

Chương 769: Tai nạn xe cộ

vCái gọi là "gặp" thực ra có thể lý giải là theo đuôi.

Hơn nữa, hàm ý trong lời nói của Diệp Phàm, hình như hẳn không muốn thay đổi hình dáng tướng mạo.

Điều này có chút ngoài dự liệu của Vương Hạo Nhiên, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy khá dễ hiểu.

Kiếp trước tướng mạo của Diệp Phàm trông khá bình thường, cứ khiến Phương U Nhược thích hẳn y như cũ là được, hà tất phải thay đổi hình dạng để theo đuôi nàng?

Tiên Tôn có kiêu ngạo của Tiên Tôn.

Có vẻ Diệp Phàm hi vọng thứ Phương U Nhược yêu phải là diện mạo chân thực đầu tiên của hắn.

Nếu biến thành hình dạng soái ca, vậy thì không phải là Diệp Phàm chân chính.

Nói chung Diệp Phàm có gan hi vọng Phương U Nhược yêu chính con người hắn chứ không phải vì dáng dấp đẹp trai của hắn.

Cái tâm lý này, Vương Hạo Nhiên không thể dự liệu từ sớm được.

Vì nói cho cùng, hắn là một đại soái ca siêu cấp, không thể cảm nhận được tư tưởng chân chính từ một người tướng mạo bình thường như Diệp Phàm.

Nhưng may mà phương hướng Vương Hạo Nhiên dự liệu đại khái cũng không sai.

Diệp Phàm sẽ không lập tức theo đuôi Phương U Nhược, thậm chí còn không hiện thân để đi gặp nàng.

Tuy quanh co nhưng kết quả vẫn trong dự đoán của Vương Hạo

Nhiên.

Không có tí ti ảnh hưởng đến kế hoạch cướp đoạt Phương U Nhược của hắn.

Ít nhất trong thời gian ngắn việc Diệp Phàm đi gặp Phương U Nhược là không thể nào.

Kế hoạch của Vương Hạo Nhiên có thể bắt đầu áp dụng rồi.

Lập tức rời khỏi khách sạn.

Trong hai ngày này, Vương Hạo Nhiên đã thăm dò địa chỉ nhà ở của Phương U Nhược, đồng thời còn biết tài xế lái xe đón Phương U Nhược sẽ trở về trên tuyến đường nào.

Lúc ấy khi đang theo dõi Phương U Nhược, Vương Hạo Nhiên thực sự đã nghĩ ra một kế hoạch.

Bấy giờ khi Diệp Phàm rời khỏi cũng chính là lúc kế hoạch này triển khai.

Thoát khỏi đám người, tốc độ của Vương Hạo Nhiên như chiếc ô tô chạy với một trăm mã lực, bắt đầu chạy về phía con đường mà Phương U Nhược phải đi qua nếu muốn về nhà.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên đã ở trên một con đường cái.

Vương Hạo Nhiên đánh giá thời gian một chút, cho dù không kẹt xe thì chiếc xe chở Phương U Nhược muốn tới đây phải cần ít nhất năm phút đồng hồ.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét qua bốn phía, tìm kiếm cái "cớ" thích hợp, rất nhanh đã nhìn thấy chiếc xe đẩy hài nhi của một thiếu phụ.

Trong thời gian chờ đợi Diệp Phàm tới, Vương Hạo Nhiên ngoài trừ giám thị, còn chọn một ít pháp thuật tương đối đơn giản nhưng tính thực dụng cao để học.

Trong đó bao gồm pháp thuật 'hoặc tâm'.

Sau khi có tu vi luyện Khí kỳ tầng năm, hẳn hoàn toàn có thể vận dụng pháp thuật này.

Chỉ là do mới bắt đầu học, hiệu quả không phải quá mạnh.

Ví dụ, dùng "hoặc tâm" này đi mê hoặc người tu võ có ý chí kiên định, gần như không có hiệu quả gì.

Nhưng muốn đối phó với người bình thường, hoàn toàn không có vấn đề.

Vương Hạo Nhiên lập tức sử dụng "hoặc tâm" với thiếu phụ đang đẩy xe hài nhi, thuận lợi mê hoặc nàng.

Sau một hồi chờ đợi, Vương Hạo Nhiên ở xa dùng thấu thị, nhìn thấy chiếc xe Phương U Nhược đã xuất hiện.

Tốc độ của chiếc xe kia đại khái khoảng bốn mươi năm mươi mã.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như đang đi ở bên lề đường, hẳn đi tới lối qua đường.

Thiếu phụ đẩy xe hài nhi cũng đi đến chỗ này.

Thế nhưng khoảng cách của hai người lại cách nhau một đoạn.

Trông có vẻ hoàn toàn không quen biết.

Chờ đến khi chiếc xe gần đến, Vương Hạo Nhiên lại sử dụng hoặc tâm với tài xế lái xe kia.

Vị tài xế lái xe có sức mạnh ý chí tương đối kiên định, chỉ là thất thần ngắn ngủi một hồi.

Thế nhưng chỉ với cái một hồi này đã là quá đủ.

Chờ đến chiếc xe sắp chạy tới lối qua đường, tay thiếu phụ dùng để đẩy xe hài nhi "bất cần" buông ra, chiếc xe đẩy hài nhi chạy về phía trước.

Lập tức, chiếc xe đẩy hài nhi bị xe đụng vào.

Nhưng ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Vương Hạo Nhiên lao tới, đẩy chiếc xe hài nhi về phía trước.

Xe đẩy hài nhi thành công thoát đi, bình yên vô sự, mà Vương Hạo Nhiên lại bị đụng bay ra xa mấy mét, đồng thời quay cuồng tại chỗ một hồi lâu.

Sau khi cảm thấy quay cuồng đến không sai biệt lắm, Vương Hạo Nhiên điều chỉnh ra một tư thái tương đối "Soái", tiếp đó nằm vật vã trên mặt đất.

Chỉ thấy khắp người hấn đầy máu me, nhìn vô cùng thâm thẳm, dáng vẻ giống như là sắp chết vậy.

Lúc tài xế đụng bay người, giật mình kêu lên, vội vàng dừng xe lại.

"Lý thúc thúc, sao thế?" Phương U Nhược ngồi đọc sách ở phía sau, nghe thấy động tĩnh, kinh ngạc hỏi.

"Tiểu thư, ta đụng. . . Đụng trúng người rồi!"

Tài xế run giọng đáp lại lời nói của Phương U Nhược, ngay sau đó vội vàng tháo dây an toàn xuống, chạy về phía Vương Hạo Nhiên đang nằm trong vũng máu ở đằng trước.

Phương U Nhược cũng lập tức bỏ sách xuống, tranh thủ thời gian xuống xe đi xem một chút.

Rất nhanh, hai người đi tới bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Mặt mũi Vương Hạo Nhiên ngửa lên trời, mắt nhắm lại, trông như bất tỉnh nhân sự.

Phương U Nhược nhìn qua đã nhận ra đây là nam sinh nàng nhìn thấy vào hai ngày trước.

Nàng không phải người mê trai, nhưng ấn tượng đối với soái ca, nhất định là sâu hơn một chút so với người bình thường.

Tài xế lập tức bấm điện thoại gọi cấp cứu, sau đó báo lại cho giáo quan.

Phương U Nhược cả gan, ngồi xổm dò xét hơi thở của Vương Hạo Nhiên, phát hiện Vương Hạo Nhiên vẫn còn thở, thậm chí cảm thấy may mắn.

Không bao lâu, xe cứu thương và giáo quan đã đến.

Vương Hạo Nhiên được đưa vào bệnh viện.

Giáo quan kiểm tra camera của làn đường dành cho người đi bộ, biết được toàn bộ diễn biến sự việc.

Tình huống đại khái chính là một thiếu phụ bất cẩn trượt tay khiến xe đẩy hài nhi chạy ra ngoài, một tài xế sơ suất không chú ý, khi đến gần làn qua đường không kịp thời giảm tốc độ, sắp đụng vào xe đẩy hài nhi.

Nhưng vào lúc này ở bên cạnh có một thiếu niên gan dạ dám việc nghĩa xông tới, cứu hài nhi, nhưng bản thân lại bị xe đụng bay.

Sau khi biết rõ những thứ này, giáo quan đối với thiếu niên cứu người tán thưởng không thôi, đồng thời không khỏi lo lắng đến an nguy thiếu niên này.

Phượng U Nhược ở bên cạnh nghe được, cũng bội phục không thôi.

s @@@

Chương 770: Năm Viện (1)

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới soái ca từng gặp mặt lần đó, hóa ra lại là người lương thiện và dũng cảm như vậy.

Tài xế bởi vì dính líu tới việc lái xe gây nguy hiểm, nên bị hai giáo quan mời đi.

Hai giáo quan còn lại quyết định tới bệnh viện xem an nguy của thiếu niên kia một chút.

Phượng U Nhược cũng rất lo lắng, thế là đi tới bệnh viện xem một chút.

Sau khi Vương Hạo Nhiên được đưa tới bệnh viện, chuyển thẳng vào phòng cấp cứu để tiến hành chữa trị.

Sau khi giáo quan và Phượng U Nhược đi tới bệnh viện thì đợi ở cửa phòng cấp cứu.

Ước chừng hơn một giờ, đèn báo hiệu bên ngoài phòng cấp cứu mới tắt, nó cho thấy cuộc phẫu thuật đã kết thúc.

Rất nhanh, cửa phòng cấp cứu mở ra.

Giao quản và Phương U Nhược vội vàng đi tới, khẩn trương hỏi thăm an nguy của thiếu niên xả thân cứu người như thế nào rồi.

Sau khi bác sĩ trưởng trả lời "không còn nguy hiểm đến tính mạng", giáo quan và Phương U Nhược đều lộ ra nụ cười, thả lỏng một hơi.

Vương Hạo Nhiên nằm trên giường bệnh di động, bị chuyển vào trong một phòng bệnh.

Bác sĩ hỏi thăm Phương U Nhược, nàng không biết người bị thương.

Tuy Phương U Nhược biểu thị không biết, nhưng chủ động nói, tự nguyện gánh hết chi phí điều trị.

Thứ nhất, là do tài xế nhà nàng đụng.

Thứ hai, Phương U Nhược rất hiền lành, trong lúc nhất thời không liên lạc được với người nhà nạn nhân, cho nên xuất phát từ lòng hảo tâm nàng nhất định phải trợ giúp.

Tất nhiên, Phương U Nhược vẫn là học sinh, chưa có thu nhập kinh tế.

Thế nhưng đối với một nữ phú gia mà nói, căn bản không thành vấn đề.

Tuy nàng không có thu nhập, nhưng còn tiền mừng tuổi.

Số tiền mừng tuổi này lên tới bảy chữ số, tiền thuốc men trả thế nào

cũng đủ.

"Bác sĩ, nam sinh kia sẽ không lưu lại di chứng về sau chứ?"
Phương U Nhược đàm luận với bác sĩ một chút, sau khi thay mặt trả tiền thuốc men thế là hỏi thăm tình huống cận kề.

Lúc trước Phương U Nhược có gặp qua Vương Hạo Nhiên, đồng thời cũng cảm thấy hắn khá đẹp mắt.

Nếu nam sinh đẹp như vậy mà có các loại di chứng tàn tật về sau, vậy thì hồng bét.

"Nếu chăm sóc đặc biệt, khẳng định sẽ không. Gây tê rất nhanh sẽ qua, có lẽ rất nhanh hắn sẽ tỉnh lại, người có thể hỏi thăm hắn một chút, liên lạc người nhà của hắn, để người nhà của hắn tới chăm sóc hắn đi." Bác sĩ đưa ra một cái đề nghị.

Phương U Nhược gật đầu một cái, nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Sau khi nói xong, nàng đi về phía phòng bệnh Vương Hạo Nhiên.

Wang Hào Nhiên nằm thẳng ở trên giường bệnh, con mắt nhắm chặt, máy giám sát dấu hiệu sự sống được gắn khắp người, vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Sau khi Phương U Nhược đến, lẳng lặng chờ ở bên cạnh giường bệnh.

Trong lúc chờ đợi, nàng lơ đãng đánh giá Vương Hạo Nhiên.

Lúc trước chỉ đánh giá vội, không có nhìn tỉ mỉ, lúc này khi dựa sát nhìn mới phát hiện nam sinh này thật thật đẹp trai, nhìn nhiều vài lần liền cảm thấy mê mẩn.

Phương U Nhược có chút xấu hổ, tranh thủ thời gian dời ánh mắt đi.

Thế nhưng bên cạnh không có ai khác, nam sinh này lại không tỉnh lại, ai sẽ sẽ chú ý mình đây?

Phượng U Nhược cực kỳ thản nhiên, vừa ngắm nhìn gương mặt Vương Hạo Nhiên, vừa chờ đợi hắn tỉnh lại.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên vẫn luôn tỉnh táo.

Nhìn thì như đang nhắm mắt, nhưng hắn có thể dùng thấu thị thấy rõ tình huống xung quanh.

Với hành động của Phượng U Nhược, Vương Hạo Nhiên cũng không thêm quan tâm.

Ở trên đường cái bị xe đụng một phát, thật sự là đâm phải một thứ cứng cáp.

Nội tạng kịch chấn, đau đớn vô cùng, những dòng máu kia cũng là thật.

Nhìn thì khá dọa người, nhưng trên thực tế đối với Vương Hạo Nhiên mà nói chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Vào thời điểm cứu giúp nếu như không cẩn thận thì đúng là than ôi số mệnh, may mà nhờ có Vương Hạo Nhiên tận lực khống chế số liệu sinh mạng.

Đây chính là chỗ lợi hại của Tu Tiên giả, thậm chí có thể lừa cả dụng cụ khoa học.

Lý do diễn như vậy, đơn giản là muốn mượn lý do này để tiếp xúc với Phượng U Nhược rồi.

Wang Hào Nhiên đã sao chép ký ức Diệp Phàm, tự nhiên là biết vì sao kiếp trước Phượng U Nhược lại yêu thích Diệp Phàm.

Lúc ấy Diệp Phàm anh hùng cứu mỹ nhân, bị đánh mạnh đến mức phải nằm bệnh viện rất lâu.

Trong khoảng thời gian nằm viện, Phương U Nhược một mực chăm sóc Diệp Phàm.

Trong lúc tiếp xúc đã sinh ra tình cảm nam nữ.

Vương Hạo Nhiên đã phân tích tỉ mỉ nguyên nhân trong đó.

Phương U Nhược là người rất hiền lành, đối với nam sinh có phẩm chất "dám làm việc nghĩa" đặc biệt thích thú.

Vương Hạo Nhiên chịu giày vò một hồi chính là để biểu hiện cái 'phẩm chất' này cho Phương U Nhược nhìn.

Lại có ấn tượng lúc trước chòng vào, như vậy về sau nếu muốn gặp gỡ sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tất nhiên Phương U Nhược không đơn thuần yêu thích nam sinh chỉ vì hấn có những phẩm chất này.

Khoảng thời gian chung sống sau này mới thật sự quan trọng.

Trong ký ức Diệp Phàm, cái miệng của hấn còn vô cùng vụng về, trong đoạn thời gian nằm viện cùng tiếp xúc với Phương U Nhược vậy mà có thể khiến cho Phương U Nhược thích hấn đấy.

Tra cứu nguyên nhân, Vương Hạo Nhiên cảm thấy là do Phương U Nhược tiếp xúc với nam sinh quá ít.

Ngày trước nàng đều tận lực giữ khoảng cách nhất định với nam sinh, thậm chí không có bạn là nam giới nên chưa từng tiếp xúc gần với một nam sinh như thế.

Nàng như nữ sinh mới biết yêu, Diệp Phàm lại trùng hợp đi vào thế

giới nội tâm của nàng, cộng thêm trên người Diệp Phàm có phẩm chất nàng yêu quý, bởi vậy không bao lâu đã sinh ra tình cảm nam nữ.

Nói thẳng ra, Vương Hạo Nhiên cảm thấy nếu tùy tiện thay một nam sinh, để hắn trải qua sự việc tương tự như Diệp Phàm, chắc cũng có thể khiến Phương U Nhược yêu thích.

Tất nhiên, tiền đề là hắn phải có hào quang nhân vật chính kèm thêm vận khí.

Người không có vận khí thì không đụng tới chuyện tốt như vậy.

Nhưng ở điểm này, Vương Hạo Nhiên cảm thấy bản thân hoàn toàn phù hợp.

Hắn hiện tại có hơn hai vạn hào quang phản phái, hào quang phản phái giống như vận khí, hơn nữa loại vận khí này còn vô cùng mạnh.

Phẩm chất, vận khí đều có.

Về điểm này, Vương Hạo Nhiên theo đuổi muội tử là muốn cách Diệp Phàm mười tám con phố.

E @@@

Chương 771: Năm Viện (2)

Diệp Phàm đã có thể làm được, vậy tại sao bản thân hắn không thể làm được?

Hơn nữa khi truy tìm lý do, Diệp Phàm cũng không có tận lực theo đuổi, đều để Phương U Nhược trong quá trình ở chung tự thích hắn.

Vương Hạo Nhiên chẳng những có kinh nghiệm trên nữ nhân phong phú, mà còn có một điều kiện bền chắc mà Diệp Phàm không có, đó chính là dáng dấp đẹp trai.

Điều kiện cơ sở hiện nay đều đã đầy đủ, nhưng còn khiếm khuyết một thứ, chính là thời cơ để Phương U Nhược đến chăm sóc trong lúc mình nằm viện.

Vương Hạo Nhiên một mực chú ý phản ứng Phương U Nhược.

Phương U Nhược và bác sĩ nói chuyện với nhau, hắn đều biết.

Bác sĩ có ý để Phương U Nhược hỏi thăm người nhà mình, để người nhà mình tới chăm sóc. . .

Vương Hạo Nhiên tiếp tục giả vờ ngủ một hồi, nhẹ nhàng động ngón tay một chút, ngay sau đó dấu hiệu thức tỉnh từng bước khuếch đại, rất nhanh đã chậm rãi tỉnh lại.

Phương U Nhược một mực canh chừng ở bên cạnh, tất nhiên chú ý tới động tĩnh của Vương Hạo Nhiên.

"Người sao rồi?" Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên mở mắt tỉnh lại, Phương U Nhược nhẹ giọng dò hỏi.

"Đây là. . . Đây là ở Thiên Đường sao, ta đã chết rồi sao. . ." Vương Hạo Nhiên giả bộ như hữu khí vô lực trả lời, dáng vẻ trông cực kỳ yếu ớt.

"Người chưa có chết, người còn sống, nơi này là nhân gian."

Phượng U Nhược nói.

"Nhân gian. . . nhân gian sao lại có Thiên Sứ được." Vương Hạo Nhiên chăm chú nhìn Phượng U Nhược, ngạc nhiên nói.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Phượng U Nhược đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 40 (Vô cùng yêu mến)】

Phượng U Nhược ngây ngốc một chút, sau đó mới phản ứng lại, nam sinh này rõ ràng xem mình như Thiên Sứ. . .

Không biết đã có bao nhiêu người khen nàng xinh đẹp, nhưng chưa từng có lần nào như lần này, nàng bởi vì bị khen mà tim đập rộn cả lên.

Bởi vì ở trong ý thức Phượng U Nhược, loại khen này không phải nịnh nọt, cũng không phải trêu nàng.

Cuối cùng, một người mới thoát khỏi nguy hiểm tính mạng sẽ đi trêu nàng sao?

Làm sao có khả năng đó.

"Ta không phải Thiên Sứ, ta tên là Phượng U Nhược, vào hai ngày trước, chúng ta có gặp qua nhau ở trường học, người không nhớ sao?" Phượng U Nhược nhắc nhở một tiếng.

Nghe được lời Phượng U Nhược nói, Vương Hạo Nhiên bởi vì mới thanh tỉnh nên phải sau một hồi "mơ màng", hình như hồi tưởng lại gì đó, rất nhanh lại giả bộ như bị giật mình:

"Há, ta nhớ ra rồi."

Sau khi đáp lại một câu, hắn lập tức báo ra tên của mình, "Ta tên là Vương Hạo Nhiên."

"Vương Hạo Nhiên." Phương U Nhược lẩm nhẩm một chút, nhớ kỹ cái tên này.

"Hả, tại sao người lại ở chỗ này?" Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên hỏi.

Nghe nói như thế, Phương U Nhược có chút áy náy, thận trọng nói:

"Thật ra là do tài xế nhà ta đụng người. Bình thường hẳn lái xe rất cẩn thận, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện gì, hẳn tuyệt đối không phải cố ý."

Nói xong, bỗng nhiên nàng lại tuyên bố một câu, "Tất nhiên, không phải ta hy vọng xa vời người có thể tha thứ cho hẳn, nói cho cùng ở nhân thế có rất nhiều sai lầm đều là bắt nguồn từ chuyện không có ý, không thể bởi vì không có ý mà không phải trả giá thật lớn."

Nghe vậy, nhận thức của Vương Hạo Nhiên về Phương U Nhược lập tức tăng thêm mấy phần.

Phương U Nhược rất hiền lành không sai, nhưng cũng không phải loại nữ chính thánh mẫu mà hẳn cực kì chán ghét.

Mà đối với điểm này, Vương Hạo Nhiên suy tư một chút, cảm thấy đúng là nên như vậy.

Phương U Nhược ở trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm, tương lai sẽ phải bước lên con đường tu tiên.

Con đường tu tiên khó khăn, trắc trở, gian nan, không có một nội tâm cường đại, căn bản không cách nào đi xa được.

"Việc này ta không trách hẳn." Vương Hạo Nhiên biểu hiện rất rộng lượng.

Việc này hoàn toàn là do hẳn điều khiển trong bóng tối, tất nhiên sẽ

không trách người khác.

"Cảm ơn người có thể thấu hiểu." Phương U Nhược nói.

Tuy không có hy vọng xa vời Vương Hạo Nhiên sẽ tha thứ, nhưng Vương Hạo Nhiên nói như vậy, nàng vẫn cực kỳ cảm kích.

"Đúng rồi, sao đột nhiên lúc đó người lại lao ra cứu hài nhi kia, người. . . người không sợ chết sao?" Phương U Nhược tò mò hỏi.

"Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của ta là không muốn hài nhi bị xe đụng, căn bản không kịp suy nghĩ những vấn đề khác." Vương Hạo Nhiên trả lời một câu cực kỳ hợp tình hợp lý.

Kỳ thực đại đa số người dám làm việc nghĩa, căn bản không có quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Nếu như lúc làm việc nghĩa có đầy đủ thời gian để suy nghĩ, để phán đoán mình có gặp nguy hiểm hay không, vậy sẽ chẳng có bao nhiêu việc nghĩa xảy ra cả.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy, nếu hắn nói khoác là thà rằng bản thân hắn mất đi tính mạng cũng phải cứu cho được hài nhi kia, lời này trái lại sẽ rất quái dị.

Bởi vì kiểu thoại này sẽ thành lý do chủ ý.

Loại chuyện liều mình cứu người này, chỉ có Thánh Nhân mới dám đi làm.

Nhưng mà Thánh Nhân chỉ là ví dụ mà thôi.

Phương U Nhược nghe xong, sự yêu quý trong mắt đối với Vương Hạo Nhiên không giảm chút nào:

"Cho dù là phản ứng đầu tiên, cũng cực kỳ đáng quý, kiểu người

này cũng không nhiều."

"Nhưng mà cái giá phải trả là mém chút đã không còn mạng."
Vương Hạo Nhiên tự giễu cười cười.

"Đã như vậy còn có tâm tư nói đùa." thần sắc Phương U Nhược cổ quái.

"Tất ông mất mã*, sao biết không phải phúc, có lẽ chuyện này cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất cũng nhận thức được một người bạn, không phải sao?" Vương Hạo Nhiên nhìn về phía Phương U Nhược, môi lộ ra một nụ cười anh tuấn, lập tức lại nói bổ sung:

(*Họa phúc khôn lường)

"Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người nguyện ý kết giao với người bạn này."

"Ta cầu còn không được đây." Phương U Nhược đáp lấy nụ cười.

Vương Hạo Nhiên cười, cực kỳ vui vẻ.

Nhưng rất nhanh nhớ tới, mình là "bệnh nhân" mới thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, cười đến vui vẻ như vậy, thực tế không đúng lắm, thế là lập tức giả bộ như tác động thương thể thân thể, khục sách mấy tiếng, đem mặt đều khục đến đỏ cả lên.

Phương U Nhược giật mình kêu lên, ánh mắt rất là lo lắng, suýt nữa muốn đi gọi bác sĩ.

May mà, sắc mặt Vương Hạo Nhiên rất nhanh lại khôi phục bình thường, chỉ còn có một ít tái nhợt trông giống như bị mất máu quá nhiều.

x @@@

Chương 772: Chăm Sóc

"Số điện thoại người nhà của người là số mấy, ta giúp người gọi điện thoại thông báo đến phụ mẫu người, khoảng thời gian này người nằm viện, vẫn cần có người chăm sóc." Phương U Nhược nhìn thấy thời gian không còn sớm, thế là lập tức nói tới chuyện quan trọng.

Nghe nàng nói như thế, thần sắc Vương Hạo Nhiên ảm đạm, trầm mặc lại.

Phương U Nhược ý thức bản thân nói sai gì đó, thế là vội vã xin lỗi: "Thật xin lỗi, ta không phải cố ý hỏi những cái này, thật sự là. . ."

"Đừng nói cho phụ mẫu ta biết, bọn họ sớm đã ly hôn, sẽ không thêm quản sống chết của ta đâu." Vương Hạo Nhiên hời hợt nói một câu.

Lời nói này nghe thì rất mơ hồ, nhưng Phương U Nhược cũng từ đó nhận được tin tức máu chốt.

Sau khi làm rõ những chuyện này, Phương U Nhược không khỏi đồng cảm với Vương Hạo Nhiên nhiều hơn mấy phần, trấn an nói:

"Làm sao lại thế, nào có phụ mẫu không để ý đến hài tử của mình chứ?"

"Ta chỉ là một tên không nhà mà thôi, dù có chết, cũng sẽ không có người quan tâm." Thần sắc Vương Hạo Nhiên buồn bã.

Phương U Nhược nhìn ở trong mắt, có chút đau lòng thay hắn.

Một nam sinh đẹp trai như vậy, hóa ra lại có một gia đình không

hạnh phúc. . .

Mà nam sinh lớn lên dưới một gia đình không hạnh phúc lại có tâm địa tốt như vậy, thật sự rất đáng quý.

"Thế giới lớn như vậy, nhất định sẽ có người quan tâm người."
Phượng U Nhược ôm suy nghĩ an ủi, ôn nhu nói với Vương Hạo Nhiên.

"Ai sẽ quan tâm ta chứ?" Vương Hạo Nhiên buồn bã hỏi ngược một câu.

Phượng U Nhược cũng không biết ai bên cạnh Vương Hạo Nhiên, sau khi nghe hắn nói như thế, không kìm nổi có chút yên lặng, nhưng tình thân của Vương Hạo Nhiên thật sự khiến nàng nhìn đến đau lòng, dưới tình thế cấp bách, thế là bật thốt lên:

"Là ta, ta quan tâm người."

Wương Hạo Nhiên sững sờ, nghiêm túc quan sát nàng.

Trên mặt Phượng U Nhược hiện lên một ít đỏ ửng, tranh thủ thời gian nói bổ sung: "Chúng ta là bằng hữu mà."

"Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu." Thần sắc Vương Hạo Nhiên đang buồn bã, bỗng giảm bớt mấy phần, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Phượng U Nhược thấy thần sắc hắn chuyển biến tốt đẹp, vậy chịu thả lỏng một hơi.

Nhưng rất nhanh lại ý thức đến một vấn đề.

Wương Hạo Nhiên không nguyện thông báo cho người nhà hắn, người nào sẽ tới chăm sóc hắn đây?

Hay là mời một nhân viên chăm sóc?

Phượng U Nhược toát ra ý nghĩ này, nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

Bởi vì nàng cảm thấy, thứ Vương Hạo Nhiên cần lúc này không phải là mời người tới chăm sóc, hắn cần nhiều hơn là một tâm hồn biết an ủi.

Mà nhân viên chăm sóc là vì tiền mà tới, xa xa không cách nào đạt tới yêu cầu này.

Vừa nghĩ đến đây, Phượng U Nhược suy nghĩ sâu xa một lúc, rất nhanh đưa ra một cái quyết định:

"Không được suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi thật tốt đi, trong khoảng thời gian người nằm viện, ta sẽ chăm sóc người, chúng ta là bằng hữu mà, bằng hữu chẳng phải sẽ trợ giúp lẫn nhau hay sao."

"Người còn phải đi học, đây không phải là làm chậm trễ việc học tập của người hay sao?" Vương Hạo Nhiên khách sáo một câu.

"Lớp mười hai đều là ôn tập, kiến thức cần học đều đã học qua, đọc sách ở phòng học hay đọc sách ở nơi này thực ra cũng không có khác biệt gì lớn, sẽ không ảnh hưởng việc học tập của ta đâu."
Phượng U Nhược cảm thấy mình có thể tập trung học tập và chăm sóc hắn.

"Nếu vậy. . . Vậy thì làm phiền người rồi." Vương Hạo Nhiên duy trì dáng vẻ vô cùng suy yếu, thuận thế đáp ứng.

"Không cần khách khí." Phượng U Nhược khoát tay áo, đứng dậy khỏi ghế nói:

"Giờ ta trở về nhà lấy một ít quần áo và đồ dùng thông thường hàng ngày, sẽ mau chóng quay lại, hơn nữa cũng cần nói qua chuyện này với phụ mẫu của ta. Thế nhưng người có thể yên tâm, phụ mẫu của ta cực kỳ sáng suốt, nhất định sẽ tôn trọng quyết định của ta."

Nghe được lời phía sau của Phương U Nhược, Vương Hạo Nhiên mỉm cười gật đầu, lập tức lộ ra bộ dáng buồn ngủ.

Dù sao hắn cũng là một bệnh nhân, hơn nữa còn là bệnh nhân mới được cứu trở về, nói chuyện với Phương U Nhược lâu như vậy đã có chút kỳ lạ.

Khi thấy tính kế Phương U Nhược thành công, tất nhiên không tiện tiếp tục nói thêm gì.

"Người nghỉ ngơi cẩn thận, ta về nhà trước đây." Phương U Nhược nhìn thấy Vương Hạo Nhiên như buồn ngủ, tranh thủ thời gian nói một tiếng.

Wương Hạo Nhiên gật đầu một cái, nhắm mắt lại, nhanh chóng truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Phương U Nhược thấy thế, rón rén rời khỏi phòng bệnh, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau khi nghe được tiếng cửa đóng, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lại mở mắt ra.

Nói thật ra, nằm như vậy quả thực là rất nhàm chán.

Wương Hạo Nhiên lật qua lật lại ký ức của Diệp Phàm, dự định từ đó tìm được thuật pháp Luyện Khí kỳ tằng năm có thể tu luyện, cường hóa lực chiến đấu của mình lên một chút.

Ước chừng qua hơn một giờ, bên ngoài phòng bệnh truyền đến một ít động tĩnh.

Wương Hạo Nhiên lập tức nhắm mắt lại, Phương U Nhược nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy trong tay của nàng kéo theo một rương hành lý.

Đi cùng Phương U Nhược còn có một đôi phu thê trung niên.

Trong đó nhìn phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, tuy trên mặt có chút ít vết nhăn theo tháng năm, nhưng vẫn có những nét đặc biệt, lờ mờ có thể thấy được lúc tuổi còn trẻ là một mỹ nữ đẹp như thế nào. Dung mạo nàng có năm phần tương tự với Phương U Nhược.

Còn nam tử trung niên ở bên cạnh có thân hình cao lớn, là một đại thúc soái.

Không ngoài dự liệu thì đây chính là phụ mẫu của Phương U Nhược.

Phương U Nhược sinh ra xinh đẹp như vậy không phải không có nguyên nhân.

Lúc ở nhà, Phương U Nhược đã nói rõ tình huống với phụ mẫu.

Phụ mẫu nàng đặc biệt thưởng thức với thiếu niên dám làm việc tốt việc nghĩa này, đồng thời cũng đồng tình với chuyện của gia đình Vương Hạo Nhiên, thế là đồng ý đề nghị của Phương U Nhược.

Nhưng mà nhưng vẫn muốn đến bệnh viện xem thiếu niên dám làm việc nghĩa này một chút.

Sau khi đến phòng bệnh, phụ mẫu Phương U Nhược nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đang ngủ, cũng không làm phiền, chỉ là len lén quan sát một chút.

Lúc hai người còn trẻ cũng là tuấn nam mỹ nữ.

Sau khi nhìn thấy bộ dáng của Vương Hạo Nhiên đều nhận nhip sợ hãi thán phục, thiếu niên này trưởng thành lên thật là tuấn tú.

D @@@

Chương 773: Bữa Sáng

cSau đó hai người đều là mang theo ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn về phía nữ

nhi của mình.

Hai người đều cảm thấy, Phương U Nhược nói muốn chăm sóc Vương Hạo Nhiên cũng không đơn thuần chỉ là từ sự đồng tình.

Phương U Nhược bị phụ mẫu nhìn chăm chú nhìn một lúc, lúc đầu không biết là có ý gì, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, vội vã giải thích nói:

"Phụ thân, mẫu thân, lúc trước ta mới chỉ gặp hắn một lần mà thôi, không phải như các người nghĩ đâu." Sợ đánh thức Vương Hạo Nhiên, bởi vậy cố gắng đè thấp tiếng nói.

"Chúng ta cũng không nói gì, người khấn trương làm gì?" Phương mẫu cười cười.

"Đây không phải là sợ các người suy nghĩ nhiều sao, hiện tại ta vẫn đang học lớp mười hai đấy, chỉ muốn học tập cho giỏi, không muốn bị chuyện khác làm phân tâm." Phương U Nhược chân thành nói.

"Không cần nghiêm túc như vậy, mẹ mẹ cũng là người từng trải, vẫn

nhìn rất thoáng với loại chuyện này. Ta với phụ thân người quen biết ở trung học." Thần sắc của Phương mẫu rất thoải mái, nhưng sau đó lại tuyên bố nói:

"Tất nhiên, cũng không phải là ta đang ủng hộ người, người dùng tâm bình tĩnh nhìn loại chuyện này là được. Tóm lại người tự biết giới hạn."

"Mụ mụ, người yên tâm đi, trước khi ta thi lên đại học, có chết ta cũng sẽ không yêu đương." Trong lòng Phương U Nhược e lệ, lại muốn hướng về đại học đỉnh cao nhất, không khỏi nói thề.

"Nữ nhi, ta ủng hộ người." Phương phụ mỉm cười giơ ngón tay cái lên.

Xem như phụ thân, kỳ thực có một chút bài xích đối với việc nữ nhi tìm đối tượng, không quá muốn nữ nhi tiếp xúc loại chuyện này từ sớm.

"Có một số việc nếu đã đến là không ngăn không nổi, phát thệ cũng vô dụng, năm đó ta còn đã thề đấy. . ." Phương mẫu lẩm bẩm một tiếng, cắt ngang lão công một chút.

Nghe nói như thế, hào quang trong mắt phương phụ phun trào, nhớ lại một ít hồi ức đặc ý xa xưa, tinh thần không khỏi phấn chấn.

Phương U Nhược nhận thấy được khí tức bát quái, dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá phụ mẫu.

"Được rồi, nhìn cũng đã nhìn, chúng ta đi về thôi." Phương mẫu không cho nữ nhi cơ hội truy vấn.

Nói xong câu đó, liền rời khỏi với lão công.

Lòng hiếu kỳ của Phương U Nhược không giảm, nghĩ đến sau này có cơ hội lại đi hỏi mụ mụ một chút.

Căn phòng bệnh này là phòng bệnh đơn độc cao cấp, bên trong ngoại trừ giường bệnh ra còn có một cái giường cho người chăm sóc.

Phượng U Nhược rón rén, cất hành lí xong lập tức đọc sách một lúc, lúc thấy có chút buồn ngủ mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Thời gian một đêm nhanh chóng đi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Phượng U Nhược rời giường thật sớm.

Là một học sinh lớp mười hai, đồng hồ sinh học cơ hồ đã cố định.

Sau khi tắm rửa một phen, lại đọc sách một lúc.

Lúc này Vương Hạo Nhiên cũng thức dậy.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên cơ hồ không ngủ, đang âm thầm nghiên cứu thuật pháp.

Nguyên nhân giả vờ ngủ là để cho mình giống như bệnh nhân.

Phượng U Nhược thấy thế, lập tức để sách xuống, đi đến bên giường nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

"Khí sắc tốt hơn nhiều so với hôm qua đấy." Phượng U Nhược kinh dị một chút, lập tức đi lấy nước đến, lau mặt giúp Vương Hạo Nhiên.

Sau khi làm xong, hỏi: "Người muốn ăn gì? Ta đi mua cho người ăn."

"Ta không có khẩu vị gì." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

Là một bệnh nhân, nói muốn ăn cái này ăn cái kia, không kỳ quái sao?

Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không chọn món ăn.

Hơn nữa, sau khi tu vi đến Luyện Khí kỳ, nhu cầu đối với thức ăn không cao như người thường.

Bởi vì linh khí có thể bù đắp phần lớn năng lượng của thân thể.

Người thường một ngày ba bữa, Vương Hạo Nhiên ăn một bữa có thể gánh ba ngày.

"Không ăn đồ vật sao được, phải ăn một chút chứ." Phương U Nhược khuyên.

"Ta không muốn ăn thật mà." Vương Hạo Nhiên lại lắc đầu lần nữa.

Phương U Nhược tất nhiên không có khả năng nghe một bệnh nhân, cũng không hỏi Vương Hạo Nhiên nữa, rời khỏi phòng bệnh một lúc lâu.

Lúc trở về cầm theo nhiều loại bữa sáng.

Những bữa sáng này đều là nàng mua được từ một khách sạn gần đây.

Bởi vì nàng sợ Vương Hạo Nhiên không ăn quen bữa sáng ở phòng ăn của bệnh viện.

Tuy Phương U Nhược còn chưa hỏi thăm tình huống kinh tế gia đình Vương Hạo Nhiên.

Nhưng thấy Vương Hạo Nhiên có khí chất quý công tử, có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải gia đình bình thường.

Nếu là nhà giàu sang thì hẳn định khẩu vị tương đối kén chọn.

"Người xem, ta mua rất nhiều loại bữa sáng, người muốn ăn loại nào?" Phương U Nhược đặt hộp bảo quản ở trên bàn trong phòng bệnh, mở hết ra, chợt hướng về Vương Hạo Nhiên hỏi.

Wương Hạo Nhiên nhìn một chút, vẫn lắc đầu một cái.

"Không được, nhất định phải ăn!" Giọng Phương U Nhược kiên quyết, cầm lấy đĩa kẹp một khối bánh ngọt, đưa đến bên miệng của Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên vốn không muốn ăn, nhưng Phương U Nhược muốn giúp mình ăn thì vẫn có thể cố hết sức ăn một chút.

Há to miệng, ăn bánh ngọt.

"Vây mới ngoan đấy." Phương U Nhược vui vẻ, khen ngợi một thoáng.

Giọng điệu này tựa như là khen tiểu hài tử.

Wương Hạo Nhiên nghe thấy cảm giác có chút cổ quái.

Nhưng mà tuy cảm thấy cổ quái nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không trả lời gì, chỉ yên lặng ăn một chút bữa sáng.

Phương U Nhược nhìn thấy Vương Hạo Nhiên nghe khuyên, cảm thấy cực kỳ có cảm giác thành công.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng một mực yên lặng không nói của Vương Hạo Nhiên thì cảm thấy rất là kỳ quái.

"Người sao vậy, không vui sao? Ta ép người ăn đồ vật, cũng là vì tốt người." Phương U Nhược nhẹ giọng giải thích nói.

"Làm sao ta sẽ trách người được, chỉ là. . . Chỉ là lần đầu tiên có người tốt với ta như vậy, ngược lại có chút không quen." Ánh mắt Vương Hạo Nhiên phức tạp, trong giọng nói xen lẫn một loại cảm giác vô cùng lòng chua xót.

Phượng U Nhược nghe vào trong tai, lại không khỏi đau lòng thay Vương Hạo Nhiên.

Mình chỉ dứt cho hắn ăn điểm tâm mà thôi, hắn lại còn nói đây là lần đầu tiên có người tốt với hắn như vậy . . .

Cuối cùng trước đây hắn trải qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng như thế nào?

"Cho tới bây giờ phụ mẫu người đều không quan tâm người sao?" Phượng U Nhược muốn hiểu rõ Vương Hạo Nhiên hơn một chút, bởi vậy không nhịn được hỏi thăm.

R @@@

Chương 774: Tình Cảm Ấm Lên (1)

G"Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, bọn họ chỉ vội vàng buôn bán, căn bản không có thời gian quản ta, quan tâm ta chỉ là không ngừng cho ta tiền tiêu, thế nhưng ta cần tiền làm gì? Bọn họ căn bản không rõ thứ ta cần là cái gì." Thanh âm Vương Hạo Nhiên tắc nghẽn nói.

Lời này ngược lại không giả, Vương Hạo Nhiên với Chân Lệ bề bộn làm

việc nhiều, rất lâu không kèm hấn.

Trong ký ức, lúc hiểu chuyện thậm chí trong một đoạn thời gian rất dài ở tuổi thơ hấn đều cực kỳ cô độc.

Phương U Nhược nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, chỉ cảm thấy gia đình hai người rất giống ở mức độ nào đó, nhưng mà tình huống lại hoàn toàn tương phản.

Tuy phụ mẫu của nàng cũng vội vàng làm việc, nhưng cũng chú ý làm bạn với nàng.

Bởi vậy thời kì tuổi thơ của nàng vẫn rất vui vẻ.

Cơ hồ không buồn không lo lớn lên.

So sánh Vương Hạo Nhiên lộ ra rất thâm trầm.

Phụ mẫu cũng bề bộn nhiều việc làm ăn, nhưng bỏ bê chăm sóc làm bạn. Thậm chí hiện tại gia đình còn bất hòa, đang nháo ly hôn.

Phương U Nhược xem như biết rõ trong lòng Vương Hạo Nhiên cực kỳ cô độc, vô cùng thiếu tình thương.

Chẳng trách mình hơi chút quan tâm với hấn, hấn lại có phải ứng như thế.

Sau khi biết được những điều này, Phương U Nhược sợ kích thích Vương Hạo Nhiên nên cũng không hỏi gì trên vấn đề gia đình này nữa.

"Người muốn xem chương trình TV nào, ta mở TV cho người xem."
Phương U Nhược nói sang chuyện khác.

"Người phải đọc sách, ta sẽ không quấy rầy người, hơn nữa ta cũng không tâm tình xem TV." Vương Hạo Nhiên lắc đầu nói.

"VẬY ĐƯỢC RỒI." Phương U Nhược tất nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu, sau khi thu thập một chút đồ trên bàn, mau chóng tiến vào trạng thái học tập, lấy một ít bài tập ra làm.

Làm một lát sau, bị một vấn đề làm khó, lập tức cau mày khó nghĩ.

Nếu đang ở trường học thì còn có thể hỏi lão sư, nhưng giờ khắc này ở bệnh viện, tất nhiên không có cách nào để hỏi.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, bỗng nhiên nói: "GẶP ĐƯỢC ĐỀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC À? MUỐN ĐỂ TA XEM MỘT CHÚT KHÔNG."

Phương U Nhược kinh dị một chút, nhìn Vương Hạo Nhiên.

"TA KHÔNG CÓ NÓI ĐÙA. TRƯỚC MẮT TA ĐANG HỌC NĂM NHẤT ĐẠI HỌC, CŨNG LÀ NGƯỜI ĐÃ TRẢI QUẢ THI ĐẠI HỌC, HƠN NỮA THÀNH TÍCH CŨNG TẠM." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"CÓ THỂ MẠO MUỘI HỎI MỘT CHÚT, NGƯỜI THI ĐẠI HỌC ĐƯỢC BAO NHIÊU ĐIỂM VẬY?" Phương U Nhược hiếu kỳ hỏi.

"CŨNG KHÔNG NHIỀU, 691 ĐIỂM." Vương Hạo Nhiên hời hợt nói.

"KHOA VĂN HAY LÀ KHOA HỌC TỰ NHIÊN?" Phương U Nhược tiếp tục hỏi.

"KHOA VĂN."

"KHOA VĂN 691 ĐIỂM. . ."

Phương U Nhược choáng váng.

Thành tích khoa văn như thế quả thực có thể tùy ý chọn đại học toàn quốc.

"NGƯỜI HỌC TRƯỜNG ĐẠI HỌC NÀO Ở ĐẾ ĐÔ?" Phương U Nhược lại hỏi.

"Bên đó quá xa, ta không đi, ta học đại học ngay ở Thanh Linh. Đúng rồi, nhà ta ở Thanh Linh." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Phương U Nhược gạt đầu một cái, cầm lấy bài thi đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Đây là một bài thi số học.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn một chút, lập tức nói cho Phương U Nhược biết phương pháp giải đề thi khó này.

Hơn nữa không chỉ nói cho một phương pháp giải đề, mà là ba phương pháp.

Lúc đầu Phương U Nhược còn cảm thấy Vương Hạo Nhiên nói điểm số thi đại học có phần khoác lác, nhưng giờ phút này đã hoàn toàn tin tưởng.

Sau khi biết được điều này, Phương U Nhược lập tức lại biết thêm mấy phần về Vương Hạo Nhiên.

Nam sinh anh tuấn có gia đình không hạnh phúc này lại còn là một siêu cấp học bá. . .

Phương U Nhược lập tức có chút mừng rỡ.

Trong bệnh viện là một chỗ học tập không tốt, gặp được đề khó sẽ không hỏi lão sư được.

Nhưng bây giờ vấn đề này cũng bỗng được giải quyết.

Trong một ngày học tập này, Phương U Nhược gặp được đề khó thì sẽ đi thỉnh giáo Vương Hạo Nhiên.

Wang Hạo Nhiên không đơn thuần nói cho đáp án, mà là dẫn dắt

mạch suy nghĩ, Phương U Nhược chỉ cảm thấy thu hoạch rất nhiều.

Trong bất tri giác, quan hệ của hai người càng tiến gần một ít.

Lúc chạng vạng tối, Vương Hạo Nhiên cảm thấy có thể tiến gần thêm một bước, thế là bỗng nhiên lên tiếng nói: "Có thể hay không. . . Có thể hay không. . ."

Wương Hạo Nhiên muốn nói lại thôi.

Phương U Nhược nghe thấy kỳ quái, không khởi hỏi: "Có lời nói gì thì nói thẳng đi, chúng ta là bạn bè, không nên khách khí với ta như vậy."

"Kỳ thực ta đã nhìn rất lâu, nhưng nhất thời không dám nói, nhưng bây giờ thực sự không nhìn được, ta. . . Ta muốn xuyết xuyết." Vương Hạo Nhiên có vẻ như cực kỳ thẹn thùng.

Phương U Nhược nghe xong, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Nàng muốn chăm sóc cho Vương Hạo Nhiên, nhưng trước đó còn chưa nghĩ đến vấn đề này.

Hơn từ tối hôm qua đến bây giờ Vương Hạo Nhiên cũng không nhắc đến việc này.

Phương U Nhược âm thầm cảm thấy mình đàn quá, phải nghĩ đến chuyện kia từ sớm mới đúng.

Mình cũng phải xuyết xuyết, Vương Hạo Nhiên cũng là người, khẳng định cũng muốn.

Nhưng bây giờ Vương Hạo Nhiên không hành động tự nhiên được, khẳng định phải cần người giúp.

Phương U Nhược cực kỳ thẹn thùng, muốn nói tìm hộ công đến

giúp một chút, nhưng nghĩ đến Vương Hạo Nhiên là một nam sinh có nội tâm mẫn cảm, nếu làm như vậy có thể khiến hắn cảm thấy không thoải mái trong lòng hay không?

Dù sao mình mới nói phải chăm sóc hắn thật tốt.

Hiện tại đây coi như là chuyện gì xảy ra?

Nhưng mình hỗ trợ, thật sự là. . .

Nhìn thấy dáng vẻ Phương U Nhược rất đần đờ, Vương Hạo Nhiên lại nói: "Nếu không vẫn là thôi đi."

"Như vậy sao được." Phương U Nhược lập tức lắc đầu, có cái gọi là người có ba gấp, một mực kìm nén thì coi như nín không chết, cũng sẽ nín ra bệnh.

"Kỳ thực không cần người nắm tay hỗ trợ, người chỉ cần dìu ta đến nhà vệ sinh là được."

Vương Hạo Nhiên cũng cảm giác, thuận tiện động là lạ, hơn nữa Phương U Nhược cũng có chút khó tiếp nhận, vì để sau này càng dễ ở chung thì vẫn phải đi từ từ.

"Người bị thương nặng như vậy, có thể xuống giường được thật sao?" Phương U Nhược hỏi.

"Ta rất rõ ràng thân thể của ta, không có vấn đề." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy thì thử một chút, nếu không được thì vẫn không nên xuống giường." Phương U Nhược gật đầu một cái, đi lên trước dìu đỡ.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như cẩn thận, dưới sự nâng đỡ của Phương U Nhược, đi đến nhà vệ sinh.

P @@@

Chương 775: Tình Cảm Ấm Lên (2)

Phương U Nhược ở phía sau, vịn hán xem như chống đỡ, đem ánh mắt nhìn về phía khác.

Vương Hạo Nhiên bắt đầu.

Soạt soạt.

Tuy Phương U Nhược không nhìn thấy, nhưng nghe được âm thanh lơ đãng tưởng tượng hình ảnh, lúng túng mặt đỏ tới mang tai.

Một lúc sau âm thanh mới dừng lại.

Phương U Nhược thậm chí còn cảm giác được Vương Hạo Nhiên run lên.

Phương U Nhược nhanh chóng đỡ Vương Hạo Nhiên đến giường bệnh.

Sau khi làm xong, Phương U Nhược khẩn trương đến trán đều có mồ hôi hiện lên.

"Thật xin lỗi, thực sự quá làm phiền người." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta đã nói muốn chăm sóc người, không sao đâu." Phương U

Nhược lắc đầu.

Không bao lâu, bác sĩ như thông lệ đến kiểm tra tình huống thân thể và các phương diện của bệnh nhân, phát hiện Vương Hạo Nhiên có tốc độ khôi phục kinh người.

Lúc trước Vương Hạo Nhiên vì giả tạo thương thế, kỳ thực cũng không làm mình gãy xương, chỉ là để thân thể mình bị một ít nội thương.

Nhưng dùng linh khí làm loại nội thương này nhìn thành nghiêm trọng hóa.

Bởi vì sau khi đạt tới Luyện Khí kỳ tầng năm, khung xương cũng thay đổi thành bền bỉ rất nhiều, muốn làm bị thương khung xương cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Hơn nữa nếu bị tổn thương khung xương thật thì dù có dùng linh khí chữa trị thì thời gian phục hồi vẫn sẽ tương đối dài một ít.

Nhưng điều dưỡng nội thương nhỏ thì đơn giản nhiều.

Bác sĩ phát hiện Vương Hạo Nhiên có tốc độ khôi phục như thế cũng không rõ nguyên nhân thực sự, chỉ có thể lý giải là kỳ tích y học.

Cuối cùng, hôm qua mới kéo trở về từ cạnh quỹ môn quan, hôm nay đã có thể xuống giường, cái này không phải là kỳ tích y học sao?

Phương U Nhược cũng rất cao hứng đối với cái này.

Nhưng mà khôi phục nhanh thì khôi phục nhanh, vẫn cần thời gian khôi phục nhất định, trong thời gian ngắn không có khả năng xuất viện.

Trong mấy ngày sau đó, Vương Hạo Nhiên với Phương U Nhược

sớm chiều ở chung.

Phương U Nhược gặp được đề không giải được đều sẽ hỏi Vương Hạo Nhiên. Vương Hạo Nhiên thì giải thích nghi hoặc cho Phương U Nhược.

Trừ cái đó ra, ăn cơm cũng ăn cùng một chỗ.

Nghỉ ngơi cũng ở cùng một căn phòng.

Thậm chí lúc Vương Hạo Nhiên thuận tiện vẫn yêu cầu Phương U Nhược dìu đỡ một chút.

Lúc mới bắt đầu thì Phương U Nhược cực kỳ lúng túng, nhưng đằng sau dần dần quen thuộc, trở nên dễ dàng.

Ở chung trong tình huống kiểu này trôi qua chừng khoảng nửa tháng.

Mà độ thiện cảm của Phương U Nhược đối với Vương Hạo Nhiên cũng không bất ngờ chút nào tăng lên đến tình trạng 50 (Sinh lòng ái mộ).

Tình huống của Vương Hạo Nhiên chuyển biến tốt, sau khi bác sĩ đã kiểm tra thì thông báo trong một hai ngày tới có thể xuất viện.

"Sau khi người xuất viện thì định đi đến chỗ nào?"

Nhìn thấy bác sĩ rời khỏi, Phương U Nhược quỷ thần xui khiến hỏi thăm.

"Ta không có nhà, đi chỗ nào cũng như nhau." Nhìn dáng vẻ của của Vương Hạo Nhiên sinh không thể yêu.

Phương U Nhược nhìn thấy thần sắc này của hắn không khỏi nhăn nhó đầu, nhẹ giọng khuyên giải nói:

"Người vẫn chưa đến hai mươi tuổi mà, còn rất trẻ, đừng phải đi trong tương lai còn rất dài, không cần lúc nào cũng là một bộ dáng tiêu cực như vậy."

Sau khi khuyên giải một chút, lại cho một cái đề nghị, "Người nhìn tương lai ra xa một chút, những chuyện mà người chờ mong, như thế người sẽ tràn ngập hi vọng với cuộc sống."

"Nhìn tương lai ra xa. . . Ví dụ như thế nào?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như mờ mịt, hỏi ngược lại.

Phương U Nhược suy tư một chút rồi mới trả lời:

"Ví dụ như tương lai khả năng người sẽ có một bạn gái rất xinh đẹp và tính cách rất tốt, điều này chẳng lẽ không phải một chuyện có giá trị mong đợi sao?"

"Ai sẽ ưa thích một người hồng bét như ta đây." Vương Hạo Nhiên tự giễu lắc đầu.

Trong khoảng thời gian này, hấn một mực duy trì dáng vẻ thiếu thiên chán chường trước mặt Phương U Nhược. Điều đã quen thuộc, lời nói ử rữ tương tự quả thực há mồm là ra.

Mà Phương U Nhược đồng tình với "tình cảnh" của Vương Hạo Nhiên, mẫu tính bên trong nữ sinh hiện lên, vô cùng có kiên nhẫn, dùng hết đủ loại biện pháp khuyên bảo khuyên giải Vương Hạo Nhiên, hi vọng hấn phần chấn lại.

"Này này, người không soi gương à? Chẳng lẽ người không biết mình rất đẹp trai sao? Nam sinh như người sẽ có rất nhiều nữ sinh ưa thích." Phương U Nhược nói từ đáy lòng.

Nghe nói như thế, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, cảm thấy đây là cái cơ hội, bỗng nhiên nhìn chăm chú con mắt Phương U

Nhược, nói:

"Có thể hỏi một chút người thích nam sinh như thế nào không?"

Phượng U Nhược nghe được lời này, tim không kìm nổi gia tốc đập nhanh thêm mấy phần.

Mình an ủi Vương Hạo Nhiên như vậy, hiện tại hẳn bỗng nhiên hỏi mình như thế, tất nhiên khó tránh khỏi sẽ ngờ vực vô căn cứ tâm tư của Vương Hạo Nhiên.

Tuy Phượng U Nhược vui vẻ, từ thận trọng với người ngừng, muốn cất giấu tâm tình nhỏ trong lòng, thế là nói với Vương Hạo Nhiên:

"Dù sao cũng không thích dáng đẹp trai."

Ban đầu Phượng U Nhược dự tính nói lời này, thật ra là muốn cất giấu tình cảm trong lòng, nhưng người khác nghe thành là uyển chuyển từ chối.

Giống với kiếp trước, Phượng U Nhược nói cho Diệp Phàm "Ưa thích dáng đẹp trai", có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Khi đó Diệp Phàm Thiên cho đây thật là suy nghĩ chân chính của Phượng U Nhược.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên là một người từng trải, sẽ ngốc như Diệp Phàm sao?

Đại đa số nữ sinh đều là sinh vật khẩu thị tâm phi.

Hiển nhiên Phượng U Nhược cũng không ngoại lệ.

"Không thích đẹp trai, chẳng lẽ người ưa thích người xấu sao?"

Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng thế, ta không giống với những nữ sinh khác đâu." Phương U Nhược cười nói.

"Ta có thể biến dạng." Vương Hạo Nhiên thâm tình nhìn Phương U Nhược.

Lời này vừa nói ra, Phương U Nhược khấn trượng lên.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên nói lời này, cơ hồ uyển chuyển biểu lộ rõ ràng cõi lòng.

Tuy Phương U Nhược mang lòng yêu thương, nhưng chưa chuẩn bị tốt, dùng quan hệ bạn bè ở chung với Vương Hạo Nhiên.

Thứ nhất, bây giờ còn đang đi học, không muốn bị những chuyện này làm phân tâm.

Thứ hai là sợ. Nàng một người tương đối cố chấp, sau khi nhận định một việc hoặc là một người, tuyệt đối sẽ không quay đầu. Sợ hãi trao đi tình cảm, cuối cùng sẽ trở thành thứ thương tổn tới mình, để mình thương tích đầy mình.

G @@@

Chương 776: Sắp Chia Tay, Lựa Chọn

wCuối cùng ở niên đại này, chuyện nữ sinh trao đi tất cả tình cảm, sau đó bị vứt bỏ một cách vô tình, thật sự đã nhìn mãi thành quen mắt.

Phượng U Nhược cực kỳ trọng tình, nên đối đãi chuyện này cẩn thận vô cùng, thậm chí còn có chút kính sợ với sợ hãi.

Đến mức để nàng không dám bước ra bước đầu tiên này.

"Hiện tại ta không muốn đàm luận những chuyện này, chỉ muốn chuyên tâm đi học, chờ đến sau ngày tháng đó, nếu như người. . . Nếu như còn ưa thích ta. . ." Sau khi Phượng U Nhược suy nghĩ sâu xa lo lắng, cẩn thận mới trả lời.

Nhưng mà lời còn chưa nói hết, liền bị Vương Hạo Nhiên chặn lại.

"Ta biết rõ ý của người, là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng cảm ơn người có thể nói uyển chuyển như vậy, nhưng mà kỳ thực không cần thiết, người mà có lòng đã tràn đầy tổn thương sẽ không để ý loại tổn thương này."

Trong khi nói chuyện, hắn gạt ra nụ cười.

Nhưng sắc mặt mất mát, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Sau khi Phượng U Nhược thấy được chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói một trận, trong lúc nhất thời không cách nào hít thở bình thường.

Nàng há to miệng, muốn giải thích một chút, kỳ thực mình cũng ưa thích hắn, cũng không phải ra vẻ an ủi.

Nhưng lại sợ hãi sau khi biểu lộ cõi lòng như vậy sẽ gặp phải một loại lựa chọn khác.

Nàng thật chưa chuẩn bị tốt.

Cuối cùng Phương U Nhược vẫn không nói ra, trong lòng tính chờ lúc thi lên đại học rồi mới nói cho Vương Hạo Nhiên những thứ này.

Hơn nữa nàng đều đã nghĩ kĩ thi đại học nào.

Không sai, là đại học Thanh Linh.

Wương Hạo Nhiên học ở trường đại học kia.

Trong căn phòng lâm vào một trận trầm mặc.

Thậm chí trong một hai ngày sau đó, hai người đều không nói lời nào.

Trong bất tri bất giác, Vương Hạo Nhiên cũng phải xuất viện.

Phương U Nhược làm thủ tục xuất viện xong rồi rời khỏi bệnh viện với Vương Hạo Nhiên.

"Ta đã nghĩ kĩ sẽ đến chỗ nào." Trước khi chia tay, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

"Đến nơi nào?" Phương U Nhược vội vàng hỏi.

"Ra nước ngoài." Vương Hạo Nhiên đáp.

"Xuất ngoại đúng không? Cụ thể đến quốc gia nào đây?" Phương U Nhược truy vấn.

"Ta cũng không biết, đi đến đâu tính toán đến đấy, đi đến một chỗ nào đó thích hợp để sống thì sẽ ở đấy." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người không trở lại? !" Trong lòng Phương U Nhược hốt hoảng một trận.

"Có lẽ sẽ không." Vương Hạo Nhiên đột nhiên cười cười, hướng về Phương U Nhược nói:

"Nhưng mà cực kỳ cảm ơn người trong khoảng thời gian này đã ở bệnh viện chăm sóc cho ta, có lẽ khoảng thời gian này là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời ta, thật sự cảm ơn người. Liền để phần tốt đẹp này vĩnh viễn cất trong trái tim vậy. Chúc phúc người có thể tìm được một người làm bạn với người cả đời."

Hắn có thể cảm nhận được loại tâm tình kia trong lòng Phương U Nhược.

Nguyên nhân Phương U Nhược từ chối là bởi vì cảm thấy tương lai còn có thể ở cùng một chỗ.

Việc mà Vương Hạo Nhiên đang làm là muốn chém đứt phần hi vọng này trong lòng Phương U Nhược.

Bức Phương U Nhược làm ra lựa chọn ngay lập tức.

Nếu như thực sự phải đợi đến sang năm thì gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Hơn nữa, cho đến bây giờ Vương Hạo Nhiên chưa theo đuổi nữ chính nào vượt qua thời gian dài như vậy.

Sau khi Phương U Nhược nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên thì cả người đều choáng tại chỗ, thần sắc dần dần trắng bệch, muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói như thế nào.

Lúc đang rầu rĩ Vương Hạo Nhiên đã chặn được xe ở trên đường.

Wương Hạo Nhiên mở cửa xe, lúc muốn lên xe, quay đầu hướng về Phương U Nhược phát phát tay, "Bái bai."

Sau khi nói xong, gạt ra một nụ cười, một nụ cười vừa không muốn

vừa bất đắc dĩ.

Phương U Nhược thấy ở trong mắt, trong lòng có vô số kim châm.

Vương Hạo Nhiên tiến vào trong xe, đóng cửa xe.

Xe taxi chuyển động, sắp chuyển vào trong dòng xe cộ.

Phương U Nhược biết rõ, lần này quay đi thì kiếp này sợ không cách nào gặp được Vương Hạo Nhiên nữa.

Ký ức khoảng thời gian ở chung tại bệnh viện hiện lên trong đầu, tâm tình Phương U Nhược che giấu đáy lòng dần dần có chút không áp chế nổi.

Không bao lâu, tất cả tâm tình tụ tập đến một cao điểm, rốt cục bộc phát ra.

Cùng lúc đó, cuối cùng Phương U Nhược cũng làm ra quyết định.

Chỉ là sau khi Phương U Nhược đưa ra quyết định, xe taxi đã xuất phát, chạy ổn định ở lối đi bộ.

Nhưng may mà cũng vẫn chưa rời khỏi tầm nhìn của Phương U Nhược.

Phương U Nhược buông tay nắm rương hành lý ra, cũng buông xuống lòng thận trọng, liều lĩnh, đuổi theo chiếc xe đang chạy khá nhanh.

Nhưng tiếc là nàng vẫn là một nữ tử yếu đuối, sống an nhàn sung sướng, cho dù có chạy, cũng không thể nào nhanh hơn một chiếc xe hơi được.

Hơn nữa trong lúc nhất thời, lề đường cũng ngăn không được chiếc xe taxi.

Nàng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn chiếc xe taxi dần dần khuất xa ở trong tầm mắt.

Phượng U Nhược tiếp tục đuổi theo, dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân, nhưng trượt chân ngã nhào trên đất, đau đến nhú chát hàng chân mày, trong lúc nhất thời chỉ có thể bò trên mặt đường.

"Trở về, người đừng đi, ta cũng thích người, ta cũng thích người . . .
Trở về. . . đi."

Phượng U Nhược khàn giọng hướng về chiếc xe taxi hô to, cổ họng đều gọi đến khàn khàn, vậy mà tốc độ của chiếc xe taxi cũng chẳng mấy may chậm lại.

Không bao lâu, xe taxi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

【 Đỉnh, kí chủ khiến nữ chính Phượng U Nhược đau lòng, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

Nước mắt nhanh chóng tụ lại nơi hốc mắt, giống như là vỡ đê vậy, dâng trào chảy ra, trong nháy mắt đã làm ướt gương mặt của nàng.

Tầm mắt cũng dần trở nên mơ hồ.

"Trở về, không được đi. . ."

Phượng U Nhược cứ ngồi ở dưới đất như vậy, bản thân mặc sức gào khóc.

【 Đỉnh, kí chủ khiến nữ chính Phượng U Nhược đau lòng, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

E @@@

Chương 777: Thổ lộ tấm lòng rõ ràng

U 【Đinh, kí chủ khiến nữ chính Phương U Nhược đau lòng, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -200, kí chủ phản phái quang hoàn +200!】

【Đinh, kí chủ khiến nữ chính Phương U Nhược đau lòng, thu được 5000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -250, hào quang phản phái kí chủ +250!】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Phương U Nhược đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chủ Phương U Nhược đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -500, hào quang phản phái kí chủ +500!】

Người qua đường bên cạnh nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp đang khóc, nhộn nhịp ném ánh mắt nghi hoặc và đau lòng tới.

Nữ sinh xinh đẹp khóc đến thương tâm như vậy, ai nhìn cũng sẽ động lòng.

Có người tiến lên thuyết phục, an ủi Phương U Nhược.

Thế nhưng Phương U Nhược mắt đẫm tai ngơ, vẫn cứ khóc như trước, trong miệng một mực lẩm bà lẩm bầm "Không được đi, trở về" kiểu vậy.

"Tại sao người khóc?"

Mãi cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai Phương U Nhược.

Phương U Nhược ngẩn người, tiếng khóc dần dừng, xoa xoa nước mắt, tầm mắt bị nước mắt làm cho mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Trong tầm mắt, một con người quen thuộc với khuôn mặt anh tuấn.

Phương U Nhược không khống chế nổi tâm tình, hai tay ôm lấy cổ của hắn, sợ hắn rời khỏi.

Sau một hồi mới chậm chậm buông ra, nói khẽ:

"Không được đi, đồng ý với ta không đi nữa được không?"

"Nơi này không có gì để ta lưu luyến, ở lại đây cũng đâu có nghĩa gì." Vương Hạo Nhiên sợ Phương U Nhược đổi ý, bởi vì hắn hi vọng nàng có thể nói chuyện rõ ràng.

Trong khi nói chuyện, hắn đỡ Phương U Nhược đứng dậy từ dưới đất.

"Chẳng lẽ không thể vì ta mà ở lại đây sao?" Phương U Nhược trông đợi nói.

"Không phải người nói. . ." Vương Hạo Nhiên có chút khó mà thể tin được.

"Thật rất cũng rất thích người, chỉ là lo lắng quá nhiều cho nên mới nói dối lòng mình." Phương U Nhược biểu lộ rõ ràng cõi lòng nói.

Nghe nàng nói như thế, Vương Hạo Nhiên rốt cục đã yên tâm, cuồng hỉ dâng lên, sau đó ôm Phương U Nhược, mặt mũi ngã về phía trước một chút.

Phương U Nhược đột nhiên bị tập kích, căn bản không kịp phản ứng.

Xung quanh còn có người đứng xem, Phương U Nhược từ tâm thận trọng, nàng muốn đẩy hẳn ra.

Thế nhưng sau khi bên môi cảm nhận được nhiệt độ hơi nóng , trái tim lơ đãng bị hòa tan, trong nội tâm lan tràn ra nhu tình, vượt trên tất cả lý trí, lúc mới bắt đầu bị động phối hợp đến dần dần chủ động đáp lại.

Hận không thể nhét đối phương vào trong thân thể của mình để khỏi phân biệt lẫn nhau.

Một lúc lâu sau hai người mới buông đối phương ra.

Bên cạnh truyền đến một ít tiếng ồn ào, cùng một ít giọng nói chúc phúc.

Bởi vì đôi tuấn nam mỹ nữ này, nhìn lên thật sự là quá xứng đôi.

Mặt mũi Phương U Nhược nóng hổi, không dám nhìn tới ánh mắt xung quanh, chỉ là cúi đầu nói với Vương Hạo Nhiên rời khỏi nơi này.

Chỉ là Phương U Nhược vừa mới té ngã, đầu gối vô cùng đau đớn, cổ tay bị thương, bàn tay còn cào đến mức rách da.

Đi trên đường cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp ôm Phương U Nhược, hấn ôm mỹ nhân, dẫn nàng đi về một hướng.

Đầu Phương U Nhược tựa vào trong ngực hấn, không dám nhìn xung quanh.

Không bao lâu, khi cảm thấy Vương Hạo Nhiên dừng lại.

Nàng nhấc cái đầu đang vùi vào trong ngực hấn lên, nhìn xung quanh một chút, phát hiện mình đã ở trong bệnh viện.

Vương Hạo Nhiên bế Phương U Nhược đi tới khoa ngoại thương nhìn một chút, cầm một ít thuốc.

May mà Phương U Nhược chỉ chịu một ít tổn thương ngoài da, cũng không có trở ngại gì.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục dùng tư thái ôm mỹ nhân, bế Phương U Nhược rời khỏi bệnh viện, khi ra khỏi cửa bệnh viện.

Phương U Nhược cúi chào ở cửa bệnh viện.

"Ta không có việc gì, ta tự đi được."

Tuy trong ngực hấn thật ấm áp, Phương U Nhược cực kỳ tham luyến, nhưng da mặt tương đối mỏng, thực tế không muốn dẫn tới ánh mắt hiếu kỳ.

Vương Hạo Nhiên thức thời buông nàng xuống.

"Ta rõ ràng nhìn thấy người ngồi xe rời khỏi, tại sao lại quay trở về?" Sau khi Phương U Nhược đứng vững, bỗng nhiên có chút hiếu kỳ hỏi.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên không thể nào nói ta là giả bộ từ biệt, sau đó lừa người phải thổ lộ cõi lòng rõ ràng, nhưng ngoài miệng thì vẫn đáp:

"Ta vừa đi một hồi, đột nhiên lại cảm thấy không ổn, thế là bảo tài xế thả ta xuống. Ta muốn quay về len lén nhìn người, sau đó mới rời khỏi, không ngờ lại nhìn thấy người ngồi khóc dưới đất."

"May mà người trở về, nếu không, có thể ta sẽ ở đằng kia khóc đến chết mất." Phương U Nhược hướng hấn cau mũi một cái, dáng vẻ có chút u oán.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy nàng đã khóc lâu vậy mà con mắt phiếm hồng như cũ, nói: "Sao lúc đó người không nói rõ, hai chúng ta mém chút đã bỏ lỡ nhau."

"Ta vẫn còn đi học, lý do không muốn là bởi vì những chuyện này khiến ta phân tâm. Hơn nữa ta cũng sợ hãi, sau khi bỏ ra tình cảm, người lại bỗng nhiên không cần ta nữa." Phương U Nhược nheo mắt giải thích nói.

"Hóa ra là việc này, nếu vậy thì ta vẫn nên rời khỏi, ta cũng không muốn chậm trễ việc học của người. Chờ sang năm sau khi người thi lên đại học ta lại tới tìm người nha?" Vương Hạo Nhiên không chút sợ hãi nói.

"Không được!" Phương U Nhược nâng con mắt lên nhìn Vương Hạo Nhiên, âm lượng trong nháy mắt tăng cao.

Nàng đã biểu lộ tấm lòng rõ ràng, tự nhiên không có lý do để quay về.

Hơn nữa, sau khi nói ra tâm ý, cảm giác giống như bị trúng độc.

Thuốc giải độc lại chính là hấn.

Nếu như phải xa cách lâu như vậy, trong lúc đó nỗi khổ tương tư dâng lên, Phương U Nhược làm cách nào chịu được.

Nàng vốn đa tình, tình cảm từ trong lòng bộc phát ra cũng không cách nào khống chế.

B @@@

Chương 778: Rèn sắt khi còn nóng (1)

oVương Hạo Nhiên sớm đã đoán được Phương U Nhược sẽ phản ứng như vậy, sau khi nghe được lời của nàng, hắn nói:

"Không thì giờ ta ở lại Quỳnh Châu với ngươi nha?"

Lời này đương nhiên là để dỗ người, mà lý do hắn dám nói như vậy là bởi vì hắn biết Phương U Nhược không phải loại nữ sinh ích kỷ kia.

"Ta cũng rất muốn ở lại Quỳnh Châu với ngươi, nhưng ngươi còn phải đi học, ta không thể ích kỷ như vậy, ép ngươi ở Quỳnh Châu với ta." Phương U Nhược cực kỳ động tâm, nhưng vẫn lắc đầu một cái, sau khi dừng một chút thì lại nói tiếp:

"Ta có dự định sau khi thi đậu đại học Thanh Linh sẽ được học chung một trường với ngươi đây. Ngươi bây giờ hắn là đang ở trong chương trình học, xin nghỉ phép đúng không?"

"Ân, bởi vì một ít chuyện, ta đặc biệt xin phép nghỉ để đi giải sầu. Ngày đó có chút nhàm chán nên đi dạo đến trường học các người." Nói đến đây, bỗng nhiên thâm tình nhìn Phương U Nhược:

"Nhưng ta không nghĩ tới tùy tiện đi dạo lại được nhân sinh tặng cho một Thiên Sứ của vô tận hi vọng. Có lẽ là lão thiên thấy ta quá thảm, phái Thiên Sứ này tới cứu vãn ta đây."

【 Đỉnh, kí chủ lay động trái tim của của nữ chính Phương U Nhược, thu được 2000 điểm phản phái! 】

Nội tâm Phương U Nhược rung động, có chút không dám đón ánh mắt nóng bỏng của Vương Hạo Nhiên, nheo mắt, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ là một tiểu nữ sinh mà thôi, nào có có tốt như lời người nói."

"Không, người với ta thì chính là Thiên Sứ sinh mệnh của ta." Vương Hạo Nhiên nắm lấy tay nàng nói.

Trong lòng Phương U Nhược chỉ cảm thấy như là mình ngã trong hủ mật, ngọt ngào vô cùng, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới cái gì đó, nâng ánh mắt lên đối mặt với Vương Hạo Nhiên, nói:

"Người trưởng thành đẹp trai như vậy, khẳng định có rất nhiều nữ sinh thích người, trong đó hẳn cũng có Thiên Sứ đúng không?"

Wương Hạo Nhiên âm thầm kinh hãi, sợ hãi thán phục trực giác của Phương U Nhược sao lại chuẩn đến vậy.

Nói thật, "Thiên Sứ" bên cạnh hẳn có không ít.

Thế nhưng tố chất tâm lý của Vương Hạo Nhiên vô cùng tốt, tuy giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nói:

"Có lẽ có, nhưng người là Thiên Sứ đầu tiên đi vào trong lòng ta."

Nếu nói không có nữ sinh yêu thích, Phương U Nhược khẳng định là sẽ không tin.

Với gương mặt này của hắn, không biết có bao nhiêu thiếu nữ nguyện ý dâng hiến, thậm chí nguyện ý đứng xếp hàng để được dâng hiến.

Bởi vậy, sau khi Vương Hạo Nhiên suy tư liền nói ra một cái đúng trọng tâm.

Đồng thời, cũng châm cho Phương U Nhược một mũi vắc-xin.

Vì suy cho cùng, Phương U Nhược vẫn phải gặp mặt những "tỷ muội" kia.

Phương U Nhược nghe xong, cảm thấy vừa ý, thậm chí là hơi có chút đắc ý.

Bởi vì nàng vô thức cho rằng nàng đã vượt qua tất cả nữ sinh xung quanh mình.

Chuyện này không phải rất có giá trị kiêu ngạo sao?

Thậm chí, loại tâm tình đắc ý, mừng rỡ này khiến nàng tạm thời xem nhẹ việc hỏi bên người Vương Hạo Nhiên có những "Thiên Sứ" nào.

Sau khi bộc lộ tấm lòng với nhau, trong khoảng thời gian này, Vương Hạo Nhiên ở lại Quỳnh Châu.

Vương Hạo Nhiên nói cho Phương U Nhược, vì nàng mà hắn thuê một căn nhà ở gần trường học, vừa hay muốn gặp nàng lúc nào cũng được.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên thuê căn nhà kia, đích thực là bởi vì Phương U Nhược.

Chỉ là về khung thời gian, Vương Hạo Nhiên đang ba lớp mà thôi.

Vào buổi chiều Phương U Nhược rảnh rỗi đều sẽ chuồn khỏi trường học, đi gặp Vương Hạo Nhiên.

Mới đầu một hai ngày, Vương Hạo Nhiên và Phương U Nhược tản bộ cùng nhau ở gần trường học.

Dần dần dà dà thì lại đến những nơi thanh tĩnh không có người.

Vương Hạo Nhiên thuận thế cùng Phương U Nhược chạm nhau một chút.

Sau một lần trước đó, Phương U Nhược căn bản không thể nào kháng cự nổi, nàng xấu hổ, sợ sệt, rồi đáp lại.

Chuyện như vậy ngày càng nhiều, mà Vương Hạo Nhiên ngày càng "tệ hại hơn".

Cái gọi là quân tử động khẩu không động thủ, hiện tại Vương Hạo Nhiên đâu phải không quân tử, thế là hắn bắt đầu động thủ.

Sau khi Phương U Nhược động tình, cũng liền thuận theo hắn.

Mãi cho đến một ngày, Vương Hạo Nhiên mượn một lý do dắt Phương U Nhược vào trong căn nhà thuê.

Theo thói quen, Vương Hạo Nhiên lại cùng Phương U Nhược tiến hành một lần chạm nhau nhỏ.

Nhưng rất nhanh Phương U Nhược có dự cảm kỳ diệu, nàng biết nếu tiếp tục nữa, rất có thể sẽ mất đi một thứ gì đó.

Thế là lập tức ngăn cản.

Lý do rất đơn giản, nàng chưa chuẩn bị tốt, nàng còn cần một chút

thời gian.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không ép buộc nàng.

Trước đây khi tu luyện với Ninh Ngạo Tuyết, Vương Hạo Nhiên thu hoạch không ít, tu vi tăng nhiều.

Mà trong khoảng thời gian ở lại Quỳnh Châu này, hắn không có đối tượng tu tiên thích hợp, nên tu vi giờ đã chậm trễ không ít.

Tình cảm bây giờ với Phương U Nhược ngày càng sâu đậm, tự nhiên muốn thúc đẩy việc này.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên không phải đơn thuần muốn hưởng lạc, mà là muốn tập trung tu luyện.

Chỉ là cần Phương U Nhược phối hợp.

Bởi vì có một bộ phận trong công pháp cần có Phương U Nhược học tập.

Thế là Vương Hạo Nhiên nói dối trong lúc vô tình nhận được một bộ công pháp thần kỳ, hình như có thể tu tiên.

Tất nhiên là Phương U Nhược không tin, cảm thấy cái này cực kỳ phiếm quần.

Nhưng Vương Hạo Nhiên vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng vẫn khiến Phương U Nhược đồng ý.

...

【Đinh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Phương U Nhược, thu được 18000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Phương U Nhược -900, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -900, hào

quang phản phái của kí chủ +1800! 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch điểm và hào quang phản phái nhiều đến mênh mông.

Từ trước đến nay Phương U Nhược là nữ chính cung cấp nhiều ban thưởng nhất.

Thật không hổ là nữ chính duy nhất bên trong nội dung chính tuyến của Tiên Tôn trùng sinh.

Tất nhiên, trừ cái đó ra, tu vi Vương Hạo Nhiên cũng nhận được tiến bộ rất lớn, từ tu vi luyện khí kỳ tầng năm trực tiếp tấn thăng đến luyện khí kỳ tầng sáu.

Tuy nhìn thì chỉ có một tầng, nhưng với các Tu Tiên giả khác muốn tu luyện vượt qua tầng này, ít nhất phải tốn mấy năm.

H @@@

Chương 779: Rèn sắt khi còn nóng (2)

gNhưng mà cái này thì cần phải có môi trường linh khí dư dả cơ.

Tất nhiên, người với người không giống nhau.

Trong tu tiên tồn tại một ít người có thiên phú dị bẩm.

Diệp Phàm là một trong những người này.

Nhưng dù Diệp Phàm là Độ Kiếp kỳ trùng tu, với linh khí mỏng manh của Địa Cầu, dưới tình huống bình thường, tốc độ tu luyện sẽ không quá nhanh.

Muốn thăng một tầng luyện khí kỳ, phỏng chừng cũng phải tốn mấy tháng.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên không dám buông lỏng cảnh giác.

Nhân vật chính sẽ có kỳ ngộ, tuy nhìn linh khí Địa Cầu mỏng manh, nhưng trong đó nhất định tồn tại các loại động thiên phúc địa.

Ở bên trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm, về sau nhất định phải rời khỏi Địa Cầu.

Mà muốn rời khỏi Địa Cầu, yêu cầu nhục thân phải đạt tới tình trạng bay vào vũ trụ.

Mà luyện khí kỳ còn xa xa không làm được đến mức này.

Nói cách khác, Diệp Phàm phải đạt tới loại tu vi này mà trên Địa Cầu nhất định tồn tại cách để tu vi hắn đạt tới trạng thái ấy.

Vương Hạo Nhiên vội vã tăng thực lực là muốn ở trên áp chế tu vi Diệp Phàm, sau đó đến cướp đoạt những tài nguyên tu luyện này.

Muốn tu vi tăng lên một mức độ, bộc phát thiêu đốt linh hồn tiêu diệt thần thức Tiên Tôn của Diệp Phàm, chỉ như vậy mới có thể thực sự tiêu diệt Diệp Phàm, trừ bỏ hậu họa vĩnh viễn.

Tất nhiên, trước mắt cách một bước này còn rất sớm.

Thu hồi ý niệm, sự chú ý của Vương Hạo Nhiên đặt ở trên người Phương U Nhược.

Bên khóe mắt Phương U Nhược còn một ít vệt nước mắt chưa khô, nó chứng tỏ cho việc nàng vừa mới trải qua một trận cuồng phong bạo vũ.

Thế nhưng khóe môi lại hơi vẽ lên một đường cong hạnh phúc.

Vương Hạo Nhiên nhìn dáng vẻ của nàng, biết nàng còn đắm chìm ở trong dư vị, vẫn chưa chịu cảm thụ chuyện khác.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên giật mình nói:

"Quá thần kỳ, công pháp tu tiên này giống y như thật, ta cảm giác chỗ đan điền có thêm một luồng khí thần kỳ."

Sau lời nhắc nhở của Vương Hạo Nhiên, Phương U Nhược từ trong dư vị lấy lại tinh thần.

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật!" Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên hào hứng, vì muốn Phương U Nhược tin tưởng, thế là vận chuyển linh khí, búng tay một cái.

Đầu ngón tay bốc lên một ngọn lửa nhỏ, lập tức lóe lên một cái rồi biến mất.

Hắn chỉ là muốn khiến Phương U Nhược tin tưởng mà thôi, bởi vậy có hơi thể hiện chút, cũng không để lộ quá nhiều bản lĩnh, tránh hù Phương U Nhược.

Hơn nữa, nếu bộc lộ quá nhiều mà nói, không chừng sẽ khiến Phương U Nhược hoài nghi.

Lửa nhỏ lóe lên một cái rồi biến mất, vừa đủ.

Phượng U Nhược nhìn thấy một màn thần kỳ, vô cùng choáng váng.

Nàng vốn còn tưởng rằng Vương Hạo Nhiên nói hươu nói vượn, mà mục đích thật là muốn lừa lấy cái kia của nàng.

Không nghĩ tới lại là thật.

Phượng U Nhược cũng không cho rằng đây là ảo thuật, bởi vì lửa nhỏ bốc lên tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng nàng cảm nhận được một luồng nhiệt nóng từ hỏa diễm.

"Người mau mau cảm thụ một chút, có biến hóa gì hay không."
Vương Hạo Nhiên thúc giục một tiếng.

Phượng U Nhược theo lời, cẩn thận cảm thụ một chút, rất nhanh đã lộ ra sự kinh ngạc, thần sắc không thể nào tin, "Ta cũng cảm thấy chỗ đan điền ở trong bụng có một luồng khí thần kỳ."

"Vậy người thử đi, dùng ý niệm dẫn luồng khí ấy rải đến toàn thân."
Vương Hạo Nhiên chỉ điểm một chút.

Phượng U Nhược gật đầu, lập tức làm theo, rất nhanh đã cảm thụ ra, "Ấm áp, thật thoải mái nha."

"Vậy không sai." Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức nắm lấy mạch đập của nàng, hơi hơi dò xét một chút, lông mày lập tức co giật.

Trước đây Phượng U Nhược chỉ là một người thường, sau khi trải qua tu luyện sơ bộ, thể nội đã sinh ra không ít linh khí, thậm chí có dấu hiệu mơ hồ đột phá tới luyện khí kỳ một tầng.

Vương Hạo Nhiên choáng váng.

Ninh Ngạo Tuyết cũng tu luyện qua, hơn nữa còn phải tu luyện gần mười lần, nhưng tăng lên lại xa xa không nhanh bằng Phượng U Nhược.

Ninh Ngạo Tuyết là một thiên tài tu võ, vậy mà ngộ tính của Phương U Nhược so với nàng còn cao hơn?

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút, rồi lại lập tức giật mình.

Phương U Nhược là nữ chính duy nhất bên trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm, tương lai sẽ bước lên hành trình tu tiên, đồng thời nhìn thành tựu kiếp trước của Phương U Nhược cũng không thấp.

Nàng được xưng hào là U Nhược tiên tử cũng không hoàn toàn đại biểu cho sự xinh đẹp của Phương U Nhược.

Nói cho cùng, tu vi tu tiên giả đạt đến trình độ nhất định có thể thay đổi hình dáng, tướng mạo.

Bởi vậy bên trong tu tiên giả tuần nam mỹ nữ có thể nói là nhiều mệnh mông.

Dáng vẻ của Phương U Nhược dù cho ở trong rất nhiều nữ tu tiên giả, dưới tình huống chưa từng thay đổi hình dáng tướng mạo, vẫn làm vô số người hồ then, nhưng chỉ vậy thôi còn chưa đủ.

Cái chức vị "Tiên Tử" này, còn có một phần quan trọng hơn là ám chỉ thực lực.

Kiếp trước thực lực Phương U Nhược không yếu chút nào, nếu như không chết mà nói, tuyệt đối có thể từ "U Nhược tiên tử" trở thành "U Nhược Tiên Tôn".

Như vậy có thể thấy, thiên phú và ngộ tính tu tiên của Phương U Nhược tuyệt đối sẽ không thấp, chỉ là yếu hơn Diệp Phàm một chút mà thôi.

Nhưng dù vậy cũng đủ kinh người.

Sau khi đánh giá ra điểm này, Vương Hạo Nhiên vội vàng nói:

"Vậy người thử xem một chút, có thể hội tụ linh khí lại một chỗ hay không?"

Đối với người thường mà nói, vừa mới có linh khí, thật sự rất khó khống chế, thật giống như hài nhi mới học bước đi, điều này có chút ép buộc.

Nhưng thiên phú Phương U Nhược phi phàm, Vương Hạo Nhiên tự nhiên không thể dùng tiêu chuẩn người thường để áp đặt vào nàng.

"Ừm, để ta thử một chút." Phương U Nhược gật đầu một cái, nhưng có chút mờ mịt, "Phải hội tụ linh khí đến chỗ nào đây?"

"Linh khí này thực ra có thể dùng để chữa trị, người cảm thấy nơi nào khó chịu thì hội tụ linh khí đến chỗ đó, rồi dùng linh khí ôn dưỡng chữa trị, cái này hữu hiệu hơn nhiều so với linh đan diệu dược." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một chút.

Q @@@

Chương 780: Thiên phú tu tiên

xNghe vậy, Phương U Nhược suy tư một chút.

Lúc trước vì đuổi theo Vương Hạo Nhiên, nàng ngã xanh cả đầu gối,

còn để bàn tay cào tróc một ít da, thế nhưng mấy ngày nay sau khi dùng qua thuốc đã nhanh biến mất, chỉ còn có một chút ít khó chịu mà thôi.

Phượng U Nhược muốn dùng linh khí để chữa trị qua những cái này, nhưng rất nhanh lại cảm thấy có một nơi khác còn cần linh khí chữa trị hơn.

Vừa dâng lên ý nghĩ này, trên mặt Phượng U Nhược hiện lên một ít đỏ hồng, lập tức yên lặng vận chuyển linh khí.

Rất nhanh lại cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Vương Hạo Nhiên đang nắm cổ tay của Phượng U Nhược, hắn có khả năng phát giác được quỹ tích vận hành chân khí của nàng.

Vốn dĩ hắn muốn xem thử Phượng U Nhược có thể tùy tiện vận chuyển hội tụ linh khí để chữa trị hay không.

Nhưng lơ đãng phát hiện chỗ Phượng U Nhược chữa trị là chỗ nào.

Khó trách nàng vừa nãy chẳng hiểu vì sao lại đỏ mặt lên.

Thì ra là thế.

Vương Hạo Nhiên rất muốn trêu chọc một chút, nhưng nhớ tới giờ phút này Phượng U Nhược đang tập trung tinh thần vận chuyển linh khí, bởi vậy cũng không dám làm phiền.

Một lát sau, cảm thấy linh khí của Phượng U Nhược lần nữa chảy ngược về trong đan điền.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng dùng thấu thị xem xét, lập tức phát hiện, chỗ sưng đỏ đã biến mất.

Thật không hổ là thiên tài tu tiên giả.

Một câu đã hiểu.

Vương Hạo Nhiên sợ hãi thán phục một chút.

Phương U Nhược cảm thụ càng sâu, chỉ cảm thấy thế giới quan đều đã bị lật đổ, nàng hiếu kỳ hỏi Vương Hạo Nhiên:

"Từ đâu người có được công pháp tu tiên này?"

"Lúc trước ta đi du lịch, không chú ý rơi xuống vách núi, nhưng đại nạn không chết, trời xui đất khiến tiến vào trong một cái sơn động nên mới trong lúc vô tình lấy được." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng để nói hươu nói vượn.

Phương U Nhược khẽ giật mình, cũng không có hoài nghi, chỉ là cảm thấy kỳ ngộ của Vương Hạo Nhiên cực kỳ kỳ kỳ, sau một hồi chờ đợi, không khỏi hỏi:

"Tu tiên có thể trường sinh bất lão hay không?"

"Ta đọc trong truyện tu tiên, có nói tu tiên có thể trường sinh bất lão, thậm chí khi tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, thân thể có thể vượt qua hư không, ngao du vũ trụ." Vương Hạo Nhiên nói.

Phương U Nhược nghe thấy thì say mê vô cùng, nhưng cảm thấy quá xa vời, "Muốn đạt tới cảnh giới này thì khẳng định vô cùng khó khăn đúng không?"

"Chỉ cần cố gắng tu luyện sẽ không quá khó, một ngày nào đó có thể đạt tới, đến lúc đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung với nhau." Vương Hạo Nhiên vẽ lên một cái bánh nướng cho Phương U Nhược, tất nhiên cái bánh nướng này không phải là giả, hơn nữa nó thật sự có thể ăn vào.

Phương U Nhược đối với lực lượng thì kỳ thực không phải quá

hứng thú, nhưng đối với lời Vương Hạo Nhiên nói "vĩnh viễn ở chung với nhau" nàng lại vô cùng khát khao.

Phàm nhân đều phải trải qua sinh lão bệnh tử, hai người yêu nhau, cuối cùng gặp phải sinh ly tử biệt.

Nhưng với tu tiên giả mà nói liền có thể đánh vỡ những hạn chế này.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra thần sắc Phương U Nhược đang khát khao, bỗng nhiên trịnh trọng nói với nàng: "Chúng ta tiếp tục tu tiên có được hay không?"

Phương U Nhược muốn nói buổi chiều còn có khóa học, nghiệp học quan trọng không thể chậm trễ, nhưng lời vừa đến khóe miệng, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút buồn cười.

Trước đây nàng muốn thi vào một đại học tốt, đây là ước mơ của nàng, nhưng sau khi thế giới quan bị lật đổ, ước mơ cũng thay đổi.

Đã có thể tu tiên, đi học còn quan trọng hơn sao?

Thứ kia thực sự chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Thành tích của nàng muốn vào đại học hàng đầu thì có chút áp lực, nhưng với đại học Thanh Linh thì lại cực bình thường, không có chút áp lực.

Đã như vậy, sao không dùng khoảng thời gian ít ỏi này đi làm chuyện có ý nghĩa hơn đây?

Sau khi nghĩ thông suốt, Phương U Nhược đỏ mặt gật đầu một cái với Vương Hạo Nhiên, ôn nhu nhẹ giọng nói:

"Được."

Vài ngày tiếp theo, phần lớn thời gian Vương Hạo Nhiên đều dành

để tu luyện với Phương U Nhược.

Vương Hạo Nhiên mới đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng sáu không lâu, mơ hồ có dấu hiệu đạt tới Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy.

Tốc độ này cũng không chậm.

Mà Phương U Nhược tăng lên cũng hết sức rõ ràng, từ một người thường trực tiếp vững vàng tiến vào Luyện Khí kỳ một tầng.

Chớ xem thường Luyện Khí kỳ một tầng, cảnh giới tu vi này đã có thể đèo Họa Kinh Đại Tông Sư xuống đất đánh một trận.

Lấy thực lực bây giờ của Phương U Nhược cơ hồ có thể sánh vai với Ninh Ngạo Tuyết.

Vương Hạo Nhiên còn nói cho Phương U Nhược biết một ít pháp thuật cấp độ nhập môn, để nàng đi luyện tập.

Phương U Nhược có thiên phú mạnh, để Vương Hạo Nhiên đều có chút trở mắt ngoác mồm.

Những bộ pháp thuật đơn giản cấp độ nhập môn, Phương U Nhược cơ hồ có thể học được trong chốc lát.

Ở điểm này, Vương Hạo Nhiên đều mặc cảm.

Nhưng mà đây cũng không có cách nào khác, hắn vốn là một phú nhị đại phản phái, bản thân không có thiên phú với ngộ tính tu tiên.

Cũng may mắn Ma Đế Nội Kinh không cần thiên phú tu tiên gì, nếu không, hắn muốn bước lên hành trình tu tiên sẽ rất gian nan.

Ngưng mà Phương U Nhược có ngộ tính cao, đây đối với Vương Hạo Nhiên là một chuyện tốt.

Kỳ thực ở phương diện tu tiên, có sư phụ dạy và tự mình tìm tòi là hai việc hoàn toàn khác nhau, tình huống trước không thể nghi ngờ tuyệt đối sẽ tiến bộ nhanh một ít.

Phương U Nhược thuộc về loại kia, cơ hồ có thể không dạy tự biết thiên tài tu tiên.

Sau khi nàng học được, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể hướng nàng thỉnh giáo tâm đắc lĩnh ngộ.

Ngay trong vài ngày, Vương Hạo Nhiên lại học thêm mấy bộ pháp thuật cấp độ nhập môn.

Đồng thời, Vương Hạo Nhiên lại đang suy nghĩ một chuyện khác.

Hắn tu luyện Ma Đế Nội Kinh bởi vì đây là công pháp thích hợp với hắn nhất trong ký ức của Diệp Phàm, không có công pháp thứ hai.

Nhưng đối với Phương U Nhược lại không phải, bởi vì nàng có công pháp càng thích hợp hơn.

F @@@

Chương 781: Kế Hoạch Mới

Ma Đế Nội Kinh trong bộ phận tu luyện của Phương U Nhược cũng không cần chủ tu, có thể dùng làm công pháp phụ trợ.

Phượng U Nhược có thể lựa chọn tu luyện công pháp càng phù hợp hơn với nàng.

Mà công pháp phù hợp nhất này ở ngay trong ký ức của Diệp Phàm.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút là ở kiếp trước của Diệp Phàm sau khi Phượng U Nhược chết, hắn vợ vét ký ức của Phượng U Nhược thì vô tình đạt được một bộ công pháp.

Là bộ công pháp khiến Phượng U Nhược tu thành "U Nhược tiên tử" .

Nếu như không phải bất ngờ bỏ mình thì "U Nhược tiên tử" tuyệt đối có thể trở thành "U Nhược Tiên Tôn".

Công pháp có thể đạt tới Độ Kiếp kỳ, nghĩ đến mà biết có thể có bao nhiêu lợi hại.

Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức của Diệp Phàm, tất nhiên là biết bộ công pháp kia.

Tên bộ công pháp kia là "Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết", so sánh với Thanh Đế Trường Sinh Quyết thì bắt đầu tu luyện công pháp này cũng không cần nhiều điều kiện hà khắc như thế, lúc bước vào Luyện Khí kỳ một tầng là có thể tu luyện.

Vương Hạo Nhiên có ý nghĩ muốn dạy "Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết" cho Phượng U Nhược, nhưng lại không khỏi có một chút lo âu, đó chính là sợ Phượng U Nhược có ngộ tính quá mạnh, tu vi sẽ vượt qua mình.

Một khi Phượng U Nhược mạnh lên, vậy thì nàng sẽ có năng lực "Bạo lực gia đình".

Tuy Phượng U Nhược không nhất định sẽ không tiếc đánh hắn, nhưng loại tình huống nữ cường nam yếu này cũng không phải là

loại tình huống mà Vương Hạo Nhiên muốn thấy.

Nhưng Vương Hạo Nhiên vạn phần chờ mong một loại tình huống đó chính là tu vi của Phương U Nhược nhanh chóng tăng lên, đạt tới tình trạng siêu việt Diệp Phàm.

Sau khi Diệp Phàm sống lại, tuy linh hồn thần thức của Tiên Tôn yếu ớt rất nhiều, nhưng vẫn là rất mạnh.

Nếu dưới tình huống Diệp Phàm liều chết, liều lĩnh thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn thì có thể khiến cho tu vi tăng vọt trong thời gian ngắn ngủi, cộng thêm thả ra linh hồn chi hỏa đốt cháy linh hồn Tiên Tôn, theo trên lý luận mà nói, chỉ cần là tu vi Tiên Tôn trở xuống đều sẽ có nguy hiểm nhất định.

Tất nhiên, nếu Diệp Phàm thiêu đốt linh hồn thì mình cũng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng Vương Hạo Nhiên cũng không muốn cùng cùng chết với Diệp Phàm, cũng không muốn trọng thương lưu lại di chứng vĩnh viễn không khỏi được.

Nhìn từ điểm này, Vương Hạo Nhiên muốn ổn thỏa vạn phần xóa bỏ triệt để Diệp Phàm dưới tình huống án toàn thì cần có tu vi Độ Kiếp kỳ.

Nhưng hành trình tu tiên dài đằng đẵng, muốn từ Luyện Khí kỳ đạt tới Độ Kiếp kỳ phải cần thời gian rất lâu.

Diệp Phàm dùng thời gian một ngàn năm mới từ phàm nhân trở thành Tiên Tôn, suýt chút nữa không thềm để ý quy tắc.

Cực Thiên Ma Đế tu luyện Ma Đế Nội Kinh, từ phàm nhân trở thành Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ cũng dùng thời gian tám trăm năm.

Vương Hạo Nhiên cũng không muốn phải chờ thời gian lâu như vậy.

Nếu như lúc diệt Diệp Phàm không để cho hắn thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn để liều mạng, vậy thì có hi vọng giết Diệp Phàm từ sớm..

Nhưng nếu như người giết Diệp Phàm người là Vương Hạo Nhiên, Diệp Phàm nhất định sẽ chọn liều mạng cùng chết.

Sau khi đạt được ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên có thể hoàn toàn khẳng định, nhân vật Diệp Phàm hung ác này nhất định sẽ làm như vậy.

Nhưng nếu Diệp Phàm không thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn vậy thì hết thấy biến thành đơn giản.

Nhưng mà điều này có thể sao?

Tất nhiên có khả năng có thể.

Nếu người diệt Diệp Phàm là Phương U Nhược, Diệp Phàm sẽ không tiếc liều mạng sao?

Wương Hạo Nhiên chắc chắn Diệp Phàm tuyệt đối không đành lòng liều mạng với Phương U Nhược.

Sau khi sống lại chấp niệm lớn nhất của Diệp Phàm là Phương U Nhược.

Hỏi thử, làm sao Diệp Phàm sẽ giết Phương U Nhược được?

Cho dù là Phương U Nhược muốn giết hắn.

Cuối cùng Diệp Phàm cũng không phải là loại "Giết muội chúng đạo" lưu, Phương U Nhược là nữ chính duy nhất trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm.

Ở trong lòng Diệp Phàm, độ quan trọng của Phương U Nhược thậm

chí vượt qua chính hắn.

Mà muốn áp dụng kế hoạch phải có điều kiện tiên quyết là tu vi của Phương U Nhược phải đủ cao.

Nếu như Phương U Nhược chỉ tu luyện Ma Đế Nội Kinh, tiến triển của tu vi tuyệt đối sẽ không nhanh bằng Diệp Phàm.

Cuối cùng bây giờ điểm xuất phát của Diệp Phàm đã là Luyện Khí kỳ tầng năm.

Nhưng nếu như Phương U Nhược lấy Ma Đế Nội Kinh làm phụ, chủ tu "Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết" thì tuyệt đối có hi vọng vượt qua Diệp Phàm.

Còn nữa, tu vi bây giờ của Vương Hạo Nhiên cao hơn Diệp Phàm.

Dưới tình huống không lộ ra sát cơ, Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không có loại ý nghĩ thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn.

Nói cách khác, tuy Vương Hạo Nhiên không thể không cố kỵ mà giết Diệp Phàm, nhưng lại có thể áp chế hắn.

Trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm nhất định có kỳ ngộ tu tiên.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên cướp lấy kỳ ngộ của Diệp Phàm, chẳng những có thể khiến tu vi Diệp Phàm tiến bộ chậm chạp, còn có thể đưa phần tài nguyên tu luyện cho Phương U Nhược.

Mà trước mắt vì không có tài nguyên tu luyện nên tạm thời Diệp Phàm không thể tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, chỉ tu luyện Dẫn Khí Thuật tương đối cao minh.

Tốc độ tu luyện của Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết nhanh hơn rất nhiều so với Dẫn Khí Thuật.

Cứ kéo dài tình huống như thế, tu vi của Phương U Nhược vượt qua Diệp Phàm chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hơn nữa thời gian này còn không qu dài.

Sau khi Vương Hạo Nhiên vượt vượt mạch suy nghĩ, bộc phát cảm thấy kế hoạch này có thể thực hiện.

Sầu lo duy nhất là sợ hãi Phương U Nhược "Bạo lực gia đình" .

Nhưng mà sau khi nghĩ lại, bỗng nhiên lại cảm thấy khả năng tu vi của Phương U Nhược vượt qua mình cực nhỏ.

Linh khí Địa Cầu mỏng manh vô cùng, tốc độ tu luyện bị hạn chế cực lớn.

Mà hần tu luyện Ma Đế Nội Kinh, lại không nhận ảnh hưởng môi trường linh khí, thứ có thể ảnh hưởng tốc độ tu luyện của hần chỉ là muội tử nhiều hay ít.

Vễn vẹn chỉ nhìn từ tốc độ tu luyện, Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết tuyệt đối không sánh được với Ma Đế Nội Kinh.

A @@@

Chương 782: Tình Thế Thanh Linh Hỗn Loạn (1)

☞ Tuy Phương U Nhược lấy Ma Đế Nội Kinh làm phụ giúp, ngoại trừ tu vi tăng lên từ Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết, còn có tu vi tăng lên từ tu luyện Ma Đế Nội Kinh.

Nhưng Ma Đế Nội Kinh tăng lên tu vi cho Phương U Nhược có hạn chế.

Chỉ cần tu vi của Phương U Nhược cao hơn Diệp Phàm, lúc đó sẽ không tu luyện Ma Đế Nội Kinh với nàng nữa.

Như vậy Phương U Nhược sẽ mạnh hơn Diệp Phàm nhưng lại yếu hơn mình.

Chẳng phải sẽ giải quyết dễ dàng được tất cả vấn đề?

Vương Hạo Nhiên rút cuộc để ý rõ ràng suy nghĩ, tâm tình thật tốt, nói Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết cho Phương U Nhược.

Phương U Nhược tỉ mỉ nghe, chỉ nghe một lần đã nhớ kĩ không sót một chữ.

Tình huống này để chính bản thân Phương U Nhược cũng có chút mộng.

Mặc dù trí nhớ của nàng tốt, nhưng còn chưa từng đến tình trạng xem qua là nhớ hết.

"Tại sao ta cảm giác trí nhớ của ta tăng mấy đẳng cấp so với trước đây." Phương U Nhược ngạc nhiên không thôi nói.

"Trở thành Luyện Khí kỳ là có thể xem như Tu Tiên giả nhập môn, thân thể cũng sẽ xuất hiện một ít biến hóa, ví dụ như bách bệnh bất xâm, xem qua là không quên. . ." Vương Hạo Nhiên hơi chút giới thiệu.

Hắn đã có những thứ này từ trước, tất nhiên là biết rõ.

"Quá mà khó tin nổi, vậy ta đọc sách chỉ cần nhìn một lần là nhớ kĩ toàn bộ, sau này cũng không cần thức đêm học thuộc lòng, như thế thời gian tiêu tốn trong việc học cũng sẽ giảm thiểu rất nhiều, dư thừa chút ít thời gian này, ta có thể. . ." Phương U Nhược cười nói xong, nhưng nói đến phần sau, có chút xấu hổ không dám nói nữa.

"Có thể cái gì?" Vương Hạo Nhiên cười truy vấn.

"Có thể nhớ người." Trong khoảng thời gian ở chung này, e lệ trong lòng Phương U Nhược ít đi rất nhiều, tuy vẫn là đở mặt, nhưng thản nhiên hơn rất nhiều so với trước đây.

Nếu lúc trước Vương Hạo Nhiên nghe nói như thế, tất nhiên không nhẫn lại được, khẳng định sẽ lại trải qua một trận cuồng phong bạo vũ với Phương U Nhược.

Nhưng giờ phút này Vương Hạo Nhiên chỉ khẽ động trong lòng, cũng không có động tác gì, trong giọng nói đầy vẻ không muốn:

"Ngày mai ta phải trở về Thanh Linh."

Phương U Nhược trải qua nhiều, sau khi nói ra lời kia, thậm chí theo thói quen đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nghe được lời của Vương Hạo Nhiên vẫn không khỏi khẽ giật mình, mừng rỡ trên mặt với chờ đợi hạ thấp mấy phần, cau mày nói:

"Phải đi nhanh như vậy sao?"

"Sáng nay ta nhận được điện thoại của phụ mẫu ta, bọn họ nói chỉ cần ta trở về thì sẽ không ly hôn, sau này sẽ sống qua ngày thật tốt." Vương Hạo Nhiên biên tạo một ra một lý do.

Hắn ở Quỳnh Châu gần hai mươi ngày, vốn không nên rời khỏi lâu như vậy.

Cuối cùng bên Thanh Linh có một đồng nữ chính, không chú ý một chút thì không chừng sẽ bị nhân vật chính để mắt tới.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên tránh không được có chút lo lắng.

Bây giờ hắn đã xác định quan hệ với Phương U Nhược, đồng thời không gì phá nổi.

Trước đây lúc giả vờ vĩnh biệt với Phương U Nhược, tình cảm tích súc của Phương U Nhược bạo phát, độ thiện cảm đối với hắn tăng lên tới tình trạng 70 (Tình thâm không đổi).

Sau đó Vương Hạo Nhiên lại sử dụng hào quang mị lực một lần, lần nữa tăng lên 10, đồng thời trong đoạn này ở cùng một chỗ tu luyện, tình cảm cũng càng ngày càng tăng, độ thiện cảm lại tăng lên 10.

Hiện tại độ thiện cảm của Phương U Nhược đã đến trình độ 90 (Đến chết cũng không đổi).

Cho dù Diệp Phàm muốn đến đào chân tường, cũng tuyệt đối không đào được.

"Ba ba mẹ mẹ của người sắp làm lành rồi phải không? Vậy thì tốt quá."

Phương U Nhược cũng cực kỳ vui vẻ thay Vương Hạo Nhiên, cuối cùng đây chính là công công với bà bà tương lai của nàng, nhưng sau khi vui vẻ ngắn ngủi, Phương U Nhược lại lộ ra vẻ u sầu sắp chia xa.

"Nếu ta có thời gian sẽ tới Quỳnh Châu thăm người. Cho dù không có ở bên cạnh người, nhưng mỗi ngày ta đều sẽ nhớ người, chỉ ít một trăm lần, không, một vạn lần." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ân, ta cũng sẽ nhớ tới người đấy, nhớ người hai vạn lần." Tuy không nở, nhưng Phương U Nhược vẫn nhu thuận gật đầu một cái,

lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Bây giờ nàng còn đang đi học, không tiện rời khỏi Quỳnh Châu, hơn nữa cho dù muốn rời khỏi, bên phụ mẫu khẳng định sẽ làm công tác tư tưởng.

Phương U Nhược không có cách nào nói với phụ mẫu là bây giờ việc học căn bản không quan trọng đối với nàng.

Cuối cùng việc tu tiên quá không thể tưởng tượng nổi, không giải thích được.

Hơn nữa Vương Hạo Nhiên cũng dằn dò, không được đem chuyện này tùy tiện lộ ra.

Sau khi thương lượng, hai người rơi vào một đoạn trầm mặc ngắn ngủi.

Sắp chia xa, lúc này lại nói nhiều thêm lời từ biệt thì đều không thực tế lắm, có hành động nổi lên càng tốt hơn.

Vương Hạo Nhiên với Phương U Nhược nhìn nhau, đều nhìn thấy nhiệt nóng lửa tình từ trong ánh mắt đối phương.

Không cần nhiều lời, hai người thuận theo mà làm, đem yêu thương từ hai bên chuyển hết sang hành động để biểu đạt.

Lần này cũng không phải vì tu luyện, mà là đơn thuần ở chung một chút trước khi chân chính chia tay.

Phương U Nhược cũng đem thận trọng trong lòng vứt bỏ đến không sai biệt lắm, tận hết khả năng nghênh đón tất cả yêu cầu của Vương Hạo Nhiên.

Mặc kệ là quá phận bao nhiêu.

Càng thậm chí hơn là không dùng cả đảm bảo bình an.

Cử động lần này tự nhiên là Vương Hạo Nhiên cố tình làm.

Bởi vì hắn rất muốn nhìn một chút, có thể có thưởng ở bên trong hay không.

Diệp Phàm có chấp niệm cực sâu với Phương U Nhược, nếu lúc Diệp Phàm vang danh thiên hạ đến gặp Phương U Nhược, chợt phát hiện cái "Kinh hỉ" này ? Sẽ có phản ứng ra sao đây?

Chí ít, khẳng định đạo tâm của Diệp Phàm sẽ bị tổn thương, nói không chừng sẽ còn sụp đổ đạo tâm.

x @@@

Chương 783: Tình Thế Thanh Linh Hỗn Loạn (2)

MCon đường tu tiên coi trọng ý nghĩ thông suốt, đạo tâm kiên cố, nếu đạo tâm bị tổn thương thì tu vi Diệp Phàm khó có thể tiến thêm.

Vương Hạo Nhiên rất chờ mong ngày đó đến.

Tất nhiên tiền đề của tất cả những thứ này đều ở dưới tình huống có thể trúng thưởng, nếu không trúng thì sẽ không tốt.

Nhưng cho dù là không trúng thưởng cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Vương Hạo Nhiên chỉ muốn thử một lần mà thôi.

Thử thời vận.

Ngày kế tiếp.

Vương Hạo Nhiên rời khỏi Quỳnh Châu, đi lên máy bay đến Thanh Linh, Phương U Nhược không đến đưa tiễn, bởi vì sợ nếu đến sẽ luyến tiếc hấn đi.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên bước lên đường trở về Thanh Linh, một ít người và sự việc bên Thanh Linh cũng xảy ra biến hóa không nhỏ.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên rời khỏi Thanh Linh tận hai mươi ngày.

Thời gian hai mươi ngày đầy đủ xảy ra rất nhiều chuyện.

Cũng ví dụ như bệnh của Tần Phàm đã khỏi hoàn toàn, cũng đã xuất viện.

Đồng thời còn nghênh đón hy vọng mới.

Trước đây Tần Phàm bị ám toán, bị cắt, đan điền cũng bị hủy, thân thể với tâm linh nhận phải đả kích.

Những cái đả kích này cơ hồ diệt sạch toàn bộ hi vọng tương lai của Tần Phàm, để hấn sinh không thể yêu.

Nhưng ngay thời khắc cuộc sống u ám, đồ đệ Tần Phàm đến.

Vị đồ đệ này của hấn họ Tiêu, chính là lão già truyền thụ y thuật cho Tiêu Dật Phong.

Lúc trước lão già họ Tiêu đến Thanh Linh tìm được Tiêu Dật Phong điên điên khùng, không có biện pháp, bắt đắ dĩ phải đến thâm sơn xin Tần Phàm giúp đỡ.

Sau khi Tần Phàm kiểm tra cho Tiêu Dật Phong, biểu thị có hi vọng chữa trị, nhưng cần một ít dược liệu hiếm thấy trên đời.

Sau đó lão già họ Tiêu lão đi khắp thế giới tìm những dược liệu hiếm có này.

Trong lúc đó khó khăn trắc trở không ngừng, nhưng thời gian không phụ người hữu tâm, lão già họ Tiêu đã tìm được.

Trong lúc lão già họ Tiêu đi tìm dược, đi qua đầm lớn, thâm sơn, rừng cây, rất nhiều chỗ hoang tàn vắng vẻ, thậm chí còn đào Cổ Mộ, từ đó tìm dược liệu.

Lúc tập hợp đủ những dược liệu này, bởi vì đào Cổ Mộ mà lão già họ Tiêu thu được một bộ di hài của "Lục Địa Nhân Tiên".

Thân phận của di hài "Lục Địa Nhân Tiên" này là một vị thái giám trong hoàng cung.

Cho dù sau khi Lục Địa Nhân Tiên đến cực hạn võ đạo chết, thân thể đều có thể bảo trì bất hủ trong một đoạn thời gian dài.

Căn cứ tư liệu lịch sử ghi chép, hấn còn nhỏ đã bị cắt vào cung, hơn nữa cắt sạch sẽ đến không thể sạch sẽ thêm.

Nhưng kỳ quái là di hài vị "Lục địa Nhân Tiên" này cũng không có bất kì thiếu sót đáng tiếc nào, chỗ kia đều có, là một nam tử bình thường.

Mới đầu, lão già họ Tiêu tưởng rằng Lục Địa Nhân Tiên này cắt giả, nhưng sau khi cẩn thận xem xét lại mộ thì tìm được một bản công pháp võ đạo, tên là "Bổ Thiên Mật Lục" .

Căn cứ ghi chép của công pháp này, đại thái giám này vì tu luyện "Bổ Thiên Mật Lục" mới khiến cho "Đoạn chi" trùng sinh.

Lão già Họ Tiêu cảm thấy vô cùng thú vị, thế là đem di hài "Lục Địa Nhân Tiên" với "Bổ Thiên Mật Lục" mang đi toàn bộ.

Sau khi đến một chỗ an toàn không người, nghiên cứu tỉ mỉ một chút, muốn hiểu thấu huyền bí trong đó, nhưng ngộ tính của hắn có hạn, căn bản không lĩnh hội được.

Hơn nữa muốn tu luyện Bổ Thiên Mật Lục cần còn có một điều kiện tiên quyết đó chính là vung đao tụt cung.

Tất nhiên là lão già Họ Tiêu không dám thử nghiệm.

Sau khi lão già Họ Tiêu tìm đủ dược liệu thì liền đi tìm Tần Phàm, đồng thời đem chuyện di hài "Lục địa Nhân Tiên" với "Bổ Thiên Mật Lục" nói cho hắn.

Tần Phàm nghe xong, lại dấy lên hi vọng với cuộc sống.

Bởi vì theo ghi chép trong Bổ Thiên Mật Lục, chẳng những đan điền của hắn có hi vọng khôi phục, hơn nữa đồ vật quý giá bị mất còn có thể trưởng thành lại lần nữa.

Lúc đầu lão già họ Tiêu cảm thấy phản ứng của Tần Phàm là cố ý, nhưng sau khi nhắc nhở một chút muốn tu luyện "Bổ Thiên Mật Lục" cần có một tiền đề hàng đầu.

Tần Phàm đem chuyện không tốt mình gặp phải trong khoảng thời gian này nói cho đồ đệ.

Lão già họ Tiêu nghe xong, vô cùng ngạc nhiên.

Chữa trị cho Tiêu Dật Phong cần chân khí dẫn dắt, Tần Phàm bị hủy

tu vi, không thể chữa trị ngay lập tức.

Thế là Tần Phàm đi tu luyện "Bổ Thiên Mật Lục" trước .

Tần Phàm có ngộ tính võ đạo siêu cường do hệ thống ban cho, mới tu luyện Bổ Thiên Mật Lục mấy ngày đã có một phần hiệu quả.

Hơn nửa tháng sau tiến bộ thần tốc, Bổ Thiên Mật Lục đại thành, đan điền phục hồi như cũ.

Nguyên nhân thứ nhất là bởi vì Tần Phàm có ngộ tính với thiên phú, hai là bởi vì lúc đầu hắn đã thông hiểu cổ võ, biết sự huyền bí trong đó, tu luyện tất nhiên là làm ít công to.

Mà sau khi đan điền phục hồi như cũ, chẳng những Tần Phàm khôi phục được tu vi bị phế, thậm chí còn tiến lên một bước, dĩ nhiên trực tiếp bước vào cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên.

Đồng thời, đoạn chi cũng đã có dấu hiệu sinh trưởng.

Dựa theo tốc độ sinh trưởng, không đến ba tháng thì lại có thể trở thành một nam nhân hoàn chỉnh.

Tần Phàm vui vẻ không thôi.

Lão già họ Tiêu cũng vui mừng thay cho Tần Phàm vì tu vi có bước tiến lớn, lập tức nói nhờ Tần Phàm mau chóng trị liệu cho Tiêu Dật Phong.

Đây là chuyện lúc trước Tần Phàm đồng ý, cộng thêm lão già họ Tiêu lại mang cho hắn hy vọng mới, tất nhiên sẽ không phản đối việc này.

Tần Phàm chữa trị cho Tiêu Dật Phong.

Tần Phàm có y thuật siêu cao, cộng thêm có đủ loại dược liệu hiếm

có phụ trợ, thuận lợi đem đại não bị phá hư của Tiêu Dật Phong chữa trị một ít.

Tuy vẫn có một chút đần độn, nhưng có thể nhớ lại rất nhiều chuyện.

Trong đó bao gồm chuyện đến Thanh Linh bảo vệ Tần Vận Hàn rồi bị ám hại.

Sau khi lão già họ Tiêu nghe được thì giận dữ không thôi, lập tức hỏi thăm hung thủ là ai.

c @@@

Chương 784: Lục Địa Nhân Tiên

uTiêu Dật Phong nói là Vương Hạo Nhiên.

Tần Phàm nghe xong, thần sắc hơi động, chỉ tưởng rằng trùng tên, nhưng hỏi xong phát hiện Vương Hạo Nhiên mà Tiêu Dật Phong nói là Vương Hạo Nhiên mình biết.

Sau khi biết được điểm này, nghi hoặc quanh quẩn trong lòng Tần Phàm cũng có chút khuynh hướng mở ra.

Tần Phàm một mực không rõ người ám toán mình là ai, căn bản không liên tưởng đến trên người Vương Hạo Nhiên.

Trong ý thức của hắn có một quan niệm —— Vương Hạo Nhiên là người bình thường.

Nhưng căn cứ vào Tiêu Dật Phong kể rõ, lúc ấy bị Vương Hạo Nhiên khống chế.

Tiêu Dật Phong có điểm võ lực nhất định, có thể khống chế Tiêu Dật Phong thì nhất định Vương Hạo Nhiên biết võ công.

Căn cứ Tiêu Dật Phong miêu tả, điểm võ lực của Vương Hạo Nhiên có hạn, không đến loại tình trạng cực cao kia, nếu không sẽ không ám toán.

Nhưng chuyện này cũng đem mạch suy nghĩ của Tần Phàm mở ra.

Đó chính là Vương Hạo Nhiên một mực giấu dốt, che giấu sự thật mình biết võ công.

Hơn nữa, việc ám toán Tiêu Dật Phong với ám toán hắn có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Lúc ấy sau khi Tiêu Dật Phong biết Vương Hạo Nhiên biết võ công cũng hoảng sợ vô cùng.

Bởi vì trước đó Tiêu Dật Phong căn bản không cảm thấy một phú nhị đại sẽ biết võ công.

Chẳng phải loại tâm tính này giống với mình sao?

Tần Phàm nghĩ lại, bộc phát cảm thấy Vương Hạo Nhiên rất khả nghi.

Lấy điện thoại di động ra, Tần Phàm gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên.

...

Vù vù.

Vương Hạo Nhiên vừa xuống máy bay thì cảm giác được điện thoại chấn động. Lấy điện thoại di động ra nhìn tên người gọi một chút, phát hiện là Tần Phàm gọi đến.

Không hiểu cười cười, lập tức nghe điện thoại.

"Hạo Nhiên, người đang ở chỗ nào?" Tần Phàm che giấu tâm tình hoài nghi trong lòng, mặt ngoài cười ha hả hỏi thăm.

"Mới từ nơi khác trở về." Vương Hạo Nhiên cũng cười trả lời một tiếng, hỏi tiếp: "Đúng rồi, bệnh của người khỏi chưa vậy? Xuất viện chưa?"

"Xuất viện rồi, bây giờ đang ở trong nhà, thân thể cũng đã không sao, cảm ơn người đã nhớ đến." Thần sắc Tần Phàm âm trầm, nhưng giọng vẫn ôn hòa vô cùng.

"Không có gì." Cách điện thoại, Vương Hạo Nhiên cũng không thể nào thấy được biểu tình của Tần Phàm.

"Hiện tại có rảnh không?" Tần Phàm đột nhiên hỏi.

"Lại có chuyện gì sao?" Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay lập tức, mà là hỏi trước.

"Cũng không có chuyện gì, mới xuất viện, những đồ đệ kia của ta muốn thăm ta, đến chỗ ta ở ăn cơm trưa, người cũng đến đây đi, càng nhiều người thì càng náo nhiệt." Giọng Tần Phàm nghe cực kỳ thân thiện, nói mời Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, do dự một chút.

Những đồ đệ khác của Tần Phàm ngược lại không sao cả, quan

trọng là Tổng Chỉ Hủy, Mộ Nam Chi và Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Trước mặt ba người này có quan hệ với hắn, nhưng hai bên cũng không biết sự tồn tại của đối phương.

Nếu không cẩn thận để lộ mất thì có chút không ổn.

Bởi vậy theo bản năng muốn mở miệng từ chối.

Nhưng nhanh chóng giật mình, thái độ của Tần Phàm có chút dị thường.

Bởi vì giọng gia hỏa này quá thân thiện.

Lúc trước Tần Phàm xảy ra chuyện, Vương Hạo Nhiên với Đạm Đài Yêu Nguyệt đi đến xem Tần Phàm, đâm liên tiếp vào trái tim Tần Phàm.

Đồng thời còn nói cho hắn biết quan hệ của mình với Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Trước mặt Tần Phàm biết được Mộ Nam Chi, Đạm Đài Yêu Nguyệt đều ở cùng một chỗ với hắn.

Chuyện tốt như vậy là chuyện lúc đầu Tần Phàm kỳ vọng.

Mà bây giờ Tần Phàm hiện bị hủy tu vi, lại bị cắt, theo lý thuyết trong lòng hắn sẽ rất không thích, không cho mình mặt mũi, ít nhất là sẽ không thân thiện như vậy.

Cái này không thích hợp. . .

"Được, giữa trưa ta sẽ đến." Vương Hạo Nhiên trực tiếp đồng ý, muốn xem đến cùng Tần Phàm muốn làm gì.

Lúc trước Tần Phàm rất mạnh, mạnh đến mức khiến Vương Hạo

Nhiên bị quản chế, mặt ngoài duy trì quan hệ thân thiện với Tần Phàm.

Nhưng bây giờ loại nhân vật nhỏ như Tần Phàm Vương Hạo Nhiên đã không để ở trong mắt.

"VẬY ta cũng kính chờ đợi người đến." Tần Phàm cười ha hả trả lời một tiếng, sau đó lại khách sáo vài câu với Vương Hạo Nhiên rồi mới cúp điện thoại.

Sau khi kết thúc nói chuyện, sắc mặt của Tần Phàm âm trầm đến dọa người.

Còn lão già họ Tiêu và Tiêu Dật Phong ở bên cạnh nắm chặt tay, thậm chí muốn xuyên qua điện thoại giết chết Vương Hạo Nhiên.

Nhưng may mà nhẫn nại, không phá hoại kế hoạch của Tần Phàm.

Tần Phàm suy nghĩ, muốn vạch trần bộ mặt thật của Vương Hạo Nhiên trước mặt mọi người, để Đạm Đài Yêu Nguyệt với Mộ Nam Chi thấy rõ Vương Hạo Nhiên, cắt đứt quan hệ với hắn.

Sau đó Tần Phàm lại dùng thủ đoạn mạnh mẽ đánh giết.

Tu vi đạt tới võ đạo cực hạn, trở thành Lục Địa Nhân Tiên, lòng tự tin của Tần Phàm cũng đến một loại tình trạng cực cao.

Dựa theo động tác ám toán lúc đó của Vương Hạo Nhiên, hắn tuyệt đối không thể nào là Lục Địa Nhân Tiên, nếu không lúc ấy cũng sẽ không ám toán.

Tất nhiên là Tần Phàm cảm thấy việc này mười phần chắc chín, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỗ cần nghĩ là sau này làm thế nào để lấy lại đồ vật mà lúc đầu sẽ thuộc về mình, nhưng lại bị cướp đi.

"Yêu Nguyệt, cuối cùng người vẫn là của ta. . ."

Chấp niệm Tần Phàm phát tác, không khỏi lặng lẽ nói ở trong lòng.

Trong khoảng thời gian Tần Phàm nằm viện, các đồ đệ lần lượt đến thăm hỏi, hai bên cũng đều dần dần quen biết.

Thậm chí, đám đồ đệ này còn tự tạo một cái nhóm để thuận tiện liên hệ, còn kéo Tần Phàm vào trong nhóm.

Sau khi biết được Tần Phàm xuất viện, các đồ đệ thương lượng một chút, chuẩn bị giữa trưa cùng đi thăm Tần Phàm một chút.

Biệt thự Mã gia.

Mã Hồng Thắng xem như là một người duy nhất tràn ngập hận ý đối với Tần Phàm, thậm chí hận không thể để Tần Phàm chết.

Thụy Liên Độc trên người hắn đã được diệt trừ triệt để, cuối cùng không phải ngủ mê nữa, cả người biến thành có tinh thần rất nhiều.

M @@@

Chương 785: Mã Hồng Thắng Trả Thù (1)

↳Khỏi bệnh rồi, Mã Hồng Thắng cũng sẽ không cần dựa vào Tần Phàm, trong lòng đã tính toán kế hoạch từ sớm, bây giờ có thể bắt

đầu áp dụng.

Lão bà bị Tần Phàm động, tất nhiên Mã Hồng Thắng không có khả năng một mực nén giận.

Lúc trước chuyện này xảy ra không lâu, kỳ thực Mã Hồng Thắng cũng đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị. Trải qua người giới thiệu, theo con đường đặt thù, liên hệ được một sát thủ đỉnh cấp.

Hiện tại là thời điểm nên hành động.

Mã Hồng Thắng muốn vạch trần Tần Phàm ở trước mặt những đồ đệ, mặt ghê tởm đoạt thể tử người khác, sau đó lại để sát thủ giết Tần Phàm.

Như vậy Mã Hồng Thắng mới có thể tiêu cực tức này.

Vừa ra đến trước cửa, Mã Hồng Thắng dâng hương ở trước bài vị tổ tông, cầu nguyện tổ tông phù hộ mình báo thù thuận lợi.

Trình Nhụy nhìn thấy cử động này của Mã Hồng Thắng, không khỏi có chút nghi ngờ.

Lúc Mã Hồng Thắng ra cửa, Trình Nhụy không khỏi đến hỏi:

"Hồng Thắng, người muốn đi đến chỗ nào sao"

"Sự phụ ta mới xuất viện, dự định đi thăm hấn một chút." Mã Hồng Thắng mặt ngoài cười giải thích.

Hấn sợ Trình Nhụy chịu không nổi đả kích nên một mực không dám nói chuyện Trình Nhụy bị bắt nạt ra, tất nhiên sẽ không nói ra mục đích chân chính lần đi này.

Nhưng Mã Hồng Thắng lại không biết người chân chính mơ mơ màng màng thật sự là hấn.

"VẬY ĐI SỚM VỀ SỚM." Trình Nhụy cười cười, đưa Mã Hồng Thắng ra ngoài, đưa mắt nhìn Mã Hồng Thắng lên một cỗ Rolls-Royce Phantom rời khỏi.

Lúc Rolls-Royce Phantom hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, nụ cười hiền lành trên mặt Trình Nhụy từng bước thu lại.

Lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

"Hiện tại bệnh của Mã Hồng Thắng đã khỏi hoàn toàn, mới xuất phát đến thăm Tần Phàm, cử chỉ trước khi đi có chút dị thường, ta đoán không làm, khả năng hắn sẽ có hành động." Sau khi điện thoại được kết nối, Trình Nhụy báo cáo với Vương Hạo Nhiên.

"VẬY THEO Ý NGƯỜI HẠN SẼ CÓ HÀNH ĐỘNG GÌ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Hắn cho là ta bị làm thế kia, tức giận đến không chịu được, ta cảm thấy chỉ có giết Tần Phàm thì hắn mới có thể giải mối hận trong lòng." Trình Nhụy suy đoán nói.

"Ta đồng ý với quan điểm này của người." Vương Hạo Nhiên không nhin nổi cười cười.

Xem ra bữa tiệc hôm nay sẽ rất náo nhiệt.

"VẬY NGƯỜI CẢM THẤY KHẢ NĂNG MÃ HỒNG THẮNG THÀNH CÔNG LỚN BAO NHIÊU?" Trình Nhụy hỏi.

"XÁC XUẤT THÀNH CÔNG LÀ SỐ KHÔNG." Vương Hạo Nhiên dùng giọng vô cùng khẳng định nói.

"VÌ SAO LẠI CẢM THẤY NHƯ VẬY?" Trình Nhụy có chút hiếu kỳ.

"TÙY TIỆN ĐOÁN THÔI." Vương Hạo Nhiên suy đoán qua loa.

Hắn tất nhiên không có khả năng nói cho Trình Nhụy là Tần Phàm có hào quang nhân vật chính che chở, làm sao sẽ bị một Mã Hồng Thắng nho nhỏ giải quyết?

"Vậy ta hi vọng người đoán đúng." Trình Nhụy từ đáy lòng nói.

"Xem ra người cực kỳ hi vọng Mã Hồng Thắng có việc." Vương Hạo Nhiên nghe ra một ít tâm tình của Trình Nhụy từ trong giọng nói của nàng.

"Mã Hồng Thắng còn ở đây sẽ chỉ làm vướng bận, chẳng lẽ người không cảm thấy như vậy sao?" Trình Nhụy nói.

"Người không nhớ một chút tình nghĩa sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta gả cho hắn, vốn là trúng ý hắn có tiền, căn bản không có bất luận tình cảm gì, ta chỉ có chán ghét đối với hắn, hắn chết ngược lại là chuyện tốt, như thế thì ta có thể kế thừa tất cả tài sản của hắn." Trình Nhụy nói thẳng.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên cũng không cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thật lâu trước đây hắn đã nhìn ra Trình Nhụy là nữ nhân vô tình nhẫn tâm.

"Người có cảm thấy ta cực kỳ đáng sợ hay không?" Trình Nhụy thấy Vương Hạo Nhiên không nói một lúc, bỗng nhiên không yên mà hỏi.

"Từ lập trường của Mã Hồng Thắng thì đích thật là như vậy, người nữ nhân này quá đáng sợ." Vương Hạo Nhiên nói.

Trình Nhụy nghe nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút hốt hoảng, thổ lộ ý trong lòng:

"Vô tình với nhẫn tâm thì ta chỉ nhằm vào những người khác, đối với

người. . . Ta hận không thể đem tất cả nhu tình cho người, dù người bảo ta đi chết, ta cũng sẽ không nhú mày một chút."

Lời này có tính chân thực, Vương Hạo Nhiên không hoài nghi chút nào, cuối cùng độ thiện cảm của Trình Nhụy đã là cao nhất, có loại ý nghĩ này là quá bình thường.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không biết phải đáp lại Trình Nhụy như thế nào, bởi vậy lựa chọn giữ yên lặng.

Trình Nhụy thấy Vương Hạo Nhiên không trả lời, sợ khiến hắn không vui, bởi vậy cũng không tiếp tục dây dưa, mà là chuẩn bị tìm cái cớ tùy tiện kết thúc trò chuyện.

Nhưng còn chưa mở miệng, nữ hầu vội vã chạy đến, hoảng hoảng báo cáo:

"Phu nhân, không tốt rồi, không thấy tiểu thiếu gia đâu!"

"Không thấy còn không đi tìm." Thần sắc Trình Nhụy bình tĩnh, nói với người hầu.

Nhi tử của nàng mới vừa vặn học bước đi, cho dù đi cũng sẽ không đi quá xa.

"Trong trong ngoài ngoài đều đã tìm rồi, vẫn không thấy đâu." Nữ hầu trả lời.

"Vậy thì đi xem camera." Trình Nhụy nói.

"Đã xem rồi, nhưng không hiểu tại sao lúc đầu camera còn rất tốt, bỗng nhiên bị hỏng."

Trình Nhụy nghe đến đó, không khỏi nhú nhú mày, vô ý thức cảm thấy việc này có chút không tầm thường.

"Không thấy nhi tử người sao?"

Điện thoại còn chưa cắt đứt, Vương Hạo Nhiên nghe được Trình Nhụy với nữ hầu nói chuyện với nhau, bởi vậy hỏi.

"Ân, đột nhiên không thấy tăm hơi, người hầu nói đều đã tìm trong trong ngoài ngoài vẫn không thấy đâu, camera cũng bỗng nhiên bị hỏng." Trình Nhụy nói.

"Có lẽ đây không phải là trùng hợp." Vương Hạo Nhiên phán đoán một chút.

"Ta cảm thấy có người lẻn vào biệt thự Mã gia rồi bắt người đi." Trình Nhụy nói.

"Trước tiên người không cần lo lắng, đi dò xem có manh mối gì không, tìm được thì nói cho ta, ta cố gắng tìm giúp người. Người làm việc cho ta, ta cũng sẽ không bạc đãi người, việc này giao cho ta đi." Vương Hạo Nhiên chủ động nói.

Trình Nhụy không trả lời ngay lập tức, mà là ra hiệu nữ hầu tiếp tục đi tìm.

Chờ sau khi nữ hầu rời khỏi, Trình Nhụy hờ hợt đáp lại nói:

"Không thấy thì không thấy vậy."

"Đây chính là nhi tử của người đó." Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút.

x @@@

Chương 786: Mã Hồng Thắng Trả Thù (2)

Hắn tự hỏi đã ước lượng đủ cao mức độ nhẫn tâm của Trình Nhụy, nhưng phản ứng này của Trình Nhụy vẫn còn có chút vượt quá dự liệu của hắn.

"Không sai, nhưng đó là gen của Mã Hồng Thắng." Lúc Trình Nhụy nói lời này, âm thanh hơi có chút khàn khàn.

Có thể thấy được trong lòng cũng không phải hoàn toàn không quan tâm.

Vương Hạo Nhiên đoán được tâm tư của Trình Nhụy.

Sau khi Trình Nhụy biết lần này Mã Hồng Thắng đi thì khả năng không về được, cảm thấy giữ lại thi tử Hồng Thắng sau này sẽ thành một cái trở ngại.

Một cái trở ngại ngăn cản nàng yêu thương người mình nhớ nhung.

"Mã Hồng Thắng mới chuẩn bị hành động, hiện tại thi tử bỗng nhiên biến mất, nói không chừng việc này sẽ có liên hệ gì đó." Vương Hạo Nhiên tránh đi cái đề tài này, ngược lại nói.

"Ý của ngươi là việc này có quan hệ với Tần Phàm?" Trình Nhụy hỏi.

"Có lẽ Tần Phàm không đến mức làm ra loại việc này, ta chỉ cảm thấy khả năng hai chuyện này có liên quan, tất nhiên có lẽ là ta suy nghĩ nhiều, Mã Hồng Thắng đắc tội không ít người trên trận làm ăn, cũng có khả năng là người khác làm." Vương Hạo Nhiên nói đến đây, bỗng nhiên dừng một chút, sau đó mới nói:

"Người cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho ta."

"Trong ấn tượng của ta thì người rất ít quan tâm ta như vậy nha." Trình Nhụy có chút mừng rỡ nói.

"Chúng ta là đồng bạn hợp tác."

"Không, theo loại quan hệ thì ta là của người, đã nói từ rất lâu rồi. Mặc kệ người bảo ta làm gì, ta đều có thể vô điều kiện đồng ý với người, cửa chính nhà ta vĩnh viễn mở rộng cho người, đi vào hay đi ra theo nguyện vọng của người, chỉ cần người vui vẻ là được rồi." Trình Nhụy sửa lời.

Nghe lời này cảm thấy rất bình thường, nhưng Vương Hạo Nhiên lại không khỏi nghĩ sai.

Hơn nữa hẳn cảm thấy Trình Nhụy đang cố ý nói như vậy.

Vương Hạo Nhiên không đáp lại gì, chỉ yên lặng không trả lời.

Trình Nhụy thấy thế, tìm cơ kết thúc nói chuyện, không tiếp tục dây dưa trên đề tài này.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên không thể không cảm thán một chút, Trình Nhụy thật là khéo hiểu lòng người.

Không thể không nói, thiếu phụ thật là hiểu chuyện hơn nhiều so với tiểu nữ sinh.

Khó trách có không ít hàng ngũ Tào lã bản nói từ một mức độ nào đó thiếu phụ thật có riêng một loại lực hấp dẫn đặc thù.

Vương Hạo Nhiên âm thầm cảm thán một chút.

Gần đến giữa trưa.

Trong biệt thự tương đối vắng vẻ trước đây của Tần Phàm có từng đồ đệ đi đến, cũng trở thành náo nhiệt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Tống Chỉ Hủy, Mộ Nam Chi, Mã Hồng Thắng lần lượt chạy đến.

Lão già Họ Tiêu ở trong biệt thự Tần Phàm, dựa theo trên bói phận thì hẳn vào môn hạ sớm nhất, là đại sư huynh của mọi người.

Sau khi đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt đi đến, nhận nhịp cung kính xưng hô Tiêu sư huynh.

Lão già họ Tiêu mỉm cười đáp lại theo thứ tự.

Trong biệt thự là một mảnh vui vẻ hòa thuận.

Nhanh chóng sau đó Tần Phàm cũng đi từ trong phòng ra.

Các đồ đệ lần lượt hướng về Tần Phàm chào hỏi.

Ngoại trừ lão già họ Tiêu ra, trong lòng đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt đều ôm một loại tâm thái thẩn thức.

Mọi người đều cảm thấy có chút đồng tình với chuyện Tần Phàm gặp phải.

Từng người nói cũng là đặc biệt cẩn thận, sợ bị thương đến tâm linh "yếu ớt" của Tần Phàm.

Lão già họ Tiêu nhìn thấy một màn này, muốn nói ra tình hình thực tế, nhưng Tần Phàm lắc đầu ra hiệu trong bóng tối để họ Tiêu lão giả tạm thời không nói ra.

Tần Phàm nói muốn mời ăn cơm, nhưng các đồ đệ đương nhiên sẽ không để hắn đích thân xuống bếp.

Cuối cùng Tần Phàm vừa mới xuất viện, như thế cũng không thích hợp.

Còn có Tổng Chỉ Hủy là siêu cấp đầu bếp, ôm lấy chuyện này, đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị xong từ sớm, đồng thời đầy đủ phong phú.

Tổng Chỉ Hủy nhanh chóng bận rộn.

Người hầu trong biệt thự Tần Phàm trợ giúp.

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt ngồi trong đại sảnh uống trà trò chuyện.

Một lúc sau lại có khách nhân tới.

Chính là Vương Hạo Nhiên.

"Khí sắc tốt hơn nhiều, chúc mừng người khôi phục xuất viện."

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tần Phàm, ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi.

"Mời người ngồi." Đáy mắt Tần Phàm có mù mịt thoảng qua, nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra nụ cười, có vẻ như thân thiện ra hiệu một chút.

"Hạo Nhiên, đến đây ngồi bên cạnh ta đi." Đạm Đài Yêu Nguyệt đã lâu không gặp hắn, tất nhiên cực kỳ nhớ, lập tức vẫy vẫy tay với hắn.

Còn Mộ Nam Chi ở bên cạnh nghe nói như vậy bỗng nhiên kinh ngạc một chút, nhưng tạm thời không nghĩ lung tung, chỉ cho là hai người quen biết mà thôi.

Nhưng Mộ Nam Chi nhanh chóng ý thức được cũng không phải như thế.

Bởi vì sau khi Vương Hạo Nhiên ngồi xuống, Đạm Đài Yêu Nguyệt lại nắm lấy tay Vương Hạo Nhiên, cử chỉ cực kỳ thân mật.

Mộ Nam Chi lập tức không ngồi yên được, nhú mày nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt nói:

"Sự muội, người nắm tay hần như vậy không biết xấu hổ sao?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt hơi nghi hoặc một chút về thái độ của Mộ Nam Chi, tuy quen biết Mộ Nam Chi không tính là lâu, nhưng có thể nhìn ra nàng không phải là loại người nhiều chuyện, từ trực giác của nữ nhân, Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm giác được một cỗ địch ý, bởi vậy tuyên bố nói:

"Sự tử, đây là bạn trai của ta."

"Bạn trai củangười? !" Mộ Nam Chi kinh ngạc nghẹn ngào.

"Có vấn đề gì sao?" Đạm Đài Yêu Nguyệt cảm thấy phản ứng của Mộ Nam Chi có chút thất thường.

"Đây là bạn trai của ta!" Mộ Nam Chi vội la lên.

Nghe nói như vậy, đầu tiên là Đạm Đài Yêu Nguyệt giật mình, sao đó đem ánh mắt ném đến trên người Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, hỏi:

"Nàng nói là sự thật sao?"

"Đúng." Vương Hạo Nhiên đã không thể chối, bởi vậy trực tiếp thản nhiên trả lời.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi xấu hổ.

Tâm tình của Mộ Nam Chi cũng không sai biệt lắm.

Nhưng có sự đối lập, độ chấp nhận của Đạm Đài Yêu Nguyệt cao hơn một chút, cuối cùng nàng đã có mấy người "Tỷ muội".

Mà Mộ Nam Chi lại cho là chỉ có một người.

A @@@

Chương 787: Hồng Môn Yến

“Nơi này là chỗ của người khác, ta không tiện nói quá nhiều với các người, nhưng ta sẽ cho các người một câu trả lời.” Sắc mặt của Vương Hạo Nhiên hoàn toàn không có sự bối rối, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, thậm chí mang theo một chút cảm giác nghiêm nghị.

Đạm Đài Yêu Nguyệt với Mộ Nam Chi thấy thế, dù có chút xấu hổ cũng không dám phát tác.

“Hạo Nhiên, nơi này đều là người mình, không sao, hiện tại người có thể giải thích.” Tần Phàm thoải mái nói, nhưng trong lời nói lại rõ ràng là đang gây sự.

“Việc này không liên quan gì đến người nhỉ? Người thả cái rắm.” Xưa đâu bằng nay, bây giờ Vương Hạo Nhiên cũng không cần cho Tần Phàm mặt mũi.

Nghe vậy, nụ cười giả bộ trên mặt Tần Phàm cũng chậm chậm thu lại, thần sắc biến thành âm trầm một ít.

Ánh mắt lão già họ Tiêu ở một bên nhìn chăm chăm Vương Hạo Nhiên cũng mang theo nồng đậm hận ý.

"Người muốn giải thích thì tốt nhất vẫn nên thừa dịp bây giờ giải thích, nếu không ta sợ người không có cơ hội giải bày đâu." Trong giọng nói của Tần Phàm lộ ra một ít không tốt.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên hiểu được.

Quả nhiên, bữa tiệc hôm nay thật sự không đơn giản, là một trận Hồng Môn Yến.

Không khí chung quanh lập tức biến thành căng thẳng lên.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi đều cảm giác được Tần Phàm muốn nhắm vào Vương Hạo Nhiên, hai người đều theo bản năng hướng về Vương Hạo Nhiên dựa sát một ít.

Tuy là bực, nhưng độ thiện cảm của Đạm Đài Yêu Nguyệt có 80, độ thiện cảm của Mộ Nam Chi có 70, đều đạt đến tình trạng tình thâm không đổi.

Đối mặt với loại tình huống này, hai người tạm thời không để ý bị Vương Hạo Nhiên lừa gạt.

Tuy không khí căng thẳng, nhưng Vương Hạo Nhiên lộ ra thoải mái mười phần, nhìn về phía Tần Phàm, cười cười nói:

"Có phải chúng ta có hiểu làm gì đó hay không?"

Trong mắt Tần Phàm có sát ý, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên có khả năng nhìn ra.

Đoán không làm thì Tần Phàm đã phát hiện người ám toán hẳn là mình.

Nhưng Vương Hạo Nhiên có chút không rõ, Tần Phàm phát hiện như thế nào nên mới nói như vậy, muốn Tần Phàm giải đáp một chút.

"Hiểu làm? Đây cũng không phải là hiểu làm." Tần Phàm cười lạnh một tiếng, nháy mắt với lão già họ Tiêu, ra hiệu hẳn đi gọi nhân chứng đến.

Lão già họ Tiêu đang muốn rời khỏi đại sảnh.

Nhưng mà đúng lúc này, Mã Hồng Thắng ở bên cạnh yên lặng không lời đột nhiên chất vấn, dĩ nhiên lại lấy ra vũ khí, chỉ vào đầu Tần Phàm.

"Ta mặc kệ các người có ân oán gì, nhưng vẫn nên giải quyết chuyện của ta trước rồi hãy nói." Mã Hồng Thắng nói.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người ngoại trừ Vương Hạo Nhiên đều khẽ giật mình.

Những người khác không nghĩ tới Mã Hồng Thắng sẽ đe dọa Tần Phàm.

"Mã sư đệ, mau thả sư phụ ra!" Lão già họ Tiêu kinh hãi, giận dữ hét.

"Cũng không nên động, ai động ta bắn chết người đó!" Mã Hồng Thắng uy hiếp nói.

Lão già họ Tiêu muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bị Tần Phàm hơi hơi đưa tay ngăn trở lại.

Tần Phàm bình tĩnh vô cùng, lão già họ Tiêu thấy thế cũng đột nhiên

giật mình, thứ đó căn bản không uy hiếp sự phụ được, bởi vậy cũng không tiếp tục nhúng tay vào, yên tĩnh nhìn chuyện kể tiếp phát triển.

Tần Phàm mang theo một ít không hiểu, nói với Mã Hồng Thắng:

"Tiểu Mã, người đang làm gì vậy?"

"Chính người làm gì còn không biết sao? Còn hỏi ta làm gì? !" Mã Hồng Thắng cắn răng nghiến lợi nói.

"Ta tự hỏi không thẹn với người, đến cùng là chỗ nào khiến người không thích, người không ngại thì nói thẳng đi." Tần Phàm nói.

"Còn nhớ lúc trước người chữa bệnh cho ta, người ở trong nhà ta một đêm không." Mã Hồng Thắng nhắc nhở một chút.

"Nhớ, ta ở trong Mã gia một đêm, nhưng vì sao đắc tội người?" Tần Phàm nghi hoặc.

"Tần Phàm, đến hiện tại người vẫn còn giả vờ sao, đêm đó người làm cái gì chính người một năm một mười nói ra, nếu không đừng trách vật trong tay ta cướp cò!" Mã Hồng Thắng uy hiếp nói.

"Ta thật không biết mình làm cái gì, người có thể nói thẳng ra, để ta chết rõ ràng." Tần Phàm giả bộ như yếu thế.

"Đêm đó người ở biệt thự Mã gia, bí mật vào phòng ta, thừa dịp lúc Thụy Liên Độc trên người ta phát tác mê man, dùng thủ đoạn đặc thù mê choáng lão bà của ta, sau đó đem vàng. . ." Lòng Mã Hồng Thắng như đao cắt, tâm tình kích động dị thường, cặp mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, dùng một chút rồi tiếp tục nói:

"Người cho rằng có thể giả bộ, nhưng người ngàn tính vạn tính lại không ngờ tới lúc ta mê man bỗng nhiên thanh tỉnh một lát, biết bộ mặt thật của người!"

Nghe được lời này, Tần Phàm không khỏi đến nhớ đến lúc ở biệt thự Mã gia, sáng sớm hôm đó thần sắc của Mã Hồng Thắng có chút lạ.

Lúc ấy Tần Phàm đã cảm thấy có một chút kỳ quái, thì ra là bởi vì cái này.

"Ta không có làm việc này, có lẽ là có người giả mạo ta, hoặc có lẽ là người nằm mơ mà thôi." Tần Phàm giải thích nói.

"Không có khả năng, tuyệt đối không phải là nằm mơ, ta hỏi A Nhụy, nàng nói cực kỳ không thoải mái, chỉ tưởng rằng mơ loại mộng kia, nhưng ta biết không phải, nàng nhất định là bị người dùng thủ đoạn quỷ dị mê hoặc, thủ đoạn này cũng chỉ có Tần Phàm người biết." Mã Hồng Thắng xác định nói.

Giọng Mã Hồng Thắng khẳng định Tần Phàm cũng tìm không ra lý do để phản bác.

Trên thực tế, không chỉ mình hắn biết thủ đoạn này, Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng biết.

Nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt là nữ nhân, không có khả năng đi làm loại việc này.

Tần Phàm chỉ có thể giải thích: "Ta có thể phát thệ chưa từng làm việc này, nếu đã làm thì để ta không sống qua ngày hôm nay."

Trong lòng Mã Hồng Thắng đã vững tin là Tần Phàm làm, tất nhiên sẽ không tin tưởng lời thề của Tần Phàm.

Nhưng mà hắn vốn không muốn chính tay giết chết Tần Phàm, chỉ muốn ép hỏi Tần Phàm, khiến Tần Phàm chính miệng nói ra mình làm chuyện xấu.

Sau đó để sát thủ đi làm giả một trận bắt ngờ rồi đến giết Tần Phàm.

Nếu như vậy, Mã Hồng Thắng sẽ không bị liên lụy.

x @@@

Chương 788: Một Đợt Chưa Yên Tĩnh, Một Đợt Lại Đến

PNhưng Tần Phàm không thừa nhận, hắn cũng không có khả năng trực tiếp giết chết Tần Phàm.

Tần Phàm đột nhiên phát thệ, khiến cho kế hoạch của Mã Hồng Thắng không mưu mà hợp, Mã Hồng Thắng thuận thế nói:

"Vậy thì để lão thiên đến kết thúc, nếu người không sống qua hôm nay, vậy thì chứng minh người đang nói láo, là lão thiên đang thu mệnh của người."

Dứt lời, Mã Hồng Thắng giả bộ như đem phần nộ trên mặt thu lại, đồng thời cũng đem vũ khí cất vào.

Mã Hồng Thắng tính đánh cực kỳ vang, nhưng có một số việc ngàn tính vạn tính đều không tính được.

Một trận âm thanh hài nhi khóc truyền đến từ bên ngoài.

Mọi người đưa ánh mắt ra nhìn, chỉ thấy một nam tử mang theo mũ ngư dân ôm một hài nhi đi vào đại sảnh.

Mã Hồng Thắng nhìn thấy hài nhi kia, không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Bởi vì hài nhi này là con của hắn.

Lập tức tập trung nhìn vào nam tử mang theo mũ ngư dân, hắn nhận ra đây chính là tên sát thủ mình tìm.

"Người đang làm gì? ! Nhanh đưa nhi tử ta cho ta!" Mã Hồng Thắng nhìn thấy sát thủ này bỗng nhiên xuất hiện, còn ôm nhi tử mình, biết chuyện này rất không ổn, thế là đem vũ khí lấy ra.

Nam tử mang theo mũ ngư dân kia không để ý đến Mã Hồng Thắng, chỉ là đi đến trước mặt Tần Phàm, cung kính kêu một tiếng:

"Suỵ phụ."

Mã Hồng Thắng ngạc nhiên lên.

Hắn hoàn toàn không ngờ, sát thủ mình tìm lại là đồ đệ Tần Phàm.

"Lãnh Huyết, sao ngươi lại đến đây, còn ôm nhi tử Tiểu Mã." Tần Phàm có chút bất ngờ.

Nam tử mang theo mũ ngư dân này tên là Lãnh Huyết, học sát thủ chi đạo của Tần Phàm.

Lãnh Huyết người cũng như tên, ngoại trừ tôn kính với người sư phụ Tần Phàm ra, hoàn toàn là lãnh huyết vô tình, không có bất kỳ tình cảm nào.

Cho dù là đối với đồng môn, Lãnh Huyết cũng sẽ không nói bất luận tình nghĩa gì.

"Suỵ phụ, Tiểu Mã trong miệng người thuê ta, làm giả một trận bất ngờ đến giết người." Lãnh Huyết biết kế hoạch Mã Hồng Thắng, trực tiếp vạch trần ngay tại chỗ.

Tần Phàm nghe xong, không khỏi nhớ lại lời lúc nãy của Mã Hồng Thắng, lập tức có chút nghĩ mà sợ.

"Tiểu Mã, ta nói việc này là một hiểu lầm, vì sao ngươi cố chấp như vậy?" Tần Phàm bắt đầu có chút không vui.

Mã Hồng Thắng căn bản không uy hiếp hắn được, vừa nãy không động thủ, hoàn toàn là xem ở tình nghĩa sư đồ, nếu không thì Tần Phàm cũng sẽ không nói nhiều với Mã Hồng Thắng như vậy.

"Bớt nói nhảm, mỗi thù đoạt lão bà không đội trời chung, Tần Phàm, là người chết tiệt!" Mã Hồng Thắng đã bị cừu hận lừa gạt con mắt, sau khi hướng về Tần Phàm rống lên một tiếng, dùng vũ khí chỉ vào Lãnh Huyết:

"Nhanh đem nhi tử trả cho ta!"

Lãnh Huyết không trả lời Mã Hồng Thắng ngay lập tức, mà là nhìn về phía Tần Phàm nói:

"Sự phụ, không giải quyết hẳn, thì sau này ngài sẽ có rất nhiều phiền phức."

Tần Phàm nhắm mắt suy tư mà một lúc, một lát sau mới mở mắt, nói với Lãnh Huyết:

"Trả lại nhi tử cho hẳn."

"Sự phụ. . ." Lãnh Huyết muốn khuyên giải.

"Ta nói trả lại nhi tử cho hẳn." Tần Phàm lặp lại một lần, trong giọng mang theo một loại ý không thể chống lại.

"Được." Lãnh Huyết gật đầu, đem hài nhi trong ngực đưa cho Mã Hồng Thắng.

Mã Hồng Thắng nhận lấy nhi tử, sau khi nhẹ giọng dỗ một chút, mau chóng rời khỏi.

Tuy hẳn hận không thể khiến Tần Phàm chết, nhưng lo lắng cho nhi tử mình hơn.

Tuy Tần Phàm trở thành phế nhân, nhưng tên đồ đệ sát thủ kia của hẳn lại không đơn giản.

Dù Mã Hồng Thắng không sợ chết, nhưng cũng phải vì nhi tử mà suy nghĩ.

"Sự phụ, không quấy rầy nữa, ta còn có việc phải đi trước." Sau khi Lãnh Huyết nhìn thấy Mã Hồng Thắng rời khỏi, bỗng nhiên cáo từ với Tần Phàm.

Tần Phàm há to miệng, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Hắn đã nhìn thấy ánh mắt cừu hận trước khi đi của Mã Hồng Thắng.

Không hung ác quyết tâm là bởi vì có Đạm Đài Yêu Nguyệt với Mộ Nam Chi ở đây.

Tần Phàm không muốn biểu hiện ra mặt tàn nhẫn của mình ở trước mặt các nàng.

Lãnh Huyết bỗng nhiên cáo từ, Tần Phàm có thể đoán được ý đồ của hắn.

Nhưng mà cũng không ngăn cản, mà là giả bộ như cái gì cũng không biết.

Dù sao việc này là Lãnh Huyết tự chủ trương, không liên quan đến mình.

Tần Phàm an ủi chính mình ở trong lòng.

Sau khi nói cáo từ, Lãnh Huyết đi thẳng, không chào hỏi với những đồng môn khác, làm như không thấy.

Tần Phàm thu lại nỗi lòng, thần sắc âm trầm nhìn Vương Hạo Nhiên:

"Hiện tại có thể giải quyết chuyện của chúng ta rồi."

Lão già họ Tiêu hiểu ý, trực tiếp đi vào trong phòng nào đó, kêu Tiêu Dật Phong lên.

Vương Hạo Nhiên không sợ hãi, bởi vậy cũng không hề dùng thấu thị xem xét xung quanh, không cảm thấy có nguy hiểm tất nhiên cũng không cần uổng công vô ích.

Đến lúc này hắn mới biết được Tiêu Dật Phong cũng ở đây.

Lúc này vẻ si ngốc trong mắt Tiêu Dật Phong hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, tất cả đều là vô tận cừu hận.

Mà trong cừu hận này còn kèm theo một loại vui sướng sắp báo thù.

Sư công Tàn Phàm đạt tới cực hạn võ đạo trở thành Lục Địa Nhân Tiên, có thể nói là vô địch thiên hạ, có sư công nâng đỡ, Tiêu Dật Phong không hề sợ hãi!

"Vương Hạo Nhiên, lúc trước ngươi không trực tiếp giết ta chính là sai lầm lớn nhất của ngươi ở kiếp này!"

Tiêu Dật Phong điên cuồng cười lớn.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Tiêu Dật Phong hả hê cười to, biết đầu óc của hắn đã không còn ngu si thì không khỏi cảm thấy vi diệu.

"Y thuật Tàn Phàm thật không tệ, vậy mà có thể chữa khỏi cho ngươi."

"Ha ha, bây giờ ngươi hối hận rồi sao?" Tiêu Dật Phong hỏi.

"Ta và Tàn Vận Hàn sống rất vui vẻ." Vương Hạo Nhiên không có trả lời thẳng vấn đề của hắn, mà là nhìn trái ngó phải nói.

Sau khi Tiêu Dật Phong nghe hắn nói như thế, gương mặt bị hủy

dung vận vẹo biến hóa đến mức dữ tợn, đáng sợ.

Tần Vận Hàn là chấp niệm của hắn, lúc trước Vương Hạo Nhiên có sở thích xấu, hắn ghi âm một ít âm thanh tình yêu của Tần Vận Hàn, sau đó mở cho Tiêu Dật Phong nghe.

F @@@

Chương 789: Giăng cơ

↳ Lúc ấy trực tiếp là khiến tâm thái Tiêu Dật Phong nổ tung, mất đi thân phận nhân vật chính.

Dù việc này đã trôi qua rất lâu, Vương Hạo Nhiên làm lại việc này lần nữa, Tiêu Dật Phong vẫn như trước, hắn vẫn cực kỳ phát điên.

Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi ở một bên nghe thấy cái tên "Tần Vận Hàn" này thì biết khả năng cao là chuyện đó, hơn nữa tình huống của các nàng cũng không khác lắm.

Trong lòng sợ hãi thán phục bạn trai mình thật có mị lực, cũng u oán vô cùng, ánh mắt hung hăng trừng Vương Hạo Nhiên một cái.

Nhưng cũng chỉ thế thôi, hiện tại không khí xung quanh vô cùng khẩn trương, Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi tất nhiên không thể lại rầu rĩ vì việc này.

"Người là tên tiểu nhân hèn hạ, lúc trước người ám toán ta, hiện tại

đã đến lúc nên trả nợ rồi!" Tiêu Dật Phong giận dữ nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Ta đích thực hèn hạ, nhưng người cũng chưa chắc tốt hơn chỗ nào. Lúc trước không phải người thừa cơ làm choáng ta, muốn biến ta thành thái giám hay sao? Một thù trả một thù mà thôi." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi nghe đến đó, lập tức kinh hãi không thôi, tròn mắt nhìn về phía của Tiêu Dật Phong, tràn ngập địch ý.

Nếu Tiêu Dật Phong thành công, vậy các nàng biết phải làm sao bây giờ? !

Việc này liên quan hạnh phúc cả đời của các nàng, đương nhiên không có thể nào bình tĩnh.

Nhưng may mà tên yêu quái kia không thành công.

"Người có ý đồ bất chính với Tần Vận Hàn, ta làm như thế chỉ là vì bảo vệ Tần Vận Hàn." Tiêu Dật Phong cãi chày cãi cối nói.

"Thật là mắc cười, Tần Vận Hàn là của người sao? Ta chỉ tiếp xúc với nàng một chút, người đã muốn hại ta? Đạo lý không phải là nói như vậy đâu." Vương Hạo Nhiên nở nụ cười lạnh.

Tuy là đầu óc Tiêu Dật Phong đã chữa khỏi, nhưng so với trước kia vẫn chậm chạp hơn nhiều, trong lúc nhất thời khẩu chiến với Vương Hạo Nhiên, lập tức có chút nghẹn lời.

Tần Phàm bỗng nhiên nói tiếp: "Chuyện Dật Phong thì người có thể tìm cơ nói là báo thù, nhưng ta thì sao? Người ám toán ta là có gì? !"

Lời vừa nói ra, Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi giật mình.

Chuyện Tần Phàm bị thương các nàng đều biết, nhưng không biết việc này có liên quan tới Vương Hạo Nhiên.

Thế nhưng hai người thực sự có chút khó tin.

"Sư phụ, ở trong đó có phải có hiểu làm gì rồi hay không? Hạo Nhiên hẳn chỉ là người thường." Đạm Đài Yêu Nguyệt vội vã giải thích cho Vương Hạo Nhiên.

"Dật Phong biết võ công, Vương Hạo Nhiên có thể ám toán thành công Dật Phong thì làm sao hẳn có thể là người thường?" Tần Phàm nói.

Điểm này Đạm Đài Yêu Nguyệt vừa nãy đã đoán được, nhưng cố ý bỏ qua mà thôi, các nàng muốn giải vây cho Vương Hạo Nhiên.

Tần Phàm bắt được điểm này, Đạm Đài Yêu Nguyệt chỉ có thể đổi một góc độ, tiếp tục nói:

"Coi như Hạo Nhiên biết một chút võ công, nhưng so sánh với ngài, vậy cũng kém quá xa, này tuyệt đối không có khả năng."

"Đúng vậy, sư phụ, với bản lĩnh của ngài sao có thể bị Hạo Nhiên ám toán được chứ?" Mộ Nam Chi nghi ngờ hỏi.

"Đó là bởi vì hắn giấu quá sâu." Tần Phàm nhìn thật sâu vào Vương Hạo Nhiên nói:

"Người còn lời gì muốn nói? Hoặc còn xảo ngôn nào chưa bịa đặt?"

"Người nói không sai, là ta ám toán người." Vương Hạo Nhiên nói thẳng ra.

Trước đây hẳn không có cách nào mới dùng đủ loại mặt nạ, nói không ít lời giả dối, nhưng bây giờ không cần như thế nữa.

Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi nghe xong, lập tức kinh ngạc.

"Người chịu thừa nhận vậy thì tốt rồi, cũng tránh ta lãng phí nước bọt." Ánh mắt Tần Phàm rét lạnh vô cùng, nhìn chằm chằm Vương Hạo Nhiên hỏi:

"Tại sao muốn ám toán ta?"

Lời này vừa nói ra, Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi cũng mang theo nghi hoặc, nóng vội nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, chờ đợi hắn hồi đáp.

"Sắp có thể ăn được rồi. . ." Tống Chỉ Hủy đột nhiên chạy tới đại sảnh, chuẩn bị thông báo mọi người ăn cơm, nhưng rất nhanh liền cảm giác không khí có chút không đúng, nói được một nửa cũng ngưng lại.

Vương Hạo Nhiên nhìn Tống Chỉ Hủy một chút, lập tức nhìn Tần Phàm trả lời:

"Rất đơn giản, bởi vì người muốn đánh chủ đích lên Yêu Nguyệt, đối với Nam Chi, Chỉ Hủy đều có ý nghĩ đó, lý do này đủ chưa?"

"Người và Chỉ Hủy. . ." Tần Phàm kinh hãi mở to hai mắt mà nhìn.

"Ừm, Chỉ Hủy cũng là bạn gái của ta." Vương Hạo Nhiên nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

Đạm Đài Yêu Nguyệt và Mộ Nam Chi liếc nhau một cái, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Vừa mới biết một nữ sinh tên Tần Vận Hàn, giờ lại thêm một Tống Chỉ Hủy?

Bạn trai này của mình, trái lại còn có bao nhiêu bạn gái? !

Đầu óc Tống Chỉ Hủy mơ hồ, còn có chút không hiểu tình huống, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc để hỏi vấn đề này, chỉ là cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi đứng chung một chỗ.

Giữa sân, một bên là trận doanh Tần Phàm, một bên là trận doanh Vương Hạo Nhiên.

Song phương đang đối đầu nhau.

Tần Phàm hít sâu một hơi, áp chế một chút tâm tình, nhìn Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy trầm giọng hỏi:

"Vương Hạo Nhiên ám sát sư phụ các người, chẳng lẽ các người còn định giúp hắn đối phó ta sao?"

"Đồ đệ không dám bất kính, nhưng sư phụ muốn động đến Hạo Nhiên, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý." Đạm Đài Yêu Nguyệt trước tiên tỏ thái độ.

Tần Phàm có chủ đích đối với nàng, điểm này Đạm Đài Yêu Nguyệt tất nhiên là biết.

Vương Hạo Nhiên vì vậy đi đối phó với Tần Phàm, tuy nàng không đồng ý, nhưng chuyện cũng đã xảy ra, Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ không trách hắn.

【Đinh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái kí chủ +100!

Thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt tỏ thái độ, trong lòng Tần Phàm khó chịu đến cực điểm, âm thầm cắn răng, ánh mắt nhìn về phía Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy.

Q @@@

Chương 790: Sự đồ quyết liệt (1)

"Sự phụ, ta cực kỳ cảm kích ngươi vì đã truyền thụ bản lĩnh, nhưng nếu ngươi nhất định muốn bắt lợi với Hạo Nhiên, vậy xin thứ cho đồ đệ đại nghịch bất đạo." Mộ Nam Chi nói.

"Ta cũng vậy." Tống Chỉ Hủy cũng tranh thủ thời gian phụ họa một câu.

Tần Phàm gây ra phong ba huyên náo lớn như thế, tất nhiên các nàng biết rõ Tần Phàm trong ngoài không giống nhau, là một người xấu xa.

Nhưng bởi vì Tần Phàm bị cắt, thực sự quá đáng thương, các nàng nhớ công lao truyền dạy, cho nên mới không tính toán hiềm khích lúc trước, nếu thật sự phải xem Tần Phàm như sự phụ thì nói Tần Phàm xấu xa là đang xem nhẹ hắn rồi.

Nhưng lúc này Tần Phàm lại muốn đối phó Vương Hạo Nhiên, vậy thì khỏi bàn nữa.

Nên khi các nàng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên nói Tần Phàm có suy

nghĩ ấy đối với các nàng, các nàng cũng không hoài nghi.

Vương Hạo Nhiên vì các nàng mà làm ra một ít chuyện, cũng là vì quan tâm các nàng thôi.

Tuy hành động có hơi quá khích một chút.

Nhưng các nàng vẫn lựa chọn đứng ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 1000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -50, hào quang phản phái kí chủ +50! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -100, hào quang phản phái kí chủ +100! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

"Từng đưa các ngươi thật đúng là ta đồ đệ tốt nha!" Tần Phàm nghiêng răng nghiêng lợi.

"Sự muội, ta còn tưởng rằng các ngươi sẽ làm rõ sai trái, không nghĩ tới cả đám đều hồ đồ như vậy. Các ngươi có biết cái này gọi là gì không? Gọi là khi sự diệt tở!"

Lão giả họ Tiêu sau khi nhìn thấy thái độ đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt, nhin không được quở trách một câu.

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt vậy mà xem nó như không phải chuyện đáng bàn.

Đối với việc này, không có phân đúng sai, chỉ là mọi người đều có

lập trường mà thôi.

"Tiêu sư huynh, ta biết thực lực ngươi rất mạnh, nhưng nếu ngươi muốn giảng dạy, vẫn thì miễn bản." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Sư muội, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ." Lão giả họ Tiêu thuyết phục nói.

"Quay đầu? Quay đầu thế nào, giúp các ngươi giết người ta yêu?" Đạm Đài Yêu Nguyệt nở nụ cười lạnh.

"Ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy đừng trách ta không khách khí." Giọng nói của lão giả họ Tiêu đột nhiên lạnh lẽo xuống, cùng lúc đó, chân khí trong cơ thể vận chuyển, râu tóc hoa râm không có gió vẫn tự bay.

Tần Phàm giơ tay lên, ra hiệu hẳn không nên động thủ trước, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, nói lên bài tình cảm:

"Ngươi thực sự đã nghĩ rõ ràng muốn cùng ta là người sư phụ này quyết liệt sao?"

"Ta cũng không muốn, nhưng sư phụ muốn thương tổn Hạo Nhiên, vậy ta chỉ có thể làm vậy. Nhưng nếu sư phụ chịu nghe ta một câu, vậy chuyện này có lẽ còn đường lùi." Đạm Đài Yêu Nguyệt nói.

"Vậy ngươi nói đi." Ánh mắt Tần Phàm hơi sáng một chút.

Đạm Đài Yêu Nguyệt không có lập tức trả lời Tần Phàm, mà là vẻ mặt nghiêm túc, hướng về Vương Hạo Nhiên hỏi thăm:

"Nếu ngươi nói xin lỗi với sư phụ ta, ngươi có nguyện ý không?"

Thật sự nàng cũng không muốn Vương Hạo Nhiên thua thiệt, nhưng cảm thấy việc này quá bí bách, nếu như vạch mặt Tần Phàm, có lẽ

sẽ có nguy hiểm.

Bản lĩnh của nàng là do Tần Phàm dạy.

Nói cách khác, Tần Phàm biết rất rõ nàng có bao nhiêu bản lĩnh.

Mà bấy giờ tu vi của Tần Phàm bị phế, sau khi nhưng nhìn thấy nàng hạ thái độ, còn không chịu bỏ qua việc này?

Tiêu sư huynh chủ tu y thuật, trên con đường võ đạo tuy là không yếu, nhưng so với nàng vẫn có một ít chênh lệch.

Cộng thêm, thực lực Vương Hạo Nhiên cũng không yếu.

Suy cho cùng hẳn đã có thể ám toán thành công Tần Phàm.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tự nhận không làm được đến mức này.

Nàng cộng thêm Vương Hạo Nhiên, hai cường giả võ đạo, thực lực bên ngoài rõ ràng là nghiền ép bên Tần Phàm.

Nhưng cho dù như vậy, Tần Phàm rõ ràng vẫn ôm thái độ đối phó Vương Hạo Nhiên.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhạy bén cảm thấy hẳn là Tần Phàm có chỗ dựa vào.

Tuy không biết rõ chỗ dựa của Tần Phàm cụ thể là gì, nhưng Đạm Đài Yêu Nguyệt biết rằng, nó đối với bên nàng rất bất lợi.

"Nếu như ta nói xin lỗi, sư phụ người nguyện ý bắt tay giảng hòa với ta, vậy cũng chưa chắc là không thể, suy cho cùng nàng đối với hẳn vẫn còn nợ ơn dạy dỗ." Thái độ Vương Hạo Nhiên cực kỳ thân thiện.

Tại sao hẳn nói như vậy, đương nhiên là có lý do.

Thứ nhất, Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định tuyệt đối là Tần Phàm sẽ không đồng ý với việc này.

Thứ hai, Vương Hạo Nhiên hi vọng Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy, trong lòng có thể dễ chịu một chút.

Bởi vì chủ động giải quyết Tần Phàm và bắt đắ dĩ bị động giải quyết Tần Phàm có khác biệt rất lớn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt lộ ra nụ cười, chỉ cho rằng Vương Hạo Nhiên hiểu ý, cũng nhìn ra việc này không thích hợp, cho nên mới lựa chọn tạm thời cúi đầu.

"Sự phụ, ngài xem. . ." Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi thăm.

"Tuyệt đối không thể."

Tần Phàm cắt ngang lời Đạm Đài Yêu Nguyệt, trong giọng nói không có chỗ cho sự thương lượng, lạnh giọng hù dọa:

"Hôm nay ta chắc chắn phải giết Vương Hạo Nhiên, Yêu Nguyệt, Nam Chi, Chỉ Hủy, nếu các người dám cản trở, đừng trách ta không nhớ tình cảm."

Đạm Đài Yêu Nguyệt hít sâu một hơi, biết việc này hoàn toàn không còn con đường vẹn toàn.

Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy cũng hiểu rõ điều này.

Hai người giống như là tay trái gà không chặt, càng không biết động võ, hai nàng ở việc này hoàn toàn hoang mang lo sợ, bởi vậy không khỏi nhìn về phía Đạm Đài Yêu Nguyệt, xem phản ứng của nàng.

Chỉ thấy Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên quỳ xuống đất.

"Sự phụ, đây là một lần cuối cùng ta xưng hô với người như vậy, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt."

B @@@

Chương 791: Sự đồ quyết liệt (2)

cDứt lời, hướng về Tần Phàm dập đầu ba cái, xem như hồi báo công ơn dạy bảo của Tần Phàm.

Mộ Nam Chi và Tổng Chỉ Hủy cũng học theo.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -200, hào quang phản phái kí chủ +200! 】

"Tốt! Tốt! Tốt!" Tần Phàm giận quá hóa cười, liên tiếp nói ba chữ "Tốt".

"Sự phụ, để ta thay ngài thanh lý môn hộ!" Lão giả họ Tiêu nhìn thấy thái độ ba vị sự muội như thế, sát ý trong lòng bạo phát, mắt lạnh lẽo nhìn đến ba người Đạm Đài Yêu Nguyệt.

Hắn không phải Tần Phàm, chỉ là một lão già hòm hèm, đối với mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không có tâm tư ham muốn, đương nhiên sẽ không có cái cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

Điều hắn muốn làm chính là muốn báo thù thay cho truyền nhân duy

nhất Tiêu Dật Phong giết chết Vương Hạo Nhiên, nếu ai ngăn cản thì giết luôn kẻ đó.

Đại sảnh bên này phát sinh động tĩnh, dẫn tới một ít người hầu đang đứng xem trong khu nhà cao cấp.

Tần Phàm bảo Tiêu Dật Phong đuổi mọi người.

Tiêu Dật Phong lĩnh mệnh, đuổi đám người hầu đi, sau đó mới vội vã trở lại đại sảnh.

Hắn đối với Vương Hạo Nhiên hận thấu xương, tất nhiên là muốn tận mắt nhìn thấy kết cục bi thảm của Vương Hạo Nhiên, chỉ có như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng.

Đạm Đài Yêu Nguyệt nhìn ra Tần Phàm muốn động thủ, lập tức mở trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy biết võ công của mình không giúp được gì, nhưng cũng không rời khỏi, các nàng muốn đồng sinh cộng tử cùng với Vương Hạo Nhiên.

"Vương Hạo Nhiên, ta còn thực sự bội phục ngươi, có thể khiến ba đồ đệ mỹ nữ này của ta, đối với ngươi khăng khăng một mực như vậy."

Tần Phàm nhìn thấy ba người xoay quanh bên cạnh Vương Hạo Nhiên, thèm muốn, đổ kị, oán hận đủ các loại tâm tình phức tạp lẫn lộn, giọng nói khàn khàn.

"Phương diện nào đó tương đối xuất chúng, các nàng tất nhiên sẽ luyến tiếc ta không rời." Vương Hạo Nhiên muốn thừa dịp Tần Phàm đang lành ít dữ nhiều, nhử thêm một ít lông dê, bởi vậy cố tình đục ngoáy tâm tình của hắn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt ở bên cạnh nghe thấy, gương mặt không khỏi

đồ tới tận mang tai, dùng ánh mắt trừng Vương Hạo Nhiên một cái, nhưng tình cảnh này nàng lại không tiện nói.

Mộ Nam Chi và Vương Hạo Nhiên chưa có phát triển đến mức độ kia, nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, cảm thấy là hắn đang cố ý chọc giận Tần Phàm, tự nhiên sẽ không đi phá hoại.

Mà Tổng Chỉ Hủy cũng một đợt kinh hãi, nàng cho là trên phương diện nam nữ hòa hợp Vương Hạo Nhiên rất chất phác, bỗng nhiên hắn nói ra một câu như vậy, quả thực là khiến nàng kinh ngạc.

Hình như là mình mơ hồ nhìn ra mình cho rằng hắn là một tên bạn trai ngây thơ chậm chạp, nhưng thực tế thì lại hoàn toàn tương phản.

Trước đây cho hắn là dê, nhưng trên thực tế gia hỏa này lại là sói. . .

Tất nhiên, mặc dù Tổng Chỉ Hủy kinh ngạc, nhưng cũng không có phá mà là giống với Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi, lựa chọn yên lặng không nói.

Ở một mức độ nào đó, thực ra cũng xem như đã chấp nhận.

Bởi vậy, cảnh này này đập vào trong mắt Tần Phàm cũng khiến khuôn mặt Tần Phàm vắn vẹo dữ tợn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

"Vương Hạo Nhiên, người sắp chết đến nơi rồi mà còn dám chọc giận ta." Trong mắt Tần Phàm nổi lên gân máu, cùng lúc đó, chân khí quanh thân vận chuyển, một luồng chân khí như non sông biển hồ mênh mông, từ bên trong thân thể hắn dâng lên âm âm.

Trong đại sảnh nổi lên từng trận cuồng phong.

Lão giả họ Tiêu và Tiêu Dật Phong nhìn, ánh mắt tràn đầy sùng bái, tôn sùng nhìn về phía Tần Phàm, giống như là bái thần vậy.

Thân ảnh Tần Phàm nháy mắt cao lớn hơn, giống như là Thiên Thần hạ phàm khiến người không dám nhìn thẳng, chỉ mới nhìn lên một chút đã cảm thấy toàn thân run rẩy.

Sắc mặt Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy nháy mắt hóa thành trắng bệch.

Luồng chân khí này như là non sông biển hồ mênh mông, thật sự là kinh khủng.

Tần Phàm vẫn chưa động thủ, chỉ đứng thẳng như thế, cảm giác luồng áp bách cứ phả vào mặt khiến cho hô hấp các nàng cũng cảm thấy khó khăn.

"Cực hạn võ đạo, Lục Địa Nhân Tiên, người. . . Sao có thể?" Thần sắc Đạm Đài Yêu Nguyệt bỗng nhiên tái nhợt.

Nàng ước lượng Tần Phàm, vốn cho rằng nó đã đủ cao, nhưng tuyệt đối không ngờ sẽ là loại trạng thái này.

Vốn cho rằng Tần Phàm có cao thủ võ đạo khác tương trợ, nào biết chỗ dựa lớn nhất của Tần Phàm, thật ra là chính bản thân hắn.

Nhưng trong cơn kinh hãi, Đạm Đài Yêu Nguyệt không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Tu vi chân khí của Tần Phàm trước đây chỉ hơn bốn trăm năm mà thôi, nhưng hiện tại tu vi chân khí tăng vọt, đạt tới năm trăm năm, nhảy một cái hóa thành Lục Địa Nhân Tiên, cái này thực sự không thể tưởng tượng nổi.

"Lúc sư phụ ta tìm được liệu chữa trị, ngẫu nhiên tìm được di hài của một vị Lục Địa Nhân Tiên, từ đó thu được một bộ công pháp võ đạo đỉnh cấp gọi là "Bổ Thiên Mật Lục", thiên phú võ đạo của sư công bấy giờ không ai đo nổi, tu luyện hơn mười ngày chẳng những khôi phục đan điền, hơn nữa con đường võ đạo tiến thêm một bước."

Tiêu Dật Phong nhin không được tiếp lời, muốn nhận được cảm giác tồn tại, thuận tiện chọc tức Vương Hạo Nhiên một chút.

Bởi vì nếu không phải Vương Hạo Nhiên hại đời mình, sư phụ sẽ không đi tìm được, sư công cũng sẽ không thu được công pháp.

Wương Hạo Nhiên gieo xuống quả đắng, cuối cùng vẫn phải để chính hần tới ăn.

Dứt lời, Tiêu Dật Phong tận lực đánh giá Vương Hạo Nhiên, chỉ thấy hần giống như thờ dài.

Trong lòng Tiêu Dật Phong cảm thấy khoái chí, hần cho rằng Vương Hạo Nhiên đang hối hận, không khỏi cất tiếng cười to mấy lần.

"Không chỉ võ đạo đại tiến, hơn nữa "Bổ Thiên Mật Lục" này còn có thể bù đắp thân thể không hoàn chỉnh, có thể khiến đồ vật mất đi lần nữa sinh sôi trở lại." Tần Phàm thấy Tiêu Dật Phong không có nói đến ý trên, thế là nhin không được bổ sung một câu.

Mà câu này chủ yếu là nói cho Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy nghe.

Chẳng qua Tần Phàm căn bản chính là tự mình đa tình mà thôi.

s @@@

Chương 792: Sống sót không tốt sao?

cĐạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy căn bản không quan tâm điều ấy, Tần Phàm có phải thái giám hay không thì đối với các nàng sẽ có nửa điểm quan hệ sao?

Rất nhanh Tần Phàm cũng nhìn ra điểm này, đổ kị trong lòng sinh sôi, hận không thể chém Vương Hạo Nhiên thành nghìn mảnh, thế nhưng hắn không có lập tức động thủ, mà là mang một tâm thái mèo vờn chuột, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Hiện tại ngươi chỉ có một cơ hội sống sót, nếu ngươi nguyện ý thay ta thanh lý môn hộ giết Yêu Nguyệt, Nam Chi và Chỉ Hủy, ta có thể rũ lòng từ bi, giữ lại cho ngươi một mạng."

Hắn đối với Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy vẫn còn có suy nghĩ đó, cho dù các nàng thật sự bị Vương Hạo Nhiên chạm qua, Tần Phàm vẫn nguyện ý kết nạp.

Nhưng ba người Đạm Đài Yêu Nguyệt rõ ràng còn tình sâu nghĩa nặng với Vương Hạo Nhiên.

Tần Phàm nói lời đó, đương nhiên là muốn ly gián bọn họ.

Nếu Vương Hạo Nhiên thật sự dám ra tay, tất nhiên ba người Đạm Đài Yêu Nguyệt sẽ rất thất vọng về hắn.

Vì cứu mạng mình mà phản bội tấm lòng nữ nhân của mình, việc này đủ khiến cho mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt mất đoàn kết.

Mà tâm tư của Tần Phàm chỉ cần người không quá ngu ngốc thì nhất định có thể nhìn ra.

Nhưng vào thời khắc nguy cơ sinh tử, dưới bản năng ham sống thúc đẩy, lý trí sẽ dần yếu kém đi nhiều.

Dù biết rõ khả năng cực nhỏ, nhưng là nhân vật phản diện, có khả năng sẽ đi thử một chút, thử xem có thể nắm lấy một chút hi vọng sống hay không.

Nhưng Vương Hạo Nhiên là tên phản phái bình thường sao?

Hơn nữa, nguy cơ sinh tử của Vương Hạo Nhiên chẳng qua là do Tần Phàm đơn phương duy diễn mà thôi.

Trong lòng Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy có chút lo lắng, ánh mắt không hẹn mà hợp nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Các nàng biết rõ ý đồ trong lời nói của Tần Phàm, nhưng không có chỉ ra, bởi vì các nàng đều muốn biết tâm ý Vương Hạo Nhiên đối với các nàng như thế nào.

Nếu như Vương Hạo Nhiên vì cứu mạng mình, thật sự động thủ với các nàng, vậy thật sự là phó thác không đúng người.

Dưới ánh mắt trông ngóng Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy, Vương Hạo Nhiên thâm tình nói:

"Ba người các ngươi đều rất tốt, ta rất yêu các ngươi, bất luận các ngươi là ai, ta đều có thể hi sinh tính mạng của mình, các ngươi bởi vì ta mà trở mặt với Tần Phàm, đối với ta tình sâu nghĩa nặng, ta thà mình chết, cũng không làm tổn thương các ngươi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy nghe thấy,

khẩn trương lo lắng trong lòng nhẹ xuống, trong ánh mắt có vô hạn nhu tình.

【Đình, độ thiện cảm của nữ chính Đạm Đài Yêu Nguyệt đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【Đình, độ thiện cảm của nữ chính Mộ Nam Chi đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 80 (Tình thâm không đổi)】

【Đình, độ thiện cảm nữ chính Tống Chỉ Hủy đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【Đình, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 7000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -350, hào quang phản phái kí chủ +350!】

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được tin tức nhắc nhở của hệ thống, bỗng nhiên đi lên trước hai bước, chia cho Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy, ôm hôn mỗi người một lát.

Tuy hoàn cảnh có không đúng lắm, nhưng giờ phút này Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy có nhu tình tràn lan, cũng không quan tâm được nhiều như vậy, các nàng rất phối hợp với Vương Hạo Nhiên.

Sau khi chạm nhau thân mật, mấy người tay trong tay, ánh mắt vô cùng kiên định, cùng nhau đối mặt với Tần Phàm.

Cái trạng thái này rõ ràng là muốn đồng sinh cộng tử.

【Đình, kí chủ khiến tâm thái Tần Phàm bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tần Phàm -300, hào quang phản phái kí chủ +300!】

Sắc mặt của Tần Phàm vặn vẹo đến đáng sợ.

Hắn nói lời kia vốn là muốn khiến cho mấy người Vương Hạo Nhiên và Đạm Đài Yêu Nguyệt mất đoàn kết, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lại như người vô hình ở giữa tặng Vương Hạo Nhiên một cái "trợ công" .

Tần Phàm nhìn thấy ánh mắt của mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt kiên định, trong lòng biết là không thể nào ly gián các nàng và Vương Hạo Nhiên được nữa.

Sau khi xác định ra điều ấy, Tần Phàm cũng không tiếp tục dông dài nữa.

Hận ý trong lòng dâng lên vô hạn, chân khí như là núi sông biển hồ, phô thiên cái địa ép về phía Vương Hạo Nhiên.

Trong đại sảnh lại lần nữa bốc lên từng trận cuồng phong kịch liệt.

Đèn treo trần nhà không ngừng lung lay, bàn ghế cũng ma sát mặt đất, phát ra âm thanh chói tai khác nhau.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy, thậm chí là bao gồm lão giả họ Tiêu và Tiêu Dật Phong ở bên trong, bọn họ đều có cảm giác bị chân khí tràn lan áp bức trong đại sảnh, đè ép thân thể, trong lúc nhất thời không động đậy được.

Cho dù là muốn động một ngón tay đều cảm thấy vô cùng gian nan chứ đừng đề cập đến động tác khác.

"Vương Hạo Nhiên, sau khi ngươi chết, ta sẽ chăm sóc các nàng Yêu Nguyệt thật tốt." Trong lòng Tần Phàm chịu nhiều tức giận như vậy, cũng rất muốn đánh trả một đợt.

Nhưng mà hắn lại phát giác trong thần sắc Vương Hạo Nhiên không có loại cảm giác bối rối khi gặp phải nguy hiểm, trái lại là có chút

khôi hài.

Tần Phàm hơi nghi hoặc một chút, không khỏi nhíu mày.

Vương Hạo Nhiên bình thản ung dung, buông lỏng ra nắm tay Đạm Đài Yêu Nguyệt, đi về phía trước một bước.

Những luồng áp chế mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt khiến họ không thể vận chuyển chân khí tan biến toàn bộ.

Thậm chí, chân khí tràn đầy trong đại sảnh cũng chảy ngược về trong thân thể Tần Phàm.

Trong chốc lát, gió dừng, âm thanh dừng.

Thần sắc Tần Phàm tái nhợt, hắn cảm giác mình không thể khống chế chân khí đang chảy ngược, cho nên nội tâm của hắn đang vô cùng bồn chồn, run sợ.

Tu vi đạt đến cực hạn võ đạo thì chân khí sẽ có một chút linh tính, nó có khả năng cảm ứng được nguy hiểm.

"Sống sót không tốt sao?"

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tần Phàm, nhẹ nhàng hỏi một câu.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

w @@@

Chương 793: Kỳ Thực Ta Là Tiên Đế Chuyển Thế (1)

Giờ nói của Vương Hạo Nhiên rất nhẹ nhàng, nhưng rơi vào trong tai Tần Phàm cũng để trong lòng hấn hơi chấn động.

Sau khi Tần Phàm đạt tới cực hạn võ đạo trở thành Lục Địa Nhân Tiên liền cảm giác mình vô địch thế gian.

Nhưng chân khí phản hồi lại nói cho hấn biết tên Vương Hạo Nhiên này rất nguy hiểm.

Chỉ là Tần Phàm vẫn không từ bỏ ý định.

Cực hạn của võ đạo là Lục Địa Nhân Tiên, chẳng lẽ trên Lục Địa Nhân Tiên còn có cảnh giới khác?

Cái này đã có chút lật đổ nhận thức của hấn, mang theo loại nghi vấn này, Tần Phàm cưỡng ép vận chuyển chân khí.

Một đạo chân khí cơ hồ ngưng thực như dải lụa hướng về Vương Hạo Nhiên đánh tới.

Vương Hạo Nhiên đứng tại chỗ không động, lúc dải lụa kia đến gần mấy thước trước mặt hấn liền tự động tản đi, tiêu tán đi mất.

Nếu như nói vừa nãy Tần Phàm còn đang nghi vấn nguy hiểm chân khí đáp lại, nhưng một màn chân thực trước mắt khiến nghi vấn của Tần Phàm mất sạch.

Tần Phàm tự biết không cách nào địch nổi, sau khi thấy một đạo công kích không có hiệu quả, dị thường quả quyết lựa chọn thoát khỏi.

Nhưng mà lúc thân hình lập tức chuẩn bị chạy ra cửa đại sảnh lại cảm giác đụng phải một bức tường vô hình không thể vượt qua, dĩ nhiên là không cách nào đi qua được.

Tần Phàm hoảng sợ quay đầu.

Chỉ thấy hai chân Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên rời khỏi mặt đất, chậm chậm trôi nổi lên.

Linh khí phát ra thần quang bảy màu, sau đầu có một đoàn vòng sáng ngưng kết, nhìn chói mắt vô cùng.

Lúc này Vương Hạo Nhiên nhìn giống như thần, để người có loại xúc động nằm rạp trên mặt đất quỳ lể.

Sau khi Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi cùng Tổng Chỉ Hủy thấy được phản chiếu thần quang bảy màu, hai con người lộ ra một ít hưng phấn và sự mừng rỡ khó nói lên lời .

Mà sắc mặt lão già họ Tiêu, Tiêu Dật Phong và Tần Phàm hoàn toàn tương phản với các nàng, lúc này sắc mặt ba người khó coi vô cùng, như là phụ mẫu chết.

"Đó căn bản không phải là thủ đoạn võ đạo, tuyệt đối không thể nào là thủ đoạn võ đạo, người rút cuộc là ai? !" Tần Phàm chống đỡ thân thể, để mình không quỳ xuống dưới cỗ cảm giác áp bách này.

"Cái này tất nhiên không phải là thủ đoạn võ đạo, đây là Tiên Nhân chi pháp." Giọng Vương Hạo Nhiên được linh khí chống đỡ, mờ mịt mà cuồn cuộn, như là tiên thần thẩm phán chúng sinh.

"Tiên Nhân chi pháp. . . Người lại là Tiên Nhân." Tần Phàm tự lằm lằm, trong lòng đã hoàn toàn mất đi ý chí phản kháng, bởi vì hắn căn bản không thể địch nổi loại lực lượng này.

Trong lòng dâng lên một ít hối hận.

Nhưng Tần Phàm cũng biết rõ hiện tại đã muộn.

Nhưng mà cũng không biểu hiện khóc trời đập đất, mà là yên tĩnh chịu chết.

Có thể chết ở dưới tay của Tiên Nhân cũng coi là một loại vinh hạnh.

Rất nhanh, một đạo linh khí thần quang bay ra tán loạn rơi xuống trên người Tần Phàm.

Thần quang hỏa diễm hùng hực bao trùm Tần Phàm trong nháy mắt.

Không đến mấy giây, Tần Phàm đã biến thành tro bụi, tiêu tán vô tung.

【 Đỉnh, kí chủ chém giết nhân vật chính Tần Phàm, thu được 16000 điểm phản phái! 】

Lão già họ Tiêu và Tiêu Dật Phong kém xa Tần Phàm, dưới uy thế của Vương Hạo Nhiên đã phục quỳ xuống đất run rẩy không ngừng.

Vương Hạo Nhiên cũng không dồng dài, để hai người bọn họ đi theo góc chân Tần Phàm.

Không bao lâu, linh khí thu lại, Vương Hạo Nhiên chậm chậm rơi xuống đất.

Tần Phàm, lão già họ Tiêu và Tiêu Dật Phong đã tiêu tán vô tung, tro bụi đều không còn.

Dấu tích trên thế giới này bị xóa đi hết hoàn toàn.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi với Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy nguy

cơ đã giải quyết nên rất vui sướng, đồng thời trong lòng không khỏi có chút không yên.

Nhìn Vương Hạo Nhiên biến thành bộ dáng bình thường, trong lúc nhất thời có chút không dám nhận.

Bởi vì chấn động Vương Hạo Nhiên mang cho các nàng thật sự là quá lớn.

Tiên Nhân. . . Cái này đã lật đổ nhận thức của các nàng.

Nhưng các nàng không biết là Vương Hạo Nhiên đang giả vờ, khiến linh khí khô kiệt gần hết, muốn đem linh khí khôi phục đến trạng thái đầy cần phải hao phí không ít công lao khổ cực.

Linh khí của Địa Cầu mỏng manh, muốn hấp thu linh khí từ bên ngoài để phục hồi cơ hồ là không có khả năng.

Nhưng may mà Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đế Nội Kinh, có phương pháp khôi phục đặc thù.

Nhưng mà ít nhất cũng phải tu luyện Ma Đế Nội Kinh mười giờ trở lên.

Kỳ thực Vương Hạo Nhiên có thể thoải mái giết đám người Tần Phàm, dùng loại tư thái nhìn tương đối dọa người này tất nhiên là có nguyên nhân.

Bởi vì hắn còn thiếu một câu trả lời cho Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy.

Vừa nãy Tần Phàm mang đến nguy hiểm, các nàng không để ý, nhưng bây giờ chuyện đã giải quyết, nên là lúc đàm luận việc này.

Mà Vương Hạo Nhiên đã nghĩ kỹ đối với điều này.

Cơ hồ hao hết linh khí, kỳ thực làm ra tư thái giết Tần Phàm dọa người như thế chỉ là làm nền mà thôi.

"Có lẽ trong lòng các người có rất nhiều nghi vấn đúng không?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi với Tổng Chỉ Hủy không nói, Vương Hạo Nhiên lại đánh vỡ yên lặng trước.

Ba người nghe vậy, nhộn nhịp gật đầu một cái.

Wương Hạo Nhiên thở dài một cái, giải thích nói:

"Kỳ thực, ta là Tiên Đế chuyển thế, mà ba người các người là phi tử kiếp trước của ta. Ở kiếp trước chúng ta gặp phải đại địch cùng chết với địch nhân, sau khi chuyển sinh một thời gian dài ta mới khôi phục trí nhớ kiếp trước, bởi vậy đang tìm các người khắp thế giới, nối lại tiền duyên với các người."

"Nhưng không ngờ phong thổ nhân tình Địa Cầu khác biệt với Tu Tiên giới, tìm được các người, đồng thời theo đuổi được cũng không dám đem chuyện của kiếp trước nói rõ cho các người, cho nên mới giấu đi."

"Ta biết việc này khiến các người cực kỳ khó tiếp nhận, nhưng đây là ước định kiếp trước của chúng ta. Lúc trước trước khi cùng chết với địch nhân, chúng ta ước định kiếp sau gặp lại. Nhưng mà tu vi của các người không đủ, sau khi chuyển sinh căn bản không có cách nhớ lại trí nhớ kiếp trước."

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

κ @@@

Chương 794: Kỳ Thục Ta Là Tiên Đế Chuyển Thế (2)

Kinh nghiệm hư cấu nói dối này của Vương Hạo Nhiên bắt nguồn từ một loại tiểu thuyết sáng văn "Tiên Đế chuyển thế khắp thế giới tìm phi tử".

Kỳ thục sau khi hắn muốn ngả bài với đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt đã tính toán xong chuyện này.

Ở trên Địa Cầu, loại hành vi này của hắn phải gọi là cặn bã, nhưng có đầy đủ lý do giải thích thì sẽ là chuyện khác.

Cuối cùng ở cổ đại hoàng đế còn có hậu cung ba ngàn giai nhân mà.

Là một Tiên Đế, có rất nhiều nữ nhân không phải là chuyện rất bình thường sao?

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi với Tổng Chỉ Hủy nghe xong, liếc nhau một cái, đều là ngạc nhiên không thôi.

Bởi vì lời nói của Vương Hạo Nhiên thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên vừa mới dùng thủ đoạn tiên nhân, không phải cũng đã vượt quá nhận thức của các nàng sao?

"Ta biết trong lúc nhất thời các ngươi khó có thể tiếp nhận, nhưng các ngươi nhớ lại một chút lúc chúng ta gặp gỡ lần đầu, kỳ thục duyên phận của chúng ta đã được quyết định từ sớm." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt không nói gì, thế là nhắc nhở một chút.

"Khó trách lúc lần đầu ta gặp người lại thích người không có lý do, thậm chí toát ra ý nghĩ không phải là người không giả thì ra là bởi vì thế này." Đạm Đài Yêu Nguyệt thử nhớ lại một chút, bỗng nhiên có chút giật mình.

"Ta cũng vậy, lần đầu gặp ở trên cầu Mục Vương Các, ta cũng có cảm giác đã từng quen biết với người, đồng thời cũng không khống chế yêu người." Mộ Nam Chi nhớ lại một chút, cũng nói theo.

"Ta cũng vậy, lúc ấy ở trên xe, mới chỉ nhìn thoáng qua người một chút, nhưng sau đó một mực nhớ người mãi không quên." Tống Chỉ Hủy lẩm bẩm nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này của ba người, trong lòng cười thầm một trận.

Kỳ thực đầu nguồn cảm giác này của mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt đều bởi vì hào quang siêu cấp đào hoa, nhưng mà nhắc đến trong loại tình huống này đã khiến các nàng lần lượt cảm thấy đây chính là duyên phận chú định trong cõi u minh.

Nhìn thấy phản ứng của Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy, Vương Hạo Nhiên biết việc này cơ bản đã ổn rồi.

Nhưng mà vì càng vững tin một chút, Vương Hạo Nhiên bảo trì vẻ nghiêm nghị, tiếp tục hỏi:

"Hiện tại tin tưởng ta chưa?"

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy liếc nhau một cái, lập tức nhận nhịp hướng về Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, không còn hoài nghi.

Chỉ là ba người nhớ đến Vương Hạo Nhiên nói kiếp trước là Tiên Đế, mà các nàng là phi tử, lập tức không khỏi có chút câu nệ.

Tuy các nàng không rõ kiếp trước ở chung như thế nào, nhưng nhìn từ cách thức cổ đại để vương ở chung với phi tử, phi tử cực kỳ cẩn thận khi ở trước mặt đế vương.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra điểm này, trấn an nói: "Các người là phi tử của ta nhưng chúng ta cũng là phu thê, không cần phải quá khắt khe, ta cũng sẽ không ăn người, cứ dựa theo thường ngày ở chung là được rồi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tổng Chỉ Hủy nhận nhip nói lỏng một hơi.

Nhưng Mộ Nam Chi chợt nhớ tới một việc không khỏi có chút tự ti, cúi đầu xuống.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, có thể đoán được ý nghĩ của nàng, dứt khoát nói:

"Nam Chi, kỳ thực nam tử lúc trước giải độc cho người ở trên Thanh Linh Sơn là ta. Tất nhiên, chuyện kia hoàn toàn là trời xui đất khiến, cũng coi như là duyên phận chúng ta."

Mộ Nam Chi ngạc nhiên một trận, khúc mắc âm thầm buồn bực đã lâu bỗng nhiên mở ra.

Thì ra điều mình cho là ác mộng, kỳ thực chính là duyên phận của mình.

Như vậy lúc trước sư huynh Thiên Cơ Tử tính toán không sai, nói thật phải cảm tạ hắn một chút.

Nếu lúc ấy Thiên Cơ Tử nói rõ, có lẽ nàng sẽ không đến Thanh Linh.

Nhưng mà Mộ Nam Chi vẫn có mấy phần u oán nói với Vương Hạo Nhiên:

"Vậy vì sao người không nói cho ta biết chứ?"

"Nếu nói cho người biết sớm, ta sợ người không tiếp nhận được, lúc đầu định tìm một cơ hội tốt sẽ nói rõ chuyện này với người." Vương Hạo Nhiên bình tĩnh tự nhiên giải thích.

Mộ Nam Chi thử nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý, lập tức cũng không rầu rĩ chuyện này, tâm tình thật tốt.

Đạm Đài Yêu Nguyệt tương đối si mê với võ đạo, hiện tại lần đầu tiên được nghe tu tiên chi đạo, không khỏi vô cùng hướng về, chờ Mộ Nam Chi nói xong, lập tức hỏi Vương Hạo Nhiên:

"Vậy ta ở kiếp trước cũng là Tu Tiên giả đúng không, có phải cực kỳ lợi hại hay không?"

"Ừm." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, đồng thời cũng nhìn ra trong mắt Đạm Đài Yêu Nguyệt đang hàm chứa chờ đợi, "Kỳ thực kiếp này người vẫn có thể trở thành Tu Tiên giả, Nam Chi và Chỉ Hủy cũng vậy."

Đạm Đài Yêu Nguyệt nghe xong, không khỏi đại hỉ.

Mộ Nam Chi với Tống Chỉ Hủy cũng vui vẻ không thôi, hai người không có hứng thú đối với võ đạo, nhưng nghe nói tu tiên có thể trường sinh không già.

Như thế có sức hấp dẫn quá lớn đối với nữ nhân.

Hơn nữa càng quan trọng hơn là có thể trường sinh, có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người yêu.

Đây là điều các nàng cực kỳ để ý.

"Vậy người nhanh chỉ bảo ta tu tiên chi pháp." Đạm Đài Yêu Nguyệt

không kịp chờ đợi nói.

"Người khẳng định muốn ngay bây giờ sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đúng đúng, ngay bây giờ." Đạm Đài Yêu Nguyệt không dần nổi.

"Kiếp trước chúng ta tu luyện là một loại song tu chi pháp." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng nói.

Đạm Đài Yêu Nguyệt sửng sốt một chút, không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt.

Mộ Nam Chi với Tổng Chỉ Hủy nhìn thấy, lập tức lén cười.

"Các người cũng thế." Vương Hạo Nhiên nhìn hai người, lại bổ sung một câu.

Mộ Nam Chi với Tổng Chỉ Hủy lập tức nín cười, trên gương mặt cũng hiện lên một ít đỏ ửng.

Không biết hai người đang tưởng tượng một ít gì đó.

"Sau này ta xưng hô người như thế nào đây?" Đạm Đài Yêu Nguyệt chột vì gọi mà rầu rĩ lên.

"Kiếp trước các người đều xưng hô ta là Đế Quân, nhưng bây giờ không ở Tiên giới, cũng không cần quan tâm như vậy." Vương Hạo Nhiên nói láo, con mắt đều không nháy một cái.

Bạo 25 chương đh @hhle đây kim phiếu ạ!!

G @@@

Chương 795: Ngả Bài

Đàm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi với Tống Chỉ Hủy nghe xong, tất nhiên là không chút nghi ngờ.

Nhưng tuy như vậy, bên trong yêu thương của ba người đối với Vương Hạo Nhiên lại có thêm mấy phần tôn kính.

Cuối cùng các nàng là phi tử, xưng hô Đế Quân có nhiều hoặc ít lực uy hiếp.

"Hạo Nhiên, trong kiếp trước ai là chính cung vậy? Người lại có bao nhiêu phi tử?" Đàm Đài Yêu Nguyệt hỏi đến một vấn đề tương đối quan trọng.

"Ta đối xử đều bình đẳng, không có người nào là chính cung. Về phần có bao nhiêu phi tử . . ." Vương Hạo Nhiên dừng một chút, đang tổ chức ngôn ngữ, hoặc là nói chuẩn xác một chút, làm sao tổ chức ngôn ngữ lừa dối, sau khi nghĩ kỹ mới tiếp tục nói:

"Ở kiếp trước, tu vi của ta là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ, kỳ thực không chỉ mình ta có tu vi như thế trong vũ trụ. Tiên Đế chỉ là một xưng hô mà thôi, ví dụ như còn có Ma Đế, Vực Chủ, ý tứ là không sai biệt lắm với đế vương cổ đại, đều là chúa tể một phương."

"Thật giống như trên một tinh cầu có nhiều quốc gia, chỉ là ở Tu Tiên giới này biển lớn mà thôi."

"Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ xem như chúa tể một phương, thống trị ít nhất trăm vạn tinh vực, trong mỗi tinh vực có chí ít mấy ngàn vạn tinh cầu, trong đó sinh linh nhiều vô kể."

"Những chúa tể thống ngự trăm vạn tinh vực, nói ít đều có mấy trăm vạn mấy ngàn vạn phi tử, so sánh ta ít hơn quá nhiều, kỳ thực mới có ba ngàn phi tử mà thôi."

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tổng Chỉ Hủy nghe xong, ngây người thật lâu.

Nếu như Vương Hạo Nhiên trực tiếp tìm về ba ngàn, khẳng định các nàng sẽ có chút ít giậm chân, nhưng Vương Hạo Nhiên nói so sánh với những chúa tể tinh vực khác thì ít hơn nhiều, lập tức không có cách nào chỉ trích Vương Hạo Nhiên.

Thử nghĩ một chút, ở cổ đại, một hậu cung của đế vương đã có ba ngàn.

Nhưng Địa Cầu lớn bao nhiêu, hơn nữa những đế vương cổ đại Viêm Quốc kia chỉ chiếm cứ một phần rất nhỏ trong thổ địa Địa Cầu.

Nhìn từ địa vực lớn nhỏ cùng với số nhân khẩu, mấy trăm vạn mấy ngàn vạn phi tử cũng có thể chấp nhận theo tỉ lệ.

Mà đối lập, phu quân các nàng cũng thống ngự trăm vạn tinh vực, có ba ngàn phi tử là rất nhiều sao?

Cái này kỳ thực cũng không nhiều.

Chỉ là vì chịu hoàn cảnh sinh hoạt bồi dưỡng tư tưởng ở Địa Cầu khiến các nàng có chút không thích ứng mà thôi.

Nhưng suy nghĩ số lượng ba ngàn một chút, cái này cạnh tranh thật quá lớn. . .

Mặc dù có chút u oán nhưng phu quân các nàng là Tiên Đế, làm phi tử có thể làm gì? Chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy niềm vui thôi, để mình càng được sung ái một chút.

"Vậy bây giờ tìm được bao nhiêu phi tử rồi đây?" Tống Chỉ Hủy thận trọng hỏi thăm.

"Sau khi chuyển thế, các người quá phân tán, ở trên Địa Cầu vên vện mười mấy người mà thôi. Kỳ thực ta cực kỳ khó tìm được toàn bộ các nàng, khả năng một phần trong đó không chuyển thế thành công, trực tiếp hồn phi phách tán, có thể tìm tới các người đã là rất may." Vương Hạo Nhiên thở dài nói, trên mặt có một ít vẻ bi thống.

Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi với Tống Chỉ Hủy thấy thế, làm sao còn dám quở trách? Mỗi người mở lời an ủi Vương Hạo Nhiên, thậm chí toàn bộ vào trong ngực của hắn, muốn an ủi hắn một ít.

So sánh ra, kỳ thực các nàng vẫn còn tương đối may mắn, bởi vì ít nhất có thể nối lại tiền duyên với phu quân, nên trân quý cái trước mắt mới đúng.

Wương Hạo Nhiên đưa hai tay ôm lấy mấy người, thần sắc bảo trì một ít bi thống, nhưng trong lòng vui nở hoa rồi.

Mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt tiếp nhận, cũng để Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một ít dấu hiệu hậu cung một mảnh an lành.

Lý do Tiên Đế chuyển thế trùng sinh khắp thế giới tìm phi tử thật là hay, quả thực dùng quá tốt.

Bữa Hồng Môn Yến này cứ kết thúc bằng cách ba người Tàn Phàm, lão già họ Tiêu, Tiêu Dật Phong tan thành mây khói.

Mà sau khi Vương Hạo Nhiên ngã bài, lấy lý do "Tiên Đế chuyển thế tìm phi tử", khiến ba người Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy hòa thuận, hoàn toàn không có cãi lộn, thậm chí còn rất hài hòa.

Tất nhiên, điều kiện căn bản để lý do này có sức thuyết phục vẫn là bởi vì bây giờ Vương Hạo Nhiên là Tu Tiên giả.

Nếu chỉ biết võ đạo thì chuyện kia tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy.

Bởi vì tu tiên tồn tại mới lật đổ nhận biết của các nàng, khiến cho các nàng tiếp nhận một ít chuyện không thể tiếp nhận trong thế giới này.

Từ khi tu tiên nó thực sự mang đến quá nhiều tiện lợi.

Hiện tại mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt thân thiện hòa thuận, là một cái bắt đầu cực kỳ tốt lành.

Lòng Vương Hạo Nhiên đã tràn đầy khát khao, hậu viện đầy ong bướm nhưng cảnh tượng là một mảnh hòa thuận.

Ngắm lại đều cảm thấy hết sức nhiệt tình.

Sau khi rời khỏi biệt thự Tàn Phàm, Vương Hạo Nhiên đưa Đạm Đài Yêu Nguyệt trở về trước, ngay sau đó đưa Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy đến khách sạn Kim Hào.

Tuy Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy đều có dự định mua nhà, nhưng trước mắt vẫn ở tại khách sạn Kim Hào.

Sau khi nói chuyện một lần, hai người cũng dự định mua một lần một ngôi nhà, như vậy cũng có cái kèm, nếu không một người có chút cô đơn.

Đương nhiên là Vương Hạo Nhiên giờ hai tay tán đồng với điều này.

Thậm chí đã tính toán mua một tòa biệt thự ở khu biệt thự mình đang sống cho hai người.

Nếu như vậy tu luyện cũng thuận tiện.

Trước đây cần đủ loại che chở, nhưng hiện tại lực lượng của Vương Hạo Nhiên đã tương đối đủ một chút.

Bên tử muội Đạm Đài Yêu Nguyệt, ngoại trừ Bộ Phi Yên cá lọt lưới ra, sáu tử muội khác đều đón nhận lẫn nhau.

Mà Đạm Đài Yêu Nguyệt lại mở đầu tốt, tin tưởng Khâu Thiển Vi các nàng cũng sẽ không có ý kiến.

Cho dù Mộ Nam Chi, Tổng Chỉ Hủy gặp tử muội khác của Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng sẽ không cần lo lắng cái gì.

Trừ điều đó ra, bên khu biệt thự còn có Phượng Huyền Tố và Ninh Ngạo Tuyết.

Ninh Ngạo Tuyết vẫn tương đối khoan dung điểm này, hơn nữa đã tu luyện với Vương Hạo Nhiên, muốn nàng tiếp nhận không khó.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

s @@@

Chương 796: Thanh Vân Tông (1)

⌈Về phần Phượng Huyền Tố ngược lại kéo một thời gian dài.

Trước đây, Vương Hạo Nhiên một mực cảm thấy nếu nhận Phượng Huyền Tố sẽ khiến nội bộ mâu thuẫn, nhưng bây giờ lại không cần

lo lắng.

Dù sao có một cái lý do tốt như vậy.

Sau khi làm rõ suy nghĩ, tâm tình Vương Hạo Nhiên rất tốt, đưa Mộ Nam Chi cùng Tổng Chỉ Hủy đến khách sạn Kim Hào xong liền bắt đầu sai người đến tìm biệt thự ở khu biệt thự mình sống.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy một tin tức mới nhất ở trên mạng, cơ hồ là chiếm cứ trang đầu mỗi nhà truyền thông ở Thanh Linh.

Mã Hồng Thắng xảy ra tai nạn xe cộ, nhi tử hấn cùng với tài xế đều đã chết.

Xem như người giàu nhất Thanh Linh, gây ra động tĩnh lớn có thể nghĩ mà biết.

Trước mắt đang điều tra nguyên nhân sự cố.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên hiểu rõ việc này không tra ra vấn đề gì.

Tất nhiên, không phải là bởi vì việc này xảy ra ngoài ý muốn, hoàn toàn tương phản, đây là cố ý.

Đoán không làm thì là đồ đệ Lãnh Huyết của Tần Phàm làm.

Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút cảm xúc.

Cuối cùng Mã Hồng Thắng vẫn chết, nhìn hấn đã thắp hương trước khi ra cửa cũng không thể khiến cho tổ tông phù hộ.

Trong những thông tin trên truyền thông còn có video hình ảnh Trình Nhụy sau khi biết được việc này, bi thống khóc lớn cho nên té xỉu.

Vương Hạo Nhiên không khỏi cảm thán, Trình Nhụy có kỹ năng diễn quá tốt.

Cho dù là mình cũng không thể khẳng định có thể tốt hơn nàng bao nhiêu.

Mà trong loại tình huống bây giờ mình cũng không tiện đi tìm nàng, chỉ có thể chờ phong ba đi qua rồi tính.

Vương Hạo Nhiên trở lại biệt thự.

Sau khi Phượng Huyền Tố thấy được thì mừng rỡ không thôi.

Hai mươi ngày không gặp, nhưng nhớ trong lòng đã tích súc đến một mức độ đáng sợ.

Bởi vậy Phượng Huyền Tố thậm chí không để ý đến việc chưa nhận nhau với Vương Hạo Nhiên, trực tiếp lao vào ngực của hắn, có chút tham lam cảm thụ sự ấm áp trong lòng ngực.

Sau một lúc, tâm tình Phượng Huyền Tố thu lại mới lùi lại một bước, có chút áy náy nói:

"Xin lỗi, ta nhất thời cao hứng quá mức, quên người còn chưa nhớ đến chuyện lúc trước của chúng ta."

"Nương tử, ta nhớ ra rồi. Chẳng những nhớ lại kiếp này của chúng ta, còn nhớ lại cả kiếp trước nữa." Vương Hạo Nhiên dùng ánh mắt dùng nhu hòa nhìn Phượng Huyền Tố.

Phượng Huyền Tố nghe xong, ngờ ngác một chút, trong lòng ngọt như bình mật bị đổ, vui lật tâm, nhưng còn có chút không rõ với vài phần lời của Vương Hạo Nhiên.

"Kiếp trước của chúng ta?" Phượng Huyền Tố kinh ngạc hỏi.

Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay, mà là nhằm vào một cửa phòng ngủ đóng chặt nói một tiếng:

"Ngạo Tuyết, người không cần nghe lén, đến đây đi."

Phượng Huyền Tố sững sốt một chút, ánh mắt ý thức nhìn lại, chỉ thấy cái cửa phòng kia bỗng nhiên mở ra, Ninh Ngạo Tuyết từ đó đi ra.

"Thì ra người đang nghe lén, vậy vừa nãy khẳng định người đã nghe được, hẳn gọi ta là nương tử đấy." Phượng Huyền Tố không khỏi có chút đắc ý, chỉ cảm thấy thắng Ninh Ngạo Tuyết.

"Tất nhiên nghe được, nhưng mà trước mặt các người chỉ là trên danh nghĩa mà thôi." Ninh Ngạo Tuyết cũng có chút đắc ý, ý vị thâm trường nói: "Lần này đến Quỳnh Châu hơn hai mươi ngày, người biết trong khoảng thời gian này xảy ra cái gì không?"

Trong khoảng thời gian đến Quỳnh Châu, Vương Hạo Nhiên đều xác định quan hệ với Ninh Ngạo Tuyết, Phượng U Nhược, tất nhiên là không thể bác bỏ.

Lúc tu luyện với Phượng U Nhược cũng may mắn chưa quên Ninh Ngạo Tuyết.

Phượng Huyền Tố nghe ra một ít ý trong giọng của Ninh Ngạo Tuyết, nhưng còn có một ít không tin, thế là dùng ánh mắt hỏi thăm hướng về Vương Hạo Nhiên.

"Ngạo Tuyết nói là thật." Vương Hạo Nhiên đáp lại nói.

【 Đinh, kí chủ khiến nữ chính Phượng Huyền Tố xuất hiện tâm tình ăn dấm, thu được 1000 điểm phản phái! 】

Miệng nhỏ Phượng Huyền Tố cong lên, trong lòng rất là ghen ghét.

"Ta trả lời vấn đề kia của người về kiếp trước của chúng ta trước đã
" Vương Hạo Nhiên nói xong, ánh mắt từ trên người Phụng Huyền Tố, lại chuyển qua trên người Ninh Ngạo Tuyết, "Cũng về kiếp trước của chúng ta."

Phụng Huyền Tố với Ninh Ngạo Tuyết đều rất nghi hoặc, sau đó yên tĩnh lắng nghe.

Vương Hạo Nhiên lại đem lí do lừa dối mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt lừa dối Phụng Huyền Tố với Ninh Ngạo Tuyết.

Hai người nghe xong, mới đầu có chút khó có thể tin, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận sự thật này.

Phụng Huyền Tố vừa buồn vừa vui, vui chính là cuối cùng cũng đã nhận nhau với phu quân, mà lo lắng là phu quân không chỉ có một nương tử là mình.

Nhưng mà nhanh chóng bình thường trở lại.

Trong lòng có chút không yên là bởi vì sau khi nhận nhau có loại dự cảm sẽ gặp phải một ít chuyện.

Âm thầm có chút chờ đợi, đồng thời còn có chút bối rối cùng sợ hãi.

Lúc đầu Ninh Ngạo Tuyết đi vào căn bản cũng không nghĩ mình có khả năng độc chiếm, cho nên vẫn tương đối chấp nhận được.

Kỳ thực hai người cũng coi là người trong giang hồ ẩn thế.

Bên trong giang hồ ẩn thế bảo trì một ít truyền thống thời cổ, ví dụ như tam thê tứ thiếp.

Độ chấp nhận của các nàng cao hơn nhiều so với Đạm Đài Yêu Nguyệt, Mộ Nam Chi và Tống Chỉ Hủy.

Huống chi, phu quân còn là Tiên Đế, thống ngự trăm vạn tinh vực, phi tử nhiều một chút hoàn toàn có thể lý giải.

Giờ phút này đang là đêm tối, Phùng An Na ở phòng bếp đóng cửa thủy tinh xào rau, không biết gì về chuyện mấy người nói trong đại sảnh.

Sai khi làm xong cơm liền gọi đám người Vương Hạo Nhiên vào ăn cơm.

Ngày trước lúc ăn cơm, Phượng Huyền Tố với Ninh Ngạo Tuyết thỉnh thoảng sẽ cãi nhau, nhưng hôm nay không có, chỉ là tương đối nhiệt tình gấp thức ăn cho Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì các nàng cảm thấy phu quân là Tiên Đế, có lẽ không quá ưa thích phi tử đám đá lẫn nhau, tất nhiên không dám để phu quân ám ức.

Phùng An Na nhìn cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng vẫn rất rõ ràng thân phận của mình, tất nhiên không dám hỏi nhiều, chỉ là cầm đầu ăn cơm.

Dưới bầu trời đêm ở một nơi khác.

Giang hồ ẩn thế, Thanh Vân Tông.

Từ sau khi Vân Sơ Nhiên rời khỏi Thanh Linh, đi về tông môn, vì tâm tình buồn bực mà tạm thời không có đem chuyện xảy ra ở Thanh Linh nói cho phụ mẫu.

Chỉ nói đơn giản một chút là Yến Vân Thiên chết, hôn ước giải trừ.

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

I @@@

Chương 797: Thanh Vân Tông (2)

Sau khi phụ mẫu Vân Sơ Nhiên biết được điểm ấy thì bắt đầu tìm kiếm hôn phu cho Vân Sơ Nhiên.

Đồng thời thành công tìm được một thiếu chủ tông môn môn đăng hộ đối, đồng thời quyết định hôn sự với trưởng bối đối phương.

Thiếu chủ tông môn này là một thiên tài tu võ, tiền đồ tương lai không thể tưởng tượng.

Sau khi quyết định hôn sự, phụ mẫu Vân Sơ Nhiên mới đem chuyện này nói cho nữ nhi.

Phụ mẫu Vân Sơ Nhiên đoán chừng nữ nhi cực kỳ nghe lời, khẳng định sẽ đồng ý việc này.

Nhưng Vân Sơ Nhiên nghe xong cực kỳ hoảng sợ, đem chuyện xảy ra ở Thanh Linh nói cho phụ mẫu.

Nếu đính hôn với người ngoài, sẽ phải một chịu lửa giận của một người có tu vi vượt qua Đại Tông Sư.

Nhưng phụ mẫu Vân Sơ Nhiên căn bản không tin cái này.

Bởi vì xem xét thể lực trong giang hồ ẩn thể hiện nay, căn bản không có nhân vật như vậy, cho dù là thiếu chủ cũng không đến

mức khiến một cường giả tu vi vượt qua Hóa Kinh Đại Tông Sư làm bảo tiêu cho hắn.

Huống chi, người thiếu chủ này sống ở trong thế tục, thiên phú tu võ rất bình thường.

Thiếu chủ không có giá trị như vậy làm sao sẽ khiến tông chủ coi trọng.

Phụ mẫu Vân Sơ Nhiên phán đoán, đây là nữ nhi muốn từ chối hôn sự vì vậy mới nói dối mà thôi, làm sao cũng không đồng ý hủy bỏ hôn ước.

Sau đó lúc bọn hắn đang tranh chấp, bỗng nhiên có tin tức truyền đến.

Thiếu chủ tông môn đính hôn với Vân Sơ Nhiên bị thương kinh mạch vì một trận lịch luyện, đã không cách nào đi càng xa trên đường võ đạo.

Thiên tài vẫn lạc. . . Thật là đáng tiếc, kinh mạch bị thương, sau này là một phế vật.

Phụ mẫu Vân Sơ Nhiên nghe xong, cảm khái một chút, bắt đầu suy nghĩ chuyện từ hôn.

Vân Sơ Nhiên không muốn đêm dài lắm mộng, sau khi nhìn thấy tình huống này lập tức thúc giục phụ mẫu, mau chóng đi làm việc này, đồng thời biểu thị đến lúc đó sẽ đi cùng.

Đối với điều này thì tất nhiên là phụ mẫu Vân Sơ Nhiên sẽ không phản đối.

Theo lý thuyết, Vân Sơ Nhiên đích thật nên đi một chuyến.

Phụ mẫu của nàng không có lý do để phản đối, tất nhiên là đồng ý.

Vân Sơ Nhiên nói lỏng một hơi, cầu nguyện việc này kết thúc hết mới tốt, nếu không thì rất tồi tệ.

Đêm khuya dưới trời sao Thanh Linh.

Trong một tòa biệt thự, đang diễn ra một ít chuyện không thể nói đến.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Phượng Huyền Tố, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Phượng Huyền Tố -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Vương Hạo Nhiên thu hoạch được một đợt điểm phản phái cùng điểm hào quang xa xả, nhưng càng làm cho hắn vui vẻ là hắn đã bước vào cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng tám.

Tốc độ này quả thực có thể hình dung như bay.

Từ trong ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên biết được, coi như là kiếp trước Diệp Phàm vùng dậy đều xa xa không có tốc độ tu luyện như thế này.

Công pháp này của Cực Thiên Ma Đế thật không đơn giản, có thể nói là bá đạo.

Chẳng những tu vi được tăng lên mạnh mẽ, hơn nữa so sánh với những công pháp tu tiên buồn tẻ vô vị thì thật sự là quá mức để người vui vẻ.

Vương Hạo Nhiên quả thực hận không thể tu luyện thâu đêm không ngủ.

Chỉ là người khác có chút không chống đỡ được.

Dù sao Phượng Huyền Tố cũng là nữ chính trong nội dung chính tuyến yêu nghiệt công tử lưu Yến Vân Thiên, có thiên phú võ đạo nhưng cũng không có thiên phú tu tiên.

Không giống Phương U Nhược, hơi chút chỉ điểm nàng một chút, nàng có thể sơ bộ vận dụng linh khí chữa trị cho bản thân.

Mà lúc vì hù mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt, lúc giết Tần Phàm Vương Hạo Nhiên giả bộ quá lớn, hao phí quá nhiều linh khí, trước mắt linh khí đang trong thời kỳ dưỡng bệnh.

Thực sự không nên chữ trị cho Phượng Huyền Tố.

Bởi vì muốn hoàn toàn chữa trị xong vẫn cần hao phí linh khí nhất định.

Nếu chỉ là mức độ tiêu sãng giảm đau, cũng không cần hao phí linh khí, căn bản không cần thiết, bởi vì dược vật có thể làm được điều này.

Kỳ thực Phượng Huyền Tố đã chuẩn bị từ sớm, còn đặc biệt chuẩn bị những vật này. . .

Vương Hạo Nhiên có chút im lặng đối với cái này.

Phượng Huyền Tố vẫn rất "Phòng ngừa chu đáo".

"Công pháp tu tiên quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, ta mơ hồ có dấu hiệu đạt tới Hóa Kinh Đại Tông Sư, hơn nữa chân khí cũng biến thành ngưng thực thuần túy hơn so với trước đây, coi như thi đấu chân khí với Hóa Kinh Đại Tông Sư đoán chừng đều không yếu chút nào."

Sau khi Phượng Huyền Tố dùng dược thì thoải mái hơn nhiều, lập

tức cảm thụ biến hóa của tu vi một chút, ngạc nhiên lên tiếng.

Tu vi trước đây của nàng chỉ là Hóa Kinh Tiểu Tông Sư mà thôi, vèn vẹn chỉ tu luyện một giờ mà đã tăng lên như vậy, tất nhiên chấn động vô cùng.

"Đây không tính là gì, chân khí chỉ đại biểu cho võ đạo, chỉ cần tiếp tục tu luyện, chân khí của người sẽ chuyển hóa thành linh khí, đến lúc đó chính là Tu Tiên giả." Vương Hạo Nhiên nói.

Phượng Huyền Tố nghe được thì mong chờ vô cùng, nhưng trên mặt nhanh chóng có chút sợ sệt.

"Ta không nói hiện tại tiếp tục tu luyện." Vương Hạo Nhiên cười bổ sung một câu.

Vậy Phượng Huyền Tố mới nói lỏng một hơi, nhưng mắt đẹp quét một vòng, nhanh chóng phát hiện phu quân có chút chưa thỏa mãn, nhưng thực sự không chịu nổi tiếp tục mưa gió, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

"Phu quân đi tìm Ngạo Tuyết đi."

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên không khỏi kinh ngạc một chút.

Nếu như mình bỗng nhiên rời khỏi tìm Ninh Ngạo Tuyết, Phượng Huyền Tố mở một con mắt nhắm một con mắt có lẽ mới xem như bình thường.

Phượng Huyền Tố bỗng nhiên chủ động nói như vậy, thật sự là có chút kỳ lạ.

Nhưng hẳn nhanh chóng biết được là Phượng Huyền Tố đang cố ý biểu hiện nhu thuận một ít, muốn lấy niềm vui, lấy cái này để mình càng sủng nàng.

Quả nhiên nữ nhân cuối cùng vẫn là nữ nhân, không tránh được có chút tâm tư nhỏ.

Lo lắng cãi nhau hận lẫn nhau khiến Vương Hạo Nhiên không thích, lại dùng một loại phương thức khác để "Tranh đấu".

Nhưng mà đối với loại "Tranh đấu" này, người được lợi lớn nhất là Vương Hạo Nhiên.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

L @@@

Chương 798: Tin Tức Về Vân Sơ Nhiên

QVương Hạo Nhiên lại không kìm nổi cảm thán, cái cơ Tiên Đế chuyển thế này quả thực rất khéo.

Bởi vì cái cơ này cho Phượng Huyền Tố một thân phận định vị —— phi tử.

Lúc phi tử đối mặt Đế Quân, ngoại trừ tình cảm phu thê ra còn có một ít kính sợ về mặt thân phận.

Vương Hạo Nhiên với Phượng Huyền Tố tựa sát nói một lát, chuẩn bị rời khỏi đi tìm Ninh Ngạo Tuyết, nhưng lúc này điện thoại chợt rung lên.

Cầm điện thoại di động lên, phát hiện người gọi là Phượng Nhiêu.

Sau khi phụ tử Yến Vân Thiên chết, Phượng Nhiêu sắp xếp người đem bọn hắc chôn cất ở trên Thanh Linh Sơn, sau đó ngẫu nhiên gặp Vương Hạo Nhiên dưới chân núi, rồi từng có một ít hồi ức tốt đẹp ở trước một dòng suối nhỏ trên Thanh Linh Sơn.

Nhưng sau lần đó, Vương Hạo Nhiên cũng không đi tìm Phượng Nhiêu.

Phượng Nhiêu dừng lại ở Thanh Linh một thời gian ngắn, thấy Vương Hạo Nhiên không đến tìm nàng, cũng không tiếp tục quấy nhiễu thanh tĩnh của Vương Hạo Nhiên.

Mà nàng là sơn chủ Phượng Khê Sơn, đem sạp hàng ném cho mẫu thân Tần Vận Hàn là Phượng Quân một đoạn thời gian rồi, cũng không thể không trở về.

Phượng Nhiêu rời khỏi Thanh Linh trở về Phượng Khê Sơn rồi Vương Hạo Nhiên mới liên hệ nàng một chút.

Nhưng hắc liên hệ nàng là muốn nàng nhìn chăm chăm động tĩnh giang hồ ẩn thế.

Hoặc nói chuẩn xác một chút là chú ý tin tức Thanh Vân Tông Vân Sơ Nhiên có quyết định hôn ước với người khác hay không.

Phượng Nhiêu liên hệ đêm khuya, đến cùng là nhớ đến mình hay là có liên quan với điều đó?

Wang Hào Nhiên mang theo một ít nghi hoặc, nghe điện thoại.

"Muộn như vậy rồi mà gọi điện thoại, không có quấy rầy mộng đẹp của người chứ?" Sau khi điện thoại được kết nối, giọng mang theo một ít quý khí ngự tử của Phượng Nhiêu vang lên.

"Không có, ngược lại là người, tại sao muộn như vậy rồi còn không nghỉ ngơi?" Vương Hạo Nhiên thuận miệng hỏi.

"Đêm khuya tịch mịch, cảm giác trống rỗng, muốn tìm người tâm sự." Giọng Phượng Nhiêu phảng phất như có thể lay động tâm thần.

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một chút, theo bản năng nhìn Phượng Huyền Tố ở bên cạnh một chút.

Chỉ thấy nàng đang dùng một loại ánh mắt nghi ngờ nhìn mình.

Phượng Huyền Tố ở ngay bên cạnh, Phượng Nhiêu trong điện thoại nói cái gì, nàng tất nhiên có thể nghe được.

"Tỷ tỷ, có muốn ta bồi người tâm sự hay không?" Phượng Huyền Tố không nhịn được nói với điện thoại một tiếng.

Phượng Nhiêu ở đầu bên kia điện thoại chợt nghe được giọng của Phượng Huyền Tố toàn thân giật mình một cái, trong lòng mất đi ý nghĩ trêu người ngay lập tức.

Mang theo một ít nghi ngờ, nhanh chóng dò hỏi:

"Huyền Tố, bây giờ các người. . ."

"Ân, bây giờ chúng ta đã nhận nhau rồi." Phượng Huyền Tố đáp lại nói.

"Vây chúc mừng người." Phượng Nhiêu chúc mừng một tiếng, chợt nghiêm nghị nói:

"Ta vừa mới nói đùa mà thôi, đêm khuya tìm Hạo Nhiên thật sự là có chuyện quan trọng khác."

Vương Hạo Nhiên nghe đến đó, lập tức hỏi thăm: "Có phải có quan hệ với Vân Sơ Nhiên hay không?"

Phượng Nhiêu trả lời: "Vân Sơ Nhiên quyết định hôn ước với một thiếu chủ của một tông môn tên là Thất Tinh Tông."

Vương Hạo Nhiên có chút khâm phục lá gan của Vân Sơ Nhiên, lúc trước cảnh cáo nàng như thế, rõ ràng không đem lời của mình coi là chuyện đáng kể?

Nhưng mà vì xác định một chút, Vương Hạo Nhiên lại hỏi lần nữa: "Việc này là thật hay giả?"

"Chính xác trăm phần trăm." Phượng Nhiêu khẳng định trả lời một câu, sau khi dừng một chút, bỗng nhiên lại nói bổ sung:

"Nhưng mà thiếu chủ của Thất Tinh Tông kia xuất ngoại lịch luyện gặp phải hiểm cảnh, kinh mạch bị thương, sau này không có cách tu luyện võ đạo, không biết rõ Thanh Vân Tông sẽ có động tác gì tiếp theo."

Sau khi nghe được lời của Phượng Nhiêu, Vương Hạo Nhiên không khỏi suy đoán một chút.

Dựa theo tiếp xuống phát triển, có phải Vân Sơ Nhiên sẽ muốn đến cửa từ hôn hay không, sau đó thiếu niên kinh mạch bị thương vô duyên võ đạo kia chịu nhục cảm thấy tức giận, rồi hô lên một câu "Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo" ?

Hướng đi của nội dung truyện này Vương Hạo Nhiên thực sự đã quá quen thuộc.

Đây quả thực là tình huống bắt đầu của rất nhiều tiểu thuyết, tục xưng là từ hôn lưu.

Vương Hạo Nhiên suy đoán một chút, hơn phân nửa cảm thấy đúng tám chín phần mười.

Nếu việc này xảy ra trên người người bình thường thì đích thật là không sao, nhưng Vân Sơ Nhiên là nữ chính.

Nữ chính bỗng nhiên xảy ra chuyện như vậy, hơn phân nửa là có quan hệ với nhân vật chính.

Mà thiếu chủ Thất Tinh Tông chính là một nhân vật chính.

"Người biết Thanh Vân Tông ở chỗ nào không?" Vương Hạo Nhiên muốn đi mở mang một chút, đồng thời cũng muốn đi tìm Vân Sơ Nhiên.

Trước đây phân thân không hoàn mỹ, không thể chú ý đến Vân Sơ Nhiên, sợ sẽ khiến hậu viện loạn hơn.

Nhưng bây giờ loại lo lắng này là không cần thiết.

Thứ yếu là đối phó nhân vật chính Vân Sơ Nhiên quyết định hôn ước kia..

Hắn lừa dối Đạm Đài Yêu Nguyệt là Tiên Đế chuyển thế, nhưng không quên thân phận phản phái của mình, gặp được nhân vật chính vẫn phải nện.

"Người muốn đến Thanh Vân Tông sao?" Phượng Nhiêu hỏi.

"Đúng, người nói cho ta đi thế như nào đi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Thanh Vân Tông ở trong núi sâu, người bình thường căn bản tìm không thấy, cho dù ta nói cho người, người cũng không tìm thấy." Phượng Nhiêu rất tự nhiên nói:

"Như vậy đi, người nhớ đài cầu phúc ở dưới Phương Khê Sơn mà lần trước người đến không, người trực tiếp đến đó đi, đến lúc đó ta đích thân dẫn người đến Thanh Vân Tông."

Lời của Phượng Nhiêu cực kỳ nghiêm chỉnh, không nghe ra ý đồ gì, nhưng Vương Hạo Nhiên làm sao lại không đoán ra ý đồ Phượng Nhiêu được?

Độ thiện cảm của Phượng Nhiêu là max điểm, Vương Hạo Nhiên dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được nàng nằm mộng cũng muốn ăn mình.

Vương Hạo Nhiên có chút không dám đơn độc ở chung với Phượng Nhiêu, sau khi nghe được lời của nàng cũng không trả lời ngay lập tức, mà là che điện thoại, nhỏ giọng hỏi Phượng Huyền Tố:

"Người biết đường đến Thanh Vân Tông không?"

"Không biết." Phượng Huyền Tố lắc đầu.

Vương Hạo Nhiên nghe xong lập tức có chút bất đắc dĩ.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

z @@@

Chương 799: Gặp Lại Phượng Nhiêu

ĐKhăng định phải đi một chuyến đến Thanh Vân Tông, nhưng Phượng Nhiêu không dẫn đường thì mình còn thật không đến được trong thời gian ngắn.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nói:

"VẬY NGÀY MAI CHÚNG TA GẶP MẶT Ở PHƯỢNG KHÊ ĐÀI, TA MUỐN NHANH CHÓNG ĐẾN THANH VÂN TÔNG MỘT CHUYẾN, CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG CẦN XỬ LÝ."

"ĐƯỢC, NGÀY MAI TA CHỜ NGƯỜI Ở PHƯỢNG KHÊ ĐÀI." TRONG GIỌNG CỦA PHƯỢNG NHIÊU HƠI HƠI MANG THEO MỘT ÍT ÂM RUNG, KHÔNG CHE GIẤU ĐƯỢC XÚC ĐỘNG.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên nghe ra.

Phượng Huyền Tố không biết hai người có loại quan hệ không minh bạch kia, ngược lại không có cảm giác kỳ quái nào.

Hơn nữa, dù hôm nay nàng cảm giác được cũng sẽ không cố gắng rầu rĩ việc này.

Nếu là lúc trước thì khả năng nàng sẽ truy vấn ngọn nguồn, nhưng sau khi biết được phu quân là Tiên Đế chuyển thế, mà mình là phi tử nên không dám quản chuyện phương diện này của phu quân.

Nếu chọc phu quân không vui, phu quân không sủng mình, vậy thì không ổn.

Wang Hao Nien kết thúc nói chuyện với Phượng Nhiêu, lại nói vài câu ám áp với Phượng Huyền Tố, sau đó đi đến bên chỗ Ninh Ngạo Tuyết.

Tu luyện một đêm.

Lúc sáng sớm, tinh thần Vương Hạo Nhiên vẫn phấn chấn vô cùng, bước lên đường đến Phượng Khê Đài.

Lúc nửa buổi sáng, Vương Hạo Nhiên đến chỗ cần đến.

Phượng Nhiêu đã sớm chờ ở trong đại điện Phượng Khê Đài.

So sánh với một tháng trước, hình như Phượng Nhiêu gầy gò đi rất nhiều.

Không biết là bởi vì bị chuyện Phượng Khê Sơn quấy nhiễu, hay là bởi vì cái gì khác.

Nhưng mà lực chú ý của Vương Hạo Nhiên nhanh chóng chuyển hướng chỗ khác, chỗ có Phượng Nhiêu.

Lúc trước tiếp xúc với Phượng Nhiêu là lúc chưa sao chép ký ức của Diệp Phàm, bởi vậy kiến thức tương đối nông cạn.

Nhưng sau khi đạt được ký ức của Diệp Phàm, ngàn năm học thức cùng nhận thức gia trì, khiến Vương Hạo Nhiên thông hiểu rất nhiều thứ.

Vương Hạo Nhiên lúc tu luyện với Phương U Nhược, Ninh Ngạo Tuyết, Phượng Huyền Tố đạt được tu vi là có khác biệt nhất định.

Cái này có quan hệ với thể chất của mỗi người các nàng.

Nhưng mà tuy có khác biệt, nhưng khác biệt cũng không lớn.

Nhưng một vài thể chất nữ nhân đặc biệt thần kỳ, trời sinh là lô đỉnh.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đế Nội Kinh, nghiên cứu Âm Dương điều hòa, đều hữu ích với song phương, cũng không phải là cướp đoạt đơn phương.

Nhưng mặc dù như thế, loại thể chất thần kì của nữ nhân vẫn rất có ích đối với người tu luyện Ma Đế Nội Kinh.

Ví dụ như, tu luyện với Phương U Nhược lấy được tu vi là 1, nếu tu

luyện với Phượng Nhiêu khả năng lấy được tu vi là 10.

Một Phượng Nhiêu chống mười Phượng U Nhược.

Chênh lệch này không thể bảo là không lớn.

Hơn nữa thần kỳ hơn là sau khi Vương Hạo Nhiên cẩn thận quan sát, phát hiện đồng đâm của Phượng Nhiêu vẫn còn ở đó.

Theo lý thuyết, cái này không nên còn mới đúng.

Cuối cùng Phượng Nhiêu đã từng kết hôn, hơn nữa còn có một nhi tử lớn như thế. . .

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên nghĩ lại một chút, đã nhanh chóng biết rõ nguyên do.

Loại vật đồng đâm này cũng không nhất định sẽ mất đi khi từng có loại chuyện đó.

Cái này cùng một nhịp thở với cảm thụ và tâm tình của nhà gái khi đó.

Nếu như hai phương diện là trong tâm và thân thân thể của nữ nhân này đều cảm thấy cực kỳ vui sướng, vậy thì khẳng định sẽ không còn.

Cũng ví dụ như vài nữ chính có quan hệ tương đối sâu với Vương Hạo Nhiên không còn có.

Hơn nữa, phần lớn là chuyện trước khi Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đế Nội Kinh.

Tính ra, kỳ thực Vương Hạo Nhiên lãng phí rất nhiều tu vi.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, cuối cùng

chính bản thân Vương Hạo Nhiên cũng không biết, sau ngày nào đó mình sẽ thu được một loại công pháp tu tiên như thế này.

Nguyên nhân Phượng Nhiêu vẫn còn là bởi vì nàng không có tình cảm đối với Yến Phi Bằng, chỉ đơn thuần vì cho Phượng Khê Sơn có đời sau mà thôi.

Về phần tại sao thể chất của nữ phụ Phượng Nhiêu lại thích hợp tu luyện công pháp kia hơn nữ chính Phượng U Nhược, kỳ thực cũng không bất ngờ.

Phượng U Nhược là đơn nữ chính trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm, mà sau này Diệp Phàm chủ tu Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Phượng U Nhược không có thể chất phương diện kia, kỳ thực rất bình thường, cuối cùng Diệp Phàm sẽ không tu luyện loại công pháp kia.

Bởi vậy trong thiết lập nữ chính Phượng U Nhược sẽ không tăng thêm loại thể chất không cần thiết kia.

Mà Phượng Nhiêu thân là nữ phụ có loại thể chất này.

Khả năng này là bởi vì trong nội dung chính tuyến của Yến Vân Thiên sẽ có loại tà tu coi trọng thể chất của Phượng Nhiêu, sau đó có ý đồ bất chính.

Nói trắng ra, loại thể chất này của Phượng Nhiêu hoàn toàn là kéo cừu hận, sau đó để cho Yến Vân Thiên trang bức đánh mặt.

Kỳ thực trong võ đạo cũng tồn tại song tu chi pháp chỉ là yếu hơn rất nhiều so với tu tiên.

Nhưng mà Yến Vân Thiên đã sớm lành lạnh, đoán chừng loại nội dung truyện này cũng sẽ không xuất hiện.

Nhưng sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn ra điểm ấy lại không khỏi

động lên ý nghĩ.

Chống mười Phương U Nhược, cái này xem như tu vi thực sự, hẳn có thể không động tâm sao?

Phải biết, lúc trước tu luyện lần đầu với Phương U Nhược trực tiếp tăng một tầng tu vi Luyện Khí kỳ.

Tu vi hiện tại của Vương Hạo Nhiên là Luyện Khí kỳ tầng tám, nếu tiếp tục tu luyện với nữ chính khác, hẳn phải cần một khoảng thời gian mới có thể vượt qua Luyện Khí kỳ.

Nhưng nếu như tu luyện với Phương Nhiêu, nói không chừng sẽ trực tiếp nhảy lớp.

Hơn nữa, kỳ thực Phương Nhiêu cũng rất đẹp, còn có khí chất với vị cao quý mà những nữ chính bên người mình không có.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy mình có thể phải bắt chước Tào lão bản một chút..

Vương Hạo Nhiên tạm thời thu hồi ý niệm, nhìn về phía thần sắc của Phương Nhiêu.

Chỉ thấy Phương Nhiêu đang đánh giá hắn, trong mắt lóe lên hào quang nhẹ nhẹ, không biết nội tâm đang suy nghĩ gì, sau đó nàng mới lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng, hơi than thở nói:

"Người còn nhớ không? Trước đó, lần đầu chúng ta gặp gỡ là ở nơi này."

"Tất nhiên là nhớ." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Bạo 25 chương đh @hhle đây kim phiếu ạ!!

T @@@

Chương 800: Tiến Về Thanh Vân Tông (1)

Phượng Nhiêu chỉ nói một chút, không tiếp tục nói về đề tài này, nàng ép xuống, rồi nói những lời trái ngược:

"Chúc mừng người và Huyền Tố đã nhận nhau, ta làm tử tử, thật tâm chúc mừng các người."

"Nếu có cơ hội sau này ta sẽ cùng Huyền Tố trở về Phượng Khê Sơn một chuyến, nơi đó suy cho cùng cũng coi là nhà của Huyền Tố." Vương Hạo Nhiên nói.

"Có lòng là được rồi." Phượng Nhiêu cười cười, có chút hiếu kỳ mà hỏi: "Người đến Thanh Vân Tông tìm Vân Sơ Nhiên có chuyện gì?"

"Việc này tương đối phức tạp, sau này ta sẽ giải thích với người, hiện tại vẫn không nên hỏi đáp nhiều như vậy, chúng ta xuất phát được rồi chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Được." Phượng Nhiêu cực kỳ thuận theo gật đầu một cái, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, phủi mông đi về phía Vương Hạo Nhiên.

Một luồng khí tức cao quý ngự tử phủ vào mặt, khiến trong lòng người chợt cảm thấy có chút xao động.

Vương Hạo Nhiên cũng lập tức cảm giác từ tâm linh đến thân thể sinh ra một loại xúc động quý dị khó nói lên lời.

Trước khi tu luyện Ma Đế Nội Kinh, vốn dĩ hắn không đến mức như vậy, suy cho cùng là một người từng trải, định lực vẫn vô cùng không tệ.

Nhưng từ sau khi tu luyện Ma Đế Nội Kinh nhìn thấy đối tượng tu luyện cấp cao, lại có chút không kìm nén được.

Lúc trước Diệp Phàm vợ vét ký ức đệ tử và nữ nhân Cực Thiên Ma Đế, thông tin lấy được chung quy vẫn nông cạn một chút, bản thân hắn cũng không có tu luyện để cảm nhận chân chính Ma Đế Nội Kinh.

Bởi vì công pháp này vô hình chung sẽ khuếch đại tình cảm.

Tới một mức độ nào đó, công pháp này sẽ thúc đẩy tu luyện giả cố gắng tu luyện.

Lúc trước, Cực Thiên Ma Đế đánh chủ đích lên đạo lữ của mấy vị Tiên Tôn, kỳ thực biết rõ hậu quả nhưng vẫn làm như thế, một phần nguyên nhân trong đó có lẽ là bởi vì ảnh hưởng của Ma Đế Nội Kinh.

Tất nhiên, cái này từ một góc độ khác mà nói còn có một lợi ích, đó chính là trong lúc tu luyện với đạo lữ có thể vô hình khuếch đại tình cảm với họ.

Nói cách khác là có thể khiến tình yêu của đạo lữ đối với mình ngày càng sâu đậm.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi Vương Hạo Nhiên và nữ chính tu luyện Ma Đế Nội Kinh sẽ cảm thấy độ thiện cảm dễ dàng tăng lên.

Trong lúc suy tư, gió hương thổi tới, dáng người phong hoa lớn dần

ở trong tầm mắt.

Thế nhưng lúc đạo thân ảnh này đi tới trước mặt hắn còn cách một mét, bỗng nhiên ngừng bước, không có tiếp tục đi về phía trước nữa.

Khoảng cách này không xa nhưng cũng không quá gần, xem như là khoảng cách vừa đúng giành cho bằng hữu.

"Đường đến Thanh Vân Tông toàn là đường núi, người không phải võ giả, có lẽ sẽ cảm thấy có chút khó nhọc, nếu thực sự sốt ruột muốn tới Thanh Vân Tông thì ta có thể đồng hành cùng với người, như thế sẽ nhanh hơn nhiều." Phượng Nhiêu nói.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng muốn nói hắn căn bản không cần đến, nhưng sau khi tâm thái chuyển biến, cũng không ngại đến gần Phượng Nhiêu, thuận thế trả lời:

"Vậy thì làm phiền tỷ tỷ."

Phượng Nhiêu khẽ giật mình, kinh dị với kiêu xưng hô như vậy một chút, nhưng rất nhanh thấy kiêu xưng hô này cũng cực kỳ hợp lý.

Nàng nhận Phượng Huyền Tố là muội muội, phu quân của muội muội gọi mình một tiếng tỷ tỷ cũng đúng thôi.

Lúc này không phải là lễ thờ cúng của Phượng Khê Sơn, bên ngoài Phượng Khê Đài có rất nhiều du khách.

Thân phận Phượng Nhiêu tương đối đặc biệt, sẽ không ngang nhiên lộ diện ở phía dưới Phượng Khê Sơn, bởi vậy nàng sớm đã chuẩn bị mũ rộng vành, lụa mỏng để đeo lên.

Phượng Nhiêu trở về Phượng Khê Sơn cũng không mặc trang phục hiện đại, chỉ là một bộ cung trang, trông rất cao quý trang nhã, đeo mũ rộng vành lụa mỏng cũng không thể làm mất đi sự hài hòa, hơi

giống với các kiểu ‘giang hồ hiệp nữ’ trong phim ảnh mà hắn đã từng xem trước đó.

Nàng cùng Vương Hạo Nhiên rời khỏi Phượng Khê Đài, lúc đến chỗ không người, Phượng Nhiêu ôm eo Vương Hạo Nhiên, tiếp đó nhún người nhảy lên.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy mặt đất cách mình ngày càng xa, rất nhanh đã đến trên một ngọn cây.

Mũi chân Phượng Nhiêu điểm nhẹ ngọn cây cành lá, thân hình đang dừng, lại lần nữa nhún người nhảy lên, một vài lần thì đã cách xa mấy chục trượng.

Với tư cách sơn chủ Phượng Khê Sơn, thực lực của Phượng Nhiêu vẫn cao vô cùng.

Lúc trước tu vi Vương Hạo Nhiên có hạn, không nhìn ra giới hạn của Phượng Nhiêu, cộng thêm việc Phượng Nhiêu không có tận lực ra tay.

Nhưng bây giờ Vương Hạo Nhiên đã trở thành tu luyện giả, cho dù Phượng Nhiêu không xuất thủ tu vi cũng không gạt được hắn.

Huống chi, Phượng Nhiêu dùng khinh công, nội tình chân khí đã lơ đãng lộ ra.

Tu vi chân khí của Phượng Nhiêu có gần hai trăm năm, sắp đi vào cảnh giới Đan Kinh Đại Tông Sư.

So với người đứng đầu của thập đại võ đạo thế gia ở Thương Châu, Tả Khâu gia-Tả Khâu lão đầu đều cường hãn hơn nhiều.

Thế nhưng đây cũng hợp tình hợp lý thôi.

Võ đạo của Thương Châu hưng thịnh, nhưng thực sự so với tông

môn mạnh nhất giang hồ ẩn thế còn hơi kém một chút.

Sau khi nhảy lên một ngọn cây ở giữa rừng cây, Phượng Nhiêu cũng không có làm hành động quá đáng, càng không giống trước đây, một cái dáng vẻ muốn ăn thịt người, trái lại trở nên rất "quy củ".

Vương Hạo Nhiên đối với cái này còn rất chưa thích ứng.

Nhưng rất nhanh nghĩ tới khả năng là do xa cách hẳn khiến Phượng Nhiêu cảm thấy đau lòng, hoặc là không muốn khiến cho hẳn khó xử, cho nên mới như vậy.

Sau khi suy ngẫm, Vương Hạo Nhiên cảm thấy khả năng Phượng Nhiêu "không muốn khiến cho hẳn khó xử" ngày càng lớn.

Không thể không nói, Phượng Nhiêu rất "hiểu chuyện", "hiểu chuyện" đến mức khiến người ta có chút đau lòng.

Sau một hồi cảm thán, Vương Hạo Nhiên không kiềm nổi có một chút áy náy.

Nói thật ra, cứ phóng hỏa mà không thêm dập lửa, đối với Phượng Nhiêu thực sự rất tàn nhẫn.

Sau khi Phượng Nhiêu rời khỏi Thanh Linh trở về Phượng Khê Sơn, rõ ràng đã gầy gò đi nhiều.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

o @@@

Chương 801: Tiến Về Thanh Vân Tông (2)

ΥTheo lý thuyết với tu vi của nàng, điều đó căn bản không thể.

Nên tượng tượng được, sau khi trở về Phượng Khê sơn, tâm tình nàng có hơn phân nửa là buồn bực, có thể vì quá mức nhưng nhớ mà gây ra.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên liền muốn an ủi Phượng Nhiêu một chút.

Thế nhưng hắn vẫn rất quân tử.

Sau cùng, quân tử động khẩu không động thủ.

Nhưng Phượng Nhiêu bỗng nhiên gặp tập kích, tâm thần dập dờn, chân khí nháy mắt tán loạn.

Chân mới đạp ở trên ngọn cây để lấy lực chột lão đảo một cái.

Hai người rơi dần xuống đất, lập tức muốn đập vào mặt đất còn cách hai mươi mấy mét phía dưới.

Nhưng may mà Phượng Nhiêu kịp thời vận chuyển chân khí, lần nữa thi triển khinh công, nhắc thân nhảy lên một cái, lần nữa trở lại ngọn cây.

Thế nhưng chỉ ổn định đứng ở ngọn cây, cũng không tiếp tục tiến lên nữa.

Phượng Nhiêu cảm nhận được gương mặt sát lại ấm áp, mang theo một ít nghi hoặc và kinh hãi, ném ánh mắt đến bên cạnh nam nhân có khuôn mặt anh tuấn này.

"Thân thủ của tử tử thật tốt."

Vương Hạo Nhiên vừa khen một câu, khích lệ Phượng Nhiêu đã phản ứng kịp thời, không để hai người đập đầu trong bùn đất phía dưới rừng cây.

"Khinh công nho nhỏ mà thôi, có người còn lợi hại hơn, người muốn ta giảng dạy một chút phải không?" Trong mắt Phượng Nhiêu khôi phục một ít thần thái của ngày thường.

Đối với loại ánh mắt này, Vương Hạo Nhiên thật sự quen thuộc.

Nói sơ sơ một chút, đây chính là ánh mắt muốn "ăn người".

Hơn nữa, trước đó khi quan sát Phượng Nhiêu, Vương Hạo Nhiên phát hiện, Phượng Nhiêu hôm nay không có vương bận gì, loại thân thích chán ghét kia không có đến thăm.

Nơi đây là trong rừng, ít ai lui tới, động tĩnh dù lớn cũng sẽ không có người biết được. . .

Ham muốn đề thăng tu vi và suy nghĩ trong lòng cứ đan xen vào nhau, chiếm lấy cái đầu của Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là ý nghĩ ấy cũng không thể duy trì quá lâu, rất nhanh đã bị hấn áp chế xuống.

Bởi vì nếu làm như vậy thực sự quá lãng phí.

Loại thể chất này của Phượng Nhiêu, tuy là cao cấp nhưng nói trắng ra chỉ là mầm non mà thôi.

Chờ đến lúc hấn thể hiện hết tất cả giá trị bản thân, yêu cầu phối hợp đặc biệt để tu luyện công pháp, giúp mầm non lớn lên, cuối cùng kết thành trái.

Lúc ấy thu hoạch trái cây mới có thể nhận được lợi ích lớn nhất.

Nếu như chỉ nhìn trước mắt, tuy Vương Hạo Nhiên có thể thành công vượt qua luyện khí kỳ, nhưng sẽ bởi vì nhỏ mà mất lớn.

Hơn nữa, hắn muốn tiến vào Thanh Vân Tông là vì muốn tạo ra cảnh từ hôn nổi tiếng kia.

Nếu thật sự tu luyện, trong thời gian ngắn mà không kết thúc được sẽ trì hoãn rất nhiều thời gian.

Mà ngoại trừ việc tạo ra cảnh từ hôn kia, Vương Hạo Nhiên còn muốn thử xem một chút, có thể cướp hết cơ duyên của nhân vật chính là thiếu chủ Thất Tinh Tông hay không.

Nhưng loại tình huống từ hôn này, bình thường đều là nội dung truyện cao võ huyền huyền hoặc là cao võ tu tiên.

Địa Cầu khả năng cao chỉ là một cái "Tân Thủ thôn" mà thôi.

Nếu thiếu chủ Thất Tinh Tông này muốn vùng dậy, tuyệt đối phải có kim thủ chỉ.

Hơn nữa cái kim thủ chỉ này tuyệt đối không thấp, rất có thể vô cùng nghịch thiên.

Căn cứ vào nội dung của các truyện khác nhau, thời điểm kim thủ chỉ này phát động, nhất định là ở trước hoặc sau khi từ hôn.

Nếu như kim thủ chỉ phát động sau khi từ hôn vậy thì Vương Hạo Nhiên sẽ có cơ hội cướp đoạt cơ duyên.

Nhưng nếu phát động trước khi từ hôn, vậy thì chỉ có thể sớm giải trừ tai họa ngầm.

Nếu tên kia nhận được kim thủ chỉ nghịch thiên, vậy hắn sẽ trở thành kiêu nhân vật chính quật khởi, mới bắt đầu thường sẽ rất yếu, khác nhiều so với Diệp Phàm.

Mặc dù bây giờ Diệp Phàm yếu hơn so với Vương Hạo Nhiên, nhưng lại có một đại sát chiêu, đó chính là thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn, cùng địch nhân đồng quy vu tận.

Vương Hạo Nhiên tạm thời không dám giết Diệp Phàm, nhưng thiếu chủ Thất Tinh Tông này, hắn là không có loại quân bài này đâu.

"Phong cảnh nơi đây thật không tệ."

Trong lúc suy tư, Phượng Nhiêu ở bên cạnh nháy mắt quỵn rũ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên hiểu nó có ý gì, thế nhưng trong lòng đã có quyết định, tự nhiên sẽ không làm cái hành động hái trái kia, hơn nữa nếu ăn hết mầm non này thì thua lỗ quá.

"Đúng thật không tệ, thế nhưng ta có chuyện quan trọng cần phải đến Thanh Vân Tông, không thể trì hoãn, cũng không thể ngắm nhìn phong cảnh." Vương Hạo Nhiên chớp mắt nhìn:

"Nếu người muốn ngắm phong cảnh, không sớm thì muộn ta sẽ ngắm cùng người, hà tất phải nhất thời nóng vội ở nơi này?"

Vương Hạo Nhiên dự định chờ sau khi chuyện của Vân Sơ Nhiên trôi qua, sẽ dạy nàng công pháp, dù sao bây giờ hắn cần gấp rút lên đường, muốn nói tới những chuyện này thực sự có chút không tiện.

Phượng Nhiêu nghe xong, trong lòng mừng rỡ một trận, một ít sự tiều tụy nhàn nhạt trên mặt cũng tiêu tán hết.

Bởi vì nàng có thể từ trong những lời này của Vương Hạo Nhiên cảm nhận được tâm tình của hắn.

Hình như hiện tại hẳn không có kháng cự, nguyện ý nhìn thẳng vào chuyện của mình.

"Ừm, vậy chúng ta mau chóng lên đường." Tâm tình Phượng Nhiêu thật tốt, nhưng không dám trể nải chuyện của Vương Hạo Nhiên, rất nhanh lại tập trung ý chí.

Khoảng cách giữa Phượng Khê Sơn và Thanh Vân Tông vẫn vẹn vẹn chỉ là một khu rừng lớn, cũng không tính là quá xa xôi.

Dưới sự đốc toàn lực để gấp rút lên đường của Phượng Nhiêu, sau mấy tiếng đã vào trong phạm vi của Thanh Vân Tông.

Phượng Nhiêu không có tùy tiện xông vào núi, mở miệng nói một tiếng, "Sơn chủ Phượng Khê sơn-Phượng Nhiêu tới trước bái sơn."

Chân khí cuốn lấy âm thanh, nó chấn đến đủ loại muông chim trong rừng cây phải bay đi tứ tán, cũng truyền đến đỉnh núi.

Động tĩnh lớn như vậy, rất nhanh đã mời tới người của Thanh Vân Tông.

Tông chủ Thanh Vân Tông đích thân xuống núi đón tiếp, mời Phượng Nhiêu và Vương Hạo Nhiên vào trong núi.

Quan hệ của Phượng Khê Sơn và Thanh Vân Tông vẫn cực kỳ tốt.

Nếu không, thế lực hai nhà khi trước cũng sẽ không quyết định kết thông gia.

Lầu các cổ hương cổ sắc, dựng ở bên trên quần sơn, trông rất nguy nga tráng lệ.

Trong phòng tiếp khách của Thanh Vân Tông.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

B @@@

Chương 802: Gặp Lại Vân Sơ Nhiên

uPhụ thân Vân Sơ Nhiên cũng là tông chủ Thanh Vân Tông, tên là Vân Phong.

Phượng Nhiêu và Vân Phong hàn huyên một trận, chợt muốn gặp Vân Sơ Nhiên.

Nghe đến đó, trên mặt Vân Phong lộ ra một ít thần sắc không được tự nhiên.

Sau khi Yến Vân Thiên chết, hắn vì Vân Sơ Nhiên mà quyết định kết thông gia với Thất Tinh Tông.

Lúc này Phượng Nhiêu tới bãi sơn, Vân Phong miễn cưỡng không cho rằng, Phượng Nhiêu tới đây là để gây chuyện.

Thế nhưng Phượng Nhiêu đã tới, việc này bất kể thế nào cũng phải giải quyết một chút.

Kêu đệ tử gọi Vân Sơ Nhiên tới.

Sau một lúc chờ đợi, Phượng Nhiêu nghi ngờ nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Thanh Vân tông đã quyết định kết hôn ước với Thất Tinh Tông nhanh như vậy, Phượng Nhiêu cũng không đến mức đích thân tới cửa để gây chuyện.

Suy cho cùng việc này vốn là nàng đồng ý với Vân Sơ Nhiên trước đó.

Biết được chuyện của Vân Sơ Nhiên, tất nhiên là do lúc Vương Hạo Nhiên đi đường nói ra.

Phượng Nhiêu chỉ làm theo mà thôi.

Nhưng nàng thực sự không rõ Vương Hạo Nhiên đặc biệt tìm Vân Sơ Nhiên trước để làm cái gì.

Chẳng lẽ là có chuyện gì đó với Vân Sơ Nhiên?

Bởi vì ban đầu lúc còn ở Thanh Linh, Tiểu Y Tiên tự mình bắt mạch cho Vân Sơ Nhiên, xác định Vân Sơ Nhiên đã mang thai. . .

Sau một lúc truyền lời cho đệ tử đi mời, rất nhanh Vân Sơ Nhiên đã đi vào trong đại sảnh.

"Nhiêu di." Vân Sơ Nhiên đi tới phòng khách, cung kính hành lễ một cái, nó vốn là việc làm của một văn bối.

Đối với Phượng Nhiêu, thâm tâm nàng vẫn ôm một ít cảm kích.

Sau khi hành lễ với Phượng Nhiêu, ánh mắt Vân Sơ Nhiên hơi dời sang, rơi xuống trên người Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh.

Lập tức trong lòng nàng dâng lên một ít bối rối và sợ hãi.

Ban đầu, lúc còn ở Thanh Linh, Vương Hạo Nhiên đã có lời cảnh cáo nàng, nó bây giờ vẫn còn vang ở bên tai.

Nếu dám quyết định hôn ước với người khác, hẳn sẽ khiến cho trên dưới Thanh Vân Tông gà bay chó chạy. . .

Hiện tại, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên tới trước, nhất định là vì chuyện hôn ước.

Trước mắt tuy chỉ có Phượng Nhiêu và Vương Hạo Nhiên, nhưng Vân Sơ Nhiên cảm thấy rất có thể Vương Hạo Nhiên sẽ mang cao thủ khác tới.

Chẳng lẽ hôm nay là đại nạn của Thanh Vân Tông sao?

"Vân tiểu thư, lâu ngày không gặp, phong thái của người vẫn như trước nha." Vương Hạo Nhiên cười trừ, trước tiên lên tiếng chào hỏi.

Vân Sơ Nhiên một chút cũng không cười nổi, vội vàng giải thích nói:

"Chuyện hôn ước là phụ mẫu ta tự chủ trương, về sau ta mới biết được chuyện này."

Lời này nghe qua rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Vân Phong và Phượng Nhiêu đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn về Vân Sơ Nhiên.

Từ sau khi Vương Hạo Nhiên trở thành tu tiên giả, có thể xem là một người tinh tế, một người có nói dối hay không, hẳn tùy tiện cũng có thể nhìn ra.

Bởi vì khi nói dối, tâm tình và thân thể đều sẽ có một ít biến hóa nhỏ, căn bản không thể gạt được hắn.

Quả thực là máy phát hiện nói dối hình người.

Vương Hạo Nhiên có khả năng nhìn ra Vân Sơ Nhiên không có nói dối.

Sau khi xác định được điểm này, Vương Hạo Nhiên bỏ đi ý niệm gây chuyện.

Vân Sơ Nhiên cũng không hiểu vì sao hôn sự của mình bị quyết định, việc này thực ra có thể đổ cho sự phát tác của hào quang nhân vật chính và hào quang nữ chính, cũng không thể trách Vân Sơ Nhiên.

Vương Hạo Nhiên đã từng dự đoán chuyện của Vân Sơ Nhiên sẽ phát sinh một ít sự cố, nên tất nhiên sẽ không tùy tiện lộ sắc mặt cho nàng thấy.

Hơn nữa, chẳng những không lộ sắc mặt mà Vương Hạo Nhiên còn dự định tăng thêm cái hiểu lầm này, bỗng nhiên hấn đứng dậy từ chỗ ngồi, rất là kích động, nắm lấy tay Vân Sơ Nhiên, vui vẻ nói:

"Sơ Nhiên, ta biết rồi, nhất định không phải người nguyện ý."

Dứt lời, trực tiếp ôm Vân Sơ Nhiên vào lòng.

Vân Phong, Phượng Nhiêu còn cả Vân Sơ Nhiên, tất cả cùng đứng hình.

Loại tình cảnh này thật sự khiến cho người ta suy tư.

Suy nghĩ của Vân Phong và Phượng Nhiêu tự nhiên là chạy về phương hướng kia, cảm thấy Vân Sơ Nhiên và Vương Hạo Nhiên có quan hệ gì đó không thể nói được.

Sau khi Vân Sơ Nhiên kinh ngạc, nàng theo bản năng muốn đẩy Vương Hạo Nhiên ra.

Suy cho cùng, hai người thật sự không phải loại quan hệ kia.

Thế nhưng còn chưa kịp làm ra hành động này, bên tai đã truyền đến một ít thanh âm rất nhỏ.

"Ngoan, phối hợp một chút."

Âm thanh lọt vào tai, Vân Sơ Nhiên trực tiếp cứng đờ, không dám loạn động.

Vương Hạo Nhiên dùng âm thanh chỉ vền vện Vân Sơ Nhiên mới có thể nghe được, Vân Phong và Phượng Nhiêu đều không nghe thấy gì.

Sau khi cảm thấy cảnh phim này diễn không sai gì lắm, Vương Hạo Nhiên mới tức thời, buông lỏng Vân Sơ Nhiên ra.

Vân Phong có chút không vui, nhưng cố kỵ mặt mũi của Phượng Nhiêu, trước khi chuyện còn chưa có rõ ràng, cũng không có lập tức nổi giận, chỉ là nhíu mày.

Vương Hạo Nhiên còn lâu mới để ý đến việc Vân Phong sẽ suy nghĩ cái gì, hắn chỉ hỏi Vân Sơ Nhiên:

"Thất Tinh Tông bên kia, người định xử lý thế nào?"

"Ta đã thương nghị xong với phụ mẫu, quyết định sẽ đi từ hôn sớm." Vân Sơ Nhiên trả lời.

"Vậy ta cùng đi với người." Vương Hạo Nhiên thuận thế nói.

Hắn đến tìm Vân Sơ Nhiên, vốn muốn đi mở mang một chút về hoàn cảnh của tên kia, nếu đi cùng Vân Sơ Nhiên sẽ có cảm nhận thiết thực một chút.

Luận tuổi tác, hắn và Vân Sơ Nhiên không sai biệt lắm, nhìn qua là biết một đôi tuấn nam mỹ nữ.

Cùng Vân Sơ Nhiên đi từ hôn, tất nhiên sẽ khiến người hiểu lầm.

Kiểu thân phận này giống như là trong cảnh từ hôn, một nhân vật phản diện của bên nhà gái.

Tất nhiên, để hòa nhập với nhân vật này, còn thiếu một ít thiết lập.

Sau khi nói xong với Vân Sơ Nhiên, hắn dùng linh khí ngự trang thành chân khí, đại khái để lộ ra tu vi chân khí Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Với loại chân khí lặng yên lưu chuyển này, Vân Phong, Phượng Nhiêu và Vân Sơ Nhiên đều cực kỳ hoảng sợ.

Trước đó, Phượng Nhiêu và Vân Sơ Nhiên chỉ cho rằng Vương Hạo Nhiên là người bình thường.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

Y @@@

Chương 803: Cùng đi từ hôn

H Vân Phong vốn cũng không cảm nhận được chân khí ba động từ trên người Vương Hạo Nhiên, cũng cho rằng hẳn không phải người trong võ đạo.

"Hóa ra tiểu hữu có tình ý với Sơ Nhiên, tất cả đều trách ta trước đó không hay biết, nếu sớm mà nói, quả quyết sẽ không vì Sơ Nhiên mà quyết định hôn sự này." Vân Phong trước hết phản ứng lại, cười ha hả nói.

Mới vừa rồi còn bởi vì hành động của Vân Sơ Nhiên và Vương Hạo Nhiên mà có chút tức giận, nhưng thái độ bây giờ lại xoay tới một trăm tám mươi độ.

Tuổi tác Vương Hạo Nhiên, nhìn qua dáng vẻ chỉ mới mười tám, mười chín tuổi mà thôi.

Loại thiên tài võ đạo này đủ để khiến Vân Phong bỏ qua những việc nhỏ không đáng kể kia.

Phượng Nhiêu thấy thái độ Vân Phong chuyển biến ở trong mắt, thầm hô một tiếng, lão gia hỏa thật là không biết xấu hổ.

Rất nhanh, ánh mắt u oán nhìn tới Vương Hạo Nhiên.

Lúc này nàng mới biết được Vương Hạo Nhiên là người tu võ, hơn nữa tu vi chân khí còn không thấp.

Phượng Nhiêu tự nhận cũng là thiên tài võ đạo, nhưng ở cái tuổi của Vương Hạo Nhiên xa xa không có loại tu vi chân khí này.

Nhưng mà Phượng Nhiêu cũng không muốn làm quần chúng phá

hoại, càng không muốn quấy nhiễu chuyện của Vương Hạo Nhiên.

"Không sao, chỉ là quyết định hôn ước, đi giải trừ là được." Vương Hạo Nhiên biểu hiện ra dáng vẻ cao thượng.

Vân Phong thấy thế, vẻ mặt tươi cười, nhin không được hỏi thăm, "Không biết tiểu hữu đến từ thế lực gì, có thể nói một chút không?"

Ở cái tuổi này có thể đạt tới loại tu vi chân khí này, tất nhiên thiên phú là một chuyện, nhưng nếu không có tài nguyên tu luyện phụ trợ, Vân Phong tuyệt đối không tin.

Hơn nữa, Phượng Nhiêu đích thân dẫn hấn tới Thanh Vân Tông, nó chứng tỏ khả năng cao là thân phận Vương Hạo Nhiên không tầm thường.

Nhưng Vân Phong suy nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ đến, thiếu niên mười tám mười chín tuổi này, cùng sơn chủ Phượng Khê Sơn cao quý có quan hệ đặc biệt.

"Xin thứ cho ta không thể bẩm báo, ta chỉ có thể nói nếu Sơ Nhiên ở chung với ta, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ nàng." Vương Hạo Nhiên lừa gạt nói.

Vân Phong thấy Vương Hạo Nhiên không nói, cũng không cưỡng cầu, dù sao cũng biết bối cảnh Vương Hạo Nhiên không đơn giản rồi.

Thứ còn lại cũng không đặc biệt quan trọng.

"Đúng rồi, Sơ Nhiên, cái sự kiện ngươi nói trước đó. . ." Vân Phong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Chính là sự kiện Vân Sơ Nhiên vi phạm lời hứa hôn ước, Vương Hạo Nhiên sẽ khiến cho Thanh Vân Tông gà bay chó chạy.

Vân Sơ Nhiên không trả lời ngay, mà là nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, trong ánh mắt có ý hỏi hẩn.

"Chuyện gì?" Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên giả bộ như không hiểu.

Vân Phong tranh thủ thời gian giải thích một chút.

Vương Hạo Nhiên "A" một tiếng, lập tức nói với Vân Sơ Nhiên: "Đây là nàng muốn hủy bỏ hôn ước với thiếu chủ Thất Tinh Tông kia, cho nên mới phải nói dối đúng không?"

Vân Sơ Nhiên nghe hẩn nói như thế, cũng hiểu rõ nên nói như nào, lập tức nói với phụ thân Vân Phong: "Phụ thân không cần phải lo lắng, đó là ta nói hươu nói vượn thôi."

"Thì ra là thế." Vân Phong lập tức yên lòng, lập tức nói với Vương Hạo Nhiên:

"Người đã có tình ý với Sơ Nhiên nhà ta, vậy không bằng thông báo trưởng bối nhà người, hai nhà chúng ta quyết định hôn sự, người thấy thế nào?"

Vân Sơ Nhiên theo bản năng muốn che mặt lại.

Đây không phải bởi vì thẹn thùng, mà là cảm thấy phụ thân này của mình thật sự là không cần mặt mũi, mình thân là nữ nhi còn cảm thấy xấu hổ nữa là.

Nhưng dáng vẻ phụ thân tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy vấn đề gì.

"Việc này không vội, đợi sau khi đến Thất Tinh Tông một chuyến rồi lại nói chuyện này." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Như vậy cũng tốt." Vân Phong gật đầu một cái, sau đó không chờ đợi nổi nói: "Vậy không bằng sớm lên đường đi, ta viết một phong

thư để trưởng lão trong tông môn mang lên, đi cùng các người tới Thất Tinh Tông."

Chuyện hôn ước với Thất Tinh tông, là do Vân Phong bày ra trước tiên.

Hôn ước vừa mới được quyết định không bao lâu, Vân Phong sợ tự mình đi sẽ mất mặt không chịu được, bởi vậy lựa chọn dùng phương thức viết thư.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, Vân Phong có đi hay không căn bản không quan trọng.

Quan trọng là Vân Sơ Nhiên có đi hay không.

Suy cho cùng, màn này tuyệt đối không thể thiếu Vân Sơ Nhiên.

"Không cần, ta đi với Sơ Nhiên là đủ rồi." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Vân Phong do dự một chút, nhưng nhớ tới Vương Hạo Nhiên có tu vi Hóa Kinh Đại Tông Sư, cũng sẽ không ăn thiệt thòi gì, thế là gật đầu nói:

"Được, vậy thì cứ theo ý muốn của người đi."

Vân Sơ Nhiên há to miệng, muốn từ chối, bởi vì có chút sợ hãi khi phải một mình đi chung với Vương Hạo Nhiên để tới Thất Tinh Tông, nhưng nhớ tới lời nói uy hiếp của Vương Hạo Nhiên, chỉ có thể cưỡng ép im miệng không nói, xem như chấp nhận.

Sau khi thương lượng xong, Vân Phong lập tức viết thư.

Lúc này, Phượng Nhiêu tìm một lý do gọi Vương Hạo Nhiên tới nơi thanh tĩnh để nói chuyện.

"Vân Sơ Nhiên, trong bụng người không phải có. . . Chẳng lẽ là

người..?" Phượng Nhiêu nghi ngờ hỏi.

Nàng có thể nhìn ra Vương Hạo Nhiên không phải loại ưa thích ăn chung bàn với người khác, vậy lời giải duy nhất chỉ có thể là chuyện Vân Sơ Nhiên mang bầu khả năng cao là liên quan tới Vương Hạo Nhiên.

Nói cho cùng, ân oán giữa Vương Hạo Nhiên và Yến Vân Thiên nàng biết rất rõ.

Wương Hạo Nhiên mượn chuyện của Vân Sơ Nhiên đả kích Yến Vân Thiên, cái này còn nghe được.

"Nàng không có mang thai, đây chẳng qua là một loại ngụy trang thôi." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Nhưng Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn đều đã bắt mạch, chẳng lẽ còn có thể là giả?" Phượng Nhiêu có chút không tin.

"Vậy các nàng không thể nói dối sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi vặn lại.

"Tiểu Y Tiên Biển Tố Vấn y đức cao thượng, làm sao lại nói dối trong nghề y . . ." Phượng Nhiêu theo bản năng muốn phản bác, nhưng nói được nửa câu, bỗng nhiên dừng lại.

Mình là sơn chủ Phượng Khê Sơn, lúc đầu cũng không có lý do ưa thích Vương Hạo Nhiên.

Bạo 25 chương đh @hhle đây kim phiếu ạ!!

s @@@

Chương 804: Cổ Thành (1)

Nhưng chuyện không thể nào lại xảy ra.

Tiểu Y Tiên nói láo làm gì?

Chỉ là Phượng Nhiêu không tìm nổi có chút hoài nghi, Vương Hạo Nhiên với Biển Tố Vấn có quan hệ, mang theo một ít nghi hoặc, hỏi:

"Vậy người và Tiểu Y Tiên có quan hệ như thế nào?"

"Quan hệ không sai biệt lắm như Huyền Tố." Vương Hạo Nhiên đã dự định đem Vân Sơ Nhiên phân thành đối tượng tu luyện.

Phượng Nhiêu nghe xong, thần sắc khẽ giật mình, lập tức biết rõ rất nhiều chuyện.

Thì ra chuyện lúc ấy Biển Tố Vấn chữa trị cho Yến Vân Thiên, tất cả đều là Vương Hạo Nhiên sắp xếp trong bóng tối.

Mà Biển Tố Vấn hướng Yến Phi Bằng cần nhiều phí trị bệnh như vậy, đoán chừng cũng là ý Vương Hạo Nhiên.

"Xem ra ta thật là khinh thường người." Phượng Nhiêu lên tiếng, lập tức nhanh chóng ý thức được một chuyện khác, cả kinh nói:

"Vậy người đến Phượng Khê Đài. . ."

"Ta không đi cầu phúc, mà là bởi vì biết ngày kia Phượng Khê Sơn tế tự nên ta đi đến." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

"Vì mượn ta đến đối phó với Yến Vân Thiên?" Phượng Nhiêu hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Trong lòng Phượng Nhiêu có chút ý buồn bực, bị lợi dụng như thế này, đổi lại ai cũng sẽ không vui vẻ, nhưng loại không vui này cũng không duy trì bao lâu liền nhanh chóng hiểu ý yêu thương cùng nhu tình bên trong đó.

"Vậy vì sao người lại cảm thấy, ta nhất định có thể trúng ý người?"
Phượng Nhiêu hiểu kỳ.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên không có khả năng nói ra, đây là bởi vì hào quang mệnh lực, suy nghĩ chuyện lúc trước, dứt khoát thuận thế nói:

"Kỳ thực đây là duyên phận kiếp trước của chúng ta, kiếp này gặp lại tất nhiên hai bên sẽ cảm mến."

"Duyên phận kiếp trước?" Mặt mũi Phượng Nhiêu tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Vương Hạo Nhiên lại dùng cái lí do Tiên Đế chuyển thế hay ho.

Phượng Nhiêu nghe xong, kinh ngạc không thôi.

Vì để cho Phượng Nhiêu hoàn toàn tin tưởng, Vương Hạo Nhiên thậm chí còn triển lộ một ít thủ đoạn tu tiên.

Chuyện này Vương Hạo Nhiên đã tính lúc trên đường.

Bởi vì muốn giao công pháp tu tiên cho Phượng Nhiêu, nhất định phải nói cho nàng một vài thứ.

Mà lí do Tiên Đế chuyển thế tìm phi tử này lần nào cũng đúng, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ đẩy nó ra.

"Thì ra là duyên phận kiếp trước của chúng ta. Khó trách lúc trước lần đầu ta thấy được người lại cảm giác không nhận không chế, càng không thể hoãn lại thích người." Phượng Nhiêu có chút giật mình, nhưng sắc mặt lập tức lộ ra một ít thống khổ:

"Vì sao chúng ta không gặp nhau sớm một chút . . . Nếu gặp nhau sớm một chút, ta sẽ không. . . Ta hiện tại đã không thuần khiết, căn bản không tự cách trở thành phi tử của người."

Nếu như Vương Hạo Nhiên chỉ là một người bình thường, Phượng Nhiêu cũng sẽ không có cảm giác này, nhưng sau khi tin lời Vương Hạo Nhiên là Tiên Đế chuyển thế, trong lòng không khỏi có thêm ý nghĩ.

Phản ứng này của Phượng Nhiêu ngược lại có chút vượt quá dự liệu của Vương Hạo Nhiên.

"Ta chuyển thế hơi chậm một chút, hơn nữa sau khi chuyển thế cũng không khôi phục trí nhớ kiếp trước ngay lập tức, trước đây bỏ lỡ là chuyện không thể tránh được."

Tuy Vương Hạo Nhiên có chút không thoải mái về việc Phượng Nhiêu đã không còn, nhưng nhớ đến sau này có thể thu được trái cây, trong lòng hơi dễ chịu một ít.

Hơn nữa, hắn cũng đang tẩy não bản thân mình, nói với mình không nên quan tâm, hướng về Tào lão bản gửi lời chào.

Bởi vì nếu không cách nào đầu nhập tình cảm chân chính vào thì tu luyện Ma Đế Nội Kinh cũng không thể đạt được bao nhiêu ích lợi.

Tu luyện Ma Đế Nội Kinh, yêu cầu song phương có yêu thương lẫn nhau, hai bên tâm ý tương thông.

Sau khi tẩy não cho mình một lần, Vương Hạo Nhiên an ủi Phượng Nhiêu một chút, đồng thời biểu thị mình không quan tâm, nàng cũng

không cần đem chuyện này để ở trong lòng.

Lập tức, thế là thuận theo tự nhiên dạy cho Phượng Nhiêu công pháp tu tiên thích hợp.

Phượng Nhiêu là thiên tài võ đạo, cực kỳ hướng về võ đạo, lần đầu nghe thấy tu tiên chi đạo, cũng hướng về vô cùng, ghi nhớ hết lời của Vương Hạo Nhiên.

Nhưng trong lòng vẫn nhớ đến kiếp này mình đã không còn thuần khiết, không cách nào thoải mái.

"Tu tiên đạt tới cảnh giới nhất định có thể thoát thai hoá cốt hay không?" Phượng Nhiêu không nhịn được hỏi thăm, nhưng sau khi nói xong cảm giác biểu đạt không rõ ý của mình, thế là lại bổ sung:

"Ta muốn triệt để đổi mới từ bên trong ra bên ngoài, giống như một loại trùng sinh."

Lời này đã coi như rất rõ ràng, Vương Hạo Nhiên tất nhiên nghe rõ.

Phượng Nhiêu cảm thấy mình không thuần khiết, muốn thay đổi thân thể, sau đó ở cùng một chỗ với mình.

Vương Hạo Nhiên có thể lý giải ý nghĩ của nàng, hơn nữa nếu dựa theo lời Phượng Nhiêu nói mà làm thì trong lòng hẳn cũng không có chán ghét.

Chỉ là, thời gian này sẽ rất lâu. . .

"Tuy sau khi đi vào Luyện Khí kỳ là có thể tính nhập môn Tu Tiên giả. Tu vi không qua Hóa Thần kỳ vẫn chỉ là phàm thể như cũ, lúc đạt đến Hóa Thần kỳ cần vứt bỏ phàm thể đúc thành tiên khu, bởi vì phàm thể không cách nào tiếp nhận cạo rửa năm tháng dài chân chính." Vương Hạo Nhiên chậm chậm nói:

"Đến lúc đó mới có thể xem như chân chính tân sinh."

"Hóa Thần kỳ phải không, ta nhất định sẽ đạt đến!" Trong ánh mắt của Phượng Nhiêu tràn đầy kiên định.

Vương Hạo Nhiên không nhịn được cười khổ lên.

Bởi vì muốn đạt đến giai đoạn này cần thời gian thật sự rất dài.

Nhưng mà Phượng Nhiêu muốn đạt tới giai đoạn kia thì đến thời gian sẽ tu luyện với nàng, có thể được lợi mạnh nhất.

Khoảng cách linh khí giữa mấy tầng từ Luyện Khí kỳ đến Hóa Thần kỳ lớn đến một loại tình trạng khó có thể tưởng tượng.

So sánh với nhau, khẳng định thăng cấp mấy tầng Hóa Thần kỳ có lợi hơn rất nhiều.

Tất nhiên, đây chỉ là so sánh theo góc độ được lợi.

Bởi vì chờ Phượng Nhiêu đến Hóa Thần kỳ, khẳng định Vương Hạo Nhiên không chỉ đến cảnh giới này.

Sau khi Phượng Nhiêu có quyết định thì cố gắng giữ một chút khoảng cách với Vương Hạo Nhiên, thậm chí biết rõ Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiêu xuất phát đến Thất Tinh ông, khả năng mình và hắn sẽ có một đoạn thời gian rất dài không cách nào gặp nhau, nhưng nàng cũng không làm ra bất kỳ cử động trước khi chia tay nào.

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

P @@@

Chương 805: Cổ Thành (2)

Thậm chí Vương Hạo Nhiên muốn ôm một chút, đều bị Phượng Nhiêu lui ra phía sau tránh khỏi.

Lý do rất đơn giản.

Phượng Nhiêu muốn sau khi tân sinh, rửa đi những thứ không sạch mới tiếp xúc với Vương Hạo Nhiên.

Bên Vân Phong viết thư xong.

Vương Hạo Nhiên, Vân Sơ Nhiên và Phượng Nhiêu xuống núi cùng một chỗ, nhanh chóng chia đường mà đi, hai người đi về phía Thất Tinh Tông, mà Phượng Nhiêu thì trở về Phượng Khê Sơn.

Từ Thanh Vân Tông đến Thất Tinh Tông, đi đường hết sức lực đều cần gần đến một ngày.

Hơn nữa, đó là dưới tình huống đi đường thẳng không đi đường vòng, gặp núi qua núi, gặp nước qua nước.

Trên đường đi, Vân Sơ Nhiên vẫn tương đối không yên, đồng thời trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn.

Lúc đêm tối, Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên đi đến một toà thành cổ.

Thất Tinh Tông ở ngay trong cổ thành này, nhưng mà sắc trời bây

giờ đã muộn, không tiện trực tiếp đến Thất Tinh Tông.

Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên tìm một khách sạn trong cổ thành ở lại.

Vương Hạo Nhiên không phải nhân vật chính, đương nhiên sẽ không gặp được loại nội dung truyện khách sạn chỉ còn dư lại một gian phòng, sau đó hai người bắt đầu đi ngủ một phòng.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên là một phản phái, cho dù còn thừa rất nhiều gian phòng, nhưng vẫn có thể yêu cầu ở cùng một phòng với Vân Sơ Nhiên.

Cuối cùng phản phái cũng không phải là chính nhân quân tử, có thể giảng đạo lý với người sao?

Cổ thành trong đêm tối lộ ra đặc biệt thanh tĩnh, không có trong phồn hoa cùng xao động như đô thị.

Phạm vi của Thất Tinh Tông ở cổ thành, trong gian nào đó, một thiếu niên đang la hét, phát tiết không vui trong lòng.

Thiếu niên này là Sở Thiên, chính là thiếu chủ Thất Tinh Tông, cũng là người quyết định hôn ước với Vân Sơ Nhiên.

Sau khi phát tiết một chút, Sở Thiên mới yên lặng lại.

Không bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Sở Thiên vốn không muốn để ý tới, nhưng nghe được người ngoài cửa lên tiếng.

"Thiên Nhi, là ta."

Sở Thiên nghe được âm thanh này là thuộc về phụ thân nên mới đi mở cửa.

Từ lúc bị thương đến nay có không ít người trong tông môn đến xem hấn.

Nhưng cơ hồ tất cả bọn hấn đều ôm suy nghĩ nhìn có chút hả hê, chỉ đến chê cười mình.

Mà tất nhiên phụ thân Sở Thiên không ở trong đám này.

"Phụ thân." Sau khi Sở Thiên mở cửa, nhìn thấy nam tử trung niên ngoài kia nhẹ giọng gọi một thoáng.

"Thiên Nhi, nhìn sắc mặt của người rất yếu ớt, vết thương trên người còn đau không?" Phụ thân Sở Thiên là Sở Chiến, ân cần hướng nhi tử hỏi.

Sở Thiên cười khổ một cái.

Kỳ thực đau trên người không tính là cái gì, nhưng đau khổ trong lòng mới là thứ để cho hấn không cách nào nhịn được.

Lúc đầu hấn có thiên phú võ đạo xuất chúng, có tương lai không thể đo được, nhưng ra ngoài lịch luyện xảy ra chuyện bất ngờ, khiến kinh mạch của hấn bị thương không thể chữa, sau này vô duyên với võ đạo.

Chuyện này đối với người một lòng muốn trở thành cường giả như Sở Thiên thật sự là khó mà tiếp nhận.

Sở Chiến có thể đọc được tâm tình của hấn từ sắc mặt hấn hiện ra, tranh thủ thời gian trấn an nói:

"Tuy không có người nào trong giang hồ ẩn thế có thể trị được kinh mạch, nhưng ở bên ngoài giang hồ ẩn thế còn có một ít tông môn và gia tộc thượng cổ, bất kỳ một thế lực nào trong bọn họ đều áp đảo toàn bộ môn phái giang hồ ẩn thế."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp đi vào trong những tông môn và gia tộc thượng cổ này cầu thần dược chữa trị kinh mạch của người, không nên nản chí."

Trong khi nói chuyện, Sở Chiến vỗ vỗ bả vai nhi tử, muốn cho hắn phấn chấn lên một chút.

"Những tông môn và gia tộc thượng cổ kia chỉ tồn tại trong điển tịch ghi chép của tông môn, có lẽ căn bản không tồn tại."

Sở Thiên thân là thiếu chủ Thất Tinh Tông, cũng có quyền hạn tìm đọc một ít bí mật tông môn, tất nhiên hiểu một ít tin tức trong đó.

Tất nhiên cảm thấy hy vọng này xa vời đến mức có thể coi như không có.

"Nhất định tồn tại." Sở Chiến cũng biết hi vọng không lớn, nhưng giọng nói chuyện lại lộ ra cực kỳ khẳng định.

Bởi vì nếu hắn cũng sa sút tinh thần như vậy thì đứa con kia sẽ càng bỏ lỡ hi vọng còn sót lại trong lòng.

"Cho dù tồn tại, những tông môn hoặc là gia tộc thượng cổ kia dựa vào cái gì sẽ cho chúng ta dược liệu chữa trị kinh mạch?" Sở Thiên đổi một góc độ, đáp lại lời của phụ thân.

"Chỉ cần giao đủ giá tiền, nhất định có khả năng lấy được." Sở Chiến nói.

"Bây giờ ta đã là phế nhân, chỉ sợ những lão gia hỏa trong tông môn sẽ không đồng ý việc này, nhất là đại trưởng lão. Trừ ta ra, tôn tử của đại trưởng lão có hi vọng nhất thay thế được ta, tiếp nhận vị trí thiếu chủ Thất Tinh Tông, trở thành tông chủ Thất Tinh Tông đời tiếp theo." Sở Thiên lắc đầu, tự giễu một chút.

Nói đến chỗ này, hắn còn nghĩ tới một ít chuyện đã nghe được lúc ban ngày, tiếp tục nói:

"Ta nghe nói ngày mai có hội nghị tông môn, nhưng ngày mai không phải là cuối tháng, không phải là lúc tổ chức hội nghị tông môn như thông lệ, nhìn ra ngày mai có chuyện lớn phải thương lượng."

Sở Chiến nhú nhú mày, thầm nghĩ tin tức truyền đến thật nhanh, nhưng mà phủ nhận việc này cũng vô dụng.

"Là đại trưởng lão nói." Sở Chiến thờ dài nói.

"Lão gia hỏa này, thật đúng là không kịp chờ đợi, có vẻ như ngày mai ta sẽ bị hủy bỏ thân phận người thừa kế tông chủ Thất Tinh Tông." Sở Thiên cười lạnh một tiếng.

Hắn có được thân phận thiếu chủ không phải vì hắn là nhi tử của Sở Chiến, mà bởi vì hắn là người nhậm chức tông chủ Thất Tinh tông kế tiếp.

"Lão gia hỏa này muốn đạt được như ý không phải là chuyện đơn giản như vậy." Nhắc đến đại trưởng lão, Sở Chiến cũng không nhịn được có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Mặc dù hắn là tông chủ, nhưng quyền lợi của hội Trưởng Lão cũng không nhỏ, có rất nhiều chuyện đều bị hội Trưởng Lão quản chế.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu trong đó là vì rất nhiều trưởng lão coi đại trưởng lão như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Bạo 25 chương đh @hhle đây kim phiếu ạ!!

s @@@

Chương 806: Sở Thiên

▯Nếu không như vậy thì chỉ dựa vào một mình đại trưởng lão hần tuyệt đối không dám phách lối như vậy.

Nghe được lời của Sở Chiến Sở Thiên trầm mặc lại.

Lấy tình huống hiện tại của hần, hần không có mặt mũi tiếp tục ở lại vị trí thiếu chủ này.

Trong lúc nhất thời Sở Chiến cũng không biết phải an ủi như thế nào.

Lúc này, bỗng nhiên có đệ tử đến thông báo, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Thiên lại không lên tiếng.

Sở Thiên nhìn thấy đệ tử này, biết đây là tâm phúc của Sở Chiến, có thể tin tưởng.

Theo lý thuyết, có chuyện gì quan trọng hần sẽ không cầm kỵ mình.

Sau khi nghi hoặc, Sở Thiên cố ý nói: "Hiện tại ta vẫn là thiếu chủ, chẳng lẽ không được chào đón nhanh như vậy sao?"

Đệ tử này không biết đáp lại thế nào, nhìn về hướng Sở Chiến lộ ra vẻ hỏi thăm.

Sở Chiến sợ, nếu giấu không nói thì sẽ càng khiến lòng nghi tử không thoải mái, bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

"Có chuyện gì, nói thẳng đi."

Nhận được ý, đệ tử này cũng lập tức báo cáo:

"Ta nhận được tin tức, Vân Sơ Nhiên Thanh Vân Tông vừa đến cổ thành, trước mắt đang ở trong một khách sạn."

Sau khi nghe nói như thế, lòng mày Sở Thiên cau lại.

Hắn giống như Vân Sơ Nhiên, sau khi trường bối quyết định hôn ước mới biết được chuyện này.

Đối với cái này, Sở Thiên chưa đến mức vui thật, nhưng cũng không phản đối.

Nhưng bây giờ mình vừa mới xảy ra chuyện như vậy, Vân Sơ Nhiên liền chạy đến cổ thành, đoán chừng ý đồ đến không đơn giản.

"Thiên Nhi, có lẽ Sơ Nhiên chỉ đơn thuần đến thăm hỏi người một chút, cũng không có ý gì khác." Sở Chiến cũng mơ hồ có chút cảm giác, nhưng không nói ra, mà là cố gắng chuyển chuyện sang hướng tốt.

"Ha ha, nếu thật là như vậy thì làm sao phải tránh ta chứ? Ta thấy..."
Sở Thiên nhìn về phía đệ tử báo cáo kia, dùng ánh mắt nhìn kỹ nói:

"Xem ra người không nói toàn bộ nhỉ? Vân Sơ Nhiên đến một mình hay là đến cùng trường bối?"

Nếu như chỉ có một mình Vân Sơ Nhiên đến thì còn có thể hiểu thành đơn thuần thăm viếng, nhưng nếu đến cùng những người khác thì trong lòng hắn biết rõ.

"Thiếu chủ anh minh." Đệ tử này kinh hãi một chút, bắt đầu dĩ báo

cáo: "Bên cạnh Vân Sơ Nhiên còn có một công tử ca tuấn lãng, tạm thời không biết là ai, nhưng khí chất của hắn không đơn giản, đoán chừng xuất thân cũng tuyệt đối không đơn giản."

"Xem ra ngày mai ta không chỉ bị mất vị trí thiếu chủ, ngay cả vị hôn thê xinh đẹp cũng bị mất cùng một chỗ." Sở Thiên buồn bã nở nụ cười lạnh.

"Thiên Nhi. . ." Sở Chiến nhìn thấy thần sắc này của nhi tử lo lắng không thôi.

"Phụ thân, ta muốn một mình yên lặng một chút." Mặt Sở Thiên không biểu tình, bỗng nhiên chặn ngang lời của Sở Chiến.

Sở Chiến cũng không nói gì tiếp, thở dài một hơi, lo lắng rời khỏi.

Trong gian phòng yên tĩnh u ám chỉ còn lại một người là Sở Thiên.

Sau khi lắng lại tâm tình, hắn lấy một cái hắc tháp cao gần nửa thước giấu trong phòng ra.

Cái hắc tháp cao gần nửa thước này không phải vàng không phải sắt, không phải đá không phải gỗ, không biết làm bằng vật liệu gì.

Sở Thiên nhìn cái hắc tháp này, trong mắt không ngừng có hào quang lấp lóe.

Hắn ngẫu nhiên có được cái hắc tháp này trong lúc ra ngoài lịch luyện.

Lúc ấy ở bên trong rừng cổ, đối mặt với một vài hung thú vây công, bị trọng thương sắp mất mạng.

Nhưng lúc đó trong hư không bỗng nhiên rách ra một cái khe, đem hung thú hút vào trong đó.

Sở Thiên xuyên thấu qua vết nứt hư không này nhìn thấy hai người đang tranh đấu.

Hoặc nói chuẩn xác một chút, hai người kia không thể tính là người, mà là tiên thần.

Bởi vì ảnh hưởng của chiến đấu khiến tinh thần vỡ nát, Tinh Hà đảo ngược.

Như thế đã thoát khỏi phạm vi võ đạo, cũng thoát khỏi phạm vi con người.

Nguyên nhân hai tiên thần kia chiến đấu là bởi vì tranh đoạt cái hắc tháp thần bí này.

Chỉ là cuối cùng hai tiên thần kia lưỡng bại câu thương, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Hơn nữa cái hắc tháp thần bí còn bay ra từ trong hư không loạn lưu đến trước mặt Sở Thiên.

Hắc tháp thần bí có thể khiến hai tiên thần liều mạng tranh đoạt làm sao có thể là vật bình thường?

Mới đầu Sở Thiên chắc chắn như thế.

Nhưng hắn nghiên cứu rất lâu, căn bản không nghiên cứu được cái gì.

Nhìn qua cái hắc tháp này giống như là vật trang trí bình thường.

Nhưng mà Sở Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

Khóa trái gian phòng lại, tiếp tục nghiên cứu, muốn tìm ra cơ quan gì đó.

Nhưng thử rất lâu vẫn không có bất kì phát hiện gì.

Dưới sự tức giận, Sở Thiên trực tiếp ném hắc tháp văng ra ngoài.

Phịch một tiếng, hắc tháp đâm vào vách tường, sau đó quay vòng dưới đất nhanh như chớp, cuối cùng lăn đến dưới giường.

Mà ngay lúc hắc tháp thoát khỏi tầm mắt của Sở Thiên nó nổi lên một ít hào quang nhàn nhạt.

Chỉ là hào quang này lóe lên một cái rồi biến mất, không để bất kì kẻ nào phát hiện.

Khách sạn trong cổ thành.

Vân Sơ Nhiên đứng ngồi không yên, trong lòng bất ổn, thỉnh thoảng dùng ánh mắt bí mật nhìn Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nằm ở bên cửa sổ, đang thưởng thức cảnh đêm trong cổ thành.

Trong cổ thành có rất ít đồ vật hiện đại hóa, còn ít hơn so với Thương Châu.

Khiến Vương Hạo Nhiên có loại ảo giác đặt mình vào trong thế giới huyền huyền.

Một lúc lâu sau, Vương Hạo Nhiên mới thu hồi ánh mắt, nhìn Vân Sơ Nhiên đang lo sợ bất an.

"Không cần khẩn trương, ta đâu có không ăn thịt người."

"Người. . . Người đến cùng muốn làm gì?" Thấy yên lặng bị đánh vỡ, Vân Sơ Nhiên cũng thận trọng nói ra nghi ngờ của mình.

"Người không cần lo, người chỉ cần biết ta sẽ không hại người, thế là được rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

Vân Sơ Nhiên không tin tưởng nửa câu thậm chí dấu câu của lời này.

Nhưng mà ngoài mặt cũng không dám nghi vấn gì, chỉ yên lặng không lời.

"Không tin?" Vương Hạo Nhiên đọc được một ít tâm tư của Vân Sơ Nhiên từ sắc mặt của nàng.

"Người hại ta mất danh tiết, ta tin người như thế nào?" Vân Sơ Nhiên theo bản năng hỏi ngược một câu.

"Lời này nói nghiêm trọng quá, ta không làm loại chuyện đó với người, đều là Tiểu Y Tiên động tay động chân với người, hơn nữa ta đã nói với người từ lần trước, trí nhớ của người sẽ không kém như vậy chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

M @@@

Chương 807: Hắc Tháp Thần Bí

J"Nhưng người khiến mọi người cho là ta mang thai, chẳng lẽ điều

này không phải khiến ta mất danh tiết sao?" Vân Sơ Nhiên phản bác.

"Thôi đi, số người ở lúc đó đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa có hai người đã bị vùi vào lòng đất, những người còn lại đều không phải là loại người hay lắm miệng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Cho dù là một người biết cũng tính." Vân Sơ Nhiên rất quan tâm đến trong sạch, kiên trì nói.

"Này, người tin ta làm thật hay không?" Vương Hạo Nhiên nhú nhú mày.

Sắc mặt Vân Sơ Nhiên trắng bạch mấy phần, nhưng rất nhanh lại không sợ hãi như thế, ngược lại cảm thấy giống như giải thoát:

"Ta đã ở cùng người thì dự đoán sẽ xảy ra việc này."

Dứt lời, rõ ràng nhắm mắt lại, như dự định biến thành người gỗ, mặc cho hấn xử trí.

Vương Hạo Nhiên rất muốn động.

Chỉ là bây giờ Vân Sơ Nhiên còn xa xa không đạt đến mức độ ái mộ với hấn.

Trực tiếp thuận thế làm chút gì đó thì sẽ vô ích đối với tu luyện, hơn nữa còn rất lãng phí.

Vẫn là cần tăng độ yêu thích trước.

Vương Hạo Nhiên đã có một ít ý tưởng đối với cái này.

Vân Sơ Nhiên là một nữ chính trong từ hôn lưu, trong nội dung chính tuyến sau này sẽ bị đánh mất, hơn nữa sẽ còn thích nhân vật chính, rồi ngược lại liếm cầu.

Mà loại chuyển biến này cơ hồ đều bắt nguồn từ một điểm, đó chính là phé vật mà Vân Sơ Nhiên vứt bỏ thật ra là một thiên tài khiến nàng phải ngưỡng vọng.

Nói trắng ra, trong lòng của Vân Sơ Nhiên cực kỳ sùng bái loại thiên tài võ đạo cấp độ yêu nghiệt kia.

Loại sùng bái này diễn biến tiếp sẽ từng bước chuyển biến thành ái mộ.

Mà điều kiện này cực kỳ phù hợp với Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là lúc hấn ở Thanh Vân Tông chỉ triển lộ ra tu vi Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Nhưng đây hình như còn chưa đủ chấn động đối với Vân Sơ Nhiên.

Hoặc là nói, tuy nàng ngạc nhiên nhưng bởi vì lúc trước Vương Hạo Nhiên làm một chút chuyện quá đáng nên dù trong lòng nàng có sùng bái nó cũng đã bị hiềm khích của chuyện kia cọ rửa mất.

Muốn để sùng bái trong lòng Vân Sơ Nhiên lớn đến tình trạng áp đảo hiềm khích thì cần phải triển lộ ra nhiều bản lĩnh hơn.

Sau khi làm rõ những cái này, Vương Hạo Nhiên nhanh chóng có kế hoạch.

Bây giờ bộc lộ tài năng trước mặt Vân Sơ Nhiên là một biện pháp không tệ, nhưng hiệu quả sẽ không quá mạnh.

Vương Hạo Nhiên có một kế hoạch khác tốt hơn, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lạnh giọng nói với Vân Sơ Nhiên:

"Vân Sơ Nhiên, người không nên xem mình quá cao, người mới miễn cưỡng đủ điều kiện làm nha hoàn của ta. Nhưng muốn làm nữ

nhân của ta người còn chưa xứng."

"Sở dĩ ta muốn đến Thất Tinh Tông là có chuyện quan trọng hơn muốn làm, cũng không phải là bởi vì người, người tốt nhất là rõ ràng điểm này."

Nghe tiếng, Vân Sơ Nhiên từ từ mở mắt, trong lòng rất không phục.

Cái gì gọi là mới miễn cưỡng đủ điều kiện làm nha hoàn?

Nói thế nào mình cũng là nữ nhi tông chủ Thanh Vân Tông, gia thế vẫn tính là hiển hách.

Dù cho Vương Hạo Nhiên là thiếu chủ trong tông môn siêu cấp, cũng quá mức kiêu ngạo rồi chứ?

Chỉ là Vân Sơ Nhiên chỉ dám ngấm những lời này trong lòng, không dám nói thẳng ra.

Nhưng vẫn không nhịn được nhẹ nhàng nói một câu, tỏ vẻ chống lại.

"Vậy vì sao người muốn ở chung một phòng với ta?"

Dường như Vân Sơ Nhiên nhất định muốn chứng minh hãnh thềm mình.

"Không nghe rõ lời vừa nãy à? Đi rót nước đến rửa chân cho ta." Vương Hạo Nhiên lờ mờ đáp lại một tiếng.

Nghe nói như thế, Vân Sơ Nhiên cuối cùng cũng biết rõ.

Thì ra gia hỏa này thật sự đem mình thành nha hoàn để sai, quả thực buồn cười!

Vân Sơ Nhiên rất muốn nói thà chết vinh còn hơn sống nhục, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí.

Chỉ là rót nước mà thôi, không đáng phải cùng coi như mất tính mạng.

Vân Sơ Nhiên chịu đựng không vui, đi lấy một chậu nước đến.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ngâm chân một lúc, nhanh chóng lên trên giường nghỉ ngơi.

Trong gian phòng này chỉ có một cái giường.

Vân Sơ Nhiên nhìn thấy một màn này, thở dài một chút, bắt đắ dĩ nằm ở trên bàn, chuẩn bị ở tạm một đêm.

Mới đầu tất nhiên là nàng không ngủ được, nhưng không biết tại sao càng ngày càng buồn ngủ, nhanh chóng ngủ mất.

Mà lúc này Vương Hạo Nhiên đột nhiên mở mắt ra.

Nguyên nhân hẳn muốn ở cùng một phòng với Vân Sơ Nhiên không phải là dự định trực tiếp xảy ra cái gì với Vân Sơ Nhiên, mà là để tiện tạo mộng. . .

Đây là một đại pháp thuật Vương Hạo Nhiên học sau khi tu vi đạt đến Luyện Khí kỳ tầng tám, tên là Tạo Mộng Thuật.

Tạo Mộng Thuật nhìn như chút gân gà, nhưng mà rất có tác dụng đối với Vương Hạo Nhiên.

Ngày kế tiếp.

Vân Sơ Nhiên mơ màng tỉnh lại.

Tối hôm qua nàng mơ một giấc mơ kỳ quái, trong mộng nàng là một vị thị nữ của Tiên Đế. . .

Hơn nữa tình cảnh trong mộng vô cùng chân thực, bây giờ nàng còn có thể nhớ lại tỉ mỉ giấc mơ đó..

Chỉ là sau khi nàng hơi nhớ lại một chút liền cảm giác trên mặt khô nóng.

Bởi vì loại mộng này là loại mộng không thể nói với người ngoài.

Thậm chí hơn nữa là bộ dáng của vị Tiên Đế đó còn cực kỳ giống với người kia.

Ánh mắt Vân Sơ Nhiên tan rã, ngưng kết vào Vương Hạo Nhiên bên cửa sổ.

Không sai, vị Tiên Đế trong mộng quả thực giống Vương Hạo Nhiên như đúc.

Cảm giác được Vân Sơ Nhiên đang nhìn mình, Vương Hạo Nhiên thu lại ánh mắt từ ngoài cửa sổ, ném đến trên mặt Vân Sơ Nhiên.

"Đi chuẩn bị nước đi." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Tuy phong cảnh trong cổ thành không tệ, nhưng thật sự có rất nhiều chuyện không tiện lắm, duy trì một ít dáng vẻ cổ đại.

Trong đó tất nhiên bao gồm cách sống.

Ánh mắt của Vân Sơ Nhiên va chạm với ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, trong nháy mắt nàng cảm thấy được thân ảnh của Vương Hạo Nhiên trùng khít với vị Tiên Đế trong mộng kia.

"Vâng." Vân Sơ Nhiên bị quỷ thần xui khiến, thuận theo lên tiếng.

Nhưng nhanh chóng giật mình, nó chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Cuối cùng làm sao thế gian sẽ có Tiên Nhân được? !

Hơn nữa cho dù có thật, vị Tiên Nhân này cũng không thể nào là Vương Hạo Nhiên.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

A @@@

Chương 808: Phòng Nghị Sự Thất Tinh Tông (1)

Nhiều nhất Vương Hạo Nhiên chỉ là một thiếu chủ tông môn siêu cấp mà thôi, tuy tuổi quá trẻ đã đạt đến cảnh giới Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Nhưng ở trong tông môn siêu cấp có tài nguyên tu luyện phong phú, tổn sức bồi dưỡng tạo ra được Vương Hạo Nhiên cũng không tính là chuyện đặc biệt ngạc nhiên.

Tất nhiên, thiên phú võ đạo của Vương Hạo Nhiên cũng là một điểm rất quan trọng.

Nhưng còn không đến mức khiến Vân Sơ Nhiên là một nữ nhi tông chủ nhất lưu tông môn hạ thấp xuống ba lần bốn lần làm một nha hoàn.

Nhưng mà bây giờ địa thế còn mạnh hơn người, Vân Sơ Nhiên cũng chỉ có thể đè xuống ngạo khí trong lòng, đi múc nước cho Vương Hạo Nhiên.

Lúc nửa buổi sáng, Vương Hạo Nhiên và Vân Sơ Nhiên rời khỏi khách sạn, đi qua mấy đầu đường trong cổ thành, đi đến ngoài cửa lớn khu kiến trúc Thất Tinh Tông.

Dọc đường, Vương Hạo Nhiên hỏi Vân Sơ Nhiên tình huống thế lực trong cổ thành.

Nhanh chóng biết được ở trong tòa thành cổ này còn có hai thế lực có thể so sánh với Thất Tinh Tông.

Ba thế lực có chút mâu thuẫn với nhau, thường xuyên xảy ra một ít va chạm.

Vương Hạo Nhiên nghe đến đó đã có thể đoán ra được đây chính là "Nhiệm vụ khiêu chiến" của thiếu chủ Thất Tinh tông ở bản đồ sơ cấp.

Đó chính là giải quyết hai thế lực khác, để cho một nhà Thất Tinh Tông độc chiếm.

Sau khi vượt qua sẽ đi bản đồ khác.

Vương Hạo Nhiên thật sự đã quá quen thuộc với loại nội dung truyện này.

Chỗ cửa lớn của Thất Tinh Tông có đệ tử trông coi, Vân Sơ Nhiên nói ra thân thế của mình.

Đệ tử nghe xong, mời Vân Sơ Nhiên chờ chút, lập tức rời khỏi chạy đi thông báo.

Một lát sau nhanh chóng trở về, mời hai người Vân Sơ Nhiên, Vương Hạo Nhiên vào trong tông môn.

Dưới sự dẫn đường của tên đệ tử này, Vương Hạo Nhiên và Vân

Sơ Nhiên đi đến một chỗ nhìn như phòng nghị sự.

Vương Hạo Nhiên đã dùng thấu thị nhìn tình huống một chút.

Chỉ thấy chỗ chính giữa trong phòng nghị sự có một vị nam tử trung niên đã ngồi.

Hai bên Sở Chiến có một vài lão già hòm hẹm ngồi đó.

Đứng đầu là một lão già hòm hẹm nhìn qua rất vênh vang đắc ý.

Nhìn bộ dáng của bọn hắn hình như vừa mới thương lượng chuyện gì đó.

Hơn nữa chuyện thương lượng không hợp ý kiến nhau.

Nếu không thì nam tử trung niên ngồi ở giữa sẽ không trừng mắt lẫn nhau với lão già hòm hẹm đứng đầu.

Ánh mắt giằng co thẳng đến lúc Vân Sơ Nhiên và Vương Hạo Nhiên đi đến trong sảnh hai bên mới thu lại một chút.

"Sơ Nhiên gặp qua Sở thúc thúc." Vân Sơ Nhiên hướng về nam tử trung niên ngồi ở giữa lễ phép chào hỏi.

Quan hệ của Thanh Vân Tông và Thất Tinh Tông còn tính là tương đối không tệ, trước đây Vân Sơ Nhiên đã từng gặp Sở Chiến, tất nhiên là biết hắn.

"Mấy năm không gặp, Sơ Nhiên thật là càng ngày càng đẹp, Vân Phong có nữ nhi rất tốt đấy." Giọng Sở Chiến nghe như là tán dương, nhưng trong đó ẩn chứa một ít thâm ý.

"Sở thúc thúc quá khen." Vân Sơ Nhiên biết được một ít ý tứ, trong lòng có chút lúng túng, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại.

"Sơ Nhiên đột nhiên đến thăm, đến cùng là có chuyện gì muốn làm vậy?" Tâm tình Sở Chiến không tốt, sau khi khách sáo với Vân Sơ Nhiên một chút cũng không muốn dông dài, trực tiếp hỏi.

Vân Sơ Nhiên đang muốn mở miệng.

Nhưng lão đầu ngồi dưới Sở Chiến bỗng nhiên lên tiếng giành nói:

"Tông chủ, chuyện bỏ vị trí người thừa kế của Sở Thiên có thể không gọi hắn đến. Nhưng bây giờ vị hôn thê của hắn đến, dù sao cũng nên xuất hiện một chút đi, nếu không chẳng phải là lãnh đạm sao."

Sở Chiến trừng mắt liếc hắn một cái.

Lão đầu đáng ghét này dĩ nhiên chính là vị đại trưởng lão đối nghịch với hắn.

"Nói không sai, vậy thì gọi Sở Thiên đến một chút, đừng để người ta chế nhạo Thất Tinh Tông không hiểu lễ đãi khách."

"Đúng thế đúng thế."

"Nói đúng."

...

Đại trưởng lão vừa nói xong, một vài trưởng lão giữa sân nhanh chóng nói theo..

Sở Chiến cau mày, quét nhóm lão gia hỏa này một chút, lập tức có chút bất đắc dĩ, sai đệ tử đi thông báo Sở Thiên đến.

Hắn không hi vọng Sở Thiên bị người khác đả kích ở trước mặt, bởi vậy lúc trước bỏ thân phận người thừa kế cố ý không cho Sở Thiên đến.

Nhưng bây giờ Vân Sơ Nhiên đến, Sở Thiên không hiện thân không được.

Hơn nữa đại trưởng lão này bỗng nhiên nói một câu như vậy, rất rõ ràng là cố tình, muốn Sở Thiên bị mất mặt trước mặt người khác.

Hiển nhiên, đại trưởng lão cũng biết tin tối hôm qua Vân Sơ Nhiên đến cổ thành.

Đồng thời còn đoán được ý đồ đến của Vân Sơ Nhiên.

Nếu không, hôm nay trong phòng nghị sự sẽ không có hai chỗ trống.

Xem chừng là đại trưởng lão đã sắp xếp.

Lúc chờ đợi, đại trưởng lão nhiệt tình mời Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên ngồi xuống.

Wương Hạo Nhiên thấy sắc mặt này của đại trưởng lão liền biết hẳn là một phản phái.

Không lâu sau, một thiếu niên tuấn lãng sắc mặt có chút tái nhợt đi đến phòng nghị sự.

"Sở Thiên đến rồi, nhanh ngồi đi." Đại trưởng lão có vẻ như nhiệt tình nói một câu, nhưng quét một vòng xung quanh phát hiện không có chỗ trống mới vỗ vỗ liên tiếp trán có nếp nhăn, nói:

"Thật xin lỗi, không có chỗ trống, chỉ có thể làm phiền thiếu chủ đứng một lúc."

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Vương Hạo Nhiên cũng đã xác định thiếu niên tuấn lãng có sắc mặt trắng bệch này là Sở Thiên.

Lập tức khơi thông hệ thống, bắt đầu điều tra.

【 Nhân vật chính: Sở Thiên 】

【 Điểm chiến lược: 39】

【 Điểm mị lược: 197】

【 Hào quang nhân vật chính: 20278(đang cấp tốc lên cao)】

【 Kỹ năng (Kim thủ chỉ): Chưa phát động 】

Hào quang nhân vật chính của Sở Thiên kém gần một vạn với Diệp Phàm, nhưng mà suy nghĩ đến hào quang nhân vật chính của Sở Thiên còn đang cấp tốc lên cao, tiềm lược chắc sẽ không kém Diệp Phàm bao nhiêu, mà lại nói không chừng sẽ còn cao hơn cả Diệp Phàm.

Mà để cho Vương Hạo Nhiên vui vẻ là kim thủ chỉ của Sở Thiên còn chưa phát động.

Nói cách khác, Vương Hạo Nhiên có cơ hội cướp đoạt.

Bởi vì nếu Sở Thiên đã phát động kim thủ chỉ thì cơ hồ không thể nào cướp đoạt được.

Trước đây đã có một ví dụ như thế.

Đó chính là Lục Thần thu được truyền thừa cổ tiên.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

B @@@

Chương 809: Phòng Nghị Sự Thất Tinh Tông (2)

TLúc ấy, Vương Hạo Nhiên có ý muốn ngọc bội của Lục Thần, kết quả ăn trộm gà bắt thành còn mất năm gạo.

Bởi vì một khi loại đồ kim thủ chỉ này khóa lại với nhân vật chính thì cơ hồ không có khả năng cướp đoạt.

Cũng không biết kim thủ chỉ của Sở Thiên là cái gì.

Nhưng nhìn từ nội dung truyện từ hôn lưu, kim thủ chỉ Vương Hạo Nhiên nghĩ đến đầu tiên là lão gia gia mang bên người, hoặc là thu được nghịch thiên dị bảo.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên thật sự không có chút nào chờ mong đối với lão gia gia mang bên người.

Cuối cùng đã phục chế ký ức của Diệp Phàm, nhận thức và học thức của bản thân đã đầy đủ uyên bác.

Hơn nữa bình thường hắn làm một ít chuyện, có một bộ phận trong đó không thể nói với người khác.

Mang một lão gia gia ở bên người xem kịch sao?

Còn nữa, lão gia gia mang bên người tương đối chính phái, cũng không hợp với hắn là phản phái, quan sát sẽ xảy ra va chạm.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên lập tức dùng thấu thị dò xét Sở

Thiên, muốn xem trên người hắn có các loại đồ chơi như giới chỉ vòng tay hay không.

Bởi vì loại đồ chơi mang bên người này là chỗ lão gia gia sống nhờ, nếu không làm sao sẽ gọi là lão gia gia mang bên người đây?

Vương Hạo Nhiên quan sát trên dưới Sở Thiên, nhanh chóng phát hiện trên người hắn cũng không có các loại vật phẩm mang bên người.

Kim thủ chỉ của tên Sở Thiên này không phải là lão gia gia mang bên người, rất có thể là nghịch thiên dị bảo gì đó.

Sau khi phán đoán một chút, Vương Hạo Nhiên âm thầm mừng rỡ.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên toát ra những ý niệm này, Sở Thiên im lặng nhìn chằm chằm đại trưởng lão một chút, hiển nhiên có chút bất mãn đối với lời âm dương bát quái của đại trưởng lão vừa nãy.

Nhưng mà hắn cũng không tỏ ra muốn cãi lộn, ánh mắt quét trong phòng nghị sự.

Nhanh chóng rơi xuống trên người Vân Sơ Nhiên.

Không thể không nói, Vân Sơ Nhiên vẫn rất xinh đẹp, nàng đang mười tám tuổi, cực kỳ hấp dẫn đối với Sở Thiên đang tuổi thiếu niên.

Chỉ là, Sở Thiên lập tức ý thức được ý đồ đến của Vân Sơ Nhiên, loại thường thức này nhanh chóng tiêu tán rất nhiều.

Thần sắc cũng biến thành lạnh mấy phần.

Ánh mắt Sở Thiên hơi hơi dời đi một chút, ném đến trên người Vương Hạo Nhiên, theo bản năng trong lòng dâng lên một cỗ nóng đậm không vui.

Nếu Vân Sơ Nhiên dẫn theo trưởng bối đến từ hôn, có lẽ hẳn còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng Vân Sơ Nhiên dẫn theo một nam tử có tuổi không sai biệt lắm với nàng đến, đây là ý gì?

Điều võ giương oai sao?

Hay là muốn làm mình nhục nhã?

Vân Sơ Nhiên đã gặp Sở Thiên, nhưng gộp lại những câu đã nói với nhau tổng cộng không quá mười câu.

Dưới loại tình cảnh như thế này, tất nhiên là nàng sẽ không nói gì với Sở Thiên.

Hơn nữa, nàng không có hảo cảm đối với Sở Thiên, nhưng cũng không muốn chế nhạo nhục nhã hẳn.

Vân Sơ Nhiên nhìn về phía Sở Chiến, đem thư Vân Phong đưa ra, "Sở thúc thúc, đây là thư của gia phụ."

Sở Chiến nhận lấy, mở phong thư quét một vòng.

Trên khuôn mặt vốn lộ ra rất lãnh đạm dần dần dâng lên một ít vẻ giận dữ.

Tuy đã sớm có dự cảm, nhưng sau khi tận mắt thấy thư Vân Phong tự tay viết, Sở Chiến vẫn còn có chút không áp chế nổi lửa giận.

Chuyện hôn ước của Vân Sơ Nhiên với Sở Thiên là Vân Phong nói ra trước.

Hiện tại hôn ước kết thành còn chưa được bao lâu lại bỗng nhiên đến từ hôn.

Mặc dù nhi tử mình trở thành phế nhân, bị từ hôn cũng có thể thông

cảm được.

Nhưng thương thế của Sở Thiên còn chưa phục hồi như cũ, cử động lần này của Vân Phong cũng không tránh khỏi quá không cần nhân tình.

Nếu Vân Phong từ hôn trễ thời gian một chút, Sở Chiến sẽ dễ chịu rất nhiều.

Chỉ là Vân Phong ngược lại rất tinh, không tự mình đến.

Cuối cùng Sở Chiến không nên trút giận vào một tên tiểu bối.

Cuối cùng hắn là chủ của một tông, khí độ nên có vẫn phải có.

Có chút chuyện Sở Chiến muốn biết rõ ràng, thế là hỏi Vân Sơ Nhiên:

"Việc này là người nói hay là phụ thân người nói?"

Trong lòng Vân Sơ Nhiên có chút không yên, theo bản năng nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, lập tức mới nói: "Sơ Nhiên chỉ nghe theo lời phụ mẫu."

"Người thật là một hài tử biết nghe lời." Sở Chiến đương nhiên sẽ không nghe thấy gì liền tin cái đó.

Xem như chủ của một tông, nhãn lực của Sở Chiến kinh người, tất nhiên chú ý đến động tác nhìn sang bên cạnh trước lúc Vân Sơ Nhiên trả lời.

"Tông chủ, trên thư viết cái gì?" Đại trưởng lão đọc được rất nhiều thứ từ sắc mặt của Sở Chiến, thế là không nhịn được nói.

"Một ít chuyện không quan trọng mà thôi." Sở Chiến đem thư tín khép lại, nói qua loa.

Đại trưởng lão chỉ có thể bỏ suy nghĩ nhìn lên đi, sau đó nhìn về phía Vân Sơ Nhiên, cười hỏi:

"Vân tiểu thư, không biết người dự định bao giờ thành hôn với thiếu chủ của chúng ta?"

Nghe vậy, Sở Chiến lập tức trừng đại trưởng lão một chút, thầm nghĩ lão vương bát đản này thật là gian xảo.

Vân Sơ Nhiên nghe xong, lập tức có chút muốn nói lại thôi.

Có lẽ Sở Chiến đang để ý cảm thụ của Sở Thiên, lời vừa nãy rõ ràng không muốn công khai chuyện hủy bỏ hôn ước ở chỗ này.

Tất nhiên là Vân Sơ Nhiên nhìn ra điểm ấy, đại trưởng lão này bỗng nhiên hỏi như vậy, khiến Vân Sơ Nhiên trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Bởi vì thừa nhận hay phủ nhận đều không thích hợp.

"Người đến nơi này làm gì, không phân rõ à?" Vương Hạo Nhiên thấy thế, thấp giọng nhắc nhở một câu.

Vân Sơ Nhiên đột nhiên giật mình tỉnh lại, trong lòng cũng có quyết định.

Dù sao không sớm thì muộn việc này cũng sẽ bày ra, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

"Ta đã hủy hôn ước của ta với Sở Thiên." Vân Sơ Nhiên đáp lại đại trưởng lão, đồng thời cũng tuyên bố ý đồ đến của mình.

Trong phòng nghị sự, phần lớn trưởng lão nghe nói như vậy đều lên cười.

Sắc mặt của Sở Chiến khó coi vô cùng, bàn tay nắm ở góc bàn nắm chặt lại, trực tiếp khiến góc bàn có dấu tay thật sâu.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

N @@@

Chương 810: Cảnh Tượng Nổi Tiếng

T"Thì ra Vân tiểu thư đến nơi này từ hôn, ai nha, đều tại ta nhãn lực kém, không thể nhìn ra." Đại trưởng lão có vẻ như áy náy nhìn Sở Thiên, nói:

"Thiếu chủ, thật là xin lỗi."

Lời nhìn như biểu đạt áy náy, nhưng một gương mặt mo cười ra nếp nhăn, cũng tỏ rõ ràng lão gia hỏa này đang vui sướng đến mức nào.

Vân Sơ Nhiên thấy chuyện nói trắng ra, cũng không che giấu, đem một bản tuyệt đỉnh kinh công chép tay tên là "Thiên La bộ pháp" của Thanh Vân Tông đưa cho Sở Chiến:

"Sở thúc thúc, đây là phụ thân ta vì biểu đạt áy náy tặng cho Thất Tinh Tông."

Sở Chiến không đưa tay đón, nhưng mà Vân Sơ Nhiên vẫn đem bản chép tay "Thiên La bộ pháp" đặt ở trên bàn trước mặt Sở Chiến.

Mặt Sở Chiến trầm như nước, nhưng vẫn còn có thể nhẫn nại.

Nhưng Sở Thiên nhìn ở trong mắt, răng cắn đến khảnh khách.

Yên lặng rất lâu, rốt cục hẳn đã không chịu đựng nổi.

Vương Hạo Nhiên một mực chú ý đến phản ứng của Sở Thiên, sau khi nhìn thấy một màn này, âm thầm kinh hô: Sắp xảy ra tình huống kia rồi!

Sau khi Vân Sơ Nhiên đưa bản chép bỏ lên trên bàn, lui về phía sau mấy bước, chuẩn bị hướng về phía Sở Chiến cáo từ.

Lấy đại trưởng lão cầm đầu, cả đám đoàn trưởng lão đều nhìn có chút hả hê.

Sở Thiên nhìn ở trong mắt, bỗng nhiên trầm giọng nói:

"Vân Sơ Nhiên, hôn ước là phụ thân ngươi da mặt dày quyết định, tuy hiện tại kinh mạch ta bị thương trở thành phế nhân, ngươi từ hôn thì cũng không thể quở trách, nhưng ngươi không nên đưa ra việc này trước mặt nhiều người như vậy."

"Phụ thân ta là chủ của một tông, hôm nay bị ngươi nhục nhã như vậy, sau này uy nghiêm ở Thất Tinh Tông ở đâu?"

Bị quở trách như vậy, Vân Sơ Nhiên cau mày nói: "Đây là vấn đề trong Thất Tinh Tông các ngươi, dính dáng gì với ta?!"

Lúc đầu nàng cũng nghĩ khiêm tốn nói chuyện này với Sở Chiến, nhưng đại trưởng lão Thất Tinh Tông lại cứ gây sự.

Cái này rõ ràng là vấn đề trong Thất Tinh Tông, sao có thể trách nàng?

Tất nhiên là Vân Sơ Nhiên không vui.

"Đích thật là vấn đề trong Thất Tinh Tông chúng ta, nhưng người không nên nói thẳng ra trong lúc này, khiến phụ thân ta bị người chế giễu." Sở Thiên bác bỏ nói.

"Vậy theo ý của người, ta không nên từ hôn, có lẽ gả cho người sao?" Vân Sơ Nhiên hỏi ngược lại.

"Vân Sơ Nhiên, người không cần tự cho là đúng. Tuy ta thừa nhận người rất đẹp, nhưng Sở Thiên ta còn không đến mức mặt dày quần lầy người." Sở Thiên nở nụ cười lạnh, rời khỏi phòng nghị sự một lúc, cũng không biết tìm được giấy bút từ chỗ nào.

Múa bút thành văn, nhưng trên giấy viết một ít gì.

Sau khi viết xong, ném bút đi, cầm trang giấy có vết mực chưa khô quăng về phía Vân Sơ Nhiên.

"Vân Sơ Nhiên, người hãy nghe cho kỹ, hôm nay không phải là người đến từ hôn, mà là Sở Thiên ta muốn bỏ người!"

Từng chữ trong lời của Sở Thiên đều nói rất nặng.

Vương Hạo Nhiên chờ rất lâu rồi, rốt cuộc chờ đến bộ phận quan trọng nhất.

"Được! Không thẹn là con ta, có chí khí!"

Sở Chiến nhìn thấy cử động này của nhi tử, cảm thấy rất sung sướng.

Mà Vân Sơ Nhiên bị thư bỏ vung vào mặt, đầu tiên là ngạc nhiên một chút, trên gương mặt xinh đẹp chợt dâng lên sắc mặt giận dữ.

Sở Thiên không muốn khó xử nên viết thư bỏ, nhưng bởi như vậy mặt mũi Vân Sơ Nhiên còn sao?

"Sở Thiên, ta đã đưa ra từ hôn, cho nên hai chúng ta không còn liên quan, người không có tư cách viết thư bỏ. Hơn nữa, lấy tình huống hiện tại của người, viết thư bỏ này không cảm thấy buồn cười sao?" Sau khi nhìn thấy thái độ này của Sở Thiên, Vân Sơ Nhiên cũng không tốt tính, cũng lười cố kỵ tâm tình của phé nhân này.

Suy cho cùng nàng cũng không phải là bần nặn.

Trên mặt Vân Sơ Nhiên mang theo một ít ý trào phúng, thiếu chút nữa tên Sở Thiên này đã là một phé nhân, chỉ có Vân Sơ Nhiên nàng mới có thể từ hôn, nhưng Sở Thiên không xứng viết cái thư bỏ này.

Tất nhiên là Sở Thiên hiểu được ý tứ này, khuôn mặt dữ tợn lên:

"Vân Sơ Nhiên, ta thật hận không thể giết người!"

Những lời này cơ hồ là Sở Thiên gạt ra từ trong hàm răng.

Vân Sơ Nhiên nhìn thấy thần sắc này của hắn, trong lòng dĩ nhiên dâng lên một trận sợ hãi không hiểu. Bởi vì ánh mắt của Sở Thiên thật quá đáng sợ.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy, biết thời điểm mình nên đứng ra đã đến.

"Chú ý lời nói của người." Vương Hạo Nhiên cảnh cáo nói.

"Đây là ân oán của ta với Vân Sơ Nhiên, còn chưa đến phiên người. . ." Thiếu niên Sở Thiên máu nóng, giờ phút này lại đang nổi nóng, làm sao còn để ý nhiều như vậy, ai bảo mình không thuận, tất nhiên phải đánh lại.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, đã nghe một tiếng "Ba", trên mặt Sở Thiên chịu một cái bạt tai mạnh.

Âm thanh bạt tai thanh thúy vang lên trong phòng nghị, trên mặt Sở Thiên hiện ra năm cái dấu tay đỏ tươi bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Nhóm người đại trưởng lão nhìn thấy một màn này, lập tức âm thầm tỏ ý vui mừng, hận chuyện không thể xảy ra càng lớn.

Sở Chiến nhìn thấy nhi tử bị đánh, sắc mặt âm trầm lại trong nháy mắt, chỉ là không phát tác ngay lập tức.

Vân Sơ Nhiên kinh ngạc một chút, kinh ngạc nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Nàng không nghĩ tới, Vương Hạo Nhiên thế mà lại động thủ đánh người, hơn nữa còn đánh mặt.

Tuy nàng đến từ hôn, nhưng cũng không muốn kết thù với Thất Tinh Tông.

Trong lòng không khỏi có chút giận Vương Hạo Nhiên xúc động.

Wương Hạo Nhiên cảm giác được tâm tình của Vân Sơ Nhiên, bỗng nhiên nói với Sở Thiên:

"Sơ Nhiên không phải là người mà tiểu tử như ngươi có thể bôi nhọ, một bàn tay này là ta thay Sơ Nhiên giáo huấn ngươi."

Nghe được lời này, mắt của Vân Sơ Nhiên trừng trừng lên trong nháy mắt.

Gia hỏa này lại vì mình mà ra mặt?

Lúc ở trong khách sạn, hắn đem mình thành nha hoàn sai sử. . .

Nhưng mà nếu như Vương Hạo Nhiên ra mặt không phải là bởi vì

mình thì cũng không cần thiết đánh Sở Thiên.

Cuối cùng hai người bọn họ chưa từng thấy nhau, lại càng không có thù oán gì.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

Y @@@

Chương 811: Giao Phong

TNghĩ như vậy, một ít oán khí của Vân Sơ Nhiên vừa mới dâng lên đối với Vương Hạo Nhiên từ từ tiêu tán ngay lập tức, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên trở nên nhu hòa mấy phần.

"Các hạ là người nào? Ở trong địa bàn Thất Tinh Tông, trước mặt ta đánh nhi tử ta, không khỏi quá không để ta ở trong mắt nha." Sở Chiến lạnh lùng nói.

"Ta là ai người không cần xen vào, nhưng có một điều người cần biết là được, đó chính là trừ ta ra, ai cũng không thể bôi nhọ Sơ Nhiên, coi như là Thiên Vương lão tử đều không được." Vương Hạo Nhiên nói.

Vân Sơ Nhiên nghe xong, không kìm nổi có chút cảm động, nhưng nhanh chóng lại ý thức được lời này có chút là lạ.

Bởi vì lời này có một tầng ý khác là không cho phép người khác bôi

nhỏ mình, mà hấn có thể nhỉ?

Nhưng mà tình cảnh hiện tại căng thẳng như vậy, Vân Sơ Nhiên cũng không rầu rĩ vấn đề này.

Chỉ là bí mật lôi kéo góc áo của Vương Hạo Nhiên, ám chỉ hấn không nên vọng động.

Nơi này là địa bàn Thất Tinh Tông của người ta.

Mặc dù Vương Hạo Nhiên là Hóa Kinh Đại Tông Sư, nhưng nếu cho là có thể không cố kỵ gì ở Thất Tinh tông thì là sai lầm lớn.

"Sở thúc thúc, bằng hữu của ta nói lỡ, xin hãy thứ lỗi." Vân Sơ Nhiên muốn hòa lại tình huống một chút

"Một câu nói như vậy là muốn bỏ rồi sao?" Sở Chiến lạnh lùng nói.

Đừng nói Sở Thiên là con của hấn, coi như Sở Thiên là đệ tử bình thường của Thất Tinh Tông bị đánh ở trước mặt hấn, đây đều không khác nào là đánh mặt tông chủ Thất Tinh tông hấn này.

Từ sau khi Sở Chiến nói câu kia, Vân Sơ Nhiên đã cảm giác được có một cỗ cảm giác áp bách chân khí cuộn cuộn đánh tới.

"Sở thúc thúc, Thanh Vân Tông với Thất Tinh Tông cũng coi như có giao tình không tệ, còn mời nghỉ lại." Vân Sơ Nhiên chỉ có thể dùng tông môn, hy vọng có thể mượn cái này khiến Sở Chiến cố kỵ một chút.

Nhưng mà tình cảnh đã đến loại tình trạng này, nếu Sở Chiến rút lui thì mặt mũi càng tối tăm.

Bởi vì nếu Sở Chiến đến đây coi như xong, người khác sẽ chỉ cho là hấn sợ Thanh Vân Tông.

"Tông chủ không thể, người không thể vì Sở Thiên mà khiến Thất Tinh Tông vạch mặt với Thanh Vân Tông." Đại trưởng lão cảm giác được Sở Chiến muốn ra tay, lập tức nói ngăn cản.

Hắn với Sở Chiến đối lập, nhưng cuối cùng hắn vẫn là tông chủ Thất Tinh Tông, cử động lần này của Sở Chiến là đem toàn thể Thất Tinh Tông lôi xuống nước.

Sở Chiến cũng không để ý đến lời của đại trưởng lão, một cỗ chân khí chấn động mà ra, hướng về Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên.

Nhưng mà Sở Chiến hạ thủ vẫn có chừng mực, chỉ dự định hơi chấn thương hai người thôi, cho hai người một bài học, hòa lại mặt mũi cho Thất Tinh Tông với Sở Thiên một chút, cũng không tính làm quá.

Hắn là phụ thân Sở Thiên không sai, nhưng vẫn phải cân nhắc đến Thất Tinh Tông.

Vân Sơ Nhiên cảm nhận được chân khí ba động, sắc mặt hơi hơi trợn mắt, muốn vận chân khí bảo vệ thân thể, để mình chịu chút ít thương.

Nhưng mà đúng lúc này, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên vượt qua nàng, hướng về phía trước một bước.

Tựa như là một bức tường sắt, cỗ chân khí đến kia bị ngăn cản lại toàn bộ.

Sở Chiến cực kỳ hoảng sợ.

Tu vi chân khí của hắn đạt đến hai trăm năm, tuy vừa mới ra tay cũng không dùng toàn lực, nhưng tuyệt đối không phải là một tên tiểu bối có khả năng ngăn lại dễ dàng như vậy.

Nhưng chuyện không thể nào xảy ra vẫn xảy ra.

Rốt cuộc hẳn là ai? !

Sở Chiến mang theo run sợ, xem kỹ Vương Hạo Nhiên lần nữa.

Vân Sơ Nhiên cũng có chút choáng váng đối với cái này, nhưng nhanh chóng biết rõ tu vi cảnh giới của Vương Hạo Nhiên tuyệt đối không phải là Hóa Kinh Đại Tông Sư trước đây lộ ra.

Tâm tình lo lắng lúc đầu lập tức biến thành buông lỏng.

Ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, đều biến thành nhu hòa mấy phần, thậm chí còn lơ đãng, nghiêng đầu quan sát một gò má của hắn một chút.

Vân Sơ Nhiên vẫn lần đầu phát hiện, hẳn rõ ràng đẹp mắt như vậy, thật cực kỳ đẹp đấy. . .

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Vân Sơ Nhiên đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm bây giờ là 40 (Hết sức thân thiện)】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống trong lòng hơi động, quay đầu hướng về Vân Sơ Nhiên hỏi:

"Người có sao không?"

"Không sao." Vân Sơ Nhiên khẽ lắc đầu, âm thanh ôn hòa đáp lại.

"Đến cùng các hạ là người nào?" Sau khi Sở Chiến dò xét lại Vương Hạo Nhiên lần nữa, thần sắc biến thành có chút ngưng trọng, lặp lại vấn đề lúc trước.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên tạm thời rời khỏi trên người Vân Sơ Nhiên, ném đến trên người Sở Chiến.

Đối với vấn đề của Sở Chiến vẫn không muốn đáp lại như cũ, chỉ là lên tiếng nói:

"Ta vừa tiếp ngươi một chiêu, hiện tại ngươi cũng tiếp ta một chiêu thử một chút."

Giọng Vương Hạo Nhiên không lớn, nhưng rơi vào tai Sở Chiến cũng để thần kinh của hắn căng thẳng mấy phần trong nháy mắt.

Nhưng mà Sở Chiến là chủ của một tông, hơn nữa thành danh nhiều năm ở ẩn thế giang hồ, tất nhiên không có khả năng sợ một tên tiểu bối.

"Vậy ta lĩnh giáo cao chiêu của các hạ." Sở Chiến trầm giọng nói một câu, chân khí cũng vận chuyển toàn bộ.

Vừa mới giao phong cũng để Sở Chiến biết rõ, thanh niên không đến hai mươi tuổi trước mắt này không đơn giản, tất nhiên không dám khinh thường.

Vương Hạo Nhiên đứng tại chỗ, cũng chỉ hướng Sở Chiến, hơi điềm nhẹ trong hư không.

Chân khí Sở Chiến ngưng kết tại quanh thân, nháy mắt tán loạn, tạt phủ kịch chấn, "Oa" một tiếng, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Một màn này khiến tất cả mọi người xung quanh cực kỳ hoảng sợ.

Ánh mắt Sở Thiên tràn đầy sát ý, trừng Vương Hạo Nhiên một chút, nhưng mà thực lực không đủ, cũng làm không được gì, chỉ chạy đến ân cần hỏi thăm tình huống phụ thân.

Sắc mặt Sở Chiến trắng bệch, một lúc lâu sau mới trở lại một hơi, kinh thanh hướng về Vương Hạo Nhiên hỏi:

"Chẳng lẽ các hạ là người của Thượng Cổ tông môn? !"

Lời vừa nói ra Vân Sơ Nhiên cũng kinh ngạc giật mình.

Nàng cũng một mực rất tò mò đối với lai lịch của Vương Hạo Nhiên.

Chuyện Thượng Cổ tông môn Vân Sơ Nhiên cũng đã tìm đọc trong điển tịch của Thanh Vân Tông, nhưng trước đây chỉ cho đó là truyền thuyết.

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

L @@@

Chương 812: Chỉ Là Thị Nữ Mà Thôi

gNhưng mà thực lực của Vương Hạo Nhiên thực sự quá không thể tưởng tượng nổi, cũng chỉ có đến từ Thượng Cổ tông môn mới hợp lý.

"Có chút kiến thức." Lời này của Vương Hạo Nhiên xem như ngụ ý trang thừa nhận.

Sở Chiến nghe được lời này, thở dài một cái, hình như cảm thấy mình thua không oan, nhưng nhanh chóng nhớ đến một chuyện khác.

"Xin thứ cho ta vừa rồi có mắt không trông, mạo phạm các hạ." Sở

Chiến bồng nhiên nói xin lỗi.

Nghe được lời này, Vương Hạo Nhiên cảm thấy kinh ngạc một chút.

Vừa nãy Sở Chiến rất có cốt khí, hiện tại bồng nhiên thay đổi thái độ, tuyệt đối không phải là bởi vì sợ hãi thực lực của mình.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không nói tiếp, bởi vì cảm giác Sở Chiến muốn nói tiếp.

Quả nhiên sau khi Sở Chiến nói xong lơ đãng nhìn Sở Thiên một chút, tiếp tục nói với Vương Hạo Nhiên:

"Con ta trong lúc lịch luyện bất hạnh bị thương, dẫn đến kinh mạch bị thương, vô duyên với võ đạo, nghe nói trong Thượng Cổ tông môn có rất nhiều linh dược thần kỳ." Sở Chiến dừng lại một chút, biểu lộ rõ ràng nguyện vọng:

"Tại hạ muốn cầu linh dược chữa trị kinh mạch, mong rằng các hạ ban cho, tất nhiên, chuyện thù lao có thể thương lượng, chỉ cần ta cầm ra được, tuyệt đối sẽ không nhíu mày một cái."

"Tại sao ta phải cứu tiểu tử này?" Vương Hạo Nhiên liếc Sở Thiên một chút.

Tuy Sở Thiên không nổi giận, nhưng Vương Hạo Nhiên lại có thể đọc lên nồng đậm cừu hận từ trong ánh mắt Sở Thiên.

Hiện tại thực lực của Sở Thiên không đủ, cho nên mới ần ần, đợi đến lúc gia hỏa này trưởng thành, đoán chừng sẽ tìm mình tính sổ.

Cuối cùng, Sở Thiên vừa mới chịu một bàn tay, hiện tại Sở Chiến lại bị mình đả thương.

Như loại nhân vật chính bất ngờ thành phế nhân này, sau này nghịch thiên vùng dậy, có thực lực báo thù, tuyệt đối sẽ không

nương tay.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không ngốc đợi đến thời điểm Sở Thiên trưởng thành.

"Vừa nãy Thiên Nhi chỉ là nhất thời khí thế, cho nên mới viết cái thư bỏ kia, nhưng ai cũng biết Thiên Nhi không có tư cách kia, căn bản không xứng với Vân tiểu thư." Sở Chiến sống lâu thành tinh, trong lời nói không đem chuyện bị đả thương để ở trong lòng, thậm chí còn chúc phúc:

"Thiên chi kiêu nữ như Vân tiểu thư với các hạ mới là ông trời tác hợp cho."

Sở Thiên vịn Sở Chiến, lửa giận trong lòng cùng đổ kị không ngừng đan xen.

Hắn vừa mới hành động theo cảm tính, dựa vào thiếu niên máu nóng, cho nên mới viết một phong thư bỏ kia, nhìn như chẳng thèm ngó đến Vân Sơ Nhiên.

Nhưng trong lòng kỳ thật vẫn cực kỳ hi vọng, chờ đến một ngày trưởng thành, đạt đến tình trạng khiến Vân Sơ Nhiên ngưỡng vọng.

Sau đó khiến Vân Sơ Nhiên hối hận!

Nói trắng ra, Sở Thiên vẫn có suy nghĩ đối với Vân Sơ Nhiên.

Lúc Sở Thiên nghe được phụ thân hạ thấp mình, đi chúc Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên, trong lòng tất nhiên không thoải mái.

Nhưng mà Sở Thiên cũng biết rõ, cử động lần này của phụ thân là vì mình.

Trong lòng tuy là rất khó chịu, nhưng vẫn là đóng chặt miệng, không nói một lời.

"Ta nghĩ người hiểu lầm, ta với Vân Sơ Nhiên không phải loại quan hệ đó, nàng chỉ là thị nữ của ta mà thôi." Vương Hạo Nhiên đăm đăm tuyên bố một chút, sau đó nói bổ sung:

"Nhưng mà cho dù là thị nữ của ta thì vẫn rất cao quý, tuyệt đối không phải người khác có thể mở miệng bôi nhọ."

Vân Sơ Nhiên nghe nói như thế, lập tức muốn phản bác, nhưng lời đến khóe miệng bỗng nhiên lại thu về.

Thế lực đỉnh cao trong giang hồ ẩn thế so sánh với bất kì Thượng Cổ tông môn nào cũng quả thực là một cái dưới đất một cái trên trời.

Nếu người trong Thượng Cổ tông môn nói muốn thu một nữ nhi của một tông chủ trong thế lực đỉnh cao giang hồ ẩn thế làm thị nữ, tuyệt đối sẽ có rất nhiều người bon chen.

Tuy thị nữ nghe thấp kém, nhưng phải xem đó là thị nữ ở đâu, kỳ thực đây coi là một loại vinh dự trong giang hồ ẩn thế.

Lúc trong lòng dâng lên những ý niệm kỳ quái này, Vân Sơ Nhiên còn không khỏi nhớ đến giấc mộng tối hôm qua mơ kia.

Trong mộng hẳn là Tiên Đế, mà mình là thị nữ. . .

Đây là trùng hợp hay là trong cõi u minh có liên quan gì?

Sở Thiên nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, đồng thời nhìn thấy Vân Sơ Nhiên cũng không phản bác, trong lòng đổ kị càng lớn.

Bởi vì kỳ thực hẳn tồn tại một loại ý nghĩ là sau này sẽ để Vân Sơ Nhiên làm thị nữ của mình, để báo thù Vân Sơ Nhiên đã từ hôn.

Nếu như không phải vừa nãy Vương Hạo Nhiên động thủ đánh hẳn một bạt tai, hẳn dự định ước hẹn ba năm hoặc là năm năm ước hẹn

với Vân Sơ Nhiên, sau đó đi đến Thanh Vân Tông tỉ thí với Vân Sơ Nhiên, nếu Vân Sơ Nhiên thua sẽ để nàng làm thị nữ mình. . .

Nhưng không nghĩ đến bây giờ Vân Sơ Nhiên đã là thị nữ người khác.

Thân là người ở giang hồ ẩn thế, Sở Thiên quá rõ chức trách thị nữ, không chỉ làm đồ ăn rót nước, giặt quần áo đấm lưng, thậm chí chỉ cần chủ nhân nói một câu, còn sẽ. . .

Nghĩ như vậy, trong lòng Sở Thiên lập tức buồn phiền đến sợ.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Sở Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Thiên -100, hào quang phản phái của +100! 】

"Nói đúng nói đúng, các hạ tôn quý, cho dù là thị nữ bên người cũng phải cao quý gấp trăm ngàn lần với Thiên nhi." Sở Chiến mặt ngoài nịnh nọt một trận, sau đó lại nhắc đến chuyện vừa rồi:

"Mong rằng các hạ ban cho linh dược chữa trị kinh mạch."

"Việc này không khó." Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng trả lời một tiếng, nói tiếp:

"Bên cạnh ta còn thiếu một đầy tớ giữ cửa, ta cảm thấy nhi tử người rất thích hợp, thời gian cũng không cần quá dài, một tháng là được."

Sở Chiến nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Sở Thiên, trong mắt lộ ra vẻ hỏi thăm.

"Phụ thân, có lẽ ta nhất định là một phế nhân." Sở Thiên nói.

Sở Chiến thở dài một tiếng.

Ý lời này của Sở Thiên đã rất rõ ràng là làm phé nhân còn hơn làm gã sai vặt.

Sở Chiến biết tính cách nhi tử này của mình cố chấp, chuyện đã quyết định rất khó thay đổi.

Nhưng mà Sở Chiến sợ nhi tử bỏ lỡ cơ hội, dự định chờ hấn yên tĩnh một chút lại đi khuyên.

Suy nghĩ một chút, Sở Chiến nói với Vương Hạo Nhiên:

"Các hạ với Vân tiểu thư đường xa mà tới, nếu không để ta cố gắng tận nghĩa làm chủ nhà, ở lại Thất Tinh Tông vài ngày được không?"

"Được." Vương Hạo Nhiên trực tiếp đồng ý.

Cảnh tượng từ hôn nổi tiếng đi qua, kim thủ chỉ của Sở Thiên cũng nên đến.

Sau đó chỉ cần nhìn chăm chăm Sở Thiên là được.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

D @@@

Chương 813: Khai Thiên Thập

P.Tất nhiên Sở Chiến không biết rõ ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên,

sau khi thấy hấn đồng ý, lập tức muốn sắp xếp chỗ ở.

Nhưng mà lời còn chưa nói ra miệng, đại trưởng lão đã giành nói:

"Tông chủ, người bị thương, việc này để ta sắp xếp đi"

Dứt lời, cũng mặc kệ Sở Chiến có đồng ý hay không, trực tiếp đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, ân cần nói mời đi.

Sở Chiến nhìn thấy, tất nhiên là hấn không thích.

Nhưng cũng không phân cao thấp với đại trưởng lão, dù sao suy nghĩ của hấn chỉ muốn Vương Hạo Nhiên ở lại đây, sau đó mượn đoạn thời gian này khuyên giải Sở Thiên một chút.

Chỉ là Sở Chiến không biết, mặc kệ hấn khuyên như thế nào, Sở Thiên đều khó có khả năng đồng ý.

Đại trưởng lão nhanh chóng dẫn Vương Hạo Nhiên, Vân Sơ Nhiên rời khỏi.

Sở Thiên lập tức đi gọi y sư đến, chẩn trị cho phụ thân một chút.

Kết quả là Sở Chiến cần điều dưỡng hơn một tháng mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Sau khi Sở Thiên nghe thấy, nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt tay, trong lòng sinh ra vô hạn hận ý đối với Vương Hạo Nhiên.

"Thiên Nhi, không có chuyện gì, chỉ cần điều dưỡng một đoạn thời gian." Sở Chiến cảm thấy được tâm tình của nhi tử, lập tức nói không sao, muốn trấn an hấn một chút, sau đó còn nhắc nhở:

"Người kia đến từ Thượng Cổ tông môn, chúng ta tuyệt đối không thể chọc nổi, không nên vọng động."

Sở Thiên âm thầm khinh thường.

Người của Thượng Cổ tông môn thì thế nào? Mình còn đã gặp tiên thần chiến đấu, cái tinh thần băng liệt kia, cảnh tượng Tinh Hà đảo ngược kia vẫn còn ở trước mắt.

Cái hắc tháp mà hai tiên thần liều mạng tranh đoạt kia tuyệt đối không thể nào là phàm vật.

Nếu mình có thể tìm được phương pháp mở ra thì không cần sợ Thượng Cổ tông môn.

Người kia đánh mình một bạt tai, còn đả thương phụ thân mình, thậm chí còn thông đồng với vị hôn thê của mình.

Những cái thù này vô luận như thế nào cũng phải báo.

Mà cái hắc tháp thần bí kia có lẽ là hy vọng duy nhất để mình trở mình.

"Phụ thân, ta có chùng mực, người cẩn thận nghỉ ngơi đi." Sở Thiên bình tĩnh đáp lại một tiếng, đưa Sở Chiến đến phòng, lập tức đến Tàng Thư Các của tông môn.

Trong Tàng Thư Các bao hàm rất nhiều kỳ văn khác điển, Sở Thiên tính tìm phương pháp mở hắc tháp từ đó.

Sau đi đến Tàng Thư Các, Sở Thiên lập tức lật xem những điển tịch này.

Chỉ là Sở Thiên không chú ý đến ở chỗ rất xa đang có người nhìn chằm chằm hẳn.

Người này không thể nghi ngờ là Vương Hạo Nhiên.

Nguyên nhân Vương Hạo Nhiên lựa chọn ở lại Thất Tinh Tông tất

nhiên là muốn dùng thấu thị, nhìn động tác kế tiếp của Sở Thiên, thuận tiện cướp đoạn cơ duyên của Sở Thiên.

Hơn nữa còn có thể thần không biết quỷ không hay.

Cuối cùng Vương Hạo Nhiên chờ ở trong phòng của mình, ai cũng sẽ không nghĩ đến hắn đang nhìn chăm chăm động tĩnh của Sở Thiên.

Sở Thiên đang nỗ lực lật xem điển tịch, nhìn thấy rất nhiều phương pháp cổ quái kỳ lạ, dùng lửa đốt, dùng nước thấm các loại.

Buông điển tịch xuống, kinh nghiệm đầy mình, Sở Thiên nhanh chóng rời khỏi Tàng Thư Các.

Tựa hồ là chuẩn bị đi thử.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cảm thấy những phương pháp Sở Thiên nhìn thấy đều không được việc.

Muốn phát động loại dị bảo này phần lớn là bất ngờ, mà cơ hồ đều dùng loại kiệt tác phương thức "Nhỏ máu nhận chủ".

Vương Hạo Nhiên suy đoán, Sở Thiên thử những phương pháp trong điển tịch rồi phát hiện những phương pháp này vô dụng, sau đó giận dữ, không chú ý làm rách ngón tay, giọt máu rơi vào cái dị bảo kia, sao đó khiến dị bảo nhận chủ.

Xem ra tác giả tạo dựng thế giới nhân vật chính Sở Thiên này thật là chơi liêu.

Trực tiếp cho Sở Thiên nhỏ máu nhận chủ không được sao? Nhất định phải hành hạ như thế.

Hơn nữa trong nội dung chính tuyến còn cố gắng đem chuyện này sắp xếp sau khi từ hôn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên ngược lại thật vui vẻ đối với cái này.

Bởi vì nếu không phải như thế thì làm sao hắn có cơ hội cướp đoạt cơ duyên đây?

Trong lúc suy tư, Sở Thiên cũng nhanh chóng trở về phòng, lấy cái hắc tháp cao gần nửa thước ở dưới giường ra, lập tức dùng bao quần lại rồi rời khỏi phòng.

Sở Thiên nhẹ nhàng đi đến sau núi Thất Tinh Tông, chuẩn bị thử nghiệm phương pháp trên điển tịch.

Đầu tiên là đốt lửa.

Chỉ là Sở Thiên chuẩn bị nhật củi thì cảm giác gáy đau xót, đầu ném vào trên đất rồi ngất đi.

Vương Hạo Nhiên ngồi xổm, cầm lấy hắc tháp trên người Sở Thiên dùng bao vải quần lại.

Nhìn từ mặt ngoài hắc tháp thường thường không có gì lạ.

Nhưng biết rõ rất nhiều sáo lộ Vương Hạo Nhiên cũng biết đồ vật càng lộ ra bình thường càng mạnh.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên không nhỏ máu nhận chủ ngay lập tức, mà tìm một chỗ tĩnh mịch khác ở hậu sơn, dùng linh khí tạo dựng một pháp trận, ngăn cách bên ngoài.

Lúc nhỏ máu dị bảo nhận chủ không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ví dụ như trong quá trình khả năng sẽ ngất đi.

Nếu thời gian ngất quá lâu, Sở Thiên tỉnh lại trước mình, nói không chừng để Sở Thiên giết lại.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên phải tránh loại chuyện này.

Ở trong pháp trận, tránh sinh vật bên ngoài quấy nhiễu.

Vương Hạo Nhiên mới dùng linh khí cắt ngón tay, đem huyết dịch nhỏ ở trên hắc tháp.

Chỉ thấy huyết dịch chạm tới hắc tháp rồi nhanh chóng chui vào trong đó.

Sau một khắc, hắc tháp liền nổi lên quang mang.

Mới đầu chỉ là một ít hào quang, nhưng huyết dịch chui vào càng nhiều, quang mang càng nhiều thêm.

Lúc quang mang phát ra đến trình độ nhất định, hắc tháp hóa thành một đạo lưu quang, đột nhiên chui vào trong mi tâm Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt cơ duyên nhân vật chính, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Thiên -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu rất đau, ý thức dần dần mất đi.

Lúc tỉnh lại phát hiện trời đã dần tối.

Vương Hạo Nhiên may mắn một chút, thậm chí may mình đã xem nhiều nội dung truyện, có dự kiến trước.

Nếu vừa nãy nhỏ máu nhận chủ trước mặt Sở Thiên thì phiền phức lớn.

Nói lỏng một hơi, Vương Hạo Nhiên cảm nhận một ít biến hóa thân

thể mình.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

M @@@

Chương 814: Khai Thiên Tháp

Hương Hạo Nhiên nhanh chóng phát hiện trong đầu của mình, hoặc nói chuẩn hơn đây là thức hải của mình.

Trong thức hải, hắc tháp thần bí lẳng lặng trôi nổi ở đó, tản ra một ít u quang thần bí.

Quả nhiên dị bảo vẫn phải dùng loại phương pháp nhỏ máu nhận chủ.

Hương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy cái dị bảo này cắm rễ trong thức hải của mình, đã trở thành một bộ phận của mình.

Khơi thông hắc tháp, Hương Hạo Nhiên nhanh chóng nhận được một ít tin tức liên quan đến hắc tháp.

Những tin tức này không nhiều, nhưng biểu hiện rõ ràng lai lịch của cái hắc tháp này, trâu đến nỏ tung!

Hắc tháp tên là Khai Thiên Tháp, là Tiên Thiên Chí Bảo vùng vũ trụ này!

Vương Hạo Nhiên vui lớn một trận, tâm niệm vừa động, nhanh chóng tiến vào tầng thứ nhất hắc tháp.

Tiến vào hắc tháp như thế, không đơn thuần là ý thức đi vào, thậm chí ngay cả thân thể cũng có thể đi vào.

Sau khi Vương Hạo Nhiên tiến vào hắc tháp, thân hình trực tiếp biến mất ở thế giới hiện thực.

Mà bản thân hắc tháp đã biến thành một hạt bụi.

Cho dù là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ cũng không thể phát hiện ra hạt bụi này được.

Nói cách khác, có hắc tháp này, chỉ cần ý thức không bị Tiên Tôn khống chế thì tâm niệm vừa động là thân hình có thể tiến vào hắc tháp.

Tiên Tôn đều không có cách nào bắt Vương Hạo Nhiên, đây quả thực là một kỹ năng bảo mệnh tuyệt vời.

Vương Hạo Nhiên vui vẻ một trận, sau đó bắt đầu nghiên cứu hắc tháp.

Hắc tháp có tổng cộng mười tầng, tính toán với Hợp Đạo, tựa hồ là đối ứng với mười đại cảnh giới tu tiên.

Trước mắt Vương Hạo Nhiên chỉ có thể tiến vào tầng thứ nhất, sau khi vượt qua Luyện Khí kỳ mới có thể mở khoá tầng thứ hai, tầng sau cứ thế mà suy ra.

Tầng thứ nhất Khai Thiên Tháp trống rỗng, nhìn như không có gì.

Nhưng mà nghịch thiên dị bảo mạnh như vậy, dù cho là tầng thứ nhất, cũng tuyệt đối có tác dụng.

Hơn nữa hơn phân nửa là có liên quan với tu luyện, nếu không thì Sở Thiên nổi dậy như thế nào trong nội dung chính tuyến?

Vương Hạo Nhiên bắt đầu nghiên cứu nhanh chóng biết rõ tác dụng tầng thứ nhất Khai Thiên Tháp.

Điểm thứ nhất là tầng thứ nhất Khai Thiên Tháp tự sinh linh khí, linh khí nồng đậm không biết gấp bao nhiêu lần so với bên ngoài, tu luyện ở nơi này tốc độ so với bên ngoài tất nhiên phải nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là điểm này cũng không có ích lợi gì với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì hần tu luyện cũng không phải là dựa vào hấp thụ linh khí bên ngoài.

Điểm thứ hai, tầng thứ nhất này khắc pháp trận chữa trị, có khả năng điều dưỡng thương thể, chữa trị vết thương, hơn nữa hiệu lực cực mạnh.

Chỉ cần không chết, còn có một hơi, đi tới nơi này là có thể chữa trị được.

Vương Hạo Nhiên có thể suy đoán, nếu để cho Sở Thiên đạt được cái Khai Thiên Tháp này thì chỉ cần hần ở chỗ này nghỉ ngơi một đoạn thời gian ngắn, kinh mạch bị tổn thương trên người có thể hoàn toàn phục hồi như cũ.

Điểm thứ ba, cũng là một điểm quan trọng nhất, đó chính là tốc độ trôi qua của thời gian ở chỗ này khác với bên ngoài, chậm hơn rất nhiều với bên ngoài.

Vương Hạo Nhiên khảo nghiệm một lượt, đạt được một số liệu cụ thể, bên ngoài một ngày tương đương với nơi này mười ngày.

Đây là khái niệm gì?

Ở nơi này tu luyện mười ngày, bên ngoài mới vền vẹn đi qua một ngày mà thôi.

Nói cách khác là gấp mười lần công sức.

Đừng nói là một thiên tài, coi như là một phé vật, đều có thể vùng dậy.

Điểm này rất có tác dụng đối với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì hắn phát hiện, không chỉ hắn có thể đi vào, đồng thời còn có thể mang vật phẩm khác vào, trong đó thậm chí bao gồm cả người.

Nói một cách khác, lúc đầu hắn ở bên ngoài một giờ chỉ có thể ứng phó với một người, nhưng đi đến trong Khai Thiên Tháp này lại có thể ứng phó với mười người.

Là một người rất có suy nghĩ với thời gian, thời gian một ngày bỗng nhiên biến thành gấp mười lần, có thể nghĩ mà biết tươi đẹp đến mức nào.

Đồng thời bởi vì tốc độ thời gian khác biệt, tốc độ tu luyện của hắn cũng tăng lên gấp mười lần.

Trước đây đều là cảm thấy bất đắc dĩ, không thể ứng phó với nhiều người như thế, nhưng hình như bây giờ đã giải quyết vấn đề này một cách dễ dàng.

Tầng thứ nhất đã mạnh như vậy, tầng thứ hai cũng được như thế sao?

Cái Khai Thiên Tháp này thật là kim thủ chỉ bặt hack.

Nhìn từ kim thủ chỉ này, hào quang nhân vật chính Sở Thiên cũng

không thấp hơn so với Diệp Phàm.

Cuối cùng trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm có thể Hợp Đạo.

Mà có cái Tiên Thiên Chí Bảo vùng vũ trụ này cũng có cơ hội Hợp Đạo.

Thậm chí đường đi của Sở Thiên sẽ thông thuận hơn đường đi của Diệp Phàm một ít.

Kim thủ chỉ của Diệp Phàm đến từ Tiên Tôn học thức cùng nhận thức, đã đi qua con đường tu tiên đến Độ Kiếp kỳ một lần, xem như một loại "Lão gia gia mang bên người" khác .

Trước lúc Hợp Đạo, Diệp Phàm cơ hồ không có bình cảnh nào.

Sở Thiên có loại Tiên Thiên Chí Bảo này, tu luyện mở siêu cấp hack, khẳng định trên tốc độ tu luyện cũng sẽ không kém Diệp Phàm.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân Khai Thiên Thập này, khả năng Hợp Đạo lại dễ dàng hơn Diệp Phàm một chút.

Cuối cùng đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo vùng vũ trụ này.

Mà Hợp Đạo thì mang ý nghĩa khống chế vũ trụ.

Khai Thiên Thập hẳn là có trợ giúp không nhỏ đối với Hợp Đạo.

Vương Hạo Nhiên lắng lại tâm tình mừng rỡ trong lòng một chút, thừa dịp đêm tối xuống núi, về đến phòng cho khách Thất Tinh Tông sắp xếp.

Giờ phút này vừa mới đến đêm không tính quá lâu.

Vương Hạo đi vào trong phòng, mới ngồi một lúc đã có người đến.

Chính là vị đại trưởng lão Thất Tinh Tông.

Đại trưởng lão xem như nhân vật phản phái, tất nhiên là phải liếm một lúc, muốn nịnh bợ Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà giá trị của đại trưởng lão có hạn với Vương Hạo Nhiên, bởi vậy không nói vài câu liền đuổi hắn đi.

Mà ngay sau khi đại trưởng lão đi, lại có người gõ cửa.

Vương Hạo Nhiên không quá muốn để ý đến, nhưng dùng thấu thị nhìn thấy người gõ cửa là Vân Sơ Nhiên, vậy nên mới nói một tiếng: "Vào đi."

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

M @@@

Chương 815: Máy Tu Luyện Gian Lận

ᄡVân Sơ Nhiên đẩy cửa đi vào, có chút câu nệ, đi đến bên bàn Vương Hạo Nhiên ngồi xuống.

"Muộn như vậy mà đến tìm ta, lại có chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên tự mình rót một chén trà, sau khi uống một ngụm lờ mờ hỏi.

Vân Sơ Nhiên không hề ngồi xuống, đứng thẳng như vậy, mang

theo rất nhiều nghi hoặc, hỏi:

"Ngài rốt cuộc là ai?"

Sau khi biết lai lịch của Vương Hạo Nhiên vô cùng đáng sợ, Vân Sơ Nhiên đều dùng kính xưng.

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động, ra vẻ nghi ngờ nhìn nàng.

"Lúc trước ở trong khách sạn, ta mơ một giấc mộng, cảm giác cực kỳ chân thực." Vân Sơ Nhiên tính thăm dò nói.

"Người. . . Có phải người phát hiện được thân phận chân chính của ta hay không?" Vương Hạo Nhiên nói.

Nhìn thấy phản ứng này của Vương Hạo Nhiên, Vân Sơ Nhiên bộc phát cảm thấy khả năng giấc mộng lúc trước ở trong khách sạn không chỉ là mộng.

"Đế Quân?" Vân Sơ Nhiên chậm rãi thi lễ một cái, dùng tên trong mộng lúc trước gọi hắn.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này của nàng âm thầm vui vẻ.

Lúc đầu hắn còn tính toán tìm một cơ hội lại đi lừa dối Vân Sơ Nhiên, nào ngờ lòng hiếu kỳ của Vân Sơ Nhiên quá nặng, trực tiếp vì thế mà đến tìm mình, còn cố gắng thăm dò mình.

"Làm sao người biết?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như kinh ngạc.

"Chẳng lẽ giấc mộng kia là thật. . ." Vân Sơ Nhiên lẩm bẩm nói.

"Người nằm mộng thấy gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Vân Sơ Nhiên nói một chút, đem mộng mình đã mộng lúc trước ở trong khách sạn nói ra, nhưng cũng không nói tỉ mỉ, tránh đi những thứ không thể nói với người ngoài.

"Haiz, kỳ thực cái này không phải là mộng, mà là kiếp trước của chúng ta." Vương Hạo Nhiên nghe xong, thở dài nói.

"Kiếp trước của chúng ta?" Vân Sơ Nhiên ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu, dùng lí do lừa dối đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt, cải biên một chút, lừa dối Vân Sơ Nhiên.

Thân phận Vân Sơ Nhiên không phải phi tử, mà là thị nữ.

Nguyên nhân thật sự sẽ sắp xếp như vậy là bởi vì Vân Sơ Nhiên quá không hiểu chuyện, nếu không thì sẽ là phi tử, hiện tại để nàng làm thị nữ là được.

"Người thật có kiếp trước sao?" Vân Sơ Nhiên kinh ngạc không thôi.

Vương Hạo Nhiên biết nàng còn chưa hoàn toàn tin tưởng, bồng nhiên kéo tay nàng, tâm niệm vừa động, hai người bồng nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở trong Khai Thiên Tháp.

"Đây là nơi nào?!"

Vân Sơ Nhiên hoảng hốt một trận, thấy cảnh vật trước mắt thay đổi trong chớp mắt ngạc nhiên không thôi.

"Nơi đây là Tiên Đế Tháp của ta ở kiếp trước. Sau khi ta chuyển sinh, Tiên Đế Tháp này nhập vào cơ thể ta, tồn tại trong thức hải của ta." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng lừa dối.

Tâm thần Vân Sơ Nhiên kịch chấn, trong lúc nhất thời kinh ngạc không biết nói cái gì.

Vương Hạo Nhiên lại kéo nàng lần nữa, rời khỏi Khai Thiên Tháp.

Vân Sơ Nhiên lại cảm giác hoảng hốt một trận rồi đi đến thế giới hiện thực.

Mà lúc này toàn bộ thế giới quan của Vân Sơ Nhiên đều sụp đổ, đồng thời trong lòng cũng không còn hoài nghi.

【Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Vân Sơ Nhiên đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm bây giờ là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

"Ta khôi phục trí nhớ kiếp trước, sau khi gặp được người vốn không có ý định nói cho người những cái này, nhưng không nghĩ đến người dùng mộng cảnh nhớ lại một ít kí ức kiếp trước. Xem ra nhân quả ta người còn chưa ngừng." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

Nghe nói như thế, Vân Sơ Nhiên theo bản năng quỳ dưới đất, run run rẩy rẩy lên tiếng nói:

"Đế Quân, lúc trước có nhiều mạo phạm, còn. . . Mong ngài thứ tội."

Có ký ức "Kiếp trước", cộng thêm bản lĩnh thần kỳ Vương Hạo Nhiên triển lộ ra, tất nhiên là Vân Sơ Nhiên cam tâm thần phục.

Nhưng nhớ thời gian trước gặp được Vương Hạo Nhiên, đã làm đủ loại chuyện bất kính, vừa hối hận vừa sợ hãi.

Vương Hạo Nhiên cố tình dừng lại một lúc lâu, không trả lời, khiến trong lòng Vân Sơ Nhiên bất ổn.

Sau một lúc lâu, Vương Hạo Nhiên mới lên tiếng nói:

"Mạo phạm Đế Quân, người phải bị tội gì?"

Vân Sơ Nhiên bị hù dọa đến sắc mặt mất màu, quỳ sát thấp hơn, trán chạm đến mặt đất, run giọng nói:

"Mời Đế Quân trách phạt, Sơ Nhiên tuyệt không dám có lời oán giận."

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, khóe miệng hơi hơi nhấc lên.

Chỉ là, chỗ không xa có một con ruồi nhỏ đang nhìn chăm chăm.

Nhưng vấn đề cũng không lớn.

...

Ban ngày Sở Thiên bị đánh ngất xỉu, không lâu sau liền tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, đi khắp nơi tìm hắc tháp, nhưng mà tìm ở đâu cũng không thấy.

Sau đó liền bắt đắc dĩ trở về Thất Tinh Tông.

Giờ phút này hắn đang ở ngay chỗ không xa phòng dành cho khách Vương Hạo Nhiên đang bí mật nhìn chăm chăm.

Hắc tháp là hy vọng duy nhất của hắn, nhưng không hiểu thấu bị đánh ngất xỉu, Khai Thiên Tháp cũng không thấy đâu nữa.

Sở Thiên suy tư người xuống tay với mình là ai, nhanh chóng nghĩ đến một người.

Toà hắc tháp kia đã đến tay vài ngày, Sở Thiên rất cẩn thận, chưa bao giờ để người khác phát hiện, cho dù là phụ thân hắn đều không biết.

Đám người đại trưởng lão không thể nào biết việc này.

Nhưng mà ngay hôm nay có khách không mời đến Thất Tinh Tông.

Tuy Sở Thiên đã cho rằng mình đủ cẩn thận, thế nhưng người là người trong Thượng Cổ tông môn có đủ loại thủ đoạn khó bề tưởng tượng.

Đoán chừng có thể cảm ứng được cái gì, nhìn thấy mình lén lút lên hậu sơn, nên mới đi theo, đánh ngất xỉu mình rồi đoạt hắc tháp đi.

Sau khi Sở Thiên đoán ra điểm này liền đến phòng Vương Hạo Nhiên tìm hấn.

Nhưng lại phát hiện người vẫn chưa về, hỏi thăm những người khác Vương Hạo Nhiên đi đâu, cũng không có người nào biết được.

Cho đến sau khi Vương Hạo Nhiên đêm đến mới trở về.

Sở Thiên bộc phát xác định, hắc tháp là Vương Hạo Nhiên lấy đi.

Thời gian không có ở đây, khẳng định là đi nghiên cứu hắc tháp.

Giờ khắc này ở bên ngoài phòng dành cho khách Vương Hạo Nhiên ở nhìn chăm chăm, muốn tìm cơ hội, nhìn một chút có thể trộm hắc tháp lại hay không.

Nhưng mà cái này cần đợi đến trời tối người yên, lúc đối phương đã ngủ say.

Sở Thiên vừa mới thấy Vân Sơ Nhiên đi vào gian phòng của Vương Hạo Nhiên, cũng không biết đang trò chuyện gì.

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

I @@@

Chương 816: Trở Về

Nhưng trong thời gian ngắn, đoán chừng Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không nghỉ ngơi, ít nhất là sau khi Vân Sơ Nhiên đi.

Sở Thiên cũng rất có kiên nhẫn, ở bên ngoài gian phòng yên tĩnh đợi.

Nhưng đợi một lúc lại phát hiện đèn trong phòng của Vương Hạo Nhiên dập tắt.

Sở Thiên kinh dị lên.

Vân Sơ Nhiên còn chưa có đi ra, làm sao lại tắt đèn?

Theo bản năng ngăn người, nhưng nhanh chóng ý thức được là chuyện gì.

Sở Thiên dùng tay gõ gõ bức tường, răng cắn chặt.

Đứng tại chỗ do dự một lúc, Sở Thiên dường như vì xác định, thế là lặng lẽ đến gần gian phòng kia, đi đến bên cửa sổ.

Hắn nghiêng tai ở cửa chắn muốn nghe động tĩnh bên trong.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của nhân vật chính Sở Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Như Sở Thiên dự liệu, quả nhiên là như hấn nghĩ.

Sở Thiên thảm máng một tiếng "Tiện nhân Vân Sơ Nhiên này", ý nghĩ về Vân Sơ Nhiên tiêu tán vô tung.

Loại tàn hoa bại liễu này đã không xứng với hấn.

Sở Thiên dựa lưng vào bức tường bên cửa sổ chờ đợi, chỉ muốn tìm cơ hội đi vào trộm đồ.

Chỉ là đợi một hai giờ, động tĩnh bên trong đều không xong.

Sở Thiên bất đắc dĩ, biết tối nay khả năng không có cơ hội, thế là bí mật chạy đi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thấy, cười một chút, tiếp tục chuyện của mình.

Chỉ là, đem sân bãi đổi đến bên trong Khai Thiên Tháp.

Lúc trước ở trong phòng chỉ muốn nhờ lông dê Sở Thiên.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, hiện tại điểm phản phái không quá quan trọng, hào quang phản phái lộ ra đặc biệt hữu dụng.

Bởi vì hào quang phản phái càng cao, khí vận sẽ càng cao.

Cũng ví dụ như hấn cướp đoạt cơ duyên của Sở Thiên đặc biệt thuận lợi.

Hào quang nhân vật chính Sở Thiên rất cao, khí vận đối lập cũng cực cao.

Cũng chỉ có khí vận đầy đủ cao, mới có thể tiếp nhận phần cơ duyên này.

Nếu không thì sẽ chỉ dẫn tới mầm họa.

Mà khí vận hào quang phản phái mang đến cho Vương Hạo Nhiên tuyệt đối có thể tiếp nhận phần cơ duyên này, nếu không thì cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Ở trong Khai Thiên Tháp, tốc độ trôi qua của thời gian chậm hơn rất nhiều so với bên ngoài, thời gian tu luyện nhiều, tất nhiên tu vi tăng lên cũng nhiều.

Trừ cái đó ra, đó chính là Vân Sơ Nhiên không cần cố gắng áp chế mình.

Bởi vì ở nơi này mặc kệ động tĩnh lớn bao nhiêu, bên ngoài cũng sẽ không biết.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Vân Sơ Nhiên, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Thiên -400, hào quang nữ chính Vân Sơ Nhiên -400, hào quang phản phái của kí chủ +800! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Vân Sơ Nhiên đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Sở Thiên -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

...

Một bên khác.

Trở lại gian phòng, Sở Thiên cũng phát tiết lên, càn rỡ đập đồ vật.

Sau đó ngọt ngọt cho đến lúc bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Thiên đi đến bên ngoài gian phòng Vương Hạo Nhiên. len lén nhìn chăm chăm.

Đợi một hồi, nhanh chóng nhìn thấy Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên đi từ bên trong phòng ra.

Chỉ thấy Vân Sơ Nhiên tươi cười rạng rỡ, trong khí chất thiếu nữ lúc đầu có thêm mấy phần phong vận trước đây không có, nhìn mê người hơn.

Sở Thiên theo bản năng có chút động tâm, đồng thời lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Chờ đến lúc Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên rời khỏi tầm nhìn, Sở Thiên đi vào trong gian phòng Vương Hạo Nhiên, tìm chung quanh một lượt, nhưng lại không tìm được cái hắc tháp kia.

Lúc giữa trưa.

Sở Chiến xếp đặt yến hội, mời Vương Hạo Nhiên với Vân Sơ Nhiên.

Sở Thiên cũng được Sở Chiến mạnh mẽ yêu cầu đến.

Trong bữa tiệc, Sở Chiến lần nữa nhắc đến, cầu Vương Hạo Nhiên linh dược chữa trị kinh mạch.

Vương Hạo Nhiên vẫn nói câu trả lời kia, để Sở Thiên làm đầy tớ.

Sở Thiên thân là nhân vật chính, tất nhiên cực kì cao ngạo, thà rằng làm phé nhân cũng không nguyện ý làm đầy tớ.

Sở Chiến rất là bất đắc dĩ đối với cái này.

Sau yến hội, Vương Hạo Nhiên tự mình tìm đại trưởng lão một chút, phân phó hẳn nhìn chăm chăm động tĩnh Sở Thiên, có động tĩnh lạ gì thì báo cáo kịp thời.

Đại trưởng lão vốn muốn nịnh bợ Vương Hạo Nhiên, cộng thêm lại bất hòa với Sở Chiến, tất nhiên là tha thiết đồng ý.

Sở Thiên không còn kim thủ chỉ, nhưng hào quang nhân vật chính vẫn còn, đồng thời còn rất cao.

Nói không chừng còn có cái kim thủ chỉ khác phát động.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không ngại lại cướp đoạt cơ duyên của Sở Thiên lần nữa.

Sau khi phân phó đại trưởng lão xong, Vương Hạo Nhiên liền khởi hành rời khỏi Thất Tinh Tông, trở về Thanh Linh.

Sau khi Vân Sơ Nhiên biết thân phận thị nữ của mình, tất nhiên đi theo Vương Hạo Nhiên như hình với bóng.

Tu vi bây giờ Vương Hạo Nhiên đã đạt đến Luyện Khí kỳ tầng chín, khoảng cách đến Trúc Cơ kỳ không xa.

Bởi vì có loại máy gian lận Khai Thiên Tháp này, một đêm công sức tương đương mười đêm công sức.

Mà Vân Sơ Nhiên tăng lên cũng tương đối rõ ràng, hiện tại chân khí đã chuyển hóa thành linh khí, đến gần cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng hai.

Thực lực bây giờ của Vân Sơ Nhiên đã mạnh hơn Vân Phong rất nhiều.

Loại tăng lên đáng sợ này cũng khiến Vân Sơ Nhiên kích động

không thôi, từ tâm linh đến thân thể đều vô cùng tôn kính đối với Đế Quân.

Chỉ cần Đế Quân có bất cứ phân phó nào, nàng sẽ làm theo hết.

Mặc kệ là chuyện quá đáng đến bao nhiêu cũng sẽ không có một câu oán giận.

Mà Vương Hạo Nhiên mới trở lại biệt thự ở Thanh Linh, Phùng An Na bỗng nhiên chạy đến, vội vã mà nói:

"Thấy người trở về thật sự quá tốt rồi, ta. . . Ta muốn xin nghỉ một đoạn thời gian."

"Lý do?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Phùng gia ở Hương Đảo xảy ra chuyện lớn, muội muội ngu xuẩn của ta chọn một tên cao nhân là gọi "Diệp đại sư"!" Phùng An Na cắn răng nói.

Bạo 25 chương đh @hhle đẩy kim phiếu ạ!!

x @@@

Chương 817: Tiến về Hương Đảo

Nghe được Phùng An Na nói tới cái chức vị "Diệp đại sư" này, Vương Hạo Nhiên cố gắng không nhớ tới một người, đó chính là

"Diệp đại sư" của cái Thương Châu kia .

Chuyến đi Quỳnh Châu lúc trước , Diệp Phàm bí mật nhìn tới Phương U Nhược.

Lúc ấy, Vương Hạo Nhiên nghe được một đoạn đối thoại giữa Diệp Phàm và thủ hạ của hắn, từ đó biết được một tin tức — Diệp Phàm muốn đến Hương Đảo.

Thời điểm này cách lúc đó, sớm đã qua một tháng.

Diệp Phàm đã đến Hương Đảo, vậy chứng tỏ đã có động tĩnh.

Mà Phùng gia ở Hương Đảo lại là danh môn vọng tộc bản xứ.

Nhưng từ trong lời nói của Phùng An Na mà phán đoán, Phùng gia hình như muốn thành bàn đạp để Diệp Phàm đánh mặt bàn đạp.

Thật không nghĩ tới, Phùng gia thế mà lại là phe phản phái. . .

Đã thế Phùng An Na lại là nữ chính.

Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại, bên trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm chỉ có duy nhất một nữ chính, ngoại trừ Phương U Nhược ra, những người khác đều là công cụ.

Hơn nữa Phùng An Na có nói tới muội muội của nàng, hoặc chính xác hơn mà nói là một muội muội ngu xuẩn của nàng.

Xem ra muội muội của Phùng An Na nhất định có thuộc tính phản phái.

Lý do hắn cho rằng chỉ có thuộc tính phản phái, mà không phải là phản phái thực sự là bởi vì hắn phải cân nhắc đến một chỗ, muội muội Phùng An Na có khả năng sẽ bị Diệp Phàm thu làm thủ hạ.

Khi đó nàng sẽ là người trong trận doanh của nhân vật chính.

"Ta thật sự muốn về Hương Đảo một chuyến, xin người, để ta trở về một chuyến có được không?" Phùng An Na thấy Vương Hạo Nhiên lâu không trả lời, không tìm nổi có chút nóng vội nên dùng lời nói khẩn cầu.

"Lúc trước Phùng gia sợ bị liên lụy nên vứt bỏ người, phụ mẫu người thậm chí còn cắt đứt quan hệ với người, thế mà người còn quan tâm tới Phùng gia như vậy sao?" Vương Hạo Nhiên không có trả lời ngay, mà là nghi ngờ hỏi nàng.

"Ta thật sự rất thất vọng về phụ mẫu ta, nhưng muội muội ngu ngốc của ta một lòng xem ta là tỷ tỷ, lúc trước bởi vì chuyện phụ mẫu cắt đứt quan hệ với ta, muội muội ngu ngốc vì ta mà âm ỉ một trận với bọn họ. Hơn nữa, nói cho cùng cũng ở Phùng gia ta không hy vọng bọn họ sẽ có chuyện gì." Phùng An Na nói.

"Vậy sao lúc người gọi muội muội của người, lại thêm chữ ‘ngu ngốc’ phía trước?" Vương Hạo Nhiên không tìm nổi có hơi mắc cở.

"Thế hệ tuổi trẻ của Phùng gia chỉ có ta và muội muội ta là hai người trực hệ. Tương lai của Phùng gia chắc chắn sẽ truyền cho một trong hai người bọn ta, Lúc trước phụ mẫu cắt đứt quan hệ với ta, đối với muội muội ngốc mà nói là một cơ hội tuyệt vời, nhưng nàng quá ngốc, biết rõ nhưng vẫn cầu xin vì ta." Phùng An Na hừ lạnh nói:

"Người nói xem nàng có ngốc hay không?"

Bộ não của Phùng An Na khiến Vương Hạo Nhiên không tìm nổi có chút im lặng.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên có thể cảm nhận được rất rõ, ngữ khí Phùng An Na tuy hơi hạ thấp vị muội muội này, nhưng thật ra vẫn rất

quan tâm nàng, bằng không mà nói, đoán chừng đến sống chết của muội muội nàng còn làm biếng quan tâm.

"Chuyện nhà của người, ta không có hứng thú, thế nhưng ta chưa bao giờ đi tới Hương Đảo, chi bằng ta đi với người một chuyến." Vương Hạo Nhiên đáp lại Phùng An Na.

"Được!" Phùng An Na lập tức đồng ý, rất nhanh liền tha thiết hỏi: "Người có muốn mang đồ vật gì không? Ta đi chuẩn bị giúp người."

"Không cần, người đi là được rồi, đồ vật thì miễn đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy được, đợi sau khi đến Hương Đảo, ta có thể sắp xếp giúp người, những thứ này người hoàn toàn không cần lo lắng." Phùng An Na thúc giục nói:

"Vậy bây giờ chúng ta lên đường luôn sao?"

"Chờ một chút, ta đi hỏi thăm xem Ngạo Tuyết và Huyền Tố có muốn đi hay không, người thuận tiện hỏi giúp ta Tổng Chỉ Hủy, xem nàng có muốn đến Hương Đảo hay không." Vương Hạo Nhiên nói một tiếng với Phùng An Na, sau đó đến hoa viên tìm Phượng Huyền Tố và Ninh Ngạo Tuyết.

Hai người từ sau khi làm "tỷ muội" thì hòa hợp hơn nhiều so với trước đây.

Hiện tại, các nàng đang luyện tập một ít sơ cấp pháp thuật mà Vương Hạo Nhiên đã truyền thụ, dáng vẻ trông rất nghiêm túc.

Đến mức, Vương Hạo Nhiên đã vào biệt thự, các nàng cũng không phát hiện.

Wương Hạo Nhiên đi tới hoa viên phía sau, Ninh Ngạo Tuyết và Phượng Huyền Tố lập tức dừng tu luyện, nhao nhao ôm tới.

Thấy thế, Vương Hạo Nhiên giang hai cánh tay, ai hấn cũng không lạnh nhạt.

Ôm hơi sát hai người một chút, Vương Hạo Nhiên đề cập tới chuyện Hương Đảo.

Ninh Ngạo Tuyết và Phượng Huyền Tố nghe xong, lập tức đồng ý.

Ninh Ngạo Tuyết đã ở lâu trong Thương Châu, còn Phượng Huyền Tố thì ở Phượng Khê sơn trong một thời gian rất dài, hai người đều chưa từng ghé thăm Hương Đảo.

Có một cơ hội như vậy, tất nhiên là muốn đi du lịch một chút.

Điều quan trọng hơn nữa là có Vương Hạo Nhiên đi cùng, đây là điều khiến các nàng ưng ý nhất.

Một bên khác.

Phùng An Na gọi một cú điện thoại cho Tống Chỉ Hủy.

"Chỉ Hủy, ta có một số việc cần trở về Hương Đảo, người có muốn đi du ngoạn chút không?" Sau khi điện thoại kết nối, Phùng An Na hỏi thăm.

"Ta ở Thanh Linh có chút việc, không đi được." Tống Chỉ Hủy từ chối nhã nhặn một chút.

"Vậy được rồi, ta cũng không miễn cưỡng người. Báo trước với người vậy thôi, ta cúp điện thoại đây." Phùng An Na nói.

"Chờ một chút." Tống Chỉ Hủy liền gọi lại, nàng vội hỏi: "Vương Hạo Nhiên đã về chưa?"

"Về rồi, là hấn bảo ta hỏi xem người có muốn cùng đi Hương Đảo

hay không?" Phùng An Na nói.

"Hóa ra là vậy, sao người không nói sớm? Ta đi" Tống Chỉ Hủy lập tức đổi giọng.

Lý do nàng không muốn đi Hương Đảo với Phùng An Na là sợ sau khi Vương Hạo Nhiên trở về Thanh Linh không tìm thấy mình, bây giờ biết Vương Hạo Nhiên cũng đi, vậy dĩ nhiên là sẵn lòng rồi.

"Được, ta sẽ đặt vé máy bay, vậy chúng ta gặp nhau tại sân bay Thanh Linh." Phùng An Na vội trở về Hương Đảo, bởi vậy không thời gian để nói chuyện phiếm với người bạn thân này.

Lại nói, nếu nhất quyết muốn trò chuyện, ở trên máy bay có thể trò chuyện tới mấy giờ, ăn thua gì cái một lát này.

Bạo 25 chương đh @hhle đầy kim phiếu ạ!!

F @@@

Chương 818: Tiến về Hương Đảo

cSau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Tống Chỉ Hủy, Vương Hạo Nhiên, Ninh Ngạo Tuyết và Phượng Huyền Tố đều đã ở trong đại sảnh.

Hiện tại họ đã bỏ lỡ chuyến bay sớm đến Hương Đảo.

Muốn đến Hương Đảo mà nói, chỉ có thể đợi đến ngày mai, hơn nữa vé máy bay ngày mai chưa chắc có thể đặt trước được.

Thế nhưng vấn đề này không lớn.

Phùng An Na đã sớm suy nghĩ đến việc này, tiền nòng nhiều như nước, trực tiếp bao hết cả một máy bay.

Thân là đại công chúa của Phùng gia, Phùng An Na rất thừa tiền.

Hơn nữa, nàng còn có một nhãn hiệu quần áo, bản thân nàng chính là một tiểu phú bà.

Gần đến buổi trưa, Vương Hạo Nhiên, Ninh Ngạo Tuyết, Phượng Huyền Tố, Tổng Chỉ Hủy và Phùng An Na, năm người lên chuyến máy bay, bước vào hành trình đi đến Hương Đảo.

Trong khoang phi cơ, oanh oanh yến yến, ý vui cảnh đẹp.

Nếu là trước đây, khi Vương Hạo Nhiên xuất hành, tuyệt đối sẽ không mang theo nhiều người như vậy.

Thứ nhất sợ hãi xung đột lẫn nhau.

Thứ hai sợ thời gian không đủ, không quan tâm được người này, không níu kéo được người kia.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, nhờ có lý do Tiên Đế chuyển thế, hẳn đã khiến Ninh Ngạo Tuyết, Phượng Huyền Tố và Tổng Chỉ Hủy hoàn toàn tin tưởng.

Hiện tại các nàng vẫn tương đối hòa hợp.

Còn về vấn đề thời gian, cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Vương Hạo Nhiên hiện tại có một cái máy tu luyện gian lận, thời

gian biến tấu nhanh gấp mười lần.

Lần này đi Hương Đảo, đoán chừng phải ở lại một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này tu luyện chắc chắn không thể trì hoãn.

Lần này đi Hương Đảo, thời gian bay khoảng chừng ba giờ.

Nhưng đối với người có máy gian lận như Vương Hạo Nhiên mà nói, ba giờ có thể biến thành ba mươi giờ.

Ba mươi giờ, có thể làm không ít chuyện.

Hương Đảo, biệt phủ Phùng gia.

Muội muội Phùng An Na- Phùng An Huệ, phụ mẫu Phùng gia, cộng thêm hộ vệ Phùng An Na- Chung Ly, giờ phút này đang tụ họp ở chính giữa đại sảnh.

Trên bàn trà ở đại sảnh đang đặt một tấm phong thư, nội dung trên đó là yêu cầu Phùng gia trả nợ.

Số tiền nợ tổng cộng là năm mươi ức.

Mà số dĩ nợ tới năm mươi ức, tất nhiên là có nguyên do.

Trước đó không lâu, Phùng mẫu mắc phải quái bệnh, sau khi được danh y chẩn đoán và mở ra một phương thuốc.

Bên trong Phương thuốc này có một loại thuốc dẫn gọi là mật rắn năm trăm năm.

Thời đại hiện nay đến nơi nào tìm loại mật rắn này?

Rắn năm trăm năm sợ đã thành tinh cả rồi.

Thế nhưn dưới sự nỗ lực của Phùng An Huệ và hộ vệ, thật sự đã tìm được rắn năm trăm năm.

Chỉ là... giải quyết đầu quái vật năm trăm năm này, không phải hộ vệ hay Phùng An Huệ, mà là một vị tên "Diệp đại sư".

Phùng An Huệ vì mật rắn, thế là cầu xin Diệp đại sư, đồng thời biểu thị sẽ trả thù lao.

Mới đầu có nói cái gì thì Diệp đại sư cũng không đồng ý.

Phùng An Huệ dưới sự nóng vội, trực tiếp ra cái giá trên trời là năm mươi ức.

Diệp đại sư lúc đó mới đồng ý, đưa mật rắn cho Phùng An Huệ.

Nhưng Phùng An Huệ chỉ dùng kế hoãn binh mà thôi, giả bộ để lừa gạt mật rắn, sau đó thì thẳng tay quyết nợ.

Cũng không ngờ rằng Diệp đại sư lại phái người tìm tới Phùng gia, đồng thời còn sai người đưa một tấm phong thư.

Cũng là tấm phong thư đang bày trên bàn giờ phút này.

Nội dung đại khái của phong thư là trong vòng ba ngày Phùng An Huệ phải trả hết năm mươi ức tiền nợ, bằng không mà nói, tự gánh lấy hậu quả.

Đối với chuyện này, Phùng An Huệ cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc ấy khi sẵn rắn ở thâm sơn, Phùng An Huệ còn cố ký Diệp đại sư, nhưng sau khi trở về Hương Đảo, Phùng gia, còn chỗ nào phải sợ Diệp đại sư kia?

Lúc đó hẳn chỉ thuận miệng nói mà thôi, hậu tạ cho Diệp đại sư năm mươi ức, đến phiếu nợ còn chưa có ghi.

Nên căn bản không có pháp luật ràng buộc.

Diệp đại sư ăn suông nói láo, muốn một phát năm mươi ức, quả thực là suy nghĩ hảo huyền.

Nên năm mươi ức này Phùng An Huệ đã hạ quyết tâm không trả.

Về phần Diệp đại sư sẽ tìm tới cửa để gây phiền toái, vấn đề này không cần quá lo lắng.

Thay vì trả hẳn năm mươi ức tiền nợ, còn không bằng tiêu mấy ngàn vạn, đi mời một số cao thủ tọa trấn Phùng gia.

Dù cho tên Diệp đại sư kia lợi hại hơn nữa cũng không dám ở nơi này càn rỡ.

Huống chi, ở Hương Đảo mà dám làm loạn thì trực tiếp gọi cho các ban ngành liên quan cùng chạy tới trừng phạt tên Diệp đại sư này.

Hiện tại đã là niên đại gì?

Võ công đã sớm quá hạn.

Dù cho người võ công cao cường thì có thể chịu nổi vũ khí nóng hiện đại hay sao? !

"Tên Diệp đại sư chó má gì đó, không cần để ý tới hẳn, nếu hẳn dám xông vào Phùng gia, trực tiếp để hẳn đứng đi vào, nằm đi ra"

Trong đại sảnh, sau một hồi trầm mặc, Phùng An Huệ mang theo sự khinh thường trước tiên lên tiếng nói.

"Ý nghĩ của tên Diệp đại sư này thật hảo huyền, muốn một phát năm mươi ức, thật là buồn cười." Phùng mẫu có huyết thống quý tộc của Vương Quốc Anh, nàng dùng ngôn ngữ Viêm quốc phụ họa nói.

Tuổi tác của Phùng mẫu đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng cực kỳ tốt, vóc dáng lại đẹp, nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi, thực sự là một mỹ nhân ngoại quốc.

Phùng An Na và Phùng An Huệ kế thừa một phần gen tốt của mẫu thân, nên khuôn mặt, hình dáng đều sở hữu nét đẹp hài hòa giữa Viêm quốc và ngoại quốc, thật sự là hai mỹ nữ lai.

Nhưng dù sao mà nói, hiện tại Phùng An Huệ mới mười tám tuổi, so với Phùng An Na, các đường cong còn hơi trẻ con một chút.

Nhưng Phùng An Huệ là mỹ nữ con lai, tự mang trên mình loại cảm giác thành thực, loại cảm giác ấy xen lẫn trong sự ngây ngô, không những không bị giảm sút mà còn tăng thêm một loại hấp dẫn đặc biệt, khiêu gợi mà lại không mất thanh thuần.

"Phùng gia ta đứng sừng sững ở Hương Đảo trăm năm, chỉ một tên võ phu há có thể rung chuyển." gia phụ Phùng gia khoan thai uống trà, vững như bàn thạch, hoàn toàn không đặt chuyện đó ở trong lòng.

A @@@

Chương 819: Phùng gia

Mà so với sự lạc quan của ba người Phùng An Huệ, Chung Ly phải gánh vác rất nhiều áp lực.

Lúc ấy, khi con quái xà năm trăm năm đại triển thần uy, Phùng An Huệ bị hù dọa đến hoa dung thất sắc, chạy đi tìm một nơi ẩn trốn, căn bản không xem được quá trình Diệp đại sư chém giết quái xà kia.

Nhưng lúc ấy Chung Ly thấy rất rõ tên Diệp đại sư kia thi triển chiêu thức hoàn toàn thoát khỏi phạm trù võ đạo.

Phùng An Huệ cho rằng Diệp đại sư chỉ là một kẻ võ phu, thật sự vô cùng sai lầm.

Nhưng nhìn thấy một nhà ba người Phùng An Huệ căn bản không coi chuyện Diệp đại sư là chuyện đáng bàn, thế là không nhận được khuyên một câu:

"Nhị tiểu thư, chuyện không có đơn giản như ngươi nghĩ đâu, lúc đó, tên Diệp đại sư kia đạp không chém giết quái xà, căn bản không phải cường giả võ đạo đơn thuần thôi đâu, nếu hắn xưng là Tiên Nhân thì cũng không quá. Phùng gia cứ khẳng khẳng như vậy, chỉ sợ đại họa ngập đầu."

Lời tương tự Phùng An Huệ đã nghe Chung Ly nói qua rất nhiều lần, lỗ tai sớm đã đóng kén.

"Nói chuyện giạt gân" Phùng An Huệ nhếch miệng, "Ta thấy ngươi bị con xà quái kia dọa cho choáng váng, trên thế giới này làm gì có Tiên Nhân, tên Diệp đại sư kia cùng lắm chỉ là một tên võ giả lợi hại mà thôi. Cái gì mà chân đạp hư không, một chiêu chém xà, tất cả

đều là ảo giác của người mà thôi."

Phụ mẫu Phùng gia cũng có suy nghĩ không khác gì lắm.

Hai người kiến thức rộng rãi còn chưa từng nghe qua thế gian này có Tiên Nhân, chuyện này đã thoát khỏi thế giới quan của bọn họ, tất nhiên là bọn họ cảm thấy lời nói của Chung Ly cực kỳ hoang đường.

Chung Ly nhìn thấy thái độ bọn họ thở dài một hơi, hẳn biết dù có khuyên thế nào thì cũng vô dụng.

Người lý trí và tỉnh táo nhất trong toàn bộ Phùng gia, chắc chắn là đại tiểu thư, hơn nữa chỉ có đại tiểu thư mới chịu tin mình.

May mà Chung Ly đã dự kiến trước, đi thông báo chuyện này với đại tiểu thư.

Sau khi Đại tiểu thư biết được tin tức, nếu việc xin nghỉ phép thuận lợi, lúc này chắc nàng đã đến rồi.

Điều Chung Ly lo lắng nhất là "ông chủ" của đại tiểu thư sẽ không cho nàng đi.

Mà ngay lúc Chung Ly lo lắng, có người hầu bước vào trong sảnh thông báo.

"Lão gia, đại tiểu thư đã về."

"Tỷ tỷ về rồi sao? Quá tốt rồi." Phùng An Huệ mừng rỡ không thôi, lanh lợi chạy ra ngoài đón người.

Chung Ly cũng thả lỏng một hơi, tranh thủ thời gian đi theo.

Lúc Phùng An Na còn rất nhỏ, Chung Ly đã trở thành hộ vệ của nàng, có thể nói Chung Ly gần như là nhìn Phùng An Na lớn lên.

Phùng An Na dựa dẫm vào Chung Ly, ở một mức độ nào đó, thậm chí còn vượt qua phụ mẫu nàng.

Mà Chung Ly cũng giống như vậy, nàng không có kết hôn, càng không có nữ nhi, gần như xem Phùng An Na như nữ nhi của mình.

"Oa, An Na, biệt phủ của người thật đúng là quá khí phách. Đại tiểu thư Phùng gia đúng là danh xứng với thực, nơi này nhìn qua không khác mấy so với hoàng cung cổ đại."

Phùng An Na dẫn theo đám người Vương Hạo Nhiên đi vào biệt phủ Phùng gia, Tổng Chỉ Hủy nhìn trong biệt phủ đủ loại bài trí, sợ hãi thán phục một câu, có chút hâm mộ nói.

"Tạm được thôi." Phùng An Na nở nụ cười đáp lại.

Trước đây nàng cũng cho là như vậy, bản thân mình vô cùng cao quý, là đại tiểu thư Phùng gia, hầu như ở Hương Đảo ai cũng phải nhường nhịn mình.

Nhưng mà đến Thanh Linh một chuyến, thì nàng đã bị dạy làm người.

Hiện tại còn trở thành "tỳ nữ", phải nấu ăn, giặt quần áo, lau chùi. . . Rất nhanh đã thành bảo mẫu rồi.

Cái gọi là đại tiểu thư Phùng gia, căn bản chỉ là trò cười mà thôi.

Phùng An Na cố gắng không suy nghĩ những vấn đề khiến nàng phát sầu nên lập tức đổi chủ đề, ý vị thâm sâu nói với Tổng Chỉ Hủy:

"Ngược lại là người, người giấu diếm ta rất khổ. Người nói rằng cùng chủ. . . Cùng ông chủ của ta là bằng hữu bình thường, thế nhưng quan hệ bằng hữu giữa các người, trái lại có hơi sâu đấy."

Phùng An Na thật sự sẽ mất hết mặt mũi nếu gọi Vương Hạo Nhiên là chủ nhân ở trước mặt người khác, bởi vậy nàng phải dùng chức vị cứng nhắc này để thay thế.

Sau khi Tổng Chỉ Hủy nghe thấy ý vị sâu xa trong lời nói của Phùng An Na, khuôn mặt lập tức đỏ chóa.

Trên chuyến bay đến Hương Đảo, Vương Hạo Nhiên một hồi biến mất cùng Phượng Huyền Tố, một hồi biến mất cùng Ninh Ngạo Tuyết, một hồi lại biến mất cùng Tổng Chỉ Hủy. . .

Phùng An Na không có gốc nên đã đoán được một chút gì đó.

Ở biệt thự lâu như vậy, Phùng An Na tất nhiên nhìn ra được tâm tư của Phượng Huyền Tố và Ninh Ngạo Tuyết.

Các nàng ở chung với Vương Hạo Nhiên, chỉ là chuyện bình thường.

Không thể không nói, phúc phận "ông chủ" của mình thật tốt.

Giá trị nhan sắc, vóc dáng và khí chất của Ninh Ngạo Tuyết đều rất tuyệt hảo, có thể nói là tuyệt sắc nhân gian.

Mà Phượng Huyền Tố thì càng không phải nói, loại nữ nhân này nếu đặt ở cổ đại thì chính là họa thủy, nàng là một loại mỹ nhân vong quốc.

Trên chuyến bay có chút nhàm chán.

Bởi vậy Vương Hạo Nhiên lần lượt biến mất cùng Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết cũng coi như bình thường.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên lại còn biến mất với Tổng Chỉ Hủy, thật sự có chút vượt quá dự liệu của Phùng An Na.

Một điểm còn quan trọng hơn là, lúc Tống Chỉ Hủy rời khỏi rồi xuất hiện trở lại trước mắt nàng, Phùng An Na phát hiện bạn thân của mình có sắc mặt đỏ hồng, trong mắt có ba quang giao động. . .

Tất nhiên là Phùng An Na từ đó đoán ra cái gì.

Tất nhiên, não Phùng An Na còn chưa lớn như thế, chỉ cảm thấy Vương Hạo Nhiên và Tống Chỉ Hủy tìm một chỗ không bị ai làm phiền ở trên máy bay, làm một ít chuyện không thể nói cho người khác biết.

Còn chưa nghĩ đến Vương Hạo Nhiên chạy vào trong Khai Thiên Tháp tu luyện, thuận tiện "giao lưu tình cảm" .

Tống Chỉ Hủy bị Phùng An Na nhìn đến mức có chút lúng túng, trong lúc nhất thời không biết đáp lại như nào, nhưng may mà phía trước có hai người đi tới.

z @@@

Chương 820: Nữ phụ Phùng An Huệ

Một vị nữ tử trung niên, một thiếu nữ chừng mười tám tuổi.

Thiếu nữ mười tám tuổi kia, dung mạo có chút giống với Phùng An Na.

Tổng Chỉ Hủy biết một ít chuyện trong nhà Phùng An Na, nên biết gia đình nàng có những thành viên nào.

Thiếu nữ chừng mười tám tuổi, tất nhiên là muội muội Phùng An Na- Phùng An Huệ.

Mà nữ tử trung niên, lúc Tổng Chỉ Hủy ở nước ngoài đã gặp qua, mọi người còn rất quen.

Lúc ấy Phùng An Na đang du học ở nước ngoài, còn nữ tử trung niên đi bên cạnh nàng là hộ vệ của Phùng An Na, cũng là người thân không cùng huyết thống của nàng.

"Chung di, nhìn thấy người thật là vui, đã lâu không gặp người." Tổng Chỉ Hủy chào hỏi với Chung Ly.

"Là Chỉ Hủy sao, người cũng tốt ài!" Chung Ly mừng rỡ một chút, cười đáp, nhưng rất nhanh lại chú ý tới sự có mặt ba người khác, chứ không mỗi Tổng Chỉ Hủy.

Vương Hạo Nhiên thì nàng đã thấy qua, thậm chí lúc đó còn mạo phạm hắn nên bị hắn đả thương.

Tới bây giờ, trong lòng Chung Ly vẫn còn tồn lại một ít sự sợ hãi sâu sắc.

"Tỷ tỷ, người về rồi, Thanh Linh chơi vui như vậy sao? Khiến người nghỉ ngơi ở bên kia lâu như vậy." Phùng An Huệ đi lên phía trước, nắm lấy tay Phùng An Na và oán nói.

Chuyện Phùng An Na ở Thanh Linh làm "bảo mẫu" chỉ có Chung Ly biết, đám người Phùng An Huệ hoàn toàn không biết gì.

Sau khi nói chuyện, Phùng An Huệ nhìn về phía đám người mà tỷ tỷ dẫn tới.

Trong đó có ba nữ nhân đều rất xinh đẹp, không kém chút nào so với tỷ tỷ và mình, thậm chí có một người trong đó còn khiến nàng có chút ít tự ti.

Bởi vì nữ nhân này quả thực quá mức xinh đẹp. . .

Thế nhưng Phùng An Huệ không có quan sát lâu, ánh mắt đã bị nam sinh duy nhất trong đó hấp dẫn.

Phùng An Huệ chỉ nhìn một chút liền cảm giác con mắt không thể dời nổi.

【 Đỉnh, chúc mừng kí chủ vận khí bạo tăng, lần đầu gặp nữ phụ Phùng An Huệ, hào quang siêu cấp đào hoa đã phát động một hiệu quả "Lấy thân báo đáp". 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Phùng An Huệ đối với kí chủ tăng lên 80 (Tình thâm không đổi)】

Đột nhiên hệ thống xuất hiện tin tức, nó khiến Vương Hạo Nhiên có chút cảm giác đã lâu không gặp.

Cái hào quang siêu cấp đào hoa này đã rất lâu không có bài trí gì, rốt cục đã lần nữa có động tĩnh.

Chỉ là từ một góc độ nào đó mà nói, không phát động còn tốt.

Bởi vì Phùng An Huệ này không phải nữ chính, mà chỉ là một nữ

phụ.

Hoặc nói chuẩn xác một chút là nữ phụ bị tát mặt sau đó bị hàng phục bên trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm,.

Đối với nữ phụ mà nói, hào quang mệnh lực sẽ dễ dàng hơn một chút, bởi vì nó có thể trực tiếp lấp đầy hảo cảm.

Nhưng bây giờ phát động hào quang đào hoa, hào quang mệnh lực đã không thể dùng.

Hiệu quả của hai loại hào quang giống nhau không thể chồng chất.

Vương Hạo Nhiên âm thầm ghi nhớ, sau này nếu nhất thiết phải gặp một nữ phụ, hắn sẽ tạm thời đóng lại hào quang đào hoa, thứ này sẽ không thể phát động.

Sau khi lóe lên ý nghĩ này, Vương Hạo Nhiên cũng đánh giá thử Phùng An Huệ.

Bên trong nội dung truyện của Diệp Phàm, mặc dù là chỉ có một nữ chính duy nhất, nhưng các nhân vật nữ xinh đẹp giống nữ chính lại chưa chắc đã ít, thậm chí so với kiểu hậu cung cũng không thua bao nhiêu.

Chỉ là trong đó có chút khác biệt, Diệp Phàm ở trong nội dung truyện sẽ không đi va chạm, càng không đi thu nhận.

Cuối cùng, vị trí của các nữ phụ sẽ là đảm nhiệm các loại "thị nữ" 'làm công' cho Diệp Phàm. .

Nếu dựa theo sự phát triển trong nội dung truyện của Diệp Phàm, sau này Phùng gia chắc chắn sẽ rơi vào tay Phùng An Huệ.

Thậm chí cho đến cuối cùng, Phùng An Huệ sẽ trở thành người phát ngôn cho Diệp Phàm tại Hương Đảo.

Tới khi đó, cái ‘bản đồ’ Hương Đảo này xem như đã bị thông chốt.

Diệp Phàm sẽ đổi cái bản đồ khác để trang bức.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là diễn biến nội dung truyện của Diệp Phàm có thể thuận lợi phát triển.

"Ta ở Thanh Linh có chút chuyện làm ăn cần phải xử lý, không phải đi du lịch." Phùng An Na không dám nói rõ hiện trạng của mình, bởi vậy tự biên một cái lý do.

Nhưng nói xong, nàng mới chú ý thấy muội muội đang nhìn ngấm Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh mình.

Nhưng mà nó không phải loại nhìn ngấm bình thường kia, mà là loại nhìn ngấm mang theo thần thái đặc biệt.

Phùng An Na có nhãn lực vô cùng tốt, ánh mắt này của muội muội, so với ánh mắt lúc Ninh Ngạo Tuyết, Phượng Huyền Tố nhìn Vương Hạo Nhiên gần như không khác gì nhau.

Sau khi phát giác ra điểm này, Phùng An Na cảm thấy không ổn.

Bên cạnh Vương Hạo Nhiên đã đủ phức tạp, nàng thực sự không nguyện ý để muội muội dính vào.

Muội muội ngu ngốc này là người thẳng tính, không có tâm cơ gì.

Nếu dính vào, sao có thể đấu lại những nữ nhân kia.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên không có cách phân thân, nên chẳng thể chăm sóc nổi nàng.

Tính thế nào thì chuyện này đối với Phùng An Huệ đều không phải là chuyện tốt.

"An Huệ, ta giới thiệu với người một chút, đây là bằng hữu của ta, hần tên là Vương Hạo Nhiên." Trong lòng Phùng An Na hơi động, bỗng nhiên chủ động giới thiệu, lập tức thuận thế hướng về đám người Phụng Hoàng Huyền Tố, lần lượt giới thiệu tên gọi một chút, sau khi nói xong lại tự nhiên bổ sung một câu:

"Bọn họ là người yêu của nhai."

Phùng An Huệ khẽ giật mình, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ thất vọng, sau đó quét mắt về Phụng Hoàng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết và Tống Chỉ Hủy, nhin không được hỏi tở tở:

"Ai là bạn gái của hần?"

"Tất cả bọn họ." Phùng An Na cười híp mắt trả lời.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phùng An Huệ mang theo một chút ngây ngô cũng cương cứng lên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe qua, nhin không được liếc Phùng An Na một chút.

Cảm nhận được ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, Phùng An Na giả bộ như đang tự trách, điềm điềm đáng yêu vừa xin lỗi vừa nói:

"Ai nha, thật xin lỗi, ta nói sai rồi."

Nghe thấy lời Phùng An Na nói, mắt Vương Hạo Nhiên hơi híp lại, nhin nàng một chút.

Vương Hạo Nhiên vẫn chưa quên lần đầu gặp mặt Phùng An Na, nàng cũng có những hành vi đó.

x @@@

Chương 821: Cò kè mặc cả (1)

Con hàng này coi vậy chứ là một người có lòng dạ và tâm cơ rất sâu.

Chỉ là về sau bị mình hù dọa nên tâm tư mới không dám đùa giỡn nữa.

Khoảng thời gian làm "bảo mẫu" ở biệt thự cũng có biểu hiện tốt lành, cũng không có tâm tư đùa giỡn.

Nhưng bây giờ đang ở Phùng gia, Phùng An Na cũng đã tới đây.

Xem ra sau khi nàng trở lại Phùng gia, lá gan tăng lên không ít.

Phùng An Na nói với Phùng An Huệ lời kia, rõ ràng là tiết lộ cho nàng một loại tin tức, đó chính là Vương Hạo Nhiên đã có bạn gái, hơn nữa còn có mấy vị.

Dùng cái này để xóa bỏ đi ý nghĩ của Phùng An Huệ.

Sau khi Phùng An Na nói xong, trong lòng vẫn có chút không yên.

Nhưng vượt quá dự liệu của nàng là Vương Hạo Nhiên không có tức giận, vẫn cứ lộ ra nụ cười, hướng về nàng trả lời:

"Không sao, người cứ nói sự thật đi."

Phùng An Na nhìn thấy phản ứng này của Vương Hạo Nhiên, cảm thấy rất nghi hoặc.

Bởi vì nàng cảm thấy thái độ Vương Hạo Nhiên có chút quá tốt rồi.

Chẳng lẽ là vì ở địa bàn của Phùng gia nên hẳn có chỗ cố kỵ, cho nên mới không dám tùy tiện tỏ thái độ với ta?

Bằng không, dù hẳn không tức giận thì vẻ mặt ít ra cũng không ôn hoà như vậy mới đúng.

Phùng An Na càng nghĩ như vậy thì sống lưng càng đứng thẳng lên.

Còn chuyện sau khi trở về Thanh Linh sau này hãy nói.

Bây giờ đang ở Phùng gia, mình vẫn như trước kia, đi làm một đại tiểu thư cao quý của Phùng gia.

Nghĩ như vậy, tư thái Phùng An Na không có hạ thấp như trước nữa, thay hẳn dẫn đường, nhẩy thẳng ra trước mặt, giọng nói hơi kiêu ngạo nhưng cao quý:

"Xin mời."

Dứt lời, cũng không chờ Vương Hạo Nhiên đáp lại, xoay eo đi thẳng về phía trước.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Phùng An Na lấy lại một chút tự tin, không kìm nổi cảm thấy hơi buồn cười, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nói thêm cái gì, chỉ vội đi theo đám người Phụng Huyền Tố.

Phùng An Huệ cũng đi chung một chỗ, đi dọc theo con đường đến đại sảnh, mỹ nữ liên tục nhìn ngắm Vương Hạo Nhiên, thần sắc có hơi phức tạp, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Rất nhanh, một đoàn người đã đi tới đại sảnh.

Phùng An Na mời đám người Vương Hạo Nhiên ngồi xuống, phân phó người hầu dâng trà.

Ngay sau đó hướng về phụ mẫu giới thiệu sơ sơ một chút, nói rõ đám người Vương Hạo Nhiên là bằng hữu của nàng.

Phụ mẫu Phùng gia thấy đoàn người này đều là tuấn nam mỹ nữ, khí chất không đơn giản, đoán trước xuất thân của các nàng nhất định bất phàm, bởi vậy cũng nhiệt tình chào hỏi đám người Vương Hạo Nhiên.

Sau đó, Phùng An Na liền bắt đầu hỏi thăm quá trình phát triển của toàn bộ câu chuyện.

Lúc trước, thời điểm đi săn rắn, Phùng An Huệ và Chung Ly đều đi.

Thế nhưng bên nào cũng cho là mình đúng, Phùng An Huệ cảm thấy Diệp đại sư kia chỉ là một tên võ phu lợi hại, mà Chung Ly cảm thấy chiêu thức của Diệp đại sư siêu việt võ đạo, giống với Tiên Nhân hư hư thực thực.

Đối lập với nàng, Phùng An Na vẫn tin tưởng lời Chung Ly nói.

Suy cho cùng, lúc Phùng An Huệ trốn đi, không nhìn thấy cụ thể quá trình chém rắn, chỉ là dựa vào những gì đã thấy mà thôi.

Tất nhiên, Phùng An Na vẫn cảm thấy Chung Ly nói hơi khoa trương một chút.

Nàng cũng không tin trên thế giới này thật sự có Tiên Nhân.

Chỉ là cảm thấy tên Diệp đại sư kia là cường giả võ đạo đỉnh phong.

Nhưng cho dù là loại này cũng cần cẩn thận đối đãi.

Võ đạo đạt đến trình độ nhất định, cũng có thể thoát khỏi quy tắc hạn chế.

Tuy tâm can Phùng An Na đối với cái nhà này đã lạnh, nhưng cũng không muốn Phùng gia đến đây sẽ suy tàn, thậm chí bị xóa sổ, bởi vậy nàng có vẻ cực kỳ thận trọng.

Bị một cường giả võ đạo đỉnh phong để mắt tới, tuyệt đối là chuyện ăn không ngon ngủ không yên.

"Năm mươi ức là quá nhiều, có thể nói với Diệp đại sư kia giảm điều kiện xuống một chút được không?" Phùng An Na dò hỏi.

"Không cần nói, không có khả năng. Lúc ấy khi mua mật rắn, ta đã nói qua với Diệp đại sư. Tên Diệp đại sư này muốn năm mươi ức, một phần cũng không thể thiếu." Phùng An Huệ nói xong, không kìm nổi cười cười:

"Thế nhưng hắn trái lại rất ngốc, lại không muốn ghi phiếu nợ, ta chỉ ngoài miệng hứa hẹn mà thôi, hắn liền cho ta mật rắn."

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh yên tĩnh uống trà, nhìn Phùng An Huệ giống như nhìn đũa ngọc.

Phùng An Huệ cảm nhận được ánh mắt của Vương Hạo Nhiên đang nhìn nàng, nhưng nàng chỉ cho rằng người kia đang tán thưởng mình, cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, hướng về Vương Hạo Nhiên lộ ra một nụ cười và một giọng nói ngọt ngào.

Phùng An Na xem đến nhíu chặt mày.

Đối với việc đám người Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết và Tống Chỉ Hủy áp vào bên cạnh Vương Hạo Nhiên, nàng đã thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng đó là nguyện vọng của mấy người Phượng Huyền Tố, Phùng An Na, tất nhiên không có khả năng ngăn cản, cũng không có lý do để ngăn cản, nhưng Phùng An Huệ lại khác.

Nàng thân là tỷ tỷ của Phùng An Huệ, nên nàng có quyền nhúng tay vào việc này.

Thế nhưng ở trước mặt mọi người thật sự không thích hợp để đàm luận những vấn đề này với Phùng An Huệ.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là xử lý chuyện đòi nợ của Diệp đại sư như thế nào.

Dựa theo những gì trong thư nói, trong vòng ba ngày Diệp đại sư nhất định phải thấy tiền nợ tới tay, mà thư thì mới gửi đến hôm qua, thời gian hiện tại đã qua một ngày rưỡi.

"Biết Diệp đại sư kia ở nơi nào không?" Phùng An Na hỏi.

"Hắn ở tại Tiền gia." Phùng An Huệ trả lời.

"Vạn Bảo thương hội- Tiền gia phải không, Diệp đại sư sao lại dính líu quan hệ với Tiền gia?" Phùng An Na kinh nghi.

"Ai biết được. Thế nhưng Tiền gia là cái thá gì, bọn hắn tới Hương đảo mới mấy năm? Sao có thể so sánh với Phùng gia của chúng ta đã đứng sừng sững ở Hương Đảo trăm năm." Ngữ khí Phùng An Huệ khinh thường.

Phùng An Na không nói tiếp.

Tiền gia là gia tộc tân tú ở Hương đảo, tính kỹ một chút thì còn chưa tới mười năm.

Mà Hương Đảo thì rất bài xích người ngoài.

v @@@

Chương 822: Cò kè mặc cả (2)

Tiền gia có thể lợi dụng hoàn cảnh này, tranh thủ tới Hương Đảo để tìm một chỗ đặt mộ, đủ để khẳng định gia chủ Tiền gia không đơn giản.

"Đúng rồi, cái tên béo Tiền gia, nghe nói còn muốn hứa hôn nữ nhi hấn cho Diệp đại sư, khiến cho gia hoả Tiền Bảo Bảo kia tức giận muốn chết, hôm qua ta nhìn thấy nàng bị ép buộc, mém chút đã bị tức chết." Phùng An Huệ chợt nhớ tới một việc, không khỏi cười ha ha một tiếng.

Nghe vậy, trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động.

Không cần phải nói, Tiền Bảo Bảo này khẳng định rất xinh đẹp, chán chán là một trong những nữ phụ.

Nhưng từ miêu tả của Phùng An Huệ, Tiền Bảo Bảo trước mắt vô cùng phản đối về chuyện hứa hôn.

Bởi vì Diệp đại sư còn chưa thực sự trang bức.

Mà thái độ Tiền Bảo Bảo chỉ thật sự thay đổi, hoặc nói là thích Diệp Phàm, chắc chắn là có liên quan tới việc trang bức lúc đập mặt Phùng gia.

Sau khi làm rõ những cái này, Vương Hạo Nhiên âm thầm tặc lưỡi.

Xem ra Diệp Phàm muốn thu trái tim của hai muội tử xinh đẹp.

Tất nhiên, tiền đề là lúc Vương Hạo Nhiên xem kịch không có làm cái gì, để mặc cho nội dung truyện thuận lợi phát triển.

Sau khi Phùng An Na biết được nơi ở của Diệp đại sư, lập tức viết một phong thư, sai người đưa đến Tiền gia.

Nàng muốn hẹn Diệp đại sư ra gặp mặt, ở trước mặt nói một chút, hạ số tiền xuống một mức độ có thể tiếp nhận được.

Sau khi thư được gửi đi, nàng phải chờ đợi.

Bảy giờ đã gần đến giữa trưa.

Đầu tiên, Phùng An Na sắp xếp chỗ ở cho đám người Vương Hạo Nhiên, sau đó mời bọn họ cùng nhau ăn cơm.

Một bên khác.

Thư gửi thành công đến Tiền gia, gia chủ Tiền gia- Tiền Vạn Tam cầm trên tay.

Tiền Vạn Tam cầm thư, đi tới đình viện- một chỗ tĩnh mịch trong Tiền gia, đưa thư đến trước mặt Diệp Phàm.

"Diệp đại sư, Phùng gia phái người đưa thư tới cho người." Tiền Vạn Tam cười rạng rỡ báo cáo.

"Đọc đi."

Diệp Phàm nhắm mắt, hấn nằm trên ghế ở trong đình viện, rất nhàn nhã hài lòng, trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tiền Vạn Tam nghe vậy, đọc nội dung trong thư cho Diệp Phàm nghe.

Trong thư này đại khái viết là đầu tiên Phùng An Na thể hiện mình cực kỳ xem trọng Diệp đại sư, sau đó đưa ra đề nghị muốn gặp Diệp đại sư một lần.

Đối với cái này, Diệp Phàm chỉ cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên hắn có thể suy đoán ra Phùng An Na này là muốn cò kè mặc cả.

Tiền Vạn Tam nhìn mặt, biết Diệp đại sư khả năng cao sẽ không gặp, nhưng hắn khôn khéo, đương nhiên sẽ không làm chủ thay Diệp đại sư, mà là cung kính xin chỉ thị:

"Diệp đại sư, ý của người thế nào?"

"Thay ta hồi thư, nói năm mươi ức ban đầu đã quá hạn, bây giờ ta muốn thêm lợi tức, tăng lên. . . Một trăm ức." Diệp Phàm hờ hững lên tiếng.

"Diệp đại sư, đây cũng quá nhiều rồi. Một trăm ức sợ sẽ phải móc sạch toàn bộ Phùng gia, bọn hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý." Tiền Vạn Tam cảm thấy kinh hãi.

"Dựa theo lời ta nói mà làm." Diệp Phàm nói.

Tiền Vạn Tam âm thầm nhú mày, cảm thấy Diệp đại sư này thật sự quá cuồng vọng.

Năm mươi ức thì Phùng gia còn có khả năng hoàn trả, chứ một trăm ức tuyệt đối là không có khả năng.

Đây là muốn mạng Phùng gia, vậy Phùng gia còn không liều mạng sao?

Chỉ là hiện tại toàn bộ Hương Đảo hầu như đều biết, Tiền gia và Diệp đại sư buộc chung một chỗ.

Thậm chí còn biết Tiền Vạn Tam hẳn muốn gả nữ nhi cho Diệp đại sư.

Tiền Vạn Tam đâm lao thì phải theo lao.

"Được." Tuy Tiền Vạn Tam lo lắng, nhưng lúc này phân rõ giới hạn với Diệp đại sư đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể kiên trì nghe theo phân phó.

Sau khi đáp lại một tiếng, Tiền Vạn Tam cung kính lui xuống.

Lúc này Diệp Phàm mới chậm rãi mở mắt.

Tuy hẳn không mở mắt, nhưng có thể từ bên trong giọng nói của Tiền Vạn Tam nhìn ra sự lo lắng của hắn, nhưng may mà gia hỏa này không có nói ra nghi vấn của mình.

Diệp Phàm đối với thái độ Tiền Vạn Tam cũng coi là vừa ý.

Về phần muốn một trăm ức của Phùng gia, Diệp Phàm cảm thấy không có một chút vấn đề.

Là Phùng An Huệ vượt quá kỳ hạn trả tiền, nên đương nhiên hẳn phải thêm lợi tức.

Thật sự cho rằng món nợ với Huyền Thiên Tiên Tôn sẽ xử dễ vậy sao?

Lúc còn ở kiếp trước, có một tộc trưởng của chủng tộc sinh linh vũ trụ cũng thiếu nợ Huyền Thiên Tiên Tôn, hơn nữa còn muốn trốn nợ.

Kết quả bị Diệp Phàm thẳng tay tiêu diệt hết chủng tộc sinh linh này.

Đây chính là cái giá phải trả cho việc quyệt nợ Huyền Thiên Tiên Tôn.

Chỉ yêu cầu Phùng gia trả thêm năm mươi ức là Diệp Phàm đã rũ lòng từ bi.

Sau khi Tiền Vạn Tam rời khỏi đình viện liền hồi thư cho Phùng gia bên kia.

Sau khi Phùng An Na nhận được thư, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Vốn dĩ nàng còn muốn cò kè mặc cả một chút, không nghĩ tới tên Diệp đại sư này chẳng những không cho nàng cơ hội, thậm chí còn tăng thêm lợi tức.

Hơn nữa lợi tức này, thêm một phát là năm mươi ức.

"Đây mà gọi là Diệp đại sư, hoàn toàn là giặc cướp, sao hấn không đi ăn cướp luôn đi?" Phùng An Na tức đến giậm chân.

"Tỷ, ta sớm đã nói với người tên Diệp đại sư này là người điên, người không thể giảng đạo lý với hấn, bây giờ người tin chưa?" Phùng An Huệ trái lại không kinh ngạc như vậy, bởi vì với mấy đòn đánh bất ngờ của Diệp đại sư này nàng đã sớm biết qua.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe thấy, vô cùng điềm tĩnh.

Sau khi hấn sao chép ký ức của Diệp Phàm, đối với nguyên tắc làm việc của Diệp Phàm thì hấn hiểu rất rõ.

Giảng đạo lý?

Đây là dưới tình huống địa vị hai bên cân bằng.

Diệp Phàm là ai?

Người ta kiếp trước là Tiên Tôn, xem phàm nhân như sâu kiến.

Tiên Tôn sẽ nói đạo lý với phàm nhân sao?

Nó cũng giống như người phàm nói đạo lý với một con giun vậy.

Chuyện này sao có thể sao?

"Tỷ, không cần để ý đến tên diên này, Phùng gia chúng ta có mười mấy hộ vệ, mỗi người đều là cao thủ, đến lúc đó nếu hấn dám đến thì để hấn ăn bằng hết." Phùng An Huệ nói.

N @@@

Chương 823: Dùng võ chế võ

Phùng An Na liếc mắt nhìn muội muội này một chút.

Nàng âm thầm chửi Phùng An Huệ là muội muội ngốc, không phải không có đạo lý.

Bởi vì muội muội này của nàng thật sự không có đầu óc, quá ngu.

Lúc đi sẵn rần, không phải cũng mang theo mười mấy hộ vệ sao, nhưng kết quả thì sao?

Người chết một nửa, rấn còn chưa giết được đòi giết Diệp đại sư.

Mười mấy hộ vệ có thể đối phó với Diệp đại sư, có quỷ mới tin.

Dưới sự miêu tả cơ bản của Chung Ly, Phùng An Na cảm thấy tên Diệp đại sư này trên con đường võ đạo đã đạt đến một cảnh giới cực cao.

Vũ khí nóng bình thường căn bản không đối phó được hắn.

Mà vũ khí nóng hạng nặng, Phùng gia không có bản lĩnh để điều động.

Muốn đối phó với Diệp đại sư này, vẫn nên dùng võ đấu võ.

"An Na, không cần lo lắng, có Hạo Nhiên ở đây, tên Diệp đại sư kia tuyệt đối không bóp nổi Phùng gia đâu." Tống Chỉ Hủy nhìn thấy bạn thân Phùng An Na lo lắng như vậy, thế là nhịn không được trấn an một câu.

Bạn trai mình là ai? Hắn là Tiên Đế, đừng nói một tên Diệp đại sư, dù tới mười tên vẫn không tính là gì.

"Chỉ Hủy, đa tạ ý tốt của ngươi, chỉ là các ngươi là khách ở xa tới, ta thực sự không muốn các ngươi cuốn vào." Phùng An Na có chút cảm kích, cười cười với người bạn thân này.

Chỉ là nàng nói lời khách khí vì nàng thực sự là cảm thấy chuyện này Vương Hạo Nhiên cũng không giải quyết được.

Trước đây lúc còn ở Thanh Linh, Vương Hạo Nhiên đã thương Chung Ly.

Lúc ấy, Chung Ly đã đưa ra đánh gi Vương Hạo Nhiên chỉ có tu vi Hóa Kinh Đại Tông Sư.

Mà căn cứ vào miêu tả của Chung Ly, Diệp đại sư kia xa xa không chỉ có chừng này.

Để Vương Hạo Nhiên đi đối phó Diệp đại sư, đây không phải để hấn đi chịu chết sao?

Tuy Phùng An Na đối với thân phận "thị nữ" này có chút bài xích, nhưng suy cho cùng "ông chủ" này đã cứu giúp mình, hơn nữa trong khoảng thời gian làm "bảo mẫu" ở biệt thự, "ông chủ" cũng không đối xử quá tệ bạc với mình.

Và điều càng quan trọng hơn là "ông chủ" không có cưỡng ép mình làm loại chuyện đó.

Đến bản thân Phùng An Na cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi đến giờ này mình vẫn có thể duy trì sự trong sạch.

Suy cho cùng tuy không sánh được loại mỹ nhân họa thủy như Phượng Huyền Tố, nhưng so với Ninh Ngạo Tuyết, Tống Chỉ Hủy là ở cùng một cấp bậc.

"Ông chủ" trúng ý các nàng, làm sao lại không coi trọng mình được?

Tất nhiên, Phùng An Na không phải chờ mong mình bị trúng ý, chỉ đơn thuần cảm thấy kỳ lạ.

Tống Chỉ Hủy nghe Phùng An Na nói như vậy, liền biết nàng không tin bản lĩnh của Vương Hạo Nhiên.

Thế nhưng nàng cũng không có tiết lộ quá nhiều.

Và quan trọng hơn là Vương Hạo Nhiên cũng không tỏ thái độ.

Tống Chỉ Hủy cảm thấy bản thân làm phi tử thì làm sao có thể thay Đế Quân làm chủ được?

"An Na, vậy người định làm như thế nào?" Tống Chỉ Hủy hỏi.

"Tên Diệp đại sư kia có lẽ lợi hại, nhưng ở Hương Đảo không phải không có người trị hắn." Phùng An Na nói.

Ở Hương Đảo cũng tồn tại cường giả võ đạo đỉnh phong.

Thế nhưng muốn mời được đối phương, cái giá thật sự không nhỏ.

Nhưng tên Diệp đại sư này căn bản không muốn để cho Phùng gia cò kè mặc cả, thậm chí còn đòi nhiều hơn, lợi tức lên tới năm mươi ức.

So sánh với nhau, vậy đương nhiên là Phùng An Na sẽ trả cái giá thấp hơn để mua một cái bảo hiểm.

Nghĩ như vậy, Phùng An Na lập tức đi tìm phụ mẫu nói chuyện này.

Mới đầu, phụ mẫu Phùng gia không nguyện ý đồng ý, cuối cùng không trả công vài ức thật sự không mời được.

Phùng gia tuy nhiều sản nghiệp, nhưng vô duyên vô cớ tiêu vài ức vẫn cực kỳ đau lòng.

Thế nhưng Phùng An Na dựa vào miệng lưỡi ba tác không nát, nên vẫn thuyết phục được phụ thân và mẫu thân.

Sau khi Phùng An Na được phụ mẫu cho phép, liền lập tức sai người đi làm việc này.

Sáng sớm hôm sau.

Cũng là ngày cuối cùng mà Diệp đại sư cho phép, người mà Phùng An Na mời tới để chấn nhiếp Diệp Phàm cũng đúng hẹn mà tới.

Người tới có hai vị, trong đó có một vị là nam tử trung niên khí thế bất phàm, một vị khác là thiếu niên tuấn tài.

Người Phùng gia ở phòng khách tiếp đãi hai vị khách nhân.

Nam tử trung niên tên là Lôi Vạn Hành, là cường giả võ đạo đứng đầu Hương Đảo.

Cũng là người sáng lập võ quán Vạn Hành, danh chấn Hương đảo.

Ở bên cạnh Lôi Vạn Hành là thiếu niên tuấn tài, chính là đại sư huynh của võ quán Vạn Hành, cũng là đệ tử đặc ý nhất của Lôi Vạn Hành, tên là Lăng Thiên Túng.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được tin tức, muốn nhìn một chút xem tình huống như nào, thế là để Phùng An Huệ dẫn đường.

Tất nhiên là Phùng An Huệ đồng ý tha thiết.

Trên đường đi tới phòng khách, Phùng An Huệ chủ động giới thiệu một chút về người mà Phùng An Na mời tới.

Ở trong miêu tả của Phùng An Huệ, tên Lôi Vạn Hành này rất trâu bò, có thể nói là võ đạo đệ nhất Hương Đảo.

Chỉ là, Vương Hạo Nhiên nghe xong không khỏi có chút lo lắng.

Bởi vì tên Lôi Vạn Hành này, hắn nghe xong liền biết đây là nhân vật trong nội dung truyện của Diệp Phàm, là cái bàn đạp để Diệp Phàm đạp xuống trang bức.

Cái gì mà võ đạo đệ nhất Hương Đảo, hoàn toàn là làm nền cho Diệp Phàm.

Wang Hạo Nhiên hoàn toàn đoán được nội dung chính tuyến sau đó.

Sau khi Diệp Phàm giải quyết Lôi Vạn Hành, danh tiếng của hắn ở Hương Đảo nhất định vang xa.

Lúc còn ở Quỳnh Châu, chính miệng Diệp Phàm đã nói, thời điểm hắn vang danh thiên hạ là thời điểm hắn đi gặp Phương U Nhược.

Đánh mặt Lôi Vạn Hành, danh chấn Hương Đảo chỉ mới là bắt đầu.

Vừa đi vừa nói chuyện, Vương Hạo Nhiên và Phùng An Huệ đã đi tới phòng khách, yên lặng ngồi xuống.

Lúc này, chỉ nghe Phùng An Huệ nói:

"Việc này làm phiền Lôi đại sư rồi, sau khi chuyện thành công, cứ dựa theo lời thủ hạ đã nói với ngài, trả cho ngài những thù lao kia."

"Thù lao không quan trọng, ta chỉ muốn mở mang kiến thức một chút, đến cùng thì tên Diệp đại sư này có bao nhiêu lợi hại giống như lời đồn ." Trong mắt Lôi Vạn Hành rất có chiến ý.

P @@@

Chương 824: Diệp đại sư tới

sTrong khoảng thời gian Diệp Phàm tới Hương Đảo đã gây ra không ít phong ba.

Có rất nhiều người ở Hương Đảo đã biết đến sự tồn tại của Diệp đại sư.

Có người thậm chí còn so sánh Diệp đại sư với Lôi đại sư.

Tất nhiên, Lôi Vạn Hành đối với chuyện này vô cùng không vui.

"Lôi đại sư, ý của người là không nhận thù lao sao?" Phùng phụ nghe thấy lời kia thì không khỏi vui vẻ, vội vàng nói.

Tuy Phùng gia có tiền, nhưng chớp cái lấy ra vài ức, vẫn là vô cùng đau lòng.

Nếu như có thể khiến Lôi Vạn Hành ra tay miễn phí, đó thật sự là quá tốt rồi.

"Thù lao thì miễn đi, coi như kết giao bằng hữu với Phùng tiên sinh." Lôi Vạn Hành ý vị thâm sâu cười cười.

Phùng phụ có thể quản lý một Phùng gia to lớn, cũng không phải bao cở, tự nhiên là từ trong lời nói của Lôi Vạn Hành nghe ra một ít thâm ý.

"Nếu Lôi đại sư không ngại xin hãy nói rõ hơn." Phùng phụ cười nói.

Lôi Vạn Hành nhìn đại đệ tử Lăng Thiên Túng bên cạnh một chút, lại nhìn Phùng An Na một chút, rồi mới nói:

"Ta nghe nói hôn ước lúc trước của đại tiểu thư nhà người đã bị giải trừ, việc này có thật không?"

"Đúng là như thế." Phùng phụ gật đầu một cái, lập tức có chút hiểu rõ.

Lôi Vạn Hành cười cười, tiếp tục nói: "Vậy Phùng tiên sinh, người cảm thấy đại đệ tử Lăng Thiên Túng này của ta như thế nào? Có

xứng với đại tiểu thư nhà người hay không."

Phùng phụ vừa mới nghe đã mơ hồ đoán được, nhưng không nghĩ tới Lôi Vạn Hành lại nói thẳng như vậy.

Thế nhưng Phùng phụ đối với chuyện này cũng không phản đối.

Lôi Vạn Hành ở Hương Đảo có địa vị cao thượng, võ quán Vạn Hành càng là nhân tài đông đúc.

Mà ở Hương Đảo ai ai cũng biết, đệ tử được Lôi Vạn Hành sủng ái nhất là đại đệ tử Lăng Thiên Túng, gần như xem hắn là con ruột của mình.

Mà bản thân Lăng Thiên Túng cũng hết sức ưu tú.

Tuổi tác mới hai mươi, nghe nói đã là Hóa Kinh Đại Tông Sư, tiền đề sau này vô hạn lượng.

Phùng gia tuy đủ mạnh, nhưng chỉ là ở trên phương diện thương trường.

Nếu có thể tựa lưng vào võ quán Vạn Hành, vậy ở Hương Đảo còn có thể sợ ai?

Nghĩ như vậy, Phùng phụ rất nhanh đã có quyết định.

"Ha ha, đại đệ tử của Lôi đại sư, chính là thiên tài võ đạo của Hương Đảo ai ai cũng biết, sinh ra đã tuấn lãng như vậy, nếu kết đôi với đại nữ nhi của ta, vậy quả thực là trời đất tạo thành một đôi." Phùng phụ cười vang nói.

Nghe nói như thế, Lôi Vạn Hành liền biết, chuyện này... đã thành.

Lăng Thiên Túng ở bên cạnh vẫn duy trì bộ dáng cao lãnh, nhưng giờ phút này vẫn không khỏi nhếch mép cười một chút.

Chỉ là có một người khác trong cuộc đang chau mày lên.

Phùng An Na đối với chuyện được sắp xếp hôn nhân cực kỳ bài xích.

Bởi vì nàng không thích vận mệnh của mình bị người khác khống chế.

Dù cho người này là phụ thân của nàng.

"Nếu Phùng tiên sinh đã có ý, vậy không bằng chọn ngày làm cái lễ đính hôn cho hai tiểu bối này?" Lôi Vạn Hành nói.

Phùng phụ há to miệng, muốn lập tức đáp ngay chữ 'được'.

Thế nhưng cái chữ này còn chưa nói ra đã bị lời nói của Phùng An Na cắt đứt.

"Phụ thân, dù sao việc này cũng nên hỏi xem ta có nguyện ý hay không chứ?"

"An Na, đừng như ta đã dạy người trong lúc trưởng bối nói chuyện không nên tùy tiện nói xen vào" Phùng phụ có chút không vui nói.

"Liên quan đến cuộc đời của ta, chẳng lẽ ta phát biểu ý kiến, đòi quyền lợi cũng không thể sao?" Phùng An Na đối chọi gay gắt, hỏi ngược lại.

"An Na, chuyện gì đã xảy ra với người, người dám chống đối phụ thân." Phùng mẫu chỉ trích một câu.

"Hiện tại người trẻ tuổi ưa thích tự do yêu đương, đối với sắp xếp của trưởng bối có mâu thuẫn là bình thường. Ta thấy trước hết nên để hai tiểu bối này tiếp xúc một chút, rồi sau đó lại nói việc này." Lôi Vạn Hành bỗng nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, cục diện mới hơi hòa hoãn một chút.

Phùng An Na lấy đại cục làm trọng, cũng không tiếp tục nói thêm cái gì.

Hiện tại Phùng gia đang có nguy cơ, cần dựa vào Lôi Vạn Hành.

Mới nãy nói như vậy, Lôi Vạn Hành đã coi là cho nàng mặt mũi, hẳn không tính toán, đã là đại hạnh.

Nếu còn tiếp tục nói vậy có hơi không biết điều rồi.

Tất nhiên, hôn sự này bất kể như nào nàng cũng không đồng ý

Hôn sự với Yến Vân Thiên là khi nàng tuổi còn nhỏ đã quyết định.

Khi đó không có cách nào, nhưng bây giờ nàng trưởng thành, có quyền quyết định tương lai và hướng đi cuộc sống của mình.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh lẳng lẳng nhìn, có chút nghi hoặc.

Nữ chính duy nhất trong nội dung truyện của Diệp Phàm hơn một nửa đã xác định là Phương U Nhược.

Phùng An Na lại là thân phận nữ chính, đúng lý mà nói, nàng không thể nào liên quan tới Diệp Phàm.

Nhưng sự tồn tại của Lăng Thiên Túng này rõ ràng là kéo cừu hận.

Diệp Phàm không thể yêu Phùng An Na được, nhưng cừu hận thế nào lại kéo thành rồi?

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên rất nhanh lại nhớ tới một nhân vật chính khác.

Nhân vật chính này dĩ nhiên là Yến Vân Thiên.

Sự tồn tại của Lăng Thiên Túng hẳn là để Yến Vân Thiên tát mặt.

Chỉ là Yến Vân Thiên đã lạnh thấu, tự nhiên không có khả năng tát mặt Lăng Thiên Túng.

Tất nhiên, Yến Vân Thiên đã không còn, nhưng mà nữ chính xuất hiện trong nội dung truyện của Yến Vân Thiên, Vương Hạo Nhiên đều xem toàn bộ là của mình.

Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết đã như vậy, Phùng An Na tự nhiên sẽ không ngoại lệ.

Tên Lăng Thiên Túng này còn muốn đánh chủ kiến lên Phùng An Na, thật sự là muốn ăn rắm.

Có Lôi Vạn Hành đến, người Phùng gia hoàn toàn yên tâm, cảm thấy không có sơ hở nào.

Thời gian một ngày rất nhanh đã trôi qua, đến nửa đêm.

Kỳ hạn ba ngày mà Diệp đại sư nói cũng vừa vặn trôi qua.

Người Phùng gia và người được mời tới trợ trận- Lôi Vạn Hành, Lăng Thiên Túng đều không nghỉ ngơi, toàn bộ tụ tập trong đại sảnh.

Trong sảnh, chuông rơi xuống đất, âm thanh vang lên lúc mười hai giờ đêm.

"Là. . . Diệp đại sư tới!" Người hầu vội vàng chạy vào đại sảnh, thông báo.

M @@@

Chương 825: Mang theo hai phiến toái đi đòi nợ (1)

Trong đại sảnh, các thành viên chủ chốt của Phùng gia, Lôi Vạn Hành và Lăng Thiên Túng, và Vương Hạo Nhiên tới để xem náo nhiệt, tất cả đều tụ tập ở nơi đây.

Sau khi nghe thấy người hầu tới báo, người Phùng gia theo bản năng khẩn trương một chút.

Thế nhưng sự khẩn trương này chỉ duy trì trong nháy mắt rồi từ từ tiêu tán.

Tên tuổi Diệp đại sư ở Hương đảo gần đây thật sự rất vang dội, nhưng muốn ở Phùng gia làm gì thì làm thì người kia còn chưa đủ tư cách.

Suy cho cùng, ở nơi này còn có một tên tuổi khác càng vang dội hơn là Lôi đại sư.

"Tên Diệp đại sư kia mang theo bao nhiêu người?" Phùng An Na hỏi người hầu.

"Mang theo hai người." Người hầu trả lời.

"Hai người?" Phùng An Na kinh ngạc một chút, dường như cảm thấy người mà Diệp đại sư dẫn theo thực sự quá ít, nhưng rất nhanh ý thức được hai người này khả năng cao là hai vị cao thủ võ đạo, vội vã hỏi tiếp:

"Vậy người có nhận biết được hai người kia không?"

"Một vị là ông chủ của Vạn Bảo thương hội Tiền Vạn Tam, một vị là nữ nhi Tiền Vạn Tam- Tiền Bảo Bảo." Người hầu nói.

Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo ở Hương Đảo cũng có danh tiếng nhất định, người hầu Phùng gia tự nhiên là biết bọn hắn.

Nhưng sau khi Phùng An Na nghe được người hầu trả lời, không kìm nổi có chút kinh ngạc.

Tiền Vạn Tam là người mập mập, kiếm tiền lành nghề, nhưng đừng nói biết võ công, chạy thêm mấy bước đã quá sức của hắn rồi.

Về phần Tiền Bảo Bảo thì càng không cần nói tới, trưởng thành rất xinh đẹp, nhưng là một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt.

Tên Diệp đại sư này dẫn theo hai người không chút công năng tới để đòi nợ?

"Thật là không coi ai ra gì." Ngay lúc Phùng An Na đang buồn bực, Lôi Vạn Hành hừ lạnh một tiếng.

Hắn thấy tên Diệp đại sư này là tự tin mình có võ công phi phàm, cho nên mới khinh thường việc mang theo trợ thủ, thậm chí còn mang theo hai người vương vãi tới.

"Lôi đại sư, theo ta thấy tên Diệp đại sư kia nhất định là không biết người đang ở đây, bằng không mà nói, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám tới như vậy."

Phùng An Na cần dựa vào Lôi Vạn Hành, sau khi phát giác ra tâm tình Lôi Vạn Hành biến hóa, theo bản năng nói một câu, để rút ngắn quan hệ giữa Lôi Vạn Hành và Phùng gia.

Nghe nói như thế, sắc mặt Lôi Vạn Hành đang căng cứng rất nhanh

đã giãn ra.

Bởi vì hắn vô cùng tán thành với lời nói của Phùng An Na.

"Phùng huynh, người có một nữ nhi thật tốt." Lôi Vạn Hành càng xem càng cảm thấy Phùng An Na thuận mắt, nhin không được cười ha hả một tiếng với Phùng phụ.

"Lôi huynh quá khen rồi, đồ đệ của người mới thật sự tốt." Phùng phụ cũng cười theo.

Hai người đều cố ý thúc đẩy hôn sự giữa Phùng An Na và Lăng Thiên Túng, quan hệ cũng bởi vì chuyện này mà xích lại gần hơn.

Phùng An Na nhìn đến nhú mày, âm thầm trách cứ mình lẩm miệng, không nên nói câu xã giao kia để bù đắp cho mặt mũi của Lôi Vạn Hành.

Trái lại Lăng Thiên Túng rất vui vẻ, có chút si mê nhìn chăm chú Phùng An Na.

Phùng An Na lờm Lăng Thiên Túng một chút, không vui, di dời ánh mắt, tùy ý nhìn về bên trong đại sảnh, thấy Vương Hạo Nhiên đang thấp giọng nói chuyện với Phùng An Huệ.

"Tiền Bảo Bảo kia có phải rất đẹp hay không?" Vương Hạo Nhiên muốn xác định một chút có phải Tiền Bảo Bảo này là thân phận nữ phụ không, thế là nhỏ giọng hỏi thăm với Phùng An Huệ.

Vì sao hắn lại hỏi mà không dùng thấu thị nhìn.

Thật sự là bởi vì biệt phủ Phùng gia quá lớn, nơi đây cách cửa chính rất xa, cộng thêm đang là nửa đêm, quả thực nhìn không rõ lắm.

"Rất xinh đẹp, là kiểu mỹ nữ thanh thuần, đáng yêu, thế nhưng tính

cách và bề ngoài hoàn toàn tương phản, bản cực kì, tính tình còn lớn lối." Phùng An Huệ chửi bậy một chút, lập tức có chút hiếu kỳ mà nói:

"Người hỏi nàng làm gì, chẳng lẽ có ý với ả Tiền Bảo Bảo này sao?"

"Chuyện đó làm sao có thể, trước mắt có một đại mỹ nữ như vậy, tại sao ta lại phải bỏ gần tìm xa đây?" Vương Hạo Nhiên lộ ra một nụ cười anh tuấn.

"Người. . . Lời này của người là có ý gì? Người nói tỷ tỷ của ta hay là ta?" Phùng An Huệ bị cái nụ cười ấy làm cho mê mẩn, nhin không được hỏi.

Vương Hạo Nhiên lơ đãng liếc qua, đến gửi một bên, hẳn muốn để Phùng An Na nghe thấy nên tăng âm lượng cao lên một chút, nói với Phùng An Huệ:

"Tuy tỷ tỷ người có ba phần tư sắc, nhưng làm sao có thể so với người, đương nhiên là ta nói người rồi."

"Không đâu, tỷ tỷ của ta rất xinh đẹp, hơn nữa còn thành thực hơn ta, vóc dáng so với ta cũng tốt hơn một chút." Phùng An Huệ có chút không dám tin tưởng.

"Ta không cảm thấy nàng đẹp mắt, trái lại cực kỳ hứng thú với kiểu như người, có một ít sự ngây ngô." Vương Hạo Nhiên nói.

Lời này để Phùng An Huệ cực kỳ tin tưởng.

Lại nói, tuổi của nàng và Vương Hạo Nhiên không khác nhau lắm, thấy hấp dẫn với nhau là rất bình thường.

Tỷ tỷ có thể không phải món ăn mà Vương Hạo Nhiên thích.

"Thật ra ta cảm thấy người cũng rất tốt." Phùng An Huệ nhỏ giọng

hiển lộ rõ ràng cõi lòng, chỉ là nói cực kỳ uyển chuyển.

Âm thanh của hai người không lớn, nhưng vẫn bị Phùng An Na ở gần đó nghe được.

Tuy không nghe hết toàn bộ, nhưng Phùng An Na thấy muội muội đỏ mặt, liền biết nhất định là chuyện xấu.

Nàng giả bộ như tùy tiện đi tới, ở ngồi xuống bên cạnh, hỏi Vương Hạo Nhiên rằng:

"Mấy người bạn gái của người đâu? Sao không thấy các nàng?"

Lời này là để đánh thức Phùng An Huệ.

Vừa mới choáng váng đầu nên nàng quên mất Vương Hạo Nhiên còn có mấy người bạn gái.

Bây giờ bị Phùng An Na nhắc tới, Phùng An Huệ chính là từ bên trong khát khao về tới hiện thực.

Nét đỏ hồng trên mặt đều hạ thấp mấy phần.

Hai con mắt Vương Hạo Nhiên híp lại nhìn Phùng An Na, "Các nàng không thích xem náo nhiệt, đi nghỉ rồi."

"Há, thì ra là vậy." Phùng An Na tùy ý trả lời một câu.

| @@@

Chương 826: Mang theo hai phiến toái đi đòi nợ (2)

s"Sau khi người trở về Phùng gia thì rất khác so với lúc ở Thanh Linh trước đây, là vì cảm thấy mình có núi dựa sao?" Vương Hạo Nhiên mang theo một ít thâm ý nói.

Phùng An Na theo bản năng nhìn một chút về phía Lôi Vạn Hành và Lăng Thiên Túng, rồi mới trả lời:

"Trong mắt ta, Lăng Thiên Túng này và Yến Vân Thiên không khác gì nhau. Hơn nữa, lúc ban ngày người cũng ở đây, ta đối với chuyện đính hôn cực kỳ bài xích."

"Ta hiểu rồi." Vương Hạo Nhiên gật đầu, sau đó nhìn Phùng An Na thật sâu, nói nhỏ với nàng: "Có lẽ người sẽ không đồng ý với hôn sự này, nhưng chắc chắn có thể mượn thế của Lôi Vạn Hành để thoát khỏi ta, đúng không?"

Bị nói trúng tâm tư, toàn thân Phùng An Na chấn động, không thể tưởng tượng nổi nhìn đến Vương Hạo Nhiên.

Hoàn toàn chính xác, trong lòng nàng thật sự nghĩ đến việc này, tuy nhiên vẫn chưa áp dụng.

Wương Hạo Nhiên đặt thần sắc Phùng An Na ở trong mắt, dùng âm thanh chỉ có Phùng An Na nghe được, tiếp tục nói:

"Thế nhưng người nghĩ hơi nhiều rồi, người gọi là Lôi đại sư, ở trước mặt Diệp đại sư đến cái rắm cũng không thể thả."

Nghe thấy lời Vương Hạo Nhiên nói, Phùng An Na kinh hãi một chút, nhưng lập tức cảm giác Vương Hạo Nhiên nói chuyện có chút giật gân.

"Không tin? Vậy chúng ta rửa mắt chờ đợi đi." Vương Hạo Nhiên cười cười.

"Vì sao người lại khẳng định như vậy? Người biết tên Diệp đại sư kia?" Phùng An Na nghi hoặc hỏi.

"Không quen, nhưng biết hần." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tên Diệp đại sư kia, tu vi võ đạo đến cùng là như thế nào? Cao hơn bao nhiêu so với Lôi đại sư?" Phùng An Na tiếp tục hỏi.

"Tu vi võ đạo cao? Nữ nhân vô tri, người nghĩ cũng thật đơn giản quá rồi." Vương Hạo Nhiên bí hiểm khó dò nói.

"Đi mời tên Diệp đại sư kia vào đây, ta trái lại muốn xem xem hần có bao nhiêu trọng lượng."

Phùng An Na còn chưa nói, đã nghe Lôi Vạn Hành ở rong sảnh cao giọng một câu.

Người hầu nghe xong, lĩnh mệnh đi mời người.

Vẻ mặt phụ mẫu Phùng gia rất thản nhiên, chẳng mấy may quan tâm tên Diệp đại sư này có thể mang cái gì tới chơi.

Bản thân Phùng gia đã có mười mấy hộ vệ, đủ loại vũ khí, hơn nữa có chúng nhận, rất hợp pháp.

Trừ cái đó ra, còn có võ đạo đệ nhất Hương đảo- Lôi đại sư ở đây.

Tên Diệp đại sư kia dù thế nào đi nữa, một người cũng không thể địch nổi kiểu chiến đấu này.

Đảm bảo tên Diệp đại sư kia chỉ có đi mà không có về.

Chung Ly nhìn thấy thần sắc Phùng phụ và Phùng mẫu, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nàng tận mắt nhìn thấy Diệp đại sư đại triển thần uy, người kia đã là siêu việt võ đạo, Phùng gia hôm nay thật sự đã gặp đại nạn.

Nhưng việc đã đến nước này, lo lắng cũng vô dụng.

Phùng An Huệ quyết tâm quyết nợ, lại không lo lắng tới việc này.

Vốn dĩ Phùng An Na cũng không hề lo lắng, nhưng sau khi nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt lắm.

Ngoài cửa biệt phủ Phùng gia.

Diệp Phàm, Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo đứng yên chờ đợi.

Diệp Phàm đứng chấp tay, dáng vẻ nhẹ nhàng, bình thản như mây gió.

Tiền Vạn Tam thì nội tâm bồn chồn, mà Tiền Bảo Bảo thì cảm thấy bản thân chết chắc.

Đôi phụ tử này vốn không muốn tới, vì suy cho cùng bọn họ đâu có võ công, căn bản không giúp đỡ được gì.

Nhưng mà Diệp Phàm nhất quyết muốn mang theo bọn họ.

Mà lý do là cần bọn họ hỗ trợ tính số.

Bởi vì Diệp Phàm cảm thấy Phùng gia nhất định không nhiều tiền mặt như vậy, cần dùng tài sản để gán nợ.

Giá trị sản nghiệp cụ thể bao nhiêu, những loại vấn đề này thì Diệp Phàm hoàn toàn không hiểu.

Mà Tiền Vạn Tam là thương gia, nhất định tinh thông vô cùng.

Về phần tại sao lại mang theo Tiền Bảo Bảo, đó là bởi vì Tiền Vạn Tam có nói, Tiền Bảo Bảo tính sổ sách rất lợi hại, đủ loại hạng mục phức tạp, đến máy tính cũng không cần, trực tiếp nhìn một chút đã có thể tính ra.

Trong lúc chờ đợi, Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo liếc nhau, ý niệm chạy trốn nhao nhao xuất hiện trong đầu.

Cứ như vậy xông vào Phùng gia thật không phải là một cách làm sáng suốt.

Luật pháp Hương Đảo và Viêm Quốc khác nhau.

Đột nhập vào nhà dân mà bị đánh chết thì vẫn hợp pháp.

Nói cho cùng, Diệp Phàm đâu có ghi phiếu nợ, căn bản không nói rõ lí lẽ.

Cưỡng ép Phùng gia thanh toán, nếu Phùng gia không cho mà Diệp Phàm dám động thủ, vậy Phùng gia liền có đầy đủ lý do để trừng phạt bọn hắn.

Chuyện Phùng gia có không ít hộ vệ, tất nhiên là Tiền Vạn Tam biết.

Nếu Diệp Phàm động thủ, nhất định sẽ liên lụy bọn hắn, đến lúc đó bị đánh chết, thật là quá oan uổng.

"Nếu hai người các người hối hận thì bây giờ vẫn có thể đi." Diệp Phàm đưa lưng về phía bọn hắn, lại giống như xem thấu tâm tình của bọn hắn vậy, bỗng nhiên hờ hững nói một câu.

Tiền Bảo Bảo nghe xong, giống như được đại xá, lập tức đá mắt với Tiền Vạn Tam một cái, ra hiệu chạy trốn.

Tâm Tiền Vạn Tam có chút động, nhưng dưới chân cứ như dính đinh, không di chuyển được.

Tiền gia đã buộc chung một chỗ với Diệp đại sư, nếu Diệp đại sư xông vào Phùng gia đánh rắm, vậy Tiền gia cách ngày tàn đời đã không xa.

Bởi vì sau này Phùng gia nhất định sẽ đi thanh toán cái sổ sách này.

Giờ mà chạy, chỉ là tàn đời muộn hơn một chút mà thôi.

Nhưng nếu Diệp đại sư chấn được Phùng gia, không thể nghi ngờ sẽ giúp Tiền gia đánh đổ một ngọn núi, để Tiền gia có cơ hội trở thành đệ nhất thế gia của Hương Đảo.

Sau khi cân nhắc, Tiền Vạn Tam quyết định đánh cược một ván.

"Diệp đại sư, ngài nói đùa, Tiền gia nhất định cùng tiến cùng lùi với ngài." Tiền Vạn Tam kiên định nói.

"Phụ thân!" Tiền Bảo Bảo gấp gáp.

Nàng còn trẻ, đến bạn trai còn chưa có, nếu cứ đánh rắm như vậy, thì thật sự chỉ có thể là lần duy nhất trong đời.

"Bảo bảo, người mau rời khỏi Hương Đảo, đến Thượng Hải bên kia tìm cô cô của người." Bản thân Tiền Vạn Tam muốn đánh cược một phen, nhưng không muốn thêm vào cả nữ nhi.

Q @@@

Chương 827: Diệp đại sư: “Ta chính là Thiên”

Tiền Bảo Bảo mồ côi mẫu thân, chỉ có mỗi phụ thân, tuy sợ hãi nhưng vẫn không muốn vứt bỏ phụ thân để bỏ đi.

"Được rồi, được rồi, vậy mọi người cùng nhau chết." Tiền Bảo Bảo ‘vò đã mẹ không sợ rơi’ nói.

"Quyết định này của ngươi rất sáng suốt." Diệp Phàm quay đầu lại, tán thưởng Tiền Vạn Tam một câu, lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Tiền Bảo Bảo thấy chết không sờn, chậm rãi nói:

"Không chết được, có ta ở đây, không ai có thể động vào một cọng tóc của các ngươi."

"Đại sư, hảo hán không chịu nổi nhiều người, hơn nữa bây giờ đã thời đại gì, ngươi biết không? Bây giờ không phải là thời đại chủ đạo của vũ khí lạnh, mà là thời đại thống trị của vũ khí nóng, dù cho ngươi võ công cao cường, có thể chống được mấy lần đoàn đoàn đây?" Tiền Bảo Bảo chửi bậy nói.

"Trên cái Địa Cầu này, vũ khí nóng thật sự uy hiếp đến sự tồn tại của ta, chỉ là cái đó Phùng gia tuyệt đối không thể cầm ra được, cho dù là một quốc gia cũng không thể tùy tiện sử dụng." Diệp Phàm một mặt bình tĩnh nói.

Tiền Bảo Bảo ngẩn người, lập tức hiểu được Diệp Phàm nói là cái gì.

Ý của gia hỏa này là cảm thấy chỉ có vũ khí hạng nặng mới có thể lấy mạng của hắn.

Lúc trước Tiền Bảo Bảo chỉ cảm thấy tên Diệp đại sư này có chút

cuồng vọng, nhưng bây giờ nàng cảm thấy tên đại sư này nhất định là điên rồi.

"Diệp đại sư, võ đạo đỉnh phong có thể đạt tới loại trình độ này sao?" Trái lại Tiền Vạn Tam có tin mấy phần, không khởi hỏi.

"Võ đạo? Có bao giờ ta nói qua thứ ta tu chính là võ đạo?" Diệp Phàm nói.

Tiền Vạn Tam lập tức ngạc nhiên.

"Đại sư, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." Tiền Bảo Bảo ranh mãnh mà nói.

"Ta... chính là Thiên." Diệp Phàm nói.

Tiền Bảo Bảo không biết nên nói tiếp thế nào, đây là đại sư gì chứ, hoàn toàn là bệnh nhân tâm thần.

Trong lúc nói chuyện, cửa chính Phùng gia đã mở ra, một người hầu từ trong đó đi ra mời đám người Diệp Phàm vào.

Đáng thương cho mình mới mười chín tuổi, chính là độ tuổi hoa mộng, đến người bạn trai còn chưa có, mọi thứ đều được giữ gìn rất hoàn hảo, mà bây giờ lại phải bồi một người điên chịu chết!

Ở trên đường đi tới đại sảnh, Tiền Bảo Bảo không khởi cảm thấy đau buồn.

Không biết qua bao lâu, Tiền Bảo Bảo cảm thấy ánh sáng trong tầm mắt trở nên rục rỡ.

Cũng đã đến đại sảnh vàng son lộng lẫy trong biệt phủ Phùng gia.

Trong đại sảnh, Vương Hạo Nhiên đá ánh mắt tới.

Thế nhưng hắn không phải nhìn Diệp Phàm, mà trước tiên nhìn về nữ sinh duy nhất trong ba người, Tiền Bảo Bảo.

Như Phùng An Huệ nói, Tiền Bảo Bảo này rất xinh đẹp, nhìn qua vừa thanh thuần vừa đáng yêu.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này Vương Hạo Nhiên trực tiếp đóng lại hào quang hoa đào, sau đó trực tiếp sử dụng hào quang mệnh lực với Tiền Bảo Bảo.

Tiền Bảo Bảo đi vào trong đại sảnh, không thể yên nổi, ánh mắt vô mục đích nhìn loạn bốn phía, rất nhanh đã nhìn thấy kẻ thù của mình Phùng An Huệ.

Thế nhưng chỉ nhìn Phùng An Huệ một chút, sau đó ánh mắt lập tức bị hấp dẫn bởi nam sinh bên cạnh nàng.

Ui. . . Thật đẹp trai ~. . .

Tiền Bảo Bảo nhìn ngây cả người, con mắt không di chuyển nổi.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, Tiền Bảo Bảo nhìn thấy soái ca kia còn đang cười với mình.

Đầu óc Tiền Bảo Bảo lập tức có chút choáng váng, hoàn toàn quên đi bản thân đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Mãi cho đến khi Tiền Vạn Tam nhìn thấy trạng thái kỳ dị của nàng, lôi kéo góc áo của nàng, nàng mới chịu phản ứng lại.

Tiền Bảo Bảo theo bản năng thu hồi ánh mắt.

Nếu không cẩn thận thì hôm nay sẽ chết ở nơi này, còn có tâm tình nhìn soái ca sao?

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù sao đã lành ít dữ nhiều, nhìn

nhiều một chút thì đã làm sao nào?

Đám người Diệp Phàm đi vào đại sảnh, ánh mắt những người trong đại sảnh hầu như đều nhìn lên bọn hắn.

Ánh mắt Lôị Vạn Hành lóe lên tinh quang, trực tiếp khóa chặt thiếu niên ở trong ba người.

Hai người Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo thì Lôị Vạn Hành đã thấy qua, thiếu niên không đến hai mươi tuổi kia nhất định là tên Diệp đại sư.

Sau khi Lôị Vạn Hành nhìn thấy, cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Danh tiếng của Diệp đại sư tuy ở Hương Đảo gần đây rất vang dội, nhưng Lôị Vạn Hành chỉ nghe danh, không thấy người.

Hắn còn tưởng rằng Diệp đại sư là trung niên hoặc người có tuổi tác đã lớn, không ngờ người tới lại là thiếu niên.

Lôị Vạn Hành không thể không cảm thán, người tuổi trẻ bây giờ thật là tuổi trẻ tài cao.

Tuổi chưa đến hai mươi, tu vi võ đạo đã cao như vậy, về sau còn có thể cao đến mức nào?

Vốn dĩ Lôị Vạn Hành còn muốn đại chiến một trận nhẹ nhàng vui vẻ với tên Diệp đại sư này, nhưng hiện tại xem ra, quá nửa phải thất vọng rồi.

Sau khi Diệp Phàm đi vào đại sảnh, không coi ai ra gì, trực tiếp tìm một vị trí ngồi xuống.

Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo cực kỳ lo lắng, không dám ngồi xuống, chỉ đứng ở bên cạnh.

Phùng phụ nhìn thấy thiếu niên miệng còn hôi sữa, lại xem nơi này giống như nhà của mình, lập tức có chút không vui.

Thế nhưng, việc này vẫn cần Lôi Vạn Hành chủ trì đại cục, bởi vậy chưa có chỉ trích Diệp Phàm, chỉ có ánh mắt nhìn đến Lôi Vạn Hành.

Lôi Vạn Hành hiểu ý, ngón tay nhẹ nhàng, chậm rãi gõ lên cạnh bàn trà, nói với Diệp Phàm:

"Người trẻ tuổi, tuy là mật rần năm trăm năm trân quý, nhưng người yêu cầu năm mươi ức, thật sự là không thêm nói đạo lý, cho ta một chút mặt mũi, người ra cái giá hợp lý, chuyện này có thể chuyển từ chiến tranh sang hoà bình."

Lôi Vạn Hành vẫn tương đối võ đức, dựa theo quy tắc ở trong võ đạo, dự định tiên lễ hậu binh.

"Nể mặt người?" Diệp Phàm cười nhạt một tiếng, ánh mắt hơi lườm Lôi Vạn Hành một chút, nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ nói:

"Người là cái thá gì?"

Khuôn mặt Lôi Vạn Hành cứng đờ, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên.

Hắn trở thành đệ nhất võ đạo Hương đảo đã gần mười năm, đã lâu không có người bất kính với hắn như vậy.

N @@@

Chương 828: Diệp đại sư hiển thánh trước người

Nhưng Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nghe thấy, cảm thấy rất bình thường.

Diệp Phàm là ai? Người ta kiếp trước là Tiên Tôn, người như Lôi Vạn Hành là cái thá gì? Đệ nhất võ đạo Hương Đảo? Ở trong mắt Tiên Tôn người ta, đến rách giày còn không đủ tư cách.

Dựa vào đâu phải nể mặt người?

Lăng Thiên Túng nghe thấy Diệp Phàm phát ngôn bừa bãi, nhin không được, lập tức chỉ vào hắn lớn tiếng quát:

"Tiểu tử, dám bất kính với sư phụ ta, người thật càn rỡ!"

Diệp Phàm liếc mắt nhìn hắn một chút, thậm chí còn lười để ý đến hắn, chỉ là nhân đạo nói với Phùng gia:

"Ta cho các người một giờ, đi chuẩn bị một trăm ức, quá thời hạn mà tiền nợ không tới tay thì ta sẽ giết nhà họ Phùng các người từ trên xuống dưới, chó gà không tha."

Tiền Vạn Tam và Tiền Bảo Bảo nghe xong, chân căng nhũn ra, mém chút đứng không nổi, trực tiếp ngã xụi xuống đất.

Lời hay nói ít thì còn có đường lùi, hiện tại thì ngon rồi, Diệp đại sư trực tiếp phun ra một câu như vậy, đây không phải vạch mặt Phùng gia sao?

Bây giờ muốn không chết cũng khó khăn.

"Ha ha, thật sự đã lâu không ai dám nói lời này với Phùng mỗ ta."

Phùng phụ nghe xong giận quá hóa cười.

"Hiện tại bắt đầu tính thời gian." Diệp Phàm thản nhiên nói.

"Lôi đại sư, tên tôm tép nhãi nhép này làm phiền người rồi." Phùng phụ nói với Lôi Vạn Hành.

Lôi Vạn Hành gật đầu.

Hắn không muốn ỷ mạnh hiếp yếu nên đã nói đủ võ đức, nhưng tên Diệp đại sư này thực sự quá cuồng vọng.

"Sư phụ, ta thấy tiểu tử này căn bản chỉ có vẻ bề ngoài, không cần phiền người ra tay."

Lăng Thiên Túng mới nãy bị Diệp Phàm coi thường, trong lòng không vui, tất nhiên muốn tự mình đi chiêm nghiệm hắn một lần.

Hơn nữa, có một điều còn quan trọng hơn là hắn muốn biểu hiện thật tốt ở trước mặt Phùng An Na, tranh thủ thu về hảo cảm của nàng.

"Cẩn thận một chút." Lôi Vạn Hành cũng không phản đối, chỉ dặn dò một câu.

"Được." Lăng Thiên Túng gật đầu, đứng dậy từ chỗ ngồi, nói với Phùng An Na đang lo lắng ở bên cạnh:

"Phùng tiểu thư, không cần lo lắng, loại tiểu nhân vật này ta ra tay chưa tới ba mươi chiêu, đủ để hắn quỳ xuống đất."

Khóe miệng Phùng An Na 'kéo' ra nụ cười, coi như là đáp lại.

Nàng trái lại cực kỳ hi vọng tên Diệp đại sư này dễ giải quyết như vậy, nhưng nhớ tới lời nói của Vương Hạo Nhiên trước đó, trong lòng không khỏi lo lắng.

Có thể được mỹ nhân cười một tiếng, trong lòng Lăng Thiên Túng cảm thấy vui sướng, đi về chỗ Diệp Phàm, hấn đi tới trước mặt Diệp Phàm, còn cách hơn một trượng thì dừng lại, ôm quyền nói:

"Thủ tịch võ quán Vạn Hành- đại đệ tử Lăng Thiên Túng, xin chỉ giáo!"

Diệp Phàm hờ hững giống như không nghe thấy, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp liếc đồng hồ treo tường trên đại sảnh, giống như đang tính toán, Phùng gia còn có một chút thời gian chuẩn bị.

Mà sau khi Lăng Thiên Túng nhìn thấy hành động của Diệp Phàm, chỉ cảm thấy bản thân bị vũ nhục, lập tức nổi trận lôi đình, cũng không thèm nói lễ tiết cơ bản trước khi tử thí.

"Tiểu tử, xem chiêu!" Lăng Thiên Túng đột nhiên xuất chiêu, một đạo chân khí kích phát, lao về phía Diệp Phàm.

"Ồn ào."

Diệp Phàm nhú mày, giống như là đuổi ruồi, nhẹ nhàng khoát tay áo.

Sau một cái chớp mắt, Lăng Thiên Túng chỉ cảm thấy bản mặt bị một cỗ cự lực đánh tới, mặt mũi biến dạng, thân hình cũng là bị cỗ lực lượng ấy đánh bay ra ngoài, tạo thành một vòng cung ở không trung, đập vào trên vách tường trong đại sảnh.

Trực tiếp khiến bức tường đại sảnh bị đập lõm xuống.

Ngoài trừ bản thân Diệp Phàm và Vương Hạo Nhiên ra, những người khác đều khiếp sợ không thôi.

Trong đó tâm tình của Lôi Vạn Hành là kịch liệt nhất.

Lăng Thiên Túng là do hấn dạy dỗ, có bao nhiêu bản lĩnh, hấn rõ ràng nhất.

Hóa Kinh Đại Tông Sư trẻ tuổi nhất Hương Đảo, tương lai có khả năng trở thành Đan Kinh thậm chí là thiên tài hiếm có Cương Kinh Tông Sư, thế mà một chiêu cũng không tiếp nổi?

Lôi Vạn Hành nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt người kia vẫn là sự khinh thường thì hấn lập tức trở nên ngưng trọng.

Tên Diệp Phàm này so hấn tưởng tượng thì khó giải quyết hơn nhiều.

Trái lại Lăng Thiên Túng, một bên mặt mũi sưng to lên, răng trong miệng đều bị rớt một nửa, khước miệng chảy xuống không ít máu tươi, chật vật không tả nổi.

Mắt Phùng An Na thấy cảnh này thì ngốc trệ đến nửa ngày, như quỷ thần xui khiến nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Thế nhưng Phùng An Na vẫn chưa từ bỏ ý định, đáy lòng vẫn còn đọng lại một ít hi vọng.

Lăng Thiên Túng không địch lại, nhưng không phải vẫn còn Lôi Vạn Hành sao?

Phùng phụ nhìn thấy kịch biến giữa sân cũng sửng sốt một hồi, lập tức phân phó người hầu đi dìu Lăng Thiên Túng đứng lên, ngay sau đó nói với Lôi Vạn Hành:

"Lôi đại sư, xem ra phải nhờ người đích thân ra tay."

Lôi Vạn Hành gật đầu, lập tức đứng dậy nhìn về phía Diệp Phàm, trong mắt mang theo ba phần thưởng thức và bảy phần địch ý, nói:

"Ta nhìn thấy người vẫn còn trẻ tuổi, tu vi võ đạo kiệt xuất, nhưng người thực sự quá cuồng vọng, hôm nay để lão phu dạy dỗ người, cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn."

Ánh mắt lóe lên tinh quang, để lộ vô hạn chiến ý, nâng tay hướng về bên ngoài đại sảnh nói: "Chỗ này quá nhỏ, xin mời ra bên ngoài."

"Không cần phiền toái như vậy, " Diệp Phàm căn bản không rời khỏi ghế, "Người tới tiếp ta một quyền, nếu có thể đứng vững thì ra bên ngoài vẫn còn chưa muộn."

Lôi Vạn Hành cười lạnh một tiếng, nói:

"Người trẻ tuổi, nói những lời này, chỉ sợ người chạy nhanh. . ."

Hai chữ nơi "đầu lưỡi" còn chưa ra khỏi miệng, giọng nói bỗng im bật, thân hình Lôi Vạn Hành trên không quay thành một cái vòng cung, đập thẳng vào trên vách tường, tiếp bước gót chân Lăng Thiên Túng.

Mắt Vương Hạo Nhiên thấy một cảnh này có hơi sợ hãi thán phục.

Huyền Thiên Tiên Tôn thật sự là thẳng tay trang bức như vậy.

Thế nhưng hấn trang bức cũng đủ rồi đi, giờ nên đến lượt mình.

M @@@

Chương 829: Vương đại sư xuất mã (1)

Diệp Phàm cực kỳ tùy ý, sau khi cách không đánh bay Lôi Vạn Hành, thần sắc lạnh nhạt vô cùng, giống như làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng người trong đại sảnh đã sợ đến không nói nên lời.

Tu vi võ đạo của Lôi Vạn Hành được chứng minh trong suốt 10 năm qua, trở thành võ đạo đệ nhất Hương đảo.

Hầu như trong mắt của tất cả người trên Hương đảo, Lôi Vạn Hành là vô địch, là bất bại, đồng thời loại quan niệm này đã ăn sâu vào nhân tâm.

Nhưng mà không thể ngờ tới, Lôi Vạn Hành ở trước mặt Diệp đại sư vậy mà không chịu nổi một đòn.

Nếu Lôi Vạn Hành có thể chống đỡ lâu hơn một chút thì tâm lý mọi người đã không bị sốc như vậy, chẳng lẽ họ đã ở trong quá khứ quá lâu.

Sắc mặt người Phùng gia, từng người như đang đưa tang, lắp bắp không nói nên lời.

Sau khi Tiền Vạn Tam nhìn thấy cảnh này, nội tâm lo lắng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, thay vào đó là cuồng hỉ khó nói nên lời.

Hắn cực vào Diệp đại sư là đúng!

Từ đêm nay trở đi, tin tức Lôi đại sư thua thảm dưới tay Diệp đại sư chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp toàn bộ Hương Đảo.

Mà Tiền gia buộc chung một chỗ với Diệp đại sư cũng sẽ trở thành gia tộc ở Hương đảo, ai chạm vào là bỏng tay.

Ở tương lai, Tiền Vạn Tam có đầy đủ lòng tin để khiến Tiền gia trở thành đại gia tộc đệ nhất Hương Đảo.

Đây là suy nghĩ vào ngày đầu tiên khi hấn từ nơi khác đến Hương Đảo, một suy nghĩ ngông cuồng.

Bây giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng.

Trong lúc cuồng hỉ, Tiền Vạn Tam không khỏi liếc mắt với nữ nhi của mình.

Hàm ý trong ánh mắt kia giống như đang nói: ‘Nhìn xem, lão tử người đã thành công giả người cho Diệp đại sư, người có biết bao tương lai phía trước?’

Trong nội tâm của Tiền Bảo Bảo nửa vui nửa buồn.

Vui chính là tưởng cho rằng chết chắc, nhưng không nghĩ tới Diệp đại sư có chút tài năng, xem ra bây giờ không phải chết nữa.

Lo lắng là tên Diệp đại sư phát điên lên, gây tổn thương cho người Phùng gia thì cũng thôi đi, nhưng liệu có đả thương soái ca kia không?

Giữa sân, gương mặt đau đớn nhất đoán chắc phải là Phùng An Huệ.

Nàng từ đầu đến cuối không cảm thấy Diệp đại sư lợi hại đến mức nào, chém rần chỉ là ăn may mà thôi, suy cho cùng vẫn là hộ vệ Phùng gia đánh xong trận đầu.

Mà lần này hấn tới Phùng gia, nhất định là đi tìm cái chết.

Nhưng bây giờ, sự thật phơi bày trước mắt đã khiến Phùng An Huệ thức tỉnh, tên Diệp đại sư này thật mạnh.

Mắt Phùng An Huệ xem đến đây, bỗng nhiên thò tay đánh vỡ chén trà bên cạnh.

Chén trà rơi xuống đất, "phanh" một tiếng, vỡ thành mảnh nhỏ.

Mà cùng lúc đó, bọn hộ vệ mai phục khắp xung quanh đại sảnh cũng đồng loạt xông ra, hội tụ ở trong đại sảnh, dùng vũ khí chỉ vào Diệp Phàm.

Chuyện này sớm đã được sắp xếp trước đây, ném ly làm hiệu, ra hiệu cho bọn hộ vệ hành động.

Sau khi Phùng An Huệ nhìn thấy Lăng Thiên Túng và Lô Vạn Hành liên tục thảm bại, nên theo bản năng làm ra hành động này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cảnh này, không kìm nổi cảm thán một câu, cái xưng hô mà Phùng An Na ngấm ngấm gắn cho Phùng An Huệ, thật sự là không sai một chút nào.

Thật là một muội muội ngu xuẩn mà.

Cục diện đã thế này, còn không rõ ràng sao?

Lại còn dám gọi bọn hộ vệ động thủ.

Nếu Phùng An Huệ có chút thông minh thì sớm đã biết những hộ vệ này đến để thương Lô Vạn Hành còn khó, chứ đừng nói là đánh bại Diệp đại sư.

Nhưng mà tín hiệu đã phát ra, bọn hộ vệ thì đâu quan tâm nhiều như vậy, tất cả đều nghe lệnh làm việc.

Phùng An Na muốn cản cũng cản không kịp.

Hộ vệ nối đuôi nhau đánh tới, bao vây Diệp đại sư và phụ tử Tiền gia.

Sắc mặt phụ tử Tiền gia tái nhợt mấy phần, nhưng cũng không quá sợ hãi.

Bởi vì bọn hắn nhìn thấy Diệp đại sư cực kì bình tĩnh.

"Diệp đại sư, tuy võ công người cao, nhưng người có thể chịu nổi súng đạn không?" Phùng An Huệ cho rằng đại cục đã được khống chế, không nhịn nổi cười vài tiếng.

Nhưng mà tiếng cười còn chưa dừng lại, thì nhìn thấy bọn họ vệ bao vây Diệp đại sư, toàn thân bỗng nhiên co giật rồi ngã lăn ra, khuôn mặt xuất hiện rất nhiều nếp nhăn đến tốc độ mắt thường cũng thấy được, dường như là già đi hai mươi, ba mươi tuổi.

Vương Hạo Nhiên nhìn đến nheo mắt, nhận ra thủ đoạn này.

Đây là Đoạt Nguyên Bí Thuật, là một loại pháp thuật cấp độ nhập môn tương đối cao cấp.

Chỉ cần có tu vi luyện khí kỳ tầng năm trở lên là có thể học được.

So sánh với lúc ở Quỳnh Châu, Diệp Phàm đã từ luyện khí kỳ tầng năm đạt tới luyện khí kỳ tầng bảy.

Thời gian mới hơn một tháng, vậy mà đã thăng hai cấp, tốc độ này thật sự rất nhanh.

Bình thường nếu hấp thụ linh khí để tu luyện, chắc chắn sẽ không đạt được loại tốc độ này.

Nhất định là chuyển đi săn rắn ở thâm sơn, Diệp Phàm đã thu được một ít cơ duyên.

Thứ Phùng An Huệ lấy được vẻn vẹn chỉ là mật rắn năm trăm năm.

Nói cách khác, những thứ còn dư lại của con rắn kia toàn bộ đều rơi vào trong tay Diệp Phàm.

Một con rắn năm trăm năm, tinh nguyên trên người đều vô cùng đầy đủ.

Dùng Đoạt Nguyên Bí Thuật hấp thụ sinh cơ thọ nguyên của con rắn kia chuyển hóa thành linh khí, vừa hay có thể đạt đến luyện khí kỳ tầng bảy.

Mà bây giờ Diệp Phàm thuận tay hấp thụ sinh cơ thọ nguyên của mười mấy tên hộ vệ, tu vi lại tiến xa thêm một chút.

Tất cả quân bài đều đã không còn, phụ mẫu Phùng gia lập tức bị hù dọa đến run lẩy bẩy.

Ánh mắt Diệp Phàm vốn dĩ bình thản, nhưng vì hành động này của Phùng An Huệ, thế là đột nhiên lạnh xuống.

Nữ nhân này chẳng những thiếu nợ không trả, mà còn muốn hạ sát thủ, hành động lần này triệt để chọc giận Diệp Phàm.

Phùng An Na nhìn thấy thần sắc Diệp đại sư biến hóa, liền biết mọi người sắp gặp nạn, dưới tình thế cấp bách, lập tức nhờ Vương Hạo Nhiên giúp đỡ, nàng nói:

"Cầu xin người ra tay giúp mọi người ta một chút."

Lời Vương Hạo Nhiên nói lúc trước đã hoàn toàn ứng nghiệm.

Lôi Vạn Hành ở trước mặt Diệp đại sư thật sự không chịu nổi một đòn.

J @@@

Chương 830: Vương đại sư xuất mã (2)

xPhùng An Na cảm thấy nếu Vương Hạo Nhiên đã sớm biết trước, nhìn thấu tu vi, bản lĩnh của Diệp đại sư, vậy thì bản lĩnh của hắn có lẽ mạnh hơn rất nhiều so với dự đoán của mình.

Cho dù không sánh bằng Diệp đại sư nhưng ít ra sẽ không kém quá xa.

Bằng không mà nói, Vương Hạo Nhiên sẽ dám chạy tới nơi này để xem kịch sao? Dù cho tai bay vạ gió?

Như vậy có thể thấy được Vương Hạo Nhiên hẳn là không đơn giản.

Nếu như Vương Hạo Nhiên chịu hỗ trợ, vậy muội muội hoặc thậm chí là toàn bộ Phùng gia, có lẽ còn một chút hi vọng sống.

"Tại sao ta phải giúp người nhỉ?" Nghe thấy Phùng An Na xin giúp đỡ, Vương Hạo Nhiên cười hỏi một tiếng.

"Chủ nhân, van xin người." Dưới sự lo lắng, Phùng An Na cũng mặc kệ mặt mũi, mềm giọng cầu xin.

"Bây giờ mới nhận ra thân phận của mình, hình như hơi muộn rồi." Vương Hạo Nhiên nhếch miệng.

Hắn đã sớm nhìn ra tâm tư nhỏ Phùng An Na.

Nếu sau khi nàng trở về Hương Đảo, nàng theo quy củ một chút,

Vương Hạo Nhiên sao có thể để Diệp Phàm trang bức như vậy.

Cũng sẽ không để người Phùng gia nơm nớp lo sợ.

Lý do Vương Hạo Nhiên xem kịch lâu như vậy là muốn để Phùng An Na có thể thanh tỉnh nhận thức của mình.

Tất nhiên nếu tiếp tục xem kịch cũng không thích hợp.

"Nàng, người không thể động tới, những người khác của Phùng gia, người... có thể tùy ý xử trí."

Vương Hạo Nhiên chỉ chỉ vào Phùng An Huệ đang run lẩy bẩy, lên tiếng nói với Diệp Phàm.

Ngữ khí giọng điệu này gần như không khác mấy so với Diệp đại sư.

Không sai, hẳn chính là học từ Diệp đại sư đây.

Luận trang bức, thì nhân vật chính am hiểu hơn, dù cho hẳn là nhân vật phản diện thì vẫn hơi kém một chút.

Đã như vậy thì tất nhiên phải học tập một ít rồi.

"Đồ kiến hôi, người mà cũng dám khoa tay múa chân với ta?"

Nghe cái giọng điệu kia, cứ như là bọn hắn đã từng quen biết vậy, Diệp Phàm cực kỳ chán ghét, hẳn lạnh giọng, nhấn mạnh từng chữ.

Kỳ thực Vương Hạo Nhiên cơ bản đều đoán được giọng điệu với từ của Diệp Phàm.

Vương Hạo Nhiên thân là phản phái, cộng thêm hào quang phản phái lại cao, cảm giác tồn tại rất mạnh, cho dù là đứng ở nơi đó đều có thể hấp dẫn đến cừu hận của nhân vật chính.

Nhưng Diệp Phàm có một điểm khác biệt đối với những nhân vật chính khác.

Diệp Phàm là Tiên Tôn, hoàn toàn đem người bên cạnh xem như sâu kiến.

Nếu không phải Vương Hạo Nhiên vừa mới nói một câu như vậy, Diệp Phàm thậm chí cũng sẽ không nhìn thẳng hắn.

"Lời ta chỉ nói một lần, nàng, người không thể động." Vương Hạo Nhiên lặp lại một lần.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ Phùng An Huệ đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 90 (Đến chết cũng không đổi)】

Phùng An Huệ vừa mới bị hù dọa đến hoảng hồn, không nghe được Vương Hạo Nhiên nói gì, hiện tại cuối cùng biết rõ lập tức cảm động ào ào.

Có mấy người bạn gái thì thế nào? Phùng An Huệ mới mặc kệ nhiều như vậy, nàng đã nhận định, sau này sẽ theo Vương Hạo Nhiên, làm trâu làm ngựa.

Xa xa, Tiên Bảo Bảo chua chua, rất là đố kị với Phùng An Huệ.

Nhưng mà loại tâm tình này cũng không tồn tại quá lâu, bởi vì bị một phần lo lắng bao trùm.

Bởi vì nàng đang lo lắng tiểu ca ca này không phải là đối thủ của Diệp đại sư.

"Tiểu ca ca, người không phải là người ở Phùng gia nhỉ, việc này người vẫn không nên để ý." Tiên Bảo Bảo nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, không nhịn được thuyết phục.

"Việc này, ta nhất định quản, ai cũng không thể động đến Phùng An Huệ, Thiên Vương lão tử đến đều vô dụng, ta nói rồi." Vương Hạo Nhiên nói.

". . ." Tiền Bảo Bảo có chút hết ý kiến.

Làm sao cái giọng nói chuyện này giống với Diệp đại sư như vậy đây? Cả đám người đều điên rồi sao.

"Diệp đại sư, hấn không phải là người Phùng gia, ta cảm thấy không cần để ý hấn? Có thể chứ?" Tiền Bảo Bảo bỏ đi ý nghĩ thuyết phục Vương Hạo Nhiên, ngược lại nói với Diệp Phàm.

Tiền Vạn Tam nghe được lời này, hướng về nữ nhi nháy mắt, muốn nàng không nên nói lung tung.

Tiền Bảo Bảo làm như không thấy.

Diệp Phàm không để ý đến Tiền Bảo Bảo, chỉ là nói với Vương Hạo Nhiên:

"Thật là không khéo, hôm nay ta nhất định muốn động đến Phùng An Huệ, trời đều không ngăn được."

"Đã như vậy thì người còn nói lời vô dụng làm gì?" Vương Hạo Nhiên nói.

Diệp Phàm nhíu nhíu mày. Hấn đã gặp nhiều sâu kiến, nhưng mà đây là lần đầu hấn thấy được sâu kiến phách lối như vậy.

Diệp Phàm chậm chậm đứng dậy, áo trên người không gió mà đung đưa, linh khí lạnh yên xuất hiện trong ở thể, đến trên đỉnh đầu hấn, ngưng kết thành một ảnh xà to lớn dài hơn năm trượng .

Xà ảnh rõ ràng là vật chết, nhưng lúc lưỡi rắn phun ra nuốt vào nhìn

như vật sống.

Sau khi Phùng An Huệ nhìn thấy, con người kịch chấn.

Bởi vì đầu cự xà này không khác cự xà nhìn thấy ở thâm sơn chút nào.

Sau khi đám người Phùng An Na ở đây nhìn thấy một màn bất khả tư nghị này, trong lòng dờn sông lấp biển, nhận thức trước kia cũng hoàn toàn sụp đổ.

Loại thủ đoạn này căn bản không phải là võ đạo.

"Tiên Nhân, người lại là Tiên Nhân!"

Lôi Vạn Hành còn chật vật nằm ở bên tường, sau khi nhìn thấy một màn thần kỳ này, dùng hết sức còn lại kinh hô lên.

Từ lúc lời này vừa nói ra, tâm thần đám người Phùng An Na càng run rẩy dữ dội.

Mà cùng lúc đó, giọng Diệp Phàm như là thần cũng vang lên trong đại sảnh.

"Người tiếp ta một chiêu, nếu như người có thể không chết ta sẽ bỏ qua cho người."

Ai cũng biết lời này là nhằm vào Vương Hạo Nhiên.

Xem ra Diệp Phàm nói lời này lộ ra rộng lượng, không có ý đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng biết được đáy của Diệp Phàm Vương Hạo Nhiên lại biết gia hỏa này không muốn mặt.

Thủ đoạn này của Diệp Phàm tên là "Luyện Linh Chú Thuật" .

Thuật này tương đối cao thâm, uy lực của nó có quan hệ trực tiếp với luyện hóa "Linh" mạnh yếu.

Đầu cựa xà chi linh này hiển nhiên là Diệp Phàm đạt được ở thâm sơn lúc sẵn sẵn.

Con rắn kia sống năm trăm năm, ở trên Địa Cầu xem như vô cùng hiếm thấy.

Sau khi trải qua Diệp Phàm dùng "Luyện Linh Chú Thuật" luyện hóa, hung uy bây giờ cường thịnh gấp mười lần.

Chỉ là muốn thi triển ra chú thuật này cần có tu vi linh khí không thấp.

Bây giờ Diệp Phàm có tu vi Luyện Khí kỳ tầng bảy, miễn cưỡng có khả năng khống chế.

Nói cách khác, Diệp Phàm đặc biệt trực tiếp phóng đại chiêu!

Nếu Vương Hạo Nhiên có thể đỡ được, Diệp Phàm sẽ không còn chút sức lực nào, khó mà chiến tiếp.

M @@@

Chương 831: Diệp Đại Sư Luồng Cường

nhìn như hạ một cái bậc thang cho Vương Hạo Nhiên, nhưng trên thực tế là cho mình lưu một đường lui.

Mà nếu không tiếp nối Vương Hạo Nhiên trực tiếp ợ ra rắm, vậy thì mọi chuyện đều giải quyết.

Không thể không nói, Diệp Phàm thật là đủ âm.

Nhìn Diệp Phàm như chẳng thèm ngó đến Vương Hạo Nhiên, nhưng bởi vì kiếp trước trải qua đã thành thói quen, vẫn cực kỳ cẩn thận.

Nhân vật có thể trở thành Tiên Tôn đều có sức quan sát rất mạnh.

Bởi vì Diệp Phàm chú ý để lúc đang thi triển loại thủ đoạn "Luyện Linh Chú Thuật" siêu việt võ đạo, trong mắt Vương Hạo Nhiên cũng không có loại kinh hoàng cùng sợ hãi.

Khiến Diệp Phàm theo bản năng thận trọng cho nên mới nói câu đằng sau.

Nhưng mà Diệp Phàm là nhân vật chính, cũng không công khai không biết xấu hổ.

Sau khi đem Luyện Linh Chú Thuật thi triển ra, không động thủ ngay lập tức, mà lại chờ Vương Hạo Nhiên chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì Phùng An Huệ ở ngay bên cạnh Vương Hạo Nhiên.

Chỉ khiến Diệp Phàm cảm thấy bất ngờ là Vương Hạo Nhiên không bảo Phùng An Huệ đi xa ra một chút, ngược lại nắm ở bờ eo của nàng.

"Người sợ không?" Vương Hạo Nhiên hỏi Phùng An Huệ.

"Có người ở đây ta không sợ gì cả!" Cảm giác được rõ ràng trên

mình truyền đến cảm giác ấm áp, Phùng An Huệ nháy mắt không sợ hãi.

Ngay cả cự xà hù dọa cho nàng vài đêm mơ cơn ác mộng cũng không khủng bố như vậy.

Diệp Phàm thấy thế, lông mày nhăn mạnh.

Hiện tại đang chiến đấu, đối phương lại đi trêu muội. Loại hành vi này là hoàn toàn không đem mình để ở trong mắt.

Huyền Thiên Tiên Tôn chỉ cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm đem một phần nhỏ linh khí có trong thân thể toàn bộ gia trì vào "Xà linh".

Xà linh nhìn càng ngưng thực mấy phần.

"Đi."

Diệp Phàm nôn một chữ, xà linh kia như có nhận thấy, khóa chặt Vương Hạo Nhiên, phun ra nuốt vào lưỡi rắn đánh về phía Vương Hạo Nhiên với Phùng An Huệ.

Vương Hạo Nhiên cũng không phóng thích linh khí, chờ đến lúc xà linh kia đến trước mắt, thân hình của hắn với Phùng An Huệ biến mất tại chỗ.

Xà linh vồ hụt, hướng về chỗ sau lưng Vương Hạo Nhiên đánh tới, trực tiếp đem bức tường đại sảnh Phùng gia đâm thành một cái lỗ thủng lớn.

Diệp Phàm cảm thấy được khí tức của Vương Hạo Nhiên với Phùng An Huệ biến mất, đồng tử lập tức rung động.

Mà một kích xà linh khóa chặt Vương Hạo Nhiên bị hụt, bởi vì linh khí tiêu hao quá lớn, sau khi vồ hụt cũng không thể không thu thuật pháp lại.

Một chiêu này đã làm toàn lực, chỉ có thể dùng một lần.

Một kích không trúng, không có cách nào xuất thủ nữa.

Mà lúc này, Vương Hạo Nhiên với Phùng An Huệ lại đột nhiên xuất hiện đúng chỗ vừa biến mất.

"Huyền Thiên Tiên Tôn" cảm nhận được linh khí uể oải trong thân, giờ phút này chỗ sâu trong đáy mắt không hề lay động cuối cùng cũng lóe lên vẻ cảm giác kinh hoàng.

Mức độ khó khăn của đối phương vượt xa dự liệu của hắn.

Lúc đầu hắn nghĩ cho dù đối phương có thể tiếp được chiêu này cũng sẽ hao tổn to lớn.

Coi như mình không thắng nổi cũng sẽ không sợ.

Nhưng Vương Hạo Nhiên vừa mới biến mất tại chỗ, tránh né một chiêu sẽ phải trúng, hơn nữa căn bản không hao tổn gì.

Bây giờ đối phương đang ở trạng thái tràn đầy, mà linh khí mình đã hết, tất nhiên là Huyền Thiên Tiên Tôn có chút luống cuống.

Mặc dù trong lòng Diệp Phàm có chút sợ, nhưng kiếp trước lịch luyện khiến cho tố chất tâm lý của hắn đến một loại tình trạng cực tốt.

Ngoài mặt Diệp Phàm vẫn bình tĩnh tự nhiên, hơn nữa cố giả bộ như linh khí tràn đầy.

"Thì ra các hạ là người trong đồng đạo. Các hạ đã che chở Phùng

gia, vậy ta sẽ cho chút thể diện." Giọng Diệp Phàm nhạt nhẽ nói.

Nếu Vương Hạo Nhiên không rõ ràng đáy của Diệp Phàm kém chút liền tin.

Bây giờ gia hỏa này căn bản là một con hổ giấy, căn bản không có cách nào chiến tiếp.

Wương Hạo Nhiên có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy sao?

"Có qua có lại, người cũng tiếp ta một chiêu. Nếu như người không chết thì ta sẽ để cho người đi."

Wương Hạo Nhiên cũng học giọng điệu lúc trước của Diệp Phàm, cao cao tại thượng nói một câu.

Lập tức lặng yên ngưng kết linh khí, một chuôi tiểu kiếm màu xanh lam ngưng hiện trước người Vương Hạo Nhiên.

Mắt thấy một màn này, con người Diệp Phàm kịch chấn.

Bởi vì hắn nhận ra pháp thuật này.

Đây là Ngự Linh Quyết, là một loại khổng linh chi pháp.

Đem linh khí ngưng kết thành binh khí hoặc là các loại hình thái, lấy tâm thần làm thứ dẫn công kích địch nhân.

Thuật này là thuật pháp cao giai, nhưng lúc tu vi còn kém cũng có thể tu luyện.

Tất nhiên, tu vi kém chỉ là nói tương đối thôi.

Muốn học thuật pháp này, linh khí cần thấp nhất cũng phải Luyện Khí kỳ tầng chín đại viên mãn.

Nói cách khác, vị trước mắt này đã là cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng chín đại viên mãn.

Diệp Phàm chỉ là Luyện Khí kỳ tầng bảy, đừng nhìn chỉ là hai tầng mà thôi, nhưng trên thực tế có khoảng cách cực lớn.

Bởi vì so sánh theo tổng lượng linh khí, linh khí Luyện Khí kỳ tầng chín ít nhất gấp ba bốn lần Luyện Khí kỳ tầng bảy.

Nhưng mà đây không phải là điều khiến Diệp Phàm kinh hãi nhất.

Để hấn kinh hãi nhất là làm sao Vương Hạo Nhiên sẽ biết thuật pháp này?

Bởi vì thuật pháp này là Diệp Phàm sáng tạo.

Theo lý thuyết, trừ hấn ra, người khác không nên biết.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy được Diệp Phàm thất thần, cười một tiếng.

Nguyên nhân hấn sẽ dùng Ngự Linh Quyết này chính là vì muốn ảnh hưởng tâm thần của Diệp Phàm, mượn cơ hội giết hấn.

Thừa dịp thời khắc tâm thần Diệp Phàm thất thủ, Vương Hạo Nhiên cũng thúc giục kiếm màu xanh lam, hướng về cổ Diệp Phàm bay đi.

Trong chớp mắt, kiếm màu xanh lam lập tức bay đi, muốn cắt xuống cái cổ Diệp Phàm.

Nhưng thời khắc nguy cấp, có ngàn năm lịch luyện nên Diệp Phàm vẫn phản ứng lại trong nháy mắt, thân thể hơi hơi nghiêng.

Sau đó Diệp Phàm dùng bí pháp ngay lập tức, khiến linh khí khôi phục một ít, hướng về bên ngoài bay tán loạn.

Là người sáng tạo Ngự Linh Quyết, tất nhiên là Diệp Phàm biết rõ cách tránh né công kích như thế nào.

Lúc thi triển Ngự Linh Quyết hao phí tâm thần cùng linh khí rất nhiều, bởi vậy sau khi thi triển thuật không thể di chuyển vị trí quá mức.

Mà linh kiếm thoát khỏi kẻ thi triển thuật quá xa thì không khống chế tốt được, uy lực cũng sẽ giảm bớt.

L @@@

Chương 832: Diệp Đại Sư Chạy Trối Chết

ΥSau khi chạy ra một đoạn khoảng cách, Diệp Phàm mới khóa chặt kiếm màu xanh lam đuổi theo hắn, kiếm xuyên qua thân thể.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, nôn máu tươi như điên.

Cùng lúc đó, giọng của hắn cũng vang lên.

"Mối thù một kiếm, ta nhớ kỹ. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này chúng ta còn gặp lại."

Âm thanh còn chưa mất hoàn toàn, Diệp Phàm đã ở bên ngoài mấy dặm.

Vương Hạo Nhiên không đuổi theo.

Thứ nhất, không nhất định có thể đuổi được.

Thứ hai, cho dù đuổi kịp cũng không có ý nghĩa. Bởi vì bây giờ muốn giết Diệp Phàm chỉ có một loại khả năng, đó chính là đồng quy vu tận với hắn.

Át chủ bài lớn nhất của Diệp Phàm là thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn để đánh đổi còn chưa xuất ra.

Tuy không giết được Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm cũng bị thương không nhẹ.

Sau khi Diệp Phàm thi triển Luyện Linh Chú Thuật, linh khí tiêu hao gần như sắp sạch, nhưng vì tránh né sát chiêu, dùng bí pháp thiêu đốt tinh huyết, nhanh chóng khiến linh khí hồi phục trở lại.

Sau khi dùng loại bí pháp này sẽ tiến vào trạng thái uể oải trong một hai tháng.

Hơn nữa còn bị linh khí tụ thành kiếm màu xanh lam làm tổn thương.

Sau đó Diệp Phàm khẳng định cần một đoạn thời gian dài để điều dưỡng, đồng thời tu vi còn khó có tiến thêm được.

Vương Hạo Nhiên vẫn có thể tiếp nhận kết quả này.

Cuối cùng hắn chưa từng mơ ước lần này có thể giết Diệp Phàm.

Sau khi phát hiện được Diệp Phàm triệt để trốn xa, Vương Hạo Nhiên đem lực chú ý thu lại.

Từng người trong đại sảnh trở mắt ngoác mồm, toàn bộ đều choáng tại chỗ.

Vừa nãy Vương Hạo Nhiên với Diệp Phàm giao phong, đã khiến thế giới quan của những người ở đây sụp đổ hết, đồng thời còn tạo nên một thế giới quan khác.

Loại thủ đoạn kia đã không phải là võ đạo, mà là Tiên Thuật.

Thì ra trên thế giới này tồn tại Tiên Nhân.

Hơn nữa ở ngay trước mắt.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Phùng An Na đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 50 (Sinh lòng ái mộ)】

Mọi người ngốc trệ một lúc sau, vẫn là Phùng An Na phản ứng lại đầu tiên, trong mắt mang theo một loại thần thái đặc thù, khom người nói với Vương Hạo Nhiên:

"Cảm ơn người cứu trợ Phùng gia chúng ta."

"Ta nghĩ người sai lầm, ta chỉ xem ở mọi mọi người nói chuyện tương đối hợp ý cho nên mới xuất thủ, không có quan hệ gì với Phùng gia, càng không liên quan gì đến người." Vương Hạo Nhiên nói.

Phùng An Na khẽ giật mình, ánh mắt hơi hơi dờn một chút, nhìn về phía Phùng An Huệ đến thời khắc này còn ôm Vương Hạo Nhiên, đáy lòng dâng lên một cỗ ý đồ kị.

Nàng là tỷ tỷ, khắp nơi ưu tú hơn mọi mọi ngu xuẩn này.

Nhưng bây giờ mọi mọi ngu xuẩn này đã vượt qua mình ở phương diện nào đó.

Tâm tình Phùng An Na lập tức có chút phức tạp, nhưng giờ phút này

cũng không phải lúc nghĩ những thứ này, lướt qua phụ tử Tiền gia run lấy bầy trong đại sảnh, lại hỏi Vương Hạo Nhiên:

"Xử trí hai người này như thế nào?"

Tiền Bảo Bảo nghe vậy, thảm máng nữ nhân xấu Phùng An Na này một tiếng, sau đó là buồn bã khóc lên, bởi vì cảm thấy mình chết chắc.

Tiền Vạn Tam thì máng trong lòng, Diệp đại sư cầu thí, thật là quá đặc biệt không coi nghĩa khí ra gì, chỉ lo cho bản thân chạy trốn, vút bỏ hẳn với Tiền Bảo Bảo lại, mặc cho người xấu xé.

Ánh mắt của Vương Hạo Nhiên quét một vòng trên người phụ tử Tiền gia, cuối cùng rơi xuống trên người Tiền Bảo Bảo, chậm rãi nói:

"Người là một bọn với Diệp đại sư, không nên giữ người lại. Nhưng mà ông trời có đức hiếu sinh, vừa vặn bên cạnh ta thiếu một thị nữ bụng trà rót nước, để người sửa sai lầm đi."

Tiền Bảo Bảo không thể tin mở to hai mắt nhìn.

Thế này không phải là tha tội sao? Đây là chuyện tốt to lớn!

Tiểu ca ca trước mắt này là Tiên Nhân, có thể đi theo bên cạnh Tiên Nhân đó là chuyện người bình thường cầu đều cầu không được.

"Được được được, ta nguyện ý ta nguyện ý." Tiền Bảo Bảo gật đầu như gà con mổ thóc.

"Thượng tiên, ta cũng nguyện ý làm người hầu, cầu tha tội." Lúc đầu Tiền Vạn Tam cũng cảm giác chết chắc, nhưng nhìn từ giọng điệu nói chuyện của vị Tiên Nhân này, hình như không phải là giết người tùy tiện, bởi vậy dâng lên hi vọng, sau khi nghe thấy xử lý nữ nhi xong, vội vã lên tiếng.

Nữ nhi người như hoa như ngọc, đặt ở bên cạnh có thể đẹp mắt, còn có tác dụng khác càng hay. Người là một tên mập mạp chết bầm đi theo bên cạnh ta làm cái gì? Lãng phí cơm của ta sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một trận, nhưng ngoài mặt thản nhiên nói:

"Nể tình người lớn tuổi, để nữ nhi người chịu tội là được, tạm thời tha cho người một cái mạng."

Nghe nói như thế, Tiên Vạn Tam không kìm nổi thất vọng một trận.

Hắn cũng muốn đi theo bên cạnh Tiên Nhân, chà xát một ít tiên khí, không chừng còn có thể kéo dài tuổi thọ đấy.

Đáng tiếc là mình không cái phúc phận này.

"Đa tạ thượng tiên giơ cao đánh khẽ." Tuy thất vọng nhưng Tiên Vạn Tam vẫn cung kính nói.

Cuối cùng Diệp đại sư đã chạy trốn, mình còn có thể giữ mạng đã tốt lắm rồi.

Hơn nữa càng quan trọng hơn là nữ nhi còn được chỗ tốt.

Có thể đi theo bên cạnh Tiên Nhân, dù chỉ làm thị nữ, tất nhiên vẫn coi là tiên duyên.

Phùng phụ với Phùng mẫu kinh ngạc một lúc lâu sau cũng phản ứng lại, cười ha hả nói cảm tạ với Vương Hạo Nhiên, lập tức đề nghị:

"Thượng tiên, ta thấy ngài hình như có quan hệ với An Huệ nhà chúng ta, không bằng ta đưa An Huệ cho ngài, ngài cảm thấy thế nào?"

"Ta có người bầu bạn, hơn nữa không chỉ có một, việc này vẫn nên miễn đi." Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không tùy tiện chịu bố

trí, lập tức khoát tay nói.

Phùng phụ nghe xong lập tức thất vọng một trận, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác nói:

"Vậy thì để An Huệ ở bên cạnh ngài bưng trà rót nước, thế này có thể chứ?"

"Như thế quá ủy khuất cho An Huệ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không ủy khuất, không ủy khuất, ta nguyện ý." Phùng An Huệ ở bên cạnh lo lắng, vội vã cướp lời nói.

Phùng An Na nhìn ở trong mắt, trong lòng cảm giác cực kỳ khó chịu.

Từng có lúc, nàng một mực lấy chuyện làm thị nữ của Vương Hạo Nhiên mà cảm thấy sỉ nhục, nhưng bây giờ vị trí này rõ ràng thành một loại vinh quang, biến thành quý hiếm lạ thường. . .

w @@@

Chương 833: Tâm Tư Của Phùng An Na (1)

BCuối cùng trận phong ba đòi nợ này lấy việc Diệp đại sư bị thương nặng chạy trốn mà kết thúc.

Vương Hạo Nhiên đại triển thần uy, bị mọi người xem như Tiên Nhân.

Lôi Vạn Hành với Lăng Thiên Túng được mời tới trợ uy triệt để trở thành nền, không có người để ý.

Trước đây người Phùng gia cho Lôi Vạn Hành mặt mũi là cảm thấy hẳn có thể đẩy lùi Diệp đại sư, đồng thời cũng có tiếng ở Hương Đảo, có giá trị để Phùng gia đi nịnh bợ.

Nhưng bây giờ nơi này có một vị tiên nhân, người Phùng gia còn cần đi nịnh bợ Lôi Vạn Hành sao?

Phụ thân cùng mẫu thân của Phùng An Na là như vậy.

Nếu không, lúc trước cũng sẽ không vì sợ bị Phùng An Na liên lụy đến mà muốn cắt đứt quan hệ với Phùng An Na.

Lôi Vạn Hành với Lăng Thiên Túng bị khinh thường, cũng không dám có lời oán giận nào.

Bây giờ tiểu công chúa Phùng An Huệ của Phùng gia là thị nữ bên cạnh Tiên Nhân.

Thị nữ nghe thấp kém, nhưng đến một mức độ nào đó lại rất cao quý.

Có câu nói rất hay, Tể tướng trước cửa quan tam phẩm.

Chính là cái đạo lý này.

Có thể nói Phùng gia là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, tất nhiên không cần nhìn sắc mặt bất kì người nào ở Hương Đảo.

Mấy ngày tiếng theo, Vương Hạo Nhiên ở Phùng gia ăn ngon uống sướng, được xem như tổ tông cúng bái.

Tiền Bảo Bảo với Phùng An Huệ cam tâm tình nguyện làm thị nữ

càng nhiệt tâm hầu hạ.

Hai người vốn đều là đại tiểu thư áo cơm không lo, nhưng chăm sóc người khác rõ ràng còn rất chuyên nghiệp.

Không biết có phải là bởi vì hai người này vốn là đảm nhiệm nhân vật thị nữ trong nội dung chính tuyến Diệp Phàm hay không, bởi vậy mà trong thiết lập nhân vật biết làm những thứ này.

Vương Hạo Nhiên vẫn rất hài lòng.

Mặc dù Tiền Bảo Bảo với Phùng An Huệ là nữ phụ, nhưng so với loại nữ chính trong ngoài khác biệt như Phùng An Na thì khiến người khác thụt hơi nhiều.

Nhưng mà đây vốn nên là thứ Diệp Phàm được hưởng thụ, Vương Hạo Nhiên chỉ cướp đoạt.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên muốn thử nghiệm một ít chuyện Diệp Phàm không thử nghiệm trong nội dung chính tuyến.

Tiền Bảo Bảo với Phùng An Huệ là một tờ giấy trắng, ở trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm chỉ đơn thuần là thị nữ mà thôi, bưng trà rót nước, chăm sóc cuộc sống và việc ăn uống hàng ngày, thậm chí xử lý chuyện làm ăn.

Đến lúc nội dung chính tuyến Diệp Phàm kết thúc, khẳng định Tiền Bảo Bảo với Phùng An Na vẫn là giấy trắng.

Tuy Vương Hạo Nhiên cướp đoạt hai người thị nữ của Diệp Phàm, nhưng cũng sẽ không bắt chước Diệp Phàm.

Độ thiện cảm của Tiền Bảo Bảo với Phùng An Huệ đều cao đủ, người trước trực tiếp làm đầy, người sau cũng có chín mươi.

Tất cả nước chảy thành sông.

Tu vi của Vương Hạo Nhiên tiến triển rất nhiều, đã có thể vượt qua Luyện Khí kỳ tầng chín đại viên mãn, tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên cũng không tính phá kính chính thức tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Ở trong cảnh giới tu tiên, Trúc Cơ là một cảnh giới đặc thù lại tương đối quan trọng.

Bởi vì Trúc Cơ tốt hay xấu, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tu vi cảnh giới sau này.

Liên giống như là nền tảng xây nhà, nền tảng tốt có thể xây nhà cực cao.

Nếu nền tảng không tốt thì không thể xây cao ốc, cưỡng ép đi xây thì chỉ sợ nhà sẽ sụp đổ.

Ý nghĩa của Trúc Cơ ý chính là ở đây.

Vương Hạo Nhiên muốn tích súc nhiều linh khí, lúc chính thức đạt đến Trúc Cơ tìm một ít thiên tài địa bảo làm phụ trợ, làm căn cơ kiên cố sau này.

Nhưng có chút tiếc nuối là bây giờ tài nguyên tu tiên ở địa cầu quá thiếu thốn.

Muốn tìm được loại thiên tài địa bảo này không phải là một chuyện đơn giản.

Tất nhiên đây không phải là không có.

Trong nội dung chính tuyến của Diệp Phàm, hắn muốn rời khỏi địa cầu cần đến tình trạng vượt qua hư không, cái này nhất định cần vượt qua ngưỡng cửa Trúc Cơ kỳ.

Nhân vật chính Trúc Cơ khẳng định giàu có vô cùng.

Nói cách khác, lúc Diệp Phàm muốn đến Trúc Cơ khẳng định sẽ có cơ duyên xuất hiện.

Chỉ là bây giờ Diệp Phàm trốn đi thật xa, Vương Hạo Nhiên cũng không tìm thấy hắn.

Hơn nữa có một điểm càng quan trọng hơn là bây giờ Diệp Phàm còn chưa đến Trúc Cơ, hào quang nhân vật chính sẽ không phát tác. Nói cách khác, trong thời gian ngắn cơ duyên Trúc Cơ cũng sẽ không xuất hiện.

Vương Hạo Nhiên chỉ có thể tạm thời đề xuống suy nghĩ, đem tinh lực vùi đầu vào trong tu luyện.

Tu luyện gần một tháng, Vương Hạo Nhiên lại tích súc không ít linh khí.

Tất nhiên, thời gian một tháng này là ở trong Khai Thiên Tháp, bên ngoài chỉ mới qua ba ngày mà thôi.

Mà ba ngày ngắn ngủi này đối với Phùng An Na lại như là một ngày bằng một năm.

Tâm tình Phùng An Na không tốt, chẳng có mục đích đi lung tung trong nhà lớn Phùng gia, bất tri bất giác đã đi đến chỗ vắng vẻ ở Phùng gia Vương Hạo Nhiên đang ở.

Suy tư một chút, đi vào trong sân.

Trong sân, muội muội ngu xuẩn Phùng An Huệ đang luận bàn với Tiền Bảo Bảo.

Mang theo một ít thải quang linh khí lờ mờ ngang dọc, khiến cây lớn

trong sân bị chấn động đến lá rụng bay tán loạn.

Phùng An Na nhìn thấy thì tâm thần kịch chấn.

Phùng An Huệ với Tiền Bảo Bảo là nữ tử yếu đuối, điểm này nàng biết đến.

Nhưng mà ba ngày không gặp, hai người trực tiếp từ nữ tử yếu đuối biến thành Tu Tiên giả trong lúc phát tay có thể tạo thành động tĩnh khủng bố?

Không phải các nàng đến làm thị nữ sao? Làm sao còn tu luyện, hơn nữa còn lợi hại như vậy.

Phùng An Na đang thất thần, Phùng An Huệ với Tiền Bảo Bảo luận bàn tạo thành sóng linh khí, bất ngờ lèn đến trước mặt Phùng An Na.

Phùng An Na hoa dung thất sắc, nhưng may mắn là cỗ linh khí kia không đánh trúng nàng, chỉ là nổ tung ở chỗ trước mặt nàng một thước.

Gạch vững chắc trực tiếp nổ bay, xuất hiện một cái hố.

Phùng An Na hù dọa đến lui lại không ngừng, trực tiếp ngã xuống dưới đất, "A" một tiếng kinh hô lên.

Phùng An Huệ với Tiền Bảo Bảo chú ý chiến đấu quá mức, lúc này mới chú ý đến có người xông vào viện. Vội vã đình chỉ giao thủ.

N @@@

Chương 834: Tâm Tư Của Phùng An Na (2)

Phùng An Huệ nhanh nhẹn bay vút đến trước mặt tử tử, đem nàng dìu dắt lên, ân cần hỏi han:

"Tử tử, thật xin lỗi, ta không chú ý, người không sao chứ?"

Phùng An Na chỉ vầy mông một lúc, không có gì đáng ngại.

Huống chi chấn động còn hoà hoãn không ít, lại càng không có chuyện gì.

"Không có việc gì." Phùng An Na lắc đầu đáp lại muội muội một chút, ngay sau đó khó có thể tin mà hỏi:

"An Huệ, làm sao không gặp ba ngày người liền trở thành Tu Tiên giả rồi?"

"Chỉ là Luyện Khí kỳ tầng một mà thôi, chủ nhân nói chỉ mới nhập môn, nhưng mà cũng coi như là nhập môn Tu Tiên giả."

Sắc mặt Phùng An Huệ hiện ra có loại vui sướng không che giấu được, mà lúc nói ra xưng hô "Chủ nhân" cũng tùy tâm tôn kính với sùng mộ.

Phùng An Na nghe ra ý vị trong đó, không khỏi nghĩ thầm, điều này chẳng lẽ là nguyên nhân hẳn không sủng mình?

Tuy nàng cũng đã xưng hô hẳn như vậy, nhưng không phải thật tâm, càng nhiều hơn chính là một loại qua loa.

"Ba ngày đã trở thành cấp độ nhập môn Tu Tiên giả, cái này cũng cực kỳ không thể tin nổi. Không nghĩ tới người lại có thiên phú tu

tiên." Giọng Phùng An Na có chút phức tạp, vừa thèm muốn lại có chút đố kị.

"Ta không có một chút thiên phú tu tiên nào, chỉ là... Chỉ là loại tu tiên chi pháp này tương đối đặc thù, không khó tu luyện mà thôi." Sắc mặt Phùng An Huệ không tìm nổi chỗ hồng.

Tuy Phùng An Na thông minh, nhưng không thông võ đạo, càng không hiểu có loại công pháp tu tiên nào khác, tất nhiên không có khả năng từ một biểu tình của Phùng An Huệ mà đoán ra được gì đó.

Nhưng mà Phùng An Na không chút nghi ngờ đối với mọi mọi nói không cần thiên phú tu tiên vẫn có thể tu luyện.

Cuối cùng, vừa nãy Tiền Bảo Bảo luận bàn với mọi mọi, hai người nhìn khó phân cao thấp.

Hai nữ tử yếu đuối, trong ba ngày ngắn ngủi lại có thể có tu vi như vậy, công pháp tu tiên này khẳng định không khó.

"Tu tiên chi pháp này đặc thù như thế nào?" Phùng An Na hiếu kỳ hỏi.

"Tỷ tỷ, chỉ sợ không thể nói cho người biết cái này."

Phùng An Huệ lắc đầu, từ chối trả lời vấn đề của Phùng An Na.

"Thế này không có gì lớn, ta là thân tỷ tỷ của người, chút vấn đề nhỏ này đều không thể nói cho ta sao?" Phùng An Na chưa từ bỏ ý định, đánh lên bài tình cảm.

"Không có chủ nhân phân phó, ta sẽ không nói, coi như là tỷ tỷ người cũng không được." Phùng An Huệ kiên định nói.

Phùng An Na thấy thế, biết không hỏi được, chỉ có thể coi như thôi.

Nhưng mà trong lòng không khỏi dâng lên một ít tâm tình khác thường.

Muội muội ngu xuẩn choáng váng này thật đúng là có chút phúc khí, không nghĩ đến trời đất xui khiến, rõ ràng còn bước vào con đường tu tiên.

Từ nhỏ đến lớn, vô luận ở bất kì phương diện nào Phùng An Na tự nhận đều phải áp muội muội này một đầu.

Nhưng từ nay về sau, sợ là mình phải bị muội muội này bỏ xa.

Dù là mình suy nghĩ đùa nghịch, đạt được tài phú Phùng gia thì tính sao?

Cái gọi tài phú so sánh với tu tiên thật sự là quá tầm thường.

Phùng An Na không có tâm tư tu luyện, nhưng vẫn muốn trường sinh, bảo lưu phương hoa, không đến mức dung nhan già đi, cuối cùng chôn trong đất.

Duyên ngộ muội muội khiến nàng thêm muốn mà lại đổ kị.

Nhưng nghĩ lại vì sao mình không thể đây?

Muội muội có thể làm, mình cũng có thể làm, chẳng phải là làm thị nữ sao? Ai lại không biết.

Sau khi kiên định suy nghĩ, Phùng An Na hỏi muội muội:

"Làm sao không thấy hấn với bạn gái hấn đâu? Đi chỗ nào rồi?"

"Tỷ tỷ, người hãy tôn trọng một chút, hấn là sao, không cho phép người xưng hô chủ nhân ta như vậy." Phùng An Huệ hơi hơi trợn mắt nói.

"Đúng đấy, người nói chuyện cẩn thận một chút, nếu không ta sẽ không khách khí với người." Tiền Bảo Bảo cũng hung nói.

Phùng An Na ngạc nhiên một chút, có chút bất ngờ đối với phản ứng của hai người.

Nhưng nghĩ lại các nàng đã rõ ràng vị trí của mình, xem Vương Hạo Nhiên như chủ nhân nhìn, muốn được sủng ái.

Cũng bởi vì cái này Vương Hạo Nhiên mới ban tu tiên chi pháp cho các nàng sao?

Trái lại trước đây mình chỉ tôn kính ngoài mặt với Vương Hạo Nhiên, trong lòng rất kiêu ngạo.

Phùng An Na như có một chút kinh nghiệm, đổi giọng nói:

"Chủ nhân với bạn gái ngài đi đâu rồi?"

Lại nói, nàng trở thành thị nữ lâu hơn so với Phùng An Huệ và Tiền Bảo Bảo, xưng hô như vậy cũng hoàn toàn không có vấn đề.

"Chủ nhân với chủ mẫu đi tu luyện." Phùng An Huệ nhìn thấy giọng tử tử tốt hơn nhiều, cũng không có keo kiệt đáp lại vấn đề của nàng.

Chủ mẫu... Phùng An Na vừa học được.

Đúng, người bầu bạn với chủ nhân cũng không phải là chủ mẫu sao? Có lẽ mình cũng nên dùng kính xưng.

Ở phương diện này, muội muội ngu xuẩn có thiên phú hơn nhiều so với mình.

"Chủ nhân với chủ mẫu đi tu luyện ở chỗ nào?" Phùng An Na tiếp tục hỏi.

"Tỷ tỷ, người có hơi nhiều vấn đề." Phùng An Huệ không muốn trả lời vấn đề này.

"An Huệ, thân phận của chúng ta giống nhau, ta cũng là thị nữ, không cần giấu ta chứ?" Phùng An Na lời kéo làm quen nói.

"Phải không? Vậy làm sao mấy ngày nay không thấy người đến hầu hạ? Chỉ chút giấc ngộ ấy đều không có sao?" Phùng An Huệ hỏi ngược lại.

Phùng An Na bị quở trách một phen, nhất thời không nói.

Lúc này một cửa phòng ngủ trong đình viện bỗng nhiên bị đẩy ra nhẹ nhàng.

Vương Hạo Nhiên với đám người Phục Hưng Huyền Tố đi ra từ đó.

Trong lòng Phùng An Na không khỏi khẩn trương một chút, nhưng hít sâu một hơi, còn cả gan đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, nói:

"Chúng ta có thể nói chuyện không?"

"Bây giờ người tự do, không cần nói chuyện gì với ta." Vương Hạo Nhiên mơ hồ nhìn ra tâm tư của Phùng An Na, nhưng lại nói như vậy.

"Ta cần một cái vấn đề khác." Phùng An Na nói.

"Vấn đề gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Phùng An Na nhìn xung quanh có nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, có chút xấu hổ nói ra miệng, bởi vậy nói: "Có thể chuyển sang chỗ khác không? Ta muốn đơn độc nói chuyện với người."

N @@@

Chương 835: Cho Một Cơ Hội

"Ta không có thời gian, người nói ngay ở đây đi." Giọng Vương Hạo Nhiên nhạt nhẽo nói.

Phùng An Na rất khó xử, thực sự không có cách nào nói ra ý nghĩ của mình trước mặt nhiều người như vậy, bởi vậy nhìn về bạn thân tốt của mình xin giúp đỡ.

Tổng Chỉ Hủy hiểu ý, đề nghị đám người Phượng Huyền Tố đến hoa viên Phùng gia, để Phùng An Huệ dẫn đường.

Không lâu sau, một đoàn người rời khỏi, trong đình viện chỉ còn lại Vương Hạo Nhiên với Phùng An Na.

Trong lòng Phùng An Na cảm kích một phen đối với bạn tốt này, rồi mới nhìn về phía Vương Hạo Nhiên lần nữa.

"Có thể cho ta một cơ hội nữa không?" Phùng An Na mềm giọng khẩn cầu.

"Ta không rõ người đang nói cái gì." Vương Hạo Nhiên giả bộ như không hiểu.

"Người mới biết An Huệ mấy ngày đã vui lòng dạy tu tiên chi đạo cho nàng, ta đi theo bên cạnh người lâu như vậy, nhưng mới biết được người là Tiên Nhân..." Phùng An Na sâu kín nói.

"Người có ý kiến gì với ta không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Không dám, là ta làm không tốt." Phùng An Na chân thành nói: "Ta biết sai rồi, có thể tha tội cho ta không?"

Vương Hạo Nhiên đang chờ những lời này của Phùng An Na.

Nguyên nhân cho Phùng An Na ăn không ngồi chờ, chẳng phải là đợi nàng cúi đầu sao?

Chỉ là cơ hội thì có thể cho, nhưng vẫn phải xem biểu hiện của nàng.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên đi một bước về phía trước, giữ bờ vai của nàng.

Phùng An Na chỉ cảm thấy thất thần trong chớp mắt, cảnh vật chung quanh đều thay đổi.

Chỗ này không phải đình viện, nhìn bố trí xung quanh hình như là ở trong một toà tháp.

Trong tháp giăng đầy phù vân, nhìn lên thần bí mà lại nghiêm nghị.

"Lúc trước người tránh né công kích xà linh của Diệp đại sư là đến chỗ này sao?" Phùng An Na bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, không khỏi hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Khai Thiên Tháp ở trong thức hải của Vương Hạo Nhiên, lúc Vương Hạo Nhiên trốn vào trong Khai Thiên Tháp, Khai Thiên Tháp sẽ hóa thành một hạt bụi ngay cả tu vi Tiên Tôn đều khó mà cảm thấy được.

Lúc ấy Vương Hạo Nhiên có thể lựa chọn đối đại chiêu với Diệp Phàm, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đem Diệp Phàm chấn thương, mà bản thân Vương Hạo Nhiên cũng sẽ hao tổn không ít linh khí.

Mà trực tiếp tiến vào trong Khai Thiên Tháp lại không cần tiêu hao linh khí.

Sau khi đi ra trạng thái vẫn đầy đủ như trước.

Lúc này đối phó Diệp Phàm hoàn toàn ở vào chỗ có lợi.

Nếu không phải kiêng kị Diệp Phàm thiêu đốt linh hồn Tiên Tôn đồng quy vu tận, chỉ bằng vào trạng thái linh khí của Diệp Phàm khi đó, Vương Hạo Nhiên chắc trăm phần trăm có thể chém giết Diệp Phàm.

"Thật là quá khó mà tin nổi, đây là bảo vật gì?" Phùng An Na hiếu kỳ không thôi.

"Tạm thời người không cần biết cái này, chỉ cần biết, chỗ này không có ai làm phiền, động tĩnh lớn bao nhiêu bên ngoài cũng không có người biết." Vương Hạo Nhiên giải thích một phen, lập tức ý vị thâm trường nói:

"Người cần cái gì, hoặc là muốn làm gì thì có thể bắt đầu."

Nghe vậy, Phùng An Na khẩn trương một chút.

Nhưng nói thật ra, nàng có chút chưa chuẩn bị tốt.

"Đúng rồi, người chỉ có thời gian một phút đồng hồ." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lại bổ sung một câu.

Phùng An Na do dự, nhưng thời gian có hạn, không cho phép nàng suy nghĩ quá lâu.

May mà nàng cũng không phải là người không quả quyết, đã quyết định rồi thì sẽ không bỏ cuộc nửa đường.

Đại công chúa Phùng gia gì chứ, cái gì mà tự tôn, cái gì kiêu ngạo, cái gì cao quý, đều đi gặp quỷ đi.

Tất cả những thứ này đều không quan trọng bằng việc bước vào con đường tu tiên, hơn nữa có một điểm càng quan trọng hơn là nàng phát hiện mình có chút ỷ lại hấn, loại ỷ lại giữa tình cảm nam nữ.

Phùng An Na biết nếu mình bỏ qua hấn, tất nhiên sẽ ân hận cả đời.

Bên trong một chỗ Lạn Vĩ Lâu ở Hương Đảo, Diệp Phàm ngồi xếp bằng dưới đất chậm chậm mở mắt ra.

Hơi hơi giơ tay lên một cái, kết giới phòng hộ bố trí bốn phía tán loạn.

Sau khi Diệp Phàm chạy trốn chết ba ngày trước, một mực ở nơi này dưỡng thương.

Sau khi trải qua ba ngày điều dưỡng, cuối cùng cũng đem kiếm linh trong cơ thể hoá giải mất.

Nhưng bởi vì đã dùng bí pháp thiêu đốt tinh huyết khôi phục linh khí, tổn thương một chút bản nguyên, dưới tình huống bình thường muốn điều dưỡng khôi hoàn toàn còn cần thời gian một hai tháng.

"Thật không nghĩ tới trên địa cầu lại có người trong đồng đạo."

Diệp Phàm híp mắt, tự nói một tiếng.

Trong lời này xen lẫn một loại ý rét lạnh.

Kiếp trước Huyền Thiên Tiên Tôn ngang dọc Tu Tiên giới, cơ hồ

chưa từng bị thua thiệt như vậy.

Không nghĩ đến trùng sinh đến trên địa cầu nho nhỏ rõ ràng lật thuyền trong mương.

Tất nhiên là Huyền Thiên Tiên Tôn không bình tĩnh được

Nhưng cái này còn chưa đến mức khiến đạo tâm vững chắc của hắn xuất hiện tí vết.

Một Luyện Khí kỳ tăng chín đại viên mãn nho nhỏ mà thôi, không có gì lớn.

Chờ lúc tu vi mình tăng tiến lớn, nhất định phải báo mối thù một kiếp này.

Chỉ là Diệp Phàm cực kỳ nghi hoặc, làm sao đối phương lại biết "Ngự Linh Quyết".

Loại thuật pháp này là hắn sáng tạo, không lý nào người khác sẽ biết.

Nghĩ một lát, tạm thời không nghĩ ra, cũng không thêm nghĩ nữa.

Chờ tu vi tiến lớn, bắt người kia lại, vơ vét ký ức đối phương, đến lúc đó sẽ rõ ràng.

Diệp Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắt đầu suy tư chỗ phải đi tiếp.

Chuyến đi đến Hương Đảo lần này chủ yếu là muốn giải quyết ruồi kiếp trước quán lấy Phương U Nhược, thuận tiện vang danh ở Hương Đảo.

Ruồi đã được giải quyết, nhưng vang danh lại nhận phải một ít ngăn cản.

Tiếp tục ở Hương Đảo cũng không có ý nghĩa gì.

Kế hoạch lúc đầu của Diệp Phàm là sau khi chấn áp toàn bộ Hương Đảo thì đến bên đế đô một lần.

Nhưng ở Hương Đảo ăn quả đắng đã đánh thức hẳn một chút, trên địa cầu này tàng long ngọa hổ, tồn tại người trong đồng đạo, không thể khinh thường.

Đế đô xem như thành thị lớn nhất phồn hoa nhất trên địa cầu, chắc hẳn nơi đó càng hơn như vậy.

Diệp Phàm tạm thời bỏ đi ý nghĩ đến đế đô, dự định chờ sau khi tu vi tiến lớn lại đi đến đế đô vang danh.

E @@@

Chương 836: Bộ Phi Yên Trở Về

vTất nhiên hẳn cũng không muốn đi chỗ quá nhỏ.

Vang danh ở một chỗ nhỏ nào đó cũng không nổi lên được nhiều phong ba.

Sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Phàm quyết định đến Thượng Hải một chuyến.

Thượng Hải cũng rất phồn hoa, không kém hơn Hương Đảo.

Hơn nữa kiếp trước ở nơi đó còn có một nữ nhân yêu hấn tha thiết.

Chỉ là Diệp Phàm chỉ thích mỗi Phương U Nhược, bởi vậy kiếp trước cô phụ nàng.

Thậm chí hơn là nàng bị người khác hại chết bởi vì Diệp Phàm liên lụy.

Hơn nữa chết cực kỳ thảm.

Tuy cuối cùng Diệp Phàm báo thù cho nàng, nhưng chung quy vẫn không thể bù đắp được bao nhiêu.

Diệp Phàm vẫn còn có chút áy náy đối với cái này.

Hiện tại trùng sinh, Diệp Phàm muốn cố gắng đi bù đắp một ít.

Tất nhiên ở thời điểm này nàng không biết Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng không có ý định quen biết với nàng, bởi vì trong lòng của hấn đều bị Phương U Nhược chiếm cứ, không cho nàng tương lai được.

Diệp Phàm suy nghĩ trợ giúp nàng trong bóng tối.

Nàng là trưởng nữ một gia tộc thương nghiệp ở Thượng Hải, suy tính thời gian một chút, có lẽ lúc này nàng vừa mới tiếp quản công ty gia tộc.

Nhưng trong gia tộc có rất nhiều người phản đối việc này.

Bây giờ nàng gặp phải không ít áp lực, vô cùng cần trợ giúp.

Sau khi nghĩ thông suốt, Diệp Phàm chuẩn bị di chuyển.

Nhưng lúc gần đi, vẫn tính có chút lương tâm, bí mật đến Tiền gia nhìn tình huống một chút.

Sau khi biết được phụ tử Tiền gia được đối xử tử tế, Diệp Phàm cũng không hiện thân gặp Tiền Vạn Tam.

Bởi vì có chút ngượng ngùng đi gặp.

Lúc ấy hẳn tự lo không xong, nào có suy nghĩ quản người khác.

Tuy nhìn cái này có chút không chân chính.

Nhưng ở Tu Tiên giới thì điều này thật sự là chuyện bình thường cực kỳ không quan trọng, không có gì lớn.

Một khắc trước nhìn như minh hữu đồng sinh cộng tử, sau một khắc ở phía sau đâm một dao, loại chuyện này đều rất bình thường.

Hắn chỉ thấy chuyện không đúng, vút xuống minh hữu rồi tự mình chạy trốn mà thôi, không tính là gì.

Trong lòng Diệp Phàm cực kỳ反感 đối với cái này, chỉ là không muốn gặp Tiền Vạn Tam để giải thích nhiều như vậy mà thôi.

Lặng lẽ rời khỏi Tiền gia, Diệp Phàm bước lên đường đến Thượng Hải.

Cùng lúc đó.

Vương Hạo Nhiên trải qua một phen vất vả tu luyện, lại đúc kết một phần cơ sở Trúc Cơ.

Sau khi Phùng An Na hoàn toàn tỉnh ngộ, biểu hiện quả thực tuyệt.

Thậm chí từ một loại mức độ nào đó nàng còn tốt hơn Tiền Bảo Bảo

với Phùng An Huệ.

Phùng An Huệ với Tiền Bảo Bảo ở trong nội dung chính tuyển Diệp Phàm chỉ đảm nhiệm nhân vật thị nữ hoặc là thủ hạ, làm một ít chuyện nhỏ bưng trà rót nước, hoặc là quản lý chuyện làm ăn, đều có thể làm rất tốt.

Tiền Bảo Bảo rất biết tính sổ sách, Phùng An Huệ chỉ có EQ thấp kém thôi, nhưng ở phương diện làm ăn vẫn có thiên phú không kém..

Kỳ thực hai người này chủ yếu là đấm lưng với quản lý chuyện làm ăn của Diệp Phàm.

Tuy ở phương diện kia ngoan, nhưng kém một chút.

Nhưng Phùng An Na khác biệt.

Yến Vân Thiên là ai? Đây chính là nhân vật chính yêu nghiệt công tử quét ngang lưu.

Mới đầu, Phùng An Na sống chết chướng mắt Yến Vân Thiên, vô cùng phản đối chuyện hôn ước.

Trong nội dung chính tuyển của Yến Vân Thiên với Phùng An Na, Yến Vân Thiên khẳng định sẽ dạy Phùng An Na làm người.

Mà cái gọi là dạy làm người của Yến Vân Thiên không thể nghi ngờ là chuyện này.

Có lẽ là bởi vì những nội dung chính tuyển này trong thiết lập nhân vật Phùng An Na lại có chủng loại thuộc tính tương tự với Cổ Ngữ Nhu...

Sau khi Vương Hạo Nhiên phát hiện ra điểm ấy, thật choáng váng.

Lấy cái này cân nhắc một chút, Phượng Huyền Tố với Ninh Ngạo Tuyết là nữ chính trong nội dung chính tuyến của Yến Vân Thiên cũng có những thuộc tính này hay không?

Nguyên nhân Vương Hạo Nhiên phát hiện điểm ấy của Phùng An Na là bởi vì ôm một loại tâm thái dạy Phùng An Na làm người, bởi vậy làm một vài động tác.

Cho nên mới phát hiện một chuyện không tin nổi.

Mà vẫn tương đối tôn trọng đối với Phượng Huyền Tố và Ninh Ngạo Tuyết, cũng không quá phạm.

Không phát hiện cũng có thể thông cảm được.

Vương Hạo Nhiên tính toán, tìm cơ hội thực hành một chút, quá phạm một tí, nhìn xem có phát hiện thần kì hay không.

Chỉ là hấn ngược lại không tính áp dụng ngay lập tức.

Đến Hương Đảo chính là vì ngăn cản Diệp Phàm trang bức, bây giờ đã xong chuyện, cũng là thời điểm rời khỏi Hương Đảo trở về Thanh Linh.

Lúc trước đến Hương Đảo bao gồm Vương Hạo Nhiên có tổng cộng năm người, lúc trở về Thanh Linh lại có bảy người.

Hai người mới tăng dĩ nhiên là Phùng An Huệ với Tiền Bảo Bảo.

Tòa biệt thự cỡ trung của Vương Hạo Nhiên trở nên náo nhiệt hơn.

Trước đây có ba người Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết và Phùng An Na ở, lúc đầu xem như vừa vặn, hiện tại có thêm người, phải đem phòng thể thao với vài phòng khác đổi thành phòng ngủ.

Nhưng may mà những chuyện này đều không cần Vương Hạo

Nhiên quan tâm.

Phùng An Na trực tiếp ôm lấy chuyện này.

Mà lúc này, Khâu Thiển Vi biết được Vương Hạo Nhiên trở về, gọi hắn đến ăn cơm.

Thấy toàn bộ tỷ muội Khâu Thiển Vi đều ở đây.

Bộ Phi Yên ra ngoài làm nhiệm vụ cũng quay về rồi.

Bộ Phi Yên trở về, hình như có chút mệt mỏi, bởi vậy không cùng tỷ muội khác ở phòng bếp hỗ trợ.

Trong đại sảnh chỉ có Vương Hạo Nhiên với Bộ Phi Yên.

"Tính toán thời gian, người đi hơn một tháng, thời gian nhiệm vụ lần này thật là lâu, có thuận lợi không?" Vương Hạo Nhiên hỏi thăm.

"Rất thuận lợi." Bộ Phi Yên hời hợt cười đáp lại.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại nhạy cảm cảm thấy được khí huyết nàng hao tổn, có chút suy yếu.

"Người bị thương đúng không, hơn nữa không nhẹ." Vương Hạo Nhiên xem thấu nàng, trực tiếp vạch trần.

"Đừng nói cho các nàng, ta không muốn các nàng lo lắng." Bộ Phi Yên thừa nhận, dằn dò một chút, lập tức có chút nghĩ mà sợ mà nói:

"Nhiệm vụ lần này có chút nguy hiểm, tuy đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bị thương rất nặng, còn bị truy sát. Nhưng may mắn lúc đi ngang qua một thôn được một tiểu nông dân có y thuật thần kỳ cứu, nếu không khả năng ta không còn mạng trở về gặp các người."

Wang Hào Nhiên nháy mắt đánh hơi được một cỗ khí tức nội dung

truyện, con mắt không khỏi nhắm lại một chút.

I @@@

Chương 837: Bộ Phi Yên bị thương (1)

▯ Bộ Phi Yên là nữ chính, nếu trên người nàng xảy ra chuyện ly kỳ, hơn phân nửa là do nội dung truyện phát động.

Mà tiểu nông dân cứu Bộ Phi Yên, không thể nghi ngờ chính là nhân vật chính.

Trong tiểu thuyết, nhân vật chính là tiểu nông dân nhiều không kể xiết, đây được xem là một thể loại tiểu thuyết thường gặp.

Khi này, Bộ Phi Yên phải dùng đến những chữ "y thuật thần kỳ", như vậy có thể thấy được, y thuật của tiểu nông dân này đoán chừng là ở trên Biển Tố Vấn.

Bằng không mà nói, Bộ Phi Yên sẽ không có những cảm nghĩ như vậy.

Những thứ mà tiểu nông dân học từ trước đến nay, có hơn phân nửa là tu tiên y thuật, cấp bậc ít nhất là không kém hơn so với Lục Thần.

Sau khi làm rõ những cái này, bỗng nhiên Vương Hạo Nhiên không khỏi nghĩ đến một thứ gì đó, lập tức nhíu mày.

Đại bộ phận nhân vật chính là tiểu nông dân tương đối dung tục, trong quá trình cứu chữa, khả năng cao sẽ xuất hiện một ít kịch bản tương tác với nữ chính.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn thấy vết thương của Bộ Phi Yên, nó nằm giữa vị trí đường cong trên người.

Bị thương nơi nào chả được, cứ hết lần này tới lần khác phải bị thương ở chỗ này. . .

Đây là vị trí tương đối lúng túng.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên hỏi thăm:

"Y thuật của tiểu nông dân, còn lợi hại hơn cả tam tử sao?"

"Y thuật tam tử ta biết, y thuật tiểu nông dân kia hoàn toàn xếp trên tam tử." Bộ Phi Yên đáp lại một tiếng, chột cảm thán nói:

"Tam tử thân là cốc chủ Y Tiên cốc, danh chấn giang hồ ẩn thế, không nghĩ tới ở một nơi nhỏ bé như nông thôn, lại có một nhân vật sở hữu y thuật xếp trên cả tam tử, thật sự không thể tưởng tượng nổi."

"Đây là mạng người chưa đến đường cùng, cho nên mới gặp được một người như vậy." Vương Hạo Nhiên dừng một chút, hỏi tiếp:

"Trong quá trình cứu chữa, tên kia có chiếm tiện nghi của người hay không, chẳng hạn như tên nông dân kia giúp người thoa thuốc các kiểu?"

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Bộ Phi Yên sững sốt một chút, lập tức vội vàng giải thích nói:

"Lúc ấy ta bị thương, tay chân không còn chút sức lực nào, tên tiểu

nông dân kia trái lại muốn thoa thuốc giúp ta, thế nhưng ta. . . Ta bị thương chỗ tương đối riêng tư, tất nhiên sẽ không cho phép người khác nhìn, càng sẽ không để người ta đụng."

Trong lòng nàng có sinh ái mộ với người bạn trai của thất muội, cho nên tương đối để ý đến suy nghĩ của hắn. Sau khi nghe hắn hỏi như vậy, lập tức nói rõ một tiếng.

"Là vậy sao." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, hỏi tiếp: "Vậy sau đó thì sao?"

"Về sau ta khôi phục một ít khí lực thì tự mình thoa thuốc. Sau khi dùng qua thuốc, cảm giác tốt hơn nhiều, chỉ là tiểu nông dân kia nói, dùng được vật chữa trị chỉ trị ngọn không trị gốc, cần dùng. . . Thủ pháp xoa bóp kết hợp với chữa trị mới có thể trị tận gốc chứng bệnh." Bộ Phi Yên kể lại rõ rõ.

Thần sắc Vương Hạo Nhiên không khỏi cổ quái.

Khí huyết Bộ Phi Yên đã hao tổn lượng lớn, khó mà phục hồi như cũ, không cố gắng chữa trị thật sự sẽ có vấn đề.

Nhưng nếu nói nhất định phải dùng thủ pháp xoa bóp chữa trị mới có thể trị tận gốc chứng bệnh, vậy thì hơn phân nửa là tiểu nông dân muốn chiếm tiện nghi nên lừa dối Bộ Phi Yên.

"Sau đó thì sao?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là ta không thể nào đồng ý chuyện này, đợi đến khi thương thế tốt hẳn lên, có thể tự do hành động thì để lại một câu, rồi không từ mà biệt." Bộ Phi Yên nói.

Wang Hào Nhiên gật đầu một cái.

Thương thế của Bộ Phi Yên đúng là chưa được trị tận gốc, nếu mặc nó tiếp tục phát triển thì nội thương có thể sẽ bạo phát.

Dựa theo nội dung truyện sau đó, Bộ Phi Yên không chịu nổi đau đớn, rất có thể sẽ trở về tìm tên nhân vật chính tiểu nông dân kia để trị tận gốc chứng bệnh.

Mà bởi vì trong thời gian chữa trị liên tục chạm nhau, nói không chừng sẽ thiêu đốt một chút lửa tình của Bộ Phi Yên.

Nói trắng ra, tất cả đều đã được sắp đặt.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không để mặc cho nội dung truyện tiếp tục phát triển như vậy.

Kiếp trước Diệp Phàm tích lũy ngàn năm, không biết đã học được bao nhiêu kỹ năng, trong đó bao gồm tu tiên y thuật.

Vương Hạo Nhiên sao chép ký ức của Diệp Phàm, tự nhiên sẽ biết những thứ này.

Tu tiên y thuật, cộng thêm linh khí phụ trợ của luyện khí kỳ tầng chín đại viên mãn, muốn trị tận gốc thương thế của Bộ Phi Yên thật sự là một chuyện rất thoải mái và vui sướng.

Thế nhưng tên tiểu nông dân kia đã cho Vương Hạo Nhiên một chút linh cảm.

Nhân vật chính tiểu nông dân đã đánh chủ ý lên Bộ Phi Yên, vậy tại sao hắn lại không thể?

Tất nhiên đâu thể trị liệu cho Bộ Phi Yên đơn giản như vậy.

"Khí huyết người đã bị hao tổn, trong thân thể lưu lại nội thương, nếu như không cố gắng trị liệu, đến lúc đó khi nội thương bạo phát, người sẽ đau đến chết đi sống lại, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng của người." Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

"Chuyện này. . . Nghiêm trọng như vậy?" Bộ Phi Yên cả kinh nói.

"Thực ra ta cũng biết y thuật, nên tuyệt đối không nói chuyện giật gân." Vương Hạo Nhiên một mặt nghiêm nghị.

Bộ Phi Yên một mực cảm thấy Vương Hạo Nhiên cực kỳ thần bí, thâm sâu khó dò, đối với lời này cũng không hoài nghi, lập tức khẩn cầu:

"Tiền bối, vậy người cứu ta được không."

"Người là tử tử Vi Vi, ta đương nhiên không thể nào thấy chết không cứu, chỉ là. . . Chỉ là lúc chữa trị cho người, khó tránh khỏi việc tiếp xúc gần với người. . ." Vương Hạo Nhiên muốn nói rồi lại thôi, dáng vẻ kiêu như có chút khó khăn.

Bộ Phi Yên mơ hồ đoán được gì đó, "Có phải chính là. . . liệu pháp xoa bóp?"

"Không phải, nhưng cũng gần gần như vậy." Vương Hạo Nhiên nói.

Bộ Phi Yên không kìm nổi có chút im lặng.

Thương thế của mình nhất định phải là kiểu đó mới có thể trị tận gốc sao. . .

"Ta cũng biết người rất khó tiếp nhận chuyện ấy, người không muốn ta cũng không miễn cưỡng người, chờ đến khi nội thương của người bạo phát, đau đến chết đi sống lại, thậm chí là tính mạng nguy kịch, người đừng hối hận là được." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Bộ Phi Yên do do dự dự, thế là hù dọa một phen.

L @@@

Chương 838: Bộ Phi Yên bị thương (2)

"Tiền bối, người. . . Người vẫn chữa trị giúp ta đi." Bộ Phi Yên lập tức đưa ra quyết định.

Nàng và tiểu nông dân kia vốn không quen biết, mặc dù là chữa bệnh, nhưng không muốn tiếp xúc với hắn.

Mà Vương Hạo Nhiên không tầm thường, trong lòng nàng vốn đã ái mộ Vương Hạo Nhiên, bởi vì chữa bệnh nên phải có những tiếp xúc kia, thực ra cũng không khó tiếp nhận như vậy.

"Được, chờ khi đêm xuống, ta tới chữa trị giúp người." Vương Hạo Nhiên lạnh nhạt nói.

"Như vậy là tốt nhất rồi, ta không muốn các nàng biết ta bị thương, việc này vẫn nên giấu các nàng." Khí huyết Bộ Phi Yên bị hao tổn, khuôn mặt đang có chút tái nhợt, chợt hiện ra một ít nét đỏ ửng khác thường.

Sợ đám tử muội lo lắng thực ra chỉ là một phần mà thôi.

Điều quan trọng hơn là nàng không biết phải đối mặt thế nào với thất muội Khâu Thiên Vi.

Bởi vì nàng cảm thấy khi để bạn trai của thất muội chữa trị giúp mình, hai người sẽ có những tiếp xúc vượt rào, nó khiến nàng cảm thấy thật có lỗi với thất muội, nên tự nhiên là muốn gạt chuyện này ra.

Vương Hạo Nhiên quan sát thần sắc Bộ Phi Yên, hình như có thể đoán được tâm tư của nàng, nhin không được âm thầm cười một tiếng.

Bộ Phi Yên rời khỏi quá lâu, không rõ tình huống hiện tại của đám tử muội là như thế nào.

Vấn đề nàng lo lắng đã hoàn toàn không còn là vấn đề.

Ngoại trừ nàng ở bên ngoài vẫn chưa hay biết gì, sáu tử muội bọn họ đã biết về nhau hết cả rồi.

Sau khi chờ đợi một chút thời gian, cơm đã được dọn lên.

Lúc dùng cơm, mấy người Đạm Đài Yêu Nguyệt cũng không cố gắng đi hỏi chuyện này.

Cử chỉ tương đối thân thiết với Vương Hạo Nhiên cũng chỉ có Khâu Thiển Vi mà thôi.

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt, Lạc Thanh Thiển chỉ biểu hiện tương đối quan tâm.

Bộ Phi Yên căn bản chẳng phát hiện manh mối gì, chỉ cho rằng thân làm tử tử nên quan tâm tới phu quân tương lai của muội muội mà thôi, không có suy nghĩ nhiều.

Ăn cơm xong, Vương Hạo Nhiên thuận theo tự nhiên ngủ ở chỗ này.

Sáng sớm.

Mọi người ngồi ăn điểm tâm chung một chỗ.

So với hôm qua, sắc mặt của Bộ Phi Yên tươi tắn hơn nhiều, mặt mũi tái nhợt cũng khôi phục một chút đỏ hồng.

Chỉ là nội thương của Bộ Phi Yên vẫn chưa khỏi hẳn.

Tất nhiên, không phải do y thuật Vương Hạo Nhiên không tốt, mà là do hắn cố ý làm như vậy.

Đêm khuya tối hôm qua, Vương Hạo Nhiên bí mật chữa trị cho Bộ Phi Yên một lần, đã khiến độ thiện cảm của Bộ Phi Yên từ năm mươi tăng lên sáu mươi.

Dự định của Vương Hạo Nhiên vốn là chữa trị dứt điểm một lần cho Bộ Phi Yên, nhưng sau khi nhìn thấy chỗ đó thì tạm thời thay đổi chủ kiến, dự định động chạm Bộ Phi Yên nhiều hơn một chút.

Ngoại trừ chữa trị cho Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên cũng không đi tu luyện.

Vì trước mắt mà nói, chỉ mỗi Đạm Đài Yêu Nguyệt biết hắn là "Tiên Đế chuyển thế", còn hắn thì chưa nói qua cho đám người Khâu Thiển Vi.

Nên tạm thời lúc này, Vương Hạo Nhiên chỉ tu luyện với Đạm Đài Yêu Nguyệt, dự định chờ con cá Bộ Phi Yên lọt lưới rồi bắt sau, lúc đó mới nói chuyện tu tiên với đám người Khâu Thiển Vi.

Thế nhưng, Vương Hạo Nhiên không nóng lòng đối với việc này, trái lại là nóng vội với một chuyện khác.

Chuyện này, không thể nghi ngờ chính là tên nhân vật chính tiểu nông dân kia.

Bởi vậy, sau khi ăn cơm xong Vương Hạo Nhiên đề nghị Bộ Phi Yên dẫn đường, đi một chuyến tới cái thôn kia.

Mà lý do, đương nhiên là muốn cảm kích tên tiểu nông dân đã cứu trợ Bộ Phi Yên.

Bộ Phi Yên ra đi không lời từ biệt, cũng cảm thấy ngượng ngùng nên cũng không phản đối chuyện này.

Cái thôn nhỏ kia ở ngay Thanh Linh, cách nơi này cũng không quá xa xôi.

Vương Hạo Nhiên lái chiếc Porsche của Kỳ Thủy Dao, cùng xuất phát với Bộ Phi Yên, ước chừng gần nửa ngày mới đến cái thôn xóm kia.

Mặc dù Thanh Linh là đô thị phồn hoa, thế nhưng dù là chỗ phồn hoa thì cũng phải có xóm.

Nếu để đô đã có thì Thanh Linh tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà ngay lúc Porsche đến bên ngoài thôn xóm, tiểu nông dân đã cứu giúp Bộ Phi Yên, dẫn đi tới bên trong một cái lều trên núi, nơi mà Bộ Phi Yên dùng để ẩn trú, dưỡng thương, còn xách theo thuốc cho nàng.

Tên tiểu nông dân này gọi là Lâm Thiên, là một tiểu hỏa tử mười tám tuổi, làn da hơi đen kịt, nhưng thân thể cường tráng, con mắt nhìn lên rất có thần.

Sau khi Lâm Thiên đi vào trong lều, phát hiện trên mặt đất lưu lại một ít chữ.

Thế mới biết mỹ nhân tử tử đã đi.

Lâm Thiên không khỏi có chút buồn đã một hồi.

Nhưng một lát sau hắn lại giữ vững tinh thần.

Thương tích của mỹ nhân tử tử vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nội thương trên người nếu không được chữa trị dứt điểm, chắc chắn sẽ

phát tác.

Trong thiên hạ này, ngoại trừ mình, sợ là không ai có thể trị được.

Đợi đến khi mỹ nhân tử tử phát hiện đầu mối, tự nhiên sẽ trở lại.

Đến lúc đó sẽ có thể gặp lại mỹ nhân tử tử.

Lâm Thiên nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí không khỏi tưởng tượng cảnh chữa trị cho mỹ nhân tử tử, miệng lơ đãng toe toét, cười rất dung tục.

Sau khi thay đổi tâm tình, Lâm Thiên huýt sáo xuống núi.

Lúc đi qua con đường bên bờ sông nhỏ trong veo, hần nhìn thấy một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đang giặt quần áo.

"Dương Tri Hạ, chúng ta thật là có duyên, ở nơi này mà cũng có thể gặp nhau." Lâm Thiên đi tới phía trước, trêu chọc nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa kia.

Nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa tên là Dương Tri Hạ nghe thấy liền quay đầu, một khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn đôi mắt lập tức sôi nổi lên.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có ngũ quan xinh xắn, nhất là một đôi mắt to kia giống như ngọc thạch đen, tràn đầy linh khí.

Tuy ăn mặc quần áo tương đối đơn giản, thô ráp, nhưng vẫn như trước, không cách nào che giấu đi sự xinh đẹp của nữ sinh.

Khó có thể tưởng tượng, một cái thôn xóm nhỏ xa xôi, vậy mà nuôi nấng ra một nữ sinh xinh đẹp, sống động như vậy.

R @@@

Chương 839: Thôn xóm nhỏ

"Ta ở nơi này giặt quần áo của ta thì liên quan gì tới người, ai có duyên với người chứ." Dương Tri Hạ nhếch miệng, hừ lạnh nói với Lâm Thiên.

"Ta từ trên núi xuống, người ở nơi này giặt quần áo, chúng ta không hẹn mà gặp, đây không phải hữu duyên thì là cái gì?" Lâm Thiên cười hì hì nói.

"Cát, chỉ toàn là nói mò." Dương Tri Hạ cau mũi với hấn một cái, tiếp tục giặt quần áo của mình.

Lâm Thiên bị vả mặt, không có rời khỏi mà mặt dày tiến tới bên cạnh Dương Tri Hạ rồi ngồi xuống trên phiến đá ven sông nhỏ, nhìn ngắm Dương Tri Hạ giặt quần áo.

Không hổ là mỹ nữ, đến giặt quần áo cũng đẹp mắt như vậy, quả thực đẹp như họa.

Lâm Thiên cảm thán một câu, rất nhanh lại chú ý tới Dương Tri Hạ giặt quần áo có chút đặc biệt.

Dương Tri Hạ bị nhìn chăm chăm, cảm thấy sao sao, thế là nói với Lâm Thiên:

"Người nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn người giặt quần áo thôi." Lâm Thiên nói.

"Giặt quần áo thì có gì nhìn." Dương Tri Hạ có chút bực bội mà nói.

"Giặt quần áo là không có gì đẹp mắt, nhưng người đẹp, thế nhưng quần áo người giặt... là của người sao? Sao chưa từng thấy người mặc qua?" Lâm Thiên nhìn chăm chăm quần áo trong tay Dương Tri Hạ, lập tức cười dung tục nói.

Mặt Dương Tri Hạ đỏ bừng, theo bản năng giấu quần áo ở phía sau.

Đây là đồ lót của nàng, đương nhiên sẽ không bị người khác nhìn thấy.

"Uy, con người người thật đáng ghét. Ta muốn giặt quần áo, đến cùng người có đi hay không?" Dương Tri Hạ không vui nói.

"Tuy phụ thân người là thôn trưởng, nhưng nơi này không phải nhà người, ta ngồi ở đây một chút thì sao." Lâm Thiên cười đùa tí tởng.

"Người không đi thì ta đi." Dương Tri Hạ nhìn thấy hấn dung tục như vậy, nhìn chăm chăm quần áo mình giặt, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, lập tức cầm toàn bộ quần áo bỏ vào trong chậu, bưng lấy chậu, quay người rời khỏi.

Lâm Thiên thấy thế, mặt dày đuổi theo, "Đừng tức giận mà, ta chỉ đùa với người thôi."

"Người đùa hư vậy một chút cũng không buồn cười." Dương Tri Hạ buồn bực nói.

"Vậy ta nói chuyện nghiêm túc với người." Lâm Thiên bỗng nhiên nghiêm mặt nói.

"Con người người có thể nói chuyện gì đàng hoàng chứ." Dương Tri Hạ bĩu môi.

"Đương nhiên là có." Lâm Thiên nghiêm túc nói: "Ta tới nhà người cầu hôn, đây không phải là chuyện đàng hoàng sao?"

"Con người người thật đáng ghét, nếu người dám đến, phụ thân ta nhất định sẽ oánh người ra ngoài." Dương Tri Hạ có chút chán ghét nói.

"Người lại nói không chính xác rồi. Không phải phụ thân người đã từng nói, nếu ai có thể lấy ra một trăm vạn tiền sính lễ thì có thể cưới người sao?" Lâm Thiên nói.

Ở chốn nông thôn không để ý nhiều như trong thành, tuy Dương Tri Hạ chưa đến hai mươi, nhưng đã có thể kết hôn, đủ tuổi thì đi chứng nhận, đây là chuyện nhìn riết thành quen.

Dương Tri Hạ đã mười tám tuổi, ở độ tuổi này đã không coi là nhỏ.

Ở trong thôn, một bộ phận nữ nhân ở độ tuổi này, con cái họ hầu như đã có thể đi mua nước tương (*).

(*Ở trung quốc, câu này nói này nghĩa là trẻ không còn nhỏ nữa, thường là trẻ 5-6 tuổi)

Nghe thấy Lâm Thiên nhắc đến việc này, Dương Tri Hạ không khỏi xấu hổ.

Phụ thân nàng thật sự có nói như vậy, nhưng thật ra là bởi vì người tới nhà cầu hôn quá nhiều, loại chó mèo gì cũng tới.

Nên sau khi nói ra những lời như vậy, trong nhà cuối cùng cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Chỉ là trong lòng Dương Tri Hạ ít nhiều có chút không thoải mái.

Suy cho cùng, phụ thân nàng nói những lời như vậy, cứ như là bán nữ nhi với giá một trăm vạn.

Nói thật, nàng vẫn hi vọng tương lai sẽ được gả cho một người mình yêu thương, mà không phải bị phụ thân sắp xếp hôn sự, tùy tiện gả cho một nam nhân nào đó.

Về phần có tiền hay không thì thật sự không sao cả.

Thân là nữ hài tử ở nông thôn, Dương Tri Hạ rất hiểu chuyện, có thể chịu được cực khổ.

Nếu như có thể sống chung với người mình yêu, coi như là cơm rau dưa nàng cũng cảm thấy rất vui vẻ.

"Cầm một trăm vạn tiền sính lễ là có thể cưới người, chuyện này có thật không?" Lâm Thiên thấy Dương Tri Hạ không trả lời, thế là truy hỏi.

"Nói như kiểu người có thể lấy ra một trăm vạn vậy."

Sau khi nghe Lâm Thiên nói như vậy, Dương Tri Hạ nhin không được khinh bỉ một câu.

Trong thôn ai cũng biết nhà Lâm Thiên chỉ có bốn bức tường, đừng nói lấy ra một trăm vạn, ước chừng chỉ một ngàn tệ còn khó.

"Người không tin, cho ta một chút thời gian, ta tuyệt đối có thể lấy ra một trăm vạn. Đến lúc đó, ta liền tới nhà người cầu hôn có được hay không?" Lâm Thiên cười hỏi.

Dương Tri Hạ không có một chút hảo cảm với Lâm Thiên, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hấn tự tin như vậy, thầm nghĩ gia hỏa này có phải tìm thấy con đường phát tài gì hay không.

Nhưng bất kể có phải hay không, Dương Tri Hạ cũng không thêm quan tâm, dù sao nàng cũng không thích Lâm Thiên.

Lâm Thiên có tiền hay không thì liên quan gì đến nàng?

Chỉ là Dương Tri Hạ tương đối lương thiện, không muốn chế nhạo, khiêu khích người khác ngay trước mặt, suy nghĩ một chút, từ chối nói:

"Tin tức của người quá hạn rồi, phụ thân ta bây giờ đã đổi ý, nâng một trăm vạn sính lễ lên thành một ngàn vạn sính lễ."

Trong mắt Dương Tri Hạ thì một ngàn vạn là con số trên trời, coi như Lâm Thiên thật phát tài, cũng tuyệt đối không có khả năng lấy ra nhiều tiền như vậy.

Nói ra lời này, chẳng khác gì là muốn cắt đứt suy nghĩ và hi vọng của Lâm Thiên.

Nhưng khiến Dương Tri Hạ bất ngờ là Lâm Thiên lại trả lời:

"Một ngàn vạn đúng không, không thành vấn đề! Vậy chúng ta đã giao kèo xong, chỉ cần ta lấy ra ngàn vạn sính lễ thì người phải gả cho ta."

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Lâm Thiên, Dương Tri Hạ không khỏi có chút luống cuống, vốn dĩ nàng hi vọng hẳn biết khó mà lui, không nghĩ tới hẳn còn tưởng là thật.

"Kỳ hạn là một năm, à không, nửa năm, quá thời hạn thì không cần nói nữa." Dương Tri Hạ cố tình tăng thêm độ khó, muốn khiến Lâm Thiên bỏ đi chủ ý này.

"Một lời đã định! Trong vòng nửa năm, nếu ta lấy ra một ngàn vạn sính lễ thì người phải gả cho ta." Lâm Thiên thẳng thắn đồng ý.

Q @@@

Chương 840: Nhân vật chính tiểu nông dân (1)

QNếu như là mấy tháng trước, hẳn thật không dám nói loại chuyện khoác lác này, nhưng bây giờ không giống với lúc trước, hẳn lấy được truyền thừa Tiên Nhân, đời lên như điều gặp gió chỉ là chuyện sớm muộn.

Một ngàn vạn đối với hắn mà nói cũng không phải quá khó để kiếm.

Hơn nữa, đại kế phát tài đã được triển khai.

"Người thật là khoác lác không làm bản nháp." Dương Tri Hạ lắc đầu.

"Vậy là người đã đồng ý." Lâm Thiên nói.

"Ta nào có đồng ý." Dương Tri Hạ bĩu môi.

"Đây chính là do người nói, trong vòng nửa năm cầm một ngàn vạn sính lễ đến nhà người cầu hôn thì có thể cưới người, người vậy mà lật lọng? Làm người phải có uy tín." Lâm Thiên nói.

"Chuyện này. . . Vậy được rồi, coi như ta đồng ý, ta cũng muốn xem một chút, làm sao người có thể lấy ra một ngàn vạn." Dương Tri Hạ vẫn tương đối thành thật, sau khi nghe thấy Lâm Thiên nói như vậy, cũng không có vô lại.

Tất nhiên, chuyện này chủ yếu là do nàng cảm thấy Lâm Thiên không thể nào làm được, nên cuối cùng thành không quan trọng.

"Cứ quyết định như vậy đi." Lâm Thiên không khỏi vui vẻ.

Tính toán thời gian, rau trồng trên núi sắp thu hoạch được, khi đó chở nó vào trong phố buôn bán, đến lúc đó nhất định có thể kiếm về không ít tiền.

Những thực phẩm kia không phải thực phẩm bình thường, sau khi ăn vào chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có thể tiêu trừ một ít bệnh tật.

Chuyện này đã được nghiệm chứng bởi phụ thân già trong nhà của hắn.

Trong thành phố, thứ quý nhất là sinh mạng, hơn nữa lại có tiền, những loại thực phẩm này nhất định rất có thị trường!

Lâm Thiên không kìm nổi tưởng tượng hình ảnh sau khi hắn kiếm được nhiều tiền thì đi tới nhà Dương Tri Hạ cầu hôn, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi nhếch mép cười.

Dương Tri Hạ thấy cái dáng vẻ hèn mọn của hắn, trề môi, bước nhanh hơn về phía trước.

Lâm Thiên mặt dày mày dạn, lại đuổi theo.

"Ngươi bưng một cái chậu lớn như vậy có mệt hay không, hay để ta giúp ngươi nha?" Lâm Thiên nhiệt tâm nói.

"Không cần." Dương Tri Hạ từ chối.

"Ngươi là lão bà tương lai của ta, không cần khách sáo với ta như vậy." Lâm Thiên cười đùa nói.

"Này này, ngươi nói hươu nói vượn cái gì vậy." Gương mặt Dương Tri Hạ bị Lâm Thiên làm cho choáng váng.

Lâm Thiên nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của nàng thì càng thêm vui vẻ, không buông tha muốn tiếp tục trêu đùa nàng.

Nhưng hắn đâu biết, việc Dương Tri Hạ đỏ mặt, tất cả đều do tức giận mà ra.

Nhưng Lâm Thiên đâu quan tâm nhiều như vậy, hắn đang định nói chuyện thì nghe thấy mấy người trong thôn đang đi ngang bên cạnh, nghị luận cái gì đó.

"Nghe nói ở cửa thôn có hai người trẻ tuổi từ trong thành phố tới, một nam một nữ, nam sinh anh tuấn, nữ sinh xinh đẹp, cứ như là tiên nữ vậy."

"Người trong thành phố tới nơi này để làm gì?"

"Hình như là tìm người."

...

"Uy, người có thể đừng đi theo ta hay không." Dương Tri Hạ chán ghét nhìn tới Lâm Thiên.

"Ta không đi theo người, con đường này cũng đâu phải của nhà người, người có thể đi, vậy tại sao ta lại không thể đi chứ?" Lâm Thiên hỏi ngược lại.

"Người... con người này. . ." Dương Tri Hạ định nói, thế nhưng tên Lâm Thiên này... ,nàng dứt khoát không cãi nữa, cũng không có đi về nhà.

Bởi vì phụ mẫu nàng không ở nhà, nếu Lâm Thiên tiếp tục đi theo, nàng thật sự không có cách nào với tên Lâm Thiên này.

Suy nghĩ một chút, nàng bỗng nhiên nói:

"Ta tới cửa thôn ngắm soái ca đô thành, người thích thì cùng đi. Sao? Muốn đi tiếp không."

Dứt lời, nàng tự đi về phía trước.

Trên mặt Lâm Thiên đang vui cười, lập tức cứng đờ một chút.

Bởi vì lời kia của Dương Tri Hạ, khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Soái ca thành phố, con mẹ nó, có gì đáng xem, nào có tốt như tiểu tử nông thôn.

Dương Tri Hạ này thật không có mắt.

Thế nhưng Lâm Thiên rất nhanh lại nghĩ tới đây là do Dương Tri Hạ cố ý chọc giận mình.

Sắp xếp lại tâm tình một chút, Lâm Thiên đuổi kịp Dương Tri Hạ.

Cuộc trò chuyện mới nãy của thôn dân, hắn cũng nghe qua.

Cửa thôn không chỉ có một soái ca, còn có một mỹ nữ thành phố.

Lâm Thiên không thích nhìn soái ca thành phố, trái lại thích nhìn mỹ nữ thành phố.

Chỉ chốc lát sau, Dương Tri Hạ và Lâm Thiên đã đi tới cửa thôn.

Giờ phút này, cửa thôn đã tụ tập không ít thôn dân.

Không phải kỳ canh tác, người trong thôn đều rất nhàn, nghe thấy có náo nhiệt nhìn, tự nhiên là chen chúc tới.

Nam nữ trẻ tuổi trong thành phố, không thể nghi ngờ chính là

Vương Hạo Nhiên và Bộ Phi Yên.

Bộ Phi Yên chỉ biết là tên tiểu nông dân đã cứu nàng ở trong thôn này, nhưng không biết tên tiểu nông dân kia tên là gì, cũng không biết hắn ở nơi nào.

Bởi vậy, sau khi đi tới cửa thôn, Bộ Phi Yên cũng không biết cụ thể phải đi về tìm ở đâu, bởi vậy hình dung sơ sơ dáng vẻ Lâm Thiên, hỏi thăm người trong thôn.

Nhưng loại tiểu tử trẻ tuổi như Lâm Thiên ở trong thôn có không ít.

Nhưng may mà người trong thôn tương đối nhiệt tình, nhận nhiệm phát động đi tìm người, một tới hai đi, khiến người ở cuối thôn cũng biết.

Giờ phút này, Vương Hạo Nhiên dựa dưới một cây đại thụ ở cửa thôn, lẳng lặng chờ đợi.

Bộ Phi Yên thì đi phân biệt người xung quanh, nỗ lực tìm kiếm tiểu nông dân đã cứu nàng.

Người tới cửa thôn mỗi lần chỉ một ít, nàng ráng đi nhận diện một chút, nhưng sau một hồi nhận diện cũng không tìm được tiểu nông dân kia.

Sau khi nhận diện đám người ở chỗ này một hồi, Bộ Phi Yên cũng đi tới, ngồi xuống bên người Vương Hạo Nhiên, muốn nghỉ ngơi một chút.

"Có mệt không?" Vương Hạo Nhiên đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen hơi rối trên trán của Bộ Phi Yên, sau đó áp bên tai của nàng, ôn hòa hỏi.

Bộ Phi Yên vô ý thức run rẩy, trong lòng khẩn trương thêm mấy phần, nhưng loại khẩn trương này rất nhanh đã tiêu tán, thay vào

đó, là một loại ngọt ngào tràn ngập ở trong lòng.

"Ta không còn suy yếu như thế, không mệt."Gương mặt Bộ Phi Yên hiện ra một ít đỏ hồng, khe khẽ lắc đầu.

Lúc này nàng phát hiện lại có một nhóm thôn dân mới đi tới.

Bộ Phi Yên đứng dậy, muốn đi nhận diện một chút.

Vương Hạo Nhiên cũng theo bản năng lia ánh mắt nhìn về phía nhóm thôn dân vừa tới này.

M @@@

Chương 841: Nhân vật chính tiểu nông dân (2)

HBên trong có một mỹ nữ chững chạc trong veo như nước, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên nhìn tới, mà mỹ nữ kia cũng lia ánh mắt nhìn tới.

Ánh mắt hai người giao nhau ở khoảng không, nhưng không chờ Vương Hạo Nhiên nhìn kỹ, đã thu được một tin tức nhắc nhở từ hệ thống.

【Đinh, chúc mừng kí chủ vận khí bạo tăng, lần đầu gặp nữ chính Dương Tri Hạ, hào quang siêu cấp đào hoa phát động một loại hiệu

quả "lấy thân báo đáp".]

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Dương Tri Hạ đối với kí chủ tăng lên 80 (Tình thâm không đổi)】

"..." Vương Hạo Nhiên.

Đột nhiên xuất hiện tin tức nhắc nhở từ hệ thống khiến Vương Hạo Nhiên vừa mừng vừa sợ.

Thật không nghĩ tới, cảm giác tồn tại của hào quang siêu cấp đào hoa đã suy yếu từ rất lâu, cuối cùng cũng một lần nữa tranh khí.

Lúc sớm, khi còn đang trên đường tới thôn xóm nhỏ, Vương Hạo Nhiên đã biết chuyện này nhất định sẽ gặp được nữ chính.

Nhìn chung có rất nhiều nhân vật chính trong tiểu thuyết là tiểu nông dân, bình thường đều có hai kiểu nữ chính.

Thứ nhất là hoa thôn, thứ hai là quả phụ.

Hai kiểu nữ chính này, gần như là tiêu chuẩn nữ chính thấp nhất trong tiểu thuyết có nhân vật chính là tiểu nông dân.

Tất nhiên cũng có ngoại lệ, nhưng ít nhất sẽ tồn tại một người trong đó.

Vương Hạo Nhiên lúc ở trên đường tới vẫn còn đang suy tư bày ra thể công như nào để triệt sản tên nhân vật chính tiểu nông dân này.

Nhưng nào biết được hào quang quá bá khí, việc theo đuổi vẫn còn chưa động.

Mà trước mắt tiểu thôn nữ trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, không thể nghi ngờ chính là hoa thôn nữ chính.

Vương Hạo Nhiên cẩn thận quan sát một chút, rất là vừa ý.

Tuy sinh sống ở trong nông thôn, nhưng hoa thôn nữ chính này có làn da mềm mại như nước, hoàn toàn không có cảm giác thô ráp của nữ nhân vùng nông thôn, thậm chí còn so với những nữ chính sống an nhàn, sung sướng trong thành thị, đều chỉ có hơn chứ không kém.

Ở nông thôn, bình thường đều phải làm việc nhà nông, hơn nữa cũng không có điều kiện đầy đủ, chẳng hạn như ra ngoài sẽ bôi kem chống nắng các kiểu.

Nữ chính nông thôn có làn da tốt như thế, thật sự rất không khoa học.

Nhưng hào quang nữ chính từ trước tới giờ đâu nói đạo lý, thân là nữ chính, tất nhiên sẽ tương đối đặc biệt một chút, không thể tầm thường như những nữ nhân khác ở nông thôn được.

Đối diện, Dương Tri Hạ cảm thấy mình đang được ngắm nhìn, trái tim vốn đang bịch bịch nhảy loạn thì càng nhảy loạn hơn.

Dưới sự ngại ngùng, nàng chột dạ dời ánh mắt đi, không nhìn chằm chằm đối phương nữa, nhưng rất nhanh lại giống như không thể khống chế, một lần nữa lia ánh mắt tới.

Nam sinh tới từ thành phố thật quá đẹp.

Dương Tri Hạ chỉ cảm thấy bản thân như bị chinh phục.

Sự chú ý của Lâm Thiên hầu như đều đặt ở trên người Dương Tri Hạ.

Dáng vẻ then thùng của Dương Tri Hạ đều bị hấn nhìn ở trong mắt.

Trong lòng Lâm Thiên lập tức nổi giận.

Hắn đã coi Dương Tri Hạ như lão bà tương lai, mà bây giờ lão bà tương lai giống như một đứa hoa si, mê say nhìn chăm chăm nam nhân khác, tự nhiên cảm thấy rất khó chịu.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thiên -100, hào quang phản phái kí chủ +100 】

Thế nhưng cái cảm giác khó chịu của Lâm Thiên rất nhanh dịu xuống, bởi vì hắn nhìn thấy trong sân có một người khác,.

"Ta đang định tìm người!"

"Mỹ nhân tử tử? !"

Bộ Phi Yên và Lâm Thiên đều thấy được đối phương, cất tiếng nói gần như cùng lúc.

Mà nhìn thấy phản ứng của hai người, Vương Hạo Nhiên lập tức xác định, tên tiểu hỏa tử có làn da ngăm đen này, chính là tên nhân vật chính tiểu nông dân kia.

Khởi thông hệ thống, lập tức dò xét.

【 Nhân vật chính: Lâm Thiên 】

【 Điểm chiến lược: 8970 (luyện khí kỳ tăng một)】

【 Điểm mị lược: 68】

【 Hào quang nhân vật chính: 27675】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): truyền thừa Tiên Tôn (tiến độ truyền thừa

trước mắt 100%, truyền thừa bao gồm y thuật Tiên cấp, công pháp tu chân, phù lục chi thuật. . .)

Hỗn Độn Bình (cấp bậc là Tiên Thiên Chí Bảo, sinh ra trong thời kì vũ trụ Hỗn Độn, trước mắt đã nhận chủ. Công hiệu: Hội tụ thiên địa linh khí, khiến cho linh khí hoá lỏng hội tụ ở trong bình, linh dịch có thể thúc đẩy linh vật sinh trưởng, cũng có thể tăng nhanh tu vi. . .)】

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được những tin tức này, không khỏi âm thầm kinh hãi một hồi.

So sánh về hào quang nhân vật chính, Lâm Thiên này chỉ là kém hơn hai ngàn so với Diệp Phàm mà thôi, có thể xem là vô cùng trâu bò.

Mà kim thủ chỉ của hắn cũng xứng đáng với cái hào quang này.

Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ là người mạnh nhất ở dưới Hợp Đạo, Tu Tiên giả có thể trở thành Tiên Tôn nhất định bất phạm, dù là không bằng Huyền Thiên Tiên Tôn, chí ít cũng sẽ không kém quá xa.

Lâm Thiên có được truyền thừa Tiên Tôn, về mặt tu luyện chắc hẳn sẽ tương đối thuận lợi, các loại bình cảnh ít có khả năng xuất hiện.

Mà trừ cái đó ra, còn có máy gian lận tu luyện 'Hỗn Độn Bình' .

Linh khí trên Địa Cầu mỏng manh, tu luyện rất khó, nhưng có "Hỗn Độn Bình", vấn đề này cũng không còn là vấn đề.

Đối với loại máy gian lận tu luyện này, Vương Hạo Nhiên đương nhiên là muốn cướp rồi.

Nhưng đáng tiếc là, Hỗn Độn Bình trước mắt đã nhận chủ, nếu như cướp đoạt, hắn cũng không thể dùng.

Dị bảo nhận chủ, chỉ có chủ nhân mới có thể điều động.

Nếu như muốn lấy Hồn Độn Bình nạp cho bản thân dùng, chỉ có một khả năng, đó là chính Lâm Thiên chủ động giải trừ nhận chủ.

Hoặc là hoàn toàn điều khiển ý chí Lâm Thiên, thúc giục Lâm Thiên giải trừ nhận chủ.

Đến lúc đó, Hồn Độn Bình sẽ trở thành vật vô chủ lần nữa, vậy Vương Hạo Nhiên sẽ có thể nhỏ máu nhận chủ lần nữa.

Chỉ là muốn làm bất kỳ một kiểu nào trong đó đều tương đối khó.

Muốn hoàn toàn điều khiển ý chí Lâm Thiên, yêu cầu tu vi và thần thức cực mạnh.

L @@@

Chương 842: Hào quang tranh khí

uBởi vì chỉ cần Lâm Thiên xuất hiện kháng cự một chút, lập sẽ thất bại, làm không cẩn thận linh hồn Vương Hạo Nhiên sẽ bị Hồn Độn Bình phản phệ.

Chuyện nguy hiểm như vậy, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không làm.

Mà kiểu còn lại, khả năng có vẻ còn nhỏ hơn.

Lâm Thiên cũng đâu có bệnh, tại sao lại phải giải trừ nhận chủ?

Nắm chặt dị bảo này, chỉ có đồ đàn mới đi giải trừ.

Trừ phi Lâm Thiên có một lý do không thể không làm như thế.

Vương Hạo Nhiên theo mạch suy nghĩ, suy nghĩ một hồi đến khi ánh mắt rơi trúng trên người Bộ Phi Yên và nữ chính nông thôn, lập tức như hiểu ra gì đó.

Một bên khác, sau khi Lâm Thiên nhận ra Bộ Phi Yên, tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

"Mỹ nhân tử tử, vì sao ngươi không từ mà biệt?"

"Ta có việc gấp phải xử lý cho nên rời khỏi trước, ngại quá." Bộ Phi Yên tùy ý biên hộ một cái lý do.

"May mà ngươi trở về, ta thật sự không lừa ngươi, thương tích trên người ngươi nếu không cố gắng chữa trị thật sự sẽ xảy ra vấn đề lớn." Lâm Thiên lại động lên cái suy nghĩ kia.

"Đã có người khác chữa trị cho ta, không làm phiền ngươi." Bộ Phi Yên nói.

"Là ai?" Trong lòng Lâm Thiên căng thẳng, vội vàng hỏi nói.

"Tam tử ta cũng là một vị thần y, nàng có thể trị liệu giúp ta." Bộ Phi Yên nghĩ tới chuyện chữa trị tối hôm qua, trong lòng vô cùng xấu hổ, không có mặt mũi để nói ra tình huống thực sự, thế là nàng nói xạo.

Lâm Thiên có chút không tin, nhưng sau khi nhìn sắc mặt của Bộ Phi Yên một chút, hần phát hiện khí huyết đã khôi phục một ít, trong lúc nhất thời cũng không có hoài nghi.

Chỉ là trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Sớm biết, lúc ấy đã không nói nhất định phải xoa bóp, biết đâu đã có thể chữa trị cho mỹ nhân tử tử.

Thực ra cũng có thể dùng thuốc, nếu bản thân hoàn toàn chữa khỏi cho mỹ nhân tử tử, không chừng có thể khiến mỹ nhân tử tử cảm kích mình.

Đến lúc đó, mỹ nhân tử tử cảm thấy không thể không báo đáp, nói không chừng sẽ lấy thân báo đáp.

"Đúng rồi, ta tên Lâm Thiên, mỹ nhân tử tử, người tên là gì?" Lâm Thiên bỗng nhiên nói.

"Bộ Phi Yên."

Trước đây Bộ Phi Yên bị thương, còn bị người truy sát, đó là lý do không muốn tiết lộ thông tin của mình.

Nhưng sau khi thương thế tốt lên một chút, nàng lập tức giải quyết toàn bộ những người truy sát.

Nguy cơ đã được giải trừ, Bộ Phi Yên tự nhiên cũng không muốn giấu nữa.

Huống chi chỉ là cái tên mà thôi.

"Bộ Phi Yên. . . Cái tên quá êm tai." Lâm Thiên cười lấy tán dương.

"Đây chính là người cứu người sao?"

Lúc này Vương Hạo Nhiên đi tới, hỏi Bộ Phi Yên.

"Ừm, chính là hắn." Bộ Phi Yên cười lấy gật đầu.

"Xin chào." Vương Hạo Nhiên vươn tay ra đưa về phía Lâm Thiên.

Trên mặt Lâm Thiên vốn đang hưng phấn, nhưng sau nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thì lập tức lãnh đạm xuống.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thần sắc này của Lâm Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Đã là phản phái, nếu nhân vật chính nhìn mình với sắc mặt tốt thì có quỷ mới tin.

Thế nhưng nhìn thấy cái dáng vẻ này của Lâm Thiên, Vương Hạo Nhiên rất muốn cho mặt hắn ăn một quyền.

Nhân vật chính chán ghét hắn thì hắn cũng rất chán ghét nhân vật chính.

Đây là một kiểu đối lập trời sinh.

Chỉ là, Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không vì khí thế nhất thời mà không quan tâm đến đại cục.

"Tam tỷ, đây là người cứu người ư? Xem ra không phải người lễ phép." tay Vương Hạo Nhiên cứng đờ giữa không trung, rất nhanh thu tay về, cũng không cảm thấy lúng túng, chỉ là nghiêng đầu cười nói với Bộ Phi Yên một câu.

Vốn dĩ Bộ Phi Yên nhìn Lâm Thiên rất vừa mắt, nhưng sau khi thấy hắn lạnh nhạt với động tác của Vương Hạo Nhiên, lập tức nhú mày.

"Người là đệ đệ của mỹ nhân tỷ tỷ?" Sự lãnh đạm trên mặt Lâm Thiên hạ xuống mấy phần, ánh mắt sáng lên hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

Nếu như hắn biểu thị loại quan hệ đó với Bộ Phi Yên, với độ thiện

cảm của Bộ Phi Yên mà nói, tuyệt đối sẽ không phá hấn.

Tuy làm như vậy có thể xoa bóp tâm thái Lâm Thiên.

Chỉ là bây giờ thứ Vương Hạo Nhiên muốn nhất không phải là tâm thái Lâm Thiên, mà là Hỗn Động Bình của Lâm Thiên, một thứ khiến hấn cảm thấy hứng thú.

Biểu thị rõ ràng quan hệ tỷ lệ với Bộ Phi Yên, thuận tiện đến gần nữ chính hoa thôn.

Đây là kế hoạch mà Vương Hạo Nhiên vừa mới ấp ủ trong lòng, rất quan trọng.

Sau khi Bộ Phi Yên nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, nàng nhìn hấn một chút, mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nói thêm cái gì, xem như chấp nhận lời nói của Vương Hạo Nhiên.

Lâm Thiên thấy thế, tự nhiên không có hoài nghi, cho rằng quan hệ giữa Vương Hạo Nhiên và Bộ Phi Yên thật sự là tỷ lệ.

"Cực kỳ cảm tạ người đã cứu giúp tam tỷ ta, tâm ý nho nhỏ, xin hãy nhận lấy." Vương Hạo Nhiên từ trên người lấy ra một tấm giấy, viết nhanh một tấm chi phiếu trăm vạn đưa cho Lâm Thiên.

"Mặc dù ta là nông dân nhưng không tham tiền, cứu mỹ nhân tỷ tỷ thực sự là từ lòng tốt." Lâm Thiên không có đưa tay đón, nghiêm túc nói.

Nói thật là so với hát còn êm tai hơn, nhưng thực chất là do người thấy nàng xinh đẹp, muốn đánh chủ ý lên nàng? Nếu là nữ nhân xấu, người sẽ cứu giúp nhiệt tình như vậy sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một câu, ngoài miệng nói:

"Có cốt khí, ta rất tán thưởng người. Đã như thế, vậy ta thu hồi."

Loại chuyện đưa tiền cho nhân vật chính này Vương Hạo Nhiên cũng không muốn làm.

Lý do hắn đưa tiền chỉ là để làm dáng giả bộ một chút mà thôi, suy cho cùng, lúc hắn đi tới đây với Bộ Phi Yên, có nói với nàng là sẽ báo đáp Lâm Thiên một ít.

Mà bây giờ Lâm Thiên không nhận, vậy thì hà tất phải lãng phí tiền?

Lâm Thiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên thu về sáng khoái như vậy, trong lòng lập tức có chút không thoải mái.

Suy cho cùng một trăm vạn không phải con số nhỏ, mới nảy khế vươn tay là có thể lấy được rồi.

Tuy chuyện ở thôn đã giải quyết xong, nhưng Vương Hạo Nhiên còn có chuyện quan trọng phải làm, tất nhiên không muốn rời khỏi như vậy.

P @@@

Chương 843: Tính kế Lâm Thiên

!Nhưng muốn ở lại, cần một cái lý do, suy nghĩ một chút bỗng nhiên nói với Bộ Phi Yên:

"Tam tỷ, thật vất vả mới tới đây một chuyến, không bằng chúng ta ở

lại nơi này mang một ít thực phẩm trở về đi, người cảm thấy thế nào?"

"Rất được." Bộ Phi Yên gật đầu.

Đồ ăn bình thường ở nhà cần phải ra siêu thị thành phố để mua.

Thế nhưng mấy món đồ ăn đó đã ngấm bao nhiêu thuốc trừ sâu, có quỷ mới biết.

Đồ ăn nông thôn vừa sạch sẽ lại cảm giác thơm ngon, hơn nữa còn khỏe mạnh.

Đối với đề nghị này của Vương Hạo Nhiên, tất nhiên là nàng vô cùng tán thành.

"Lâm huynh đệ, người biết nhà ai trong thôn có loại thực phẩm tốt nhất không?" Sau khi thấy Bộ Phi Yên đồng ý, Vương Hạo Nhiên thuận thế hỏi thăm Lâm Thiên.

Sỡ dĩ hắn nói với Bộ Phi Yên nên mang một ít thực phẩm về, đây không phải là tùy tiện nói cho vui.

Thế loại tiểu thuyết tiểu nông dân tu tiên, nội dung truyện thường thường đều là xoay quanh ba điểm, theo thứ tự là cua muối tử, phát tài và tu luyện.

Hỗn Độn Bình của Lâm Thiên có công hiệu thúc đẩy linh vật sinh trưởng, hoàn toàn có thể nhờ vào cái này để kiếm tiền.

Ví như các loại thực phẩm, hoặc là dược liệu quý báu, sau đó đem bán lấy tiền.

Quả nhiên, sau khi Vương Hạo Nhiên hỏi như vậy, Lâm Thiên đặc ý nói:

"Vậy người tìm đúng người rồi, trong thôn này thực phẩm nhà ta là tốt nhất."

Nghe được lời này, bên cạnh có không ít thôn dân chê cười, nói Lâm Thiên khoác lác.

Chỉ có Vương Hạo Nhiên biết Lâm Thiên thực sự nói thật, lại hỏi:

"Vậy có thể dẫn ta đi xem vườn rau nhà người một chút được không?"

"Vườn rau nhà ta có hơi xa, người là người thành phố, nhất định chịu không nổi cái khổ này đâu, vấn đề ta mang thực phẩm tới cho người xem đi." Lâm Thiên không muốn để người khác biết việc gieo trồng bí mật ở trên núi của hắn.

"Ta cần rất nhiều thực phẩm, nhà người có nhiều như vậy sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy người cần bao nhiêu?" Lâm Thiên hỏi.

"Ta muốn toàn bộ, giá tiền không thành vấn đề." Vương Hạo Nhiên xa hoa nói.

Lâm Thiên vui vẻ một hồi, rất muốn làm thịt tên mặt phố này một trận.

Coi như để báo đáp tám chi phiếu một trăm vạn cứu chữa mỹ nhân tử tử mà hắn không nhận, nhưng bán thực phẩm cho tên mặt phố này để dọa dẫm hắn một chút, Lâm Thiên vẫn vô cùng vui lòng.

"Được, sẵn khoái. Thế nhưng việc này cần rất nhiều thời gian để thu hoạch." Lâm Thiên nói.

Wang Hào Nhiên nhìn thấy sự việc phát triển đúng theo dự đoán của mình, âm thầm vui vẻ, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc,

nói:

"Không sao, một hai ngày ta vẫn có thể chờ được."

Dứt lời, ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét một vòng xung quanh thôn dân, dò hỏi:

"Xin hỏi nhà ai có gian phòng trống, có thể cho thuê tạm một chút được không? Ta có thể trả tiền thuê, giá tiền hoàn toàn không thành vấn đề, thế nhưng nhà phải tốt một chút."

Lời này vừa nói ra, rất nhiều thôn dân tranh nhau chen lấn, nhộn nhịp thể hiện nhà mình có phòng trống, có thể cho Vương Hạo Nhiên thuê.

Trong lúc nhất thời Vương Hạo Nhiên ngay cả lời còn chưa kịp nhúng vào.

Chờ đến khi mọi người im lặng, Vương Hạo Nhiên nói với mỹ nữ hoa thôn:

"Nhà người rất tốt, vậy ta ở nhà người nhé, tiền thuê một ngày một ngàn, người cảm thấy thế nào?"

"Ta. . . Ta vừa. . . vừa rồi không có lên tiếng." Dương Tri Hạ kinh ngạc một chút, lập tức trả lời lấp bắp.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên biết tiểu mỹ nữ này vừa nãy chưa có nói cái gì hết, cái lời thoại nhà ta có phòng để thuê các kiểu, hoàn toàn là do hấn cố ý.

"Thật sao, nhưng vừa nãy ta rõ ràng nghe thấy người nói nhà người có phòng để thuê, hơn nữa còn sạch sẽ xinh đẹp." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên giả bộ như đang buồn bực.

"Ách. . . Nếu như người muốn ở nhà ta thì cũng có thể." Sau khi

Dương Tri Hạ kinh ngạc, cũng không có phản đối, mà là thuận miệng đồng ý.

Đây không phải bởi vì Vương Hạo Nhiên nói tiền thuê một ngày một ngàn, mà là nàng muốn có nhiều thời gian hơn để tiếp xúc với Vương Hạo Nhiên.

"Cứ quyết định như vậy đi." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Một khuôn mặt tuấn lãng, tươi cười đập vào mi mắt, Dương Tri Hạ như mộng, mơ mơ hồ hồ.

Lâm Thiên nhìn thấy dáng vẻ hoa si của Dương Tri Hạ, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, không khỏi nói với Vương Hạo Nhiên:

"Nhà ta cũng có phòng trống, hơn nữa còn không cần tiền, người ở lại nhà ta đi."

"Lâm Thiên, vừa nãy người không nghe thấy người ta nói à, muốn gian phòng tốt, sạch đẹp một chút. Nhà người rách như thế, sao người ta ở quen được." Dương Tri Hạ tiếp lời, sau khi nói xong với Lâm Thiên, nhiệt tình nói với Vương Hạo Nhiên và Bộ Phi Yên:

"Ở xa tới là khách, các người cũng không cần trả tiền thuê, ở bao lâu cũng không có vấn đề gì hết."

Lâm Thiên nghe xong lập tức tắt tiếng, buồn phiền trong lòng lên đến cực điểm.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 2000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thiên -100, hào quang phản phái kí chủ +100! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, tuy không nhìn sắc mặt của Lâm Thiên, nhưng chỉ ngẫm lại là biết hẳn

rất khó chịu trong lòng.

"Đa tạ, tiền thì vẫn phải cho, chúng ta không thể ăn không ở không." Vương Hạo Nhiên cười đáp lại một tiếng, chợt chủ động giới thiệu:

"Ta là Vương Hạo Nhiên, tên của ngươi là?"

"Ta là Dương Sơ. . . Dương Tri Hạ." Dương Tri Hạ đáp ứng nói.

"Đến cùng là Dương Sơ Hạ, hay là Dương Tri Hạ?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười hỏi.

"Lúc ta ra đời phụ thân ta lấy tên cho ta là Dương Sơ Hạ, nhưng mà về sau đi học trùng tên với một bạn học nữ nên đổi thành Dương Tri Hạ, về sau bị gọi thuận miệng thành Dương Tri Hạ, nhưng trên giấy tờ vẫn là Dương Sơ Hạ." Dương Tri Hạ giải thích nói:

"Nhưng mà thực sự không khác nhau, đều là một người, ngươi gọi ta Dương Sơ Hạ hay Dương Tri Hạ đều được."

"Vậy ta gọi ngươi là Tri Hạ được không?" Vương Hạo Nhiên nói.

Dương Tri Hạ ngỡ ngác một chút, cái xưng hô tóm tắt này lộ ra có chút thân cận, nhưng mà nàng lại rất vui vẻ đối với cái này.

"Tùy ngươi." Dương Tri Hạ hồn nhiên ngây thơ cười nói.

N @@@

Chương 844: Động Thiên Phúc Địa

"Tri Hạ, vậy thì lên xe đi, làm phiền người dẫn đường đến nhà người một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

Nói xong vẫy vẫy tay với Bộ Phi Yên, ra hiệu nàng đi.

Lập tức mới nói với Lâm Thiên sắc mặt đang hơi hơi khó coi:

"Lấy xong đồ ăn thì đến tìm ta."

Dứt lời, cũng không chờ Lâm Thiên đáp lại, trực tiếp lên xe cùng Bộ Phi Yên, Dương Tri Hạ.

Khởi động xe, thôn dân chung quanh chủ động nhường ra một con đường.

Chỉ chốc lát sau, xe rời khỏi cửa thôn, đi về hướng trong thôn.

Mắt Lâm Thiên thấy xe rời khỏi, trong lòng âm thầm nghĩ nhất định phải dọa dẫm Vương Hạo Nhiên một trận, nếu không thì thật là không công bằng trong lòng.

Dương Tri Hạ này làm sao vậy, quá nông cạn, nhìn thấy soái ca là choáng váng cả đầu.

Gia hỏa kia là một tên tiểu bạch kiểm, khẳng định trông thì ngon mà không dùng được.

Mang theo loại oán khí này, Lâm Thiên bí mật lên núi, đến căn cứ gieo trồng bí mật của mình lấy thực phẩm.

Muốn nghĩ dọa dẫm tên tiểu bạch kiểm kia một trận khẳng định phải để hắn biết các loại thực phẩm của mình có chất rất tốt.

Nếu không người ta sẽ cảm thấy đất, hoàn toàn có thể đi mua ở chỗ khác.

Lâm Thiên muốn để tên tiểu bạch kiểm kia biết, các loại đồ ăn của mình là độc nhất vô nhị, căn bản không mua được ở bên ngoài.

Mà lúc Lâm Thiên ở trên núi, Vương Hạo Nhiên dựa theo đường Dương Tri Hạ chỉ, lái xe vào nhà Dương Tri Hạ.

Đường trong thôn không tính là rộng, nhưng một chiếc xe đi vẫn không có vấn đề gì.

Vương Hạo Nhiên nhanh chóng đi đến nhà Dương Tri Hạ.

Sau khi dừng xe lại, Vương Hạo Nhiên mượn cơ hội rời khỏi tầm nhìn của mọi người, lần theo tung tích của Lâm Thiên.

Lúc này vừa mới tiếp xúc Lâm Thiên, không hẳn đã âm thầm vung một loại phấn hoa trên người Lâm Thiên.

Loại phấn hoa này vô sắc vô vị, chỉ có dùng biện pháp đặc thù mới có thể cảm ứng được.

Thủ pháp này tất nhiên là đến từ trong Chí Tôn Độc Kinh.

Trước mắt Lâm Thiên vẫn là Luyện Khí kỳ tầng một, so chiến lược thì đến Tàn Phàm cũng không bằng, hơn nữa cũng không phải là loại lão yêu quái sống ngàn năm như Diệp Phàm kia, hẳn sẽ không cẩn thận như vậy.

Thủ đoạn này dùng ở trên người Lâm Thiên, Vương Hạo Nhiên cũng không sợ hắn phát hiện được.

Vương Hạo Nhiên lần theo tung tích, đi theo đến chỗ gieo trồng bí mật của Lâm Thiên ở trên núi..

Chỗ gieo trồng này làm cực kỳ bí mật, thông đạo duy nhất thông qua chỗ gieo trồng này là một u cốc cực kỳ nhỏ hẹp.

Cái u cốc này vốn vẹn chỉ đủ một người thông qua mà thôi.

Có loại miêu tả trong đào hoa nguyên ký "Lần đầu cực hẹp mới tốt, đi mấy chục bước sau đã sáng tỏ thông suốt" đã không cảm giác.

Sau khi thông qua u cốc có thể nhìn thấy một chỗ rộng lớn hơn.

Mảnh đất rộng lớn này có linh khí nồng đậm hơn bên ngoài gấp gấp mười lần.

Ở nơi này tu luyện là gấp mười lần công sức ở bên ngoài.

Đối với hoàn cảnh linh khí mỏng manh ở trên địa cầu, nơi này có thể xem như là động thiên phúc địa.

Trong thôn này có nhiều người như vậy, hết lần này đến lần khác lại để Lâm Thiên phát hiện chỗ tốt như thế này.

Hào quang nhân vật chính thật là không nói đạo lý.

Vương Hạo Nhiên âm thầm chửi bậy một tiếng, lập tức quan sát bốn phía.

Nơi này trồng một mảng cây nông nghiệp lớn và một ít dược liệu tương đối hi hữu.

Vương Hạo Nhiên cảm giác được những cây nông nghiệp kia lại ẩn chứa một ít linh khí!

Tuy những linh khí này có chút mỏng manh, nhưng nếu như số lượng nhiều thì vẫn sẽ có biến chất.

Cũng ví dụ như nếu người thường ăn loại cây nông nghiệp này lâu

dài, chẳng những có thể khiến bách bệnh bất xâm, hơn nữa còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, loại cây nông nghiệp này cũng không có lực hấp dẫn.

Bởi vì chỉ tu luyện một giờ Ma Đế Nội Kinh đã có thể lấy được số linh khí bằng mấy ngàn cây cải trắng ở đây.

Nhưng mà nơi này lại có trồng hà thủ ô với nhân sâm, Vương Hạo Nhiên ngược lại cảm thấy rất hứng thú.

Bởi vì những cây nhân sâm với hà thủ ô này không phải là cây bình thường.

Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị nhìn một chút, cộng thêm nhận biết, lập tức liền nhận ra toàn bộ nhân sâm với hà thủ ô đều vượt qua năm trăm năm, thậm chí cây trong đó có thời hạn cao nhất lên đến trình độ gần ngàn năm .

Những cây này vốn không có khả năng tồn tại được ở địa cầu trong hoàn cảnh bây giờ.

Nhưng Lâm Thiên có máy gian lận là Hỗn Độn Bình, một trong những tác dụng của Hỗn Độn Bình kia là thúc đẩy linh vật sinh trưởng.

Khả năng thời gian gieo những cây nhân sâm với hà thủ ô này rất ngắn, nhưng sau khi trải qua linh dịch của Hỗn Độn Bình thúc đẩy sinh trưởng thì càng vọt lên.

Trong thời gian cực ngắn, đạt đến tình trạng năm trăm năm thậm chí gần ngàn năm.

Nhân sâm với hà thủ ô có từng ấy năm sinh trưởng đã có thể tính là linh thực.

Có ích cực lớn đối với Tu Tiên giả.

Hơn nữa máu chốt là chỗ này trồng liên miên bất tận, đếm qua giảm lược tổng số một chút ít nhất cũng phải hơn một ngàn.

Tạm thời coi như là một ngàn.

Một ngàn gốc hà thủ ô với nhân sâm năm trăm năm trở lên có thể cung cấp linh khí cực kỳ to lớn.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên còn đang phiền não vì chuyện đột phá Trúc Cơ, nhưng giờ phút này lại có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Từ trong ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên biết được cho dù là Tu Tiên giả sinh hoạt ở chỗ có linh khí nồng đậm thích hợp tu luyện, hay là giàu có cũng sẽ không phá của như vậy, nuốt nhiều linh thực như thế để đột phá Trúc Cơ.

Bởi vì linh thực sinh trưởng cần thời gian rất dài, cơ hồ không có ai muốn làm như vậy.

Nhưng Lâm Thiên có Hỗn Độn Bình, trồng được nhiều linh dược như vậy là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vương Hạo Nhiên đã xem những nhân sâm với hà thủ ô trồng ở chỗ này là của mình.

Nhưng mà hắn cũng không vội vã đi thu hoạch.

Bởi vì cái hắn cảm thấy hứng thú hơn là Hỗn Độn Bình, thứ đã tạo ra những cây linh thực này.

T @@@

Chương 845: Đến Cùng Là Ai Nông Cạn (1)

ALúc trước Vương Hạo Nhiên dò xét, biết Hỗn Độn Bình này muốn tích súc linh dịch cần đặt ra ngoài.

Chỗ này có linh khí dư dả, là chỗ tuyệt vời để tích lũy linh dịch.

Vương Hạo Nhiên tỉ mỉ nhận biết, nhanh chóng cảm ứng được linh khí ở bốn phía đang hội tụ về một chỗ trong đất trồng nhân sâm với hà thủ ô.

Mở ra thấu thị kiểm tra một lát, Vương Hạo Nhiên nhanh chóng tìm được một bình cao gần nửa thước bị những linh vật kia che lấp đi.

Linh khí bốn phía tụ lại chui vào trong cái bình màu xanh ngọc này.

Cái bình màu xanh ngọc này không thể nghi ngờ chính là Hỗn Độn Bình.

Ánh mắt của Vương Hạo Nhiên biến thành lửa nóng trong nháy mắt.

Trước đây Vương Hạo Nhiên đã điều tra Lâm Thiên, biết được Hỗn Độn Bình là Tiên Thiên Chí Bảo sinh ra sau khi vũ trụ diễn hóa.

So đẳng cấp với Khai Thiên Tháp thì kém một chút mà thôi, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa đây chỉ là khoảng cách giữa đẳng cấp dị bảo, so sánh từ

tác dụng của Khai Thiên Tháp với Hỗn Độn Bình, hai cái đều có thần hiệu, không va chạm nhau chút nào.

Chí bảo là dị bảo cấp bậc cao nhất trong tu tiên giới.

Ý hai chữ Tiên Thiên là chỉ thiên địa tạo hóa sinh ra chứ không phải là người tạo ra.

Có thể nói Tiên Thiên Chí Bảo chính là cấp bậc cao nhất trong chí bảo.

Dù là Tiên Tôn Độ Kiếp Kỳ thấy Tiên Thiên Chí Bảo đều sẽ tâm động, đừng nói là tu vi của Vương Hạo Nhiên chỉ có Luyện Khí kỳ đại viên mãn.

Nhưng may mà Vương Hạo Nhiên không xúc động, vẫn tương đối lý trí.

Hỗn Độn Bình này đã nhận chủ, là đồ vật của Lâm Thiên.

Coi như bây giờ hắn đoạt cũng không có cách nào sử dụng.

Mà giết Lâm Thiên, khiến Hỗn Độn Bình vô chủ, biện pháp này cũng không dùng được.

Bởi vì Lâm Thiên chết, trên Hỗn Độn Bình vẫn có linh hồn ấn ký của hắn.

Loại linh hồn ấn ký này ấn ở trên dị bảo, cho dù là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đều không thể xóa đi, Vương Hạo Nhiên thì càng không thể.

Hỗn Độn Bình có linh hồn ấn ký, không có cách nào nhận chủ lần nữa, chỉ có thể chờ linh hồn ấn ký tự biến mất.

Chỉ là thời gian đợi tự biến mất thật sự là quá dài, ít nhất phải vạn năm trở lên.

Tổng hợp những nguyên nhân này, Vương Hạo Nhiên không hành động thiếu suy nghĩ, chần suy nghĩ, nhẹ nhàng rời khỏi.

Lâm Thiên đang thu hoạch một ít rau quả cùng trái cây gieo trồng, chứa ở trong túi da rắn lớn, sau đó gánh túi da rắn huyết sáo đi xuống núi.

Sau khi xuống núi, trực tiếp đi đến chỗ đất bằng trước cửa xi măng nhà Dương Tri Hạ, kêu một trận.

Vương Hạo Nhiên, Bộ Phi Yên với Dương Tri Hạ nhận nhiệm đi ra.

Lâm Thiên đem toàn bộ rau quả với trái cây trong túi da rắn nghiêng đổ ra.

"Phẩm chất còn được, nhưng mà không khác loại bao nhiêu với nhà ta." Dương Tri Hạ liếc qua rau quả cùng trái cây trên đất, không nhận được phê bình một chút.

"Thoạt nhìn thì không khác lắm, nhưng ăn thì không như vậy. Nếu người ăn rồi thì khẳng định sẽ không nói như vậy." Lâm Thiên đắc ý nói.

"Không phải người nói có rất nhiều đồ ăn à, có một chút vậy?" Vương Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không nói bí mật đi theo Lâm Thiên đến cường trồng xem qua, sau khi nhìn thấy một túi xách da rắn đồ ăn như vậy, giả bộ như nghi ngờ hỏi.

"Trước hái một ít đến, cho người thử hương vị một chút, nếu vừa ý thì chúng ta nói tiếp. Người muốn bao nhiêu thì ta đều có thể cung cấp." Lâm Thiên nói.

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Những rau quả trái cây này đều là loại không thể ăn sống, muốn ăn

thì cần xử lý một chút.

Vương Hạo Nhiên nhìn Bộ Phi Yên một chút, nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Bộ Phi Yên là một sát thủ, có lẽ có thể làm bở dưa thái rau, nhưng nếu xào rau thì lại không làm được.

Lúc ở bên Thanh Linh vào phòng bếp hỗ trợ, nàng đều làm vài việc như thái thịt rửa rau sống, đầu bếp là Khâu Thiển Vi.

Sau khi bỏ qua Bộ Phi Yên, Vương Hạo Nhiên nhìn Dương Tri Hạ.

"Nếu các người không ghét bở thì để ta làm đồ ăn cho." Dương Tri Hạ hiểu ý, lập tức lên tiếng nói.

"Tri Hạ, vậy làm phiền người." Vương Hạo Nhiên cười nói.

"Không cần khách khí, người không chê tay nghề của ta là được." Dương Tri Hạ lộ ra nụ cười hồn nhiên.

Lâm Thiên nhìn thấy thái độ của Dương Tri Hạ đối với Vương Hạo Nhiên, trong lòng có chút chua, không khỏi xen vào nói:

"Làm sao sẽ ghét bở được, khẳng định đồ ăn Tri Hạ người làm sẽ ngon, một lúc nữa ta nhất định phải ăn thêm mấy bát cơm."

"Ta không mời người ở nhà ta ăn cơm nha." Dương Tri Hạ bị Lâm Thiên mặt dạn mày dày làm cho choáng váng, không nhin được nói.

"Hắc hắc, dù sao hôm nay ta sẽ không đi." Lâm Thiên cười đùa nói.

Dương Tri Hạ cho hắn một ánh mắt xem thường, không có cách quản hắn dứt khoát liền không để ý đến hắn, dù sao chỉ là nấu một ít cơm mà thôi.

Dương Tri Hạ ngồi xổm, chuẩn bị đem đồ ăn mang đến phòng bếp.

"Để ta để ta." Lâm Thiên rất nhiệt tình nói.

Dương Tri Hạ thấy thế cũng không từ chối, Lâm Thiên ưa thích làm việc khổ cực này thì để hắn làm.

Lâm Thiên đem toàn bộ đồ ăn để vào trong túi xách da rắn, chuẩn bị chuyển đến phòng bếp.

Dương Tri Hạ đi ở phía trước dẫn đường.

Dọc đường, Lâm Thiên hỏi: "Làm sao không thấy phụ mẫu người đâu?"

"Đi xa nhà rồi." Dương Tri Hạ nói.

"Trong nhà chỉ một mình người à? Vậy người còn để người ở nhà người, người dám làm vậy?" Lâm Thiên kinh ngạc nói.

"Ta nhìn bọn hắn không giống người xấu, có gì phải sợ." Dương Tri Hạ bất mãn nói.

"Khẳng định mỹ nữ tử tử tên Bộ Phi Yên kia là người tốt. Nhưng tên Vương Hạo Nhiên kia thù không nhất định, nhìn giống chó hình người, không chừng bụng một đồng ý nghĩ xấu, nói không chừng là thấy người xinh đẹp, muốn có ý với người!"

Lâm Thiên thấy ở đây chỉ có mình với Dương Tri Hạ, thế là hất nước bắn lên Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà nói xong bỗng nhiên mới ý thức đến một vấn đề, đó chính là Bộ Phi Yên với Vương Hạo Nhiên là tỷ đệ, nhưng không cùng họ.

M @@@

Chương 846: Đến Cùng Là Ai Nông Cạn (2)

Lâm Thiên không kìm nổi hơi nghi hoặc một chút, nhưng nhanh lại cảm thấy khả năng bọn là biểu tỷ đệ, không cùng họ tên cũng bình thường.

"Ta thấy người mới đầy ý nghĩ xấu, mới là người xấu, rõ ràng ở sau lưng nói xấu người khác, ta cảm thấy Vương Hạo Nhiên kia rất tốt." Dương Tri Hạ nghe được Lâm Thiên bôi nhọ Vương Hạo Nhiên, lập tức không vui.

"Dương Tri Hạ, người cũng quá nông cạn, có phải người thấy người ta dáng dấp đẹp trai liền cảm thấy người ta là người tốt hay không?" Lâm Thiên có chút buồn bực, trừng mắt hỏi.

"Chẳng lẽ không phải người cảm thấy mỹ nữ tỷ tỷ tên Bộ Phi Yên xinh đẹp cho nên mới cho rằng nàng là người tốt sao? Đến cùng là ai nông cạn đây?" Dương Tri Hạ hỏi ngược lại.

Sắc mặt Lâm Thiên cứng đờ, không kìm nổi có chút ghen lòi.

"Bị ta nói trúng ý nghĩ trong lòng rồi phải không, không phản bác được rồi sao?" Dương Tri Hạ khế nói.

"Dù sao tốt nhất người cách Vương Hạo Nhiên kia xa một chút, trực giác nói cho ta hẳn có ý nghĩ với người, mà lại còn là loại ý nghĩ không đơn thuần." Lâm Thiên nhắc nhở.

Nghe vậy, Dương Tri Hạ không tiếp lời hắn, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, Vương Hạo Nhiên có ý nghĩ đối với mình mới tốt đấy.

Lâm Thiên cũng không biết trái tim Dương Tri Hạ đã bị cướp rồi, thấy nàng không nói lời nào, chỉ cho là nàng nghe lọt lời của mình. Trong lòng lập tức dễ chịu rất nhiều.

Hắn đã xem Dương Tri Hạ như là lão bà tương lai của mình, tuyệt đối không cho phép người khác động vào.

Trong khi nói chuyện, Lâm Thiên cũng đi đến phòng bếp, đem túi xách da rắn chứa đồ ăn bụng xuống.

Dương Tri Hạ bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Lâm Thiên ở phòng bếp, đơn độc ở chung với Dương Tri Hạ, trong lúc nhất thời cũng không muốn đi, dự định lại tẩy não nàng, để nàng cách Vương Hạo Nhiên xa một chút.

Nhưng mà Lâm Thiên còn chưa bắt đầu nói thì nghe được phía ngoài có tiếng bước chân cộc cộc.

Là Bộ Phi Yên đi đến phòng bếp.

Lâm Thiên đem toàn bộ lời chuẩn bị bôi nhọ Vương Hạo Nhiên nuốt trở về.

"Ta đến giúp ngươi một chút." Bộ Phi Yên nói với Dương Tri Hạ.

Trong khoảng thời gian Vương Hạo Nhiên rời khỏi, Bộ Phi Yên với Dương Tri Hạ đơn độc nói chuyện phiếm một lúc, Dương Tri Hạ kiên quyết không thu tiền thuê, Bộ Phi Yên ngượng ngùng ăn không ở không nên muốn làm chút chuyện giúp đỡ.

"Mỹ nữ tử tử, ngươi là khách nhân, làm sao có ý làm phiền ngươi

được." Dương Tri Hạ vội vàng khoát tay nói.

"Người không thu tiền thuê của ta, ta thật sự rất ngưỡng mộ ăn không ở không, để ta làm chút chuyện đi. Mà nói thật ra thì thứ ta có thể làm cũng có hạn, chỉ có thể thái đồ ăn mà thôi, không biết làm cái khác, người cũng không nên khách khí." Bộ Phi Yên nói.

"Mỹ nữ tử tử, vậy được rồi." Dương Tri Hạ gật đầu nói.

"Không cần xưng hô như vậy, người trực tiếp gọi tên ta là được, ta gọi người là Tri Hạ mọi mọi, người cảm thấy như vậy được không?" Bộ Phi Yên chỉ cảm thấy được bộ dáng hồn nhiên của Dương Tri Hạ rất đáng yêu, vì vậy muốn rút ngắn quan hệ với nàng.

"Được, vậy ta sẽ gọi người là Phi Yên tử tử." Dương Tri Hạ cười nói.

"Tùy người." Bộ Phi Yên ý cười trở về.

"Ta cũng gọi người là Phi Yên tử tử được không, người gọi ta là Lâm Thiên đệ đệ." Lâm Thiên nghe được hai người nói chuyện với nhau, mặt dày xen vào nói.

"Xưng hô thế này là lạ, ta vẫn nên gọi người là Lâm Thiên." Bộ Phi Yên lễ phép từ chối khéo.

Lúc đầu nàng vẫn rất thân thiện với Lâm Thiên, nhưng lúc trước Lâm Thiên không cho Vương Hạo Nhiên mặt mũi, điều này đã dẫn đến hảo cảm của Bộ Phi Yên đối với Lâm Thiên hạ xuống không ít, tất nhiên không muốn gọi Lâm Thiên thân cận như vậy.

IQ của Lâm Thiên hơi thấp, cho nên không phát hiện được loại tâm tình này của Bộ Phi Yên, chỉ cho là Bộ Phi Yên không thích xưng hô người khác như vậy mà thôi.

Bởi vì lúc đầu Bộ Phi Yên mang đến cho hắn một cảm giác là một mỹ nữ tử tử tính tình tương đối lãnh đạm.

Lâm Thiên cũng không có cưỡng cầu cái này.

Miệng sinh ở trên người Bộ Phi Yên, nàng không thích gọi như thế, Lâm Thiên cũng không có cách nào.

Nhưng mà suy nghĩ về Bộ Phi Yên thì trong lòng Lâm Thiên lại không giảm đi chút nào, ngược lại càng sâu hơn một ít.

Lâm Thiên không chỉ xem Dương Tri Hạ như là lão bà tương lai, cũng xem Bộ Phi Yên như là lão bà tương lai.

Trong hoàn cảnh phụ thê 1 1 hiện nay, muốn có nhiều lão bà thì không có khả năng lắm.

Nhưng sau khi Lâm Thiên nhận được kỳ ngộ, biết tương lai mình sẽ là Tiên Nhân.

Nếu là Tiên Nhân thì tất nhiên sẽ không thể giống như phàm nhân, đừng nói là hai lão bà, coi như là mười mấy lão bà cũng không có vấn đề gì.

Lâm Thiên cảm thấy mình hoàn toàn chịu được.

Lúc Lâm Thiên đang khát khao tương lai, Bộ Phi Yên đã bắt đầu hỗ trợ rửa rau.

Lâm Thiên lấy lại tinh thần, cũng muốn hỗ trợ.

Nhưng mà phòng bếp này quá nhỏ, Dương Tri Hạ không muốn va chạm với Lâm Thiên, tránh để bị gia hỏa này chiếm tiện nghi, thế là trực tiếp đuổi hắn đi.

Ước chừng hơn một giờ sau, rốt cục đã có cơm ăn.

Lâm Thiên mang theo rất nhiều loại rau quả, mỗi một loại Dương Tri

Hạ đều sẽ làm một vài món, tổng cộng có mười một món ăn.

Nhưng mười một món ăn này cơ hồ đều là rau quả.

"Không phải lúc ăn tết thì nông thôn chỉ có những thứ này, chỉ có thể ủy khuất các ngươi." Dương Tri Hạ nhìn xem rau quả cùng một màu, có chút ngượng ngùng nói với Vương Hạo Nhiên và Bộ Phi Yên.

"Sao lại nói vậy, chúng ta ăn không ở không, làm sao lại kén chọn được. Huống chi nhìn những đồ ăn này đều đủ sắc hương vị, lúc trước Tri Hạ ngươi khiêm tốn, tay nghề này rõ ràng là tiêu chuẩn thượng giai." Vương Hạo Nhiên khen nói.

Được khen như vậy, Dương Tri Hạ lộ ra một nụ cười ngu ngơ, trên khuôn mặt cũng hiện ra một ít nhàn nhạt ý đồ, e lệ nói:

"Đều là một vài món ăn hàng ngày, không có gì khó khăn, tài nấu nướng của ta rất bình thường."

s @@@

Chương 847: Nữ Chính Nông Thôn Hiền Lành

Y"Ta thử một chút là biết." Vương Hạo Nhiên cười cười, cầm lấy dưa tùy tiện kẹp vài mảnh Bạch Thái đưa vào trong miệng nhai mấy lần, lông mày dần dần nhíu chặt lại.

Dương Tri Hạ thấy thế không khỏi có chút khẩn trương, "Cực kỳ khó ăn sao?"

"Không phải khó ăn, mà là quá ngon. Nếu sau này không được ăn đồ ăn ngon như vậy thì nên làm sao đây." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

Dương Tri Hạ lập tức chuyển buồn thành vui, thốt ra một câu nói: "Nếu người thích ăn thì sau này ta sẽ làm cho người ăn mỗi ngày nha."

Lời này nói ra miệng trong nháy mắt Dương Tri Hạ ý thức được mình lỡ lời.

Nhưng nói ra rồi thì giống như đã tát nước ra ngoài, không thu lại được.

Lâm Thiên với Bộ Phi Yên ở bên cạnh đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Dương Tri Hạ hồn nhiên ngây thơ, là loại nữ hài không giấu được tâm sự, dễ dàng hở ra mặt.

Lời với vẻ mặt vừa mới nói, tất nhiên là Lâm Thiên với Bộ Phi Yên nhìn ra Dương Tri Hạ rất có hảo cảm với Vương Hạo Nhiên.

Nếu không cũng sẽ không nói một câu như vậy.

Lúc Lâm Thiên đang chờ đợi ăn cơm, ước mơ tương lai, tâm tình lúc đó rất tốt, nhưng bây giờ không tốt đẹp gì.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Lâm Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Ánh mắt Bộ Phi Yên khế dòi, nhìn về hướng Vương Hạo Nhiên, ném đi một ánh mắt nghi ngờ.

Bởi vì lời vừa nãy của Vương Hạo Nhiên có ý trêu muội.

Vương Hạo Nhiên cảm giác được bị Bộ Phi Yên quan sát, tiếp xúc ánh mắt với nàng một chút, giả bộ như không đọc hiểu ánh mắt của nàng, chỉ là nói:

"Tam tử, đồ ăn này ăn thật ngon, người cũng ném thử một chút đi."

Nói xong, Vương Hạo Nhiên dùng đũa kẹp một ít đồ ăn đặt ở trong bát của Bộ Phi Yên.

Bộ Phi Yên nhìn thấy hành động này của Vương Hạo Nhiên, trong lòng mừng thầm một trận, trong lúc nhất thời cũng không có rầu rĩ phải chăng Vương Hạo Nhiên có đang trêu muội hay không. Gắp thức ăn đưa vào trong miệng ném, mắt đẹp cũng hơi sáng lên.

Bộ Phi Yên nhìn về phía Dương Tri Hạ, không chút nào keo kiệt khen: "Tri Hạ muội muội, thật là không nghĩ đến tay nghề của người rất tốt, tốt hơn cả tay nghề của thất muội ta."

"Lúc ta mười tuổi đã bắt đầu làm đồ ăn, thời gian lâu dài còn tương đối lành nghề một chút." Dương Tri Hạ gãi đầu một cái, có chút ngượng ngừng nói.

Hài tử trong nông thôn đều hiểu chuyện tương đối sớm, tất nhiên là Dương Tri Hạ cũng không ngoại lệ.

Đừng nhìn Dương Tri Hạ chỉ có mười tám tuổi, nhưng đã có đủ loại kỹ năng sinh hoạt.

Nếu như phải lập gia đình thật, tuyệt đối là một hiền thê lương mẫu.

"Tay nghề của Tri Hạ tốt, nhưng một phương diện trong đó là

nguyên liệu nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn cũng là một phần rất quan trọng, nếu đổi lại đồ ăn của nhà khác thì cảm giác với hương vị tuyệt đối sẽ không tốt như vậy." Lâm Thiên chen lời nói.

"Phải công nhận đồ ăn này thật sự có chút không giống với đồ ăn bình thường ta ăn." Bộ Phi Yên cũng cảm giác được, không khỏi nói tiếp.

Dương Tri Hạ cũng cầm lấy đĩa ném thử một miếng, mắt to đen nhánh cũng lộ ra dị sắc.

"Người trồng kiểu gì mà có được những thực phẩm như thế này?" Dương Tri Hạ hiếu kỳ hỏi Lâm Thiên.

"Phương pháp bí mật độc nhất vô nhị, không thể truyền ra ngoài, chỉ có thể nói cho nhi tử, nữ nhi hoặc là lão bà ta, người muốn nghe không?" Lâm Thiên cười đùa tí tởng hỏi.

"Không muốn!" Trái tim ham học hỏi của Dương Tri Hạ bị dập tắt trong nháy mắt.

Lúc đầu Bộ Phi Yên cũng có chút hiếu kỳ, nhưng sau khi nghe được Lâm Thiên nói như vậy, cũng lười hỏi nữa.

Lâm Thiên cảm thấy chán, lập tức nhớ đến chính sự, thế là chào hàng với Vương Hạo Nhiên:

"Đồ ăn người đã ăn rồi, nhìn dáng vẻ của người hẳn tương đối hài lòng với những đồ ăn này. Nhưng mà tạm thời người chỉ có thể cảm nhận được đồ ăn này ăn rất ngon, trên thực tế chỗ tốt những đồ ăn này không chỉ đơn giản là ăn ngon như vậy."

"Những đồ ăn này ẩn chứa nhiều loại nguyên tố vi lượng hữu ích cho thân thể, ăn lâu dài chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể dự phòng bách bệnh."

Nghe được Lâm Thiên nói, Vương Hạo Nhiên còn chưa trả lời, Dương Tri Hạ liền không nhịn được nghi ngờ nói:

"Lâm Thiên, rau quả ăn tốt hơn nữa vẫn là rau quả nha, làm sao thần kì như người nói được, người thật là biết khoác lác."

"Những đồ ăn này của ta cố ý đưa đi cơ quan giám định để giám định, đích thật là có những công hiệu này." Lâm Thiên vững tin những cái hiệu dụng này, nhưng không thể nói ra nguyên nhân thật sự, chỉ là dùng một cái lí do khiến người nghe cảm thấy hợp lý.

"Vậy thì giấy chứng nhận giám định đâu, lấy ra cho ta xem một chút?" Dương Tri Hạ thò tay.

"Muốn có giấy chứng nhận giám định cần rất nhiều tiền, vì tiết kiệm tiền nên ta không muốn giấy chứng nhận giám định." Lâm Thiên nói.

"Ta thấy người đang khoác lác thì có." Giọng Dương Tri Hạ khẳng định.

Lâm Thiên tạm thời không tranh luận với Dương Tri Hạ, mà là nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, nói:

"Ta có thể thề, những đồ ăn này tuyệt đối có công hiệu như ta vừa nói. Nếu người không tin thì có thể cầm những đồ ăn này đến cơ quan giám định để giám định một chút, đến lúc đó người sẽ rõ ràng."

"Không cần đi giám định, ta tin tưởng người, chúng ta nói chuyện giá tiền đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Lâm Thiên thấy Vương Hạo Nhiên sáng khoái như vậy, không khỏi sửng sốt một chút.

Hắn còn tưởng rằng phải tốn nhiều lời lẽ mới có thể khiến cho những người trong thành này tin tưởng, nào ngờ lại dễ dàng như vậy.

Là gia hỏa này quá dễ lừa dối sao?

Không đúng, mình không phải là lừa đảo, những đồ ăn này thật sự có những công hiệu kia.

Nghĩ như vậy, Lâm Thiên lập tức giở công phu sư tử ngoạm nói:

"Những đồ ăn này là ta dùng phương pháp độc môn bí mật gieo trồng được, thành phẩm vô cùng vang dội, cho nên giá tiền này hơi đắt, một ngàn đồng tiền một cân!"

"Một ngàn khối một cân rau quả, tại sao người không đi cướp đi hả Lâm Thiên!" Dương Tri Hạ tức giận, thốt ra một câu.

Q @@@

Chương 848: Lừa Dối Lẫn Nhau

QLâm Thiên nhìn thấy phản ứng của nàng thì có chút không vui.

Loại không vui này không phải là bởi vì bị Dương Tri Hạ phá, mà là Dương Tri Hạ nói chuyện quá đứng ở bên Vương Hạo Nhiên.

"Một ngàn đồng tiền một cân phải không? Được, cứ quyết định như vậy." Vương Hạo Nhiên đáp lại Lâm Thiên.

"Người đừng tin hấn, coi như những đồ ăn này ăn ngon cũng không

có khả năng có giá trị một ngàn khối." Dương Tri Hạ đều cảm thấy đau lòng, thế là thuyết phục Vương Hạo Nhiên.

"Ngàn vàng khó mua lòng tốt, huống hồ một ngàn đồng tiền một cân mà thôi, cũng không đắt." Bộ dáng như Vương Hạo Nhiên chẳng hề để ý.

Nghe vậy, Dương Tri Hạ cũng không biết nói gì cho phải.

Lâm Thiên thấy thế, chỉ cảm thấy mình đánh giá thấp năng lực tiêu tiền của người trong thành.

Biết sớm thì lại tăng giá cao một chút.

Trong lòng tiếc nuối một trận, nhưng ý nghĩ Lâm Thiên vừa động, sinh ra ý kiến khác.

"Người có muốn được liệu nhân sâm, hà thủ ô hay không?" Lâm Thiên đột nhiên hỏi.

"Bao nhiêu năm?" Vương Hạo Nhiên biết mà còn hỏi.

"Năm trăm năm trở lên." Lâm Thiên trả lời.

"Nói bậy nói bạ, hà thủ ô trăm năm sau thôn đã sớm bị đào rỗng, còn lại đều là mới mọc ra, vượt qua ba năm cơ hồ đều không có." Dương Tri Hạ nghi vấn lên.

"Trên núi lớn như thế, luôn có một vài chỗ mọi người không đi được, ta may mắn đào được, có gì lạ đâu." Lâm Thiên nói.

Nhân sâm, hà thủ ô không thể so với những rau quả kia, nhân sâm với hà thủ ô trên trăm năm có giá tiền đắt đỏ vô cùng, thậm chí có tiền mà không mua được.

Lâm Thiên tất nhiên không có khả năng nói ra, những cây nhân

sâm, hà thủ ô này là hẩn gieo trồng được.

Nếu để người khác biết thì nói không chừng sẽ khiến người đó có tâm tư ham muốn.

Cuối cùng, từ đầu đến cuối hẩn không cảm thấy gia hỏa trong thành này là người tốt.

Để người trong thành này biết mình gieo trồng những loại rau quả kia thì không có gì, nhưng nếu cho hẩn biết mình có thể gieo trồng được nhân sâm, hà thủ ô thời gian dài số lượng lớn thì lợi ích trong đó đủ để khiến cho người điên cuồng.

Tất nhiên là Lâm Thiên phải cẩn thận một chút.

Cuối cùng bây giờ tu vi của hẩn còn ở Luyện Khí kỳ tầng một, không có cách nào đối phó với vũ khí nóng hiện đại.

Coi như loại bình thường nhất đều cực kỳ khó chống đỡ.

"Thôi đi, người khác không đào được thì người có thể đào được sao, người có vận khí tốt như vậy à?" Dương Tri Hạ khinh bỉ một trận.

"Còn không phải sao, vận khí của ta rất tốt." Lâm Thiên dương dương đắc ý. Nếu không phải có vận khí tốt thì làm sao sẽ thu được truyền thừa Tiên Tôn ở trên núi?

Điều này đủ để chứng minh mình chính là thiên mệnh chi tử.

"Năm trăm năm trở lên phải không? Được, ta muốn, người nói giá đi." Bộ dáng Vương Hạo Nhiên nhìn như rất dễ mở giá.

"Người muốn bao nhiêu?" Lâm Thiên hỏi.

"Người có bao nhiêu?" Vương Hạo Nhiên hỏi vặn lại.

"Ba cây nhân sâm, ba cây hà thủ ô, tất cả đều là năm trăm năm trở lên." Lâm Thiên không dám nói quá nhiều, tránh để khiến người hoài nghi.

"Được, ta muốn hết." Vương Hạo Nhiên nói.

Lâm Thiên nhìn thấy phản ứng này của hắn không khỏi nghi ngờ, "Người muốn nhiều nhân sâm, hà thủ ô như vậy làm cái gì?"

Vương Hạo Nhiên ra vẻ do dự một chút, rồi mới trả lời: "Ta. . . Ta có một người bạn, mắc phải quái bệnh, cần nhân sâm, hà thủ ô trăm năm trở lên chữa bệnh."

Lâm Thiên nhìn thấy thì nghi ngờ một trận.

Hắn đã nhìn thấy hết dị sắc trên mặt Vương Hạo Nhiên.

Bạn trong miệng gia hỏa này sẽ không phải là chính hắn chứ?

Quái bệnh. . . Chẳng lẽ là loại bệnh khó mà mở miệng kia?

Tên tiểu bạch kiểm này là tra nam, nói không chừng là chơi phóng túng quá mức nên tuổi còn trẻ đã bị móc rỗng.

Nghĩ như vậy, Lâm Thiên đánh giá Vương Hạo Nhiên tử tử.

Xem xét qua một chút Lâm Thiên lập tức có phát hiện.

Lấy tài nghệ y thuật hiện tại của hắn, vèn vèn chỉ "Nhìn" thôi đã có thể phát hiện ra rất nhiều thứ.

Lúc trước không chú ý chút nào, giờ phút này quan sát tên tiểu bạch kiểm này, phát hiện hắn thật rất hư.

Hơn nữa không phải là hư bình thường, đoán chừng là lúc nào đó

làm xong chuyện thì ngay cả đứng đờ không đứng nổi.

Loại rau quả của mình vốn có công hiệu tẩm bổ thân thể.

Tên tiểu bạch kiểm này hư như vậy, khẳng định vừa mới ăn xong đã cảm giác được gì đó, khó trách sáng khoái như vậy, lấy giá cao mua đồ ăn của mình.

Thì ra là vì thế này.

Sau khi nghĩ thông suốt những cái này, lo nghĩ trong lòng Lâm Thiên biến mất hết, thậm chí không kìm nổi cười thầm.

Mà Bộ Phi Yên nhìn thấy phản ứng của Vương Hạo Nhiên, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Tất nhiên là nàng biết Vương Hạo Nhiên đang nói dối.

Nguyên nhân nói như vậy tất nhiên là có mục đích khác.

Nhưng lấy quan hệ của nàng với Vương Hạo Nhiên, tất nhiên sẽ không vạch trần.

Lâm Thiên hạ quyết tâm lừa Vương Hạo Nhiên một trận, tổ chức ngôn ngữ một chút, bắt đầu lừa dối:

"Lần trước cũng có một kẻ có tiền muốn mua nhân sâm với hà thủ ô trên tay ta, ra giá là năm trăm vạn một gốc, tổng là ba ngàn vạn, nhưng mà ta cảm thấy thiếu nên không đồng ý."

Dừng một chút rồi chuyển đề tài, nói tiếp: "Nhưng mà nể mặt người là đệ đệ của Phi Yên tỷ tỷ, nếu như người ra cái giá này, ta ngượng lại có thể bán cho người."

"Đừng tin hấn, trong thôn lớn như vậy, nếu có người ngoài đến thật thì khẳng định ta sẽ biết, hấn đang nói dối." Dương Tri Hạ nhìn Lâm

Thiên một chút, nói phá.

Lâm Thiên cũng không xấu hổ, bởi vì hắn đã xem thấu tên tiểu bạch kiểm này, chắc chắn hắn cần những dược liệu này.

"Ba ngàn vạn. . . Có thể ít một chút hay không?" Vương Hạo Nhiên giả bộ như cò kè mặc cả.

"Thiếu một đồng đều không được!" Dáng vẻ Lâm Thiên như không có thương lượng.

"Được, ta mua." Vương Hạo Nhiên cắn răng, hình như rất đau lòng.

"Hợp tác vui vẻ." Lâm Thiên nhếch mép cười .

Wương Hạo Nhiên cũng cười, nhưng mà cười ở trong lòng.

| @@@

Chương 849: Một Chiêu Tiêu Cật Biến Thiên (1)

v"Nên trả bao nhiêu tiền, ta nhất định sẽ trả nhưng mà ta cần chính là nhân sâm, hà thủ ô năm trăm năm hàng thật giá thật, chứ không phải loại hàng dỏm kia." Sau khi cười thầm một lúc, Vương Hạo Nhiên chừng chặc đàng hoàng nhìn Lâm Thiên nhấn mạnh một chút.

"Việc này thì người yên tâm, ăn cơm xong chiều ta liền đi đào,

nhưng mà người biết cách nghiệm chứng không?" Lâm Thiên có chút hoài nghi nói.

"Ta có bạn tinh thông phương diện này, chụp tấm ảnh gửi đi, là thật hay là giả thì nhanh chóng sẽ có câu trả lời." Vương Hạo Nhiên nói.

Sau khi thảo luận xong, Lâm Thiên nhanh chóng cầm nước xong xuôi, lập tức liền đi lên trên núi đào nhân sâm cùng hà thủ ô.

Nhưng mà Lâm Thiên cố tình chậm trễ rất lâu.

Trước đây hắn đã từng nói với mọi người, những cây nhân sâm, hà thủ ô kia là ở nơi người bình thường tìm không thấy mới thấy được.

Muốn lộ ra sự khó khăn khi đào, đương nhiên cần tốn một chút thời gian.

Lâm Thiên đi đến căn cứ gieo trồng bí mật ở trên núi, trực tiếp tìm một chỗ râm mát để ngủ.

Mà cùng lúc đó, dưới chân núi ở trong nhà Dương Tri Hạ đang xảy ra một ít chuyện.

Chuyện nói lúc ăn trưa, Dương Tri Hạ đều nghe được.

Ba ngàn vạn mua ba cây nhân sâm năm trăm năm cùng ba cây hà thủ ô năm trăm năm, quả thực chính là giá trên trời.

Dương Tri Hạ đều đau lòng thay cho Vương Hạo Nhiên, vì vậy không bao lâu sau khi Lâm Thiên rời khỏi, liền tự mình đi tìm Vương Hạo Nhiên nói chuyện.

"Cho dù người có tiền cũng không nên lãng phí như vậy, làm sao người lại tin Lâm Thiên nói những lời lúc trước có người có tiền ra ba ngàn vạn hắn không bán chứ." Dương Tri Hạ đề nghị:

"Coi như người rất cần những cây nhân sâm với hà thủ ô kia, cũng nên cùng hắn nói giá tiền một chút, không thể để hắn bảo bao nhiêu là bao nhiêu. Làm như thế này đi, chờ một lúc nữa Lâm Thiên trở về, lại cùng hắn nói giá tiền một chút."

Vương Hạo Nhiên mỉm cười nhìn nàng cũng không trả lời vấn đề của nàng ngay lập tức, mà chỉ nói:

"Người và Lâm Thiên là cùng thôn, theo lý thuyết hắn là có quan hệ gần một ít với hắn, mà hình như hôm nay chúng ta mới gặp mặt nhỉ, sao có vẻ như người đứng ở lập trường của ta, thay ta nói chuyện chứ?"

Ánh mắt Dương Tri Hạ tránh né, sợ bị hắn nhìn thấu suy nghĩ, ngay sau đó giải thích nói:

"Lâm Thiên kia nổi tiếng là một tên cà lơ phất phơ, ta cũng không thích đi quá gần cùng loại người này, chỉ là thấy hắn muốn làm thịt người người ngoài làng, có ý tốt mới nói với người, người. . . người tuyệt đối không nên suy nghĩ nhiều, ta không có ý gì khác."

Lúc nói đến phần sau, nàng áp úng, khuôn mặt đỏ lên rõ rệt.

Loại nữ sinh hồn nhiên như Dương Tri Hạ này, thật không quen che dấu tâm sự của mình, giải thích như vậy, ngược lại để lộ tâm tư của mình.

"Thật ra người thích ta có đúng hay không?" Vương Hạo Nhiên bắt thành linh hỏi.

"Không. . . không, không. . . . không có, ta làm gì có, " Dương Tri Hạ vội vàng khoát tay, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng nhuận hơn, "Hôm nay chúng ta mới gặp mặt, làm sao. . . làm sao ta có khả năng thích. . ."

"Nhưng mà lần đầu ta nhìn thấy người, liền thích người." Vương

Hạo Nhiên chăm chú nhìn vào con mắt của nàng.

Dương Tri Hạ khẽ giật mình, hoàn toàn không có đoán trước được rằng Vương Hạo Nhiên lại đột nhiên nói một câu như vậy.

"Người. . . người đừng nói đùa như vậy, khẳng định trong thành các người có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, làm sao lại thích loại nữ sinh nông thôn không kiến thức như ta." Dương Tri Hạ không thể tin được, có chút tự ti cúi đầu xuống, nói nhỏ.

Vương Hạo Nhiên duỗi tay ra nắm lấy tay nhỏ đang khấn trương mà không biết nên đặt ở đâu của Dương Tri Hạ.

"Ngay từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người, liền đã thích người không có thuốc chữa." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

Nghe được hắn nói, Dương Tri Hạ kinh ngạc nâng đầu lên, đón lấy ánh mắt của Vương Hạo Nhiên nói "Ta. . . Ta cũng có cảm giác này, lần đầu tiên nhìn thấy người cũng. . . cũng cảm giác mình bị hãm vào rồi."

"Thế này thì đúng rồi, bởi vì đây là duyên phận kiếp trước của chúng ta, trong cõi u minh có một sợi dây đang ở dẫn dắt chúng ta gặp gỡ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Duyên phận kiếp trước. . ." Dương Tri Hạ thấp giọng nhắc tới một ít, tương đối đồng ý với cách nói này, nhưng vẫn là có chút khó tin: "Người thật sự có kiếp trước sao? Vậy kiếp trước chúng ta như thế nào?"

"Đương nhiên có, ở kiếp trước ta là Tiên Đế, còn người là phi tử của ta." Lời như vậy, Vương Hạo Nhiên đã nói qua nhiều lần, xem như vô cùng thuần thực, gần như là hạ bút thành văn.

"Sao? !" Dương Tri Hạ phảng phất cảm thấy chính mình nghe lầm.

Vương Hạo Nhiên vừa động ý nghĩ, liền mang Dương Tri Hạ tiến vào bên trong Khai Thiên Tháp.

"Đây. . . đây là nơi nào?" Dương Tri Hạ chỉ thấy chớp mắt một cái, cảnh vật bên người liền thay đổi, vừa khiếp sợ, vừa kinh ngạc.

"Đây là bên trong Tiên Đế Tháp của ta." Vương Hạo Nhiên hơi hợt giải thích một chút, ngay sau đó tay nhẹ nhàng vung lên, một vài hình ảnh bỗng nhiên hiện ra.

Sau khi tu vi đạt tới Luyện Khí kỳ đại viên mãn, bản lĩnh của Vương Hạo Nhiên cũng tăng nhiều lên.

Những hình ảnh này là cảnh tượng trong ký ức Diệp Phàm, chính là khung cảnh chiến đấu khi đó nhiều vị Tiên Tôn vây công Cực Thiên Ma Đế.

Trong ảnh ngôi sao nổ tung, ngân hà đảo ngược, quanh thân mấy vị Tiên Tôn đều trải rộng linh khí thần quang, căn bản không thấy rõ người.

Nói ngắn gọn chính là thần tiên đánh nhau.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là tình huống nhiều người đánh một.

Đồng thời, những hình ảnh này tương đối sơ lược, hơn nữa còn là vội vàng mà qua.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy không sai biệt lắm, bỗng nhiên lại phát phát tay lần nữa, hình ảnh trước mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trái lại Dương Tri Hạ đã kinh ngạc nói không ra lời.

"Kiếp trước ta bị mấy vị Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ vây công. . . Ước định cẩn thận với các người gặp lại kiếp sau. Sau khi chuyển thế trùng sinh, ta phải mất một đoạn thời gian mới khôi phục ký ức. . ." Vương

Hạo Nhiên chậm rãi nói.

E @@@

Chương 850: Một Chiêu Tiêu Cật Biến Thiên (2)

Đương Tri Hạ nghe xong, tam quan chấn động mạnh mẽ, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, nhưng mà lại không có chút nào hoài nghi đối với lời nói của Vương Hạo Nhiên.

"Người đến nơi này là cố ý tìm ta sao?" Đương Tri Hạ hỏi.

"Chủ yếu là tới tìm người, một nguyên nhân khác là đến tìm dị bảo bị mất." Vương Hạo Nhiên nói.

"Dị bảo?" Đương Tri Hạ một mặt ngạc nhiên.

"Ta chuyển thế trùng sinh, dị bảo cũng rải rác mọi nơi, Tiên Đế Tháp này chính là một trong số đó, vẫn là trước đây không lâu mới tìm được. Mà sau khi tìm được Tiên Đế Tháp, ta lại cảm ứng được một dị bảo khác ở ngay trong thôn này." Vương Hạo Nhiên nói đến chỗ này, bỗng nhiên thở dài một tiếng, mới tiếp tục nói:

"Không sớm thì muộn địch nhân kiếp trước cũng sẽ tìm đến ta, những cái dị bảo này có ích lợi cực lớn đối với việc tu luyện của ta, ta nhất định phải tìm được để khiến mình cường đại lên."

"Nếu không kiếp này dù tìm được các người, cũng không cách nào bảo hộ các người, kết cục sẽ giống với kiếp trước."

Đương Tri Hạ nghe xong, không khỏi khần trương nói: "Vậy người đã tìm được dị bảo chưa?"

"Tìm được rồi, ở trên tay của Lâm Thiên. Dị bảo này của ta có tác dụng thúc đẩy linh vật sinh trưởng, Lâm Thiên dùng nó để trồng thực vật với nhân sâm." Vương Hạo Nhiên nói.

"Khó trách Lâm Thiên sẽ có những vật này." Dương Tri Hạ giật mình, nói tiếp: "Nếu biết dị bảo ở trên tay của Lâm Thiên, vậy đã lấy được chưa?"

"Lâm Thiên ngẫu nhiên có được dị bảo, đã khiến dị bảo nhận chủ, ta trực tiếp đi lấy cũng không dùng được, trừ phi. . ." Vương Hạo Nhiên nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

"Trừ phi cái gì?" Dương Tri Hạ truy hỏi.

"Trừ phi Lâm Thiên chủ động giải quyết nhận chủ. Thật ra ta có một ý tưởng, nhưng mà cần sự hỗ trợ của người." Vương Hạo Nhiên nói đến trọng điểm.

"Nói hỗ trợ gì chứ, vì tương lai của chúng ta, đây là chuyện ta phải làm, người cứ việc nói đi." Dương Tri Hạ đã xem chính mình như nữ nhân của Vương Hạo Nhiên.

"Muốn người gạt người, khả năng này sẽ có chút làm khó dễ người, ta cũng chỉ vạ bất đắc dĩ." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

"Có khó khăn gì đâu chứ, đừng nói gạt người, mặc kệ người kêu ta làm cái gì, ta đều nguyện ý." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Tri Hạ tràn đầy nghiêm túc.

"Được, vậy người ghi lại lời nói của ta, đến lúc đó người làm thế này. . ." Vương Hạo Nhiên dặn dò nói.

. . .

Một bên khác.

Sau khi Lâm Thiên nhàn nhã ngủ hơn phân nửa buổi chiều, lúc này mới bắt đầu động thủ đào nhân sâm cùng hà thủ ô.

Sau khi đào xong ba cây nhân sâm cùng ba cây hà thủ ô, Lâm Thiên

dùng túi đã chuẩn bị từ sớm sắp xếp gọn, lập tức khế đi xuống núi.

Nhưng lúc sắp đến dưới chân núi thì Lâm Thiên cố tình đem quần áo của mình làm bẩn thậm chí xé rách để chính mình chật vật dị thường.

Sau khi làm xong những cái này, Lâm Thiên vậy mới đi tới trong nhà Dương Tri Hạ tìm Vương Hạo Nhiên.

"Ba cây nhân sâm cùng ba cây hà thủ ô người cần toàn bộ đều ở nơi này, vì đào những vật này, kém chút ta đều không còn mạng." Lâm Thiên thận trọng lấy đồ trong túi ra, bày ra cho Vương Hạo Nhiên nhìn, giả bộ như vô cùng mệt nhọc.

Vương Hạo Nhiên đến căn cứ Lâm Thiên gieo trồng nhìn qua, tự nhiên biết tiểu tử này đang nói láo, nhưng mà cũng không nói ra, chỉ là nói:

"Cực cho người rồi."

"Có cực khổ một chút, nhưng mà ba ngàn vạn kia thì một phần đều không thể thiếu." Lâm Thiên nói.

"Chỉ cần là hàng thật thì ta nhất định đưa cho người không thiếu một phần."

Vương Hạo Nhiên bảo đảm một chút, tiếp tục giả bộ như chuyên nghiệp, chụp xuống rất nhiều tấm ảnh hà thủ ô, tiếp đó tùy tiện tìm cái danh bạ trên Wechat, truyền nhau qua cho Ôn Tịnh.

Đồng thời đính kèm một đoạn văn tự, để Ôn Tịnh qua một đoạn thời gian gửi tin nhắn giọng nói qua cho mình.

Ngay sau đó, Vương Hạo Nhiên giả bộ như chờ đợi.

Ôn Tịnh tính toán thời gian, tức thời gửi tới tin nhắn giọng nói.

Vương Hạo Nhiên đi đến bên cạnh, giả bộ như cùng Ôn Tịnh hàn huyên một hồi, lập tức ngắt nói chuyện.

"Bằng hữu của người nói thế nào?" Lâm Thiên hỏi.

"Nhân sâm cùng hà thủ ô không có vấn đề, đầy đủ năm." Vương Hạo Nhiên đáp lại một tiếng, cũng không chơi liều, trực tiếp lấy ra chi phiếu mang theo người, điền số ba ngàn vạn, lập tức kí lên tên của mình, đưa cho Lâm Thiên.

"Chi phiếu này thật hay giả, có thể đổi được tiền không?" Lâm Thiên cảm thấy chuyện quá thuận lợi, cảm thấy có chút không chân thực, bởi vậy rất là hoài nghi chi phiếu này là thật hay giả.

"Người đến ngân hàng đổi một chút thì sẽ biết thật hay giả." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không cần người nói ta cũng biết." Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Sắp chạng vạng tối rồi, hiện tại đến ngân hàng trên trần phòng chừng cũng đã đóng cửa, chỉ có thể ngày mai đi."

"Bên trong một hai ngày này ta sẽ không rời khỏi nơi này, người có thể yên tâm." Vương Hạo Nhiên nói.

"Như vậy thì quá tốt rồi." Lâm Thiên gật đầu, hỏi tiếp: "Người còn cần đồ ăn kia không?"

"Tất nhiên muốn, mỗi ngày đầu tiên của tuần lễ, người chuẩn bị tốt đồ ăn tươi mới, ta kêu người tới lấy. Một tuần lễ lượng tạm thời đặt một trăm cân đi, tiếp đó thì ta sẽ nhìn tình huống rồi đặt thêm sao." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người mua nhiều món ăn như vậy, ăn hết không?" Lâm Thiên nghi hoặc hỏi.

"Trong nhà của ta có cái khách sạn, mà lại là dây chuyền, có rất nhiều nguồn tiêu thụ, chỉ sợ người không có nhiều hàng như vậy." Vương Hạo Nhiên muốn kéo dài thời gian ở lại thôn, thế là tùy ý nói ra.

"Cái này thì người hoàn toàn có thể yên tâm, ta vẫn nói câu nói kia, người muốn bao nhiêu thì ta đều có thể cung cấp." Lâm Thiên tự tin nói.

"Vậy xem ra chúng ta có thể hợp tác lâu dài. Một hồi ta tìm người soạn một phần hợp đồng, ký tên họ, như vậy thì hai bên đều có bảo hộ." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

"Không có vấn đề." Lâm Thiên cũng muốn ổn định kiếm lời số tiền này, tự nhiên là vui lòng đồng ý việc này.

L @@@

Chương 851: Cùng Phát Tài

F"Đây là khoản dự chi." Vương Hạo Nhiên lấy ra chi phiếu lúc đầu chuẩn bị báo đáp cho Lâm Thiên, đưa cho hắn.

"Không nghĩ tới người trong thành này thật đúng là thật sáng khoái." Lâm Thiên vui vẻ nhận lấy chi phiếu.

"Ta đã cho tiền rồi, người mau chóng chuẩn bị đồ, ta gọi điện thoại ngày mai gọi người tới lấy, đầu nhập khách sạn bên kia, xem một

chút tiếng vọng." Vương Hạo Nhiên nói.

Lâm Thiên gật đầu, "Được, sáng sớm ngày mai ta liền đi gỡ cái chùng một trăm cân, bảo đảm mới mẻ, để khách đến khách sạn nhà người như mây, kiếm lời đến đầy bồn đầy bát."

"Mọi người cùng nhau phát tài." Vương Hạo Nhiên nói.

Lâm Thiên cầm chi phiếu trong tay hôn một cái, nhếch mép cười nói: "Cùng phát tài."

Bộ Phi Yên cùng Dương Tri Hạ ở bên cạnh nhìn xem, toàn trình đều không nhiều lời cái gì.

"Nhân sâm hà thủ ô tươi mới, thích hợp đặt ở chỗ tương đối âm mát." Lâm Thiên sợ đồ vật phá, thế là nhắc nhở một thoáng.

"Tri Hạ, nhà người có chỗ thích hợp dự trữ những thứ này không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Bỏ vào trong hầm ngầm." Dương Tri Hạ trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu, kêu người tham gia sắp xếp hà thủ ô gọn, lập tức chuẩn bị chuyển vào hầm ngầm nhà Dương Tri Hạ.

Nhưng mà lúc dời đi giả bộ như mang không nổi, thế là hướng về Bộ Phi Yên nói:

"Tam tỷ, đến giúp đệ chút."

"Được." Bộ Phi Yên mới nhìn một hồi biết gia hỏa này cơ hồ không có một câu nói thật, nhưng không có phá, thậm chí còn phối hợp thêm.

Bộ Phi Yên dễ dàng xách theo túi hà thủ ô đi về phía hầm ngầm.

Vương Hạo Nhiên theo sát phía sau bắt kịp.

Lâm Thiên âm thầm khinh bỉ một trận, Vương Hạo Nhiên thật là yếu đuối, ngay cả một nữ nhân cũng không bằng. Chợt vui cười nhìn về phía Dương Tri Hạ, đem trong chi phiếu trong tay giương lên về phía nàng.

"Trước đó chúng ta đã nói xong, chỉ cần ta có thể cầm được một ngàn vạn sính lễ, liền có thể tới nhà người cầu hôn, hiện tại ta đã có tiền, người chuẩn bị lúc nào gả cho ta đây?" Lâm Thiên nhếch mép cười lên.

"Ta. . . Ta chỉ đùa giỡn, không phải là thật." Dương Tri Hạ vội vàng khoát tay.

"Người người này quá không có giữ chữ tín, rõ ràng đã nói xong, sao người có thể đổi ý chứ?" Lâm Thiên lập tức không vui.

Dương Tri Hạ thật không vui khi thấy phản ứng của hắn, nhưng nhớ kỹ Vương Hạo Nhiên dặn dò, vậy mới tiếp tục cùng Lâm Thiên nói:

"Khi đó ta chưa có nói hết, sính lễ chỉ là một cái điều kiện, ta còn có những điều kiện khác."

Lâm Thiên nhìn thấy Dương Tri Hạ không kiên trì từ chối, lập tức vui mừng, hỏi vội: "Điều kiện gì, người nói xem, ta nhất định làm được."

"Đương nhiên là muốn nhìn nhân phẩm của người thế nào." Dương Tri Hạ khẽ nói.

"Nhân phẩm của ta rất tốt nha, người cả thôn đều biết." Lâm Thiên vỗ ngực nói.

"Đây cũng không phải là điều người nói là được, ta muốn khảo nghiệm người." Dương Tri Hạ chống nạnh nói.

"Được được, nghe người." Lâm Thiên tự nhận nhân phẩm của mình rất tốt, căn bản không e ngại khảo nghiệm.

"Đúng rồi, những đồ ăn này đến cùng là người trồng thế nào?" Dương Tri Hạ hiếu kỳ hỏi.

"Cái này không thể truyền ra ngoài." Lâm Thiên thần thần bí bí nói.

"Người nhìn người đi, chỉ hỏi người chuyện nhỏ như vậy người cũng không muốn nói, còn nói ưa thích muốn cưới ta, ta thấy người căn bản không có thành ý. Người khảo nghiệm thất bại, không có khả quan, không cần nói đến chuyện đến nhà ta cầu hôn." Dương Tri Hạ cau mũi một cái, hướng về Lâm Thiên nói.

Lâm Thiên nghe được lời nói của Dương Tri Hạ, không khỏi bắt đầu lo lắng, nhưng lại không muốn nói ra bí mật của mình, bởi vậy nói:

"Đây là bí mật của ta, thật không thể tùy tiện nói ra, nếu sau này người giả cho ta thì nhất định ta sẽ nói cho người!"

"Không nói thì không nói, ai mà thèm biết. Người cũng không cần nằm mơ, chúng ta không có khả năng, đừng nói là cho một ngàn vạn sính lễ, coi như là một ngàn ức ta cũng không thèm." Dương Tri Hạ hừ một tiếng, quay đầu chuẩn bị đi.

Lâm Thiên bước nhanh lên trước ngăn cản nàng, "Chuyện gì cũng từ từ nói, không nên tức giận."

"Không phải sao, hỏi người một chút chuyện người cũng không nguyện ý nói cho ta, ta không thèm để ý đến người." Dương Tri Hạ bĩu môi nói.

Lâm Thiên không muốn nói bí mật ra, nhưng lại không muốn vứt bỏ cơ hội mà vất vả lắm Dương Tri Hạ cho, do dự một chút, đổi giọng nói:

"Ta có thể nói cho người, nhưng người phải bảo mật, không thể đem chuyện này nói ra."

"Cái này còn tạm được, vậy người nói một chút đi." Con người Dương Tri Hạ hơi sáng mấy phần.

Con mắt Lâm Thiên chuyển nhanh đi một thoáng, rồi mới lên tiếng:

"Nói mấy câu thì không rõ ràng, sáng mai ta đi gỡ đồ ăn bán cho người trong thành kia, người cùng đi theo ta, đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết."

Lời này là do sau khi hắn suy nghĩ sâu xa rồi mới nói ra.

Lâm Thiên cảm thấy, bí mật của mình có thể để cho Dương Tri Hạ biết, nhưng nhất định Dương Tri Hạ phải là nữ nhân của mình.

Cũng chỉ có triệt để để Dương Tri Hạ trở thành nữ nhân của mình, nàng mới không bán đứng chính mình.

Mang theo Dương Tri Hạ đến trụ sở bí mật, nói cho nàng bí mật của mình, sau đó nói chút ít tình thoại, một lần hành động bắt nàng lại!

"Trước đó không phải người nói chỗ trống rất xa sao? Nếu ta đi theo người, vậy thì. . ." Dương Tri Hạ lộ vẻ do dự.

"Người coi ta là người nào? Làm sao lại làm loạn chứ." Lâm Thiên vì để cho Dương Tri Hạ tin tưởng, thế là vươn ba ngón tay nhìn lên nói:

"Nếu người không tin thì ta ta có thể phát thệ, nếu ta cưỡng ép người làm loại chuyện kia thì để ta chết không được yên!"

Phi phi phi, lão thiên gia ta chỉ nói bậy, đừng tính nha.

Sau khi thề xong, Lâm Thiên tranh thủ thời gian ở trong lòng nhắc

tới.

"Như vậy. . . Vậy được rồi." Dương Tri Hạ nhìn thấy Lâm Thiên thật lòng thề, thế là đồng ý.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên cùng Bộ Phi Yên trở về.

"Vậy cứ quyết định vậy đi, đừng nói cho người khác biết việc này, sáng mai lúc hừng đông ta tới nhà người chờ người ở bên ngoài." Lâm Thiên thấp giọng nói với Dương Tri Hạ một câu, cũng không hàn huyên nhiều về chuyện này nữa.

Để tránh tiểu bạch kiểm kia biết.

o @@@

Chương 852: Cái Bẫy

ΥTất nhiên là Lâm Thiên có thể nhìn ra tên tiểu bạch kiểm này cũng có ý tứ với Dương Tri Hạ.

Nếu để tiểu bạch kiểm biết việc này, khẳng định sẽ từ đó mà phá hoại.

Sau này Vương Hạo Nhiên đến thì như là người không biết chuyện gì cả, tựa như cái gì cũng không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng.

Lâm Thiên đi tới bên ngoài nhà Dương Tri Hạ chờ.

Dương Tri Hạ thuận theo đi ra.

Dương Tri Hạ mới dậy không lâu, mắt to chớp chớp, dáng vẻ còn có chút lờ mờ, trên mặt nhỏ mang theo một ít lười biếng, nhìn lên hết sức đáng yêu.

Nhưng bên trong phần đáng yêu này lại có xen lẫn một ít vũ mị.

Chỉ vì hình như Dương Tri Hạ tuổi dậy thì được bổ sung dinh dưỡng cực kỳ đầy đủ, vóc dáng đường cong có một chút hung hiểm.

Lâm Thiên rất muốn làm người đầu tiên nhìn mặt mộc của nàng.

Nhưng Lâm Thiên không biết là đã có một người giành trước, càng thậm chí còn chính tay cảm thụ một phen.

Loại trừ một bước cuối cùng không có hoàn thành ra thì những gì có thể làm cơ hồ đều làm.

Nhưng tất nhiên là Lâm Thiên tự không có khả năng biết những thứ này.

Lâm Thiên vừa nghĩ tới hôm nay sẽ bắt lại Dương Tri Hạ, trong lòng liền vô cùng hưng hực, nhưng ngoài mặt cũng không dám để lộ ra ý nghĩ thế này, để tránh Dương Tri Hạ tạm thời đổi ý, không đi cùng mình.

"Cực kỳ đúng giờ anha, chúng ta lên đường thôi." Lâm Thiên bình bình đạm đạm nói một tiếng, đi ở phía trước.

Dương Tri Hạ ở đằng sau bắt kịp.

Đi qua một ít đường núi quanh co, băng qua u cốc nhỏ hẹp, Lâm

Thiên mang theo Dương Tri Hạ đi tới căn cứ gieo trồng bí mật.

Đi đường núi hao tốn một chút thời gian, lúc này trời càng sáng lên một ít, hết thảy chung quanh đều nhìn cực kỳ rõ ràng.

"Hậu sơn trong thôn ta cũng đã tới rất nhiều lần, cho tới bây giờ không biết rõ có một chỗ như vậy, quả thực chính là thế ngoại đào nguyên nha." Dương Tri Hạ thả mắt quét về bốn phía, sợ hãi thán phục nói.

"Ngày kia ta vào núi nhặt củi, không chú ý lạc đường, trong lúc vô tình phát hiện." Lâm Thiên giải thích nói.

"Nhìn đất nơi này với đất bên ngoài cũng không có gì khác biệt nha, sao lại trồng ra được những thứ tươi mới kia được chứ?" Dương Tri Hạ ngòai xồm nhìn đất bên trong vườn rau một chút, không giải thích được nói.

"Người nhìn lên thì giống, nhưng trên thực tế khác biệt lớn." Lâm Thiên nói.

"Khác biệt chỗ nào?" Dương Tri Hạ truy vấn.

"Trước đừng những thứ này." Lâm Thiên khoát tay áo, bỗng nhiên nhếch mép cười nói, "Tri Hạ, người thấy ta đã đem bí mật của mình nói cho người biết, có phải người cũng nên có chút biểu thị hay không?"

"Người nói gì ta nghe không hiểu, không tính nha." Dương Tri Hạ lắc đầu, ánh mắt rất nhanh liền nhìn thấy một đám cành lá hà thủ ô, vung ra chân răng hướng về bên kia chạy tới, nhìn kỹ một hồi, lập tức cả kinh nói:

"Sao nơi này trồng nhiều nhân sâm, hà thủ ô như vậy, cành lá lại tươi tốt, khẳng định là số năm không thấp. Trước đó không phải người đi đào hoang dại mà là do trồng ra được sao?!"

"Không sai, chính là trồng ra." Lâm Thiên đã mang Dương Tri Hạ tới, đã sớm dự liệu được loại chuyện này, đương nhiên sẽ không phủ nhận.

"Người trồng như thế nào?" Kỳ thực trong lòng Dương Tri Hạ đã biết, nhưng mà cũng nhớ kỹ Vương Hạo Nhiên dặn dò, không thể để lộ tin tức này ra, thế là giả bộ hỏi.

"Đất ở nơi này đặc thù, cứ trồng là ra như vậy thôi." Lâm Thiên không muốn nói quá nhiều, thế là nói bậy.

"Ta không tin người, ta thấy người căn bản không có một câu nào là nói thật, cũng không để ý tới người nữa, ta xuống núi đây." Dương Tri Hạ muốn quay đầu đi.

Lâm Thiên ngăn ở trước mặt Dương Tri Hạ, chân thnhf mà nói: "Ta thật không lừa người, thật là đất ở nơi này đặc thù."

"Người cho ta là ba tuổi tiểu hài sao? Căn bản là đất ở nơi này không khác gì bên ngoài, làm sao có khả năng bởi vì là do đất, nhất định có nguyên nhân gì khác." Thần tình Dương Tri Hạ lãnh đạm, nói:

"Miệng người từng tiếng nói ưa thích ta, nhưng trong lòng lại đề phòng ta, dường như sợ ta nói ra chuyện của người, Dương Tri Hạ ta là người như vậy sao?"

"Có điều người không muốn nói thì ta cũng không miễn cưỡng người, xem như ta chưa từng tới nơi này, sau này người cũng không cần tới tìm ta."

Bởi vì chuyện hẹn nhau cùng Dương Tri Hạ lên núi, đêm qua Lâm Thiên hưng phấn một đêm cơ hồ không chớp mắt chút nào, tất nhiên không muốn bỏ qua cái cơ hội tốt này.

Suy nghĩ một chút, Lâm Thiên bỗng nhiên nói:

"Tri Hạ, bí mật này của ta, lúc đầu ta không có ý định nói cho bất luận người nào, nhưng thật sự ta rất ưa thích người, cho nên mới để người biết những thứ này. Ta có thể nói toàn bộ bí mật cho người, nhưng mà người hải. . . Phải biểu thị chút ít."

"Biểu thị cái gì?" Dương Tri Hạ hỏi.

"Người hiểu mà." Lâm Thiên nhếch mép cười cười.

Dương Tri Hạ lập tức hiểu ý, trong lòng rất nổi nóng, hận không thể tát Lâm Thiên một bạt tai, nhưng mà vì đại cục nên không có phát tác.

"Nếu người thật nói bí mật cho ta thì liền chứng minh người thật có thành ý, người muốn ta biểu thị thì ta. . . Ta có thể đồng ý với người." Dương Tri Hạ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Lâm Thiên chỉ cảm thấy máu nóng lên não, đều đánh mất hơn phân nửa lý trí.

Lâm Thiên nghĩ tới lập tức liền muốn lấy mũ trụ ca xuống, trong lòng xúc động dị thường, nhưng còn có khó có thể tin tưởng, thế là xác nhận hỏi:

"Người nói thật, không có nói đùa chứ?"

"Vậy người cứ coi ta nói đùa đi." Dương Tri Hạ buồn bực nói.

Mặc dù vừa rồi chỉ nói dối, nhưng lúc nàng nói ra vẫn cảm giác cực kỳ thẹn thùng, sau khi nghe được Lâm Thiên hỏi như vậy thì tất nhiên có chút nổi giận.

"Không được, ta tin!" Lâm Thiên gấp gáp nói một câu, tiếp đó hấp tấp, đi đến bên trong vườn rau, ở dưới một ít phiến lá ray củ che lấp

lấy ra một cái bình màu xanh ngọc.

w @@@

Chương 853: Uy Hiếp (1)

Đại khái lúc ba ngày trước, Lâm Thiên đã dùng hết linh dịch trong bình. Hiện tại ba ngày đi qua, Lâm Thiên cảm ứng được trong bình lại tích súc không ít linh dịch.

Lâm Thiên suy nghĩ uống hết những linh dịch này, tăng tu vi lên một chút.

Nhưng mà bây giờ hắn có việc xúc động nhân tâm cần hoàn thành, chỉ có thể để chuyện này ra sau.

Lâm Thiên cầm một cái bình màu xanh ngọc cao hơn một xích cao đi tới trước mặt Dương Tri Hạ, "Rau ở đây còn có nhân sâm, hà thủ ô có thể sinh trưởng tốt như vậy, bí mật toàn ở trong cái bình này."

Dương Tri Hạ nhìn thấy cái bình màu xanh ngọc này liền biết đây chính là dị bảo kia của Đế Quân.

Công hiệu của dị bảo thì Dương Tri Hạ đã biết được, nhưng đương nhiên nàng sẽ không biểu hiện ra ngoài, mà mang theo một ít nghi vấn, hỏi Lâm Thiên:

"Nhìn cái bình này rất bình thường mà."

Lâm Thiên cười nói: "Người có chỗ không biết, bình này tên là Hỗn Độn Bình, có thể tự động thu nạp linh khí hóa thành linh dịch. Ta đem những linh dịch dùng nước làm loãng, tiếp đó đổ vào những rau cùng dược liệu, có thể thúc đẩy rau cùng dược liệu tăng trưởng."

"Người đừng tưởng rằng những gốc nhân sâm cùng hà thủ ô tất cả đều là năm trăm năm, trên thực tế là do ta đào được gốc nhỏ trong núi, chỉ là bồi dưỡng không đến một tháng liền đến trình độ năm trăm năm."

"Thật là khó mà tin nổi." Dương Tri Hạ sợ hãi thán phục một tiếng, nói tiếp: "Nhưng mà người để bình ở chỗ này không sợ bị người khác trộm sao?"

"Hắc hắc, tất nhiên không sợ. Cho dù người khác trộm đi thì cũng không dùng được cái bình này, cho dù trong bình tồn tại linh dịch thì cũng không lấy ra được." Lâm Thiên đặc ý nói:

"Hơn nữa, chỉ cần ta hơi động tâm niệm, cái bình này liền có thể bay đến bên cạnh ta."

"Thôi đi, quá không thực tế." Dương Tri Hạ bĩu môi.

"Không tin đúng không? Vậy liền thử một chút." Lâm Thiên đem bình đưa cho Dương Tri Hạ, sau đó lui ra phía sau mười bước, "Người cầm chắc cái bình đấy."

"Đang cầm đây, ta ngược lại muốn xem xem người sao có thể để bình bay đến chỗ người không." Dương Tri Hạ nói.

"Mở to hai mắt nhìn đi." Lâm Thiên cười một tiếng, lập tức động tâm niệm.

Hỗn Độn Bình trong tay Dương Tri Hạ hư một thoáng, liền bay tán

loạn đến ngoài mười bước trên tay của Lâm Thiên.

"Thế nào, lợi hại không?" Lâm Thiên cảm bình, đi về phía Dương Tri Hạ.

"Cái này. . . Đây là vì sao?" Dương Tri Hạ che ngực, trên mặt nhỏ tràn đầy kinh ngạc.

"Hỗn Độn Bình đã nhận chủ, chỉ có ta có thể thúc giục cùng không chế, đừng nói chỉ là khoảng cách mười bước, coi như là ngoài trăm dặm, chỉ cần ta động ý niệm, Hỗn Độn Bình vẫn có thể bay đến bên cạnh ta. Người nói xem, ta sẽ sợ người trộm đi Hỗn Độn Bình sao?" Lâm Thiên nói.

"Nhận chủ thì thế nào, người khác trộm bình đi, chẳng lẽ không thể giải trừ sao?" Dương Tri Hạ một mặt hiếu kỳ.

"Người không hiểu được, sau khi Hỗn Độn Bình nhỏ máu nhận chủ thì cùng ta khóa lại, trở thành một bộ phận của thân thể ta, trừ phi chính ta giải trừ nhận chủ, người khác tuyệt đối không cách nào cưỡng ép giải trừ."

Lâm Thiên xem Dương Tri Hạ như nữ nhân của mình, bởi vậy cũng không có keo kiệt, giải thích với nàng những chuyện này.

"Thì ra là như vậy. " Dương Tri Hạ chạm cằm một cái, tiếp lấy không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Lâm Thiên, "Như thế người giống như Tiên Nhân sao?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Lâm Thiên cười đùa nói: "Có phải cảm thấy ta cực kỳ lợi hại không? Bắt đầu ưa thích ta rồi sao?"

Có quỷ mới thích người, Dương Tri Hạ âm thầm chửi bậy một tiếng, sợ vẻ chán ghét trên mặt sẽ bị Lâm Thiên cảm thấy, thế là vùi đầu cực kỳ thấp, tránh để Lâm Thiên nhìn thấy nét mặt của mình.

"Ta đã đem bí mật nói cho người biết, có phải người nên biểu thị ra một chút hay không?" Lâm Thiên thấy Dương Tri Hạ cúi đầu không nói, chỉ cho là nàng thẹn thùng, thế là rên sất khi còn nóng nói.

Trong lòng Dương Tri Hạ lảng lại chán ghét với Lâm Thiên một chút, vậy mới nâng lên suy nghĩ, ấp úng nói:

"Ta. . . Ta có chút khẩn trương, muốn. . . Muốn đi tiểu một chút."

"Khẩn trương làm gì chứ, ca sẽ rất ôn nhu." Lâm Thiên cười hì hì rồi lại nói, "Đi đi, ta chờ người."

"Đừng nhìn lên đó, hãy ngó qua chỗ khác." Dương Tri Hạ đi về chỗ bụi cỏ cao bằng nửa người không xa, nhưng mà sau khi đi ra mấy bước bỗng nhiên lại quay đầu nói với Lâm Thiên.

"Được rồi, không có nhìn trộm."

Lâm Thiên cũng rất phối hợp, quay lưng đi, thầm nghĩ: Một hồi có thể quang minh chính đại nhìn, cần gì phải nhìn lên chứ.

Sau khi xoay người, Lâm Thiên liền nghe được một trận tiếng bước chân, chờ đợi một lát, chợt nghe Dương Tri Hạ "A" rít lên một tiếng hét.

Lâm Thiên kinh hãi, thầm nghĩ có phải lúc Dương Tri Hạ đi tiểu bị rấn cắn hay không.

Nhưng sau khi quay đầu mới phát hiện là Dương Tri Hạ bị Vương Hạo Nhiên cầm tiểu đao cưỡng ép.

"Người tên tiểu bạch kiếm này tại sao lại ở chỗ này? !" Lâm Thiên cực kỳ hoảng sợ.

"Há, ta đã sớm đoán được người có thể trồng ra những rau này khẳng định có bí mật lớn, cho nên lắp máy nghe trộm trên mình

Dương Tri Hạ, vừa rồi các người nói gì ta đã nghe được toàn bộ." Vương Hạo Nhiên một bộ người xấu, thâm trầm cười nói.

"Lâm Thiên, cứu. . . . Cứu ta." Dương Tri Hạ cũng rất phối hợp, kinh hoảng la lên một tiếng.

"Ta biết tên tiểu bạch kiếm người không có ý tốt, quả nhiên là như vậy!" Lâm Thiên răng cắn nghiến răng.

Vương Hạo Nhiên bỏ ra giá tiền lớn như vậy mua đồ vật của hắn, hắn đã sớm cảm giác có một chút vấn đề.

Nhưng mà Lâm Thiên ỷ vào bản lĩnh của mình, ngược lại không e ngại Vương Hạo Nhiên, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới tên gia hỏa hèn hạ này rõ ràng bắt Dương Tri Hạ uy hiếp.

"Bây giờ mới biết thì đã muộn. Không cần nói nhảm, nếu người không muốn Dương Tri Hạ chết thì nên nhanh chóng giải trừ nạn chứ, sau đó đưa bình cho ta." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tiểu bạch kiếm, người nằm mơ đi!" Lâm Thiên cả giận nói.

z @@@

Chương 854: Uy Hiếp (2)

m"Xem ra người vì cái bình kia ngay cả mạng của Dương Tri Hạ cũng không để ý tới. Được, vậy tiểu mỹ nhân này là của ta." Vương

Hạo Nhiên âm hiểm cười vài tiếng, dùng lỗ mũi ngửi tại mái tóc đen của Dương Tri Hạ một chút, dáng vẻ rất say mê:

"Tiểu mỹ nhân, hiện tại ngươi là của ta, chúng ta tìm chỗ không có người làm phiên bản luận nhân sinh cùng lý tưởng."

"Ngươi cái tên xấu xa này, ta nhìn làm ngươi rồi!" Biểu tình Dương Tri Hạ cố gắng giả bộ rất hận Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên dùng tiểu đao gác ở trên cổ Dương Tri Hạ, cưỡng ép nàng lui về phía sau, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

"Tiểu bạch kiểm, ngươi đừng lại, chuyện còn có thể thương lượng." Lâm Thiên ngăn lại một thoáng.

"Thương lượng cái rắm, trừ phi ngươi giải trừ nhận chủ, đưa bình cho ta, bằng không không có thương lượng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi không làm tổn thương đến Tri Hạ!" Lâm Thiên cắn răng nói.

"Nếu là như vậy thì ngươi nhanh lên, ta cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy."

Wương Hạo Nhiên duy trì động tác cưỡng ép Dương Tri Hạ, hướng về Lâm Thiên thúc giục một tiếng.

Nghe vậy, Lâm Thiên thò tay cắn nát đầu ngón tay của chính mình, tiếp đó rơi vào thân bình của Hỗn Độn Bình.

Chỉ thấy bình kia hơi tản ra một ít quang mang, nhưng rất nhanh lại thu vào.

"Ta đã giải trừ nhận chủ, ngươi cầm bình đi đi, thả Tri Hạ ra." Lâm Thiên đem bình để dưới đất, tiếp đó lui về phía sau mấy bước.

Người đặc biệt cho là ta không có kiến thức, dễ lừa lắm sao? Trong lòng Vương Hạo Nhiên chửi bậy một tiếng.

Vừa rồi Lâm Thiên căn bản không có giải trừ nhận chủ, chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên căn bản không nghĩ qua Lâm Thiên sẽ phối hợp như thế.

"Người lùi xa một chút, ta không yên lòng." Vương Hạo Nhiên nói.

Tiểu bạch kiểm còn rất cẩn thận, trong lòng Lâm Thiên lẩm bẩm một tiếng, lập tức lại lui ra phía sau một đoạn khoảng cách.

Vương Hạo Nhiên cưỡng ép Dương Tri Hạ lên trước, ánh mắt nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lâm Thiên, tiếp đó giả bộ như thận trọng cầm Hỗn Độn Bình lên.

Ngay sau đó, Vương Hạo Nhiên dùng tiểu đao cắt vỡ ngón tay, nhỏ giọt máu lên trên bình.

Bình không có một chút động tĩnh nào.

"Vì sao không có một chút phản ứng?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên hiểu rõ nguyên nhân, nhưng mà lại giả bộ như không hiểu.

"Người là người quá xấu nên không cách nào nhận chủ thôi, đâu có liên quan tới ta." Lâm Thiên buông tay nói.

"Ít nói nhảm đi, người căn bản cũng không có giải trừ nhận chủ, không nên giở trò với ta, sự kiên nhẫn của ta có hạn." Vương Hạo Nhiên buông bình xuống lần nữa, tiếp đó cưỡng ép Dương Tri Hạ lui lại.

Lâm Thiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên không mắc lừa, trong lòng tiếc nuối một thoáng.

Hỗn Độn Bình này vô luận như thế nào hẳn đều là không nguyện ý để Vương Hạo Nhiên đạt được, nhưng cũng không muốn để cho Dương Tri Hạ bị thương.

Đầu óc Lâm Thiên nhanh chóng chuyển động, suy tính biện pháp vẹn toàn đôi bên.

"Nhanh lên một chút, đừng có lằng nhằng." Vương Hạo Nhiên thúc giục một tiếng, nghiêng đầu chẹp một tiếng, chạm đến trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Tri Hạ, tiếp đó nhìn Lâm Thiên nói:

"Người giày vò khốn khổ ba giây ta liền hôn nàng một cái, người tiếp tục giày vò khốn khổ thử một chút."

Trong lòng Dương Tri Hạ giống như là ăn mật vậy, nhưng ngoài miệng cũng khóc reo lên: "Người xấu, không cho phép người đụng vào ta!"

"Vương Hạo Nhiên, người lại đụng Tri Hạ nữa có tin lão tử chơi chết người hay không!" Lâm Thiên nhìn đến một màn này, nhất thời giậm chân nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Lại là chẹp một tiếng, Vương Hạo Nhiên làm xong mới nói với Lâm Thiên: "Người nói cái gì?"

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thiên -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

"Người!" Lâm Thiên nắm chặt tay, cắn răng nghiến lợi.

"Nhanh lên một chút, ta đếm thời gian, người tiếp tục giày vò khớp khớp thì tay của ta sẽ bóp nha?" Vương Hạo Nhiên một tay nắm lấy tiểu đao, cưỡng ép Dương Tri Hạ, một tay bày ra tư thái bóp v* Long Trảo Thủ.

"Dừng tay! Ta lập tức giải trừ nhận chủ!" Lâm Thiên gấp gáp ngăn trở một tiếng.

Vương Hạo Nhiên thu tay về.

Lâm Thiên chậm chậm ngồi xuống, suy tính đối sách, rất nhanh liền có một cái ý nghĩ. Thế là đem chỗ ngón tay cắn nát hồi nãy gạt ra một giọt máu, lần nữa tích ở trên Hồn Độn Bình, ngay sau đó trong lòng lẩm nhẩm một thoáng cái gì đó.

Rất nhanh, quang mang chứa đựng trên Hồn Độn Bình, thân bình có huyết sắc phù văn ngưng hiện ra, ngay sau đó toàn bộ tán loạn.

Cùng lúc đó, liên hệ của Lâm Thiên cùng Hồn Độn Bình cũng bởi vì cái này mất đi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

"Ta có thể lập xuống lời thề Thiên Đạo đã giải trừ nhận chủ, nếu có làm trái, liền để trời tru đất diệt, không được chết một cách yên ổn." Lâm Thiên nói xong, chậm chậm nâng Hồn Độn Bình lên, hơi hơi hít sâu một hơi, "Hiện tại nó là của người, cầm đi!"

Dứt lời, dĩ nhiên là ném thẳng đến chỗ Vương Hạo Nhiên i.

Mà Vương Hạo Nhiên cũng như sự dự liệu của Lâm Thiên, bởi vì quá khẩn trương sợ bình bị bể, trực tiếp vứt bỏ cưỡng ép Dương Tri Hạ, chạy ra phía trước đưa tay đón bình.

Lâm Thiên nhìn thấy hành động này của Vương Hạo Nhiên, nhếch mép cười lên, đem hòn đá vừa nãy mới bí mật ngồi xuống cầm lên cong ngón tay bắn ra, đá bay đến chỗ mi tâm của Vương Hạo Nhiên.

Một kích này Lâm Thiên dùng toàn bộ tu vi đánh ra, lực xuyên thấu cực kỳ đáng sợ.

Nếu như trúng, đảm bảo tên tiểu bạch kiếm này tắt thở chết ngay tại chỗ.

Mắt Lâm Thiên thấy Vương Hạo Nhiên tiếp được bình, mà viên đá kia lập tức muốn đánh trúng mi tâm của Vương Hạo Nhiên, mang đi tính mạng của hắn.

Chỉ là lúc đá đến phía trước mi tâm của Vương Hạo Nhiên một thước thì ngưng trệ ở giữa không trung, tựa hồ bị một đồ vật vô hình ngăn lại.

Một màn quỷ dị nà, để Lâm Thiên cực kỳ hoảng sợ.

E @@@

Chương 855: Hỗn Động Bình Tới Tay

Q"Cuối cùng cũng tới tay." Vương Hạo Nhiên nhìn xem bình trong tay, cảm thán một tiếng.

Nhân vật chính tiểu nông dân dung tục Lâm Thiên này đầu óc không phải đặc biệt tốt, có thể vùng dậy toàn dựa vào hào quang nhân vật chính, rất dễ bị lừa. Nếu đổi thành lão yêu quái có tâm cơ thâm trầm Diệp Phàm kia thì khẳng định sớm xem thấu loại thủ đoạn này.

【 Đỉnh, kí chủ thành công lừa gạt Lâm Thiên lấy được Hỗn Độn Bình, thu được 18000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thiên -900, hào quang phản phái của kí chủ +900! 】

Lúc này, Dương Tri Hạ nhìn thấy một màn này, cũng không có tiếp tục giả vờ, tiến đến bên người Vương Hạo Nhiên, vui vẻ nói:

"Chúc mừng Đế Quân."

"Ai, ta thân là Tiên Đế chuyển thế, lại phải làm loại việc này, ngẫm lại thật là xấu hổ." Vương Hạo Nhiên thở dài nói.

"Trên sách có nói thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, Đế Quân cũng là do bất đắc dĩ, không cần để ở trong lòng." Dương Tri Hạ trấn an nói.

"Ủy khuất người lừa gạt người khác, thật là xin lỗi." Vương Hạo Nhiên sờ lên suy nghĩ Dương Tri Hạ.

"Không có gì, vì Đế Quân ta nguyện ý làm mọi thứ." Dương Tri Hạ đỏ mặt mấy phần, dựa ở trong ngực Vương Hạo Nhiên.

"Đôi cầu nam nữ các người!" Tuy là đối thoại của hai người Lâm Thiên nghe được như rơi vào trong sương mù, nhưng tự nhiên có thể nhìn ra Dương Tri Hạ cùng Vương Hạo Nhiên lừa gạt mình.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Lâm Thiên bị tổn thương, thu được 5000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Lâm Thiên -250, hào quang phản phái của kí chủ +250! 】

"Lâm Thiên, cái Hồn Độn Bình này vốn là đồ vật của Đế Quân nhà ta, hiện tại vật quy nguyên chủ, không cho phép người bôi nhọ Đế Quân nhà ta!" Dương Tri Hạ không vui nói.

"Dương Tri Hạ ơi là Dương Tri Hạ, ta cho người là nữ nhân hiền lành, không nghĩ tới người là tiện nhân, mắt lão tử bị mù nhìn lầm người!" Giọng Lâm Thiên căm hận nói.

Nghe nói như thế, thần sắc Vương Hạo Nhiên hơi động, nhìn về phía Dương Tri Hạ.

Nói thật ra, hắn cũng không có nghĩ đến Dương Tri Hạ hồn nhiên đáng yêu lại gạt người giỏi như vậy.

Tuy là Vương Hạo Nhiên tay nắm tay dạy qua nàng, chỉ nàng đi lừa Lâm Thiên như thế nào.

Nhưng Dương Tri Hạ có thể hoàn toàn làm tốt, vẫn để Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Có lẽ lừa nam nhân là một loại thiên phú cùng bẩm sinh của nữ nhân.

Cho dù là hồn nhiên như Dương Tri Hạ lừa nam nhân cũng không qua loa.

"Lâm Thiên người...!" Dương Tri Hạ bị chỉ trích một trận, tức giận đến trên mặt đỏ lên, trong lúc nhất thời không cách nào phản bác.

"Tri Hạ, tiểu tử này mang người tới nơi này, kỳ thực cũng không có ý tốt, nếu không thấy sắc động lòng thì cũng sẽ không bị lừa. Người cũng không sai, chỉ là lập trường chúng ta khác biệt mà thôi, đừng để ở trong lòng." Vương Hạo Nhiên khuyên giải nói.

"Ân." Sắc mặt của Dương Tri Hạ lập tức tươi tắn lên.

"Tiểu bạch kiểm, người cùng tiện nhân này lừa gạt đồ của ta, rõ ràng còn nói đường đường chính chính như vậy, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy người không biết xấu hổ như người." Lâm Thiên nổi trận lôi đình, tức giận nói.

"Tiểu tử, đây vốn chính là đồ của ta." Vương Hạo Nhiên chững chạc đàng hoàng chậm rãi nói:

"Ở kiếp trước, Hỗn Độn Bình này từng bị một Tiên Đế vây công ta đoạt đi, người có thể đạt được Hỗn Độn Bình này, chắc hẳn là Tiên Tôn kia đã tọa hóa, mà người còn thu được truyền thừa của hắn, Hỗn Độn Bình này chính là một cái trong số đó."

Sắc mặt Lâm Thiên kịch biến, trên mặt đen lại, lộ ra một ít tái nhợt.

Những chuyện này hẳn đều không có nói qua với Dương Tri Hạ, sao Vương Hạo Nhiên lại biết những cái này?

Chẳng lẽ hắn nói thật sao

Trong lòng Lâm Thiên kinh nghi.

Lúc hắn tiếp nhận truyền thừa của Tiên Tôn cũng không biết lai lịch của vị Tiên Tôn này, đối với lời nói thật giả của Vương Hạo Nhiên tự nhiên không cách nào phán đoán chính xác.

Wương Hạo Nhiên nói tiếp: "Vị Tiên Tôn truyền cho người y bát là cừu nhân của ta. Người là đồ đệ của cừu nhân, hơn nữa vừa rồi còn bôi nhọ ta còn có Tri Hạ, theo lý thuyết ta vốn không nên giữ người lại."

"Nhưng nể tình ông trời có đức hiếu sinh, có thể lưu người một cái mạng, nhưng mà cần xóa đi truyền thừa Tiên Tôn của người, người phục không?"

Lâm Thiên từ trên mình Vương Hạo Nhiên cảm giác được khí tức cực kỳ nguy hiểm, đồng thời vừa rồi đã kiến thức thủ đoạn của hắn, biết tu vi của Vương Hạo Nhiên hơn xa mình.

Chỉ là Lâm Thiên không nguyện cúi đầu, trong lúc nhất thời lộ vẻ do dự.

"Trong mắt của người có cừu hận, xem ra người không biết hối cải, đã như vậy, cũng không thể giữ người lại." Vương Hạo Nhiên căn bản không cho hắn thời gian suy nghĩ, cong ngón tay búng ra, một tia linh khí thôi hóa thành hỏa diễm khủng bố bay vút mà ra, bay tới Lâm Thiên như chớp giật.

Lâm Thiên kinh hãi, nhưng không có cơ hội trốn thoát, liền bị hỏa diễm đánh trúng.

Trong chốc lát, một tia hỏa diễm hùng hực bốc lên bao trọn lấy Lâm Thiên.

Thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm mà Lâm Thiên đều không phát ra được vài tiếng, trực tiếp mất mạng.

Thời gian không đến ba mươi giây, Lâm Thiên liền biến thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa.

【 Đỉnh, kí chủ đánh giết nhân vật chính Lâm Thiên, thu được 15000 điểm phản phái! 】

Lâm Thiên chỉ là Luyện Khí kỳ tầng một mà thôi, mà Vương Hạo Nhiên đã đạt tới Luyện Khí kỳ đại viên mãn, cả hai căn bản cũng không phải một cấp bậc.

Vương Hạo Nhiên muốn giải quyết Lâm Thiên chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên cũng không có nghĩ qua lưu cho Lâm Thiên một mạng.

Nguyên nhân nói nhiều với Lâm Thiên như vậy chỉ là e ngại Dương Tri Hạ đang ở đây mà thôi.

Nếu không, Hỗn Độn Bình mới vừa đến tay, Vương Hạo Nhiên liền sẽ trực tiếp chơi chết Lâm Thiên.

Mắt Dương Tri Hạ thấy một màn này, thần sắc hơi tái nhợt mấy phần.

Là một nữ sinh lớn lên ở nông thôn, nào gặp qua tình huống này.

Một người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất. . .

"Tiểu tử này nhục mạ người, chết chưa hết tội. Nhớ kỹ, người là đế phi của ta, vô cùng tôn quý, trong thiên hạ ai cũng không thể nhục mạ người, nếu ai dám ta liền để hắn chết." Vương Hạo Nhiên lờ mờ lên tiếng nói.

P @@@

Chương 856: Thu Hoạch Trần Đầy

☞ Dương Tri Hạ khẽ giật mình, nhìn Vương Hạo Nhiên chăm chú.

【Đinh, kí chủ lay động trái tim của nữ chính Dương Tri Hạ, thu

được 1000 điểm phản phái! 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ một thoáng.

Nguyên nhân trước đây không động đến Dương Tri Hạ, là sợ Dương Tri Hạ xuất hiện thay đổi rõ ràng gì đó để Lâm Thiên nhìn ra manh mối gì, ảnh hưởng đến kế hoạch đoạt Hỗn Độn Bình.

Nhưng hiện tại Lâm Thiên cũng đã thành tro bụi, tự nhiên không cần quan tâm nhiều như vậy.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Dương Tri Hạ bị chính mình trêu, đáng vẻ thâm tình nhìn chăm chú chính mình, trong lòng không khỏi lửa nóng mấy phần.

Lúc này đang vào mùa thu, nhưng mà ở gò đất thế ngoại đào nguyên cũng lặng yên chứa đựng ra xuân ý.

Hết thủy phát sinh thuận lý thành chương.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Dương Tri Hạ, thu được 16000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Dương Tri Hạ -800, hào quang phản phái của kí chủ +800! 】

...

Vương Hạo Nhiên lại đánh xuống một phần cơ sở vững chắc đến Trúc Cơ, mà Dương Tri Hạ đạt được chỗ tốt vô cùng to lớn.

Lúc đầu nàng chỉ là nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, nhưng nhảy một cái trở thành Tu Tiên giả có tu vi Luyện Khí kỳ tầng một.

Có thể thấy được chút ít thiên phú tu tiên.

Nhưng mà là nữ chính bên trong tiểu nông dân tu tiên lưu, có thiên phú tu tiên thực tế quá bình thường.

Sau khi hoàn thành đại sự, Vương Hạo Nhiên nhận chủ Hỗn Độn Bình thành công.

Trừ Khai Thiên Thập ra, Vương Hạo Nhiên lại thu được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hỗn Độn Bình này sinh ra linh dịch, loại trừ thô hóa linh thực ra còn có thể gia tốc tu luyện, cũng là một cái máy tu luyện gian lận.

Bên trong Hỗn Độn Bình còn có một ít linh dịch chưa kịp sử dụng.

Thừa dịp khoảng thời gian Dương Tri Hạ hồi sức, Vương Hạo Nhiên luyện hóa hấp thu toàn bộ linh dịch.

Linh khí lại tăng vọt rất nhiều.

Sau đó, vậy mới đem lực chú ý ném đến bên trong những Tiểu Động Thiên phúc địa.

Lâm Thiên gieo trồng không ít thứ ở nơi này, trong đó những cái cây nông nghiệp đối với Vương Hạo Nhiên mà nói thì tác dụng không lớn, nhưng mà những cây nhân sâm cùng hà thủ ô kia hết sức có giá trị.

Nhiều nhân sâm cùng hà thủ ô năm trăm năm như vậy, thôn phệ toàn bộ chuyển hóa làm linh khí liền có thể chính thức tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Chỉ là muốn chuyển hóa những gốc nhân sâm này cùng hà thủ ô này thành linh khí, so với trực tiếp hấp thu linh dịch thì chậm hơn rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên biết không vội vàng được, cho nên càn quét sạch sẽ nhân sâm cùng hà thủ ô bỏ vào trong Khai Thiên Tháp.

Sau khi làm xong, Vương Hạo Nhiên mang Dương Tri Hạ rời khỏi.

Nhưng trước khi đi, bố trí kết giới phòng ngự bên ngoài u cốc, tránh để người xông vào nơi này.

Cái u cốc này có linh khí còn nhỉnh hơn Lam Tinh nhưng lại có phạm vi nhỏ hơn, xem như một nơi động thiên phúc địa, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên phải bảo vệ nơi này thật tốt một chút.

Mà sau khi nhận chủ Hỗn Độn Bình, Vương Hạo Nhiên cũng đem giấu ở bên trong động thiên phúc địa, để hấp thu nạp linh khí chuyển hóa linh dịch, tiện bề sau này tu luyện.

Lúc nửa buổi sáng.

Sáng sớm Bộ Phi Yên đến đã không nhìn thấy người, gọi điện thoại cho Vương Hạo Nhiên cũng không được, đang chuẩn bị đi ra cửa tìm người.

Nhưng mà vừa mới ra ngoài liền gặp được Vương Hạo Nhiên cùng Dương Tri Hạ trở về.

"Các người. . . Các người đi đâu?" Bộ Phi Yên nhìn thấy dáng vẻ của hai người tựa hồ có chút thân mật, thế là nghi hoặc hỏi.

"Tam tỷ, ta biết người có rất nhiều nghi vấn, trở về ta sẽ từ từ nói với người. Người muốn biết cái gì thì ta đều nói cho người." Vương Hạo Nhiên nói.

Bộ Phi Yên gật đầu, không có hỏi tới nguyên nhân, nhưng nói đến một cái chủ đề khác, "Người gọi sai ta mấy lần, xem ra ta không uốn nắn người người không ý thức được ta là tứ tỷ."

Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút, vậy mới phản ứng lại tam tử là Biển Tố Vấn, "Tỷ muội các người quá nhiều người, có đôi khi có chút không phân rõ."

"Cái người này người phải phân rõ, nhưng chớ đem ai trong chúng ta nhận thành thất muội, ta thì không sao cả, nhưng đại tỷ nàng rất hung dữ, người cần cẩn thận một chút." Bộ Phi Yên nhắc nhở.

Vương Hạo Nhiên nheo mắt.

Khoan hãy nói, thật sự có một lần như thế, đem Đạm Đài Yêu Nguyệt trở thành Khâu Thiển Vi.

May mà lúc ấy chính mình đủ cơ trí, vậy mới ổn định nàng.

"Tứ tử, lời kia của người có ý tứ, ta có thể hiểu là, ta xem người như Vi Vi, người cũng nguyện ý sao?" Vương Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Bộ Phi Yên, cười hỏi.

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, trong lòng Bộ Phi Yên không khỏi hoảng loạn một thoáng, có chút không dám đối mặt với hắn, nhưng mà rất nhanh đã trấn định lại, khẽ hừ một tiếng, nói:

"Nếu là Vi Vi ở nơi này, người nói lời này thử một chút xem, xem nàng có nắm chặt lỗ tai người hay không."

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên không kèm nổi cười cười.

Bộ Phi Yên chỉ mượn từ Khâu Thiển Vi nói, cũng không có biểu thị nói để hắn không được đánh chủ kiến đến nàng.

Rất rõ ràng, trong lòng Bộ Phi Yên vẫn có ý tưởng, chỉ là xấu hổ biểu lộ ra mà thôi.

Vương Hạo Nhiên tìm được đáy, đối với ý nghĩ của Bộ Phi Yên cũng

có một cái ước lượng đại khái.

Lâm Thiên đã thành tro bụi, Hồn Độn Bình cũng đã tới tay, xem như Vương Hạo Nhiên đã đạt được viên mãn của mục đích đến nơi này, đã đến lúc rời khỏi thôn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên muốn cùng mang Dương Tri Hạ đi, bởi vậy ở trong nhà Dương Tri Hạ thêm một ngày.

Chờ sau khi phụ mẫu của Dương Tri Hạ trở về, Vương Hạo Nhiên đưa ra ý muốn mang Dương Tri Hạ đến trong thành phố, lý do cũng rất đơn giản thô bạo, đó chính là trùng ý Dương Tri Hạ.

Phụ mẫu Dương Tri Hạ tương đối tham tài hơn nữa bợ đỡ, bên trong nội dung chính tuyến của Lâm Thiên là chướng ngại vật ngăn cản Lâm Thiên cùng Dương Tri Hạ ở bên cạnh nhau.

Mới đầu phụ mẫu của Dương Tri Hạ tự nhiên là phản đối, nhưng mà sau khi Vương Hạo Nhiên trực tiếp đưa ra một tấm chi phiếu ngàn vạn thì hết thảy vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

x @@@

Chương 857: Ngả Bài

BSau khi nói chuyện xong, Vương Hạo Nhiên lái chiếc Porsche kia mang theo Bộ Phi Yên cùng Dương Tri Hạ trở về thành phố Thanh Linh.

Lúc đi tới khu biệt thự, Vương Hạo Nhiên trước đưa Bộ Phi Yên về ngôi biệt thự kia của Liễu Nguyệt, tiếp đó mới mang theo Dương Tri Hạ trở về bên trong ngôi biệt thự của mình.

Hiện tại bên trong biệt thự của Vương Hạo Nhiên hết sức náo nhiệt.

Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết, Phùng An Na, Phùng An Huệ, Tiền Bảo Bảo cùng Vân Sơ Nhiên, toàn bộ đều ở chỗ này.

Hiện tại lại có thêm một vị khách —— Dương Tri Hạ.

Dương Tri Hạ ở lâu trong nông thôn, mới đến, hết sức khẩn trương.

"Phu quân, đây cũng là tỷ muội của chúng ta sao?" Phượng Huyền Tố nhìn nữ sinh chất phác đáng yêu này, hiếu kỳ hỏi.

"Nương tử thật là thông minh lanh lợi." Vương Hạo Nhiên cười tán dương một tiếng.

"Những chuyện kia, nàng có biết hết chưa?" Phượng Huyền Tố hỏi.

"Đều biết." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Chúc mừng phu quân." Phượng Huyền Tố chúc mừng một tiếng, lập tức cười đi về phía Dương Tri Hạ, kéo lấy tay nàng lấy lòng, tự giới thiệu mình:

"Ngươi khỏe, ta tên là Phượng Huyền Tố, cũng là phi tử của phu quân."

Dương Tri Hạ thất thần trước dung mạo của Phượng Huyền Tố, nửa ngày mới tỉnh táo lại, khẩn trương nói:

"Ngươi. . . Ngươi khỏe, ta tên là Dương Tri Hạ."

"Đừng sợ, sau này nơi này cũng là nhà của người." Ninh Ngạo Tuyết cũng đi tới, lộ ra vẻ thân thiện chào đón tỷ muội này.

Mặt Dương Tri Hạ mang nụ cười, hướng về Ninh Ngạo Tuyết gật đầu một cái, ánh mắt lập tức nhìn về phía đám người Phùng An Na.

Nhưng mà các nàng cũng không có như Phượng Huyền Tố cùng Ninh Ngạo Tuyết, đứng ở địa vị ngang hàng nhiệt tình chào hỏi với Dương Tri Hạ.

Các nàng vẫn rất rõ ràng thân phận của mình, xem như thị nữ, địa vị có thể giống với chủ mẫu sao?

Phùng An Na trước tiên đi tới, vấn an chủ mẫu mới, mấy người khác học theo.

Dương Tri Hạ có chút bị hù dọa, vội vã hoàn lễ, đồng thời biểu thị kêu các nàng sau này đừng như vậy, bình đẳng nhìn chính mình là được rồi.

Hành động này của Dương Tri Hạ để hảo cảm của mấy người Phùng An Na tăng nhiều.

Mà trên thực tế, mấy người Phùng An Na nói là thị nữ, Phượng Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết bình thường cùng các nàng ở chung cũng xem các nàng như tỷ muội tốt, căn bản không có chia cao thấp.

Sau khi mọi người làm quen một chút, đám người Phượng Huyền Tố liền mang theo Dương Tri Hạ làm quen với hoàn cảnh ở nơi này.

Vương Hạo Nhiên tạm thời được yên tĩnh, nhưng mà thanh tĩnh không bao lâu, Khâu Thiển Vi liền gọi điện thoại tới, theo thói quen gọi hắt đi qua ăn cơm chiều.

Vương Hạo Nhiên còn thiếu Bộ Phi Yên một lời giải thích, vốn muốn

đi một chuyến, tất nhiên là trực tiếp đồng ý.

Gần đến chạng vạng tối, Vương Hạo Nhiên đúng hẹn đi tới trong biệt thự của Liễu Nguyệt.

Bọn người Khâu Thiên Vi đang bận rộn ở phòng bếp.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đến, trực tiếp gọi Bộ Phi Yên, theo sau cùng nàng đi tới phòng số bốn.

"Muốn nói phải không? Ta đang nghe đây, người có thể bắt đầu." Bộ Phi Yên nhìn thấy những cử động này của Vương Hạo Nhiên, đã đoán được hẳn muốn giải thích thời gian ở trong thôn kia làm ra những hành động kỳ quái.

Thế nhưng để Bộ Phi Yên bất ngờ là căn bản Vương Hạo Nhiên không hành động theo lẽ thường.

Ngay lúc Bộ Phi Yên mới nói xong, miệng liền bị chặn lại.

Bộ Phi Yên kinh hãi, từ bản năng của sát thủ, theo thói quen muốn chế trụ Vương Hạo Nhiên.

Nhưng yêu thương trong lòng cũng điều khiển, đem loại bản năng này chế trụ.

Mới đầu Bộ Phi Yên kháng cự, bị động tiếp nhận, tiếp đó phát triển đến chủ động phối hợp.

Nhưng lúc ẩn thân Bộ Phi Yên lạc lối thì Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên buông lỏng ra nàng.

Ấm áp bên môi tiêu tán, Bộ Phi Yên có chút thất vọng mát mát, nhưng theo sát sau đó, cũng là xấu hổ.

"Người. . . Sao người có thể như vậy, nếu để Vi Vi biết thì phải làm

sao bây giờ!"

"Không phải là người kêu ta nói sao? Hiện tại ta nói kỳ thực ta đã sớm thích người, người cũng ưa thích ta có đúng hay không?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Vừa rồi ta không kêu người nói những cái này, hơn nữa. . . Ta. . . Ta không thêm thích người, người không nên nói bậy. . ." Bộ Phi Yên phủ nhận nói.

Nhưng nói còn chưa dứt lời, lập tức im bặt.

Miệng lại bị ngăn chặn, nói không ra lời.

Hồi lâu sau, Bộ Phi Yên mới khôi phục năng lực nói chuyện.

"Ta. . . Ta đúng là không có cách nào làm người." Dũng khí nói léo của Bộ Phi Yên đều không còn, chỉ hận chính mình quá dễ dãi, chẳng những không đẩy hẳn ra, thậm chí dần dần chủ động.

"Hiện tại thừa nhận rồi sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

"Thừa nhận thì thế nào, ta không muốn làm Vi Vi tổn thương, chẳng lẽ người muốn làm tổn thương nàng sao? Nếu là như vậy thì ta cũng không tha cho người." Bộ Phi Yên nói.

"Ta không nói là làm tổn thương nàng, có thể vẹn toàn đôi bên nha." Vương Hạo Nhiên nói.

Bộ Phi Yên kinh ngạc một chút, sau đó mới nói: "Thật ra ta không có ý kiến gì, nhưng làm sao có khả năng Vi Vi đồng ý việc này chứ?"

"Chẳng phải là hỏi nàng là sẽ biết sao?" Vương Hạo Nhiên cười cười, bỗng nhiên hướng về ngoài cửa nói: "Các người nghe đủ hay chưa?"

Bộ Phi Yên sững sờ, dưới ánh mắt ý thức nhìn lại.

Chỉ thấy cửa bị đẩy ra, sáu vị tỷ muội kia của nàng chen chúc mà vào.

Hai mắt Bộ Phi Yên trợn lên, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Thầm trách chính mình uổng làm một sát thủ, có người hé cửa nghe lén, rõ ràng không có phát hiện.

Nhưng mà nói gì thì cũng phải chỉ trách tên trước mắt này, nếu không phải hắn làm cho trong lòng mình đại loạn, trong lòng rối loạn, khẳng định mình đã sớm phát hiện.

Bộ Phi Yên chuẩn bị nghênh đón thẩm phán.

Nhưng ngoài ý liệu là Khâu Thiển Vi cười hì hì đi tới, nắm lấy tay nàng nói: "Tứ tỷ, ta không có ý kiến nha, ta đồng ý!"

"Hả?" Bộ Phi Yên chỉ cảm thấy chính mình nghe lầm.

"Ta nói rồi, ta không phản đối các người ở bên cạnh nhau." Khâu Thiển Vi cường điệu nói.

"Thất muội, loại việc này mà người cũng có thể đồng ý sao?" Bộ Phi Yên choáng váng.

"Ta đã đón nhận đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ, ngũ tỷ, lục tỷ, cũng không thể không đón nhận tứ tỷ người chứ?" Khâu Thiển Vi nói.

"Cái gì? !" Bộ Phi Yên cực kỳ hoảng sợ.

Chương 858: Giám Đốc Nữ Chính Mỹ Nữ (1)

T"Thứ tỷ, người không nghe làm, chỉ một mình người còn không biết rõ đấy."

Nhìn thấy Bộ Phi Yên kinh ngạc như vậy, Khâu Thiển Vi nói lần nữa.

"Cái này. . ." Bộ Phi Yên cũng không biết nói gì cho phải.

"Ta biết người cực kỳ ngạc nhiên, nói thật ta cũng thật kinh ngạc, ta cũng không nghĩ đến bạn trai này của ta lại có bản sự như vậy, đều tận diệt cả nhà chúng ta." Khâu Thiển Vi nói với Bộ Phi Yên xong, mặt nhăn không kìm nổi nhìn Vương Hạo Nhiên một chút.

Bộ Phi Yên khóc cười không được, không khỏi nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, bất thành linh nói: "Người chịu nổi không?"

"Người lo lắng quá rồi." Vương Hạo Nhiên cười cười, hướng về Đạm Đài Yêu Nguyệt hỏi: "Người nói chuyện kia chưa vậy?"

"Người không có ý thì làm sao ta sẽ tùy tiện nói ra." Đạm Đài Yêu Nguyệt trả lời.

"Thừa dịp mọi người đều ở đây, người đem chuyện kia nói một chút đi." Trong khi nói chuyện, Vương Hạo Nhiên trực tiếp đem toàn bộ đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt vào trong Khai Thiên Tháp.

Cảnh vật trước mắt biến hóa, ngoại trừ Đạm Đài Yêu Nguyệt hơi bình tĩnh một chút, đám người Khâu Thiển Vi kinh ngạc đến không

nói nên lời.

"Ân." Đám Đài Yêu Nguyệt hướng về Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, đem chuyện "Tiên Đế chuyển thế" nói cho bọn tử muội.

Đám người Khâu Thiển Vi nghe xong, kinh ngạc đến thật lâu nói không ra lời.

Nhưng mà mọi người đều nhận nhịp cảm thấy có đủ loại kỳ duyên ngộ với Vương Hạo Nhiên, hình như ngoại trừ duyên phận kiếp trước ra cũng không có lý do khác có thể giải thích.

Mọi người đều tự nhiên tiếp nhận, lập tức nhận nhịp đều hướng về tu tiên.

Nhưng mà đám người Khâu Thiển Vi đều không đi tranh đoạt, mà là tương đối có ý chung, đem cơ hội này để cho Bộ Phi Yên trước.

Cuối cùng nàng biết đến trễ nhất, một mực bị mơ mơ màng màng, không biết rõ có bao nhiêu nỗi khổ tương tư vụng trộm.

Hơn nữa, cho đến bây giờ cũng chỉ có Bộ Phi Yên có quan hệ tương đối cận với Vương Hạo Nhiên, quan hệ của những người khác với Vương Hạo Nhiên đã tương đối sâu.

Đám người Khâu Thiển Vi tạm thời rời khỏi, để Vương Hạo Nhiên với Bộ Phi Yên đơn độc ở chung.

Vương Hạo Nhiên đem toàn bộ lời nói với Dương Tri Hạ lại nói một lần với Bộ Phi Yên.

Bây giờ Bộ Phi Yên mới hiểu được, Vương Hạo Nhiên đến thôn xóm nhỏ là vì lấy dị bảo bị mất.

Lời còn lại sau đó đều lộ ra dư thừa.

Hành động mới là biểu đạt tốt nhất.

Trong ba ngày sau đó, Vương Hạo Nhiên một mực ở lại biệt thự của Liễu Nguyệt.

Cực điểm phóng dăng, quả thực không biết nhân gian hà thế.

Vương Hạo Nhiên được toại nguyện, hoàn thành mục tiêu cuối cùng trong nội dung chính tuyến của Lâm Thần.

Mà tu vi của Vương Hạo Nhiên cũng càng ngày càng tăng, cộng thêm thôn phệ linh khí của nhân sâm và hà thủ ô, việc tiến vào Trúc Cơ kỳ đã ở trong tầm tay.

Nhưng mà ngay lúc này, Thiều Oản Oản bỗng nhiên liên hệ Vương Hạo Nhiên.

Cố Ngữ Nhu lại có phiền toái.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được chỉ cảm thấy nhức đầu.

Nhân vật chính nữ tàn quả thực quá phiền toái, đánh rắm hết lần này đến lần khác.

Nhưng mà lần này Vương Hạo Nhiên không có ý định tự mình đi xử lý.

Trước đây không tu tiên, ngược lại có thể gạt ra một chút thời gian đi xử lý chuyện của Cố Ngữ Nhu.

Hiện tại hấn rất bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi, không bằng đi tu luyện.

Tất nhiên, vẫn cần quản Cố Ngữ Nhu một chút, cuối cùng đều bỏ nhiều sức lực như vậy, bỏ dở nửa chừng thì đều uổng phí cố gắng trước đây.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức của Thiều Oản Oản thì đi gặp nàng một chút.

Từ sau khi Thiều Oản Oản bị phái đi nhìn chăm chăm động tĩnh của Cố Ngữ Nhu thì một mực cẩn thận.

Vương Hạo Nhiên thừa cơ hội này đi trấn an một chút, đồng thời lại đem cái lí do "Tiên Đế chuyển thế" lần nào cũng đúng giảng cho Thiều Oản Oản nghe.

Sau đó tất nhiên sẽ xảy ra chuyện nên xảy ra.

Tu vi của Thiều Oản Oản cũng tăng lên không ít.

Vương Hạo Nhiên để Thiều Oản Oản thay mình đi xử lý phiền toái của Cố Ngữ Nhu một chút.

Lúc Thiều Oản Oản cho Vương Hạo Nhiên là lão tổ thì một mực cung kính, hiện tại biết được đây là Tiên Đế, càng sợ hãi thêm, tất nhiên cung kính lĩnh mệnh.

Sau khi Vương Hạo Nhiên sắp xếp chuyện xong, lại dùng thời gian mấy ngày nuốt chửng mắt toàn bộ nhân sâm và hà thủ ô.

Linh khí lúc này của Vương Hạo Nhiên đã tràn đầy đến một loại tình trạng cực kỳ đáng sợ.

Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức của Diệp Phàm nên tương đối quen thuộc quá trình Luyện Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Mượn kinh nghiệm của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên tiến vào Trúc Cơ kỳ thành công.

Thực lực tu vi cũng được biến chất.

Vương Hạo Nhiên có thể cảm giác được rõ ràng, trong lúc phát tay là có lực lượng mênh mông mạnh mẽ, lập tức có loại cảm giác tung hoành thiên hạ vô địch thủ.

Nhưng mà loại bành trướng trong lòng này nhanh chóng bị Vương Hạo Nhiên áp chế xuống.

Có nhiều phản phái cho là mình quá lợi hại, bản thân bành trướng, sau đó sơ suất bị nhân vật chính giết chết.

Vương Hạo Nhiên sẽ không phạm phải loại sai lầm này.

Tuy Trúc Cơ kỳ mạnh, nhưng lại hướng lên còn có rất nhiều cảnh giới.

Sau khi Vương Hạo Nhiên bành trướng một lát thì nhanh chóng ổn định lại, vẫn có ý định thừa kế tác phong khiêm tốn ổn trọng trước đây.

Mà đúng lúc này, Vương Hạo Nhiên nhận được điện thoại của biểu đệ bà con xa Chân Vi.

"Biểu ca biểu ca, gần đây ta phát hiện bên Thượng Hải có một mỹ nữ siêu cấp xinh đẹp, không kém chút nào với Tần Vận Hàn, người có muốn làm đến tay một đọt hay không?" Sau khi điện thoại kết nối liền vang lên giọng dung tục của Chân Vi.

Chân Vi học trong một đại học tam lưu không lí tưởng ở Thượng Hải.

Hơn một tháng trước, trong tiệc sinh nhật của Chân Lệ, Vương Hạo Nhiên gặp được Chân Vi.

Lúc ấy Chân Vi liền nói nếu gặp được mỹ nữ đẹp đặc biệt ở Thượng Hải liền liên hệ Vương Hạo Nhiên.

Hiện tại trôi qua hơn một tháng, Chân Vi không gọi cuộc điện thoại này thì Vương Hạo Nhiên đã sắp quên chuyện này.

"Thật sao, mỹ nữ này có thân phận gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi tới một chút.

"Bên Thượng Hải này có một trưởng nữ gia tộc thương nghiệp, cũng là nữ nhi nhà giàu, gia thế còn nhiều hơn Tần Vận Hàn."

R @@@

Chương 859: Giám Đốc Nữ Chính Mỹ Nữ (2)

FChân Vi nói:

"Nhưng mà tuổi tác lớn hơn Tần Vận Hàn vài tuổi, hiện tại đã hai mươi mốt, hơn nữa mới tiếp nhận chuyện làm ăn của gia tộc, đều lên truyền hình ở bên này, được mọi người xưng là mỹ nữ giám đốc trẻ tuổi nhất có năng lực nhất ở Thượng Hải."

Wương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức sinh ra một ít hứng thú.

Nhìn từ Chân Vi miêu tả, mỹ nữ này rất có thể là một vị nữ chính.

Thiết lập nữ giám đốc cơ hồ là một mô bản tiêu chuẩn nữ chính, Đường Băng Vân chính là một trong số đó, hiện tại lại thêm một người?

Nữ chính xuất hiện, nhất định kèm theo nhân vật chính.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên hỏi lần nữa: "Trên người mỹ nữ giám đốc này có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không?"

"Chuyện đặc biệt. . . Bị ám sát thì có tính không?" Chân Vi nói.

"Nói nhảm, tất nhiên là tính. Mau nói là chuyện gì xảy ra." Vương Hạo Nhiên thúc giục nói.

"Ngay tại hôm trước, nàng dự họp hoạt động khai trương của một công ty con dưới tập đoàn, có sát thủ muốn giết nàng, nhưng may mà không có gì nguy hiểm. Việc này còn lên báo lớn Thượng Hải, phong ba vẫn còn lớn." Chân Vi nói.

Vương Hạo Nhiên không thấy bất ngờ chút nào với chuyện không có nguy hiểm, chỉ là hỏi:

"Vậy sau khi xảy ra chuyện này, mỹ nữ giám đốc kia có mời hộ vệ hay không? Ví dụ như loại nhìn què mùa cục mịch, giống như nhà què, hoặc là trở về từ nước ngoài, có bối cảnh xuất ngũ."

"Mời rất nhiều hộ vệ, nhưng mà nghe nói dường như đều là chuyên ngành cơ quan mời đến, không phải ở nông thôn đến, còn có phải ở hải ngoại hay không thì không biết rõ." Chân Vi trả lời.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, suy đoán, khả năng là nội dung truyện của nhân vật chính còn chưa chính thức bắt đầu.

"Đúng rồi, mỹ nữ tổng tài kia thoát hiểm như thế nào?" Vương Hạo Nhiên muốn hiểu rõ hơn một ít, thế là lại hỏi.

"Báo cáo tin tức nói, sát thủ kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, nếu không khả năng mỹ nữ kia đã chết." Chân Vi trả lời.

Vương Hạo Nhiên bán tin bán nghi đối với loại thuyết pháp này.

Đưa tin không nhất định là thật, nếu như là thật vậy chỉ có thể là hào quang nữ chính của mỹ nữ giám đốc này phát tác, đem tên sát thủ này "Khắc" cho chết.

Nếu không thì tại sao không chết bất đắc kỳ tử từ sớm, tại sao không chết bất đắc kỳ tử muộn hơn, vì sao hết lần này đến lần khác lại chết bất đắc kỳ tử lúc sắp ám sát thành công đây?

"Này, bên cạnh mỹ nữ giám đốc này nguy hiểm như vậy mà tiểu tử ngươi còn bảo ta đi ngâm, ngươi đặc biệt an tâm cái gì? !" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

"Biểu ca, ta đối với ngươi một mảnh chân thành, thiên địa chứng giám, thật sự không có ý nghĩ hại ngươi, chỉ đơn thuần muốn nói cho ngươi là bên này có mỹ nữ siêu cấp mà thôi. Nhưng nói ra, bên cạnh mỹ nữ tổng tài này nguy hiểm một chút, biểu ca ngươi vẫn không nên đến đây." Chân Vi vội vã giải thích nói.

"Trước tiên gửi tấm ảnh qua đây, ta xem một chút." Trong lúc nhất thời Vương Hạo Nhiên còn chưa quyết định có đi Thượng Hải hay không.

"Có ngay." Chân Vi lên tiếng, bảo trì nói chuyện, đem tấm ảnh dán trên báo cáo tin tức mạng gửi qua cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhận được nhắc nhở, mở ra kiểm tra một lúc, kinh ngạc nửa ngày.

Hắn đã thấy nhiều nữ chính, hơn nữa còn bao gồm Đạm Đài Yêu Nguyệt, Phượng Huyền Tố, Phương U Nhược loại cấp bậc họa thủy, thậm chí còn thử nghiệm chuyện các nhân vật chính đều không thể thử nghiệm.

Bởi vậy lực chống cự của Vương Hạo Nhiên đối với mỹ nữ vẫn rất cao.

Tuy mỹ nữ này rất xinh đẹp, nhưng vẫn kém hơn một chút so với mấy người cấp bậc họa thủy như Phương U Nhược.

Thứ khiến Vương Hạo Nhiên kinh ngạc đương nhiên không là bởi vì mỹ nữ này có tướng mạo đẹp.

Chỉ vì tướng mạo của mỹ nữ này khiến Vương Hạo Nhiên "Nhìn quen mắt" vô cùng.

Phần "Nhìn quen mắt" này không phải là nguồn gốc ở ký ức bản thân hắn, mà là bắt nguồn từ ký ức của Huyền Thiên Tiên Tôn Diệp Phàm.

Ở kiếp trước của Diệp Phàm, bởi vì một nội dung truyện cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân đã khiến mỹ nữ giám đốc này thích hắn.

Nhưng Diệp Phàm chỉ có ý với Phương U Nhược chẳng thêm ngó đến những nữ nhân khác.

Mỹ nữ giám đốc này một lòng say mê, cũng chỉ có thể thay đổi trống không.

Thậm chí hơn là vì Diệp Phàm đắc tội người khác, mỹ nữ giám đốc đã giúp Diệp Phàm thoát nạn, kết quả còn bị liên lụy.

Cuối cùng, mỹ nữ giám đốc này bị người hủy dung nhan, còn bị thiêu sống mà chết.

Tuy về sau Diệp Phàm mạnh lên, báo thù cho vị mỹ nữ giám đốc kia, nhưng cuối cùng không cách nào cứu lại tính mạng của nàng.

Mỹ nữ giám đốc này tên là Tần Hoài Mộng, là một nữ nhân cực kì đáng thương.

Lúc trước nghe Chân Vi miêu tả, Vương Hạo Nhiên cho rằng nàng

là nữ chính, nhưng trên thực tế, nàng là một nữ phụ.

Nữ phụ bi kịch.

Nữ phụ trong nội dung truyện đơn nữ chính cơ hồ đều là người đáng thương, bỏ ra nhiều cho nhân vật chính như thế mà kết quả lại thế thảm như vậy.

Tất nhiên, đây là chuyện kiếp trước.

Đoán không làm thì hiệu tại Diệp Phàm trùng sinh, hẳn sẽ đi sớm giải quyết những chuyện này.

Chỉ là Tần Hoài Mộng vẫn sẽ rất đáng thương.

Bởi vì Diệp Phàm đã giải trừ tai họa ngầm từ sớm, nhưng vẫn không đáp lại tình của Tần Hoài Mộng.

Diệp Phàm đã quyết tâm chỉ cần Phương U Nhược.

Lời si tình của Tần Hoài Mộng chỉ đổi lấy bơ vơ một đời, có lẽ nàng sẽ muốn vô tận tài phú và địa vị.

Nhưng điều thật sự nàng muốn không phải là những cái này, nàng chỉ hy vọng người nàng ưa thích cũng ưa thích nàng, một đời một kiếp ở cùng một chỗ, dù là sinh hoạt bình thường cũng sẽ cảm thấy vui vẻ dị thường.

Vương Hạo Nhiên lật qua lật lại ký ức của Diệp Phàm, xem bộ phận ký ức có quan hệ với Tần Hoài Mộng, không khỏi cảm thấy nữ phụ này đáng thương, trong lúc nhất thời cảm khái thần thương.

Nữ nhân tốt như vậy mà tên Diệp Phàm này rõ ràng nhấn tâm cô phụ nàng?

Sau khi cảm thán một lúc, Vương Hạo Nhiên quyết định muốn cho

Tần Hoài Mộng một ngôi nhà, để nàng một đời vui vẻ khoái hoạt.

Từ ký ức kiếp trước của Diệp Phàm, lúc này Tần Hoài Mộng còn chưa gặp gỡ Diệp Phàm.

w @@@

Chương 860: Tiến Về Thượng Hải

Nhưng mà sau khi phục chế ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên hiểu rất rõ tác phong làm việc của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng cảm thấy rất thua thiệt đối với Tần Hoài Mộng, nhất định sẽ đi bù đắp cả đời này của Tần Hoài Mộng.

Trên người Tần Hoài Mộng xảy ra chuyện ly kỳ, rất có thể là bởi vì Diệp Phàm đi Thượng Hải.

Tên ám sát Tần Hoài Mộng lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử không phải là hào quang nữ chính phát tác, mà là bởi vì Diệp Phàm tương trợ trong bóng tối.

Wang Hao Nian suy đoán, Diệp Phàm không muốn để cho bi kịch Tần Hoài Mộng xảy ra, ngoại trừ giải quyết tai họa ngầm uy hiếp Tần Hoài Mộng ra, còn có thể tránh được việc Tần Hoài Mộng ưa thích hắn.

Diệp Phàm tương trợ trong bóng tối là chứng minh tốt nhất.

Nhưng Vương Hạo Nhiên biết rõ nội dung truyện này lại biết việc này căn bản cũng không phải Diệp Phàm có thể khống chế.

Mà là cầu tác giả tạo ra thế giới tiểu thuyết nhân vật chính Diệp Phàm.

Cho dù Diệp Phàm cố gắng tránh quen biết với Tần Hoài Mộng, nhưng dưới sự trùng hợp và đủ loại cơ duyên cầu tác giả tạo ra, không sớm thì muộn Tần Hoài Mộng sẽ quen biết Diệp Phàm, đồng thời sau này sẽ còn biết người một mực trợ giúp mình là Diệp Phàm, bởi vậy mà thích hẳn.

Mà hết lần này đến lần khác nội dung truyện của Diệp Phàm lại là đơn nữ chính, chỉ thích Phương U Nhược.

Dựa theo nội dung truyện xảy ra, cuối cùng Tần Hoài Mộng vẫn sẽ bơ vơ một đời.

Nhưng may mà Tần Hoài Mộng muốn biết những cái này thì khả năng sẽ cần một thời gian lâu sau.

Trước đây Diệp Phàm xuất hiện tại Hương Đảo, vốn muốn đánh bản đồ Hương Đảo, nhưng bị Vương Hạo Nhiên ngăn trở.

Hiện tại chạy tới Thượng Hải, nhìn từ mặt thời gian, không sai biệt lắm chỉ là mười hai ngày.

Trong thời gian ngắn như vậy, chuyện Diệp Phàm có thể làm là có hạn.

Có lẽ lúc này Tần Hoài Mộng còn chưa từng thấy Diệp Phàm, thậm chí cũng không biết Diệp Phàm.

Sau khi làm rõ những điều này, Vương Hạo Nhiên quyết định mau chóng đi Thượng Hải một chuyến.

Nhưng mà đường đến Thượng Hải lần này xa xôi, Vương Hạo Nhiên cũng không có ý định đi lẻ loi một mình, mà là mang theo người đi như lần trước đi Hương Đảo.

Hơn nữa Vương Hạo Nhiên đã nghĩ kỹ người đi cùng.

Sinh viên đại học Thanh Linh đang trong ngày nghỉ.

Lúc trước Vương Hạo Nhiên bận bịu chính sự, Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan nhiều lần gọi điện thoại cho hắn rủ chơi trò chơi.

Nhưng hắn thực sự quá bận nên không đồng ý.

Vương Hạo Nhiên liên hệ Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Mục Chiêu Chiêu, Ôn Tịnh và Úc Thi Tinh, đề nghị cùng đi Thượng Hải du lịch mua sắm.

Đám người Tần Vận Hàn vẫn tương đối thích đi chơi, nếu không lần trước cũng sẽ không cùng nhau ngồi du thuyền đi nước ngoài.

Hơn nữa người mời các nàng lại là Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên là đám người Tần Vận Hàn trực tiếp đồng ý.

Sau khi thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên muốn mau chóng khởi hành.

Nhưng mà mấy ngày gần đây toàn bộ vé máy bay đi từ Thanh Linh đến Thượng Hải đều bán hết, nhưng vấn đề này cũng không lớn.

Lúc trước đi Hương Đảo, Phùng An Na đã cung cấp một phương án.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp bao hết một chiếc máy bay thương vụ, cùng đám người Tần Vận Hàn bước lên đường đi Thượng Hải.

Trong khoang máy bay, đám người Tần Vận Hàn đang thảo luận đến Thượng Hải rồi thì đi vui đùa với mua sắm thế nào.

Trong đó Tần Vận Hàn tích cực nhất.

Nàng là nữ nhi nhà giàu, xưa nay sẽ không bởi vì tiền mà phát sầu, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Thứ yếu là Hứa Mộ Nhan lên tiếng tối đa.

Sau khi nàng trở thành hot streamer trò chơi, cũng kiếm lời không ít tiền, không cần vì vấn đề kinh tế mà lo lắng.

Gia cảnh của Mục Chiêu Chiêu rất tốt, nhưng mà nàng không cảm thấy hứng thú đối với việc mua mỹ phẩm và quần áo, ngược lại đặc biệt hăng say với việc ăn.

Gia cảnh của hai người Úc Thi Tinh và Ôn Tịnh tương đối bình thường, cơ hồ chỉ là nghe các nàng nói mà thôi.

Hai người chỉ muốn đi Thượng Hải một vòng mà thôi, cũng không muốn mua cái này mua cái kia.

Cuối cùng kinh tế không cho phép.

Vương Hạo Nhiên lật qua lật lại tất cả chuyện có quan hệ với Tần Hoài Mộng trong ký ức của Diệp Phàm, muốn hiểu rõ Tần Hoài Mộng hơn từ trong đó, thuận tiện xuất kích, bởi vậy cũng không nói chuyện.

Nhưng mà toàn bộ tâm mấy nữ sinh đều ở trên người hắn.

Coi như không đáp lời vẫn sẽ bị mọi người chú ý.

"Uy, Vương Hạo Nhiên, người đang suy nghĩ gì đấy? Làm sao

không lên tiếng chứ." Mục Chiêu Chiêu nhảy đến trước mặt, thò tay lung lay ở trước mắt hắn, hiếu kỳ hỏi.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong tầm mắt bị hai đồ vật kinh người chiếm cứ, lập tức lấy lại tinh thần.

"Ta đang nghĩ đến cùng người ăn cái gì lớn đến như vậy?" Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không có khả năng nói suy nghĩ trong lòng ra, thế là mượn cơ hội dòi chủ đề.

"Chán ghét!" Mục Chiêu Chiêu sửng sốt một chút rồi mới phản ứng lại, thò tay vỗ nhẹ Vương Hạo Nhiên, hừ nói.

"Khẳng định lúc cô nương ở tuổi dậy thì bí mật ăn không ít đu đủ sữa bò, nàng một mực không thừa nhận việc này." Tần Vận Hàn chen lời nói.

"Vận Hàn tỷ, ta nói bao nhiêu là rồi, thật sự không uống, ta còn ngại quá bị chạt chội đây, nếu có thể chia thì khẳng định ta sẽ chia một ít cho người." Mục Chiêu Chiêu buồn bực nói.

"Nha đầu chết bầm, người nói bậy bạ gì đó, ta đầy đủ được rồi, vóc dáng tiêu chuẩn, muốn thêm của người làm cái gì, người xem thường ai đấy!" Tần Vận Hàn tức giận.

"Không đúng, trước đây người đều nói với ta muốn ta chia một ít cho người đi." Mục Chiêu Chiêu theo bản năng nói.

"Người. . . Người. . . May mắn không thể mở cửa sổ máy bay, nếu không khẳng định ta sẽ ném người ra bên ngoài." Tần Vận Hàn bị bạn thân này làm tức giận một trận.

Hứa Mộ Nhan ở bên cạnh nghe cười đến nhánh hoa run rẩy.

Úc Thi Tinh với Ôn Tịnh cũng không nhịn được lên cười.

"Vận Hàn tử, người không nên tự ti nha, người rất tiêu chuẩn đấy, hơn nữa. . . Hơn nữa hình như còn phát dục hai lần, hiện tại cực kỳ ưu tú đấy." Mục Chiêu Chiêu cười hì hì nói xong, ánh mắt lơ đãng lờm liếc Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên là nàng biết thay đổi của Tần Vận Hàn là công lao của người khác.

F @@@

Chương 861: Thăng Thấn

Tần Vận Hàn nghe xong, sắc mặt cuối cùng dễ nhìn một chút.

Nhưng mà sau một khắc, Tần Vận Hàn liền xì lông.

Chỉ vì Mục Chiêu Chiêu lại so sánh với nữ sinh ở đây, bất thành linh nói một câu:

"Há, Vận Hàn tử, dường như người nhỏ nhất ở nơi này đấy."

"Ta muốn bóp chết người!" Tần Vận Hàn lập tức phát điên lên, gương nanh múa vuốt hướng về Mục Chiêu Chiêu đánh tới.

Hai người đùa giỡn một lúc rồi mới thôi.

"Vương Hạo Nhiên, làm sao người nghĩ lâu như vậy, đi làm cái gì đấy?" Sau khi Mục Chiêu Chiêu thở ra hơi, nghi ngờ hỏi thăm.

Nghe nói như thế, Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Úc Thi Tinh với Ôn Tinh, nhện nhíp đưa ánh mắt về phía Vương Hạo Nhiên.

Không chỉ là Mục Chiêu Chiêu cảm thấy kỳ quái, các nàng cũng cảm thấy kỳ quái, rất muốn biết là nguyên nhân gì.

"Vận Hàn, Mộ Nhan, các người đến đây." Vương Hạo Nhiên không trả lời vấn đề của Mục Chiêu Chiêu trước.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan liếc nhau, không rõ ý gì, nhưng vẫn làm theo lời đi đến hai bên Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thò tay, một trái một phải ôm hai người.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan đều kinh ngạc một chút.

Kỳ thực hai người cũng không quá vui lòng ở trước mặt những người khác biểu lộ ra loại quan hệ này với Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì ở trong mắt các nàng, đây là chuyện khiến các nàng thật mất mặt.

Cuối cùng hai người đều xinh đẹp như vậy, đồng thời lại đi yêu một người, sẽ lộ ra cực kỳ thấp kém.

Nhưng mà từ yêu thương đối với Vương Hạo Nhiên, ngược lại không tránh khỏi tay Vương Hạo Nhiên, chỉ là cảm giác cực kỳ e lệ, vui đầu cực kỳ thấp.

Mục Chiêu Chiêu đã sớm biết chuyện của Vương Hạo Nhiên với Tần Vận Hàn, nhưng lại không biết Hứa Mộ Nhan cũng là một người trong đó.

Một màn trước mắt để nàng ngạc nhiên vô cùng.

Ôn Tĩnh ngược lại lộ ra vẻ rất bình tĩnh.

Nàng vẫn cho rằng nam sinh mình thích này là thiên hạ ưu tú nhất tuyệt nhất, theo đuổi được bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp đều không phải chuyện kỳ quái gì, có mười vị tám vị bạn gái cũng là rất bình thường.

Úc Thi Tinh nhìn thấy một màn này, khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch.

"Vì... vì cái gì, ta có chỗ nào không tốt sao?" Úc Thi Tinh run lên nửa ngày, giọng tắc nghẽn nói.

Tần Vận Hàn với Hứa Mộ Nhan cúi đầu không lên tiếng, sau khi nghe được Úc Thi Tinh lên tiếng, hiếu kỳ ngẩng đầu, nhìn về phía nàng.

Hai người đều là nữ sinh, rất rõ ràng tâm tư của nữ sinh, từ lời nói và tâm tình lúc này của Úc Thi Tinh đã đoán được rất nhiều chuyện.

"Không, người rất tốt." Vương Hạo Nhiên nhìn Úc Thi Tinh nói.

"Vậy người. . ." Trái tim Úc Thi Tinh đau chặt một trận.

"Có phải người cảm thấy ta rất xấu hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Úc Thi Tinh không nói chuyện, thế nhưng biểu tình im lặng đã coi như là trả lời.

Hứa Mộ Nhan với Tần Vận Hàn cũng hơi giương mắt lạnh lẽo nhìn Vương Hạo Nhiên, có chút muốn mắng người.

Bởi vì gia hỏa này thật sự quá phận quá rồi.

"Ta biết các người khẳng định rất tức giận, nhưng đây là duyên phận

đã định của ta với các người, ở môi trường sinh hoạt hiện tại của các người ta đích xác rất xấu, nhưng các người đổi một cái góc độ khác để nhìn thì sẽ không cho là như vậy." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói:

"Kỳ thực ta là Tiên Đế chuyển thế, mà các người là phi tử thất lạc của ta."

"Người xem chúng ta là tiểu hài ba tuổi sao? Người cảm thấy chúng ta sẽ. . ." Hứa Mộ Nhan nghi ngờ nói.

Nhưng mà lời còn chưa nói hết đã phát hiện cảnh vật chung quanh thay đổi.

Lúc trước rõ ràng đang ở trong máy bay, giờ phút này lại ở trong một tòa kiến trúc, tựa hồ là một tòa tháp.

Vương Hạo Nhiên buông lỏng Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan ra, bàn tay vung lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vài hình ảnh.

Những hình ảnh này không khác chút nào với những hình ảnh Dương Tri Hạ nhìn thấy.

Lúc hình ảnh kết thúc, Vương Hạo Nhiên đem lời lúc nói với Dương Tri Hạ lại nói một lần cho đám người Tần Vận Hàn.

Đám người Tần Vận Hàn nghe xong rất lâu mới lấy lại tinh thần.

Nhưng mà cũng không hoài nghi nửa phần với lời nói của Vương Hạo Nhiên.

"Hiện tại các người còn cảm thấy ta đây cực kỳ xấu sao?" Vương Hạo Nhiên cực kỳ không biết xấu hổ hỏi thăm mọi người.

Sau khi tầm mắt Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan, Úc Thi Tinh mở rộng, ý nghĩ tất nhiên cũng thay đổi, nhận nhịp lắc đầu tỏ thái độ.

Các nàng cảm thấy cực kỳ may mắn vừa rồi không có mắng người, nếu không đã phạm sai lầm lớn lắm.

"Ta. . . Lúc kiếp trước ta cũng là phi tử của người sao?" Mục Chiêu Chiêu còn có chút mơ mơ màng màng, không xác định mình có phải là một người trong đó hay không.

"Nếu như không phải thì ta sẽ không để người vào trong Tiên Đế Tháp này." Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói.

"Nói như vậy thì ta cũng vậy sao." Ôn Tĩnh một mực không có nói chuyện, chỉ cho mình là người đứng xem, sau khi nghe được Vương Hạo Nhiên nói như vậy, không khỏi mừng rỡ lên.

"Tất nhiên." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Nếu người là Tiên Đế chuyển thế, vậy khẳng định biết tu tiên chi pháp, dạy ta một chút dạy ta một chút, ta muốn tu tiên, như thế sau này liền có thể thường xuyên suốt đêm chơi game." Sau khi suy nghĩ của Tần Vận Hàn chuyển biến, trở nên sinh động hẳn lên.

Nghe nói như thế, thần sắc Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút cổ quái.

Tần Vận Hàn có thuộc tính thiếu nữ nghiện net, tuy chơi game làm đồ ăn suốt, nhưng hết lần này đến lần khác còn ưa thích chơi.

Wương Hạo Nhiên thật có chút im lặng đối với cái này.

Nhưng mà lời nói của Tần Vận Hàn đã nhắc nhở Vương Hạo Nhiên.

Nói nhiều như vậy, cũng nên tiến vào quá trình chính thức.

Trên sách đã nói việc học như bơi dòng nước ngược, không tiến tất bị giạt lùi, tu tiên cũng có đạo lý như vậy.

Nếu khôn thì, hẳn đến Thượng Hải cũng sẽ không dẫn theo đám người Tần Vận Hàn.

Thật tưởng rằng đến Thượng Hải mua sắm ngắm phong cảnh sao?

"Ta đã nói với các người những cái này thì nhiên có dự định dạy." Vương Hạo Nhiên chững chạc đằng hoàng nói với Tần Vận Hàn.

"Ta cũng muốn học!" Hứa Mộ Nhan cũng hăng hái.

"Được, vậy các người hai người ở lại, ta dạy các người trước." Vương Hạo Nhiên nói với Tần Vận Hàn và Hứa Mộ Nhan.

"Không thể dạy hết luôn à?" Mục Chiêu Chiêu rất ngạc nhiên, thế là không nhịn được hỏi.

o @@@

Chương 862: Đến Thượng Hải

Q" Lần đầu tiếp xúc tu tiên, các người cần thời gian thích ứng, sau này chờ các người quen thuộc một chút, ta dạy đồng thời năm người các người." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói.

"Thế này sao, vậy được rồi." Mục Chiêu Chiêu gật đầu.

Tất nhiên là Úc Thi Tinh với Ôn Tịnh cũng không có ý kiến.

Vương Hạo Nhiên phát phát tay, ba người liền xuất hiện ở trong khoang máy bay.

Bên trong Khai Thiên Tháp chỉ còn dư lại Hứa Mộ Nhan và Tần Vận Hàn.

...

Ba người Mục Chiêu Chiêu ở bên ngoài đợi khoảng một giờ mới nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, Tần Vận Hàn cùng Hứa Mộ Nhan xuất hiện ở trong khoang máy bay.

"Vận Hàn tỷ, tu tiên có vui hay không? Có khó không?" Mục Chiêu Chiêu như bảo bảo hiếu kỳ, hỏi thăm.

"Chơi vui, đặc biệt chơi vui, hơn nữa không khó chút nào, rất đơn giản." Tần Vận Hàn nửa thật nửa giả nói.

"Thật sao, vậy thì nhanh chỉ bảo ta, ta cũng muốn học." Mục Chiêu Chiêu không đợi nổi nói với Vương Hạo Nhiên.

"Người xem, Chiêu Chiêu có chuyện nhờ tri kỷ như vậy, người liền dạy nàng đi." Tần Vận Hàn rất tích cực, nói thay bạn thân, sau khi nói xong lại nói với Vương Hạo Nhiên:

"Vừa nãy ta không nghe quá rõ, muốn nghe tiếp một lần, nhưng mà người yên tâm, ta sẽ không quấy rầy, chỉ ở bên cạnh nghe."

Vương Hạo Nhiên kỳ dị nhìn Tần Vận Hàn, biết được nàng muốn nhìn dáng vẻ "chật vật" của Mục Chiêu Chiêu một chút.

Ai bảo Mục Chiêu Chiêu không ngăn miệng, bóc nàng nhỏ chứ?

Vương Hạo Nhiên cũng không phản đối điều này.

Vương Hạo Nhiên, Mục Chiêu Chiêu, Tần Vận Hàn cùng một chỗ tiến vào trong Khai Thiên Tháp.

Lúc ba người đi ra từ Khai Thiên Tháp, máy bay đã đáp xuống một sân bay ở Thượng Hải.

Mục Chiêu Chiêu hay nhảy nhót tưng bừng đã biến thành thực nữ.

Mà Tần Vận Hàn thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái, hình như nhớ lại cái gì đó, thỉnh thoảng lại cười một trận.

Khiến sắc mặt Mục Chiêu Chiêu đỏ rực.

Úc Thi Tinh với Ôn Tịnh nhìn thấy một màn này, không rõ ràng cho lắm, hỏi thăm nguyên nhân.

Tần Vận Hàn cười không đáp.

Mục Chiêu Chiêu không có mặt mũi nói.

Hứa Mộ Nhan cũng không phải là người hay lắm miệng.

Vương Hạo Nhiên ngược lại muốn giải thích cho Úc Thi Tinh với Ôn Tịnh, chỉ là hiện tại đã đến Thượng Hải, chỉ có thể tạm thời bỏ qua chuyện này.

Đến Thượng Hải hẳn sẽ đợi một đoạn thời gian, cũng không cần nóng lòng.

Huống chi hẳn còn có chuyện quan trọng phải làm.

Sau khi đi ra sân bay, đám người Vương Hạo Nhiên tìm một khách sạn năm sao gần đó ở lại.

Sau đó Tần Vận Hàn liền đề nghị đi mua sắm.

Vương Hạo Nhiên có chuyện khác muốn làm, tất nhiên không đi cùng, chỉ là đem một tấm thẻ của mình cho các nàng.

Trong thẻ đó có vài ước, xài như thế nào cũng đủ.

Mấy người Tần Vận Hàn cũng không khách khí, trực tiếp vui vẻ nhận lấy.

Lúc ở cổ đại, không phải để vương còn ban thưởng cho phi tử yêu thích đủ loại châu báu sao?

Tần Vận Hàn trực tiếp hiểu hành động này của Vương Hạo Nhiên như vậy.

Tiền này tất nhiên là yên tâm thoải mái mà tiêu.

Tất nhiên, nhận được ban thưởng, mấy người Tần Vận Hàn vẫn có chỗ biểu thị.

Mấy người xếp hàng, chia nhau thơm hần một cái, sau đó ra khách sạn, đến trung tâm thương mại gần nhất mua đồ vật.

Tổ năm người Tần Vận Hàn này từng người đều xinh đẹp, tập hợp một chỗ rất chói mắt.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không lo lắng, Tần Vận Hàn, Hứa Mộ Nhan với Mục Chiêu Chiêu đều sơ bộ tu luyện qua một chút, đã không phải là nữ tử yếu đuối, đầy đủ có điểm võ lực nhất định, đương nhiên sẽ không sợ lưu manh.

Hơn nữa, nếu thật sự xuất hiện tình huống khẩn cấp nào cũng có thể liên hệ cho mình.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không lo lắng cho các nàng, có thể chuyên chú làm chuyện của mình.

Có ký ức của Diệp Phàm, Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối hiểu rõ một ít chuyện của Tần Mộ Dung.

Thời gian này, Tần Mộ Dung vừa mới tiếp nhận chuyện làm ăn của gia tộc không lâu, bị người nhiều đa tâm tư để mắt đến.

Tần gia là gia tộc thương nghiệp ở Thượng Hải, sản nghiệp gia tộc bao hàm rất nhiều lĩnh vực, là một trong những bá chủ ở Thượng Hải.

Nhưng mà phồn hoa như Thượng Hải, bá chủ tương tự với Tần gia còn có mấy nhà.

Ở kiếp trước, vì gia hỏa Diệp Phàm kia đắc tội đại thiếu gia Bạch gia Thượng Hải nên mới dẫn đến trả thù.

Tần Mộ Dung không quan tâm gia tộc phản đối, nhất định muốn giúp Diệp Phàm giải quyết phiền toái, cuối cùng dẫn đến một kết cục bi thảm.

Lúc này Tần Mộ Dung vừa mới tiếp nhận một công ty trung tâm của Tần gia, có rất nhiều chuyện phải quản.

Người đến công ty này, hơn một nửa là có thể nhìn thấy Tần Mộ Dung.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi khách sạn, liền trực tiếp đi đến công ty mà Tần Mộ Dung tiếp nhận.

Không lâu sau, Vương Hạo Nhiên đi đến bên dưới một tòa văn phòng cao vót.

Ở Thượng Hải có rất ít công ty sở hữu một tòa văn phòng mấy chục tầng.

Bởi vì vào ở một văn phòng trong khu vực phồn hoa như vậy, tiền

thuê ở tầng một đều đắt đến đáng sợ, càng đừng đề cập đến chuyện mua văn phòng.

Nhưng Tần gia là một nhân vật như vậy.

Hơn nữa Tần gia không chỉ có một tòa văn phòng như vậy.

Vương Hạo Nhiên đi đến bên ngoài văn phòng, cũng không đi vào ngay lập tức, mà là mở thấu thị tìm tòi một chút, tính tìm ra thân ảnh của Tần Hoài Mộng.

Cuối cùng tìm thấy thân ảnh của Tần Hoài Mộng ở bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Mặc dù là nữ phụ, nhưng điểm bộ mặt, vóc dáng, khí chất của Tần Hoài Mộng không kém hơn nữ chính chút nào, không kém bao nhiêu với mỹ nữ giám đốc Đường Băng Vân.

Tần Hoài Mộng một bên nói một ít chuyện với nữ thư ký, một bên bị tám người hộ vệ bao quanh, hướng về một chiếc xe ở bãi đậu xe dưới đất đi đến.

Nhìn hình như muốn đến nơi nào đó nói chuyện làm ăn.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cảm thấy e rằng Tần Hoài Mộng sẽ đến trễ.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên phát hiện một nhân vật khả nghi mang theo hung khí ở trong bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Rất rõ ràng, đây là đến vì Tần Hoài Mộng.

Mặc dù chỉ có một người, nhưng Vương Hạo Nhiên có thể nhìn ra, người này cực không đơn giản.

Hộ vệ bên cạnh Tần Hoài Mộng tuyệt đối không xử lý được.

Tần Hoài Mộng có nguy hiểm.

c @@@

Chương 863: Thất Sách (1)

Ư Vương Hạo Nhiên nhìn thấy tình huống này, không khỏi lo lắng cho nữ phụ đáng thương này.

Nhưng mà loại lo lắng này duy trì không đến một giây liền nhanh chóng biến mất.

Mặc dù Tần Hoài Mộng là nữ phụ, nhưng là một nữ phụ tương đối quan trọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, phần sau nội dung cốt truyện của Diệp Phàm tiếp tục tiến hành như thế nào?

Sau khi Diệp Phàm sống lại muốn bù đắp tiếc nuối.

Kiếp trước chuyện của Tần Hoài Mộng chính là một trong những tiếc nuối của hắn.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên dùng thấu thị tiếp tục nhìn vào bên trong văn phòng, quả nhiên tìm được thân ảnh của Diệp Phàm.

Nhìn hướng đi của Diệp Phàm, rõ ràng là muốn đi về hướng của

Tần Hoài Mộng.

Tần Hoài Mộng nhìn như đang ở trong tình huống nguy hiểm, hoàn toàn chính là dựng đài cho Diệp Phàm trang bức mà thôi.

Vương Hạo Nhiên chỉ nhìn xem, cũng không muốn đi ngăn cản cái gì.

Bởi vì, hắn đã đoán được suy nghĩ của Diệp Phàm.

Diệp Phàm sẽ trợ giúp Tần Hoài Mộng, nhưng sẽ không chủ động đi làm quen với Tần Hoài Mộng.

Vương Hạo Nhiên yên tĩnh nhìn xem tình hình phát triển.

Dưới sự bảo vệ của cận vệ Tần Hoài Mộng lập tức chuẩn bị lên một cỗ xe thương vụ.

Nhưng vào lúc này, một tên sát thủ đã mai phục sẵn ở bên trong hầm vũ khí, định đi công kích Tần Hoài Mộng.

Phịch một tiếng, đánh vỡ sự yên tĩnh của bãi đậu xe dưới đất.

Nhưng mà một phát kia lại bị lệch ra không bắn trúng Tần Hoài Mộng.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, không kìm nổi chửi bậy lên, sát thủ chó má gì chứ, như vậy cũng có thể bắn lệch được?

Nhưng chửi bậy thì chửi bậy, kỳ thực việc này cũng không thể trách tên sát thủ kia, đơn giản chỉ là nội dung cốt truyện của Diệp Phàm được thiết lập như vậy.

Nghe được âm thanh, tám hộ vệ đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức đoán ra vị trí sát thủ, sáu người hộ vệ trong đó lập tức lấy ra

vũ khí đánh lại, hai người hộ vệ khác che chở Tần Hoài Mộng rút lui.

Nữ thư kí bên cạnh Tần Hoài Mộng bị dọa sợ đến mức thét lên không ngừng.

Mà ngược lại bản thân Tần Hoài Mộng không đến mức mất khống chế thét lên, nhưng sắc mặt lại vô cùng trắng bệch để lộ ra sự hoảng hốt ở trong lòng.

Hai bên lấy ra vũ khí, bắn nhau một trận, hầu hết đều bắn sang một bên, cơ hồ không bắn trúng ai.

Cuối cùng, tên sát thủ kia vọt ra, lấy ra ám khí đuổi theo Tần Hoài Mộng.

Sáu người hộ vệ lập tức ngăn lại, nhưng mà không đến mười giây, sáu người hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh toàn bộ nguội lạnh.

Hai người hộ vệ bảo vệ Tần Hoài Mộng, e sợ còn có sát thủ khác, cho nên lúc rút lui, cực kỳ cẩn thận, vì vậy rất chậm chạp.

Hai hộ vệ che chở Tần Hoài Mộng, chuẩn bị đi đến bên ngoài thang máy của bãi đậu xe dưới đất, đi thang máy rời khỏi.

Nhưng mà thang máy này lại đang dừng ở những tầng lầu khác, trong thời gian ngắn không thể xuống được.

Sau khi tên sát thủ kia giải quyết sáu người hộ vệ, thành công đuổi đến chỗ của đám người Tần Hoài Mộng.

Hai người hộ vệ muốn dùng vũ khí công kích, nhưng mà tên sát thủ kia đột nhiên ném ra ám khí trên người.

Hai người hộ vệ còn lại lập tức cũng bị nguội lạnh ngay tại chỗ.

Nữ thư kí thấy thế, trực tiếp bị dọa ngất.

Vì Tần Hoài Mộng đeo giày cao gót, chạy mấy bước liền trực tiếp ngã xuống dưới đất, trong lúc nhất thời cũng không đứng lên được.

Sắc mặt vô cùng tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi, không cam lòng, phần nộ lần lượt hiện lên, nhưng cuối cùng đều hóa thành bất đắc dĩ.

Mặt sát thủ kia không thay đổi, lấy ra ám khí từ trên người của hộ vệ đã nguội lạnh dưới đất, chuẩn bị lấy tính mạng của Tần Hoài Mộng.

Đúng lúc này, Diệp Phàm cũng trùng hợp chạy đến.

Sát thủ kia mới giơ lên ám khí, còn chưa kịp động thủ, bỗng nhiên xụi xuống dưới đất, sinh cơ tẫn tán, cũng trực tiếp lạnh.

Thật là không sớm không muộn, vừa đúng lúc. . .

Vương Hạo Nhiên ở phía xa dùng thấu thị thấy một màn này, âm thầm chửi bậy một tiếng.

Mà từ lúc sát thủ này ngã xuống đất, khuôn mặt vốn đang bị che mắt hoàn toàn của Diệp Phàm lập tức hiện ra trước mắt Tần Hoài Mộng.

Tần Hoài Mộng ở bên cạnh đi một vòng quỹ môn quan, hơn nửa ngày mới phản ứng lại.

Sau khi Diệp Phàm giải quyết tên sát thủ này, không nói một lời, chỉ là nhớ lại chuyện xưa, nhìn Tần Hoài Mộng một lúc, liền chuẩn bị quay người rời khỏi.

"Chờ một chút!" Tần Hoài Mộng gọi hắn lại, vội vàng hỏi: "Cảm ơn người cứu ta, có thể nói cho ta người là ai không?"

"Tình cờ đi ngang qua mà thôi, người không cần biết ta là ai." Diệp Phàm quay lưng lại, dùng giọng khàn khàn nói.

"Nhưng người đã cứu ta, ta phải báo đáp người." Tần Hoài Mộng kiên trì nói.

"Không cần báo đáp." Diệp Phàm nói xong, trầm mặc một lúc, "Đây là ta thiếu người."

"Thiếu nợ ta?" Tần Hoài Mộng ngẫm một chút ý nghĩa của lời này, truy hỏi: "Thì ra chúng ta quen biết, rốt cuộc người là ai?!"

Diệp Phàm không trả lời vấn đề này, yên lặng quay người rời khỏi.

Tần Hoài Mộng đầy nghi hoặc, rất muốn biết người cứu mình là ai, muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng mà vừa nãy té ngã bị trẹo chân, không đuổi theo được mấy bước lại ngã nhào trên đất, đau đến hít sâu một hơi.

Diệp Phàm nghe được động tĩnh sau lưng, bước chân hơi hơi dừng một chút, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu lại đỡ Tần Hoài Mộng đứng lên.

Kiếp này hắn đã quyết định không quen biết với Tần Hoài Mộng, tất nhiên muốn giữ một chút khoảng cách với nàng.

Bởi vì tim của hắn đều bị Phương U Nhược chiếm cứ, không cho Tần Hoài Mộng tương lai được, tất nhiên không nên đi trêu chọc Tần Hoài Mộng.

Diệp Phàm dừng chân vài giây sau, lại tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Tần Hoài Mộng.

Mắt của Tần Hoài Mộng kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm rời khỏi nửa ngày, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Vương Hạo Nhiên ở phía xa nhìn thấy, không khỏi nhíu nhíu mày.

Bởi vì ánh mắt vừa nãy của Tần Hoài Mộng có chút gì đó là lạ. . .

Bãi đỗ xe có camera, sau khi Diệp Phàm rời khỏi, nhanh chóng có hộ vệ công ty đến xử lý những công việc phía sau.

Tần Hoài Mộng bị kinh hãi, chân còn treọ, được người đưa đến bệnh viện.

Y @@@

Chương 864: Thất Sách (2)

Y Vương Hạo Nhiên cũng giả dạng chân bị thương, đến bệnh viện khám bệnh, dự định gặp gỡ bất ngờ với Tần Hoài Mộng.

Nhưng mà Tần Hoài Mộng được người bảo hộ chặt chẽ, không cho người lạ tùy tiện đến gần.

Vương Hạo Nhiên cũng chỉ mặt đối mặt qua với Tần Hoài Mộng mà thôi.

Nhưng đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, đối mặt qua cũng đủ rồi.

Câu thông với hệ thống, lập tức hạ một đạo mệnh lệnh.

【 Đỉnh, hào quang nữ phụ quá cao, trong lòng lại có sở thuộc, sử dụng hào quang mệnh lực trung cấp thất bại, kí chủ có thể lựa chọn tiêu hao 200000 điểm phản phái, đem hào quang mệnh lực trung cấp thăng cấp thành hào quang mệnh lực cao cấp. 】

Nhận được tin tức nhắc nhở của hệ thống, Vương Hạo Nhiên không khỏi buồn bực một chút.

Lúc trước lần đầu gặp Phượng Nhiêu liền gặp được chuyện tương tự.

Lúc ấy hào quang mệnh lực chỉ là sơ cấp, mà hào quang nữ phụ Phượng Nhiêu quá cao, vì vậy Vương Hạo Nhiên liền đem hào quang sơ cấp tăng lên tới hào quang trung cấp.

Nhưng khi đó tiêu hao điểm phản phái không tính là rất nhiều, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Mà từ đó cấp tăng lên tới cao cấp, lại phải tiêu hao hai mươi vạn điểm phản phái, cái này thật sự là quá nhiều.

Hơn nữa hiện tại điểm phản phái của hắn tổng cộng mới gần năm mươi vạn.

Vương Hạo Nhiên tạm thời bỏ đi ý định thăng cấp hào quang.

Vừa đối mặt, Tần Hoài Mộng bị tướng mạo của Vương Hạo Nhiên làm cảm thấy kinh diễm một ít, nhưng nhanh chóng không coi là chuyện đáng kể, dời ánh mắt đi.

Vương Hạo Nhiên không khỏi thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ thiết lập của Tần Hoài Mộng chính là thích được anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?

Ngay cả dáng vẻ của Diệp Phàm còn chưa thấy rõ liền thích hắn như vậy.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, ở trong tình huống nguy hiểm như vậy, Tần Hoài Mộng rõ ràng sẽ chết lại được cứu, đánh sâu vào trong

lòng đúng là thật lớn.

Nhìn ra vẫn là thất sách.

Sớm biết lại thế này, hẳn liền tự thân xuất mã đi cứu Tần Hoài Mộng.

Nhưng mà chuyện còn chưa đến mức hồng bút.

Diệp Phàm cũng không lộ diện, người Tần Hoài Mộng ưa thích cũng không có hình tượng cụ thể.

Nói cách khác, người này có thể là Diệp Phàm, cũng có thể là hắn.

Tần Hoài Mộng đã thích người cứu nàng nhanh như vậy, tuy có ngoài dự liệu của Vương Hạo Nhiên, nhưng thật ra vấn đề này không lớn.

Suy nghĩ của Vương Hạo Nhiên chính là để Diệp Phàm 'làm công' cho mình, sau đó giành lấy tâm can của Tần Hoài Mộng.

Tần Hoài Mộng bây giờ sinh ra tình cảm với một dáng người không cụ thể, hẳn hoàn toàn có thể giả dạng thành người này.

Trong lúc vô tình, thậm chí có thể đẩy nhanh tiến độ kế hoạch của hắn.

Cuối cùng hào quang siêu cấp đào hoa chưa có phát động, hào quang mị lực trung cấp lại không thể có tác dụng với Tần Hoài Mộng, nếu dựa vào bản lĩnh thật sự để theo đuổi nàng mà nói sẽ tiêu tốn không ít sức lực và thời gian.

Nhưng trong lúc vô tình có Diệp Phàm trợ giúp, vậy thì không giống với lúc trước nữa.

Sau khi hiểu ra những thứ này, Vương Hạo Nhiên cũng không giả

bệnh, hấn đi thẳng đến bệnh viện, chuẩn bị tìm cơ hội để đến gần Tần Hoài Mộng.

Tần Hoài Mộng chỉ bị kinh hãi một chút, bị trợn chân nhè nhẹ, cũng không có gì trở ngại.

Ngày hôm sau, sau khi chuyện xảy ra, tâm tình Tần Hoài Mộng đã ổn định hơn nhiều, phái người tín nhiệm đi thông báo tuyển dụng hộ vệ giá cao lần nữa.

Tuy tên sát thủ kia đã chết, nhưng nguy hiểm của nàng còn chưa giải quyết triệt để, cho đến tận bây giờ vẫn chưa biết chủ mưu đằng sau là ai.

Tên sát thủ này chết thì vẫn còn tên sát thủ tiếp theo.

Mà tám tên hộ vệ kia của nàng, tất cả đều chết sạch, bên cạnh nàng không thể không có người bảo vệ.

Lần này, Tần Hoài Mộng đề cao tiêu chuẩn hộ vệ lên rất nhiều.

Lúc trước chỉ muốn người ưu tú trong công ty vệ sĩ chuyên nghiệp, nhưng nào biết hoàn toàn không ngăn cản được.

Nếu không phải nam nhân thần bí kia ra tay cứu giúp thì chỉ sợ nàng đã ‘hương tiêu ngọc vãn’.

Bởi vậy, lần yêu cầu này phải là hộ vệ có trình độ cao nhất trong nghề.

Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chăm vào động tĩnh của Tần Hoài Mộng, sau khi biết được tin tức này, lập tức có một ý tưởng hay để tiếp cận Tần Hoài Mộng.

Với cái giá cao, nhất định sẽ có người dũng mãnh.

Tuy ở bên cạnh Tần Hoài Mộng rất nguy hiểm, nhưng tiền lương xuất ra thật sự quá cao.

Giờ chỗ thông báo tuyển dụng hộ vệ đã có không ít người, bất kỳ ai đều không đơn giản.

Trong đó thậm chí còn có hộ vệ từng bảo vệ cho thủ phủ, thậm chí còn có hộ vệ từng bảo vệ cho trọng thần quốc gia.

Sức cạnh tranh có thể nói là rất quyết liệt.

Vương Hạo Nhiên ngụy tạo một thân phận, đi tới chỗ thông báo tuyển dụng hộ vệ.

Sau khi trải qua tầng tầng tuyển chọn, các tiêu chí năng lực của Vương Hạo Nhiên đã nghiền ép tất cả người cạnh tranh, thành công được tuyển chọn.

Ngày này, lúc chạng vạng tối, nữ thư ký dẫn theo Vương Hạo Nhiên đi tới văn phòng của Tần Hoài Mộng, gõ cửa một cái.

"Vào đi."

Trong văn phòng truyền đến một giọng nói nhàn nhạt.

Nữ thư ký nghe thấy tiếng, dẫn theo Vương Hạo Nhiên đẩy cửa đi vào.

Giờ phút này, Tần Hoài Mộng đang cúi đầu nhìn xem một ít văn bản tài liệu trên bàn.

Một thân trang phục công sở gọn gàng, vóc dáng xuất chúng, càng làm nổi bật sự hoàn mỹ.

Ngũ quan xinh xắn phân bố ở trên khuôn mặt trái xoan, mặc kệ nhìn từ góc độ nào đều khiến người ta cảm thấy ý vui cảnh đẹp.

Đôi mắt trên sống mũi cao, càng làm tăng thêm nét đẹp trí tuệ của nàng.

Chỉ là thần sắc hơi có chút lạnh lùng, trông thật không dễ gần.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên lại biết Tần Hoài Mộng là người trong nóng ngoài lạnh.

Nếu thật sự có thể lấy được tình yêu của nàng, nàng sẽ liều lĩnh, thậm chí là dốc hết tất cả để báo đáp người.

"Tần tổng, vị tiên sinh này là hộ vệ mới tuyển đến." Nữ thư ký báo cáo.

Tần Hoài Mộng dựa vào bàn, nàng đang nhìn văn bản tài liệu, sau khi nghe thấy thì chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở trên người Vương Hạo Nhiên.

Trong đôi mắt đẹp xẹt qua một chút kinh ngạc.

Bởi vì hôm qua lúc ở bệnh viện, nàng đã gặp qua Vương Hạo Nhiên.

Tần Hoài Mộng có công việc bận rộn, một ngày thường phải gặp rất nhiều người, không phải ai cũng có thể khiến cho nàng nhớ kỹ.

o @@@

Chương 865: Nhận lời mời hộ vệ

♪ Nhưng mà người này thật sự là đẹp quá đi thôi, Tần Hoài Mộng muốn quên cũng khó.

"Chỉ có một người?" Tần Hoài Mộng rất nhanh lấy lại tinh thần, hỏi nữ thư ký.

Mấy ngày gần đây, những chuyện tương tự xảy ra ngày càng nhiều, tám hộ vệ cũng không thể bảo vệ được nàng, huống chi là một người, nàng tất nhiên không khỏi lo lắng.

Hơn nữa, nhìn mặt Vương Hạo Nhiên cũng không giống hộ vệ, bởi vì hắn thực sự quá đẹp.

"Là vị tiên sinh này yêu cầu như vậy, chỉ nhận bảo vệ Tần tổng một mình. Thế nhưng với năng lực của hắn, Tần tổng có thể yên tâm, ta đã thử qua. Người tới nhận lời mời, có một ít hộ vệ quốc tế, nhưng gộp toàn bộ lại, đều xa xa không sánh kịp với vị tiên sinh này." Nữ thư ký giải thích nói.

"Ồ?" Đôi mắt đẹp của Tần Hoài Mộng hơi sáng lên, hình như muốn xem xem hộ vệ soái ca mới tới này thêm một chút.

Nữ thư ký thấy thế, thế là đưa tài liệu Vương Hạo Nhiên cho Tần Hoài Mộng.

Tần Hoài Mộng tiếp nhận tài liệu, kiểm tra một hồi, vừa ý gật đầu.

"Vương Phàm, Vương tiên sinh phải không? Vấn đề an toàn của ta sau này, phải làm phiền người rồi." Tần Hoài Mộng rất lễ phép nói một câu, lập tức tuyên bố:

"Nhưng ta không thể không nhắc nhở ngươi, phần công việc này vô cùng nguy hiểm."

Vương Hạo Nhiên cũng không dùng tên thật, mà chỉ dùng họ, còn cái "tên" thì mượn của Diệp Phàm.

Vương Phàm chính là được ra đời như vậy.

"Ký hợp đồng được chưa?" Mặt Vương Hạo Nhiên không biểu cảm, nói.

Lời này chẳng khác gì đang truyền đạt quan điểm với Tần Hoài Mộng, đó là hấn bất chấp nguy hiểm.

Tần Hoài Mộng nghe thế, ra hiệu thư ký lấy hợp đồng ra, để Vương Hạo Nhiên xem qua một chút.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp lật đến trang cuối hợp đồng, ký hai chữ "Vương Phàm".

"Ngươi không thèm xem thử chút sao? Cho dù số tiền chi trả có thể bị thiếu?" Tần Hoài Mộng kinh ngạc một chút.

Bởi vì phản ứng của Vương Hạo Nhiên hoàn toàn khác biệt so với những hộ vệ nàng nhìn thấy trước đây.

"Những thứ này không quan trọng." Vương Hạo Nhiên duy trì cái bản mặt không biểu cảm.

Kiểu ngữ khí và thần sắc này, không thể nghi ngờ là học được từ chỗ Huyền Thiên Tiên Tôn.

Suy cho cùng hấn đã hạ quyết tâm muốn giả dạng Diệp Phàm.

Diệp Phàm tuy không lộ mặt ở trước mặt Tần Hoài Mộng, nhưng đã từng nói chuyện với Tần Hoài Mộng.

Vương Hạo Nhiên cảm thấy bất chước giọng nói của Diệp Phàm là điều tất yếu.

"Người nhận lời mời nguy hiểm như vậy, không coi trọng tiền, vậy coi trọng cái gì?" Tần Hoài Mộng nghi hoặc nhìn hắn.

Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Tần Hoài Mộng một hồi, bỗng nhiên quay người đi về phía ngoài cửa, sau khi đi được mấy bước, bỗng nhiên dậm chân dừng lại, thản nhiên nói:

"Những thứ này người không cần quản, người chỉ cần biết, có ta bảo vệ người, từ nay về sau sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào là được."

Thân hình Vương Hạo Nhiên và Diệp Phàm không khác nhau lắm.

Giọng điệu này và bóng lưng này, tự nhiên khiến Tần Hoài Mộng liên tưởng đến một ít chuyện.

Sau sự kiện ở bãi đỗ xe hôm qua, Tần Hoài Mộng khổ sở suy nghĩ rất lâu, nhưng trong những người nàng quen biết, căn bản không tìm được đúng người.

Giờ phút này, Tần Hoài Mộng không khỏi liên tưởng đến người hôm qua cứu mình và Vương Phàm chung với nhau.

Nhưng Tần Hoài Mộng vạn phần khẳng định, trước đó mình tuyệt đối không quen biết tên Vương Phàm này.

Nhưng vì sao hắn lại nói đây là hấn nợ mình?

"Ta ở ngoài cửa trông chừng, có việc thì gọi ta." Vương Hạo Nhiên đạm mạc vút xuống một câu, chuẩn bị rời phòng làm việc.

"Chờ một chút, ta còn có chút chuyện muốn hỏi người." Tần Hoài

Mộng lên tiếng gọi lại hắn.

Vương Hạo Nhiên ngừng bước, xoay người lại, mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tần Hoài Mộng không có lập tức đặt câu hỏi.

"Tần tổng, vậy ta ra ngoài trước."

Nữ thư ký hiểu ý nói một câu, lập tức rời khỏi phòng làm việc rồi khóa cửa lại.

Sau khi nữ thư ký rời khỏi, Tần Hoài Mộng nhìn chăm chú Vương Hạo Nhiên, giống như là muốn xem thấu hắn vậy:

"Trước đây chúng ta có phải đã từng gặp nhau hay không?"

"Hôm qua ở bệnh viện." Vương Hạo Nhiên không mảy may không ngại trả lời.

"Ý của ta là sớm hơn lúc đó nữa." Tần Hoài Mộng uốn nắn một thoáng.

Nghe nói như thế, ánh mắt Vương Hạo Nhiên cố tình nhìn Tần Hoài Mộng một lúc, trong ánh mắt cố gắng toát ra một ít tâm tình phức tạp.

Một lát sau mới chịu phun ra ba chữ, "Không biết."

Tần Hoài Mộng nhìn ở trong mắt, để ý trong ánh mắt của hắn tuy không rõ là kiểu tâm tình nào, nhưng đủ để khẳng định trước đây hai người đã từng quen biết.

Chỉ là Tần Hoài Mộng thật sự không nhớ nổi gặp hắn từ lúc nào.

Chẳng lẽ là mình bị mất một đoạn trí nhớ?

Tần Hoài Mộng thầm nghĩ ở trong lòng, thế nhưng rất nhanh lại phủ nhận.

Trí nhớ của nàng cực kỳ hoàn chỉnh, không cảm thấy thiếu thốn chỗ nào.

Hoặc là nói hấn nhận làm người?

Nghĩ như vậy, Tần Hoài Mộng bỗng nhiên thần xui quỷ khiến nói:

"Ta tên Tần Hoài Mộng, là trưởng nữ của Tần gia ở Thượng Hải, năm nay hai mươi một tuổi. . ."

"Mấy thứ này ta biết cả rồi." Vương Hạo Nhiên cắt ngang lời tự giới thiệu của nàng.

Bối cảnh và thông tin cơ bản của Tần Hoài Mộng, hấn đều biết tất, thậm chí còn biết số đo ba vòng của Tần Hoài Mộng là bao nhiêu. . .

Nghe nói như thế, Tần Hoài Mộng gần như đã xác định được hấn không có nhận làm người, xem ra là vì mình mà đến.

Nếu vậy người hôm qua cứu mình, chẳng lẽ cũng là hấn sao?

Nghĩ như vậy thâm tâm Tần Hoài Mộng không khỏi bắt đầu nhảy dựng lên.

"Không còn việc gì, vậy ta ra bên ngoài canh chừng." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Hoài Mộng gật đầu một cái, xem như đáp lại.

Vương Hạo Nhiên quay người đi ra bên ngoài, thế nhưng sắp gần đến lúc mở cửa, Tần Hoài Mộng thăm dò nói:

"Hôm qua ở bãi đỗ xe. . . Cảm ơn người."

Vương Hạo Nhiên mới thò tay định mở cửa, bỗng cứng ngắc lại một chút, chưa vội trả lời.

Tần Hoài Mộng nhìn thấy hắn nửa ngày vẫn không trả lời, trong lòng sốt ruột không thôi, một lúc lâu sau nàng mới nghe thấy Vương Hạo Nhiên trả lời với giọng điệu phức tạp:

"Người nhận làm người."

Giọng nói vô cùng khàn khàn, chuyện mà nàng và Diệp Phàm nói lúc ấy hầu như giống y nhau.

Thấu thị chỉ có thể nhìn thấy nội dung cuộc trò chuyện, chứ không nghe được âm thanh.

H @@@

Chương 866: Cướp đoạt thành công

Nhưng sau khi Vương Hạo Nhiên tiến vào Trúc Cơ kỳ, cảm giác xuất hiện biến chất, nó mang lại cho hắn một loại năng lực.

Cho dù ở cách nhau rất xa, chỉ cần hắn muốn nghe thì có thể nghe thấy đối phương đang nói cái gì.

Mà sau khi lời kia thốt ra, Vương Hạo Nhiên liền nhận được một tin

tức từ nhắc nhở từ hệ thống.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Tần Hoài Mộng đối với kí chủ tăng lên 60, tổng độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -150, hào quang phản phái kí chủ +150! 】

Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ một trận, thế nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, chỉ là hơi nghiêng đầu, để Tần Hoài Mộng nhìn thấy góc nghiêng thần thánh của mình, sau đó liền mở cửa đi ra ngoài.

Lúc Diệp Phàm nói chuyện với Tần Hoài Mộng, thái độ rất rõ ràng là không muốn nói cho Tần Hoài Mộng biết mình là ai.

Nên Vương Hạo Nhiên phủ nhận chuyện này, lại chẳng khác nào thừa nhận chuyện này, khiến cho Tần Hoài Mộng càng vững tin hẳn chính là người hôm qua cứu nàng.

Mà trên thực tế, lựa chọn này của hắn cũng cực kỳ chính xác.

Bằng không sẽ không có cái tin tức kia.

Theo một tiếng "cạch" nhẹ nhàng, cửa ban công bị khép lại.

Lúc này trong văn phòng, chỉ còn lại một mình Tần Hoài Mộng.

Khuôn mặt tuyết trắng của Tần Hoài Mộng bởi vì có chút quá xúc động mà ửng hồng lên.

Tuy tên Vương Phàm này không thừa nhận, nhưng phản ứng mà hắn biểu lộ ra khi nghe thấy mình tra hỏi, đã đủ để nàng xác định chính xác, tên Vương Phàm này chính là người hôm qua đã cứu

mình.

Chỉ là, điều khiến Tần Hoài Mộng nghi ngờ, rốt cuộc hẳn cứu mình là vì lý do gì.

Cái gọi là "nợ mình", Tần Hoài Mộng không nghĩ ra là vì sao.

Thế nhưng Tần Hoài Mộng trái lại cũng không có nản chí.

Tên Vương Phàm này tuy không thừa nhận, nhưng bây giờ hẳn đang bảo vệ mình, còn nhiều thời gian, mình còn nhiều cơ hội để tìm hiểu rõ ràng chuyện này.

Tần Hoài Mộng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bởi vì chuyện bị ám sát nên thần kinh nàng gần đây rất căng thẳng.

Nhưng cảm giác bây giờ, thần kinh căng thẳng đã thoái mái hơn nhiều, có thêm một loại cảm giác an toàn khó hiểu.

Tần Hoài Mộng sắp xếp lại tâm tình, rất nhanh lại đầu nhập vào trong công việc, bận đến tối mịt.

Mãi đến khi chín giờ, tan tầm trở về nhà.

Vương Hạo Nhiên thân là hộ vệ, một trong những công việc của hộ vệ chính là tài xế.

Lái xe chở Tần Hoài Mộng đi đến một khu nhà giàu ở gần công ty.

Bất động sản dưới cái tên Tần Hoài Mộng có rất nhiều, bởi vì chuyện bị ám sát gần đây nên buổi tối ở chỗ nào chỉ là quyết định tức thời.

Nếu là những ngày trước, Tần Hoài Mộng tuyệt đối sẽ không lựa chọn những nơi ở gần công ty như vậy, thậm chí là sau khi chuyện

ám sát xảy ra, nàng cũng không nghĩ tới sẽ ở tại nơi này.

Bởi vậy, biệt thự ở gần công ty nhất, đến cả một người hầu còn không có, tất cả đều bị điều đi.

Vì biệt thự quá lớn nên nó để lộ ra sự trống rỗng.

"Ta ngủ ở lầu hai, căn phòng thứ hai bên tay phải, người muốn ngủ nơi nào tùy người, dù sao nơi này có rất nhiều gian phòng." Sau khi Tần Hoài Mộng dắt theo Vương Hạo Nhiên đi vào trong biệt thự, bỗng nhiên nói một câu.

"Hộ vệ lúc trước của người cũng ở chung trong một ngôi nhà với người sao?" Vương Hạo Nhiên thuận miệng hỏi.

"Dĩ nhiên là không, bọn hắn đều phải gác đêm ở ngoài nhà, thay phiên nhau nghỉ ngơi, đến trực ban cũng phải ở bên ngoài, trải chăn đệm dưới đất, nằm xuống nghỉ ngơi." Tần Hoài Mộng nói.

"Cho nên ta tương đối đặc biệt?" Vương Hạo Nhiên nhìn chăm chú con mắt của nàng.

Ánh mắt Tần Hoài Mộng tránh né, không tìm nổi có hơi bối rối, nhưng nhờ có tố chất tâm lý mạnh đã giúp nàng lập tức khôi phục sự trấn định.

"Người chỉ có một mình, nếu như không nghỉ ngơi thì ban ngày không có sức để bảo vệ ta trong lúc ta làm việc. Việc thủ vệ ban đêm không quá quan trọng, biệt thự này có hệ thống bảo an, nếu có động tĩnh gì chỉ là cần không ngủ như chết thì nhất định sẽ biết thôi." Tần Hoài Mộng nói.

"Vậy ta ngủ ở gian phòng sát vách người, có động tĩnh gì thì ta có thể kịp thời bảo vệ người." Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói.

"Ừm." Lần hồi đáp này của Tần Hoài Mộng, giọng nói có hơi phát

run, để lộ ra nội tâm khẩn trương.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng ở chung một nhà với nam nhân, trừ người thân.

Tất nhiên, đây là vì Tần Hoài Mộng thích hắn, nên mới không có kháng cự gì.

Nếu đổi lại là hộ vệ khác, Tần Hoài Mộng tuyệt đối sẽ không để đối phương ở chung nhà với mình.

Tần Hoài Mộng dẫn theo Vương Hạo Nhiên đi lên lầu hai, nàng đứng ở bên ngoài cánh cửa gian phòng của mình, chỉ vào một gian phòng sát vách nói:

"Bên trong gian phòng có phòng tắm và đầy đủ các loại đồ dùng hàng ngày, người cứ tự nhiên."

Vương Hạo Nhiên gật đầu đi về phía gian phòng mà Tần Hoài Mộng chỉ.

Tần Hoài Mộng đưa mắt nhìn Vương Hạo Nhiên đi vào gian phòng kia, rồi mới tiến vào gian phòng của mình.

Nàng có chút buồn ngủ, thế nhưng còn một ít việc chưa hoàn thành, cần xử lý một chút.

Ngày bình thường đều bận đến hừng đông hai ba giờ mới nghỉ ngơi.

Buổi sáng mới khoảng năm sáu giờ đã phải thức dậy.

Làm việc cường độ cao, thời gian nghỉ ngơi chừng ba giờ, thật sự không phải là thứ mà người thường có thể chịu được.

Nếu ý chí kém chút thì thật sự sẽ sụp đổ.

Tần Hoài Mộng cảm thấy rất mệt mỏi, thế nhưng gánh nặng gia tộc đều đặt ở trên người nàng, nàng không thể không liều mạng được.

Nếu như có thể thì nàng muốn mình là một nữ sinh trong một gia đình bình thường.

Đến tuổi lập gia đình gả cho người mình thích, sau đó làm một người phụ nữ, chăm chồng dạy con thật tốt, dù thời gian bình bình đạm đạm, cũng cảm thấy vui vẻ.

Trong đầu Tần Hoài Mộng suy nghĩ lung tung, ngồi ước mơ một ít chuyện.

Thế nhưng khao khát còn chưa được bao lâu, cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Nàng vốn không có tâm phòng bị với Vương Hạo Nhiên, đương nhiên sẽ không thềm khóa cửa các loại.

Tần Hoài Mộng bị động tĩnh này kéo về thực tại.

Chỉ thấy Vương Hạo Nhiên bọc khăn tắm trên đầu, nhanh chóng đi về phía mình.

H @@@

Chương 867: Ngồi mát ăn bát vàng (1)

xTần Hoài Mộng nhìn thấy cảnh này, theo bản năng có chút hoảng loạn, liên tưởng đến một ít chuyện.

Nhưng rất nhanh nàng đã biết bản thân đã sai lầm.

Vương Hạo Nhiên chỉ là đi tới bên cửa sổ, nhanh chóng nhìn ra bên ngoài cửa sổ một chút.

Trong lúc mơ hồ, Tần Hoài Mộng nghe thấy mấy tiếng mèo kêu nhẹ nhàng.

"Là con mèo." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói một câu.

Tần Hoài Mộng giờ mới hiểu được, có lẽ là hấn phát hiện động tĩnh, tưởng rằng sát thủ các loại, cho nên mới xông tới.

Nàng còn tưởng rằng, vừa rồi hấn muốn. . . .

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Tần Hoài Mộng thả lỏng một hơi, lập tức lơ đãng, đánh giá hấn.

Thân hấn chỉ quấn một cái khăn tắm trên đầu, thân trên để trần, đường nét cơ bắp trên người vô cùng hoàn mỹ.

Tần Hoài Mộng không có một chút hứng thú với mấy tên cơ bắp, nhưng người ở trước mắt này, đường nét cơ bắp trên người hấn vừa chuẩn, vừa đẹp.

Giống như là tác phẩm nghệ thuật vậy.

Sau khi Tần Hoài Mộng nhìn qua mấy lần, khuôn mặt không khỏi ửng hồng lên mấy phần.

Vương Hạo Nhiên thu thần sắc của Tần Hoài Mộng vào trong mắt.

Với cảm giác của hấn, tất nhiên đã sớm phát hiện là một con mèo, lý

do hấn tới đơn giản là muốn khoe vóc dáng.

Nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Tần Hoài Mộng nhẹ nhàng giao động, liền biết hấn trêu chọc nàng thành công.

"Hóa ra là con mèo, dọa. . . Dọa ta sợ muốn chết." Tần Hoài Mộng sau một hồi nhìn đến si ngốc, nàng cảm thấy rất xấu hổ, thế là vội vàng dời đi ánh mắt, làm bộ kinh hãi vỗ vỗ ở ngực nói.

"Thực ra người không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng giải quyết những phiền toái này." Vương Hạo Nhiên cũng không vội rời khỏi.

Lý do hấn đột nhiên hấn xông tới bên này, không phải chỉ để khoe vóc dáng, mà là có tin tức quan trọng muốn truyền đạt với Tần Hoài Mộng một chút.

"Nghe ngữ khí của người, hấn là biết kẻ chủ mưu đằng sau là ai?" Tần Hoài Mộng cả kinh nói.

"Những vấn đề này thì người nhất định đã nghĩ qua, người cảm thấy sẽ là ai?" Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại một câu.

"Chuyện thương trường cực kỳ phức tạp, ở Thượng Hải có rất nhiều người đánh chủ kiến lên Tần gia, nhưng nếu Tần gia xảy ra vấn đề, được lợi nhiều nhất chính là Bạch gia." Tần Hoài Mộng trở nên nghiêm túc.

"Chuyện này không khó nghĩ, chỉ là. . . Người thật sự cho rằng, mấy lần người gặp nạn, đều là cùng một kẻ chủ mưu đằng sau hay sao?" Vương Hạo Nhiên nói một câu thâm sâu.

Kiếp trước, lúc Diệp Phàm báo thù cho Tần Hoài Mộng, hấn đã biết được tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Diệp Phàm biết, Vương Hạo Nhiên tự nhiên cũng biết.

Người muốn hãm hại Tần Hoài Mộng thực sự phải phân thành hai nhóm.

"Lời này của người là có ý gì?" Tần Hoài Mộng kinh nghi.

"Cái người vừa mới nói chỉ là phán đoán từ góc độ lợi ích gia tộc, nhưng người đã nghĩ tới hay chưa, nếu người xảy ra chuyện, người ở Tần gia được lợi nhiều nhất là ai?" Vương Hạo Nhiên dẫn lối cho suy nghĩ của nàng.

Tần Hoài Mộng là người thông minh, suy tư một chút, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn.

"Chuyện đó không thể nào, mẹ mẹ ta rất hiền, đối xử với ta rất tốt, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy." Tần Hoài Mộng cau mày nói.

"Một người là con ruột, một người là nữ nhi không có quan hệ máu mủ, người cảm thấy nàng sẽ vì ai mà suy nghĩ nhiều hơn?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Mẹ mẹ trong miệng của Tần Hoài Mộng, dĩ nhiên là kế mẫu của nàng.

Ở Tần gia hầu hết mọi người đều cho rằng, kế mẫu của Tần Hoài Mộng là một nữ nhân tốt, hiền lành, đến bản thân Tần Hoài Mộng cũng cho là như vậy.

Nhưng trên thực tế lại hoàn toàn tương phản.

Đó là nữ nhân độc như xà hạt.

Đợt sát thủ đầu tiên mà Tần Hoài Mộng gặp phải, đích thực là do người Bạch gia thuê.

Nhưng sau này, Tần Hoài Mộng liên tục gặp phải sát thủ, không phải tất cả đều là do người Bạch gia tìm.

Chẳng hạn như tên sát thủ ở bãi đỗ xe kia, thật ra là do kế mẫu của Tần Hoài Mộng tìm đến.

"Nhưng người đệ đệ kia của ta, cùng lắm chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi. . ." Tần Hoài Mộng sau một hồi bị dẫn dắt, trong lòng đã bắt đầu hoài nghi, trái tim thắt chặt lại, nhưng nàng thực sự không muốn tin, giống như đang tìm một lý do để tự thuyết phục chính bản thân mình.

"Chính là vì hắn mới mười lăm tuổi, đợi đến khi hắn lớn thêm một chút, thời điểm có thể tiếp quản Tần gia, hắn còn cần ít nhất mấy năm, nhưng khi đó Tần gia đã bị người đóng cọc, chuyện này không phải quá muộn rồi sao." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Hoài Mộng trầm mặc xuống, nhất thời không nói nên lời, trong lòng đã công nhận quan điểm của Vương Hạo Nhiên.

Hiện tại phụ thân nàng đang bệnh nặng, không còn bao nhiêu thời gian, căn bản không xử lý được chuyện của công ty.

Nếu như nàng thật sự gặp phải bất trắc, vậy gánh nặng Tần gia nhất định sẽ rơi xuống trên người đệ đệ của nàng.

Đệ đệ của nàng, trước mắt tuy tuổi tác còn nhỏ, nhưng kế mẫu của nàng coi vậy chứ rất có năng lực, có thể tiếp nhận cái trọng trách này.

Chỉ là sau khi cưới người kế mẫu này, phụ thân nàng đối với bà, từ đầu đến cuối đều ôm tâm tư phòng bị.

Cho nên mới phó thác trọng trách của Tần gia cho nữ nhi của của lão bà, cũng là trên vai của Tần Hoài Mộng.

"Sao người lại biết rõ chuyện nhà ta như vậy? Người điều tra ta rồi phải không?" Tần Hoài Mộng bỗng nhiên ý thức đến một vấn đề, có chút hoảng sợ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Ta không có ác ý với người." Vương Hạo Nhiên tuyên bố nói.

Sắc mặt Tần Hoài Mộng thả lỏng hơn chút.

Nàng cũng tin tưởng, người trước mắt này đối với mình không có ác ý, bằng không sẽ không đi cứu mình.

"Giữa chúng ta rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì sao người không thể nói cho ta biết chứ?" Tần Hoài Mộng chăm chú nhìn Vương Hạo Nhiên, nàng hỏi.

"Ta chỉ có thể nói với người, phiền toái bên cạnh người chẳng mấy chốc sẽ được giải quyết." Vương Hạo Nhiên bị hỏi một đằng thì hẳn trả lời một nẻo.

"Người có chứng cứ gì để chứng minh rằng. . . Rằng kẻ mẫu ta tìm sát thủ không?" Tần Hoài Mộng giật mình.

"Chứng cứ? Không cần những thứ này, người cứ chờ xem là được." Vương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng.

Bạch gia và kẻ mẫu Tần Hoài Mộng, liên tiếp tìm sát thủ tới giết Tần Hoài Mộng.

z @@@

Chương 868: Ngồi mát ăn bát vàng (2)

«Nếu Diệp Phàm còn nhẫn nhịn được, vậy tuyệt đối không phải là Diệp Phàm.

Chẳng bao lâu nữa, hắn nhất định sẽ có hành động.

Thế nhưng hắn thân là Tiên Tôn, làm việc sao có thể dựa theo quy trình thế tục, tìm chứng cứ để chứng minh cái gì?

Hắn có cách làm việc riêng của mình.

Bạch gia và kẻ mẫu Tàn Hoài Mộng, nhất định sẽ rất thảm.

Thứ Vương Hạo Nhiên phải làm, chỉ là sớm truyền đạt một ít tin tức cho Tàn Hoài Mộng, sau đó ngồi thu thành quả xử lý công chuyện của Diệp Phàm là được rồi.

"Ta có việc phải ra ngoài một chuyến." Vương Hạo Nhiên lại nói.

"Muộn như vậy còn ra ngoài, nếu có sát thủ tới. . ." Tàn Hoài Mộng có chút sợ sệt.

"Tấn công là cách phòng ngự tốt nhất. Thế nhưng người có thể yên tâm, tuy ta rời khỏi, nhưng vẫn còn cách khác để bảo vệ người, người cứ yên tâm nghỉ ngơi là được." Vương Hạo Nhiên nói.

"Người mà rời khỏi thì bảo vệ ta thế nào? Chẳng lẽ người biết phân thân sao?" Tàn Hoài Mộng cổ quái nói.

Wương Hạo Nhiên không trả lời, chỉ tự mình ra khỏi phòng, khóa cửa lại.

"Có cần phải lạnh lùng như vậy không, trả lời một vấn đề thì khó vậy à? Ta là chủ của người nha!!!!"

Tần Hoài Mộng bấu môi, u oán chửi bậy một câu.

Sau khi Vương Hạo Nhiên truyền đạt một ít tin tức cho Tần Hoài Mộng thì bố trí kết giới phòng ngự xung quanh biệt thự, để tránh có sát thủ ra tay với Tần Hoài Mộng lần nữa.

Tất nhiên, khả năng này cực nhỏ.

Suy cho cùng một sát thủ lợi hại như vậy đã bị giải quyết.

Kể mẫu Tần Hoài Mộng không thể lập tức tìm ra một sát thủ khác.

Mà Bạch gia bên kia chính là đối tượng tình nghi, bị cục cảnh sát nhìn chăm chăm.

Với cửa ải này, nhất định sẽ phải khiêm tốn, lúc này sẽ không tiếp tục tìm người để ra tay Tần Hoài Mộng.

Nếu không, sau khi Diệp Phàm giải quyết tên sát thủ kia ở bãi đỗ xe, cũng sẽ không lập tức rời khỏi như vậy.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên vì để phòng vạn nhất, nên vẫn làm.

Dù sao với tu vi hiện tại của hắn, bố trí một kết giới phòng ngự, cũng không tiêu hao bao nhiêu linh khí.

Sau đó, Vương Hạo Nhiên trở về khách sạn tìm đám người Tần Vận Hàn, Úc Thi Tinh và Ôn Tịnh hoàn thành chuyện vẫn chưa hoàn thành—— vì các nàng "giải hoạc" .

Ở trong Khai Thiên Tháp, sau khi trải qua một đêm tu luyện, tu vi Vương Hạo Nhiên lên như điều gặp gió.

Trước đây, lúc còn trên đường tới Thượng Hải, tu vi từ Trúc Cơ kỳ tăng một tầng lên tầng hai, chuyện vừa mới qua chưa bao lâu, bây giờ đã đạt tới tầng thứ ba.

Mà lý do tăng nhanh như vậy, tất nhiên là bởi vì Mục Chiêu Chiêu và Úc Thi Tinh.

Vương Hạo Nhiên đánh giá, không bao lâu, hẳn có thể đạt đến tầng thứ tư.

Cuối cùng Thượng Hải bên này còn có một Tàn Hoài Mộng.

Lúc trời vừa sáng, Vương Hạo Nhiên rời khỏi khách sạn, về tới bên trong ngôi biệt thự của Tàn Hoài Mộng.

Tàn Hoài Mộng làm việc đến tận khuya, tâm sự nặng nề, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, cũng không thể nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc Vương Hạo Nhiên trở về, mở cửa và đóng cửa, cũng không cố gắng che dấu động tĩnh.

Tàn Hoài Mộng nghe thấy, tự nhiên biết Vương Hạo Nhiên trở về.

"Hiện tại mới trở về, tối hôm qua đến cùng là hắn đi làm cái việc gì?" Tàn Hoài Mộng thầm nghĩ ở trong lòng.

Bên ngoài, trời tờ mờ sáng, Tàn Hoài Mộng không có thời gian nghỉ ngơi, thế là rời giường tắm rửa một phen.

Sau đó để Vương Hạo Nhiên lái xe đưa nàng đến công ty.

Trên xe, Tàn Hoài Mộng không áp chế nổi nghi ngờ trong lòng, hỏi:

"Tối hôm qua người đi làm cái gì?"

Vương Hạo Nhiên cầm tay lái, chuyên chú lái xe, phẳng phất như

không nghe thấy.

Tần Hoài Mộng cong miệng một chút, trong đôi mắt lộ ra một ít u oán.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên không chịu trả lời, nàng cũng không tiếp tục truy vấn.

Nhưng sau một lát, phát hiện xe bỗng nhiên đậu ở bên ngoài nhà hàng.

"Sao thế?" Tần Hoài Mộng không hiểu.

"Người còn chưa ăn sáng." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

"Ta không muốn ăn, người cứ đưa thẳng ta tới công ty đi." Tần Hoài Mộng lắc đầu nói.

Vương Hạo Nhiên căn bản không để ý nàng, hấn từ trên xe bước thẳng xuống, đi về phía nhà hàng.

"Uy, trở về mau!!!!." Tần Hoài Mộng nhìn bóng lưng của hấn rồi la lên một câu, nhưng hấn mắt điếc tai ngơ.

"Người làm sao vậy? Ta đã nói không ăn, người còn muốn đi mua bữa sáng, người biết ta thích ăn cái gì sao?" Tần Hoài Mộng làm bầm, làu bàu chửi bậy.

Sau một lát, Vương Hạo Nhiên về lại trong xe, đưa hộp thức ăn trong tay tới tay Tần Hoài Mộng ngồi ở phía sau.

Tần Hoài Mộng không muốn ăn, nhưng bỗng nhiên ngửi thấy một chút mùi thơm quen thuộc.

Đành mở hộp bảo quản ra xem, thế là nàng phát hiện tất cả đều là món mình thích.

Tần Hoài Mộng run lên một hồi, vừa mừng vừa sợ mà hỏi: "Làm sao người biết ta thích ăn cái gì?"

"Mua đại." Giọng nói Vương Hạo Nhiên cực kỳ qua loa.

Tần Hoài Mộng nghe xong, tất nhiên không tin.

Nếu bữa sáng chỉ có trùng một món, còn có thể nói là trùng hợp, nhưng bữa sáng mà Vương Hạo Nhiên mang tới có năm món, tất cả đều là món mà nàng thích.

Tần Hoài Mộng có thể xác định, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Chuyện này chỉ có thể nói hần rất hiểu mình, biết rõ những thói quen trong cuộc sống của mình.

"Sao người lại biết rõ chuyện của ta như vậy, ta thật sự rất hoài nghi, người là cố ý đến gần ta, có ý đồ với ta." Tần Hoài Mộng cả gan nói một câu.

Vương Hạo Nhiên không trả lời ngay.

"Người không trả lời, ta coi như là người đã chấp nhận đó?" Tần Hoài Mộng mừng thầm, nói thêm lần nữa.

"Chỉ cần người nói một câu với ta, ta có thể rời khỏi ngay." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên thả chậm tốc độ xe, dừng xe ở ven đường.

"Người không nên hiểu lầm, ta không có ý muốn đuổi người đi." Tần Hoài Mộng vội vàng nói.

Lời vừa thốt ra, mặt liền đỏ tới tận mang tai.

Vừa rời nàng nói là hoài nghi Vương Hạo Nhiên có ý đồ với nàng, mà bây giờ nàng lại tỏ vẻ, không có ý muốn đuổi Vương Hạo Nhiên

đi, chuyện này không phải là gián tiếp biểu đạt, cho dù Vương Hạo Nhiên có ý đồ với nàng, nàng cũng không màng hay sao?

Ở một mức độ nào đó, đây cũng có thể coi là một loại thổ lộ.

"Vậy là được rồi." Vương Hạo Nhiên phảng phất như nghe không hiểu, rồi lại khởi động xe.

Y @@@

Chương 869: Diệt Phàm hành động

€Tần Hoài Mộng nghe xong, thấy hắn không muốn đi, mới thả lỏng một hơi.

Thế nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, có điểm gì là lạ.

Mình mới là chủ nha, sao làm việc còn phải xem sắc mặt của hắn?

Tình huống này là như thế nào.

Nghĩ như vậy, Tần Hoài Mộng rất muốn giáo dục tên hộ vệ này một chút, dựa trên uy nghiêm của chủ, nhưng làm thế nào cũng không dám mở miệng này.

Bởi vì sợ tên hộ vệ cao lãnh này, thẳng tay bỏ gánh không làm nữa.

Vậy đến lúc đó, nàng phải khóc ở đâu?

Thời gian bây giờ còn sớm, người đến công ty vẫn chưa nhiều.

Sau khi Tần Hoài Mộng đi tới văn phòng, dựa theo thói quen thường ngày, nàng bật máy tính lên xem một chút thông tin tài chính buổi sáng của Thượng Hải.

Nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy một tin tức khiến nàng khiếp sợ.

Người của Bạch gia trong một đêm, chết ly kỳ.

Bạch gia là gia tộc thương nghiệp, thực lực gia tộc không kém so với Tần gia chút nào, là một trong những cự phách của Thượng Hải.

Trong vòng một đêm đã chết sạch, tạo thành oanh động cực lớn.

Tin tức này đã quét sạch các tạp chí lớn.

Nhiều người bỗng nhiên chết kỳ lạ như vậy, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy cố ý.

Tất nhiên là Tần Hoài Mộng cũng như vậy, định nói chuyện này với hộ vệ của mình.

"Người vào đây một chút." Tần Hoài Mộng nhìn ra ngoài cửa nói.

"Có việc gì?" Vương Hạo Nhiên nhìn thấy biểu tình của Tần Hoài Mộng có chút quái dị.

"Người tới đây, ta cho người xem một vài thứ." Tần Hoài Mộng vẫy vẫy tay, ra hiệu với hắn.

Wang Hào Nhiên đi tới, nhìn thấy tiêu đề tin tức trên màn ảnh máy vi tính.

Như hấn dự đoán, quả nhiên Diệp Phàm đã động thủ.

"Là do người làm sao?" Sắc mặt Tần Hoài Mộng trắng bệch, âm sắc vốn duyên dáng cũng bị khàn khàn thêm mấy phần.

"Người Bạch gia hãm hại người, người còn thương tiếc cho bọn hấn sao?" Vương Hạo Nhiên duy trì gương mặt không biểu cảm.

"Dĩ nhiên không phải, người Bạch gia có tội, hoàn toàn có thể thông qua phương thức chính quy để xử lý, người làm như thế, sẽ mang đến cho người rất nhiều phiền toái!" Tần Hoài Mộng sợ chuyện phiền phức bị tra được, nếu như vậy sẽ gặp phiền toái lớn.

"Không phải ta làm, Bạch gia chết nhiều người như vậy, là báo ứng của bọn hấn, là trời thu bọn hấn, dù có tra, cũng chỉ là cái chết ly kỳ, bất đắc kỳ tử." Vương Hạo Nhiên hời hợt nói.

Tần Hoài Mộng tuyệt đối không tin đây là trùng hợp, trong lòng vạn phần khẳng định, nhất định là do Vương Hạo Nhiên làm.

Nhưng bây giờ rầu rĩ những vấn đề này đã không còn ý nghĩa.

Tần Hoài Mộng tiếp tục xem tin tức, muốn hiểu rõ tin tức hơn một chút.

Căn cứ vào thông tin mà cơ quan chức năng công bố, người của Bạch gia thất khiếu chảy máu, trạng thái chết vô cùng đáng sợ.

"Thật không có việc gì sao?" Tần Hoài Mộng cực kỳ lo lắng.

"Ta đã nói là không phải ta làm." Vương Hạo Nhiên khó được nói một câu nói thật.

Đừng nói việc này tra không tra đến trên người hấn, thậm chí điều tra không đến trên đầu tên Diệp Phàm.

Đây là một loại thuật pháp cao giai tên là "Huyết nguyên nguyên rửa" của Diệp Phàm.

Lấy huyết nguyên của một tên thành viên dòng chính của Bạch gia, nhưng cách không chú sát người có liên quan đến huyết nguyên.

Chỉ cần là Diệp Phàm nguyện ý, đừng nói là dòng chính của Bạch gia, coi như là chín đời bà con xa của Bạch gia cũng có thể bị chú sát.

Thủ đoạn này đã vượt qua phạm vi nhận thức ở Lam Tinh, căn bản cũng không có chứng cứ đáng nói.

Uy lực chân chính của thuật pháp này có quan hệ đến tu vi của người sử dụng.

Hiện tại Diệp Phàm vẫn chỉ là Luyện Khí kỳ, có thể phát huy mức độ có hạn.

Lúc ở kiếp trước, Diệp Phàm vì báo thù cho Phương U Nhược, bắt đến lão tổ chủng tộc sinh linh hại chết Phương U Nhược, lấy huyết nguyên của hắn.

Thi triển thuật pháp huyết nguyên nguyên rửa, trực tiếp diệt sát chủng tộc sinh linh này.

Số lượng của chủng tộc sinh linh này lấy ức vạn để tính.

Tần Hoài Mộng nghe được Vương Hạo Nhiên cường điệu một lần nữa, không phải hắn làm.

Nhưng đương nhiên nàng không tin tưởng đối với cái này.

"Trừ điều đó ra, tối hôm qua người còn đi làm cái gì?" Tần Hoài Mộng nghĩ đến một chuyện khác, thế là hỏi thăm lần nữa.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên biết Tần Hoài Mộng chỉ xử lý chuyện kế mẫu của nàng như thế nào.

Hắn cũng không rõ ràng Diệp Phàm xử lý việc này thế nào, duy nhất có thể khẳng định là Diệp Phàm làm việc tuyệt đối sẽ không chỉ làm một nửa.

Toàn bộ Bạch gia lạnh lạnh, kế mẫu của Tần Hoài Mộng tuyệt đối cũng sẽ gặp nạn.

"Người chuẩn bị tâm lý thật tốt là được." Vương Hạo Nhiên hàm hồ nói một câu.

Tần Hoài Mộng nghe xong giọng điệu này của hắn, liền biết không hỏi được gì, chỉ có thể nhìn tình thế sau này phát triển thế nào.

Nàng lo lắng, lo lắng chuyện sẽ bạo lộ, sẽ mang đến phiền toái cho Vương Hạo Nhiên.

Thời gian cả nửa buổi sáng cơ hồ đều không cách nào vui đầu vào làm việc.

Trái lại Vương Hạo Nhiên hơi dựa vào trên ghế sofa của văn phòng, nhắm mắt dưỡng thần, giống như là một người không có chuyện gì vậy.

Thùng thùng.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

"Vào đi." Tần Hoài Mộng nói một tiếng.

Nữ thư ký đẩy cửa vào, báo cáo:

"Tần tổng, thái thái cùng thiếu gia tới rồi."

Tần Hoài Mộng nghe xong, không khỏi kinh ngạc lên.

Thái thái cùng thiếu gia trong miệng nữ thư ký tự nhiên là chỉ kế mẫu cùng đệ đệ của Tần Hoài Mộng.

Chỉ là bình thường bọn họ cũng không tới công ty, lúc này đến tìm mình, đến cùng là có chuyện gì?

Nghĩ như vậy, ánh mắt lơ đãng quét về phía Vương Hạo Nhiên, nhớ tới một ít lời trước đó hắn đã nói.

"Bọn họ có nói đến tìm ta để làm gì không?" Tần Hoài Mộng đối nữ thư ký hỏi.

"Ta không có hỏi, nhưng mà nhìn dáng vẻ của bọn họ dường như lộ ra cực kỳ bối rối." Nữ thư ký nói.

Tần Hoài Mộng lập tức có loại dự cảm sẽ có chuyện lớn xảy ra, hơi hít sâu một hơi, mới nói với nữ thư ký:

"Dẫn bọn họ vào đây đi."

"Được, Tần tổng." Nữ thư ký gật đầu, đi ra văn phòng.

Lúc trở về lần nữa bên cạnh có thêm hai người.

Một người là phu nhân xinh đẹp thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, một người là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Hai người này chính là kế mẫu cùng đệ đệ của Tần Hoài Mộng.

M @@@

Chương 870: Mẫu Tử Ngoan Độc

Thần sắc của hai người tràn đầy hoảng sợ, sau khi đi tới văn phòng thì quỳ xuống ở trước mặt của Tần Hoài Mộng.

"Hoài Mộng, ta sai rồi, là ta có lỗi với người, van cầu người tha thứ cho ta, tha thứ cho ta. . ." Nước mắt của kẻ mẫu Tần Hoài Mộng ngang dọc, một bên hướng về Tần Hoài Mộng dập đầu, một bên cầu khẩn khóc rờn nói.

Tần Hoài Mộng nghe nói như thế, trong lòng căng thẳng, trầm giọng hỏi: "Có lỗi với ta? Người làm chuyện gì?"

"Ta nhất thời hồ đồ, tìm sát thủ ám sát người, nhưng bây giờ ta biết sai rồi, Hoài Mộng, van cầu người tha thứ cho ta đi." kẻ mẫu của Tần Hoài Mộng khóc reo lên.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Hoài Mộng tái nhợt mấy phần.

Vốn dĩ nàng còn ôm một chút chờ mong, hi vọng việc này không có quan hệ với kẻ mẫu, nhưng bây giờ chính miệng của kẻ mẫu nàng nói ra, chuyện này đã được xác định.

Tần Hoài Mộng khẽ dờn ánh mắt, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Rất rõ ràng, kẻ mẫu của nàng "Hoàn toàn tỉnh ngộ" nhất định có quan hệ với Vương Hạo Nhiên.

"Những chuyện này người đến nói cùng quan tòa đi." Tần Hoài Mộng đau lòng một hồi, đáp lại kẻ mẫu.

"Hoài Mộng, nếu người không tha thứ cho ta, ta cùng đệ đệ người

đều không còn mạng sống qua hôm nay, ta chết thì không có gì đáng tiếc, nhưng đệ đệ ngươi vô tội, van cầu ngươi, van cầu ngươi. . ." Tần Hoài Mộng khóc đến tê tâm liệt phế, không ngừng hướng về Tần Hoài Mộng dập đầu.

Đầu đập đến mặt nền không ngừng vang lên âm thanh thùng thùng, sau mấy lần, trán nàng đều toát ra máu.

"Tỷ tỷ, van cầu ngươi, ta không muốn chết, không muốn chết. . ." Đệ đệ của Tần Hoài Mộng cũng khóc lên.

Tần Hoài Mộng nhìn thấy một màn này không kiềm nổi có chút rung động.

Kế mẫu của nàng độc như xà hạt, hoàn toàn chính xác chết không có gì đáng tiếc, nhưng đệ đệ này có chút vô tội.

Chỉ là lúc vừa mới xuất hiện ý niệm này thì nàng chợt nhớ tới một việc.

Đệ đệ này nhìn có chút vô hại nhưng lại có khung hướng ngược đãi động vật nghiêm trọng.

Trước đây nàng có từng nuôi một con mèo, không có ý định hư đồ chơi yêu thích của đệ đệ nàng.

Kết quả, đệ đệ thừa dịp nàng không có ở đây, lột da sống của con mèo kia ra, chém thành từng đoạn. . .

Tràng cảnh đẫm máu kia, cho tới bây giờ Tần Hoài Mộng vẫn còn nhớ đến.

Mà khi đó đệ đệ của nàng chỉ mới mười tuổi mà thôi.

Bây giờ ngẫm lại, thật không rét mà run.

Tâm lý vụn vẹo như vậy, không phải hoàn cảnh sinh hoạt bồi dưỡng ra thì chính là trời sinh.

Mà môi trường sinh hoạt của đệ đệ nàng hết sức ưu dị, không thể nào được tạo thành từ đó.

Như thế chỉ có thể nói rõ đó là sự ngoan độc cùng lãnh huyết khắc vào trong xương thậm chí trong gen.

Trước đây Tần Hoài Mộng phỏng đoán qua như vậy, nhưng phụ thân của nàng người lương thiện, mà kế mẫu cũng cực kỳ hiền lành, lúc ấy chỉ coi đệ đệ của nàng không hiểu chuyện.

Nhưng bây giờ nhớ lại một thoáng, phần ngoan độc thật không có sai biệt với mẫu thân của hắn.

Tần Hoài Mộng thật rất khó tưởng tượng, chờ sau khi hắn lớn lên sẽ làm r chuyện đáng sợ gì.

Có như thế trong nháy mắt, Tần Hoài Mộng thật cực kỳ hi vọng hai người này cùng chết mới tốt, như vậy thì sẽ không còn hậu hoạn.

Chỉ là bên tai tiếp tục vang lên không ngừng tiếng khóc, để cho nàng không làm ra quyết định được.

Kế mẫu của Tần Hoài Mộng nhìn ra sự nhẹ dạ của nàng, thế là tranh thủ thời gian nói với nhi tử: "Nhanh cảm ơn tỷ tỷ người, tỷ tỷ người tha thứ cho chúng ta rồi."

"Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ."

Nghe vậy, Tần Hoài Mộng giữ yên lặng, xem như chấp nhận.

Sau khi kế mẫu cùng đệ đệ của nàng tiếp tục đập mấy cái đầu thì đứng dậy chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Mà ngay lúc hai người quay người, trong mắt nhộn nhịp hiện lên vẻ oán độc.

Tần Hoài Mộng nhìn xem hai người rời khỏi, thở dài một cái, lập tức quay đầu, nhìn Vương Hạo Nhiên toàn trình không nói một lời.

Hắn đã sớm đoán được Tần Hoài Mộng sẽ mềm lòng.

Mà điểm này, Diệp Phàm cũng đoán được.

Bởi vậy Diệp Phàm chỉ cho cơ hội kế mẫu cùng đệ đệ của Tần Hoài Mộng sám hối, cũng không có cho bọn họ cơ hội còn sống.

Vương Hạo Nhiên vừa mới cảm giác được trên mình kế mẫu của Tần Hoài Mộng cùng đệ đệ có thần thức cùng linh lực của Diệp Phàm lưu lại.

Ý nghĩa của thần thức tồn tại là để Diệp Phàm biết, hai người đã nói những gì với Tần Hoài Mộng.

Mà tác dụng của linh lực là thu hoạch tính mạng của bọn họ.

Sau khi Tần Hoài Mộng nhìn thấy hai người đi, sắc mặt có chút lo lắng.

"Đã lo lắng, vì sao hồi nãy không nói lời nào? Chỉ nhìn bọn hắn rời khỏi như vậy sao." Vương Hạo Nhiên lên tiếng nói.

"Đúng là ta có hơi mềm lòng, nhưng ta lo lắng cho người hơn." Tần Hoài Mộng néo lông mày một cái.

"Chẳng lẽ người cho rằng chỉ cần người nói 'không tha thứ bọn họ nữa' thì ta sẽ giết bọn họ ngay tại chỗ sao?" Vương Hạo Nhiên bật cười nói.

"Không phải như vậy sao?" Tần Hoài Mộng sững sờ.

"Người cảm thấy ta trông có giống thằng ngốc không?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Tần Hoài Mộng ngạc nhiên trong chốc lát, lập tức thận trọng hỏi: "Vậy nếu hồi nãy ta nói 'không tha thứ bọn họ nữa', người sẽ làm gì?"

"Vậy khi nãy ta sẽ không làm gì hết." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Hoài Mộng càng nghi hoặc, thở dài một cái, "Bây giờ nói gì cũng đã muộn, bọn họ đều đi cả rồi."

"Thực ra, dù người có tha thứ cho bọn hắn hay không, kết quả cũng sẽ không có gì thay đổi." Vương Hạo Nhiên cao thâm khó dò nói.

"Ý gì? Rốt cuộc người muốn làm gì với bọn họ? Bọn họ vì sao lại sợ hãi như thế, tới cầu xin ta tha thứ, hơn nữa bọn họ hình như cũng không biết người, người bịt mắt đi tìm bọn họ sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Tần Hoài Mộng luôn miệng hỏi.

Những vấn đề này, Vương Hạo Nhiên thật sự không trả lời được, chỉ có thể hỏi Diệp Phàm rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Thế nhưng những cái này không quan trọng.

"Có một số việc người không cần biết, người chỉ cần biết, bản khoản của người chỉ là dư thừa, thế là được." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Hoài Mộng cực kỳ nghi hoặc, rốt cuộc hắn muốn làm gì, thế nhưng ý nghĩ này mới lóe lên, liền mơ hồ nghe thấy hai âm thanh gào thét thống khổ truyền đến từ bên ngoài.

M @@@

Chương 871: Ở lại vì ta

Shon nữa hai chất giọng hình như còn rất quen thuộc.

Tần Hoài Mộng bước nhanh ra khỏi văn phòng, đi xem một chút.

Chỉ thấy ở trên hành lang tầng một, thần sắc người kẻ mẫu và đệ đệ vụn vẹo, vô cùng thống khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Xung quanh có rất nhiều nhân viên công ty đứng xem, mọi người đều không làm rõ được tình huống, chỉ cảm thấy có hơi đáng sợ.

Hai người họ sau một hồi gào thét thống khổ, âm thanh dừng lại, bỗng nhiên không nhúc nhích nữa.

Bảo an công ty đi tới, khụy xuống để kiểm tra một chút, phát hiện rất rõ, hai người họ ‘tắt thở bỏ mình’.

Không khí quý dị tràn ngập ra chung quanh.

Sau đó, người trong cục cảnh sát đi tới, điều tra nguyên nhân cái chết.

Những sau khi điều tra qua, phát hiện không có dấu hiệu trúng độc các loại, cuối cùng bị cho rằng đột phát quái bệnh, chết bất đắc kỳ tử.

Đến tận đây, hai nhóm chủ mưu tìm sát thủ, và người thân thiết với hai vị chủ mưu sau màn, toàn bộ đều đã chết sạch.

Lúc Tần Hoài Mộng biết được những chuyện này, lặng yên thả lỏng một hơi, nhìn trộm về phía ánh mắt của Vương Hạo Nhiên, rất nhiều tình cảm tràn ra.

"Người vì ta mà làm nhiều như vậy, ta. . . Ta thật sự không biết báo đáp người thế nào." Tần Hoài Mộng tự mình gọi Vương Hạo Nhiên tới văn phòng nói chuyện.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Tần Hoài Mộng đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 70 (Tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng tới hướng đi của nội dung truyện, thu được điểm 4000 phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -200, hào quang phản phái kí chủ +200! 】

"Đây là ta nợ người." Vương Hạo Nhiên đạm mạc nói.

"Người rốt cuộc là nợ ta cái gì, không thể nói rõ sao?" Tần Hoài Mộng thật sự rất muốn biết.

Wương Hạo Nhiên yên lặng không trả lời.

Tần Hoài Mộng chỉ có thể thở dài một hơi.

Tối hôm đó, lúc mười giờ, Tần Hoài Mộng hết bận việc, tan làm.

Wương Hạo Nhiên vẫn như ngày hôm qua, chở nàng tới ngôi biệt thự ở gần công ty.

Thế nhưng sau khi đến chỗ cần đến, Vương Hạo Nhiên đột nhiên lấy chìa khóa xe trả cho Tần Hoài Mộng.

"Người. . . Người đây là có ý gì?" Trong lòng Tần Hoài Mộng căng thẳng.

"Uy hiếp bên cạnh người bây giờ tất cả đều đã được giải trừ."
Vương Hạo Nhiên nói.

"Người muốn rời khỏi?" Tần Hoài Mộng hiểu ý, khuôn mặt nháy mắt trắng bệch.

"Chuyện ta đã làm xong." Vương Hạo Nhiên nói.

"Chủ mưu sau màn tìm sát thủ, tuy đều đã chết, nhưng khó đảm bảo ta không gặp nguy hiểm khác, người vẫn cần phải tiếp tục bảo vệ ta, chúng ta. . . Chúng ta đã ký hợp đồng rồi mà!" Tần Hoài Mộng vội la lên.

"Sau này nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt, ngoài ra không được phép mềm lòng với địch nhân, nếu không người sẽ rất dễ bị thiệt."
Ngữ khí Vương Hạo Nhiên, nghe cứ như là lời nhắc trước khi ly biệt.

"Ta có thể tăng lương cho người, chỉ cần người ra giá!" Tần Hoài Mộng muốn giữ hấn lại.

"Còn nữa, công việc mặc dù rất quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn, đừng liều quá." Vương Hạo Nhiên tiếp tục nói.

"Một tháng hai trăm vạn!" Tần Hoài Mộng đẩy ra giá cao.

"Muộn rồi, người đi nghỉ ngơi đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Một tháng năm trăm vạn!" Tần Hoài Mộng tiếp tục cố tình nâng giá.

Vương Hạo Nhiên quay người, phát phát tay, chậm rãi rời khỏi.

"Một ngàn vạn!" Tần Hoài Mộng nhìn tới bóng lưng của hấn, nằng hô lớn.

Vương Hạo Nhiên mắt điếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

"Một trăm triệu, một tháng một trăm triệu! Chỉ cần người tiếp tục làm hộ vệ của ta!" Tần Hoài Mộng từng bước mất đi lý trí.

Vương Hạo Nhiên vẫn phảng phất giống như không nghe thấy.

"Ta có thể đem tất cả tài phú Tần gia tặng cho người, chỉ cần người ở lại, tiếp tục làm hộ vệ của ta, tài sản Tần gia mấy trăm tỷ, đều cho người cả!!!" Lý trí Tần Hoài Mộng đã mất hơn phân nửa, rất nhanh đã bị điên rồi.

Nhưng mà, mặc dù đã nói như thế, cước bộ của hắn cũng không chịu dừng lại.

Tần Hoài Mộng giống như nhìn ra, tiền căn bản không đả động được hắn.

"Người không phải thiếu nợ ta hay sao? Người nói trả là trả? Dựa vào cái gì mà người được phép tính toán! Ta nói người chưa trả xong, người đứng lại đó cho ta!" Tần Hoài Mộng yêu kiều nói.

Bước chân Vương Hạo Nhiên dừng lại.

Tần Hoài Mộng mừng rỡ một chút, lập tức đuổi theo, đi vòng lên trước mặt hắn, nói:

"Ở lại đây có được không?"

Giọng điệu này dịu dàng đến cực điểm, thậm chí có chút khẩn cầu.

"Hộ vệ bình thường, hoàn toàn có thể đảm nhiệm việc bảo vệ người, ta ở lại hay không ở lại, điều này đâu quan trọng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không, điều này rất quan trọng!" Tần Hoài Mộng vội la lên.

"Ta không có lý do để tiếp tục ở lại, ta nên đi thôi." Vương Hạo Nhiên lắc đầu nói.

Tần Hoài Mộng cắn răng, hoàn toàn không thèm đếm xỉa nữa, nàng giang hai cánh tay gắt gao ôm hấn, "Chẳng lẽ ta không thể trở thành lý do để ngươi ở lại sao?"

Rõ ràng cảm nhận được sự mềm mại trong lồng ngực, Vương Hạo Nhiên yên lặng thả lỏng một hơi.

Muội tử, ngươi ôm hàng thật lâu, giờ mới chịu yêu thương, nhưng nhớ.

"Ngươi. . . Ngươi đang làm cái gì vậy?" Vương Hạo Nhiên giả bộ làm dáng cực kỳ kinh ngạc.

Gò má Tần Hoài Mộng rời khỏi lồng ngực của hấn, nàng hơi ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn chăm chăm hấn, mang theo vài phần ngang ngược, "Ngươi muốn đi cũng được, nhưng ngươi phải báo đáp tấm lòng của ta cho ta, bằng không, không cho phép ngươi đi!"

"Chúng ta ở chung với nhau, khả năng cao sẽ không có kết quả tốt, thậm chí ngươi có thể phải chết, ngươi cũng mặc kệ sao?" Vương Hạo Nhiên thờ dãi nói.

Tần Hoài Mộng sững sờ, không rõ ý gì, nhưng vẫn kiên định nói: "Trái tim này là của ngươi, có chết cũng dứt khoát!"

Vương Hạo Nhiên nghe nói như thế, không khỏi thờ dãi một hơi.

Vị nữ phụ Tần Hoài Mộng này, thật sự là nhân vật khiến lòng người thương cảm, một khi yêu, cái gì cũng có thể từ bỏ.

Diệp Phàm thật đúng là có phúc lớn, không đúng, nói đúng ra, phần phúc khí này của Diệp Phàm đã bị hấn cướp đoạt.

Mà sau những lời này của Tần Hoài Mộng, Vương Hạo Nhiên cũng không tiếp tục giả vờ rời khỏi nữa.

Đôi nam nữ trẻ tuổi này, hai bên đều có thể nhìn thấy, trong mắt đối phương tràn ngập lửa tình.

Lúc này, tất cả lời nói đều chỉ là thừa thãi.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp ôm Tần Hoài Mộng lên, đi về phía biệt thự.

G @@@

Chương 872: Thứ Hai Địa Bảng (1)

À Đầu Tần Hoài Mộng tựa vào lồng ngực của hắn, sốt ruột mà cũng ngại ngùng, trong lúc nhất thời không dám nhìn ra xung quanh, mãi đến khi cảm thấy thân thể mình bị đặt nhẹ xuống một chiếc giường mềm mại, ngay sau đó những thứ che lấp trên người bị lột hết, có hơi lạnh.

Lúc này, ở bên ngoài biệt thự của Tần Hoài Mộng, có một thiếu niên, tay hắn chấp sau lưng, chậm rãi đi tới.

Tướng mạo thiếu niên bình thường, khắp trên thân đều lộ ra một sự trầm ổn không tương xứng với tuổi tác.

Thiếu niên có cử chỉ cực kỳ kỳ quái này, dĩ nhiên chính là Diệp Phàm.

Hắn vừa hay đi ngang qua nơi này, nhớ tới gầy đây có một tòa biệt thự của Tần Hoài Mộng, thế là đi tới nhìn một chút.

Trong biệt thự, đèn sáng rực rỡ, hiển nhiên có người trong đó.

Không khó phán đoán, có lẽ tối nay Tần Hoài Mộng ở nơi này.

Nhưng Diệp Phàm không tính đi gặp nàng, chỉ là muốn mở rộng cảm ứng, xem thử Tần Hoài Mộng đang bận làm gì.

Thế nhưng hắn hiểu rất rõ Tần Hoài Mộng, đại khái có thể đoán được nàng đang bận làm việc.

Cảm ứng của Diệp Phàm rất nhanh đã chạm vào trong biệt thự, liền nghe được một ít tà âm.

Tuy không đọc nhận từng chữ, nhưng bằng cái âm sắc này, Diệp Phàm đã có thể phán đoán đây là chất giọng của Tần Hoài Mộng.

Mặc dù Diệp Phàm là lão yêu quái đã sống ngàn năm, nhưng đối với chuyện kia, thật sự là chưa trải nghiệm bao giờ.

Bởi vậy, sau một hồi mê mang, hắn mới phản ứng lại, vì sao Tần Hoài Mộng có âm thanh này.

Diệp Phàm lập tức nhíu mày, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không thoải mái.

Hắn cảm nhận được trong biệt thự ngoại trừ Tần Hoài Mộng ra, còn có một người khác.

Dựa vào giọng điệu của Tần Hoài Mộng để phán đoán, không khó để tưởng tượng, ở đây đang xảy ra chuyện gì.

Nữ nhân này vốn nên yêu mình, bây giờ thì sao. . .

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -200, hào quang phản phái kí chủ +200! 】

Thế nhưng, loại tâm tình không thoải mái này không thể duy trì quá lâu, rất nhanh đã bị Diệp Phàm áp chế xuống.

Hắn vốn không muốn xảy ra chuyện gì đó với Tần Hoài Mộng, chỉ là muốn giải quyết những uy hiếp bên người nàng, giúp nàng từ trong bóng tối mà thôi.

Hắn không có ý nghĩ gì đối với nàng, vậy cần gì phải để ý những chuyện này?

Mình có U Nhược là đủ rồi, không nên có những suy nghĩ đó với nữ nhân khác.

Tâm cảnh Diệp Phàm ổn định lại, lập tức có chút sinh nghi.

Sau khi sống lại, hắn đã sửa đổi một ít chuyện, có lẽ vì chuyện này, hoàn cảnh của Tần Hoài Mộng cũng đã thay đổi.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, hi vọng ngươi đối xử chu đáo với Hoài Mộng tỷ, bằng không mà nói, ta sẽ khiến ngươi hối hận khi đến thế giới này." Diệp Phàm lặng lẽ nói một câu.

Hắn do dự một chút, rất muốn nhìn trộm nam nhân Tần Hoài Mộng là ai, nhìn xem có phải người đã gặp qua ở kiếp trước hay không, nhưng suy nghĩ một chút thì từ bỏ.

Bởi vì bây giờ mà đi nhìn trộm, thật sự không thích hợp, vì suy cho cùng Hoài Mộng tỷ rất có thể đang. . .

Hắn sợ khi nhìn trộm, sẽ nhìn thấy chuyện không nên nhìn thấy.

"Diệp đại sư, ngài biết chủ nhân nơi này sao?" Thủ hạ Diệp Phàm-Ân Kỳ đi tới, nghi ngờ hỏi.

"Biết." Diệp Phàm thản nhiên nói.

"Đã biết, vì sao không vào chào hỏi?" Ân Kỳ nghi ngờ nói.

Trên mặt Diệp Phàm hiện lên một ít dị sắc, "Vấn đề của người có hơi nhiều."

"Là ta lắm mồm." Ân Kỳ bịt miệng lại nói.

"Đúng rồi, người vội vàng chạy đến tìm ta, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Diệp Phàm hỏi.

"Ta nhận được một tin tức, Long Thiên Sơn đi ra từ Thất Tuyệt cốc, muốn báo thù Diệp đại sư ngài." Ân Kỳ nói.

"Long Thiên Sơn? Tìm ta báo thù?" Lòng mày Diệp Phàm hơi nhíu.

"Xem ra Diệp đại sư ngài vẫn chưa biết, lúc ngài ở Thương Châu, từng ra tay giết một vị cao thủ võ đạo họ Long, hắn là đệ tử mà Long Thiên Sơn đặc ý nhất, lúc đó khi ngài động thủ, ta còn khuyên ngài, ngài quên rồi sao?" Ân Kỳ nói.

"Có việc này sao." Diệp Phàm không phải không nhớ đến việc này, mà căn bản là không đặt chuyện này ở trong lòng.

Ân Kỳ nhìn thấy dáng vẻ Diệp Phàm lạnh nhạt, lập tức vội la lên:
"Long Thiên Sơn là cao thủ võ đạo xếp thứ hai Địa Bảng, Diệp đại sư ngài ngàn vạn lần không được xem thường!"

"Địa Bảng là cái gì?" Diệp Phàm hỏi.

Ân Kỳ kinh ngạc một chút, rất nghi hoặc, tu vi võ đạo của Diệp đại sư cao như vậy, vậy mà đến Địa Bảng cũng không biết.

"Đây là bảng đơn được biên soạn và phát hành bởi một tổ chức tên là Bách Hiểu Sinh, nhân vật nổi danh trên bảng đều là cao thủ võ đạo siêu việt trong thiên hạ võ đạo, Long Thiên Sơn có thể đứng thứ hai Địa Bảng, tuyệt đối không đơn giản." Ân Kỳ giới thiệu một chút, lập tức nghiêm nghị nhắc nhở:

Thế nhưng cái tên xếp đệ nhị Địa Bảng này, đã là chuyện của mười năm trước."

"Mười năm trước, Long Thiên Sơn thất bại dưới tay Dạ Vô Ngân, sau đó đến Thất Tuyệt Cốc bế quan, bế quan phát chính là mười năm, bây giờ xuất quan, thực lực võ đạo nhất định đã đại tiến, không chừng đã trở thành Lục Địa Nhân Tiên!"

Mặt Diệp Phàm vẫn là một mảnh hồ hững, "Cái tên gọi Dạ Vô Ngân là đệ nhất Địa Bảng, phải không?"

"Đúng vậy, trận chiến mười năm trước, tuy Long Thiên Sơn đã thua, nhưng cũng hoàn toàn chỉ thua một chiêu mà thôi. Bây giờ Long Thiên Sơn xuất quan, nhưng ai là đệ nhất chân chính, thật sự khó nói lắm." Ân Kỳ một mặt ngưng trọng.

"Vì sao?" Diệp Phàm hỏi.

"Dạ Vô Ngân tọa trấn đế đô, chống lại cường giả võ đạo ngoại tộc, không cho ngoại tộc xâm chiếm, giữ cho đế đô mười năm an lành, nhưng thời gian mà Dạ Vô Ngân tiêu phí trên thế tục thật sự là quá nhiều, không thể dồn toàn bộ tinh lực vào trong võ đạo." Ân Kỳ giải thích nói:

"Mà Long Thiên Sơn lại khác, môi trường Thất Tuyệt Cốc vô cùng tột tệt, chính là tử địa, Long Thiên Sơn có thể bế quan mười năm ở cái

nơi kia, có thể thấy được tâm tính hấn vô cùng cứng cõi. Một người như vậy, dồn toàn bộ tinh lực trút vào trong võ đạo. Mười năm trôi qua, tu vi võ đạo của Long Thiên Sơn, tất nhiên viễn siêu hơn ngày trước."

"Sau khi Long Thiên Sơn xuất quan, đã ước chiến với Dạ Vô Ngân, muốn rửa sạch sỉ nhục năm đó."

T @@@

Chương 873: Thứ Hai Địa Bảng (2)

F"Chỉ là Dạ Vô Ngân tọa trấn đế đô, tục sự quán thân, nhất thời không thể mở thân, thế là quyết định sau trăm ngày sẽ cùng quyết chiến với Long Thiên Sơn."

"Thật không may, trong lúc này, Long Thiên Sơn biết được thông tin đệ tử hấn đã chết, còn nghe thấy thực lực võ đạo của ngài cực cao, cảm thấy rất hứng thú với ngài. . ."

Diệp Phàm coi như nghe xong, cười nhạt một tiếng, "Long Thiên Sơn này là muốn trước khi quyết chiến với Dạ Vô Ngân lấy ta để mài đao?"

"Diệp đại sư, ngài còn cười được, nên ngấm lại làm sao để tránh mũi nhọn này đi, bây giờ Long Thiên Sơn đang phái người tìm ngài khắp nơi đấy!" Ân Kỳ vội la lên:

"Nếu như duy trì được sau trăm ngày, lúc Dạ Vô Ngân quyết chiến với Long Thiên Sơn, nếu hấn có thể thắng được Long Thiên Sơn, có lẽ ngài sẽ không còn phiền toái."

Nghe vậy, Diệp Phàm không nín nổi cười cười.

Lần trước, lúc hấn ở Hương Đảo, vốn là định danh chấn thiên hạ, nhưng chẳng hiểu sao gặp phải cao nhân, thế là xám xịt rời khỏi Hương đảo, đi tới Thượng Hải.

Hiện tại có đệ nhị Địa Bảng Long Thiên Sơn muốn ban phiền phức cho hấn, chính là hợp ý của hấn.

Long Thiên Sơn muốn trước khi quyết chiến với Dạ Vô Ngân, lấy hấn ra mài đao?

Hấn cũng muốn mượn Long Thiên Sơn để danh chấn thiên hạ.

"Đi thả tin tức ra, cứ nói. . . Diệp Huyền Thiên ở Xuân Thân giang, Thượng Hải, cung kính chờ đợi Long Thiên Sơn đại giá." Diệp Phàm phân phó nói.

"Diệp đại sư, ngài chắc chắn chưa?" Ân Kỳ kinh hãi.

"Lời tương tự, ta không muốn nói hai lần." Diệp Phàm thản nhiên nói.

"Cẩn tuân đại sư phân phó, giờ ta lập tức đi làm." Ân Kỳ biết tâm ý Diệp đại sư đã quyết, khuyên cũng khuyên không được, chỉ có thể cung kính gật đầu.

Ân Kỳ khom người lui về phía sau, rất nhanh đã rời khỏi nơi đây.

Ánh mắt Diệp Phàm quan sát đèn đóm của biệt thự, chợt quay người, đi bộ rời khỏi đây.

Bạn trai của Hoài Mộng tử, hẳn nhất định muốn đi nhìn một chút, thế nhưng bây giờ hẳn muốn để sau này, chờ sau khi quyết chiến với Long Thiên Sơn xong, lại đi làm chuyện này.

Khi Diệp Phàm rời khỏi, Vương Hạo Nhiên cũng thu hồi ánh mắt.

Lúc Diệp Phàm vừa mới tới gần biệt thự của Tần Hoài Mộng, hẳn đã cảm nhận được.

Diệp Phàm và Ân Kỳ nói chuyện với nhau, tất nhiên là hẳn đều biết được.

Cái tổ chức Bách Hiểu Sinh này, hẳn trước đây đã từng nghe nói qua, lúc ấy là nói đến chuyện của Ngọa Long Phượng Sồ Bảg.

Mà chuyện Diệp Phàm và Ân Kỳ nói lại là Địa Bảg.

Đối với mấy cái bảg xếp hạng danh sách, Vương Hạo Nhiên thật sự không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Nói trắng ra là nhìn lắm thành quen.

Vương Hạo Nhiên không cần phải đi thăm dò, thậm chí có thể đoán được, ở trên Địa Bảg có thể còn tồn tại Thiên Bảg.

Căn cứ những gì bọn hắn nói hồi nãy, có thể suy đoán ra, cao thủ cực hạn trên Địa Bảg, đoán chừng là cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên.

Mà trên Thiên bảg, tất nhiên là tồn tại siêu việt Lục Địa Nhân Tiên.

Địa Cầu quả nhiên không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thế nhưng nghĩ lại, hình như cũng là điều hiển nhiên.

Tu vi Diệp Phàm cần một thời gian mới đạt tới cảnh giới đủ cao, để nhục thân có thể vượt qua hư không, rời khỏi Địa Cầu.

Mà vào thời điểm này, sân khấu trang bức tự nhiên là ‘một cái lại tiếp một cái’.

Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định, cái gọi là đệ nhị Địa Bảng - Long Thiên Sơn là bàn đạp để Diệp Phàm trang bức.

Chờ Diệp Phàm đánh xuyên qua Địa Bảng, đoán chừng Thiên Bảng và cao thủ trên Thiên bảng sẽ dần dần hiện thế.

"Quyết chiến tại Xuân Thân giang, Thượng Hải, Huyền Thiên Tiên Tôn này thật là biết chọn địa điểm." Vương Hạo Nhiên âm thầm cảm thán một câu.

Xuân Thân giang băng ngang qua Thượng Hải, phân chia Thượng Hải thành đông và tây, xem như là một trong những chỗ có tính biểu tượng cao của Thượng Hải.

Diệp Phàm chọn quyết chiến với Long Thiên Sơn ở Xuân Thân giang, đến lúc đó nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Tuy Long Thiên Sơn không thể đánh thắng được Diệp Phàm, nhưng thực lực của hắn đoán chừng hẳn là cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên.

Cường giả võ đạo ở cảnh giới này mà ra tay, động tĩnh tạo thành sẽ thật sự rất lớn, muốn không bị chú ý cũng khó.

Sau khi Diệp Phàm đánh bại Long Thiên Sơn, tất nhiên sẽ danh chấn Viêm Quốc, hoặc là chuẩn xác mà nói, là Diệp Huyền Thiên danh chấn Viêm Quốc.

Bởi vì Diệp Phàm vừa mới nói, nói là Diệp Huyền Thiên ở Xuân Thân giang, Thượng Hải, cung kính chờ Long Thiên Sơn đại giá, mà không phải là Diệp Phàm.

Cái tên Diệp Phàm này, nghe qua hoàn toàn không thể nào cao quý

bằng Diệp Huyền Thiên.

Thế nhưng điều Vương Hạo Nhiên quan tâm bây giờ không phải là cái này, mà là làm thế nào để ngăn cản Diệp Phàm trang bức.

Nếu như hắn không biết rõ việc này, chỉ có thể toan tính, nhưng giờ đã biết thì chẳng có lý do gì mà không đi ngăn cản.

Thên là phản phái, hắn ghét nhất là nhìn nhân vật chính trang bức.

"Sao vậy. . . Sao vậy?"

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, chợt nghe phía dưới có giai nhân yên lặng hỏi thăm.

Tần Hoài Mộng đã đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ muốn yên lặng tiếp nhận, nhưng lo lắng nhắm mắt, chờ đợi một hồi lâu, cũng không thấy Vương Hạo Nhiên có hành động gì, thế là nàng mở mắt nhìn hắn một chút.

"Người thật sự nghĩ kỹ chưa?" Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không nói mình vừa mới thất thần, mà trái lại tìm một cái cớ để biện minh cho việc không tiến công của mình.

Trên thực tế hắn chẳng có toan tính gì mấy, những việc đã thành.

Bởi vì thắng thắn như thế, hắn sẽ ủng hộ cơ hội để đề thăng tu vi.

Lý do khi này hắn làm như vậy, chỉ do hắn biết Diệp Phàm tới, cho nên cố tình gây ra một ít động tĩnh, để Diệp Phàm nghe thấy, xem hắn phản ứng như nào mà thôi.

Hiện tại mục đích của hắn đã thành, tự nhiên cũng lập tức dừng lại.

Chỉ là những chuyện này, không tiện nói cho Tần Hoài Mộng.

"Vương Phàm, trước đây chúng ta có trải qua chuyện gì sao, người tốt cuộc là thiếu nợ ta cái gì?" Tần Hoài Mộng bụng đầy nghi hoặc, lần nữa nói ra, hỏi Vương Hạo Nhiên một vấn đề đến những mấy lần.

"Thực ra ta không phải tên là Vương Phàm, mà tên là Vương Hạo Nhiên, hoặc chính xác hơn mà nói, ta cũng không phải Vương Hạo Nhiên, mà là Cực Thiên Tiên Đế." Vương Hạo Nhiên chững chạc, đàng hoàng nói.

| @@@

Chương 874: Diệt Huyền Thiên ước chiến Long Thiên Sơn

z"Cái gì?" Tần Hoài Mộng nghe xong như bị rơi vào trong sương mù.

Tâm niệm Vương Hạo Nhiên vừa động, dắt theo Tần Hoài Mộng tiến vào trong Tiên Đế Tháp, bàn tay chợt vung lên, trước mắt xuất hiện một ít cảnh tượng.

"Ta nói nợ người, không phải kiếp này, mà là kiếp trước." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói:

"Lúc còn ở kiếp trước, lần đầu ta nhìn thấy người, đã yêu người. Nhưng ta lúc ấy đã tính ra, nếu sinh mệnh hai ta va chạm, sẽ là một hồi tai nạn thật sự, nó sẽ giết chết người. Nhưng ta tự kiềm chế tu vi cường đại, không sợ hãi, khẳng khẳng muốn ở chung với người."

"Thuở mới ban đầu, mọi thứ đều rất bình thường, nhưng sau đó không lâu, trời đất có đại cơ duyên hiện thế, ta đi tìm cơ duyên, nhưng vào lúc ta rời khỏi người thì cừu gia của ta tìm đến, chúng đã giết chết người."

"Sau khi người chết, ta thống khổ vạn phần, tu vi đình trệ, không lâu sau đó, lại có cừu gia tìm tới cửa, ta cuối cùng không địch lại, ôm hận vẫn lạc, những phi tử khác của ta, cũng bởi vậy tuần tình."

"Sau khi trùng sinh chuyển thế, ta đi tìm người khắp nơi, may mắn đã tìm thấy người, thế nhưng lúc đầu ta không có ý định gặp người, chỉ nghĩ giúp người giải quyết phiền toái bên người, sau đó sẽ rời khỏi, nào biết được người. . ."

Vương Hạo Nhiên nói đến chỗ này, bỗng nhiên thở dài một hơi.

Tần Hoài Mộng chấn kinh thật lâu, lượng thông tin này thật sự là quá lớn, trong lúc nhất thời, nàng có chút tiếp nhận không nổi.

"Thừa dịp tất cả mọi chuyện lúc này còn chưa thật sự xảy ra, người bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Vương Hạo Nhiên nói.

Tần Hoài Mộng cảm xúc dâng trào một lúc, dần dần lấy lại tinh thần, trong ánh mắt mê mang, kinh ngạc dần khôi phục sự kiên định, môi đỏ khẽ mở.

"Vẫn là câu nói kia, trái tim này là của người, có chết cũng không hối hận."

"Cả đời này, ta nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn, tuyệt không để người khác làm người bị thương, dù là nửa cọng tóc." Vương Hạo Nhiên ôm lấy nàng nói.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ Tần Hoài Mộng đối với kí chủ tăng

lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 80(tình thâm không đổi)】

Tần Hoài Mộng nghe xong những lời này, tâm can cảm giác giống như bị tan chảy, cả người đều vô lực, dùng ánh mắt lo lắng mà lại mong đợi nhìn hắn.

Vương Hạo Nhiên hiểu ý, thế nhưng không nóng vội, trước tiên hắn dạy nàng công pháp tu tiên.

Tần Hoài Mộng biết Vương Hạo Nhiên có kẻ thù, cần phải tăng cao tu vi, cho nên rất nghiêm túc học tập.

Tiếp đó, mọi thứ như nước chảy thành sông.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ phụ Tần Hoài Mộng, thu được 8000 điểm phản phái! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Tần Hoài Mộng đối với kí chủ tăng lên 20, độ thiện cảm trước mắt là 100 (đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng tới hướng đi của nội dung truyện, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -600, hào quang phản phái kí chủ +600! 】

Vương Hạo Nhiên vui vẻ thu hoạch một đợt ban thưởng.

Thế nhưng, điều khiến cho hắn vui vẻ nhất là Trúc Cơ kỳ tầng ba đã thăng lên Trúc Cơ kỳ tầng bốn.

Tốc độ thăng cấp tu vi này thực sự là quá nhanh.

Thôn xóm nhỏ xa xôi ở phía bên kia hậu sơn Thanh Linh, Hỗn Độn Bình đang hấp thụ linh khí của động thiên phúc địa chuyển hóa thành linh dịch, qua một thời gian ngắn, hắn lại đi tới hấp thụ thì tu vi sẽ có thể tiến rất xa.

Ma Đế Nội Kinh, Khai Thiên Tháp và Hỗn Độn Bình, ba món đồ này đều giống như máy gian lận tu luyện, chỉ cần phát triển thật tốt, nên tất cả các nhân vật chính của thể loại tu tiên, cũng không phải chuyện quá khó.

Tần Hoài Mộng có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi ở trong Khai Thiên Tháp.

Dòng chảy thời gian bên trong Khai Thiên Tháp chậm hơn rất nhiều so với ngoại giới.

Tần Hoài Mộng vốn không đủ thời gian để nghỉ ngơi, nhưng ở nơi này lại vô cùng đầy đủ.

Tạm thời Vương Hạo Nhiên sẽ không làm phiền nàng, mà bắt đầu suy tư, làm sao để ứng phó với chuyện quyết chiến giữa Diệp Huyền Thiên và Long Thiên Sơn.

Bên trên chuyện Diệp Huyền Thiên cùng Long Thiên Sơn quyết chiến thì việc đầu tiên Vương Hạo Nhiên nghĩ đến ngăn cản hai người quyết chiến.

Không có chuyện quyết chiến, Diệp Huyền Thiên liền không có biện pháp trang bức.

Nhưng mà hướng xuống tầng một để Diệp Huyền Thiên cùng Long Thiên Sơn quyết chiến, càng có thể đả kích đến Diệp Huyền Thiên.

Diệp Huyền Thiên đối với trận này quyết chiến nắm chắc thắng lợi trong tay, căn bản cũng không có nghĩ qua thất bại, nếu Diệp Huyền Thiên thua thì sẽ có tâm trạng gì?

Coi như Diệp Huyền Thiên là lão yêu quái đã sống ngàn năm, tâm cảnh hoặc nhiều hoặc ít sẽ chịu một ít ảnh hưởng.

Tiếp tục suy nghĩ theo mạch suy nghĩ này, Vương Hạo Nhiên có hai

lựa chọn.

Loại thứ nhất là sửa đổi dung mạo, biến thành dáng vẻ Long Thiên Sơn, cùng đi quyết chiến với Diệp Huyền Thiên.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ đã có thể thay đổi hình dáng tướng mạo trong thời gian nhất định, hoàn toàn có thể biến thành dáng vẻ của Long Thiên Sơn.

Chỉ là làm như thế sẽ có một vấn đề, chính là lúc giao thủ cùng Diệp Huyền Thiên sẽ để hắn nhận ra mình.

Suy cho cùng lần trước ở Hương Đảo hai người giao thủ qua.

Vương Hạo Nhiên không lộ ra linh khí còn tốt, một khi tiết lộ hơn phân nửa sẽ bị có thần thức Tiên Tôn của Diệp Phàm nhận ra.

Lần trước Diệp Phàm đã bại qua một lần, tâm cảnh nhận lấy ảnh hưởng nhất định.

Hiện tại lại thua ở trong tay Vương Hạo Nhiên lần nữa, mức độ ảnh hưởng đến tâm cảnh chỉ có hạn.

Loại thứ hai là để bản thân Long Thiên Sơn đi đánh bại Diệp Huyền Thiên.

Diệp Huyền Thiên tự cho là vô địch ở Lam Tinh, lần trước ăn quả đắng ở Hương Đảo, ngược lại đi tới Thượng Hải, nếu như lại ăn quả đắng trong tay của Long Thiên Sơn thì khẳng định tâm cảnh sẽ phải chịu ảnh hưởng không nhỏ.

So sánh xuống, Vương Hạo Nhiên tuyệt đối thấy loại thứ hai càng thích hợp một ít.

Tu vi hiện tại của hắn là Trúc Cơ kỳ tầng bốn, nếu như quán chú linh khí cho Long Thiên Sơn, Long Thiên Sơn nháy mắt trút xuống

những linh khí này, một kích toàn lực, hoàn toàn có thể đánh bại Diệp Phàm Luyện Khí kỳ.

Chỉ là muốn làm như vậy thì cần phải đi cầu thông cùng Long Thiên Sơn một chút.

| @@@

Chương 875: Người Thả Câu

wSuy cho cùng việc này vẫn phải cần yêu cầu Long Thiên Sơn phối hợp.

Nhưng bây giờ đi nơi nào tìm Long Thiên Sơn mới là cái vấn đề. . .

Vương Hạo Nhiên sầu lo một thoáng, nhưng rất nhanh lại cười cười.

Tuy là hắn không biết Long Thiên Sơn, nhưng muốn tìm được Long Thiên Sơn thì có lẽ không phải là một việc khó.

Hướng đi kế tiếp bên trong nội dung truyện của Diệp Phàm đã rất rõ ràng, chính là pử tại Xuân Thân giang Thượng Hải đánh bại Long Thiên Sơn.

Trước đó, dựa theo nội dung truyện mà nói khẳng định sẽ có một đợt dư luận áp lực.

Nói ngắn gọn chính là Diệp Huyền Thiên xây dựng sân khấu trang

bức tốt.

Long Thiên Sơn đứng thứ 2 Địa Bảng, là tuyệt đỉnh cao thủ có tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ đạo.

Diệp Huyền Thiên chỉ là tương đối nổi danh ở Thương Châu, cũng xông ra một chút thành tựu ở Hương Đạo, nhưng cũng không làm cho tất cả người trong thiên hạ biết được.

Mọi người vừa so sánh như vậy, tất nhiên là cảm thấy đến Long Thiên Sơn tất thắng, hành động này của Diệp Huyền Thiên chính là tìm chết.

Tiểu đệ Ân Kỳ của Diệp Huyền Thiên trước đây khuyên giải Diệp Huyền Thiên tránh né mũi nhọn, liền đã chứng minh rất rõ điều này.

Nhưng mà lúc mà mọi người đều cho là Long Thiên Sơn tất thắng thì Diệp Huyền Thiên hiển thánh trước người, đánh bại Long Thiên Sơn.

Như vậy thì để bao nhiêu người mở rộng tầm mắt?

Sau khi Diệp Phàm thuận lợi trang bức như vậy thì tất nhiên danh tiếng của Diệp Huyền Thiên rất nhanh sẽ làm cho cả thiên hạ đều biết.

Nhưng mà đó là dưới điều kiện Vương Hạo Nhiên không đá động gì, mặc cho nội dung truyện thuận lợi phát triển.

Wương Hạo Nhiên có thể khẳng định trước khi quyết chiến, tất nhiên Long Thiên Sơn sẽ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Điều mình cần làm chỉ là chờ Long Thiên Sơn xuất hiện là được rồi, không cần thiết đi tìm khắp nơi hần.

Chỉ cần quan tâm một chút đến tin tức trong giang hồ ẩn thế là

được.

Mà sự thật cũng như là Vương Hạo Nhiên dự liệu, ngày hôm sau sau khi Ân Kỳ phát ra tin tức này thì Long Thiên Sơn đã buông lời.

Đại khái ý là ba ngày sau, Long Thiên Sơn ở trên Xuân Thân giang, phía trước Minh Châu Tháp, chém đầu Diệp Huyền Thiên báo thù cho ái đồ.

Lúc trước quyết chiến hai ngày, Vương Hạo Nhiên mang theo Tần Hoài Mộng, chuẩn bị đến Xuân Thân giang nhìn một chút.

Lúc này đang vào mùa thu, nhưng mà nắng gắt cuối thu đột kích, thời tiết trở về nóng, để người cảm thấy nóng bức như là giữa hè.

Vốn dĩ vị này chính là nữ giám đốc lạnh lùng, từ bỏ trang phục thành thực tương đối nghiêm túc của nghề nghiệp, ăn mặc một thân váy xếp T-shirt, lộ ra thanh xuân dào dạt.

Tần Hoài Mộng cũng suy nghĩ đến tuổi tác của Vương Hạo Nhiên, cũng chưa tới hai mươi, thoát nhìn như là học sinh, cho nên vì phối hợp với hắn một chút mới ăn mặc như vậy.

Tần Hoài Mộng vừa mới rơi vào bẫy tình, trong lòng ngọt ngào vô cùng, khoe miệng đều bất tri bất giác mang theo một vòng thỏa mãn ý cười, kéo tay Vương Hạo Nhiên, một giây cũng không nguyện ý buông ra.

"Không làm giám đốc thật là thoải mái nha, mỗi ngày trước đó đều bận bịu làm việc, thật là quá nhàm chán." Tần Hoài Mộng cười nói.

Kỳ thực phụ thân của Tần Hoài Mộng cũng chỉ chừng bốn mươi tuổi, vốn là lúc tráng niên.

Nhưng mà lúc còn trẻ làm việc quá cực khổ, từng bước mọc rỗng thân thể.

Lúc chừng bốn mươi tuổi, công năng của nhiều bộ phận trong thân thể hạ xuống, không còn sống được mấy năm nữa.

Vương Hạo Nhiên chữa trị cho phụ thân của Tần Hoài Mộng một thoáng, đồng thời dùng linh khí làm cho các bộ phận tràn đầy sinh cơ.

Hiện tại phụ thân của Tần Hoài Mộng khôi phục khỏe mạnh, bộ phận trong cơ thể cùng sức sống như là nam tử tráng niên khoảng ba mươi tuổi.

Trọng trách lúc đầu đè trên mình Tần Hoài Mộng cũng trở về trên mình của phụ thân nàng.

Nếu không thì Tần Hoài Mộng cũng sẽ không rảnh rỗi như vậy.

Nghe được lời nói của Tần Hoài Mộng, Vương Hạo Nhiên hiểu ý cười một tiếng.

Thật ra Tần Hoài Mộng là nữ nhân hoàn toàn không quan tâm đến sự nghiệp, tiếp nhận trọng trách của gia tộc hoàn toàn là bị buộc bắt đắc dĩ.

"Cười cái gì, có phải ngươi cảm thấy ta cực kỳ vô dụng hay không, không có một chút chí hướng đúng không?" Tần Hoài Mộng nhìn thấy phản ứng của Vương Hạo Nhiên, không khởi hỏi.

"Cũng không cảm thấy, ngược lại ta phát giác ra ngươi cực kỳ cố gắng, nhất là lúc tu luyện." Vương Hạo Nhiên nháy nháy mắt.

Khuôn mặt của Tần Hoài Mộng đỏ lên lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, giữa lông mày phong tình kia, để phong cảnh của bờ Xuân Thân giang đều nháy mắt trở nên ảm đạm phai mờ.

"Không. . . Không cho phép người giễu cợt ta, không phải là vì phối hợp với người sao, người nói chúng ta có đại cừu nhân, đương nhiên là ta phải tu luyện cho thật tốt." Tần Hoài Mộng đỏ mặt biện luận.

"Nói cũng phải." Vương Hạo Nhiên cười cười, không có tiếp tục trêu đùa, mà là quan sát xung quanh.

Theo tin tức Diệp Huyền Thiên cùng Long Thiên Sơn quyết chiến ở bờ Xuân Thân giang truyền ra, bên trong giang hồ ẩn thế có không ít người nghe tin mà tới, muốn chứng kiến trận đại chiến này.

Ở bờ Xuân Thân giang, Vương Hạo Nhiên phát hiện có không ít võ giả có tu vi chân khí không tầm thường.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không quan tâm đến những khán giả này, cùng Tần Hoài Mộng tản bộ bên bờ sông, đi tới một chỗ có nhiều khán giả nhất —— phía trước Minh Châu Tháp.

Diệp Huyền Thiên cùng Long Thiên Sơn quyết chiến ngay ở vị trí Minh Châu Tháp của Xuân Thân giang.

Lúc này còn cách đại chiến có hai ngày, nơi này đã tụ tập không ít người bên trong võ đạo.

Wương Hạo Nhiên nhận biết tu vi chân khí của người xung quanh, rất nhanh cảm giác được có một đạo chân khí ba động cực mạnh có thể so với lúc Tần Phàm đỉnh phong.

Ánh mắt nhìn tới đầu nguồn, chỉ thấy trên sông có một cái thuyền nhỏ, trên thuyền có người mang một cái nón rộng vành đang thả câu.

Wương Hạo Nhiên thuê một cái thuyền ở gần đó, chơi thuyền cùng Tần Hoài Mộng ở trên sông.

Trong bất tri bất giác, đi tới bên cạnh thuyền nhỏ của người thả câu kia.

Nhìn tuổi tác của người thả câu này hơn năm mươi tuổi, trên mặt có râu quai nón.

Tĩnh tọa ở trên thuyền, bảo trì tư thái thả câu, không nhúc nhích.

"Không cần lưới câu cũng có thể câu được cá sao?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cười hỏi một chút.

s @@@

Chương 876: Ngày Quyết Chiến (1)

L"Người không phải người đầu tiên tới quấy rầy ta, nhưng rất có thể là một người xui xẻo nhất, thừa dịp trước khi ta nổi giận nên đi đi." Người thả câu dùng âm thanh tang thương cùng thâm trầm âm đưa ra cảnh cáo.

Nghe được lời của người thả câu, Vương Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng:

"Người cũng không phải là người thứ nhất bất kính với ta, nhưng khả năng người là tên chết đến thăm nhất, người muốn thử không?"

Lời này vừa nói ra, người thả câu bảo trì thân hình không động, rất cục chậm chậm động lên một chút, ánh mắt thâm thúy vốn đang

nhìn chăm chú mặt nước ném đến trên người Vương Hạo Nhiên.

Trong hai mắt thân trầm có tinh mang chớp động.

Lấy tu vi chân khí của hắn, không cố gắng ẩn giấu thì dù không nhằm vào ai đều có thể đem người chấn thương thổ huyết.

Nhưng mà, lúc ánh mắt người thả câu mới tiếp xúc ánh mắt Vương Hạo Nhiên liền cảm giác trong ánh mắt lạnh nhạt kia có một cỗ lực lượng mạnh hơn, thông qua con mắt chớp giật mà đến.

Tâm thần người thả câu hoảng sợ, chỉ cảm thấy được chân khí trong cơ thể như không nhận khống chế, điên cuồng du tẩu, khí huyết cuồn cuộn, cảm thấy cổ họng tràn ngập đến một trận mùi tanh.

May mà cắn chặt răng, nếu không đã nôn máu tươi như điên.

"Nể tình vừa rồi người không có sát tâm, tha cho người một mạng." Vương Hạo Nhiên lờ mờ nói một tiếng, làm giống người thả câu dùng chân khí ngưng tụ thành sợi tơ câu cá, nhìn về phía dưới mặt nước, tiếp tục nói:

"Chân khí ngưng tụ, dệt thành La Võng, thủ đoạn này rất không tệ. Chỉ là, người không bắt được cá muốn bắt."

"Người. . . Người là Diệp Huyền Thiên? !"

Người thả câu này không thể nghi ngờ là Long Thiên Sơn. Hắn nhìn thấy thủ đoạn này của Vương Hạo Nhiên, cùng bộ dáng trẻ tuổi, chỉ có thể liên hệ đến Diệp đại sư Diệp Huyền Thiên đang truyền văn gần đây.

"Ta không phải là Diệp Huyền Thiên, chỉ đến nói cho người một tin tức." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tin tức gì?" Giọng Long Thiên Sơn không còn thâm trầm như trước đây, mang theo một ít cảm giác tắc nghẽn.

"Người không phải là đối thủ của Diệp Huyền Thiên, người chắc chắn sẽ chết dưới tay hắn trong lần quyết chiến này." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

"Uổng ta bế quan mười năm, chỉ cho là thiên hạ vô địch thủ, nào biết trời bên ngoài đã đổi." Long Thiên Sơn cũng không có hoài nghi lời của Vương Hạo Nhiên, chỉ là đứng chất thờ dài một cái, nhưng nhãn thần nhanh chóng khôi phục kiên nghị:

"Ta đã hẹn với Diệp Huyền Thiên, dù phần thắng trong lần quyết chiến này rất xa vời nhưng ta tuyệt đối sẽ không lùi bước!"

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên cũng không cảm thấy cực kỳ lạ lẫm.

Trước khi tới đây, hắn đã nghe qua một ít tin tức của Long Thiên Sơn.

Long Thiên Sơn này có một lòng truy cầu võ đạo cảnh giới chí cao, lòng tin cứng cỏi dị thường, nếu không cũng sẽ không ở chỗ như Thất Tuyệt Cốc bế quan.

Nhưng mà kiên nghị thì kiên nghị, cuối cùng hắn vẫn là người.

Nếu là người thì sẽ sợ chết.

Chỉ là chuyện quyết chiến cơ hồ đã khiến mọi người trong giang hồ ẩn thế đều biết.

Nếu Long Thiên Sơn chạy trốn, tất nhiên sẽ bị người nhạo báng.

Nói trắng ra là chết sĩ diện.

"Kỳ thực, người cũng chưa chắc sẽ thất bại." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lại nói.

"Ý gì?" Long Thiên Sơn không hiểu.

Vương Hạo Nhiên hơi tập trung, cong ngón búng ra, một đạo bạch quang hướng về Long Thiên Sơn, dung nhập trong thân thể hắn.

Long Thiên Sơn chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng kỳ dị xông vào, hội tụ trong đan điền, cùng lúc đó, trong đầu còn có thêm một ít tin tức.

Loại thủ đoạn này đã vượt qua khỏi nhận thức của Long Thiên Sơn.

"Đến cùng người là người nào? !" Mặt mũi Long Thiên Sơn tràn đầy chấn kinh.

"Người có thể đến được loại cảnh giới võ đạo này thì hẳn không phải là ngu ngốc, nếu như không muốn chết thì mau chóng lĩnh ngộ." Vương Hạo Nhiên hỏi một đặng, trả lời một nẻo.

"Đó cũng không phải là lực lượng thuộc về ta, cho dù ta lấy cái này thắng Diệp Huyền Thiên cũng không có ý nghĩa gì, ta sẽ không dùng." Long Thiên Sơn thu lại chấn kinh trên mặt, dùng giọng kiên định nói.

"Không, người sẽ dùng." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường cười cười, rồi nhẹ nhàng chậm chạp thúc mái chèo.

Thuyền nhỏ dừng lại trong chốc lát chậm chậm hoạt động, nhanh chóng đi xa trong tầm mắt Long Thiên Sơn.

"Người kia là ai, vì sao người lại cùng hắn nói những chuyện kỳ kỳ quái quái." Tần Hoài Mộng một bên ngồi ở thuyền nhỏ, một bên dùng chân trần lay động nước, một bên hướng về Vương Hạo Nhiên nói.

"Người kia tên là Long Thiên Sơn, là một vị cường giả võ đạo, sắp tới sẽ có một người tên là Diệp Huyền Thiên quyết chiến với hắn ở chỗ này." Vương Hạo Nhiên nói.

"Chuyện này có quan hệ gì với chúng ta?" Tần Hoài Mộng hiểu kỳ.

"Tên Diệp Huyền Thiên kia là cừu nhân kiếp trước của ta, kiếp trước người chính là bị hắn hại chết. Người này hèn hạ vô sỉ, thừa dịp ta đi ra ngoài tìm cơ duyên, đi đến địa bàn của ta trả thù, sau khi làm người bản còn đem người giết, ta có thù không đội trời chung với người này." Mặt mũi Vương Hạo Nhiên tràn đầy vẻ giận dữ.

"Diệp! Huyền! Thiên!" Tần Hoài Mộng cũng vô cùng phẫn nộ, ghi nhớ cái tên này.

"Đúng rồi, hắn còn có một tên khác là Diệp Phàm." Vương Hạo Nhiên lại bổ sung.

Tần Hoài Mộng liên tục gật đầu, ghi nhớ trong lòng.

"Ta nói nhiều với Long Thiên Sơn kia như vậy là muốn mượn tay của hắn đi giết tên Diệp Huyền Thiên kia." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Người lợi hại như vậy, vì sao không trực tiếp đích thân xuất thủ, giả quyết tên Diệp Huyền Thiên kia?" Tần Hoài Mộng có chút không rõ.

"Nếu chuyện đơn giản như vậy thì tốt. Tên Diệp Huyền Thiên kia có chút thủ đoạn, hắn có thể đồng quy vu tận với ta, nếu không thì ta cần gì phải núp trong bóng tối, mượn tay người khác." Vương Hạo Nhiên thở dài.

"Thì ra là vậy." Tần Hoài Mộng giật mình, lập tức hỏi:

"Lúc nào Long Thiên Sơn sẽ quyết chiến với Diệp Huyền Thiên?"

"Hai ngày sau." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Vậy hai ngày sau chúng ta đến xem một chút, ta muốn nhìn tên Diệp Huyền Thiên kia chết như thế nào." Tần Hoài Mộng cắn răng nói.

"Được, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi." Vương Hạo Nhiên tất nhiên cũng muốn tận mắt nhìn một chút, Diệp Huyền Thiên sẽ lật xe như thế nào.

Trong thời gian hai ngày chờ đợi quyết chiến, Vương Hạo Nhiên cũng không nhàn rỗi.

R @@@

Chương 877: Ngày Quyết Chiến (2)

TỔ hợp năm người Tần Vận Hàn ở Thượng Hải, bây giờ còn có thêm một người là Tần Hoài Mộng.

Trong lúc đó, Vương Hạo Nhiên dẫn theo Tần Hoài Mộng đi gặp mặt với đám người Tần Vận Hàn.

Mọi người đều là phi tử, hai bên cũng xem như tỷ muội.

Sau khi trải qua ngắn ngủi ở chung, hai bên cũng coi như đã biết rõ.

Vương Hạo Nhiên siêng năng tu luyện đến gần hai ngày sau, đến thời gian Diệp Huyền Thiên quyết chiến với Long Thiên Sơn.

Tổ hợp năm người Tàn Vận Hàn còn không biết rõ chuyện Diệp Huyền Thiên, càng không biết chuyện quyết chiến.

Vương Hạo Nhiên cũng không nói với các nàng, cuối cùng Diệp Phàm không có cảnh chung với các nàng, không cần thiết nói những chuyện này với các nàng.

Bởi vậy, tổ hợp năm người Tàn Vận Hàn vẫn tiếp tục đắm chìm trong việc du ngoạn và mua sắm ở Thượng Hải.

Vương Hạo Nhiên chỉ dẫn theo Tàn Hoài Mộng đi đến chỗ quyết chiến.

Hai ngày trôi qua, chỗ quyết chiến tụ tập càng nhiều người.

Phóng tầm mắt nhìn, người người nhón nháo.

Phần lớn trên người ở đây đều có chân khí ba động.

Tên của Long Thiên Sơn đã sớm như sấm bên tai trong giang hồ ẩn thế mười năm trước.

Long Thiên Sơn bế quan mười năm, bỗng nhiên ước chiến với Diệp Huyền Thiên, cái này xem như một chuyện lớn trong giang hồ ẩn thế.

Người trong giang hồ ẩn thế, hoặc là người trong võ đạo biết được tin tức này thì đều muốn đến chứng kiến tận mắt trận quyết chiến này.

"Nhiều người quá đi, muốn nhìn đều không nhìn rõ." Mắt Tàn Hoài Mộng thấy bờ sông bu đầy người, tầm nhìn bị ngăn cản, không khỏi oán trách nho nhỏ một tiếng.

"Vậy chúng ta đổi sang chỗ có tầm nhìn rộng rãi một chút." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Tầm nhìn bị ngăn cản, cũng không thể ảnh hưởng đến việc hắn xem cuộc chiến, nhưng mà để ý đến Tần Hoài Mộng, cũng chỉ có thể chuyển sang nơi khác.

Sau khi Tần Hoài Mộng biết Diệp Huyền Thiên là đại cừu nhân thì cực hận hắn, tất nhiên muốn tận mắt nhìn lúc nữa Diệp Huyền Thiên thảm bao nhiêu.

Vương Hạo Nhiên dẫn theo Tần Hoài Mộng đến đến chỗ lần trước thuê thuyền nhỏ, thuê một chiếc thuyền nhỏ, chuẩn bị đi thuyền ở trên sông xem tình hình chiến đấu.

Nếu như vậy thì sẽ không bị người cản trở tầm nhìn.

Vương Hạo Nhiên giao tiền xong, đi theo chủ cửa hàng, đi cùng Tần Hoài Mộng đến chỗ đặt thuyền nhỏ ở bờ sông.

"Lão bản, ta muốn thuê một chiếc thuyền nhỏ." Chủ cửa hàng vừa muốn ra ngoài, một nữ khách hàng khác bỗng nhiên đi vào trong tiệm.

Nữ khách hàng này sinh đến mức mỹ mạo dị thường, chủ cửa hàng hoảng hốt một trận, một lúc mới lấy lại tinh thần, đáp lại nàng một tiếng, "Có ngay."

Sau khi nói xong, hướng về phía Vương Hạo Nhiên với Tần Hoài Mộng nói: "Hai vị, xin chờ một chút."

Vương Hạo Nhiên cũng không vội vã, gạt đầu ra hiệu, biểu thị không có vấn đề, ánh mắt lập tức nhìn về phía nữ nhân đi vào trong tiệm kia.

Cùng lúc đó, nữ nhân này cũng là nhìn hướng hắn.

【 Đỉnh, chúc mừng vận khí kí chủ bạo rạp, lần đầu gặp nữ phụ Dạ Vô Ngân, hào quang siêu cấp đào hoa phát động hiệu quả "Lấy thân báo đáp". 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ phụ Dạ Vô Ngân đối với kí chủ tăng lên đến 80 (Tinh thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

Đột nhiên xuất hiện tin tức về Vương Hạo Nhiên ngay người mấy giây.

Nữ nhân trước mắt này nhìn hơn hai mươi tuổi, điểm bộ mặt, vóc dáng với khí chất đều là tuyệt hảo, cách cấp bậc họa thủy chỉ kém một chút, là cấp bậc như Úc Thi Tinh.

Tất nhiên, có chút khác biệt với Úc Thi Tinh là nữ nhân này càng thành thực, trên dưới toàn thân mang theo một loại phong vận đặc thù.

Trừ cái đó ra, Vương Hạo Nhiên còn cảm giác được chân khí ba động từ trên người nữ nhân này.

Mà chân khí ba động này cực mạnh, thuộc về cấp bậc như Long Thiên Sơn.

Đã rõ rành rành thân phận của nữ nhân trước mắt này.

Đây không thể nghi ngờ là đệ nhất Địa Bảng Dạ Vô Ngân.

Sau khi đoán ra được điểm ấy Vương Hạo Nhiên không khỏi ngạc

nhiên.

Hắn chỉ đi hỏi thăm tin tức của Long Thiên Sơn, cũng không đi hỏi thăm tin tức Dạ Vô Ngân.

Chỉ là biết một ít về Dạ Vô Ngân từ trong cuộc nói chuyện của Ân Kỳ với Diệp Phàm.

Ân Kỳ nói Dạ Vô Ngân trấn thủ đế đô, chống lại cường giả võ đạo ngoại tộc, xem như Thủ Hộ giả của Viêm Quốc.

Vương Hạo Nhiên theo bản năng cho Dạ Vô Ngân này là một vị nhân vật tướng quân, hình tượng thì là nam tử trung niên cương nghị.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Dạ Vô Ngân này lại là nữ nhân, mà lại là một nữ nhân xinh đẹp nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không cho rằng tuổi chân chính của Dạ Vô Ngân này chỉ có hơn hai mươi tuổi.

Cuối cùng ở mười năm trước, Dạ Vô Ngân với Long Thiên Sơn quyết chiến, trở thành đệ nhất Địa Bảng.

Long Thiên Sơn không cố gắng dùng chân khí bảo trì tướng mạo, tuổi thật phù hợp với bề ngoài, là một người hơn năm mươi tuổi.

Có lẽ tuổi chân chính của Dạ Vô Ngân này nhỏ hơn Long Thiên Sơn, nhưng tuyệt đối sẽ không kém hơn mấy chục tuổi.

Có lẽ không sai biệt lắm như Phượng Nhiêu?

Vương Hạo Nhiên trầm nghĩ.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên suy nghĩ những cái này, cảm xúc của Dạ Vô Ngân đang cuộn cuộn.

Từ khi nàng hiểu chuyện đến nay, vẫn học võ, mười năm trước đánh bại Long Thiên Sơn, trở thành thứ nhất trên Địa Bảng.

Đối với nàng mà nói, chỉ có hai chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời, một là leo lên đỉnh võ đạo, hai là thủ hộ Viêm Quốc.

Cho dù là qua tuổi tác lập gia đình lâu rồi cũng chưa từng suy nghĩ đến những chuyện này.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất trong đó là thiên hạ không có nam tử nào có thể lọt vào mắt của nàng.

Dạ Vô Ngân tuyệt đối không nghĩ đến, hôm nay thế mà lại xuất hiện nồng đậm hâm mộ đối với một thiếu niên này, thậm chí còn xuất hiện một ít cảm giác si mê.

Hơn nữa, Dạ Vô Ngân nhanh chóng phát hiện trên người thiếu niên nam tử này còn không có chân khí ba động, là người bình thường.

Mình rõ ràng lại si mê đối với một thiếu niên nam tử đơn thuần chỉ có bề ngoài?

Dạ Vô Ngân ngẫm lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì trước đó, nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình lại là người nông cạn như vậy.

Q @@@

Chương 878: Dạ Vô Ngân

NBởi vì lý tưởng người bầu bạn của nàng là người phải vượt qua mình trên võ đạo.

Người thiếu niên nam tử trước mắt này hoàn toàn không phù hợp.

Càng quan trọng hơn là nhìn hấn cũng mới hai mươi tuổi, hơn nữa bên cạnh còn có một nữ nhân trẻ tuổi, hai người tựa hồ là tình nhân.

..

"Mỹ nữ, đây là giá tiền thuê thuyền trong tiệm chúng ta, người xem một chút cần loại nào." Chủ cửa hàng cầm một cuốn sổ đến.

Dạ Vô Ngân bị kéo về hiện thực, nhưng mà không trả lời lời của chủ cửa hàng ngay lập tức, mà là nói với Vương Hạo Nhiên và Tần Hoài Mộng:

"Các người cũng muốn thuê thuyền đi trên sông sao?"

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Nếu như các người muốn chơi thuyền ngắm phong cảnh thì nên chọn ngày khác." Dạ Vô Ngân trịnh trọng nhắc nhở.

"Chúng ta đến đây không phải để ngắm phong cảnh, chỉ là nghe nói hôm nay có người quyết đấu ở chỗ này, muốn tìm một tầm nhìn tốt xem rõ ràng mà thôi." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Thật đúng là người không biết thì không sợ." Dạ Vô Ngân nhú mi đẹp.

Loại cường giả võ đạo cấp bậc như Long Thiên Sơn xuất thủ sẽ tạo thành động tĩnh quá lớn, rất dễ liên lụy người ngoài.

Đi thuyền trên sông để xem xác thực có tầm mắt rất tốt, nhưng hết sức nguy hiểm.

Nếu không thì sẽ không có nhiều người chen ở trên bờ như vậy, mà không đi thuyền trong nước đến khoảng cách gần quan sát.

"Chúng ta cách xa một chút, không có chuyện gì." Vương Hạo Nhiên nghe hiểu ý trong lời nói của nàng.

"Nếu hai vị khăng khăng muốn đi thuyền đến mặt sông xem chiến thì chúng ta cùng đi đi, các người cảm thấy thế nào?" Dạ Vô Ngân cũng không tiếp tục thuyết phục hai người không nên đi đến trên nước, mà là đổi một phương pháp khác.

Lấy thực lực của nàng, cho dù đến lúc đó thuyền bị cuộc chiến tác động đến thì cũng có thể bảo vệ hai người an toàn.

"Cũng được, có thêm một người náo nhiệt một chút." Vương Hạo Nhiên gật đầu đồng ý.

"Được!" Dạ Vô Ngân lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Tần Hoài Mộng thấy thế, cũng nhìn chăm chăm nàng một chút.

Nàng có khả năng nhìn ra, ánh mắt nữ nhân này nhìn về phía Vương Hạo Nhiên rất kỳ quái.

Dạ Vô Ngân bị Tần Hoài Mộng dùng ánh mắt địch ý quan sát, xấu hổ trong lòng, cũng không dám đối mặt với Tần Hoài Mộng.

Phần lớn nguyên nhân đưa ra ý đi cùng thuyền là muốn đến gần thiếu niên nam tử này.

Wương Hạo Nhiên thuê một chiếc thuyền hơi lớn, cùng lên với Tần Hoài Mộng và Dạ Vô Ngân.

"Đúng rồi, còn chưa biết tên. . . Tên của các người?" Sau khi lên thuyền, Dạ Vô Ngân lên tiếng, muốn hỏi thăm tin tức của thiếu niên nam tử này.

"Ta là Vương Hạo Nhiên, đây là bạn gái của ta, tên Tần Hoài Mộng." Vương Hạo Nhiên giới thiệu một chút, thuận miệng hỏi: "Mỹ nữ người xưng hô như thế nào?"

Dạ Vô Ngân đã có tâm lý chuẩn bị từ sớm, nhưng sau khi nghe được chính miệng hắn nói nữ tử trẻ tuổi bên người là bạn gái hắn vẫn ưu thương một trận, nhưng mà phần tâm tình này được nàng che dấu rất tốt.

"Ta là. . . Tuyết Vô Ngân, đến từ đế đô." Dạ Vô Ngân sợ tên tuổi mình quá vang dội, hù dọa hắn nên không dám dùng tên thật.

Wương Hạo Nhiên thấy nàng không nói thật, cũng không vạch trần, chỉ là nói:

"Thì ra là đến từ đế đô. Nghe nói đế đô cực kỳ phồn hoa, ta còn chưa đi bao giờ, có cơ hội nhất định phải đi một lần."

"Đế đô là thành thị đứng đầu Viêm Quốc, mức độ phồn hoa có một không hai thiên hạ, người đi một chuyến nhất định sẽ không thất vọng." Dạ Vô Ngân nói:

"Nếu như người đến đế đô thì nhớ đến tìm ta, ta nhất định tận tình địa chủ hữu nghị, chiêu đãi thật tốt. . ."

Dạ Vô Ngân mỉm cười hướng Vương Hạo Nhiên nói rồi nhanh chóng cảm thấy được Tần Hoài Mộng bất tiện nhìn mình, sau khi dừng một chút, còn nói thêm:

"Chiêu đãi các người thật tốt."

Bất tiện trong mắt Tần Hoài Mộng hơi giảm bớt một phần, hỏi thăm

"Thuận tiện hỏi thăm, công việc của người ở đế đô là. . ."

"Ta từ nhỏ ở đế đô lớn lên, làm việc cũng ở bên kia." Dạ Vô Ngân trả lời.

"Người làm việc gì?" Tần Hoài Mộng hỏi.

"Ta. . . Ta là một công nhân ở một công ty, không đáng giá nhắc đến." Dạ Vô Ngân nói láo, hỏi vặn lại Tần Hoài Mộng:

"Người với bạn trai người thì sao, là đang đi học? Hay là đã tham gia công tác?"

"Chúng ta vẫn là học sinh, học ở đại học Thanh Linh, đến Thượng Hải du lịch." Vương Hạo Nhiên nói.

Dạ Vô Ngân "A" một tiếng, không cảm thấy kỳ quái chút nào đối với câu trả lời này.

Bởi vì tuổi tác và cách ăn mặc của đôi tình nhân này cực kỳ phù hợp với sinh viên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nói xong, chậm rãi thúc chèo, muốn tìm một vị trí có tầm nhìn tốt xem chiến.

"Có muốn ta chèo thuyền hay không?" Dạ Vô Ngân thấy thuyền chạy chậm chạp, thầm nghĩ Vương Hạo Nhiên này sức lực yếu đuối, thế là không nhịn được lên tiếng nói.

"Ta vẫn chèo được." Vương Hạo Nhiên lắc đầu. Hắn chỉ không muốn vạch nhanh quá mà thôi.

"Người đừng nhìn ta là nữ nhân mà coi thường, sức lực ta rất lớn, để cho ta chèo đi." Dạ Vô Ngân kiên trì nói.

"Vị mỹ nữ này đã muốn chèo thuyền thì để nàng chèo đi." Vương

Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, Tần Hoài Mộng giành nói.

Dạ Vô Ngân nghe vậy, tiếp nhận mái chèo trong tay Vương Hạo Nhiên, thúc lên, thuyền đi vào tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mà trái lại Dạ Vô Ngân, thần sắc như thường, dường như không chút tổn sức o.

"Sức lực Tuyệt tiểu thư không nhỏ nha." Vương Hạo Nhiên trêu chọc cười cười.

"Thường xuyên tập thể dục, tất nhiên có chút sức lực rồi." Tuyệt Vô Ngân lại vung ra một câu nói dối, chợt quan sát một chút, Vương Hạo Nhiên này nhìn không phải cực kỳ cường tráng, đề nghị:

"Người cũng có thể rèn luyện nhiều một chút, rất có lợi đối với thân thể."

Tần Hoài Mộng nghe nói như thế, khuôn mặt tràn đầy vẻ cổ quái.

Bạn trai mình còn cần tập luyện sao. . .

"Nói đúng lắm, có thời gian ta đến phòng tập thể thao làm cái thể." Vương Hạo Nhiên thuận miệng hướng Dạ Vô Ngân trả lời.

Dạ Vô Ngân nghe được lời này liền biết hắn làm qua loa.

Nhưng mà mình là một người ngoài, cũng không nên khuyên giải nhiều.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đáp lại lời Dạ Vô Ngân xong, trong lúc nhất thời cũng không tiếp tục mở miệng, mà là nhận biết khi tức người trên bờ một chút, muốn xem Diệp Huyền Thiên đến hay chưa.

P @@@

Chương 879: Phong Vân Hội Tụ

Không lâu sau, Vương Hạo Nhiên liền phát hiện được.

Hơn nữa ngoại trừ Diệp Huyền Thiên ra, hắn còn cảm giác được một vài chân khí ba động quen thuộc.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên quét về phía đám người đen nghịt ở hai bên bờ, cuối cùng khóa chặt một tổ ba người bên bờ.

Bên trong tổ ba người này một là một lão đầu, một mỹ nữ thành thực, một người khác là thiếu nữ xinh đẹp.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy người quen, cũng không cảm thấy rất kỳ quái.

Diệp Huyền Thiên với Long Thiên Sơn quyết chiến, loại chuyện này đem bất kì kẻ nào trong giang hồ ẩn thế hấp dẫn đếm đều không phải là chuyện hiếm lạ.

Hơn nữa, đừng nói là người trong giang hồ ẩn thế, ngay cả Dạ Vô Ngân tọa trấn đế đô đều đến.

"Gia gia, đây cũng quá nhiều người rồi." Tả Khâu Lạc Nhận sợ hãi than nói.

"Long Thiên Sơn là cường giả võ đạo mười năm trước vang danh thiên hạ, bệ quan mười năm sau hiện thế, hện Diệp đại sư Diệp

Huyền Thiên quyết chiến, chỉ cần là người trong võ đạo đều sẽ muốn đến quan sát tận mắt loại chuyện lớn này." Tả Khâu lão đầu vuốt vuốt chòm râu nói.

"Diệp đại sư này ở Thương Châu kiêu ngạo như vậy, hiện tại cuối cùng cũng có người dạy bảo hắn!" Tả Khâu Lạc Nhạn nhìn có chút hả hê nói.

"Kỳ thực thắng bại trận quyết chiến này đã rõ ràng, điều duy nhất để người mong đợi là, Diệp đại sư có thể chống đỡ bao lâu dưới tay Long Thiên Sơn." Tả Khâu lão đầu cũng nhìn kỹ Long Thiên Sơn.

"Hi vọng Diệp đại sư không nên bại quá nhanh, nếu không thì thật đúng là quá không thú vị." Tả Khâu Lạc Nhạn nói.

"Bại nhanh hơn chút ít mới tốt, như thế ta mới có thể kiếm lời càng nhiều." Tả Khâu Trầm Ngự bỗng nhiên xen vào nói.

"Tỷ tỷ, lời này của ngươi là có ý gì?" Tả Khâu Lạc Nhạn nâng mặt nhỏ lên, ngẩng đầu nhìn Tả Khâu Trầm Ngự.

Sau khi Tả Khâu Trầm Ngự nhận nhau với Tả Khâu lão đầu, Tả Khâu Lạc Nhạn ở Thanh Linh, không lâu sau liền trở về Thương Châu.

Tả Khâu gia là võ đạo thế gia, sau khi Tả Khâu Trầm Ngự nhận tổ quy tông, cũng bắt đầu học tập võ đạo.

Từ nhỏ Tả Khâu Trầm Ngự đã chịu ảnh hưởng hoàn cảnh lớn lên, có khuynh hướng vũ lực, mười phần hướng về với võ đạo.

Nhưng mà điểm cốt yếu của nàng quá muộn, không làm được căn cơ tốt nên tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Nhưng lại hiểu rõ không ít đối với một vài chuyện ở ẩn thế giang hồ.

"Các người còn không biết rõ sao? Thương Châu có người mở bàn đánh cược, ta tập trung mua Long Thiên Sơn thắng!" Tả Khâu Trầm Ngư hưng phấn nói.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn cùng nhau ngạc nhiên.

"Vị cô nương này, mua Long Thiên Sơn thắng, chỉ sợ người phải mất hết vốn liếng." Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Ba người Tả Khâu gia hiểu kỳ đem ánh mắt nhìn.

Chỉ thấy, người nói chuyện là một thiếu niên nam tử có tướng mạo bình thường.

Tả Khâu Lạc Nhạn quan sát hẳn một chút, cảm thấy có chút quen mắt, "Hình như ta đã thấy người."

"Ở công viên Thương Châu." Tả Khâu lão đầu bỗng nhiên nhắc nhở một câu.

"Đúng, ta nhớ ra rồi!" Tả Khâu Lạc Nhạn nói tiếp.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn chỉ biết danh tiếng của Diệp đại sư, cũng không thực sự gặp được bản thân Diệp đại sư.

Có thể nhớ đến duy nhất là lúc ở công viên Thương Châu nhìn liếc qua một chút.

Nhưng bọn hắn cũng không biết người này là Diệp đại sư.

Về phần Tả Khâu Trầm Ngư trước đây chưa gặp qua Diệp Phàm, không hề quen biết gì.

"Uy, người nói ta phải mất hết vốn liếng, xem ra người biết rõ tên Diệp đại sư kia, người cảm thấy Diệp đại sư sẽ thắng à?" Tả Khâu Trầm Ngư đối cứng với thiếu niên nam tử.

"Hiện tại quyết chiến còn chưa bắt đầu, nếu người đối ngay bây giờ có lẽ còn kịp." Tâm tình Diệp Phàm coi như không tệ, bởi vậy không keo kiệt lời, hữu nghị nhắc nhở một câu.

"Ta dựa vào cái gì phải nghe người?" Tả Khâu Trầm Ngư cảm thấy có chút buồn cười.

"Chỉ là đề nghị, nghe hay không nghe thì tùy người." Giọng Diệp Phàm nhạt nhẽo.

Tả Khâu lão đầu đánh giá thật sâu Diệp Phàm một chút, thấy thần sắc hần trầm tĩnh, hoàn toàn không giống như là loại người trẻ tuổi táo bạo, âm thầm cảm thấy khả năng người này không đơn giản, không khỏi nói:

"Tiểu hữu, nghe giọng của người hình như khẳng định Diệp đại sư này sẽ thắng, người biết Diệp đại sư sao?"

Diệp Phàm chỉ cười cười, cũng không đáp lại vấn đề của hắn.

Tả Khâu lão đầu còn muốn tiếp tục truy vấn, nhưng mà bỗng nhiên cảm giác trời âm một trận.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thời tiết sáng sủa lúc đầu bỗng nhiên có mây đen dần dần ngưng kết, tựa như bão tố tiến đến mở đầu.

Cùng lúc đó Long Thiên Sơn ở trên một chiếc thuyền nhỏ thả câu, đột nhiên mở miệng.

"Diệp Huyền Thiên, thời gian đã đến, mời hiện thân!"

Âm thanh thông qua chân khí khuếch tán, đột nhiên vang vọng.

Người trên bờ chỉ cảm thấy màng nhĩ đều bị chấn đến đau nhức.

Diệp Phàm phiêu nhiên nhảy vào mặt sông, chân đạp nước sông, như giẫm trên đất bằng. Ở chung quanh có vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn kỹ, đi đến vị trí trước mặt Long Thiên Sơn năm trượng dừng lại.

"Diệp Huyền Thiên ở đây, cung kính chờ đợi đã lâu."

Giọng Diệp Phàm cũng đi qua thủ đoạn đặc thù khuếch đại, nhưng xa xa không có động tĩnh như Long Thiên Sơn, chỉ là để Long Thiên Sơn với người ở bờ sông vừa vặn nghe thấy mà thôi.

Nhưng mà từ lúc hắn vừa nói, mây đen trên trời phảng phất đều dày đặc thêm một ít, trong lúc mơ hồ có mưa rơi xuống.

Long Thiên Sơn đứng ở trên thuyền nhỏ, khẽ ngẩng đầu nhìn mây đen trên trời một chút, chỉ cảm thấy có chút không thoải, trong lòng dâng lên mấy phần sợ hãi.

Diệp Huyền Thiên trước mắt này nhìn không đến hai mươi, thực sự quá trẻ tuổi.

Nhưng Long Thiên Sơn không khinh thường, thậm chí là nhiều hơn mấy phần nồng đậm kiêng kỵ.

Cuối cùng lúc hai ngày trước, hắn cũng đã gặp qua một người trẻ tuổi không đến hai mươi, thực lực hắn quả thực vượt quá hắn nhận biết.

Tên Diệp Huyền Thiên này rõ ràng cũng trẻ tuổi như vậy, vậy liệu rằng cũng có thực lực khủng bố như vậy?

Long Thiên Sơn hy vọng dường nào, Diệp Huyền Thiên lỡ hẹn.

Như thế, cũng không cần phải gặp tình cảnh này.

Nhưng bây giờ xung quanh nhiều ánh mắt nhìn như vậy, muốn lui cũng không cách nào lui.

Đã như vậy, vậy thì. . . Đánh đi!

Dù không địch lại, cũng muốn dùng hết toàn lực!

x @@@

Chương 880: Bàn Long Ti

Ý sợ trong lòng Long Thiên Sơn dần dần tiêu tán, thay vào đó là một cỗ chiến ý.

Mười năm trước hắn thua dưới tay Dạ Vô Ngân, sau đó ở loại chỗ quỷ quái Thất Tuyệt Cốc bế quan mười năm, gắng tiến hơn một bước trên võ đạo.

Mà thời gian mười năm trôi qua, hắn cũng được toại nguyện, đạt đến cảnh giới võ đạo tương đối trong lý tưởng.

Hiện tại còn chưa chiến Dạ Vô Ngân, làm sao lại có thể đến đây lùi bước.

Chưa chiến đã lùi, đây là làm trái với ý chí võ đạo của hắn.

"Long Thiên Sơn, không phải ngươi muốn báo thù cho đồ đệ sao, hiện tại ta đến rồi." Diệp Huyền Thiên lên tiếng nói.

Sau khi Long Thiên Sơn chuyển biến tâm thái, khôi phục chiến ý nên

có, cười lớn một tiếng, "Ta có rất nhiều đồ đệ như thế, chết một người cũng không có gì lớn, sở dĩ ta muốn có một trận chiến với người chỉ là muốn mượn người để tôi luyện trước khi quyết chiến với Dạ Vô Ngân mà thôi."

"Thì ra là muốn cầm ta mài đao." Diệp Phàm cười nhạt một tiếng, ý cười lập tức thu lại trong nháy mắt. "Ta cũng không sợ nói cho người biết, đánh với người một trận thật ra là muốn hướng người mượn một vật."

"Đồ vật gì?" Long Thiên Sơn trầm giọng hỏi.

"Mệnh của người." Diệp Phàm chậm chậm nhấn rõ từng chữ.

"Mượn mệnh ta dương danh thiên hạ?" Phong mang trong mắt Long Thiên Sơn bạo hiện.

"Đúng vậy." Diệp Phàm gật đầu.

"Ha ha, được, vậy hôm nay liền nhìn một chút, đến cùng là người trở thành đá mài đao của ta, hay là ta trở thành đá đặt chân cho người danh chấn thiên hạ." Long Thiên Sơn cuồng tiếu lên.

"Đừng để ta thất vọng." Khóe miệng Diệp Phàm hơi hơi câu lên.

Hắn thấy, kỳ thực trận quyết chiến này căn bản không có bất kì điều gì cần quan tâm, hắn chỉ hi vọng Long Thiên Sơn mạnh một chút, nếu không thì giết cũng không có cảm giác gì hay.

Dứt lời, Diệp Phàm chậm chậm nhắc chân, chợt đạp nhẹ nhàng một cái trên mặt sông.

Nước sông đang yên lặng đột nhiên sụp đổ mấy trượng, bị đè ép đi, tụ tập thành một cỗ sóng lớn, hướng về Long Thiên Sơn quét mà đi.

Oanh!

Sóng lớn vỗ vào, trực tiếp đem thuyền nhỏ dưới chân Long Thiên Sơn va chạm thành mảnh vụn.

Nhưng mà Long Thiên Sơn lại bình yên vô sự, chân đạp ở trên ngọn sóng lớn.

Trên người Long Thiên Sơn chưa từng dính một giọt nước sông.

Diệp Phàm nhìn thấy một màn này, vẫn tính vừa ý gật đầu.

"Bản lĩnh tốt!" Long Thiên Sơn tán thưởng một tiếng, đạp ở trên ngọn sóng lớn, thân hình trong mặt nước cao vài trượng, đột nhiên ra quyền.

Một trận âm bạo vang lên, thân hình Diệp Phàm di chuyển qua hơn sáu trượng.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang, mặt nước Diệp Phàm vừa mới đặt chân có một hố sâu chừng năm trượng, đường kính ước chừng ba trượng xuất hiện. Trong lúc mơ hồ, hố to hiện ra hình dáng nắm tay.

Mà Diệp Phàm vừa mới di chuyển tránh ra, lại có một tiếng âm bạo theo sát mà đến.

Lần này, Diệp Phàm cũng không né tránh, mà cũng hướng về hư không đánh ra một quyền.

Hai tiếng âm bạo vang lên, hai cỗ khí kình va chạm nhau ầm vang ở giữa không trung.

Một đạo âm thanh vang vọng chấn đến trên bờ sông khiến màng tai người đau nhức, phạm vi hai mươi trượng trên Xuân Thân giang bị đè ép, thậm chí là lăn đến trên bờ sông.

Hù dọa đến người xem chiến trên bờ sông liên tiếp lui về phía sau.

Mà trên Xuân Thân giang, sóng lớn ngập trời, ngấn ngủi che lấp tầm nhìn mọi người.

Nhưng ngay trong thời gian ngấn ngủi này, mọi người có thể rõ ràng nghe được, trong đó có tiếng âm bạo kinh khủng truyền ra.

Mà những người đi thuyền nhỏ xem chiến ở trên sông, thuyền nhỏ đều bị sóng lớn lật ngược, rơi vào trong sông.

Chỉ có người có bản lĩnh siêu mạnh mới có thể may mắn thoát khỏi.

Chiếc thuyền nhỏ của Vương Hạo Nhiên xấp ngay nơi này.

Nhưng mà người xuất thủ ngăn cản sóng lớn, bảo vệ thuyền nhỏ không phải là Vương Hạo Nhiên, mà là Dạ Vô Ngân.

"Thấy được chưa, đã sớm nhắc nhở các người, trên mặt sông rất nguy hiểm, hiện tại tin chưa? Nếu không phải ta các người đã phải bơi lội trong nước."

Dạ Vô Ngân nhìn chăm chăm bên trong sóng lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người đan xen, lên tiếng nói với Vương Hạo Nhiên và Tần Hoài Mộng trên thuyền nhỏ.

Vương Hạo Nhiên với Tần Hoài Mộng liếc nhau một cái, nhộn nhịp lộ ra nụ cười, nhưng cũng không nói lời nào.

Dạ Vô Ngân chỉ cho là hai sinh viên tình nhân này bị tình cảnh này hù dọa ngây người nên mới không nói.

Nhưng mà hiện tại nàng không có suy nghĩ đi an ủi hai người, chỉ mang theo vẻ ngưng trọng, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm cuộc chiến.

Nàng ở đế đô bận rộn sự vụ, có thể dành thời gian đến Thượng Hải

quả thực không dễ.

Mà chỉ là muốn nhìn một chút, thời gian mười năm trôi qua, đến cùng bây giờ Long Thiên Sơn là cảnh giới gì.

Cuối cùng nàng và Long Thiên Sơn sẽ phải có một trận chiến.

Đây là số mệnh chi chiến, không né tránh được.

Bóng người đan xen trong sóng lớn đột nhiên tách ra.

Sóng lớn bị nhấc lên giữa không trung cũng rơi xuống mặt nước lần nữa.

Tầm nhìn của mọi người lại rõ ràng.

Chỉ thấy Diệp Phàm với Long Thiên Sơn đứng cách nhau năm trượng, mặt hướng mà đứng.

Hai người nhìn đều rất hoàn hảo, không hề giống như đã phân ra được thắng bại.

"Long Thiên Sơn, nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thì khiến ta quá thất vọng. Lấy ra tuyệt kỹ Bàn Long Ti của ngươi đi, nếu không ngươi sẽ không có nửa điểm cơ hội." Diệp Phàm giao thủ với hắn một lúc, hào hứng mất dần.

Hắn đã được nghe từ sớm, Long Thiên Sơn có bản lĩnh áp đáy hòm gọi là Bàn Long Ti.

Đây là thứ duy nhất khiến Diệp Phàm chờ mong của Long Thiên Sơn.

Trên mặt Long Thiên Sơn có nếp nhăn rõ ràng tràn đầy ngưng trọng.

Bởi vì tên Diệp Huyền Thiên này quá mạnh, vừa nãy hắn gần như

dùng hết toàn lực, nhưng có loại cảm giác đánh vào trên bông, không thể tạo thành tổn thương chút nào đối với hắn.

"Sự mạnh mẽ của người cực kỳ vượt quá dự liệu của ta, đây vốn là ta chuẩn bị cho Dạ Vô Ngân, nhưng mà người có tư cách chứng kiến nó." Long Thiên Sơn không dám khinh thường Diệp Huyền Thiên, nhưng bên trong lời nói vẫn lộ ra tương đối ngạo nghễ.

Từ lúc hắn vừa nói xong, thả câu thâu đêm mấy ngày không ngớt, Bàn Long Ti ở dưới Xuân Thân giang được chân khí của Long Thiên Sơn dẫn dắt, chậm chậm nổi lên từ dưới mặt nước.

M @@@

Chương 881: Diệp Huyền Thiên Bại Trận (1)

Glít nha lít nhít Bàn Long Ti dần dần tụ lại, vừa chạm vào cá trong Xuân Thân giang đã khiến thân thể những con cá này phá thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Dưới mặt nước là một trận ác mộng đối với loài cá.

Một mảnh phạm vi lớn trong Xuân Thân giang nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Mà cùng lúc đó, Bàn Long Ti trải rộng mấy chục trượng xung quanh cũng hiện lên, trong chớp mắt hướng về Diệp Phàm bay đến, dẹt thành hình dáng kén tằm, đem Diệp Phàm bao ở bên trong.

Bàn Long Ti là Long Thiên Sơn dùng chân khí cộng thêm thủ đoạn đặc thù ngưng kết thành, cương thiết chạm tới Bàn Long Ti, đều sẽ bị Bàn Long Ti tùy tiện cắt đứt, hướng chi là thân thể máu thịt.

Long Thiên Sơn dùng Bàn Long Ti trải rộng mấy chục trượng tụ lại, đem Diệp Huyền Thiên bao lấy, chỉ cho là trận chiến này đã kết thúc.

Thế nhưng Long Thiên Sơn không chế Bàn Long Ti, chậm chậm tụ lại đến lúc vừa vặn bao lại một người lại không cách nào tiếp tụ lại.

Phảng phất có một cỗ lực lượng kinh khủng đang ngăn cản.

Long Thiên Sơn trầm nghĩ không ổn.

Quả nhiên, một chớp mắt sau đó, Bàn Long Ti dẹt thành kén tằm kia lại xuất hiện ngăn dựng thẳng.

Diệp Phàm dùng tay đẩy kén tằm ra, đi ra từ đó.

Quần áo quanh thân chưa từng tổn hại, cùng đừng đề cập thương đến bản thân hắn.

Mặt mũi màu da cổ đồng của Long Thiên Sơn trắng bệch trong nháy mắt.

Trên bờ sông, người xem chiến cũng trợn mắt hốc mồm.

Hung danh hiển hách, sát chiêu mạnh nhất của Long Thiên Sơn mười năm trước vang danh thiên hạ dĩ nhiên không thể gây một phần tổn thương đến Diệp Huyền Thiên? !

"Thật không nghĩ đến, thiếu niên nam tử tướng mạo nhìn thường thường không có gì lạ rõ ràng lại là Diệp đại sư." Trên mặt nhỏ non nớt của Tả Khâu Lạc Nhạn tràn đầy chấn kinh cùng kinh ngạc.

"Người không thể xem bề ngoài, càng không nghĩ đến là ngay cả Long Thiên Sơn cũng không làm gì được hắn. Hiện tại Long Thiên Sơn đã sử dụng sát chiêu mạnh nhất, xem ra trận quyết chiến này lập tức sẽ phân thắng bại." Tả Khâu lão đầu thở dài:

"Vị tiểu hữu họ Vương kia nói không sai, toàn bộ thập đại võ đạo thế gia Thương Châu cộng lại đều xa xa không đủ để Diệp đại sư đánh, may mắn lúc trước nghe hắn."

"Xong xong, ta phải thua thiệt đến chết." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tả Khâu Trầm Ngư tất cả đều là vẻ đau lòng.

Nàng tập trung mua Long Thiên Sơn thắng, vốn cho rằng có thể kiếm một món hời, nào biết được rằng tên Diệp Huyền Thiên này mạnh như vậy, ngay cả Long Thiên Sơn đều không địch lại.

"Tỷ tỷ, đến cùng người cực bao nhiêu?" Tả Khâu Lạc Nhạn tò mò hỏi.

Nghe vậy, Tả Khâu lão đầu cũng hiếu kì nhìn về phía đại tôn nữ này.

Vì bù đắp cho tôn nữ này, Tả Khâu lão đầu cực kỳ cưng chiều Tả Khâu Trầm Ngư, mặc kệ nàng tùy ý chi phối tiền tài Tả Khâu gia.

"Ta. . ." Tả Khâu Trầm Ngư ấp úng, không dám nói ra.

Tả Khâu lão đầu nhìn thấy thần sắc này của đại tôn nữ, mặt mo co lại, trong lòng lập tức có loại dự cảm không ổn.

Đại tôn nữ này sẽ không đem toàn bộ vốn liếng của Tả Khâu gia đều quẳng vào chứ? !

Giờ phút này Tả Khâu Trầm Ngư hối hận vô cùng, thậm nghĩ mình quả nhiên là đưa phá sản.

Lúc trước tiếp nhận vị trí của gia gia nuôi nàng lớn, trở thành đại tỷ tử, vốn có chút của cải.

Nhưng bởi vì đầu tư, liên tục hao tổn, đem toàn bộ sản nghiệp gia gia chết đi để sản lại đều thua thiệt gần hết.

Hiện tại tìm được gia gia thân sinh, nghĩ có lẽ chuyển vận.

Nào biết được, rõ ràng lại đi lối cũ, thật là người tính không bằng trời tính.

Trên bờ sông, ngoài trừ ba người Tả Khâu gia ra, người còn lại cũng cảm thấy bất ngờ vô cùng đối với tình huống trước mắt.

Mọi người đều không nghĩ đến danh tiếng Diệp Huyền Thiên này xa xa không vang bằng Long Thiên Sơn lại có thực lực khủng bố như vậy.

Mà tâm thần Dạ Vô Ngân ngồi ở trên thuyền nhỏ xem chiến cũng rung động.

Nàng là đối thủ của Long Thiên Sơn, hiểu rõ Long Thiên Sơn hơn những người khác rất nhiều.

So sánh với mười năm trước, thực lực của Long Thiên Sơn đã tiến lớn, hiện tại đã vững vàng tiến vào cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên, có thể nói là võ đạo chi đỉnh.

Ở mười năm trước Dạ Vô Ngân có khả năng thắng Long Thiên Sơn bằng một chiêu, nhưng sau khi thấy cuộc chiến đấu này, để tay lên ngực tự hỏi, nếu mình đối đầu với Long Thiên Sơn đoán chừng phần thắng cực kỳ xa vời.

Nguyên nhân thật sự là vì nàng bị chuyện thể tục làm phân tâm, hơn nữa còn để ý bề ngoài, một mực hao phí chân khí trì hoãn già yếu.

Mà trong lòng Long Thiên Sơn không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, toàn tâm toàn ý ở trên võ đạo.

Thời gian mười năm, khoảng cách của hai người đã bị kéo ra.

Nếu như đúng hẹn quyết chiến, Dạ Vô Ngân biết mình sẽ lành ít dữ nhiều.

Nhưng may mắn tuy Long Thiên Sơn mạnh, nhưng tên Diệp Huyền Thiên này còn mạnh hơn.

Nếu như Diệp Huyền Thiên có thể làm trọng thương Long Thiên Sơn, hoặc là trực tiếp giết Long Thiên Sơn, vậy thì mình không cần đối mặt với ngày quyết chiến cùng Long Thiên Sơn.

Dạ Vô Ngân không cảm thấy được hung lệ chi khí trên người Diệp Huyền Thiên này.

Long Thiên Sơn không quan tâm an nguy của Viêm Quốc, nhất định muốn quyết chiến với mình, có lẽ tên Diệp Huyền Thiên này không

phải loại người như vậy.

Nếu như Diệp Huyền Thiên muốn vị trí thứ nhất Địa Bảng thì cho hắn thôi.

Kỳ thực Dạ Vô Ngân cũng không để ý vị trí này.

Tên Long Thiên Sơn kia khác biệt, hắn là người điên cuồng võ đạo, làm việc không có nguyên tắc, căn bản không quản nhiều như vậy.

Nếu Long Thiên Sơn chết trong trận chiến ngày hôm nay thì đây tuyệt đối là một chuyện tốt đối với Dạ Vô Ngân.

Dạ Vô Ngân mang theo loại tâm tình chờ đợi này, tiếp tục nhìn chăm chăm cuộc chiến.

Diệp Phàm đẩy kén tầm đi ra, đập trên mặt sông liếc nhìn Long Thiên Sơn sắc mặt trắng bệch, phê bình nói:

"Bàn Long Ti này của người ngược lại có chút ý tứ, chỉ tiếc khoảng cách của ta với người thực sự quá lớn. Nhưng mà nói từ một mức độ nào đó, người là đối thủ có giá trị tôn trọng, có tư cách chết ở trên tay của ta."

Dứt lời, thân thể Diệp Phàm chậm chậm nổi lên, giống như bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên.

Diệp Phàm thò tay, chỉ thiên.

κ @@@

Chương 882: Diệp Huyền Thiên Bại Trận (2)

vẦm ầm!

Mây đen cuộn cuộn, nước mưa nhỏ xuống, một đạo lôi đình nổ vang, từ không trung xông thẳng xuống.

Ở chỗ trước vài thước đầu ngón tay Diệp Phàm hội tụ thành một khóa Lôi cầu có đường kính một thước.

Trên bờ sông, tất cả mọi người nhìn thấy đều hoảng sợ.

Dẫn động thiên địa chi lực, đây đã vượt qua khỏi cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên.

"Người. . . Người là Thánh cảnh!" Con người Long Thiên Sơn kịch chấn.

Lục Địa Nhân Tiên có thể nói là người mạnh nhất trên mặt đất, mà cường giả Thánh cảnh có thể ngự không mà đi, dẫn động thiên địa chi lực.

"Thánh cảnh?" Diệp Phàm cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lại, chỉ là nói: "Ta dùng năm phần công lực lấy tính mạng người, xem như tôn trọng người. Người còn có di ngôn gì không?"

Cổ họng Long Thiên Sơn tắc nghẽn, một câu đều nói không ra.

Diệp Phàm thấy thế, cũng không cho hắn thời gian, cong ngón búng ra.

Lôi cầu khóa chặt Long Thiên Sơn, điện xạ phóng đi.

Trong chốc lát, Long Thiên Sơn chỉ cảm thấy một cỗ uy hiếp tử vong đánh tới.

Mình một lòng muốn leo lên đỉnh phong võ đạo, chẳng lẽ đến đây phải vẫn lạc?

Người chết thì không còn gì.

Không phải là lực lượng của mình thì làm sao?

Không còn cái mạng này thì làm sao truy cầu võ đạo chi đỉnh?

Trong chớp nhoáng này, Long Thiên Sơn suy nghĩ rất nhiều.

Dưới ý nghĩ cầu sinh, Long Thiên Sơn thúc giục phần lực lượng không thuộc về mình trong đan điền.

Lúc Lô cầu sẽ phải chạm đến Long Thiên Sơn, một chuỗi kiếm khí màu lam nhạt dài mấy thước ngưng kết trong nháy mắt.

Khí kiếm tiếp xúc với Lô cầu, đem Lô cầu trăm phá, chợt hướng về Diệp Phàm thần sắc lạnh nhạt mà đi.

Ánh mắt đang yên lặng của Diệp Phàm lập tức rung động, hoàn toàn không đoán trước được tình huống này.

Dù vội vàng, nhưng dưới bản năng ý thức chiến đấu điều khiển, thân hình phiêu ở giữa không trung lóe lên, mạo hiểm tránh khỏi.

Nhưng mà kiếm khí màu lam nhạt kia lại theo sát mà đến.

Diệp Phàm nhanh chóng đoán được khí thể của mình đã bị khí kiếm khóa chặt, không thể tránh khỏi.

Mà trước mắt bao người, Diệp Phàm cũng không muốn bỏ trốn mất dạng.

Diệp Phàm lập tức làm ra quyết định, vận chuyển toàn bộ linh khí, bố trí ra mấy tầng phòng ngự ở trước mặt.

Nhưng mà kiếm khí màu lam nhạt thế như chẻ tre, sau khi xông phá đủ loại phòng ngự vẫn xuyên qua thân thể Diệp Phàm.

Miệng Diệp Phàm phun máu tươi, thân hình rơi xuống từ giữa không trung, một đầu đâm vào trong nước sông.

Mà kiếm khí màu lam nhạt xuyên qua thân thể Diệp Phàm kia, dư thế chưa tiêu, rơi vào trên mặt sông, trực tiếp đem mặt nước Xuân Thân giang cắt ra năm mươi trượng.

Có mấy giây thôi mà thậm chí có thể thấy được vài chục trượng phù sa đáy Xuân Thân giang.

Mà nước sông bị cắt ra vỡ vào bờ sông.

Sau một trận âm thanh kinh hoàng trên bờ sông, ngoại trừ một ít người có tu vi chân khí mạnh mẽ, có khả năng dùng chân khí bố trí phòng ngự, ngăn lại nước sông đánh tới, hầu hết những người còn lại đều trở nên ướt sũng.

Nhưng mà cho dù đã dùng chân khí bố trí phòng ngự, ngăn lại nước sông đánh tới, cũng không dễ chịu.

Cũng như Tả Khâu lão đầu, giờ phút này trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn, hơi trắng bệch.

Nước sông dâng lên do ảnh hưởng của chiến đấu đã có uy lực như này, khó có thể tưởng tượng được cuộc chiến lại đáng sợ như thế nào.

Thậm chí những người bị nước sông đánh vào đều bị thương không nhẹ.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới đứng ở bờ sông xem chiến lại có thể bị ảnh hưởng đến.

Nhưng điều giờ phút này mọi người để ý nhất, cũng không phải là bị uy lực của trận đấu ảnh hưởng như thế nào, mà là tình hình chiến đấu ra sao.

Nước sông dâng lên hạ xuống từ giữa không trung, trên mặt sông tất cả đều là hơi nước, trong lúc nhất thời không thấy rõ tình huống.

Một lúc sau, hơi nước tán đi, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ thấy, Long Thiên Sơn nửa quỳ ở trên mặt nước, mà Diệp Huyền Thiên cũng không thấy tăm hơi.

Ở tình huống ngàn cân treo sợi tóc vừa này, mọi người mơ hồ nhìn thấy Diệp Huyền Thiên bị thương, đột nhiên ngã vào trong sông.

Như vậy chỉ sợ Diệp Huyền Thiên lành ít dữ nhiều.

Hiển nhiên, trong cuộc chiến đỉnh phong lần này, Long Thiên Sơn là người thắng.

Mọi người còn đang đắm chìm trong cơn chấn động, có một vài người chưa hoàn hồn lại.

Kết quả của cuộc quyết chiến này cũng không có vượt qua dự kiến của mọi người.

Mọi người vốn là cho rằng người thắng chắc chắn là Long Thiên Sơn.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ đến Diệp Huyền Thiên cũng đặc biệt cường hãn.

Mặc kệ như thế nào, mọi người đều cảm thấy hôm nay tới đây không uổng phí, có thể tận mắt nhìn thấy cuộc chiến đấu của hai vị cường giả, như thế nào đều đáng giá.

"Long Thiên Sơn thắng? ! Ta. . . ta phát tài!" Bên trong biển người yên tĩnh đột nhiên truyền ra một giọng nữ tràn đầy sự vui sướng.

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, khiến cho Diệp Phàm trang bức thất bại, thu được 18000 điểm phản phái , hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -900, hào quang phản phái của kí chủ +900! 】

Vương Hạo Nhiên đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, nhận được một tin tức.

Dạ Vô Ngân đứng ở trước thuyền nhỏ tay che ngực, vẻ mặt thống khổ, khoe miệng còn tràn ra một chút máu tươi.

Cỗ kiếm khí đáng sợ vừa nãy khiến nước sông dâng lên hơn mười trượng, thuyền nhỏ tất nhiên cũng bị cuốn vào.

Dạ Vô Ngân chỉ có thể vận chuyển toàn bộ chân khí bảo vệ thuyền nhỏ, như vậy mới có thể bảo vệ người ở trên thuyền, nhưng cũng bởi vì vậy mà bản thân chịu một ít thương.

Dạ Vô Ngân lau đi một ít máu trên khoe miệng, hoảng sợ nhìn Long Thiên Sơn đập ở trên mặt nước.

Nàng tuyệt đối không tưởng được, Long Thiên Sơn bế quan mười năm, lại có thể đạt đến một cảnh giới kinh khủng như vậy.

Nếu như Long Thiên Sơn chỉ là Lục Nhân Tiên, Dạ Vô Ngân tự hỏi còn có một chút phần thắng.

Nhưng bây giờ Long Thiên Sơn đã là vượt qua cái khảm Lục Địa

Nhân Tiên, tiến đến tầng thứ cao hơn, đã đem nàng bỏ lại rất xa.

Khóe miệng Dạ Vô Ngân tràn đầy đắng chát.

Ngày cùng Long Thiên Sơn quyết chiến, đoán chừng chính là lúc chết của mình?

Ngay lúc Dạ Vô Ngân đang nghĩ như vậy, chân Long Thiên Sơn đập nước sông, trực tiếp đi đến phía bên này.

Dạ Vô Ngân kinh hãi.

Chẳng lẽ Long Thiên Sơn không chờ nổi, hiện tại liền muốn quyết chiến với mình? !

G @@@

Chương 883: Long Thiên Sơn Bái Sư

oHắn vừa mới đại chiến một trận với Diệp Huyền Thiên, tiêu hao rất lớn, liền muốn quyết chiến với mình, thật là không đem mình để vào mắt một chút nào.

Nhưng mà mặc dù là như vậy, Dạ Vô Ngân vẫn cảm thấy bản thân không có phần thắng.

Thần kinh của Dạ Vô Ngân căng thẳng, vận chuyển toàn bộ chân khí.

Long Thiên Sơn đi đến trước thuyền nhỏ mấy mét bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt rơi xuống trên người Dạ Vô Ngân, con mắt thâm trầm híp híp, nói:

"Mười năm đi qua, quả nhiên tiến bộ của ngươi vẫn rất bình thường."

Khóe mắt của Dạ Vô Ngân liếc qua, nhìn đôi tình nhân ở đằng sau một chút, sau đó mới nói với Long Thiên Sơn:

"Qua trận chiến lần này, tên tuổi của Long Thiên Sơn ngươi cũng xem như là đã vang vọng thiên hạ." Sau khi tăng bốc một chút, liền chuyển đề tài, "Nhưng mà, đây là ân oán giữa ngươi và ta, đừng liên lụy người ngoài."

Long Thiên Sơn nhìn thấy phản ứng của Dạ Vô Ngân, hơi hơi kinh ngạc một chút, nhưng mà cũng không truy hỏi đến cùng quan hệ của Dạ Vô Ngân với hai người trên thuyền.

Hơn nữa, vốn dĩ lần này hắn đến cũng không phải để gặp Dạ Vô Ngân.

"Nếu không có sự trợ giúp của tiên sinh, mạng ta đã xong rồi, đa tạ ân cứu mạng của tiên sinh." Hai đầu gối của Long Thiên Sơn quỳ xuống, dập đầu ba lần, chột thành khẩn nói:

"Ta một lòng truy cầu võ đạo, quyết chí thề leo lên đỉnh võ đạo, nhưng cuối cùng vẫn như là ếch ngồi đáy giếng, sau khi nhìn thấy tiên sinh, mới biết thiên ngoại hữu thiên, mời tiên sinh thu ta làm đồ đệ."

Động tác bất ngờ của Long Thiên Sơn khiến Dạ Vô Ngân kinh ngạc một lúc.

Mặc dù phương hướng Long Thiên Sơn dập đầu chính là hướng về

nàng, nhưng tất nhiên nàng sẽ không cho là Long Thiên Sơn đang nói với mình.

Hơi hơi quay người nghiêng đầu, nhìn về đôi tình nhân ở phía sau, ánh mắt lắc lư một lúc, cuối cùng rơi xuống trên người Vương Hạo Nhiên.

"Tư chất của ngươi quá kém, không có tư cách làm đồ đệ của ta." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Long Thiên Sơn nghe vậy, mặt lập tức xám như tro.

Vừa nãy sau khi sử dụng cỡ lực lượng không thuộc về hắn, đánh bại Thiên Nhân Diệp Huyền Thiên cũng khiến Long Thiên Sơn triệt để say đắm lực lượng cường đại như vậy.

Chỉ là hắn hiểu được, cuối cùng cỡ lực lượng kia không thuộc về mình, sau khi đánh bại Diệp Huyền Thiên, cỡ lực lượng kia cũng đã dùng hết.

Lúc này Long Thiên Sơn mới vui vẻ nghĩ ra ý tưởng bá sự.

"Nhưng mà. . ." Vương Hạo Nhiên lại nói: "Cho ngươi làm đồ tử kí danh thì vẫn được."

Thực lực võ đạo của bản thân Long Thiên Sơn cũng rất cao, đồng thời người này vừa chính vừa tà, nếu không chế tốt chính là một tiểu đệ rất không tệ.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên không ngại thu một tiểu đệ như vậy.

Không phải Diệp Phàm cũng sợ phiền toái sao, không muốn chuyện gì cũng tự bản thân đi làm, nên đã thu một tiểu đệ là Ân Kỳ đấy.

Vương Hạo Nhiên cũng sợ phiền toái, cũng không muốn hao phí quá nhiều thời gian không cần thiết.

Một ít việc không cần thiết tự mình đi xử lý, hoàn toàn có thể giao cho tiểu đệ đi làm.

"Đa tạ lão sư!" Mặc dù chỉ là đệ tử ký danh, nhưng Long Thiên Sơn vẫn rất vui vẻ, rất vui mừng hưởng về Vương Hạo Nhiên dập đầu liên tục.

Miệng nhỏ đỏ hồng của Dạ Vô Ngân giương lên, kinh ngạc đến không nói ra lời.

Vương Hạo Nhiên vỗ vỗ tay Tần Hoài Mộng, Tần Hoài Mộng hiểu ý, buông cánh tay của hắn ra.

Vương Hạo Nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Dạ Vô Ngân, nhẹ nhàng đặt tay lên trên vai của nàng, nháy mắt giúp nàng chữa khỏi thương thế.

"Đa tạ vừa nãy giúp đỡ, nếu không ta với bạn gái của ta có thể phải rơi vào trong nước bơi lội." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Dạ Vô Ngân có chút xấu hổ, thầm nghĩ, nếu như không phải vừa nãy mình cướp xuất thủ, khẳng định Vương Hạo Nhiên sẽ bảo vệ thuyền nhỏ.

Buồn cười mình uổng công vô ích, còn bị thương.

"Tại hạ có mắt không trông, không biết cao nhân, xin hãy thứ lỗi." Dạ Vô Ngân cúi nện lên.

"Đừng khách khí, có thể quen biết người bạn như người ta rất vui vẻ. Nếu như đến đế đô, ta nhất định sẽ đi tìm người." Vương Hạo Nhiên nhìn nàng cười cười.

Dạ Vô Ngân hoảng hốt một chút, trong lòng mừng thầm, vội vã trả lời: "Một lời đã định!"

Trên bờ sông, rất nhiều người nhìn sang bên này, Vương Hạo Nhiên không muốn bị quá nhiều người chú ý, lần nữa đi đến bên người Tần Hoài Mộng, chuẩn bị mang nàng rời khỏi, nhưng mà chợt nhớ đến một việc, vì thế quay đầu nói với Long Thiên Sơn:

"Thay ta đi lên trên bờ nói vài lời với Tả Khâu gia Thương Châu, nói là . . ."

Sau khi Vương Hạo Nhiên phân phó Long Thiên Sơn xong, ôm vòng eo Tần Hoài Mộng, nhảy xuống thuyền nhỏ đập nhẹ ở trên mặt nước, lập tức di hình hoán ảnh, nháy mắt mấy cái, liền biến mất ở trong tầm mắt của Dạ Vô Ngân với Long Thiên Sơn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên mang theo Tần Hoài Mộng rời khỏi tầm nhìn của mọi người, liền đi đến đường nhỏ vắng vẻ gần bờ sông.

"Diệp Huyền Thiên kia chết chưa?" Tần Hoài Mộng kéo cánh tay của hắn hỏi.

"Nếu chết dễ dàng như vậy thì hắn cũng không phải là Diệp Huyền Thiên." Vương Hạo Nhiên thở dài một tiếng.

Sau khi Diệp Phàm bị trọng thương rơi vào trong nước, liền dựa theo dòng nước trốn đi thật xa, bỏ trốn mất dạng.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên chỉ ra vẻ thờ dài ngoài mặt, giả bộ cho Tần Hoài Mộng nhìn mà thôi.

Trên thực tế, hắn căn bản không nghĩ sẽ dựa vào Long Thiên Sơn là có thể giết được Diệp Phàm.

Hắn ban cho Long Thiên Sơn cỡ lực lượng kia, chỉ là Luyện Khí kỳ tầng chín đại viên mãn, có thể trọng thương Diệp Phàm đã là kết quả tốt nhất.

Diệp Phàm chính là lão yêu quái đã sống một đời, có quá nhiều thủ đoạn.

“Vậy thì thật là đáng tiếc.” Tàn Hoài Mộng tiếc nuối nói.

“Không sao, lần này không có cơ hội vẫn còn lần sau mà.” Vương Hạo Nhiên trấn an nói.

“Vậy bây giờ chúng ta đến Hình Nhã tiểu trúc phải không?” Tàn Hoài Mộng thu lại tâm tình một chút, bỗng nhiên nói.

“Ân.” Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Một bên khác.

Dạ Vô Ngân cùng Long Thiên Sơn nhìn xem phương hướng bóng dáng của Vương Hạo Nhiên biến mất một lúc, sau đó mới chậm rãi thu ánh mắt về.

“Thì ra người mượn lực lượng của người khác, xem ra khoảng cách giữa chúng ta cũng không có lớn như ta nghĩ.” Dạ Vô Ngân dễ dàng mấy phần.

κ @@@

Chương 884: Mời

xVừa nãy Long Thiên Sơn với Vương Hạo Nhiên nói chuyện với

nhau, nàng đều nghe thấy được, tất nhiên có thể nhận ra Long Thiên Sơn mượn lực bên ngoài.

“Chuyện quyết chiến của chúng ta đến đây coi như thôi.” Lực chú ý của Long Thiên Sơn chuyển đến trên người Dạ Vô Ngân, bỗng nhiên nói.

“Há, vì sao?” Dạ Vô Ngân kinh nghi một chút.

“Người là bằng hữu của lão sư ta, ta không muốn có sinh tử chiến với người, tất nhiên nếu như người nhất định muốn chiến thì ta theo tới cùng.” Long Thiên Sơn nói.

“Vẫn nên miễn đi.” Dạ Vô Ngân liền nói ngay.

Nàng mới không có hứng thú đánh cho người chết ta sống với lão già chết tiệt này, quyết chiến trước đây thật sự là bất đắc dĩ.

Bởi vì Long Thiên Sơn phát ngôn bừa bãi, không cùng hấn quyết chiến thì hấn liền muốn đến để đô đại khai sát giới.

Dạ Vô Ngân không có cách nào nên thuận theo hấn.

“Dạ Vô Ngân, cáo từ.” Long Thiên Sơn vội vã đi thay lão sư làm việc.

“Chờ một chút.” Dạ Vô Ngân bỗng nhiên gọi hấn lại.

“Còn có việc?” Long Thiên Sơn nghi hoặc.

“Sau này người làm việc tốt nhất là phải nghỉ lại cho kỹ, tốt nhất đừng làm chuyện giết người.” Dạ Vô Ngân nhắc nhở.

“Điều này không cần người nói, hiện tại ta là đệ tử dưới trướng Thiên Nhân, tất cả lời nói hành động không thể làm nhục thanh danh lão sư ta.” Long Thiên Sơn ngạo nghễ nói.

“Như vậy là tốt nhất.” Dạ Vô Ngân cười cười.

“Đừng vui mừng quá sớm, nếu có mệnh lệnh của lão sư, bất kể là ai, ta đều có thể giết.” Hung mang trong mắt Long Thiên Sơn lấp lóe, lại bổ sung một câu.

Dạ Vô Ngân thu lại nụ cười, nhíu mày, nhưng nhanh chóng lại giãn ra.

Mặc dù nàng mới gặp Vương Hạo Nhiên một lần, nhưng mà nhìn bộ dạng của hắn, cũng không giống người đầy hung lệ chi khí, hắn không phải là người xấu nhỉ?

Người như vậy, hắn sẽ không sai sử Long Thiên Sơn làm chuyện thương thiên hại lý.

Trong lúc Dạ Vô Ngân đang suy tư, Long Thiên Sơn đã đập nước mà đi, hướng về bờ sông.

Dạ Vô Ngân thu ánh mắt về, nhìn về phương hướng đế đô.

Việc ở nơi này đã xong cũng nên trở về đế đô.

Thứ nhất, đế đô cần nàng tọa trấn.

Thứ hai, nàng muốn đem việc xảy ra trong hành trình đi Thượng Hải, nói cho sư phụ của nàng biết.

Đại nạn của sư phụ nàng sắp tới, bế quan trùng kích cảnh giới vô thượng. Trước khi bế quan, sư phụ nàng đã phân phó, trời không lún xuống thì không nên quấy rầy nàng.

Hiện tại trời chưa hoàn toàn lún xuống, nhưng Dạ Vô Ngân cảm thấy, không thể coi thường việc Thánh cảnh cường giả hiện thế, chắc chắn phải nói cho lão sư.

Trên bờ sông, trên mặt Tả Khâu Trầm Ngư tất cả đều là nụ cười hưng phấn, đang tính toán xem lần này mình có thể kiếm lời bao nhiêu tiền.

Tả Khâu lão đầu với Tả Khâu Lạc Nhạn nhìn thấy thần sắc này của nàng cũng cười theo.

Tuy hai người không biết Tả Khâu Trầm Ngư đặt cược bao nhiêu, nhưng nhìn bộ dáng mê tiền kia của nàng, khẳng định là cao đến đáng sợ.

Người trên bờ sông xa xa trông về trong nước, bởi vì một ít hơi nước ngăn cản nên không nhìn rõ tình hình mặt sông, chỉ mơ hồ có thể thấy có vài bóng người.

Một lúc lâu sau mới mơ hồ nhìn thấy có hai bóng người biến mất, sau đó chính là có người đạp nước mà tới.

Chờ khi người này đến gần, mọi người mới nhìn rõ đây là Long Thiên Sơn.

Ở dưới ánh mắt kính sợ cùng sự sùng bái của mọi người, Long Thiên Sơn đi lên trên bờ sông.

“Người Tả Khâu gia Thương Châu ở đâu?” Long Thiên Sơn liếc nhìn bốn phía, trầm giọng hỏi thăm một chút.

Người ở trong giang hồ ẩn thế xung quanh quen biết Tả Khâu gia nhộ nhệ nhìn về phía các nàng.

Ba người Tả Khâu gia đang đắm chìm trong tâm tình sung sướng phát tài, lập tức khẩn trương lên.

Tướng mạo của Long Thiên Sơn cũng không phải là người hiền lành, hơn nữa còn căng lầy khuôn mặt.

Hắn bỗng nhiên đi đến nơi này điếm danh muốn tìm người, nhìn như tìm phiến toái.

Mọi người không khỏi đồng tình nhìn ba người Tả Khâu gia một chút.

Tả Khâu lão đầu, Tả Khâu Lạc Nhạn với Tả Khâu Trầm Ngư đều sợ đến đứng im.

Lẽ nào thật sự là vui quá hóa buồn sao?

Vừa nãy ba người đều nhìn thấy bản sự của Long Thiên Sơn,.

Nếu như Long Thiên Sơn muốn làm gì với bọn hắn, vậy thì hoàn toàn không phản kháng được.

“Long đại sư, không biết Tả Khâu gia có chuyện gì đặc tội ngài?” Tuy Tả Khâu lão đầu cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn đứng ở trước mặt hai tôn nữ, trịnh trọng hướng về Long Thiên Sơn hỏi.

Trong khi nói chuyện đã vận chuyển toàn bộ chân khí.

Nếu như Long Thiên Sơn này thật sự muốn làm loạn, coi như hắn liều mạng lão cốt đầu này tan ra thành từng mảnh, cũng muốn che chở cho hai tôn nữ an toàn.

Nhưng vượt quá dự đoán của mọi người là Long Thiên Sơn bỗng nhiên ôm quyền, cố gắng gạt ra một ít nụ cười thân thiện:

“Tả Khâu đại sư hiểu lầm, là lão sư của ta muốn mời các người đến Hình Nhã tiểu trúc tụ họp một chút.”

Thái độ của Long Thiên Sơn khiến Tả Khâu lão đầu thật bất ngờ, nhưng mà nhiều hơn là nghi hoặc, “Long đại sư, mạo muội hỏi thăm lão sư ngài là ai?”

“Lão sư kêu ta nói cho các người biết, hấn họ Vương, sau khi nói, các người sẽ rõ ràng.” Long Thiên Sơn nói.

Tả Khâu lão đầu kinh ngạc một lúc, nhanh chóng nhớ đến một người, quay đầu lại, trao đổi ánh mắt với hai tôn nữ một chút.

Chỉ thấy trong mắt hai tôn nữ một lớn một nhỏ tràn đầy vui sướng, hiển nhiên nghĩ giống với hấn.

“Tả Khâu đại sư, mời đến bên này.” Long Thiên Sơn cung kính nói.

Tuy rằng hấn không biết Tả Khâu gia với lão sư có quan hệ như thế nào, nhưng mà lão sư để hấn truyền lời, mời Tả Khâu gia đến Hình Nhã tiểu trúc tụ họp một chút là có thể nhìn ra bọn hấn quen biết cũ, hơn nữa khả năng quan hệ không tầm thường.

Tất nhiên là Long Thiên Sơn không dám thất lễ.

“Long đại sư khách khí.” Tả Khâu lão đầu ôm quyền đáp lễ.

“Mời.” Long Thiên Sơn ở phía trước mở đường cho ba người Tả Khâu gia.

Trong biển người, tự động phân ra một con đường.

Bên trong đám người xung quanh cũng không thiếu một ít cường giả võ đạo giang hồ ẩn thế.

Sau khi nhìn thấy một màn này liền vô cùng hâm mộ đối với Tả Khâu gia.

Tả Khâu lão đầu sống nhiều tuổi như vậy, vẫn là lần đầu được nở mày nở mặt như vậy, đi đường dưới chân như sinh gió.

K @@@

Chương 885: Thiên Bảng Hiện Thế (1)

QNhưng mà Tả Khâu lão đầu cũng biết rõ, cuối cùng vẫn là bởi vì hai tỷ muội nghiêng nước nghiêng thành Tả Khâu Trầm Ngư với Tả Khâu Lạc Nhạn.

Mà mình là gia gia, cũng được nhờ theo.

Hình Nhã tiểu trúc là một thắng cảnh nổi tiếng để nghỉ mát ở Thượng Hải, đồng thời cũng là sản nghiệp Tàn gia.

Trong mấy ngày này, đám người Vương Hạo Nhiên, Tàn Hoài Mộng và Tàn Vận Hàn, tất cả đều ở chỗ này.

Vương Hạo Nhiên và Tàn Hoài Mộng đi tới phòng ăn của Hình Nhã tiểu trúc, sau khi chờ đợi một chút thời gian, thì nhìn thấy Long Thiên Sơn dẫn theo ba người Tả Khâu gia tới.

"Tả Khâu tiền bối, ngài vẫn khỏe chứ." Vương Hạo Nhiên cười với Tả Khâu lão đầu, chào hỏi một tiếng.

"Tiểu hữu đừng có trọng kính với lão phu nữa, lão phu chịu không nổi đâu." Tả Khâu lão đầu lo lắng, vội vã khoát tay.

Vương Hạo Nhiên cười cười, không nói tiếp, mà nhìn về phía Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn đang hơi khấn trương, cười cười, "Nhìn ta như vậy làm gì, ngồi đi."

Nghe được thanh âm quen thuộc, Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn mới từ trong kinh hoàng lấy lại tinh thần, cũng nở ra nụ cười.

Vừa nãy hai người thật sự có chút không dám nhận.

Long Thiên Sơn là nhân vật bậc nào? Đây chính là đệ nhị Địa Bàng, danh chấn thiên hạ mười năm trước.

Ở trên Xuân Thân giang, thật sự giống như Thiên Nhân, đánh bại Diệp Huyền Thiên.

Long Thiên Sơn đã khiến bọn họ phải ngược nhìn, mà người được Long Thiên Sơn gọi là lão sư, sẽ là tồn tại khủng khiếp như nào?

Hai người từng ước lượng thực lực của Vương Hạo Nhiên, cho rằng nó thật sự đã rất cao, nhưng bây giờ cảm thấy vẫn là xem thường hẳn rồi.

Tả Khâu lão đầu, Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn, vội vàng ngồi xuống.

Sau khi Long Thiên Sơn dẫn người đến thì yên lặng lui ra ngoài, không quấy rầy bọn họ nói chuyện.

"Ta tên là Tần Hoài Mộng, là bạn gái Hạo Nhiên, rất hân hạnh được biết các người." Tần Hoài Mộng giới thiệu sơ sơ một chút, chủ động biểu thị thân thiện với tỷ muội Tả Khâu gia.

Lúc tới đây, nàng và Vương Hạo Nhiên đã hàn huyên một ít chuyện, tự nhiên cũng hiểu rõ, hai người này giống như mình, kiếp trước cũng là phi tử của Đế Quân.

Mọi người đều là tỷ muội, sau này sẽ có rất nhiều thời gian phải tiếp xúc, đương nhiên là Tần Hoài Mộng muốn tạo mối quan hệ với các

nàng.

Tả Khâu Trầm Ngự và Tả Khâu Lạc Nhạn nghe vậy, liếc nhau một cái, cũng thân thiện chào hỏi một tiếng với Tần Hoài Mộng.

Đối với chuyện có thêm một tử muội, hai người không cảm thấy bất ngờ.

Trước khi Tả Khâu Trầm Ngự đến đây, sớm đã chuẩn bị tâm tư.

Mà Tả Khâu Lạc Nhạn lại lớn lên ở Thương Châu, tiếp xúc với rất nhiều chuyện giang hồ ẩn thế, nam tử tam thê tứ thiếp cũng xem là chuyện rất bình thường, cho nên không cảm thấy kinh ngạc, cũng không bài xích.

Sau khi hai bên thân thiện bắt chuyện với nhau, giọng nói của Tần Hoài Mộng cũng dần dần nhiệt tình lên, đầu tiên là nói với Tả Khâu Trầm Ngự:

"Ta năm nay hai mươi mốt, có lẽ người lớn hơn ta một chút, sau này ta gọi người là tử tử nha."

Sau khi nói xong, lại nói với Tả Khâu Lạc Nhạn: "Vậy ta xưng hô người là muội muội."

"Người gọi Trầm Ngự là tử tử không sai, nhưng gọi Lạc Nhạn là muội muội vậy thì rất sai." Vương Hạo Nhiên chen vào nụ cười, hấn nói.

"Sai chỗ nào? Lạc Nhạn nhìn qua hấn cùng lắm mới mười bốn tuổi, chẳng lẽ còn lớn hơn ta sao?" Tần Hoài Mộng đùa giỡn nói.

"Đương nh..." Vương Hạo Nhiên đang muốn uốn nắn nàng.

Thì Tả Khâu Lạc Nhạn bỗng nhiên giành nói: "Ta mới mười ba tuổi, gọi ta muội muội cũng không sai, cứ xưng hô với ta như vậy đi."

Nghe vậy, Tả Khâu Trầm Ngư không kìm nổi có chút khinh thường, âm thầm chửi muội muội giả bộ nai tơ, thật không biết xấu hổ.

"Vậy thì được, sau này ta sẽ gọi ngươi là muội muội." Tần Hoài Mộng không hiểu lý do trong đó, nên tất nhiên cảm thấy chẳng có vấn đề gì, nói tiếp:

"Hình Nhã tiểu trúc này là sản nghiệp nhà ta, tỷ tỷ và muội muội từ Thương Châu đường xa mà tới, không bằng ở lại Thương Hải một thời gian ngắn, để ta được làm trọn tình nghĩa chủ nhà."

Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn nghe xong, đồng ý ngay tại chỗ.

Thật vất vả mới nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, hai người không muốn cứ trở về Thương Châu như vậy.

Ngày kế tiếp.

Một mình Tả Khâu lão đầu khởi hành trở về Thương Châu.

Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn tạm thời ở lại Thương Hải, Tả Khâu lão đầu cũng thêm không lo lắng.

Có Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, sẽ không có ai có thể tổn thương bọn họ được.

Ngoại trừ Tả Khâu lão đầu ra, những người trong võ đạo tới xem quyết chiến ở Thương Hải, từ đâu tới thì về chỗ đó.

Mà tin tức quyết chiến giữa Long Thiên Sơn và Diệp Huyền Thiên rất nhanh đã truyền khắp giang hồ ẩn thế.

Cùng lúc đó, một tổ chức không biết bao năm truyền thừa- Bách Hiểu Sinh, lại công bố một tân bảng đơn — Thiên Bảng.

Long Thiên Sơn và Diệp Huyền Thiên đều có tiếng trên bảng, người trước đứng ở thứ chín Thiên Bảng, người sau đứng ở thứ mười Thiên Bảng.

Sau khi Vương Hạo Nhiên lấy được tin tức này, không có chút ngạc nhiên.

Lúc còn chưa nghe qua Địa Bảng, hắn đã sớm đoán được trên Địa Bảng còn có một Thiên Bảng.

Quả nhiên Thiên Bảng đã thật sự xuất hiện.

Chỉ là Bách Hiểu Sinh công bố cái Thiên Bảng này, ngoại trừ Long Thiên Sơn và Diệp Huyền Thiên có ghi rõ tên tuổi ra bên ngoài, còn tám vị phía trên lại không lộ ra bất kỳ một tin tức gì liên quan đến bọn hắn, đến cái tên cũng không có.

Bên trong giang hồ ẩn thế có rất nhiều người hoài nghi Bách Hiểu Sinh là cố làm ra vẻ huyền bí, trên thực tế tám người đứng đầu Thiên Bảng căn bản không tồn tại.

Nhưng biết rõ vì sao Vương Hạo Nhiên lại biết tám người đứng đầu Thiên Bảng này tuyệt đối tồn tại.

Lúc Diệp Huyền Thiên và Long Thiên Sơn quyết chiến, tu vi thi triển là Luyện Khí kỳ tầng bảy.

Mà cuối cùng Long Thiên Sơn đánh bại lực lượng cảnh giới của Diệp Phàm là nhờ có Luyện Khí kỳ tầng chín đại viên mãn.

Dựa theo suy đoán đó, tám người đứng đầu Thiên Bảng ít nhất là tồn tại Trúc Cơ kỳ.

Tất nhiên, đây chỉ là cách gọi của giới Tu Tiên, ở Địa Cầu có lẽ không phải xưng hô như vậy, xưng hô có thể có chút khác.

o @@@

Chương 886: Thiên Bảng Hiện Thế (2)

Dùng làm chỉ là xưng hô mà thôi, cái này không quan trọng, quan trọng là, tám vị đứng đầu Thiên Bảng tuyệt đối không đơn giản.

Tu vi Vương Hạo Nhiên hiện tại là Trúc Cơ kỳ tầng thứ tư.

Không biết cảnh giới này có thể xếp hạng thứ mấy trên Thiên Bảng.

Nhưng Vương Hạo Nhiên đoán, người trên bảng xếp hạng có hơn phân nửa là chưa đạt đến tầng ba.

Thế nhưng đây chỉ là trước mắt mà thôi.

Sau khi biết Thiên Bảng tồn tại, Vương Hạo Nhiên cũng cấp bách muốn đề thăng một chút thực lực, hơn nữa điều kiện cũng hoàn toàn cho phép hắn làm như vậy.

Vương Hạo Nhiên dùng cái chiêu trò mà bao giờ hắn cũng thành công, lần nữa giở trò với hai người Tả Khâu Trầm Ngư và Tả Khâu Lạc Nhạn.

Một đôi tỷ muội lớn nhỏ, sớm đã tiếp nhận sự thật, dự định sau này sẽ đi theo Vương Hạo Nhiên.

Sau khi biết Vương Hạo Nhiên là Tiên Đế chuyển thế, suy nghĩ cả

hai càng thêm kiên định.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Vương Hạo Nhiên cũng triển khai quá trình.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ nhỏ nhắn của Tả Khâu Lạc Nhạn, trong lúc nhất thời không xuống tay được, chỉ để lại một mình Tả Khâu Trầm Ngự ở trong Khai Thiên Tháp.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Tả Khâu Trầm Ngự, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nữ chính Tả Khâu Trầm Ngự -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Tả Khâu Trầm Ngự đối với kí chủ tăng lên 20, tổng độ thiện cảm trước mắt là 70 (tình thâm không đổi)】

【 Đỉnh, chúc mừng hào quang phản phái kí chủ đột phá cửa ải 40000, hệ thống bắt đầu kết toán ban thưởng, mời kí chủ chờ đợi. 】

Hai cái tin tức trước đó, Vương Hạo Nhiên không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cái cuối cùng đã khiến hắn choáng váng.

Lần ban thưởng trước đó, hào quang mới đột phá hai vạn, sau đó điểm hào quang không ngừng tích lũy, một mạch không có động tĩnh.

Vương Hạo Nhiên còn tưởng rằng sau này sẽ chẳng có gì nữa.

Nào biết được, lúc hào quang phản phái đạt đến bốn vạn mới kết toán ban thưởng.

Cái khoảng cách này thật sự có hơi lớn.

Nhưng chính vì khoảng cách hai vạn, nên Vương Hạo Nhiên mới vô cùng mong đợi, lần này sẽ là cái ban thưởng thần kỳ gì.

Vương Hạo Nhiên chờ đợi một lúc, chưa bao lâu đã thu được một cái tin tức từ hệ thống.

【 Đỉnh, hào quang phản pháí đột phá cửa ải 40000, kết toán ban thưởng đã hoàn tất, chúc mừng kí chủ nhận được ‘Thẻ kích hoạt bồi cảnh siêu cường’ ! 】

Vương Hạo Nhiên vui vẻ, lập tức khơi động hệ thống, vào trong hành trang tra xét.

Thẻ kích hoạt bồi cảnh siêu cường: (giá trị 400.000 điểm phản pháí), sau khi kích hoạt sẽ mang lại cho kí chủ bồi cảnh siêu cường.

Giới thiệu chỉ có đôi câu, vài lời, rất khó để Vương Hạo Nhiên đoán được cụ thể cái gì từ đó, thế nhưng chỉ xem qua miêu tả phía trên, giá trị nhất hạng lên tới bốn mươi vạn điểm phản pháí, chắc hẳn là một món đồ tốt.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp nhấn kích sử dụng, thế nhưng đợi một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Vương Hạo Nhiên đánh giá, cái thẻ bồi cảnh siêu cường này, có thể sẽ cần thời gian để phát động, tạm thời chỉ có thể đề suy nghĩ xuống, dồn lực chú ý trên người Tả Khâu Trầm Ngự.

Sau mấy ngày đợi ở Thượng Hải, một nhóm năm người Vương Hạo Nhiên, Tần Hoài Mộng, Tần Vận Hàn và tỷ muội mỹ nữ Tả Khâu gia trở về Thanh Linh.

Sau khi đến Thanh Linh, Vương Hạo Nhiên thu xếp một chút cho

Tần Hoài Mộng, tỷ muội mỹ nữ Tả Khâu gia, rồi nhanh chóng đi một chuyến tới thôn xóm nhỏ giáp ranh với Thanh Linh.

Bên trong động thiên phúc địa, hắn luyện hóa hết toàn bộ linh dịch mà Hỗn Độn Bình đã tích lũy trong khoảng thời gian này.

Sau khi cùng thỏa mãn với Tả Khâu Trầm Ngư, Vương Hạo Nhiên đã đến Trúc Cơ kỳ tầng bốn hậu kỳ, giờ lại luyện hóa linh dịch, không có chút nào bất ngờ nào, tu vi của hắn đã tiến vào Trúc Cơ kỳ tầng năm.

Mà cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ Vương Hưởng.

"Nhi tử bảo bối, người ở đâu? Mau trở về nhà nhanh lên!" Giọng nói Vương Hưởng đang rất nóng lòng.

"Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Trong điện thoại không nói rõ được, tóm lại mau mau trở về, chuyện này liên quan đến tương lai thịnh suy của Vương gia." Vương Hưởng trịnh trọng nói.

Nghe thấy giọng điệu này của Vương Hưởng, vẻ mặt Vương Hạo Nhiên có phần nghiêm túc lên, thầm nghĩ, không phải là lão ba, lão mẹ tiện nghi nhà mình đắc tội với mấy tên nhân vật chính rồi chứ.

Không phải đã nói với bọn hắn, không nên chủ động gây phiền toái sao?

"Ta lập tức trở về." Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Nhiên hoá tốc về tới Vương gia.

Thế nhưng điều khiến Vương Hạo Nhiên có chút bất ngờ là khi hắn đi vào nhòm ngó đại sảnh, chỉ thấy Vương Hưởng và Chân Lệ nở nụ cười, hoàn toàn không giống như đang gặp phải nguy hiểm gì.

Mà trong đại sảnh, ngoại trừ Vương Hưởng và Chân Lệ ra, còn có một lão đầu hoa râu, râu ria lạ lẫm.

"Nhi tử bảo bối, cuối cùng ngươi cũng trở về, mau tới đây mau tới đây!" Chân Lệ hào hứng vẫy vẫy tay với Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thả lỏng một hơi, từ cửa ra vào đi vào trong đại sảnh.

"Nhi tử bảo bối, nhanh đi gặp thái gia gia của ngươi." Vương Hưởng ra hiệu cho lão già ngồi ngay thẳng trong đại sảnh, nói với Vương Hạo Nhiên.

"Thái gia gia?" Lông mày Vương Hạo Nhiên nhíu lại, ánh mắt đánh giá lão đầu này, rất nhanh cảm nhận được một luồng sóng linh khí cực mạnh.

Trong lòng lập tức chấn động, linh lực trên người lão đầu này, vậy mà không kém bao nhiêu so với mình!

"Tốt! Tốt! Tốt!" Lão đầu kia cũng đánh giá Vương Hạo Nhiên, bỗng nhiên vừa kinh ngạc vừa phấn khích, nói liên tục ba chữ "Tốt".

Vương Hưởng và Chân Lệ liếc nhau một cái, không khỏi buồn bực một chút.

Chỉ thấy lão đầu này từ chỗ ngồi đứng thẳng lên, một mặt hưng phấn đi tới trước mặt Vương Hạo Nhiên.

"Tốt! Thật không hổ là cốt nhục Vương gia ta, cốt cách tinh kỳ, vạn người chưa được một, là tư chất tu đạo tốt!"

Ánh mắt lão đầu bốc lửa nhìn xem Vương Hạo Nhiên, sợ hãi, cảm thán nói.

"Gia gia, ý của ngài là Hạo Nhiên thích hợp tu đạo sao?" Vương Hưởng vui vẻ nói.

"Không tệ!" Lão đầu này nói với Vương Hưởng: "Quả thực là kỳ tài ngút trời, nếu ta sớm tới tìm các người một chút thì tốt rồi, thế nhưng bây giờ vẫn chưa muộn."

L @@@

Chương 887: Vương Vạn Lý

“Cốt linh của Hạo Nhiên chưa đến hai mươi tuổi, vẫn còn kịp, chỉ là tổn thêm một ít tài nguyên tu luyện mà thôi.”

Vương Hạo Nhiên vẫn duy trì tác phong khiêm tốn trước sau như một, cố hết sức che dấu tu vi, bởi vì cảnh giới của hắn cao hơn quá nhiều, nên người khác căn bản không phát hiện ra được hắn thâm tàng bất lộ, chỉ cho rằng hắn là một người thường.

Về phần lão đầu này cho rằng "cốt cách kinh kỳ", đại khái là bởi vì sau khi Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đế Nội Kinh đã thoát thai hoá cốt, tất nhiên khác biệt so với phàm nhân.

Vương Hưởng và Chân Lệ nghe thấy nhi tử thích hợp tu đạo, đều tự hào về nhi tử mình, trước tiên nói với Vương Hạo Nhiên:

"Sao còn chưa gọi, mau gọi thái gia gia nhanh lên."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên vô cùng cổ quái, nhìn xem, đột nhiên xuất hiện một lão đầu, còn bảo hấn xưng hô "thái gia gia", làm sao hấn gọi nổi.

Thế nhưng đối với thân phận của lão đầu này, trái lại hấn cũng không hoài nghi, bởi vì hấn có thể cảm nhận được mình và lão đầu này có huyết mạch dẫn dắt, nhất định là có quan hệ máu mủ.

Mà lão đầu này xuất hiện, có hơn phân nửa là bởi vì 'thẻ bối cảnh siêu cường'.

Nhìn vào hoàn cảnh trước mắt ở Địa Cầu, lão đầu này xem ra là một chỗ dựa rất mạnh, rất vững chắc.

Vương Hạo Nhiên xem đi xem lại ký ức, coi có tin tức liên quan đến lão đầu này không.

Những tin tức này cực ít, Vương Hạo Nhiên chỉ biết vắn vẹo lão đầu này tên là Vương Vạn Lý.

Mà lý do biết cái tên này, là bởi vì trên linh đài cung phụng tổ tông của Vương gia có một tấm bài ghi như vậy.

"Hạo Nhiên cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy ta, cảm thấy ta cực kỳ lạ lẫm, nhất thời không gọi được cái xưng hô 'thái gia gia' này, cũng là bình thường, từ từ đi, không nên nóng lòng." Lão đầu cương chiều nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, nói với Vương Hưởng và Chân Lệ.

"Các người gặp được nhau thế nào vậy?" Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

"Hôm qua không phải là ngày giỗ của gia gia người sao? Ta và mẫu thân người đến Thanh Linh bái tế, kết quả nhìn thấy trước mộ có người, ta đi đến nhìn thử, lập tức nhận ra đây là thái gia gia của người, lúc đó ta và mẫu thân người bị hù dọa cho bật ngựa, sau đó

mới dần rõ ràng, đây là thái gia gia đã bị mất tích của người." Vương Hưởng giải thích nói.

"Thực ra không phải bị mất tích, chỉ là ta đi thánh vực thôi." Lão đầu giải thích nói.

Vương Hạo Nhiên nghe thấy một tên gọi mới, con mắt lập tức sáng lên.

Thứ này chắc hẳn là bản đồ cao cấp của Địa Cầu nha.

Vậy cái bản đồ cao cấp này có nhân vật chính hay không đây?

Vương Hưởng và Chân Lệ đã nghe qua cái từ này, bởi vậy không có gì ngạc nhiên.

"Thánh vực là nơi nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Đó là thế giới của người tu đạo." Vương Vạn Lý trả lời.

Trước khi Vương Hạo Nhiên hỏi cũng đã mơ hồ đoán được, sau khi nghe thấy Vương Vạn Lý nói như vậy, hắn gật đầu một cái, chuẩn bị tiếp tục hỏi thăm một ít chuyện.

Thế nhưng Vương Vạn Lý bỗng nhiên vượt lên hỏi trước: "Hạo Nhiên có hôn phối chưa?"

"Gia gia, Hạo Nhiên còn chưa được hai mươi tuổi, hắn còn đang học đại học đấy." Vương Hưởng nói tiếp.

"Ồ, ở lâu trong thánh vực, ta thật sự có chút hồ đồ, ở trong thế tục, độ tuổi này của Hạo Nhiên đợi đến lúc hôn phối còn phải mấy năm nữa." Vương Vạn Lý hậu tri hậu giác phản ứng lại, chợt nói tiếp:

"Thế nhưng ở trong thánh vực, độ tuổi này của Hạo Nhiên sớm đã có hôn phối rồi. Người Vương gia ta quá ít ỏi, Hạo Nhiên có tư chất

tu đạo tốt như vậy, mau chóng 'khai chi tán diệt' cho Vương gia đi thôi." Vương Vạn Lý nói.

"Gia gia, Hạo Nhiên có bạn gái rồi, mà có những mấy đứa lặn đấy." Vương Hưởng nói tiếp.

"Nữ nhân thế tục, chơi đùa thì được, sao có thể làm hôn phối cho Hạo Nhiên để sinh đẻ đời sau? Chỉ có thiên chi kiều nữ ở trong thánh vực mới xứng với Hạo Nhiên. Bên trong thánh vực không thiếu thiên chi kiều nữ nghiêng nước nghiêng thành, ta đi tìm mấy đứa, làm thê thiếp cho Hạo Nhiên." Vương Vạn Lý nói.

"Gia gia đã thương lượng đâu mà người ta đồng ý?" Vương Hưởng ngạc nhiên nói.

Wương Vạn Lý ngạo nghễ nói: "Có thể làm thê thiếp cho con cháu Vương gia, là thiên đại phúc phận của các nàng, không cần quản các nàng có muốn hay không."

Nghe xong lời này, Vương Hạo Nhiên liền dán cho Vương Vạn Lý một cái nhãn mác phản diện, đồng thời cũng đánh hơi được một luồng khí tức quen thuộc.

Lão già này, tự mình tìm kiếm, cưỡng ép thiên chi kiều nữ ở khắp nơi về làm thê thiếp.

Kiều gì cũng sẽ dẫn tới cừu hận của nhân vật chính cho mà xem.

Thân phận của mình bây giờ hoàn toàn là đại thiếu phản phái có bối cảnh cường hãn.

Nói cách khác chính là bàn đạp tốt nhất để các nhân vật chính và mặt, trang bức, vang danh thiên hạ.

"Gia gia, Hạo Nhiên có thiên phú tu đạo, vậy là người muốn dẫn hắn đến thánh vực sao?"

Vương Hưởng bởi vì chuyện tư chất của nhi tử, vui vẻ một hồi lâu, nhưng rất nhanh lại ý thức đến cái gì đó, lập tức mặt chau mày.

Chân Lệ cũng nghĩ như vậy, lòng mày không khỏi nhăn ra.

"Không sai, ta chuẩn bị dẫn hấn đến thánh vực. Hạo Nhiên là kỳ tài ngút trời, tư chất tu đạo rất tốt, ở tại thế tục thì quá lãng phí." Vương Vạn Lý trả lời.

Vương Hưởng và Chân Lệ nghe xong vô cùng chua xót.

"Thực ra, ta đối với tu đạo không hứng thú lắm, vẫn không nên đi thì hơn." Vương Hạo Nhiên chen lời nói.

Thánh vực kia không biết là ở cái xó nào, nhưng chắc chắn không gần, hơn nữa khả năng lui tới không tiện.

Ở Thanh Linh nhiều nữ chính như vậy, Vương Hạo Nhiên thật sự không yên lòng rời khỏi quá lâu.

"Hạo Nhiên, sao ngươi lại có cái ý nghĩ này, nếu ngươi tu đạo, tương lai có thể trường sinh, hơn nữa còn có thực lực dời núi lấp biển, chẳng lẽ ngươi không muốn những thứ này sao?" Vương Vạn Lý dần dần nhẹ nhàng nói.

"Không muốn." Vương Hạo Nhiên lắc đầu.

Vương Vạn Lý khẽ giật mình.

Vương Hưởng và Chân Lệ nghe thấy nhi tử không có chí hướng, lập tức gấp gáp.

Tuy hai người không muốn hấn rời xa mình, nhưng lại hi vọng nhi tử có một tương lai tốt hơn.

"Nhi tử bảo bối, người luyện tiếu mấy người bạn gái bên cạnh người sao?"

D @@@

Chương 888: Thánh Vực

o "Không phải Thái gia gia CỦA người nói rồi sao, trong thánh vực có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp, người đến thánh vực cũng có thể tiêu diêu tự tại như vậy." Vương Hưởng suy đoán ra một chút ý nghĩ của hắn, nên khuyên răn.

"Hạo Nhiên, chuyện này thái gia gia ta có thể cam đoan với người, chỉ cần người đến thánh vực, mặc kệ người vừa ý nữ nhân nào, ta đều có thể thu vào tay, đừng nói người muốn mười đũa trăm đũa, cho dù là một ngàn đũa một vạn đũa, thái gia gia cũng sẽ thỏa mãn cho người." Vương Vạn Lý cũng theo mạch suy nghĩ của Vương Hưởng mà khuyên răn.

"Hay là như vậy đi, đợi qua một năm, nửa năm, ta sẽ đến thánh vực." Trái lại Vương Hạo Nhiên nói.

Thánh vực thì nhất định hắn phải đi một chuyến, nhưng hắn không muốn đi ngay bây giờ.

"Bây giờ người mới bắt đầu tu đạo đã được coi là rất muộn, thừa dịp cốt linh của người còn chưa đầy hai mươi, đi tổ địa thức tỉnh huyết mạch, thì may ra còn kịp, nếu qua một năm, nửa năm, cốt linh vượt

quá hai mươi. Đây là tự chém tiền đồ, tuyệt đối không thể được!"
Vương Vạn Lý vội la lên.

Nghe thấy những chữ "tổ địa thức tỉnh huyết mạch" này, ánh mắt Vương Hạo Nhiên hơi sáng.

Tuy không rõ lắm, lời lẽ trong đó rốt cuộc là như thế nào, nhưng đối với mình chắc chắn rất hữu ích.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên mắt kiên định nói: "Chuyện này. . .
. . . Thôi thì đến thánh vực vậy."

Tuy nữ chính ở Thanh Linh nhiều, nhưng chân là mọc ở trên người hấn, nếu hấn muốn về thì cứ chạy thẳng mà về, chắc là không có chuyện chậm trễ đâu.

Nghe thấy Vương Hạo Nhiên đồng ý, Vương Vạn Lý lập tức đại hỉ.

Đồng thời, cũng hiểu rõ hơn mấy phần về đứa chất trai này, đó chính là đứa chất trai này là đồ háo sắc!

Vì mấy đứa bạn gái ở Thanh Linh, đến tiền đồ cũng không cần.

Nghe thấy khi đi thánh vực, mình sẽ tìm cho hấn rất nhiều mỹ nhân, hấn liền không kiên trì được nữa.

Đây không phải háo sắc thì là cái gì?

Thế nhưng Vương Vạn Lý không cảm thấy đây là chuyện xấu.

Nhân khẩu Vương gia ít ỏi, cần phải khai chi tán diệp, đứa chất trai này càng háo sắc càng tốt, tìm thêm một ít thể thiếp, để Vương gia có thể sinh ra lượng lớn hậu nhân.

"Được, Hạo Nhiên, ba ngày sau chúng ta khởi hành, khoảng thời gian này, nhân cơ hội mau chóng giải quyết những chuyện người

muốn làm ở Thanh Linh đi." Vương Vạn Lý đánh nhịp nói.

Trong vòng ba ngày sau đó, Vương Hạo Nhiên đi tìm Đường Băng Vân, Dương Tĩnh Uyển- những nữ chính đã lâu hần không gặp, đồng thời nói chuyện 'mình là Tiên Đế chuyển thế" cho các nàng biết, sau đó cùng mỗi người các nàng tu luyện một chút.

Sau khi tu luyện xong, các nàng cũng không còn là nữ tử yếu đuối đến mức tay trái gà không chặt, đã có một chút sức tự vệ.

Thế nhưng chờ đến lúc Vương Hạo Nhiên đi tìm Phương Tuyền, hần đã vồ hụt.

Phụ mẫu nuôi của Phương Tuyền nói Phương Tuyền bị phụ mẫu ruột dắt đi rồi.

Đi nơi nào thì bọn hần cũng không biết.

Đối với chuyện này, Vương Hạo Nhiên thực ra đã sớm dự liệu.

Lúc ấy phát hiện trên người Phương Tuyền có khối ngọc bội liên quan tới thân thế của nàng, hoài nghi bối cảnh của Phương Tuyền có thể không đơn giản.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên còn chưa nghĩ tới, Phương Tuyền đi vội quá, đến cả chào hỏi cũng không thềm.

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên không cho rằng Phương Tuyền cố tình không từ biệt mình, mà là có duyên có gì trong đó.

Cho nên lúc Phương Tuyền rời khỏi mới không kịp thông báo chính mình.

Phương Tuyền có thân phận nữ chính, đối với bối cảnh của Phương Tuyền, Vương Hạo Nhiên có hai lối suy đoán quen thuộc.

Thứ nhất, Phương Tuyền là đến từ giang hồ ẩn thế, nữ nhi thất lạc bên ngoài của một thế lực chi chủ.

Thứ hai, Phương Tuyền đến từ thánh vực, nữ nhi thất lạc bên ngoài của một thế lực chi chủ.

Lần này Vương Hạo Nhiên vừa hay cũng phải đi thánh vực, có thể tự mình hỏi thăm tin tức của Phương Tuyền.

Về phần giang hồ ẩn thế, Vương Hạo Nhiên giao cho Long Thiên Sơn đi hỏi thăm.

Lúc tới Thanh Linh, Long Thiên Sơn cũng đi theo.

Wương Hạo Nhiên tìm tới Long Thiên Sơn, truyền cho hắn một ít Tiên Võ chi thuật cấp độ nhập môn thô sơ, đồng thời phân phó hắn đi hỏi thăm một chút giang hồ ẩn thế gần đây phải chăng có thế lực chi chủ nào đó bỗng nhiên tìm được nữ nhi thất lạc bên ngoài hay không.

Long Thiên Sơn như phụng thánh chỉ, lập tức đồng ý.

Thời gian ba ngày đã trôi qua, Vương Hạo Nhiên và Vương Vạn Lý bắt đầu khởi hành.

Tu vi cảnh giới của Vương Vạn Lý có thể so với Trúc Cơ kỳ tăng năm, đã có thể ngự không mà đi.

Dùng linh khí cuốn theo Vương Hạo Nhiên, ngự không về hướng Nam Cương mà bay, sau khi đi sâu vào Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, mới từ trên không trung hạ xuống.

Nơi sâu của Thập Vạn Đại Sơn, tùy tiện có thể nhìn thấy hình dáng nguyên thủy, trong đó thậm chí tồn tại một ít dã thú mà ở bên ngoài đều không nghe thấy.

Tóm lại là vô cùng nguy hiểm, người bình thường đi tới nơi này nhất định sẽ mất mạng.

Vương Vạn Lý dẫn theo Vương Hạo Nhiên đi tới một khu vực không gian vụn vẹo.

Vương Hạo Nhiên có thể cảm giác được từ trong không gian vụn vẹo ấy mơ hồ tiết ra một ít linh khí.

Mật độ những linh khí nơi này rất đậm đặc, so với động thiên phúc địa của thôn xóm nhỏ ở hậu sơn Thanh Linh thì cũng không thua kém là bao.

"Đây chính là lối vào thánh vực." Vương Vạn Lý nói với Vương Hạo Nhiên một tiếng, chợt dùng linh khí bảo vệ hắn, lướt vào không gian vụn vẹo.

Xung quanh là một vùng tăm tối, bên tai có thể nghe thấy những âm thanh đáng sợ do phong bạo xé rách không gian, giống như là đặt mình vào trong thông đạo hẹp nhỏ, đen kịt.

Đại khái qua nửa giờ, ở trước thông đạo đã xuất hiện một ít ánh sáng.

Do không ngừng tiến lên, nên ánh sáng ngày càng sáng.

Không bao lâu, cuối cùng cũng ra khỏi thông đạo.

Cảnh vật xung quanh rất nhanh đã tiến vào trong tầm mắt của Vương Hạo Nhiên.

Nhìn qua, xung quanh như là một mảnh rừng rậm.

Thế nhưng cây cối trong vùng rừng rậm này thật sự là quá cao, thấp nhất cũng đạt tới trăm mét.

Trong rừng có thể thấy được một ít phi cầm to lớn vô danh, đang đậu ở trên thân cây.

Mà trong không khí đều có linh khí.

Lập tức Vương Hạo Nhiên ảo giác như bản thân đang ở thế giới tu tiên.

"Nơi này chính là thánh vực, không gian này do mấy vị Thánh Giả cường đại liên thủ mở ra, vùng đất rộng lớn, công thêm đại dương và rừng rậm, tổng diện tích còn lớn hơn so với Địa Cầu." Vương Vạn Lý bỗng nhiên lên tiếng nói.

D @@@

Chương 889: Tiên Thiên Linh Thể (1)

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được lời của Vương Vạn Lý thì trầm tư suy nghĩ.

Ở trên địa cầu, cảnh giới trên Lục Địa Nhân Tiên được xưng là Thánh cảnh.

Cái gọi là Thánh cảnh, kỳ thực là Tu Tiên giả.

Dựa theo mười đại cảnh giới tu tiên, sáng lập không gian ở hư không chí ít cần đạt đến cảnh giới thứ bảy Động Hư kỳ trong mười đại cảnh giới.

Nói cách khác, trên địa cầu đã từng tồn tại cường giả Động Hư kỳ, hơn nữa còn không chỉ có một.

Cảnh giới thứ bảy Động Hư kỳ, mặc dù không thể so với cảnh giới thứ chín Độ Kiếp kỳ, nhưng cũng coi như là rất mạnh mẽ.

Nước trên địa cầu quả nhiên là rất sâu đây này.

"Ở Thánh Vực đi đến thế tục một lần, ta tiêu hao không nhỏ, cần một đoạn thời gian rất dài để khôi phục. Người muốn trở về thì cần ít nhất ba năm sau." Vương Vạn Lý bỗng nhiên ho khan vài tiếng, nói với Vương Hạo Nhiên.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên thềm máng lão già chết tiệt này một trận.

Trong không gian thông đạo kia có không gian phong bạo, lúc ra vào cần dùng lượng linh khí lớn hộ thể chống cự không gian phong bạo, hoàn toàn chính xác tiêu hao không nhỏ.

Nhưng muốn nói trong ba năm mới khôi phục, thế này thực sự là nói quá rồi.

Wương Vạn Lý giở trò bắt nạt hẳn không hiểu sao.

Hơn nữa, hết lần này tới lần khác lúc tiến vào Thánh Vực Vương Vạn Lý mới nói, mà không nói trước khi vào.

Thế này rất rõ ràng là cố ý.

Lão già này sợ Vương Hạo Nhiên tạm thời đổi ý, bỗng nhiên không muốn đến Thánh Vực.

Nhưng mà Vương Vạn Lý nghĩ thật là có hơi nhiều.

Cho dù không có hấn, dựa vào bản lĩnh của mình Vương Hạo Nhiên có thể đi ngang qua cửa thông đạo này.

Tuy cũng sẽ có tiêu hao, nhưng lần này Vương Hạo Nhiên đến Thánh Vực có đem theo Hỗn Độn Bình.

Tiêu hao bao nhiêu đi chẳng nữa thì chỉ cần một giọt linh dịch thì linh khí sẽ đầy trở lại trong nháy mắt.

Đi qua đi lại giữa thế tục với Thánh Vực đối với Vương Vạn Lý là cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Vương Hạo Nhiên thì rất đơn giản.

Vương Hạo Nhiên lập tức thấy dễ dàng hơn.

Trước đây hấn còn lo lắng, Thánh Vực quá xa, không tiện trở về Thanh Linh.

Nhưng hiện tại xem ra vấn đề này hoàn toàn không là vấn đề.

Linh khí bên trong Thánh Vực nồng đậm, Hỗn Độn Bình có thể nhanh chóng hấp thu linh khí chuyển hóa thành linh dịch.

Chỉ cần trong Hỗn Độn Bình có đầy đủ linh dịch, một ngày Vương Hạo Nhiên đi qua đi lại mấy chục lần đều không phải việc khó gì.

"Hạo Nhiên, nhập gia tùy tục, ta đã nói với ngươi sẽ tìm rất nhiều mỹ nữ thì nhất định làm được, tuyệt đối không gạt ngươi." Vương Vạn Lý thấy Vương Hạo Nhiên không nói lời nào, chỉ cho là hấn đang lo lắng, vì mở rộng tim của hấn, thế là vội vàng nói:

"Ngươi trúng ý mỹ nữ nào trong Thánh Vực thì cứ cướp tới là được. Ngươi thấy người nào không vừa mắt thì giết là được. Ngươi thấy làm kiểu gì vui thì cứ làm, xảy ra chuyện thái gia gia thay ngươi cản trở."

Vương Hạo Nhiên nghe được lời phách lối như vậy trong lòng

không khỏi cảm thấy cổ quái.

Bởi vì hắn cực kỳ hoài nghi, Vương Vạn Lý có thực lực bao hắn hay không.

Cảnh giới Trúc Cơ kỳ tầng năm thật có thể hoành hành bá đạo trong Thánh Vực sao?

"Thực lực của ngài xếp số một trong Thánh Vực sao?" Vương Hạo Nhiên nhin không được hỏi.

"Không phải." Mặt mo Vương Vạn Lý co lại, tranh thủ thời gian lắc đầu.

"Vậy người còn nói như thế, đây không phải là đang bảo ta tìm đường chết à." Vương Hạo Nhiên nói.

"Hạo Nhiên, người có chỗ không biết, ở trên ta còn có Vương gia lão tổ. Chỉ cần lão tổ ra mặt, trong Thánh Vực không có chuyện không giải quyết được. Nhưng mà lúc bình thường, không ai dám đối nghịch với Vương gia chúng ta, ta ra mặt là được rồi, người yên tâm đi." Vương Vạn Lý giải thích nói.

Lúc này Vương Hạo Nhiên mới chợt hiểu.

Hắn có tu vi Trúc Cơ kỳ tầng năm, có một thái gia gia Trúc Cơ kỳ tầng năm cũng không cảm thấy có thể ôm bấp đùi.

Bởi vậy trong lòng còn hơi thất vọng đối với "Thẻ bồi cảnh siêu cường".

Nhưng hiện tại xem ra "Thẻ bồi cảnh siêu cường" giá trị bốn mươi vạn vẫn còn đáng giá.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không dám dựa theo Vương Vạn Lý nói tùy ý làm bậy trong Thánh Vực.

Vương gia nhìn như có thể hoành hành bên trong Thánh Vực, nhưng không nên quên, còn có loại sinh vật nhân vật chính này.

Vương gia mạnh như vậy, không phải để dùng phụ trợ nhân vật chính, để nhân vật chính trang bức sao?

Vương Hạo Nhiên bộc phát khẳng định, bên trong Thánh Vực này có nhân vật chính.

"Đúng rồi, gần đây người có nghe được một thế lực chi chủ trong Thánh Vực bỗng nhiên tìm được nữ nhi thất lạc nhiều năm ở thế tục hay không?" Vương Hạo Nhiên nhớ đến chuyện Phương Tuyền, thế là hỏi thăm Vương Vạn Lý.

"Thánh Vực rộng lớn, thế lực khắp nơi nhiều không kể xiết, người có biết tên nữ tử này không?" Vương Vạn Lý hỏi.

Vương Hạo Nhiên há hốc mồm, muốn nói "Phương Tuyền", nhưng không nói ra được, lại ngậm miệng.

Phương Tuyền là lấy họ của phụ mẫu nuôi, phụ mẫu ruột Phương Tuyền hơn phân nửa không phải họ Phương.

Hơn nữa đừng nói Phương Tuyền họ "Phương", thậm chí khả năng đều không tên là Phương Tuyền.

"Không biết rõ tên." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Vậy thế này hoàn toàn là mò kim đáy biển." Vương Vạn Lý bất đắc dĩ giang tay ra, lập tức lại nói: "Nhưng mà ta cố gắng phát động tai mắt Vương gia, đi hỏi thăm một chút, xem thế lực chi chủ nào trong Thánh Vực tìm được nữ nhi thất lạc từ thế tục."

Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Vương Vạn Lý tu chỉnh chỉ chốc lát, khôi phục linh khí, lập tức mang theo Vương Hạo Nhiên ngự không mà đi, rời khỏi rừng rậm, hướng về một tòa cổ thành nguy nga."

Vương gia nằm ở trong tòa cổ thành nguy nga này.

Phủ đệ Vương gia chiếm diện tích cực lớn, hơn nữa cực kỳ xa hoa, có thể so với hoàng thành.

Vương gia có không ít thành viên, nhưng mà một số ít trong những thành viên này là dòng dõi thật, còn lại một bộ phận đều là họ khác sửa họ gia nhập Vương gia.

o @@@

Chương 890: Tiên Thiên Linh Thể (2)

Ả Huyết mạch trực hệ của Vương gia ngoại trừ Vương gia lão tổ ra còn có Vương Vạn Lý.

Tất nhiên, hiện tại còn có thêm một người là Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Vạn Lý mang theo Vương Hạo Nhiên trở về Vương gia, toàn bộ mấy vạn tôn tử Vương gia tụ tập ở trên đại quảng trường, cùng nhau bái kiến vị thiếu chủ tân nhiệm này.

Tóm lại, Vương Hạo Nhiên muốn bao nhiêu uy phong sẽ có từng ấy uy phong.

Sau nghi thức nhậm chức thiếu chủ, Vương Vạn Lý mang theo Vương Hạo Nhiên đến tổ địa Vương gia.

Bên trong tổ địa có hồ rộng mấy trượng.

Chỗ thức tỉnh huyết mạch chính là ở trong hồ này.

Trong hồ nước, ẩn chứa một cỗ lực lượng kì dị.

Sau khi Vương Hạo Nhiên tế tự tổ địa rồi dựa theo Vương Vạn Lý nói, tiến vào trong hồ.

Một lát sau, trên người Vương Hạo Nhiên có quang mang đại phóng, chói lóa mắt.

Vương Vạn Lý nhìn thấy cảnh tượng này, mặt mày dùm dỏ lộ ra vẻ mừng như điên.

Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong thân thể có một cỗ lực lượng kì dị bị phát động.

Cùng lúc đó, linh khí bốn phía lao về trong thân thể hắn như điên.

Thậm chí ở trên không tổ địa xuất hiện một luồng khí xoáy phạm vi trăm trượng.

Luồng khí xoáy hấp xả mệnh môn linh khí, cuối cùng rót vào trong thân thể của Vương Hạo Nhiên.

Loại dị tượng này khiến thể lực khác ở phạm vi ngoài trăm dặm đều bị kinh động.

Sau khi dị tượng kết thúc, Vương Hạo Nhiên trực tiếp từ Trúc Cơ kỳ tầng năm tiến vào Trúc Cơ kỳ tầng sáu.

Kỳ thực loại tăng lên này đối với Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đê Nội Kinh cũng không đặc biệt lớn.

Nhưng chỗ Vương Hạo Nhiên lấy được ích lợi chủ yếu không phải là ở tu vi linh khí được tăng lên, mà là thể chất biến hóa.

Vương Hạo Nhiên có thể cảm giác được rõ ràng, mình không làm gì cả nhưng linh khí ở xung quanh sẽ chủ động tiến vào trong thân thể, chuyển hóa thành linh khí.

"Tiên Thiên Linh Thể, đây là Tiên Thiên Linh Thể! Thật là không nghĩ đến, đời sau Vương gia ta rõ ràng xuất hiện một Tiên Thiên Linh Thể!"

Một lão già nhưng vẫn tráng kiện, mặt kích động đi vào bên trong tổ địa.

"Lão tổ!"

Vương Vạn Lý nhìn thấy lão già nhưng vẫn tráng kiện này đi vào tổ địa, vội vã cung kính kêu.

Lão già này không thể nghi ngờ chính là Vương gia lão tổ đang bế quan, sau khi cảm thấy động tĩnh ở tổ địa, trực tiếp xuất quan đến trước xem tình huống một chút.

Còn Vương Hạo Nhiên ngâm trong hồ, đưa ánh mắt về phía lão tổ quê nhà, dĩ nhiên không nhìn thấu tu vi của hắn.

Mà cùng một thời gian, Vương gia lão tổ cũng nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên thu lại phần lớn linh khí, chỉ triển lộ ra tu vi Luyện Khí kỳ tầng sáu.

Nguyên nhân triển lộ nhiều như vậy là bởi vì sau khi hấp thu năng

lượng thần kì trong tổ địa thể chất xuất hiện biến hóa, đã hấp thu không ít linh khí.

Vương Hạo Nhiên ương chừng lượng linh khí rồi mới triển lộ ra nhiều tu vi như vậy.

Lúc Vương gia lão tổ quan sát, Vương Hạo Nhiên có chút lo lắng sẽ bị Vương gia lão tổ nhìn thấu tu vi.

Nhưng mà Vương gia lão tổ nhìn chăm chú một lát sau, chỉ duy trì vẻ mừng như điên lúc đi vào, không lộ ra tâm tình khác thường nào.

Hiển nhiên, Vương gia lão tổ này cũng không nhìn thấu tu vi chân chính của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lặng yên nói lỏng một hơi.

Kỳ thực mặc kệ là Vương Vạn Lý hay là Vương gia lão tổ, Vương Hạo Nhiên đều tin tưởng bọn họ sẽ không hại mình, nhưng sợ bọn hắn quá kiêu căng.

Nếu như đem chuyện mình có cảnh giới Trúc Cơ kỳ tầng sáu tuyên bố ra ngoài thì không tốt.

Vương Hạo Nhiên đã đánh với nhiều loại nhân vật chính như vậy nên hắn biết rõ tầm quan trọng của lá bài tẩy.

Để cho Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý biết mình có tu vi Trúc Cơ kỳ tầng sáu, rất có thể sẽ làm cho toàn bộ Thánh Vực đều biết.

Trong đó, tất nhiên bao gồm cả nhân vật chính bên trong Thánh Vực.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện Vương Hạo Nhiên muốn nhìn thấy.

"Hạo Nhiên, vị này là Vương gia lão tổ của chúng ta." Vương Vạn Lý giới thiệu sơ lược một thoáng.

"Lão tổ khỏe." Vương Hạo Nhiên làm một cái chào hỏi tượng trưng, tiếp tục giả bộ nghi ngờ nói: "Cái gì là Tiên Thiên Linh Thể?"

Sau khi phục chế ký ức của Diệp Phàm, hắn tất nhiên biết Tiên Thiên Linh Thể là cái gì.

Nhưng mà hắn là người ở thế tục, vốn không nên hiểu những chuyện này, bởi vậy cố tình hỏi.

"Thiên tư người tu đạo có cao có thấp, dưới tình huống không tính ngộ tính và công pháp thì khác biệt trong đó là độ thân thiện với linh khí. Ví dụ như một người có hai mươi phần trăm độ thân thiện với linh khí khẳng định có tốc độ tu luyện nhanh hơn với một người có mười phần trăm độ thân thiện." Vương gia lão tổ giải thích nói:

"Nói cách khác, có độ thân thiện với linh khí càng cao, tốc độ tu luyện càng nhanh. Mà Tiên Thiên Linh Thể là một loại thể chất tu luyện đỉnh cấp được trời ưu ái, độ thân thiện với linh khí đến gần trăm phần trăm, coi như người không chủ động thu nạp linh khí tu luyện, linh khí đều sẽ tự động đi vào trong cơ thể của người, tăng cường tu vi của người."

Nói đến chỗ này, Vương gia lão tổ xúc động đến mặt mo đỏ lên, "Thật là trời phù hộ Vương gia ta, không nghĩ đến trong huyết mạch trực hệ nhân khẩu đơn bạc Vương gia ta rõ ràng sinh ra một thiên tài như thế này!"

"Nghe thật là lợi hại." Vương Hạo Nhiên giả bộ như kinh ngạc, nhưng trong lòng thì trầm tư suy nghĩ.

Nói ra, hắn vốn không nên có tư chất tu luyện, sau khi đi đến tổ địa thức tỉnh, bỗng nhiên có thêm một cái Tiên Thiên Linh Thể, đây cũng có quan hệ với "Thể bối cảnh siêu cường".

Đây là chuyện Vương Hạo Nhiên tuyệt đối không ngờ tới, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn vốn có Khai Thiên Tháp, Hỗn Độn Bình và Ma Đế Nội Kinh, đây là ba cái máy gian lận tu luyện, hiện tại lại có thêm một cái "Tiên Thiên Linh Thể".

"Vạn Lý, đem việc đời sau Vương gia ta ra một vị Tiên Thiên Linh Thể chiêu cáo Thánh Vực, tương lai Vương gia ta sẽ có Chí Tôn thánh nhân!" Vương gia lão tổ phân phó nói.

o @@@

Chương 891: Vương Gia Bá Đạo

A"Được, lão tổ!" Vương Vạn Lý kích động nói.

"Mặt khác, thông tri tất cả các thế lực lớn nhỏ ở Đông Vực, nói bọn họ đem toàn bộ nữ tử mỹ mạo chưa xuất giá trong thế lực đưa đến Vương gia, để Hạo Nhiên lựa chọn thê thiếp."

Người có huyết mạch Vương gia rất ít, Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý đều muốn thay đổi loại tình huống này, mà cái gánh nặng này không thể nghi ngờ rơi xuống trên người Vương Hạo Nhiên.

"Được, lão tổ!" Vương Vạn Lý gật đầu.

"Không nên làm quá như vậy chứ, đây không phải đang đắc tội tất cả thế lực ở Đông Vực sao?" Vương Hạo Nhiên muốn khuyên giải một chút.

"Ở toàn bộ Đông Vực này Vương gia ta nói bọn hấn đưa nữ tử mỹ mạo trong thế lực lên để người lựa chọn thì thiếp đó là để mắt đến bọn hấn, là vinh hạnh của bọn hấn." Vương gia lão tổ ngạo nghễ nói.

Wương Hạo Nhiên không còn gì để nói.

Tính tình Vương gia lão tổ này với Vương Vạn Lý quả thực giống nhau.

Nhưng mà Vương gia là một tổ phản phái, nếu Vương gia lão tổ giảng đạo lý thiện nam tín nữ, đó mới kỳ quái.

"Hạo Nhiên, người không nên ngưng ngưng, chẳng phải người đến Thánh Vực là muốn biết nơi này có bao nhiêu mỹ nữ sao? Lão tổ sẽ không trách cứ người, người không phải vờ vịt nữa." Vương Vạn Lý tự cho là đã xem thấu Vương Hạo Nhiên, thế là cười nói.

"Được, vậy thì mau chóng đi làm đi. Nhất là loại mỹ nữ từ thế tục đến Thánh Vực, ví dụ như một thế lực chi chủ nào đó mới tìm được nữ nhi mỹ mạo từ trong thế tục, nhất định phải đưa tới cho ta." Vương Hạo Nhiên cũng không chơi liêu.

Hấn đến Thánh Vực có ba mục đích, thứ nhất là hỏi thăm tung tích của Phương Tuyền, thứ hai là thu thập nữ chính, thứ ba là nện nhân vật chính.

Wương gia lão tổ để tất cả các thế lực lớn nhỏ ở Đông Vực đem mỹ nữ chưa xuất giá đến để hấn lựa chọn, hành động này thực sự quá kéo cừu hận.

Trong những mỹ nữ chưa xuất giá này rất có thể tồn tại nữ chính.

Thậm chí hơn là trong đó sẽ có Phương Tuyền đấy?

Mà phản phái có ý với nữ chính, hơn một nửa là nhân vật chính sẽ xuất hiện.

Tuy đề nghị của Vương gia lão tổ cực kỳ phách lối, nhưng cực kỳ phù hợp với mấy mục đích Vương Hạo Nhiên đến đây.

Lỡ như đến lúc đó tình huống không đúng, đá trúng thiết bản thì một mình mình chạy trốn thôi.

Vương Vạn Lý tổng hợp lời của Vương gia lão tổ với Vương Hạo Nhiên, lập tức vô cùng lo lắng đi ra tổ địa làm việc.

Ngày hôm sau, toàn bộ thế lực có tiếng ở Đông Vực đều nhận được tin tức của Vương gia.

Trong những thế lực này, có người vui vẻ có người buồn.

Những thế lực muốn leo lên cành cây cao cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt.

Mà những thế lực không thích cách làm của Vương gia thì tình cảnh bi thảm.

Nữ tử trong thánh Vực có hôn phối rất sớm.

Đến tuổi tác thích hợp, một vài trưởng bối ưa thích nhúng tay hôn sự của nữ nhi sẽ chọn cho nữ nhi một hôn nhân môn đăng hộ đối, sau đó xem tình huống mà thành hôn.

Một vài trưởng bối khác thì tương đối sáng suốt, để nữ nhi tự do lựa chọn một nửa khác.

Nhưng mặc kệ là đã đính hôn hay là tự do lựa chọn ý trung nhân,

khi nghe được cái tin tức này thì tâm tình đều cực kì kém.

Đối với những thế lực muốn leo lên Vương gia thì coi Vương gia là Thiên Đường, mà đối với những thế lực không muốn leo lên Vương gia thì coi Vương gia là một hố lửa.

Ai sẽ nguyện ý đem nữ nhi của mình đẩy vào trong hố lửa?

Ở trong Đông Vực, có một thế lực tên là Phi Vân Các, giờ phút này đang gặp phải tình cảnh cực kỳ khó khăn.

Phi Vân Các là thế lực nhất lưu ở Đông Vực, nhưng mà nếu so sánh với Vương gia thì vẫn yếu hơn không ít.

Bởi vậy đối mặt lệnh Vương gia truyền đến không thể không cẩn thận đối đãi.

Các chủ Phi Vân Các Từ Ngạo, giờ phút này đang ủ rũ mặt mày.

Hắn có hai nữ nhi, đại nữ nhi tên là Từ Thanh Tuyền, thất lạc ở thế tục, không lâu trước đó mới tìm trở về.

Tiểu nữ nhi tên là Từ Thanh Đồng, tuổi thớm mười tám, cũng vẫn chưa thành hôn.

Nhưng mặc kệ là đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền, hay là tiểu nữ nhi Từ Thanh Đồng, hai đứa đều đã có người trong lòng.

Vương gia bỗng nhiên truyền lệnh đến tất nhiên khiến Từ Ngạo cảm thấy phát sầu.

Phi Vân Các thành lập nhiều năm, Từ Ngạo là các chủ của Phi Vân Các, rất rõ ràng tình huống Đông Vực. Nhưng chuyện Vương gia đã làm trong những năm gần đây, hắn đều nhìn ở trong mắt.

Tóm lại, Vương gia tuyệt đối không phải là đồ tốt.

Từ Ngạo cũng không muốn hai nữ nhi rơi vào hố lửa.

Từ Ngạo một mực cảm thấy thua thiệt cho hai nàng.

Lúc đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền lớn mấy tháng đã bất ngờ thất lạc ở bên ngoài, không lâu trước đó mới tìm thấy.

Mà tiểu nữ nhi Từ Thanh Đồng cũng không có ở đây một đoạn thời gian rất dài.

Nguyên nhân là hấn với thê tử có mâu thuẫn, nói một vài lời không nên nói rồi dưới cơn giận thê tử mang theo tiểu nữ nhi trốn đến thế tục.

Khoảng một năm trước thê tử mới tha thứ cho hấn, cũng vì thế mà tiểu nữ nhi Từ Thanh Đồng mới về bên cạnh hấn.

Nhưng mà Từ Ngạo cảm thấy có lỗi với đại nữ nhi nhất.

Sau khi đại nữ nhi bất ngờ thất lạc, được một hộ gia đình bần khổ nhận nuôi, thời gian qua tương đối bần khổ.

Tiểu nữ nhi có thê tử ở bên cạnh. Thê tử làm ăn ở thế tục, hơn nữa làm rất không tệ, tài sản gần chục tỷ, tiểu nữ nhi một mực trải qua cuộc sống của nữ nhi nhà giàu.

Hai nữ nhi trở lại bên cạnh, Từ Ngạo hi vọng che chở cho các nàng, để sau này các nàng không buồn không lo.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ đến Vương gia Đông Vực bỗng nhiên truyền đến một tin tức như vậy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Từ Ngạo cũng không có ý định đưa hai nữ nhi đến Vương gia, cho thiếu chủ Vương gia gì đó lựa chọn.

Tất nhiên, Từ Ngạo cũng không phải là người không có đầu óc.

Hắn tất nhiên biết rõ lấy thực lực của Phi Vân Các tuyệt đối không cách nào ngăn cản Vương gia được.

Bởi vậy dâng lên ý nghĩ gọi trợ giúp.

G @@@

Chương 892: Cầu Viện

Trong Đông Vực, Phi Vân Các có chút minh hữu, không quan hệ với Vương gia, chắc hẳn những minh hữu đó sẽ không lợi vào vũng nước đục này.

Trợ giúp duy nhất mà Từ Ngạo có thể nghĩ đến bây giờ là người trong lòng nữ nhi.

Người trong lòng đại nữ nhi là người thế tục.

Căn cứ đại nữ nhi nói, là một đại thiếu gia có tiền trong thế tục.

Nhưng mà làm sao đại thiếu gia có tiền trong thế tục lại có thể nhúng tay vào chuyện trong Thánh Vực.

Bởi vậy, Từ Ngạo trực tiếp không để ý đến người trong lòng của đại nữ nhi.

Còn lại là người trong lòng của tiểu nữ nhi Từ Thanh Đồng.

Từ Ngạo còn đã gặp người này, tên là Tô Huyền, là người trong thế tục đến.

Đã từng là hộ vệ thân tử tìm cho tiểu nữ nhi Từ Thanh Đồng, tuổi không lớn lắm, vừa qua khỏi hai mươi tuổi.

Sau khi từ thế tục đi đến Thánh Vực, tên tuổi nhanh chóng xông ra trong Thánh Vực.

Một tháng trước, một chỗ có đại cơ duyên ở Đông Vực hiện thế, Tô Huyền vượt qua mỗi thiên kiêu đại thế lực Đông Vực, trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Đông Vực.

Từ Ngạo tự hỏi, bây giờ mình đều không phải là đối thủ của Tô Huyền.

Có Tô Huyền tương trợ, khẳng định Vương gia sẽ ước lượng lại một chút.

Sau khi hiểu rõ, Từ Ngạo liền để người truyền tin đi thông báo cho Tô Huyền.

Lúc này.

Trên lầu một chỗ ngắm cảnh ở Phi Vân Các, hai nữ tử mỹ mạo dị thường một bên nhìn cảnh sắc Phi Vân Các, một bên đang nói chuyện.

Hai nàng này chính là hai tỷ muội Từ Thanh Tuyền và Từ Thanh Đồng.

Nếu như Vương Hạo Nhiên ở nơi này nhất định sẽ nhận ra, đại tiểu thư Phi Vân các Từ Thanh Tuyền chính là Phương Tuyền.

"Tỷ tỷ, chưa bao giờ nghe người nói đến người trong lòng của mình, nói với ta một chút đi, hắn là người như thế nào?" Từ Thanh Đồng hỏi tỷ tỷ.

"Nói như thế nào đây, hắn không tính là người tốt, nhưng cũng không phải đặc biệt xấu." Từ Thanh Tuyền nói.

"Không phải là người tốt mà người vẫn ưa thích hắn sao?" Từ Thanh Đồng kinh ngạc nói.

"Hắn thực sự không phải là người tốt, nhưng đối với ta hắn là ánh sáng sinh mệnh của ta, hắn cho ta hi vọng với cuộc sống, ta rất yêu hắn." Từ Thanh Tuyền nhìn biển mây xa xa, hình như muốn xuyên thấu không gian cách trở, nhìn về phía Thanh Linh, trong mắt tràn đầy nhu tình, lẩm bẫm nói:

"Ta dự định sau khi tu luyện thành công, trở về Thanh Linh tìm hắn. Sau này đổi thành ta bảo vệ hắn, ta muốn trở thành ánh sáng trong sinh mệnh hắn."

"Ta rất muốn nhìn một chút, nam tử không phải người tốt lành tỷ tỷ ưa thích có dung mạo thế nào." Từ Thanh Đồng hiếu kỳ không thôi.

"Dù sao rất dễ nhìn, hắn là nam tử đẹp mắt nhất ta thấy." Từ Thanh Tuyền cười nói.

"Đó là người chưa từng thấy Tô Huyền." Từ Thanh Đồng có chút không phục.

"Phải không?" Từ Thanh Tuyền mỉm cười, ngược lại không tranh luận với mọi người, mà chỉ nói: "Nói chuyện của người với tên Tô Huyền này xem nào."

"Kỳ thực lúc trước ta rất chán ghét hắn. Lúc ở thế tục, mụ mụ đắc tội một vài người trên phương diện làm ăn, lo lắng ta bị thương tổn, thế là tìm cho ta một tên hộ vệ." Từ Thanh Đồng rơi vào trong hồi ức,

chậm chậm kể rõ:

"Người không biết đâu, lúc ta mới gặp Tô Huyền quả thực choáng váng. Ta thật không nghĩ đến lại có loại người như thế, như là một tên nhà quê mới vào thành, để loại người này đi theo bên cạnh làm bảo tiêu thì chẳng phải ta sẽ bị bạn học chê cười chết sao?"

"Lúc đó ta nghĩ đủ loại biện pháp muốn đuổi Tô Huyền đi, nhưng mà đều không thể như mong muốn. Cho đến lúc ta gặp được nguy hiểm..."

Từ Thanh Tuyền nghe một hồi, bỗng nhiên nói tiếp: "Hắn cứu người mấy lần rồi người liền ưa thích hắn sao?"

Từ Thanh Đồng đỏ mặt gật đầu một cái, "Kỳ thực gia hỏa này trưởng thành vẫn rất dễ nhìn, ăn mặc một chút lại rất đẹp trai, chỉ là có chút..."

Nói đến đây, Từ Thanh Đồng bỗng nhiên dừng lại.

"Là cái gì?" Từ Thanh Tuyền truy vấn.

"Là phương diện nào đó có chút chậm chạp, ngạch... Cũng không phải chậm chạp, nói như thế nào đây, ai nha, ta cũng không biết nói thế nào." Từ Thanh Đồng qua loa suy đoán nói.

"Các người... Phát triển đến trình độ nào rồi?" Từ Thanh Tuyền nhìn ra một điểm gì đó từ trong thần sắc của muội muội.

"Nhiều nhất chỉ nắm tay thôi." Từ Thanh Đồng cổ quái nói.

"Chỉ là nắm tay thôi sao? Xem ra hắn là người cực kỳ ngây thơ, rất tốt đấy." Từ Thanh Tuyền khen.

"Đánh rắm, trừ ta ra gia hỏa này còn có những nữ nhân khác." Từ Thanh Đồng không khỏi cho một cái xem thường.

"Vậy người biết những nữ nhân kia với hẳn phát triển đến trình độ nào không?" Từ Thanh Tuyền nhíu mày hỏi.

"Tỷ tỷ, ta biết người muốn hỏi cái gì, người muốn hỏi có phải hẳn không có ý đối với ta hay không? Ngay từ đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng về sau ta hỏi các nàng, các nàng cũng nói nhiều nhất chỉ nắm tay với Tô Huyền mà thôi, thậm chí có người đều chưa nắm tay qua." Từ Thanh Đồng giải thích nói.

"Thì ra là thế, vậy hẳn có phải hay không..." Từ Thanh Tuyền muốn nói lại thôi.

"Có phải hay không cái gì?" Từ Thanh Đồng nghe không hiểu.

"Không có gì không có gì." Từ Thanh Tuyền cười lấy khoát tay.

"Há, ta hiểu được, tỷ tỷ người muốn nói Tô Huyền có vấn đề ở phương diện kia hay không chứ gì?" Từ Thanh Đồng đã hiểu trước sau.

"Ừm" Nghe được muội muội nói như vậy, Từ Thanh Tuyền cũng gật đầu một cái, "Bên cạnh có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng cũng chỉ là bảo trì ở mức độ nắm tay với các nàng, cái này... Cái này hoàn toàn không giống như là nam tử bình thường."

"Tỷ tỷ, hai người ở cùng một chỗ, có loại chuyện đó mới là bình thường sao?" Từ Thanh Đồng có chút mê mang, ôm tâm thái ham học hỏi, hướng về Từ Thanh Tuyền thỉnh giáo.

"Cũng không phải có loại chuyện đó mới là bình thường. Chỉ là tình cảm đến trình độ nhất định, xảy ra loại chuyện kia cũng không kỳ quái." Từ Thanh Tuyền đáp lại lời của muội muội một chút chột hỏi:

"Vậy người cảm thấy tình cảm của các người có thể xảy tình trạng gì?"

J @@@

Chương 893: Tô Huyền

L"Không kém bao nhiêu đâu, ta thậm chí đều đã có lòng chuẩn bị, nhưng mà Tô Huyền... Hừ, không đề cập nữa." Từ Thanh Đồng lắc đầu nói.

"Có phải Tô Huyền này có vấn đề ở phương diện kia hay không?" Từ Thanh Tuyên nghi ngờ nói.

"Có lẽ không đến mức vậy đâu, tu vi cảnh giới của hắn cao như vậy, phương diện thân thể không thể có vấn đề gì." Từ Thanh Đồng lắc đầu nói.

"Ý ta không phải thân thể, mà là phương diện tâm lý." Từ Thanh Tuyên uốn nắn một thoáng.

"Tâm lý? Ý của tử tử là hắn ưa thích nam nhân?!" Từ Thanh Đồng kinh hãi, nhưng nhanh chóng lại lắc đầu, "Cái này cũng không có khả năng, hắn nhìn thấy mỹ nữ liền không đi nữa, làm sao lại ưa thích nam nhân được."

"Vậy thì việc này rất kì quái, phương diện tâm lý với thân thể không có vấn đề gì, làm sao có khả năng không động vào một nữ nhân nào." Từ Thanh Tuyên cảm thấy rất kì quái.

"Tỷ tỷ, nghe lời của người, người đã cùng bạn trai..." Từ Thanh Đồng bát quái.

"Không, không có, chúng ta cũng chỉ ở mức độ nắm tay mà thôi." Từ Thanh Tuyên lập tức phủ nhận.

Thế nhưng đở ửng trên gương mặt xinh đẹp đã bán rẻ nàng.

"Còn nói không có, không có sao mặt người đở như vậy, nhất định có!" Từ Thanh Đồng khẳng định nói.

"Người biết là được rồi, không nên nói lung tung." Từ Thanh Tuyên biết không dối gạt được, thế là dận dò.

"Đương nhiên, đây là bí mật giữa tỷ muội chúng ta, làm sao ta lại nói lung tung được." Từ Thanh Đồng lời thề son sắt bảo đảm một thoáng, sau đó mang theo tâm thái ham học hỏi, lại dò hỏi:

"Tỷ tỷ, lúc người cùng bạn trai người làm cái kia có cảm thụ gì vậy?"

Từ Thanh Tuyên không còn gì để nói, không biết trả lời như thế nào.

"Tỷ tỷ, nói một chút đi, ta cũng sẽ không nói ra." Từ Thanh Đồng nắm lấy cánh tay của nàng, lắc lư, làm nũng nói.

"Sau này người sẽ biết đến, ta không nói những thứ này với người." Từ Thanh Tuyên thật không có mặt mũi nói mấy cái này.

"Không nha không nha, người nói cho ta biết trước, để cho ta có tâm lý chuẩn bị." Từ Thanh Đồng kiên trì nói.

"Vậy người bảo đảm nhất định không được nói ra." Từ Thanh Tuyên thấy muội muội này hiếu kỳ như vậy, thế là nói lỏng miệng.

"Đương nhiên, làm sao có khả năng nói ra loại chuyện này." Từ Thanh Đồng nói.

Từ Thanh Tuyền do dự một chút, sau đó đến gần lỗ tai Từ Thanh Đồng nhẹ nhàng nói gì đó.

Sắc mặt của Từ Thanh Đồng lập tức hiện đỏ bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy.

"Hiện tại đã biết rõ rồi chứ?" Sau khi nói xong, Từ Thanh Tuyền ngồi thẳng lên, lại nói.

Thần sắc trên mặt Từ Thanh Đồng không ngừng biến ảo, trong lòng có chờ mong lại sợ, nhất thời không nói.

Từ Thanh Tuyền nhìn thấy thần sắc này của muội muội, chỉ cười cười, cũng không nói chuyện.

Tình huống rơi vào một đoạn trầm mặc ngắn ngủi.

Không lâu sau, trên lầu ngắm cảnh có một vài đệ tử đi đến, trong miệng còn nghị luận âm ỉ.

"Nghe nói không? Thiếu chủ mới của Vương gia lại là người có Tiên Thiên Linh Thể."

"Chuyện lớn như vậy, tất nhiên đã nghe, Vương gia còn cố gắng công bố ra. Thiếu chủ mới này đến tổ địa thức tỉnh huyết mạch, từ phạm nhân trực tiếp bước vào Thánh cảnh, nào giống chúng ta, tu luyện hai mươi mấy năm mới vẹn vẹn chỉ vừa mới tiến vào Thánh cảnh mà thôi."

"Thiếu chủ mới của Vương gia này tên gọi là gì?"

"Dù sao cũng là họ Vương."

"Đây không phải là đang nói nhảm sao?"

"Tuy không biết rõ tên cụ thể là gì, nhưng bây giờ Đông Vực ai cũng biết, thiếu chủ mới của Vương gia là tên háo sắc."

"Nói không sai, để tất cả thế lực ở Đông Vực đưa mỹ nữ chưa xuất giá đến Vương gia, cho tên thiếu chủ mới này chọn lựa, thật là hay mà."

"Ai ai, đừng nói nữa, đại tiểu thư với nhị tiểu thư ở đằng kia..."

Các đệ tử nghị luận âm ỉ đi lên lầu ngắm cảnh, sau khi nhìn thấy Từ Thanh Tuyền cùng Từ Thanh Đồng nhanh ngậm miệng lại.

Nhưng mà tiếng nghị luận lớn như vậy, Từ Thanh Tuyền với Từ Thanh Đồng đều nghe được hết.

Hai tỷ muội liếc nhau một cái, nhộn nhịp đều nhìn ra lo lắng trong mắt đối phương.

Thời gian hai người đến Thánh Vực không dài, nhưng vẫn đã nghe đến tên tuổi Vương gia Đông Vực.

Toàn bộ Đông Vực cơ hồ là Vương gia làm chủ, Vương gia nói cái gì đó chính là cái gì, nếu ai không nghe thì chuẩn bị đón nhận lửa giận của Vương gia.

Đừng nói là Từ Thanh Tuyền với Từ Thanh Đồng đã có người trong lòng, cho dù là không có, cũng sẽ không muốn đi đến Vương gia.

Lúc đầu Từ Thanh Tuyền rất có hảo cảm đối với họ "Vương", nhưng bây giờ lại vô cùng chán ghét.

"Thiếu chủ mới của Vương gia này là từ đâu chui ra?" Từ Thanh Đồng nghi ngờ nói.

"Ai biết được, nhưng mà vấn đề cần quan tâm bây giờ không phải là hấn chui ở đâu ra, mà là chúng ta nên làm cái gì." Từ Thanh Tuyền

nhú mảy.

"Yên tâm đi, phụ thân sẽ không đưa chúng ta đưa đến Vương gia."
Từ Thanh Đồng nói.

"Đương nhiên là ta biết rõ, nhưng Vương gia sẽ không bỏ qua." Từ Thanh Tuyên một mặt sầu lo.

"Không cần lo lắng, có Tô Huyền ở đây, Vương gia tuyệt đối không thể bắt chúng ta làm gì." Từ Thanh Đồng lo lắng ngăn ngủ rồi nhanh chóng biến thành thoải mái hơn, trấn an tỷ tỷ một chút.

"Tô Huyền lợi hại như vậy sao, có thể chống lại bá chủ Đông Vực Vương gia?" Từ Thanh Tuyên kinh ngạc hỏi.

"Dù sao từ khi ta biết gia hỏa này đến nay, không có chuyện hấn không giải quyết được, lần này cũng không ngoại lệ." Từ Thanh Đồng tràn đầy lòng tin.

Từ Thanh Tuyên nghe xong, sầu lo trong lòng cũng không giảm đi.

Dưới cái nhìn của nàng, thế này hoàn toàn là muội muội quá tin tưởng Tô Huyền kia.

Tô Huyền lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có một người, làm sao có khả năng chống lại Vương gia?

Cùng lúc đó.

Ở trên một ngọn núi nằm trong Đông Vực.

Linh khí thần quang đại phóng, đâm thẳng lên trời, một cỗ khí tức cường đại lặng yên chứa đựng.

Cỗ dị tượng này diễn ra mấy phút rồi mới dừng lại.

Ở trên đỉnh núi có một ao nước.

Một nam tử khuôn mặt tuấn tú ngâm mình ở trong đó.

Chờ sau khi dị tượng biến mất nam tử từ từ mở mắt.

Chỗ sâu trong mắt có nồng đậm vẻ mừng như điên hiện lên.

E @@@

Chương 894: Tô Huyền

κKhông lâu trước đây chỗ này có cơ duyên hiện thế.

Núi này nổi địa mạch, không ngừng tích súc linh khí địa mạch, tụ ở trong hồ trên đỉnh núi.

Thiên kiêu mỗi đại thế lực ở Đông Vực tranh phong, nam tử này trở hết tài năng, đạt được phần cơ duyên này.

Nhưng mà bây giờ linh khí trong nước hồ đã tiêu hao hầu như không còn.

Tụ tập linh khí lần nữa cần ít nhất ba năm sau.

Ba năm sau, nơi đây tất nhiên lại có một phen tranh đoạt.

Nhưng đó là chuyện về sau.

Nam tử này chính là Tô Huyền.

"Lấy tu vi của ta bây giờ, coi như là đối đầu với Vương gia Vương Vạn Lý cũng không cần sợ hãi hẳn." Tô Huyền nắm chặt quyền, cảm thụ lực lượng cường đại trong cơ thể một chút, trong miệng tự lẩm bẩm một tiếng.

Trước đó không lâu lúc tranh đoạt cơ duyên, thiếu chủ Vương gia bị thua, bị mình đá ra khỏi cục, thậm chí còn bị thương nặng, rất có thể sẽ ảnh hưởng tu vi sau này.

Lúc ấy Vương Vạn Lý nói Tô Huyền gia nhập Vương gia, làm việc cho Vương gia.

Nhưng mà Tô Huyền làm sao có khả năng sẽ đồng ý loại việc này.

Thù này kết như vậy.

"Ân, không tệ. Rõ ràng bước vào Trúc Cơ kỳ tầng một, nếu như ra hết át chủ bài với thủ đoạn thì muốn thắng tên Vương Vạn Lý kia không có khả năng lắm, nhưng cũng sẽ không ăn thiệt thòi gì."

Giới chỉ Tô Huyền đeo trên ngón tay bỗng nhiên hiện lên một trận quang mang, một hư ảnh nữ tử mặc áo đỏ, dung mạo tuyệt sắc ngưng hiện ở giữa không trung.

"Sự phụ, cuối cùng người cũng tỉnh lại!"

Tô Huyền nhìn thấy thân ảnh nữ tử mặc áo đỏ này, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ mừng như điên.

Lúc đó, Tô Huyền trọng thương thiếu chủ Vương gia, lại từ chối cảnh ô liu Vương Vạn Lý ném ra, tất nhiên là Vương Vạn Lý sẽ giận dữ không thôi, muốn dùng thủ đoạn lôi đình giết Tô Huyền.

May mà, Tô Huyền mượn lực lượng của sư phụ, lúc này mới miễn cưỡng chặn lại một kích của Vương Vạn Lý.

Mà nữ tử áo đỏ cũng bởi vì tiêu hao quá lớn mà lâm vào ngủ say.

Wương Vạn Lý xuất thủ đối với một hậu bối, sau một kích không thể gây tổn thương gì cho Tô Huyền, hơn nữa ở xung quanh còn có nhiều con mắt như vậy, Vương Vạn Lý cũng không thể xuất thủ lần nữa.

Vì vậy Tô Huyền mới có thể trốn thoát một kiếp.

"Trong khoảng thời gian người ở nơi này hấp thu linh khí, ta cũng thu hoạch được không ít, nếu không ta cũng sẽ không thể thức tỉnh nhanh như vậy." Nữ tử áo đỏ giải thích nói.

"Thật tốt quá, coi như hiện tại gặp Vương Vạn Lý, chẳng những không cần e ngại hắn, thậm chí còn có thể giết hắn nữa." Tô Huyền lạnh lùng nói:

"Mối thù một chường, nhất định ta sẽ trả cho hắn."

"Người đừng có quê, trên Vương Vạn Lý còn có một Vương gia lão tổ, không nên đắc ý." Nữ tử áo đỏ nghiêm nghị nhắc nhở một tiếng.

"Sư phụ dạy phải." Tô Huyền cười hì hì rồi lại nói.

"Nhưng mà người cũng không cần lo lắng quá, nhờ sự giúp đỡ của địa mạch linh khí này, thần hồn của ta đạt được tu bổ nhất định. Coi như là Vương gia lão tổ thật sự ra tay với người, ta cũng có biện pháp bảo vệ người." Nữ tử áo đỏ sợ đồ đệ lo lắng, ngay sau đó lại nói.

"Phải không? Vậy thì tốt quá! Chúc mừng sư phụ!" Tô Huyền đại hỉ.

Sư phụ của hắn từng là một vị Tu Tiên giả cường giả, bị kẻ thù ám

toán đã chết, suýt nữa thân tử đạo tiêu.

Nhưng may mắn nàng có một Hậu Thiên Chí Bảo Tu Di Giới.

Sau khi chết, Tu Di Giới bảo trụ thần hồn, sau đó lấy phương thức thần hồn để tồn tại.

Dưới cơ duyên xảo hợp, Tu Di Giới bị Tô Huyền có được.

Nữ tử áo đỏ thấy tư chất Tô Huyền không tệ, vì vậy thu hắn làm đồ đệ.

Tô Huyền cũng không phụ kỳ vọng, tu vi nhanh chóng tiến triển.

Kỳ thực nữ tử áo đỏ có thể chuyển kiếp, chỉ là nàng cũng không phải Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ, sau khi chuyển sinh, không nhất định có thể thức tỉnh trí nhớ kiếp trước.

Nàng bị người thân cận ám toán, quyết chí thề muốn báo thù rửa hận.

Thu Tô Huyền làm đồ đệ, kỳ thực trong lòng cũng ôm một phần suy nghĩ.

Đó chính là hi vọng Tô Huyền tu luyện thành công, tương lai tái tạo thân thể cho nàng.

Nếu như vậy, nàng cũng không cần lấy phương thức thần hồn tồn tại.

Mà loại chuyển thể trọng sinh này là phương pháp có khả năng bảo tồn tất cả kí ức.

"Vi sư cũng muốn chúc mừng ngươi, cuối cùng "Thái Huyền Nhất Khí Quyết" của ngươi đã tăng tiến lớn, tu vi cũng đi vào Trúc Cơ kỳ, không còn là cấp độ nhập môn Tu Tiên giả." Nữ tử áo đỏ cũng lộ ra

nụ cười, nụ cười này mang đến cảm giác có chút mỉa mai hoặc chúng sinh.

Tất nhiên đây không phải là nàng cố tình, mà là lơ đãng toát ra.

Tô Huyền nhìn vào mắt, trong lòng lập tức lửa nóng mấy phần.

Kỳ thực hẳn có suy nghĩ khác thường đối với người sư phụ này, chỉ là không dám biểu đạt ra mà thôi.

"Đây đều là do sư phụ dạy." Tô Huyền cười lấy đáp lại.

Đồng thời trong lòng cũng rất nhanh nhớ đến một chuyện khác.

"Thái Huyền Nhất Khí Quyết" là công pháp vô thượng, ở giai đoạn khởi đầu của công pháp, có một ít tác hại, đó chính là không thể cùng nữ tử thân thiết quá mức, bằng không thì sẽ gặp phải hậu quả nghiêm trọng.

Mà bây giờ, công pháp 'Thái Huyền Nhất Khí Quyết' của hắn tiến lớn, không còn là cảnh giới sơ kỳ, cũng không còn tác hại này.

Kỳ thực bên cạnh Tô Huyền có rất nhiều nữ nhân, nhưng bởi vì tác hại của "Thái Huyền Nhất Khí Quyết", vì vậy từ trước đến nay vẫn giữ một chút khoảng cách với các nàng, mức độ thân cận nhất cũng chỉ là dắt tay mà thôi.

Nói cách khác, cuối cùng Tô Huyền cũng có thể những chuyện muốn làm nhưng không dám làm, làm sao lại không xúc động chứ?

"Có người đến." Nữ tử áo đỏ bỗng nhiên bỏ xuống một câu, hư ảnh hóa thành lưu quang, tiến vào giới chỉ trên tay của Tô Huyền.

Không bao lâu, một nam đệ tử ăn mặc phục sức Phi Vân Các xuất hiện ở đỉnh núi, đi về phía Tô Huyền.

Trong lúc Tô Huyền hấp thu địa mạch linh khí ở đây, nơi này có một cái kết giới, ngăn cản ngoại nhân làm phiền.

Nhưng từ khi địa mạch linh khí tiêu hao hầu như không còn, kết giới cũng tự động biến mất.

| @@@

Chương 895: Nữ Tử Áo Đỏ Thần Bí

Tô Huyền đã gặp người này, là đệ tử Phi Vân Các, được nhạc phụ tương lai Từ Ngạo tín nhiệm.

"Tô công tử, các chủ mời ngài đến Phi Vân Các một chuyến." Nam đệ tử này cung kính nói với Tô Huyền.

"Ta cũng đang có ý định đi một chuyến." Tô Huyền cười nói.

Người mà hắn thích nhất, không phải ai khác chính là đại tiểu thư hắn biết sớm nhất.

Sau khi tác hại của "Thái Huyền Nhất Khí Quyết" biến mất, người thứ nhất mà Tô Huyền muốn lấy ra "Khai đao" chính là đại tiểu thư.

Trước đây lúc làm hộ vệ cho đại tiểu thư, không biết rõ bị xem thường bao nhiêu lần, hiện tại cuối cùng cũng có thể "Báo thù"!

"Tô công tử, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên

đường đi." Nam đệ tử vội vàng nói.

"Có phải Phi Vân Các xảy ra chuyện gì hay không?" Tô Huyền phát hiện ra một ít gì đó từ sắc mặt của nam đệ tử.

"Không biết Vương gia từ nơi nào nhảy ra một thiếu chủ mới, đến tổ địa thức tỉnh một chút, thế mà còn là Tiên Thiên Linh Thể trong truyền thuyết." Nam đệ tử giải thích nói:

"Thiếu chủ mới này của vương gia, không biết có phải là sắc quý đầu thai hay không, cư nhiên nói cho tất cả thế lực ở Đông Cực, đem mỹ nữ chưa xuất giá đưa đến Vương gia, để hắn đi chọn lựa."

"Đại tiểu thư với nhị tiểu thư đều chưa xuất giá, tất nhiên bị bao gồm ở trong đó. Các chủ đang vì việc này mà phiền não, vì vậy muốn mời Tô công tử đến thương lượng một chút."

Tô Huyền gật đầu một cái, con mắt sáng ngời có thần hiện lên lãnh quang.

Hắn với Vương gia đã kết thù rất sâu, hiện tại thiếu chủ mới của Vương gia cư nhiên còn có ý với nữ nhân của hắn, quả thực là không biết sống chết.

"Thiếu chủ mới phải không? Chẳng cần biết người là ai, dám cướp nữ nhân của ta, chỉ có một con đường chết." Tô Huyền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp từ trong hồ nhảy tới, dùng linh khí làm nước đọng trên người bốc hơi mất, sau đó vung tay lên, nói với nam đệ tử:

"Đi!"

Một cỗ chân khí cuốn theo tên nam đệ tử này, ngự không cấp tốc bay về phía Phi Vân Các.

Nam đệ tử hoảng hốt một chút, sau khi phản ứng lại, phát giác mình đã ở giữa không trung, lúc này những cây cối ở phía dưới hiện ra

hết sức nhỏ trong tầm mắt.

Trong lòng, không khỏi sùng bái đối với Tô Huyền.

Tu vi của Tô công tử mạnh không chỉ một cấp bậc so với trước đó.

Phải biết, hắn vừa mới qua hai mươi.

Người so với người thật là tức chết người.

Nhưng mà điều này đối với Phi Vân Các mà nói là một chuyện vui lớn.

Xem ra hắn có thể giải trừ nguy cơ của Phi Vân Các lần này.

Ánh mắt nhị tiểu thư Từ Thanh Đồng thật là tốt, rõ ràng tìm một người ưu tú như thế này.

Trái lại ánh mắt đại tiểu thư Từ Thanh Tuyền tương đối kém, rõ ràng trúng ý một phú nhị đại trong thế tục.

Ở trong thế tục, phú nhị đại có tiền, tất nhiên xài được, nhưng ở trong Thánh Vực thì là so nắm tay người nào lớn.

Phú nhị đại cái gì, cầu thí cũng không bằng, sao có thể xứng với đại tiểu thư Phi Vân Các được?

Ở trong Phi Vân Các, rất nhiều đệ tử đều có ý nghĩ này, không chỉ là hắn.

Nhưng mà các đệ tử đều chỉ dám nghĩ những lời này ở trong lòng, không dám nói thẳng ra.

...

"Hắt xì!"

Vương Hạo Nhiên đang ở trong Vương gia, bỗng nhiên hắt xì hơi một cái.

Vương Hạo Nhiên ở trong một toà tháp cao vót của Vương gia, hẳn đứng trên lầu, ngắm phong cảnh, sờ lên lỗ mũi, cảm thấy rất phiền muộn.

Không biết đã là cái hắt xì lần thứ mấy trong hôm nay, không cần nghĩ, chắc chắn là đang có rất nhiều người nguyên rửa sau lưng mình.

Mà bản thân Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Vương gia gửi tin tức đến mỗi đại thế lực ở trong Đông Vực, bảo mỗi đại thế lực đưa lên những mỹ nữ chưa xuất giá, ngôn từ và lập luận đều thể hiện rõ ràng rằng hẳn chính là tân nhiệm thiếu chủ.

Hiện tại người Đông Vực, đoán chừng tất cả đều cho rằng hẳn chính là quý háo sắc đầu thai.

Vương Hạo Nhiên vừa nghĩ đến đây, hận không thể đánh cho Vương Vạn Lý như đòn.

Thật không biết ‘lão tiểu tử’ này có phải cố ý hay không, ý của Vương gia rất rõ ràng, nhưng thông tin diễn đạt gửi đi, lại thành nguyện vọng của thiếu chủ tân nhiệm là hẳn.

Những người kia rất bất mãn với chuyện này, nhất định sẽ đem sai lầm tính sổ lên đầu thiếu chủ tân nhiệm này.

Ở sau lưng nguyên rửa hẳn, thật sự là chuyện quá bình thường.

Thậm chí Vương Hạo Nhiên đã khẳng định, bản thân bị nhân vật chính để mắt tới, hơn nữa đã hạ quyết tâm phải chơi chết chính mình.

Đông Vực lớn như vậy, nhất định sẽ tồn tại nữ chính.

Hành động này của mình khác nào cướp đoạt nữ nhân của nhân vật chính, nhân vật chính có thể không tức giận sao?

Thế nhưng nói đi thì phải nói lại, hẳn tới Thánh Vực thực sự là để cướp nữ chính, va chạm với nhân vật chính là chuyện hiển nhiên.

Nhân vật chính muốn chơi chết hắn, hắn cũng muốn chơi chết nhân vật chính.

Mọi người cũng vậy.

"Là ai? Ra đây."

Vương Hạo Nhiên cảm thấy có chướng ngại vật sau lưng, có người ẩn núp, thế là nhàn nhạt nói một tiếng.

Âm thanh vừa dứt, tiếng bước chân lập tức vang lên.

"Vương Thông bá kiến thiếu chủ." Sau lưng vang lên giọng nói của một nam tử trẻ tuổi.

Vương Hạo Nhiên hơi quay người, quan sát tên Vương Thông này một chút.

Chỉ thấy thân hình và tướng mạo hắn xuất chúng, so với mình chỉ kém một bậc, cũng được xem là một nhân vật mỹ nam cổ đại tuyệt hảo.

Nhưng hình tượng như vậy, cộng thêm thân phận lúc đầu của hắn, không thể nghi ngờ là rất dễ kéo hận từ nhân vật chính.

Mà sự thật cũng chứng minh.

Trước đó không lâu, tên Vương Thông này đã trở thành viên đá đặt chân để nhân vật chính trang bực.

"Nghe nói, ngươi là thiếu chủ Vương gia đời trước?" Vương Hạo Nhiên hơi híp mắt nói.

"Hồi thiếu chủ, đúng là thế." Vương Thông gật đầu.

"Đang yên đang lành mất vị trí thiếu chủ, trong lòng ngươi chắc là rất không phục đúng không?" Vương Hạo Nhiên thâm sâu đánh giá hẳn.

G @@@

Chương 896: Yêu cầu chân dung

Q"Thiếu chủ là trực hệ huyết mạch của Vương gia, đến tổ địa lại thức tỉnh Tiên Thiên Linh Thể, là kỳ tài ngút trời, ngài trở thành thiếu chủ Vương gia, chính là thực chí danh quy*, tại hạ vô cùng sùng kính, cho nên rất thoải mái tiếp nhận." Vương Thông cung kính nói:

(*: Rất xứng đáng)

"Lý do mà khi này ta núp trong bóng tối, chỉ là muốn nhìn phong thái của thiếu chủ một chút, nhưng lại sợ quấy rầy nhã hứng ngắm phong cảnh của thiếu chủ, cho nên mới không dám hiện thân."

Nghe vậy, Vương Hạo Nhiên cười cười.

Lúc Vương Thông nói lời này, Vương Hạo Nhiên không cảm giác được, Vương Thông có bất cứ dị thường nào, hiển nhiên lời này là thật.

Hơn nữa, Vương Thông có hành động như vậy cũng hoàn toàn bình thường.

Hình tượng và bối cảnh của tên Vương Thông hoàn toàn là một tên phản phái.

Hào quang phản phái của Vương Hạo Nhiên bây giờ đã cao tới hơn bốn vạn, khiến phản phái quy phục là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đúng rồi, nghe nói trước đó không lâu, trong một hồi tranh đoạt cơ duyên, người bị người ta đánh bại, còn bị thương không nhẹ. Người khiến người bị thương, tên gọi là gì? Lai lịch ra sao?"

Wương Hạo Nhiên chỉ nghe qua một ít chuyện của Vương Thông mà

thôi, biết đại khái, nhưng không hiểu rõ, bây giờ nhìn thấy Vương Thông, thế là thuận tiện hỏi thăm.

"Người này tên là Tô Huyền, chính là người trong thế tục, có phần gần gũi với Phi Vân Các, lại có quan hệ tình nhân với Từ Thanh Đồng- tiểu nữ nhi của các chủ Phi Vân Các- Từ Ngạo." Vương Thông trả lời.

Vương Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ.

Tô Huyền? Cái tên nghe cứ như là nhân vật chính, nhưng lại tới từ thế tục? Xem ra tên Tô Huyền này cũng không phải là thể loại nhân vật chính thuần tu tiên, mà là nhân vật chính tiền kỳ đô thị, trung kỳ, hậu kỳ chuyển sang tu tiên.

Những nhân vật chính mà Vương Hạo Nhiên gặp phải trước đây, đa số đều có nội dung truyện ở trước giai đoạn trung kỳ, mà dựa theo tiến triển nội dung truyện của Tô Huyền này, xem ra đã ở giai đoạn trung, hậu kỳ.

Về phần Từ Thanh Đồng, không thể nghi ngờ chính là nữ chính.

"Người có biết làm sao mà Tô Huyền và Từ Thanh Đồng quen biết nhau không? Quan hệ tình nhân đã duy trì bao lâu?" Vương Hạo Nhiên tiếp tục hỏi thăm.

Đại bộ phận nữ chính khi phát triển đến trung, hậu kỳ, có hơn phân nửa đã bị nhân vật chính lấy mất lần đầu, Vương Hạo Nhiên hỏi như vậy, chỉ là muốn đoán thử một chút, Từ Thanh Đồng này có phải gặp nhân vật chính "độc thủ" hay không.

"Chuyện này ta biết rất ít. Chỉ biết tiểu nữ nhi Từ Ngạo- Từ Thanh Đồng, trước đây đi theo mẫu thân của nàng ở thế tục bên kia, khoảng một năm trước, Từ Thanh Đồng mới trở về Thánh Vực bên này." Vương Thông nhớ lại một chút, tiếp tục nói:

"Trước đó không lâu, lúc tranh đoạt cơ duyên, gia chủ muốn ra tay với Tô Huyền, các chủ Phi Vân Các- Từ Ngạo và Từ Thanh Đồng đồng loạt ngăn cản, lúc đó ta mới biết, Tô Huyền và Từ Thanh Đồng có quan hệ tình nhân. Loại quan hệ này duy trì được bao lâu thì ta không biết."

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức đánh giá, Tô Huyền và Từ Thanh Đồng sớm đã quen biết ở thế tục.

Như vậy xem ra Từ Thanh Đồng khả năng cao đã bị nhân vật chính lấy mất lần đầu.

Vương Hạo Nhiên nói thềm một câu đáng tiếc, trong lòng dâng lên một ý niệm tiêu diệt Từ Thanh Đồng và Tô Huyền.

"Vừa nãy người nói Từ Thanh Đồng là tiểu nữ nhi của các chủ Phi Vân Các- Từ Ngạo, nếu vậy Từ Ngạo chắc hẳn vẫn còn một đại nữ nhi?" Vương Hạo Nhiên lại hỏi.

"Đúng vậy, Từ Ngạo còn có một đại nữ nhi, tên là Từ Thanh Tuyền, trước đây thất lạc ở thế tục, vừa mới trở về Phi Vân Các không lâu." Vương Thông nói.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hơi động. Bởi vì Vương Thông nói, khiến hắn nhớ tới một người — Phương Tuyền.

Bối cảnh phụ mẫu ruột của Phương Tuyền không đơn giản.

Sự việc của Từ Thanh Tuyền và Phương Tuyền tương đối trùng khớp, hơn nữa tên của bọn họ đều có một chữ "Tuyền".

"Người lấy tên của ta, truyền tin cho Phi Vân Các, để bọn hắn đưa chân dung của Từ Thanh Đồng và Từ Thanh Tuyền tới cho ta." Vương Hạo Nhiên phân phó nói.

"Về sẽ không được giống lắm? Vì sao không trực tiếp gọi bản thân

các nàng tới?" Vương Thông hơi nghi vấn một chút.

"Dựa theo lời ta nói mà làm." Vương Hạo Nhiên không có giải thích thêm.

Lý do cần chân dung? Là vì Vương Hạo Nhiên cảm thấy chuyện Từ Thanh Tuyền và Từ Thanh Đồng đến Vương gia để hẳn phân biệt, các nàng nhất định sẽ không chịu nghe.

Mà muốn vẽ giống thì vẫn còn có khả năng.

Vương Hạo Nhiên chỉ muốn nhìn Từ Thanh Tuyền này có phải là Phương Tuyền, và Từ Thanh Đồng kia lớn lên sẽ xinh đẹp đến nhường nào.

Mà chân dung thì đã thỏa mãn hai điểm này, tự nhiên không cần các nàng tới.

Nếu như đến lúc chân dung đưa tới, xác nhận Từ Thanh Tuyền là Phương Tuyền mà nói vậy thì hẳn sẽ tự đến Phi Vân Các một chuyến.

"Tuân mệnh." Vương Thông không dám nhiều lời, lui xuống làm việc.

Sau khi Vương Thông lui xuống, Vương Hạo Nhiên khởi động hệ thống kiểm tra bảng thuộc tính một hồi.

Điểm phản phái đã đạt tới 512700.

Điểm phản phái nhiều như vậy, chính là thời điểm tiêu phí một phen.

Lúc ở Thượng Hải, sau khi sử dụng hào quang mị lực với Tần Hoài Mộng thất bại, Vương Hạo Nhiên liền có ý nghĩ thăng cấp hào quang mị lực.

Nữ phụ hay nữ chính trong thể loại tu tiên, hào quang đều tương đối cao, hào quang mệnh lực trung cấp đã gần hết tác dụng.

Bây giờ đang ở trong Thánh Vực, sau này sẽ gặp được không ít nữ chính tu tiên lưu

Thăng cấp hào quang vẫn rất cần thiết.

Vương Hạo Nhiên cần rằng một cái, trực tiếp tiêu hai mươi vạn điểm phản phái, thăng hào quang mệnh lực trung cấp lên hào quang mệnh lực cao cấp.

M @@@

Chương 897: Thăng cấp hào quang (1)

Q 【Đinh, kí chủ tiêu hao 200000 điểm phản phái, thăng cấp hào quang mệnh lực trung cấp lên hào quang mệnh lực cao cấp thành công!】

Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã nhận được một tin tức, lập tức xem thử biến hóa mà hào quang mệnh lực cao cấp mang tới.

Hào quang mệnh lực cao cấp và hào quang mệnh lực trung cấp khá giống nhau, đều có bị động và chủ động.

Bị động là trực tiếp khiến điểm mệnh lực tăng lên trị số max 999.

Sau khi đạt tới trị số max 999, có thể tùy tiện thu được hảo cảm của

nhân vật phái nữ, lúc theo đuổi nhân vật nữ, xác suất thành công lên tới 99%.

Chủ động có thể sử dụng với nữ chính, nữ phụ và các nhân vật nữ khác, thời gian hồi chiêu là 72 giờ.

Lúc hẳn sử dụng với nữ phụ và các nhân vật nữ khác, nữ phụ có hào quang thấp, có thể trực tiếp khiến độ thiện cảm của nữ phụ và các nhân vật nữ khác đối với kí chủ tăng lên trị số max 100.

Nếu sử dụng với nữ chính, chia làm hai loại tình huống.

Tỷ lệ 30% có thể khiến độ thiện cảm của nữ chính chưa thuộc về ai, đối với kí chủ tăng lên trị số max 100.

Tỷ lệ 30% có thể khiến cho nữ chính đã thuộc về ai 'thay tình đổi phận', đồng thời khiến độ thiện cảm của nữ chính đó với kí chủ tăng lên 70 (Tình thâm không đổi).

Hào quang mị lực cao cấp đúng là không nói đạo lý.

Nếu nhằm vào nữ phụ, nó sẽ là đòn sát thủ.

Nhưng nếu nhằm vào nữ chính thì còn phải xem tỷ lệ.

Loại chuyện tỷ lệ này, thật sự khó mà nói được.

Vương Hạo Nhiên sớm đã kiểm nghiệm qua điều này.

Nhưng cho dù thế, hào quang bị động sẽ khiến điểm mị lực tăng lên 999, vẫn vô cùng hữu dụng.

Chỉ cần chủ động theo đuổi nữ chính, có tỷ lệ 99% sẽ của tới tay, chỉ là cần hao phí một chút thời gian.

Nói tóm lại, hai mươi vạn điểm phản phái này vẫn là tiêu rất đáng.

Vương Hạo Nhiên muốn thử hiệu quả của hào quang mị lực này một chút.

Mà lúc này, đệ tử Vương gia tới trước truyền lời, nói rằng đã có một ít thế lực đưa mỹ nữ tới.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, hào hứng đi theo đệ tử, tiến vào phòng khách.

Trong phòng khách, oanh oanh yến yến, phóng tầm mắt nhìn tới, có hai mươi, ba mươi mỹ nữ ăn mặc cổ trang.

Một ít người quen biết nhau, đang nghị luận cái gì đó, khiến phòng khách trở nên vô cùng ồn ào.

"Thiếu chủ giá lâm, yên lặng!" Đệ tử Vương gia lên tiếng duy trì một chút trật tự.

Trong phòng khách, tiếng nói chuyện với nhau lập tức dừng lại, sau đó các mỹ nữ xếp thẳng hàng đứng ở trong phòng khách.

Những mỹ nữ này ném nhộn nhịp ném ánh mắt nhìn vào người đang đi tới trong đại sảnh, nam tử cứ như tuyết thế trích tiên, chỉ nhìn một chút, ánh mắt đã không thể động đậy nổi.

Vương Hạo Nhiên ở phòng khách, ngồi xuống thủ tọa, quan sát một thoáng, nhìn thử xem trong đó phải chăng có nữ chính tuyệt sắc hư hư thực thực.

Thế nhưng còn chưa quan sát được mấy lần, đã có mỹ nữ lớn gan tự giới thiệu bản thân, biểu thị nguyện ý làm thê thiếp.

Sau đó lại một người đầu góc lên, những người còn lại cũng tranh nhau chen lấn, học theo.

Thậm chí trực tiếp chen chúc đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên, chủ động nịnh nọt.

Vương Hạo Nhiên cho tới bây giờ còn chưa gặp phải loại tình huống này, tuy thân là thiếu chủ Vương gia, rất có mặt mày, nhưng cũng chưa đến mức khiến những mỹ nữ này nhiệt tình như vậy.

Hiển nhiên, đây là bị động của hào quang mị lực cao cấp, khiến điểm mị lực tăng lên 999, chỗ tốt cũng từ đó mà đến.

Chỉ là, đối với những người nhiệt tình này, thực sự có chút không chống đỡ được.

Những nữ nhân này nịnh nọt đã đành, rõ ràng còn động tay, động chân, cướp đoạt, thật là buồn cười.

Vương Hạo Nhiên lập tức quát một tiếng, khiến mọi người im lặng, đứng ngay ngắn.

Những mỹ nữ này thấy Vương Hạo Nhiên nổi giận, cũng không dám vượt rào, nhu thuận đứng ngay ngắn.

Vương Hạo Nhiên lần lượt quan sát một chút, phát hiện trong đó không có phong thái tuyệt sắc.

Không cần phải nói, trong đó chắc chắn không có nữ chính.

Đưa tới cửa nhanh như vậy, hơn phân nửa là loại muốn trèo cành cao.

Loại nữ nhân này, Vương Hạo Nhiên làm sao hứng nổi, thế là muốn đuổi các nàng đi.

Các mỹ nữ nghe thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, trong phòng khách rất nhanh vang lên từng trận tiếng khóc thương tâm.

Trong đó có một ít mỹ nữ bày tỏ muốn làm thị nữ ở Vương gia, chỉ cần có thể ở lại Vương gia.

Thế nhưng những nữ nhân này đều có thân phận, bối cảnh nhất định, bọn họ ở trong các thế lực đều có địa vị nhất định.

Không phải nữ nhi của thế lực chi chủ thì là nữ nhi trưởng lão hoặc tôn nữ các loại ở trong thế lực.

Các nàng vốn bị người trong thế lực của mình cưỡng ép đưa đi.

Làm thê thiếp cho thiếu chủ Vương gia còn có thể, chứ làm thị nữ cho Vương gia, thật sự là quá mất mặt mũi.

Tuy vị thiếu chủ này của Vương gia có thể chất tu luyện hiếm thấy trên đời, nhưng suy cho cùng, trước đây hắn ở thế tục, chưa từng tu luyện, có ngộ tính hay không, khó mà nói được.

Lỡ như thiếu chủ Vương gia không có ngộ tính, ngồi bảo sơn mà đào không được bảo?

Chuyện này chẳng phải sẽ khiến nữ nhi hay tôn nữ nhà mình đi châu sao?

Cho dù là vậy, chuyện ở lại Vương gia làm thị nữ, nghe qua rất có mặt mũi ư?

Nếu như thiếu chủ Vương gia là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Đông Vực, thì trái lại còn có thể.

Phi Vân Các.

Tô Huyền cùng với các đệ tử tình báo Phi Vân chạy tới Phi Vân Các, Từ Ngạo dẫn theo Từ Thanh Đồng, Từ Thanh Tuyền và một ít thành

viên quan trọng trọng của Phi Vân Các đích thân ra nghênh tiếp.

"Từ thúc thúc, không cần làm trận lớn như vậy đâu?" Sau khi Tô Huyền nhìn thấy cảnh này, liền cười nói với Từ Ngạo.

"Người coi vậy chứ là hiền tế tương lai của của Phi Vân Các ta nha" Từ Ngạo vừa ý đánh giá Tô Huyền, rất nhanh đã cảm nhận được tu vi linh khí của hắn so với lần gặp mặt trước tăng vọt rất nhiều, giật mình nói:

"Người đã là Thánh cảnh tầng mười một?"

Q @@@

Chương 898: Thăng cấp hào quang (2)

c"Một cơ duyên lớn như vậy, nếu còn không đạt tới Thánh cảnh tầng mười một, thực sự đáng chê trách." Tô Huyền nửa đùa nửa thật nói.

Cái gọi là Thánh cảnh tầng mười một, dựa theo lời nói của sư phụ hắn, thực ra chính là Trúc Cơ kỳ tầng một.

Sau khi đạt tới cảnh giới này, trình độ đã thoát khỏi phạm vi nhập môn của Tu Tiên giả.

"Chúc mừng người." Từ Ngạo mỉm cười nhìn Tô Huyền, càng nhìn càng vừa ý.

Trong lúc Tô Huyền đang nói chuyện với Từ Ngạo, ánh mắt hắn quét bốn phía, rất nhanh đã tìm thấy thân ảnh Từ Thanh Đồng ở trong đám người.

Rất nhanh đã đi về phía Từ Thanh Đồng.

"Không gặp ta lâu như vậy, có nhớ ta không?" Tô Huyền trêu ghẹo nói.

"Ta mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, nhớ người làm cái gì." Từ Thanh Đồng một mặt cao lãnh.

Tô Huyền cười cười, sớm đã quen thuộc đối với thái độ này của Từ Thanh Đồng.

Đại tiểu thư này lúc nào cũng ra vẻ cao lãnh, nhưng trong lòng vô cùng nhớ mình, chẳng qua ngượng ngùng không dám nói mà thôi.

Tô Huyền muốn tiếp tục trêu chọc vài câu, thế nhưng bên cạnh có một đại mỹ nữ lập tức hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Sau khi nhìn ngắm vài lần, nơi khóe miệng Tô Huyền còn có thể thấy một ít long lanh.

Từ Thanh Tuyên lập tức nhú mày.

"Uy, nhìn cái gì vậy, đây là tỷ ta, tên là Từ Thanh Tuyên, người ta có bạn trai rồi, người đừng có vọng tưởng nữa." Từ Thanh Đồng nhìn cái dáng vẻ 'Trư ca' của Tô Huyền, liền biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Có bạn trai rồi sao..." Vui sướng trên mặt Tô Huyền giảm xuống không ít, rất là tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã lấy lại một chút tinh thần, nói với Từ Thanh Tuyên:

"Tỷ tỷ, vậy người có để ý khi đổi một người bạn trai không?"

"Để ý." Từ Thanh Tuyền lạnh lùng nói.

"Mạo muội hỏi thăm, bạn trai tử tử là ai vậy?" Tô Huyền tiếp tục hỏi thăm.

Từ Thanh Tuyền không trả lời, cũng không thèm để ý đến hắn.

Từ Thanh Đồng ở bên cạnh nói: "Bạn trai tử tử cũng ở trong thế tục, là một vị công tử cực kỳ anh tuấn."

"Há, phú nhị đại hả." Tô Huyền hí hửng một chút.

Hắn ghét nhất là phú nhị đại, phú nhị đại chết trên tay hắn không có 10 tên cũng phải 8 thằng.

"Tử tử, ta đã gặp không ít phú nhị đại, ta có thể khẳng định chắc nịch với người, phú nhị đại không phải đồ tốt, may mà người rời khỏi hắn kịp thời, người đi theo ta. Ta cực kỳ đáng tin, không tin người cứ hỏi Thanh Đồng đi."

Tô Huyền hảo tâm thuyết phục.

"Con người người thật không lẽ phép, nếu không phải ta xem người là ý trung nhân của muội muội, ta cũng lười đến ý đến người, người được một tác lại muốn tiến một thước." Khuôn mặt Từ Thanh Tuyền phát lạnh.

"Ta chỉ muốn tốt cho người, sao người lại tức giận như vậy." Tô Huyền bĩu môi.

"Tô Huyền, người đủ rồi!" Từ Thanh Đồng nghe thấy lời nói của Tô Huyền, cũng cảm thấy có chút không thoải mái, không khỏi trách cứ một tiếng.

"Được được, ta không nói nữa." Tô Huyền nhìn thấy Từ Thanh

Đồng thật sự nổi giận, vội vàng nói một tiếng, thế nhưng sau khi nói xong lại bổ sung một câu:

"Ta nói một câu cuối cùng. Tỷ tỷ, lời ta một mực hữu hiệu, khi nào người hối hận có thể tới tìm ta, cánh tay của ta lúc nào cũng có thể để người dựa vào."

Từ Thanh Tuyên chau mày, trực tiếp quay người rời khỏi.

"Tỷ tỷ?!" Từ Thanh Đồng kêu một tiếng, thế nhưng Từ Thanh Tuyên phảng phất giống như không nghe thấy.

"Ô Huyền, có phải người có bệnh hay không, người nói hươu nói vượn với những nữ nhân khác thì thôi, với tỷ tỷ ta cũng nói lung tung cái gì thế hả???" Từ Thanh Đồng phàn nàn nói.

"Ta cũng là vì tốt cho nàng thôi, phú nhị đại thật sự không phải đồ tốt, người bị phú nhị đại đánh bao nhiêu chủ kiến, chẳng lẽ người còn không rõ sao? Nếu nàng không phải tỷ tỷ người, ta cũng không thèm nói những lời này." Ô Huyền cũng không có cảm thấy lời mình vừa nãy có vấn đề gì.

"Cứ coi như hẳn ta không phải người tốt, nhưng tỷ tỷ ta yêu hẳn, chuyện này không được sao, người quan tâm làm cái gì." Từ Thanh Đồng trách cứ nói.

"Ta đây không phải là sợ tỷ tỷ người bị bội tình bạc nghĩa sao? Thật sự là từ lòng tốt nha." Ô Huyền giải thích nói.

"Thôi đi, ta liếc cái đã biết, người vốn nhìn thấy tỷ tỷ ta xinh đẹp, cho nên thèm thường. Trong lòng người đang nghĩ làm sao để tỷ muội ta cùng một chỗ hầu hạ cho người, có phải hay không? Người đừng có nằm mơ nữa!" Từ Thanh Đồng hừ nói.

Ô Huyền bị vạch trần suy nghĩ, âm thầm giật mình.

"Thôi thôi, đừng ở bên ngoài nữa, mời vào bên trong." Từ Ngạo đi ra hoà giải.

Nói thật ra, hấn đối với ý trung nhân của đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền, kỳ thực cũng rất không hài lòng, chỉ là tôn trọng mong ước của đại nữ nhi, không có nhúng tay mà thôi.

Sương sương mà nói, thật ra hấn cũng muốn để đại nữ nhi cùng đi theo Tô Huyền.

Nam nhân mà tam thê tứ thiếp rất bình thường.

Hiện tại Tô Huyền là người mạnh nhất của thế hệ trẻ tuổi Đông Vực, tiền đồ tương lai vô hạn định lượng, nếu đại nữ nhi đi theo hấn, sẽ không bị người ức hiếp.

Thế nhưng, Từ Ngạo không định nói ra những suy nghĩ này.

Năm đó hấn cảm thấy nam nhân tam thê tứ thiếp là đạo lý hiển nhiên, muốn nạp thêm thiếp, cho nên mới khiến thê tử tức giận bỏ đi.

Nếu bản thân nói ra những những lời này, để thê tử biết, vậy thì phiền phức lớn.

Tuy là thê tử để nữ nhi về bên cạnh mình, nhưng thê tử vẫn còn ở thế tục, hiển nhiên còn đang tức giận.

Từ Ngạo còn đang trông mong, nếu thê tử quay về thì tốt biết mấy.

Nhiều năm cô độc, trấn thủ một mình trên giường, thật sự rất cô đơn.

Từ Ngạo mời Tô Huyền đến phòng khách Phi Vân Các, thị nữ mới dâng trà lên, đã có đệ tử truyền báo nói sứ giả Vương gia đến.

Từ Ngạo hết sức lo lắng, nhưng vẫn để đệ tử mời sứ giả Vương gia đi vào.

Thế nhưng ngoài dự liệu của Từ Ngạo, sứ giả Vương gia không phải tới mang Từ Thanh Tuyền và Từ Thanh Đồng đến Vương gia, chỉ là dựa theo phân phó của thiếu chủ Vương gia, yêu cầu được vẽ chân dung các nàng.

| @@@

Chương 899: Triệt để quyết liệt

Mừ Ngạo không rõ ý gì, nhưng vẫn làm theo lời, chuẩn bị tìm họa sĩ vẽ cho hai nữ nhi mỗi người một bức chân dung, để sứ giả Vương gia mang về cho thiếu chủ Vương gia.

Nhưng Từ Ngạo còn chưa mở miệng, Tô Huyền đã trực tiếp ra tay, lấy sức mạnh lôi đình giết chết sứ giả Vương gia.

"Tô Huyền, làm như vậy chẳng phải là triệt để xé mặt với Vương gia sao?" Từ Ngạo kinh hãi.

"Từ thúc thúc, vậy ta muốn hỏi một câu, người tính đưa hai nữ nhi tới Vương gia sao?" Tô Huyền hỏi ngược lại.

"Tất nhiên là không!" Từ Ngạo kiên quyết nói.

"Nếu đã không thì không phải là xé mặt Vương gia rồi sao? Tác

phong Vương gia, Từ thúc thúc chắc hẳn hiểu rõ hơn ta." Tô Huyền nói.

Từ Ngạo nghe xong, gật đầu tán đồng một cái.

Triệt để vạch mặt với Vương gia, thật ra chỉ là chuyện sớm muộn, Tô Huyền chỉ làm chuyện này trước thời hạn mà thôi, khác biệt thực ra cũng không quá lớn.

Từ Ngạo hít sâu một hơi, lập tức gọi đệ tử tới, phân phó mọi người canh chừng sơn môn, phòng ngừa Vương gia phái người đột kích.

"Từ thúc thúc, ngài không cần quá lo lắng, ta đã dám giết sứ giả Vương gia, thì không sợ Vương gia đến tìm phiền toái." Tô Huyền bình tĩnh nói.

"Ồ?" Ánh mắt Từ Ngạo sáng lên. Tất nhiên hẳn có thể nghe ra sự tự tin trong lời nói của Tô Huyền.

Với sự hiểu biết về Tô Huyền, hẳn biết Tô Huyền không phải là người mạnh miệng.

Nếu đã biết nói như vậy, nhất định đã có chỗ dựa vào.

Xem ra Tô Huyền tuyệt đối không phải đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Thế còn Vương gia lão tổ..." Từ Ngạo muốn tìm một chút đáy của Tô Huyền, thế là thăm dò mà nói.

"Cho dù là Vương gia lão tổ đích thân đến, ta cũng có biện pháp ngăn cản. Về phần Vương Vạn Lý, giao cho ta xử lý, Từ thúc thúc ngài đối phó với các cao thủ khác của Vương gia." Tô Huyền nói.

Từ Ngạo nghe xong, hoàn toàn yên tâm.

Nếu như Vương gia lão tổ và Vương Vạn Lý bị kiềm chế, những

người còn lại của Vương gia căn bản không ngăn cản được hắn.

Đến lúc đó, quả thực giống như hỏ vào bầy dê, nhất định khiến Vương gia tổn thất nặng nề, thảm bại mà về.

"Xem ra ta đã khinh thường ngươi, ngươi đã nói như vậy, vậy thì đánh cùng Vương gia một trận chiến! Vương gia tại Đông Vực hoành hành bá đạo lâu như vậy, nên là lúc để bọn hắn trả giá thật lớn!" Trong lòng Từ Ngạo đã hạ quyết tâm, cao giọng nói.

Sau khi Tô Huyền thấy Từ Ngạo tỏ thái độ, vừa ý gật đầu một cái, nhìn về cái tên nằm trên mặt đất, người vừa bị hắn đánh một chưởng nát đầu- sứ giả Vương gia, bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ.

Wương gia.

Wương Vạn Lý đang giảng một ít chuyện có liên quan đến tu luyện cho Vương Hạo Nhiên, Vương Hạo Nhiên làm đủ kiểu 'không chón nương tựa' mà nghe.

"Gia chủ, thiếu chủ, Phi Vân Các đưa đồ tới." Vương Thông bưng tới một cái rương, đi lên trước báo cáo.

"Bên trong có cái gì?" Vương Hạo Nhiên nhíu mày hỏi.

Hắn bảo người Phi Vân Các đưa chân dung của Từ Thanh Tuyền và Từ Thanh Đồng tới, thế nhưng cái rương vuông vức này hoàn toàn không giống để đựng chân dung.

"Ta đã kiểm tra qua, bên trong là..." Vương Thông muốn nói lại thôi.

Wương Hạo Nhiên nhìn thấy hắn lằng nhằng, lười hỏi, trực tiếp mở thẩu thị ra xem xét.

Sau khi thấy rõ đồ vật trong rương là cái gì, không khỏi kinh hãi.

"Phi Vân Các rốt cuộc đưa đồ vật gì tới?" Vương Vạn Lý nghi hoặc hỏi.

Vương Thông mở rương ra, hướng về vị trí của Vương Vạn Lý.

"Phi Vân Các đây là ý gì, đưa một cái đầu người tới làm cái gì? Còn nữa, người này là ai?" Vương Vạn Lý còn chưa biết rõ chuyện chân dung.

"Hồi gia chủ, người này là đệ tử Vương gia, thay mặt thiếu chủ tới Phi Vân Các yêu cầu chân dung Từ Thanh Tuyền và Từ Thanh Đồng. Mới nãy Phi Vân Các sai người đưa rương tới, nói là... Nói là Tô Huyền tặng quà cho thiếu chủ." Vương Thông run giọng giải thích.

Con mắt Vương Hạo Nhiên nhắm lại.

Cái quái gì vậy, ta còn chưa gặp mặt cái tên Tô Huyền này đây, vậy mà hắn đã đưa một kiện "đại lễ" tới, Tô Huyền này hận mình nhiều như vậy sao?

"NỰC CUỜ!!, Phi Vân các quả thực khinh người quá đáng! Vương Thông, truyền lệnh của ta, triệu tập nhân thủ, đi san bằng Phi Vân Các, chém Tô Huyền thành muôn mảnh!"

Vương Vạn Lý giận dữ, một chưởng khiến bàn trà bên cạnh vỡ thành mảnh vụn.

"Tuân mệnh!" Vương Thông lập tức lên tiếng, không kịp chờ đợi đi triệu tập nhân thủ.

Trước đó không lâu ở trong trận đấu tranh đoạt cơ duyên, hắn đã thua ở trong tay Tô Huyền, còn chịu một vài vết thương không nhẹ, sau này rất có thể ảnh hưởng đến sự tiến triển của tu vi, tất nhiên trong lòng vô cùng thống hận Tô Huyền.

Bây giờ có một cơ hội báo thù tốt như vậy, trong lòng Vương Thông tất nhiên rất xúc động.

Vương Hạo Nhiên nhìn Vương Thông xúc động rời khỏi triệu tập nhân thủ, cùng với Vương Vạn Lý vẫn đang nổi giận trầm tư suy nghĩ.

Dựa theo nội dung truyện bình thường, lần này Vương Vạn Lý cùng Vương Thông đến Phi Vân Các, hơn một nửa là không chiếm được chỗ tốt, thậm chí có thể không còn mạng để trở về.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên kiến nghị với Vương Vạn Lý:

"Ta cảm thấy tốt nhất là gọi lão tổ đi cùng, đảm bảo một chút."

"Chỉ là một Phi Vân Các nhỏ nhoi, ta tự mình xuất mã, lại mang theo rất nhiều cao thủ của Vương gia, tuyệt đối không có sơ hở nào, không cần phiền toái lão tổ." Vương Vạn Lý tự tin nói.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy sắc mặt lão tiểu tử, cảm thấy rất phiền muộn.

Mấy ngày này ở Vương gia, hắn cũng biết không ít chuyện.

Lúc trước trong trận tranh đoạt cơ duyên kia, sau khi Vương Vạn Lý nén giận xuất thủ lại không thể giết chết Tô Huyền, liền chứng minh Tô Huyền tuyệt đối có át chủ bài.

Vương Vạn Lý dẫn đội đi, không có khả năng chơi được.

"Ta đã nghe Vương Thông nói, lần trước ở trong trận tranh đoạt kia, ngài xuất thủ với Tô Huyền chỉ làm hắn bị tổn thương nhẹ, không thể một lần giết chết hắn, có việc này sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Đúng vậy. Nhắc đến việc này ta cũng cảm thấy kỳ quái, tuy ta chỉ dùng năm thành tu vi, nhưng theo lý thuyết Tô Huyền không có khả

năng chống cự." Vương Vạn Lý nghe Vương Hạo Nhiên nhắc đến việc này, bỗng nhiên bình tĩnh hơn một chút.

L @@@

Chương 900: Đốc Toàn Bộ Lực Lượng

"Tô Huyền này không đơn giản, chỉ có ngài đi đoán chừng không chiếm được chỗ tốt, hưởng chi còn có một Từ Ngạo." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở.

"Tô Huyền lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một tiểu tử non nớt, về phần Từ Ngạo? Là cái thá gì, bọn hắn coi như hai người cùng tiến lên ta cũng có thể giết bọn hắn." Vương Vạn Lý lại ngạo nghễ lên.

Wương Hạo Nhiên nhíu mày, rất muốn mắng lão tiểu tử này vài câu.

Khó trách phản phái đều là không đối phó được nhân vật chính, đầu óc không thể suy nghĩ thì thôi, còn chết sĩ diện, đồng thời còn bành trướng như thế.

Ở trong trận tranh đoạt cơ duyên kia, sau khi Vương Vạn Lý đánh một kích với Tô Huyền không đạt được hiệu quả lý tưởng, sợ bị người chế nhạo bên dưng tay.

Nếu như lúc ấy Vương Vạn Lý hung ác một chút thì hiện tại Tô

Huyền sẽ không chạy nhảy được như vậy.

Hiện tại Tô Huyền đoạt được cơ duyên kia, thực lực khẳng định tiến lớn.

Dựa theo miêu tả của Vương Thông, lúc đó Tô Huyền đã là Thánh cảnh cửu trọng.

Đạt được trận cơ duyên này, đạt đến Thánh cảnh thập nhất trọng căn bản cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Thánh cảnh thập nhất trọng, cũng là Trúc Cơ kỳ một tầng trong cảnh giới tu tiên.

Thực lực của Tô Huyền đã biến chất.

Hơn nữa nhân vật chính đều được thiết lập có thể vượt cấp, chỉ sợ sức chiến đấu thật sự của Tô Huyền đã ngang với Trúc Cơ kỳ tầng năm, có thể đánh có đi có về với Vương Vạn Lý.

Thậm chí Vương Vạn Lý còn có thể không đánh lại Tô Huyền.

Tô Huyền là như vậy, Diệp Phàm cũng như thế.

Sở dĩ Vương Hạo Nhiên có thể khẳng định như vậy, đó là bởi vì sau khi phục chế ký ức của Diệp Phàm, hắn cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Trong ký ức của Diệp Phàm, bao hàm tất cả công pháp và Tiên Thuật.

Dựa vào những cái này, Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể lấy tu vi Trúc Cơ kỳ tầng sáu phân cao thấp với Tu Tiên giả Trúc Cơ kỳ tầng chín đại viên mãn.

Mặc dù Vương Vạn Lý là Trúc Cơ kỳ tầng năm, nhưng có thể giải

quyết được Tô Huyền hay không cũng là một cái vấn đề.

Hơn nữa còn có Từ Ngạo, nếu như để cho Vương Vạn Lý dẫn đội đến Phi Vân Các, Vương Hạo Nhiên cảm thấy rất có thể chuẩn bị quan tài cho lão tiểu tử này.

"Phải gọi lão tổ theo, ta cũng muốn đi, nếu không người thiếu chủ này ta không làm nữa." Vương Hạo Nhiên làm biếng khuyên lão tiểu tử này, trực tiếp uy hiếp.

"Hạo Nhiên ngươi..." Vương Vạn Lý khế giật mình.

"Ta có dự cảm việc này sẽ không đơn giản như vậy. Huống hồ, sự tử vô thổ còn dùng toàn lực, không nên xem thường, rất dễ lật thuyền trong mương." Vương Hạo Nhiên nói.

"Cái này...Được." Vương Vạn Lý đồng ý xuống.

Phi Vân Các, một chỗ trong lương đình.

Sau khi Từ Thanh Tuyền với Từ Thanh Đồng nghe nói chuyện Tô Huyền giết sứ giả của Vương gia, cũng biết rõ Phi Vân Các với Vương gia sẽ có một trận chiến, giờ phút này đang lo âu.

Tuy hai người mới đến Đông Vực không lâu, nhưng các nàng nghe rất nhiều đệ tử Phi Vân Các nói về sự mạnh mẽ của Vương gia.

Phi Vân Các có thể vượt qua kiếp này hay không thật khó mà nói.

"Tỷ tỷ, không có phiến toái nào mà Tô Huyền không giải quyết được, không có việc gì cả." Trong lòng Từ Thanh Đồng cũng lo lắng, lời này là đang an ủi Từ Thanh Tuyền, cũng là đang an ủi chính mình.

"Hy vọng như vậy đi." Từ Thanh Tuyền thở dài một cái.

"Thanh Đồng, thì ra người ở chỗ này, ta đi tìm người khắp nơi đây." Tô Huyền từ đằng xa đi tới, đến trong lương đình, cười nói với Từ Thanh Đồng.

"Vương gia đã sắp tìm đến cửa, làm sao người còn cười được." Từ Thanh Đồng chửi bậy một ít, chợt hỏi:

"Tìm ta có chuyện gì vậy?"

"Rất lâu không thấy người, nhớ người lắm, người đi theo ta, ta dẫn người đến một chỗ." Tô Huyền thần thần bí bí, chỗ sau đáy mắt có ý dung tục hiện lên thoáng một cái rồi biến mất.

Lúc trước Tô Huyền đã có chủ ý này, nhưng mà bởi vì tác hại của Thái Huyền Nhất Khí Quyết, vì vậy một mực cưỡng ép mình kiềm chế.

Hiện tại tu vi tăng lên, tác hại của Thái Huyền Nhất Khí Quyết cũng không còn, tất nhiên là Tô Huyền sẽ có suy nghĩ.

Giờ phút này đang là giữa ban ngày, nhưng không nhắm nạy được.

"Người muốn dẫn ta đến nơi nào ngắm phong cảnh sao? Nhưng mà hiện tại ta không có tâm tình, chờ chuyện Vương gia qua rồi hãy nói." Từ Thanh Đồng không nhìn ra ý nghĩ chân chính của Tô Huyền.

"Đã nói với người rồi mà, không cần lo lắng Vương gia. Trước đây mỗi lần gặp được nguy cơ, không phải ta đều giải quyết được sao? Lần này cũng không ngoại lệ, tin tưởng ta. Đi theo ta, ta dẫn người đến một chỗ tốt." Tô Huyền kiên trì nói.

Từ Thanh Đồng do dự một chút, nhìn tỷ tỷ.

"Ta không cần người ở cùng, nếu người muốn đi vậy thì đi đi." Từ

Thanh Tuyền cũng cho là Tô Huyền mang muội muội đi ngắm phong cảnh, đương nhiên sẽ không ngăn cản.

"Vậy được rồi, ta với Tô Huyền đi đây, tử tử người không nên suy nghĩ lung tung." Từ Thanh Đồng đứng dậy, sau khi nói với Từ Thanh Tuyền xong, liền chuẩn bị cùng Tô Huyền rời khỏi lương đình.

Nhưng vừa đi khỏi mấy bước, bỗng nhiên âm thanh triệt vang vọng không ngớt bên ngoài Phi Vân Các.

"Đây là... là tín hiệu ngoại địch xâm lấn!" Từ Thanh Đồng ngừng bước nghe mấy giây, lập tức cực kỳ hoảng sợ.

"Vương gia đến rất nhanh nha." Tô Huyền giận một chút, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Lúc đầu hẳn cho là động tác của Vương gia không nhanh như vậy, vì vậy liền muốn lừa Từ Thanh Đồng đến chỗ không có người sau đó ăn luôn nàng.

Nhưng Vương gia thật là quá đáng ghét, lại quấy rầy chuyện tốt của hắn.

Tô Huyền chỉ có thể tạm thời bỏ ý định dẫn Từ Thanh Đồng đến chỗ không có người.

Dù sao, Từ Thanh Đồng là của hắn, cũng không thể chạy trốn, không cần nóng lòng.

"Thanh Đồng, người cùng tử tử tìm chỗ trốn đi, không được đi lung tung, ta ra ngoài đối địch." Tô Huyền dặn dò một tiếng.

Lúc trước Từ Thanh Tuyền với Từ Thanh Đồng đều ở trong thế tục, không tu luyện, tu vi còn thiếu, căn bản không có võ lực.

Trận giao phong với Vương gia này các nàng cũng không giúp được

gì, không làm phiền là trợ giúp lớn nhất.

H

Chương 901: Cô Lập Tô Huyền (1)

Sơn môn Phi Vân Các, trùng trùng điệp điệp người Vương gia tụ tập ở nơi này.

Thần sắc của các đệ tử Phi Vân Các đều tái nhợt.

Wương gia cường đại cơ hồ đi sâu vào trái tim tất cả mọi người, Vương gia bỗng nhiên tụ tập đại đội nhân mã tới, nhìn điệu bộ này rõ ràng là muốn tiêu diệt Phi Vân Các. Tất nhiên là đệ tử của Phi Vân Các cực kỳ lo lắng

Nhưng may mà cũng không có người chạy trốn, vẫn kiên trì ngăn tại sơn môn.

"Hạo Nhiên, vì sao không trực tiếp giết tới, giết cho từng người bọn họ trở tay không kịp." Trước nhân mã của vương gia, Vương Vạn Lý hạ giọng, nghi ngờ hỏi thăm Vương Hạo Nhiên.

"Ta cảm thấy đầu nguồn của việc này là do Tô Huyền, nếu như có thể giết Tô Huyền, có lẽ không cần khai chiến cùng Phi Vân Các. Cuối cùng thật làm căng thẳng thì không thể tránh được tử thương, ngài cũng không muốn nhìn xem người Vương gia hao tổn chứ?" Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng giải thích một chút.

Vị Từ Thanh Tuyền kia rất có thể chính là Phương Tuyền, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên sẽ không trực tiếp để người của Vương gia khai chiến cùng Phi Vân Các.

Lỡ như đến lúc đó Từ Thanh Tuyền chính là Phương Tuyền, đây chẳng phải là cực kỳ lúng túng sao?

Huống chi, kỳ thực giữa hắn và Phi Vân Các, muốn đối phó vền vẹn chỉ là nhân vật chính Tô Huyền mà thôi.

Vương Hạo Nhiên phóng tầm nhìn ra, rất nhanh đã phát hiện chỗ cách đó không xa có một ít thế lực đang quan sát bên này.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, nếu như lần này giao phong với Phi Vân Các, Vương gia thảm bại thì tất nhiên là những thế lực này sẽ cùng nhau gia nhập trận doanh của Phi Vân Các, cùng đi tiêu diệt Vương gia.

Mà cũng giống vậy, nếu như Phi Vân Các thảm bại, những thế lực này liền sẽ gia nhập trận doanh của Vương gia để đối phó Phi Vân Các, để thu được thân thiện của Vương gia.

Tóm lại, đây là một ít cỏ đầu tường.

Không bao lâu, Từ Ngạo cùng Tô Huyền vội vàng đi tới sơn môn.

"Từ Ngạo, người thật to gan, rõ ràng dung túng Tô Huyền, giết sứ giả của Vương gia ta!" Vương Vạn Lý quát hỏi.

"Vương..."

"Giết thì như thế nào, ta gặp một người của Vương gia các người thì giết một người."

Từ Ngạo đang muốn đáp lại, nhưng mà bị Tô Huyền cắt ngang lời

nói.

"Buồn cười, tôn tử Vương gia nghe lệnh, đập nát Phi Vân Các..."
Vương Vạn Lý giận dữ, đang muốn hạ lệnh.

"Người chính là Tô Huyền sao?" Vương Hạo Nhiên cũng cắt đứt lời nói của Vương Vạn Lý.

Vương Vạn Lý giật mình, vậy mới nhớ tới lời nói vừa rồi của Vương Hạo Nhiên, tốt nhất chỉ nhằm vào một mình Tô Huyền, sau khi bị ngăn cản quấy rầy thì cũng không có tiếp tục mở miệng.

Tô Huyền quan sát người nói chuyện này một chút, không khỏi kinh ngạc một chút.

Hắn lớn như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy nam tử đẹp mắt như vậy, hết như là tiên giáng trần.

Nhưng sau khi kinh ngạc, trong lòng Tô Huyền lập tức một trận không vui.

Nam tử đẹp hơn hắn, tất nhiên là hắn chán ghét.

"Người là ai? Vị thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia kia sao?" Tô Huyền cười lạnh nói.

"Cần rõ, không cho phép người vũ nhục thiếu chủ của chúng ta!"
Vương Thông tức giận trách cứ.

"Bại tướng dưới tay, nơi này không có chỗ người nói chuyện." Tô Huyền một mặt khinh thường.

"Người!" Vương Thông nghiến răng nghiến lợi.

Vương Hạo Nhiên nghe được những lời này của Tô Huyền, trong lòng cười thầm một thoáng.

Tên Tô Huyền này trẻ tuổi nóng tính, hoàn toàn không có ổn trọng như Diệp Phàm, dễ đối phó hơn Diệp Phàm nhiều.

Vương Hạo Nhiên tạm thời không để ý đến Tô Huyền, mà là nhìn về phía Từ Ngạo nói:

"Từ tiền bối, ta hoài nghi đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền của ngài là người yêu ở thế tục của ta, ta phát tin tức rộng rãi, để thế lực đông vực đưa lên mỹ nữ, chính là vì tìm nàng." Sau khi tẩy trắng cho mình một chút, Vương Hạo Nhiên nói tiếp:

"Về sau biết được tin tức, biết được nàng rất có thể là đại tiểu thư của Phi Vân Các, cho nên mới phái người tới cầu lấy chân dung, giết sứ giả Vương gia là ý của ngài? Hay là ý tứ của Tô Huyền?"

Từ Ngạo nghe vậy, quan sát vị thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia một chút, cũng bị bề ngoài của hắn làm cho kinh diễm.

Nhưng để hắn kinh ngạc hơn vị này là thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia.

Khi biết được thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia để thế lực đông vực đưa mỹ nữ thì hắn không có nửa phần hảo cảm với vị thiếu chủ của Vương gia này.

Nhưng lúc này nghe được nguyên do trong đó, tự nhiên là tương đối giật mình.

"Từ thúc thúc, chẳng lẽ ngươi cũng tin loại lời này sao? Hắn đang gạt người thôi." Tô Huyền nói với Từ Ngạo.

Từ Ngạo không có lập tức trả lời Tô Huyền.

Xem như các chủ của Phi Vân Các, Từ Ngạo có cách xử sự của riêng mình, sẽ không như Tô Huyền bên này, hoàn toàn không có cố

ky.

Nếu như vị thiếu chủ tâm nhiệm của Vương gia này nói thật, vậy chuyện này căn bản chính là hiểu lầm.

"Người biết đại nữ nhi Tuyên nhi của ta sao?" Từ Ngạo hỏi.

"Xin hỏi có phải tên lúc đầu của nàng có phải là Phương Tuyên hay không? Còn có một vị đệ đệ tên Phương Hằng, hiện tại ở bên trong bệnh viện tâm thần." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đúng là như thế, người chính là ý trung nhân của Tuyên nhi, vị công tử giàu có kia sao?" Từ Ngạo gật đầu.

"Ta từ thế tục tới thánh vực mới mấy ngày, lúc ở thế tục đích thật là công tử nhà giàu, Phương Tuyên là thư ký của mẫu thân ta. Nếu người vẫn không tin thì có thể để cho Phương Tuyên ra gặp một lần." Vương Hạo Nhiên nói.

Từ Ngạo nghe xong, cơ hồ đã vững tin, chuẩn bị để đệ tử đi truyền lời, để đại nữ nhi đi ra.

"Từ thúc thúc, tuyệt đối không thể! Khẳng định là gia hỏa này từ đâu thăm dò được tin tức của Thanh Tuyên, cho nên để người gọi Thanh Tuyên ra, đến lúc đó chế trụ Thanh Tuyên, lấy đó lấy nàng để uy hiếp người!" Tô Huyền vội vàng thuyết phục nói.

"Nhưng ta thấy lời nói của người này thành khẩn, không giống nói dối." Từ Ngạo tự hỏi hấn vẫn có chút bản lĩnh nhìn người, những năm gần đây hoàn toàn chưa có nhìn lầm.

Chương 902: Cô Lập Tô Huyền (2)

Không nữa, bề ngoài của vị thiếu chủ tân nhiệm Vương gia này thật rất dễ dàng để người ta sinh ra hảo cảm.

Người đẹp mắt như vậy, có lẽ không có khả năng là người xấu nha?

"Lòng người khó dò, ta thấy vị thiếu chủ của Vương gia này cũng không phải là đồ tốt, tuyệt đối không thể tin hẳn!" Tô Huyền ấn định nói.

Từ Ngạo nghe xong, lập tức nhú nhú mày.

Bởi vì nghe được những lời này của Tô Huyền rõ ràng có chút cực đoan, cố ý nhằm vào thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia này.

Vương Hạo Nhiên lại nói: "Từ tiền bối, ngài không tin ta cũng không sao, nhưng mà người là phụ thân của Phương Tuyền, ta cực kỳ tôn trọng ngài. Lần này mang đội ngũ Vương gia tới Phi Vân Các cũng không phải là nhằm vào Phi Vân Các, càng không phải là nhằm vào ngài, chỉ cần tìm Tô Huyền lấy một cái công đạo, đồng vực có nhiều ánh mắt nhìn xem như vậy, đúng sai thì tự có công luận."

Từ Ngạo nghe thiếu chủ của Vương gia này nói chuyện khéo léo, trong lòng càng tăng nhiều hào cảm.

Xem như thế lực trong trận doanh chính phái, Từ Ngạo vẫn vô cùng giảng đạo lý.

Lời Vương Hạo Nhiên nói là thật, cái kia hoàn toàn chính là Tô Huyền đuối lý.

Suy cho cùng lúc ấy Tô Huyền không hỏi một tiếng rõ ràng, liền trực tiếp giết chết sứ giả của Vương gia.

"Một sứ giả của Vương gia mà thôi, hà tất phải căng thẳng như thế? Không bằng đến đây biến chiến tranh thành hoà bình đi." Từ Ngạo rất muốn điều hoà mâu thuẫn một chút.

Vị thiếu chủ của Vương gia này, hơn phân nửa chính là ý trung nhân của đại nữ nhi, cũng giống Tô Huyền, tương lai đều có thể là hiền tế của mình.

Từ Ngạo thiên vị bên nào thì cũng không được, chỉ có thể điều hoà.

"Từ tiền bối, mạng của vị sứ giả kia cũng không phải là mạng sao? Cũng không phải là phụ mẫu nuôi sống sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Từ Ngạo lập tức nghẹn lời, không cách nào phản bác.

Tô Huyền thấy thế, trong lòng tức giận với Từ Ngạo giận một thoáng, chợt hướng về phía Vương Hạo Nhiên nói:

"Người nói nhiều như vậy, chẳng phải là muốn ly gián quan hệ của ta cùng Từ thúc thúc sao? Hiện tại người đã được mục đích. Cho dù chỉ có một mình ta thì ta sẽ sợ Vương gia người sao?!"

"Yên tâm, chúng ta sẽ không lấy nhiều khi ít." Vương Hạo Nhiên cười nhạt cười.

"Tiểu tử, để mạng lại!" Vương Vạn Lý thấy Vương Hạo Nhiên hóa giải va chạm cùng Phi Vân Các, cô lập Tô Huyền, thế là công về phía Tô Huyền.

"Lão bất tử, phóng ngựa đến đây đi."

Đối mặt với thế công của Vương Vạn Lý, Tô Huyền không chút sợ

hải, bay lên trời, ở trên không trung đối chưởng cùng Vương Vạn Lý.

Song chưởng khùng bổ va chạm với nhau, một trận nổ vang, lấy hai người làm trung tâm bên trong phương viên vài dặm đều là trở thành một mảnh bừa bãi.

Không khí kích động từ đó đưa tới kinh phong, thổi đến gốc áo của người phía dưới bay phần phật.

Cùng lúc đó, Vương Vạn Lý chân đạp hư không, lùi lại ba bước.

Trái lại Tô Huyền thì lùi lại năm bước.

Vương Vạn Lý không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Mặc dù hắn chiếm được lợi thế, nhưng trước đó không lâu hắn có thể tùy tiện hành Tô Huyền.

Không nghĩ tới vừa mới không qua quá lâu, Tô Huyền đã có thực lực đối cứng với hắn.

"Tiểu tử, lúc ấy ta nên liều lĩnh làm thịt ngươi!" Vương Vạn Lý hối hận nói.

"Lão bất tử, bây giờ nói lời này đã chậm." Tô Huyền đắc ý cười cười.

"Hiện tại giết ngươi cũng không coi là muộn." Vương Vạn Lý cười lạnh một tiếng, linh khí toàn thân hiện lên thần quang, bày ra thế công đánh về phía Tô Huyền.

Tô Huyền không sợ hãi chút nào, lên trước nghênh kích.

Hai đạo lưu quang bay tán loạn va chạm trên không trung, theo mỗi lần tiếp xúc đều sẽ mang theo tiếng ầm ầm nổ vang.

Người phía dưới, cơ hồ đều trợn mắt hốc mồm.

Vương Vạn Lý là cường giả đỉnh cao sớm đã thành danh ở đông vực, vẫn có cảnh giới Thánh cảnh tầng mười sáu.

Mà Tô Huyền mới ngoi đầu lên ở đông vực không đến mười năm, rõ ràng có thể ngang tài ngang sức với Vương Vạn Lý.

Vương Hạo Nhiên cũng khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía cuộc chiến trên không trung. Sắc mặt không có ba động chút nào.

Đối với loại cục diện này, hắn sớm đã có đoán trước.

Tô Huyền là nhân vật chính, vượt cấp chiến đấu thực tế là chuyện quá bình thường.

Hai người kịch chiến trên không trung một lát, bỗng nhiên mỗi người lui về, đứng ở hai đầu không trung.

Trên mặt Vương Vạn Lý tràn đầy vẻ chấn kinh.

Cơ hồ hắn đã dùng đủ toàn lực, tuy nhiên lại không có cách nào ép bức Tô Huyền.

Tên Tô Huyền này khuếch trương quá nhanh, để Vương Vạn Lý cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ.

Vương Vạn Lý có chút khâm phục dự kiến trước đó của chất trai của mình.

Nếu như lần này chính mình mang người tới tiêu diệt Phi Vân Các, xem ra hơn phân nửa sẽ phải ngỏm tại đây.

Nhưng may mà nghe Vương Hạo Nhiên, kê chiến lược mạnh nhất của Vương gia tới.

Nhưng mà Vương Vạn Lý còn chưa lên tiếng cầu viện, trong hư không liền có tiếng thờ dài vang lên.

"Haiz, thật là không nghĩ tới bên trong đông vực dĩ nhiên ra một nhân vật thiên tài như vậy, nếu là tôn tử của Vương gia ta thì tốt biết bao."

Lúc âm thanh vang lên, trong không trung có một thân ảnh chậm chậm nổi lên.

Chỉ thấy người này râu tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt người này lại có dáng dấp của người trẻ tuổi.

Vương Hạo Nhiên nghe được lời này, mặt một đen lại.

Ngụ ý của Vương gia lão tổ rõ ràng cảm thấy hậu bối Vương gia không có người có thể so với Tô Huyền, cho nên mới phát ra thờ dài.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có vội vã chứng minh cái gì.

Bởi vì hắn suy đoán Tô Huyền còn có át chủ bài khác.

Để hai lão đầu này lên trước, đi tra rõ ràng đáy của Tô Huyền, sau khi xác định Tô Huyền không uy hiếp được mình thì đến lúc đó động thủ lần nữa cũng không muộn.

Lỡ như tình thế không đúng, hai lão đầu này đánh không được, mà chính mình lại không thay đổi được cục diện, vậy mình có thể một mình chạy trốn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên hiểu rõ, yên tĩnh xem thế cục biến hóa.

"Vương gia lão tổ!"

Phía dưới có người nhận ra lão giả này, lập tức kinh hãi lên tiếng.

Con người của Từ Ngạo cũng chấn động.

J

Chương 903: Kiểm Đến

MVương gia lão tổ bế quan nhiều năm, thật lâu không có xuất hiện trước mặt người khác, không ngờ lần này lại đích thân đến.

Tô Huyền lợi hại hơn nữa cũng không khả năng là đối thủ của Vương gia lão tổ nha?

Nghĩ như vậy, Từ Ngạo nói với Vương Hạo Nhiên:

"Tô Huyền là ý trung nhân của Thanh Đồng, người cũng là ý trung nhân của Thanh Tuyền, tương lai có khả năng các người chính là người một nhà, hà tất phải căng thẳng như vậy, chẳng lẽ việc này không có đường sống nào vẹn toàn sao?"

"Từ tiền bối đã nói như vậy thì đương nhiên ta phải cho chút mặt mũi. Chỉ có điều cái này cần phải xem ý tứ của Tô Huyền." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Nói một chút đi." Từ Ngạo vội vàng hỏi.

"Nếu như Tô Huyền nguyện ý vì tên đệ tử chết thảm của Vương gia

mà đốt giấy để tang, thủ linh bảy ngày, việc này có thể xoá bỏ toàn bộ. Một người đã không còn mạng, chỉ để Tô Huyền làm một chuyện như vậy, đây không tính là quá phạm chứ?" Vương Hạo Nhiên nói ra một câu, Tô Huyền căn bản không có khả năng đồng ý chuyện này.

Hắn nói cho Từ Ngạo mặt mũi, nhưng căn bản chính là không có nghĩ qua sẽ tha cho Tô Huyền.

Chỉ là ngoài mặt cho vị nhạc phụ tương lai này một chút mặt mũi mà thôi,

"Tô Huyền, ý của người như thế nào?" Từ Ngạo lại cảm thấy là cơ hội tốt để chuyển biến, thế là nhìn về phía Tô Huyền ở trên không trung hỏi thăm một thoáng.

"Tuyệt đối không thể!" Tô Huyền kiên quyết nói.

Từ Ngạo ngạc nhiên.

"Từ tiền bối, người cũng nghe rồi chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

Từ Ngạo thở dài một tiếng, lại không mở miệng khuyên can.

Vị thiếu chủ của Vương gia này là ý trung nhân của đại nữ nhi, Tô Huyền là ý trung nhân của tiểu nữ nhi.

Hắn kẹt ở giữa, giúp ai cũng đều không phải, chỉ có thể điều hòa mâu thuẫn, hiện tại điều hòa không được. Chỉ có thể không quan tâm, không giúp ai hết.

"Người trẻ tuổi, nếu như người nguyện ý gia nhập Vương gia, đổi thành họ Vương, ta có thể suy nghĩ không giết người, thậm chí còn có thể đại lực bồi dưỡng người, người cảm thấy thế nào?" Vương gia lão tổ nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn xem trước Tô Huyền ở mấy trượng trước mặt nói.

"Có thể suy nghĩ, nhưng mà ta có một cái điều kiện." Tô Huyền cười lạnh nói.

"Điều kiện gì?" Vương gia lão tổ theo bản năng hỏi.

Tô Huyền đưa tay chỉ vị trí của Vương Hạo Nhiên phía dưới, "Giết hắn, ta sẽ suy nghĩ gia nhập Vương gia."

Trong mắt Vương gia lão tổ ngưng hiện lãnh quang, "Người trẻ tuổi, người đang đùa ta sao."

"Lão bất tử, người đoán đúng rồi." Tô Huyền nhếch mép cười cười, lập tức kêu cứu nói: "Sự phụ, nếu người không ra, ta có thể sẽ bị đánh chết."

Theo Tô Huyền dứt lời, một đạo lưu quang từ trong giới chỉ của Tô Huyền bay ra, ở giữa không trung ngưng hiện ra một hư ảnh của nữ tử áo đỏ tuyệt sắc.

Một cỗ ba động cường đại từ bên trong hư ảnh của nữ tử tuyệt sắc này phiêu tán đi ra.

Sau khi Vương Hạo Nhiên ở phía dưới trông thấy thì ngạc nhiên mấy giây.

Át chủ bài của Tô Huyền này lại là lão gia gia tùy thân? Không đúng, phải gọi là lão nãi nãi tùy thân mới đúng?

Hình như cũng không chính xác, bởi vì nữ tử hư ảo này quá đẹp, hơn phân nửa là nữ chính.

Trong miệng Tô Huyền cung kính kêu lấy sự phụ, nhưng khẳng định hiếu tâm âm thầm biến chất!

Wang gia lao tổ nhìn thân ảnh nữ tử hư ảo này, cảm giác được ba động thần hồn mạnh mẽ trên người nàng, sắc mặt hơi hơi ngưng

trọng một phần.

"Khó trách lần trước tiểu tử này có thể ngăn cản được công kích của ta, thì ra là có thần hồn tương trợ!" Vương Vạn Lý nhìn thấy một màn này, chợt nhớ tới một việc.

"Lão bất tử, người cũng đoán đúng rồi, nhưng mà không có ban thưởng đâu." Tô Huyền trêu chọc nói.

"Người tiểu tử này, ta muốn chém người thành muôn mảnh!" Vương Vạn Lý thả ra ngoan thoại, nhưng mà chỉ là ngoài miệng trong yếu, cũng không có lập tức động thủ, mà là nhìn về phía Vương gia lão tổ.

"Người trẻ tuổi, người thật để ta cảm giác được uy hiếp rất mạnh, nếu người không nguyện ý gia nhập Vương gia, vậy tuyệt đối không thể giữ người lại." Trong mắt Vương gia lão tổ tuôn ra sát ý.

"Người này rất mạnh, trạng thái thần hồn hiện tại của ta không nên đánh lâu, tìm cơ hội chạy." Hư ảnh nữ tử truyền âm nói với Tô Huyền.

"Ta đã hiểu." Tô Huyền cũng truyền âm trả lời một câu.

Lúc này, Vương gia lão tổ cùng Vương Vạn Lý toàn bộ công tới, nữ tử áo đỏ thần bí ngăn trở Vương gia lão tổ, Tô Huyền thì cùng Vương Vạn Lý đấu một trận.

"Có lẽ Tô Huyền hết bài tẩy rồi nha? Giờ đến phiên mình lên sân khấu." Ở trong lòng Vương Hạo Nhiên lặng yên nói một câu.

Giữa không trung, Tô Huyền nhớ đến dặn dò của sư phụ, nhìn như cùng Vương Vạn Lý liều mạng, nhưng tìm một cái khe hở, sau khi cùng Vương Vạn Lý đối chưởng thì lợi dụng thế bắn thẳng tới đệ tử Vương gia ở phía dưới.

"Hạo Nhiên, mau tránh ra!" Vương Vạn Lý kinh hãi, nháy mắt đánh giá được Tô Huyền muốn làm cái gì.

Tiểu tử này muốn bắt Vương Hạo Nhiên làm con tin!

Vương Hạo Nhiên đang tìm cơ hội xuất thủ, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Trong chốc lát, Tô Huyền đã tới trước mắt Vương Hạo Nhiên.

Vương Thông phản ứng nhanh nhất, rút ra trường kiếm ở bên người, ngăn ở trước mặt Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà bị Tô Huyền một chưởng đánh văng ra, trường kiếm trong tay đều bị đánh bay.

Tô Huyền cong ngón tay thành trảo, muốn bắt được Vương Hạo Nhiên.

Khóe miệng Vương Hạo Nhiên hơi câu lên, tay trống nắm một chút, bỗng nhiên quỷ thần xui khiến hét lớn một tiếng.

"Kiếm đến!"

Trường kiếm trong tay Vương Thông tuột ra, bay vút tới trong tay Vương Hạo Nhiên.

Linh khí tăng vọt như núi cao, xông thẳng tới chân trời, một đạo kiếm quang cách thế óng ánh nháy mắt chém về phía Tô Huyền!

Sau khi Tô Huyền đánh văng Vương Thông, hấn cách Vương Hạo Nhiên vền vền chỉ mười bước.

Nhìn khá xa, nhưng hấn đã đến cảnh giới này, mười bước chỉ cần nháy mắt là đến.

Tô Huyền cho là mình sắp thành công, thậm chí khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

Thế nhưng kiếm quang óng ánh chém đến, khiến nụ cười khoe miệng Tô Huyền biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là một cỗ hoảng sợ. Bởi vì Tô Huyền cảm nhận được nguy cơ tử vong từ cỗ kiếm quang này.

I

Chương 904: Tô Huyền Trọng Thương (1)

Trong lòng vội vàng, Tô Huyền không kịp sử dụng Tiên Thuật, chỉ có thể đem tất cả phù lục phòng ngự trong giới chỉ ném ra.

Từng đạo pháp trận phòng ngự tạo thành ngăn cản kiếm quang chém đến, nhưng mà kiếm quang kia như cát đậu hũ, trăm phá phòng ngự từng lớp chém về phía Tô Huyền.

Tuy những phù lục phòng ngự kia không thể ngăn cản thế công, nhưng cho Tô Huyền một chút thời gian thở dốc.

Tô Huyền dịch chuyển, tránh đi bộ phận quan trọng, kiếm quang kia bay sát bên hắn.

Cùng lúc đó, Tô Huyền rên khẽ một tiếng.

Kiếm quang uy sát qua Tô Huyền, chém về một vách núi phía sau

Tô Huyền, trực tiếp làm cho đỉnh sườn núi vỡ nát.

Tô Huyền nửa quỳ dưới đất, trên người có máu tươi không ngừng tràn ra.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, nói thảm đáng tiếc một tiếng.

Hắn toàn lực mà làm, trực tiếp sử dụng một trong những Tiên Thuật công kích mạnh nhất.

Chiêu này tên là "Nhất Kiếm Cách Thế", kiếp trước Diệp Phàm lấy tu vi Hóa Thần kỳ, dùng chiêu này chém tinh cầu thành hai nửa, xem như sát chiêu cực kỳ mạnh.

Trước mắt Vương Hạo Nhiên chỉ là Trúc Cơ kỳ, có thể phát huy có hạn.

Nhưng dù như vậy, uy lực vẫn rất đáng sợ.

Sườn núi bị chém kia là chứng minh tốt nhất.

Đáng tiếc vẫn không thể giết chết Tô Huyền.

Nhưng mà vấn đề không lớn, Vương Hạo Nhiên rút kiếm, chuẩn bị xuất thủ lần nữa.

【 Đỉnh, kí chủ khiến Tô Huyền mất đi năng lực nam nhân, thu được 18000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -900, hào quang phản phái kí chủ +900! 】

Đột nhiên xuất hiện tin tức khiến Vương Hạo Nhiên sửng sốt một chút. Dùng thấu thị kiểm tra Tô Huyền một lát, rõ ràng phát hiện Tô Huyền bị tổn thương nơi đó.

Vương Hạo Nhiên hơi hơi ngạc nhiên.

Một kiếm kia không thể chém Tô Huyền thành hai nửa, chỉ làm tổn thương hắn.

Vừa nãy Vương Hạo Nhiên không chú ý đến Tô Huyền bị thương ở chỗ nào.

Lúc này nhìn một chút, mới phát hiện kiếm quang chém sượt qua Tô Huyền làm một chỗ của hắn bị mất hơn nửa.

Cái này hoàn toàn là trùng hợp.

"Tô Huyền!"

"Hạo Nhiên!"

Đang lúc Vương Hạo Nhiên đang thất thần, trong đám đệ tử Phi Vân Các bỗng nhiên truyền ra hai tiếng gọi.

Từ Thanh Đồng với Từ Thanh Tuyền đi ra từ trong đám người, vượt khỏi mọi người, muốn đi về phía cuộc chiến.

Từ Ngạo đưa tay ngăn cản các nàng.

Từ Ngạo đều thấy được tình huống vừa nãy.

Tô Huyền cho Vương Hạo Nhiên là quả hồng mềm, muốn bức bách hắn.

Nhưng mà tuyệt đối không ngờ đến tu vi của Vương Hạo Nhiên lại mạnh như vậy, ở trên Tô Huyền.

Trong hai người này, một người là người trong lòng của đại nữ nhi, một người là người trong lòng của tiểu nữ nhi.

Không để tình cảnh loạn hơn, Từ Ngạo thực sự không muốn Từ

Thanh Tuyền, Từ Thanh Đồng đi đến quấy rối.

Từ Ngạo nhìn Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý thật sâu một chút.

Vương gia này giấu thật là sâu.

Sau khi Vương gia lão tổ với nữ tử áo đỏ phát hiện tình huống, lập tức ngừng giao thủ.

Mà một bên khác Vương Vạn Lý muốn tiến đến cứu viện Vương Hạo Nhiên một mặt mòng bức.

Vương Hạo Nhiên vừa mới thi triển "Nhất Kiếm Cách Thế", linh khí tu vi cũng đã lơ đãng lộ ra —— Thánh cảnh thập lục trọng!

So với Tô Huyền có Thánh cảnh thập nhất trọng, cao năm cái tiểu cảnh giới!

"Rất tốt! Thật không hổ là con cháu Vương gia ta! Loại thiên phú này chỉ đếm được trên đầu ngón tay trong lịch sử Thánh Vực!" Vương Vạn Lý vô cùng xúc động.

Vương gia lão tổ không nói chuyện, nhưng không giấu được vui sướng trên mặt.

Lúc trước nữ tử áo đỏ không chú ý đến Vương Hạo Nhiên, toàn bộ lực chú ý đều ở trên người Vương gia lão tổ, biến cố vừa nãy khiến nàng phát hiện Vương Hạo Nhiên tồn tại.

Thân hình nam tử như tiên giáng trần kia phản chiếu ở trong tròng mắt của nàng khiến nàng hoảng hốt một trận.

Nàng tồn tại tuế nguyệt dài đằng đẵng, đã gặp không ít người, nhưng đây là lần đầu thấy được nam tử có bề ngoài đẹp mắt như vậy.

Nhưng mà loại thưởng thức này nhanh chóng bị nàng ép xuống.

Người này tổn thương đồ đệ Tô Huyền của mình, là cừu nhân của mình, sao mình có thể có ấn tượng tốt với kẻ thù được?

Vương Hạo Nhiên nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại ở trên người Từ Thanh Tuyền, lập tức nhận ra đây là Phương Tuyền.

Ngay sau đó ánh mắt khẽ dời, nhìn về phía mỹ nhân bên cạnh Phương Tuyền, bỗng nhiên ngây người một lát.

Từ Thanh Đồng thì đẹp rồi, nhưng Vương Hạo Nhiên đã thấy những mỹ nữ cấp bậc họa thủy như Phượng Huyền Tố, Đạm Đài Yêu Nguyệt với Phương U Nhược rồi nên không thể nhìn sắc là ngây người được.

Thứ khiến Vương Hạo Nhiên đờ đẫn không phải bởi vì Từ Thanh Đồng quá đẹp, mà là bởi vì Từ Thanh Đồng này vẫn còn là giấy trắng.

Vương Hạo Nhiên học được Ma Đế Nội Kinh nên rất có thủ đoạn với việc phân biệt nữ nhân có phải là giấy trắng hay không, nhìn một chút là có thể phân biệt được.

Tô Huyền rõ ràng là nhân vật chính trưởng thành đến giữa nội dung truyện, quen biết Từ Thanh Đồng ở trong thế tục.

Theo lý thuyết, bây giờ Từ Thanh Đồng không nên là giấy trắng.

Chẳng lẽ, Tô Huyền này là loại nhân vật chính lúc đầu khó lưu trong truyền thuyết?

Cũng là loại sống chết không đẩy nữ chính, điên cuồng như, thậm chí đi đến đại kết cục rồi nhân vật chính vẫn là lần đầu?

Vương Hạo Nhiên âm thầm phỏng đoán.

Nữ tử áo đỏ lướt qua đến bên cạnh Tô Huyền nửa quỳ dưới đất, bảo vệ hẩn.

Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý cũng rơi xuống đất, còn đứng ở hai bên, cùng Vương Hạo Nhiên dùng xu thế vây kín, đem nữ tử áo đỏ với Tô Huyền vây lại.

"Xem ra thầy trò chúng ta sẽ phải táng thân nơi này." Nữ tử áo đỏ nhìn nhìn chăm chăm ba người, cười khổ một tiếng với Tô Huyền.

"Người tiểu nhân hèn hạ!" Tô Huyền nhìn Vương Hạo Nhiên, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Người thừa cơ muốn đến bức bách ta, còn nói ta hèn hạ, người không cảm thấy buồn cười sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Người rõ ràng có tu vi cao như vậy, vì sao giả vờ nhỏ yếu." Tô Huyền giọng căm hận nói.

"Ta chưa từng nói ta rất nhỏ yếu, người cảm thấy ta rất dễ bắt nạt mà thôi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vậy vì sao người không xuất thủ từ sớm?" Tô Huyền hỏi.

E

Chương 905: Tô Huyền Trọng Thương (2)

x"Ta đã nói trước, sẽ không lấy nhiều đánh ít, các người hai người đánh hai, thế đã cực kỳ công bằng. Chỉ là người quá mức vô sỉ, đánh tốt thật đấy, lại hướng ta chạy đến, ta bị ép phải xuất thủ." Vương Hạo Nhiên nói:

"Ta muốn hỏi người một chút, đây rốt cuộc là ai hèn hạ đây?"

Tô Huyền lập tức nghẹn lời, muốn nói điều gì phản bác, nhưng lại không nói ra được, mặt đều đỏ lên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Lông dê của tên Tô Huyền này quá dễ nhử vậy sao? Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ.

Lúc đầu hẳn dự định giết Tô Huyền cho xong hết mọi chuyện, nhưng bây giờ bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Tâm tính tên Tô Huyền này không cứng, còn thiếu khuyết lịch luyện.

Giữ hẳn lại nhử lông dê có thu hoạch càng nhiều hơn so với việc trực tiếp giết hẳn.

Nếu như Từ Thanh Đồng đã làm chuyên kia với Tô Huyền thì tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không hứng thú, nhưng Từ Thanh Đồng lại là giấy trắng.

Nếu như đoạt Từ Thanh Đồng lại, Tô Huyền sẽ khó chịu như thế nào nhỉ?

Hơn nữa, ngoại trừ Từ Thanh Đồng ra, người sư phụ này của Tô

Huyền cũng rất đẹp.

Khẳng định Tô Huyền có ý nghĩ khác thường đối với người sư phụ này.

Nếu ngay cả sư phụ Tô Huyền đều vào ngực mình thì Tô Huyền sẽ phải gọi mình là người gì đây?

Đồ đệ gọi nam nhân của mỹ nữ sư phụ là gì?

Hơn nữa, nội dung chính tuyến của Tô Huyền phát triển phần giữa, ngoại trừ Từ Thanh Đồng với nữ tử áo đỏ ra nhất định còn có nữ chính khác.

Thậm chí những nữ chính này vẫn như Từ Thanh Đồng, Tô Huyền còn chưa động chạm các nàng.

"Không nghĩ đến ta ngang dọc Thiên Linh Tinh Vực, hôm nay lại phải thua ở nơi này." Nữ tử áo đỏ thấy cục diện đến mức này, cơ hồ đã bỏ đi ý nghĩ chống lại, không khỏi thở dài một tiếng.

Vương Hạo Nhiên nghe được lời này, trong lòng hơi động.

Trong ký ức của Diệp Phàm có tin tức liên quan đến Thiên Linh Tinh Vực.

Nếu như lấy cửa đặng phân chia tinh vực thì Thiên Linh Tinh Vực thuộc về đệ nhị đặng.

Sở hữu tinh vực đệ nhất đặng căn bản đều là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ.

Có thể ở đệ nhị đặng Thiên Linh Tinh Vực ngang dọc cần có tu vi Đại Thừa kỳ.

Đại Thừa kỳ chỉ ở dưới Độ Kiếp kỳ, là một Tu Tiên giả rất mạnh.

"Xem ra người cảm thấy rất biệt khuất, một Tu Tiên giả chỉ còn dư lại tàn hồn Đại Thừa kỳ, tự cho là cực kỳ lợi hại phải không?" Vương Hạo Nhiên truyền âm nói.

Nữ tử áo đỏ nghe vậy, kinh ngạc nhìn Vương Hạo Nhiên.

"Nhưng mà người yên tâm, bản đế quân còn không đến mức bắt nạt một tàn hồn của Đại Thừa kỳ." Vương Hạo Nhiên lại nói.

"Đến cùng người là người nào?!" Nữ tử áo đỏ kinh hãi, truyền âm truy vấn.

"Chuyện cũ trước kia như khói, không đề cập đến cũng được, bây giờ ta tên Vương Hạo Nhiên." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Nữ tử áo đỏ nghe nói như thế, trong lòng nhanh chóng có một ít phán đoán.

Đoán không lầm, người này nhất định là Tu Tiên giả trùng sinh chuyển thế, mà lại là Tu Tiên giả nhớ được trí nhớ kiếp trước.

Bảo lưu trí nhớ kiếp trước chuyển sinh, chỉ có Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ mới có thể làm được.

Hắn vừa mới tự xưng là Đế Quân, tất nhiên kiếp trước là một vị Tiên Đế trong Tinh Vực.

Sau khi đoán được những điều này, ánh mắt nữ tử áo đỏ nhìn về phía Vương Hạo Nhiên đã thay đổi.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Cố Hồng Y đối với kí chủ tăng lên tới 45, độ thiện cảm trước mắt là 45 (Hết sức thân thiện)】

Wang Hào Nhiên âm thầm vui vẻ một trận, nhưng mà tạm thời không để ý đến Cố Hồng Y. Ánh mắt nhìn về phía Phi Vân Các,

hướng về Phương Tuyền vẫy vẫy tay.

Từ Ngạo thấy thế, cũng không ngăn trở.

Từ Thanh Tuyền đại hỉ, hướng về Vương Hạo Nhiên chạy đến, nhào vào trong ngực hắn.

Từ Thanh Đồng cũng vượt qua khỏi mọi người, đi về phía Tô Huyền.

"Tô... Tô Huyền, người không sao chứ?" Từ Thanh Đồng đi đến bên cạnh Tô Huyền, muốn thò tay dìu hắn.

"Ta còn tốt, không cần dìu ta." Tô Huyền đưa tay ra hiệu một cái.

Thương thế của hắn cực kỳ lúng túng, đang cố gắng che chắn, không muốn bị Từ Thanh Đồng phát hiện.

Từ Thanh Đồng nhìn thấy trên mặt đất có máu trên người Tô Huyền chảy xuống rất nhiều, tất nhiên không tin hắn, muốn tiếp tục ân cần hỏi thăm một chút.

Nhưng mà ánh mắt bỗng nhiên lơ đãng liếc về thiếu chủ Vương gia đang ôm ấp tử tử kia.

Vừa nãy cách xa, Từ Thanh Đồng không thấy rõ, lúc này cách rất gần, cuối cùng cũng nhìn rõ ràng.

Lời của tử tử còn thật không sai, người trong lòng của nàng rất dễ nhìn, quả thực là hiếm thấy trong thế tục, đẹp hơn tất cả nam tử mình đã thấy.

Nhìn từ bề ngoài, Tô Huyền kém xa người trong lòng của tử tử.

Sau khi Từ Thanh Đồng nhìn một chút, ánh mắt không động, lời quan tâm đến Tô Huyền cũng quên nói.

Một màn này bị Tô Huyền nhìn ở trong mắt.

Một cơn lửa giận lặng yên dâng lên trong lòng Tô Huyền, khí huyết kích động, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Từ Thanh Đồng đối với kí chủ tăng lên tới 45, độ thiện cảm trước mắt là 45 (Hết sức thân thiện)】

Tham luyến người người quen thuộc ấm áp, Từ Thanh Tuyền không muốn buông tay ra, nhưng nhớ đến xung quanh có nhiều ánh mắt nhìn như vậy mới đỏ mặt nơi nơi lỏng tay.

Mắt đẹp Từ Thanh Tuyền nhìn chăm chú vào Vương Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy nhiều ngày không gặp người trong lòng của mình bộc phát có mị lực, trong lúc nhất thời giật mình, sau khi phản ứng lại mới hỏi:

"Làm sao người cũng đến Thánh Vực rồi, hơn nữa còn thành thiếu chủ Vương gia."

Wang Hào Nhiên giải thích nói: "Vương gia vốn là tổ thượng của ta. Trước đó không lâu gia chủ Vương gia Vương Vạn Lý, cũng là thái gia gia của ta đi đến thế tục tìm ta, phát hiện ta có tư chất tu luyện nên mang ta đến Thánh Vực."

Chương 906: Gặp Nhau

"Lúc rời khỏi Thanh Linh ta rất nhớ người nên đi tìm người, nhưng mà phát hiện người đi theo phụ mẫu ruột của người. Làm sao người không chào mà đi rồi? Người biết ta đau lòng như thế nào sau khi biết được tin tức này không?"

"Thật xin lỗi." Từ Thanh Tuyên nhỏ giọng nói: "Lúc ấy ta sợ sau khi gặp người thì luyến tiếc. Ta muốn ở Thánh Vực tu luyện thật tốt, chờ đến sau này mạnh mẽ lại trở về tìm người."

Nói đến chỗ này, Từ Thanh Tuyên lộ ra nụ cười. "Trước đây ta đã nói với người rồi, nếu ta phát đạt thì sẽ bảo kê người, ta một mực nhớ kỹ đấy."

Vương Hạo Nhiên ngờ ngác một chút, giờ mới hiểu được nguyên nhân nàng không chào mà đi là bởi vì lời nói trước đây.

"Đúng rồi, làm sao người biết ta ở Phi Vân Các?" Từ Thanh Tuyên hiếu kỳ hỏi.

Vương Hạo Nhiên nói tiếp: "Trước đây ta đoán rằng bối cảnh của người không đơn giản. Sau khi người đi ta để người ở thế tục hỏi thăm tin tức của người, mà chính ta thì đến Thánh Vực tìm người."

"Đáng tiếc Đông Vực lớn như vậy, trong lúc nhất thời không biết tìm ở đâu, nên ta suy nghĩ một biện pháp là phát tin tức cho thế lực ở Đông Vực, để mỗi đại thế lực đưa mỹ nữ đến, muốn tìm được người từ đấy."

"Về sau dưới cơ duyên xảo hợp, ta biết được các chủ Phi Vân Các mới tìm được nữ nhi trong thế tục, nên ta liền phái một tên đệ tử Vương gia đến Phi Vân Các lấy chân dung, nhưng mà..."

Vương Hạo Nhiên nói xong, bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía Tô Huyền đang chật vật. "Nhưng mà người này không hỏi một tiếng, liền trực tiếp giết đệ tử Vương gia kia."

"Mà đệ tử Vương gia kia là nhi tử duy nhất trong nhà, bên trên có phụ mẫu lớn tuổi, dưới có hài tử chưa đầy tháng. Người một nhà nghe được tin chết của hắn thì khóc đến chết đi sống lại, thậm chí thê tử của tên đệ tử Vương gia kia đã nhảy xuống hồ tự sát."

"Một gia đình rất tốt liền bị hắn phá hủy như vậy!"

"Sau khi ta nghe được tin tức thì vô cùng tức giận nên dẫn theo đội ngũ Vương gia đến muốn đòi một công đạo."

"Thì ra là thế." Từ Thanh Tuyền gật mình gật đầu một cái, vô cùng chán ghét nhìn Tô Huyền một chút.

Từ Thanh Đồng lờm Tô Huyền một chút, cũng không khỏi nhíu nhíu mày.

Những người khác ở xung quanh cũng nghe được lời của Vương Hạo Nhiên, nhộn nhịp chuyển ánh mắt về phía Tô Huyền.

Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng thiếu chủ Vương gia là nhân vật sắc quỳ đầu thai, thì ra là có nguyên nhân khác.

Tất cả những thứ này đều là bởi vì thiếu chủ Vương gia muốn tìm người yêu của mình nên mới làm chuyện như vậy.

Chỉ là vì Tô Huyền tham gia vào đã khiến chuyện trở nên nghiêm trọng.

Một ít người xung quanh thậm chí còn thấp giọng chỉ trích Tô Huyền.

Âm thanh không lớn, nhưng Tô Huyền vẫn có thể nghe thấy không

ít.

Tô Huyền không tin lời của tên thiếu chủ Vương gia này, muốn lên tiếng cãi lại, nhưng mà vừa muốn nói chuyện, sư phụ Cố Hồng Y hướng về hấn lắc đầu ra hiệu một cái.

Tô Huyền lập tức giật mình tỉnh lại, hiện tại mệnh bị người ta nắm ở trong tay, có thể giảng đạo lý với người ta sao?

Huống chi, cho dù nói cũng không nói lại thiếu chủ Vương gia này.

Vương Hạo Nhiên nắm eo Từ Thanh Tuyền, cùng nàng nói tiếp mấy câu, chợt nhìn về phía Tô Huyền, nói:

"Người tránh thoát một kiếm của ta bị thương còn sống. Nể mặt muội muội Thanh Tuyền ta không giết người, việc này xóa bỏ toàn bộ, cuối cùng có lẽ tương lai mọi người là người một nhà. Cùng một chỗ lên Phi Vân Các nâng cốc, ý như thế nào?"

"Đừng giả bộ là người tốt, ta sẽ không tin người!" Tô Huyền phẫn hận nói.

"Tô Huyền, chuyện giết đệ tử Vương gia là người làm quá mức, bây giờ người ta không so đo với người mà sao người lại hung lên." Từ Thanh Đồng có chút không vui nói.

"Làm sao vậy, người mới gặp mặt người ta liền đứng ở bên hấn nói chuyện, đến cùng người là nữ nhân của ai?!" Tô Huyền chát vắn một tiếng.

"Người bị bệnh tâm thần có phải hay không, nói đi đâu vậy." Từ Thanh Đồng buồn bực nói.

"Bị ta nói trúng ý trong lòng nên tức giận rồi phải không?" Tô Huyền có chút mất lý trí.

"Người! Ta làm biếng quan tâm đến người!" Từ Thanh Đồng tức giận đến khuôn mặt đỏ cả lên.

Cố Hồng Y ở bên cạnh trông thấy, âm thầm thở dài một cái.

Từ khi tu luyện đến nay Tô Huyền chưa bao giờ thua ở trong tay người đồng lứa, hiện tại mới ném thử thất bại, tâm tình đã mất không chế như vậy, tâm tính thực sự quá kém một ít.

Cố Hồng Y biết tiếp tục ở nơi này thì không có chỗ tốt đối với Tô Huyền, thế là mở miệng nói với Vương Hạo Nhiên:

"Đa tạ hạ thủ lưu tình, nếu không có chuyện khác, chúng ta vẫn nên cáo từ."

"Xin cứ tự nhiên." Vương Hạo Nhiên nói.

Cố Hồng Y gật đầu, dùng lực lượng thần hồn nâng Tô Huyền lên, chuẩn bị mang theo hắn rời khỏi.

"Hãy khoan." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng.

"Sự phụ, người xem, ta đã biết hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Tô Huyền thấp giọng nói.

Cố Hồng Y thở dài một cái, thầm nghĩ đầu đồ đệ này thật là choáng ròi.

Nếu người ta muốn giết người, vừa này đã giết rồi, cần gì phải tạm thời đổi ý?

Cố Hồng Y yên lặng xoay người, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên.

"Cho người cái này." Vương Hạo Nhiên đem một bình nhỏ cao hơn một tấc ném cho Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y thò tay tiếp nhận, nghi ngờ mở bình ra xem, lập tức cảm thấy được một cỗ linh khí nồng đậm, lực lượng thần hồn vừa mới tiêu hao đã phục hồi trở lại một ít.

Trong bình nhỏ này lại là linh dịch!

Coi như ở trong tu tiên giới, linh dịch đều vô cùng trân quý, còn là một loại hàng thông dụng, có thể dùng để mua đủ loại đồ vật.

Hơn nữa, linh dịch là hàng thông dụng, đơn vị tính toán đều tính bằng giọt.

Trong bình nhỏ này có ít nhất năm mươi giọt linh dịch, giá trị không hề tầm thường.

"Không có công không nhận lộc, vật này quá mức trân quý, ta nhận lấy thì ngại." Cố Hồng Y sợ hãi nói.

"Khó mà gặp được hàng xóm, một món quà nhỏ mà thôi, nhận lấy đi." Vương Hạo Nhiên nói.

Chỉ có Cố Hồng Y ở đây mới có thể nghe hiểu được những lời này.

R

Chương 907: Ly Gián

GLúc trước nàng vô ý nói đến từ Thiên Linh Tinh Vực, xem ra vị đại

năng chuyển thể trước mắt này đến từ một tinh vực nhất đẳng xung quanh Thiên Linh Tinh Vực.

Hoàn toàn chính xác được coi là "Hàng xóm".

"Vậy... Vậy ta từ chối thì bất kính." Cố Hồng Y dừng một chút, vẫn nhận lấy.

Linh dịch trong bình nhỏ rất có ích lợi đối với thần hồn của nàng, tất nhiên là nàng cực kỳ muốn. Vừa nãy từ chối nhã nhặn chẳng qua là ngượng ngùng mà thôi.

Cố Hồng Y nhớ kỹ phần ân huệ này, thầm nghĩ sau này tìm cơ hội báo đáp.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Cố Hồng Y đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt là 55 (Sinh lòng ái mộ)】

"Đúng rồi, ta... Ta là Cố Hồng Y." Lúc gần đi, Cố Hồng Y lại lên tiếng nói một câu.

"Cố Hồng Y... Ta nhớ kỹ rồi." Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, hướng về nàng cười cười.

Tâm thần Cố Hồng Y hốt hoảng một trận, sợ bị người khác nhìn ra cái gì, bởi vậy không dám ở lâu.

Cố Hồng Y dùng lực lượng thần hồn cuốn lên Tô Huyền, hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ lẳng không mà đi.

Từ Ngạo nhìn thấy chuyện lắng lại, hơi hơi nói lỏng một hơi, mời Vương Hạo Nhiên với Vương gia lão tổ và Vương Vạn Lý đi lên Phi Vân Các.

Wang Hạo Nhiên với Từ Thanh Tuyên là một đôi, tương lai hai nhà

có quan hệ thông gia, bảo trì quan hệ thân thiện là vô cùng tất yếu.

Lúc trước Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý đến đây hoàn toàn không ngờ tới loại kết quả này.

Lúc đầu bọn hắn dự định san bằng Phi Vân Các.

Nhưng mà Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý già thành tinh, sau khi nhìn thấy Từ Ngạo lấy lòng cũng nhiệt tình đáp lại, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Sau khi nói chuyện, Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý cũng không định ở lại Phi Vân Các, mà nói Vương gia có chuyện quan trọng phải xử lý làm cố, muốn trở về Vương gia.

Lúc gần đi, bọn hắn còn có một ít lời muốn nói với Vương Hạo Nhiên.

Từ Ngạo thấy thế, dẫn theo hai người lên núi Phi Vân Các.

Cửa sơn môn chỉ còn dư lại người của Vương gia.

"Ô Huyền hận Vương gia, tương lai nhất định là họa lớn của Vương gia, chờ hắn trưởng thành lên thì là một phiền toái không nhỏ." Vương gia lão tổ nhớ đến nguyện vọng của Vương Hạo nên vừa nãy không nhúng tay, nhưng mà trong lòng rất không muốn tha cho Ô Huyền.

"Đúng vậy!" Vương Vạn Lý nói theo một tiếng.

"Mạng Ô Huyền ở trong tay của ta, ta muốn hắn chết lúc nào cũng được." Vương Hạo Nhiên hơi hơi nở nụ cười gằn.

Vừa nãy làm Ô Huyền bị thương, hắn đã thừa dịp lấy máu của Ô Huyền thu vào trong Khai Thiên Tháp.

Chỉ cần Vương Hạo Nhiên muốn, hiện tại có thể dùng "Huyết nguyên nguyên rửa" giết Tô Huyền từ xa.

Dù là thực lực hay tâm tính, Tô Huyền đều kém xa Diệp Phàm, cần thời gian rất lâu để rèn luyện.

Tô Huyền của bây giờ còn không đáng lo lắng.

Nắm lấy mệnh Tô Huyền, giữ lại Tô Huyền để nhỏ lông dê, Vương Hạo Nhiên muốn thu hoạch càng nhiều.

Huống chi, bây giờ Tô Huyền bị thương, một đồ vật quan trọng đã bị cắt.

Tuy Tu Tiên giả Trúc Cơ kỳ có thể làm cho chi bị đoạn tái sinh.

Nhưng lấy tu vi của Tô Huyền không dùng một năm nửa năm thì căn bản sẽ không làm được.

"Người làm gì với hắn rồi?"

Vương gia lão tổ cùng Vương Vạn Lý đều rất ngạc nhiên.

Đối mặt với nghi hoặc của hai người, Vương Hạo Nhiên chỉ cười không nói.

Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý liếc nhau, cũng không tiếp tục truy vấn.

Hiện tại bọn hắn biết rõ ràng một điểm là được rồi, đó chính là Vương Hạo Nhiên thần bí với lợi hại như thế nào thì hắn vẫn là người của Vương gia, tương lai Vương gia nhất định có thể được Vương Hạo Nhiên dẫn dắt vùng dậy.

Sau khi hỏi một vài lời, Vương gia lão tổ với Vương Vạn Lý chuẩn bị dẫn người trở về Vương gia.

Trước khi đi, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói:

"Tuy thả Tô Huyền, nhưng cũng không thể để hắn quá thoải mái."

"Phái người trong bóng tối truy sát Tô Huyền sao?" Vương Vạn Lý nói.

"Lúc này ta đã nói sẽ bỏ qua cho Tô Huyền, nếu người của Vương gia đi truy sát bị người khác phát hiện thì chẳng phải ta đã nuốt lời sao?" Vương Hạo Nhiên cười nhạt một thoáng, hỏi tiếp:

"Tô Huyền đến Đông Vực cũng đã được một năm rồi, không phải chỉ đắc tội với mỗi Vương gia chúng ta chứ?"

"Tô Huyền đắc tội rất nhiều thế lực!" Vương Vạn Lý vô ý thức lên tiếng, chợt hiểu ý, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm:

"Ta biết phải làm thế nào rồi."

Biển người trước sơn môn Phi Vân Các nhanh chóng lui đi.

Tin tưởng không bao lâu nữa, Tô Huyền sẽ như chuột chạy qua đường, bị người đuổi theo rồi chạy.

Tô Huyền đã đến Thánh Vực một năm, cơ hồ toàn trang bức đánh mặt, đập tiểu thế lực, đập trung thế lực, sau đó đập đại thế lực.

Mà Vương gia không hề nghi ngờ là Boss lớn nhất trong nội dung chính tuyến của Tô Huyền ở Đông Vực.

Tô Huyền trang bức trang đến muốn chống lại với Vương gia, trước đây nhất định đập rất nhiều thế lực trong Đông Vực.

Nếu Tô Huyền có thể duy trì trạng thái một bên trang bức, một bên không ngừng tăng trưởng thực lực thì tất nhiên là những thế lực kia

không dám tìm phiền toái.

Nhưng bây giờ Tô Huyền bị trọng thương, cơ hồ mất đi lực chiến.

Tuy có khả năng được Cố Hồng Y ở bên người bảo vệ, nhưng cuối cùng Cố Hồng Y chỉ là thần hồn mà thôi.

Lực lượng thần hồn dùng rất tốt, chiến lực cũng hết sức mạnh, nhưng có một vấn đề lớn nhất là thời gian chiến đấu tiêu hao rất nhiều, cực kỳ khó đánh lâu.

Hơn nữa tiêu hao lực lượng thần hồn thì không giống như linh khí, có thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn.

Không có bí dược khôi phục thần thì trong lúc nhất thời rất khó khôi phục.

Cố Hồng Y có thể đuổi được mấy đợt người đến tìm phiền toái, nhưng không thể một mực che chở Tô Huyền.

Vương Hạo Nhiên đưa dịch cho Cố Hồng Y, rất có ích lợi đối với thần hồn, nhưng cũng không cách nào khôi phục lực lượng thần hồn trong khoảng thời gian ngắn.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không cho rằng những thế lực kia có thể giết Tô Huyền.

Cuối cùng Tô Huyền có hào quang nhân vật chính, không phải là người mà tiểu phản phái có thể đối phó.

Chương 908: Đào Chân Tường

Nhưng chỉ cần Vương gia truyền tin tức đi, Tô Huyền tuyệt đối sẽ có phiền toái không nhỏ.

Vương Hạo Nhiên suy tư một lát, đi lên núi hướng về Phi Vân Các.

Từ Ngạo mở tiệc khoản đãi Vương Hạo Nhiên.

Trong bữa tiệc, tinh thần Từ Thanh Tuyền phấn chấn, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

Từ Thanh Đồng cũng có chút không yên lòng.

Từ Ngạo với Vương Hạo Nhiên tán gẫu một vài chuyện, bỗng nhiên chú ý đến thần sắc của tiểu nữ nhi này.

"Bên cạnh Tô Huyền có một nữ tử thần hồn thần bí mạnh mẽ, hẳn không có chuyện gì." Từ Ngạo suy đoán, khẳng định tiểu nữ nhi này đang lo lắng Tô Huyền, thế là mở miệng trấn an một chút.

"Ta không có lo lắng cho hấn, hấn chết càng tốt." Từ Thanh Đồng hừ nói.

Lời này của nàng rõ ràng có thành phần tức giận.

Từ Ngạo nhìn ở trong mắt, cũng không khỏi thở dài một cái.

Tiểu nữ nhi bị thê tử làm hư, có tính khí đại tiểu thư không nhẹ.

Vừa nãy Tô Huyền nói như vậy với nàng, Từ Thanh Đồng không tức giận mới là lạ.

Nhưng mà lại nói, Từ Ngạo có chút không hài lòng đối với hành động và cách nói chuyện của Tô Huyền.

Tô Huyền bị thương, không liên quan gì đến Từ Thanh Đồng, nhưng hắn lại đem tức giận vung đến trên người Từ Thanh Đồng, thực sự có chút không hiểu thấu.

Trước việc này Từ Ngạo vẫn cho Tô Huyền là người có tâm tính ổn định, nhưng hiện tại xem ra tâm tính Tô Huyền vẫn kém một chút.

Lúc một đường đường bằng phẳng thì nhược điểm tâm tính Tô Huyền không rõ ràng, nhưng gặp được thất bại, nhược điểm tính cách liền bại lộ ra.

Trái lại người trong lòng đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền có Tiên Thiên Linh Thể, tu vi còn đạt đến cảnh giới Thánh cảnh thập lục trọng, tính cách nhìn yên tĩnh hờ hững, lại xử sự quả quyết, đây tuyệt đối là người làm được chuyện lớn.

Hơn nữa càng quan trọng hơn là Từ Ngạo có thể nhìn ra đại nữ nhi Từ Thanh Tuyền cực kỳ ưa thích Vương Hạo Nhiên, trong con mắt tất cả đều là hắn.

Từ Ngạo đều có chút ghen.

"Tô Huyền không chết được, chỉ bị thương mà thôi." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói xen vào, nói với Từ Thanh Đồng.

"Đến cùng hắn bị thương chỗ nào?" Từ Thanh Đồng nhin không được hỏi.

"Cái này..." Vương Hạo Nhiên muốn nói lại thôi.

"Nói đi chứ, tại sao không nói?" Từ Thanh Đồng truy vấn.

"Đúng vậy, có lời gì thì cứ nói thẳng." Từ Ngạo cũng không thấy rõ

Tô Huyền bị thương chỗ nào, chỉ nhìn thấy Tô Huyền bị chảy không ít máu, chỉ có thể đoán Tô Huyền bị thương không nhẹ.

"Tô Huyền muốn bức bách ta, ta từ bản năng đánh lại một cái, cắt... cắt đi chỗ kia của Tô Huyền." Vương Hạo Nhiên ra vẻ do dự một chút, nói tiếp tình hình thực tế.

Từ Thanh Tuyền với Từ Ngạo cơ hồ hiểu ngay.

"Chỗ kia?" Từ Thanh Đồng nghe không hiểu.

"Là chỗ không tầm thường của nam nhân với nữ nhân." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

Từ Thanh Đồng ngạc nhiên.

"Ta vô ý, không nghĩ đến sẽ làm bị thương chỗ đó của hắn." Vương Hạo Nhiên một mặt áy náy.

"Cái này cũng không thể trách người, là Tô Huyền không biết tự lượng sức mình." Từ Thanh Đồng mang theo một ít tức giận với Tô Huyền nói.

Trên thực tế, Từ Thanh Đồng nghe được Tô Huyền bị tổn thương chỗ đó, cảm giác trong lòng cũng không đặc biệt lớn.

Lấy tu vi của Tô Huyền là có thể khiến cho đoạn chi trùng sinh, chỉ là thời gian hơi dài một chút.

Nhưng mà dù sao Tô Huyền cũng không cần đến, thời gian dài rồi lại dài thêm chút.

Sau khi tiệc kết thúc, Vương Hạo Nhiên với Từ Thanh Tuyền ở cùng một chỗ.

Chuyện xảy ra trong lúc đó không thể nói cho người ngoài.

Lúc màn đêm phủ xuống.

Từ Thanh Tuyên có chút mệt nhọc nên nghỉ ngơi từ sớm.

Vương Hạo Nhiên một mình đi ra tản bộ.

Giờ phút này Từ Thanh Đồng ở trong lương đình, đang nhìn lên trên mặt trăng ngấn người.

Vương Hạo Nhiên đi đến lương đình, ở bên cạnh Từ Thanh Đồng đánh giá nàng.

Một lát sau Từ Thanh Đồng mới phát hiện bên cạnh có người đến.

"Người... Người đến lúc nào?" Từ Thanh Đồng kinh ngạc nói.

"Tới một lúc rồi. Làm sao có nhã hứng như vậy, một mình ở nơi này ngắm trăng?" Vương Hạo Nhiên tùy ý tìm được chủ đề.

"Không phải người cũng thế sao, cũng đến nơi này ngắm trăng." Từ Thanh Đồng mỉm cười.

"Thứ hấp dẫn ta đến không phải là ánh trăng, mà là hình ảnh mỹ nhân ngắm trăng." Vương Hạo Nhiên cũng lộ ra nụ cười.

Từ Thanh Đồng khẽ giật mình, ánh mắt nhìn thẳng hắn, tim đều đập nhanh một ít.

Vương Hạo Nhiên duy trì nụ cười anh tuấn, trong bóng tối khơi thông hệ thống, hạ đạt một mệnh lệnh.

【Đình, kí chủ sử dụng hào quang mị lực cao cấp đối với nữ chính Từ Thanh Đồng thành công, khiến Từ Thanh Đồng thay đổi lòng. Độ thiện cảm của Từ Thanh Đồng đối kí với chủ độ tăng lên tới 70 (Tình

thâm không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi nội dung truyện, thu được 16000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -800, hào quang phản phái của kí chủ +800! 】

Lần đầu sử dụng, vận khí không tệ, Vương Hạo Nhiên âm thầm vui vẻ một trận.

Từ Thanh Đồng ưa thích Tô Huyền, xem như người đã có chủ.

Hào quang mị lực cao cấp nhằm vào nữ chính đang ở loại tình huống này, chỉ có 30% tỷ lệ để nữ chính thay đổi lòng.

Nhưng mà vẫn bị Vương Hạo Nhiên làm được.

Như vậy ngược lại bớt đi không ít chuyện, bởi vì nếu cứng rắn theo đuôi Từ Thanh Đồng thì cũng có xác suất lớn khiến nàng thay đổi lòng, nhưng mà cần hao phí một ít tinh lực với thời gian.

"Người... Người không nên nói bậy, nếu để tỷ tỷ biết thì không tốt." Từ Thanh Đồng chỉ cảm thấy tim đập như hươu chạy, khẩn trương dời ánh mắt đi, không dám tiếp tục đối mặt với Vương Hạo Nhiên.

"Ta nói người xinh đẹp là đang trần thuật một sự thật, cũng không phải là việc không thể để lộ ra ngoài." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Từ Thanh Đồng nghe xong, trong lòng thản nhiên không ít, lập tức vui vẻ ra mặt.

Đây không phải lần đầu tiên nàng được người khác khen đẹp, nhưng đây là lần đầu được khen xinh đẹp mà vui vẻ như vậy.

"Đúng rồi, người với Tô Huyền quen biết như thế nào?" Vương Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

L

Chương 909: Khuyên răn (1)

"Lúc còn ở thế tục, ở trên phương diện làm ăn, mẫu thân ta vì đắc tội với một số người, lo lắng người khác gây bất lợi cho ta, cho nên mới mời một hộ vệ..." Từ Thanh Đồng kể rõ lên.

"Tên hộ vệ này chính là Tô Huyền?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói tiếp.

"Đúng thế." Từ Thanh Đồng gật đầu.

"Lúc ấy, khi người biết việc này, có phải vô cùng phản đối hay không?" Vương Hạo Nhiên suy đoán nói.

"Há, làm sao người biết, tỷ tỷ ta nói cho người sao?" Từ Thanh Đồng kinh ngạc một chút.

Wương Hạo Nhiên cười cổ quái.

Loại cầu huyết quen thuộc này, làm sao hắn lại không biết? Thậm chí là còn tự mình trải nghiệm qua.

Tần Vận Hàn ở một mức độ nào đó là cùng một kiểu nữ chính với Từ Thanh Đồng.

Hai người đều là thiên kim đại tiểu thư, gia trưởng vì lo lắng các nàng bị tổn thương, cho nên mời hộ vệ tới.

Chỉ buồn cái là hộ vệ Tần Vận Hàn- Tiêu Dật Phong tương đối xui xẻo, gặp phải phản phái quá mạnh.

Trái lại, về phía Tô Huyền, phản phái trong nội dung truyện sơ kỳ của hắn vô cùng kém cỏi, nhất định là bị hắn giết chết.

"Đúng vậy, tỷ tỷ người nói cho ta biết." Vương Hạo Nhiên chậm rãi hỏi đáp Từ Thanh Đồng một câu.

"Haiz, thức ra trước đây ta cảm thấy Tô Huyền rất tốt, thế nhưng chuyện hôm nay, giống như để ta nhận thức lại. Ta đâu có chọc giận hắn, hắn giờ chúng với ta làm gì." Từ Thanh Đồng oán trách lên.

"Nam nhân không có bản lĩnh mới phát cáu với nữ nhân." Vương Hạo Nhiên phê bình một câu, nói tiếp: "Có một câu này ta không biết có nên nói hay không."

"Cứ nói đi đừng ngại." Từ Thanh Đồng nói.

"Ta cảm thấy Tô Huyền này không xứng với người. Người xinh đẹp như vậy, tính cách còn tốt như thế, phải tìm 'một nửa khác' ưu tú hơn." Vương Hạo Nhiên chậm rãi mà nói.

"Không được đâu, tính tình của ta thực ra rất kém cỏi, thường xuyên phát cáu." Từ Thanh Đồng được khen thưởng một câu, có chút xấu hổ, tự chế giễu mình.

"Nữ sinh có tính khí một chút mới đáng yêu, đây chính là ưu điểm của người." Vương Hạo Nhiên chững chạc, đàng hoàng nói.

"Người cảm thấy như vậy sao?" Từ Thanh Đồng kinh ngạc.

"Đúng vậy. Không nói đâu xa, nhìn tỷ tỷ người đi, thật là không có

tính khí, luôn cảm giác thiếu đi một chút cảm xúc. Hai người ở chung một chỗ, thỉnh thoảng cãi cọ lẫn nhau, gây ồn ào, trái lại càng thú vị một ít." Vương Hạo Nhiên chững chạc, đàng hoàng, nói hươu nói vượn.

Từ Thanh Đồng vẫn là lần đầu nghe được lời như vậy, trong phương tâm mừng rỡ một hồi lâu, ranh mãnh nói:

"Người nói với ta những điều này không sợ ta nói cho tỷ tỷ sao?"

"Đừng nghịch, những lời này tuyệt đối không nên nói với tỷ tỷ người." Vương Hạo Nhiên khoát tay áo, giả bộ như dáng vẻ sợ hãi.

Trên thực tế, độ thiện cảm của Từ Thanh Tuyên đối với hắn bây giờ đã max trị số, cho nên hắn vô cùng dung túng, cho dù Từ Thanh Đồng đi nói, Từ Thanh Tuyên cũng sẽ không để trong lòng.

Cùng lắm mặt ngoài giả bộ như tức giận, làm dáng một chút cho Từ Thanh Đồng nhìn, trong lòng căn bản không coi là chuyện đáng kể.

"Ha ha, yên tâm đi, ta sẽ không nói lung tung." Từ Thanh Đồng nhੌn miệng cười, "Đây là bí mật của chúng ta."

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu, cười cười, chăm chú nhìn nàng.

Nụ cười Từ Thanh Đồng bỗng nhiên vụt tắt, ánh mắt không dám đối mặt với hắn, nhỏ giọng nói: "Người... Người nhìn ta như vậy làm cái gì?"

"Ai bảo người đẹp mắt như vậy? Ta chỉ mới nhìn có vài lần thôi." Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức tuyên bố nói:

"Thế nhưng người đừng nghĩ lung tung, ta chỉ xem người như muội muội, không có ý gì khác, hoàn toàn chỉ là cảm mến."

Từ Thanh Đồng nghe xong, trong lòng không khỏi mát mát một lúc,

nhưng rất nhanh liền giật mình, người trước mắt là tử phụ tương lai của mình, hẳn là ẩn ý cảnh cáo mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

Mình thích Tô Huyền, có lẽ một lòng.

Chỉ là Từ Thanh Đồng càng nghĩ như vậy, trong lòng trái lại càng loạn hơn lên.

Bởi vì nàng phát hiện nàng bỗng nhiên mất đi tình cảm nam nữ đối với Tô Huyền.

Mới có mấy cái nháy mắt, mà nàng đã rất muốn rời bỏ Tô Huyền.

Từ Thanh Đồng biết chuyện này không đúng, bản thân cũng không phải nữ sinh hư hỏng, không thể như vậy được.

"Muộn rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy ánh mắt Từ Thanh Đồng phức tạp, đại khái có thể đoán được nàng đang suy nghĩ gì, không có tiếp tục trêu nàng, mà là định cho nàng thời gian để tự mình suy nghĩ.

Dứt lời, bỗng nhiên đứng dậy, dạo bước rời khỏi, để lại cho Từ Thanh Đồng một bóng lưng tiêu sái.

Wang Hạo Nhiên ở một nơi khác trong Phi Vân Các đi dạo một hồi, sau đó về tới khuê phòng Từ Thanh Huyền.

Tâm niệm vừa động, Vương Hạo Nhiên tiến vào bên trong Khai Thiên Tháp.

Từ Thanh Huyền vốn mệt nhọc, nhưng đã nghỉ ngơi đủ, lúc này đã tỉnh lại.

Wang Hạo Nhiên ra ngoài tản bộ, ước chừng khoảng một giờ, mà bên trong Khai Thiên Tháp đã đi qua mười giờ.

Từ Thanh Tuyền nghỉ ngơi lâu như vậy, khiến tinh thần tươi tắn hẳn lên.

Trong lúc ở chung với Từ Thanh Tuyền, Vương Hạo Nhiên cũng nói cho nàng một ít chuyện.

Từ Thanh Tuyền đã biết Vương Hạo Nhiên là "Tiên Đế chuyển thế".

"Nghỉ ngơi tốt chứ?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ừm." Từ Thanh Tuyền gật đầu một cái, hiểu ra, đưa tay kéo đai thắt lưng xuống.

Nàng đã lâu không gặp Vương Hạo Nhiên, tự nhiên cực kì nhớ hần, rất muốn ở chung với hần.

Hơn nữa trừ cái đó ra, còn có thể tu luyện.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, tất nhiên là Từ Thanh Tuyền rất tình nguyện.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy hành động của Từ Thanh Tuyền, khóc cười không nổi, nhưng giờ phút này đang có chuyện khác, cũng không định thuận thế làm ra cái gì, chỉ là bỗng nhiên nói:

"Người cảm thấy con người Tô Huyền này thế nào?"

Từ Thanh Tuyền nghe xong, giờ mới hiểu bản thân hiểu nhầm rồi, lúng túng một chút, lập tức suy nghĩ về vấn đề của Vương Hạo Nhiên, trả lời:

"Lúc trước cũng có ấn tượng với hần, lúc đầu coi như không tệ, thế nhưng chuyện hôm nay ta lại hiểu hần thêm một bậc."

"Bởi vì chuyện hần phát cáu với muội muội người sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Từ Thanh Tuyền gật đầu, thở dài nói: "Sau này, nếu Thanh Đồng thật thành hôn với hấn, sợ là phải nếm mùi đau khổ. Tính tình Thanh Đồng thật sự không phải người bình thường có thể chịu được, nếu tính tình Tô Huyền tốt, có thể rộng lượng khoan dung một chút, hai người trái lại có thể chung sống hòa thuận, nhưng từ chuyện hôm nay ta thấy lòng dạ tên Tô Huyền này có chút nhỏ mọn."

○

Chương 910: Khuyên răn (2)

"Càng quan trọng hơn nữa là tên Tô Huyền này ngoại trừ Thanh Đồng ra, còn có những nữ nhân khác."

"Thực ra ta cũng cảm thấy, Tô Huyền không hợp với Thanh Đồng." Vương Hạo Nhiên đồng ý một câu, lập tức tính thăm dò mà nói: "Vì muội muội người, thân là tỷ tỷ, chẳng lẽ không có ý định làm chút gì đó sao?"

"Ý của người là để bọn hấn tách ra sao?" Từ Thanh Tuyền kinh dị hỏi.

"Nếu tương lai người không muốn nhìn thấy muội muội của người ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt." Vương Hạo Nhiên nói.

"Hình như người rất quan tâm tới muội muội này của ta nha." Từ Thanh Tuyền ý vị thâm sâu nhìn hấn.

"Nàng là muội muội của người, cũng là muội muội ta, ta quan tâm nàng không phải là lẽ đương nhiên sao?" Vương Hạo Nhiên cười cười.

"Thật sự chỉ là quan tâm thôi sao?" Khóe miệng Từ Thanh Đồng hơi cong lên.

"Người không cần hoài nghi ta, sao ta có thể có ý nghĩ không thuần khiết với nàng được chứ? Ta là người như thế nào, người còn không hiểu sao, làm sao ta lại có cái ý nghĩ kia được." Vương Hạo Nhiên thuận miệng giải thích một chút, thế nhưng lời vừa thốt ra, chính hắn cũng cảm thấy sức thuyết phục xấp xỉ bằng không.

"Lúc trước, làm sao chúng ta ở chung một chỗ, người đã quên, nhưng ta còn chưa có quên. Người là ai, ta còn không biết sao?" Từ Thanh Tuyên bĩu môi nói.

"Được rồi, ta thừa nhận ta có một chút ý nghĩ như thế, nhưng hoàn toàn là bởi vì nàng lớn lên quá giống như người, ta mới nhịn không được nổi lên loại ý niệm kia." Vương Hạo Nhiên nói.

"Biết rõ người đang dối ta, nhưng tại sao ta vẫn cảm thấy vui vẻ nhờ." Từ Thanh Tuyên chửi chính bản thân, sau đó chân thành nói:

"Thực ra ta không trách người, tương đối mà nói, ta thà rằng để Thanh Đồng ở chung với người, cũng không muốn nàng sống chung với Tô Huyền. Nhưng vấn đề là ở chỗ Thanh Đồng cực kỳ yêu Tô Huyền, ta muốn nhúng tay vào việc này thì đoán chừng rất khó."

"Chuyện này cũng chưa chắc." Vương Hạo Nhiên cười thần bí.

"Ý gì?" Từ Thanh Tuyên nghi hoặc.

"Người không tin vào mị lực của ta sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

"Đúng là ta bị người mê mẩn đến đầu óc choáng váng, nhưng không phải gặp ai người cũng mê hoặc được nha" Từ Thanh Tuyền có chút không tin.

"Nếu như có thể thì sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Nếu như có thể mà nói, vậy ta và Thanh Đồng tùy người xử trí thôi, còn có thể làm sao nữa." Từ Thanh Tuyền đi đến trước mặt Vương Hạo Nhiên, thò tay ôm lấy cổ của hắn, cười híp mắt nói.

"Được, thế nhưng người đâu thể lúc nào cũng không làm gì. Ghé bên tai mọi người thổi một chút gió đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Chuyện này là gian lận rồi nha?" Từ Thanh Tuyền ranh mãnh nói.

Wương Hạo Nhiên và Từ Thanh Tuyền giao nhau một hồi, nhưng đến thời khắc máu chốt thì bỗng nhiên dừng lại, "Đi thôi, trở về lại tiếp tục."

Trong lòng Từ Thanh Tuyền một trận trống rỗng, bất đắc dĩ nói:
"Người... A, ta ghét người."

Wương Hạo Nhiên dắt Từ Thanh Tuyền từ trong Khai Thiên Tháp ra ngoài, sau đó sửa sang lại quần áo và làn tóc rối, rồi mới đi ra khỏi cửa.

Từ Thanh Tuyền lần theo đường, đi vào trong đình.

Từ Thanh Đồng trong lúc ngần người, chợt nghe tiếng bước chân, nghiêng đầu ngó qua thì phát hiện là Từ Thanh Tuyền, "Tỷ tỷ, sao người cũng tới?"

"Trừ ta ra, còn có ai biết không?" Từ Thanh Tuyền thuận miệng nói xong, ngồi xuống ghế ở trong đình.

"Không có, không có ai tới hết." Từ Thanh Đồng cảm giác có chút tội lỗi, chột dạ, lại đổi giọng nói.

Từ Thanh Tuyền một trận ngờ vực.

Nàng và Vương Hạo Nhiên vừa mới đàm thoại, biết Vương Hạo Nhiên tới tìm muội muội mình, thế nhưng tại sao muội muội lại muốn che giấu việc này chứ?

Chẳng lẽ đã xảy ra cái gì, muội muội cảm thấy không nên để cho tỷ tỷ mình đây biết đến chuyện gì?

Thế nhưng Từ Thanh Tuyền cũng không có truy vấn chuyện này đến cùng, mà nhớ lại mục đích tới đây, bỗng nhiên nói:

"Thanh Đồng, người ở bên cạnh mẫu thân từ nhỏ, kiên cường quen rồi, cái tính khí đại tiểu thư cực kỳ nặng, nếu tương lai người không sửa một chút, sợ là rất khó để ở chung với Tô Huyền."

"Ta mới không thèm thay đổi, tính tình của ta cứ như vậy, chịu được thì chịu, không chịu được thì chịu." Từ Thanh Đồng tức giận nói.

"Aizz, người cứ như vậy, đừng nói là ở chung với Tô Huyền, hễ bất luận là nam tử nào, đoán chắc sẽ rất khó để chiều chuộng, khoan nhượng người." Từ Thanh Tuyền nhíu mày.

Tuy nàng không phản đối việc Từ Thanh Đồng đi theo Vương Hạo Nhiên, nhưng không muốn Vương Hạo Nhiên chịu tính khí của muội muội.

Cứ coi như Vương Hạo Nhiên chịu được, nàng cũng sẽ rất đau lòng.

Nàng hận không thể cho hấn tất cả dị dàng trên thế gian, nàng làm sao có thể nguyện ý để hấn chịu tính khí của người khác?

Dù cho người này là muội muội ruột của mình.

Từ Thanh Đồng nghe thấy lời của tử tử, bỗng nhiên cúi đầu, im lặng không nói.

"Thanh Đồng, ta biết những lời này có thể người không thích nghe, nhưng là sự thật, tương lai người không thể không đối mặt." Từ Thanh Tuyền nghiêm túc, thâm tình nói.

"Tử tử, ta không phải tiểu hài tử, thực ra cũng nghĩ qua những chuyện này, ta cũng có thể làm lương mẫu hiền thê. Chỉ là ta yêu Tô Huyền sâu đậm, cho nên không muốn thay đổi vì hấn mà thôi." Từ Thanh Đồng ngược đầu lên, nói với Từ Thanh Tuyền.

"Vậy ta chân thành hi vọng người có thể gặp được một người như vậy. Thế nhưng tên Tô Huyền này thật sự không hợp với người." Từ Thanh Tuyền nói.

"Tử tử, người cũng cảm thấy như vậy sao?" Lúc đầu Từ Thanh Đồng tâm loạn như ma, sau khi nghe được lời này của Từ Thanh Tuyền, mắt sáng rực lên.

"Lòng dạ Tô Huyền hẹp hòi, khó mà khoan nhượng tính tình Đại tiểu thư như người, mà người lại không chịu thay đổi vì hấn, đau dài không bằng đau ngắn, ta chỉ có thể đề nghị người kịp thời chia tay hấn đi." Từ Thanh Tuyền nghiêm nghị nói.

"Kỳ thực ta vừa mới suy nghĩ những vấn đề này, chỉ là trong lúc nhất thời không thể hạ quyết tâm, tử tử người đã nói như vậy thì ta sẽ nghe theo." Từ Thanh Đồng lại không rầu rĩ.

"Người có thể nghĩ thông suốt thì tốt." Từ Thanh Tuyền mỉm cười.

"Thế nhưng việc này ta vẫn cần ở trước mặt Tô Huyền nói rõ với hấn." Từ Thanh Đồng nói.

"Phải." Từ Thanh Tuyền gật đầu, suy nghĩ một chút sau đó nói tiếp: "Phụ thân là các chủ Phi Vân Các, không tiện rời khỏi Phi Vân Các, để tử phụ tương lai của người bồi tiếp người đi tìm Tô Huyền. Tu vi hấn cao như vậy, có thể bảo đảm an toàn của người."

○

Chương 911: Hộ tống

"Tốt quá, cứ làm như thế đi." Từ Thanh Đồng tranh thủ thời gian đồng ý, "Tỷ tỷ, người cũng đi chung sao?"

"Ta không đi." Từ Thanh Tuyền lắc đầu.

"Quá tốt rồi!" Từ Thanh Đồng hớn hở ra mặt, bật thốt lên.

Từ Thanh Tuyền một mặt nghi hoặc nhìn nàng.

"Ách... Tỷ tỷ, ý của ta là có tử phụ tương lai bảo vệ ta, như vậy ta sẽ không có nguy hiểm gì nữa, thật là quá tốt rồi." Từ Thanh Đồng vội vàng giải thích.

Từ Thanh Tuyền đâu có ngốc, tất nhiên sẽ không tin lời này.

Đến thời khắc này, làm sao nàng có thể không nhìn ra muội muội mình đã có tình ý với Vương Hạo Nhiên.

Khó trách hồi nãy muội muội giấu việc Vương Hạo Nhiên đã từng

nói chuyện ở đây, hóa ra là do nàng chột dạ.

Sau khi Từ Thanh Tuyền làm rõ những chuyện này, âm thầm cảm khái, nam nhân của mình có mị lực lớn đến quá đáng.

Hình như hôm nay hắn mới gặp muội muội mình, vậy mà đã trộm tấm lòng nàng đi mất.

Hơn nữa máu chốt là lúc trước muội muội mình yêu Tô Huyền.

Bây giờ rõ ràng là thay tình đổi phận, lại yêu Vương Hạo Nhiên.

Đây thật sự là quá nhanh rồi.

"Cứ quyết định như vậy đi, ta trở về phòng đây." Từ Thanh Tuyền nhìn thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, cũng không có ở lại nữa.

"Ân, tử tử đi thông thả." Từ Thanh Đồng gật đầu.

Từ Thanh Tuyền đứng dậy, có chút chờ đợi không kịp trở về khuê phòng của mình.

Nhiệm vụ của mình đã hoàn thành viên mãn, cũng đến lúc được thưởng rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Từ Thanh Đồng tới khuê phòng tử tử tìm nàng, thế nhưng người mở cửa lại là Vương Hạo Nhiên.

Đầu tiên là Từ Thanh Đồng sửng sốt một chút, sau đó rất nhanh đã phản ứng lại.

Lúc trước tử tử có nói với mình về việc nàng và Vương Hạo Nhiên đã phát triển đến mức độ nào.

Sáng sớm, Vương Hạo Nhiên từ trong phòng tử tử đi ra, chuyện này cũng rất bình thường.

Suy cho cùng bọn họ không gặp mặt đã lâu.

"Tử tử người đã nói với ta rồi." Vương Hạo Nhiên đi đầu nói.

"Ừm" Từ Thanh Đồng gật đầu, ngại ngùng nói: "Vậy làm phiền người hộ tống ta đi tìm Tô Huyền."

"Người biết nơi nào có thể tìm thấy Tô Huyền sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Gia hỏa này nhất định là trốn đến chỗ hồ ly tinh kia để dưỡng thương." Từ Thanh Đồng bĩu môi nói.

"Hồ ly tinh là ai?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi.

"Đây là nữ nhân khác của Tô Huyền, ở Đông Vực là đệ tử thân truyền của một thế lực chi chủ. Thế lực này tất cả đều là nữ nhân, từ đệ tử cho tới tông chủ, toàn bộ đều là hồ ly tinh, thứ họ biết giỏi nhất là câu dẫn nam nhân!" Đáng vẻ Từ Thanh Đồng cực kỳ oán niệm.

"Há, phải không. . ." Vương Hạo Nhiên lập tức nổi lên mấy phần hứng thú, "Thế lực đó gọi là cái gì? Hồ ly tinh trong miệng người là ai, tên gì?"

"Đây là thế lực nhất lưu ở Đông Vực, tên là Âm Nguyệt Tông, ở hồ ly tinh kia gọi là Hoa Giải Ngữ, là đệ tử thân truyền duy nhất của tông chủ- Hoa Phi Huyền, gần như ngang với thiếu tông chủ." Từ Thanh Đồng một mặt khinh thường nói:

"Âm Nguyệt tông, từ tông chủ trở xuống, đều lấy dụ dỗ nam nhân làm thú vui, không biết đã phá hủy bao nhiêu gia đình, quả thực là một đám yêu nữ."

Nói đến chỗ này, Từ Thanh Đồng bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi lên:

"Trước đây, mẫu thân dắt theo ta rời khỏi Thánh Vực, chính là bởi vì tông chủ Âm Nguyệt tông- Hoa Phi Huyền quyến rũ phụ thân ta, phụ thân ta muốn cưới nàng."

Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một chút, lòng hiếu kỳ nổi lên, hỏi tiếp:

"Chuyện sau đó thì sao, phụ thân ngươi có cưới Hoa Phi Huyền hay không?"

"Sau khi mẫu thân ta quá tức giận rời khỏi, ả Hoa Phi Huyền liền đã phụ thân ta, lúc đó phụ thân ta mới biết hối hận. ả Hoa Phi Huyền này hoàn toàn là cố tình phá hoại gia đình người khác." Từ Thanh Đồng oán hận nói.

"Vậy phụ thân ngươi và Hoa Phi Huyền có phát sinh loại quan hệ đó hay không?" Vương Hạo Nhiên truy vấn.

Từ Thanh Đồng đỏ mặt một trận, nói nhỏ: "Không có, phụ thân ta thậm chí còn chưa được nắm tay ả Hoa Phi Huyền này."

Vương Hạo Nhiên thầm giật mình.

Hoa Phi Huyền này thật có thủ đoạn, không bị chiếm tiện nghi, lại khiến cho Từ Ngạo thần hồn điên đảo.

Vương Hạo Nhiên đối với toàn bộ yêu nữ Âm Nguyệt Tông, ngày càng cảm thấy hứng thú.

Từ chuyện của Hoa Phi Huyền có thể nhìn ra Âm Nguyệt Tông này nhìn thì giống tà ma yêu nữ, nhưng thực tế vẫn có điểm ranh giới, đều là các yêu nữ trong sạch.

Nói trắng ra, chính là loại 'trêu ngựa xong thì bỏ chạy', thậm chí còn không cho ngựa ăn cỏ.

Loại nữ nhân này, thật là 'Hu' nha.

Thế nhưng chính bởi vì như vậy, mới trở thành trận doanh thế lực cho nhân vật chính.

Nếu tông môn kia thật sự là loại quan hệ nam nữ lộn xộn, Tô Huyền thân là nhân vật chính, nhất định là sẽ không nhập bọn với các nàng.

Nhân tình của Tô Huyền- Hoa Giải Ngữ, nhất định là một trong nữ chính.

Sư phụ Hoa Giải Ngữ- Hoa Phi Huyền, cũng có thể là nữ chính.

Sư đồ thông sát, đây chính là một trong những thể loại hậu cung cực kỳ thường gặp.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên hỏi: " Hoa Phi Huyền kia từng xuất giá chưa? Hoặc là nói, sau khi phá hoại mối quan hệ giữa phụ thân và mẫu thân người, về sau có đi quyến rũ người khác nữa hay không?"

"Lúc Hoa Phi Huyền phá hoại quan hệ phụ thân và mẫu thân ta, mới chỉ là đại đệ tử Âm Nguyệt Tông, không lâu về sau, Hoa Phi Huyền kế thừa vị trí Tông chủ." Từ Thanh Đồng nói:

"Sau khi trở thành tông chủ Âm Nguyệt Tông cũng chưa từng nghe qua, Hoa Phi Huyền lại đi quyến rũ người khác, trái lại là trở nên vô cùng lạnh lùng. Bây giờ, người Đông Vực nhắc đến nàng, thứ đầu tiên họ nghĩ tới, không phải nàng của trước đây đi quyến rũ nam nhân, mà là giết người không chớp mắt."

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, so sánh một chút kịch bản quen thuộc, đại khái có thể lý giải nguyên do trong đó.

T

Chương 912: Âm Nguyệt Tông

Sau khi Hoa Phi Huyền trở thành tông chủ, địa vị không giống với lúc trước, đương nhiên sẽ không còn là đệ tử làm điền đảo chúng sinh như trước đây.

Bộ dáng lạnh lẽo như băng, có lẽ mới là khuôn mặt chân chính của Hoa Phi Huyền.

Thiết lập nhân vật của người này, nghe qua rất khó để xâm lược.

Nhưng chính bởi vì có tính khiêu chiến, mới thể hiện được sự trâu bò của nhân vật chính Tô Huyền.

Rất rõ ràng, Hoa Phi Huyền này chắc chắn là một trong những nữ chính.

Sư đồ. . . Thú vị đấy.

Vương Hạo Nhiên cười thềm một trận, nhưng rất nhanh lại ý thức đến một vấn đề, hướng về Từ Thanh Đồng hỏi:

"Vì sao người khẳng định Tô Huyền sẽ đến Âm Nguyệt Tông?"

"Âm Nguyệt Tông nổi danh ngoại trừ việc quyến rũ nam nhân ra, còn có chữa thương cực tốt. Đệ tử hạch tâm trở lên, đều tu luyện Âm Nguyệt Ma Công, linh khí do loại công pháp này luyện thành, khi xuất ra sẽ có trợ giúp rất lớn đối với điều trị thương tích." Từ Thanh Đồng giải thích nói.

"Hóa ra là như vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu, "Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường thôi."

"Được." Từ Thanh Đồng lên tiếng.

Vương Hạo Nhiên thò tay nắm ở vòng eo của Từ Thanh Đồng, rõ ràng cảm giác được Từ Thanh Đồng đang run rẩy.

"Tu vi người còn kém, chưa thể ngự không mà đi, nếu không như vậy, chẳng lẽ người muốn chúng ta đi bộ tới Âm Nguyệt Tông sao?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Cũng đúng." Từ Thanh Đồng nghe xong, giờ mới hiểu được ý đồ trong hành động của Vương Hạo Nhiên, trong lòng thản nhiên hơn rất nhiều, còn có một ít ngại ngùng, "Vậy chúng ta lên đường thôi."

Một đạo lưu quang bay về phía chân trời.

Một bên khác.

Cố Hồng Y và Tô Huyền mới trải qua một tràng truy sát, có chút chật vật chạy trốn đến gần sơn môn của Âm Nguyệt Tông.

"Mấy tên rác rưởi này, đợi sau khi thương thế của ta tốt lên, nhất định phải diệt sạch bọn hần!" Tô Huyền ôm hận nói.

Hư ảnh Cố Hồng Y, ảm đạm hơn rất nhiều, trở nên trong suốt, rõ ràng là tiêu hao quá nhiều lực lượng thần hồn.

"Đã đến Âm Nguyệt Tông, những thế lực kia chắc là không dám đuổi tới, với quan hệ giữa người và Hoa Giải Ngữ, nàng hẳn sẽ che chở cho người. Thương thế trên người người, nàng cũng có thể chữa trị giúp người." Cố Hồng Y hữu khí vô lực nói.

"Sự phụ, khổ cực rồi." Tô Huyền trấn an nói

"Lực lượng thần hồn có thể chậm rãi khôi phục, cùng lắm thì ngủ say một đoạn thời gian." Cố Hồng Y nói.

"Những người này nhất định là bị tên thiếu chủ Vương gia kia sai khiến! Ta sớm biết, hắn sẽ không dễ dàng tha cho ta mà, ở trước mặt người khác giả vờ giả vịt, sau lưng tìm người truy sát ta!" Sắc mặt Tô Huyền tái nhợt, tức giận đến mức nổi lên một ít đỏ hần.

"Những người này trước đây có khúc mắc với ngươi, biết ngươi gặp nguy hiểm, tới truy sát ngươi cũng rất bình thường, chắc là không có liên quan tới hắn đâu." Cố Hồng Y không đồng ý với lời nói của Tô Huyền, lập tức phản bác.

"Sự phụ, hắn là tên đạo đức giả, hắn cho ngươi một cái ân huệ, ngươi liền cảm thấy hắn là người tốt sao?" Tô Huyền không vui hỏi.

"Lập trường khác biệt mà thôi, đừng nói tới tốt xấu. Hơn nữa ta cũng không cho rằng hắn tặng đồ cho ta là có mưu đồ khác. Đạt đến cảnh giới đó, hắn căn bản không cần mưu cầu ta cái gì." Cố Hồng Y nói.

Vương Hạo Nhiên và Cố Hồng Y có một cuộc trò chuyện với nhau, là truyền âm, chỉ có hai người biết, người ngoài không biết được.

Tất nhiên là Tô Huyền rơi vào sương mù, không rõ lý do trong đó.

"Hắn chẳng phải là Thánh cảnh thập lục trọng sao, cao hơn ta năm tiểu cảnh giới mà thôi, cho ta một chút thời gian, ta tuyệt đối có thể đuổi kịp hắn. Hắn chém ta, ta đã nhớ kỹ, sau này nhất định sẽ hoàn trả gấp mười lần!" Tô Huyền có chút không phục nói.

"Tầm nhìn của ngươi quá hẹp, tu vi hắn bây giờ là Thánh cảnh thập lục trọng không sai, nhưng hắn. . ." Cố Hồng Y nói xong, bỗng nhiên dừng lại, bởi vì cảm thấy, nếu hắn đã truyền âm để nói chuyện với mình, có lẽ không muốn để lộ thân phận thật sự.

Nếu như mình nói cho Tô Huyền, chẳng phải là làm trái ý muốn của hắn sao?

"Hắn cái gì?" Tô Huyền truy vấn.

"Không có gì. Tóm lại, người không được xem hấn là đối thủ, các người căn bản không cùng một cấp độ. Tu vi của người tiến bộ, tu vi của hấn cũng sẽ tiến bộ, hơn nữa còn nhanh hơn rất nhiều so với người. Thời gian càng dài, khoảng cách giữa các người sẽ càng lớn." Cố Hồng Y khuyên:

"Cho nên nghe sư phụ, không nên đặt chuyện này ở trong lòng. Hấn giữ cho người một mạng, không thêm giết người đã là ân huệ, người đừng có không biết tốt xấu."

"Từ Thanh Đồng thay tên Vương Hạo Nhiên kia nói chuyện, hiện tại sư phụ người cũng thay Vương Hạo Nhiên nói chuyện, đến cùng là các người đã xảy ra chuyện gì? Đến cùng ta là người thân cận của các người hay là Vương Hạo Nhiên là người thân cận của các người?" Tô Huyền ghen ghét dữ dội, rất là không vui nói.

"Haiz, ta biết người thua Vương Hạo Nhiên, trong lòng rất không cam lòng, nhưng mà cái này kỳ thực thật không cần thiết, các người căn bản cũng không phải là một cái cấp độ, người thua cũng không mất mặt." Cố Hồng Y giận dữ nói.

"Sư phụ, đến cùng là người có hiểu ta nói cái gì hay không?" Tô Huyền cao giọng chất vấn nói.

"Vậy đến cùng là người có hiểu ta nói gì hay không?" Cố Hồng Y hỏi ngược một câu.

Hai sư đồ nhìn nhau, bỗng nhiên rơi vào bên trong một trận trầm mặc.

Đây là lần đầu hai người sư đồ bọn họ tranh cãi.

Kế đó Tô Huyền mới ý thức được chính mình không nên lớn tiếng nói chuyện với sư phụ.

Hắn có thể có hôm nay, không thể bỏ qua công lao của sư phụ.

Chỉ là, lúc Tô Huyền vừa định nói xin lỗi thì Cố Hồng Y vút xuống một câu "Có người tới", tiếp đó hóa thành lưu quang chui vào trong giới chỉ của Tô Huyền.

Rất nhanh, có mỹ nữ mặc phục sức của Âm Nguyệt Tông đi tới ngoài sơn môn quát hỏi, "Người đến là người nào?!"

L

Chương 913: Ngăn Cách

Y"Ta là Tô Huyền." Tô Huyền tự báo tính danh.

"Há, thì ra là Tô công tử." Một vị đệ tử Âm Nguyệt Tông trong đó gặp qua Tô Huyền, biết hắn là người bầu bạn với thiếu tông chủ Hoa Giải Ngữ.

"Ta đến tìm Hoa Giải Ngữ, làm phiền dẫn đường." Tô Huyền nói.

"Tô công tử, vậy thì xin mời." Đệ tử Âm Nguyệt Tông ở phía trước dẫn đường cho Tô Huyền.

Tô Huyền đi theo phía sau, nghĩ tới lập tức sẽ nhìn thấy Hoa Giải Ngữ, trong lòng không khỏi lửa nóng mấy phần.

Lúc này.

Trong một chỗ đại điện của Âm Nguyệt Tông.

Trong điện có hai người.

Một nữ tử lười biếng dựa ở bên trên vị trí thủ tọa của đại điện, vóc người xinh đẹp cùng khuôn mặt tuyệt mỹ kia đủ để cho vô số nữ tử đổ kị, để vô số nam tử say đắm.

Nữ tử ung dung cao quý này chính là tông chủ Hoa Phi Huyền của Âm Nguyệt Tông.

Ở Đông Vực, thực lực tổng thể của Âm Nguyệt Tông vẹn vẹn chỉ ở phía dưới Vương gia.

Hoa Giải Ngữ đứng ở trước mặt Hoa Phi Huyền không xa, yên lặng mà đứng, giờ phút này đang hồi báo lấy một ít chuyện.

Cùng so sánh với Hoa Phi Huyền, Hoa Giải Ngữ thiếu đi mấy phần ung dung, nhiều hơn mấy phần yêu mị, nhưng cũng giống với sự phụ của nàng, đều là loại nữ tử có thể tùy tiện diên đảo chúng sinh.

"Thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia kia đúng là Thánh cảnh thập lục trọng sao?" Sau khi Hoa Phi Huyền nghe xong đồ đệ báo cáo một ít chuyện, lười biếng trên mặt tiêu tán một ít, trên khuôn mặt vũ mị hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Việc này chính xác trăm phần trăm, Âm Nguyệt Tông chúng ta đạt được tin tức này xem như tương đối trễ." Hoa Giải Ngữ nói.

"Còn tưởng rằng Tô Huyền là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của Đông Vực, không nghĩ tới nửa đường giết ra một thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia, thú vị." Hoa Phi Huyền có nhiều hứng thú nói, khóe miệng đỏ hồng hơi hơi phác họa một đạo đường cong rung động lòng người, nhưng rất nhanh liền nhớ chính mình không làm loại chuyện này rất nhiều năm rồi.

Loại chuyện mê hoặc tài tuấn trẻ tuổi vẫn nên để đệ tử Âm Nguyệt Tông đi làm đi.

"Thiếu chủ của Vương gia kia bao nhiêu tuổi?" Hoa Phi Huyền ý thức đến một vấn đề.

"Cũng không biết, có lẽ phải lớn hơn Tô Huyền chứ?" Hoa Giải Ngữ không xác định nói.

"Nếu như thiếu chủ của Vương gia này qua hai mươi lăm tuổi, luận tiềm lực thì kỳ thực còn không bằng Tô Huyền, cho dù hẳn có Tiên Thiên Linh Thể." Hoa Phi Huyền nói.

"Ngược lại là Tô Huyền cũng có thể chất tu luyện không tầm thường, cũng không kém hơn Tiên Thiên Linh Thể, hơn nữa Tô Huyền có ngộ tính còn cực cao." Hoa Giải Ngữ tán đồng gật đầu một cái, sau khi dừng một chút, lại nói:

"Còn có một tin tức, Tô Huyền bị trọng thương, bị một ít thế lực truy sát."

"Người muốn mang người đi cứu hẳn sao?" Hoa Phi Huyền hỏi.

"Hắn là nam tử duy nhất mà ta thường thử, nếu chết thì hình như khá là đáng tiếc. Ta chỉ cảm thấy hắn rất có tiềm lực, cho nên mới cùng hắn duy trì quan hệ trên danh nghĩa." Hoa Giải Ngữ bình tĩnh nói.

Tuy ở trên danh nghĩa là nàng với Tô Huyền là tình nhân, kỳ thực muốn nói ưa thích Tô Huyền thì xa xa còn chưa đủ.

"Ta sợ người đùa lửa sẽ tự làm bỏng mình." Hoa Phi Huyền nhắc nhở.

"Sự phụ, ta được ngài chính tay dạy dỗ, nào có dễ dàng xúc động

như vậy?" Hoa Giải Ngữ mỉm cười hoặc cười cợt.

Công pháp đích truyền của Âm Nguyệt Tông "Âm Nguyệt Ma Công" rất đặc thù, trước khi công pháp đạt tới trung kỳ thì quyết không thể xúc động, một khi động tình thì cũng rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma mất hết tu vi.

Theo Âm Nguyệt Ma Công này tu luyện giả, cơ hồ đều là luyện tình nhập đạo.

Nói ngắn gọn chính là tăng cao lực chống cự.

Trước khi đệ tử Âm Nguyệt Tông tu luyện Âm Nguyệt Ma Công đều sẽ đi ra giang hồ lịch luyện, kiến thức loại chuyện này, gặp gỡ đủ loại người.

Nhất là gặp những tuấn tài trẻ tuổi ưu tú, thậm chí là trêu chọc hẳn.

Du lịch trong giang hồ sau một năm như vậy, nếu như không động tình thì liền chứng minh tâm cảnh vững chắc, lúc này đã có thể bắt đầu tu luyện Âm Nguyệt Ma Công.

Nhưng người ngoài không rõ tình huống, chỉ cho là đệ tử của Âm Nguyệt Tông cố ý quyến rũ người khác.

Bởi vậy thanh danh của Âm Nguyệt Tông ở bên ngoài cũng không tốt.

Nhưng mà người của Âm Nguyệt Tông cũng không đi giải thích qua cái gì bao giờ.

"Thế sự không có tuyệt đối, lời nói không cần nói quá nhiều." Hoa Phi Huyền hơi hơi nghiêm túc một chút.

"Nếu như Tô Huyền thật có bản lĩnh, có thể để ta động tình thì vậy ta liền theo. Chỉ là sự phụ có thể phải tìm một người đệ tử thân

truyền khác." Hoa Giải Ngữ che miệng khẽ cười nói.

Hoa Phi Huyền hơi hơi trềng nàng một chút.

Hoa Giải Ngữ là đệ tử đắc ý của nàng, nàng hao tổn rất nhiều thời gian cùng tinh lực đi bồi dưỡng nàng.

Mà Hoa Giải Ngữ cũng cực kỳ tranh khí, không đến hai mươi tuổi, Âm Nguyệt Ma Công sắp tiến vào cảnh giới đại thành, càng hơn mình năm đó.

Một khi Âm Nguyệt Ma Công tiến vào cảnh giới đại thành, cho dù xúc động cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hoa Giải Ngữ hiện tại tu luyện Âm Nguyệt Ma Công cách đại thành chỉ có xa một bước.

Hoa Phi Huyền cũng không muốn trong lúc mấu chốt này xuất hiện đường rẽ gì.

"Tông chủ, thiếu tông chủ, Tô công tử tới, bây giờ đang ở thiên sảnh chờ." Một vị nữ đệ tử của Âm Nguyệt Tông đi vào trong đại điện báo cáo.

"Hắn ngược lại không ngu ngốc nha, biết tới tìm ta." Hoa Giải Ngữ nhẹ cười cười, hỏi vị nữ đệ tử kia:

"Tô Huyền bị thương ở chỗ nào?"

"Cũng không biết rõ, dù sao sắc mặt rất yếu ớt, xem ra là bị thương không nhẹ." Nữ đệ tử nói.

Hoa Giải Ngữ nói với Hoa Phi Huyền: "Sự phụ, ta đi qua nhìn một chút."

"Đi đi." Hoa Phi Huyền gật đầu, cũng nhắc nhở: "Nhớ kỹ lời nói của

ta."

"Nam tử có thể hàng phục ta còn chưa ra đời đâu, sự phụ người cứ yên tâm đi." Hoa Giải Ngữ tự tin cười một tiếng, lắc lắc thân hình như thủy xà đi theo nữ đệ tử đi tới thiên sảnh của Âm Nguyệt Tông.

J

Chương 914: Hoa Giải Ngữ (1)

Tô Huyền ngồi ở trong sảnh chờ một hồi, bởi vì cùng sự phụ tranh cãi mà hối hận, có chút thất thần. Không biết qua bao lâu, cảm giác một trận gió hương thổi tới, ngẩng đầu nhìn lên, cũng nhìn thấy Hoa Giải Ngữ đứng ở trước mắt, thân thể hơi nghiêng về phía hắn.

Tuy là Hoa Giải Ngữ mặc rất kín, nhưng Tô Huyền nhìn từ góc độ này, cái đường cong kia thật là rung động lòng người.

Chỉ có điều Tô Huyền chỉ đơn thuần cảm thấy tráng lệ, cũng không có phản ứng khác thường gì.

Suy cho cùng hắn bị thương ở nơi đó, tất nhiên không nhắc lên được hào hứng bình thường kia của nam nhân.

Hoa Giải Ngữ nhìn thấy ánh mắt của Tô Huyền không có chút ba động nào, kinh nghi một thoáng, chậm chậm đứng lên, mị thái trên mặt thu lại một ít.

"Ta nhận được tin tức, biết người thua dưới tay của thiếu chủ Vương gia kia, người bị thương chỗ nào?" Hoa Giải Ngữ có vẻ như ân cần hỏi thăm.

"Chỉ là nội thương mà thôi." Tô Huyền sợ bị chế giễu, bởi vậy không có nói rõ.

"Chỉ là nội thương thôi sao? Nhưng ta thấy khí huyết của người rối loạn, rõ ràng là mất máu quá nhiều." Sau khi Hoa Giải Ngữ đánh giá hẳn một chút, còn nói thêm.

"Thật chỉ là nội thương mà thôi, " Tô Huyền kiên trì nói.

Hoa Giải Ngữ không khỏi nghi hoặc, mỹ mâu tiếp tục quét Tô Huyền một vòng, bỗng nhiên chú ý tới một chỗ trên y phục của Tô Huyền có một ít máu thấu ra.

Hoa Giải Ngữ lập tức hiểu ra. Thì ra hẳn bị thương ở nơi đó, khó trách dáng vẻ vừa rồi không có ba động chút nào, thì ra là tật xấu của hẳn, ta còn tưởng rằng mị lực của mình hạ thấp.

Tô Huyền bị Hoa Giải Ngữ quan sát nên có chút không dễ chịu, thúc giục nói: "Người cho ta một ít linh khí của Âm Nguyệt Ma Công giúp ta chữa thương đi."

"Linh khí Âm Nguyệt Ma Công tu luyện được cực kỳ trân quý, người dự định sau này báo đáp thế nào ta đây?" Hoa Giải Ngữ cười nhẹ hỏi.

"Người là nữ nhân của ta, nam nhân báo đáp nữ nhân của mình thì còn có thể báo đáp thế nào?" Tô Huyền vút cho Hoa Giải Ngữ một ánh mắt mờ mịt.

"Người thật là xấu." Từ quen thuộc, Hoa Giải Ngữ cười duyên một tiếng, trên mặt hiện lên một ít đỏ hồng, nhưng trong lòng thầm nghĩ, người cũng phế rồi, có thể làm cái gì chứ?

Huống hồ, nàng còn xa xa không có đạt đến tình trạng trao thân cho hần.

Thậm chí cho đến bây giờ nàng đều không để Tô Huyền nắm tay qua.

Tô Huyền ngạo thị người đồng lứa ở Đông Vực, hoàn toàn chính xác đầy đủ ưu tú, nhưng còn xa xa không đến mức để phương tâm Hoa Giải Ngữ nầy mằm.

"Mau mau đi, ta yêu cầu người chữa thương cho ta." Tô Huyền thúc giục nói.

Hoa Giải Ngữ còn chưa đáp lại, bỗng nhiên có một vị nữ đệ tử đi vào trong sảnh báo cáo:

"Thiếu tông chủ, nhị tiểu thư Phi Vân Các Từ Thanh Đồng đến thăm."

"Từ Thanh Đồng?" Hoa Giải Ngữ hơi hơi ngần người.

Tô Huyền nghe xong, trong lòng lập tức đại hỉ.

Không cần phải nói, Từ Thanh Đồng khẳng định là lo lắng cho mình, cho nên hỏi thăm tung tích của mình khắp nơi, vậy mới tìm đến.

Tuy là tính tình của nhị tiểu thư này rất bướng bỉnh, nhưng nội tâm kỳ thật vẫn cực kỳ để ý chính mình.

Nếu không thì sẽ không đi xa như vậy.

"Từ Thanh Đồng mang theo bao nhiêu người?" Hoa Giải Ngữ hỏi thăm đệ tử kia.

Nàng và Tô Huyền cùng nhau nghĩ đến, đều cho là Từ Thanh Đồng

lo lắng cho Tô Huyền, cho nên mang theo nhân mã của Phi Vân Các tới, muốn bảo vệ Tô Huyền.

"Chỉ mang theo một người." Nữ đệ tử trả lời.

"Một người? Là các chủ của Phi Vân Các- Từ Ngạo sao?" Hoa Giải Ngữ hỏi.

"Không phải Từ Ngạo, là một nam tử trẻ tuổi, dáng dấp rất dễ nhìn, ta. . . Lần đầu tiên ta thấy nam tử đẹp như thế." Nãi hải nữ đệ tử cảm nghĩ trong đầu một thoáng, trên mặt lộ ra một ít thần sắc say mê.

Hoa Giải Ngữ nhìn thấy, cũng khiển trách nói, "Thân là đệ tử của Âm Nguyệt Tông, chỉ có thể mê hoặc nam nhân, sao có thể bị nam nhân mê hoặc? Phạt ngươi dọn dẹp sơn môn một tháng."

"Thiếu tông chủ dạy phải, nhưng mà nam tử kia thực tế quá đẹp đẽ, thật không thể trách ta, có thể mở ra một con đường hay không?" Nữ đệ tử khẩn cầu.

"Không biết hỏi cái, lại thêm một tháng." Mặt Hoa Giải Ngữ không chút thay đổi nói.

Nữ đệ tử kinh hãi, há to miệng muốn lên tiếng biện hộ, nhưng sợ Hoa Giải Ngữ tiếp tục thêm một tháng, chỉ có thể ury khuất ngậm miệng lại.

Sắc mặt của Tô Huyền ở bên cạnh lúc này có vẻ hơi âm trầm.

Bởi vì hắn vừa nghe được vị đệ tử của Âm Nguyệt Tông nói như vậy thì lập tức liền liên tưởng đến một người.

Người kia, hơn phân nửa chính là Vương Hạo Nhiên.

Tuy là Tô Huyền cực kỳ chán ghét hắn, nhưng không thể không

thừa nhận bề ngoài của tên Vương Hạo Nhiên này thật quá hoàn mỹ.

"Giải Ngữ, để bọn hấn vào đi." Tô Huyền cũng muốn gặp Từ Thanh Đồng, đồng thời muốn xác định hết thủy, có phải nam tử bên cạnh nàng có phải là Vương Hạo Nhiên hay không.

Hoa Giải Ngữ cũng không phản đối, phân phó nữ đệ tử mang người tới.

Ngoài sơn môn của Âm Nguyệt Tông, Vương Hạo Nhiên cùng Từ Thanh Đồng đang đợi.

"Đã tới đây rồi, không phải người muốn lâm trận bỏ chạy chứ?" Vương Hạo Nhiên chú ý tới Từ Thanh Đồng rất khẩn trương, thế là cười nhạt một tiếng.

"Không phải. Ta chỉ cảm thấy làm như thế thì để ta cảm thấy chính mình dường như là một nữ nhân xấu. Suy cho cùng Tô Huyền vừa mới bị thương, ta lại đột nhiên tới muốn chia tay với hấn." Từ Thanh Đồng ánh mắt phức tạp nói.

"Chuyện tình cảm, không có cái gì đúng và sai, người không thích hấn, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục uỷ khuất chính mình ở bên cạnh hấn sao? Trước đó các người chỉ là tình nhân, cũng không phải đã thành hôn." Vương Hạo Nhiên khuyên giải nói.

"Ta hiểu được những cái này, chỉ là trong lúc mấu chốt này, ta làm như vậy khó tránh khỏi có chút. . ." Từ Thanh Đồng vẫn còn có chút sầu lo.

Chương 915: Hoa Giải Ngữ (2)

"Đã như vậy thì ta mang người trở về Phi Vân Các vậy." Vương Hạo Nhiên làm biếng khuyên, trực tiếp gọn gàng nói.

"Hả, không muốn đâu, tới sẽ làm." Từ Thanh Đồng lại không nguyện ý đi.

"Vậy là được rồi chứ? Nhập gia tùy tục." Vừa rồi Vương Hạo Nhiên cũng chỉ giả bộ, Từ Thanh Đồng tạm thời đổi ý muốn đi, hẳn cũng sẽ không mang theo nàng đi.

"Ừm." Từ Thanh Đồng gật đầu, nhẹ giọng một thoáng.

Địa thế của Âm Nguyệt Tông tương đối cao, lúc này lại có gió lớn.

Gió lạnh thổi qua, Từ Thanh Đồng ăn mặc tương đối đơn bạc không khỏi run một cái.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, thuận thế ôm nàng vào trong ngực.

Từ Thanh Đồng cực kỳ hoảng sợ, nhưng mà lại không có tránh thoát, chỉ là bối rối nói: "Người. . . Người làm cái gì vậy?"

"Gió núi lành lạnh, ta chống lạnh cho người thôi." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị giải thích một chút, hỏi tiếp: "Người có cảm giác ấm áp một chút hay không?"

"Ấm. . . Ấm áp một chút rồi, nhưng người thật chỉ chống lạnh cho ta thôi sao. . ." Từ Thanh Đồng cũng không phải người ngu, tự nhiên nhìn ra một ít gì đó, hơi hơi giương lên đầu, mỹ mâu rụt rè nhìn xem hắn.

"Haiz, kỳ thực ta không kìm lòng được." Vương Hạo Nhiên thở dài.

"Lời này của người rớt cuộc là ý gì?" Từ Thanh Đồng mơ hồ đoán được cái gì, nhưng lại sợ hãi không phải, cho nên muốn hỏi rõ ràng một ít.

"Ta muốn bảo vệ người suốt đời suốt kiếp, người nguyện ý không?" Vương Hạo Nhiên nhìn nàng chăm chú.

Từ Thanh Đồng khẽ giật mình. Nàng mong mỗi như vậy, nhưng như vậy khó tránh khỏi có chút quá nhanh, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp.

"Là ta đường đột, coi như ta chưa từng nói gì đi." Vương Hạo Nhiên thấy nàng không trả lời, bỗng nhiên đẩy nàng ra xa khỏi trong lòng.

Mất đi ấm áp trong lòng, Từ Thanh Đồng lập tức cảm thấy trong lòng vắng vẻ, đồng thời còn cảm giác gió núi bộc phát lạnh.

"Người cũng nói rồi, sao có thể coi như chưa từng nói được hứ." Từ Thanh Đồng chặn lại nói.

"Vậy thì người nghĩ như thế nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

Từ Thanh Đồng cúi đầu, nắm lấy góc áo, khẩn trương nói: "Chỉ cần. . . Chỉ cần tỷ tỷ không có ý kiến thì ta cũng không có ý kiến."

"Cái này thì người cứ yên tâm đi, việc này tự ta đi nói, nhất định không có vấn đề." Vương Hạo Nhiên cười cười, triển khai ý nghĩ trong lòng.

Từ Thanh Đồng nghĩ tới còn chưa có chia tay với Tô Huyền, lập tức có chút cảm giác tội ác, nhưng mà gió núi thật lạnh quá. . . Trừ trừ một chút, tiếp đó đổ mặt lại chui vào trong lồng ngực của Vương Hạo Nhiên.

Trong lúc chờ đợi, Vương Hạo Nhiên có chút nhàm chán, cũng muốn làm chút gì đó.

Nhưng mà y dù sao cũng là ngoài sơn môn của Âm Nguyệt Tông, hẳn vẫn cực kỳ quân tử.

Suy cho cùng quân tử động khẩu không động thủ nha.

Từ Thanh Đồng còn chưa bao giờ trải nghiệm qua, ban đầu như là gỗ, không biết rõ làm sao, nhưng bị dẫn đường một chút, chậm rãi học được một ít, bắt đầu nghênh hợp đáp lại.

Lúc này, bên trong sơn môn của Âm Nguyệt Tông, có thân ảnh đi về phía này.

Vương Hạo Nhiên cảm giác được, tranh thủ thời gian buông Từ Thanh Đồng ra, khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh.

Từ Thanh Đồng quá mức hòa nhập, nháy mắt thoát khỏi trạng thái đó, lập tức có chút thất vọng mất mát.

"Hai vị khách quý, thiếu tông chủ chúng ta cho mời."

Nữ đệ tử Âm Nguyệt Tông đi tới cửa sơn môn, cười nói một tiếng, lập tức ở phía trước dẫn đường.

Sau một hồi, đi tới một chỗ trong sảnh.

Trong sảnh, Tô Huyền cùng Hoa Giải Ngữ đang chờ đợi.

Tô Huyền nhìn thấy người bên cạnh Từ Thanh Đồng, sau khi thấy quả nhiên là Vương Hạo Nhiên thì sắc mặt âm trầm rất nhiều, nhưng mà nhưng cũng không có lập tức phát tác.

Từ Ngạo là các chủ của Phi Vân Các, không tiện rời khỏi Phi Vân

Các hộ tống Từ Thanh Đồng tới.

Vương Hạo Nhiên xum xoe chủ động đưa Từ Thanh Đồng đi, đây cũng là điều hiển nhiên.

Bất kể nói thế nào thì Tô Huyền vẫn vững tin Từ Thanh Đồng để ý chính mình.

"Thanh Đồng, ta biết người lo lắng an nguy của ta, nhưng có một điểm ta phải nhắc nhở người." Tô Huyền nói xong, thờ ơ lờm Vương Hạo Nhiên một thoáng, nghiêm túc nhắc nhở Từ Thanh Đồng:

"Người tốt nhất cách người này xa một chút, nếu không ta sẽ không vui."

"Chuyện của ta, không cần người quản. Hơn nữa người có vui vẻ hay không thì không có liên quan gì đến ta." Sau khi Từ Thanh Đồng nghe được lời nói của Tô Huyền thì thở phà nói.

"Lời này của người là có ý gì?" Tô Huyền chau mày.

Từ Thanh Đồng hơi hơi hít sâu một hơi, "Ý tứ chính là sau này chúng ta đường ai người ấy đi, không có liên quan gì đến nhau."

Tô Huyền cực kỳ không vui, chỉ là Vương Hạo Nhiên để hấn cảm giác được nguy cơ, cho nên Tô Huyền này chỉ có thể chiều theo Từ Thanh Đồng một chút, vì vậy nói: "Trước đó là ta không đúng, không nên phát cáu với người, ta xin lỗi người, đừng giận tính trẻ con nữa."

Từ Thanh Đồng một mặt nghiêm túc, không có nói chuyện.

Tô Huyền khẽ giật mình, vậy mới nhìn ra Từ Thanh Đồng không phải bởi vì giận tính trẻ con, mà là nói thật.

"Vì sao? Bởi vì người bên cạnh người sao? !" Tô Huyền ghen ghét

dữ dội, quát to.

Từ Thanh Đồng giật nảy mình, không khỏi lui về sau một bước.

Vương Hạo Nhiên thò tay đỡ lấy lưng của nàng, đáp lên trên vai của nàng, nói khẽ:

"Đừng sợ, có ta ở đây, không có người nào có thể làm tổn thương người."

Mỹ mâu Từ Thanh Đồng nhìn hấn một chút, lộ ra nụ cười, hướng về hấn gật đầu một cái.

Tô Huyền nhìn ở trong mắt, khuôn mặt dữ tợn đến vặn vẹo lên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

"Từ Thanh Đồng, thật không nghĩ tới, người lại là loại nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, ta thật là nhìn lầm người. Người mới quen biết hấn bao lâu, rõ ràng ở bên cạnh hấn!" Tô Huyền phẫn hận nói.

B

Chương 916: Bị Đá Lần Hai

n"Tùy người nói thế nào a, dù sao ta chính là ưa thích hấn." Từ

Thanh Đồng cũng không để ý Tô Huyền thấy nàng thế nào dù sao sau này không có liên quan gì đến Tô Huyền nữa.

"Người tiện..." Tô Huyền muốn giận mắng.

"Người muốn chết thì nói tiếp đi." Vương Hạo Nhiên nói tiếp lời một chút.

Tô Huyền giật mình, lời đến khóe miệng, cứ thế mà nuốt xuống.

"Tuy là ta tha cho người, nhưng ta tùy thời có thể thay đổi chủ ý, cho nên tốt nhất là người chú ý ngôn từ một chút." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Tô Huyền bị dọa một thoáng, nhưng rất nhanh lại ý thức tình cảnh trước mắt của mình, lại dâng lên lực lượng, "Nơi này là Âm Nguyệt Tông, không tới phiên người tùy ý làm bậy."

Nói xong, Tô Huyền nhìn về phía bên cạnh, "Giải Ngữ, người nói đúng không?"

Hoa Giải Ngữ không có đáp lại, mà là ngơ ngác nhìn phương hướng của Vương Hạo Nhiên cùng Từ Thanh Đồng.

Tô Huyền cũng sẽ không cho rằng Hoa Giải Ngữ lại nhìn Từ Thanh Đồng đến ngây người.

"Giải Ngữ?" Tô Huyền âm thầm nổi nóng, kêu một thoáng.

"Hả? Sao vậy." Hoa Giải Ngữ vậy mới lấy lại tinh thần, mờ mịt hỏi Tô Huyền.

Tô Huyền nhìn thấy phản ứng này của Hoa Giải Ngữ, tức giận càng lớn.

Tuy là dáng dấp của tên Vương Hạo Nhiên này rất đẹp mắt, nhưng

cũng không đến mức người nhìn chăm chú như vậy chứ? !

Ta còn đang ở bên cạnh đấy, không để nam nhân của người vào mắt sao?

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái /, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Tô Huyền thờ ơ liếc Vương Hạo Nhiên cùng Từ Thanh Đồng một chút, nói với Hoa Giải Ngữ:

"Ta không muốn nhìn thấy hai người kia, mời bọn hắn rời khỏi đi."

Hoa Giải Ngữ không có trả lời yêu cầu của Tô Huyền, lắc lắc thân hình như thủy xà đi về phía Vương Hạo Nhiên, đi tới vị trí trước mặt hắn một mét rồi dừng lại, cười khanh khách nhìn về phía hắn, nói:

"Vị công tử này thật là đẹp mắt nha, không biết rõ xưng hô như thế nào?"

Từ Thanh Đồng nhìn thấy hành động của Hoa Giải Ngữ, cảnh giác nhìn xem nàng, theo bản năng kéo gấp tay của Vương Hạo Nhiên, dường như đang tuyên bố chủ quyền vậy.

"Tại hạ họ Vương." Vương Hạo Nhiên rất muốn mở mang kiến thức một chút, yêu nữ quyền rũ người là thế nào, cho nên biểu hiện cực kỳ nghiêm chỉnh.

"Há, ngài chính là vị thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia sao, thật là nghe danh đã lâu." Hoa Giải Ngữ kinh ngạc che lấy miệng nhỏ, trong mỹ mâu lộ ra một ít vẻ sùng bái, cười duyên nói:

"Vương gia tuyên bố tin tức với mỗi thế lực ở Đông Vực nói, để mỗi thế lực đưa lên mỹ nữ trong đó, lúc ấy ta đã muốn tới Vương gia,

nhìn một chút có thể thu được ngài ưu ái hay không, chỉ là sự vụ của sơn môn quá nhiều, trong lúc nhất thời thoát không thể rời khỏi, vậy mới chậm trễ."

"Không ngờ, hôm nay rõ ràng hữu duyên như vậy, có thể gặp nhau ở nơi này."

"Tiểu nữ nhìn thấy nhan sắc của công tử thật là cảm giác rất vinh hạnh."

"Việc này chỉ vì tại hạ muốn tìm người yêu thất lạc, Vương gia cũng tuyên bố tin tức lần nữa, giải thích việc này, có lẽ cô nương biết được rồi chứ? Nhưng mà vẫn đa tạ cô nương để mắt, nhưng xin thứ cho tại hạ không có phúc hưởng thụ." Vương Hạo Nhiên khoát tay nói.

"Âm Nguyệt Tông đều là những người nào, Đông Vực người nào không biết sao? Hấn mới không để ý tới người." Từ Thanh Đồng đắc ý nói với Hoa Giải Ngữ.

Hoa Giải Ngữ không để ý tới Từ Thanh Đồng, yên lặng nhìn Vương Hạo Nhiên nói:

"Công tử hiểu lầm nô gia rồi, nô gia năm nay mới mười chín, thậm chí còn chưa từng để nam tử sờ qua tay đâu."

"Hoa Giải Ngữ, ta lớn như vậy, đây là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe qua, đừng giả bộ thuần khiết." Từ Thanh Đồng bĩu môi nói.

Wương Hạo Nhiên cười thầm một thoáng.

Hoa Giải Ngữ nhìn như rất tùy tiện, nhưng mà hấn lại có thể nhìn ra, Hoa Giải Ngữ vẫn là thiếu nữ thuần khiết.

"Công tử, câu câu nô gia nói đều là thật, hễ có sai thì cứ để thiên lôi đánh xuống." Hoa Giải Ngữ thề nói.

"Hoa Giải Ngữ, người đủ rồi, không có để ta ở trong mắt chút nào sao!" Tô Huyền ở phía sau, thực tế nhìn không được, nổi trận lôi đình nói.

"Trên người người có tổn thương, vẫn nên yên tĩnh một chút đi, nếu không sẽ tăng thêm thương thế." Hoa Giải Ngữ nói nghe là hảo tâm nhắc nhở, nhưng trên mặt cũng không biểu tình.

"Ta không muốn nhìn thấy bọn họ, mời bọn họ rời khỏi mau." Tô Huyền dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Hoa Giải Ngữ.

"Yên tĩnh một chút." Hoa Giải Ngữ lại nhắc nhở một tiếng.

"Ta kêu người mời bọn họ rời khỏi mau!" Tô Huyền xụ mặt, cao giọng nói.

"Haiz, cần gì phải vậy chứ?" Hoa Giải Ngữ bỗng nhiên thở dài một cái, lạnh lùng nói với Tô Huyền: "Chúng ta kết thúc đi."

"Người có ý tứ gì?" Tô Huyền giật mình.

"Ý tứ chính là hôm nay người bị đá lần thứ hai." Hoa Giải Ngữ một mặt đạm mạc.

Hắn vốn không có tình cảm với Tô Huyền, chỉ là thương thức hắn mà thôi.

Hiện tại Tô Huyền nhảy dựng lên, phá chuyện tốt của nàng, còn dùng giọng điệu ra lệnh với nàng, tất nhiên là nàng không nhẫn nhịn được.

"Hoa Giải Ngữ, người yêu nữ này!" Tô Huyền cả giận nói.

"Không tặc, ta chính là yêu nữ, yêu nữ chính là thay đổi thất thường như vậy, chính là vô tình như vậy." Hoa Giải Ngữ đương nhiên nói.

Hoa Giải Ngữ nói đến thiên kinh địa nghĩa, Tô Huyền trực tiếp bị á khẩu đến mức trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Sau một lúc lâu, Tô Huyền mới nói với Hoa Giải Ngữ: "Coi như ta có mắt không trông, nhìn lầm người."

"Đừng có nói bản thân chịu nhiều nhiều ủy khuất, nữ nhân của người cũng không ít, ủy khuất là ta mới đúng." Hoa Giải Ngữ cãi lại nói.

"Đúng lắm." Từ Thanh Đồng hiềm hoi tán đồng với Hoa Giải Ngữ.

Tô Huyền lập tức có chút ghen lời, rất muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Thế nhưng vết thương trên người còn cần nương nhờ Âm Nguyệt Tông, chỉ có thể cố nén không vui.

U

Chương 917: Công tử dừng bước (1)

cĐại trượng phu có được dẫn được, ủy khuất bây giờ không tính là gì, sau này phải lấy lại hết danh dự mới thôi.

Tô Huyền máu dồn lên não, không khỏi nói:

"Hoa Giải Ngữ, hi vọng sau này người sẽ không vì chuyện hôm nay

mà hối hận!" Hừ lạnh một tiếng, nói với Hoa Giải Ngữ xong, liền nhìn về phía Từ Thanh Đồng: "Còn có người, nữ nhân kia!"

Vương Hạo Nhiên đang ngồi hóng, còn tưởng rằng Tô Huyền sẽ phun ra một câu "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng xem thường thiếu niên nghèo", thế nhưng cái này có vẻ là hấn suy nghĩ nhiều rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tô Huyền nói những lời này, thâm ý trong đó thực ra không khác lắm so với "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây".

Tô Huyền rõ ràng cảm thấy, sau này hấn có thể trở thành cường giả đỉnh cao, sau đó nghiền ép Vương Hạo Nhiên, khiến nữ nhân đã bỏ rơi hấn phải hối hận.

Đáng tiếc là Tô Huyền vẫn quá ngây thơ.

Mệnh của hấn đều bị Vương Hạo Nhiên nắm ở trong tay, chỉ cần Vương Hạo Nhiên niệm ý, dù cách nhau vạn dặm, đều có thể dùng "huyết nguyên nguyên rửa" chú sát hấn.

Từ Thanh Đồng nhìn thấy mục đích của chuyến này đã đạt được, kéo cánh tay của Vương Hạo Nhiên, cười nói:

"Chúng ta trở về Phi Vân Các thôi."

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

Tô Huyền nhìn thấy Từ Thanh Đồng ôn nhu thuận theo, dáng vẻ cười nói tự nhiên, trong lòng rất khó chịu.

Trước đây, lúc Từ Thanh Đồng ở chung một chỗ với hấn, chưa từng

lộ ra dáng vẻ này.

Phần lớn thời gian đều phải hứng chịu tính tình đại tiểu thư, Tô Huyền đã nuốt không ít cục tức.

Mà bây giờ, vừa gặp Vương Hạo Nhiên đã thích, chẳng những không cao ngạo, mà còn sửa đổi tính nết.

"Được." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Công tử xin đừng bước." Hoa Giải Ngữ ngăn cản nói.

"Làm sao vậy, người còn muốn giữ chúng ta ở chỗ này sao?" Từ Thanh Đồng bĩu môi nói.

"Chính là ý này." Hoa Giải Ngữ mỉm cười gật đầu, "Nhị tiểu thư Phi Vân Các đường xa mà tới, ta đương nhiên muốn tận lực làm trọn tình nghĩa chủ nhà, bằng không để mọi người biết, sẽ chế nhạo Âm Nguyệt Tông ta không hiểu đạo đãi khách."

"Vẫn là thôi đi, ta cũng không muốn dính líu quan hệ với Âm Nguyệt Tông các người." Từ Thanh Đồng vội vàng nói.

"Từ cô nương đã muốn đi, vậy ta không giữ người nữa." Hoa Giải Ngữ cũng không miễn cưỡng, trái lại nhiệt tình nói với Vương Hạo Nhiên:

"Vương gia chính là bá chủ Đông Vực, Vương công tử tới đã tới rồi, hay là ở lại nơi này, để Âm Nguyệt Tông ta làm trọn tình nghĩa chủ nhà, tránh việc Vương gia cho rằng Âm Nguyệt Tông ta không tôn trọng Vương gia."

"Cho nên rất mong công tử ở lại, ít nhất là ở lại một hai ngày."

"Âm Nguyệt Tông chúng ta có phong cảnh hữu tình, không ít kỳ quan, nô gia có thể dẫn công tử đi xem qua. Chuyến đi này bảo đảm

sẽ khiến công tử cảm thấy tốt đẹp."

"Âm Nguyệt Tông đều là nữ tử, ta ở lại chỉ sợ có nhiều bất tiện, vẫn là. . . . Quên đi thôi." Vương Hạo Nhiên giả bộ như ngượng ngùng, khoát tay nói.

"Thỉnh công tử ở lại." Hoa Giải Ngữ cười duyên lặp lại.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

Tô Huyền âm thầm nghiên răng nghiên lợi, thế nhưng cưỡng ép nhẫn nhịn xuống, quay đầu để không nhìn thấy dáng vẻ lẳng lơ của Hoa Giải Ngữ.

"Vẫn là không nên ở lại!" Vương Hạo Nhiên lắc đầu, dẫn theo Từ Thanh Đồng, giả vờ muốn rời khỏi.

Hoa Giải Ngữ cuống lên, dùng thân thể ngăn ở trước mặt Vương Hạo Nhiên, mị nhãn chiếu thẳng, lần nữa nói: "Thỉnh công tử ở lại."

"Nếu cô nương cứ ngăn cản, vậy tại hạ đành thất lễ!" Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

"Được thôi, công tử cứ việc vô lễ với nô gia như nào cũng được." Hoa Giải Ngữ chẳng những không sợ, còn uốn đôi nhũ phong ngạo nghễ, xích gần về phía Vương Hạo Nhiên một chút.

Mắt Vương Hạo Nhiên thấy chỗ đó, có loại xúc động thôi thúc hẳn sử dụng tuyệt kỹ "Long Trảo Thủ" .

Thế nhưng hình tượng chính nhân quân tử mà bản thân vất vả gây dựng sẽ lập tức sụp đổ, cho nên cưỡng ép nhẫn nhịn xuống ý nghĩ thế này.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như phi lễ chớ nhìn, rút lui một bước.

"Mời cô nương tự trọng." Vương Hạo Nhiên nghiêm nghị nói.

"Công tử sinh ra quá xinh đẹp, nô gia kìm lòng không được, không tự trọng được." Hoa Giải Ngữ thở dài một hơi, nói một câu nửa thật nửa giả.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

Tuy Tô Huyền đã quay đầu, nhưng có thể nghe được giọng nói Hoa Giải Ngữ. Nghe thấy cái giọng điệu nũng nịu phóng đãng, hắn có thể tưởng tượng ra Hoa Giải Ngữ đang có cái biểu cảm gì.

Nếu không phải Tô Huyền bị thương, muốn nương nhờ Âm Nguyệt Tông chữa trị, thì hắn đã sớm phát tay áo bỏ đi.

"Hoa Giải Ngữ, người xem ta là không khí sao?" Từ Thanh Đồng ghen tuông quá độ nói.

"Người yên tâm, ta không tranh với người, chúng ta có thể cùng tồn tại, người không cần lo lắng." Hoa Giải Ngữ cười nói một cách tự nhiên.

"Người chớ vọng tưởng, không thấy bạn trai ta không thèm để ý đến người sao? Hắn không có ý kia với người, chớ tự mình đa tình." Từ Thanh Đồng hừ nói.

Ánh mắt Hoa Giải Ngữ rời khỏi người Từ Thanh Đồng, nhìn đến trên người Vương Hạo Nhiên, "Bây giờ công tử không thích nô gia cũng không sao cả, nhưng nô gia sẽ cố gắng làm cho công tử yêu thích."

"Cô nương không nên nói đùa nữa." Vương Hạo Nhiên thở dài.

"Nhưng ta không có nói đùa, là nghiêm túc đó, công tử không tin có thể sờ trái tim của ta một cái." Hoa Giải Ngữ chỉ chỉ vị trí trái tim của mình.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -300, hào quang phản phái kí chủ +300! 】

E

Chương 918: Công tử dừng bước (2)

NWương Hạo Nhiên theo bản năng liếc qua, chỉ cảm thấy rất chi là hùng vĩ, thể nhưng mặt ngoài duy trì bộ dáng phi lễ chớ nhìn, khoát tay nói:

"Nam nữ thụ thụ bất thân, không được không được. Cô nương không nên ngăn cản, chúng ta thật sự phải đi."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên kéo lấy Từ Thanh Đồng, lách qua Hoa Giải Ngữ, giả vờ đi về phía cửa ra vào thiên sảnh.

Mà Hoa Giải Ngữ lần nữa lao thân chặn lại.

Wương Hạo Nhiên hướng trái, nàng cũng hướng trái, Vương Hạo Nhiên hướng phải, nàng cũng hướng phải.

"Cô nương, người còn như vậy, ta thật sự phải động thủ!" Vương Hạo Nhiên cảnh cáo nói.

"Được, công tử động thủ đi, nô gia bảo đảm không phản kháng."
Hoa Giải Ngữ làm một dáng vẻ 'mặc chàng ngắt lấy'.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy thì trong lòng dập dờn một trận.

Nói thật ra, đây là lần đầu hắn nhìn thấy một loại yêu nữ "không biết xấu hổ" như này, thật sự là vô cùng hứng thú.

Nữ chính bên cạnh hắn không ít, nhưng vẫn chưa có người nào giống như Hoa Giải Ngữ như vậy.

Khó trách, có nhiều anh hùng hào kiệt bị yêu nữ mê đến đầu óc choáng váng, quả thật không phải không có đạo lý.

Nhưng có một điểm Vương Hạo Nhiên vẫn rất rõ ràng.

Hoa Giải Ngữ có rất nhiều hảo cảm với mình, không sai, nhưng cũng không phải thích mình, lý do quán quít không buông hoàn toàn chỉ là muốn lôi kéo mình thôi, cũng không phải thật sự bị mình mê hoặc đến điên đảo thần hồn, khó kìm lòng nổi.

Trong lòng Vương Hạo Nhiên hiểu rất rõ dáng vẻ nhiệt tình này của Hoa Giải Ngữ, thành phần giả tạo chiếm đa số.

Nếu như Hoa Giải Ngữ dùng thế công này để đối phó một chính nhân quân tử, vậy nhất định là mọi việc thuận lợi.

Chỉ tiếc là Vương Hạo Nhiên không phải loại người này.

"Cô nương, đã như vậy thì xin thứ cho tại hạ đắc tội!" Vương Hạo Nhiên nói xong, xuất thủ như điện, một trảo mãnh liệt hướng về phía trước.

Lúc Hoa Giải Ngữ kịp phản ứng, đã cảm thấy bản thân như bị bóp chặt, nháy mắt đã bị sét đánh, nụ cười quyến rũ liền giả bộ bị ngưng trệ.

Tô Huyền bên cạnh, con mắt lập tức trừng ra, nhưng sau đó là một loại đố kị nồng đậm ở trong lòng.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -400, hào quang phản phái kí chủ +400! 】

Đừng nghĩ Hoa Giải Ngữ không đứng đắn, nhưng trên thực tế, trong khoảng thời gian mà Tô Huyền và Hoa Giải Ngữ ở chung với nhau, thậm chí đến cả tay của Hoa Giải Ngữ hẳn còn chưa được nắm qua đâu.

Nhưng mà bây giờ, Hoa Giải Ngữ lại bị. . .

Bức tranh này quả thực đối với Tô Huyền là liên hoàn trùng kích.

Bản thân Hoa Giải Ngữ cũng cực kỳ choáng váng.

Không phải hẳn là chính nhân quân tử sao? Sao lại dùng động tác hạ lưu như vậy?

Vương Hạo Nhiên giả bộ làm dáng như đang khiếp sợ, tay cố tình dừng lại một chút, tiếp đó cảm giác như bị phỏng tay, đưa tay rút trở về:

"Cô nương, người. . . Sao người lại không tránh?"

Người ra tay nhanh như vậy, ta kịp tránh sao? Trong lòng Hoa Giải Ngữ oán niệm một câu, thế nhưng tiện nghi đều đã bị chiếm, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục giả bộ, cười nhẹ nhàng nói:

"Công tử, nô gia không phải mới vừa nói qua sao? Tuyệt không phản kháng."

Từ Thanh Đồng nhìn thấy dáng vẻ không biết xấu hổ của Hoa Giải Ngữ, hận không thể đánh thêm vài cái, thế là nói nhỏ bên tai Vương Hạo Nhiên:

"Trực tiếp dùng vũ lực, hàng phục nàng đã, rồi chúng ta rời khỏi."

"Không được, nơi này là địa bàn Âm Nguyệt Tông, nếu thật sự ra tay, người thua thiệt là chúng ta." Vương Hạo Nhiên truyền âm trở về một chút.

Từ Thanh Đồng nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, cũng không có nói thêm cái gì, nháy mắt ra hiệu để Vương Hạo Nhiên quyết định nên làm gì.

Wương Hạo Nhiên ra vẻ suy tư một chút, sau đó nói với Hoa Giải Ngữ: "Cô nương đã thành tâm như vậy, thì tại hạ và Thanh Đồng sẽ ở lại nơi này mấy ngày, nếu có chỗ quấy rầy, mong được lượng thứ."

"Sao lại làm phiền, công tử nguyện ý ở lại chính là vinh dự cho Âm Nguyệt Tông chúng ta, cho kẻ hèn này mới đúng. Công tử có thể xem nơi này như nhà của mình không cần câu nệ bất kỳ cái gì, muốn chỗ nào bất kỳ trong Âm Nguyệt Tông đều được hết." Hoa Giải Ngữ dừng lại một chút, bỗng nhiên lóe ra một cái mỉm cười:

"Cho dù công tử muốn đến khuê phòng nô gia cũng không thành vấn đề."

Người cứ tiếp tục chơi đi, không sớm thì muộn ta sẽ dạy người cách làm người! Trong lòng Vương Hạo Nhiên thầm hừ một thoáng, mặt ngoài chẳng chặc, đằng hoàng mà nói:

"Mong cô nương tự trọng!"

"Công tử, ta lúc nào cũng hoan nghênh hết, cho dù là công tử đêm khuya đến thăm." Hoa Giải Ngữ nháy nháy mắt, lập tức nói với một đệ tử đang chờ ở thiên sảnh:

"Tìm hai gian phòng cho khách tốt nhất, để hai vị khách quý ở lại."

"Vâng, thiếu tông chủ." Nữ đệ tử lĩnh mệnh, dẫn đường cho Vương Hạo Nhiên và Từ Thanh Đồng.

Không bao lâu, Vương Hạo Nhiên và Từ Thanh Đồng đã rời khỏi tầm mắt của Hoa Giải Ngữ.

Hoa Giải Ngữ thả lỏng một hơi, chỉ cảm thấy sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

Nàng giao tiếp với nam nhân, từ trước đến giờ đều rất thành thạo, thế nhưng lúc đối mặt với Vương Hạo Nhiên thì trong lòng vô cùng khẩn trương.

Nhưng may mà Hoa Giải Ngữ cứ thế mà che giấu được loại tâm tình này.

Hoa Giải Ngữ nhìn vào phương hướng Vương Hạo Nhiên rời khỏi, tay thon dài trắng nõn theo bản năng ấn vào lồng ngực.

Hình như mơ hồ cảm thấy trên đó lưu lại một ít dư vị không thuộc về nàng, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy có một luồng cảm giác bị bóp nghẹt như có như không.

Trong lòng Hoa Giải Ngữ dập dờn, khuôn mặt dần dần hồng nhuận lên.

Mà một màn này, bị Tô Huyền bên cạnh thu vào trong mắt toàn bộ.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Tô Huyền -500, hào quang phản phái kí chủ +500! 】

R

Chương 919: Yêu nữ tâm loạn như ma

B"Yêu nữ không biết xấu hổ!" Tô Huyền mạnh mẽ cắn răng, rên khẽ một tiếng.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng vẫn khiến Hoa Giải Ngữ nghe được.

Hoa Giải Ngữ lấy lại tinh thần, mặt khác đối nghiêng đầu nhìn sang một vị nữ đệ tử đang chờ đợi, phân phó nói:

"Tùy tiện tìm cái phòng phòng khách để Tô công tử ở lại, sau đó gọi cho bà bà, lựa thời gian đi chữa thương cho Tô Huyền."

Dứt lời, Hoa Giải Ngữ nhìn về phía Tô Huyền, bình thản nói:

"Lúc trước người đã giúp Âm Nguyệt Tông giải quyết một phiền phức nhỏ, ta tìm người chữa thương cho người, cũng coi là báo đáp."

Nghe vậy, trong lòng Tô Huyền rất không công bằng.

Để phòng khách tốt nhất cho Vương Hạo Nhiên ở, lúc đến phiên

mình thì tùy tiện tìm một cái phòng khách?

Đối đãi khác biệt cũng quá rõ ràng rồi.

Điều càng quan trọng hơn nữa là người chữa thương cho mình lại là một lão bà bà.

Tô Huyền cũng không trông chờ, Hoa Giải Ngữ có thể chính tay trị thương cho mình, nhưng ít nhất cũng phải tìm một nữ đệ tử xinh đẹp trong Âm Nguyệt Tông chứ?

Tìm lão bà bà tới là có ý gì?

Chỉ là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tô Huyền đối với sắp xếp của Hoa Giải Ngữ, chỉ có thể chấp nhận.

Bởi vì hần bây giờ không có tư cách bàn điều kiện.

Thế nhưng trong lòng Tô Huyền đã nhớ thật kỹ chuyện này.

Phong thủy luân chuyển, hôm nay Hoa Giải Ngữ người phản bội ta, một ngày nào đó, Tô Huyền ta phải khiến người hối hận!

Còn có nữ nhân Từ Thanh Đồng kia, lúc bản thân ta làm hộ vệ nàng, không biết đã phải chịu bao nhiêu tức giận.

Vốn dĩ cho rằng sau khi Thái Huyền Nhất Khí Quyết tai hại biến mất, sẽ có một mạch quay lại trả thù, nhưng nào biết Từ Thanh Đồng di tình biệt luyện quá nhanh.

Các người cứ chờ đó cho ta!

Trong lòng Tô Huyền cuồn hồng một tiếng, nhưng mặt ngoài không nói tiếng nào, theo nữ đệ tử dẫn đường mà rời khỏi.

Nhìn thấy không có người ngoài, nữ đệ tử dẫn Vương Hạo Nhiên và Từ Thanh Đồng vào sơn môn, bị Hoa Giải Ngữ xử phạt dọn dẹp sơn môn hai tháng, bỗng nhiên cung kính đi tới trước mặt Hoa Giải Ngữ.

"Thiếu tông chủ, thuộc hạ nói không sai chứ, vị công tử này thật sự quá đẹp, quả thực giống như trích tiên trên trời." Nữ đệ tử nói.

Hoa Giải Ngữ nghe ra ý gì đó trong lời nói của nữ đệ tử, tiếp tục chờ xem nàng sẽ nói gì.

Nữ đệ tử do dự một chút, sau đó thận trọng nói:

"Thiếu tông chủ, cái chuyện dọn dẹp sơn môn, có thể chậm chước một chút hay không?"

"Không thể, thân là nữ đệ tử Âm Nguyệt Tông, tuyệt đối không thể bị nam nhân mê hoặc, xử phạt người là vì để người mãi mãi ghi nhớ." Hoa Giải Ngữ nghiêm nghị nói.

"Thiếu tông chủ, ngài cứ nói ta, vừa nãy ngài ở trước mặt vị công tử kia, không phải cũng mất đi tính nết thường ngày hay sao." Nữ đệ tử u oán lẩm bẩm một tiếng.

"Đó là ta đang mê hoặc hắn!" Hoa Giải Ngữ gấp gáp cãi chính.

"Thật sao. . . Động tác hồi nãy của thiếu tông chủ, là thật sự giả vờ, hay mang theo vài phần chân ý sao?" Nữ đệ tử thăm dò nói.

Hoa Giải Ngữ nghe vậy, trong lòng kinh hãi, chỉ cảm thấy sau lưng toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Bởi vì nàng đã đặt tay lên ngực tự hỏi, quả thật hồi nãy có một ít tâm tình đặc biệt xen vào.

Hoa Giải Ngữ mới vừa bị chiếm tiện nghi, hơn nữa còn là lần đầu tiếp xúc kiểu này với nam nhân.

Nếu đổi lại là một người khác, Hoa Giải Ngữ nhất định đã thẳng tay chém giết đối phương

Nhưng Hoa Giải Ngữ không có làm như thế.

Nguyên nhân có hai cái, thứ nhất là Hoa Giải Ngữ cho rằng Vương Hạo Nhiên không phải kẻ thù, thứ hai là Hoa Giải Ngữ bị chiếm tiện nghi, tâm tình thẹn thùng chiếm đa số, chứ trong lòng thực sự không hề tức giận.

Chuyện này đối với Âm Nguyệt Ma Công còn chưa đại thành của Hoa Giải Ngữ mà nói, tuyệt đối là tín hiệu nguy hiểm.

Hoa Giải Ngữ cảm giác tâm loạn như ma, có chút hoang mang lo sợ, trong lúc nhất thời không thể trầm lại cảm xúc trong lòng.

Sau khi hít sâu một hơi, Hoa Giải Ngữ rời khỏi thiên sảnh, chuẩn bị đi thỉnh giáo sư phụ Hoa Phi Huyền.

Tu vi sư phụ tinh thâm, chưa bao giờ động tình với nam tử nào, nhất định có phương pháp phá giải.

Tô Huyền một đường trầm mặc, đi theo chỉ dẫn của nữ đệ tử Âm Nguyệt Tông, đi tới một nơi trong phòng khách.

Sau khi nữ đệ tử dẫn người đến, lập tức rời khỏi.

Tô Huyền sờ lên cái bàn trong phòng khách, sờ ra một lớp bụi.

Rất rõ ràng, căn phòng khách này đã lâu không được quét dọn, trong không khí đều có một mùi nấm mốc nhàn nhạt.

Tô Huyền nhớ tới chuyện xảy ra trong sảnh, nộ khí tích lâu liền phát tác, trực tiếp một chưởng đập nát cái bàn.

Một đạo lưu quang màu đỏ từ giới chỉ trong tay Tô Huyền chui ra, ở giữa không trung ngưng hiện ra dáng người tuyệt sắc- Cố Hồng Y.

"Việc đã đến nước này, người tức giận thế nào cũng vô dụng." Cố Hồng Y lên tiếng trấn an nói.

Tuy nàng trốn ở trong giới chỉ, nhưng người bên ngoài đang nói cái gì, nàng đều biết hết.

"Sự phụ, Vương Hạo Nhiên đoạt người ta thích, căn bản chính là một tiểu nhân hèn hạ, bây giờ người nhìn rõ hấn rồi chứ?" Tô Huyền oán thanh nói.

"Chuyện tình cảm nam nữ, rất khó phân định ai đúng ai sai, Từ Thanh Đồng đã không thích người, muốn chia tay với người là quyền tự do của nàng." Cố Hồng Y thở dài nói.

"Vậy nhất định là Vương Hạo Nhiên đã quyến rũ Từ Thanh Đồng, bằng không Từ Thanh Đồng tuyệt đối sẽ không thay đổi tâm tình." Tô Huyền kiên trì cho rằng sai ở chỗ Vương Hạo Nhiên.

"Đây cũng do Từ Thanh Đồng không đủ yêu người, nếu như thật sự yêu người, làm sao lại thay lòng đổi dạ? Nguyên nhân mà Từ Thanh Đồng chia tay với người, cũng không phải do hấn." Cố Hồng Y phản bác nói:

"Huống hồ, nữ nhân của người không ít, Từ Thanh Đồng không muốn đi theo người cũng là điều dễ hiểu."

Tô Huyền nghe nói như thế, lửa giận càng lớn.

Hấn có chấp niệm rất sâu với Từ Thanh Đồng, dù sao trước đây, lúc làm hộ vệ cho Từ Thanh Đồng, không biết phải chịu bao nhiêu tính khí của nàng.

Chương 920: Răn dạy

Q Tô Huyền một mục mộng tưởng sẽ có một ngày trên cả hai phương diện thân thể và tâm hồn, hẳn sẽ chân chính hàng phục đại tiểu thư tùy hứng, ngang ngược này.

Chỉ là bây giờ, mộng tưởng tan vỡ.

Hơn nữa, ngoại trừ chấp niệm này ra, còn có một thứ khiến cho Tô Huyền rất bất bình.

Nếu như Từ Thanh Đồng chia tay với hắn bởi vì nam tử khác, mà không phải Vương Hạo Nhiên, thì Tô Huyền cũng không đến mức khó chấp nhận như vậy.

"Sự phụ, ta phát hiện người thực sự chẳng phân biệt được, tên Vương Hạo Nhiên này căn bản chính là một tiểu nhân hèn hạ, tại sao người lúc nào cũng nói đỡ cho hắn?" Tô Huyền bất mãn vì Cố Hồng Y giải vây cho Vương Hạo Nhiên.

"Tô Huyền!, là người có thành kiến với hắn, đổ kị hắn." Cố Hồng Y có chút không vui, gọi thẳng đại danh Tô Huyền.

Tô Huyền có chút ghen lòi, thế nhưng buồn bực trong lòng không giảm bớt một phần nào.

Tình cảnh lại lâm vào trầm mặc.

Tô Huyền vốn định nói xin lỗi chân thành với sư phụ, nhưng bây giờ bởi vì lửa giận làm choáng váng đầu óc, đã ném chuyện này khỏi chín tầng mây.

Cố Hồng Y cũng không tiếp tục nhiều lời, hóa thành lưu quang bay ra ngoài, không rõ đi nơi nào.

Tâm tình Tô Huyền rất kém, rời khỏi khách phòng, đi tản bộ mà chẳng có mục đích.

Trong đại điện Âm Nguyệt Tông.

"Đi gặp Tô Huyền chưa?" Hoa Phi Huyền chớp mắt, nửa thân dựa trên ghế dài ở trong đại điện, sau khi cảm nhận được Hoa Giải Ngữ đến, cũng không có mở mắt, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Đã gặp rồi." Hoa Giải Ngữ gật đầu, nói: "Nhị tiểu thư Phi Vân các-Từ Thanh Đồng, và thiếu chủ tân nhiệm của Vương gia cũng tới."

"Từ Thanh Đồng tới rất bình thường, nhưng vì sao tên thiếu chủ tân nhiệm Vương gia này lại tới đây?" Hoa Phi Huyền chậm chậm mở ra con mắt lạnh lạnh, hơi hơi kinh nghi một thoáng.

"Thiếu chủ Vương gia hộ tống Từ Thanh Đồng tới." Hoa Giải Ngữ nói.

Mặc dù chỉ là đơn giản một câu, nhưng với cơ trí của Hoa Phi Huyền, thì từ đó đã đoán được một ít chuyện.

"Quan hệ giữa Từ Thanh Đồng và Tô Huyền có phải xuất hiện vấn đề gì hay không?" Hoa Phi Huyền hỏi.

"Sư phụ đoán không sai, Từ Thanh Đồng đã đá Tô Huyền, phân rõ ranh giới." Hoa Giải Ngữ nói.

Nghe vậy, Hoa Phi Huyền cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Nếu như Từ Thanh Đồng cực kỳ để ý Tô Huyền, sẽ không để một nam tử đơn độc hộ tống, như vậy chẳng phải sẽ khiến Tô Huyền không vui sao?

Như thế chỉ có thể chứng minh, Từ Thanh Đồng vốn không để ý Tô Huyền.

Chia tay cũng không có gì kỳ quái.

"Sau khi Từ Thanh Đồng rời khỏi Tô Huyền, trái lại đầu nhập vào lòng vị thiếu chủ Vương gia kia." Hoa Giải Ngữ tiếp tục hỏi báo, thế nhưng sau khi nói xong, lại cải chính:

"Nhưng thực ra, khả năng cao Từ Thanh Đồng đá Tô Huyền, chính là vì vừa ý thiếu chủ Vương gia."

"Tên thiếu chủ Vương gia này còn ưu tú hơn Tô Huyền sao?" Hoa Phi Huyền hơi sinh ra một chút hứng thú.

"Cốt linh người này chưa đến hai mươi, so với Tô Huyền còn nhỏ một chút, bất luận là tiềm lực hay tu vi trước mắt, không phải người như Tô Huyền có thể so." Hoa Giải Ngữ lúc nói lời này, mừng tít mắt.

"Cốt linh chưa đến hai mươi?" Hứng thú của Hoa Phi Huyền ngày càng lớn, không hiểu cười cười, "Nhị nữ nhi của Từ Ngạo, trái lại thật biết chọn người. Lúc đầu ta còn tưởng rằng nàng tới từ thế tục, tính cách tùy hứng vô lý, sẽ không cân nhắc đến lợi ích, xem ra Từ Ngạo vẫn dạy rất tốt."

"Chỉ sợ điểm xuất phát của Từ Thanh Đồng không phải là vì lợi ích của Phi Vân các, mà là. . . Thật sự yêu tên thiếu chủ Vương gia kia." Hoa Giải Ngữ nói.

"Ồ? Tên thiếu chủ Vương gia này, trừ tu vi ra, chẳng lẽ còn có chỗ xuất sắc nào khác?" Sau khi Hoa Phi Huyền nghe được lời nói của đồ đệ, kinh ngạc một chút, hỏi tới.

"Về bề ngoài của người này là xuất sắc nhất trong số những người mà đệ tử nhìn thấy." Hoa Giải Ngữ mặt mày hớn hờ nói, sau khi nói xong cảm thấy hình dung không đủ, lại bổ sung:

"Hoặc là đổi một cách nói khác, luận bề ngoài, nam tử trong thiên hạ này, sợ là không ai có thể vượt trên hắn. Nữ nhân gặp, rất khó để không động tâm, Từ Thanh Đồng thay lòng đổi dạ thật sự là bình thường."

Nghe thấy như thế, Hoa Phi Huyền không khỏi nhíu mày.

Bởi vì nàng nhìn ra đồ đệ mình có chút thất thường.

"Giải Ngữ, tâm người loạn." Hoa Phi Huyền trầm giọng nói.

"Đệ tử khiến sư phụ thất vọng, nhưng đệ tử thực sự không cách nào lắng lại tâm cảnh, cầu sư phụ chỉ điểm sai lầm cho đệ tử." Hoa Giải Ngữ hổ thẹn nói.

Nàng tới đây là để báo cáo sự việc cho Hoa Phi Huyền, nhưng quan trọng hơn là muốn thỉnh giáo.

"Nam nhân thiên hạ, không có tên nào tốt, tất cả đều gặp chút sắc thì dâm ý đồ. Bề ngoài có đẹp hơn nữa thì nội tâm đa phần đều rất xấu xa, tại sao người lại nhìn không thấu?" Hoa Phi Huyền thở dài.

Nói thật ra, nàng rất thất vọng về Hoa Giải Ngữ.

Nếu như Hoa Giải Ngữ vì chung sống lâu với một nam tử, từ đó xuất hiện một ít tâm tình không nên có, Hoa Phi Huyền trái lại có thể lý giải.

Nhưng Hoa Giải Ngữ hôm nay mới gặp tên thiếu chủ Vương gia kia, bởi vì bề ngoài của hắn mà động tâm, Hoa Phi Huyền thật hoàn toàn không lý giải được.

"Đệ tử cũng biết nam nhân thiên hạ chẳng có ai tốt, nhưng đệ tử vẫn. . ." Hoa Giải Ngữ nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại, xấu hổ cúi đầu.

"Aizz, thừa dịp bây giờ người còn chưa lún sâu trong vũng bùn, người không được phép tiếp xúc với tên thiếu chủ Vương gia này. Muốn lôi kéo hắn, ta sẽ thay người tìm một đệ tử xinh đẹp khác của Âm Nguyệt Tông đi." Hoa Phi Huyền nói.

"Sự phụ, ta. . ." Hoa Giải Ngữ theo bản năng muốn phản đối.

"Giải Ngữ!" Hoa Phi Huyền trầm giọng cắt ngang Hoa Giải Ngữ.

Tâm thần Hoa Giải Ngữ kịch chấn, lời nói sắp đến miệng buộc thu về, sau đó chật vật trả lời:

"Đệ tử. . . Đệ tử tuân mệnh."

o

Chương 921: Thái độ Hoa Phi Huyền (1)

"Đưa ngọc, sự phụ cũng là vì muốn tốt cho người." Hoa Phi Huyền nhìn thấy dáng vẻ Hoa Giải Ngữ rất không tình nguyện, không khỏi

thở dài một cái.

"Đệ tử hiểu rõ." Hoa Giải Ngữ cúi đầu nói.

"Đúng rồi, chuyện Tô Huyền người xử lý như thế nào rồi?" Hoa Phi Huyền nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên lại hỏi.

"Ta bảo người tùy tiện sắp xếp cho Tô Huyền một phòng khách để ở, đồng thời đồng ý với hắn lát sẽ phái một lão bà bà Âm Nguyệt Tông đi chữa thương cho hắn, cũng coi như là báo đáp ơn trợ giúp của hắn đối với Âm Nguyệt Tông." Hoa Giải Ngữ giải thích, bỗng nhiên dừng lại một chút, sau một hồi do dự, nói tiếp:

"Còn nữa, ta đã phân rõ ranh giới với Tô Huyền."

Hoa Phi Huyền chau mày, "Cứ coi như tiềm lực Tô Huyền không sánh bằng tên thiếu chủ Vương gia kia, nhưng không cần phải phân chia ranh giới với hắn nhanh như vậy chứ. Chuyện tương lai, ai cũng không nói trước được."

"Thiên phú Tô Huyền không kém, nếu tương lai hắn gắng sức đuổi theo, thậm chí là vượt qua tên thiếu chủ Vương gia này, thì người nên ứng xử thế nào? Chẳng phải là Âm Nguyệt Tông đã tổn thất một trợ lực lớn sao?" Hoa Phi Huyền quở trách nói.

"Lúc ấy không suy nghĩ nhiều như vậy, xử lý chưa thỏa đáng, mong sư phụ thứ tội." Hoa Giải Ngữ cụp mắt nói.

"Aizz, không phải người không suy nghĩ nhiều, mà là muốn tranh lấy hảo cảm của tên thiếu chủ Vương gia kia, cho nên mới chèn ép Tô Huyền." Hoa Phi Huyền thẩn thẩn xem thấu tâm tư đồ đệ này.

"Đệ tử sai, có phụ sư phụ dạy bảo, xin sư phụ trách phạt." Hoa Giải Ngữ xấu hổ không thôi, quỳ gối xuống dưới đất, xin thỉnh tội.

"Đi diện bích (úp mặt) ở Vô Lượng Nhai, khi nào người có thể nghĩ

thông suốt, khi ấy hăng xuống." Hoa Phi Huyền xử lý nói.

"Vâng, sư phụ." Hoa Giải Ngữ lên tiếng, lập tức đứng dậy rời khỏi đại điện, bóng lưng thon dài đằng sau bị chiếu vào trong điện, lộ ra cực kỳ hiu quạnh.

Sau khi Hoa Phi Huyền nhìn Hoa Giải Ngữ rời khỏi, từ trên ghế dài chậm chậm đứng dậy, cổ trang thả rơi xuống đất, phác họa ra thân ảnh nhanh nhẹn, hướng về ngoài điện mà đi.

Nàng trái lại muốn xem xem, nam tử khiến đồ đệ mình khổ tâm dạy dỗ mất hồn mất vía, đến cùng là hạng nhân vật gì.

Hoa Phi Huyền từ chỗ đệ tử hỏi thăm được nơi ở Vương Hạo Nhiên, thế là đi về phía nơi ở của Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là đang ở nửa đường, thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Cũng là tâm tình không tốt, đi tản bộ- Tô Huyền.

"Tô công tử, Âm Nguyệt Tông nhiều con đường, rất dễ dàng đi lạc, nếu người muốn đi đâu, ta có thể bảo đệ tử dẫn đường cho người." Hoa Phi Huyền trầm lặng nói.

Tô Huyền nghe thế, từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, trong mắt phản chiếu dáng người ung dung tuyệt thế Hoa Phi Huyền, trong lòng nhận nhịp một chút, rồi vội vàng thi lễ một cái, nói: "Bái kiến Hoa tông chủ."

So với Hoa Giải Ngữ, suy nghĩ của Tô Huyền đối với Hoa Phi Huyền, thực ra còn phải dày hơn một chút.

Nhưng kiểu nữ nhân như Hoa Phi Huyền, ngồi ở vị trí cao, là là tông chủ cao quý của một tông.

Tô Huyền rất muốn mở mang kiến thức một chút, liệu lúc Hoa Phi

Huyền cao quý ở bên dưới có phải lắng lơ như người ngoài nói.

Chỉ là, Tô Huyền cũng hiểu rõ, mình bây giờ còn xa xa chưa đủ tư cách.

"Không cần câu nệ." Hoa Phi Huyền khoát tay ra hiệu, chợt nói tiếp: "Cách làm của Giải Ngữ vô cùng không ổn, ta đã xử phạt nó, mong Tô công tử không để ở trong lòng."

"Ngoài ra, ta sẽ bảo đệ tử tìm trụ sở cao cấp cho Tô công tử thêm một lần nữa, đồng thời sẽ mau chóng sai đệ tử hạch tâm Âm Nguyệt Tông đi trị liệu thương thế cho người."

Hoa Phi Huyền làm như thế, đương nhiên là có suy nghĩ của mình.

Dù cho tiềm lực Tô Huyền không bằng vị thiếu chủ Vương gia kia, nhưng cũng không thể quá lạnh nhạt.

Hoa Phi Huyền không trông chờ lôi kéo Tô Huyền, nhưng ít ra không nên để Tô Huyền ghen ghét Âm Nguyệt Tông.

"Đa tạ Hoa tông chủ!" Tô Huyền nghe được lời nói của Hoa Phi Huyền, tâm tình rất cực khác hơn một chút, đồng thời hảo cảm với Hoa Phi Huyền cũng tăng nhiều.

Vẫn là tông chủ nhất phái có phong phạm, không giống Từ Thanh Đồng và Hoa Giải Ngữ, những ả nữ nhân trở mặt vô tình, nhìn thấy tên thiếu chủ Vương gia kia, liền không biết xấu hổ lao tới, muốn phân rõ ranh giới với mình.

Tô Huyền âm thầm ghi nhớ, hẳn coi trọng Hoa Phi Huyền, thầm nghĩ sau này nhất định phải báo đáp nàng một chút.

Nghe nói Hoa Phi Huyền một mực không có bạn đời, chắc hẳn rất cô đơn, bản thân mình nên cố hết sức làm bạn đời của nàng, đây chính là báo đáp, hắc hắc.

Tô Huyền trong bóng tối dung tục nghĩ tới.

Hoa Phi Huyền nhìn người cực kỳ thấu, biến hóa thần thái trong mắt Tô Huyền, nàng có thể từ đó đánh giá ra một ít chuyện.

Hoa Phi Huyền trong bóng tối cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không vạch trần.

"Ta còn có việc, cáo từ." Sau khi Hoa Phi Huyền chào hỏi một tiếng, cước bộ nhẹ nhàng, đi về một phương hướng.

Tô Huyền nhìn thấy bóng lưng thanh thoát của Hoa Phi Huyền thì nhìn ngây đến người.

Bên ngoài phòng khách của Vương Hạo Nhiên, tụ tập rất nhiều nữ đệ tử của Âm Nguyệt Tông, líu ra líu ríu, cố ngước đầu như muốn nhìn rõ người trong phòng, xem nam tử sẽ có dáng vẻ gì.

Lúc Vương Hạo Nhiên đi tới Âm Nguyệt Tông, bị một ít nữ đệ tử của Âm Nguyệt Tông nhìn thấy.

Những nữ đệ tử này nhìn đến mơ hồ, không nhìn được kể lại việc này với người bên cạnh.

Một truyền mười, mười truyền trăm, có rất nhiều đệ tử Âm Nguyệt Tông đều đã biết có một nam tử đẹp như trích tiên tới Âm Nguyệt Tông.

Mọi người đều muốn dòm ngó chân dung, xem thử có phải danh xứng với thực hay không.

Vương Hạo Nhiên ngồi ở trong phòng khách, giả bộ như đang xem sách, nhưng lực chú ý không chút nào đặt ở trên sách, mà là nhìn ra bên ngoài phòng khách, đám oanh oanh yến yến kia.

Âm Nguyệt Tông quả thực là nơi tụ hội mỹ nữ, tùy tiện lôi ra một nữ đệ tử, cũng xinh đẹp như hoa.

Q

Chương 922: Thái độ Hoa Phi Huyền (2)

Hơn nữa điều máu chốt, là Âm Nguyệt Tông có "xí nghiệp văn hóa" tương đối đặc biệt, mỗi một nữ đệ tử lúc nói chuyện và phô ra động tác, đều cảm giác có chút trêu chọc nội tâm người khác.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đánh giá dung mạo của các nàng, muốn nhìn rõ hơn chút, thế là nhẫn nhịn không được, mở thấu thị ra.

Trong nháy mắt, tất cả đồ vật ngăn cản tầm mắt đều biến mất biến mất.

Vương Hạo Nhiên chỉ nhìn mấy lần, cảm giác máu dồn lên não.

Đây không phải là tông môn tu luyện, đây thực sự là Thiên Đường.

Thế nhưng không cho Vương Hạo Nhiên tiếp tục cảm thụ, bỗng nhiên hắn cảm nhận được có thần hồn giao động.

"Ai?" Vương Hạo Nhiên hơi quát một tiếng.

Cửa sổ gian phòng đột nhiên tự động khép lại, ngăn cản những người lén nhìn.

Giữa không trung, một đạo thân ảnh áo đỏ tuyệt sắc ngưng hiện ra.

Chính là sư phụ Tô Huyền- Cố Hồng Y.

"Đa tạ các hạ tặng cho ta linh dịch, lúc trước tiểu nữ rời khỏi vôi vàng, chưa kịp cảm tạ, lần này đặc biệt tới là muốn nói lời cảm ơn sâu sắc đến các hạ!" Cố Hồng Y lên tiếng nói.

Nghe thấy Cố Hồng Y tự xưng "tiểu nữ", Vương Hạo Nhiên hơi ngạc nhiên một chút.

Cố Hồng Y này nói nhỏ thì cũng chỉ nhỏ hơn 'mấy trăm tuổi' mà thôi.

Thế nhưng Vương Hạo Nhiên rất nhanh đã phản ứng lại, Cố Hồng Y cho rằng mình là "Tiên Đế", tự nhiên cho rằng "tuổi tác chân thực" của mình lớn hơn so với nàng.

Nàng ở trước mặt mình tự xưng tiểu nữ, hình như cũng không có vấn đề gì.

"Việc rất nhỏ, không cần phải nói cảm ơn." Vương Hạo Nhiên hào phóng nói.

Trên thực tế, trên cái bình nhỏ chứa đựng linh dịch có một đạo ấn ký thần hồn ẩn náu.

Vương Hạo Nhiên đưa linh dịch cho Cố Hồng Y, là muốn giành hảo cảm của nàng không sai, nhưng cũng đồng thời là giữ lại một tay.

Bởi vì nếu phát động thần hồn ấn ký, Vương Hạo Nhiên lập tức biết vị trí của Cố Hồng Y.

Biết vị trí Cố Hồng Y, tự nhiên cũng biết vị trí của Tô Huyền.

Tất nhiên, ấn ký thần hồn ẩn náu, dưới trạng thái phát động, Vương

Hạo Nhiên mới biết được vị trí của Cố Hồng Y.

Đồng thời sau khi phát động, với cảm ứng thần hồn của Cố Hồng Y nhất định sẽ phát hiện.

Nói trắng ra đây chính là một lần định vị.

Trước mắt, Vương Hạo Nhiên căn bản không dùng đến.

Lý do lưu lại ấn ký thần hồn ẩn náu là sợ lúc phải giết Tô Huyền mà hấn lại rời khỏi phạm vi thi pháp "huyết nguyên nguyên rửa".

Suy cho cùng, tu vi Vương Hạo Nhiên trước mắt có hạn, phạm vi thi pháp không thể nào lớn như Địa Cầu, nếu Tô Huyền giữ được khoảng cách, vậy huyết nguyên nguyên rửa sẽ không cách nào chú sát được Tô Huyền.

"Đối với ngài nó là chuyện nhỏ, nhưng với ta mà nói nó chính là chuyện lớn, tóm lại vẫn phải cảm ơn ngài." Cố Hồng Y lộ ra nụ cười.

"Được, vậy lòng biết ơn của người, ta đã nhận." Vương Hạo Nhiên gật đầu, có ý muốn trực khách.

Bên ngoài một đám mỹ nữ oanh oanh yến yến, Vương Hạo Nhiên còn chưa ngắm đã.

Cố Hồng Y đợi ở chỗ này, tự nhiên có chút ngăn trở công việc.

Chỉ là sau khi Vương Hạo Nhiên nói xong, Cố Hồng Y cũng không hề rời khỏi, mà là một mặt do dự.

"Còn có việc gì, đừng ngại, cứ nói thẳng." Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ của nàng cứ như đang muốn nói rồi lại thôi, thế là hấn hỏi.

"Chuyện giữa người và Từ Thanh Đồng. . ." Cố Hồng Y định thăm

dò.

Sau khi nàng tranh cãi với Tô Huyền, cũng bình tĩnh một chút.

Tô Huyền tuy có thành kiến với Vương Hạo Nhiên, nhưng không hiểu vì sao nàng lại quá đứng ở góc độ của Vương Hạo Nhiên để nói chuyện?

Từ góc độ khách quan mà nói, loại chuyện đoạt người yêu này, thật sự là không quang vinh nổi.

"Chuyện giữa ta và Từ Thanh Đồng. . ." Vương Hạo Nhiên mơ hồ nghe được điều nàng muốn hỏi, cười nhạt hỏi: "Người cũng cảm thấy ta là tiểu nhân hèn hạ 'hoành đao đoạt ái' sao?"

"Ta cảm thấy người không phải, nhưng ta. . . Ta muốn biết nguyên do trong đó, có thể nói cho ta biết không?"

Wương Hạo Nhiên trầm mặc một hồi, suy nghĩ nên biên kịch cố sự như nào, sau vài giây liền có chủ ý, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói:

"Theo ý của người, ta là đoạt người yêu, nhưng người lại không biết, Từ Thanh Đồng kiếp trước là người như thế nào với ta."

"Từ Thanh Đồng kiếp trước?" Cố Hồng Y kinh nghi.

"Ở kiếp trước, Từ Thanh Đồng là phi tử của ta. Lúc đó chúng ta gặp phải đại địch, trước khi cùng nhau vẫn lạc, chúng ta đã ước định kiếp sau gặp lại, chỉ là tu vi Thanh Đồng không đủ, cho nên không cách nào giữ lại trí nhớ tiền kiếp." Ánh mắt Vương Hạo Nhiên mê ly, hình như lâm vào trong hồi ức:

"Sau khi chuyển thế, ta đi khắp nơi tìm nàng, đây cũng là chuyện ta đồng ý với nàng."

"Nhưng ta không nghĩ tới là Tô Huyền sẽ tham gia vào. Nhưng duyên phận sắp đặt, ta mới nhìn thấy Thanh Đồng, đã khiến nàng di tình biệt luyện mà thích ta, đó không phải bất ngờ, mà là duyên phận chúng ta chưa hết, chuyện sớm đã được định trước."

Cố Hồng Y nghe xong, lập tức bừng tỉnh hiểu ra, "Thì ra là thế, là ta hiểu lầm ngài."

"Không có gì, ta không quan tâm những người khác nhìn ta thế nào. Cho nên việc này người biết là đủ rồi, ta không muốn những người khác biết." Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Đó là hiển nhiên, tiểu nữ tuyệt đối sẽ không nói lung tung." Cố Hồng Y trịnh trọng nói một câu, nghi hoặc và u ám quanh quẩn ở trong lòng, lập tức tan thành mây khói.

Bản thân tín nhiệm hẳn, mặc dù có chút mất lý trí, nhưng không có tin lầm.

Tâm tình Cố Hồng Y cũng chuyển tốt lên rất nhiều.

"Tồn tại bằng trạng thái thần hồn có hạn chế cực lớn, không cách nào khôi phục lực lượng của ngày trước. Người đã từng nghĩ tới tái tạo thân thể chưa?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên nói.

"Ta bị người khác ám hại, bao giờ cũng muốn tái tạo thân thể, báo thù rửa hận." Trong đôi mắt đẹp của Cố Hồng Y hiện lên hào quang cừu hận.

Vương Hạo Nhiên thấy thế, không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Chương 923: Cố Hồng Y sa bẫy

zGặp được Cố Hồng Y, rõ ràng là kéo cừu hận cho Tô Huyền.

Trong nội dung truyện của Tô Huyền, nhất định sẽ vì chuyện này mà được trang bức một cái.

Đơn giản mà nói, là Tô Huyền sẽ báo thù cho sư phụ Cố Hồng Y.

"Người muốn tái tạo thân thể, tự mình sẽ khó mà làm được." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ta thu Tô Huyền làm đồ đệ, ngoại trừ cảm thấy tư chất hắn không tệ, một phần nguyên nhân trong đó, là hi vọng hắn có thể trưởng thành, có thể tái tạo thân thể giúp ta." Cố Hồng Y cũng không che giấu.

"Chờ tới khi Tô Huyền làm được chuyện này, còn cần thời gian rất dài rất dài." Vương Hạo Nhiên nhắc nhở một tiếng.

"Ta đương nhiên biết, nhưng việc này không vội vàng được." Cố Hồng Y bắt đầu nói.

"Chuyện này trái lại chưa chắc." Vương Hạo Nhiên cười thần bí.

Cố Hồng Y khẽ giật mình, lập tức không khởi kích động, nhưng lại ngưng ngừng nói.

"Ta có thể giúp người." Vương Hạo Nhiên chủ động nói.

Sau khi hắn tiến vào Trúc Cơ kỳ, tầng thứ hai của Khai Thiên Tháp đã tự động mở ra.

Tầng thứ hai Khai Thiên Tháp là chỗ luyện đan.

Trong đó, có vô số đan phương và dụng cụ luyện đan.

Nếu như nói tầng thứ nhất Khai Thiên Tháp là máy gian lận thời gian, vậy tầng thứ hai Khai Thiên Tháp chính là máy gian lận luyện đan.

Chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, Vương Hạo Nhiên ở tầng thứ hai Khai Thiên Tháp, có thể luyện chế ra đủ loại đan dược, hóa thân thành Luyện Đan sư mạnh nhất Tu Tiên giới.

Cho dù là đan dược mà Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ dùng, Vương Hạo Nhiên cũng có thể ở trong tầng thứ hai Khai Thiên Tháp luyện chế ra.

Tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y, Luyện Đan sư hoàn toàn có thể làm được.

Cố Hồng Y trước giờ luôn có quan niệm rằng "Vương Hạo Nhiên là Tiên Đế", nên đối với chuyện Vương Hạo Nhiên có thể tái tạo thân thể cho nàng, hiển nhiên không chút nghi ngờ.

Chỉ là, ở trong tầm hiểu biết của nàng, đây là chuyện rất hao phí tinh lực và thời gian.

Loại đại ân này, trong lúc nhất thời Cố Hồng Y có chút không dám tiếp, bởi vậy sợ hãi nói: "Ngài và ta quen biết chưa lâu, tiểu nữ nhận lấy thì ngại, thực sự không dám nhận được hậu ái."

"Lời ta nói ra, không có đạo lý thu hồi." Thần sắc Vương Hạo Nhiên lộ ra một ít ngạo nghễ, "Tiên Đế không nói đùa."

Cố Hồng Y thụ sủng nhược kinh, "Vì sao ngài đối tốt với ta như vậy?"

Vì sao đối tốt với người như vậy? Người là một cái thần hồn hư vô mờ mịt, lại không có thân thể, coi như cua được người, thì có thể làm được cái gì? Vương Hạo Nhiên trong bóng tối chửi bậy một câu, nhưng ngoài mặt vẫn thâm sâu khó dò nói:

"Hướng đi tương lai của chúng ta, có tồn tại một tuyến nhân duyên, hành động lần này của ta chẳng qua là thuận theo tự nhiên, nhưng nhận hay không nhận, chuyện này hoàn toàn dựa vào người."

Với tu vi Cố Hồng Y, còn xa xa mới đạt được khả năng thăm dò thiên đạo, nhưng đối với lời nói của Vương Hạo Nhiên, trái lại không có hoài nghi.

Bởi vì, chuyện nàng yêu hắn là minh chứng tốt nhất.

"Tiểu nữ chẳng qua chỉ là thần hồn, như thế nào lại dám làm trái Thiên Đạo." Cố Hồng Y mang theo ý xấu hổ, uyển chuyển trả lời một câu.

Cái ngụ ý này, chính là thuận theo Vương Hạo Nhiên, nguyện ý tiếp nhận nhân duyên.

"Vậy sau này người chính là một trong những phi tử của bản đế." Vương Hạo Nhiên lại cười nói.

"Bái kiến Đế Quân." Hư ảnh Cố Hồng Y lơ lửng giữa không trung, phiêu nhiên rơi xuống đất, chậm rãi thi lễ một cái, thanh âm êm dịu nói.

"Miễn lễ." Vương Hạo Nhiên gật đầu, lập tức ám chỉ nói: "Bản đế tuy có thể tái tạo thân thể cho người, nhưng còn khiếm khuyết tài nguyên, mà ta lại có sự vụ quán thân. . ."

"Việc này cứ giao cho ta và Tô Huyền đi làm." Cố Hồng Y vội vàng nói.

Nàng chỉ là thần hồn, không thể ở ngoài giới quá lâu, phần lớn thời gian đều ôn dưỡng ở trong giới chỉ, chuyện có thể làm rất hạn chế, tự nhiên là cần Tô Huyền trợ giúp.

"Như vậy thì tốt." Vương Hạo Nhiên mặt ngoài nhàn nhạt lên tiếng, nhưng trong thâm tâm thì mừng thầm không thôi.

Lý do hắn nói như vậy, là muốn khiến Tô Huyền "khổ lực" .

"Vì không phức tạp, việc này vẫn không nên nói với Tô Huyền, chí ít là không nên nói ta ra, ta không muốn để những người khác biết thân phận thật sự của ta." Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Ta sẽ nói với Tô Huyền là ta nghĩ ra biện pháp tái tạo thân thể." Cố Hồng Y nghĩ ra một lý do tốt.

"Cả đám các người đều rảnh rỗi như vậy, sao không đi tu luyện đi?" Bên ngoài truyền đến một đạo âm thanh lạnh giá quát nạt.

Cố Hồng Y cảm nhận được người nói chuyện có tu vi cực cao, sợ mình bị bại lộ, vì vậy nói: "Đế Quân, vậy ta đi trước."

"Đi đi." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Cố Hồng Y hóa thành một đạo lưu quang, từ chỗ người không thấy được, bay ra ngoài.

Ngoài cửa.

Hoa Phi Huyền đang khiển trách rất nhiều nữ đệ tử đang vây xem ở bên ngoài gian phòng.

Mỗi đứa nữ đệ tử đều im như ve sầu, lắng nghe lời dạy dỗ.

Hoa Phi Huyền khiển trách, một lát sau thẳng tay đuổi các nàng đi.

Rồi lập tức nhìn về chỗ cửa phòng không xa đang đóng chặt.

Giờ phút này Hoa Phi Huyền đang rất không vui, thầm trách các đệ tử nhà mình quá không có chí khí.

Đệ tử thân truyền Hoa Giải Ngữ mắt hờn mắt vía, rất nhiều nữ đệ tử xinh đẹp và hoa si bình thường của Âm Nguyệt Tông đều đến đây, vây xem tên này.

Tất cả đều ngu không ai bằng.

Mang theo tâm tình 'chỉ tiếc rèn sắt không thành thép', Hoa Phi Huyền đi tới ngoài cửa phòng, thò tay gõ cửa một cái.

Thùng thùng.

Sau khi tiếng đập cửa vang lên, một tiếng mở cửa "kẹt kẹt" nhẹ nhàng vang lên, một thân ảnh nam tử tuyệt thế xuất trần phản chiếu trong đôi mắt đẹp.

Hoa Phi Huyền lập tức giật mình.

G

Chương 924: Lôi Kéo (1)

Q 【Đình, chúc mừng kí chủ vận khí bạo rap, lần đầu gặp nữ chính

Hoa Phi Huyền, hào cấp siêu cấp đào hoa phát động hiệu quả "Lấy thân báo đáp".】

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Hoa Phi Huyền đối với kí chủ tăng lên tới 80 (Tình thâm không đổi)】

Vương Hạo Nhiên liên tục thu được hai tin tức, đầu tiên là ngân người, lập tức trong lòng cười một trận.

Hắn nghe động tĩnh phía bên ngoài, biết là Hoa Phi Huyền tới, vốn còn đang sầu muộn làm sao giải quyết Hoa Phi Huyền.

Là một yêu nữ của đầu lĩnh Âm Nguyệt Tông, đạo hạnh của Hoa Phi Huyền khẳng định không đơn giản, cực kỳ khó chơi.

Nào biết được, sau khi mở cửa đối mặt với Hoa Phi Huyền thì bỗng nhiên đạt được một niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cười thầm một hồi, Hoa Phi Huyền còn chưa lấy lại tinh thần, vẫn ngơ ngác nhìn chính mình.

"Cô nương? Cô nương?" Vương Hạo Nhiên thò tay lung lay một thoáng trước mặt của Hoa Phi Huyền, lên tiếng kêu một thoáng.

Hoa Phi Huyền vậy mới lấy lại tinh thần, cảm thấy được chính mình thất thố, trên mặt hiện lên một ít vẻ xấu hổ, nhưng những vẻ xấu hổ này chỉ tiếp tục thời gian rất ngắn ngủi, liền bị nàng áp chế xuống.

"Xin chào công tử, ta là Hoa Phi Huyền- tông chủ Âm Nguyệt Tông, nghe công tử quang lâm Âm Nguyệt Tông, đặc biệt tới gặp một lần." Hoa Phi Huyền âm giọng thì thầm nói.

"Thì ra là Hoa tông chủ." Vương Hạo Nhiên ra vẻ giật mình, lập tức khách khí nói: "Gặp qua Hoa tông chủ."

"Công tử tuyệt đối không nên câu nệ, bằng không thì nô gia rất xấu hổ." Hoa Phi Huyền che miệng cười một tiếng, mỹ mâu nhìn chăm chú lên Vương Hạo Nhiên, giọng dịu dàng nói.

Wương Hạo Nhiên lơ đãng liếc nàng, chỉ cảm thấy nổi lòng cuộn cuộn, lập tức có loại xúc động muốn ôm nàng vào trong lòng, thậm chí là. . . Sinh ra loại ý niệm mạnh mẽ chà đạp đối phương.

Nhưng mà loại tâm tình này mới dâng lên, Khai Thiên Tháp trong thức hải bỗng nhiên ồng ồng một tiếng, nháy mắt xua tán đi cảm thụ khác thường này của Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên phản ứng lại thì âm thầm kinh hãi.

Định lực của hắn coi như không tệ, theo lý thuyết không nên như vậy.

Wương Hạo Nhiên kinh nghi mấy giây, lập tức rất nhanh gạt mình tỉnh lại, đây là bởi vì mị công của Hoa Phi Huyền.

Là yêu nữ đầu lĩnh của Âm Nguyệt Tông, Hoa Phi Huyền này quả nhiên không đơn giản.

Khó trách các chủ Phi Vân Các- Từ Ngạo đều thất bại.

"Địa vị của Hoa tông chủ cùng gia chủ Vương gia ta ngang nhau, là trưởng bối của ta, theo lý ta nên khách khí tôn trọng." Vương Hạo Nhiên một mặt bình tĩnh nói.

Hoa Phi Huyền nhìn thấy dáng vẻ của Vương Hạo Nhiên tự nhiên, trong mỹ mâu xẹt qua một chút ngạc nhiên, thầm nghĩ chính mình có phải thật lâu không có dùng loại động tác này cho nên mới lạ, mị lực không thể so ngày trước, rõ ràng ngay cả một nam tử hai mươi tuổi đều không mê hoặc được.

Chỉ là loại nghi vấn này, rất nhanh bị Hoa Phi Huyền bác bỏ.

Dáng dấp bên ngoài của nàng không có gì khác biệt so với lúc nhiều năm trước xông xáo thành vực, chỉ là sau khi trở thành tông chủ, bên trên khí chất xuất hiện một ít biến hóa, hấp dẫn nam nhân hơn.

Hoa Phi Huyền cũng không tin mị lực của mình không bằng năm đó.

Nhanh chóng hiện lên những ý niệm này, Hoa Phi Huyền cười duyên một tiếng, "Công tử không mời ta đi vào sao?"

"Hoa tông chủ, mời vào bên trong." Vương Hạo Nhiên rất muốn mở mang kiến thức một chút thủ đoạn của trên người của yêu nữ đầu lĩnh này, đương nhiên sẽ không trực khách, mà là nhường một cái thân vị, thò tay làm một cái thủ thế mời.

Hoa Phi Huyền nhàn nhạt cười một tiếng, dán vào Vương Hạo Nhiên đi tới trong gian phòng.

Một cỗ nhàn nhạt thơm dịu, chui vào trong mũi Vương Hạo Nhiên, Vương Hạo Nhiên lập tức có chút tâm viên ý mã, bất quá mặt ngoài che dấu đến rất tốt.

Đi tới gian phòng phía sau, Vương Hạo Nhiên cùng Hoa Phi Huyền ngồi đối diện nhau.

"Công tử đối với nơi ở này, còn vừa ý không?" Hoa Phi Huyền nhẹ giọng hỏi.

"Xa hoa mà lại lịch sự tao nhã, rất tốt." Vương Hạo Nhiên khen.

"Công tử vừa ý là được rồi, công tử có nguyện ở lại đây hay không?" Hoa Phi Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, chờ đợi nhìn xem Vương Hạo Nhiên.

"Hoa tông chủ đây là ý gì, tại hạ không hiểu." Vẻ mặt của Vương Hạo Nhiên vô cùng nghi hoặc.

"Ý tứ chính là công tử có nguyện xem nơi này là nhà của mình hay không." Hoa Phi Huyền lập lờ nói.

"Tại hạ. . . Vẫn không hiểu." Vương Hạo Nhiên tiếp tục giả bộ.

"Âm Nguyệt Tông ta nguyện cùng Vương gia giao hảo, kết xuồng quan hệ thông gia. Âm Nguyệt Tông có rất nhiều mỹ nữ, chẳng lẽ công tử không động tâm một chút nào sao?" Hoa Phi Huyền tự kiểm chế thân phận tông chủ, ngược lại không có nói ra ý nghĩ chân chính của mình, mà là đổi một loại phương thức nói.

v

Chương 925: Lôi Kéo (2)

v"Đa tạ ý tốt của tông chủ, chỉ là ta đã có người bầu bạn, vẫn không nên làm nàng buồn." Vương Hạo Nhiên từ chối nói.

"Nhân khẩu của Vương gia đơn bạc, công tử chính là dòng độc đinh, tương lai nhất định phải vì Vương gia khai chi tán diệp (đâm chồi nảy lộc), tất nhiên là càng nhiều người bầu bạn càng tốt." Hoa Phi Huyền biện luận.

"Hoa tông chủ trái lại hiểu rất rõ Vương gia nha." Vương Hạo Nhiên kinh ngạc nói.

"Những chuyện này cũng không phải bí mật gì ở Đông Vực, tất

nhiên là ta biết rõ." Hoa Phi Huyền mỉm cười nói.

"Hoa tông chủ thật có ý cùng Vương gia kết quan hệ thông gia sao?" Vương Hạo Nhiên xác định hỏi.

"Tuyệt không nói điều." Hoa Phi Huyền khẳng định đáp lại một thoáng, "Công tử nhìn trún vị nào của Âm Nguyệt Tông thì cứ nói thẳng là được, tin tưởng tất cả mọi người. . . Các đệ tử đều sẽ cực kỳ vui lòng."

Hoa Phi Huyền theo bản năng bao quát bản thân mình đi vào, nhưng tự kiểm chế thân phận, rất nhanh sửa một chút.

"Việc này ta còn cần suy nghĩ một phen." Vương Hạo Nhiên nói.

"Đây là đại sự, lo lắng nhiều là lẽ đương nhiên." Hoa Phi Huyền cũng không vội vã, bỗng nhiên nhìn sắc trời bên ngoài một chút, tiếp tục nói:

"Phong cảnh của Âm Nguyệt Tông tươi đẹp, có nhiều kỳ quan, có thể nói hiếm thấy trên đời, thật vất vả công tử mới tới một chuyến, không bằng ta làm người dẫn đường cho công tử, đi thưởng thức một phen?"

"Như vậy thì quá làm phiền Hoa tông chủ rồi." Vương Hạo Nhiên khách khí nói.

"Không phiền toái, có thể đồng hành cùng công tử ta cũng cảm thấy vinh hạnh." Hoa Phi Huyền cười duyên một tiếng, lập tức đứng lên nói:

"Xin mời công tử đi theo ta."

Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Sau khi ra khỏi phòng, Vương Hạo Nhiên cùng Hoa Phi Huyền sánh

vai mà đi, vừa nói vừa cười.

Trên nửa đường, đệ tử đi ngang qua trông thấy, giật mình không thôi.

Trong ấn tượng của mọi người, Hoa Phi Huyền là tông chủ cao cao tại thượng, dáng vẻ nhiều khi rất lạnh lùng, chưa từng cười trước mặt người khác đó?

Hơn nữa, lại là trước mặt một nam tử.

Sau khi đi được một đoạn đường, Hoa Phi Huyền mang theo Vương Hạo Nhiên đi tới một chỗ bên vách núi.

Đứng ở bên vách núi trông về nơi xa, phía trước là một biển mây, nhìn lên lộng lẫy.

"Hoa tông chủ nói không sai, quả nhiên là kỳ cảnh, như là nhân gian tiên cảnh vậy." Vương Hạo Nhiên khen nói.

"Đây đều là do tiên bối của Âm Nguyệt Tông biết chọn địa phương, hậu bối chúng ta chỉ là nhận phúc ảm mà thôi." Mỹ mâu của Hoa Phi Huyền nhìn trừng trừng lấy Vương Hạo Nhiên, lại nói đến chủ đề lúc trước:

"Công tử đã ưa thích thì hoàn toàn có thể xem nơi này như nhà của mình." Dứt lời, vứt bỏ một ít thận trọng thân là tông chủ, nói tiếp:

"Bất kể người nào của Âm Nguyệt Tông, mặc kệ công tử muốn mang theo ai lên giường đều có thể được toại nguyện."

"Công tử thật không ý động sao?"

Nói xong lời cuối cùng, trong âm thanh của Hoa Phi Huyền thậm chí mang theo một cỗ ý vị mê hoặc.

Mà nghe được Hoa Phi Huyền nói như vậy, dáng vẻ Vương Hạo Nhiên cũng giả bộ như bị mê hoặc, tựa như không tự chủ được nói:

"Bất luận kẻ nào. . . Vậy thì bao gồm cả Hoa tông chủ ở trong đó sao?"

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, Hoa Phi Huyền ra vẻ kinh ngạc một thoáng, trên mặt hiện ra một ít đỏ ửng, xin lỗi nói:

"Vừa rồi nô gia nói lỡ lời." Sau khi dừng lại một chút, tiếp đó chuyển đề tài, e thẹn nói: "Nhưng mà công tử không chê nô gia liễu yếu đào tơ, vậy nô gia liền theo công tử."

"Hoa tông chủ nói thật sao?" Vương Hạo Nhiên vội vã truy vấn.

"Nô gia sao dám trêu đùa công tử." Hoa Phi Huyền giả bộ như sợ hãi, tiếp đó vươn ngọc thủ, gỡ xuống cây trâm cài trên đầu.

Một đầu tóc xanh như suối rủ xuống tới, vô hạn phong tình từ bên trên khuôn mặt đỏ thắm của Hoa Phi Huyền chậm chậm ngưng hiện.

Rất nhanh, bên hông buộc lấy cùng một bộ cung trang lần lượt rơi xuống đất, chợt, âm thanh Hoa Phi Huyền tác động nhân tâm truyền ra:

"Đây chính là thành ý của nô gia, hiện tại công tử tin chưa?"

Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một thoáng, không nghĩ tới Hoa Phi Huyền sẽ buông thả như vậy.

Trong chốc lát, một loại cảm giác xúc động khó nói lên lời dâng lên trong lòng, giống như lấn át tất cả lý trí.

Nhưng vào lúc này, Khai Thiên Tháp trong thức hải ong ong một tiếng, để Vương Hạo Nhiên lấy lại tinh thần.

Lúc này, Vương Hạo Nhiên lại nhìn trước mắt.

Chỉ thấy một bộ cung trang còn hoàn hảo trên người Hoa Phi Huyền, tóc búi tóc hoàn hảo, cũng không có rủ xuống, dáng vẻ hết như lúc ban đầu.

Vương Hạo Nhiên tỉnh ngộ, vừa rồi chỉ là ảo giác.

Yêu nữ đầu lĩnh quả nhiên có bản lĩnh, nếu không có loại máy gian lận Khai Thiên Tháp này thì vừa rồi đã mắc bẫy của nàng.

Thấy Vương Hạo Nhiên suy nghĩ xuất thần, cũng không có động tác gì, Hoa Phi Huyền trong bóng tối nghi hoặc một thoáng, nói:

"Công tử, tại sao không nói chuyện, chẳng lẽ còn ngại nô gia không đủ thành ý sao?"

Z

Chương 926: Tâm Loạn Như Ma (1)

M"Thành ý? Ha ha, ta lấy tâm tư chân thành cùng Hoa tông chủ đàm luận việc này, Hoa tông chủ lại xem ta là đồ đàn, như vậy mà gọi là thành ý?" Khóe miệng Vương Hạo Nhiên hơi hơi xẹt qua một chút lãnh ý, vạch trần nói:

"Hoa tông chủ rõ ràng ăn mặc khéo léo, chẳng lẽ hoảng hốt cho là quanh thân hoàn toàn không có trói buộc sao?"

Nghe vậy, Hoa Phi Huyền kinh ngạc nói rộng miệng nhỏ đở hồng ta, giờ mới hiểu được chính mình chế tạo ảo giác không có mê hoặc được Vương Hạo Nhiên.

"Công tử. . ." Hoa Phi Huyền khản trương lên, muốn lên tiếng giải thích.

"Không cần nhiều lời." Vương Hạo Nhiên đưa tay dừng lại, "Cũng đã ngắm phong cảnh ở nơi đây rồi, đa tạ Hoa tông chủ đã có một phen "Ý tốt", tại hạ cáo từ."

Dứt lời, trực tiếp quay người mà đi.

"Công tử dừng bước!" Hoa Phi Huyền kinh hãi, ngăn ở trước người Vương Hạo Nhiên, "Ta nhất thời hồ đồ, muốn thăm dò định lực của công tử một chút, cho nên mới dùng một chút thủ đoạn nhỏ, cũng không phải là cố ý trêu đùa công tử."

Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên lộ ra dáng vẻ thâm tình, thở dài nói: "Ta mới thấy Hoa tông chủ, liền động tâm không thôi, muốn cùng tông chủ làm một đôi thần tiên quyến lữ. Chỉ là cảm thấy thân phận của chúng ta có chút ngăn cách, vậy mới không dám biểu lộ tâm ý."

"Mới nghe thấy Hoa tông chủ nói muốn theo tại hạ, tại hạ không biết rõ có bao nhiêu vui vẻ. Chỉ tiếc, Hoa tông chủ tâm không thuần, thuần túy chỉ muốn đem tại hạ bồi dưỡng thành công cụ khôi lỗi!"

Nói xong lời cuối cùng, thâm tình trên mặt Vương Hạo Nhiên đã biến thành thống khổ.

Hoa Phi Huyền nhìn ở trong mắt, lập tức đau lòng không thôi, nhưng theo sát phía sau là một loại cuồng hỉ, ôn nhu truy vấn: "Công tử thực tình ưa thích nô gia sao?"

"Mới vừa rồi thì đúng, nhưng mà bây giờ. . ." Vương Hạo Nhiên

không có nói tiếp, mà là hừ lạnh một tiếng, vượt qua Hoa Phi Huyền, phẩy tay áo bỏ đi.

Hoa Phi Huyền không có ngăn, chỉ nhìn xem bóng lưng anh tuấn của Vương Hạo Nhiên rời khỏi, suy nghĩ xuất thần.

Mà sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của Hoa Phi Huyền thì trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Vừa rồi tất nhiên là chính mình làm bộ, cũng không biết có bị Hoa Phi Huyền nhìn ra cái gì hay không.

Suy cho cùng loại yêu nữ như Hoa Phi Huyền này, nhất định biết phỏng đoán tâm tư của nam nhân.

Nhưng mà Hoa Phi Huyền bị tình mê tâm, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng lực phán đoán của nàng nha?

Tăng thêm diễn kỹ của mình xuất chúng, nhất định là Hoa Phi Huyền cũng không có nhìn ra cái gì.

Hơn nữa, chính mình còn cố tình biến tướng "Thổ lộ" một phen, càng sẽ ảnh hưởng sức phán đoán của Hoa Phi Huyền.

Tiếp theo sẽ phải nhìn Hoa Phi Huyền có tới tay thật hay không.

Vương Hạo Nhiên đi lại thoải mái, đi về chỗ nghỉ của Từ Thanh Đồng.

Cũng không biết có phải Hoa Giải Ngữ cố ý sắp xếp hay không, để chỗ ở của Vương Hạo Nhiên cùng Từ Thanh Đồng cách nhau khá xa.

Nhưng mà chân mọc ở trên người Vương Hạo Nhiên, hẳn muốn đi nơi nào người khác cũng ngăn không được.

. . .

【 Đính, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Từ Thanh Đồng, thu được 16000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Từ Thanh Đồng -800, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -800, hào quang phản phái của kí chủ +1600! 】

【 Đính, độ thiện cảm của nữ chính Hoa Giải Ngữ đối với kí chủ tăng lên 15, độ thiện cảm trước mắt là 60 (Sinh lòng ái mộ)】

Vương Hạo Nhiên liên tục thu được hai tin tức, cái ở phía trước hẳn hoàn toàn hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng một cái đằng sau là tình huống như thế nào?

Hắn cùng Từ Thanh Đồng động nhau, như vậy thì có liên quan gì đến Hoa Giải Ngữ?

Vương Hạo Nhiên nghĩ một lát, thực tế không nghĩ ra.

Ngày kế tiếp.

Lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, bên ngoài phòng của tông chủ vang lên một tràng tiếng gõ cửa, cũng kèm theo âm thanh của Hoa Giải Ngữ.

"Sự phụ, là ta."

"Vào đi." Trong phòng truyền đến âm thanh của Hoa Phi Huyền.

Hoa Giải Ngữ đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Hoa Phi Huyền ngồi ở bên cạnh bàn, mà cái chăn ở trên giường gấp lại ngay ngắn.

"Sự phụ, đêm qua người không nghỉ ngơi sao?" Hoa Phi Huyền nghi ngờ hỏi.

Tu vi đến trình độ nhất định, cũng không nhất định cần nghỉ ngơi để dưỡng tinh thần.

Tu luyện giả chăm chỉ khắc khổ, bình thường đều dùng cả thời gian nghỉ ngơi để tu luyện.

Nhưng mà công pháp của Âm Nguyệt Tông tương đối đặc biệt, cho dù là trong giấc mộng cũng có thể tu luyện.

Từ các đệ tử trên dưới của Âm Nguyệt Tông, loại trừ người bên ngoài luân phiên trông coi tông môn, đến thời gian nhất định, những người còn lại đều sẽ nghỉ ngơi như thường.

Ngay cả tông chủ của Âm Nguyệt Tông -Hoa Phi Huyền cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, Hoa Giải Ngữ còn biết tập quán này của sư phụ đã thâm căn cố đế, sẽ không tùy tiện đánh vỡ.

○

Chương 927: Tâm Loạn Như Ma (2)

❖Cái chần trên giường hẹp của Hoa Phi Huyền ngay ngắn, không hề động qua.

Mà nữ đệ tử dọn dẹp gian phòng của Hoa Phi Huyền lúc này cũng còn không có đến.

Hiển nhiên, đêm qua Hoa Phi Huyền không có nghỉ ngơi.

"Không phải kêu người ở Vô Lượng Nhai nghỉ lại sao? Sao người lại xuống rồi." Hoa Phi Huyền không có trả lời vấn đề của đồ đệ, mà là nhíu mày hỏi.

"Sự phụ, đệ tử đột nhiên xuống là có chuyện quan trọng." Hoa Giải Ngữ vui mừng liên tục, vận chuyển Âm Nguyệt Ma Công.

Linh khí lưu chuyển, một cỗ ba động truyền ra.

Hoa Phi Huyền cảm thụ cỗ linh khí hùng hậu này, trên gương mặt xinh đẹp ung dung cao quý xẹt qua vẻ kinh ngạc, "Âm Nguyệt Ma Công tiến vào cảnh giới đại thành, chuyện xảy ra khi nào?"

"Mới không lâu." Hoa Giải Ngữ một mặt vui mừng, hưng phấn không thôi.

Sau khi Âm Nguyệt Ma Công tiến vào cảnh giới đại thành, tu vi của Hoa Giải Ngữ cũng tiến vào Thánh cảnh thập nhất trọng.

Không tính lời nói của Vương Hạo Nhiên, Hoa Giải Ngữ cùng Tô Huyền giống nhau, lấy tu vi Thánh cảnh thập nhất trọng ngạo thị vô số tuấn tài trẻ tuổi ở Đông Vực.

Dựa theo suy đoán lúc đầu của Hoa Phi Huyền, ít nhất Hoa Giải Ngữ còn phải cần thời gian hai ba năm mới có thể tiến nhập vào cảnh giới Thánh cảnh thập nhất trọng, không nghĩ hiện tại lại đạt đến sớm như vậy.

Hoa Phi Huyền suy tư nguyên do trong đó một chút, lập tức vừa vui vừa lo.

Nàng để Hoa Giải Ngữ đến Vô Lượng Nhai nghĩ lại, là muốn Hoa Giải Ngữ chặt đứt tơ tình, tránh nàng tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng mà Hoa Giải Ngữ cũng lấy một loại phương thức khác giải quyết cái nguy cơ này.

Sau khi Âm Nguyệt Ma Công đến cảnh giới đại thành, cho dù xúc động cũng sẽ không ảnh hưởng đến tu vi, cũng không có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Hoa Phi Huyền làm tên đồ đệ này vui vẻ, mà lộ ra nòng đậm nụ cười, nhưng rất nhanh lại thu liễm lại, lông mày nhăn mạnh.

Bên trên cốt điểm của Hoa Giải Ngữ bỗng nhiên đột phá, rõ ràng có liên quan đến chuyện nàng động tình.

Hoa Giải Ngữ chẳng những không có chặt đứt tơ tình, ngược lại càng lún càng sâu, mượn xúc động phá rồi lại lập, một lần hành động để Âm Nguyệt Ma Công đột phá đến cảnh giới đại thành.

Cách làm này hết sức cực đoan.

Một ít đồ tử có thiên phú tu luyện của Âm Nguyệt Tông đến độ tuổi nhất định cũng sẽ áp dụng loại phương pháp này để đột phá.

Chỉ là nhìn chung những cái này đã có ví dụ, phương pháp này quá nguy hiểm, cơ hồ là cứu tử nhất sinh.

Hoa Giải Ngữ hiển nhiên là bất chước tiền nhân, vận khí tốt mới đột phá, nếu kém một chút, vậy thì mất mạng ngay.

"Giải Ngữ, người cũng đã biết điều này nguy hiểm cỡ nào chứ?!" Âm thanh Hoa Phi Huyền trách cứ nói.

Hoa Giải Ngữ là đệ tử thân truyền duy nhất của nàng, nàng kỳ thác kỳ vọng cao, hi vọng tương lai Hoa Giải Ngữ có thể chống lên Âm Nguyệt Tông.

Nhưng Hoa Giải Ngữ rõ ràng dùng phương thức như vậy để đột phá tu vi cảnh giới, thực sự quá cực đoan.

Là người thừa kế tông chủ, đây tuyệt đối là không nên.

Hơn nữa, Hoa Phi Huyền cơ hồ nhìn xem Hoa Giải Ngữ trưởng thành, còn có chút tình thân thâm hậu.

Hoa Giải Ngữ làm ra chuyện cực đoan như thế.

Sao Hoa Phi Huyền lại không tức giận được.

"Sự phụ, là có chút nguy hiểm, nhưng bây. . . bây giờ không phải ta không có việc gì sao." Hoa Giải Ngữ yếu ớt nói.

"Người!" Hoa Phi Huyền rất tức giận, giơ tay lên một cái, rất muốn đánh đồ đệ này một bạt tai, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm.

"Sự phụ là tốt nhất." Hoa Giải Ngữ rụt cổ một cái, sau khi nhìn thấy sự phụ buông tay xuống thì cười hì hì ôm cánh tay của Hoa Phi Huyền nũng nịu nói.

"Giải Ngữ, loại chuyện lấy tính mạng ra đánh cược này sau này tuyệt đối không nên làm nữa." Hoa Phi Huyền dặn dò.

"Lúc ấy đầu óc của ta cũng phát sốt, sau đó ngẫm lại vẫn hoảng sợ

một trận, nhưng mà kết quả cuối cùng rất tốt." Hoa Giải Ngữ cười cười, tiếp đó tính thăm dò mà nói:

"Sự phụ, ngài nghĩ kỹ để ai đi lôi kéo vị thiếu gia Vương gia kia chưa?"

Nghe vậy, trên mặt của Hoa Phi Huyền hiện lên vẻ quái dị.

Tâm tư của Hoa Giải Ngữ, sao Hoa Phi Huyền lại không đoán được.

Đồ đệ ngốc này liệu mạng đi đột phá cảnh giới, chẳng phải là không bỏ xuống được tình cảm trong lòng sao?

Nếu Âm Nguyệt Ma Công không có đại thành, đồ đệ ngốc này đến gần Vương Hạo Nhiên hơn phân nửa là tự tìm đường chết, bị Âm Nguyệt Ma Công phản phệ mà chết.

Mà bây giờ Âm Nguyệt Ma Công tiến vào cảnh giới đại thành, cho dù xúc động cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hoa Giải Ngữ hỏi như vậy, rõ ràng là đang ám chỉ.

Nếu như Hoa Phi Huyền không có đi gặp qua Vương Hạo Nhiên, khẳng định liền thuận theo ý của Hoa Giải Ngữ, chỉ là hiện tại. . .

W

Chương 928: Sự Đồ Va Chạm

Trong lòng Hoa Phi Huyền rất là phức tạp, không có trả lời vấn đề của Hoa Giải Ngữ, mà chậm rãi nói: "Hôm qua ta đã gặp qua Vương Hạo Nhiên."

"Há, thật sao, sư phụ cảm thấy hắn là người như thế nào?" Hoa Giải Ngữ hỏi.

"Định lực của người này không tệ, nhưng tuyệt không phải chính nhân quân tử gì, nhưng mà cũng không phải người háo sắc đến cực đoan." Hoa Phi Huyền nói: "Nếu như thật muốn lôi kéo hắn, những nữ đệ tử bình thường của Âm Nguyệt Tông chúng ta khẳng định không làm được việc này."

Hoa Giải Ngữ càng nghe càng mừng rỡ, tiếp tục ám chỉ nói, "Ta cũng cảm thấy, muốn lôi kéo tên Vương Hạo Nhiên này, chỉ ít yêu cầu đệ tử hạch tâm trở lên, đệ tử bình thường chỉ để hắn thấy chướng mắt"

Lời này của nàng thiếu chút nữa nói để vị đệ tử thân truyền duy nhất của tông chủ ra tay.

"Người này không đơn giản, chỉ sợ đệ tử hạch tâm đều không giải quyết được hắn." Hoa Phi Huyền một mặt trịnh trọng.

Hoa Giải Ngữ mừng tí tít, mỉm cười mong mỗi sư phụ nói tiếp.

Sau khi Hoa Phi Huyền dừng lại một chút, nói tiếp: "Cho nên. . . Vì sư đệ định tự thân xuất mã."

"Được, đệ tử nhất định không có nhục sứ mệnh, câu đi hòn của Vương Hạo Nhiên, để hắn đối với Âm Nguyệt Tông tuyệt vọng sụp. . ." Hoa Giải Ngữ mừng khắp khởi nói, nhưng lúc nói đến một nửa bỗng nhiên ý thức được không thích hợp.

"Sư phụ, người mới vừa nói cái gì?" Hoa Giải Ngữ ngạc nhiên.

"Người này cực kỳ không đơn giản, cho dù là người phỏng chừng đều cực kỳ khó mê hoặc hẳn. Hơn nữa, người này không phải hiền lành gì, bên cạnh hẳn khả năng không thể thiếu những nữ nhân khác, người là đồ đệ tốt của sư phụ, sư phụ không muốn để người chịu ủy khuất, cho nên vẫn nên để vì sư tới đi." Trong lòng Hoa Phi Huyền hồ thẹn, nhưng ngoài mặt cũng làm dáng vẻ đại nghĩa lắm nhien.

"Sư phụ, ta cảm thấy ta có thể, nhất định có thể mê hoặc hẳn. Về phần bên cạnh hẳn có những nữ nhân khác, tuy là ta là ủy khuất một chút, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận, vì tương lai của tông môn, ta hi sinh một chút cũng không sao cả!" Hoa Giải Ngữ vội vàng nói.

"Không được, tương lai của Âm Nguyệt Tông ký thác vào trên người người, ta sợ người hãm quá sâu. Nếu tương lai tên Vương Hạo Nhiên kia làm điều bất lợi đối với tông môn, mà người tin vào hẳn, chỉ sợ sẽ bởi vậy mà mang đến tai họa ngập đầu cho tông môn." Hoa Phi Huyền một mặt cẩn thận.

Hoa Giải Ngữ ngạc nhiên một thoáng, nhưng còn muốn tiếp tục tranh thủ.

Nhưng mà Hoa Phi Huyền bỗng nhiên trịnh trọng nói:

"Âm Nguyệt Tông cứu đại đệ tử Hoa Giải Ngữ nghe lệnh!"

"Đệ tử nghe lệnh." Hoa Giải Ngữ thấy sư phụ nghiêm túc như vậy, thế là cung kính quỳ xuống.

Hoa Phi Huyền từ trên mình lấy ra thủ lệnh tông chủ, nghiêm mặt nói:

"Hiện tại ta đem chức vị tông chủ truyền cho người, sau này người chính là tông chủ đời thứ chính của Âm Nguyệt Tông."

Dứt lời, Hoa Phi Huyền nhét thủ lệnh tông chủ vào trên tay của Hoa Giải Ngữ, tiếp đó đỡ Hoa Giải Ngữ dậy, để nàng ngồi ở trên ghế.

Chợt, Hoa Phi Huyền trịnh trọng cung kính hành lễ, "Bái kiến tôn tông chủ!"

Hoa Phi Huyền mộng nửa ngày, vậy mới giật mình tỉnh lại, "Sư phụ, không thể đâu, trước mắt đệ tử không chịu nổi chức trách lớn, mời sư phụ thu về mệnh lệnh đã ban ra!"

"Lệnh ta đã giao, không có đạo lý thu về, ta đi cùng các trưởng lão thương lượng một chút, mau chóng tìm cái ngày tốt, cử hành đại điển tiếp nhận tông chủ, chính thức truyền cho người chức vị tông chủ." Hoa Phi Huyền nói.

Nguyên nhân mà một đêm nàng ngủ không được, chính là đang phiền muộn vì tình.

Âm Nguyệt Ma Công của Âm Nguyệt Tông hết sức đặc thù, một khi xúc động cực kỳ khó tự kiềm chế, hơn nữa mức độ mất cảm viển siêu nữ nhân tầm thường gấp mấy lần.

Xúc động với người khác, sau khi xuất hiện lại quan hệ thân mật kia, sẽ có một loại cảm giác dứt bỏ không được không muốn rời xa, hoàn toàn luân hãm vào.

Sau khi Hoa Phi Huyền từ Vân Hải kỳ quan rời khỏi thì muốn giao ra thực tình, cùng Vương Hạo Nhiên trở thành quyến lữ.

Chỉ có điều nàng thân là tông chủ của Âm Nguyệt Tông, không thể không suy nghĩ một ít chuyện.

Nếu như nàng thật ở cùng một chỗ với Vương Hạo Nhiên, đồng thời quan hệ tiến triển đến loại trình độ kia, tương lai khẳng định sẽ không tự chủ được tin vào hắn.

Nếu Vương Hạo Nhiên có tâm tư hại Âm Nguyệt Tông vậy đối với Âm Nguyệt Tông mà nói, tuyệt đối là tai họa.

Hoa Phi Huyền chính là phiền muộn giữa tình cảm và trách nhiệm tông môn.

Nhưng bây giờ, Hoa Giải Ngữ đã tu luyện Âm Nguyệt Ma Công đến đại thành, đã có tư cách tiếp nhận vị trí tông chủ.

Chỉ cần giao vị trí tông chủ cho Hoa Giải Ngữ, như thế phiền muộn trước đây của mình không còn tồn tại nữa.

Mất đi vị trí tông chủ, quyền lợi kia cũng sẽ không có, chính mình lại đem tu vi phế bỏ hơn phân nửa.

I

Chương 929: Cạnh Tranh Công Bằng (1)

BCho dù tương lai thật xảy ra loại chuyện mà mình lo lắng kia, vậy tai họa mà mình có thể tạo thành cho tông môn cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Chỉ là ý nghĩ của Hoa Phi Huyền thì tốt, đáng tiếc Hoa Giải Ngữ cũng có ý đồ.

Hoa Giải Ngữ thậm chí còn suy tính, tìm một cơ hội làm sao từ vị trí

thiếu tông chủ thay thế vị trí tông chủ.

"Sự phụ, ta từ chối tiếp nhận vị trí tông chủ!" Hoa Giải Ngữ đem thủ lệnh tông chủ trả cho Hoa Phi Huyền, một mặt kiên quyết nói.

Hoa Phi Huyền nhìn thấy phản ứng của đồ đệ phản ứng, lập tức nghiêm nghị nói: "Giải Ngữ, ngươi là đệ tử thân truyền của vi sư, tương lai Âm Nguyệt Tông nhất định yêu cầu ngươi tới thừa kế, ngươi chưa đầy hai mươi, Âm Nguyệt Ma Công đã đại thành, phóng nhãn trong ghi chép đã qua của Âm Nguyệt Tông, cái này đủ để xếp trong năm vị trí đầu của danh sách, có thể nói tư chất ngút trời."

Dừng một chút, thần sắc của Hoa Phi Huyền trở nên trịnh trọng, "Trách nhiệm phát dương quang đại Âm Nguyệt Tông liền rơi vào trên người ngươi."

Dứt lời, Hoa Phi Huyền lại đưa trả thủ lệnh tông chủ vào trong tay Hoa Giải Ngữ.

"Sự phụ, đệ tử thích người khác, thực tế không thể đảm đương được vị trí tông chủ. Huống hồ bên trong tổ huấn của tông môn có viết rõ ràng, nếu như tông chủ xúc động, lại không thể chặt đứt tơ tình thì liền không được đảm đương được vị trí tông chủ." Hoa Giải Ngữ trực tiếp mang tổ tiên của Âm Nguyệt Tông ra, nghiêm túc chất vấn:

"Sự phụ, chẳng lẽ người muốn làm trái tổ huấn sao? ! Lịch đại tông chủ Âm Nguyệt Tông trên trời có linh đều nhìn xem đấy!"

"Giải Ngữ, ngươi nhớ được cái tổ huấn này thì không thể tốt hơn, nguyên nhân vi sư truyền cho ngươi chức vị tông chủ là bởi vì đầu tổ huấn này." Hoa Phi Huyền không có bị hù dọa chút nào, lạnh nhạt nói.

Hoa Giải Ngữ nghe được thì khó hiểu một trận, sau khi phản ứng lại, vậy mới nói: "Sự phụ ngài. . . Ngài cũng trùng ý vị thiếu chủ Vương

gia kia sao? !"

"Haiz, nhớ năm đó ta xông xáo thánh vực, gặp qua vô số trẻ tuổi tuấn tài, chưa bao giờ động tâm qua, nào nghĩ tới bây giờ lại bởi vì một nam tử mà xúc động, đồng thời khó mà tự kiềm chế, có lẽ là trong mệnh ta có kiếp này mà." Hoa Phi Huyền thở dài một tiếng, "Tên Vương Hạo Nhiên này, đoán chừng là khắc tinh trong mệnh của ta."

Sau khi cảm khái một chút, Hoa Phi Huyền trịnh trọng vỗ vỗ bả vai của Hoa Giải Ngữ, nói:

"Người không có hãm sâu, hết thầy còn kịp, vì sự tin tưởng người, khẳng định có thể chặt đứt tơ tình."

"Sự phụ, đệ tử thật không làm được, sự phụ người có tu vi tinh thâm, lại càng dễ chặt đứt tơ tình mới đúng." Hoa Giải Ngữ không thuận theo nói.

"Vi sự đã thử qua, thật không làm được, cho nên vẫn nên để người đảm nhiệm thay chức vị tông chủ." Hoa Phi Huyền đánh xong đến bài tình cảm, mềm giọng nói:

"Sự phụ khổ tâm bồi dưỡng người, chưa bao giờ cầu qua người cái gì, hiện tại duy nhất cầu người một việc, đó chính là tiếp nhận vị trí tông chủ. Đồng ý với sự phụ, được không?"

Nội tâm Hoa Giải Ngữ vùng vẫy một hồi, hướng về Hoa Phi Huyền lắc đầu, "Sự phụ, chuyện khác ta đều có thể đồng ý với người, chỉ duy nhất chuyện này không được!"

"Giải Ngữ, người còn như vậy vi sự sẽ giận người." Hoa Phi Huyền nhú mày.

"Sự phụ, người cứ việc đánh ta mắng ta, nhưng chuyện tiếp nhận tông chủ, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý." Cổ Hoa Giải Ngữ quết

ngang.

Sư đồ nhìn nhau, ánh mắt có tia lửa loé lên.

Hai người cũng không phải không có nghĩ qua cùng tồn tại, nhưng Âm Nguyệt Tông loại trừ hai người ra, bất kể người khác cho dù là tư lịch hay là thiên phú tu luyện đều không thể tiếp nhận vị trí tông chủ.

Sư đồ hai người đều hiểu, trong đó nhất định phải cần có một người đảm đương tông chủ, không nói Âm Nguyệt Tông phát dương quang đại, ít nhất không nên để cho không hạ xuống.

Sau khi nhìn nhau một lát, trên mặt Hoa Phi Huyền xuất hiện vẻ đau thương, nước nở vài tiếng, làm bộ đáng thương nói:

"Giải Ngữ, kỳ thực những năm gần đây sư phụ cực kỳ cô độc, dốc hết tâm huyết bồi dưỡng người, còn muốn quản lý tông môn, thật rất mệt mỏi. Hiện tại thật vất vả gặp được một nam tử làm cho ta động tâm, chẳng lẽ người không thể thành toàn cho vi sư sao? Để sau này vi sư sống nhàn nhã."

"Sư phụ, người cầm lấy loại thủ đoạn này đi đối phó nam nhân có lẽ có hiệu quả, đối với ta thì miễn đi." Hoa Giải Ngữ căn bản không mắc bẫy này.

Sắc mặt Hoa Phi Huyền cứng đờ, lập tức thu vẻ đáng thương trên mặt lại, lập tức nói:

"Giải Ngữ, vậy đến cùng người muốn như thế nào? Nói ý nghĩ của người một chút đi."

"Đệ tử không dám." Hoa Giải Ngữ nhỏ giọng nói.

"Nói!" Hoa Phi Huyền nghiêm nghị nói.

Chương 930: Cạnh Tranh Công Bằng (2)

s"Nhìn dáng vẻ của sư phụ, để ngài rút khỏi, khẳng định không có khả năng. Đã như vậy, vậy thì tha thứ đệ tử bất kính." Hoa Giải Ngữ cả gan, đón Hoa Phi Huyền sắc bén mà nói:

"Đệ tử muốn cạnh tranh công bằng với sư phụ!"

"Tên nghịch đồ nhà ngươi!" Hoa Phi Huyền kinh hãi, thò tay vỗ bàn một cái.

Hoa Giải Ngữ hù dọa đến rụt cổ một cái, thềm nói: "Sư phụ, đây chính là ngài kêu ta nói."

Hoa Phi Huyền giật mình, hào quang trong mắt lấp lóe.

Đề nghị này của Hoa Giải Ngữ tuy là rất lớn mật, phóng đãng, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Hơn nữa, những bản sự kia của Hoa Giải Ngữ đều là do nàng dạy.

Hoa Phi Huyền cũng sẽ không cho rằng chính mình sẽ thua bởi tên đồ đệ này.

Nghĩ như vậy, Hoa Phi Huyền lên tiếng nói:

"Được, người nào trở thành người bầu bạn với hắn trước thì sẽ thắng, mà người thua phải gánh vác đảm nhiệm vị trí tông chủ Âm Nguyệt Tông."

"Vậy thì một lời đã định, chúng ta vỗ tay hoan nghênh làm thế." Hoa Giải Ngữ vui vẻ, đề nghị.

"Người sợ sự phụ đổi ý sao?" Hoa Phi Huyền nhíu mày.

"Nếu sự phụ không có tâm đó há lại sẽ sợ vỗ tay hoan nghênh chứ?" Hoa Giải Ngữ cười hỏi.

"Theo người nói." Hoa Phi Huyền hừ lạnh một tiếng, cùng đồ đệ vỗ tay hoan nghênh ba lần.

"Đệ tử còn có chuyện, cáo từ trước." Sau khi Hoa Giải Ngữ lên tiếng chào, không chờ Hoa Phi Huyền đáp lại, liền vội vàng rời khỏi.

Hoa Phi Huyền khinh thường nhếch miệng.

Cũng không phải ai có động tác nhanh thì liền có thể thắng.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Vương Hạo Nhiên rời khỏi nơi ở của Từ Thanh Đồng, chuẩn bị trở về nơi ở của mình.

Nhưng vừa tới cửa ra vào của chỗ ở, cũng gặp được Hoa Giải Ngữ vừa muốn thò tay gõ cửa.

Sau khi nghe được tiếng bước chân, Hoa Giải Ngữ nhìn lại, nở nụ cười xinh đẹp nói:

"Công tử dậy sớm như vậy sao?"

"Phong cảnh của Âm Nguyệt Tông đẹp như vậy, ta dậy sớm nhìn

khắp nơi xem xét, muốn biết phong cảnh chỗ này có gì khác biệt với chỗ khác hay không." Vương Hạo Nhiên tùy tiện tìm một cái lý do ứng phó một thoáng, e sợ Hoa Giải Ngữ phiền muộn vấn đề này, thế là đổi đề tài, hỏi:

"Cô nương cũng thức dậy quá sớm, hơn nữa cô nương tới đây, là muốn tìm ta sao?"

Hoa Giải Ngữ che miệng cười một tiếng, dịu dàng nói: "Nô gia muốn cùng công tử cùng nhau đi. Phong cảnh lúc sáng sớm của Âm Nguyệt Tông đặc biệt đẹp đấy, nhất là Vân Hải kỳ quan, nô gia đặc biệt tới mời công tử tiến đến ngắm cảnh."

"Thì ra là như vậy." Vương Hạo Nhiên ra vẻ giật mình gật đầu một cái.

"Công tử có nhã hứng không?" Hoa Giải Ngữ truy vấn.

"Cô nương thịnh tình, nếu tại hạ không đồng ý thì quá mức thất lễ." Vương Hạo Nhiên rất muốn nhìn một chút, xem Hoa Giải Ngữ này lại nghĩ ra thủ đoạn gì.

Hoa Giải Ngữ chậm chậm đi đến bên cạnh Vương Hạo Nhiên, tay ngọc ra hiệu một thoáng, mềm giọng nói: "Đã như vậy, xin mời công tử."

Vương Hạo Nhiên gật đầu, cùng Hoa Giải Ngữ sánh vai mà đi.

Sau khi đi qua vài đoạn đường, hai người tới Vân Hải kỳ quan.

Sáng sớm Vân Hải kỳ quan, hoàn toàn chính xác càng thêm mỹ lệ hơn những chỗ khác.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên cũng không phải thật bởi Hoa Giải Ngữ ngắm phong cảnh.

Mà Hoa Giải Ngữ cũng giống như vậy.

"Hôm qua công tử gặp qua sư phụ ta rồi sao?" Hoa Giải Ngữ bỗng nhiên nói.

"Ừm." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

"Vậy sư phụ ta có từng làm qua chuyện đặc biệt gì không?" Hoa Giải Ngữ hỏi thăm nói.

"Hôm qua ta cùng sư phụ người ở chỗ này nói một ít chuyện. Nhưng cô nương chỉ, đến cùng là chuyện đặc biệt gì? Tại hạ không hiểu, còn mời cô nương nói rõ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Chính là. . . . Lúc công tử gặp sư phụ ta có thấy hình ảnh cảm thấy khó xử gì hay không, hoặc là trải nghiệm chuyện khó xử gì đó?" Hoa Giải Ngữ uyển chuyển hỏi.

"Ngược lại nhìn thấy một ít hình ảnh phi lễ không nên nhìn, nhưng mà tại hạ gấp gấp quay đầu đi." Vương Hạo Nhiên đáp lại Hoa Giải Ngữ.

"Công tử, những hình ảnh mà người thấy chỉ là ảo giác do sư phụ ta tạo ra mà thôi." Hoa Giải Ngữ bóc trần nói.

"Ảo giác? Thì ra là thế." Vương Hạo Nhiên ra vẻ giật mình.

"Sư phụ muốn dùng mị thuật khống chế người, để người nghe lệnh của nàng, may mà định lực của công tử tốt, không mắc bẫy của nàng." Dáng vẻ của Hoa Giải Ngữ cực kỳ may mắn.

Người nói xấu sư phụ người như vậy, không sợ sư phụ người biết sao? Trong lòng Vương Hạo Nhiên thầm nghĩ, ngoài miệng cũng nói:

"Đa tạ cô nương thông báo, sau này tại hạ sẽ đề phòng sư phụ

người."

Hoa Giải Ngữ cười lấy gật đầu, nhưng mà vẫn có chút không yên lòng, thế là từ trên cổ gỡ xuống một mai ngọc giản dùng dây đỏ buộc lên, đưa về phía Vương Hạo Nhiên:

"Ngọc này có hiệu quả phá ảo giác, công tử mang theo bên người, cũng không cần lo lắng mị thuật của sư phụ ta."

N

Chương 931: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)

P"Ngọc này có lẽ rất quý giá nha, tại hạ nhận lấy thì ngại." Vương Hạo Nhiên khước từ nói.

"Ngạn vạn lần công tử nên thu lại." Hoa Giải Ngữ nhét mạnh ngọc vào trong tay Vương Hạo Nhiên.

"Cái này. . . Vậy thì cảm ơn cô nương." Vương Hạo Nhiên tiếp nhận ngọc, đeo trên cổ, đeo sát mình. Bên trên ngọc giản còn có một ít dư ôn, cùng một ít mùi thơm nhàn nhạt.

Hoa Giải Ngữ nhìn thấy động tác của Vương Hạo Nhiên, gương mặt hiện ra đỡ ửng.

Ngọc giản kia nàng đeo sát mình, đeo trên cổ, dán chặt lấy hai khối thịt ngạo nghễ, hiện tại Vương Hạo Nhiên cũng đeo sát mình, cái

này chẳng phải là gián tiếp tiếp xúc da thịt sao?

"Cô nương, người không thoải mái sao?" Trong lòng Vương Hạo Nhiên giống hệt như gương sáng, nhưng mà ngoài mặt giả bộ như tò mò hỏi.

"Há, ta không có việc gì." Hoa Giải Ngữ tranh thủ thời gian thu hồi suy nghĩ lung tung của mình, bỗng nhiên hỏi dò:

"Công tử, người từng có loại ý nghĩ kia với sự phụ ta chưa?"

"Lúc ấy ta không biết sự phụ người sử dụng mẹo thuật, thấy sự phụ người yêu thương nhưng nhớ, nói từ chối ngay tại chỗ."

Hoa Giải Ngữ vui vẻ, thêm nguyên liệu nói: "Công tử thật là sáng suốt, kỳ thực người đừng thấy sự phụ ta rất trẻ trung, như là cô nương hai mươi tuổi, nhưng tuổi thật đã ba mươi hai!"

"Há, ba mươi hai tuổi sao." Vương Hạo Nhiên kinh ngạc.

"Đúng vậy! Nhưng mà công tử tuyệt đối không nên nói cho sự phụ ta, ta nói xấu sau lưng nàng, tiết lộ tuổi của nàng." Hoa Giải Ngữ dặn dò nói.

"Tại hạ không phải người hay lắm miệng." Vương Hạo Nhiên lời thề son sắt.

"Xin hỏi công tử, người thích nữ nhân như thế nào?" Hoa Giải Ngữ mang theo một ít ý xấu hổ, hỏi thăm nói.

"Nhìn mới biết được, ngôn từ miêu tả không rõ." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Vậy thì người thấy chủng loại loại hình như ta thế nào, người ưa thích không?" Hoa Giải Ngữ to gan hỏi thăm tới.

"Chỉ đơn thuần tưởng mạo mà nói thì tại hạ hết sức thương thức." Vương Hạo Nhiên nói.

"Lời này của công tử có ý là không thích tính cách của ta sao? Kỳ thực ta không phải loại nữ nhân tùy tiện kia, lúc lỗ mãng ở thiên sảnh chỉ là giả vờ mà thôi." Hoa Giải Ngữ giải thích nói.

Trước đó nàng chỉ là động tâm, vì lời kéo Vương Hạo Nhiên, cho nên biểu hiện lỗ mãng tùy ý.

Nhưng sau khi xác định tình cảm thì hết sức để ý Vương Hạo Nhiên thấy mình thế nào.

Bởi vậy hoàn toàn thu lại dáng vẻ lỗ mãng kia, sợ sẽ làm cho Vương Hạo Nhiên thấy phản cảm.

"Ta không có nói chuyện đó, trước đó không phải cô nương ở bên cạnh Tô Huyền sao, lúc cùng Tô Huyền tách ra tự xưng chính mình là yêu nữ, thay đổi thất thường, hơn nữa vô tình. Tại hạ cũng không dám trêu chọc, tránh nói gót chân của Tô Huyền." Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên sợ như sợ cọp.

"Vậy thì không đúng rồi, ta đối với Tô Huyền chỉ là hư tình giả ý." Hoa Giải Ngữ gấp gấp tuyên bố nói.

"Vậy thì tại hạ làm sao có thể phân biệt ra được cô nương có phải hư tình giả ý với tại hạ không đây?" Vương Hạo Nhiên hỏi ngược lại.

Hoa Giải Ngữ ngạc nhiên một thoáng, không cẩn thận nói như vậy, lời này cũng không phải không có lý.

Vì để chiếm được trái tim của Vương Hạo Nhiên, Hoa Giải Ngữ suy tư đối sách, rất nhanh đã nghĩ được.

Cầm y trên thân lần lượt rơi xuống đất.

"Công tử, người là người đầu tiên thấy thân thể của ta, thành ý như vậy công tử đã vừa ý hay chưa?" Hoa Giải Ngữ run giọng nói.

Vương Hạo Nhiên run lên giật mình. Thật không then là hai sự đồ, rõ ràng còn làm cùng một loại động tác, khác biệt duy nhất là Hoa Phi Huyền chế tạo ảo giác, mà Hoa Giải Ngữ thật có thành ý!

"Cô nương, người. . . Người. . ." Vương Hạo Nhiên giả bộ như phi lễ chớ nhìn nghiêng đầu đi.

"Công tử, nô gia nói chính xác trăm phần trăm,, ví như có nửa câu nói dối thì ta sẽ chết không được thoải mái." Hoa Giải Ngữ chỉ cho là Vương Hạo Nhiên không tin, thế là thề nói.

"Cái này. . . Nếu cô nương có thành ý như vậy, nếu tại hạ còn khước từ, đó chính là không biết điều." Vương Hạo Nhiên thuận thế đồng ý.

Hoa Giải Ngữ đại hỉ, không áp chế nổi xúc động lao đến ôm hân.

"Không nghĩ tới cô nương thịnh tình như vậy, nếu vậy tại hạ đành. . . Đắc tội!" Vương Hạo Nhiên thừa cơ lộ ra ma trảo.

"Công tử, nô gia không phải có ý kia. . . A a. . ."

. . .

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Hoa Giải Ngữ, thu được 16000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Hoa Giải Ngữ -800, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -800, hào quang phản phái của kí chủ +1600! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Hoa Giải Ngữ đối với kí chủ độ tăng lên 30, độ thiện cảm trước mắt là 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

P

Chương 932: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)

BLúc mặt trời mọc, Vương Hạo Nhiên cùng Hoa Giải Ngữ rời khỏi Vân Hải kỳ quan, đi đến khu kiến trúc của Âm Nguyệt Tông.

Dọc đường, Hoa Giải Ngữ kéo cánh tay Vương Hạo Nhiên, trên mặt vũ mị tràn đầy ngọt ngào, hạnh phúc cùng vẻ đắc ý.

Tuy là chuyện nhanh hơn dự đoán của nàng nhiều, nhưng tóm lại là không cần làm tông chủ.

Sự phụ, người thua rồi!

Trong lòng Hoa Giải Ngữ cười thầm.

"Công pháp vừa rồi chúng ta tu luyện hệt đúng là thần kỳ, ta mới tiến vào Thánh cảnh tầng mười một không bao lâu, lại nhanh chóng đạt tới Thánh cảnh tầng mười hai, hơn nữa còn không có va chạm với Âm Nguyệt Ma Công mà ta tu luyện." Hoa Giải Ngữ bỗng nhiên sợ hãi than.

"Đây là công pháp Chí Tôn vô thượng, tất nhiên là tốc độ vô cùng

nhanh, có thể phù hợp với rất nhiều công pháp." Vương Hạo Nhiên giải thích đơn giản nói.

"Nếu như chúng ta tu luyện mỗi ngày, chẳng phải là rất nhanh ta sẽ vượt qua sự phụ sao?" Hoa Giải Ngữ mong đợi, nhưng mà lời nói vừa nói ra khỏi miệng, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Thật không nhìn ra da mặt người còn rất mỏng nha." Vương Hạo Nhiên cười cười.

"Hiện tại công tử đã tin tưởng nô gia chỉ giả bộ rồi chứ?" Hoa Giải Ngữ nói.

"Tin tưởng, nhưng mà dáng vẻ kia của người ngược lại có một phen đặc biệt thú ý." Vương Hạo Nhiên có chút hướng tới nói.

Hoa Giải Ngữ vẫn hiểu rất rõ đối với tâm tư của nam như, nhìn thấy Vương Hạo Nhiên như vậy, lập tức có chút hiểu được, nị thanh nói:

"Vậy lần sau nô gia nhất định sẽ thật lỗ mắng cho công tử nhìn."

Trong lòng Vương Hạo Nhiên lửa nóng mấy phần, nhưng bỗng nhiên rất nhanh nhớ tới một chuyện khác, nghiêm túc dặn dò:

"Thanh Đồng ở bên kia, ta cần phải đi giải thích thật tốt quan hệ giữa chúng ta một chút, tạm thời không được công bố."

"Cái này tất nhiên là được, nhưng mà việc này vẫn nên nói cho sự phụ ta một chút nha." Hoa Giải Ngữ nói.

"Tuyệt đối không thể, nói cho sự phụ người chẳng khác gì là trực tiếp tuyên bố, tất nhiên là Thanh Đồng sẽ biết được!" Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không đồng ý.

Trên thực tế, Vương Hạo Nhiên cũng không thêm để ý đến chuyện Từ Thanh Đồng biết, mà sợ Hoa Phi Huyền biết.

Bởi vì nếu Hoa Phi Huyền biết, vậy kế hoạch của hắn liền ngấm nước nóng.

Kỳ thực tương đối mà nói, Vương Hạo Nhiên cảm thấy Hoa Phi Huyền quan trọng hơn một ít.

Hoa Phi Huyền là tông chủ của Âm Nguyệt Tông, có thể điều động tài nguyên của Âm Nguyệt Tông.

Tầng thứ hai của Khai Thiên Tháp mặc dù là máy luyện đan gian lận, nhưng không có tài liệu thì lấy cái gì đi luyện chế?

Nếu như giải quyết Hoa Phi Huyền, như thế thì chẳng phải là mình có thể tùy tiện dùng tài nguyên của Âm Nguyệt Tông sao?

Tuy Vương gia là gia tộc lớn, nhưng mà hai tên lão tiểu tử kia của Vương gia, một tên cách đại nạn không xa, hao phí rất nhiều tài nguyên để đột phá cảnh giới.

Mà một tên khác, sợ sau khi lão tổ đi thì Vương gia đến đây sẽ xuống dốc, cũng gấp gấp đột phá cảnh giới.

Tài nguyên tu luyện của Vương gia cơ bản bị hai người làm hao tổn, dùng hàng trong kho như là dùng tư nguyên.

Không tính Vương gia lão tổ thì Vương gia căn bản ngồi không vững vị trí bá chủ Đông Vực.

Không nói xa, chỉ nói Âm Nguyệt Tông- Hoa Phi Huyền, tu vi của nàng còn cao hơn Vương Vạn Lý mấy cái tiểu cảnh giới.

Nếu Vương gia có tài nguyên thì Vương Hạo Nhiên đã sớm bắt đầu bắt tay vào luyện đan, há lại sẽ đánh chủ kiến tới Âm Nguyệt Tông này.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, Hoa Giải Ngữ không phải cực kỳ tình nguyện, nhưng bận tâm tâm tình của Vương Hạo Nhiên, liền hỏi: "Đại khái bao lâu có thể trấn an được Từ Thanh Đồng?"

"Cho ta ba ngày." Vương Hạo Nhiên suy tư mấy giây, nói giới hạn.

Độ thiện cảm trước mắt của Hoa Phi Huyền đã có tám mươi.

Thời gian ba ngày, nếu còn không giải quyết được nàng vậy thì trực tiếp đập đầu chết đi cho xong.

"Được, nghe người." Hoa Giải Ngữ mừng rỡ đáp ứng.

Suy cho cùng chỉ có ba ngày, thời gian cũng không dài.

Lúc sắp tới khu kiến trúc của Âm Nguyệt Tông, Hoa Giải Ngữ buông lỏng cánh tay Vương Hạo Nhiên ra, cùng hắn bảo trì khoảng cách nhất định.

Một ít nữ đệ tử đi ngang qua nhìn thấy, cũng căn bản không nhìn ra được cái gì.

Đến một ngã rẽ, Vương Hạo Nhiên cùng Hoa Giải Ngữ từ biệt, mỗi người đi về nơi ở của mình.

Vương Hạo Nhiên đi qua vài đoạn đường tới nơi ở, chỉ thấy cửa ra vào của chỗ ở có một đạo thân ảnh tuyệt mỹ.

"Công tử vừa đi đâu sao?" Hoa Phi Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi.

"Lệnh đồ Hoa Giải Ngữ vừa mới tới tìm ta." Vương Hạo Nhiên cũng không che giấu.

Hoa Phi Huyền nghe xong, không có kỳ quái chút nào.

Trước đây Hoa Giải Ngữ vội vã rời khỏi, chẳng phải là muốn tiên hạ thủ vi cường sao?

W

Chương 933: Sự Đồ Bóp Lấn Nhau

PNhưng mà thần sắc của Vương Hạo Nhiên, hai người hẳn còn chưa thành.

Hơn nữa một khi nếu thành thì khẳng định đồ đệ gốc của mình sẽ tới khoe khang.

"Ta muốn nói chút ít chuyện với công tử, không biết có thể vào trong phòng nói chuyện hay không?" Hoa Phi Huyền nói.

"Chúng ta không có gì để nói." Vương Hạo Nhiên một mặt lãnh đạm.

"Công tử, chuyện ngày hôm qua thực tế rất xin lỗi, sau khi trở về nô gia tự trách không thôi, tối hôm qua càng ưu tư đến một đêm không ngủ." Hoa Phi Huyền cụp mắt che mặt, nhỏ giọng nức nở một thoáng, đôi mắt đẹp như nhu thủy nhẹ nhàng nhìn chăm chú Vương Hạo Nhiên, cầu khẩn mà nói:

"Cho nô gia trong chốc lát, nô gia muốn nói chút ít chuyện với công tử, có thể chứ?"

Wương Hạo Nhiên đẩy cửa, đi vào trước.

Hoa Phi Huyền đi vào theo, thấy sau lưng không có người, thuận tay cài cửa lại.

Hai người ở trong phòng ngồi đối diện nhau, Hoa Phi Huyền trước tiên mở miệng nói:

"Giải Ngữ sáng sớm tìm công tử, đến cùng nói chút gì? Hoặc là nói làm một ít gì phải không?"

"Chúng ta đến Vân Hải kỳ quan một hồi, nàng và ta nói. . ." Vương Hạo Nhiên muốn nói lại thôi.

"Nói cái gì?" Hoa Phi Huyền truy vấn.

"Haiz, vẫn không nên nói, tránh để ảnh hưởng đến quan hệ sư đồ giữa các người, làm không cẩn thận sẽ còn để Hoa tông chủ cho ta là một người nhảm chàm hay nói huyền thuyên." Vương Hạo Nhiên khoát tay nói.

Hoa Phi Huyền kinh nghi một thoáng, càng tò mò, bảo đảm nói:
"Công tử cứ nói đừng ngại, nô gia tuyệt đối sẽ không nói ra."

Vương Hạo Nhiên ra vẻ do dự một chút, rồi mới lên tiếng: "Nàng nói người năm nay đã ba mươi hai tuổi, là một lão bà bà, ăn nam nhân không nhả xương, kêu ta cách người xa một chút."

Khuôn mặt Hoa Phi Huyền co lại, chọt mảnh liệt vĩ bàn một cái, trực tiếp làm cho bàn gỗ cứng rắn như kim loại in một bàn tay.

"Trừ cái đó ra, nàng còn nói cái gì?" Ngực Hoa Phi Huyền không ngừng lên xuống, hỏi tiếp.

"Nàng còn đưa một khối ngọc cho ta, nói có hiệu quả phá ảo giác, có thể chống lại mị thuật, như vậy sẽ không mắc bẫy của người." Vương Hạo Nhiên lấy ngọc đeo ở trên cổ ra phô bày một chút, "Ta

vốn muốn từ chối, nhưng mà nàng cứng rắn muốn kín đáo đưa cho ta, ta bắt đắ dĩ mới thu."

Hoa Phi Huyền ngẩn ngơ, nộ khí nháy mắt tràn đầy trái tim.

Ngọc này là lúc nàng thu Hoa Giải Ngữ làm đệ tử đích thân đưa cho nàng, đại biểu lấy tình nghĩa sư đồ của hai người, hiện tại rõ ràng chuyển tay đưa cho người khác? Hơn nữa còn vì phòng bị sư phụ là mình? !

"Tên nghịch đồ này!" Hoa Phi Huyền tức giận đến đầu u ám.

Cái gọi là cạnh tranh công bằng chính là sau lưng chửi bới người sư phụ này, nói người sư phụ như mình rất xấu sao? Thật là buồn cười!

"Hoa tông chủ nguôi giận, tránh để tổn hại đến sức khỏe." Vương Hạo Nhiên cười thầm một trận, ngoài miệng trấn an nói.

"Công tử, Giải Ngữ trước đây ở bên cạnh Tô Huyền, điểm này công tử nên biết, lúc hai người ở bên cạnh nhau, phỏng chừng xảy ra một ít gì, công tử hẳn sẽ không ưa thích đồ vật bị người khác đã dùng qua chứ?" Hoa Phi Huyền nói lời kinh người.

Nghe được Hoa Phi Huyền giọng nước bắn cho đồ đệ, Vương Hạo Nhiên âm thầm tắc lưỡi.

Hai người này thật không then là hai sư đồ, một người ở phía sau phá hoại hình tượng của sư phụ, một người giọng nước bắn cho đồ đệ.

Chỉ là, mặc kệ là Hoa Giải Ngữ nói, hay là Hoa Phi Huyền nói, kỳ thực đều không có ảnh hưởng đến hứng thú của Vương Hạo Nhiên.

Là một tu luyện giả, Hoa Phi Huyền ba mươi hai tuổi, kỳ thực xem như rất trẻ trung, hướng chi nhìn qua tướng mạo không khác gì nữ tử hai mươi tuổi.

Mà Hoa Giải Ngữ hoàn toàn chính xác có ở bên cạnh Tô Huyền, nhưng Vương Hạo Nhiên đã trải nghiệm qua, tất cả đều nguyên xi, chưa bị động đến.

"Hoa tông chủ ở phía sau nói những lời này, không sợ lệnh đồ biết sao?" Vương Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi.

Hoa Phi Huyền cảm thấy mình thất thố, vội vã thu lại nộ khí, lộ ra thần sắc ôn nhu, mềm giọng hỏi: "Phải chăng công tử có ý tưởng với nghịch đồ kia của ta đúng không?"

"Dung mạo của lệnh đồ hiếm có thể gian, rất nhiều nam nhân đều sẽ động tâm, nhưng thành thật hơn một chút, tại hạ vẫn. . . Vẫn tương đối ưa thích người thành thực một ít." Vương Hạo Nhiên ám hiệu một chút.

Trong lòng Hoa Phi Huyền đại hỉ, cười duyên nói, "Công tử là nói ưa thích nô gia phải không?"

"Trước đó thì có, nhưng sau khi bị Hoa tông chủ đùa bỡn một chút thì liền không có loại suy nghĩ này nữa." Thần sắc của Vương Hạo Nhiên lãnh đạm, hướng về cửa ra vào bên kia ra hiệu một chút, trực tiếp hạ đạt lệnh đuổi khách:

"Cô nam quả nữ cùng ở chung một phòng, để người ta biết sợ là sẽ phải nói xấu, tông chủ cao quý, phải chú ý hơn, vẫn nên mời nàng trở về đi."

Chương 934: Mọi Việc Điều Thuận Lợi (1)

"Ta đã không chuẩn bị làm tông chủ này nữa, bị nói xấu thì chỉ coi như là nói xàm, sở cầu của quăng đời còn lại chỉ là công tử mà thôi."

Hoa Phi Huyền vừa dứt lời, bàn tay lên tới bên hông lôi kéo, rất nhanh có đồ vật gì đó từng bước rơi xuống đất.

Lại là chiêu này? Con mắt Vương Hạo Nhiên nhắm lại một thoáng.

Cùng lúc đó, Hoa Phi Huyền mang theo ý xấu hổ, âm thanh chờ đợi cùng khẩn trương êm ái vang lên.

"Nghịch đồ kia của ta đem ngọc phá ảo giác tặng cho công tử, cảnh tượng trước mắt là thật hay giả, có lẽ công tử có thể phân rõ nha?"

"Hoa tông chủ, người làm vậy. . . Đây là làm cái gì? !" Vương Hạo Nhiên nghiêng đầu sang một bên.

"Nô gia đối với công tử là một mảnh tâm tư chân thành, hiện tại công tử đã tin tưởng rồi chứ?" Hoa Phi Huyền nói.

"Tại hạ tin tưởng là được rồi chứ gì, nhưng mà Hoa tông chủ sẽ cảm lạnh, vẫn nên trước. . ."

Wương Hạo Nhiên khách khí một thoáng, chỉ là lời còn chưa nói hết, Hoa Phi Huyền đã giành nói:

"Nô gia sớm đã nhìn ra công tử cũng không phải là quân tử, kỳ thực rất muốn động, hà tất tiếp tục giả vờ cao cao tại thượng chứ? Hoặc là nói, công tử là gỗ sao? Mắt thấy thịnh cảnh, cũng chỉ có thể nhìn một chút mà thôi."

Lời này của Hoa Phi Huyền cơ hồ là mang theo một ít giễu cợt, ý trào phúng.

Sắc mặt Vương Hạo Nhiên cứng một chút, quay đầu thản nhiên nhìn về phía Hoa Phi Huyền, tà mị cười cười, "Hoa tông chủ biết rõ ta không phải người tốt, vậy mà còn đưa tới cửa?"

"Công tử hoàn toàn chính xác không phải người tốt, nhưng chưa chắc là người vô tình vô nghĩa, ít nhất đối với nữ nhân của mình coi như không tệ, bằng không mà nói, công tử cũng sẽ không tốn công tốn sức, tốn khí lực lớn như vậy tìm đại tiểu thư Phi Vân Các- Từ Thanh Tuyền." Hoa Phi Huyền chậm rãi nói:

"Hơn nữa, nô gia không thích quân tử cổ hủ, nhân vật như công tử đây càng làm cho ta thởng thức."

"Người xác định không hối hận?" Vương Hạo Nhiên mỉm cười hỏi.

"Quyết định mà ta làm ra, cho tới bây giờ cũng sẽ không hối hận." Hoa Phi Huyền kiên định nói.

Wương Hạo Nhiên đứng dậy, chậm chậm đi đến trước mặt của Hoa Phi Huyền, chặn ngang ôm nàng.

"Hãy khoan." Hoa Phi Huyền bỗng nhiên nói.

"Hoa tông chủ đổi ý sao?"

"Dĩ nhiên không phải. Sau khi như mong muốn của công tử, cần tuyên bố ra ngoài tán thành nô gia là người của công tử."

"Yêu cầu này thì ta cần một chút thời gian, ben hai tỷ muội của Từ Thanh Đồng, ta yêu cầu trấn an các nàng một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Không có vấn đề, chỉ là sau khi thành sự, công tử cần báo với đờ

đệ Hoa Giải Ngữ kia của ta." Hoa Phi Huyền nói.

"Đây là vì sao?" Vương Hạo Nhiên lập tức nổi lên nghi ngờ.

Lời tương tự, trước đó Hoa Giải Ngữ cũng đã nói.

"Nghịch đề kia của ta cũng có ý với công tử, muốn cùng người sư phụ này cạnh tranh công bằng." Hoa Phi Huyền giải thích nói.

Wương Hạo Nhiên nghe xong, lúc này mới chợt hiểu.

Khó trách hai người sư đồ này vội vã tới trước biểu thị thành ý, thì ra là đang phân cao thấp với nhau.

Nhưng mà vì sao nhất định phải phân cao thấp chứ? Hòa hợp một chút không được sao?

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Nhiên hỏi dò:

"Các người làm như thế không sợ ảnh hưởng đến tình cảm của sư đồ sao?"

"Thật ra công tử muốn hỏi, vì sao chúng ta không cùng hầu công tử phải không?" Hoa Phi Huyền giải thích nói: "Haiz, tiền bối của Âm Nguyệt Tông có tổ huấn, nếu như tông chủ xúc động ủy thân nam tử, thì không được tiếp tục đảm đương vị trí tông chủ."

"Âm Nguyệt Tông trước mắt chỉ có ta cùng Giải Ngữ có tư cách gánh vác vị trí tông chủ. Ta cùng Giải Ngữ đều động tình, nhất định phải cần có một người chặt đứt tơ tình, chúng ta thương lượng, mới quyết định dùng phương thức cạnh tranh. Người thua thì phải chặt đứt tơ tình, tiếp nhận vị trí tông chủ của Âm Nguyệt Tông."

"Thì ra là như vậy." Lúc này Vương Hạo Nhiên mới chợt hiểu.

Hoa Phi Huyền thở khí như lan, "Ta biết công tử cũng có ý với Giải

Ngũ, nhưng công tử chỉ được chọn một, nếu công tử ghét bỏ nô gia liễu yếu đào tơ, thích Giải Ngũ hơn, vậy thì hãy buông ta xuống."

Nói xong lời cuối cùng, dĩ nhiên là thấp giọng nức nở.

"Haiz, nếu như hiện tại ta buông xuống, tông chủ khẳng định sẽ lại đổi giọng chứ gì?" Vương Hạo Nhiên xem thấu nàng, cười cười nói.

Hoa Phi Huyền nháy mắt thu lại tiếng nức nở, giọng dịu dàng tán thưởng nói, "Công tử thật là liệu sự như thần, nhưng mà nô gia dám đánh cược, công tử sẽ không thả đâu."

Nàng cách con mắt của Vương Hạo Nhiên chỉ có một thước, cơ hồ nhìn thấy vẻ nóng bỏng trong mắt của Vương Hạo Nhiên, nhiều ít có thể đoán được ý nghĩ trong nội tâm của Vương Hạo Nhiên.

I

Chương 935: Mọi Việc Đều Thuận Lợi (2)

DVương Hạo Nhiên rất muốn đem Hoa Phi Huyền ném đến trên mặt đất, chỉ là cuối cùng vẫn không có thể chịu được ánh mắt dịu dàng kia của Hoa Phi Huyền.

"Hoa tông chủ thắng rồi." Vương Hạo Nhiên thở dài một tiếng.

Nghe vậy, Hoa Phi Huyền lặng yên nơi lỏng một hơi, chợt không khỏi khản trương lên.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Hoa Phi Huyền, thu được 16000 điểm phản phái, hào quang nữ chính của Hoa Phi Huyền -800, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -800, hào quang phản phái của kí chủ +1600! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Hoa Phi Huyền đối với kí chủ tăng lên 19, độ thiện cảm trước mắt là 99 (Đến chết cũng không đổi)】

...

Tên nghịch đồ nhà ngươi muốn đấu cùng vi sư, ngươi còn non lắm.

Sau khi chuyện thành công, Hoa Phi Huyền không khởi đắc ý.

"Công tử, mau chóng nói chuyện này cho Giải Ngữ đi, sau đó ta đi thương nghị cùng trưởng lão, chọn một cái ngày tốt, truyền vị trí tông chủ cho Giải Ngữ." Hoa Phi Huyền ước mơ tới:

"Sau này mặc kệ đến chân trời góc biển, hay là núi đao biển lửa, nô gia đều nguyện ý bồi tiếp công tử."

"Việc này có thể trì hoãn mấy ngày hay không?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Đây là vì sao?" Hoa Phi Huyền nổi lên nghi ngờ.

"Gần đây ta phải tu luyện, gấp gáp cần một ít tài nguyên tu luyện, nhưng Vương gia bên kia không cung cấp được, mong rằng tông chủ cung cấp một thoáng, nếu nhanh giao vị trí tông chủ như vậy, vậy ta cũng không thể đi tìm Hoa Giải Ngữ được." Vương Hạo Nhiên nói.

Hoa Phi Huyền cũng không hy vọng Vương Hạo Nhiên tiếp xúc với Hoa Giải Ngữ, vội vàng nói: "Vậy chuyện này trì hoãn mấy ngày vậy, ta đưa thủ lệnh tông chủ cho ngươi, ngươi cần cái gì thì tự mình đến Tàng Bảo Các lấy là được." "

Vương Hạo Nhiên đại hỉ, "Đa tạ tông chủ, tông chủ ân nghĩa, tại hạ khắc trong tâm can."

"Còn khách khí như thế sao?" Hoa Phi Huyền không thuận theo nói.

"Vi phu đa tạ nương tử." Vương Hạo Nhiên đổi giọng.

Trong lòng Hoa Phi Huyền như là nếm mật ngọt vật, ngọt đến không ra dáng, chỉ cảm thấy giờ phút này chết vì nam tử bên cạnh này cũng cam tâm tình nguyện.

Lúc này vẫn là giữa ban ngày, Hoa Phi Huyền cũng không có ở lâu, sau khi đưa thủ lệnh tông chủ cho Vương Hạo Nhiên, thừa dịp bên ngoài không có người, tranh thủ thời gian đi.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem lệnh bài trong tay, không kèm nổi cười lên.

Rời khỏi nơi ở, hỏi đường các vị nữ đệ tử của Âm Nguyệt Tông một chút, đi đến Tàng Bảo Các của Âm Nguyệt Tông.

Gặp thủ lệnh tông chủ như gặp tông chủ, Vương Hạo Nhiên có thể tùy ý lấy đồ vật của Tàng Bảo Các.

Tàng Bảo Các của Âm Nguyệt Tông giàu hơn Vương gia nhiều.

Vương Hạo Nhiên không khách khí chút nào, đem đồ vật mình có thể cần dùng đến chuyển toàn bộ vào bên trong Khai Thiên Tháp =.

Tiếp đó rời khỏi Tàng Bảo Các, đến bên trong Khai Thiên Tháp.

Trước khi tới Âm Nguyệt Tông, tu vi của hắn là Trúc Cơ kỳ tầng sáu, nhưng bây giờ đã đến gần Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

Có thể tăng lên nhanh như vậy, đều không thể bỏ qua công lao của Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ cùng Hoa Phi Huyền.

Tất nhiên, linh dịch bên trong Hỗn Độn Bình cũng có trợ giúp cũng cực lớn.

Sau Trúc Cơ kỳ đại viên mãn chính là Kim Đan kỳ.

Cả hai chỉ có cách xa một bước, nhưng cho dù Vương Hạo Nhiên tu luyện Ma Đế Nội Kinh, muốn vượt qua giai đoạn này vẫn cần thời gian không ngắn.

Nhưng chỉ cần có đầy đủ đan dược nhị giai Phá Kình Đan, liền có thể giải quyết vấn đề này hoàn mỹ.

Chỉ là loại đan dược này vô cùng trân quý, chỉ có cao giai Luyện Đan sư mới có thể luyện chế ra được.

Nhưng có mấy gian lận luyện đan, Vương Hạo Nhiên có thể dùng tu vi Trúc Cơ kỳ đi luyện chế, duy nhất cần chỉ là tài liệu mà thôi.

Mà bên trong Tàng Bảo Các của Âm Nguyệt Tông vừa vặn có những tài liệu này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên vào Khai Thiên Tháp, bắt đầu nghiên cứu đan phương đan dược nhị giai Phá Kình Đan trong Khai Thiên Tháp, sau khi cảm thấy nghiên cứu đến không sai biệt lắm mới bắt đầu bắt tay vào luyện chế.

Trong tầng thứ hai của Khai Thiên Tháp, tổng cộng có chín mươi chín đỉnh, phân biệt là nhất giai đến cửu giai, đối ứng đan dược một đến chín giai, mỗi một loại giai vị tổng cộng có mười một cái.

Luyện chế đan dược có giai vị gì thì dùng dược đỉnh có giai vị đó.

Chỉ cần có đầy đủ tài liệu để luyện chế đan dược, những cái đỉnh này có khả năng tự động điều phối đủ loại tỉ lệ, đồng thời có thể tự động khống chế nhiệt độ thích hợp, luyện chế ra đan dược hoàn mỹ.

Nguyên nhân nói máy gian lận luyện đan, chính là bắt nguồn từ cái này.

Điều Vương Hạo Nhiên cần làm chỉ là cung cấp động lực cho dược đỉnh mà thôi.

Nói trắng ra chính là cung cấp linh khí cho dược đỉnh.

G

Chương 936: Luyện Đan (1)

oLấy tu vi Trúc Cơ kỳ trước mắt của Vương Hạo Nhiên, chỉ là luyện chế đan dược nhị giai mà thôi, hoàn toàn có thể gồng gánh nổi cái tiêu hao này, thậm chí có thể duy trì cung ứng linh khí cho hai cái dược đỉnh nhị giai.

Nói cách khác, chính là có thể đồng thời luyện chế hai loại đan dược nhị giai.

Mà lỡ như hao phí linh khí quá độ thì còn có Hỗn Động Bình ở đây,

nuốt một giọt linh dịch, linh khí lập tức nhanh chóng tăng trở lại.

Nói thật ra, đó căn bản không cần kỹ thuật hàm lượng gì.

Đơn giản chính là thủ ở trong Khai Thiên Tháp liên tục không ngừng truyền thấu linh khí, có chút nhàm chán mà thôi.

Vương Hạo Nhiên chọn hai loại đan dược nhị giai tiến hành luyện chế, một loại là Phá Kính Đan nhị giai, một loại là Trúc Cơ Đan.

Phá Kính Đan nhị giai không cần phải nói, hiệu dụng là tăng lên rất nhiều xác xuất đột phá Trúc Cơ cảnh.

Mà Trúc Cơ Đan có thể tăng lên tu vi linh khí Trúc Cơ cảnh, Vương Hạo Nhiên hiện tại đến gần Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, ăn vào một ít Trúc Cơ Đan thì liền có thể chân chính đạt tới Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

Lúc này phục dụng Phá Kính Đan đột phá cảnh giới, xác xuất thành công càng cao.

Sau khi Vương Hạo Nhiên sắp xếp dược liệu đối ứng của hai loại đan dược, chia nhau ném vào hai cái dược đỉnh nhị giai, sau đó bắt đầu truyền linh khí vào hai cái dược đỉnh.

Dược đỉnh cũng bắt đầu hoạt động.

Trúc Cơ Đan ở bên trong đan dược nhị giai, phẩm cấp không tính đặc biệt cao, luyện chế tương đối đơn giản.

Thời gian mười ngày cơ bản là có thể luyện chế một lò, mà một lò thì là một trăm viên.

Tính cả đan dược phế phẩm, trong đó có chừng chín mươi viên có thể sử dụng.

Cái này nhìn như không được hoàn mỹ, nhưng trên thực tế xác xuất thành công chín mươi phần trăm đã hết sức khủng bố.

Bởi vì cao giai Luyện Đan sư tương tự có thể đạt đến năm mươi phần trăm xác xuất thành công đã hết sức không tầm thường.

Lò thứ nhất chín mươi viên Trúc Cơ Đan, Vương Hạo Nhiên thậm chí nghĩ kỹ làm sao phân phối.

Hắn muốn đạt tới Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, ba viên cũng đã đủ rồi, tám mươi bảy viên còn lại đưa Hoa Phi Huyền năm mươi viên, ba mươi bảy viên còn lại mình giữ lại.

Suy cho cùng dọn đi nhiều đồ của Tàng Bảo Các- Âm Nguyệt Tông như vậy, hắn cũng có chút ngượng ngùng.

Năm mươi viên Trúc Cơ Đan này coi như là hồi báo Hoa Phi Huyền.

Hoa Phi Huyền xem như kiếm lợi lớn.

Chỉ từ tổng giá trị tài nguyên mà Vương Hạo Nhiên dời đi tới tính toán, chết no cũng chỉ có mười viên Trúc Cơ Đan mà thôi.

Âm Nguyệt Tông là không có Luyện Đan sư, lúc sử dụng những tài nguyên kia thuần túy là trực tiếp dùng.

Wương Hạo Nhiên đem những tư nguyên này luyện chế thành đan dược, đem hiệu quả và lợi ích khuếch đại vô số lần.

Nguyên nhân mà chức nghiệp của Luyện Đan sư tại Tu Tiên giới cao thượng chính là bởi vì cái này.

Về phần Phá Kình Đan bên trong đan dược nhị giai, phẩm cấp xem như cực kỳ đỉnh tiêm, độ khó luyện chế khá lớn, thời gian cũng dài.

Một lò vèn vèn chỉ có mười viên, hơn nữa yêu cầu thời gian bảy bảy

bốn mươi chín ngày.

Đối với Phá Kính Đan nhị giai, Vương Hạo Nhiên còn chưa nghĩ làm sao phân phối tốt.

Cái đồ chơi này so với Trúc Cơ Đan càng trân quý hơn nhiều.

Nhưng mà luyện đan thật là buồn tẻ đến phát chán cực kì.

Mà may mắn thời gian bên trong Khai Thiên Tháp chậm hơn bên ngoài rất nhiều.

Ở trong Khai Thiên Tháp bốn chín ngày, bên ngoài chỉ đi qua gần năm ngày mà thôi.

Nhưng ngay trong năm ngày này, bên ngoài cũng xảy ra không ít chuyện.

Vương Hạo Nhiên vào bên trong Khai Thiên Tháp luyện chế đan dược, bắt đầu hào hứng luyện chế ra, nửa đường cũng không cách nào thoát thân, tự nhiên không có cách nào bàn giao với người bên cạnh cái gì.

Đối với bên ngoài mà nói, Vương Hạo Nhiên đã mất tích năm ngày.

Từ Thanh Đồng không tìm thấy Vương Hạo Nhiên nên rất lo lắng, tìm khắp nơi nhưng cũng không tìm thấy Vương Hạo Nhiên, trực tiếp chạy tới chất vấn Tô Huyền.

"Tô Huyền, mở cửa ra cho ta!"

Từ Thanh Đồng đi tới bên ngoài nơi ở của Tô Huyền, cực kỳ nóng nảy dùng chân đạp cửa, âm thanh thùng thùng kia, làm cho Tô Huyền đang ngồi thoa thuốc ở bên trong, hù dọa đến kém chút ngồi sập xuống đất.

Tô Huyền một mực giấu lấy vết thương này không để những người khác biết, thậm chí Cố Hồng Y đều không biết.

Hắn thừa dịp Cố Hồng Y mới ra ngoài, cho nên len lén lau lau dượt.

Nghe âm thanh phía bên ngoài, tất nhiên là Tô Huyền biết đây là Từ Thanh Đồng, tranh thủ thời gian thu thập một chút rồi đi mở cửa.

"Tô Huyền, không thấy Vương Hạo Nhiên nữa, có phải hai sư đồ các ngươi hạ độc thủ hay không? !" Từ Thanh Đồng như là mất lý trí vậy, lớn tiếng quát hỏi.

F

Chương 937: Luyện Đan (2)

w"Không thấy Vương Hạo Nhiên? !" Tô Huyền nghe xong, lập tức đại hỉ, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Từ Thanh Đồng như muốn giết người, vậy mới tranh thủ thời gian thu lại một chút, nhún vai một cái nói:

"Ngươi sai lầm rồi, mấy ngày này ta không có gặp qua Vương Hạo Nhiên."

"Không phải hai người sư đồ các ngươi hại hắn, vậy sao lại không thấy hắn đâu nữa!" Từ Thanh Đồng nổi giận đùng đùng nói.

"Chân mọc ở trên người hắn, hắn muốn đi đâu thì đi đó, không thấy

người nữa thì người đến tìm ta, thật là buồn cười." Tô Huyền nói.

"Không có khả năng, nếu hắn đến nơi nào đó, sao lại không nói với ta." Từ Thanh Đồng phản bác nói.

"Hắn chạy tới lêu lổng cùng nữ nhân nào đó thì nói gì với người? Khẳng định giấu người rồi." Tô Huyền khoanh hai tay, nói lời châm chọc.

"Nếu hắn muốn đi tìm những nữ nhân khác thì có gì đâu, ta lại không có ý kiến, đột nhiên rời khỏi sao lại không nói với ta." Từ Thanh Đồng nghi ngờ nói.

Nghe nói như thế, da mặt Tô Huyền co lại, trong lòng vô cùng đổ kị. Từ Thanh Đồng này có phải quá hào phóng rồi hay không? !

【 Đỉnh, kí chủ gián tiếp khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 4000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

"Vương Hạo Nhiên mất tích ở Âm Nguyệt Tông, người trước tiên người nên hỏi là người Âm Nguyệt Tông, chứ không phải ta." Tô Huyền không muốn cùng Từ Thanh Đồng tranh cãi, thế là di chuyển hỏa lực.

"Ta sẽ đi, nhưng nếu như Vương Hạo Nhiên mất tích có liên quan đến người thì ta nhất định giết người!" Trong mỹ mâu của Từ Thanh Đồng lộ ra hung quang.

Tâm thần Tô Huyền chấn động. Cũng không phải hắn sợ Từ Thanh Đồng trả thù chính mình, mà là Từ Thanh Đồng để ý đến Vương Hạo Nhiên như vậy, để hắn cực kỳ đổ kị.

【 Đỉnh, kí chủ gián tiếp khiến tâm thái của Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô

Huyền -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

Vương Hạo Nhiên này có gì tốt, sao Từ Thanh Đồng lại một mực quan tâm hẳn như vị? !

Trong lòng Tô Huyền không ngừng dâng lên lòng đố kị.

Lúc này, Từ Thanh Đồng đã quay người rời khỏi, tựa hồ là muốn tìm người của Âm Nguyệt Tông.

Tô Huyền do dự một chút, cũng đi theo.

Hắn cũng muốn biết đến cùng là Vương Hạo Nhiên còn sống hay chết, nếu quả như chết vậy thì tốt quá rồi!

Trong đại điện nghị sự của Âm Nguyệt Tông.

Hoa Phi Huyền triệu tập đệ tử, phân phó các nàng tìm trong ngoài ngoài Âm Nguyệt Tông một chút, nhìn xem có tung tích của Vương Hạo Nhiên hay không.

Sau khi các đệ tử lĩnh mệnh tán đi, Hoa Phi Huyền vuốt vuốt huyệt thái dương, trên mặt tràn đầy vẻ phiền muộn lo lắng.

Sau khi Hoa Phi Huyền ở trong đại điện đợi một lát, một vị nữ trưởng lão tọa trấn Tàng Bảo Các của Âm Nguyệt Tông vội vã tới.

"Tông chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

"Có phải có tin tức của Vương Hạo Nhiên rồi hay không, nói đi!" Hoa Phi Huyền vui vẻ, thúc giục nói.

"Không phải." Nữ trưởng lão lắc đầu.

Hoa Phi Huyền thất vọng, không muốn để ý tới sự vụ khác, "Mặc kệ

chuyện gì, để sau rồi hẳn nói."

"Tông chủ, việc này gấp gáp, không thể không xử lý." Nữ trưởng lão do dự một chút, báo cáo: "Tài nguyên tu luyện trân quý bên trong Tàng Bảo Các cơ hồ. . . Rỗng."

"Cái gì? !" Hoa Phi Huyền kinh hãi, "Không được ta đồng ý, đồ vật trong Tàng Bảo Các cho dù là Giải Ngữ đều không thể loạn động, sao lại rỗng?"

"Thuộc hạ đã đi kiểm tra qua, thật rỗng." Nữ trưởng lão cực kỳ xác định nói.

Vốn dĩ Hoa Phi Huyền cực kỳ bực bội, bị nháo trò như vậy, tâm tình tệ hơn.

Tài nguyên tu luyện trân quý bên trong Tàng Bảo Các, có rất nhiều lịch đại tiên bối tích lũy được, dùng để bồi dưỡng đệ tử kiệt xuất đỉnh cấp của Âm Nguyệt Tông.

Điều này đối với Âm Nguyệt Tông mà nói, đặc biệt quan trọng, có liên quan đến hưng suy tương lai của Âm Nguyệt Tông.

Hiện tại rỗng, điều này không thể nghi ngờ chính là tai họa Âm Nguyệt Tông.

"Người trông coi Tàng Bảo Các, sao lại để Tàng Bảo Các bị mất trộm? !" Ánh mắt Hoa Phi Huyền lạnh lùng nhìn chăm chú nữ trưởng lão.

Nữ trưởng lão quỳ xuống, sợ hãi nói: "Tông chủ, thuộc hạ trung thành tuyệt đối, sao lại biến thủ được chứ? !"

"Vậy sao lại không thấy đồ vật của Tàng Bảo Các nữa?" Hoa Phi Huyền chất vấn.

"Thuộc hạ mỗi bảy ngày đều sẽ kiểm tra định kỳ Tàng Bảo Các, tính toán đồ vật trong đó, lần trước lúc kiểm tra rõ ràng hết thảy hoàn hảo. Nhưng vừa rồi không lâu, thủ hạ đi kiểm tra Tàng Bảo Các phát hiện toàn bộ tài nguyên tu luyện trân quý bên trong cơ hồ toàn bộ không còn." Nữ trưởng lão dừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Mà người vào gần đây là năm ngày trước, vị thiếu chủ Vương gia Vương Hạo Nhiên kia. Người này giữ thủ lệnh tông chủ, thuộc hạ cũng không dám ngăn cản."

U

Chương 938: Phong Ba Mất Tích (1)

Y"Thủ lệnh tông chủ là ta cho hắn." Hoa Phi Huyền cũng không phủ nhận việc này.

"Tàng bảo khó mất đi nhiều đồ như vậy, nhất định người không thoát khỏi liên quan." Nữ trưởng lão ấn định nói.

"Nếu là như vậy thì vì sao năm ngày trước không đến báo cáo?!" Hoa Phi Huyền nghi vấn.

"Lúc ấy vị thiếu chủ Vương gia rời khỏi Tàng Bảo Các, trong tay cũng không có mang đồ vật gì, tặng thêm người này cầm thủ lệnh tông chủ, nhất định đạt được tông chủ tín nhiệm, bởi vậy thuộc hạ cũng không có tận lực đi kiểm tra Tàng Bảo Các." Nữ trưởng lão suy đoán nói:

"Nhưng hiện tại xem ra, lúc ấy vị thiếu chủ Vương gia này mang theo không gian giới chỉ cực kỳ trân quý hoặc các loại trử vật phẩm, cho nên mới có thể nhẹ nhàng mang đồ vật Tàng Bảo Các đi."

Hoa Phi Huyền nghe xong, cũng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Vị nữ trưởng lão này là nhân vật cấp nguyên lão của Âm Nguyệt, hết sức chân thành đối với Âm Nguyệt Tông, lúc tông chủ đời trước tại vị liền phái nàng đi trông coi Tàng Bảo Các.

Độ tin cậy không có vấn đề gì.

Như vậy xem ra đồ vật trong bảo khố mất đi, nhất định bị Vương Hạo Nhiên cuốn đi.

Mà Vương Hạo Nhiên biến mất, đoán chừng là sợ phiền phức bại lộ, cho nên mới bỏ trốn mất dạng.

Sau khi làm rõ suy nghĩ, Hoa Phi Huyền giận dữ lập tức liền muốn hạ lệnh truy sát Vương Hạo Nhiên, nhưng lại hung ác không quyết tâm được.

"Người. . . Người lui ra trước đi." Hoa Phi Huyền vô lực nói.

"Tông chủ, nếu như đã xác định là vị thiếu chủ Vương gia trộm đi đồ vật của Tàng Bảo Các, chẳng lẽ cứ tính như vậy sao?" Nữ trưởng lão nghi ngờ nói.

"Lui ra!" Hoa Phi Huyền tăng cao âm thanh hơn một chút.

Nữ trưởng lão thấy thế, cũng không dám nhiều lời, lặng yên lui ra ngoài.

Mà ngay lúc vị nữ trưởng lão vừa rời khỏi đại điện, Hoa Giải Ngữ lại vội vã chạy đến.

"Sư phụ, tìm khắp nơi cũng không tìm được hấn. Phái người đến Vương gia bên kia hỏi thăm tin tức, bên kia đáp lại nói, hấn chưa từng trở về Vương gia." Hoa Giải Ngữ gấp đến như là kiến bò trên chảo nóng vậy, hoang mang lo sợ mà nói: "Bây giờ nên làm gì đây?"

"Không cần tìm, khẳng định hấn đã sớm rời khỏi Âm Nguyệt Tông, trở về Vương gia đi. Về phần Vương gia bên kia đáp lại, căn bản chính là giả." Hoa Phi Huyền đã cảm thấy xem thấu hết thảy.

"Vì sao sư phụ khẳng định như vậy?" Hoa Giải Ngữ nghi hoặc.

"Tài nguyên tu luyện trân quý của Tàng Bảo Các cơ hồ bị hấn trộm đi toàn bộ, hấn không trốn ở Vương gia tìm kiếm che chở, lại có thể trốn đến nơi đâu đây?" Hoa Phi Huyền thở dài nói.

"Tàng Bảo Các có tiền bối lưu lại kết giới, tăng thêm có trưởng lão trông coi, làm sao hấn có khả năng trộm đi nhiều đồ như vậy?" Hoa Giải Ngữ nói.

"Ta. . . Ta đưa thủ lệnh tông chủ cho hấn." Trong giọng nói của Hoa Phi Huyền tràn đầy hối hận.

"Sư phụ! Đừng nói hấn không phải người Âm Nguyệt Tông, coi như hấn là người của Âm Nguyệt Tông thì cũng không thể cho loạn thủ lệnh tông chủ được!" Hoa Giải Ngữ cực kỳ hoảng sợ, bật thốt lên, rất nhanh lại ý thức được chuyện gì, lập tức có loại dự cảm không tốt:

"Sư phụ đưa vật quan trọng như thủ lệnh tông chủ cho hấn, chẳng lẽ các người. . ."

"Đều là do vi sư sai, lúc ấy hấn cùng ta nói cần một chút tài nguyên tu luyện, vi sư muốn làm hấn vui lòng, nhất thời hồ đồ đưa thủ lệnh tông chủ cho hấn, tuyệt đối không nghĩ tới, hấn rõ ràng bí mật dời toàn bộ tài nguyên trân quý của Tàng Bảo Các đi." Hoa Phi Huyền

vừa tự trách vừa hối hận.

"Gia hỏa này. . ." Sắc mặt Hoa Giải Ngữ trắng bệch, buồn bã nói:
"Sự phụ, chúng ta đều bị hấn lừa rồi."

"Giải Ngữ người. . ." Toàn thân Hoa Phi Huyền chấn động.

Thần sắc Hoa Giải Ngữ buồn bã, nói ra toàn bộ chuyện giữa mình và Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Hoa Phi Huyền nghe xong, khuôn mặt cũng trắng bệch như tờ giấy.

Hai người đấm đá nhau, đều muốn giành được thừa nhận của Vương Hạo Nhiên, kết quả lại bị Vương Hạo Nhiên tiêu diệt từng bộ phận.

Thậm chí, Vương Hạo Nhiên còn cuốn đi toàn bộ tài nguyên tu luyện trân quý của Tàng Bảo Các.

"Đến cùng là các người giấu bạn trai ta ở chỗ nào, nhanh giao ra!"

Từ Thanh Đồng đi tới đại điện, như bị mất lí trí, lớn tiếng quát vấn.

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ liếc nhau, đều thấy được đau thương cùng hối hận trong mắt đối phương.

Sau khi Vương Hạo Nhiên cuốn đi nhiều đồ vật của Tàng Bảo Các, chính mình chạy trốn, kết quả bỏ Từ Thanh Đồng ở nơi này.

Hấn không sợ Âm Nguyệt Tông giết Từ Thanh Đồng để tiết hận sao?

Hiển nhiên, Vương Hạo Nhiên căn bản là mặc kệ sống chết của Từ Thanh Đồng.

Gia hỏa này, có thể nói là đối với nữ nhân của mình vô tình vô nghĩa đến cực điểm.

Hoa Phi Huyền đã sớm cảm thấy Vương Hạo Nhiên không phải người tốt, nhưng không nghĩ tới hắn sẽ vô tình đến loại tình trạng này.

U

Chương 939: Phong Ba Mất Tích (2)

€Luc này, Tô Huyền cũng đi tới trong đại điện.

Không khí chung quanh có chút cổ quái, Tô Huyền trong lúc nhất thời không làm rõ ràng được tình huống gì, giữ yên lặng, không có lên tiếng.

"Hoa Giải Ngữ, người nói chuyện đi? !" Từ Thanh Đồng thấy không có người lên tiếng, thế là hướng về Hoa Giải Ngữ nói.

Hoa Giải Ngữ nhìn xem dáng vẻ của Từ Thanh Đồng, chỉ cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương, nói:

"Còn quan tâm hắn sao? Người đừng ngốc nữa, gia hỏa này lừa trình tiết của ta cùng sự phụ ta, còn cuốn đi đồ vật của Tàng Bảo Các- Âm Nguyệt Tông ta, một mình bỏ trốn mất dạng, bỏ người lại ở nơi này, căn bản không quản sống chết của người."

Từ Thanh Đồng lập tức muốn bác bỏ lời nói của Hoa Giải Ngữ, nhưng mà nhìn thấy Hoa Phi Huyền im lặng, lập tức giật mình.

Từ Thanh Đồng mất đi lý trí, dần dần khôi phục một ít.

Hoa Phi Huyền là tông chủ cao quý, thanh danh cực kỳ quan trọng, Hoa Giải Ngữ thân là đệ tử, nếu như là giả, sao dám đại nghịch bất đạo chửi bới sư phụ như vậy?

Mà Hoa Phi Huyền cũng không có lên tiếng, chẳng khác gì là chấp nhận.

Trong nháy mắt, Từ Thanh Đồng cũng làm rõ rất nhiều chuyện, khuôn mặt từng bước trắng bạch lên.

Tô Huyền ở một bên, mồm mép cũng run lên.

Nhưng mà điểm mà hắn chú ý không giống với đám người Hoa Phi Huyền.

Trong đầu của Tô Huyền, hiện tại chỉ có một cái ý niệm, đó chính là ba mỹ nữ tuyệt sắc ở nơi này, toàn bộ đều gặp ‘Độc thủ’ của Vương Hạo Nhiên!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái của nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -200, hào quang phản phái của kí chủ +200! 】

Một chỗ ít người lui tới của Âm Nguyệt Tông, một hạt bụi nhỏ bé trên mặt đất toát ra hào quang, lập tức truyền ra một cơn chấn động, Vương Hạo Nhiên rất nhanh ngưng hiện ra.

Liên tục nhận được ba tin tức nhắc nhở từ hệ thống, để Vương Hạo Nhiên kinh ngạc một thoáng.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên ngây người mấy giây, một đạo lưu quang màu đỏ từ đằng xa bay tới, ở trước mặt Vương Hạo Nhiên hoá thành hư ảnh Cố Hồng Y.

"Đế Quân, ngài cuối cùng cũng hiện thân, thiếp thân tìm ngài thật khổ nha." Cố Hồng Y thở dài một tiếng.

Bên trong thời gian Vương Hạo Nhiên mất tích, Cố Hồng Y cũng đang tìm hấn.

Nhưng mà Cố Hồng Y không lo lắng cho an nguy Vương Hạo Nhiên chút nào, bởi vì nàng tin tưởng Vương Hạo Nhiên thân là Đế Quân chuyển thế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Nguyên nhân mà Cố Hồng Y tìm Vương Hạo Nhiên, là muốn hỏi rõ ràng muốn tái tạo thân thể thì cụ thể cần tài liệu nào, như vậy cũng thuận tiện để nàng và Tô Huyền đi tìm.

"Trước đó đột nhiên có một số việc bận bịu, rời đi đến gấp, cho nên không kịp bàn giao." Vương Hạo Nhiên hơi giải thích một chút.

Cố Hồng Y gật đầu một cái, lập tức cảm giác được cái gì, lập tức cực kỳ hoảng sợ: "Đế Quân, tu vi của ngài. . ."

Vương Hạo Nhiên mới từ bên trong Khai Thiên Tháp đi ra, cũng không ngờ tới Cố Hồng Y sẽ bỗng nhiên xuất hiện, cũng không có tận lực che dấu tu vi, Cố Hồng Y có nhận biết mạnh mẽ của thần hồn, tự nhiên là phát hiện.

"Không sai, ta mới bước vào Kim Đan kỳ." Vương Hạo Nhiên cũng không có che giấu, hơn nữa cũng không cần thiết giấu Cố Hồng Y làm gì.

"Thiếp thân chúc mừng Đế Quân!" Cố Hồng Y chậm rãi thi lễ một cái, chúc mừng.

"Miễn lễ." Vương Hạo Nhiên cười cười, lập tức báo cho Cố Hồng Y tài liệu để tái tạo thân thể.

Sau khi Cố Hồng Y một mực ghi nhớ toàn bộ, tiếp đó nhớ tới cái gì đó, vội vàng nhắc nhở:

"Đế Quân, mấy ngày nay người biến mất, trong Âm Nguyệt Tông náo động lên không ít phong ba, Từ Thanh Đồng đều sắp điên rồi, còn có hai sư đồ Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ cũng biết Đế Quân thuận lợi làm cho các nàng. . ."

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc Cố Hồng Y không khỏi cổ quái.

Nàng vì tìm Vương Hạo Nhiên, hao phí rất nhiều lực lượng thần hồn, đem nhận biết trải tan đến các nơi của Âm Nguyệt Tông, đây cũng là vì sao Vương Hạo Nhiên xuất hiện trong phạm vi của Âm Nguyệt Tông, Cố Hồng Y liền lập tức phát hiện mà chạy đến.

Đám người Hoa Phi Huyền nói chuyện với nhau trong đại điện, Cố Hồng Y cũng biết.

Wương Hạo Nhiên ho nhẹ một tiếng che giấu lúng túng, "Việc này có chút nguyên nhân khác, cũng không phải là ta cố ý lừa các nàng."

Chương 940: Ba Người Đi Lại

"Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ là phi tử kiếp trước của Đế Quân?" Cố Hồng Y suy đoán nói.

"Ái phi thật là thông minh lanh lợi." Vương Hạo Nhiên tán dương một tiếng, chẳng khác gì là chấp nhận Cố Hồng Y.

"Quả là thế." Cố Hồng Y giật mình gật đầu một cái, muốn nói tiếp cái gì, nhưng mà chỉ cảm thấy dần mất, ý thức hư ảnh cũng lờ mờ đi rất nhiều.

Vương Hạo Nhiên nhìn ra Cố Hồng Y tiêu hao lực lượng thần hồn quá nhiều, thế là thu Cố Hồng Y vào bên trong tầng thứ nhất của Tiên Đế Tháp.

Bên trong đại điện của Âm Nguyệt Tông.

Tô Huyền vừa ghen tỵ lại vừa phẫn hận.

Ba nữ nhân trong tầm mắt này, hẳn đều có ý tưởng, hiện tại rõ ràng đều bị Vương Hạo Nhiên chiếm.

Tô Huyền chỉ cảm thấy tâm thật đau, đồng thời cũng cảm thấy ba người nữ nhân Hoa Phi Huyền, Hoa Giải Ngữ cùng Từ Thanh Đồng này thật là ngu, bị Vương Hạo Nhiên lừa xoay vòng vòng.

Nhưng mà hiện tại cũng không phải là lúc để chỉ trích các nàng.

"Hoa tông chủ, Vương Hạo Nhiên ăn trộm nhiều đồ quý giá của Âm Nguyệt Tông như vậy, nên phái người đi đuổi bắt hắn mới đúng!" Tô Huyền đề nghị.

Thần sắc Hoa Phi Huyền buồn bã, lườm Tô Huyền một chút, cũng không có phản ứng với hắn.

Lúc này Vương Hạo Nhiên phỏng chừng trốn ở Vương gia, Âm Nguyệt Tông đến Vương gia để tìm người? Vương gia sẽ giao người sao?

Đây nhất định là sẽ không, mà bọn hắn không giao người, Âm Nguyệt Tông có thể làm sao? Tiến đánh Vương gia à?

Wương gia lão tổ vẫn còn sống đấy cử động lần này thuần túy chính là tự tìm cái chết.

Huống chi, kỳ thực Hoa Phi Huyền cũng không trách Vương Hạo Nhiên.

Nàng trách chính mình, trách chính mình quá yêu Vương Hạo Nhiên, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, rõ ràng giao thủ lệnh tông chủ cho Vương Hạo Nhiên.

Hoa Phi Huyền đau lòng muốn chết, trong lòng làm ra một cái quyết định, bỗng nhiên nói với Hoa Giải Ngữ: "Đồ nhi, sau này ta giao vị trí tông chủ của Âm Nguyệt Tông lại cho ngươi."

"Cầu sự phụ thu về mệnh lệnh đã ban ra, đệ tử thật không cách nào tiếp nhận vị trí tông chủ." Hoa Giải Ngữ đều muốn tự tử, nơi nào còn có tâm tình làm tông chủ gì đó.

"Những tài nguyên tu luyện trân quý trong Tàng Bảo Các là dùng để bồi dưỡng đệ tử Thánh cảnh tầng mười trở lên, vốn có thể bảo đảm Âm Nguyệt Tông ba trăm năm không suy, nhưng bây giờ toàn bộ đều không còn, nguyên nhân đều là bởi vì ta." Hoa Phi Huyền tự

trách nói:

"Ta then với lịch đại tông chủ của Âm Nguyệt Tông, không cách nào tiếp tục làm tông chủ của Âm Nguyệt Tông, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tốt. Nhưng Âm Nguyệt Tông nhất định phải truyền thừa xuống dưới, trước mắt chỉ có Giải Ngữ người thích hợp với vị trí này."

"Sư phụ, người đừng nghĩ quẩn mà!" Hoa Giải Ngữ kinh hãi.

"Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời." Hoa Phi Huyền kiên quyết nói.

Hoa Giải Ngữ thấy thế, biết cực kỳ khó khuyên sư phụ, thế là nói ra tâm cảnh của mình:

"Sư phụ, đệ tử còn chưa quên hẳn được, lỡ như sau này hắn trở về, nói chút ít lời ngon tiếng ngọt với ta, nói không chừng ta lại tha thứ cho hắn, lúc đó hắn làm gì đó với Âm Nguyệt Tông, ta chỉ sợ cũng sẽ phạm sai lầm giống với sư phụ."

Hoa Phi Huyền nghe vậy, ngây người chốc lát, muốn nói điều gì lại nói không ra, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, hắn sẽ không bỏ lại ta, mặc kệ ta!" Từ Thanh Đồng lúc này mới từ bên trong "Tin dữ" lấy lại tinh thần, nhưng mà cũng không tin tưởng đối với thuyết pháp của Hoa Phi Huyền.

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ liếc nhau, thấy đáng thương cho Từ Thanh Đồng, đồng thời cũng thấy đáng thương cho chính mình.

Bị gia hỏa kia lừa, hết lần này tới lần khác còn hận không nổi, thậm chí còn nhớ tới hắn.

"Ba người nữ nhân các người có phải điên hết rồi hay không? !" Tô Huyền nghe một trận, chỉ cảm thấy tê cả da đầu, không hiểu được ý nghĩ của ba người nữ nhân này chút nào.

Vương Hạo Nhiên làm ra loại chuyện này, không phải là ba người nữ nhân này nên kêu đánh giết sao?

Hoa Phi Huyền đem sai lầm quy kết trên mình của nành.

Hoa Giải Ngữ còn nhớ Vương Hạo Nhiên mãi không quên.

Từ Thanh Đồng bị lừa mà còn đần độn lựa chọn tin tưởng Vương Hạo Nhiên sẽ không bỏ rơi nàng!

Vương Hạo Nhiên quen biết với các nàng cũng không bao lâu, rõ ràng để các nàng khăng khăng một mực như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì quan hệ của bọn họ tiến triển sâu đến một bước kia?

Tô Huyền chợt nhớ tới một vị nữ tác giả nổi tiếng nào đó đã từng nói qua, lối đi gần nhất thông đến tâm linh của nữ nhân là. . .

Hoa Phi Huyền, Hoa Giải Ngữ cùng Từ Thanh Đồng khăng khăng một mực như vậy, phỏng chừng chính là bởi vì cái này.

Tô Huyền bỗng nhiên thật hận khi mình tu luyện "Thái Huyền Nhất Khí Quyết" .

Nếu không phải bởi vì tác dụng phụ tiền kỳ của công pháp này, chính mình sớm bắt lại Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ, thậm chí còn có khả năng giải quyết Hoa Phi Huyền, đâu còn chỗ cho Vương Hạo Nhiên nhúng chàm? !

Chương 941: Chuyển Buồn Thành Vui (1)

«Tô Huyền đang suy nghĩ gì, Hoa Phi Huyền, Hoa Giải Ngữ cùng Từ Thanh Đồng cũng không biết, cũng không có hứng thú biết.

Hoa Phi Huyền cảm thấy thẹn với tông môn, lại bởi vì bị vứt bỏ mà thương tâm, giờ phút này chuyện cũng đã lỡ, hiện tại chỉ muốn đến từ đường của tông môn, lấy chết tạ tội.

Tất nhiên là Hoa Giải Ngữ không nguyện sự phụ làm như thế, thế là liều mạng ngăn cản, không cho Hoa Phi Huyền rời khỏi.

Ngay lúc tranh chấp, ngoài điện có tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh tuấn dật xuất trần chậm chậm đi vào trong đại điện.

Trong đại điện, hai mắt của bốn người chỉ vì một thoáng toàn bộ nhìn qua, bốn người đều ngẩn ngơ, trong đó Tô Huyền phản ứng lại đầu tiên, cười lạnh nói:

"Vương Hạo Nhiên, người thật to gan, đánh cắp nhiều đồ vật quý giá của Âm Nguyệt Tông như vậy, rõ ràng còn dám trở về!"

"Mấy ngày không gặp, thương thế tốt lên không ít nha, chỗ kia còn đau không?" Vương Hạo Nhiên mang theo thâm ý mỉm cười.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 3000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -150, hào quang phản phái của kí chủ +150! 】

Da mặt của Tô Huyền co lại. Nói chưa dứt lời, vừa nhắc tới việc này,

hắn còn thật cảm thấy có đau một chút.

Loại cảm giác đau này, không chỉ là thân thể, còn có linh hồn.

Tuy là hắn có thể khiến đoạn chi trùng sinh, nhưng ít ra một năm nửa năm mới có thể dài đủ, khôi phục năng lực vốn nên có.

Từ khi Thái Huyền Nhất Khí Quyết biến mất tai hại thì Tô Huyền lòng tràn đầy mong mỏi, lấy xuống mũ trụ ca, nhưng bây giờ còn phải chờ lâu như vậy, tất nhiên là trong lòng khó chịu.

"Ta sẽ biết người không bỏ rơi ta!" Từ Thanh Đồng mừng tí mắt, nhào tới trong lòng ngực Vương Hạo Nhiên.

"Ta có việc gấp rời khỏi một đoạn thời gian, chưa kịp nói cho người, để người lo lắng rồi." Vương Hạo Nhiên đơn giản giải thích một chút.

Từ Thanh Đồng hơi hơi ngửa đầu nhìn xem hắn, mỉm cười ngọt ngào, không thêm để ý chút nào nói: "Không sao cả."

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ liếc nhau, cũng không có tiếp tục tranh chấp, thần sắc có chút phức tạp, hỏi:

"Là người cầm đi những tài nguyên trân quý của Tàng Bảo Các sao?"

"Là ta lấy đi." Vương Hạo Nhiên cũng không phủ nhận.

"Người có biết những tài nguyên trân quý kia có liên quan đến tương lai của Âm Nguyệt Tông hay không, người. . ." Hoa Phi Huyền muốn nổi giận, nhưng nhìn xem mặt Vương Hạo Nhiên, lại có chút không phát ra được, cuối cùng chỉ có thể thở dài nói: "Người kêu ta bàn giao với tông môn như thế nào đây."

"Đúng vậy đó, người lừa ta cùng sự phụ cũng không sao, nhưng mà

những tài nguyên kia quá quan trọng với Âm Nguyệt Tông, người có thể trả lại không?" Hoa Giải Ngữ mềm giọng nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Tô Huyền nhìn thấy phản ứng của hai sư đồ này, không khỏi trợn tròn mắt, trong lòng một trận khó chịu.

Vương Hạo Nhiên không chỉ lừa gạt hai sư đồ các nàng, còn trộm đi đồ vật quan trọng với Âm Nguyệt Tông như vậy, hai sư đồ này không kêu đánh kêu giết thì thôi đi, nói chuyện rõ ràng còn ôn nhu hòa khí như thế? !

Các nàng nghĩ như thế nào vật chứ? !

"Ta đã dùng hết những tài nguyên kia rồi." Vương Hạo Nhiên thành thật nói.

Sắc mặt của Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ lập tức trắng bệch, hy vọng duy nhất cũng dập tắt.

Những tài nguyên kia không còn, tương lai của Âm Nguyệt Tông cũng không còn.

"Haiz, là ta quá tín nhiệm người, cho người thủ lệnh tông chủ, ta không trách người, việc này ta một lực đảm đương, nếu có kiếp sau, ta chỉ cầu không muốn gặp được người." Hoa Phi Huyền không có tức giận, chỉ là cảm giác cực kỳ bi thương, "Người mang theo Từ Thanh Đồng đi đi."

"Người. . . Sau này ta cũng không tiếp tục muốn nhìn thấy người." Hoa Giải Ngữ không có kiên cường như sư phụ, sau khi chịu đựng đau lòng nói ra lời này thì nước mắt không cầm được từ trong hốc

mắt chảy ra.

"Các người gấp cái gì, ta còn chưa nói hết mà." Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên một thoáng, tranh thủ thời gian chuẩn bị xong một cái bình nhỏ, ném về phía Hoa Phi Huyền, "Có vật này, đầy đủ cho người bàn giao cùng tông môn."

Hoa Phi Huyền theo bản năng thò tay tiếp nhận, mở ra bình hít hà, lập tức đánh hơi được một cỗ linh khí vô cùng nồng đậm, chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản.

Ánh mắt xuyên thấu qua miệng bình nhìn một chút, lập tức phân biệt ra, vừa mừng vừa sợ nói: "Đây là. . . Đan dược?"

"Đây là. . . Là Thánh cảnh đan, sau khi phục dụng có thể trực tiếp tăng lên tu vi linh khí." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

Nghe vậy, tâm thần Hoa Phi Huyền kịch chấn.

H

Chương 942: Chuyển Buồn Thành Vui (2)

cTổ tiên Âm Nguyệt Tông cũng có Luyện Đan sư, nhưng mà về sau không có người thừa kế, Luyện Đan Thuật cũng theo đó mà suy tàn.

Cho tới bây giờ, Âm Nguyệt Tông càng không có một vị Luyện Đan sư nào.

Nhưng mà Hoa Phi Huyền còn có thể nhận ra đan dược.

Từ bên trên linh khí của đan dược mà nhìn thì phẩm cấp của đan dược này không thấp.

Bởi vì sau khi nàng vừa mới ngửi lấy một ít linh khí đan dược chỉ cảm thấy tu vi của mình có tăng lên một chút.

Tuy là tăng lên rất nhỏ bé, nhưng đây chỉ là ngửi được linh khí mà đan dược để lộ ra mà thôi.

Hoa Phi Huyền có thể khẳng định, nếu như ăn một viên, tất nhiên là tu vi của mình sẽ có tăng lên rõ ràng.

Tu vi hiện tại của nàng là Thánh cảnh tầng mười chín, dựa theo nàng đánh giá, chỉ cần ăn năm viên liền có thể đạt tới Thánh cảnh tầng hai mươi, tiếp đó liền có thể thử nghiệm đột phá.

Nếu như thôn phệ một nửa những tài nguyên trân quý trước đây của Tàng Bảo Các, Hoa Phi Huyền cũng có thể đạt tới mức này.

Chỉ là, Hoa Phi Huyền luyến tiếc, càng nghĩ cho tương lai của Âm Nguyệt Tông hơn.

Nói cách khác, mười viên đan dược này có thể so với toàn bộ tài nguyên tu luyện trân quý trong tàng bảo các.

Mà trong bình này có năm mươi viên đan dược.

Vương Hạo Nhiên hoàn trả gấp năm lần? !

"Người là Luyện Đan Sư sao? !" Hoa Phi Huyền vừa mừng vừa sợ mà hỏi.

"Đúng vậy." Vương Hạo Nhiên gật đầu, "Ta lấy đi những tài nguyên

của Tàng Bảo Các kia chính là vì luyện đan, nhưng mà quá nóng lòng, không có chào hỏi với người, cũng sợ người không đồng ý, cho nên tự quyết định. Người sẽ không trách ta chứ?"

"Sao lại trách người được, nô gia yêu người còn không kịp nữa là!" Hoa Phi Huyền vui vô cùng, cũng không để ý đến hình tượng của tông chủ, cất bước đi về phía Vương Hạo Nhiên, cũng dựa vào trong ngực của hắn.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Hoa Phi Huyền dựa sát vào nhau một hồi, bỗng nhiên cảm giác có chút không chân thực, "Người đưa cho ta những viên đan dược này thật sao?"

"Tất nhiên rồi. Ta lấy tài nguyên của Âm Nguyệt Tông để luyện chế đan dược, theo lý nên cho người. Ta tổng cộng luyện chế ra hơn năm mươi viên, một phần nhỏ chính ta dùng, còn lại đều ở nơi này, cho người hết." Vương Hạo Nhiên hào phóng nói.

Trên thực tế, từ những tài nguyên lấy được từ Âm Nguyệt Tông, Vương Hạo Nhiên tổng cộng luyện chế ra hai lò Trúc Cơ Đan, khử trừ phế đan trong đó, tổng cộng có một trăm tám mươi viên.

Cho Hoa Phi Huyền năm mươi viên, căn bản không có gì lớn.

Nhưng mà loại lời nói thật này, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không có khả năng nói cho Hoa Phi Huyền.

Nhưng Hoa Phi Huyền không rõ tình huống, hơn nữa cũng không có khả năng nghĩ đến Vương Hạo Nhiên luyện chế đan dược có xác suất thành công lại cao như vậy.

Hoa Phi Huyền xem trong điển tịch của tông môn, nhìn thấy một ít ghi chép liên quan tới luyện đan, Vương Hạo Nhiên lấy đi tài nguyên kia, có thể luyện chế ra năm sáu mươi viên đan dược đã là cao rồi.

Bởi vậy, Hoa Phi Huyền không chút nghi ngờ đối với lời nói của Vương Hạo Nhiên.

"Thiếp thân cuối cùng không có phó thác làm người." Hoa Phi Huyền thâm tình nhìn xem Vương Hạo Nhiên, cảm thán nói.

"Ta lừa ngươi cùng Giải Ngữ, ngươi không tức giận sao?" Vương Hạo Nhiên kỳ dị nói.

"Nổi giận thì có ích gì, thiếp thân không nở đánh ngươi mắng ngươi, lại không thể rời bỏ ngươi, cũng chỉ có thể tha thứ cho ngươi." Hoa Phi Huyền mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng mấy phần đương nhiên nói.

Wương Hạo Nhiên nghe xong, không khỏi vui vẻ.

Nữ nhân thành thực quả nhiên không tầm thường, quá hiểu chuyện.

Hắn còn tưởng rằng còn phí một phen lời lẽ, Hoa Phi Huyền mới không so đo việc này, nào biết được Hoa Phi Huyền đã nghĩ thông.

"Ta lấy đi những tài nguyên kia, loại trừ luyện chế ra Thánh cảnh đan, còn có Phá Kính Đan, cũng cho ngươi."

Nhìn thấy Hoa Phi Huyền hiểu chuyện thuận theo như vậy, Vương Hạo Nhiên cũng muốn khao nàng một chút, thế là lại từ trên mình lấy ra một cái bình nhỏ.

Wương Hạo Nhiên luyện chế một lò Phá Kính Đan, tổng cộng có mười viên, vận khí rất không tệ, không có một viên phế đan nào, mười viên đều là đan dược hoàn mỹ.

Chính hấn dùng ba viên, liền thuận lợi đột phá đến Kim Đan kỳ, hiện tại còn thừa lại bảy viên.

Nếu như vận khí của Hoa Phi Huyền không phải kém đến cực điểm thì bảy viên Phá Kính Đan đầy đủ để nàng đột phá cảnh giới.

Tu vi của Hoa Phi Huyền là Thánh cảnh tầng mười chín, kỳ thực chính là tương đương với Trúc Cơ kỳ tầng chín, Thánh cảnh tầng hai mươi thì tương đương với Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

x

Chương 943: Tô Huyền Lo Lắng, Diệp Phàm Bành Trướng (1)

ANếu chỉ tu luyện bình thường, không biết rõ phải bao lâu nàng mới có thể đột phá.

Hiện tại có Thánh Cảnh Đan cùng Phá Kính Đan, Hoa Phi Huyền có thể đạt tới Thánh cảnh tầng hai mươi dễ như trở bàn tay, thậm chí có thể tùy tiện đạt tới Thánh cảnh hai mươi một, chính thức trở thành cường giả Thánh cảnh tam giai.

"Vật này quá trân quý, ngươi thật nguyện ý đưa cho ta sao?" Hoa Phi Huyền khó có thể tin hỏi.

Đồ vật mà Vương Hạo Nhiên cho, cơ hồ có thể bồi dưỡng Hoa Phi Huyền thành cao thủ Thánh cảnh tam giai.

Thánh cảnh tam giai so với Thánh cảnh nhị giai là có cực kỳ khác biệt.

Trước mắt Đông Vực bên này, loại trừ Vương gia lão tổ là một vị Thánh cảnh tam giai duy nhất ra thì không có người nào nữa.

Nếu Hoa Phi Huyền cũng tiến vào Thánh cảnh tam giai, khả năng tình huống của Đông Vực sẽ thay đổi.

Địa vị của Vương gia sẽ phải bị uy hiếp.

Phải biết, Vương gia lão tổ mấy trăm tuổi, hiện tại gặp phải đại nạn, mà Hoa Phi Huyền mới ngoài ba mươi mà thôi.

Nếu như Vương gia lão tổ mát lạnh, vậy thì bá chủ Đông Vực liền sẽ đổi chỗ.

"Ta biết người đang suy nghĩ gì, nhưng mà ta đã cho người, người cứ cất đi, ta tin tưởng người sẽ không uy hiếp đến Vương gia."
Vương Hạo Nhiên nói.

Nói một cách đơn giản thì Hoa Phi Huyền kém xa Cố Hồng Y đang ở trạng thái thần hồn, tăng thêm Vương Hạo Nhiên tận lực thu lại tu vi, Hoa Phi Huyền căn bản không có nhìn ra đáy của Vương Hạo Nhiên.

Tất nhiên là không biết Vương Hạo Nhiên đã là Kim Đan kỳ, cũng chính là Thánh cảnh tam giai.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ chính Hoa Phi Huyền đối với kí chủ tăng lên 1, độ thiện cảm trước mắt là 100 (Đến chết cũng không đổi)】

"Aizz, coi như hiện tại người kêu thiếp thân đi chết, thiếp thân đều nghe theo người. Thiếp thân cam đoan với người, mặc kệ sau này

tu vi của thiếp thân đạt đến trình độ nào, địa vị bá chủ Đông Vực của Vương gia tuyệt sẽ không dao động. Âm Nguyệt Tông ta là môn phái đầu tiên ủng hộ Vương gia, ai không phục, thiếp thân liền giết." Hoa Phi Huyền nghiêm mặt nói.

"Vậy nếu người tiến vào Thánh cảnh tam giai rồi thì cũng không thể dùng vũ lực bắt nạt ta à nha." Vương Hạo Nhiên nói đùa.

"Sao thiếp thân nở chứ, coi như thiếp thân lợi hại hơn nữa, cũng chỉ để người bắt nạt." Hoa Phi Huyền ẩn ý đưa tình nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Chỗ không xa, Hoa Giải Ngữ nhìn thấy một màn này, ánh mắt phức tạp.

Hoa Phi Huyền nhìn đồ đệ này vài lần, đại khái có thể đoán được tâm tư của nàng, hướng về Hoa Giải Ngữ vẫy tay.

Hoa Giải Ngữ hiểu ý, chậm chậm đi tới, âm thanh khàn khàn nói: "Sự phụ... Người thắng rồi."

"Không có ai thắng ai thua cả." Hoa Phi Huyền lắc đầu nói.

Nghe vậy, Hoa Giải Ngữ không kèm nổi ngạc nhiên một chút, hình như đoán được cái gì, nhưng cũng không dám nghĩ, thế thăm dò mà nói: "Sự phụ, ngài quên tổ huấn rồi sao?"

"Đương nhiên là ta không quên, " Hoa Phi Huyền nói: "Lời nói của tiên bối chỉ là vì phòng ngừa có lòng người muốn đối phó Âm Nguyệt Tông, mà lang quân này của chúng ta có ân lớn với Âm Nguyệt Tông như vậy, há sẽ hại Âm Nguyệt Tông?"

"Quy củ cũng là do người định, tin tưởng tiền bối Âm Nguyệt Tông trên trời có linh, cũng sẽ đồng ý với cách làm của ta."

"Sự phụ người..." Trên khuôn mặt thương tâm của Hoa Giải Ngữ dần dần hiện ra vẻ mừng rỡ.

"Sau này không có người ngoài thì đừng gọi ta là sự phụ nữa, gọi tử tử thì thích hợp hơn một chút." Hoa Phi Huyền nửa đùa nửa thật nói.

"Này này, các người cũng không hỏi ý kiến của ta một chút sao?" Từ Thanh Đồng có chút bất mãn nói.

"Từ nhị tiểu thư có cái gì muốn nói sao?" Hoa Phi Huyền hỏi.

"Tới trước tới sau, các người đều phải gọi ta là tử tử!" Từ Thanh Đồng khế nói.

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ còn tưởng rằng Từ Thanh Đồng muốn cãi lộn, sau khi nghe thấy nàng nói như vậy thì kinh ngạc một thoáng, chợt cười một tiếng.

"Mau gọi tiếng tử tử nghe một chút." Từ Thanh Đồng thúc giục.

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ đều không có mở miệng, mà là lơ đãng liếc nhìn về bên cạnh không xa.

Từ Thanh Đồng sửng sờ, cũng phản ứng lại.

Ba nữ nhân đem toàn bộ ánh mắt nhìn về phía một người duy nhất dư thừa ở giữa sân.

Tô Huyền đọc hiểu ý vị trong ánh mắt của ba nữ nhân, da mặt không khỏi run rẩy mấy phần.

【Đinh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn

thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

"Tô công tử, chuyện xảy ra ngày hôm nay còn mời người bảo mật, nếu sau này có nửa phần tin tức truyền đi, đừng có trách bốn tông chủ tâm ngoan thủ lạt." Hoa Phi Huyền cảnh cáo một tiếng.

U

Chương 944: Tô Huyền Lo Lắng, Diệp Phàm Bành Trương (2)

¡Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ có thể không biết xấu hổ, nhưng Âm Nguyệt Tông thì vẫn phải cần mặt mũi.

Lỡ như bị người Đông Vực biết, tông chủ cùng thiếu tông chủ của Âm Nguyệt Tông cùng nhau ủy thân cho một vị nam nhân, vậy thì Âm Nguyệt Tông tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của Đông Vực.

Bị uy hiếp một phen như vậy, trong lòng Tô Huyền vừa nảy ra tức giận vừa khó chịu, không có lập tức trả lời Hoa Phi Huyền.

"Tô công tử, là âm thanh của bốn tông chủ quá nhỏ, nên người không có nghe thấy sao, có cần ta lặp lại một lần nữa hay không?" Âm thanh của Hoa Phi Huyền đột nhiên trở nên nghiêm nghị, khôi phục uy nghiêm vốn có của tông chủ Âm Nguyệt Tông.

Chỉ là, nếu như giờ phút này không phải như tiểu nữ nhân rúc vào trong lồng ngực, vậy thì Hoa Phi Huyền sẽ còn lộ ra càng uy nghiêm

hơn.

"Ta... Ta không phải người lảm miệng, xin tông chủ yên tâm." Âm thanh Tô Huyền tắc nghẽn trả lời.

"Tốt nhất là nên như vậy." Hoa Phi Huyền thản nhiên nói: "Vết thương của Tô công tử cũng đã được chữa trị, tin tưởng có lẽ có chuyển biến tốt rồi đúng không."

Tô Huyền nghe được ngụ ý của Hoa Phi Huyền càng đau.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

"Tại hạ tới Âm Nguyệt Tông quấy rầy đã lâu, thực tế hết sức ngưng ngưng, tới chỗ này chính là muốn chào từ biệt với tông chủ." Tô Huyền nói.

"Xin cứ tự nhiên." Hoa Phi Huyền hướng về ngoài đại điện, thò tay ra hiệu một chút.

Tô Huyền làm sao nhìn không ra Hoa Phi Huyền đang đuổi khách, tuy không vui, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cáo... Cáo từ."

Dứt lời, Tô Huyền vừa quay đầu lại, chậm chậm đi về phía bên ngoài đại điện.

Bốn người trong điện căn bản không nhìn hấn.

Lúc Tô Huyền rời khỏi đại điện, hình ảnh cuối cùng dừng lại trong tầm nhìn là ba bóng hình xinh đẹp chen trong một cái lồng ngực.

Tô Huyền cảm giác rất lo lắng.

Cùng thời khắc đó.

Một nơi trong núi sâu hiểm vắng người, một đạo quang trụ đột nhiên xông thẳng tới chân trời, sóng linh khí đáng sợ truyền ra, chợt rất nhanh thu lại.

Diệp Phàm xếp bằng ở trong sơn động chậm rãi mở mắt ra, tựa lằm bằm.

"Không nghĩ tới lần này chịu trọng thương, ngược lại là phúc trong họa, để ta phá rồi lại lập, một lần hành động bước vào Trúc Cơ kỳ."
Dừng lại một chút, trong đầu Diệp Phàm hiện ra một cái thân ảnh tuấn dật, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười lạnh:

"Đến cùng là ta nên cảm ơn người hay là nên hận người đây? !"

Diệp Phàm chậm chậm đi ra sơn động, ánh mắt nhìn về bầu trời phương xa, trong đôi mắt bình thường có tinh quang lấp lóe.

"Ta đã vào Trúc Cơ, mối thù một kiếm kia... . Không, là mối thù hai kiếm, đã đến lúc trả cho người rồi."

Sau khi tựa nói một phen, Diệp Phàm hóa thành một đạo lưu quang bay đi về phía chân trời.

Đến Trúc Cơ kỳ có thể ngự không mà đi, thoát khỏi đại địa trói buộc, đây mới gọi là Tu Tiên giả chân chính!

Bởi vì dưới Trúc Cơ, đều là giun dế!

Cái gọi Luyện Khí kỳ đại viên mãn, cũng chỉ là năm nhất đại học sâu kiến mà thôi!

Sau khi Tô Huyền rời khỏi đại điện, Vương Hạo Nhiên cùng mấy người Hoa Phi Huyền dính nhau một hồi, lập tức tìm một cái tìm cơ tạm thời rời khỏi tầm nhìn của ba người.

Lúc đến chỗ không có người, Vương Hạo Nhiên để Cố Hồng Y đi ra Khai Thiên Tháp.

Cố Hồng Y nhìn như chỉ ở trong Khai Thiên Tháp đợi một hồi, nhưng bởi vì thời gian trôi qua bên trong Khai Thiên Tháp khác với bên ngoài, kỳ thực Cố Hồng Y ở bên trong đợi một thời gian không ngắn.

Hư ảnh thần hồn vốn dĩ lờ mờ cũng trở nên ngưng thực thêm không ít.

"Tô Huyền chuẩn bị rời khỏi Âm Nguyệt Tông." Vương Hạo Nhiên nói với Cố Hồng Y.

"Vậy thì thiếp thân cũng nên đi, cùng Tô Huyền đi tìm tài liệu tái tạo thân thể." Cố Hồng Y có chút không nỡ, nhưng mà càng muốn tái tạo thân thể một chút, có thân thể thực chất, mà không phải thần hồn hư ảo.

"Chú ý an toàn, hết thấy lượng sức mà làm." Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Thiếp thân biết rồi, vậy thì thiếp thân. . . Đi đây." Cố Hồng Y gật đầu một cái, lại nhìn Vương Hạo Nhiên thêm vài lần, chợt hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ bay đi.

Rất nhanh, Cố Hồng Y liền tìm được chỗ Tô Huyền, chui vào trong giới chỉ trên tay của Tô Huyền.

"Sự phụ, người đã đi đâu vậy?" Tô Huyền mang theo nghi hoặc, dùng ý niệm khơi thông với Cố Hồng Y ở trong giới chỉ.

"Ta bí mật đến Tàng Thư Các của Âm Nguyệt Tông xem một chút, tìm được một loại biện pháp có thể mau chóng tái tạo thân thể cho ta." Cố Hồng Y nhớ kỹ dặn dò của Vương Hạo Nhiên, không có để

lộ hẳn ra, thế là biên tạo một cái lí do thoái thác.

Ta Trở Thành Phú Nhị Đại Phản Phái (Dịch)

truyenyy.vip

U

Chương 945: Tô Huyền Lo Lắng, Diệp Phàm Bành Trương (2)

Hoa Phi Huyền cùng Hoa Giải Ngữ có thể không biết xấu hổ, nhưng Âm Nguyệt Tông thì vẫn phải cần mặt mũi.

Lỡ như bị người Đông Vực biết, tông chủ cùng thiếu tông chủ của Âm Nguyệt Tông cùng nhau ủy thân cho một vị nam nhân, vậy thì Âm Nguyệt Tông tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của Đông Vực.

Bị uy hiếp một phen như vậy, trong lòng Tô Huyền vừa nảy ra tức giận vừa khó chịu, không có lập tức trả lời Hoa Phi Huyền.

"Tô công tử, là âm thanh của bốn tông chủ quá nhỏ, nên người không có nghe thấy sao, có cần ta lặp lại một lần nữa hay không?" Âm thanh của Hoa Phi Huyền đột nhiên trở nên nghiêm nghị, khôi phục uy nghiêm vốn có của tông chủ Âm Nguyệt Tông.

Chỉ là, nếu như giờ phút này không phải như tiểu nữ nhân rúc vào trong lồng ngực, vậy thì Hoa Phi Huyền sẽ còn lộ ra càng uy nghiêm hơn.

"Ta... Ta không phải người lảm miệng, xin tông chủ yên tâm." Âm thanh Tô Huyền tắc nghẽn trả lời.

"Tốt nhất là nên như vậy." Hoa Phi Huyền thản nhiên nói: "Vết thương của Tô công tử cũng đã được chữa trị, tin tưởng có lẽ có chuyển biến tốt rồi đúng không."

Tô Huyền nghe được ngụ ý của Hoa Phi Huyền càng đau.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 6000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -300, hào quang phản phái của kí chủ +300! 】

"Tại hạ tới Âm Nguyệt Tông quấy rầy đã lâu, thực tế hết sức ngưng ngượng, tới chỗ này chính là muốn chào từ biệt với tông chủ." Tô Huyền nói.

"Xin cứ tự nhiên." Hoa Phi Huyền hướng về ngoài đại điện, thò tay ra hiệu một chút.

Tô Huyền làm sao nhìn không ra Hoa Phi Huyền đang đuổi khách, tuy không vui, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cáo... Cáo từ."

Dứt lời, Tô Huyền vừa quay đầu lại, chậm chậm đi về phía bên ngoài đại điện.

Bốn người trong điện căn bản không nhìn hấn.

Lúc Tô Huyền rời khỏi đại điện, hình ảnh cuối cùng dừng lại trong tầm nhìn là ba bóng hình xinh đẹp chen trong một cái lồng ngực.

Tô Huyền cảm giác rất lo lắng.

Cùng thời khắc đó.

Một nơi trong núi sâu hiểm vắng người, một đạo quang trụ đột nhiên xông thẳng tới chân trời, sóng linh khí đáng sợ truyền ra, chợt rất nhanh thu lại.

Diệp Phàm xếp bằng ở trong sơn động chậm rãi mở mắt ra, tựa lằm bằm.

"Không nghĩ tới lần này chịu trọng thương, ngược lại là phúc trong họa, để ta phá rồi lại lập, một lần hành động bước vào Trúc Cơ kỳ."
Dừng lại một chút, trong đầu Diệp Phàm hiện ra một cái thân ảnh tuấn dật, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười lạnh:

"Đến cùng là ta nên cảm ơn người hay là nên hận người đây? !"

Diệp Phàm chậm chậm đi ra sơn động, ánh mắt nhìn về bầu trời phương xa, trong đôi mắt bình thường có tinh quang lấp lóe.

"Ta đã vào Trúc Cơ, mối thù một kiếm kia... . Không, là mối thù hai kiếm, đã đến lúc trả cho người rồi."

Sau khi tựa nói một phen, Diệp Phàm hóa thành một đạo lưu quang bay đi về phía chân trời.

Đến Trúc Cơ kỳ có thể ngự không mà đi, thoát khỏi đại địa trói buộc, đây mới gọi là Tu Tiên giả chân chính!

Bởi vì dưới Trúc Cơ, đều là giun dế!

Cái gọi Luyện Khí kỳ đại viên mãn, cũng chỉ là năm nhất đại học sâu kiến mà thôi!

Sau khi Tô Huyền rời khỏi đại điện, Vương Hạo Nhiên cùng mấy người Hoa Phi Huyền đánh nhau một hồi, lập tức tìm một cái tìm có tạm thời rời khỏi tầm nhìn của ba người.

Lúc đến chỗ không có người, Vương Hạo Nhiên để Cố Hồng Y đi ra Khai Thiên Tháp.

Cố Hồng Y nhìn như chỉ ở trong Khai Thiên Tháp đợi một hồi, nhưng bởi vì thời gian trôi qua bên trong Khai Thiên Tháp khác với bên ngoài, kỳ thực Cố Hồng Y ở bên trong đợi một thời gian không ngắn.

Hư ảnh thần hồn vốn dĩ lờ mờ cũng trở nên ngưng thực thêm không ít.

"Tô Huyền chuẩn bị rời khỏi Âm Nguyệt Tông." Vương Hạo Nhiên nói với Cố Hồng Y.

"Vậy thì thiếp thân cũng nên đi, cùng Tô Huyền đi tìm tài liệu tái tạo thân thể." Cố Hồng Y có chút không nở, nhưng mà càng muốn tái tạo thân thể một chút, có thân thể thực chất, mà không phải thần hồn hư ảo.

"Chú ý an toàn, hết thầy lượng sức mà làm." Vương Hạo Nhiên dặn dò.

"Thiếp thân biết rồi, vậy thì thiếp thân. . . Đi đây." Cố Hồng Y gật đầu một cái, lại nhìn Vương Hạo Nhiên thêm vài lần, chợt hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ bay đi.

Rất nhanh, Cố Hồng Y liền tìm được chỗ Tô Huyền, chui vào trong giới chỉ trên tay của Tô Huyền.

"Sự phụ, người đã đi đâu vậy?" Tô Huyền mang theo nghi hoặc, dùng ý niệm khơi thông với Cố Hồng Y ở trong giới chỉ.

"Ta bí mật đến Tàng Thư Các của Âm Nguyệt Tông xem một chút, tìm được một loại biện pháp có thể mau chóng tái tạo thân thể cho ta." Cố Hồng Y nhớ kỹ dặn dò của Vương Hạo Nhiên, không có để lộ hẳn ra, thế là biên tạo một cái lí do thoái thác.

C

Chương 946: Rời Khỏi Thánh Vực (1)

vTô Huyền nghe xong, lập tức đại hỉ, "Thật vậy sao? Vậy thì thật quá tốt rồi!"

Hắn đã sớm ngóng nhìn, Cố Hồng Y có thể tái tạo thân thể.

Thứ nhất sau khi Cố Hồng Y tái tạo thân thể, có thể từng bước khôi phục trước lực lượng trước kia, vậy đến lúc đó chính mình có thể ôm bắp đùi.

Thứ hai, sau khi Cố Hồng Y có thân thể, không còn là thần hồn hư ảo, suy nghĩ đặc thù trong đáy lòng của Tô Huyền cũng có cơ hội thực hiện.

Tâm tình Tô Huyền chuyển biến khá hơn một chút, truy vấn, "Sự phụ, vậy thì đến cùng cần những thứ nào, chúng ta mau chóng đi tìm đi."

"Những tài liệu này có rất nhiều thứ cực kỳ hiếm thấy, trong Đông Vực sợ là cực kỳ khó tìm." Cố Hồng Y có chút lo lắng nói.

"Trong Đông Vực tìm không thấy, trong lúc này nhất định sẽ có Vực nào đó có, không bằng. . . Chúng ta đến Trung Vực đi." Tô Huyền đưa ra một cái đề nghị.

"Kỳ thực ta cũng có ý tứ này, chỉ sợ người đến loại địa phương thiên tài tập hợp kia thì có chút tiếp thụ không nổi." Cố Hồng Y nói.

"Sự phụ, chúng ta đến Trung Vực ngay đi!" Tô Huyền kiên định nói.

Toàn bộ Thánh Vực có bốn cái phương vị đông tây nam bắc, chia làm bốn nơi.

Mà chỗ giáp giới Đông Vực, Nam Vực, Tây Vực cùng Bắc Vực còn có một chỗ chỗ đặc thù.

Nơi đây được xưng là Trung Vực, là địa phương phồn hoa nhất Thánh Vực, cũng là trung tâm của Thánh Vực.

Ở Trung Vực, đủ loại tông môn cường đại Cổ tộc san sát, chính là kim tự tháp nơi tụ tập những thế lực đỉnh tiêm của Thánh Vực.

Như Vương gia, tuy là có thể xưng bá ở Đông Vực, nhưng ở Trung Vực bên kia, vãn vẹn chỉ có thể coi là mạt lưu mà thôi.

Tài nguyên ở Trung Vực bên kia nhiều, kỳ ngộ cũng nhiều hơn.

Tô Huyền rất muốn siêu việt Vương Hạo Nhiên, tất nhiên là rất muốn đến địa phương kia.

Hơn nữa, Tô Huyền còn có ước định với một vị thiếu nữ.

Thiếu nữ kia và Tô Huyền ưa thích lẫn nhau, chỉ là thiếu nữ tới từ một cái thế lực đỉnh tiêm ở Trung Vực.

Trưởng bối của thiếu nữ xem thường Tô Huyền, cho nên cưỡng ép

mang thiếu nữ kia đi.

Lúc Tô Huyền cùng thiếu nữ chia nhau đã thề, sau này chính mình cường đại nhất định sẽ đến Trung Vực tìm nàng.

Mà thiếu nữ cũng đã nói, sẽ ở Trung Vực chờ đợi Tô Huyền, chờ đợi có một ngày Tô Huyền cưỡi quang mang vạn trượng đến lấy nàng!

Sau khi hai người thương lượng, rời khỏi Âm Nguyệt Tông, bước lên đường đi đến Trung Vực.

Trong thế tục.

Sau khi Diệp Phàm xuất quan hai ngày tìm tới Long Thiên Sơn.

"Người kia ở nơi nào." Diệp Phàm không cần tốn nhiều sức chế trụ Long Thiên Sơn, lạnh giọng ép hỏi.

Lúc ở trên Xuân Thân giang, Diệp Phàm bị Long Thiên Sơn gây thương tích, mới đầu tưởng rằng Long Thiên Sơn thâm tàng bất lộ, nhưng sau đó tưởng tượng liền lập tức là phát giác ra cỗ lực lượng kia giống như đã từng quen biết, căn bản không thuộc về Long Thiên Sơn.

Diệp Phàm đánh giá ra, chủ nhân của phần lực lượng mà Long Thiên Sơn thi triển ra là thiếu niên làm mình trọng thương ở Phùng gia- Hương Đảo.

Sau khi Diệp Phàm rời khỏi thâm sơn, trong lúc nhất thời không tìm thấy Vương Hạo Nhiên, chỉ có thể bắt tay điều tra từ chỗ Long Thiên Sơn.

"Ta không biết rõ người đang nói cái gì." Long Thiên Sơn mơ hồ hiểu rõ Diệp Phàm muốn tìm sự phụ của mình, nhưng giả vờ ngây ngốc, không nguyện tiết lộ tin tức của Vương Hạo Nhiên.

"Người mà ban cho người lực lượng kia, hẳn ở nơi nào." Diệp Phàm trầm giọng lặp lại một lần.

"Người có ý gì, ta thật nghe không hiểu, nếu như người muốn báo thù ta vậy thì thoải mái đi." Long Thiên Sơn cũng rất có cốt khí, cận kề cái chết cũng không nói ra tin tức của Vương Hạo Nhiên.

"Không nói, ta cũng có biện pháp biết." Diệp Phàm mắt đi kiên nhẫn, sau khi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vận dụng lực lượng thần hồn, đi vơ vét ký ức của Long Thiên Sơn.

Từ đó, Diệp Phàm đạt được một ít đoạn ngắn trao đổi của Vương Hạo Nhiên cùng Long Thiên Sơn.

"Đi đến nơi phồn hoa. . ."

Diệp Phàm từ đó rút ra tin tức máu chốt.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi, để Long Thiên Sơn đi tìm Phương Tuyền, hời hợt nói rõ, chính mình muốn đến một nơi phồn hoa, nhưng cũng không có nói ra chỗ cụ thể.

Sau khi Diệp Phàm đạt được tin tức này, rất nhanh liền tưởng đến cái gì.

Chỗ phồn hoa nhất thiên hạ, không gì bằng đế đô.

Người kia đến đế đô.

Sau khi đánh giá ra điểm này, Diệp Phàm liếc qua Long Thiên Sơn đã ngất đi, chợt hóa thành lưu quang, trực tiếp đến đế đô.

Đông Vực.

Vương Hạo Nhiên chờ ở trong Âm Nguyệt Tông, trải qua rất nhiều

ngày Tiêu Dao.

Đã được kiến thức yêu nữ phong tình.

Trong mấy ngày nay, Vương Hạo Nhiên vui vẻ đến cơ hồ quên đi tất cả mọi thứ.

Mà lúc ở chung với Hoa Phi Huyền, Vương Hạo Nhiên càng hiểu hơn một ít tình huống của Thánh Vực.

J

Chương 947: Rời Khỏi Thánh Vực (2)

☞Chỗ phồn hoa nhất của Thánh Vực là ở Trung Vực.

Thực lực của Vương gia đặt ở Trung Vực bên kia, căn bản không tính là cái gì.

Đến tận đây, Vương Hạo Nhiên cũng hiểu rõ lão tiểu tử Vương Vạn Lý kia lừa dối chính mình.

Lúc trước lão tiểu tử Vương Vạn Lý nói mặc kệ trúng ý nữ nhân nào bên trong Thánh Vực, cũng có thể làm cho Vương Hạo Nhiên được toại nguyện.

Trên thực tế, căn bản chính là khoác lác.

Thực lực của Vương Gia đặt ở Đông Vực bên này, ngược lại đủ để ngồi vững ngôi bá chủ, nhưng ở Trung Vực bên kia, căn bản không đáng chú ý.

Sau khi nghe được một chút tin tức đơn giản của Trung Vực từ Hoa Phi Huyền, Vương Hạo Nhiên rất muốn đến Trung Vực bên kia nhìn một chút.

Loại địa phương như Trung Vực này, khẳng định không thiếu nhân vật chính cùng nữ chính.

Vương Hạo Nhiên rất muốn đi mở mang kiến thức một chút.

Chỉ là hấn rời khỏi thế tục đã được một đoạn thời gian.

Nữ chính bên kia lâu không được gặp hấn, khẳng định cực kì u oán, cũng nên trở về xem một chút.

Còn nữa, vết thương của Diệp Phàm hấn đã tốt lên, xác suất lớn là lại đến chỗ nào trang bức.

Vương Hạo Nhiên nghĩ kỹ trừng phạt gia hỏa này tốt một chút.

Từ những nhưng vật chính tu tiên còn chưa ngும் trước mắt, Tiên Tôn chuyển thế Diệp Phàm là uy hiếp lớn nhất với hấn.

Tuyệt đối không thể để cho Diệp Phàm một bên trang bức, một bên trưởng thành lên, nếu đợi đến khi tu vi Diệp Phàm vượt qua hấn, vậy thì liền phiền phức lớn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên hạ quyết tâm liền cùng Hoa Phi Huyền, Hoa Giải Ngữ từ biệt, mang theo Từ Thanh Đồng rời khỏi Âm Nguyệt Tông, đưa nàng về Phi Vân Các.

Sau khi gặp mặt Từ Thanh Tuyền một chút, ngay sau đó lại trở về Vương gia một chuyến.

Sau khi bàn giao một ít chuyện cùng Vương Vạn Lý, Vương Hạo Nhiên liền bước lên con đường trở về thế tục.

Thông đạo tiếp nối thế tục cùng Thánh Vực, lực sát thương của không gian phong bạo không nhỏ.

Trúc Cơ kỳ miễn cưỡng có khả năng thông hành, chỉ là tiêu hao có chút lớn mà thôi.

Mà Vương Hạo Nhiên bây giờ đã là Kim Đan, lúc đi qua cái thông đạo này ngược lại thoải mái không ít.

Sau khi trở lại thế tục, thậm chí đều không cần cố hết sức khôi phục linh khí.

Wương Hạo Nhiên không dừng lại chút nào, trực tiếp từ Nam Cương Thập Vạn Sơn bay đến Thanh Linh.

Thanh Linh bên này hết thảy như thường, ngược lại không có nhân vật chính xuất hiện đánh chủ kiến vào những nữ chính bên Thanh Linh này.

Sau khi Vương Hạo Nhiên trở lại Thanh Linh, để người đi hỏi thăm tin tức của Diệp Phàm, chính mình vội vàng gặp nữ chính ở Thanh Linh, đều chú ý tu luyện.

Tóm lại, căn bản là không được rảnh rỗi.

Lúc này đã vào đêm tối.

Sau khi Diệp Phàm tới đế đô, hỏi thăm một chút, cũng không có đạt được tin tức của Vương Hạo Nhiên.

Dưới sự nóng vội, trực tiếp dùng thần hồn bao phủ hơn phân nửa đế đô, bắt đầu tìm kiếm khí tức Vương Hạo Nhiên, ý đồ tìm ra

Vương Hạo Nhiên.

Chỉ là, Diệp Phàm còn không có tìm kiếm bao lâu, liền thăm dò được một chỗ có cỗ lực lượng cực mạnh.

Nhưng mà Diệp Phàm có thể khẳng định, người này cũng không phải là Vương Hạo Nhiên.

Nguyên nhân mà hắn đoán như vậy, có hai cái nguyên nhân.

Thứ nhất, Diệp Phàm nhớ được khí tức của Vương Hạo Nhiên, cỗ khí tức này hoàn toàn khác biệt với Vương Hạo Nhiên.

Thứ hai, tu vi của người này viễn siêu Luyện Khí kỳ đại viên mãn, tuyệt đối không có khả năng là Vương Hạo Nhiên.

Mà lúc Diệp Phàm thăm dò đến người này thì người này cũng cảm giác được Diệp Phàm.

Diệp Phàm rất nhanh cảm thấy được người này nhanh chóng chạy về phía bên mình.

Diệp Phàm ở lại tại chỗ, căn bản không có dự định đi.

Tuy là tu vi của người này rất mạnh, nhưng Diệp Phàm muốn đi, ai cũng ngăn không được.

Còn nữa, hắn là Huyền Thiên Tiên Tôn, cho dù gặp được cường địch, cũng không có khả năng bị hù dọa đến chật vật chạy trốn.

Không bao lâu, Diệp Phàm trông thấy một đạo lưu quang từ đằng xa mà tới, ở trước mắt hóa thành một lão giả cốt đạo tiên phong.

Trên mặt lão giả vốn mang theo địch ý cùng cảnh giác, nhưng sau khi thấy rõ bề ngoài của Diệp Phàm, lập tức nơi lỏng một hơi.

"Các hạ là người nào, vì sao nhìn trộm đế đô?" Lão giả khá lịch sự dò hỏi.

"Người là người nào?" Giọng Diệp Phàm nhạt nhẽo hỏi ngược một câu.

"Lão hủ là Vu Hành Thiên." Lão giả tự giới thiệu, mang theo một loại tự ngạo.

"Không biết." Thần sắc của Diệp Phàm không có ba động chút nào.

Lão giả ngạc nhiên một chút, nói: "Vậy các hạ có nghe nói qua Dạ Vô Ngân chưa?"

"Ngược lại đã nghe qua." Diệp Phàm thản nhiên nói.

"Lão hủ là sự phụ của Dạ Vô Ngân, cũng là thủ lĩnh tiền nhiệm của Viêm Long Quân trấn thủ đế đô." Lão giả lại nói.

Diệp Phàm nghe xong, hơi giật mình.

Hắn không hiểu nhiều chuyện đế đô, nhưng vẫn mơ hồ biết một ít.

T

Chương 948: Vu Hành Thiên

⌋ Trước đó hắn còn kỳ quái, Dạ Vô Ngân trấn thủ đế đô có tu vi

ngang với Long Thiên Sơn, đều có cảnh giới Lục Địa Nhân Tiên.

Loại tu vi này, theo lý rất khó ngăn cản siêu cấp cường giả chân chính của ngoại tộc.

Thì ra là loại trừ Dạ Vô Ngân ra, trong bóng tối còn có lão giả này tọa trấn.

"Ta cũng không phải tới nơi này để nháo sự, chỉ muốn tìm một người." Diệp Phàm cảm thấy không cần thiết va chạm với lão giả này, thế là giải thích đơn giản một chút.

"Nhìn dáng vẻ của các hạ, liền biết là người của Viêm Quốc, mà cũng không phải là ngoại tộc, tất nhiên là lão hủ tin tưởng các hạ không phải tới đây gây chuyện." Vu Hành Thiên biểu đạt một chút thân thiện, tiếp đó chuyển đề tài, nói:

"Các hạ đã là người Viêm Quốc, tu vi lại tinh thâm như thế, có hứng thú xuất lực vì Viêm Quốc hay không?"

"Không có hứng thú." Tầm mắt của Diệp Phàm là toàn bộ vũ trụ, cũng không có lòng trung thành đặc biệt mạnh đối với Viêm Quốc.

Lão giả này muốn hấn xuất lực, khẳng định là có phiền toái muốn hấn giải quyết.

Hiện tại Diệp Phàm chỉ muốn tìm ra Vương Hạo Nhiên, cũng không có hứng thú đi giải quyết những chuyện phiền toái này.

Vu Hành Thiên cũng không nghĩ qua một câu đã có thể để Diệp Phàm tương trợ, sau khi thấy Diệp Phàm từ chối thì cũng không có cảm thấy bất ngờ, nói:

"Các hạ không nguyện ra phần lực, cũng không sao cả. Nhưng mà lão hủ gặp các hạ là hữu duyên, ngược lại rất muốn kết bạn với các hạ. Các hạ cần tìm người nào, không ngại nói cho lão hủ. Mặc kệ

người này ở đế đô hay là ở chỗ khác, lão hủ đều có thể tìm ra."

Lời nói của Vu Hành Thiên cũng rất cao minh, chỉ nhắc tới giúp Diệp Phàm tìm người, không có nhắc muốn đòi lấy hồi báo gì.

Khiến Diệp Phàm sinh ra một ít hảo cảm =.

Nhưng mà còn chưa đến mức để Diệp Phàm trực tiếp đồng ý xuất lực.

"Tu vi của như vậy cao, chuyện có thể để người cảm thấy phiền phức, khẳng định tương đối phiền toái." Diệp Phàm nói.

"Đối phương người nhiều, tách ra gây chuyện thì một mình ta cũng không cách nào ngăn toàn bộ họ lại." Vu Hành Thiên thở dài nói.

"Bọn hắn là ai?" Diệp Phàm hỏi.

"Bọn hắn tới từ Nhật Bản, nước M, Thiên Trúc, một ít ngoại tộc, tất cả đều là siêu cấp cường giả xếp hạng trước mười Thiên Bảng." Vu Hành Thiên nói.

Diệp Phàm lập tức dâng lên một ít hứng thú.

Tu vi hiện tại của hắn là Trúc Cơ kỳ tầng một, nhưng chiến lực thực tế muốn viễn siêu cảnh giới Trúc Cơ kỳ tầng một.

Diệp Phàm đã sớm muốn vang danh thiên hạ, mau mau chính thức gặp nhau cùng Phương U Nhược, chỉ tiếc kế hoạch gặp bị trở ngại mấy lần.

Những cao thủ ngoại tộc đến từ Thiên Bảng này, vừa vặn có thể trở thành đá đặt chân cho hắn.

Chuyện Thiên Bảng, Diệp Phàm cũng nghe thấy.

Danh tiếng của Diệp Huyền Thiên xếp hạng vị trí thứ mười cuối cùng của Thiên Bảng.

Đối với cái này, Diệp Phàm tương đối bất mãn.

Nếu như có thể giải quyết nhóm người cao thủ ngoại tộc Thiên Bảng này, vậy thứ bậc của hắn tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

"Bên trong những siêu cấp cường giả ngoại tộc này, người có thứ bậc cao nhất trong Thiên Bảng là ai?" Diệp Phàm hỏi.

"Đứng hàng thứ hai Thiên Bảng, Thiên Hạc Chân Nhất đến từ Nhật Bản." Vu Hành Thiên nói.

"Mới thứ hai?" Diệp Phàm có chút bất mãn, "Người đứng đầu Thiên Bảng là ai?"

"Lão hủ xấu hổ, tạm đứng đầu Thiên Bảng." Vu Hành Thiên nói.

Nghe vậy, Diệp Phàm lập tức dâng lên ý niệm chiến cùng Vu Hành Thiên một trận, chỉ là ý niệm này tiếp tục trong nháy mắt liền bị Diệp Phàm bỏ đi.

"Đáng tiếc đại nạn của người sắp tới." Diệp Phàm có chút tiếc nuối nói.

Tuy là hắn vội vã vang danh thiên hạ, nhưng còn không đến mức ược chiến một trận cùng lão đầu tử gần đất xa trời.

"Các hạ thật là sáng suốt." Vu Hành Thiên thở dài một tiếng.

Lúc đầu hắn đang bế quan, thử nghiệm đột phá cảnh giới kéo dài thọ nguyên.

Những siêu cấp cường giả ngoại tộc cùng đến nơi này quá rồi, chính là muốn gây thêm phiền toái cho Vu Hành Thiên, để hắn

không có lòng dạ thành thối đi bết quan đột phá.

Một mình Vu Hành Thiên từng áp cường giả ngoại tộc không ngừng đầu nổi.

Những cường giả ngoại tộc này biết được Vu Hành Thiên đại nạn sắp tới, há lại sẽ bỏ qua cái cơ hội tốt này.

Vu Hành Thiên chết đi, Viêm Quốc sẽ không còn võ lực đỉnh tiêm, sau này bên trên giao phong giữa cường giả đỉnh cao, Viêm Quốc sẽ bị quản chế khắp nơi, những tên ngoại tộc này liền có thể ngông cuồng.

"Chuyện lúc trước ngươi nói, ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng mà ta có một cái điều kiện." Diệp Phàm nói.

Vu Hành Thiên vui vẻ, vội vàng nói: "Mời các hạ nói."

"Thiên Hạc Chân Nhất đến từ Nhật Bản kia giao cho ta xử lý." Diệp Phàm vô tâm nghĩ đánh một trận cùng Vu Hành Thiên đại nạn sắp tới, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, chọn thứ hai Thiên Bảng làm đối thủ.

A

Chương 949: Tác Hợp Thất Bại (1)

v"Lão hủ cầu còn không được." Vu Hành Thiên vuốt râu mỉm cười,

hắn đang lo sẽ hao phí quá nhiều linh khí, gia tốc đại nạn của mình, Diệp Phàm chọn một tên khó giải quyết nhất, tất nhiên là hắn vui vẻ.

Nhưng sau khi vui vẻ một hồi, Vu Hành Thiên lại thu lại một chút, trịnh trọng nhắc nhở Diệp Phàm:

"Vị Thiên Hạc Chân Nhất tới từ Nhật Bản này là một vị nữ tử có dung mạo yêu dị, nếu như định lực của các hạ không đủ, sợ rất có thể sẽ bị nàng mê hoặc."

Nghe được lời nói của Vu Hành Thiên, Diệp Phàm cười nhạt một tiếng.

Kiếp trước sống ngàn năm vẫn là một lão chu nam, cái hắn không bao giờ thiếu chính là định lực.

Là Tiên Tôn, Diệp Phàm vẫn vô cùng chịu truy phủng, có vô số nữ tu tiên giả nữ là tiên nữ muốn yêu thương nhưng nhớ, nhưng mà Diệp Phàm đều bắt vi sở động.

Nếu như nói Diệp Phàm sẽ bởi vì nữ nhân mà mất đi định lực vậy thì nữ nhân này cũng chỉ có thể là Phương U Nhược, tuyệt đối không thể nào là người khác.

Mặc kệ Thiên Hạc Chân Nhất đến từ Nhật Bản này có mỹ mạo yêu dị như thế nào, Diệp Phàm đều khó có khả năng bị mê hoặc.

"Điểm này thì người không cần phải lo lắng." Diệp Phàm lạnh nhạt trả lời Vu Hành Thiên.

"Nếu các hạ đã nói như vậy, vậy thì cứ theo các hạ mà làm." Vu Hành Thiên nhìn thấy Diệp Phàm tự tin như vậy, cũng không có tiếp tục thuyết phục, làm một cái mời thủ thế, nói:

"Mời các hạ đến hàn xá tụ họp một chút."

Diệp Phàm gật đầu, đi cùng Vu Hành Thiên hóa thành lưu quang bay đến chỗ cái sân nào đó trong đế đô.

Lúc này đang là đêm tối, trong sân trong đình, có một nữ tử dùng tay chống đỡ cầm tuyết trắng, ánh mắt tan rã, đang ngẩn ngơ.

Hai đạo lưu quang bay tới nơi này, hóa thành thân ảnh Vu Hành Thiên cùng Diệp Phàm.

Lúc này, nữ tử này mới hoàn hồn lại.

"Vô Ngân?" Vu Hành Thiên kêu một tiếng.

Nữ tử này chính là Dạ Vô Ngân, nghe được âm thanh vậy mới bừng tỉnh, vội vã đáp lại nói: "Sư phụ."

Vu Hành Thiên trông thấy nàng như vậy, hơi nhíu nhíu mày.

Sau khi Dạ Vô Ngân đến Thượng Hải một chuyến, lúc trở về thường thường ngẩn ngơ.

Vu Hành Thiên đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau khi Dạ Vô Ngân đáp lại lời nói của Vu Hành Thiên một chút, lập tức chú ý tới nam tử bên cạnh, không khỏi kinh dị một thoáng.

Tất nhiên là nàng biết được người này chính là Diệp Huyền Thiên.

Trước đó sau một trận chiến kia thì Diệp Huyền Thiên bị Long Thiên Sơn đánh rơi xuống nước, không biết sống chết, không ngờ lúc gặp lại lần nữa Diệp Huyền Thiên đã hoàn hảo không chút tổn hại.

Hơn nữa, Dạ Vô Ngân thậm chí có thể cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố gần ngang với sư phụ của mình trên người Diệp Huyền Thiên.

Khiến Dạ Vô Ngân rất là giật mình.

"Vô Ngân, để tới giới thiệu cho người một chút, vị này là. . ." Vu Hành Thiên muốn giới thiệu một chút, nhưng mà rất nhanh ý thức được hắn đã quên hỏi tteen, không kèm nổi thềm nghĩ chính mình thật già nên hồ đồ rồi.

"Sự phụ, Diệp Huyền Thiên đại danh鼎鼎, sao ta lại không biết được chứ." Dạ Vô Ngân nói tiếp.

"Thì ra các hạ chính là Diệp Huyền Thiên." Vu Hành Thiên giật mình, đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Chuyện một trận chiến của Long Thiên Sơn cùng Diệp Huyền Thiên hắn cũng nghe Dạ Vô Ngân đơn giản nhắc qua.

Khi đó Diệp Huyền Thiên không có cường hoành như hiện tại.

Trong thời gian thật ngắn này, Diệp Huyền Thiên lại có tiến bộ như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi.

"Người bại trận nào có tự hào, đại danh鼎鼎 thì không dám nhận." Thần tình của Diệp Phạm lạnh nhạt.

Vu Hành Thiên thấy thế, cũng càng thương thức Diệp Huyền Thiên.

Một trận chiến ở Thượng Hải, chuyện Diệp Huyền Thiên bại trận, cơ hồ làm cho mọi người trong giang hồ ẩn thế đều biết.

Diệp Huyền Thiên bị người nhạo báng chế nhạo ở sau lưng.

Nếu đổi một người khác, lúc nói đến việc này không nói đặc biệt phần hận, nhưng tuyệt đối không có nhẹ nhàng băng quơ như vậy.

Tâm tính này của Diệp Huyền Thiên được xưng tụng là ưu tú nhất trong vô số người trẻ tuổi mà Vu Hành Thiên gặp qua.

"Lấy cảnh giới bây giờ của các hạ, Long Thiên Sơn đã không xứng làm đối thủ của các hạ." Vu Hành Thiên lại cười nói.

"Từ đầu đến cuối ta đều không có để Long Thiên Sơn vào mắt, người này có thể thắng là do mượn lực lượng của người khác mà thôi." Diệp Phàm khinh thường nói.

"Há, có lẽ người này đứng hàng Thiên Bảng, không biết là vị nào?" Vu Hành Thiên kinh ngạc hỏi.

Dạ Vô Ngân nói một ít chuyện khi đến Thượng Hải cho Vu Hành Thiên, nhưng mà trái tim thầm thích Vương Hạo Nhiên, cho nên mới chột dạ, bởi vậy hoàn toàn né tránh truyện của Vương Hạo Nhiên.

Vu Hành Thiên cũng không biết Vương Hạo Nhiên tồn tại.

"Người này là nam tử tuổi tác chưa đến hai mươi, bề ngoài tuấn dật xuất trần, nhưng mà tuổi thật khẳng định xa không chỉ nhiều đó, ta suy đoán hẳn là lão yêu quái dùng linh khí ôn dưỡng cơ thể quanh năm." Diệp Phàm nói.

Y

Chương 950: Tác Hợ Thất Bại (2)

Y"Xin hỏi các hạ, người này có phải là ngoại tộc hay không?" Vu Hành Thiên lại hỏi.

"Nhìn từ bề ngoài thì cũng không phải là ngoại tộc." Diệp Phàm nói.

Vu Hành Thiên gật đầu, trong bóng tối so sánh với người có tiếng trên Thiên Bảng một chút, căn bản không tìm thấy người giống như vậy.

Mười người đứng đầu Thiên Bảng, loại trừ Vu Hành Thiên đứng đầu, cùng Diệp Huyền Thiên chót bảng ra, toàn bộ những người còn lại đều là ngoại tộc.

"Chẳng lẽ người này là người ngoại tộc giả trang?" Vu Hành Thiên suy đoán.

"Với ta mà nói thì hẳn có phải người ngoại tộc hay không thì căn bản không quan trọng." Con mắt Diệp Phàm hơi hơi híp một thoáng.

"Người mà các hạ muốn tìm chính là hắn?" Vu Hành Thiên liên tưởng đến một ít chuyện.

"Đúng vậy" Diệp Phàm gật đầu, "Ta nhất thời sơ suất, bị người này làm trọng thương hai lần. Mối thù hai kiếp, tất nhiên là phải hoàn trả đủ số."

Dạ Vô Ngân nghe nói như thế, bên trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm lập tức nhiều hơn mấy phần địch ý.

Nhận biết của Diệp Phàm kinh người, lập tức cảm giác được, không khỏi nhìn về phía nàng.

"Hình như giữa ta và người không có thù hận gì nha?" Diệp Phàm nhíu nhíu mày, không hiểu hỏi.

Dạ Vô Ngân bị vạch trần suy nghĩ, không có lập tức đáp lại.

Vu Hành Thiên phỏng đoán được tâm tư của đồ đệ, thế là cười nói:

"Đồ đệ này của ta rất hiếu thắng, thấy người trẻ tuổi như vậy, mà tu vi cao như thế, coi người là đối thủ cũng rất bình thường."

"Nàng không xứng." Diệp Phàm lờ mờ nói.

"Người quá không lễ phép, cũng quá xem thường người khác nha?" Dạ Vô Ngân không vui nói.

"Ta chỉ đang trần thuật một sự thật." Diệp Phàm mảy may không cảm thấy lời của mình có vấn đề.

"Người!" Dạ Vô Ngân ghen lời.

Vu Hành Thiên nhìn thấy hai người tranh chấp, bên trên mặt mo không kèm nổi lộ ra nụ cười, nhìn xem Dạ Vô Ngân nói:

"Không phải trước đây người khinh thị nam tử trong thiên hạ sao, hiện tại nhìn thấy một người trẻ tuổi như thế, biết ánh mắt của chính mình thiên cận chưa?"

"Sự phụ cũng giấu cợt ta?" Dạ Vô Ngân nói.

"Dĩ nhiên không phải, vì sự chỉ muốn nhắc nhở người, tuổi tác của người cũng không nhỏ, có lẽ cũng có suy nghĩ tìm người bạn lữ, gặp được người thích hợp thì tuyệt đối không nên bỏ qua." Tuy là Vu Hành Thiên không có nói tên họ, nhưng rõ ràng ám chỉ Diệp Huyền Thiên.

Là sự phụ của Dạ Vô Ngân, Vu Hành Thiên vẫn hiểu rất rõ đồ đệ này.

Không phải là đệ tử này không có cân nhắc qua tìm bạn lữ, chỉ là chú ý mắt những người nhỏ yếu hơn nàng, sao lại ủy thân được chứ?

Mà tên Diệp Huyền Thiên này còn muốn trẻ tuổi hơn Dạ Vô Ngân,

bên trên võ lực càng vượt trên Dạ Vô Ngân.

Diệp Huyền Thiên hoàn toàn phù hợp với điều kiện hơn nữa tâm tính cũng là đỉnh cấp.

Tất nhiên là Vu Hành Thiên cảm thấy Diệp Huyền Thiên là đối tượng tốt để Dạ Vô Ngân lựa chọn.

"Sự phụ, tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng, người cũng đừng nói những chuyện này để làm loạn thêm." Dạ Vô Ngân buồn bực nói.

"Đây cũng là đại sự, sự phụ thật rất muốn trước khi ngã xuống nhìn thấy người thành thê lập thất." Lời nói của Vu Hành Thiên mang theo một ít bi thương và một ít chờ đợi.

Hắn không có lập gia đình, càng không có đời sau, bởi vậy xem Dạ Vô Ngân như là nữ nhi của mình.

Nghe được sự phụ nói, Dạ Vô Ngân lập tức trầm mặc xuống.

"Các hạ cảm thấy đồ nhi này của ta như thế nào?" Vu Hành Thiên muốn làm mối, thế là hỏi Diệp Phàm.

"Ta không biết gì cả." Diệp Phàm một mặt lãnh đạm.

Tuy là Dạ Vô Ngân này đầy đủ xinh đẹp, nhưng trong lòng hắn chỉ có Phương U Nhược, căn bản không chứa được những nữ nhân khác.

Vu Hành Thiên nghe xong, lập tức gấp gáp, muốn khen đồ đệ mình để gây nên Diệp Phàm hứng thú.

Nhưng mà còn chưa lên tiếng, Dạ Vô Ngân giành nói:

"Sự phụ, đồ nhi đã có người trong lòng, đời này chỉ gả cho hắn, ngài

không cần làm mới tùy tiện đâu."

Vu Hành Thiên kinh ngạc.

Diệp Phàm cũng nhú nhú mày.

Lúc ở kiếp trước, nữ nhân mà hắn từ chối đều là muốn chết muốn sống, cho dù hắn không muốn, những nữ nhân này vẫn khổ cực chờ đợi hắn, thậm chí là mặt dày mày dạn chờ ở bên cạnh hắn, chỉ cầu làm một người thị nữ để phục thị hắn.

Diệp Phàm đã sớm quen thuộc đối với điều này.

Dạ Vô Ngân bỗng nhiên nói một câu không phải hắn thì không gả cho ai cả, Diệp Phàm theo bản năng cảm thấy có chút không thoải mái.

Vu Hành Thiên nghe được lời nói của đồ đệ, kinh ngạc một thoáng, chợt liền vội vàng hỏi:

"Người này là ai? Là vị nào nhân vật thiên tài nào ở đế đô?"

Dạ Vô Ngân dừng một chút, vung ra lời nói dối, "Hắn không phải người của đế đô, cũng không phải nhân vật thiên tài gì, chỉ là một người thường mà thôi."

K

Chương 951: Tiến Về Đế Đô (1)

sVừa rồi nàng đã nghe được, Diệp Huyền Thiên muốn tìm Vương Hạo Nhiên báo thù, làm sao lại đàn độn để lộ ra tin tức của Vương Hạo Nhiên được chứ.

"Người thường. . ." Vu Hành Thiên nghe xong, lông mày chữ xuyên lập tức nhíu chặt mấy phần.

Hắn xem Dạ Vô Ngân như nữ nhi nhìn, tự nhiên hi vọng Dạ Vô Ngân có thể tìm được một người tốt.

Không nói che chở cho Dạ Vô Ngân, nhưng ít nhất phải có đầy đủ lực lượng để cung cấp trợ giúp nhất định cho Dạ Vô Ngân.

Suy cho cùng trọng trách trên mình Dạ Vô Ngân cũng không phải là nhỏ.

"Vô Ngân, yêu cầu trước đây của người đối với một nữ khác không phải là muốn tu vi của đối phương mạnh hơn người sao? Làm sao coi trọng một người thường rồi." Vu Hành Thiên nghi ngờ hỏi.

Trong đầu Dạ Vô Ngân hiện lên một khuôn mặt anh tuấn, khoe miệng cũng không khỏi phác họa ra nụ cười ôn nhu, lẩm bẩm nói:

"Trước khi ta gặp được hắn thì cũng nghĩ như vậy, thiết lập điều kiện với một nữ khác. Nhưng loại chuyện duyên phận này thật quá kỳ diệu, lúc chân chính gặp được người này, tất cả thiết lập này đã biến mất hoàn toàn."

"Điều duy nhất ta nghĩ đến là muốn ở cùng với hắn, bối cảnh, thân phận những cái này đều không quan trọng, chỉ có tình yêu đơn thuần."

Lúc Dạ Vô Ngân mới thấy Vương Hạo Nhiên thì cho Vương Hạo Nhiên là một tên sinh viên bình thường mà thôi, lúc ấy trái tim đã

thầm cho phép.

Lời này của nàng hoàn toàn không có giả mạo.

Vu Hành Thiên là một lão già cổ hủ, hoàn toàn không hiểu những cái này, nghe xong thì như lọt vào trong sương mù, nhưng còn có thể nhìn ra hình như đồ đệ này của mình yêu thật lòng.

Nghĩ như vậy, Vu Hành Thiên lập tức bỏ đi ý niệm tác hợp Dạ Vô Ngân cùng Diệp Phàm.

Nhưng trong lòng Vu Hành Thiên vẫn cảm thấy thật đáng tiếc.

Hắn cách kỳ hạn đại nạn không xa, sợ đến lúc đó tất cả trọng trách áp đến trên mình Dạ Vô Ngân, Dạ Vô Ngân cực kỳ khó nhận gánh những thứ này.

Vu Hành Thiên kỳ thật vẫn hi vọng Dạ Vô Ngân có thể tìm một người bầu bạn có thể cấp trợ giúp cho nàng, mà không phải một gia. . . Gia hỏa ăn bám.

Nhưng những lời này, trong tình cảnh này, Vu Hành Thiên không tiện nói ra.

Diệp Phàm ở một bên lắng lắng nghe Dạ Vô Ngân kể rõ, không thoải mái trong lòng càng đậm một ít.

Nếu như Dạ Vô Ngân ưa thích một vị cường giả nào đó trong Thiên Bảng vậy thì trong lòng hắn sẽ thoải mái rất nhiều.

Dạ Vô Ngân lại trúng ý một người thường. . . Không, hình dung chính xác một chút, hẳn là một con giun đé.

Một con giun đé mà thôi, có cái gì mà yêu hắn như vậy?

Diệp Phàm thật cực kỳ không hiểu.

Nhưng mà lấy tính cách của hắn, còn không đến mức nói ra loại lời này, chỉ là trong bóng tối hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên nói với Vu Hành Thiên:

"Ta muốn một chỗ an tĩnh để tu luyện."

Vu Hành Thiên gật đầu, để người hầu dẫn Diệp Phàm đi.

Thanh Linh.

Vương Hạo Nhiên phái người đến bên trong giang hồ ẩn thế hỏi thăm tung tích của Diệp Phàm, còn không có đợi được tin tức truyền tới, Long Thiên Sơn biết Vương Hạo Nhiên trở lại Thanh Linh, thế là vội vàng tới.

Long Thiên Sơn báo cáo với Vương Hạo Nhiên chuyện Diệp Phàm ép hỏi qua hắn.

"Lúc đó người có nói gì với Diệp Huyền Thiên không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Hồi lão sư, lúc ấy đệ tử I không đề cập tới tung tích của sư phụ, không có nói qua nửa điểm tin tức có liên quan đến sư phụ cho Diệp Huyền Thiên." Long Thiên Sơn nói:

"Chỉ là sau khi Diệp Huyền Thiên ép hỏi không có kết quả, nói một câu gì mà "Ta không nói, hắn cũng có biện pháp biết", sau đó ta cảm giác đầu đau xót, té xỉu, chờ ta khi tỉnh lại, đã không thấy tăm hơi Diệp Huyền Thiên đâu nữa."

Nghe Long Thiên Sơn miêu tả, Vương Hạo Nhiên lập tức phán đoán là Diệp Phàm tìm tới ký ức của Long Thiên Sơn.

Lúc Vương Hạo Nhiên rời khỏi trong thế tục, những lời nhắn nhủ với Long Thiên Sơn kia rất mơ hồ.

Chỉ là đơn giản đề cập qua đến một nơi phồn hoa.

Sau khi Diệp Phàm vợ vét ký ức của Long Thiên Sơn thì không quản Long Thiên Sơn nữa, khả năng là đã đạt được đáp án mà hắn muốn.

Nơi phồn hoa. . . Chẳng lẽ Diệp Phàm đến đế đô tìm ta?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Cùng Long Thiên Sơn hàn huyên vài câu, Vương Hạo Nhiên liền cho hắn lui.

Vương Hạo Nhiên sớm đã có dự định đến đế đô đi một lần, hiện tại sau khi biết được xác suất lớn là Diệp Phàm đến đế đô, lập tức quyết định mau chóng đến đế đô.

Ở bên kia đế đô, có một Dạ Vô Ngân luôn thương nhớ hắn.

Mặc kệ đến đế đô có thể nhìn thấy Diệp Phàm hay không, nhưng tuyệt đối sẽ có thu hoạch, sẽ không uổng công một chuyến.

Suy cho cùng bản thân Dạ Vô Ngân cũng đã nói, đến đế đô thì nhất định phải tìm nàng chơi.

W

Chương 952: Tiến Về Đế Đô (2)

uSau khi quyết định, sáng sớm ngày tiếp theo Vương Hạo Nhiên liền xuất phát.

Lần đi xa này, Vương Hạo Nhiên cũng không có ý định đi một thân một mình.

Mà gọi Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn theo.

Trước đây hai nữ chính này đều ở lâu bên đế đô, chỉ là vì Vương Hạo Nhiên mới một mực ở lại Thanh Linh.

Hai người tương đối quen thuộc môi trường đế đô bên kia, hơn nữa một người là địa sư nổi tiếng, một người là thần y, quan hệ ở bên đế đô cực kỳ xài được.

Có Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn đồng hành, lần này đến đế đô khẳng định sẽ giảm bớt không ít phiền toái.

Sau khi Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhận được lời mời của Vương Hạo Nhiên, tự nhiên là không chút do dự đồng ý.

Vương Hạo Nhiên bao hết một chiếc máy bay thương vụ, cùng hai người bước lên đường đi đến đế đô.

Sau mấy tiếng, máy bay đến chỗ cần đến.

Máy bay hạ cánh, Vương Hạo Nhiên cùng Mộ Nam Chi, Biển Tố Vấn dừng chân trên bãi đáp máy bay.

Sân bay được xây ở chỗ cao, đứng ở chỗ này có thể nhìn xuống một ít cảnh tượng xung quanh.

Nhìn khắp nơi đều là phồn hoa.

Siêu cấp cao ốc đứng vững, xe sang cùng một màu lái trên đường, bên cạnh có đám người ăn mặc gọn gàng. . .

Tất cả những thứ này đều không phải Thanh Linh bên kia có thể so được.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn ở lâu đế đô, đã không cảm thấy kinh ngạc với những cảnh vật này.

Lúc ba người đi tới cửa ra sân bay, nhìn thấy một ít người mặc nhung trang.

Vị trí trên ngực quần áo của những người này có một đạo tiêu chí hỏa diễm hình rồng, nhìn qua đặc biệt dễ thấy.

Hơn nữa, trên mình bọn họ lơ đãng bộc lộ khí tức, cũng chứng minh những người này tuyệt không bình thường.

"Sao lại có nhiều Viêm Long Quân đang đi tuần như vậy, chẳng lẽ đế đô xảy ra chuyện lớn?" Mộ Nam Chi kinh ngạc.

"Khả định có tình huống không ổn, bằng không không có nhiều Viêm Long Quân như vậy." Biển Tố Vấn nói tiếp.

"Viêm Long Quân là cái gì?" Vương Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi.

"Viêm Long Quân là siêu cấp lực lượng ngăn cản giang hồ ẩn thế cùng ngoại tộc, thủ lĩnh chính là vị tướng quân Dạ Vô Ngân Dạ danh chấn thiên hạ kia." Mộ Nam Chi giải thích nói.

Wương Hạo Nhiên giật mình giật đầu một cái, "Bên trong giang hồ ẩn thế không có nghe qua xảy ra chuyện lớn gì, chẳng lẽ là ngoại tộc?"

"Cái này rất có khả năng, xem ra khoảng thời gian này đế đô sẽ không thái bình." Biển Tố Vấn thở dài nói: "Vốn cho rằng tới đế có thể mang người thưởng thức khắp nơi một phen, nhưng mà xem ra

không được rồi."

"Không sao, không nhất định phải đi ra ngoài. Cùng các người ở trong phòng tâm sự cũng rất vui vẻ." Vương Hạo Nhiên cười cười.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhận nhiệm vụ gửi cho hắn một cái ánh mắt kiều mị xem thường.

Ba người qua kiểm an, từ sân bay đi ra, Biển Tố Vấn nói với Mộ Nam Chi:

"Người đi qua nơi này? Hay là ta qua nơi đó?"

Hai người quen biết nhau từ rất sớm, là bạn thân tốt, trước đây khi ở đế đô, thường xuyên sẽ đến nơi ở của đối phương.

Hiện tại Vương Hạo Nhiên tới, để Vương Hạo Nhiên đơn độc đến chỗ ai thì đều không thích hợp, lựa chọn tốt nhất là ở cùng một chỗ.

"Chỗ ta ở cách nơi này gần, đến chỗ của ta đi." Mộ Nam Chi trả lời.

"Được, nghe người." Biển Tố Vấn gật đầu.

Ước chừng nửa giờ, Mộ Nam Chi mang theo Vương Hạo Nhiên cùng Biển Tố Vấn đi tới bên ngoài biệt thự tương đối cổ cách.

Trong khoảng thời gian mà Mộ Nam Chi rời khỏi, người hầu nghĩ đi về nhà.

Biệt thự hết sức vắng vẻ.

Nhưng trong đình viện của biệt thự cũng chưa thấy lá rụng toán loạn gì.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian mà Mộ Nam Chi rời khỏi, có người dọn dẹp định kỳ.

Mà ngay lúc Mộ Nam Chi trở về không lâu, biệt thự đã có khách đến.

Mộ Nam Chi tiến đến nhìn một chút, nhìn thấy người tới là Thiên Cơ Tử.

"Sư muội, cuối cùng người cũng trở về, ta còn tưởng rằng người muốn một mực ở lại Thanh Linh bên đó đấy." Thiên Cơ Tử cười nói.

"Lời nói trước đó có nhiều đắc tội, mong rằng sư huynh bỏ qua cho." Mộ Nam Chi vừa xin lỗi vừa nói.

"Không sao, nhìn thấy sư muội tươi cười rạng rỡ, sư huynh này cũng vui vẻ." Thiên Cơ Tử ý vị thâm trường mỉm cười.

Mộ Nam Chi quẩn bách một thoáng, nói sang chuyện khác: "Trong lúc ta không có ở đây, đã tạ sư huynh thay ta dọn dẹp nhà."

"Việc rất nhỏ." Thiên Cơ Tử khoát tay áo, nói tiếp: "Sư muội không mời ta đi vào sao?"

Mộ Nam Chi chần chừ một chút, nhưng vẫn là nói: "Mời sư huynh."

Thiên Cơ Tử thấy thần sắc của Mộ Nam Chi có chút cổ quái, mang theo một ít nghi hoặc vào bên trong biệt thự của Mộ Nam Chi.

Dọc đường, Biển Tố Vấn bỗng nhiên thoáng qua.

"Thì ra là Tiểu Y Tiên cũng ở đây, nhưng mà sư muội, cái này hình như không cần thiết phải giấu ta nha?" Thiên Cơ Tử trêu ghẹo nói.

Chương 953: Phỏng Đoán (1)

κMộ Nam Chi cười cười xấu hổ, không biết rõ đáp lại như thế nào.

Thiên Cơ Tử đã mơ hồ đoán được một ít gì, tính thăm dò nói:
"Chẳng lẽ nơi này của sự muội còn có vị khách nào khác sao?"

"Sự huynh suy nghĩ nhiều rồi, chỉ có Tố Vấn mà thôi." Mộ Nam Chi phủ nhận nói.

Nếu chỉ là chuyện nàng và Vương Hạo Nhiên thì cho dù công bố ra ngoài, cũng không có cái gì, nhưng vấn đề bây giờ là còn có một Biển Tố Vấn.

Hai người ở đế đô không biết rõ có bao nhiêu người theo đuổi, nếu tin tức hai người đồng thời ủy thân một người truyền đi, vậy thì khẳng định Vương Hạo Nhiên không thể thiếu một chút phiền toái.

Mộ Nam Chi biết những người kia không làm Vương Hạo Nhiên tổn thương được, nhưng không muốn bọn họ chạy tới làm phiền Vương Hạo Nhiên.

"Sự muội đây là cho ta là người ngoài sao, tính ra sự huynh là bà mối của các người, chẳng lẽ còn muốn giấu diếm ta sao?" Thiên Cơ Tử tràn đầy lòng hiếu kỳ, rất muốn nhìn một nửa khác của Mộ Nam Chi là người như thế nào.

Mộ Nam Chi do dự một chút, ném đi một cái ánh mắt hỏi ý kiến về phía Biển Tố Vấn.

Biển Tố Vấn hướng về nàng khoa tay múa chân mấy cái, ý để Mộ Nam Chi tự mình quyết định.

Mộ Nam Chi suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói: "Sự huynh đi theo ta."

Thiên Cơ Tử mỉm cười gật đầu, đi cùng Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn đến chỗ đình viện.

Cạnh bàn đá bên trong đình viện, có một thân ảnh anh tuấn đang ngồi.

Thiên Cơ Tử chỉ xem bóng lưng người này cũng cảm giác cực kỳ kinh diễm, nhưng lúc đối phương quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt kia giống như đã từng quen biết.

Thiên Cơ Tử bỗng nhiên bị hù dọa đến thông minh.

"Đúng. . . Là người? !" Thiên Cơ Tử run giọng nói.

Lúc ấy hẳn nhận lời mời của chiến thần Tô Lăng, đi qua Thanh Linh một chuyến, từng gặp Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì tính được tiếp tục ở bên cạnh Tô Lăng, sẽ chết ở trong tay Vương Hạo Nhiên, cho nên rời xa Tô Lăng trở về đế đô.

Khi đó càng phát thệ vĩnh viễn không đến Thanh Linh.

Dù cho về sau biết sự phụ Tàn Phàm ở Thanh Linh, Thiên Cơ Tử cũng chưa từng tiến đến.

Bởi vì Thiên Cơ Tử tính được nếu mình đi thì tuyệt đối hẳn phải chết không nghi ngờ.

Vì vậy Vương Hạo Nhiên là sợ hãi tồn tại rất sâu trong lòng Thiên Cơ Tử.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy Thiên Cơ Tử cũng không có cảm thấy ngạc nhiên.

Sau khi Mộ Nam Chi thành nữ nhân của hắn, Mộ Nam Chi đem một ít chuyện bên người nói cho Vương Hạo Nhiên, trong đó bao gồm cả Thiên Cơ Tử.

"Các người quen biết nhau sao?" Mộ Nam Chi kinh ngạc mà hỏi.

"Không biết, có lẽ hắn nhận làm người rồi." Vương Hạo Nhiên mỉm cười.

Nghe vậy, Thiên Cơ Tử vậy mới giật mình tỉnh lại, nơi này cũng không phải Thanh Linh, mà là đế đô, chính mình cũng không có vi phạm lời hứa.

Hơn nữa hắn là người yêu của sư muội, dù cho xem ở mặt mũi sư muội, cũng sẽ không giết chính mình nha?

Nghĩ như vậy, trong lòng Thiên Cơ Tử an tâm mấy phần.

"Là mắt ta vụng về, nhận làm người." Thiên Cơ Tử cũng không có bóc trần cái gì, mà là giống như Vương Hạo Nhiên, giả bộ như không biết đối phương.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn chỉ cảm thấy thần sắc của Thiên Cơ Tử kỳ quái, nhưng cũng không có hỏi nhiều cái gì.

Tiếp đó, Mộ Nam Chi đơn giản giới thiệu Vương Hạo Nhiên một chút cho Thiên Cơ Tử, nhưng chỉ nói rõ Vương Hạo Nhiên là một công tử nhà giàu mà thôi, cũng không có nói ra bất kỳ tin tức gì khác.

Thiên Cơ Tử biết Vương Hạo Nhiên không đơn giản, nhưng cũng không có vạch trần, chỉ là dùng rất nhiều lời ca tụng, chúc mừng sư muội cùng Tiểu Y Tiên tìm được người bầu bạn.

"Sư huynh, việc này người biết là được rồi, mong người đừng truyền đi." Mộ Nam Chi dặn dò.

"Sư muội yên tâm, sư huynh nhất định thủ khẩu như bình." Thiên Cơ Tử nào có lá gan nói lung tung ra ngoài, sau khi đáp lại một thoáng, chỉ cảm thấy đờ ở chỗ này có chút câu nệ, chợt nhớ tới một việc, chuẩn bị cáo từ, vì vậy nói:

"Đúng rồi, có một sư đệ muốn tới đế đô, cũng đã sắp đến rồi, ta phải đi phái người đón hân một chút."

"Há, vị sư đệ nào?" Mộ Nam Chi hiếu kỳ hỏi.

"Tên là Kinh Lộ, học cờ thuật chung một sư phụ, trước đó ở Thanh Linh, còn thắng kỳ thủ đỉnh phong của Cao Ly Quốc- Khương Doãn Nhi, lúc ấy sư muội thân ở Thanh Linh, khẳng định đã nghe qua việc này rồi chứ?" Thiên Cơ Tử nói.

"Tất nhiên biết." Mộ Nam Chi gật đầu, "Vị sư đệ này đến bên này du ngoạn hay là làm gì?"

"Ở bên đế đô này lập tức sẽ cử hành một cuộc thi đấu giao lưu kỳ thủ, rất nhiều kỳ thủ đỉnh phong đều sẽ trình diện, sư đệ xem như là kỳ thủ đứng đầu Viêm Quốc, sao lại có khả năng vắng mặt được chứ." Thiên Cơ Tử nói.

Vương Hạo Nhiên đang nghe thì bỗng nhiên trong lòng hơi động.

Chương 954: Phỏng Đoán (2)

Khương Doãn Nhi là kỳ thủ đứng đầu Cao Ly Quốc, loại giải thi đấu này khẳng định cũng sẽ không vắng mặt.

Trước mắt đế đô có ngoại tộc dòm ngó, sau đó không lâu có lẽ có đại sự xảy ra, xem chừng là sáng tác sân khấu cho Diệp Phàm trang bức.

Nhưng nội dung chuyện của Diệp Phàm là đơn nữ chính, nội dung truyện của Diệp Phàm xuất hiện chỉ là nữ phụ.

Mà Khương Doãn Nhi là nữ chính, theo lý thuyết hai người có lẽ không thể ở cùng nội dung truyện.

Khương Doãn Nhi tới đế đô, không có khả năng lẩn bị nội dung truyện của Diệp Phàm hấp dẫn mà đến, khả năng là bị nội dung truyện của nhân vật chính khác hấp dẫn tới.

Nói như vậy, ở đế đô cũng có một ít nhân vật chính?

Trận phong ba ngoại tộc dòm ngó này, có lẽ cũng không chỉ là sân khấu cho một mình Diệp Phàm trang bức.

Nội dung truyện của hai nhân vật chính trang bức cùng đụng vào nhau sao?

Vương Hạo Nhiên âm thầm suy đoán.

Tất nhiên, yêu cầu trước mắt là Khương Doãn Nhi có phải tới đế đô thật hay không.

Nếu như không tới, vậy chút ít phỏng đoán này đều là tán gẫu.

Sau khi Thiên Cơ Tử rời khỏi, Vương Hạo Nhiên rời khỏi đình viện, tự mình đi liên hệ với Khương Doãn Nhi.

Trước đó khi ở Thanh Linh, sau khi Vương Hạo Nhiên xác định quan hệ với Khương Doãn Nhi thì sau đó Khương Doãn Nhi bởi vì một ít chuyện mà trở về quốc gia của mình.

Trong lúc đó, hai người đều duy trì liên hệ một đoạn thời gian rất dài.

Chỉ là sau khi Vương Hạo Nhiên đến Thánh Vực, chỗ kia ngăn cách với hiện đại, những thiết bị truyền tin hiện đại hóa kia căn bản là không dùng được.

Sau khi trở lại Thanh Linh, vội vàng ứng phó với nữ chính ở Thanh Linh, tạm thời không để ý đến Khương Doãn Nhi.

Lần gần nhất mà hai người liên hệ cho đến bây giờ thì đã vượt qua hơn nửa tháng hẳn không liên hệ với Khương Doãn Nhi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên gọi qua, rất nhanh Khương Doãn Nhi đã nghe máy.

"Ta còn cho là người không cần ta nữa đấy." Sau khi điện thoại được kết nối, bên kia lập tức truyền đến âm thanh u oán của Khương Doãn Nhi.

"Sao có thể chứ, chỉ là trước đó không lâu ta đến một chỗ, chỗ đó điện thoại đều không có tín hiệu, cho nên không có cách nào liên hệ với người, nhưng mà mỗi ngày ta đều nhớ người." Vương Hạo Nhiên dụ dỗ nói.

"Mỗi ngày ta cũng nhớ người, buổi sáng nhớ, giữa trưa nhớ, buổi tối cũng nhớ, nằm mơ đều mơ thấy người nữa." Trong giọng nói của Khương Doãn Nhi đã không còn u oán, tiếng nói mang theo một loại cảm giác ngọt ngào.

"Đúng rồi, bây giờ người đang ở chỗ nào?" Vương Hạo Nhiên thấy Khương Doãn Nhi bị dễ ngọt nhanh như vậy, lập tức nói đến chuyện chính.

"Hiện tại ta vừa xuống máy bay, đến đế đô của Viêm Quốc các người đây, đến bên này tham gia một cái hội giao lưu cờ thuật quốc tế, chờ hết bận, ta lập tức bay đến Thanh Linh tìm người." Khương Doãn Nhi nói.

Đạt được đáp án, Vương Hạo Nhiên liền hiểu rõ suy đoán của chính mình có khả năng đúng.

Rất có thể nội dung chính của hai nhân vật trang bức xung đột nhau.

"Ta rất nhớ người, không bằng ta trực tiếp tới đế đô tìm người nha." Vương Hạo Nhiên cũng không có nói ra giờ phút này mình ở đế đô, mà là thuận miệng lại dễ Khương Doãn Nhi một chút.

Khương Doãn Nhi nghe xong, vui vẻ không thôi.

"Được rồi được rồi, nếu người không ngại phiền toái, vậy thì tới đi, đại hội giao lưu cờ thuật hai ngày sau mới cử hành, một khi bắt đầu, ta muốn đến Thanh Linh thì cũng chỉ có thể là bảy ngày sau đó. Nếu người nguyện ý đến bên này vậy thì quá tốt rồi."

Khương Doãn Nhi đã lâu không thấy Vương Hạo Nhiên, cũng không kịp chờ đợi muốn gặp được hắn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên kết thúc cuộc nói chuyện với Khương Doãn Nhi liền bắt đầu suy tư làm sao để phá hủy sân khấu của nhân vật chính trang bức.

Wương Hạo Nhiên dự đoán có hai phương pháp.

Thứ nhất là trà trộn vào bên trong ngoại tộc, giả bộ như cường giả

ngoại tộc đánh mặt Diệp Phàm cùng một nhân vật chính khác.

Thứ hai là lấy thân phận cường giả Viêm Quốc, nện những cường giả ngoại tộc này, để Diệp Phàm cùng một nhân vật chính khác không có chỗ phát huy.

Dưới hai phương pháp đối lập này, Vương Hạo Nhiên càng nghiêng về loại thứ hai.

Tuy hẳn là phản phái, nhưng vẫn có chút nguyên tắc, mặc dù đối phó nhân vật chính, nhưng trợ giúp ngoại tộc thật sự là thất đức một chút.

Phương pháp thứ hai, chẳng những có thể ngăn cản nhân vật chính trang bức, chính mình còn có thể trang bức, vậy thì cứ sao mà không làm chứ?

Chỉ có điều phương pháp thứ hai không được hoàn mỹ là đây chỉ là tiết hồ nội dung truyện của nhân vật chính mà thôi, chỉ làm cho nhân vật chính không trang bức được, không tạo được thương tổn mang tính thực chất gì đối với nhân vật chính.

F

Chương 955: Dạ Vô Ngân Chột Dạ (1)

"Các người. . . Không giống bình thường." Dạ Vô Ngân bỗng nhiên nhìn ra một vài vấn đề, dùng ánh mắt xem kỹ các nàng, "Hai người các người, có phải có nam nhân bên Thanh Linh rồi không?!"

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn do dự một chút, tiếp đó nhận nhíp hướng về Dạ Vô Ngân gật đầu một cái.

"Đến cùng là tên nào không biết sống chết như vậy, dám cướp nữ nhân của ta?!" Dạ Vô Ngân nhìn không được vỗ bàn một cái, mang theo ba phần nói đùa cùng bảy phần oán khí nói.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhìn thấy Dạ Vô Ngân phản ứng lớn như vậy, nhận nhíp kinh ngạc một thoáng.

"Mau nói là ai?!" Dạ Vô Ngân rất ngạc nhiên truy vấn hai người, nhưng mà hai người ai cũng không có nói chuyện trước, thế là nàng trực tiếp điếm danh hỏi:

"Nam Chi, trước đây những người đu bám người như ruồi, nhưng nhờ có ta giúp người trục xuất, việc này người cũng không đến mức giấu ta chứ, mau nói cho ta biết, người đó là ai? Tên gọi là gì? Đáng đáp như thế nào?"

"Dạ tỷ tỷ, đáng vẻ của người dữ dằn như vậy, làm sao ta dám nói cho người chứ." Mộ Nam Chi dờ khóc dờ cười nói.

"Người cứ yên tâm đi, làm sao có khả năng ta làm thương tổn đến người yêu của người chứ? Người cứ nói cho ta đi." Mặc dù lời nói của Dạ Vô Ngân là trấn an, nhưng trong ánh mắt không có ý tốt, Mộ Nam Chi cũng nhìn thấy.

Chỉ là, Mộ Nam Chi nhưng không lo lắng cho Vương Hạo Nhiên chút nào, thế là dứt khoát nói:

"Hắn cũng theo ta đến bên này, còn ở nơi này nữa, vừa rồi dường như đi gọi điện thoại rồi, một hồi hắn tới là người có thể nhìn thấy hắn."

Dạ Vô Ngân nghe xong, càng nghiến răng nghiến lợi.

Mộ Nam Chi đều mang người tới cửa, hiển nhiên quan hệ với hắn phát triển đến loại tình trạng rất sâu kia.

Dạ Vô Ngân rất giận, quay đầu nhìn về phía Biển Tố Vấn.

Không chờ Dạ Vô Ngân mở miệng hỏi, Biển Tố Vấn chủ động nói: "Nam Chi đã nói ra lời mà ta muốn nói."

Dạ Vô Ngân mộng một thoáng, trước tiên chưa kịp phản ứng đây là có ý gì, nửa ngày mới hiểu trước sau kinh ngạc nói:

"Nam nhân của hai người các người là cùng một người? !"

"Ân."

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn đồng thời gạt đầu, dáng vẻ cực kỳ ảm ý.

"Mặc dù bạn thân tốt thì có thể chia sẻ đồ vật, nhưng không phải cái gì đều có thể chia sẻ, các người điên rồi sao?" Dạ Vô Ngân kinh ngạc nói.

"Nói ra thì việc nay cực kỳ phức tạp, bởi vì một ít nguyên nhân, ta không thể nói quá nhiều với người, tóm lại chúng ta đều cam tâm tình nguyện, cùng ở bên cạnh hắn cũng rất vui vẻ." Biển Tố Vấn nói.

"Dạ tử tử, chúng ta rất hạnh phúc nha, người cũng không cần quan tâm, nếu người có ý tốt với chúng ta thì chúc phúc cho chúng ta là được rồi." Mộ Nam Chi cũng nói theo.

Dạ Vô Ngân có thể nhìn ra lời nói của hai tử muội này đều xuất phát từ thật tâm, thấy hai người vui vẻ như vậy thì càng bất bình hơn.

Nếu như Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn vẫn định cư ở đế đô vậy thì sẽ không đến mức Dạ Vô Ngân phản ứng lớn như vậy.

Nhưng vừa rồi Biển Tố Vấn rõ ràng biểu thị ra, sẽ đến Thanh Linh định cư.

Thanh Linh rất xa đế đô.

Nói cách khác, sau này mình muốn gặp hai người bạn thân tốt này thì tương đối khó.

Chẳng khác gì là người kia cướp Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn khỏi bên cạnh nàng.

Dạ Vô Ngân nuốt không trôi một hơi này, bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng quát lên:

"Rốt cục là ai, tranh thủ thời gian mau rút ra gặp lão nương!"

Âm thanh truyền ra, chấn đến nhà mơ hồ đều run lên mấy lần.

"Dạ tử tử, người bình tĩnh một chút, không nên vọng động!" Biển Tố Vấn vội vã khuyên.

"Mối thù đoạt lão bà không đội trời chung, hơn nữa còn là hai người, làm sao mà ta bình tĩnh được? !" Dạ Vô Ngân phát điên một thoáng, nhưng vẫn có lý trí, nói tiếp:

"Tố Vấn, Nam Chi, ta có chừng mực, không đánh vào mặt của hấn là được, các người yên tâm đi."

Nghe vậy, Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhìn nhau một thoáng,

sắc mặt tràn đầy cổ quái.

Không phải là các nàng lo lắng cho Vương Hạo Nhiên, mà là lo lắng cho Dạ Vô Ngân.

Hai người muốn nói tiếp chút gì, khuyên can Dạ Vô Ngân một chút, nhưng mà lúc này có một đạo thân ảnh tuấn dật đi về đình viện bên này.

Mặc dù là Dạ Vô Ngân đưa lưng về phía sau, nhưng lấy nhận biết của nàng, tự nhiên nghe được tiếng bước chân.

Bên trong một đôi mắt đẹp lóe ra hào quang bất thiện, bóp bóp phần quỳ, chậm chậm xoay người, nhìn về phía người tới.

Nhưng xem xét xuống, trên mặt nháy mắt cứng đờ, phẳng phất như bị hóa đá.

Wang Hào Nhiên chậm rãi đi tới, đến trước mặt mấy người Mộ Nam Chi.

Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi nhận nhịp nhìn Dạ Vô Ngân một chút, lo lắng nàng đột nhiên động thủ.

V

Chương 956: Dạ Vô Ngân Chột Dạ (2)

wNhưng mà ngoài dự liệu là Dạ Vô Ngân không có bất kỳ động tác nào, biểu tình trên mặt cũng hết sức kỳ quái, như là choáng tại chỗ.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn không rõ ràng cho lắm.

"Sau khi rời khỏi Thượng Hải quay đi, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy." Vương Hạo Nhiên nhìn về Dạ Vô Ngân ngờ ngợ ngạc nhiên, cười nói.

Dạ Vô Ngân vậy mới lấy lại tinh thần, lập tức có chút tay chân luống cuống, hoàn toàn không có dáng vẻ nhẹ nhõm múa trảo như vừa rồi.

"Các người quen biết nhau sao?"

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhận nhip kinh ngạc nói.

"Tuy là chúng ta chỉ có gặp mặt một lần, nhưng cũng được coi là bằng hữu, Dạ tiểu tử còn nói, ta đến để đô bên này, nhất định phải tìm nàng chơi." Vương Hạo Nhiên nói.

Dạ Vô Ngân nghe nói như thế, trong lòng lại lo lắng thêm mấy phần.

Lúc đầu nàng mời Vương Hạo Nhiên, trong lòng cực kỳ thần nhiên, nhưng giờ này khắc này nhắc tới ở trước mặt Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi, nàng không khỏi có chút chột dạ.

Bởi vì khiến nàng có cảm giác tội lỗi khi cướp đồ vật tốt của bạn thân.

"Nam Chi, Tố Vấn, các người không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta chỉ là giao hảo trong sáng, không phải như các người nghĩ đâu." Dạ Vô Ngân quỳ thần xui khiến giải thích một chút.

Lúc đầu Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn không cảm thấy có cái gì, nhưng nghe được lời nói của Dạ Vô Ngân, lại không khỏi nghi hoặc.

Bởi vì lời nói kia của Dạ Vô Ngân thật sự có loại cảm giác "Giấu đầu lòi đuôi".

Hơn nữa, hiện tại Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn hiểu rõ Vương Hạo Nhiên nhiều hơn.

Mặc kệ nữ nhân xinh đẹp nào có quan hệ dính liểu cùng Vương Hạo Nhiên, các nàng đều không cảm thấy kỳ quái.

Chỉ vì, mị lực của nam nhân này thực tế quá mức mạnh mẽ, hơn nữa còn là Tiên Đế chuyển thế, thực lực cường đại.

Nữ nhân gặp, cực kỳ khó có người không động tâm.

Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi cũng biết tình huống của Dạ Vô Ngân.

Nam tử để đô căn bản không lọt được vào mắt xanh của Dạ Vô Ngân, hai người còn lo lắng Dạ Vô Ngân sẽ cô độc sống quãng đời còn lại.

Nếu như Dạ Vô Ngân thật có ý với Vương Hạo Nhiên, kỳ thực các nàng cũng không phản đối.

Chỉ có điều là giờ phút này Dạ Vô Ngân tâm hoảng ý loạn, căn bản không hiểu được tâm tư của Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn.

Sau khi nàng giải thích càng tỏ đen, cảm giác không có cách nào tiếp tục ở lại nơi này, thế là nói có chuyện gấp cần phải xử lý, nói tạm biệt với hai người bạn thân.

"Dạ tướng quân, ta đưa tiễn ngươi." Vương Hạo Nhiên có việc muốn hỏi nàng, thế là thuận thế nói.

Dạ Vô Ngân nghe xong, tất nhiên cũng không phản đối.

Hai người sánh vai đi ra khỏi đình viện.

Dạ Vô Ngân cố tình trì hoãn bước chân, muốn ở chung với Vương Hạo Nhiên lâu thêm một chút.

"Dạ tướng quân, hình như tình huống gần đây ở nơi này không yên ổn phải không?" Vương Hạo Nhiên đi đầu đánh vỡ yên lặng, hỏi.

Nhắc đến việc này, khẩn trương cùng e lệ trong lòng Dạ Vô Ngân giảm đi mấy phần, thần sắc biến trở nên nghiêm túc một ít, giải thích nói:

"Kỳ hạn đại nạn của sự phụ ra đã không xa, vốn bế quan đột phá cảnh giới kéo dài thọ nguyên, những ngoại tộc ý đồ quấy nhiễu Viêm Quốc kia sợ sự phụ đột phá thành công, cho nên liền nháo chút ít chuyện, gây thêm phiền toái cho sự phụ ta, không cho sự phụ ta yên tâm đột phá cảnh giới."

Dạ Vô Ngân nói đến chỗ này, nắm tay nắm chặt, trên gương mặt xinh đẹp có vẻ xấu hổ, "Ta chỉ hận chính mình tu vi thấp kém, nếu ta có thể ngăn cản những tên ngoại tộc này thì cũng không cần sự phụ ta quan tâm."

"Sự phụ ta gần hết thọ nguyên, những tên ngoại tộc này ví như có thể kéo sự phụ chúng ta lại, một khi sự phụ ta hao hết thọ nguyên, cường giả đỉnh cao của Viêm Quốc bên này chỉ sợ vô lực chống lại ngoại tộc. Cường giả đỉnh cao có tu vi cảnh giới nhất định, có thể làm quá nhiều chuyện, đến lúc đó chỉ sợ. . ."

Dạ Vô Ngân nói xong lời cuối cùng, lo lắng đến nỗi không cách nào nói tiếp.

"Chỉ sợ Viêm Quốc sẽ nguy hiểm phải không?" Vương Hạo Nhiên tính thăm dò nói tiếp.

Sau khi Dạ Vô Ngân nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, thần

sắc rõ ràng tái nhợt mấy phần.

Hiển nhiên, nàng cũng đồng ý với lời nói của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng của Dạ Vô Ngân, hơi hơi kinh ngạc một thoáng.

Mức độ nghiêm trọng của sự việc rõ ràng đã tăng lên đến loại trình độ này?

Nói cách khác, sân khấu trang bức này xây dựng thật đủ lớn.

Nếu ai có thể nện những người ngoại tộc này, vậy thì nghĩ không ra tên đều khó.

Nói trắng ra, tất cả những thứ này là nội dung truyện.

Trên thực tế Dạ Vô Ngân lo lắng thật hoàn toàn dư thừa.

Những cường giả ngoại tộc nhìn như cực kỳ khó xử lý kia, kỳ thực chính là đưa tới cho nhân vật chính đánh mặt.

Q

Chương 957: Trọ Lực (1)

uDạ Vô Ngân ưu tâm một hồi, rất nhanh lại giữ vững tinh thần, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn xem Vương Hạo Nhiên, dò hỏi:

"Tu vi của người cao như vậy, không biết có thể vì thế ra một phần lực hay không?"

"Bảo vệ quốc gia là chức trách của mỗi người, thiếu niên chúng ta sao có thể trốn tránh? Ta không thể chối từ được!" Vương Hạo Nhiên quang minh lẫm liệt nói.

Dạ Vô Ngân nghe xong thì rất vui, càng thưởng thức Vương Hạo Nhiên hơn, nói: "Người đồng ý giúp đỡ vậy thì quá tốt rồi!"

Cảm giác sung sướng này của nàng cũng không có tiếp tục quá lâu, liền dần dần bị lo lắng ép xuống.

Dạ Vô Ngân trịnh trọng nhắc nhở, "Những cường giả ngoại tộc dòm ngó đế đô kia, cơ hồ toàn bộ là đại nhân vật trên Thiên Bảng, một người so với một người càng khó đối phó, nếu như người gặp được, nhất định phải cẩn thận."

"Có thể xuất lực vì chuyện trọng đại thế này, cho dù chết, ta chết cũng không. . ." Vương Hạo Nhiên còn muốn tiếp tục hiển lộ một lòng nhiệt huyết một chút.

"Ai nha, loại lời xui xẻo như vậy, sao người có thể nói lung tung chứ." Dạ Vô Ngân nóng vội một chút, vội vã che lấy miệng của hắn, ngăn cản hắn nói tiếp.

Mà sau khi làm ra động tác này, Dạ Vô Ngân lập tức ý thức được có chút thất thố, thế là cảm giác như là phỏng tay vậy, rút tay về.

"Hình như Dạ tiểu tử rất quan tâm ta ta nha." Vương Hạo Nhiên ý vị thâm trường mỉm cười.

Dạ Vô Ngân tiếp xúc ánh mắt của Vương Hạo Nhiên một chút, lại chột dạ tranh thủ thời gian dời đi, ra vẻ bình tĩnh nói:

"Nam Chi cùng Tố Vấn là bằng hữu tốt nhất của ta, mà người là bạn hữu của các nàng, ta quan tâm người một chút cũng là nên, người chớ suy nghĩ nhiều."

"Ta không có suy nghĩ nhiều nha. Nam Chi cùng Tố Vấn đã nhắc qua người với ta, xem người như là tỷ tỷ ruột, đương nhiên là ta cũng hết sức kính trọng người, làm sao lại có loại ý nghĩ vượt rào kia được." Vương Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Dạ Vô Ngân tái nhợt mấy phần, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát.

Nhưng mà thủy chung nàng cũng không phải loại tiểu nữ nhân đa sầu đa cảm, loại tâm tình tiêu cực này rất nhanh bị nàng xua tán mất.

Hơn nữa, lấy tính cách của Dạ Vô Ngân, gặp được khó khăn cùng thất bại gì, cho tới bây giờ cũng sẽ không lùi bước, mà sẽ hết sức tranh thủ.

Suy nghĩ một chút, Dạ Vô Ngân bỗng nhiên nói:

"Lúc trước ta nhìn thấy nữ nhân khác ở bên cạnh người, Tố Vấn cùng Nam Chi biết việc này chưa?"

"Tất nhiên biết." Vương Hạo Nhiên gật đầu.

Nghe nói như thế, trong lòng Dạ Vô Ngân vui vẻ.

Hai người bạn thân tốt này của nàng đều có thể tiếp nhận những nữ nhân khác, không có lý do không tiếp nhận tỷ muội tốt như mình nha?

Tất nhiên, trước tiên nàng phải giải quyết Vương Hạo Nhiên.

"Kỳ thực tuổi của ta không có lớn hơn người bao nhiêu, cũng là

người đồng lứa với người, ta không muốn có gì đó có chút ngăn cách với ta như vậy." Dạ Vô Ngân nói.

"Không lớn hơn bao nhiêu, đến cùng là lớn hơn bao nhiêu?" Vương Hạo Nhiên theo bản năng hỏi.

Dạ Vô Ngân sửng sờ.

Nếu đổi lại là một người khác hỏi nàng câu này, khẳng định nàng sẽ trực tiếp nổi giận.

"Chẳng lẽ người không biết hỏi tuổi tác của nữ nhân là cực kỳ không lễ phép sao?" Dạ Vô Ngân mỉm cười, lập tức lại một mặt thản nhiên nói:

"Nhưng mà nói cho người cũng không sao, ta hai mươi lăm."

Vương Hạo Nhiên "À" một tiếng, xem như đáp lại Dạ Vô Ngân, ngoài miệng cũng không có nghi vấn cái gì, nhưng trong lòng không tin một chút nào đối với lời tự bộc tuổi tác của Dạ Vô Ngân.

Nhưng mà trên thực tế, Vương Hạo Nhiên căn bản không ngại tuổi của nàng, nàng đẹp như vậy, tuổi tác hơi lớn một chút thì cũng có sao?

Chỉ cần dáng dấp đủ xinh đẹp, tuổi tác chỉ là một con số mà thôi.

Hơn nữa tuổi của nàng lớn hơn nữa, có thể lớn hơn nữ tử áo đỏ kia sao?

Vương Hạo Nhiên đều có thể tiếp nhận Cố Hồng Y, tất nhiên càng có thể tiếp nhận Dạ Vô Ngân.

"Đúng rồi, bên này của chúng ta còn có trợ lực nào không?" Trong bất tri bất giác đã đến cửa chính, Vương Hạo Nhiên tạm thời không có suy nghĩ trêu chọc Dạ Vô Ngân, hỏi tới chính sự.

Dạ Vô Ngân dừng một chút, chậm chậm nói: "Diệp Huyền Thiên."

"Quả nhiên hần tới đây." Vương Hạo Nhiên cười nhạt một tiếng.

"Diệp Huyền Thiên không phải do ta tìm đến, là sư phụ của ta tìm đến." Dạ Vô Ngân thanh minh trước một chút, lập tức nói:

"Còn nữa, Diệp Huyền Thiên đang tìm người, nói là muốn báo mối thù hai kiếp."

"Xem ra tu vi của hần tiến bộ, nếu không sẽ không tự tin như vậy." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tuy là ta nhìn không thấu tu vi cụ thể của hần, nhưng so sánh với lúc ở bên Thượng Hải thì tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều, thậm chí ta cảm thấy hần đến gần tu vi của sư phụ ta, thật không biết hần tu luyện thể nào." Dạ Vô Ngân không khỏi lo lắng thay cho Vương Hạo Nhiên, thần sắc cũng có chút ngưng trọng.

Chương 958: Trợ Lực (2)

"Sự phụ người đứng hàng thứ mấy Thiên Bảng? Là cảnh giới gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Sự phụ ta tên là Vu Hành Thiên, đứng đầu Thiên Bảng, tu vi là Thánh cảnh tầng hai mươi lăm." Dạ Vô Ngân trả lời.

Trúc Cơ kỳ tầng năm sao, trong lòng Vương Hạo Nhiên lăm nhăm một thoáng.

Cũng có phán đoán đại khái đối với tu vi của Diệp Phàm.

Đệ nhất Thiên Bảng Vu Hành Thiên, phỏng chừng chính là trần nhà võ đạo thế lực bên này.

Hiện tại Diệp Phàm đi tới để đô trang bức, chiến lực chân chính khẳng định phải vượt qua Trúc Cơ kỳ tầng năm một ít.

Coi là thiết lập chiến đấu vượt cấp, tu vi cảnh giới của Diệp Phàm hẳn là Trúc Cơ kỳ tầng một.

Mà lúc ở Thượng Hải, Diệp Phàm mới Luyện Khí kỳ tầng bảy, thoáng cái nhảy đến Trúc Cơ kỳ tầng một, tốc độ này xem như rất nhanh.

Chỉ có điều Vương Hạo Nhiên còn muốn nhanh hơn, đã là Kim Đan kỳ tầng một.

Không nói đến Vương Hạo Nhiên cũng có thể chiến đấu vượt cấp, cho dù là đổi một tên Kim Đan kỳ tầng một nào, lấy Trúc Cơ kỳ tầng một của Diệp Phàm đều tuyệt đối không giải quyết được.

Bởi vì một khoảng cách của một cái đại cảnh giới thật sự là quá lớn.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, có thể vận dụng thiên địa chi lực, thoát khỏi đại địa trói buộc, ngự không mà đi, trở thành Tu Tiên giả chân chính.

Nhưng cường giả Kim Đan kỳ, trong đan điền đã luyện thành ra Kim Đan.

Tiến vào Kim Đan kỳ, có thể diễn hóa thần uy.

Thần uy trước mắt mà Vương Hạo Nhiên có là Hỏa chi lực.

Phóng Kim Đan ra ngoài, đủ để biến một tòa thành thị thành địa ngục hỏa diễm, đốt mọi thứ bên trong thành hư vô.

Trúc Cơ kỳ mạnh hơn nữa, cũng căn bản không có cách nào cùng đánh một trận.

Bởi vì như vậy sẽ chỉ chịu đả kích.

Thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không lên tiếng, Dạ Vô Ngân chỉ cho là hắn đang lo lắng, vì vậy nói:

"Người yên tâm, hiện tại có ngoại tộc làm áp lực, cho dù Diệp Huyền Thiên muốn làm loạn, sự phụ ta cũng sẽ ngăn cản. Sau khi kết thúc chuyện ngoại tộc, ta sẽ để sự phụ điều hòa, người không cần phải lo lắng."

Vương Hạo Nhiên cũng không có giải thích thêm, chỉ là hỏi ngược lại Dạ Vô Ngân:

"Nói cho ta một chút về những cường giả đỉnh cao của ngoại tộc kia đi, hiện tại những người này đã tiềm nhập trong đế đô rồi sao?"

"Gần đây tất cả Viêm Long Quân xuất động, nghiêm tra đủ loại nhân

vật khả nghi, tăng thêm một ít khoa kỹ hiện đại phụ trợ, những người ngoại tộc không dễ dàng trà trộn vào như vậy, chỉ là. . . Có lẽ không phòng được hai người." Dạ Vô Ngân nói.

"Hai người nào?" Vương Hạo Nhiên truy vấn.

"Hai người này tới từ Nhật Bản, trong đó một vị là Thiên Hạc Chân Nhất, đứng hàng thứ hai Thiên Bảng, một vị khác tên là Liễu Sinh Nhất Lang, đứng hàng thứ tám Thiên Bảng. Hai người này biết một loại bí thuật của Nhật Bản, có thể dịch dung đổi bộ mặt, biến hóa khí tức, để người khó lòng phòng bị." Dạ Vô Ngân lo lắng nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức liền đoán được, khẳng định Thiên Hạc Chân Nhất cùng Liễu Sinh Nhất Lang có không ít phần diễn.

Về phần nguyên nhân, rất đơn giản.

Nhìn chung bên trong nội dung truyện dính dáng đến ngoại tộc, phản phái Nhật Bản là kéo cừu hận nhất, về phần nguyên nhân thì mọi người đều hiểu.

Thiên Hạc Chân Nhất này cùng Liễu Sinh Nhất Lang khẳng định sẽ xảy ra va chạm không nhỏ cùng nhân vật chính.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp đem hai gia hỏa nhật Nhật Bản này hóa thành đối tượng quan tâm trọng điểm, thế là lại nói với Dạ Vô Ngân:

"Nói cho ta những gì người biết về Thiên Hạc Chân Nhất cùng Liễu Sinh Nhất Lang đi."

"Thiên Hạc Chân Nhất này là nữ tử yêu dị, hành động phóng dăng không chịu nổi, nghe nói ai cũng có thể làm lão công của nàng, nhất thiện mê hoặc nam nhân, nếu người gặp được thì nhất định phải cẩn thận." Sau khi Dạ Vô Ngân dằn dò một thoáng, nói tiếp:

"Tên Liễu Sinh Nhất Lang kia là nam tử, là đồ háo sắc rất cực đoan, ưa thích tra tấn nữ nhân, nữ nhân bị hắn hại qua nhiều vô kể, là gia hỏa chồng đầy tội ác."

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức như có điều suy nghĩ.

Hắn đã đánh giá ra, đế đô bên này có hai nhân vật chính, loại trừ Diệp Phàm ra, còn có một tên khác.

Vị Thiên Hạc Chân Nhất này không thể nghi ngờ là chuẩn bị cho Diệp Phàm.

Đối với sự miêu tả của Dạ Vô Ngân về Thiên Hạc Chân Nhất, hắn cho rằng cũng không nhất định chuẩn xác.

Mặc dù bên trong nội dung truyện của Diệp Phàm là đơn nữ chính, nhưng thu nữ phụ làm thị nữ thì cũng sẽ không ít.

Có lẽ Thiên Hạc Chân Nhất này là một người trong đó.

Diệp Phàm rất là ưa 'sạch sẽ', nếu như Thiên Hạc Chân Nhất là nữ nhân tùy tiện, cũng không có tư cách làm thị nữ cho Diệp Phàm.

Hắn là thanh danh của Thiên Hạc Chân Nhất cực kém, nhưng vẫn còn trong sạch.

Về phần Liễu Sinh Nhất Lang tội tệ kia, đoán chừng là chuẩn bị cho nhân vật chính khác.

Chương 959: Ôm Cây Đợi Thỏ (1)

Loại đồ hào sắc cực đoan này, hơn phân nửa sẽ đem ma trảo vươn đến nữ chính, tiếp đó nhân vật chính đi ra đánh mặt hắn.

Nói cách khác là chuẩn bị cho một nhân vật chính khác.

Trước mắt ở đế đô bên này, Vương Hạo Nhiên đã biết đến ba vị nữ chính, theo thứ tự là Mộ Nam Chi, Biễn Tố Vấn cùng Khương Doãn Nhi.

Dưới sự đối lập, Vương Hạo Nhiên cảm thấy Khương Doãn Nhi đường xa mà đến này khả năng bị chọn thành mục tiêu lớn nhất.

Nói cách khác, chỉ cần nhìn chằm chằm Khương Doãn Nhi là có thể nhìn thấy Liễu Sinh Nhất Lang.

Wương Hạo Nhiên vốn dự định trà trộn vào bên trong cường giả ngoại tộc.

Thiên Hạc Chân Nhất này cùng Liễu Sinh Nhất Lang đều được, vấn đề duy nhất chỉ là chọn lựa mà thôi.

Diệp Phàm là lão chu nam, cảm thấy hứng thú với Phương U Nhược, cho dù Thiên Hạc Chân Nhất rơi vào trong tay hắn cũng sẽ không bị sao.

Mà Vương Hạo Nhiên có hào quang mị lực cao cấp, đối phó loại nữ phụ như Thiên Hạc Chân Nhất này có thể nói là không có gì bất lợi.

Thiên Hạc Chân Nhất bên này, thật hoàn toàn không cần lo lắng.

Mà Liễu Sinh Nhất Lang bên kia thì khác, hắn không đi ngăn cản,

khẳng định nhân vật chính kia sẽ hiện thân làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Sau khi Vương Hạo Nhiên so sánh một chút, trực tiếp chọn Liễu Sinh Nhất Lang làm mục tiêu.

Trà trộn vào bên trong ngoại tộc, lựa chọn tốt nhất không thể nghi ngờ là biến thành cường giả bên trong ngoại tộc.

Mà Liễu Sinh Nhất Lang là nam nhân, mà Thiên Hạc Chân Nhất là nữ nhân, nam nhân đóng vai nam nhân khẳng định phải tự nhiên hơn một chút.

Trừ cái đó ra, Liễu Sinh Nhất Lang có thể dẫn ra một vị nhân vật chính khác.

Vương Hạo Nhiên rất muốn biết một vị nhân vật chính khác đến cùng là người nào.

Sau khi nói chuyện xong, Dạ Vô Ngân cũng cáo biệt rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nàng một thoáng, ngay sau đó ở bên ngoài nhà Mộ Nam Chi bố trí một tầng kết giới phòng ngự, cấm chỉ người ngoài xông vào.

Một khi có người muốn công kích kết giới, Vương Hạo Nhiên cũng lập tức có thể cảm ứng được.

Vương Hạo Nhiên căn dặn Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi không nên đi ra ngoài.

Như vậy thì Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi sẽ không có chuyện gì.

Sau đó, Vương Hạo Nhiên rời khỏi tòa nhà của Mộ Nam Chi, đi hỏi thăm nơi đặt chân của Khương Doãn Nhi.

Nguyên nhân không có trực tiếp hỏi Khương Doãn Nhi ở chỗ nào, là sợ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, để nội dung truyện anh hùng cứu mỹ nhân của nhân vật chính ngấm nước nóng.

Bởi vì một khi Vương Hạo Nhiên hỏi, khẳng định động tĩnh của Khương Doãn Nhi sẽ có thay đổi, tỉ như không kịp chờ đợi muốn tới gặp Vương Hạo Nhiên?

Nội dung truyện biến động thì Liễu Sinh Nhất Lang nên xuất hiện cũng có khả năng không thể xuất hiện nhanh như vậy.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên mới quyết định tạm thời giấu Khương Doãn Nhi, bí mật đi tìm nàng.

Khương Doãn Nhi xem như kỳ thủ đỉnh phong của Cao Ly Quốc, tự nhiên có sức ảnh hưởng, muốn thăm dò được nơi đặt chân của Khương Doãn Nhi thực tế quá đơn giản.

Vương Hạo Nhiên tra tin tức một chút, liền biết được Khương Doãn Nhi ở bên trong một nhà khách sạn năm sao.

Sau khi xác định nơi ở của Khương Doãn Nhi, Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng tiềm nhập khách sạn, dùng thấu thị tìm tới căn phòng mà Khương Doãn Nhi cư trú.

Tiếp đó, Vương Hạo Nhiên tìm một cái cơ hội, đánh ngất người đại diện của Khương Doãn Nhi, chọn đọc trí nhớ của nàng một chút, tránh nói nhảm lộ tẩy trước mặt người khác, lập tức ẩn giấu, tiếp đó biến thành dáng vẻ của tiểu di.

Sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, Vương Hạo Nhiên có thể thay đổi bề ngoài thân hình, nhìn từ mặt ngoài thì không có gì khác với người thật.

Cũng chỉ có Tu Tiên giả có tu vi cao hẳn rất nhiều mới có thể phân biệt ra được.

Cái này mạnh hơn rất nhiều đối với bí thuật dịch dung đổi bộ mặt của Thiên Hạc Chân Nhất cùng Liễu Sinh Nhất Lang.

Sau khi Khương Doãn Nhi đến khách sạn dừng chân, nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sắp đến lúc dùng cơm, thế là cùng "Tiểu di" đi dùng cơm.

Vương Hạo Nhiên đóng vai nữ nhân, còn thật có chút không quen, nhưng may mà tiểu di của Khương Doãn Nhi là loại nữ nhân bình thường, cử chỉ, hành động cùng tư thái bước đi cũng không có chỗ gì đặc biệt, cũng không khó đóng vai.

Khương Doãn Nhi cùng Vương Hạo Nhiên sánh vai mà đi, đằng sau có một ít hộ vệ đi theo, một đoàn người đi đến phòng ăn của khách sạn.

Dọc đường, ánh mắt Vương Hạo Nhiên liên tiếp ghé mắt quan sát Khương Doãn Nhi.

Hồi lâu không gặp, đường cong của Khương Doãn Nhi còn muốn ưu tú hơn lúc gặp ở Thanh Linh, không có một phần thịt thừa dư ra.

Vương Hạo Nhiên chọn đọc từ những ký ức của tiểu di Khương Doãn Nhi biết được, sau khi Khương Doãn Nhi từ Thanh Linh trở về thường xuyên có tập thể dục.

Q

Chương 960: Ôm Cây Đợi Thỏ (2)

Bản thân nhân mà những đường cong này ưu tú hơn tất nhiên là do tập thể dục.

Đồng thời độ mềm dẻo của Khương Doãn Nhi còn mạnh hơn rất nhiều.

Bởi vì từ ký ức của tiểu di Khương Doãn Nhi biết được, lúc Khương Doãn Nhi luyện tập cờ thuật cùng AI, thường xuyên bảo trì tư thái một chữ ngựa.

Trừ cái đó ra, Khương Doãn Nhi còn chú trọng ăn mặc.

Trang dung cùng ăn mặc đều hết sức dụng tâm, không giống tùy ý như trước đây.

So sánh với lúc nhìn nàng ở Thanh Linh, lúc đó đó vốn mặt hướng lên trời, hiện tại xem toàn thể càng mê người.

Cảm thấy được ánh mắt quan sát kỳ quái của "Tiểu di", Khương Doãn Nhi dùng tiếng mẹ đẻ của nàng nói một đoạn văn.

Vương Hạo Nhiên chọn đọc ký ức của tiểu di Khương Doãn Nhi, cũng có thể nghe hiểu được, chỉ là không quá quen thuộc, vì vậy nói:

"Nhập gia tùy tục, đến Viêm Quốc thì phải nói tiếng của người ta."

"Tiểu di, người nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì chứ?" Khương Doãn Nhi dùng tiếng Viêm Quốc lặp lại một lần lời nói vừa rồi.

"Ta phát hiện Doãn Nhi người càng ngày càng đẹp." Vương Hạo Nhiên khen nói.

"Tiểu di người chớ giễu cợt ta." Khương Doãn Nhi rất thận trọng, có chút ngưng ngưng.

"Có bạn trai rồi thì quả nhiên khác hẳn." Vương Hạo Nhiên tiếp tục trêu chọc nói.

Thay đổi của Khương Doãn Nhi, tiểu di của nàng nhìn ở trong mắt, cũng hỏi thăm qua nàng.

Khương Doãn Nhi nói ra chuyện mình có bạn trai, chỉ là không nói rõ là ai.

Tiểu di nàng rất sáng suốt, hoặc là nói tập tục bên kia của các nàng cũng không phản đối về việc này.

Bởi vì Khương Doãn Nhi đến mười tám tuổi mới yêu đương, xem như rất muộn.

Nghe được lời nói của tiểu di, Khương Doãn Nhi đỏ mặt lên.

Bên cạnh nàng cũng có mấy bạn nữ có quan hệ không tệ, mà lại là có kinh nghiệm yêu phong phú.

Sau khi Khương Doãn Nhi trở về, thỉnh giáo các nàng, như thế nào mới có thể để cho bạn trai càng ưa thích chính mình.

Những bằng hữu kia của nàng liền nói cho nàng một ít chuyện.

Mới đầu, Khương Doãn Nhi không vui, nhưng thực tế quá để ý người khác, thế là thử nghiệm.

Chỉ là những chuyện này, Khương Doãn Nhi thật không có mặt mũi nói ra.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ Khương Doãn Nhi xấu hổ, cảm thấy rất thú vị, muốn tiếp tục đùa nàng một thoáng.

Nhưng mà đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được xung quanh có một đạo sóng linh khí không kém mịt mờ.

Ánh mắt từ bên cạnh Khương Doãn Nhi dời đi, quét khắp bốn phía, rất nhanh đã tìm được đầu nguồn.

"Lại là đồng tử đưa bảo này. . ."

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một gương mặt tuấn tú quen thuộc, hơi hơi kinh ngạc một thoáng.

Người có sóng linh khí không kém không phải ai khác, chính là thiếu chủ Thất Tinh Tông- Sở Thiên, vị mà bị Vân Sơ Nhiên từ hôn.

Máy gian lận nghịch thiên Khai Thiên Tháp của Vương Hạo Nhiên chính là đạt loại từ Sở Thiên.

Lúc trước Sở Thiên bị tổn thương kinh mạch không cách nào tu luyện, sau đó Khai Thiên Tháp càng bị cướp đi.

Nhưng mà hào quang nhân vật chính của Sở Thiên vẫn còn, cũng không có bởi vì mất đi Khai Thiên Tháp mà mất đi thân phận nhân vật chính.

Lúc Vương Hạo Nhiên rời khỏi Thất Tinh Tông, đã thông qua cùng đại trưởng lão Thất Tinh Tông, để đại trưởng lão nhìn chăm chăm động tĩnh của Sở Thiên, có tình huống đặc biệt gì thì phải báo cáo với mình.

Nhưng mà vị đại trưởng lão kia không có truyền tới một chút tin tức nào cả.

Bây giờ Sở Thiên có tu vi linh khí không kém, hơn nữa còn xuất hiện ở đế đô.

Không cần phải nói, vị đại trưởng lão kia nhất định đã lạnh nhạt.

Hoặc là nói chuẩn xác hơn một chút là mấy thế lực ở cổ thành gần Thất Tinh Tông kia, hiện tại cũng lấy Thất Tinh Tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nếu không, Sở Thiên cũng sẽ không đổi chỗ mưu cầu, đổi tới nơi này.

Sở Thiên bỗng nhiên vùng dậy, nhất định là thu được đại cơ duyên khác.

Vương Hạo Nhiên mang theo vài phần chờ mong, khơi thông hệ thống, xem xét Sở Thiên.

【 Nhân vật chính: Sở Thiên 】

【 Điểm chiến lược: 36290 (Luyện Khí kỳ tầng chín)】

【 Điểm mị lược: 197】

【 Hào quang nhân vật chính: 33267】

【 Kỹ năng (kim thủ chỉ): Hồng Mông Kiếm (Lúc thiên địa sinh ra, từ Hỗn Độn chi khí rèn đúc, là Tiên Thiên Chí Bảo có đẳng cấp cao nhất, hoàn toàn dung hợp Hồng Mông Kiếm, có thể lĩnh ngộ pháp tắc Hợp Đạo.) Chú thích: Tiến độ dung hợp trước mắt của Hồng Mông Kiếm là 9%, sau khi dung hợp đạt tới 10% hoặc trở lên sẽ thành trạng thái không thể cướp đoạt. 】

Tin tức mới nhất của Sở Thiên rất nhanh xuất hiện ở trong đầu Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên không kiềm nổi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tên Sở Thiên này thật không then là khí vận chi tử, sau khi Khai Thiên Tháp bị cướp đi, hào quang nhân vật chính lại phát động, lại đến một món Tiên Thiên Chí Bảo khác có đẳng cấp cao nhất.

○

Chương 961: Gặp Lại Sở Thiên (1)

▷Cấp bậc của Hồng Mông Kiếm này đều không kém hơn Khai Thiên Tháp, cũng có thể phụ trợ kí chủ đạt tới Hợp Đạo.

Chỉ từ hào quang nhân vật chính mà nhìn, điểm số hào quang trước mắt của Sở Thiên đều muốn cao hơn điểm hào quang lúc đầu của Diệp Phàm không ít.

Vương Hạo Nhiên còn mơ hồ nhớ được lúc lần đầu gặp Diệp Phàm, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm là hai vạn chín.

Trước đó hào quang nhân vật chính của Sở Thiên là hơn hai vạn một chút, ở trạng thái đang lên cao, hiện tại trạng thái lên cao kết thúc, lại là đạt tới tình trạng ba vạn ba.

Đây là một vị nhân vật chính có hào quang cao nhất trong số nhân vật chính mà Vương Hạo Nhiên đã gặp , cũng là vị nhân vật chính có khí vận cao nhất.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo bị cướp đi, lại tới một kiện.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên vẫn tương đối hưng phấn với điều này.

Lần trước Sở Thiên "Đưa" Khai Thiên Tháp, hiện tại lại "Đưa" Hồng Mông Kiếm, hẳn có thể không vui sao?

Tiến độ dung hợp Hồng Mông Kiếm không thể nghi ngờ là có quan hệ trực tiếp với tu vi.

Tiến độ dung hợp trước mắt của Sở Thiên là 9%, đối ứng là Luyện Khí kỳ tầng chín.

Nếu như tiến độ dung hợp đạt tới 100%, có thể thử nghiệm ứng với Hợp Đạo.

Chỉ là Sở Thiên cách tình trạng này còn cực kì xa, mới dung hợp không lâu, tiến độ vền vẹn chỉ là 9%.

Hồng Mông Kiếm này cũng không phải loại bảo vật nhỏ máu nhận chủ kia, là yêu vật cầu chậm rãi dung hợp.

Nói cách khác, Vương Hạo Nhiên có thể đã có căn cứ đoạt Hồng Mông Kiếm tới tay.

Trong lúc Vương Hạo Nhiên quan sát Sở Thiên, Sở Thiên cũng cảm giác được, cũng dùng ánh mắt trông lại.

Chỉ có điều hiện tại Vương Hạo Nhiên biến hóa thành dáng vẻ của tiểu di Khương Doãn Nhi, tất nhiên là Sở Thiên không biết hẳn.

Đối với chuyện Vương Hạo Nhiên quan sát cũng không có suy nghĩ nhiều cái gì, hơn nữa sau khi Sở Thiên nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, nháy mắt liền bị Khương Doãn Nhi ở bên cạnh hấp dẫn.

Sở Thiên xem xét xuống, lập tức có chút ngây dại.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy, trong bóng tối hù lạnh một thoáng.

Dáng vẻ này của Sở Thiên rất rõ ràng là có ý định với Khương Doãn Nhi.

Định luật bánh bao thịt cùng chó định luật, lại một lần nữa đạt được hiển lộ rõ ràng.

Chỉ là Vương Hạo Nhiên không có tiếp tục đi quan sát Sở Thiên, mà là tỉ mỉ nhận biết những người khác.

Sở Thiên đã vào vị trí của mình, tên Liễu Sinh Nhất Lang kia hẳn cũng nên ló đầu rồi chứ?

Vương Hạo Nhiên tỉ mỉ nhận biết, không có bỏ qua bất cứ người nào.

Rất nhanh, một nam tử có dáng dấp bình thường tận lực che dấu tu vi bị Vương Hạo Nhiên chú ý tới.

Vương Hạo Nhiên mở ra thấu thị xem xét, lập tức phát hiện khung xương trên người của người này, cùng khung xương bộ mặt cùng bắp thịt các loại hiện ra trạng thái đè ép, để dáng vẻ của người này thay đổi.

Cái gọi là bí thuật dịch dung đổi bộ mặt, nguyên lý chính là ở chỗ này.

Vương Hạo Nhiên là thay đổi hình dáng tướng mạo, tuy là tác dụng nhìn như giống nhau, nhưng trên thực tế là có khác biệt về bản chất.

Vương Hạo Nhiên thay đổi hình dáng tướng mạo, là tạm thời tổ hợp tế bào trong cơ thể lần nữa, ngay cả khí thể đều có thể bắt chước được, chân chính làm được dĩ giả loạn chân (Lấy cái giả làm rối cái thật).

Nếu như không phải người có tu vi hơn xa Vương Hạo Nhiên, hoặc là người có thủ đoạn phân biệt đặc thù thì căn bản không nhận ra được.

Nam tử này hơn phân nửa chính là vị Liễu Sinh Nhất Lang kia.

Giờ phút này, hắn đang đánh giá Khương Doãn Nhi cùng Vương Hạo Nhiên, đáy mắt có hào quang thèm thường.

Vương Hạo Nhiên lập tức lên một ít da gà.

Tuy là tuổi tác của Khương Doãn Nhi hơi lớn một chút, nhưng vẫn còn dư âm phong vận.

Liễu Sinh Nhất Lang này rõ ràng là muốn lớn nhỏ ăn sạch.

Một bên khác, sau khi Sở Thiên si ngốc nhìn Khương Doãn Nhi một hồi, bỗng nhiên cảm giác được cái gì, lập tức lấy lại tinh thần, cũng nhìn về phương hướng Liễu Sinh Nhất Lang.

Rất nhanh, Sở Thiên liền phát hiện Liễu Sinh Nhất Lang không thích hợp.

Thuật biến hóa của Vương Hạo Nhiên có thể giấu diếm được Sở Thiên, nhưng bí thuật dịch dung đổi bộ mặt của Liễu Sinh Nhất Lang cũng kém một chút, trực tiếp bị Sở Thiên xem thấu.

Vương Hạo Nhiên đóng vai thành dáng vẻ tiểu di Khương Doãn Nhi, nhìn lên là người vô hại.

Cho dù Liễu Sinh Nhất Lang bị Vương Hạo Nhiên quan sát, cũng căn bản không để ở trong lòng.

Nhưng Sở Thiên chú ý, để Liễu Sinh Nhất Lang thu lại một thoáng, rất nhanh liền đem ánh mắt dời khỏi Khương Doãn Nhi.

Hiển nhiên là Khương Doãn Nhi hoàn toàn không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Sau khi tới phòng ăn, Khương Doãn Nhi hỏi thăm "Tiểu di" ăn cái gì.

Vương Hạo Nhiên thuận miệng đáp lại một thoáng.

Chỉ chốc lát sau, Sở Thiên đi tới bàn ăn bên này.

Y

Chương 962: Gặp Lại Sở Thiên (2)

SHộ vệ của Khương Doãn Nhi nhìn thấy có người lạ đến gần, lập tức lên trước ngăn lại.

"Các người khỏe, ta không có ác ý." Sở Thiên vội vã tuyên bố nói.

Khương Doãn Nhi không quá ưa thích cùng người lạ nói chuyện, thế là nhìn về phía "Tiểu di", để tiểu di xử lý.

"Người là ai? Là fan của Doãn Nhi sao? Nếu như người muốn kí tên thì có thể cho người, nhưng mời không nên quấy rầy Doãn Nhi." Vương Hạo Nhiên đứng ở góc độ "Tiểu di", nói mấy câu.

Sở Thiên nghe xong, lập tức hiểu rõ nữ sinh xinh đẹp này tên là Doãn Nhi, không khỏi thầm nghĩ, tên thật là dễ nghe, ngoài mặt nói:

"Đúng, ta là fan của Doãn Nhi, nhưng mà không phải ta tới muốn kí tên, mà là muốn nhắc nhở các người, xuất hành phải chú ý an toàn."

Sở Thiên có lòng tốt, nhưng trong lời nói có nghĩa khác.

Vương Hạo Nhiên tính toán tính cách của "Tiểu di" một chút, lộ ra vẻ không vui, nói: "Người đang uy hiếp chúng ta sao?"

Nếu như đổi lại là tiểu di của Khương Doãn Nhi ở nơi này, phỏng chừng cũng tìm kí do đuổi khéo tương tự, dù sao chính là không chào đón Sở Thiên.

Đợi đến lúc Liễu Sinh Nhất Lang động thủ, "Tiểu di" cùng Khương Doãn Nhi gặp được nguy hiểm, Sở Thiên xuất hiện cứu người, hiệu quả anh hùng cứu mỹ nhân đạt tới tốt nhất.

Nói trắng ra, tất cả đều là nội dung truyện.

"Tuyệt đối không nên hiểu lầm, ta thật không có ác ý." Sở Thiên giải thích nói.

"Chúng ta phải ăn cơm, mời người rời khỏi." Vương Hạo Nhiên trực tiếp hạ đạt lệnh đuổi khách.

Sở Thiên nhìn thấy dáng vẻ của "Nữ nhân" trước mắt này, không khỏi thở dài một cái, cũng không có tiếp tục thuyết phục cái gì, mà là yên lặng đi ra.

Nhưng trong lòng tính toán, trong bóng tối nhìn chằm chằm động tĩnh của các nàng.

Một khi xảy ra chuyện gì, liền có thể kịp thời xuất thủ tương trợ.

Vương Hạo Nhiên đại khái có thể đoán được suy nghĩ của Sở Mỗ.

Lúc dùng cơm, bắt đầu suy tư cách đối phó.

Tu vi của Sở Thiên là Luyện Khí kỳ tầng chín, nhưng có loại máy gian lận Hồng Mông Kiếm này, chiến lược chân chính có thể chống lại Trúc Cơ kỳ.

Vương Hạo Nhiên xem chừng, đều có sức đánh một trận với Trúc Cơ kỳ.

Nói cách khác, là cùng một cái cấp bậc với Diệp Phàm.

Chiến lược chân chính của hai người đều vừa vặn xử lý cấp độ đứng đầu Thiên Bảng như Vu Hành Thiên, không nhiều cũng không ít.

Nếu như không có biến số, lại nội dung truyện của hai người không động vào nhau, trận phong ba ngoại tộc này, bọn hắn tuyệt đối có thể vững vàng trang bức.

Đáng tiếc là không có nếu như.

Vương Hạo Nhiên chính là một cái biến số lớn nhất.

Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên, Vương Hạo Nhiên khẳng định phải lấy, nhưng mà cũng không nóng vội.

Bởi vì Vương Hạo Nhiên sau khi đánh giá ra chiến lược chân chính của Sở Thiên không sai biệt lắm với Diệp Phàm, bỗng nhiên có một cái chủ kiến tốt hơn.

Đó chính là gây nên mâu thuẫn giữa Sở Thiên cùng Diệp Phàm, để cho hai người đánh cho người chết ta sống.

Muốn gây nên mâu thuẫn của hai nam nhân, nữ nhân không thể nghi ngờ là cách tốt nhất.

Diệp Phàm chỉ thích Phương U Nhược, muốn gây nên lửa giận của

Diệp Phàm, cũng chỉ có thể bắt tay vào làm từ trên mình Phương U Nhược.

Chỉ là hiện tại Phương U Nhược ở phía xa Quỳnh Châu, vì chằm ngòi mâu thuẫn Diệp Phàm cùng Sở Thiên, đặc biệt kêu Phương U Nhược đến, như vậy thì quá phiền toái.

Hơn nữa, loại lão yêu quái như Diệp Phàm này cũng không dễ dàng mắc lừa như vậy.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp bỏ đi ý niệm bắt tay vào làm từ Diệp Phàm, tuyệt đối xem Sở Thiên như chỗ đột phá.

Sở Thiên là nhân vật chính từ hôn lưu.

Loại nhân vật chính này rất dễ nóng máu, rất dễ dàng giận dữ vì hồng nhan.

Đối với Diệp Phàm mà nói, dễ lừa gạt hơn nhiều.

Hơn nữa cái hay hơn chính là trước mắt vừa vặn có một người có thể kích động lửa giận của Sở Thiên- Khương Doãn Nhi.

Vương Hạo Nhiên theo mạch suy nghĩ, vừa cùng Khương Doãn Nhi dùng cơm, vừa bắt đầu chế định kế hoạch chi tiết.

Sau khi dùng cơm, Vương Hạo Nhiên đi cùng Khương Doãn Nhi trở về gian phòng khách sạn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên xác định xung quanh không có người nghe trộm, nói với Khương Doãn Nhi:

"Ta có niềm vui muốn cho người xem, nhưng một hồi mặc kệ người thấy cái gì, ngàn vạn lần không được la to, trấn định một chút, hiểu chưa?"

Khương Doãn Nhi ngờ vực, nhưng vẫn gật đầu một cái, mang theo hiếu kỳ hỏi: "Tiểu di, người có kinh hỉ gì muốn cho ta?"

"Nhìn kỹ." Vương Hạo Nhiên biến trở về diện mạo như trước.

Phản ứng đầu tiên của Khương Doãn Nhi là kinh hãi.

Nàng lớn lên ở trong thế tục, nhận thức cũng hoàn toàn hạn chế ở trong thế tục, một màn trước mắt này, đều chấn mạnh tam quan của nàng.

Nhưng may mà trước đó Vương Hạo Nhiên nhắc nhở qua, tuy là Khương Doãn Nhi bị kinh hãi, nhưng may mà không có mất khống chế, cũng không có thét lên cái gì.

D

Chương 963: Bồ Cục

"Đến cùng người là tiểu di hay là bạn trai của ta?" Trong lúc nhất thời Khương Doãn Nhi không phân biệt rõ.

"Đương nhiên là bạn trai người. . ." Vương Hạo Nhiên đơn giản giới thiệu chính mình một lần nữa với Khương Doãn Nhi, về phần lí do thoái thác vẫn là một câu kia.

Khương Doãn Nhi nghe xong, sửng sốt thật lâu, nhưng không có hoài nghi Vương Hạo Nhiên chút nào.

Kinh hãi trong lòng hoàn toàn lui bước, thay vào đó là một loại mừng rỡ trùng trùng.

Khương Doãn Nhi áp chế không nổi tưởng niệm trong lòng, chủ động dựa vào trong lòng ngực của Vương Hạo Nhiên.

Hai người dựa sát vào nhau một hồi lâu, lúc này Khương Doãn Nhi mới hỏi:

"Tiểu di của ta đi đâu rồi? Vì sao người biến thành dáng dấp tiểu di ta?"

"Có người có ý đồ bất chính với người, cho nên ta đóng vai thành dáng dấp tiểu di của người, muốn bảo vệ người. Tiểu di của người không có chuyện gì, ở một chỗ an toàn, ta dẫn người đi xem một chút."

Vương Hạo Nhiên nói xong, cùng thân ảnh của Khương Doãn Nhi biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên trong Khai Thiên Tháp.

Tiểu di của Khương Doãn Nhi đang yên tĩnh nằm ở trong Khai Thiên Tháp, lâm vào trạng thái ngủ say.

"Ta không muốn bị những người khác biết thân phận chân chính của ta, cho nên việc này tốt nhất vẫn nên đừng nói cho tiểu di người." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

"Ừm, ta hiểu rõ." Khương Doãn Nhi nhu thuận điềm cầm một cái, hỏi tiếp:

"Đúng rồi, đến cùng là ai có ý đồ bất chính với ta?"

"Chính là lúc mà chúng ta chuẩn bị ăn cơm, nam tử trẻ tuổi tới bắt chuyện kia." Vương Hạo Nhiên nói.

"Há, thì ra là hấn sao, nhưng mà có ta ở bên cạnh, ta không sợ đâu." Khương Doãn Nhi mỉm cười ngọt ngào.

"Tất nhiên, ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ không để ngươi chịu nửa điểm thương tổn. Nhưng mà gia hỏa kia có chủ ý với ngươi, cũng không thể khinh xuất tha thứ cho hấn, ta có biện pháp đối phó hấn, nhưng mà cần ngươi phối hợp một chút." Vương Hạo Nhiên nói.

"Ngươi nói đi, muốn ta làm cái gì." Khương Doãn Nhi chân thành nói.

"Gia hỏa này tìm một diễn viên, muốn ở trước mặt ngươi diễn một tràng anh hùng cứu mỹ nhân, tiếp đó giành được hảo cảm của ngươi, nhưng mà ngươi không cần vạch trần hấn, đến lúc đó ngươi. . ." Vương Hạo Nhiên phân phó với Khương Doãn Nhi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thông báo xong, cùng Khương Doãn Nhi rời khỏi Khai Thiên Tháp.

Lúc hơn hai giờ chiều, Khương Doãn Nhi dựa theo sắp xếp sớm định ra, ngồi xe chuẩn bị đến để đô bên này huấn luyện AI.

Vương Hạo Nhiên biến thành dáng dấp của tiểu di Khương Doãn Nhi, đi bên cạnh Khương Doãn Nhi, tùy hành còn có mấy tên hộ vệ.

Lúc màn đêm phủ xuống, mọi người rời khỏi căn cứ, chuẩn bị trở về khách sạn.

Chỉ là lúc chiếc xe của hai người ngồi chạy qua một đoạn đường không có đèn đường, giữa đường có một khối đá lớn, ngăn đường đi.

Xe dừng lại.

Mấy tên hộ vệ xuống xe, chuẩn bị đẩy ra tảng đá này.

Liễu Sinh Nhất Lang ẩn giấu trong bóng tối hiện thân, giống như quỷ mị, trực tiếp đánh mấy tên ngất xỉu.

Lập tức, đi về phía chiếc xe của Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi.

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi chuẩn bị xuống xe chạy.

Liễu Sinh Nhất Lang cách không điểm huyết đạo của Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi, chế trụ hành động của hai người.

"Người. . . Người là ai? !"

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi đều cố gắng giả bộ hoảng sợ.

"Ta có thể để các người vui sướng." Trên mặt Liễu Sinh Nhất Lang tràn đầy thèm thuồng, ánh mắt phân li giữa "Mỹ phụ nhân" cùng thiếu nữ thanh xuân, thò tay sờ soạng khuôn mặt của "Mỹ phụ nhân" một cái.

Vương Hạo Nhiên chịu đựng xúc động một tay chụp chết Liễu Sinh Nhất Lang, đồng thời ở trong lòng chửi mắng Sở Thiên một hồi.

Giờ phút này Sở Thiên ở chỗ tối quan sát, nhưng lằng nhằng nhà lằng nhằng, còn không hiện thân.

"Nơi này là đế đô, người đừng làm loạn nha." Vương Hạo Nhiên chỉ có thể hết sức giả sợ hãi.

Liễu Sinh Nhất Lang nghe nói như thế, chẳng những không có thu lại, ngược lại tội tộ hơn, thò tay muốn kéo quần áo ra.

Lúc này, Sở Thiên chậm rãi từ chỗ tối hiện thân.

Liễu Sinh Nhất Lang cảm thấy được có người, dừng động tác lại,

một nửa tay với tới Vương Hạo Nhiên rụt trở về.

"Dám phá hỏng chuyện tốt của đại gia, ngươi muốn chết sao? !" Liễu Sinh Nhất Lang thâm trầm nhìn chằm chằm Sở Thiên.

"Ta ng không có sở thích gì khác, chỉ có ưa thích quản hơi nhiều chuyện." Sở Thiên cười hắc hắc.

"Tiểu tử, ta nhìn ngươi là chán sống!"

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn thấy thần sắc của Sở Thiên, ánh mắt lạnh lùng lên, đồng thời lặng yên vận chuyển linh khí.

Sở Thiên nhìn như cực kỳ buông lỏng, nhưng cũng trong bóng tối làm tốt chuẩn bị ứng đối.

Hai người nhìn nhau vài lần, tiếp đó động thủ.

Mà kết quả cũng không có chút bất ngờ nào, Liễu Sinh Nhất Lang bị đả thương, tiếp đó chật vật chạy trốn.

M

Chương 964: Sở Thiên Phẫn Nộ, Diệt Phàm Khó Hiểu (1)

↳ Sở Thiên cách không mở ra huyết đạo Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi, chột đuôi theo Liễu Sinh Nhất Lang.

Chỉ là Liễu Sinh Nhất Lang xem như Ninja Nhật Bản, thủ đoạn chạy trốn quá nhiều.

Sở Thiên mất dấu, chỉ có thể trở về.

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi còn tại chỗ chờ đợi.

"A di, ta nói không sai chứ, để cho các người cẩn thận một chút." Sở Thiên nhìn về phía Vương Hạo Nhiên cười ha hả nói.

Vương Hạo Nhiên gạt ra một ít vẻ xấu hổ, không có mở miệng.

"Cảm ơn người cứu chúng ta." Khương Doãn Nhi rụt rè nói với Sở Thiên.

"Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, đây là chuyện nên làm." Lúc Sở Thiên nhìn về phía Khương Doãn Nhi, nụ cười trên mặt đều nồng hậu mấy phần, "Người tên là Doãn Nhi đúng không?"

"Ừm, ta tên là Khương Doãn Nhi." Khương Doãn Nhi nhớ đến dặn dò của Vương Hạo Nhiên, tuy không muốn phản ứng với Sở Thiên, nhưng vẫn tận lực bảo trì ngữ khí ôn hòa.

Mà Sở Thiên nhìn thấy Khương Doãn Nhi ảm giọng thì thầm nói chuyện như vậy, chỉ cảm thấy gặp được ái tình, lập tức ân cần biểu thị, muốn đưa Khương Doãn Nhi cùng 'Tiểu di' của Khương Doãn Nhi trở về.

Sau khi tới khách sạn, Sở Thiên nói: "Ta nhận được một ít tin tức, gần đây bên này không phải cực kỳ thái bình."

"Người kia chạy rồi, sẽ không tiếp tục trở về tìm chúng ta nữa chứ?" Khương Doãn Nhi cực kỳ lo lắng nói.

"Cũng có nhiều khả năng!" Sở Thiên nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Khương Doãn Nhi một mặt dáng vẻ kinh hoảng.

"Người không cần lo lắng, nếu như người nguyện ý, ta có thể tạm thời làm hộ vệ của người, bảo đảm an toàn của người." Sở Thiên nói.

"Cái này. . ." Khương Doãn Nhi lộ vẻ do dự.

"Nếu người cảm thấy khó xử thì quên đi, người tự cầu phúc đi." Sở Thiên hù dọa một thoáng.

"Vậy vẫn là làm phiền người bảo vệ ta đi." Khương Doãn Nhi thuận thế nói.

"Không phiền toái!" Sở Thiên vui vẻ.

"Ta giúp người thuê phòng ở khách sạn này, lúc Doãn Nhi xuất hành, làm phiền người bảo vệ nàng, về phần trả công thì người cứ ra cái giá." Vương Hạo Nhiên nói.

"Cái này tùy ý, cho nhiều hay ít thì tùy người." Sở Thiên không sao cả nói.

Hắn cũng không để ý đến tiền, cái hắn quan tâm là có thể đến gần Khương Doãn Nhi.

Vương Hạo Nhiên trông thấy Sở Thiên không nháy một cái nhìn chăm chăm Khương Doãn Nhi, trong bóng tối cười lạnh một tiếng.

Sau khi sắp xếp xong cho Sở Thiên, Vương Hạo Nhiên cùng Khương Doãn Nhi trở lại trong phòng.

"Người chờ đợi ở đây, không được đi ra ngoài, rất nhanh ta sẽ trở về." Vương Hạo Nhiên dặn dò một thoáng, tiếp đó bí mật rời khỏi khách sạn.

Bên trong kế hoạch của hắn, cần giả trang Liễu Sinh Nhất Lang, như thế khẳng định phải xử lý Liễu Sinh Nhất Lang.

Trước đó lúc gặp được Liễu Sinh Nhất Lang, Vương Hạo Nhiên trong bóng tối lưu lại một thần hồn ẩn ký trên mình Liễu Sinh Nhất Lang.

Vương Hạo Nhiên phát động thần hồn ẩn ký, lập tức biết được vị trí của Liễu Sinh Nhất Lang.

Lúc Vương Hạo Nhiên tìm được Liễu Sinh Nhất Lang, Liễu Sinh Nhất Lang vẫn không rõ rõ ràng tình huống.

Vương Hạo Nhiên cũng không có nói nhảm với Liễu Sinh Nhất Lang, trực tiếp chế trụ hắn, dùng thần hồn cưỡng ép chọn đọc trí nhớ của hắn.

Đến tận đây, Liễu Sinh Nhất Lang đã không còn giá trị.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng Kim Đan chi hỏa đốt Tiểu Sinh Nhất Lang tan thành mây khói, không lưu lại một chút dấu vết này.

Sau khi làm xong, Vương Hạo Nhiên về tới trong căn phòng Khương Doãn Nhi.

Hiện tại hắn giả trang tiểu di của Khương Doãn Nhi, cùng Khương Doãn Nhi ở cùng một chỗ, cũng không có người nào cảm thấy có vấn đề gì.

Lúc này chính là buổi tối, đêm dài khó khăn, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên muốn cùng Khương Doãn Nhi bàn luận nhân sinh cùng lý tưởng.

...

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt lần đầu của nữ chính Khương Doãn Nhi, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang của nữ chính Khương Doãn Nhi -600, hào quang của nữ chính Sở Thiên -600, hào quang phản phái của kí chủ +1200! 】

【 Đỉnh, độ thiện cảm của nữ chính Khương Doãn Nhi đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm của nữ chính 90 (Đến chết cũng không đổi)】

...

Lúc này, Sở Thiên đang chờ ở trong phòng của mình, còn tưởng tượng một giấc mơ ái tình với Khương Doãn Nhi.

Ngày kế tiếp.

Khương Doãn Nhi xuất hành đến căn cứ huấn luyện, Sở Thiên đi cùng, có thể nói rất có trách nhiệm.

Khương Doãn Nhi thỉnh thoảng cười cười ngược ngược với hắn, hoặc là đưa cho hắn một bình nước, Sở Thiên càng hết sức hưng phấn.

Khiến Sở Thiên cảm giác Khương Doãn Nhi cũng ưa thích hắn.

Sau khi trôi qua hai ba ngày thời gian như vậy, Sở Thiên có chút kì mẩn không được, âm thầm cân nhắc thổ lộ với Khương Doãn Nhi.

Mà Vương Hạo Nhiên cũng không nhàn rỗi, khoảng thời gian này nói bóng nói gió, từ chỗ Dạ Vô Ngân nghe được nơi ở của Diệp Phàm, cùng thăm dò đoạn thời gian khác của Diệp Phàm, đại khái biết hắn làm một ít chuyện gì.

H

Chương 965: Sở Thiên Phần Nộ, Diệp Phàm Khó Hiểu (2)

xĐêm hôm ấy, Sở Thiên rất cục ngẫn chặn không được yêu thương trong lòng, đi tới bên ngoài căn phòng của Khương Doãn Nhi.

Sau khi bồi hồi ở cửa phòng một chút, Sở Thiên muốn thò tay gõ cửa, nhưng mà phát hiện cửa phòng khép hờ.

Trong khe cửa, còn mơ hồ có thể nghe được âm thanh kêu cứu nhỏ xíu của Khương Doãn Nhi.

Sở Thiên ý thức được đã xảy ra chuyện.

Mãnh liệt đẩy cửa ra, xông vào gian phòng phòng ngủ xem xét.

Chỉ thấy, trong chăn không ngừng chập trùng lên xuống, âm thanh Khương Doãn Nhi truyền ra từ đó.

Sở Thiên như bị sét đánh.

Mà theo Sở Thiên đi vào, người trong chăn giật mình.

Một nam tử có dáng dấp thông thường quay đầu nhìn lại, kinh ngạc một chút, ngay sau đó từ trong chăn chui ra, quơ lấy quần áo trên đất, lướt qua qua cửa sổ chạyra ngoài.

Khương Doãn Nhi chỉ lộ ra đầu, trên mặt đều là nước mắt, tự hồ bị vô tận tra tấn.

Tất nhiên là Sở Thiên hiểu rõ xảy ra cái gì, trong chốc lát, lửa giận trong lòng ngút trời, tất cả lý trí nháy mắt bị áp đảo, vận chuyển toàn bộ linh khí, lướt ra cửa sổ đuổi theo người kia.

Một chỗ thanh u bên trong biệt thự.

Vu Hành Thiên đã tọa ở trong phòng, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ mịn mờ quen thuộc.

Nếp nhăn liên tục xuất hiện trên mí mắt chậm chậm mở ra.

Thân hình nháy mắt rời phòng, đi tới đầu nguồn của khí tức mờ mịn.

Chỉ có điều người đã biến mất không thấy.

Cỗ khí tức này, Vu Hành Thiên biết được là nguồn gốc từ Liễu Sinh Nhất Lang.

Vu Hành Thiên hoàn toàn có thể đoán được, Liễu Sinh Nhất Lang muốn trà trộn vào nơi này hỏi thăm tình huống, sau khi cảm thấy có nguy hiểm, liền lập tức chạy trốn rồi.

Hắn còn mơ hồ có thể cảm ứng được phương hướng cỗ khí tức này bỏ chạy.

Liễu Sinh Nhất Lang cùng Thiên Hạc Chân Nhất có bí thuật dịch dung thay đổi hình dạng, có thể tùy tiện tiềm nhập vào đế đô, chính là họa lớn trong lòng hắn.

Vu Hành Thiên cảm ứng được khí tức Liễu Sinh Nhất Lang, không có chút do dự đuổi theo, muốn giải trừ họa lớn này.

Mà ngay khi Vu Hành Thiên rời khỏi một lát sau, Sở Thiên mang theo sát khí ngập trời mà tới, đến bên ngoài tòa nhà.

Sở Thiên đi theo khí tức nam tử thông thường kia mà tới, chỉ là sau khi khí tức đến nơi này thì đột nhiên biến mất.

Bên trong biệt thự, Diệp Phàm tu luyện ở trong gian phòng, bị cỗ sát khí này quấy rầy.

Diệp Phàm nghĩ rằng là ngoại tộc nháo sự, tìm tới đây rồi, thế là tranh thủ thời gian đi tới đầu nguồn sát khí.

Diệp Phàm nhìn thấy nam tử mặt mũi tràn đầy lửa giận.

Nam tử này có dáng dấp người Viêm Quốc, cũng không giống những tên ngoại tộc trên Thiên Bảng.

Chỉ là cỗ sát khí này là chuyện gì xảy ra?

Diệp Phàm đang muốn đặt câu hỏi, nhưng mà Sở Thiên trực tiếp tế ra Hồng Mông Kiếm, chém tới Diệp Phàm.

Tuy là Diệp Phàm sớm có phòng bị, nhưng không có ngờ tới uy lực của Hồng Mông Kiếm, dưới đối chiêu bị chấn đến khí huyết cuộn cuộn.

"Tiên Thiên Chí Bảo? !" Diệp Phàm lập tức đánh giá ra cấp bậc vũ khí trên tay Sở Thiên, lập tức kinh hãi, nhưng mà hiện tại điều hắn muốn biết nhất là người trước mắt này vì sao vô cớ ra tay với mình.

Diệp Phàm không rõ ràng nguyên nhân, nhưng Sở Thiên rõ ràng.

Mặc kệ dáng dấp hay là khí thể của Diệp Phàm, đều cùng giống hệt với người bắt nạt Khương Doãn Nhi.

Sao Sở Thiên lại nói nhảm với Diệp Phàm chứ?

Hiện tại Sở Thiên máu nóng lên não, ý niệm duy nhất chính là giết chết súc sinh trước mắt này!

"Ta vốn không có thù gì với. . ." Diệp Phàm muốn đặt câu hỏi, biết rõ nguyên nhân.

"Súc sinh, chết đi cho ta!"

Hồng Mông Kiếm thần quang đại phóng, lần nữa chém về phía Diệp Phàm.

Nhìn thấy kiếm quang kinh người kia, Diệp Phàm hơi hơi biến sắc, không thể không tế ra bản mệnh linh kiếm của mình, vận chuyển linh khí tới cực hạn.

Hai đạo kiếm quang chói mắt, âm vang va vào nhau, âm thanh kinh khủng ong ong triệt lên, trong lúc mơ hồ mặt đất đều rung động.

Đám người xung quang mười dặm, nhộn nhịp bị động tĩnh to lớn này này kinh động, hoảng hốt cảm thấy như là động đất tới vậy.

Trung tâm va chạm kiếm quang, có phong bạo đáng sợ quét sạch, giống như tận thế đến, phá hủy một ít sự vật xung quanh.

Cửa chính tòa nhà của Vu Hành Thiên tòa cùng một ít bức tường rắn chắc đều bị san bằng không ít.

Sở Thiên cùng Diệp Phàm gần như đồng thời kêu rên một tiếng.

Mặc dù Sở Thiên là Luyện Khí kỳ tầng chín, nhưng có Hồng Mông Kiếm, chiến lực tăng lên thực tế là quá lớn.

Diệp Phàm có tu vi Trúc Cơ kỳ tầng một, mới luyện thành ra bản mệnh linh kiếm, nhưng mà so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo như Hồng Mông Kiếm thì kém rất xa.

Giao thủ như vậy, hai người đều không có chiếm được cái gì tốt.

"Căn bản là ta không biết người, trong đó nhất định có hiểu lầm, người nói. . ." Diệp Phàm cùng Sở Thiên giao phong một phen, phát hiện là cọng rơm cứng, căn bản không muốn đánh tiếp với hắn, muốn nói chuyện rõ ràng, lắng lại mọi chuyện.

E

Chương 966: Sở Thiên Chiến Diệp Phàm (1)

Chỉ có điều Sở Thiên nhìn thấy Khương Doãn Nhi bị làm bản, đã bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, căn bản không cho Diệp Phàm có thời gian nói chuyện.

Diệp Phàm mới nói đến một nửa, Sở Thiên lần nữa rút kiếm đánh tới.

Diệp Phàm kỳ thực có thể lựa chọn chạy trốn, không để ý tới Sở Thiên.

Thế nhưng hắn là Huyền Thiên Tiên Tôn, nếu như không phải gặp được nguy cơ sinh tử, làm sao hắn lại chạy trốn.

Diệp Phàm kiên trì, cùng Sở Thiên chiến đấu.

Nhưng Diệp Phàm cảm thấy việc này cực kỳ không hiểu thấu, cho nên lúc ứng đối với Sở Thiên, không có hạ sát thủ, từ đó làm cho mâu thuẫn càng ngày càng mạnh, bởi vậy càng nhiều hơn chính là đang phòng ngự.

Cho nên lúc chiến đấu, có chút bó tay bó chân.

Nhưng Sở Thiên thì khác, hắn ôm tâm tất phải giết, cùng Diệp Phàm động thủ hoàn toàn là đang liều mạng.

Tuy là tu vi của Diệp Phàm cường hoành, nhưng dưới loại tình huống này có chút rơi vào hạ phong.

Đã sắp thua.

Sở Thiên bắt chuẩn một cái cơ hội, làm một cánh tay của Diệp Phàm bị thương.

Máu tươi nhanh chóng từ trên cánh tay của Diệp Phàm chảy xuôi mà ra, trong nháy mắt làm khối đất nhỏ bị nhuộm đỏ.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn kiếm khí của Hồng Mông Kiếm cũng xâm nhập vào bên trong thân thể Diệp Phàm, đang hòa tan ăn mòn linh khí của hắn.

Dù cho Diệp Phàm hờ hững, giờ phút này cũng nổi giận lên.

Huyền Thiên Tiên Tôn chưa từng chật vật như vậy nha?

Lúc nào hắn cũng nhẫn nhịn, mà mỗi một chiêu của Sở Thiên đều muốn mạng của hắn.

Một kiếm vừa rồi kia, thậm chí là kém chút chém đứt một cánh tay của hắn.

"Ngươi! Muốn! Chết!" Trong mắt Diệp Phàm tuôn ra sát khí, đầu tiên là phong bế Hỗn Độn kiếm khí trong cơ thể, nắm lấy bản mệnh linh kiếm, chủ động đánh tới Sở Thiên.

Sở Thiên cũng hung hãn không sợ chết, cùng Diệp Phàm chiến

cùng một chỗ.

Hai người đều không lưu thủ, giao phong mấy chục lần, song phương đều tiêu hao rất lớn.

Nhưng mà Sở Thiên không có chút ý định rút lui nào.

Diệp Phàm bị Hỗn Độn kiếm khí của Hồng Mông Kiếm quấy nhiễu, linh khí không ngừng bị làm hao mòn.

Hắn hiểu được tiếp tục hao tổn cùng Sở Thiên, rất bất lợi với mình, bởi vậy muốn nhanh chóng giải quyết chiến đấu.

Thừa dịp lúc Sở Thiên bị đánh lui, Diệp Phàm đứng lơ lửng trên không, dùng linh khí còn thừa không nhiều toàn bộ quán chú đến bản mệnh linh kiếm.

Một cỗ uy thế đáng sợ cấp tốc áp ủ lên.

Dù cho Sở Thiên đang bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, giờ phút này cũng khôi phục một ít lý trí.

Nhưng mà Sở Thiên vẫn không có lùi bước ý, cũng dùng linh khí còn không nhiều rút vào bên trong Hồng Mông Kiếm.

Hồng Mông Kiếm vốn dĩ lò mờ quang mang, thần quang lần nữa đại phóng.

Giờ phút này Vu Hành Thiên bỗng nhiên chạy tới gần, đi tới bên cạnh Dạ Vô Ngân cùng một đại đội Viêm Long Quân.

Diệp Phàm cùng Sở Thiên tranh đấu gây nên động tĩnh lớn như vậy, Dạ Vô Ngân chỉ tưởng rằng ngoại tộc xâm lấn, tự nhiên mang theo Viêm Long Quân chạy tới.

Nhưng mà dư ba do giao thủ thực tế quá đáng sợ.

Dạ Vô Ngân rất rõ ràng, chính mình tùy tiện đi qua, bị dư ba đụng phải đều có thể bị mất mạng.

Bởi vậy căn bản không dám đến gần, chỉ là đứng ở chỗ cao, cùng Viêm Long quân đứng xem cuộc chiến bên kia.

"Đây là có chuyện gì? !" Vu Hành Thiên có chút kinh ngạc cùng mờ mịt, hỏi Dạ Vô Ngân.

"Ta cũng không hiểu." Dạ Vô Ngân cũng mờ mịt lắc đầu, "Không biết từ nơi nào xuất hiện một cường giả, bỗng nhiên đánh nhau cùng Diệp Huyền Thiên."

Sau khi đáp lại một chút, Dạ Vô Ngân hỏi: "Sư phụ, người đã đi đâu?"

Vừa rồi Dạ Vô Ngân còn kỳ quái, động tĩnh lớn như vậy, sao sư phụ lại không hiện thân.

"Ta phát hiện Liễu Sinh Nhất Lang tiềm nhập nhà của ta, thế là đuổi theo khí tức của hắn, đáng tiếc đã mất dấu." Vu Hành Thiên có chút tiếc nuối nói.

Ngay sau đó, Vu Hành Thiên nhìn về phía cuộc chiến bên kia, ánh mắt khóa chặt Sở Thiên.

"Sư phụ, tên Diệp Huyền Thiên thật là sâu không lường được, rõ ràng có tu vi Thánh cảnh tầng hai mươi mốt, nhưng đủ loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đều không kém hơn sư phụ ngài." Dạ Vô Ngân nói ra một ít tin tức đoán được từ quan sát cuộc chiến.

Vu Hành Thiên đã sớm cảm thấy Diệp Huyền Thiên không đơn giản, sau khi nghe được lời nói của đồ đệ cũng không có cảm thấy rất bất ngờ, chỉ là rất giật mình nhìn xem người đối diện của Diệp Huyền Thiên.

"Người này chiến một trận cùng Diệp Huyền Thiên, lại còn không có bại?" Vu Hành Thiên có chút chấn kinh.

"Không biết rõ người này từ đâu ra, nhưng cũng không yếu hơn Diệp Huyền Thiên." Dạ Vô Ngân nói.

"Nhìn dáng vẻ của người này, hẳn không phải là ngoại tộc, tựa hồ là người Viêm Quốc. Nguy cơ lần này có hai người này tương trợ, sợ gì những người ngoại tộc kia!" Vu Hành Vân có chút kích động, liền nói ngay:

"Không thể để cho bọn họ đánh nữa, mặc kệ bọn hắn có mưu thuẫn gì, ta cũng phải điều hòa một chút!"

B

Chương 967: Sở Thiên Chiến Diệp Phàm (2)

oDứt lời, Vu Hành Thiên hóa thành lưu quang, phóng về cuộc chiến ở xa xa, đi tới giữa hai người.

"Hai vị khoan động thủ đã!" Vu Hành Vân cao giọng nói.

Nhưng mà, thời khắc này Diệp Phàm đã tích sức đầy đủ uy thế, muốn kết thúc chiến đấu, tránh chiến đấu lâu cùng Sở Thiên.

Đối với Vu Hành Thiên ngăn cản, giật mình không nghe thấy, giơ

cao bản mệnh linh kiếm hạ xuống, trong miệng thấp giọng quát nhẹ.

"Nhất Kiếm Cách Thế!"

Kiểm quang dài đến trăm trượng khủng bố thoáng như chém thiên địa ra vụn.

Cùng lúc đó, Hồng Mông Kiếm cũng bộc phát ra thần quang dài trăm trượng chói mắt.

Hai đạo kiếm quang âm vang chém về phía đối phương.

Vu Hành Thiên ngăn ở giữa hai người, là trung điểm tập trung hỏa lực.

Vu Hành Thiên chỉ cảm thấy tê cả da đầu, nơi nào còn dám thuyết phục, lập tức vận chuyển toàn bộ linh khí, điên cuồng chạy trốn.

Hai đạo kiếm quang trăm trượng, ở trong vô số ánh mắt chung quanh, âm vang đùng vào nhau.

Trong chốc lát, hết thảy chung quanh phảng phát trở nên yên lặng, trở nên lặng yên không một tiếng động.

Loại yên lặng này tiếp tục vài giây sau, đột nhiên bạo phát.

Hai đạo kiếm quang loá mắt đến không cách nào nhìn gần.

Tầm nhìn của tất cả mọi người xung quanh đều bị bạch quang tràn ngập.

Phảng phát toàn bộ thế giới đều biến thành một mảnh bạch quang.

Oanh!

Có âm thanh đáng sợ nổ vang, chấn màng nhĩ của người khác đau

nhức.

Đại địa phẳng phát đều rung động.

Không biết qua bao lâu, loại âm thanh này cuối cùng dừng lại.

Mọi người mở mắt, lần nữa nhìn về phía cuộc chiến xa xa.

Trong cuộc chiến xa xa, bụi mù tràn ngập, che lấp tầm nhìn, để người không thấy rõ tình huống trong đó.

Nhưng mà ai cũng không dám đến gần quan sát.

Suy cho cùng loại động tĩnh vừa rồi kia, thật sự là quá mức kinh khủng, giống như thần tiên đánh nhau.

Mọi người hít thở ngưng trệ, nhìn chăm chăm những bụi mù kia.

Chờ đến khi bụi mù tán đi, một ít cảnh tượng cũng hiện ra.

Chỉ thấy tòa nhà lớn của Vu Hành Thiên đã biến thành một vùng phế tích.

Trên mặt đất, có một đạo vết kiếm sâu đạt đến mấy trượng, dài đến hơn trăm trượng để người cảm thấy hốt hoảng, đại địa như bị đánh mở.

Tại hai đầu vết kiếm này, chia nhau có một người đứng thẳng.

Hai người này không thể nghi ngờ chính là đầu xỏ gây nên trận chiến khủng bố này, Sở Thiên cùng Diệp Phàm.

Hai người cách rất xa mà đứng, để mọi người nhất thời không phân rõ, đến cùng ai thắng ai thua.

Chỉ là loại tình huống này tiếp tục sau vài chục lần hít thở, thân thể

Sở Thiên thoáng qua, một đầu quần tới dưới đất.

Diệp Phàm ở đối diện, thân thể cũng có chút lung lay, nhưng chung quy không có ngã xuống.

Trận giao phong kinh thế hãi tục này, là Diệp Huyền Thiên thắng.

Xa xa, Vương Hạo Nhiên nhìn xem một màn này thảm hô một tiếng, Huyền Thiên Tiên Tôn thật trâu bò!

Diệp Phàm không thẹn là Tiên Tôn chuyển thế, kinh nghiệm chiến đấu không phải loại nhân vật chính như Sở Thiên có thể so sánh được.

Tuy là Sở Thiên có loại nghịch thiên như Hồng Mông Kiếm, nhưng vẫn bại bởi Diệp Huyền Thiên.

Vương Hạo Nhiên vốn mong đợi kết quả tốt nhất, là Sở Thiên cùng Diệp Phàm đồng quy vu tận, tiếp đó chính mình thu thập tàn cuộc, đoạt Hồng Mông Kiếm.

Nhưng cũng tiếc là Sở Thiên so với Diệp Phàm mà nói, vẫn là hơi yếu hơn một chút.

Nhưng mà đối với loại kết quả này, Vương Hạo Nhiên vẫn tính vừa ý.

Hắn cùng Khương Doãn Nhi diễn một tuồng kịch, làm Sở Thiên nổi giận, dẫn Sở Thiên đuổi theo, cố tình lưu lại khí tức, để Sở Thiên tìm được biệt thự của Vu Hành Thiên.

Đồng thời, Vương Hạo Nhiên vì phòng ngừa Vu Hành Thiên khuyên can, còn giả trang Liễu Sinh Nhất Lang, dẫn Vu Hành Thiên đi.

Trận chiến đấu này, tuy là Diệp Phàm cùng Sở Thiên không có phân ra sinh tử, nhưng lần đại chiến này đều bị thương rất nặng, nhất là

Sở Thiên.

Sở Thiên nhất thời vì hồng nhan mà giận dữ, căn bản bất chấp hậu quả, không có tiếc chế sử dụng lực lượng Hồng Mông Kiếm.

Như hần nói Sở Thiên thua bởi Diệp Phàm, chi bằng nói là Sở Thiên bị Hồng Mông Kiếm phản phệ.

Nhưng lời còn nói ra được, Vương Hạo Nhiên nhìn ra điểm ấy, tất nhiên là Diệp Phàm cũng nhìn ra điểm ấy.

Nguyên nhân mà Diệp Phàm sử dụng loại đại chiêu Nhất Kiếm Cách Thế này chính là muốn cho Sở Thiên sử dụng lực lượng Hồng Mông Kiếm quá mức, từ đó để Hồng Mông Kiếm phản phệ.

Tổng quát mà nói, vẫn là Huyền Thiên Tiên Tôn mạnh hơn một chút.

Một bên khác.

Vu Hành Thiên nhìn xem nhà chính mình ở nhiều năm biến thành một vùng phế tích, mòm mép đều run lên.

Nhưng mà tương đối mà nói, để Vu Hành Thiên càng đau lòng hơn không phải nhà.

Vu Hành Thiên hóa thành lưu quang, bay đến trước mặt Diệp Phàm, vội vã truyền một ít linh khí.

Thân hình Diệp Phàm lung lay sắp đổ cuối cùng ổn định lại, nhưng mà cũng vền vẹn chỉ có thể đứng vững mà thôi.

"Ta bị thương không nhẹ, cần tìm chỗ không có người làm phiền để chữa thương, sợ là không thể đối phó những người ngoại tộc kia." Giọng nói Diệp Phàm rõ ràng có cảm giác suy yếu.

N

Chương 968: Diệp Huyền Thiên Hơn Một Chút

Vu Hành Thiên kém chút mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Vốn cho rằng có trợ lực như Diệp Huyền Thiên này liền không thua những người ngoại tộc kia, mà bây giờ. . .

Loại cảm giác cho hi vọng, lại xóa sạch hi vọng đi thật là vô cùng khó chịu.

"Sao người lại đột nhiên đánh nhau với người khác?" Vu Hành Thiên khó hiểu nói.

"Người này là người điên, sau khi trông thấy ta liền muốn đánh muốn giết, căn bản là ta không biết hắn."

Diệp Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, đối với trận chiến đấu này, cảm thấy vô cùng phiền muộn.

"Cái này. . ." Vu Hành Thiên kinh ngạc.

"Việc này không đơn giản như vậy, có lẽ là có người đang tính toán ta. Ta không thể ở lại nơi này lâu, nhất định phải nhanh tìm một chỗ dưỡng thương." Sau khi Diệp Phàm tỉnh táo lại, cũng đánh giá ra một ít chuyện.

"Cần ta hỗ trợ không? ?" Vu Hành Thiên thở dài một tiếng, chỉ có thể

nói như vậy.

"Không cần." Hiện tại Diệp Phàm không tin bất luận kẻ nào.

Dứt lời, Diệp Phàm dùng hết một chút linh khí cuối cùng ẩn nấp khí thế, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vương Hạo Nhiên ở phía xa nhìn thấy, có chút muốn đuổi tới, ám sát Diệp Phàm, nhưng vì lý do vạn toàn, vẫn nhịn được.

Tuy hiện tại Diệp Phàm dường như đã kiệt lực, nhưng linh hồn Tiên Tôn không hư hại, nhận biết rất mạnh.

Vương Hạo Nhiên hơi không cẩn thận, liền sẽ bị Diệp Phàm phát hiện.

Mà Vương Hạo Nhiên lại không muốn cùng Diệp Phàm đồng quy vu tận, dưới loại tình huống này chỉ có thể rút lui.

Nhưng cái này không thể nghi ngờ sẽ đánh rần động cỏ, gây nên Diệp Phàm cảnh cáo.

Sau này lại muốn tính toán Diệp Phàm, vậy sẽ tương đối khó.

Dưới cân nhắc, Vương Hạo Nhiên vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

Hơn nữa, hiện tại Vương Hạo Nhiên quan tâm Sở Thiên hơn.

Sau khi Vu Hành Thiên nhìn thấy Diệp Phàm đi, vội vã đi xem xét Sở Thiên.

Sở Thiên còn bị thương nặng hơn Diệp Phàm, hấp hối.

Trong thời gian ngắn, tuy không chết được, nhưng nếu như mặc kệ thì Sở Thiên thật sẽ phải lạnh.

Vu Hành Thiên vẫn rất có hảo cảm với tu luyện giả Viêm Quốc, hi vọng mọi người có khả năng đồng tâm hiệp lực, chống lại ngoại tộc.

Hơn nữa thực lực của Sở Thiên, Vu Hành Thiên vừa rồi cũng đã thấy qua.

Vu Hành Thiên tự hỏi, nếu như mình là Sở Thiên, bộ xương già này khẳng định phải tan ra thành từng mảnh.

Vốn dĩ Vu Hành Thiên còn cảm thấy sau khi đại nạn của chính mình tới, Viêm Quốc bên này không có cường giả đỉnh cao, không có khả năng chống lại ngoại tộc.

Nhưng Diệp Huyền Thiên cùng Sở Thiên xuất hiện, để hắn nhìn thấy hi vọng.

Vu Hành Thiên ngồi xổm người xuống, lập tức tuôn ra linh khí ôn dưỡng Sở Thiên, trợ giúp hắn ổn định thương thế.

Tiếp đó, gọi Dạ Vô Ngân tới, để nàng phong tỏa tin tức, không cho chuyện ở nơi này truyền đi.

Dạ Vô Ngân cũng hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Nếu để những người ngoại tộc biết, bên này không còn trợ lực, tất nhiên là bọn hắn sẽ có hành động.

Dạ Vô Ngân lập tức có một loại dự cảm không tốt, nhưng mà đến bước ngoặt này, lo lắng cũng là vô dụng, chỉ có thể tận lực phong tỏa tin tức.

Mà Vu Hành Thiên mang theo Sở Thiên bất tỉnh nhân sự, đi đến một cái cứ điểm gần nhất của Viêm Long Quân, chuẩn bị chữa thương cho Sở Thiên.

Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng rời khỏi nơi này, tiếp đó lại trở về, giả

bộ như bị động tĩnh không lồ nơi này hấp dẫn tới.

Dạ Vô Ngân nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, lập tức tiến lên đón.

"Nơi này đã xảy ra chuyện gì?" Vương Hạo Nhiên nhìn bừa bọn ở phía xa xa, nghi ngờ hỏi Dạ Vô Ngân.

"Diệp Huyền Thiên đại chiến cùng một cường giả không biết tên." Vu Hành Thiên dặn dò qua phải phong tỏa tin tức, nhưng Dạ Vô Ngân cũng không cảm thấy Vương Hạo Nhiên là người ngoài, đương nhiên sẽ không che giấu việc này.

Hơn nữa, Vương Hạo Nhiên cũng đã tới, coi như mình không nói, hẳn đại khái cũng có thể đoán được.

"Ồ?" Vương Hạo Nhiên ra vẻ kinh dị một thoáng, "Bọn hấn ai thắng ai thua?"

"Diệp Huyền Thiên hơn một chút, vị cường giả không biết tên kia bại, chỉ có điều nhìn trạng thái của Diệp Phàm cũng không tốt, thắng không có chút thoải mái." Dạ Vô Ngân giải thích một chút, lập tức vừa vui vừa lo nói:

"Trong thời gian ngắn, người không cần lo lắng Diệp Huyền Thiên tìm người gây phiền phức."

Điều làm Dạ Vô Ngân vui, không thể nghi ngờ là bởi vì Diệp Huyền Thiên tạm thời không cách nào tìm Vương Hạo Nhiên báo thù, mà lo lắng tự nhiên là hiện tại Diệp Huyền Thiên tự lo không xong, căn bản không có cách cung cấp trợ giúp cho Viêm Quốc bên này, nếu lúc này mà những người ngoại tộc kia tới, vậy liền phiền phức lớn.

Wương Hạo Nhiên nhìn thấy thần sắc của Dạ Vô Ngân, có khả năng suy đoán ra ý nghĩ trong lòng của nàng.

"Kỳ thực từ đầu đến cuối ta đều không sợ Diệp Huyền Thiên, hấn bị

thương cũng tốt, không bị thương cũng tốt, với ta mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì." Vương Hạo Nhiên nói.

B

Chương 969: Tung Lưới (1)

Dạ Vô Ngân vừa mới thấy trận đại chiến kia, có một cái nhận thức mới với Diệp Huyền Thiên.

Vì vậy đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, chỉ coi hắn là muốn mặt mũi, cho nên mới nói như vậy.

Có lẽ còn có một loại khả năng, đó chính là Vương Hạo Nhiên cũng không biết hiện tại Diệp Huyền Thiên lợi hại như thế, cho nên mới tự tin như vậy.

Dạ Vô Ngân không có nói chuyện, chỉ gạt ra một ít mỉm cười, giả vờ tin tưởng hắn.

"Người không cần lo lắng, ta sẽ xử lý những người ngoại tộc kia, tuyệt đối sẽ không để bọn hắn làm loạn." Vương Hạo Nhiên lại nói.

"Ừm, nhưng mà chính người cũng phải chú ý an toàn, lượng sức mà đi." Dạ Vô Ngân có chút lo lắng nói.

Wương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn trên trời đầy sao cùng trăng, hình như cảm thấy cảnh sắc không tẻ, bỗng nhiên nói:

"Rảnh rồi không, chúng ta cùng đi nha?"

"Ta. . ." Dạ Vô Ngân muốn từ chối, cuối cùng sự phụ mới phân phó, để nàng phong tỏa tin tức, hiện tại thật bề bộn nhiều việc.

Nhưng nghĩ lại, Vương Hạo Nhiên thật vất vả mời chính mình, loại cơ hội này khó được, nếu như mình từ chối, không chừng lần sau hắn sẽ không để ý đến chính mình.

"Được. Nhưng mà chờ một chút, ta thông báo một chút chuyện cho thủ hạ." Dạ Vô Ngân suy nghĩ một cái biện pháp điều hòa.

Tuy là muốn phong tỏa tin tức, nhưng những chuyện này không cần tự thân nàng đi làm, đều là thủ hạ đi làm, đợi ở chỗ này cũng chỉ là tọa trấn mà thôi, rời khỏi nơi này kỳ thực ảnh hưởng cũng không lớn.

Vương Hạo Nhiên hướng về Dạ Vô Ngân gật đầu một cái.

Dạ Vô Ngân nhanh phân phó một ít chuyện cho thủ hạ, sau khi kết thúc lập tức về tới bên người Vương Hạo Nhiên.

Hai người rời khỏi nơi này, dọc theo một cái đường mòn, dạo bước dưới ánh trăng.

Trái tim Dạ Vô Ngân đập dồn, có chút khẩn trương, một đường không nói gì.

Vương Hạo Nhiên mời nàng tản bộ, tự nhiên là để nàng có chút ý nghĩ kỳ quái.

"Nơi này không có người, thuận tiện nói chuyện chính sự." Đến một lúc yên tĩnh, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên đánh vỡ yên lặng.

Dạ Vô Ngân khẽ giật mình, "Người có chính sự muốn nói với ta

sao?"

"Không tệ, vừa rồi có rất nhiều người, có chút không tiện, cho nên ta mới tìm một cái có." Vương Hạo Nhiên giải thích nói.

Dạ Vô Ngân âm thầm thất vọng một thoáng, nhưng rất nhanh giữ vững tinh thần, nghiêm nghị hỏi: "Người muốn nói cái gì?"

"Nói ra thì thật xấu hổ." Vương Hạo Nhiên đầu tiên là thở dài một cái, chột nói tiếp: "Bên cạnh ta có không ít giai nhân, nhưng mới thấy Dạ tiểu tử thì một mực nhớ mãi không quên, lần này cùng Tố Vấn, Nam Chi tới để đồ, kỳ thực một bộ phận nguyên nhân cực lớn chính là muốn tới nhìn Dạ tiểu tử một chút."

"Ta biết có thể có chút vô lễ, nhưng ta vẫn muốn nói, Dạ tiểu tử có nguyện ý cùng ta mặc kệ đàm tiếu hay không?"

Dạ Vô Ngân chững chạc đàng hoàng, chờ đợi Vương Hạo Nhiên nói chính sự, không nghĩ tới lại nghe được mấy câu nói như vậy, quả thực là làm cho Dạ Vô Ngân kinh ngạc.

"Đây là chính sự?" Dạ Vô Ngân ngạc nhiên.

"Đại sự chung thân, chẳng lẽ không phải chính sự sao?" Vương Hạo Nhiên hỏi vặn lại.

"Là đại sự chung thân, cũng là nhi nữ tư tình, trước mắt chính. . . Ta thật sự là. . ." Dạ Vô Ngân muốn nói lại thôi.

"Tha thứ cho tại hạ mạo phạm, nếu hiện tại Dạ tiểu tử không muốn đàm luận nhi nữ tư tình, vậy coi như tại hạ không có nói qua những lời này." Vương Hạo Nhiên một mặt thần thương:

"Từ nay về sau, tại hạ nhất định bỏ đi ý nghĩ thế này, chỉ xem Dạ tiểu tử như bằng hữu, tuyệt đối sẽ không còn có ý nghĩ vô lễ."

Nghe vậy, trong lòng Dạ Vô Ngân quỳnh lên, vội nói: "Người cũng nói rồi, sao có thể coi như chưa từng nói chứ?"

"Vậy thì ý tứ của Dạ tiểu tử là?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Kỳ thực. . . . Kỳ thực ta cũng vậy, vừa thấy người đã yêu, sau khi trở về đế đô, càng nhớ mãi không quên, thậm chí quyết định đời này. . . Đời này không phải người thì không gả cho ai khác." Dạ Vô Ngân e lệ cúi đầu nói nhỏ.

Vương Hạo Nhiên nâng lấy cằm của nàng, để nàng ngẩng đầu lên, tiếp đó một mặt thâm tình, chậm chậm để đầu dựa sát.

Lý trí nói cho Dạ Vô Ngân biết hiện tại không nên nói những chuyện này, càng không nên đi làm.

Nhưng lý tính chung quy không địch nổi cảm tính, Dạ Vô Ngân không kiềm hãm được khép đôi mắt lại.

Hồi lâu sau, hai người mới tách ra.

Khuôn mặt Dạ Vô Ngân đỏ rực, trong lòng vừa ngọt ngào, lại cảm thấy một trận cảm giác tội lỗi.

Lấy thân phận của nàng, trong lúc máu chót trước mắt này, vốn không nên bận tâm nhi nữ tư tình.

Loại cảm giác tội lỗi ày, cũng là như vậy mà tới.

Chỉ có điều Dạ Vô Ngân thật không từ chối được.

Vương Hạo Nhiên cùng Dạ Vô Ngân tiếp tục tản bộ dưới ánh trăng một hồi lâu, tình đến lúc dâng trào, thỉnh thoảng sẽ còn tiếp tục động nhau một chút.

Chương 970: Tung Lưới (2)

↳ Gần đến lúc nửa đêm, Vương Hạo Nhiên mới cùng Dạ Vô Ngân từ biệt.

Vương Hạo Nhiên không có trở về nhà Mộ Nam Chi mà là biến thành dáng dấp Liễu Sinh Nhất Lang, lại dựa vào ký ức đọc được từ Liễu Sinh Nhất Lang, đến điểm liên hệ của người ngoại tộc bên ngoài đế đô, đồng thời phát ra tin tức.

Vương Hạo Nhiên đợi một lát ở điểm liên hệ, rất nhanh liền cảm giác được có khí tức đến gần, nhưng mà ngoại mặt bất động thanh sắc.

Bởi vì lấy bản sự của Liễu Sinh Nhất Lang, không nên phát hiện những thứ này.

Rất nhanh, trong tầm mắt Vương Hạo Nhiên xuất hiện rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp.

Những mỹ nữ này cực điểm trên người, bày ra loại tư thái phi lễ chớ nhìn, còn ôm Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên dâng lên một ít suy nghĩ, rất nhanh bị động đến.

Chỉ là hấn hiểu được những cái này chỉ hư ảo mà thôi.

Nhưng giả làm tên sắc quỷ Liễu Sinh Nhất Lang, tự nhiên phải giả trang giống một chút, bởi vậy không thể không trầm luân vào bên trong.

Tiếp đó, ngay lúc Liễu Sinh Nhất Lang muốn làm chút gì đó, huyền tưởng xung quanh nháy mắt biến mất.

Một trận cười khanh khách truyền đến, chỉ thấy một người xinh đẹp yêu kiều, lắc lắc thân hình như thủy xà, chậm rãi đi vào trong phòng.

"Thiên Hạc đại nhân, không cần mỗi lần đến đều cùng đùa với ta vậy chứ?" Vương Hạo Nhiên chỉnh lý ăn mặc bất nhã, dùng ngôn ngữ Nhật Bản cực kỳ buồn bực nói với nữ nhân xinh đẹp đang đi tới.

Nữ nhân này chính là một vị cường giả Thiên Bảng tới từ Nhật Bản khác —— Thiên Hạc Chân Nhất.

Thiên Hạc Chân Nhất đứng hàng thứ hai Thiên Bảng, địa vị cùng thực lực đều mạnh hơn Liễu Sinh Nhất Lang xếp hàng thứ tám rất nhiều.

"Không phải là vừa rồi người không biết mệt sao?" Thiên Hạc Chân Nhất bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khó hiểu, "Nam nhân đều là đồ đê tiện."

Wương Hạo Nhiên ở trong lòng thăm hỏi một vị người thân nào đó trong nhà của Thiên Hạc Chân Nhất, ngoài miệng cũng cười ha hả nói:

"Thiên Hạc đại nhân nói đúng lắm."

Sau khi Thiên Hạc Chân Nhất đến, cường giả ngoại tộc khác cũng lần lượt chạy tới.

Thêm Thiên Hạc Chân Nhất cùng Liễu Sinh Nhất Lang, tổng cộng có bảy người, đều là cường giả trước mười Thiên Bảng.

Loại trừ đệ nhất Thiên Bảng Vu Hành Thiên, thứ chín Thiên Bảng-Long Thiên Sơn, cùng thứ mười Thiên Bảng- Diệp Huyền Thiên, mười cường giả đứng đầu Thiên Bảng khác toàn bộ đều ở chỗ này.

"Liễu Sinh Nhất Lang, người bỗng nhiên phát ra tin tức khẩn cấp, cho chúng ta biết mà tới, đến cùng là có chuyện gì quan trọng? Nếu như lãng phí thời gian của ta, cần thận lão tử vạn đầu của người xuống." Có cường giả người sói huyết mạch nước M bỗng nhiên nói.

Vương Hạo Nhiên chịu đựng xúc động một bàn tay chụp chết hấn, "Ta dò xét trong thành đạt được tin tức rất quan trọng."

"Đến cùng người muốn đi tìm nữ nhân? Hay là đi thám thính tin tức?" Cường giả nước M vẫn có hơi nghe thấy đức hạnh của Liễu Sinh Nhất Lang.

"Tìm nữ nhân." Vương Hạo Nhiên nói.

Bao gồm Thiên Hạc Chân Nhất ở bên trong, giờ phút này cường giả Thiên Bảng đều dùng một loại ánh mắt bất thiện nhìn xem Liễu Sinh Nhất Lang.

"Chỉ có điều nữ nhân này tên là Dạ Vô Ngân." Vương Hạo Nhiên lộ ra nụ cười dung tục.

Dáng dấp bây giờ của hấn là Liễu Sinh Nhất Lang, chân dung Liễu Sinh Nhất Lang cực kỳ dung tục, cười lên càng dung tục.

Mà nghe được lời nói của Liễu Sinh Nhất Lang, các cường giả Thiên Bảng khác đều nhận nhịp sống sốt một chút.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục nói: "Ta đã giải quyết Dạ Vô Ngân, đồng thời lừa gạt nàng hạ độc Vu Hành Thiên. Nhưng mà dùng độc khẳng định là độc không chết Vu Hành Thiên, nhưng có thể ảnh hưởng đến

chiến lược của Vu Hành Thiên thật lớn.

"Chúng ta cùng trà trộn vào đế đô đi, chỉ cần Dạ Vô Ngân không tham chiến, chúng ta cùng nhau tiến lên, giết chết Vu Hành Thiên."

"Một khi Vu Hành Thiên chết, chuyện còn lại, hắc không cần ta nhiều lời chứ?"

Theo tiếng nói của Vương Hạo Nhiên hạ xuống, thần sắc của cường giả Thiên Bảng tại trận thay đổi.

Một mình Vu Hành Thiên áp cho những người ngoại tộc bọn họ không ngẩng đầu nổi, dài đến hơn trăm năm.

Những người ngoại tộc này đối với Vu Hành Thiên, có thể nói căm thù đến tận xương tủy.

Hiện tại thật vất vả nhịn đến kỳ hạn đại nạn của Vu Hành Thiên, ai cũng không chịu bỏ qua cơ hội.

Nếu Vu Hành Thiên đột phá đại nạn, vậy đối với những người ngoại tộc mà nói, tuyệt đối là tai họa ngập đầu.

Chỉ khi Vu Hành Thiên chết, bọn hắc mới có thể nằm ngủ không lo.

Lời nói này của Vương Hạo Nhiên để mọi người ở đây đều động ý nghĩ.

Chỉ là, mọi người đều không phải người ngu, không dễ dàng tin tưởng Vương Hạo Nhiên như vậy.

"Dạ Vô Ngân là nhân vật bậc nào, sao lại tùy tiện bị người giải quyết, ta thấy khả năng người bị Dạ Vô Ngân mê hoặc càng lớn, hiện tại bán đứng chúng ta, muốn gạt bọn ta đi qua, tiếp đó để Vu Hành Thiên một mẻ hốt gọn bọn ta." Một vị tăng lữ Thiên Bảng xuất hiện từ Thiên Trúc nhìn xem Vương Hạo Nhiên thật sâu.

B

Chương 971: Gà Bẫy (1)

T Bao gồm Thiên Hạc Chân Nhất ở bên trong, cường giả Thiên Bảng tại trận đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Liễu Sinh Nhất Lang.

"Lão tử tự có cách đối phó với nữ nhân, các người đã không tin ta, vậy coi như ta chưa từng nói đi." Vương Hạo Nhiên nói.

"Lý lẽ của một phía, mọi người cực kỳ khó tin tưởng người, lấy ra một ít chứng cứ mang tính thực chất tới đi." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Chứng cứ ngược lại là có, nếu như Thiên Hạc đại nhân muốn thưởng thức ta oai hùng, vậy ta có thể cho người xem." Vương Hạo Nhiên mỉm cười cổ quái.

Thiên Hạc Chân Nhất nhìn thấy dáng vẻ dung tục của hắn, nhíu chặt mày, nhưng vẫn nói:

"Lấy ra đi, ta muốn xem qua."

Vương Hạo Nhiên đứng dậy, mở điện thoại của Liễu Sinh Nhất Lang ra, mở tấm ảnh sớm đã chuẩn bị ra.

Lúc ban đầu bày ra là, cùng Dạ Vô Ngân dạo bước dưới ánh trăng chụp một ít ảnh chụp chung, chỉ có điều không nhìn thấy khuôn mặt Vương Hạo Nhiên, chỉ có Dạ Vô Ngân lộ mặt.

Ngay sau đó là một ít tấm ảnh không nhìn thấy diện mạo nam nữ song phương, nhưng hết sức kinh bạo.

Một ít tấm ảnh này cũng không phải là Vương Hạo Nhiên cùng Dạ Vô Ngân, mà là Liễu Sinh Nhất Lang cùng những nữ nhân khác lêu lổng.

Chỉ là, Thiên Hạc Chân Nhất có quan niệm chủ quan nam nữ trong tấm ảnh là Liễu Sinh Nhất Lang cùng Dạ Vô Ngân, khi thấy những hình ảnh phi lễ chớ nhìn kia tự nhiên lại cho là Liễu Sinh Nhất Lang cùng Dạ Vô Ngân.

Thiên Hạc Chân Nhất không có thử qua loại chuyện này, nhưng gặp qua vô số hình ảnh như vậy, tuy là cảm thấy dơ bẩn con mắt, nhưng vẫn rất thản nhiên.

Một ít cường giả Thiên Bảng còn lại cũng nhộn nhịp bu lại, quan sát một thoáng.

Cũng như Thiên Hạc Chân Nhất, cho rằng nam nữ trong đó là Liễu Sinh Nhất Lang cùng Dạ Vô Ngân.

Mọi người trao đổi ánh mắt một chút, tin mấy phần về lời nói của Liễu Sinh Nhất Lang.

Chỉ là cường giả có huyết mạch người sói tới từ nước M cũng có chút khinh bỉ đánh giá Vương Hạo Nhiên, ánh mắt liếc nhìn về phía hắn, mang theo trào phúng nói:

"Đã sớm nghe nam nhân Nhật Bản các người rất yếu, lại không nghĩ rằng yếu như thế."

Vị cường giả nước M này dùng lí do thoái thác lượn quanh một thoáng, nhưng người ở chỗ này đều có thể nghe rõ là có ý gì.

Vương Hạo Nhiên có chút muốn so với tên da trắng này, để tên da trắng này mở mang tầm mắt, nhưng nghĩ lại, Liễu Sinh Nhất Lang yếu thật.

Hơn nữa, người hấn khiêu khích là Liễu Sinh Nhất Lang, không có nửa xu quan hệ với mình.

Nhưng mà hiện tại Vương Hạo Nhiên đóng vai Liễu Sinh Nhất Lang, sau khi nghe nói như thế, lập tức lộ ra vẻ giận dữ, "Da trắng, người nói chuyện chú ý một chút!"

"Tên lùn, ta ưa thích nói như vậy đó, người muốn thế nào?" Vị cường giả nước M này có dáng vẻ muốn gây sự.

Vương Hạo Nhiên giả bộ muốn động thủ, nhưng tạm thời lại giống như quả cầu da xì hơi đi, xin giúp đỡ nhìn về phía Thiên Hạc Chân Nhất.

Đây chính là tính tình thuộc về Liễu Sinh Nhất Lang, hiếp yếu sợ mạnh.

Liễu Sinh Nhất Lang xếp hàng thứ tám Thiên Bảng thứ tám, yếu nhất ở trong đám người này.

Thiên Hạc Chân Nhất rất chán ghét tên Liễu Sinh Nhất Lang này, nhưng cuối cùng đều đến từ Nhật Bản, đối mặt ngoại tộc, vẫn lựa chọn đứng ở Liễu Sinh Nhất Lang bên này, bởi vậy nhìn về phía cường giả nước M nói:

"Liễu Sinh Nhất Lang chỉ là ví dụ, còn mời Smith tiên sinh không nên vũ nhục toàn bộ nam nhân Nhật Bản chúng ta."

Vương Hạo Nhiên nghe nói như thế, chia buồn thay cho Liễu Sinh

Nhất Lang một chút.

Tuy là Thiên Hạc Chân Nhất giúp Liễu Sinh Nhất Lang nói chuyện, nhưng lại tổn thương Liễu Sinh Nhất Lang một chút, hơn nữa tổn thương còn tương đối lợi hại.

Vương Hạo Nhiên tức thời gạt ra một ít vẻ xấu hổ.

Những cường giả tại trận khác nhộn nhịp cười cười.

Smith nhìn thấy dáng vẻ yêu mị của Thiên Hạc Chân Nhất, trong lòng khẽ động, không khỏi nói: "Nghe ý tứ trong lời nói của Thiên Hạc tiểu thư, hình như kiến thức qua bản lĩnh thật sự của nam nhân Nhật Bản, nhưng mà ta có thể khẳng định, đó là Thiên Hạc tiểu thư chưa từng gặp qua sự kiện lớn chân chính."

"Há, cái mà Smith tiên sinh gọi là sự kiện lớn, là chỉ chính mình sao?" Thiên Hạc Chân Nhất cười duyên nói.

"Thiên Hạc tiểu thư nguyện ý thì chúng ta đi luận bàn một thoáng được chứ?" Smith ám hiệu một chút.

"Được thôi." Thiên Hạc Chân Nhất nói xong, dĩ nhiên là chủ động đi về phía bên ngoài.

Smith kích động một thoáng, đi cùng nàng rời khỏi.

Một lát sau, Thiên Hạc Chân Nhất cười híp mắt trở về.

Smith đi ở phía sau.

Chỉ có điều trên mặt của Smith hoàn toàn không có vẻ thoải mái sau khi vui vẻ kia, trên mặt ngược lại có thêm một chút bầm tím.

Smith nói là luận bàn chuyện khác, nhưng Thiên Hạc Chân Nhất lại luận bản thật sự với hắn.

Chương 972: Gà Bẫy (2)

Thiên Hạc Chân Nhất là đệ nhị Thiên Bảng, thực lực cực mạnh.

Tuy là Smith đứng hàng thứ ba Thiên Bảng, nhưng đối với Thiên Hạc Chân Nhất mà nói, cơ hồ là không có lực hoàn thủ gì.

Bầm tím trên mặt Smith chính là xuất hiện như vậy.

"Các vị, không nên ồn ào, vẫn nên nói chuyện chính sự đi." Tăng lữ Thiên Trúc nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang, nói:

"Dạ Vô Ngân là đệ tử duy nhất của Vu Hành Thiên, ta không tin nàng bị người mê hoặc đơn giản như vậy. Loại trừ chứng cứ vừa rồi ra, người còn có bằng chứng nào không? Chứng minh hiện tại Dạ Vô Ngân nghe người sai bảo."

Nghe vậy, cường giả Thiên Bảng tại trận khác đưa ánh mắt về phía Liễu Sinh Nhất Lang, chờ đợi hắn trả lời.

"Không có. Nhưng mà Liễu Sinh Nhất Lang ta thề với trời, nếu như Liễu Sinh Nhất Lang ta có nửa câu nói dối, liền để Liễu Sinh Nhất Lang ta chết không toàn thây!" Vương Hạo Nhiên dùng danh nghĩa của Liễu Sinh Nhất Lang thề nói.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất liếc nhau một cái, đều cảm thấy lời nói của Liễu Sinh Nhất Lang không đủ sức thuyết phục.

"Nhìn dáng vẻ của mọi người, rõ ràng là không tin lão tử. Lão tử mất nhiều sức mạnh như thế, mới dễ được Dạ Vô Ngân đồng ý với ta việc này, nếu các người đã không tin, quên đi, lão tử còn sợ cùng đi vây công Vu Hành Thiên sẽ có nguy hiểm đây." Vương Hạo Nhiên đứng dậy, dung tục nói:

"Vẫn là tự do trên bụng nữ nhân vui hơn, lão tử mặc kệ chuyện Vu Hành Thiên, các người thích thế nào thì cứ làm làm thế đó, lão tử không đợi ở chỗ quỷ quái này nữa, đi chỗ khác tiêu dao đây."

Dứt lời, Vương Hạo Nhiên huyết sáo nghênh ngang rời khỏi.

Nhưng lúc đưa lưng về phía mọi người, khóe miệng Vương Hạo Nhiên hiện ra một chút ý cười khó hiểu.

Chờ đến sau khi Liễu Sinh Nhất Lang đi, mọi người trao đổi ánh mắt một chút.

Một vị cường giả trong Thiên Bảng nhìn về phía Thiên Hạc Chân Nhất, hỏi:

"Thiên Hạc tiểu thư, người với Liễu Sinh Nhất Lang đều tới từ Nhật Bản, có lẽ hiểu rõ hơn chúng ta, người cảm thấy lời nói của Liễu Sinh Nhất Lang có đáng tin cậy không?"

"Liễu Sinh Nhất Lang háo sắc thành tính, trong đầu chỉ có nữ nhân, ta chỉ tin hần một nửa." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

Những người khác ở nơi này nghe vậy, đang trao đổi thần sắc lẫn nhau, ai cũng không có nói chuyện trước, đều đang không ngừng do dự.

Thiên Hạc Chân Nhất tiếp tục nói:

"Vừa rồi ta bí mật vung ra một loại một lên Liễu Sinh Nhất Lang, vung ra một loại bột truy tung, có thể biết vị trí đại khái của hắn, nếu như hắn nói thật, vậy khẳng định động tĩnh kế tiếp có dấu vết mà lần theo."

Nghe nói như thế, do dự trên mặt mọi người mới tán đi.

Vị Smith tới từ nước M kia nói:

"Nói cách khác, cái tên lùn này len lén lén vào trong thành, vậy thì có khả năng thông báo tin tức với Dạ Vô Ngân, nếu như rời xa đế đô, vậy hắn liền có thể tin tưởng lời nói của hắn."

Smith nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người, tất cả mọi người nhón nhíp gật đầu một cái.

Mọi người kiềm chế tính khí đờ, sau một hồi, vị tăng lữ tới từ Thiên Trúc đặt câu hỏi:

"Thiên Hạc tiểu thư, Liễu Sinh Nhất Lang đang ở nơi nào?"

"Đã ở khoảng cách bên ngoài đế đô năm mươi dặm có hơn, hiện tại bỗng nhiên lưu lại một chỗ, không biết là đang làm cái gì." Thiên Hạc Chân Nhất tử mĩ nhận biết một một chút, trả lời.

"Vậy thì chờ cái gì nữa, mau gọi hắn trở về đi." Smith thúc giục nói.

Những người còn lại cũng không có ý kiến.

Mọi người đều không có sách lược vẹn toàn đối phó Vu Hành Thiên, đối sách tạm thời duy nhất chính là đến đế đô nháo sự, để Vu Hành Thiên cứu hỏa khắp nơi, nhưng căn bản không có một cái biện pháp nào có thể giết Vu Hành Thiên.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, mọi người cùng nhau tiến lên,

không hề có một chút niềm tin có thể giết Vu Hành Thiên.

Suy nghĩ chỉ là không ngừng nháo sục, hao tổn đại nại của Vu Hành Thiên.

Chỉ có điều mọi người đều sợ hãi trong lúc này, bị Vu Hành Thiên một lần hành động tiêu diệt.

Liễu Sinh Nhất Lang mang tới cái thời cơ này, tất nhiên là mọi người không muốn dễ dàng buông tha.

Sau khi nhìn thấy phản ứng của mọi người, Thiên Hạc Chân Nhất dùng di động liên hệ Liễu Sinh Nhất Lang một thoáng.

Sau khi nhạc chuông vang lên một hồi lâu, qua một hồi lâu bên kia mới nghe điện thoại.

Nhưng mà âm thanh cũng không phải của Liễu Sinh Nhất Lang, mà là một nữ nhân.

Hơn nữa âm thanh này lại làm cho những người ở đây nheo mắt.

Nhưng rất nhanh, liền cảm thấy đúng lẽ thường.

"Lập tức trở về cứ điếm." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Thiên Hạc đại nhân, ta đang bận đây, chờ ta hết bận rồi hãy nói." Âm thanh Liễu Sinh Nhất Lang trả lời.

"Ta kêu người lập tức trở về cứ điếm." Trong giọng nói của Thiên Hạc Chân Nhất mang theo một ít ý vị ra lệnh.

"Thiên Hạc đại nhân, ta hiện tại không dừng lại được, vẫn là chờ ta hết bận đã." Bên trong một chuỗi dài âm thanh rên rỉ của nữ nhân xen lẫn giọng của Liễu Sinh Nhất Lang.

M

Chương 973: Mắc Câu

D"Người ưa thích nữ nhân như vậy, trở lại ta tìm cho người mười người tám người, bây giờ lập tức trở về cứ điếm." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Nữ nhân bình thường, lão tử cũng không cảm thấy hứng thú, trừ phi Thiên Hạc đại nhân người có thể để cho ta. . ."

Bên trong điện thoại truyền đến âm thanh dung tục của Liễu Sinh Nhất Lang, chỉ là lời còn chưa nói hết, đã bị Thiên Hạc Chân Nhất lạnh giọng cắt ngang.

"Người muốn chết sao? !"

"Hắc hắc, Thiên Hạc đại nhân, ta giỡn thôi. Đi, ta lập tức quay lại." Vương Hạo Nhiên dựa theo đức hạnh của Liễu Sinh Nhất Lang, cùng Thiên Hạc Chân Nhất kì kèo một lúc, cũng thuận thế đồng ý.

Vương Hạo Nhiên cắt đứt nói chuyện.

Đồng thời, cũng đình chỉ diễn tuồng cùng mỹ nữ bên cạnh.

"Mỹ nữ, cảm ơn người đã phối hợp." Vương Hạo Nhiên nói với nữ sinh bên cạnh, một nữ sinh chủ động bắt chuyện với hắn khi đang đi trên đường cái.

Dáng dấp hiện tại của hắn cũng không phải Liễu Sinh Nhất Lang, mà là diện mạo thật của hắn.

Chỉ tùy ý cười một tiếng, đã làm cho mỹ nữ này choáng váng đầu óc.

"Soái ca, vừa rồi người diễn trò cho người ta nghe sao? Kỳ thực người có thể. . . Có thể không cần làm kịch." Nữ sinh đỏ mặt nói.

"Người nhiệt tình như vậy, ta cực kỳ cảm động, nhưng mà ta thật sự có chuyện, hữu duyên tạm biệt." Vương Hạo Nhiên phát phát tay, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nữ sinh này muốn đuổi theo, nhưng mà đuổi không kịp.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của nữ sinh này, biến thành dáng dấp dung tục của Liễu Sinh Nhất Lang, chậm rãi về tới cứ điểm.

Mang theo một ít thần sắc vui vẻ đi vào trong phòng nghị sự của cứ điểm.

Toàn bộ đám người Thiên Hạc Chân Nhất đều ở nơi này chờ đợi.

"Liễu Sinh, người quá chậm." Thiên Hạc Chân Nhất đợi rất lâu, có chút không có kiên nhẫn, sau khi nhìn thấy Liễu Sinh Nhất Lang xuất hiện, nói lời trách cứ một chút.

"Nhan sắc của nữ nhân kia bình thường, cho nên có chút chậm, nếu đối tượng là Thiên Hạc đại nhân, vậy khẳng định nháy mắt kết. . ." Liễu Sinh Nhất Lang nói lời không nghiêm túc, nhưng nói xong bỗng nhiên thoáng nhìn thấy sát khí trong mắt Thiên Hạc Chân Nhất, vậy mới không có tiếp tục nói hết.

"Mọi người thương thảo một chút, nhất trí quyết định tin tưởng

người." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Cho nên?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Dựa theo kế hoạch của người mà tiến hành." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Ta nghĩ rồi, việc này vẫn có chút nguy hiểm, nên không đi. Dù sao đại nạn của Vu Hành Thiên sắp tới, không sống được bao lâu." Vương Hạo Nhiên nhử nói.

"Đừng có nói nhảm, kêu người đi làm, người cứ đi làm. Dựa theo kế hoạch người nói trước đó, để Dạ Vô Ngân đi đến, chúng ta tìm cơ hội tiềm nhập trong thành, tìm chân Dạ Vô Ngân, chúng ta liền cùng nhau giết Vu Hành Thiên." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Còn có một chuyện, đó chính là sau khi khống chế được Dạ Vô Ngân, Liễu Sinh Quân phải giết Dạ Vô Ngân, chúng ta mới hành động." Tăng lữ Thiên Trúc chen lời nói.

"Ta đồng ý." Cường giả Giao Chỉ của Thiên Bảng phụ họa một tiếng.

"Nữ nhân kiêu mỹ như thế, các người rõ ràng muốn người ta chết, thật là lòng dạ độc ác mà." Liễu Sinh Nhất Lang nghiêng ngẫm nói.

"Liễu Sinh, chẳng lẽ nữ nhân bị người tra tấn mà chết còn ít sao? Dạ Vô Ngân này thì tính là gì." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

Nguyên nhân mà nàng chán ghét Liễu Sinh Nhất Lang, đây là một nguyên nhân rất quan trọng.

"À Dạ Vô Ngân này ta còn chưa có hoàn toàn tận hứng, không nỡ giết nàng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vì để cho mọi người yên tâm, trước khi giết Vu Hành Thiên, người nhất định phải giết Dạ Vô Ngân. Về phần tổn thất mà người phải

chịu, ta sẽ bồi thường cho người." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Thiên Hạc đại nhân dự định bồi thường như thế nào?" Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên rất có hứng thú.

"Đương nhiên là. . . Thỏa mãn suy nghĩ người một mực đối với ta rồi." Thiên Hạc Chân Nhất dùng mị nhãn nhìn xem hắn.

"Thiên Hạc đại nhân, lời này của người là thật sao?" Vương Hạo Nhiên một mặt hoài nghi.

"Có nhiều người ở đây như vậy, mọi người đều có thể làm chứng." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

Đám người Smith vì để cho Liễu Sinh Nhất Lang tên tâm đi làm, lập tức nhận nhiệm tử thái độ.

Vương Hạo Nhiên không phải là người ngu, tất nhiên biết đây là kế tạm thời mà thôi.

Sau khi chuyện thành công, Thiên Hạc Chân Nhất tuyệt đối trở mặt, muốn chạm được một đầu ngón tay cũng nằng thì cũng không nên nghĩ.

Nhưng mà dựa theo tính cách của Liễu Sinh Nhất Lang, còn thực sẽ mắc lừa.

Liễu Sinh Nhất Lang căn bản không đầu óc, suy nghĩ chuyện cũng là dùng nửa thân dưới.

"Được, vậy cứ quyết định vậy đi, sau khi Dạ Vô Ngân hạ độc thành công, ta giết Dạ Vô Ngân, tiếp đó mọi người cùng nhau vây công Vu Hành Thiên, lại giết Vu Hành Thiên!" Vương Hạo Nhiên cực kỳ kích động nói.

Nghe được sự miêu tả của hắn, đám người Thiên Hạc Chân Nhất

cũng là lộ ra một ít vẻ chờ mong nồng đậm.

Mọi người tiếp tục thương lượng cẩn thận kế hoạch, lập tức mở ra Champagne, sớm bắt đầu chúc mừng một thoáng.

Theo sau, mỗi người trở lại chính mình tạm thời nên đi địa phương.

A

Chương 974: Hồng Mông Kiếm Tới Tay (1)

“Giờ phút này chính là nửa đêm.

Sau khi Vương Hạo Nhiên rời khỏi điểm liên hệ của ngoại tộc về tới bên trong đế đô, nhẹ nhàng tiềm nhập vào bên trong một cái cứ điểm của Viêm Long Quân.

Cường giả ngoại tộc đã mắc câu rồi, Vương Hạo Nhiên chỉ cần lặng lẽ đợi là được.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, đối phó những người ngoại tộc kia, kỳ thực chỉ là thứ yếu.

Thứ hấn quan tâm nhất thật ra là Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đạt được Khai Thiên Tháp, hiểu rõ loại máy gian lận nghịch thiên này.

Hồng Mông Kiếm loại Tiên Thiên Chí Bảo cấp cao nhất này, tất nhiên phải đoạt được.

Sau khi Vu Hành Thiên mang Sở Thiên về cứ điểm của Viêm Long Quân liền bắt đầu chữa thương cho Sở Thiên.

Một mực tiếp tục chờ đợi đến thời khắc này.

Dù cho tu vi linh khí của Vu Hành Thiên cao thâm, cũng tiêu hao rất nhiều, cả người đều suy yếu không ít.

Trước mắt ngoại tộc nhìn bốn phía, Vu Hành Thiên rất rõ ràng loại trạng thái này của mình là hết sức bất lợi.

Nhưng Vu Hành Thiên suy tính là một cái cấp độ khác.

Hắn cũng không có nửa điểm nắm chắc đột phá đại nạn, bởi vậy càng muốn hao phí linh khí của mình lưu lại một cái hi vọng.

Sở Thiên bị thương không nhẹ, nếu như chữa trị chậm trễ sẽ lưu lại vết thương không thể lành, đều sẽ có ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến triển tu vi tương lai.

Cử động lần này của Vu Hành Thiên là hi sinh tu vi linh khí của mình để giúp Sở Thiên đạt được thành tựu.

Như vậy lại gia tốc đại nạn của Vu Hành Thiên.

Vương Hạo Nhiên trong bóng tối nhìn trộm được một màn này, cảm thán Vu Hành Thiên thật là đại nghĩa.

Nhưng theo một loại cấp độ khác mà nói, cái này làm sao không phải là hào quang nhân vật chính của Sở Thiên phát tác chứ?

Nhân vật chính gặp được nguy hiểm, nơi nơi đều có thể biến nguy thành an.

Cảnh ngộ hiện tại của Sở Thiên liền chứng minh rất tốt điểm này.

Sau khi Vu Hành Thiên ổn định thương thế của Sở Thiên, mỗi một không chịu nổi, để Viêm Long Quân bên ngoài trông coi bảo vệ Sở Thiên, chính mình thì đi nghỉ ngơi.

Vương Hạo Nhiên tránh đi tất cả tai mắt của mọi người, lặng yên không tiếng động tiềm nhập trong gian phòng mà Sở Thiên ở.

Lúc này Sở Thiên vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

Bên trong kinh nghiệm tích lũy ngàn năm kiếp trước của Diệp Phàm, bao hàm rất rất nhiều đồ vật.

Trong đó tự nhiên bao gồm như là cướp đoạt bảo vật người khác còn chưa hoàn toàn dung hợp.

Lúc ở kiếp trước, Diệp Phàm không làm thiếu qua loại này chuyện giết người đoạt bảo.

Vương Hạo Nhiên dựa theo trong ký ức của Diệp Phàm, Diệp Phàm sử dụng phương pháp, thành công móc ra Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên.

【 Đỉnh, kí chủ cướp đoạt Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên, thu được 30000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Sở Thiên -1500, hào quang phản phái của kí chủ +1500! 】

【 Đỉnh, Sở Thiên mất đi Hồng Mông Kiếm, khí vận tán loạn, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Vương Hạo Nhiên rất nhanh liền nhận được hai cái tin tức, hơi hơi kinh ngạc một thoáng.

Nhưng mà nghĩ lại, lại cảm thấy bình thường.

Sở Thiên lần trước bỏ lỡ cơ hội nhận được Tiên Thiên Chí Bảo Khai Thiên Tháp, lần này lại mất đi Tiên Thiên Chí Bảo Hồng Mông Kiếm, muốn nói sau này còn có đại cơ duyên, có thể đạt được loại Tiên Thiên Chí Bảo lần nữa vùng dậy vậy thì hào quang nhân vật chính của hắn quá mạnh mẽ.

Mặc kệ là Khai Thiên Tháp hay là Hồng Mông Kiếm, chỉ cần thu được một món trong đó, đều có nhiều khả năng Hợp Đạo.

Sở Thiên lần lượt thu được, cái khí vận này đã cực kỳ nghịch thiên.

Sở Thiên mất đi thân phận nhân vật chính, sau này không có khí

vận nữa, biến thành một nhân vật bình thường.

Dù cho khôi phục tu vi Luyện Khí kỳ tầng chín, không có hào quang nhân vật chính che chở, cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, Sở Thiên đã không có uy hiếp.

Vương Hạo Nhiên cũng lười giết Sở Thiên, tăng thêm một số việc bưng.

Cát kỹ Hồng Mông Kiếm, Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng rời khỏi phòng, đi về khách sạn mà Khương Doãn Nhi ở.

Một buổi tối này, Vương Hạo Nhiên trong bóng tối làm rất nhiều chuyện, hiện tại cuối cùng có thể trì hoãn khẩu khí.

Sau khi Khương Doãn Nhi thấy Vương Hạo Nhiên rời khỏi, hồi lâu cũng chưa trở lại, có chút lo lắng, bởi vậy cũng không có nghỉ ngơi, một mực chờ đợi.

Sau khi Vương Hạo Nhiên xuất hiện tại gian phòng, Khương Doãn Nhi cuối cùng cũng yên lòng.

"Người không sao chứ?" Khương Doãn Nhi đánh giá trên dưới Vương Hạo Nhiên một chút, ân cần ôn nhu hỏi.

"Làm sao mà ta có chuyện được, ngược lại là người, muộn như vậy còn chưa ngủ." Vương Hạo Nhiên nhẹ nhàng bóp bóp khuôn mặt của nàng.

"Hừ, ta lo lắng cho người, không thể ngủ được." Khương Doãn Nhi u oán một thoáng, hỏi: "Chuyện thế nào rồi, thuận lợi không?"

"Người đánh chủ ý đến người đã được dạy dỗ." Vương Hạo Nhiên giản lược nói.

"Vậy là tốt rồi." Khương Doãn Nhi gật đầu.

x

Chương 975: Hồng Mông Kiếm Tới Tay (2)

"Có phải chúng ta còn có một ít chuyện chưa kết thúc hay không?" Vương Hạo Nhiên giống như cười mà không phải cười nhìn xem Khương Doãn Nhi.

Khương Doãn Nhi sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, khuôn mặt nháy mắt đỏ rực.

Vì để cho tuồng vui này chân thực nhất có thể, hai người đùa giả làm thật, chỉ là sau khi Sở Thiên tới, Vương Hạo Nhiên không thể không bỏ dở nửa chừng, dẫn Sở Thiên đi.

Mặc kệ là Vương Hạo Nhiên hay là Khương Doãn Nhi, cảm nhận đều không phải rất mỹ diệu.

Hiện tại chuyện phiến toái tạm thời đã được giải quyết, tất nhiên phải hoàn thành chuyện chưa có hoàn thành.

Ngày kế tiếp.

Vu Hành Thiên vì cứu chữa Sở Thiên mà tiêu hao quá lớn, cần phải điều dưỡng một đoạn thời gian thật tốt, bàn giao công việc phòng vệ cho Dạ Vô Ngân.

Dạ Vô Ngân nghe xong, sắc mặt đại kinh, cũng cảm thấy rất đau buồn.

Thời gian sư phụ vốn không nhiều lắm, hiện tại lại tiêu hao nhiều linh khí như vậy, đây không thể nghi ngờ là gia tốc đại nạn.

Trong lúc nhất thời, tự nhiên là lo lắng đau thương.

Vu Hành Thiên vẫn không quan tâm cho lắm, cũng không có hối hận khi làm như thế.

Nếu như lại cho hắn cơ hội lựa chọn một lần nữa, hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Chỉ là điều duy nhất để Vu Hành Thiên lo lắng là những người ngoại tộc đột nhiên tới.

"Sư phụ, bên này của ta kỳ thực cũng có một trợ lực, có lẽ hắn có thể giúp đỡ không nhỏ." Dạ Vô Ngân bỗng nhiên nói.

Trước đây có trợ lực lớn là Diệp Huyền Thiên, Dạ Vô Ngân cũng không có tận lực nhắc đến Vương Hạo Nhiên.

Hơn nữa, Vu Hành Thiên đã đồng ý với Diệp Huyền Thiên, sẽ vì hắn tìm Vương Hạo Nhiên.

Nếu như không phải đặc biệt quan trọng thì thậm chí Dạ Vô Ngân đều không muốn để cho Vương Hạo Nhiên lộ diện ở trước mặt Vu Hành Thiên cùng Diệp Huyền Thiên.

Nhưng tình huống bây giờ, không thể không nhắc đến.

Dạ Vô Ngân không hy vọng sư phụ áng chừng lo lắng điều dưỡng, nói Vương Hạo Nhiên ra, cũng muốn Vu Hành Thiên yên tâm.

Tuy là Dạ Vô Ngân không có ôm hi vọng quá lớn với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng Dạ Vô Ngân biết, bây giờ mình không thể không tin tưởng.

Ít nhất là bây giờ phải để sự phụ tin tưởng Vương Hạo Nhiên có thể giải quyết khốn cục trước mắt.

"Há, là người nào?" Ánh mắt lờ mờ của Vu Hành Thiên sáng mấy phần, hỏi tới.

"Hắn. . . Hắn là người mà ta quen biết trong chuyến đi Thượng Hải lần trước." Dạ Vô Ngân mang theo một ít ý xấu hổ nói.

Vu Hành Thiên nghe xong, lập tức hiểu rõ, đồng thời cũng rất ngạc nhiên, người đề đề này của mình hạ quyết tâm không phải hắn thì không gả cho ai cả là người như thế nào.

"Ta muốn gặp mặt hắn." Vu Hành Thiên nói.

Dạ Vô Ngân gật đầu, rời khỏi một hồi.

Lúc trở về, bên cạnh có thêm một người.

Vu Hành Thiên nhìn thấy nam tử mà Dạ Vô Ngân mang tới, bên trên mặt mo tròn đầy kinh hãi.

Hắn sống lâu như vậy, người mà hắn thấy qua thực tế quá nhiều, nhưng vẫn lần đầu nhìn thấy nam nhân đẹp mắt như vậy.

Vu Hành Thiên tựa hồ có chút hiểu rõ tại sao đề đề của mình luân hãm như vậy.

Chỉ là hiểu ra xong đồng thời Vu Hành Thiên không khỏi âm thầm thở dài lên.

Bởi vì Vu Hành Thiên cảm giác được tu vi của người này chẳng qua là đâu đó khoảng Thánh cảnh tầng mười lăm.

Cái này so với Thánh cảnh tầng hai mươi một Diệp Huyền Thiên kém hơn quá xa.

Loại cảm giác khó chịu khi cho hi vọng, tiếp đó lại nghênh đón thất vọng, Vu Hành Thiên lại cảm nhận được một lần.

"Vô Ngân, ta muốn nghỉ ngơi, các người. . . Các người ra ngoài đi." Trong lòng Vu Hành Thiên ảm đạm vô cùng, chỉ muốn yên tĩnh một hồi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng của Vu Hành Thiên, cũng đại khái có thể suy đoán ý nghĩ trong lòng của hắn.

Theo cách nhìn của Vu Hành Thiên, tu vi Thánh cảnh tầng sáu thật sự là có chút không đủ tư cách đi giải quyết nguy cơ lần này.

Nhưng mà theo cách nhìn của Vương Hạo Nhiên, tu vi như vậy đã đủ rồi.

Hắn là loại người quen không để lộ bài tẩy, cho nên chỉ mơ hồ để lộ ra tu vi Thánh cảnh tầng sáu là cảm thấy hoàn toàn có thể nắm giữ cục diện.

Cuối cùng, Vương Hạo Nhiên đã gặp những tên ngoại tộc kia, biết đáy của bọn hắn.

Chỉ là ở bên trong ý nghĩ của Vu Hành Thiên, không có suy nghĩ qua chuyện vượt cấp chiến đấu, chỉ cho là Thánh cảnh tầng sáu không đáng chú ý.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên cũng lười phải giải thích.

Sau khi nghe thấy Vu Hành Thiên nói như vậy, chuẩn bị cùng Dạ Vô

Ngân rời khỏi, để Vu Hành Thiên nghỉ ngơi thật tốt.

Dạ Vô Ngân cũng nhìn ra tâm tư của Vu Hành Thiên, ngừng chân tại chỗ không có lập tức đi, vì để nói tâm cho Vu Hành Thiên, thế là nhắm mắt nói:

"Sự phụ, người chớ nhìn hấn chỉ là tu vi Thánh cảnh tầng sáu, nhưng chiến lực chân chính kỳ thực xa không chỉ ở đây."

Vừa nói ra, bản thân Dạ Vô Ngân cũng không phải cực kỳ tin tưởng.

I

Chương 976: Mưa Gió Nổi Lên (1)

xKhông nói đến những người khác, riêng là vị thứ hai Thiên Bảng - Thiên Hạc Chân Nhất đã có tu vi Thánh cảnh tầng mười ba.

Vương Hạo Nhiên chỉ có tu vi Thánh cảnh tầng sáu, đơn độc đánh với Thiên Hạc Chân Nhất, phỏng chừng đều là bị đè xuống đất đánh, cùng đừng đề cập đến những cường giả ngoại tộc khác.

"Sự phụ tin tưởng." Vu Hành Thiên nghe xong, bỗng nhiên lộ ra nụ cười hiền hòa.

Hấn cũng hiểu rõ, vừa rồi có chút thất thố.

Mặc kệ Vương Hạo Nhiên có thể giúp đỡ đại ân hay không, nhưng

chịu vì Viêm quốc bên này mà xuất lực, đã là cực kỳ đáng quý.

Sau khi Vu Hành Thiên đáp lại Dạ Vô Ngân một chút, nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, lộ ra một ít nụ cười hiền lành.

"Tuổi người còn trẻ, đã có tu vi Thánh cảnh tầng sáu, bê trong những thiếu niên thiên tài mà ta đã gặp qua, đầy đủ đứng hàng thứ ba, khó trách Vô Ngân sẽ cảm mến người." Trong giọng nói của Vu Hành Thiên mang theo nồng đậm tán dương.

Ngoại trừ nguy cơ ngoại tộc, Vu Hành Thiên vẫn rất hài lòng với Vương Hạo Nhiên, phối đồ đệ Dạ Vô Ngân của mình, đã là thừa sức.

Không hề nghi ngờ, trong lời nói của Vu Hành Thiên, thiên tài xếp trước Vương Hạo Nhiên chính là Sở Thiên cùng Diệp Huyền Thiên.

Vương Hạo Nhiên tự nhiên nghe được ý ở ngoài lời, không có giải thích gì thêm, chỉ là lộ ra một ít ý cười khó hiểu, "Đa tạ tiền bối khích lệ."

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Vương Hạo Nhiên cùng Dạ Vô Ngân rút khỏi gian phòng, để Vu Hành Thiên nghỉ ngơi thật tốt.

Dạ Vô Ngân cùng Vương Hạo Nhiên sánh vai đi qua căn cứ Viêm Long Quân.

Một ít Viêm Long Quân đi qua, sau khi nhìn thấy bên cạnh Dạ Vô Ngân là Vương Hạo Nhiên, liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Từ trước đến giờ Dạ Vô Ngân chưa từng sánh vai đi với nam tử nào như vậy, mọi người từ đó lĩnh ngộ được cái gì đó.

Chỉ là, những tên Viêm Long Quân càng là thêm muốn, cảm thấy Vương Hạo Nhiên cùng Dạ Vô Ngân là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, trong lòng chúc phúc Dạ Vô Ngân, cũng không có một tên

nào tới khiêu khích Vương Hạo Nhiên.

Suy cho cùng Vương Hạo Nhiên không phải nhân vật chính, loại nội dung truyện bị xem thường tiếp đó bị khiêu khích, ngay sau đó đánh mặt đối phương không có chút liên quan nào đến hắn.

Trong lúc Dạ Vô Ngân đi, đầu hơi rũ xuống lầy, rõ ràng là có tâm sự.

Chờ phải đi đến một vòng địa phương không có người, Dạ Vô Ngân bỗng nhiên nói:

"Nếu như. . . Nếu như ngoại tộc thật công tới, lại đến thời khắc sinh tử, người chớ liều mạng, có thể đi thì nhất định phải đi."

"Nhìn ta rất giống người nhất gan sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

Dạ Vô Ngân lắc đầu, "Người có Nam Chi, Tố Vấn cùng vị Tần Hoài Mộng kia, nếu người có việc gì, các nàng làm sao bây giờ?"

"Vậy còn người?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Ta là thủ lĩnh đương nhiệm của Viêm Long Quân, phải cùng Viêm Long Quân tồn vong." Trong giọng nói của Dạ Vô Ngân mang theo một loại ý vị quyết tuyệt.

"Người cảm thấy Nam Chi, Tố Vấn, Hoài Mộng cùng với người, ta càng để ý ai hơn?" Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên không hiểu thấu mà hỏi.

"Làm sao mà ta biết được." Dạ Vô Ngân lắc đầu.

"Các người quan trọng như nhau, mặc kệ là bất cứ người nào trong các người có nguy hiểm, ta cũng sẽ không vứt bỏ nàng mà một mình chạy trốn. Nếu như đến lúc những cường giả ngoại tộc kia đánh tới, người chết, chỉ có một loại tình huống, đó chính là bọn họ bước qua thi thể của ta." Vương Hạo Nhiên chậm rãi nói.

Nghe vậy, Dạ Vô Ngân khẽ giật mình, trong lòng dâng lên vô hạn cảm động, không khỏi dựa vào trong lòng ngực của Vương Hạo Nhiên.

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ Dạ Vô Ngân đối với kí chủ tăng lên 10, độ thiện cảm trước mắt 90 (Đến chết cũng không đổi)】

"Có những lời này của người, dù cho hiện tại ta chết, cũng coi như không có uổng phí khi yêu người." Âm thanh của Dạ Vô Ngân ôn nhu đến cực điểm.

"Không, nếu thật là như vậy, ta sẽ rất tiếc nuối." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên thở dài nói.

"Vì sao?" Dạ Vô Ngân hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn xem hắn.

Wương Hạo Nhiên đưa lỗ tai nói một câu gì đó với Dạ Vô Ngân, sắc mặt của Dạ Vô Ngân từ từ đỏ lên, thần sắc trong mắt thay đổi.

"Không chỉ người tiếc nuối, ta. . . Ta cũng có khả năng sẽ tiếc nuối." Lúc Dạ Vô Ngân nói ra lời này, mặt càng đỏ hơn.

"Không cần tiếc nuối, thừa dịp hiện tại ngoại tộc còn không đánh tới, chúng ta có nên bỏ khuyết cái tiếc nuối này hay không?" Vương Hạo Nhiên nói.

Nói đến loại chủ đề này, Dạ Vô Ngân không có khác gì tiểu nữ sinh, thẹn thùng đến không chịu được.

Sau khi trong lòng rầu rĩ một hồi, Dạ Vô Ngân dùng âm thanh nhỏ như là muỗi kêu nói: "Lúc nào, người nói đi."

"Chọn ngày không bằng đụng ngày." Vương Hạo Nhiên nói.

Dạ Vô Ngân gạt đầu, "Buổi. . . Buổi tối người đến tìm ta."

"Hà tất phải buổi tối, bây giờ luôn đi." Vương Hạo Nhiên đề nghị.

G

Chương 977: Mưa Gió Nổi Lên (2)

Q"Hiện tại vẫn là giữa ban ngày đấy!" Dạ Vô Ngân kinh ngạc nói.

"Những tên ngoại tộc kia nhìn chăm chăm, trễ một chút đều có thể sinh ra biến cố, đương nhiên là càng sớm càng tốt." Vương Hạo Nhiên thuyết phục nói.

"Cũng không trễ nhiều, chỉ là buổi tối hôm nay mà thôi, sẽ không trùng hợp xảy ra biến cố như vậy." Dạ Vô Ngân nói.

Nhưng thật là trùng hợp như vậy, những tên kia chuẩn bị buổi tối giết tới đây, trong lòng Vương Hạo Nhiên lẩm bầm một thoáng, nhưng những chuyện này, cũng không thể nói với Dạ Vô Ngân.

Bởi vì một khi nói với Dạ Vô Ngân, thế tất nhiên phải nói ra chuyện giả trang Liễu Sinh Nhất Lang.

Dạ Vô Ngân biết, Vu Hành Thiên cũng sẽ biết.

Trước khi Sở Thiên cùng Diệp Phàm đại chiến, Vu Hành Thiên phát hiện khí tức Liễu Sinh Nhất Lang, cho nên đuổi theo.

Nếu Vương Hạo Nhiên nói ra chuyện giả trang Liễu Sinh Nhất Lang, khó tránh khỏi sẽ để Vu Hành Thiên liên tưởng đến, khi đó thật sự sẽ rối rắm.

Mà người rối rắm nhất chính là Vương Hạo Nhiên.

Mặc dù Vương Hạo Nhiên là phản phái, nhưng vẫn muốn hết bảo trì hình tượng quang minh chính đại một chút.

Những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tự nhiên không nên để người khác biết.

Hơn nữa, nguyên nhân mà Vương Hạo Nhiên ở trước mặt Vu Hành Thiên để lộ ra tu vi Luyện Khí kỳ tầng sáu, chính là không muốn để cho Vu Hành Thiên hoài nghi.

Bởi vì một khi bộc lộ ra tu vi Trúc Cơ kỳ, thậm chí là Kim Đan kỳ, Vu Hành Thiên rất dễ dàng hoài nghi, lúc ấy Liễu Sinh Nhất Lang dẫn hấn đi là do mình giả trang.

Tu vi của Liễu Sinh Nhất Lang đối với những cường giả Thiên Bảng khác mà nói, xem như rất yếu.

Lấy tu vi của Vu Hành Thiên, sau khi phát hiện khí tức của Liễu Sinh Nhất Lang, tiếp đó lập tức đuổi theo, nếu như đổi lại thật sự là Liễu Sinh Nhất Lang thì tuyệt đối trốn không thoát.

Lúc ấy sau khi Vu Hành Thiên mất dấu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Lúc ấy Vương Hạo Nhiên ở trong tối, thu thần sắc của Vu Hành Thiên ở trong mắt.

Vu Hành Thiên đã cảm thấy việc mà Liễu Sinh Nhất Lang chạy trốn cực kỳ khả nghi.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không muốn bộc lộ ra một ít tin tức, để Vu Hành Thiên phát giác ra cái gì đó.

Dạ Vô Ngân thấy Vương Hạo Nhiên không nói lời nào, chỉ cho là hắn không vui bởi vì lời nói vừa rồi của mình, thế là trấn an nói:

"Tim ta đã là của ngươi, cũng sẽ không chạy, cần gì phải làm ngay bây giờ chứ, vẫn nên để buổi tối đi."

"Vậy thì nghe ngươi vậy." Vương Hạo Nhiên cũng không có cưỡng cầu, sớm một chút muộn một chút quan hệ cũng không lớn.

"Ngươi biết ta ở nơi nào rồi đúng không, ta để cửa cho ngươi, ngươi... Đến lúc đó ngươi đến đây đi." Dạ Vô Ngân mang theo ý xấu hổ nói, trong lúc nhất thời cảm giác không có cách nào thản nhiên ở trước mặt Vương Hạo Nhiên, thế là tránh thoát ngực của hắn, chạy khỏi tầm nhìn của Vương Hạo Nhiên.

Đêm đến.

Vương Hạo Nhiên cũng không có như hẹn đi tìm Dạ Vô Ngân, không phải hắn không muốn, mà là một khi đi, trong thời gian ngắn không kết thúc được.

Bởi vì nhóm người Thiên Hạc Chân Nhất kia, giờ này đã trải qua bắt đầu hành động.

Trong khoảng thời gian này, lúc Vương Hạo Nhiên cùng Dạ Vô Ngân tiếp xúc, nói bóng nói gió, thừ chỗ của nàng biết được phòng vệ đế đô..

Dạ Vô Ngân căn bản không có cảnh giác với Vương Hạo Nhiên, tự nhiên không có che giấu.

Vương Hạo Nhiên biết từ chỗ nào trà trộn vào đế đô sẽ không bị lực lượng phòng vệ ở đế đô phát giác.

Lực lượng phòng vệ đế đô là khoa kỹ hiện đại kết hợp cùng kết giới, nếu như không phải có bản lĩnh đặc biệt, tu luyện giả ngoại tộc muốn trà trộn vào, khả năng là cực nhỏ rất nhỏ.

Thiên Hạc Chân Nhất ngược lại có thể dựa vào bản sự của bản thân trà trộn vào, nhưng mà cường giả ngoại tộc khác thì không được.

Cường giả ngoại tộc dựa vào tin tức đạt được từ chỗ Vương Hạo Nhiên, thành công tiềm nhập vào trong đế đô, đồng thời đi tới gần căn cứ của Viêm Long Quân.

Dạ Vô Ngân vốn ở trong căn cứ, sau khi biệt thự của Vu Hành Thiên biến thành phế tích cũng đến ở nơi này.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất che giấu khí tức, chờ đợi ở gần căn cứ.

Cũng không lâu lắm, có người lại gần phía này.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất cảm thấy được, đây là khí tức của Liễu Sinh Nhất Lang.

Rất nhanh, Liễu Sinh Nhất Lang liền xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, ở trong tay của hắn còn cầm một cái bao vải.

Bao vải hiện ra hình tròn, trong lúc mơ hồ còn có chút đở từ đó lộ ra.

Liễu Sinh Nhất Lang này không thể nghi ngờ là Vương Hạo Nhiên giả trang.

Sau đó Vương Hạo Nhiên đi tới trước mặt mọi người không xa, ném bao vải trong tay ra.

Bao vải xẹt qua một đạo đường vòng cung, rơi xuống trên mặt đất, tiếp đó nhanh như chớp lăn đến bên chân mọi người.

Cứ quay cuồng như vậy, đồ vật trong bao vải cũng là từ đó bốc ra.

H

Chương 978: Tập Kết

Mọi người thấy một khối đồ vật đẫm máu.

Nhóm người này đều không phải hiền lành, nhìn thấy hình ảnh máu tanh như vậy, cũng không có cảm giác khó chịu cùng kinh hãi.

Smith càng nóng lòng chứng thực, ngòi xồm xuống nhìn diện mạo một chút, sau khi tra nghiệm, trong lòng nới lỏng một hơi, vui vẻ nói:

"Là Dạ Vô Ngân!"

Mấy người Thiên Hạc Chân Nhất cũng tới kiểm tra một hồi, sau khi xác định, mọi người đều nhận nhịp an tâm, không còn hoài nghi Liễu Sinh Nhất Lang.

Chỉ là Thiên Hạc Chân Nhất dùng thần sắc không hiểu, nhìn xem Liễu Sinh Nhất Lang, nói:

"Liễu Sinh, nữ nhân này đối với người nói gì nghe vậy, lúc người hạ thủ chẳng lẽ không mềm lòng sao?"

"Công cụ mà thôi, cần gì phải nương tay, nhưng mà Thiên Hạc đại

nhân, cũng không được quên lời hứa của người à nha." Vương Hạo Nhiên cười hắc hắc.

Thiên Hạc Chân Nhất căn bản không có ý định thực hiện lời hứa, nhưng mặt ngoài vẫn nói:

"Chờ chuyện kết thúc rồi hãy nói."

"Tên lùn, đọc kia bao lâu thì phát tác?" Smith thúc giục mà hỏi.

Tuy người mà Smith nhằm vào là Liễu Sinh Nhất Lang, nhưng bản thân Vương Hạo Nhiên nhìn tên da trắng này rất là khó chịu, không muốn đáp lại hắn.

"Vu Hành Thiên, rút ra đây chịu chết!" Vương Hạo Nhiên trực tiếp dùng hành động để trả lời.

Âm thanh của Liễu Sinh Nhất Lang đi qua linh khí gia trì khuếch đại, âm âm vang dội.

Đám người Thiên Hạc đều biến sắc một thoáng, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, độc Vu Hành Thiên trúng đã phát tác, nếu không, Liễu Sinh Nhất Lang cũng sẽ không làm hành động chịu chết như vậy.

Chỉ có điều mọi người đều cảm thấy Liễu Sinh Nhất Lang là tên bệnh tâm thần.

Biết Vu Hành Thiên trúng độc là được rồi, len lén lén vào giết Vu Hành Thiên một phát trở tay không kịp không tốt sao? Tại sao phải làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Nếu không phải Liễu Sinh Nhất Lang mang theo đầu Dạ Vô Ngân tới, mọi người phỏng chừng lại hoài nghi hắn đầu hàng địch.

"Liễu Sinh, người điên rồi sao?" Thiên Hạc Chân Nhất nhíu mày chỉ trích nói.

Cường giả còn lại đều nhận nhíp phụ họa.

"Một nhóm quỷ nhát gan, Vu Hành Thiên thế yếu, có gì phải sợ?"
Vương Hạo Nhiên khế nói.

Lời này, mọi người nghe đều không thích, nếu không phải môi trường đặc thù, mọi người có thể phải tìm Liễu Sinh Nhất Lang luận bàn một thoáng.

Theo âm thanh vang lên, vị trí của đám người Thiên Hạc Chân Nhất cũng bại lộ ra.

Có Viêm Long Quân nhanh chóng tập kết về phía này.

Vu Hành Thiên đang yên tĩnh điều dưỡng trong căn cứ cực kỳ hoảng sợ.

Dạ Vô Ngân mới tỉ mỉ tắm rửa sạch xong, lặng yên ở trong phòng chờ đợi người khác đến, sau khi nghe được động tĩnh, vội vã mặc quần áo tử tế chạy ra khỏi gian phòng.

Hai sư đồ rất nhanh nhìn thấy nhau, liếc nhau một cái, đều nhìn thấy lo âu nồng đậm từ trong mắt của đối phương.

"Hẳn là tin tức ta hư nhược truyền ra, bằng không những tên ngoại tộc này sẽ không phách lối như vậy, trực tiếp tìm tới cửa." Vu Hành Thiên nói.

"Người biết chuyện này có thể đếm được trên đầu ngón tay, làm sao lại truyền đi được hử." Dạ Vô Ngân không hiểu.

"Trên đời không có tường nào mà gió không lọt qua được, chỉ là tốc độ việc này truyền đi thật sự là có chút nhanh." Vu Hành Thiên nhìn xem Dạ Vô Ngân nói.

"Sự phụ, người hoài nghi ta sao?" Dạ Vô Ngân cả kinh nói.

"Làm sao mà ta có khả năng hoài nghi người, ta muốn hỏi người, việc này trừ bỏ người và ta ra, còn có ai biết." Vu Hành Thiên hỏi.

"Còn có Hạo Nhiên." Dạ Vô Ngân trả lời một câu, lập tức dùng giọng khẳng định nói: "Nhưng mà ta tin tưởng, vậy nhất định không có liên quan gì với hắn!"

Vu Hành Thiên thở dài một hơi, cũng không có tranh chấp với Dạ Vô Ngân.

Bởi vì loại tranh chấp ở giờ phút này cũng không có ý nghĩa.

"Vô Ngân, có lẽ sự phụ không thể nhìn thấy người thành hôn. Mặt khác, trọng trách trên người người cực kỳ nặng, phải giữ lại cái mạng này." Vu Hành Thiên căn dặn như là trước khi lâm chung vậy.

"Sự phụ, người hiểu ta mà." Dạ Vô Ngân một mặt kiên quyết.

Vu Hành Thiên thở dài một tiếng, không có tiếp tục thuyết phục, chỉ là nói: "Tốt! Thầy trò chúng ta tới kiến thức một chút, bầy vị cao thủ Thiên Bảng này!"

Viêm Long Quân rất nhanh đã tập kết xong súng ống đạn dược, dưới sự dẫn dắt của Vu Hành Thiên cùng Dạ Vô Ngân, rất mau tới vị trí của đám người Thiên Hạc Chân Nhất.

Nhìn xem những tên Viêm Long Quân xung quanh này, đám người Thiên Hạc Chân Nhất cũng không để ở trong lòng.

Uy hiếp đối với bọn hắn vẫn vẹn chỉ có Vu Hành Thiên mà thôi.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất nhìn thấy Vu Hành Thiên, mọi người nhận nhịp đều phát giác ra linh khí Vu Hành Thiên yếu ớt.

Chỉ là sau khi thấy bên cạnh Vu Hành Thiên là Dạ Vô Ngân, nhộn nhịp có chút kinh ngạc.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất theo bản năng nhìn trên mặt đất, chỗ mà vật đâm máu vừa rời mới lưu lại.

Chỉ là nơi đó không hề có thứ gì, ngay cả dấu tích của huyết dịch đều không có lưu lại.

Z

Chương 979: Một Kiếm (1)

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất đều mộng một thoáng, tiếp đó nhìn sang bên cạnh, muốn chất vấn Liễu Sinh Nhất Lang một thoáng.

Nhưng mà cũng không thấy tăm hơi Liễu Sinh Nhất Lang đâu.

Thiên Hạc Chân Nhất theo bản năng cảm giác có chút không ổn, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất thường, có chút muốn thoát khỏi nơi đây.

Mà đám người Smith lại không có ý nghĩ rời khỏi.

Tuy là việc này rất kỳ quái, nhưng linh khí của Vu Hành Thiên yếu ớt là thật.

Tu vi của Liễu Sinh Nhất Lang vốn đã không cao, không thể giúp bao nhiêu chuyện, nhưng bọn hắn còn có sáu người, liên hợp lại đối phó Vu Hành Thiên hư nhược cùng Viêm Long Quân, tuyệt đối nắm vững thắng lợi.

Vu Hành Thiên nhìn xem đám người Thiên Hạc Chân Nhất, biết tới nay chính mình không độ được cửa ải khó khăn này, nhưng vẫn bảo trì định lực vốn có.

"Các vị có khỏe hay không, nhưng mà sao lại thiếu đi một người rồi, Liễu Sinh Nhất Lang đâu?" Sau khi Vu Hành Thiên quét mắt đoàn người này, phát hiện thiếu mất một tên.

Vấn đề này, đám người Thiên Hạc Chân Nhất đều không trả lời được, cũng không có hứng thú trả lời lại.

"Vu Hành Thiên, đại nạn của người sắp tới, chúng ta đặc biệt đến tiễn người đoạn đường." Smith cười lạnh nói.

"Các vị thịnh tình, lão hủ cảm thấy cực kỳ vinh hạnh." Vu Hành Thiên cười cười, ánh mắt dừng lại ở trên mình Thiên Hạc Chân Nhất: "Chúc mừng Thiên Hạc các hạ."

"Ý tứ gì?" Thiên Hạc Chân Nhất có chút không hiểu hỏi.

"Sau khi Lão hủ khi chết, các hạ chính là đệ nhất Thiên Bảng, người ở trên Thiên Bảng, tin tưởng không người nào có thể cùng các hạ giao phong." Vu Hành Thiên mang theo nụ cười nói.

Smith cùng những cường giả khác liếc nhau, trong mắt có sự lấp lóe nổi bật.

"Ta biết Viêm Quốc các người có từ gọi là châm ngòi ly gián, hiện tại dùng để hình dung người, tựa hồ là hết sức thích hợp." Thiên Hạc Chân Nhất nói.

"Các hạ ngược lại rất hiểu rõ đối với văn hóa Viêm Quốc, không biết rõ có hứng thú làm nàng dâu của Viêm Quốc chúng ta hay không, nếu như các hạ nguyện ý, lão hủ ngược lại có thể vì các hạ giới thiệu." Vu Hành Thiên như là trò chuyện việc nhà vậy, không có loại cảm giác như lâm đại địch kia.

"Vu Hành Thiên, người không cần kéo dài thời gian, hôm nay không có người có nào có thể cứu người." Tăng lữ Thiên Trúc nói.

"Không nên cùng hấn nói nhảm, tốc chiến tốc thắng." Smith thúc giục một tiếng.

Tuy là bọn hấn tự kiểm chế thực lực, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của Viêm Quốc, lo lắng sẽ có biến cố gì, đương nhiên vẫn nên mau chóng giải quyết Vu Hành Thiên tốt một chút.

"Thiên Hạc tiểu thư, ta liên thủ với người đối phó Vu Hành Thiên, những người còn lại, toàn bộ giao cho các người, đều không có vấn đề gì chứ?" Smith nói với đồng bọn.

Smith, Thiên Hạc Chân Nhất cùng Vu Hành Thiên đều là Thánh cảnh tầng mười trở lên, khoảng cách bên trên tiểu cảnh giới.

Khoảng cách mấy cái tiểu cảnh giới này trước mặt Vu Hành Thiên lúc hấn hùng mạnh, cho dù Smith cùng Thiên Hạc Chân Nhất liên thủ, đều xa xa không cách nào bù đắp.

Nhưng bây giờ Vu Hành Thiên cực kỳ suy yếu, Smith cùng Thiên Hạc Chân Nhất đối phó Vu Hành Thiên, đã thừa sức.

Mà bốn vị khác, đều là ở Thánh cảnh tầng năm đến tầng bảy, đối phó Dạ Vô Ngân cùng Viêm Long Quân, cũng không có cái áp lực gì.

Nhìn làm sao cũng đều là một tràng nghiền ép.

Nhưng Thiên Hạc Chân Nhất cảm thấy việc này lộ ra quỷ dị, có loại dự cảm không tốt, không có lập tức trả lời.

Những người còn lại cũng nhộn nhịp gật đầu, biểu thị đồng ý sự sắp xếp của Smith.

"Thiên Hạc tiểu thư thì sao?" Smith thấy Thiên Hạc Chân Nhất không trả lời, vì vậy nói.

"Ta không ý kiến." Tuy là có loại dự cảm không tốt, nhưng Thiên Hạc Chân Nhất đến lúc khẩn yếu vẫn kiên trì gật đầu một cái.

Hơn nữa, lời nói trước đó của Vu Hành Thiên mặc dù là đang khích bác, nhưng cũng chính là sự thật.

Vu Hành Thiên chết đi, người ở trên Thiên Bảng, không người nào có thể cùng nàng tranh phong.

Xem như tu luyện giả, đối với vị trí thứ nhất, vẫn vô cùng hướng tới.

Thiên Hạc Chân Nhất tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi thương lượng xong, sáu đạo mệnh mông linh khí kéo lên lên, nguy nga đến như là thần linh.

Mọi người ở đây, loại trừ Vu Hành Thiên ra, đều cảm thấy hít thở đều ngưng trệ.

Sáu vị cường giả Thiên Bảng trước mắt này, bên trong quốc gia của mỗi người, đều là cường giả tuyệt đỉnh, tựa như là Vu Hành Thiên ở trong Viêm Quốc vậy.

Hiện tại bọn hắn liên hợp lại, cỡ lực lượng này đủ để cho người cảm thấy kinh hãi.

Tới một mức độ nào đó, kỳ thực đám người Thiên Hạc Chân Nhất

chính là "Thần".

Mà ngay lúc đám người Thiên Hạc Chân Nhất liền muốn động thủ, một cái vật thể lừng không rơi xuống, dính tại trước mặt đám người Thiên Hạc Chân Nhất.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất nhện nhịp dừng lại một chút, ánh mắt nhìn, chỉ thấy một kiếm dài ba thước, ngược lại đâm vào trong lòng đất.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Nhiên từ bên trong trận doanh của đám người Dạ Vô Ngân bên này đi ra.

F

Chương 980: Một Kiếm (2)

R"Nghĩ các vị tu hành không dễ, còn mời quay đầu, bằng không hôm nay e rằng phải táng thân ở nơi này." Vương Hạo Nhiên khuyên.

Hình dáng tướng mạo và khí chất tuyệt thế trích tiên, để đám người Thiên Hạc Chân Nhất đều ngốc trệ một thoáng.

Trong đó, Thiên Hạc Chân Nhất càng cảm giác phương tâm rung động.

【Đinh, chúc mừng kí chủ vận khí bạo rạp, lần đầu gặp nữ phụ Thiên Hạc Chân Nhất, hào quang siêu cấp đào hoa phát động một

loại hiệu quả "Lấy thân báo đáp".]

【Đinh, độ thiện cảm của nữ phụ Thiên Hạc Chân Nhất đối với kí chủ tăng lên tới 80 (Tình thâm không đổi)】

Vương Hạo Nhiên nhận được hai cái tin tức, mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

Dáng dấp trước đó của hắn là Liễu Sinh Nhất Lang, lúc chạm mặt với Thiên Hạc Chân Nhất cũng không thỏa mãn điều kiện phát động của hào quang siêu cấp đào hoa.

Hiện tại lấy chân dung gặp Thiên Hạc Chân Nhất, vậy mới xem như thỏa mãn điều kiện, đồng thời hào quang siêu cấp đào hoa còn phát động một loại hiệu quả.

Người ở chỗ này, đều kinh ngạc một trận.

Smith trước hết nhất phản ứng lại, ghen tỵ nhìn xem Vương Hạo Nhiên, mang theo khinh thường nói: "Thánh cảnh tầng sáu nhỏ nhỏ, cũng dám nói mạnh miệng như vậy?"

"Các người có thời gian một giây đồng hồ suy nghĩ." Vương Hạo Nhiên thản nhiên nói.

Hắn hiện tại chẳng khác gì là thay thế Sở Thiên cùng Diệp Phàm, đối mặt với những người Thiên Hạc Chân Nhất này, dựa theo nội dung truyện, khẳng định đám người Smith phải khiêu khích một phen.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có hứng thú nghe bọn hắn nói nhảm.

"Ta rút khỏi." Thiên Hạc Chân Nhất suy tư một chút, bỗng nhiên nói.

Nàng vốn là cảm thấy việc hôm nay này quý dị, sau khi thấy Vương Hạo Nhiên, căn bản không tạo nên sát tâm, thậm chí còn e sợ đám người Smith làm tổn thương hắn, sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, cũng thuận thế làm ra đáp lại.

"Thiên Hạc tiểu thư?" Đám người Smith kinh hãi.

"Người rất sáng suốt, chỉ là câu trả lời của người vượt qua thời gian một giây." Vương Hạo Nhiên lờ mờ nói một câu.

Smith nghe xong, há miệng muốn nói điều gì.

Vu Hành Thiên cùng Dạ Vô Ngân ở phía sau cũng muốn nói cái gì.

Vương Hạo Nhiên không muốn lè mề, bàn tay trực tiếp khế nắm một thoáng, trường kiếm đâm vào mặt đất lần trước nháy mắt bay đến trong tay.

Trường kiếm nhìn qua giản dị tự nhiên.

Vương Hạo Nhiên cũng chỉ là hướng về phương hướng hư không của đám người Thiên Hạc Chân Nhất, rất đơn giản vung ra một kiếm.

Trên mình sáu vị cường giả đỉnh cao tới từ quốc gia khác biệt nháy mắt tuôn ra huyết vụ, lập tức âm vang ngã xuống đất, không một tiếng động.

Giữa sân, cũng là hoàn toàn yên tĩnh, cơ hồ tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Vương Hạo Nhiên nhẹ lướt đi.

Một thanh kiếm mới dùng vừa rồi kia cũng tùy ý đâm ngược lại vào.

Thanh kiếm này, chỉ là một thanh kiếm cực kỳ bình thường, là Viêm

Long Quân huấn luyện quân sự luyện dùng, thậm chí đều không có mài lưỡi.

Nhưng một kiếm Vương Hạo Nhiên vung ra kia, cũng không bình thường chút nào.

"Kiếm ý, đây là kiếm ý!"

Sau khi Vu Hành Thiên lấy lại tinh thần, kinh hãi nghẹn ngào.

Vương Hạo Nhiên chỉ dùng tu vi Thánh cảnh tầng sáu, cũng không phải tự đại, mà là thật đầy đủ.

Sau khi đạt được Hồng Mông Kiếm từ Sở Thiên, Vương Hạo Nhiên liền bắt đầu dung hợp.

Tiến độ dung hợp Hồng Mông Kiếm có mức nối cùng với tu vi.

Vương Hạo Nhiên hiện tại là Kim Đan kỳ, dung hợp nhanh hơn Sở Thiên rất nhiều, tiến độ dung hợp hiện tại đã vượt qua mười phần trăm.

Tiến độ dung hợp Hồng Mông Kiếm đạt tới 10%, Vương Hạo Nhiên thu được có ích cực lớn.

Kiếm ý này, chính là từ đó lĩnh ngộ mà đến.

Tuy là Vương Hạo Nhiên chỉ dùng tu vi Thánh cảnh tầng sáu, sử dụng ra kiếm ý này, nhưng vẫn như cũ hết sức khủng bố.

Đừng nói là đám người Thiên Hạc Chân Nhất, coi như là Vu Hành Thiên thời kỳ toàn thịnh cũng không ngăn được một kiếm này.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, khẳng định Dạ Vô Ngân có rất nhiều chuyện phải xử lý, Vương Hạo Nhiên biết tối nay nàng không rảnh, bởi vậy cũng không tìm nàng, mà là trực tiếp trở về nơi ở của Mộ

Nam Chi.

Lúc hơn nửa đêm, Dạ Vô Ngân liên hệ Vương Hạo Nhiên, không hiểu thấu hỏi Vương Hạo Nhiên có đạo hiệu hay không.

Phản ứng đầu tiên của Vương Hạo Nhiên muốn nói "Ngày, trời", nhưng cảm giác được cái đạo hiệu này không ổn, thế là đáp lại hai chữ "Cực Thiên".

Hai chữ "Cực Thiên" này, đến từ Cực Thiên Ma Đế, Vương Hạo Nhiên thuần túy là mượn.

Ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên từ chính giữa Biển Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi tỉnh lại, tổ chức thần bí Bách Hiểu Sinh ban bố tin tức.

Một cái Thiên Bảng được đổi mới.

Trên Thiên bảng, đứng đầu là Vương Cực Thiên, thứ hai là Diệp Huyền Thiên, thứ ba là Sở Thiên, thứ bốn là Vu Hành Thiên, thứ năm là Liễu Sinh Nhất Lang, thứ sáu là Long Thiên Sơn.

Phía sau thứ sáu, không có một ai.

Đám người Thiên Hạc Chân Nhất, Smith, không thấy đâu.

Người không rõ tình huống, sau khi đạt được cái tin tức này, đầu óc mơ hồ.

Chương 981: Vang Danh Thiên Hạ (1)

Mà ngay sau khi Thiên Bảng đổi mới không lâu, Bách Hiểu Sinh lại ban bố một cái tin tức.

Tiêu đề là: Vương Cực Thiên một kiếm diệt ngoại tộc, đế đô thành nơi sáu thánh quy tây thiên!

Tin tức vừa ra, cả thế gian rung động!

Lúc Vương Hạo Nhiên nhìn thấy cái tin tức này, cũng là hơi chút mộng một thoáng, ngay sau đó mới hiểu trước hiểu sau, ý thức được nguyên do trong đó.

Cái gọi Vương Cực Thiên trên Thiên Bảng, kỳ thực chính là Vương Hạo Nhiên.

Khó trách tối hôm qua Dạ Vô Ngân liên hệ hắn, hỏi đạo hiệu của hắn là cái gì.

Wương Hạo Nhiên trả lời Dạ Vô Ngân nói "Cực Thiên" .

Hai chữ Cực Thiên tăng thêm hắn họ, cũng không phải chính là Vương Cực Thiên sao?

Thật giống như Diệp Phàm là bản danh, đạo xưng là Huyền Thiên, cho nên cũng gọi là Diệp Huyền Thiên.

Lại tỉ như cái tên Vu Hành Thiên này, kỳ thực cũng là đạo hiệu, cũng không phải là bản danh.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Nhiên không kiềm nổi có chút hiềm lạ, vì sao những cái này đạo hiệu bên trong, "Thiên" chữ ra kính dẫn cực

cao.

Có Diệp Huyền Thiên cùng Vu Hành Thiên đi trước, Vương Hạo Nhiên thậm chí cũng lơ đãng, nói một cái tên "Cực Thiên" .

Nghĩ lại một thoáng, hình như thêm chữ "Thiên", càng oai phong hơn.

Tỉ như một ít mọi người đều biết nhân vật trong thần thoại, danh tự hoặc xưng hào cũng mang chữ "Thiên".

Tỉ như Tề Thiên Đại Thánh cùng Thông Thiên Giáo Chủ.

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, tiết hồ nhân vật chính Diệp Phàm, vang danh thiên hạ, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng cực lớn đến hướng đi của nội dung truyện, tiết hồ nhân vật chính Sở Thiên, vang danh thiên hạ, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính Diệp Phàm -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, bỗng nhiên nhận được hai cái tin tức.

Đối với cái này, Vương Hạo Nhiên không có chút bất ngờ nào, thậm chí đã sớm đoán được.

Lấy tu vi Kim Đan kỳ của hắn, có thể tùy tiện giải quyết đám người Thiên Hạc Chân Nhất, chỉ là làm như thế, ý nghĩa không lớn.

Wương Hạo Nhiên mất nhiều sức như thế, dẫn toàn bộ những người Thiên Hạc Chân Nhất này tới đế đô.

Đệt, không phải là vì thay thế Sở Thiên cùng Diệp Phàm trang bức trước mặt người khác, từ đó thu được những phần thưởng này sao?

Những người Thiên Hạc Chân Nhất này, vốn dĩ bị Sở Thiên hoặc Diệp Phàm giải quyết, nhưng hai người bị Vương Hạo Nhiên bố trí một đạo, nội dung truyện thuộc về bọn hắn cũng bị Vương Hạo Nhiên thay thế.

Lực chú ý của Vương Hạo Nhiên lần nữa đặt ở phần tân Thiên Bảng kia.

Cái Thiên Bảng có hai nơi lỗ hổng.

Chỗ thứ nhất, là Liễu Sinh Nhất Lang đã hôi phi yên diệt, nên xóa đi khỏi Thiên Bảng.

Chỗ thứ hai, bên trên Thiên Bảng mới lọt một người, một người mà mọi người đều cho đã chết.

Chỉ có điều Vương Hạo Nhiên cũng không có hứng thú đi uốn nắn những lỗ hổng này.

Sau khi nguy cơ ngoại tộc được giải trừ, đế đô bên này cũng buông lỏng không ít.

Mộ Nam Chi cùng Biễn Tố Vấn cũng không cần trốn tránh trong phòng, hai người hào hứng, kéo lấy Vương Hạo Nhiên đi dạo danh thắng đế đô.

Vương Hạo Nhiên cùng hai người đi dạo một ngày, lúc màn đêm phủ xuống rồi mới trở về.

Nơi cửa ra vào, Dạ Vô Ngân chờ đợi.

Biễn Tố Vấn cùng Mộ Nam Chi nhận nhíp chào hỏi nhiệt tình với Dạ Vô Ngân, ngữ khí cùng thái độ, càng thân thiết hơn so với trước đây.

Vương Hạo Nhiên đã nói chuyện cùng với Dạ Vô Ngân cho hai người.

Hai người cũng không phản đối đối với điều này, thậm chí còn thật vui vẻ.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn còn lo lắng, sợ nàng cô độc sống quãng đời còn lại, hiện tại phần lo lắng này cuối cùng cũng không còn.

Dạ Vô Ngân cùng Mộ Nam Chi, Biển Tố Vấn hàn huyên một hồi, lập tức có chút lo lắng nói với Vương Hạo Nhiên: "Xảy ra chuyện rồi."

Vương Hạo Nhiên nghi hoặc nhìn nàng.

Dạ Vô Ngân tiếp tục nói: "Đám người Thiên Hạc Chân Nhất suy cho cùng cũng là cường giả Thánh cảnh quát tháo phong vân, dù bọn hắn chết, nhưng ta cùng sư phụ đều nhất trí cảm thấy, vẫn phải cho bọn hắn vinh quang vốn có, cho nên chuẩn bị sắp xếp người đưa di hài của bọn hắn về cố hương của mỗi người."

"Nhưng không biết tại sao, không thấy di hài của Thiên Hạc Chân Nhất đâu."

"Ta đi tra nghiệm qua sân bãi đặt di hài của Thiên Hạc Chân Nhất, cũng không có phát hiện có bất cứ dấu vết người di chuyển gì, nói cách khác, không phải là di hài của Thiên Hạc Chân Nhất bị người trộm đi."

"Người hoài nghi Thiên Hạc Chân Nhất còn sống?" Vương Hạo Nhiên nói tiếp.

Dạ Vô Ngân gật đầu.

"Ta ra tay nặng nhẹ, chính ta rất rõ ràng, yên tâm đi, Thiên Hạc

Chân Nhất đã chết." Vương Hạo Nhiên cười một tiếng khó hiểu.

Dạ Vô Ngân nghe xong, tin tưởng không nghi ngờ với lời nói của Vương Hạo Nhiên, nói lỏng một hơi.

C

Chương 982: Vang Danh Thiên Hạ (2)

"Hai người các ngươi, đừng nói chủ đề nghiêm túc như vậy, ánh trăng đẹp như vậy, nhanh nhanh một chút đi." Mộ Nam Chi cười nói.

"Đúng vậy nha, Dạ tỷ tỷ, chúng ta chiếm dụng hán một ngày, buổi tối hán là của ngươi." Biển Tố Vấn cũng đi theo cười nói.

Dạ Vô Ngân bị náo loạn một cái đồ thối mặt, nhưng cũng không có nói ra từ chối.

Mộ Nam Chi cùng Biển Tố Vấn nhìn nàng chê cười một hồi, vậy mới rời khỏi.

Sau khi Dạ Vô Ngân quần bách một hồi, ý đồ trên mặt mới biến mất một ít, cùng Vương Hạo Nhiên tản bộ dưới ánh trăng.

Sau đó về tới nơi ở của Dạ Vô Ngân.

Trước đó hai người đã nói qua, muốn làm chuyện tốt.

Hiện tại nguy cơ ngoại tộc đã được giải quyết, hết thảy cũng là thuận lý thành chương.

Chỉ là ở thời khắc máu chót, Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên dừng lại.

"Ra đi." Vương Hạo Nhiên nói một câu với không khí.

Dạ Vô Ngân mang theo tâm tình khẩn trương cùng chờ mong nghênh đón gì đó đều bị kéo về thực tế, tranh thủ thời gian kéo qua chần mèn che lấp chính mình.

Góc tối trong gian phòng, có một đạo thân ảnh chậm chậm xuất hiện.

Thân ảnh đường cong kinh người, nhìn qua liền biết là nữ tử.

Sau khi dáng dấp của nữ tử này xuất hiện trong tầm mắt, Dạ Vô Ngân cực kỳ hoảng sợ.

Bởi vì nữ tử không phải ai khác, chính là Thiên Hạc Chân Nhất.

Dạ Vô Ngân như gặp đại địch, nhưng rất nhanh ý thức được Vương Hạo Nhiên đang bên cạnh mình, căn bản không cần sợ Thiên Hạc Chân Nhất.

"Không phải nói Thiên Hạc Chân Nhất đã chết rồi sao?" Dạ Vô Ngân nghi hoặc hỏi Vương Hạo Nhiên.

"Thiên Hạc Chân Nhất hoàn toàn chính xác đã chết, không tin người hỏi nàng một chút, nàng tên gọi là gì." Vương Hạo Nhiên nghiêng ngẫm nói.

Dạ Vô Ngân một trận ngờ vực, nhìn về phía Thiên Hạc Chân Nhất.

Bên trong ánh mắt kinh ngạc của Dạ Vô Ngân, Thiên Hạc Chân Nhất bỗng nhiên quỳ rạp trên đất, cung kính nói:

"Nô tài A Hạc gặp qua chủ nhân cùng chủ mẫu."

"Cái này. . . Đây là có chuyện gì?" Dạ Vô Ngân một mặt kinh ngạc.

"Ta đã nói với người rồi, Thiên Hạc Chân Nhất đã chết, lại không lừa người." Vương Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Dạ Vô Ngân.

Lúc ấy hẳn vì mau chóng giải quyết chuyện, liền cho Thiên Hạc Chân Nhất một giây thời gian suy nghĩ.

Tuy là Thiên Hạc Chân Nhất lựa chọn rút khỏi, nhưng trả lời đã muộn một chút.

Vương Hạo Nhiên không muốn trở mặt, ít nhất không muốn lật lọng trước mặt người khác.

Bởi vậy làm Thiên Hạc Chân Nhất bị thương, tạo thành nàng giả chết.

Đồng thời, còn truyền âm cùng nàng nói một chút chuyện.

Thiên Hạc Chân Nhất hiện tại chủ động tìm đến, hiển nhiên là đồng ý.

Tự xưng nô tài, chính là chứng minh tốt nhất.

"Nhưng nàng rõ ràng chính là Thiên Hạc Chân Nhất. . ." Dạ Vô Ngân nhìn chăm chăm nữ tử này một hồi, xác định thân phận của nàng, nhưng sau khi nói ra lời này, bỗng nhiên lại có chút hiểu rõ, lại đổi giọng nói Vương Hạo Nhiên:

"Người nói đúng, Thiên Hạc Chân Nhất chết rồi."

"Đừng nên rầu rĩ cái vấn đề này, chúng ta tiếp tục." Vương Hạo Nhiên nói.

Dạ Vô Ngân ngược lại hết sức vui lòng, chỉ là nhìn xem Thiên Hạc Chân Nhất quỳ rạp trên đất, trong lòng cổ quái vô cùng.

"Người lui ra đi." Vương Hạo Nhiên phân phó Thiên Hạc Chân Nhất một chút.

"Được." Thiên Hạc Chân Nhất cung kính lên tiếng, quỳ sát lui về phía sau một đoạn khoảng cách, lui xuống vô cùng khiêm tốn.

Dạ Vô Ngân nhìn xem tư thái của Thiên Hạc Chân Nhất, bùi ngùi mãi không thôi.

Thiên Hạc Chân Nhất trước đây xem như cường giả thứ hai Thiên Bảng, đi tới chỗ nào đều là có người tôn sùng.

Nếu như không phải Dạ Vô Ngân không phải tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin được Thiên Hạc Chân Nhất có một mặt thấp kém như vậy. Một mặt kinh ngạc nói với Vương Hạo Nhiên:

"Người làm thế nào mà để Thiên Hạc thần phục vậy?"

"Nàng e ngại lực lượng của ta." Vương Hạo Nhiên nói.

Dạ Vô Ngân chỉ cảm thấy không đủ sức thuyết phục.

Cường giả có tôn nghiêm của cường giả, Dạ Vô Ngân cũng không tin tưởng Thiên Hạc Chân Nhất chỉ là đơn thuần e ngại lực lượng Vương Hạo Nhiên, mới thấp kém như vậy.

Trên thực tế, nguyên nhân chân chính, đương nhiên không chỉ như vậy.

Nữ phụ Thiên Hạc Chân Nhất này bên trong nội dung truyện của Diệp Phàm là thị nữ, bên trong thiết lập nhân vật của nàng, là khát vọng được không chế.

Có thiết lập nhân vật này, trở thành thị nữ của Diệp Phàm mới phù hợp lẽ thường.

Chỉ có điều Diệp Phàm thậm chí đến hiện tại cũng chưa từng gặp qua Thiên Hạc Chân Nhất.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp thay vào đó, trở thành chủ nhân của Thiên Hạc Chân Nhất.

"Thật chỉ là e ngại lực lượng của người sao?" Dạ Vô Ngân hỏi.

"Cũng có khả năng là nhân cách và mệnh lực của ta để nàng khuất phục." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Dạ Vô Ngân không kèm nổi mỉm cười.

Nhưng nói thật ra, Dạ Vô Ngân chính xác cũng cảm thấy độ tin cậy Thiên Hạc Chân Nhất bởi vì mệnh lực xuất chúng Vương Hạo Nhiên mà thần phục lớn hơn một chút.

I

Chương 983: Sở Thiên Lành Lạnh (1)

"Nhưng dù sao nàng cũng là ngoại tộc, lỡ như có dị tâm, vậy thì phải làm sao bây giờ?" Dạ Vô Ngân có chút lo lắng nói.

"Yên tâm đi, ta không đàn như vậy. Ta đã hạ cấm chế ở trên người nàng, trừ phi nàng không muốn sống, mới sẽ làm ra chuyện gây bất lợi cho ta." Vương Hạo Nhiên nói.

Điều mà Dạ Vô Ngân lo lắng, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên đã sớm suy nghĩ đến.

Hơn nữa, loại trừ phần cấm chế này ra, lấy độ thiện cảm của Thiên Hạc Chân Nhất, cũng không có khả năng làm ra chuyện uy hiếp Vương Hạo Nhiên.

"Đêm đẹp đừng chậm trễ, không cần nói những thứ này." Vương Hạo Nhiên kết thúc cái đề tài này.

Dạ Vô Ngân nghe xong, tự nhiên không tiếp tục hỏi nhiều cái gì, cảm giác chờ đợi cùng khẩn trương trong lòng lần nữa dâng lên.

Lần này, cuối cùng không có người quấy rầy.

Hết thủy nước chảy thành sông.

...

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao.

Dạ Vô Ngân đang ngủ yên, bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức.

"Vô Ngân, người ở bên trong à?" Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Vu Hành Thiên.

Dạ Vô Ngân nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã sáng choang. Vội vã mặc quần áo tử tế đi mở cửa.

"Sao người lại ngủ đến lúc này?" Vu Hành Thiên cảm thấy có chút

kỳ quái.

Bởi vì loại chuyện ngủ nướng này, cơ hồ là không có khả năng phát sinh trên mình Dạ Vô Ngân.

"Tối hôm qua. . . Quá mệt mỏi, thức dậy trễ một chút." Dạ Vô Ngân ngăn ở cửa ra vào, cũng không cho Vu Hành Thiên vào cửa.

Vu Hành Thiên cảm thấy không thích hợp.

Sau khi quan sát tỉ mỉ đồ đệ này một thoáng, phát hiện hình như nàng không giống với lúc trước, nhưng cụ thể là nơi nào không tầm thường, thì không nói được.

Tuy là Vu Hành Thiên già thành tinh, nhưng không phải chuyện gì cũng đều tinh thông.

Thay đổi của Dạ Vô Ngân rất nhỏ, thực tế chạm tới điểm mù kiến thức của Vu Hành Thiên.

Chỉ vì, Vu Hành Thiên là lão quang côn mấy trăm tuổi. . .

"Người đi tìm Hạo Nhiên, mời hắn tới đây một chút." Vu Hành Thiên không có nghiên cứu kỹ, nói đến chính sự.

Nhìn thấy dáng vẻ của Vu Hành Thiên nghiêm nghị, Dạ Vô Ngân hỏi vội: "Sự phụ, đã xảy ra chuyện gì?"

"Sở Thiên tối hôm qua vốn tỉnh qua một lần, ta còn cùng hắn hàn huyên, biết tên của hắn cùng lai lịch, lúc ấy tình huống của hắn coi như không tệ, nhưng không biết rõ thế nào, tình huống hôm nay bỗng nhiên chuyển biến xấu lên, nguy cơ sớm tối." Sau khi Vu Hành Thiên giải thích một chút, một mặt lo lắng nói:

"Linh khí của ta yếu ớt, thực tế không cách nào chữa thương cho Sở Thiên, cho nên muốn hỏi một chút Hạo Nhiên có cái biện pháp gì

hay không."

"Sở Thiên sắp chết? !"

Nghe được âm thanh ở cửa ra vào nói chuyện với nhau, Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên nghẹn ngào.

Dạ Vô Ngân mặt đỏ tới mang tai.

Vu Hành Thiên một mặt kinh ngạc, rất nhanh hiểu rõ cái gì đó.

Khó trách Dạ Vô Ngân thức dậy muộn như vậy. . .

"Sự phụ. . ." Dạ Vô Ngân giờ phút này tựa như là một tiểu hài phạm sai lầm vậy.

Vu Hành Thiên ngược lại không có ý trách cứ, bởi vì hiện tại hắn vô cùng vừa ý với Vương Hạo Nhiên, thậm chí sợ Vương Hạo Nhiên chạy.

Dạ Vô Ngân cùng Vương Hạo Nhiên phát triển đến nhanh như vậy, Vu Hành Thiên ngược lại còn thật vui vẻ.

"Thì ra là Hạo Nhiên cũng ở đây, vậy thì tốt quá, tránh để Vô Ngân đi thêm một chuyến." Vu Hành Thiên lại cười nói.

Vương Hạo Nhiên từ trong phòng đi ra, đi tới vị trí cửa ra vào.

"Tiền bối mới vừa nói, Sở Thiên sắp chết sao?" Vương Hạo Nhiên chỉ cảm thấy vừa rồi nghe lầm, thế là lặp lại hỏi một lần.

Trước đó hắn cướp đoạt Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên, cũng đi nhìn qua Sở Thiên.

Lúc ấy thương thế của Sở Thiên được Vu Hành Thiên ổn định, đến tiếp sau khả năng chuyển biến xấu cũng không lớn.

"Sở Thiên này tuổi còn trẻ, đã có tu vi như thế, nếu như chết, quả thực đáng tiếc, nhưng hiện tại ta thật không thể ra sức, cho nên muốn hỏi Hạo Nhiên người một chút, người có biện pháp cứu trị hay không." Vu Hành Thiên nói.

"Tiền bối, người nói đùa, ta làm sao có khả năng cứu hắn được." Vương Hạo Nhiên buông tay nói.

"Hạo Nhiên người khiêm tốn, người lấy tu vi Thánh cảnh tầng sáu, một kiếm giết lục thánh của Thiên Bảng cứu chữa Sở Thiên mà thôi, ta tin tưởng không làm khó được người." Vu Hành Thiên nói.

Wương Hạo Nhiên không kèm nổi có chút im lặng.

Trước đó Vu Hành Thiên đánh giá thấp hắn, hiện tại rõ ràng tin tưởng hắn như vậy.

Xem ra chuyện một kiếm giết lục thánh Thiên Bảng đã kích Vu Hành Thiên không nhỏ.

Nhưng mà dù sao cũng phải nói cho đúng, Vu Hành Thiên kỳ thật vẫn đánh giá thấp Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên cũng không có lập tức từ chối, mà là biểu thị trước đi xem một chút.

Dưới sự dẫn đường của Vu Hành Thiên, Vương Hạo Nhiên đi tới gian phòng của Sở Thiên

Sở Thiên đang ở trong trạng thái hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Chương 984: Sở Thiên Lành Lạnh (2)

κVương Hạo Nhiên ngồi ở mép giường, thay Sở Thiên bắt mạch một chút, rất nhanh liền phát hiện lực lượng phản phệ trước đây của Hồng Mông Kiếm trong thân thể của hắn lại bạo phát.

Vốn dĩ những lực lượng phản phệ này đã bị Vu Hành Thiên áp chế đến không sai biệt lắm.

Theo lý thuyết, khả năng lại lần nữa bạo phát cực kỳ nhỏ.

Loại tình huống này của Sở Thiên rõ ràng thuộc về vận khí không tốt.

Xem ra sau khi Sở Thiên mất đi hào quang nhân vật chính, không còn khí vận che chở, thật quá xui xẻo.

Mà đổi một loại thuyết pháp chính là Sở Thiên bị khí vận phản phệ.

"Hạo Nhiên, có thể cứu chữa hay không?" Vu Hành Thiên hỏi.

Vương Hạo Nhiên thở dài một hồi, lắc đầu.

Trên thực tế, kỳ thực hắn có thể cứu, chỉ có điều không muốn cứu mà thôi.

Xem như thiên địch, sau khi Vương Hạo Nhiên cướp đoạt Hồng Mông Kiếm không có mất trí giết Sở Thiên, đã là cực kỳ cao thượng, làm sao có khả năng còn đi cứu Sở Thiên.

Vương Hạo Nhiên cũng không phải đại thiện nhân.

Vu Hành Thiên nhìn thấy Vương Hạo Nhiên lắc đầu, không kèm nổi thở dài một hơi, thay Sở Thiên mặc niệm một thoáng.

Nhưng cũng không lâu lắm, loại tâm tình này liền tán đi.

Vu Hành Thiên cùng Sở Thiên chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, trước đó cứu chữa Sở Thiên, chỉ muốn cho Viêm Quốc bên này lưu lại một phần hi vọng.

Mà bây giờ có Vương Hạo Nhiên, lo lắng trong lòng Vu Hành Thiên cũng là hoàn toàn không còn.

Hiện tại đối với Vu Hành Thiên mà nói, chuyện khẩn yếu nhất, là bế quan đi đột phá đại nạn.

Một bên khác.

Diệp Phàm bế quan sau một thời gian ngắn, thương thế cũng chuyển tốt rất nhiều.

Nhớ tới ước định cùng Vu Hành Thiên, thế là đi ra muốn xem tình huống một chút.

Sau khi biết được lục thánh Thiên Bảng đã chết, cùng phần Thiên Bảng đổi mới kia, lòng mày gắt gao nhú lại.

Cho nên Diệp Phàm đồng ý với Vu Hành Thiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là muốn đập cường giả ngoại tộc trên Thiên Bảng kia, danh chấn thiên hạ.

Nhưng bây giờ, suy nghĩ của hắn hoàn toàn ngâm nước nóng.

Cái tên Vương Cực Thiên này hoàn thành việc mà Diệp Phàm vốn

định cần phải làm.

Diệp Phàm thở dài một cái, ngược lại muốn đi làm một chuyện khác.

Đó chính là đi tìm tên điên kia để giao thủ.

Diệp Phàm muốn làm hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, là muốn biết rõ ràng nguyên nhân vì sao cái tên điên này muốn giết mình.

Chuyện thứ hai, cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo của tên điên này!

Đừng nói Diệp Phàm hiện tại chỉ là Trúc Cơ kỳ, dù cho hiện tại hắn là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đều sẽ bởi vì Tiên Thiên Chí Bảo mà động tâm như thế.

Diệp Phàm lúc ấy nhìn thấy Hồng Mông Kiếm của Sở Thiên, liền dâng lên ý nghĩ cướp đoạt.

Chỉ có điều lúc ấy tuy là hắn đánh bại Sở Thiên, nhưng cũng không có lực lượng để đi cướp đoạt Hồng Mông Kiếm.

Càng quan trọng hơn một điểm là hắn suy đoán bị người bố trí một đạo, sau khi bị thương tự nhiên là muốn nhanh chóng rời khỏi, thoát khỏi hiểm cảnh.

Hiện tại thương thế của Diệp Phàm chuyển tốt rất nhiều, lần nữa động lên ý nghĩ này.

Diệp Phàm tiềm nhập để đô, hỏi thăm tin tức của Sở Thiên.

Nhưng lấy được tin tức là, Sở Thiên đã chết.

Đang được Vu Hành Thiên sắp xếp đưa về nhà Sở Thiên.

Diệp Phàm cướp đường đi xem xét di hài Sở Thiên một chút, hết sức thất vọng.

Bởi vì đã không thấy tấm hơi Tiên Thiên Chí Bảo đâu nữa.

Hiển nhiên, là bị người cướp đi.

Diệp Phàm càng vững tin, chính mình là bị người tính kế.

Tiếp đó, Diệp Phàm hỏi thăm tin tức khác.

Những tin tức "Vương Cực Thiên, Thánh cảnh tầng sáu, một kiếm giết lục thánh" này, rất nhanh bị Diệp Phàm biết được.

Hơn nữa, Diệp Phàm rất nhanh đoán được từ lúc dò được tin tức, cái tên Vương Cực Thiên này chính là Vương Hạo Nhiên mà chính mình muốn tìm .

Lúc Diệp Phàm ở Hương đảo, đã từng giao phong qua với Vương Hạo Nhiên.

Lúc ấy Diệp Phàm đã đánh giá ra, Vương Hạo Nhiên là Luyện Khí kỳ tầng chín đến đại viên mãn, cũng chín là Thánh cảnh tầng chín đến tầng mười.

Cái gọi là Thánh cảnh tầng sáu, tất nhiên là che giấu.

Diệp Phàm hoàn toàn có thể đánh giá ra, mình bây giờ căn bản không phải là đối thủ của Vương Hạo Nhiên.

Dựa theo Diệp Phàm đánh giá, chiến lực chân chính của Vương Hạo Nhiên sợ là có thể cùng tu luyện giả Trúc Cơ kỳ đại viên mãn phân cao thấp.

Diệp Phàm tự hỏi còn xa xa không làm được đến mức này.

Hơn nữa, Diệp Phàm thậm chí còn hoài nghi, Tiên Thiên Chí Bảo của Sở Thiên còn bị Vương Hạo Nhiên đoạt đi.

Tổng hợp những cái này mà xem, Diệp Phàm tạm thời bỏ đi ý niệm đi tìm Vương Hạo Nhiên báo mối thù hai kiếp.

"Tốc độ tu luyện của người này cũng quá nhanh một chút nha?"

Diệp Phàm kinh nghi.

Hoàn cảnh bây giờ của Địa Cầu, cũng không thích hợp tu luyện.

Diệp Phàm tự hỏi, tốc độ của mình xem như rất nhanh, nhưng tốc độ tu luyện của Vương Hạo Nhiên này còn nhanh hơn chính mình rất nhiều.

Chẳng lẽ, Vương Hạo Nhiên này cũng là Tiên Tôn chuyển thế?

U

Chương 985: Kế Hoạch Mới Của Diệp Phàm

Chỉ là cho dù Vương Hạo Nhiên là Tiên Tôn chuyển thế, tốc độ tu luyện cũng không thể lại nhanh hơn chính mình nhiều như vậy nha?

"Vương Hạo Nhiên, Vương Cực Thiên. . . Cực Thiên. . ." Trong miệng Diệp Phàm lẩm nhẩm lầy, lục soát trong ký ức xem tên Tiên Tôn nào có liên quan đến Vương Hạo Nhiên, lúc nhắc tới hai chữ

"Cực Thiên", bỗng nhiên kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Bởi vì, Diệp Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một vị Tiên Tôn —— Cực Thiên Ma Đế.

Cực Thiên Ma Đế tu luyện công pháp đặc thù, tốc độ tu luyện cũng không chịu hạn chế môi trường linh khí mỏng manh của Địa Cầu.

Nếu như tên Vương Hạo Nhiên này chính là Cực Thiên Ma Đế chuyển thế, như thế chuyển tu vi của hắn tiến triển thần tốc, hoàn toàn có thể giải thích được.

Sau khi đánh giá ra điểm ấy, Diệp Phàm lập tức cảm thấy một trận áp lực.

Kiếp trước hắn cùng bốn vị Tiên Tôn còn lại, liên thủ vây công Cực Thiên Ma Đế phải trả cái giá nặng nề, hình như còn rõ mòn một trước mắt.

Cho dù tu vi ở vào ngang nhau, Diệp Phàm tự hỏi đều cực kỳ khó thắng Cực Thiên Ma Đế, càng đừng đề cập là tu vi thấp hơn hắn.

Lấy tốc độ tiến triển tu vi của Vương Hạo Nhiên mà nhìn, tất nhiên đã sớm bắt đầu tu luyện Ma Đế Nội Kinh.

Diệp Phàm hiện tại chỉ là tu luyện Dẫn Khí Thuật, loại hoàn cảnh này của Địa Cầu, tốc độ tu luyện cực kỳ chậm chạp, xa xa không sánh bằng Ma Đế Nội Kinh.

Diệp Phàm lập tức sinh ra ý niệm bắt đầu tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết.

Cũng chỉ có tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, mới có khả năng chống lại đối phương.

Dựa theo dự định lúc đầu của Diệp Phàm, là phải đạt tới Trúc Cơ kỳ

đại viên mãn, mới sẽ đi tu luyện, nhưng bây giờ thời gian này cần phải làm trước thời hạn.

Chỉ là tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, cũng không phải đơn giản như vậy, yêu cầu một ít tài nguyên tu luyện cực kỳ trân quý làm phụ trợ.

Lúc ở kiếp trước, sau khi Diệp Phàm rời khỏi Địa Cầu, mới tìm được những tư nguyên này.

Nhưng mà Diệp Phàm biết, ở trên Địa Cầu có một cái dị không gian, mức độ rộng lớn còn muốn vượt qua Địa Cầu.

Ở nơi đó có truyền thừa tu luyện xa xưa.

Lúc Diệp Phàm ở kiếp trước, vẫn là lúc hấp sấp rời khỏi Địa Cầu mới phát hiện, nhưng mà khi đó nóng lòng rời khỏi Địa Cầu, chỉ là đi xem một vòng đã đi, cũng không có đi xông xáo một phen.

"Xem ra phải đến Thánh Vực đi một lần, nhưng mà trước lúc này, phải đi gặp U Nhược một chút. . ." Diệp Phàm tự lẩm bẩm.

Lúc đầu hẳn cho là, vang danh thiên hạ là chuyện rất đơn giản, nhưng không nghĩ tới nhiều lần gặp khó, chậm trễ kế hoạch gặp nhau với Phương U Nhược lúc đầu của hắn.

Nói thật ra, trong lòng Diệp Phàm thật rất muốn Phương U Nhược.

Lần này đến Thánh Vực phỏng chừng phải tốn một đoạn thời gian, Diệp Phàm tương tự thành hoạ, tự nhiên muốn đi gặp một lần.

Tất nhiên, Diệp Phàm vẫn cũng không tính chính thức cùng Phương U Nhược gặp nhau, mà là dự định đổi một loại phương thức.

Mà Phương U Nhược ở Quỳnh Châu xa xa, cũng tương tự thành hoạ.

Chỉ có điều Phương U Nhược đảm chiêu, cũng không phải Diệp Phàm mà thôi.

Một ngày này, sau khi Phương U Nhược chàng vạng tối tan học, trong lòng ưu tư, rời khỏi trường học chuẩn bị đến bờ sông ở gần giải sầu.

Mới ra cửa trường không bao lâu, nhìn thấy một lão giả thân mặc đạo bào.

Trong tay lão giả nắm lấy thân trúc, trên cây trúc mang theo vài trắng, bốn chữ viết rồng bay phượng múa —— Tiên nhân chỉ đường.

Phương U Nhược nhìn ra đó là một người đoán mệnh.

Lão giả này tiên phong đạo cốt, nhìn qua còn thật giống có chuyện như vậy.

Tuy là đầu năm nay lừa đảo nhiều, nhưng hiện tại Phương U Nhược cũng không sợ bị người khi dễ.

"Thầy bói, người tính toán có chuẩn hay không đó?" Phương U Nhược hướng về lão giả nói.

"Cô nương thử một lần, chẳng phải sẽ biết sao." Lão giả mỉm cười nói.

"Người lại cái gì cũng có thể coi ra được sao?" Phương U Nhược rất là hoài nghi.

"Không dám, nhưng đại bộ phận chuyện vẫn có thể tính ra được, tỉ như nhân duyên của cô nương." Lão giả ý vị thâm trường nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Phương U Nhược sáng lên.

Nàng hiện tại đang vì việc này mà phát sầu đây.

Chỉ có điều Phương U Nhược không ngốc như vậy, người khác nói cái gì liền tin cái đó, suy nghĩ một chút, quyết định thăm dò bản sự của đối phương một chút.

"Thầy bói, vậy người nói một chút, hôn phu tương lai của ta là người như thế này?" Phương U Nhược hỏi.

Lão giả làm dáng vẻ bấm ngón tay, sau một lúc lâu nói: "Hôn phu tương lai của cô nương là nhân vật chói mắt trong thiên hạ, tuyệt không phải phàm phu tục tử."

Phương U Nhược nghe xong, trong lòng tin lão giả này mấy phần, đánh bạo tiếp tục hỏi: "Vậy người nói một chút, hôn phu tương lai này của ta lúc nào sẽ tới cưới ta?"

B

Chương 986: Hai Nhịp Tim Đập (1)

Lão giả lộ ra nụ cười cao thâm mặt trắc, tiếp đp mới chậm rãi nói:

"Chờ ngày hấn vang danh thiên hạ, chính là lúc hấn sẽ tới cưới người."

Âm thanh lão giả hạ xuống, thân hình hóa thành lưu quang lẳng

không bay đi.

Lưu lại Phương U Nhược một mặt kính ngọc .

Sau khi đạo lưu quang kia lẳng không bay ra một đoạn khoảng cách, rơi xuống ở chỗ không người.

Lưu quang rơi xuống đất, hóa thành thân ảnh một vị lão giả.

Chỉ có điều nếp nhăn trên mặt lão giả đang biến mất lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, rất nhanh biến thành dáng dấp một người trẻ tuổi.

Ngay sau đó, lão giả giật xuống râu trắng ngoài miệng, toàn cảnh cũng triển lộ đi ra.

Lão giả này không phải ai khác, chính là Diệp Phàm.

Tu vi hiện tại của hắn, chỉ có thể đơn giản biến hóa một thoáng, nhưng mà không giống với dung mạo chân chính.

Diệp Phàm tin tưởng, lần sau lấy chân dung của mình khi mà Phương U Nhược nhìn thấy, nàng nhất định không nhận ra chính mình.

"Đã đến lúc Thánh Vực rồi."

Sau khi Diệp Phàm gặp mặt Phương U Nhược, tương tự trong lòng cuối cùng làm dịu không ít, trong miệng tự lẩm bẩm một câu.

Một bên khác.

Phương U Nhược nhìn xem phương hướng lưu quang biến mất, ngốc trệ chốc lát, sau khi lấy lại tinh thần, mang theo một ít mừng rỡ lăm bằm lằm bằm.

"Thì ra lão giả này là tu luyện giả, hắn nói như thế, thật sẽ ứng nghiệm sao?"

Sau khi Phương U Nhược dùng một vấn đề thăm dò qua lão giả kia, liền tin hẳn mấy phần, cho nên chân chính hỏi một vấn đề.

Cũng chính là câu kia, lúc nào hôn phu tương lai sẽ cưới nàng.

Cho nên hỏi vấn đề kia, cũng không phải không có nguyên nhân.

Phương U Nhược ưu tư, cũng có liên quan với điều đó.

"Hi vọng lão giả này tính toán chuẩn xác vậy, chỉ là với câu nói của hắn, cụ thể lại là lúc nào đây? Hi vọng nhanh lên một chút, bằng không. . ."

Trong lòng Phương U Nhược mong đợi một thoáng, tay nhỏ trắng nõn theo bản năng, sờ lên vị trí bụng dưới, khóe miệng lơ đãng toát ra một chút nụ cười ôn nhu tới cực điểm.

Đế Đô thành.

Sau khi nguy cơ ngoại tộc được giải quyết, Vương Hạo Nhiên tiêu dao tự tại thoải mái một đoạn thời gian.

Trong thời gian này, Vương Hạo Nhiên biết được di hài Sở Thiên đang trên đường được đưa về Thất Tinh Tông, bị người thần bí chặn cướp.

Chỉ là sau khi người thần bí kia đánh ngất xỉu người, cũng không có mang đi cái gì.

Wương Hạo Nhiên đại khái có thể đoán được, người thần bí này là Diệp Phàm.

Loại Tiên Thiên Chí Bảo như Hồng Mông Kiếm này, có lực hấp dẫn

cực lớn đối với Tiên Tôn, thậm chí đủ để cho hai vị Tiên Tôn tranh giành sống chết.

Nếu Diệp Phàm không có chủ kiến muốn Hồng Mông Kiếm, đó mới gọi kỳ quái.

Chỉ có điều, Diệp Phàm cũng chỉ có thể ngấm lại mà thôi.

Hồng Mông Kiếm hiện tại đã là vật của Vương Hạo Nhiên.

Tổng quát mà nói, chuyến đi đến đế đô lần này, thu hoạch xem như cực kỳ phong phú.

Sở Thiên đã chết, sân khấu trang bức đế đô bên này cũng kết thúc, Diệp Phàm hẳn là cũng rời khỏi đế đô.

Vương Hạo Nhiên cũng không có cần thiết, tiếp tục chờ ở đế đô.

Hành động bước kế tiếp, Vương Hạo Nhiên cũng có kế hoạch.

Linh khí trong thể tục, thật sự là quá mỏng manh.

Hắn có Tiên Thiên Linh Thể, có thể tự động hấp thu linh khí chuyển hóa làm tu vi, nhưng ở trong thể tục, Tiên Thiên Linh Thể này ngang với phế phẩm.

Cũng chỉ có bên trong Thánh Vực mệnh môn linh khí, Tiên Thiên Linh Thể mới có thể phát huy tác dụng vốn có.

Vương Hạo Nhiên dự định đến Thánh Vực.

Tính toán thời gian, Tô Huyền ở bên trong Thánh Vực cũng phóng đặng một đoạn thời gian, tu vi khả năng tiến triển lớn.

Đối với trong thể tục mà nói, cơ duyên bên trong Thánh Vực cực kỳ nhiều.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không phải sợ Tô Huyền thoát khỏi khống chế, suy cho cùng huyết nguyên của Tô Huyền còn ở nơi này của mình.

Chỉ cần có huyết nguyên, Vương Hạo Nhiên tùy thời có thể thi triển huyết nguyên trở chú, chú sát Tô Huyền.

Vương Hạo Nhiên kỳ thực quan tâm hơn là hiện tại Cổ Hồng Y cùng Tô Huyền tìm được bao nhiêu tài liệu tái tạo thân thể.

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Hạo Nhiên liền cùng Mộ Nam Chi, Biển Tố Vấn cùng Thiên Hạc Chân Nhất khởi hành trở về Thanh Linh.

Dạ Vô Ngân kỳ thực cũng muốn đi cùng, chỉ là thân phận nàng đặc thù, không thể tùy ý rời khỏi đế đô.

Nữ chính ở bên cạnh với Vương Hạo Nhiên, hiện tại cơ bản đều ở Thanh Linh.

Sau khi Vương Hạo Nhiên trở lại Thanh Linh, ở bên cạnh nữ chính ở Thanh Linh ở chung được một đoạn thời gian, sau đó một mình đi về phía Quỳnh Châu.

Lúc này đang vào nửa đêm.

Vương Hạo Nhiên nhỏ giọng đi tới bên ngoài nhà của Phương U Nhược.

Trong phòng ngủ của Phương U Nhược còn có ánh sáng, giờ phút này cũng không có đi vào giấc ngủ, đang ngăn người xem sách.

Vương Hạo Nhiên cố tình lộ ra một chút khí thế, nhưng ở ngoài cửa sổ nhìn trộm nàng.

Chương 987: Hai Nhịp Tim Đập (2)

Phương U Nhược có phát giác, lập tức lấy lại tinh thần, cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa sổ, theo bản năng vận chuyển linh khí.

Lúc ở bình thường, Phương U Nhược đều tận lực ẩn nấp tu vi, giờ phút này phát hiện có người khả nghi nhìn trộm, cũng lơ đãng triển lộ ra một ít tu vi.

Chỉ là Phương U Nhược cảnh giác, cũng không có tiếp tục mấy giây, liền nhanh chóng tiêu tán.

Bởi vì Phương U Nhược phát hiện, khí tức này hết sức quen thuộc.

Vương Hạo Nhiên hóa thành lưu quang, bay vào trong phòng ngủ của Phương U Nhược.

Phương U Nhược lập tức nhào vào trong ngực của hắn.

Đã lâu không gặp, hai người cũng động nhau nho nhỏ một thoáng, làm dịu tương tư một chút.

Sau khi rời môi, Vương Hạo Nhiên ngạc nhiên nhìn xem Phương U Nhược.

Phương U Nhược không then là nữ chính duy nhất bên trong nội

dung chính của Diệp Phàm, tư chất tu tiên thật là không tầm thường, hiện tại đã là tu vi Luyện Khí kỳ tầng sáu.

Đối với tốc độ của Vương Hạo Nhiên cùng Diệp Phàm mà nói, đây không tính là nhanh.

Nhưng Phương U Nhược một mực chờ ở Quỳnh Châu, cũng không có cơ duyên cùng thời cơ gì, chỉ là tu luyện bình thường, như vậy đến Luyện Khí kỳ tầng sáu, coi là tiến bộ thần tốc.

Hơn nữa, Phương U Nhược bởi vì nguyên nhân tu luyện Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết, không ẩn nấp tu vi mà nói, trên mình nhiều hơn một loại khí chất mờ mịt như tiên.

Phong thái tiên tử tương lai của U Nhược đã dòm ngó được một góc băng sơn.

Vương Hạo Nhiên nhìn tâm động không thôi, muốn thiết thực lĩnh hội một chút.

Chỉ có điều, hình như Phương U Nhược không có gì hào hứng.

"Sao vậy?" Vương Hạo Nhiên cực kỳ nghi hoặc.

Phương U Nhược đỏ mặt, nhỏ giọng nói cái gì đó bên tai của Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên sửng sờ đến nửa ngày nói không ra lời, sau khi phản ứng lại, lập tức nhận biết một chút, phát hiện trên mình Phương U Nhược có hai tiếng tim đập.

Một cái mạnh mà hữu lực, một cái rất nhỏ bé khó xem xét.

Cái trước, không thể nghi ngờ là thuộc về Phương U Nhược, người kế đó. . .

Tuy là trước đó Vương Hạo Nhiên đã chờ mong qua như vậy, nhưng lúc chân chính phát sinh vẫn có chút mộng.

"Có phải người không thích hay không?"

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên nửa ngày không nói lời nào, Phương U Nhược sờ lên bụng của mình, một mặt vẻ u sầu nói.

"Không phải, là quá đột nhiên." Vương Hạo Nhiên cười khổ một cái.

"Lúc ta mới biết đến, cũng cảm thấy rất đột nhiên, nhưng mà về sau liền tiếp nhận." Trên mặt của Phương U Nhược, toát ra một ít quang huy mẫu tính, tiếp đó có chút không yên mà hỏi: "Người sẽ tiếp nhận sao?"

"Tình yêu của chúng ta nở hoa kết trái, làm sao ta lại không tiếp nhận chứ." Bề ngoài Vương Hạo Nhiên lập tức thoải mái, nhưng rất nhanh ý thức được một vấn đề.

Đó chính là thân ở thế tục, bởi vì nguyên nhân tuổi tác ít một chút, cũng không cách nào cho Phương U Nhược một cái nghi thức công khai.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên quyết định thay chỗ hợp quy.

Mà nơi hợp quy hợp pháp này dĩ nhiên chính là Thánh Vực.

Dù sao hẳn vốn là dự định đi thánh vực bên kia.

Tại nơi đó, nữ tử ở tuổi này như là Phương U Nhược, có mấy hài tử đều là rất bình thường.

"Vậy thì. . . Vậy thì người nghĩ như thế nào?" Phương U Nhược mang theo một ít mừng rỡ, chờ đợi mà hỏi.

Wương Hạo Nhiên hơi hơi hít sâu một hơi, nhìn chăm chú khuôn mặt

họa thủy này của Phương U Nhược.

"Ta cưới nàng."

Mặc dù chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng rơi vào trong tay Phương U Nhược, cũng để nàng cảm động đến trái tim đều nhanh tan.

Dưới tâm tình như vậy, Phương U Nhược cũng không đoái hoài đến nhiều như vậy, dùng cách nhiệt tình nhất để diễn tả yêu thương của mình.

Sau bão tố, bình tĩnh trở lại.

"Mấy ngày trước ta gặp được một tên thầy bói, cũng là một vị tu tiên giả, hắn thay ta tính quẻ, nói lúc người vang danh thiên hạ chính là lúc mà người sẽ cưới ta." Gò má Phương U Nhược dán vào lồng ngực Vương Hạo Nhiên, ôn nhu nói.

"Thầy bói?" Vương Hạo Nhiên kinh dị một thoáng, "Người nói kỹ càng cho ta nghe một chút."

Phương U Nhược nói ra toàn bộ chuyện mấy ngày trước gặp được lão giả kia, bao gồm hai người nói cái gì, đều một năm một mười nói cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, không khó đoán được, lão giả này là Diệp Phàm giả trang.

Phương U Nhược miêu tả nói, lúc lão giả rời khỏi, hoá thành lưu quang bay đi.

Thủ đoạn như vậy, tu vi đã là Trúc Cơ kỳ.

Trong thế tục, cũng không có bao nhiêu tên tu tiên giả ở cấp bậc này.

Diệp Phàm đang đứng ở cảnh giới này.

Mà trước khi lão giả kia đi, còn nói một câu "Chờ ngày hấn danh chấn thiên hạ , chính là lúc hấn đến cưới ngươi ".

Cái câu này, cùng với lời nói lúc trước Diệp Phàm tới Quỳnh Châu, bí mật ở cửa trường học nhìn Phương U Nhược không có sai biệt.

Nhưng mà Diệp Phàm thật là có chút sơ suất, rõ ràng không phát hiện Phương U Nhược dị thường.

P

Chương 988: Tin Tức Của Tô Huyền (1)

RLấy nhận biết của Diệp Phàm, nếu như điều tra Phương U Nhược mà nói, khẳng định sẽ phát hiện Phương U Nhược đã không phải là hoàn bích, đồng thời còn mang thai một sinh mệnh nhỏ.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút, Diệp Phàm cũng không phải sơ suất, mà là lúc gặp Phương U Nhược, đầu óc có chút choáng váng, đánh mất phán đoán cùng nhận biết bình thường.

Nguyên nhân mà Vương Hạo Nhiên sẽ cảm thấy như vậy, là bởi vì chính hấn cũng là như thế.

Loại mỹ nhân cấp bậc họa thủy như Phương U Nhược này, lực sát thương đối với nam nhân thực tế quá lớn, lúc ở gần nàng, chỉ xem

dung mạo của nàng cùng thân thể, căn bản không chú ý cái khác.

Nếu như không phải Phương U Nhược chủ động nói, vừa rồi Vương Hạo Nhiên cũng không có phát hiện nàng trúng thưởng.

"Tên thầy bói này tính toán đến thật đúng là chuẩn nha." Vương Hạo Nhiên bỗng nhiên cổ quái cười nói.

Tất nhiên là hẳn hiểu rõ, Diệp Phàm không có đi tính toán nhân duyên tương lai của Phương U Nhược.

Không phải Diệp Phàm không muốn tính toán, mà là tính toán không được.

Người trên thế gian chia ra rất nhiều loại, có người có vận mệnh tuyến rất đơn giản, có thể tùy tiện tính ra được.

Mà Phương U Nhược có đại khí vận, tương lai có vô hạn khả năng, quỹ tích vận mệnh phân chi quá nhiều, hết sức phức tạp.

Thuật pháp bói toán phàm tục như của Thiên Cơ Tử coi không ra.

Cho dù là tu tiên giả tinh thông đại Dự Ngôn Thuật, cũng không cách nào tính ra cụ thể, quỹ tích vận mệnh chân chính của Phương U Nhược là một cái nào.

Mà Diệp Phàm cũng không tu đại Dự Ngôn Thuật, thì càng không có cách nào tính ra nhân duyên tương lai của Phương U Nhược.

Diệp Phàm nói cái dự đoán kia với Phương U Nhược, nhưng thật ra là chỉ chính hắn.

Nhưng tới một mức độ nào đó, Diệp Phàm lại "Tính toán" đúng.

Vương Cực Thiên ở đế đô dùng một kiếm giết lục thánh, đã là vang danh thiên hạ.

Hiện tại Phương U Nhược có tin vui, Vương Hạo Nhiên quyết định cưới nàng.

Cái này chẳng phải là đã ứng nghiệm dự đoán của Diệp Phàm sao?

Chỉ có điều, nam nhân cưới Phương U Nhược không phải Diệp Phàm mà thôi.

Ngày hôm sau.

Vương Hạo Nhiên dưới sự dẫn dắt của Phương U Nhược, chính thức gặp mặt phụ mẫu của nàng một chút.

Sau khi phụ mẫu của Phương U Nhược biết chuyện, lấy ánh mắt phàm tục của bọn hắn, hoàn toàn không tiếp nhận được.

Phương U Nhược cũng không thể không chứng minh một thoáng, chính mình không phải người phàm tục.

Tam quan của phụ mẫu Phương U Nhược bị đổi mới một thoáng, nhìn chuyện này lần nữa, đồng thời cũng tiếp nhận.

Sau khi đợi ở Phương gia mấy ngày, Vương Hạo Nhiên mang theo Phương U Nhược cùng phụ mẫu của nàng đến Thanh Linh một chuyến, gặp Vương Hưởng cùng Chân Lệ.

Sau khi Vương Hưởng cùng Chân Lệ biết Phương U Nhược có tin mừng, mừng rỡ như điên.

Vương Hạo Nhiên đề cập đến Vương gia ở Thánh Vực, cùng chuyện thành hôn với Phương U Nhược.

Vương Hưởng, Chân Lệ cùng phụ mẫu của Phương U Nhược tất nhiên cũng không phản đối đối với điều này.

Sau khi thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên quyết định ngày khởi hành, nhưng tiếp đó lại bắt đầu nhức đầu.

Nhưng mà đau đầu thì đau đầu, điều cần đối mặt vẫn phải đối mặt.

Vương Hạo Nhiên mang theo Phương U Nhược, cùng các nữ chính ở Thanh Linh chính thức gặp mặt một chút.

Đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt, Phượng Huyền Tố, nhiệt tình hoan nghênh Phương U Nhược.

Lúc Vương Hạo Nhiên đưa ra dự định sắp xếp cùng với Phương U Nhược, rất nhiều bình dấm chua đều quật ngã.

Nhưng may mà mọi người vẫn cực kỳ giảng đạo lý, tình huống của Phương U Nhược đặc thù, Vương Hạo Nhiên trước cưới Phương U Nhược cũng nên.

Chỉ là, sau khi có Phương U Nhược mở đầu như vậy, mọi người đều sinh ra cái suy nghĩ này.

Vương Hạo Nhiên có thể lĩnh ngộ ra một ít gì đó từ trong ánh mắt của đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Phượng Huyền Tố.

Một rương bảo đảm bình an trong phòng kia, sau này đừng nghĩ dùng.

Sau khi dừng lại ở Thanh Linh mấy ngày, Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược khởi hành, trước đến Thánh Vực bên kia sắp xếp, dự định chờ sau khi sắp xếp hết thầy công việc thỏa đáng, lại tiếp Vương Hưởng, Chân Lệ cùng phụ mẫu Phương U Nhược đi qua.

Chuyện lớn như vậy, tất nhiên người thân của hai bên không có khả năng vắng mặt.

Hơn nữa đừng nói người thân hai bên, đám người Đạm Đài Yêu

Nguyệt cùng Phượng Huyền Tố đều nói rõ ràng, đến lúc đó cũng muốn đi xem náo nhiệt.

Mấy người Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược cùng thị nữ Thiên Hạc Chân Nhất, Vân Sơ Nhiên, thuận lợi đến Vương gia.

Vương Hạo Nhiên hướng Vương Vạn Lý nói rõ một chút, chuyện muốn cưới Phương U Nhược.

Vương Vạn Lý sớm ngóng nhìn, Vương Hạo Nhiên có thể vì Vương gia khai chi tán diệp, tất nhiên là Vương Vạn Lý giơ hai tay hai chân tán thành.

Vương Vạn Lý nhanh đi tuyển định ngày tốt gần nhất, để Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược thành hôn.

Chỉ có điều một ít ngày gần nhất, không có thời gian đặc biệt tốt.

T

Chương 989: Tin Tức Của Tô Huyền (2)

vNgày cưới tốt nhất cách hiện tại cũng là sau một tháng.

Một tháng sau đích thật là có chút chậm.

Bởi vì tính toán thời gian, một tháng sau bụng của Phương U Nhược có khả năng liền có một ít thay đổi. . .

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, chỉ có thể lúc thành hôn, bắt tay vào làm cho thích hợp, lựa chọn tương đối rộng rãi một ít.

Sau khi chọn ngày tốt để cưới, Vương Vạn Lý liền không kịp chờ đợi tuyên bố tin tức với rất nhiều thế lực bên trong thánh vực.

Rộng rãi mà báo, thiếu chủ Vương gia sau một tháng sẽ cưới kiều thể, mời mỗi đại thực lực tới trước dự lễ.

Những chuyện làm hôn lễ này, Vương Hạo Nhiên lười đi quản, toàn bộ để Vương Vạn Lý đi quan tâm.

Phương U Nhược có đám người Vân Sơ Nhiên cùng Thiên Hạc Chân Nhất chăm sóc và đi cùng, Vương Hạo Nhiên cũng không cần lo lắng cái gì.

Wương Hạo Nhiên để Vương Thông đi tìm hiểu động tĩnh của Tô Huyền.

Một ngày sau đó, Vương Thông liền truyền đến tin tức.

Tô Huyền đang ở Trung Vực bên kia, ló đầu ở một địa phương tên là Linh Châu Phủ.

Linh Châu Phủ có một toà Linh Tháp, chính là Thượng Cổ lưu lại.

Môi trường bên trong Linh Tháp cực kỳ đặc thù, có hiệu quả rèn thể, hàng năm lại mở ra một lần, nhưng chỉ để ba người tiến vào bên trong, rèn luyện thân thể.

Linh Tháp tổng cộng có ba tầng, hiệu quả rèn thể của mỗi tầng không tầm thường, chia làm ba cái cấp bậc.

Một tầng cao nhất, hiệu quả không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Linh Tháp cũng không thuộc về bất luận thế lực nào bên trong tứ đại thế lực, bởi vì ai cũng không có thực lực nuốt một mình.

Tứ đại thế lực trước đây vì thế tranh chấp qua, nhưng người nào cũng không có chiếm được chỗ tốt, ngược lại hao tổn không ít người.

Cuối cùng, tứ đại thế lực thương lượng xuống, quyết định hàng năm tiến hành một lần luận võ.

Bên trong mỗi đại thế lực, phái ra tuần tài ưu tú trẻ tuổi, đi tiến hành một tràng hội võ.

Ba người đứng đầu, liền có thể tiến vào Linh Tháp rèn thể.

Tô Huyền không biết thế nào, thu được danh ngạch của một thế lực, còn ở bên trong hội võ trở hết tài năng, đoạt được thứ nhất.

Sau khi Tô Huyền giành được thứ nhất, cũng liền thu được tư cách tiến vào tầng cao nhất của Linh Tháp để rèn thể.

Hiện tại cách thời gian Linh Tháp mở ra, chỉ còn ba ngày.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe xong Vương Thông kể rõ, thần tình

toàn trình duy trì bình thường.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hướng đi nội dung truyện tương tự, Vương Hạo Nhiên thấy qua quá nhiều.

"Linh Châu Phủ ở Trung Vực bên kia có cấp bậc gì, tứ đại thế lực Linh Châu Phủ, so với Vương gia thì như thế nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi Vương Thông.

"Hồi thiếu chủ, Trung Vực tổng cộng có cửu phủ, thế lực tổng thể của Linh Châu Phủ ở bên trong cửu phủ xem như yếu nhất." Vương Thông nói đến chỗ này, bỗng nhiên dừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Nhưng mà đây là tương đối mà nói, tứ đại thế lực Linh Châu Phủ so với Vương gia thì không chút nào yếu."

"Nói cách khác, bên trong những thế lực này, chỉ ít có tồn tại một vị có thể so với Vương gia lão tổ?" Vương Hạo Nhiên đổi một loại phương thức hỏi.

"Đúng vậy." Vương Thông gật đầu.

Wương Hạo Nhiên nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Tuy là hiện tại Tô Huyền thu được danh ngạch tiến vào Linh Tháp để rèn thể, nhưng hết lần này tới lần khác cần mấy ngày sau.

Wương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, trong đó khẳng định còn có khó khăn trắc trở.

Mà đầu nguồn tạo thành khó khăn trắc trở, Vương Hạo Nhiên thậm chí đều có thể đoán được.

Loại trừ thế lực đem danh ngạch tham gia hội võ cho Tô Huyền ra, người của ba thế lực khác khẳng định tương đối bài xích với Tô Huyền.

Suy cho cùng Tô Huyền là người ngoài, dựa vào cái gì để một người ngoài thu hoạch đại cơ duyên của Linh Châu Phủ?

Lúc Tô Huyền tiến vào Linh Tháp rèn thể, ba cái thể lực khác khẳng định sẽ ngăn cản.

Nhưng dựa theo hướng đi bình thường của nội dung truyện, Tô Huyền vẫn có thể thuận lợi tiến vào Linh Tháp.

Chỉ có điều, Tô Huyền dựa vào cái gì?

Lấy bản lĩnh của bản thân Tô Huyền, khẳng định là không được.

Nhất định phải muốn nhờ ngoại lực.

Mà cái ngoại lực này, Vương Hạo Nhiên trước hết nhất nghĩ tới, không thể nghi ngờ chính là Cố Hồng Y.

Nhưng Cố Hồng Y là trạng thái thần hồn, chiến lực chân chính, cũng vẹn vẹn không sai biệt lắm với Vương gia lão tổ, hơn nữa còn không thể đánh lâu.

Bên trong ba thể lực khác, bên trong mỗi cái thể lực đều có ít nhất một vị có chiến lực cùng cấp bậc với Vương gia lão tổ, Cố Hồng Y làm sao có khả năng làm nổi chứ?

Nhưng nội dung truyện khẳng định là không tệ.

Vương Hạo Nhiên chỉ có thể suy đoán, Tô Huyền có chút trợ lực khác càng mạnh hơn.

Sau khi đánh giá ra điểm ấy, Vương Hạo Nhiên cảm thấy nhất định phải đến Trung Vực- Linh Châu Phủ một chuyến.

L

Chương 990: Thiếu Nữ Khương Tộc (1)

vTuy là nước bên kia khả năng sẽ rất sâu, nhưng vẫn phải đi.

Vương Hạo Nhiên đã từ Kim Đan kỳ tầng một đến Kim Đan kỳ tầng ba.

Có thể có tiến triển như vậy, công lao của Dạ Vô Ngân cùng Thiên Hạc Chân Nhất không nhỏ.

Nhưng luận chiến lực chân chính, nhưng còn xa không chỉ như thế.

Diệp Phàm có rất nhiều công pháp Tiên Thuật siêu cường, những yếu tố như Tiên Thiên Chí Bảo - Hồng Mông Kiếm, linh dịch bên trong Hỗn Độn Bình bù đắp linh khí, để Vương Hạo Nhiên thậm chí có thể miểu sát Kim Đan kỳ đại viên mãn, ngay cả Tu Tiên giả Nguyên Anh kỳ tầng một đều có thể cùng giao phong một chút.

Hơn nữa, lỡ như tình thế không đúng, trực tiếp trốn vào Khai Thiên Tháp, ai cũng không làm gì được hắn.

Đừng nói Tu Tiên giả mạnh nhất Trung Vực, coi như là Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đỉnh tiêm kim tự tháp vũ trụ tới, chỉ cần Vương Hạo Nhiên trốn vào Khai Thiên Tháp, Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ đều không có cách nào bắt được Vương Hạo Nhiên.

Có những cái này bảo hộ, tất nhiên là Vương Hạo Nhiên không sợ.

Mà ngay lúc Vương Hạo Nhiên có quyết định, một chỗ trong Linh Châu Phủ- Trung Vực, cũng đang xảy ra một ít chuyện.

"Sự phụ, sau ba ngày, ta đã có thể tiến vào bên trong Linh Tháp rèn thể, đến lúc đó còn có thể vào bên trong Linh Tháp tìm tài liệu tái tạo thân thể cho người."

Trong phòng, Tô Huyền nhàn nhã uống một ngụm trà, tựa hồ đang nói với không khí.

Mà tiếng nói vừa ra, giới chỉ trên tay của Tô Huyền hiện lên hào quang, ngay sau đó một đạo lưu quang màu đỏ bay ra, trong hư không ngưng hiện ra thân ảnh tuyệt sắc của Cố Hồng Y.

"Chỉ sợ việc này không đơn giản như vậy." Cố Hồng Y nói.

"Sự phụ, ý của người là. . . Bọn hấn sẽ lật lọng sao?" Trên mặt Tô Huyền ít đi mấy phần nhàn nhã.

"Dù sao người cũng là người đến từ bên ngoài, ba thể lực kia sẽ không dễ dãi như vậy." Cố Hồng Y nói.

"Nhưng ta nhất định phải đi vào bên trong Linh Tháp rèn thể." Ngữ khí Tô Huyền kiên quyết.

Tiến vào Linh Tháp rèn thể, có thể tăng nhanh tốc độ trùng sinh bộ phận bị cắt của hấn, hơn nữa còn có thể thu được tài liệu quan trọng tái tạo thân thể cho mỹ nữ sự phụ.

Tất nhiên là Tô Huyền không thể buông tha.

"Linh Tháp khẳng định là phải đi vào, chỉ là lấy năng lực của ta, còn không cách nào cấp cho như người loại bảo hộ này." Cố Hồng Y muốn sớm tái tạo thân thể, tự nhiên không có khả năng khuyên Tô Huyền lùi bước.

"Vậy thì có những biện pháp gì khác sao?" Tô Huyền hỏi.

"Ta không có cách nào, nhưng cũng không cần lo lắng quá mức." Cố Hồng Y lại nói.

"Ý tứ gì?" Tô Huyền không hiểu.

"Chẳng lẽ người quên rồi sao, cô bạn gái nhỏ ở Trung Vực của người?" Cố Hồng Y nhắc nhở một thoáng.

Tô Huyền nghe vậy, con mắt không khỏi sáng lên.

Người bạn gái nhỏ kia, tới từ thế lực đỉnh tiêm được truyền thừa xa xưa ở Trung Vực.

Chỉ cần nàng chịu hỗ trợ, ba thế lực phản đối hẳn ở Linh Châu Phủ tuyệt đối không dám lỗ mắng.

Thế nhưng mà Tô Huyền có một cái lo lắng.

"Lúc trước nàng đã nói là bị tộc nhân của nàng cưỡng ép mang đi khỏi bên cạnh ta, tộc nhân của nàng xem thường ta, như thế nào lại cho phép nàng trợ giúp ta chứ." Tô Huyền thở dài.

"Tộc nhân của nàng không đồng ý các người ở bên cạnh nhau, nhưng người cũng đánh giá thấp phân lượng của nàng trong gia tộc, nếu như nàng khẳng khẳng muốn làm một ít chuyện, cho dù là tộc trưởng phụ thân của nàng, đều khó có khả năng quá hạn chế nàng." Cố Hồng Y thần thần bí bí nói.

"Nhưng chuyện không có cách nào truyền đến trong tai nàng, thì có ích lợi gì đây?" Tô Huyền nói.

"Kỳ thực sau khi chúng ta tiến vào Trung Vực, liền có một vị cường giả trong bóng tối nhìn chằm chằm động tĩnh của chúng ta, mới đầu

ta cực kỳ lo lắng, nhưng dần dần, ta phát hiện hẳn cũng không có ác ý." Cố Hồng Y có chút hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Nhưng lời này rơi xuống trong tai Tô Huyền, Tô Huyền cũng có chút hiểu rõ.

Trung Vực, Chí Tôn Phủ.

Chí Tôn Phủ xem như đệ nhất phủ ở Trung Vực, vô luận là mức độ rộng rãi của địa vực, hay là mức độ đậm đặc của linh khí, đều là đứng đầu bên trong cửu phủ Thánh Vực.

Môi trường tu luyện của nơi này, có thể nói là tốt nhất bên trong Thánh Vực.

Mà thế lực chiếm cứ Chí Tôn Phủ, cũng hết sức không đơn giản.

Chí Tôn Phủ có cửu tộc, đều là truyền thừa từ viễn cổ.

Mà người sáng lập cửu tộc, tất cả tu luyện giả đều đạt tới Thánh cảnh tầng sáu mươi.

Đổi thành cảnh giới tu tiên, chính là Tu Tiên giả Động hư kỳ.

Người sáng lập mảnh Thánh Vực này, chính là người sáng lập cửu tộc có tu vi Động Hư kỳ.

Sau khi sáng lập Thánh Vực thành công, chín vị người sáng lập, lựa chọn chỗ tu luyện tốt nhất bên trong Thánh Vực, sáng tạo gia tộc, sau đó phát triển nhiều đời.

Đi qua vô số năm phát triển, biến thành cửu tộc.

Cửu tộc Chí Tôn Phủ của Trung Vực, cũng tới từ như vậy.

Xưng hô cửu tộc rất đơn giản, lấy thêm chữ "Tộc" để đặt tên.

S

Chương 991: Thiếu Nữ Khương Tộc (2)

AKhương tộc.

Bên trên một tòa Thần Sơn.

Một thiếu nữ thân mặc màu tím nhạt tay áo rộng lưu tiên quần ngồi xếp bằng, đang tu luyện.

Dung nhan của thiếu nữ mang theo một chút ngây ngô, nhưng từ khuôn mặt hình dáng cùng ngũ quan mà nhìn, đã có tư chất họa thủy.

Không khó tưởng tượng, chờ thiếu nữ lại thêm một hai năm, thế gian lại sẽ nhiều thêm một mỹ nhân cấp họa thủy.

Lúc này, thiếu nữ đang tu luyện bỗng nhiên từ từ mở mắt, chỗ sâu trong đôi mắt không hề lay động, cùng khí chất của thiếu nữ có chút không tương xứng.

"Không phải đã nói, không nên tùy tiện làm phiền ta tu luyện sao."

Thiếu nữ đột nhiên nói một câu khó hiểu.

Không khí hơi hơi chấn động một thoáng, một tên nam tử thân mặc áo đen, đột nhiên xuất hiện.

"Mời thiếu chủ thứ tội, nếu không có chuyện quan trọng, thuộc hạ sao lại dám làm phiền thiếu chủ tu luyện." Nam tử nửa quỳ dưới đất, cung kính giải thích nói.

Thiếu nữ nghe nói như thế, trong đôi mắt không hề lay động dâng lên một ít sóng lớn, trên gương mặt xinh đẹp cũng nổi lên một ít ý mừng.

"Có phải có tin tức của Tô Huyền ca ca hay không?!"

"Thiếu chủ trước đó không lâu phân phó đi tìm Tô Huyền công tử, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã tìm được tung tích của hắn ở Linh Châu Phủ- Trung Vực, khi đó trên mình Tô Huyền công tử còn mang theo thương thế chưa hoàn toàn khỏi hẳn. . ." Nam tử áo đen hồi báo, bỗng nhiên dừng lại, không dám nói tiếp.

"Tô Huyền ca ca bị thương?!" Trên mặt của thiếu nữ xuất hiện hàn ý rõ ràng, "Tô Huyền ca ca sao lại bị thương?"

"Tô Huyền công tử là từ Đông Vực bên kia tới, thủ hạ đến Đông Vực bên kia nghe qua, Tô Huyền công tử bị thiếu chủ của Vương gia ở Đông Vực gây thương tích." Nam tử áo đen nói.

"Thiếu chủ Vương gia. . ." Trong đôi mắt của thiếu nữ có sát ý kinh khủng phun trào.

Nam tử áo đen cùng thiếu nữ cách xa nhau hơn một trượng, thậm chí đều có thể cảm nhận được cỗ sát ý gần như thực chất.

Mặc dù nam tử áo đen biết sát ý của thiếu nữ cũng không phải nhằm vào hắn, nhưng vẫn cảm thấy có chút tê cả da đầu.

Tuy là tu vi của thiếu nữ này kém xa hẳn, nhưng loại khí thể bên trên cảm giác áp bách này, thực sự quá đáng sợ.

Đây là bắt nguồn từ huyết mạch Chí Tôn của thiếu nữ.

Huyết mạch chí tôn đại biểu lấy, thiếu nữ này thành công có tiềm lực đạt đến cường giả Thánh cảnh tầng sáu mươi.

Thánh cảnh tầng sáu mươi, đây là cấp độ sáng lập Khương tộc lão tổ.

Bởi vậy, thiếu nữ nhận ký thác kỳ vọng trong tộc.

Mà thiếu nữ cũng không phụ kỳ vọng, sau khi thức tỉnh huyết mạch Chí Tôn, tốc độ tiến triển của tu vi hết sức kinh người, hiện tại đã là cảnh giới Thánh cảnh tầng mười chín.

Bên trong toàn bộ thế hệ trẻ tuổi cửu tộc Chí Tôn Phủ, cơ hồ không người nào có thể cùng sánh vai.

"Đi tìm ba vị cao thủ Thánh cảnh tầng hai mươi trở lên trong tộc, ta muốn đến Đông Vực một chuyến." Thiếu nữ lạnh giọng nói.

Nam tử áo đen nghe xong, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được ý tứ của thiếu nữ, nhưng mà cũng khuyên can nói:

"Thiếu chủ muốn diệt Vương gia, tốt nhất hoãn một chút, trước mắt Tô Huyền công tử ở Thanh Châu Phủ, có phiền toái không nhỏ."

"Tô Huyền ca ca có phiền toái gì?" Thiếu nữ hỏi.

Nam tử áo đen nói một ít chuyện xảy ra của Tô Huyền ở Thanh Châu Phủ cho thiếu nữ.

Thiếu nữ cực kỳ thông minh, lập tức hiểu rõ Tô Huyền hiện tại khó

xử.

"Lập tức tìm mười vị cao thủ Thánh cảnh tầng hai mươi đến tầng hai mươi chín, ta muốn đến Thanh Châu Phủ một chút." Thiếu nữ thay đổi chủ kiến một chút.

Nghe vậy, nam tử áo đen âm thầm tắc lưỡi.

Mười vị cao thủ Thánh cảnh tầng hai mươi đến tầng hai mươi chín, đủ để đập bằng cái Thanh Châu Phủ này.

Một bên khác.

Sau khi Vương Hạo Nhiên biết được Tô Huyền đang ở Thanh Châu Phủ, rời khỏi Đông Vực, chạy tới Thanh Châu Phủ bằng tốc độ nhanh nhất.

Tô Huyền ở Thanh Châu Phủ giành được thứ nhất hội võ, hiện tại là nhân vật chạm tay có thể bỏng, muốn tìm được Tô Huyền là chuyện rất đơn giản.

Tô Huyền trước mắt ở bên trong cái thế lực cho hấn danh ngạch tham gia hội võ kia.

Cái thế lực là tồn tại nhỏ yếu nhất bên trong tứ đại thế lực của Thanh Châu Phủ.

Thế hệ trẻ tuổi nhân tài tàn lụi, thế lực không có bất cứ một thiếu niên thiên tài nào.

Bằng không mà nói, liền sẽ không để Tô Huyền thay thế danh ngạch hội võ.

Tất nhiên, cử động lần này chủ yếu nhất là do người cầm lái của cái thế lực này coi trọng tiềm lực của Tô Huyền, muốn đặt cửa ở bên cạnh hấn.

Chỉ cần Tô Huyền có thể trưởng thành, thế lực này tương lai tự nhiên có chỗ bảo hộ.

Ít nhất sẽ không bị ba cái thế lực khác chiếm đoạt.

Không thể không nói, người cầm lái của thế lực này vẫn rất có ánh mắt.

N

Chương 992: Giúp Đỡ Của Tô Huyền

Áp bảo đến trên mình nhân vật chính, dưới tình huống bình thường, tương lai khẳng định là có thể thu được chỗ tốt to lớn.

Chỉ là, có một vị đại phản phái quá mạnh tồn tại, Tô Huyền không có khả năng trưởng thành bình thường.

Vương Hạo Nhiên đi tới gần nơi ở của Tô Huyền, một cái địa phương không người, cố tình lộ ra khí tức nhỏ bé.

Lấy tu vi trước mắt của Tô Huyền không cách nào phát hiện được.

Chỉ có Cố Hồng Y có khả năng cảm giác được.

Vương Hạo Nhiên ở tại chỗ đợi một hồi, rất nhanh nhìn thấy có lưu quang màu đỏ bay tới.

"Đế Quân, quả nhiên là người!" Thân ảnh Cố Hồng Y ngưng hiện ra, một mặt mừng rỡ nói: "Tại sao người lại tới nơi này?"

Tất nhiên Vương Hạo Nhiên sẽ không nói ra là đặc biệt tới trừng phạt Tô Huyền, vì vậy nói:

"Ta nghe nói chuyện của Tô Huyền ở Thanh Châu Phủ, ta sợ ba cái thế lực khác đối phó Tô Huyền, để người cuốn vào trong đó, bởi thế khiến cho người bị thương tổn, cho nên đặc biệt tới xem một chút."

"Đa tạ Đế Quân nhớ mong thiếp thân." Cố Hồng Y một trận cảm động, chỉ hận chính mình là trạng thái thần hồn, ngay cả một cái ôm ấp đều cho không được.

"Người là phi tử của ta, người có việc, ta sao có thể ngồi nhìn mặc kệ chứ." Vương Hạo Nhiên nói.

"Để Đế Quân hao tâm tổn trí, kỳ thực Đế Quân ngài không đến, cũng chưa chắc sẽ có chuyện." Cố Hồng Y cười nói.

"Há, chuyện gì xảy ra?" Vương Hạo Nhiên thuận thế hỏi.

Cố Hồng Y giải thích nói: "Tô Huyền có người bạn gái nhỏ, là đến từ Khương tộc bên trong cửu phủ Chí Tôn Phủ của Trung Vực. Người bạn gái nhỏ này của Tô Huyền đặc biệt phái một người tới trong bóng tối bảo vệ Tô Huyền, nhưng mà bây giờ rời khỏi, nếu ta không đoán sai, khẳng định là báo cáo tin tức cho người bạn gái nhỏ của Tô Huyền."

"Sau khi người bạn gái nhỏ này của Tô Huyền biết, khẳng định sẽ mang người tới giải vây thay cho Tô Huyền."

Wương Hạo Nhiên gật mình gật đầu một cái, hiểu rõ giúp đỡ của Tô Huyền chính là nữ chính.

"Người bạn gái nhỏ này của Tô Huyền tên gọi là gì?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Gọi là Khương Thanh Quy." Cố Hồng Y trả lời.

"Khương Thanh Quy. . ." Vương Hạo Nhiên lẩm nhẩm một câu, nhớ kỹ danh tự phi tử tương lai của mình.

Tình huống của Tô Huyền, Vương Hạo Nhiên hiểu rõ.

Người tiếp xúc với Tô Huyền sớm nhất là Từ Thanh Đồng đều không phan, cô nàng Khương Thanh Quy này khẳng định cũng không phan, Vương Hạo Nhiên đương nhiên sẽ không ghét bỏ.

"Có Khương Thanh Quy này đến giải quyết phiền toái cho Tô Huyền, vậy là quá tốt rồi." Vương Hạo Nhiên ra vẻ vui vẻ một thoáng, tiếp đó chú ý tới hư ảnh của Cố Hồng Y hơi có chút lờ mờ, nói:

"Người làm cái gì, tại sao lại hao phí không ít lực lượng thần hồn?"

"Lúc ở hội võ trước đó, tu vi của Tô Huyền có chút không đủ, ta dùng lực lượng thần hồn trợ giúp hắn tăng lên không ít tu vi." Cố Hồng Y giải thích nói.

"Haiz, Tô Huyền có người sư phụ này như người, mạng của hắn thật là tốt." Vương Hạo Nhiên cảm thán một chút, nói tiếp: "Người vào Tiên Đế Tháp của ta ôn dưỡng một đoạn thời gian đi, thấy thần hồn của người suy yếu, ta cũng đau lòng."

"Đa tạ Đế Quân." Cố Hồng Y vui vẻ, tự nhiên cũng không phản đối.

Lần trước thần hồn của nàng suy yếu, đi vào ôn dưỡng qua một lần.

Ở trong tháp, tốc độ khôi phục của lực lượng thần hồn phải nhanh hơn bên ngoài nhiều.

Sau khi lại lần nữa hàn huyên vài câu, Vương Hạo Nhiên thu Cố Hồng Y và bên trong Khai Thiên Tháp.

Một nụ cười xấu xa, từ khóe miệng của Vương Hạo Nhiên nổi lên.

Hắn để Cố Hồng Y vào Khai Thiên Tháp, loại trừ để Cố Hồng Y khôi phục lực lượng thần hồn ra, cũng có ý tứ để Cố Hồng Y tạm thời thoát khỏi bên cạnh Tô Huyền.

Bởi vì chỉ có như vậy, Vương Hạo Nhiên mới có tiến hành kế hoạch của hắn tốt hơn.

Sau khi Tô Huyền tiến vào Linh Tháp, chiến lược khẳng định sẽ tăng lên rất nhiều.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên phải ngăn trở.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên cũng không tính chính diện đi ngăn cản Tô Huyền.

Ở chính diện có ba đại thế lực Thanh Châu Phủ, có bọn họ, Tô Huyền căn bản không có cách như mong muốn.

Điều Vương Hạo Nhiên cần làm, là ngăn cản trợ lực của Tô Huyền, cấp trợ giúp cho Tô Huyền.

Cố Hồng Y là một trong số đó, mặt khác chính là vị Khương Thanh Quý của Khương tộc kia.

Hiện tại cách Linh Tháp mở ra còn có hai ngày.

Trên thời gian hoàn toàn kịp.

Trợ giúp nhân vật chính, muốn giải quyết phiền toái cho nhân vật chính đều là lúc thời khắc mấu chốt mới chạy đến.

Khương Thanh Quỳ muốn đến Thanh Châu Phủ để giải quyết phiên toái cho Tô Huyền, tất nhiên là sau hai ngày, Tô Huyền sẽ phải vào Linh Tháp.

Nói cách khác, Vương Hạo Nhiên có thời gian hai ngày, ngăn cản Khương Thanh Quỳ kịp thời chạy tới.

Tất nhiên, Vương Hạo Nhiên không ngốc như vậy, đi dùng vũ lực ngăn cản, tuy là dùng vũ lực ngăn cản, xác suất lớn cũng có thể thành công, nhưng quá phí sức.

B

Chương 993: Kéo Dài Thời Gian (1)

vPhạm vi của Trung Vực cực lớn, muốn chạy từ Chí Tôn Phủ bên kia chạy đến, cách nhanh nhất không thể nghi ngờ là thông qua truyền tổng trận tiếp nối cửu phủ.

Thanh Châu Phủ có ba tòa truyền tổng trận, mà truyền tổng trận tiếp nối Chí Tôn Phủ bên kia, vền vẹn chỉ có một toà mà thôi.

Muốn ngăn cản Khương Thanh Quỳ kịp thời chạy đến giải quyết phiên toái cho Tô Huyền, động tay chân bên trên truyền tổng trận không thể nghi ngờ là cách thoả mái nhất.

Sau khi Vương Hạo Nhiên quyết định động tay chân bên trên truyền

tổng trận, rất nhanh đã có chủ ý cụ thể, nhưng vẫn vẹn là như vậy còn chưa đủ.

Đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, ngăn cản Tô Huyền đi vào Linh Tháp ngược lại chỉ là phụ, chủ yếu hơn chính là, muốn triệt để từ bỏ giúp đỡ này của Tô Huyền.

Bối cảnh của Khương Thanh Quỳnh lớn như thế, nếu như tiếp tục ưa thích Tô Huyền, đồng thời một mực bảo bọc Tô Huyền mà nói, vậy thì Vương Hạo Nhiên sẽ có phiền toái lớn.

Trước đó chuyện Vương Hạo Nhiên làm Tô Huyền bị thương ở Phi Vân Các, chính hắn còn chưa có quên đi.

Nếu để cho Khương Thanh Quỳnh biết, hậu quả Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể nghĩ ra được.

Vương Hạo Nhiên cũng không cho rằng, mình bây giờ có thể đơn đấu với Khương tộc.

Từ bỏ trợ lực cường đại là Khương Thanh Quỳnh này khỏi bên cạnh Tô Huyền là điều quan trọng.

Mà phương pháp, Vương Hạo Nhiên cũng nghĩ đã đến.

Đó chính là cướp Khương Thanh Quỳnh khỏi bên cạnh Tô Huyền.

Loại biện pháp này Vương Hạo Nhiên dùng nhiều nhấy, cũng là am hiểu nhất, hơn nữa cũng đầy đủ loại điều kiện này.

Khương Thanh Quỳnh đã thích Tô Huyền, hào quang siêu cấp đào hoa cũng không đung được,

Kỹ năng chủ động hào quang mị lực, ngược lại có cơ hội để Khương Thanh Quỳnh di tình biệt luyện.

Chỉ có điều, xác suất 30% cũng không phải là cực cao.

Xác suất sử dụng thất bại lớn hơn nhiều.

Nhưng vấn đề này cũng không lớn, đơn giản chính là dùng nhiều chút ít điểm phản phái mà thôi.

Vương Hạo Nhiên khởi thông hệ thống, ở trong Thương Thành, tiêu hao mười vạn điểm phản phái, đổi một cái thẻ tăng phúc khí vận.

Sau khi sử dụng thẻ tăng phúc vận khí, Vương Hạo Nhiên có thể biến thành "Âu thần" .

Chỉ cần là chuyện có liên quan cùng vận khí, Vương Hạo Nhiên đều có thể thu được kết quả tốt nhất.

Thời gian sử dụng thẻ tăng phúc chỉ có một phút đồng hồ, nhưng mà cũng đã đầy đủ, xem thời cơ sử dụng là được rồi.

Sau khi làm rõ suy nghĩ, Vương Hạo Nhiên trong bóng tối đột nhập vào Thanh Châu Phủ, động tay động chân lên truyền tống trận tiếp nối với Chí Tôn Phủ.

Tại truyền tống trận, có thủ vệ tu vi cường đại duy trì truyền tống trận vận hành bình thường.

Nhưng mà thực lực của những thủ vệ này kém Vương Hạo Nhiên quá xa.

Vương Hạo Nhiên muốn làm chút gì đó, bọn hắc căn bản không phát hiện được.

Thời gian lặng yên mà qua, đi tới hai ngày sau đó.

Bên trong Chí Tôn Phủ, truyền tống trận tiếp nối Thanh Châu Phủ.

Mười vị cường giả Thánh cảnh tầng hai mươi đến tầng hai mươi chín tụ tập ở nơi đây.

Mười vị cường giả Thánh cảnh này, từng người đều có khí tức như vực sâu, để người cảm thấy run sợ.

Ở trước mặt mười vị cường giả Thánh cảnh là một vị thiếu nữ áo tím.

Trong Chí Tôn Phủ, địa vực rộng rãi, cũng tồn tại rất nhiều thế lực khác.

Trong những thế lực này, đa số là phụ thuộc cứu tộc.

Trong thành này có truyền tống trận tiếp nối Thanh Châu Phủ, chính là do một thế lực phụ thuộc Khương tộc quản lý.

Theo đoàn người này đến, người chung quanh nhón nhíp ghé mắt, đồng thời đang nhỏ giọng bàn luận lấy.

"Mười vị cường giả Thánh cảnh tầng hai mươi mấy, thủ bút thật lớn, đây là người của một tộc bên trong cứu tộc sao?"

"Nhìn thấy thiếu nữ đứng trước kia không? Đó là thiếu chủ Khương tộc- Khương Thanh Quy."

"Há, là Khương tộc đó sao." Có người giật mình.

"Nghe thiếu chủ Khương tộc Khương Thanh Quy, có tư chất khuyh quốc khuyh thành, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không giả."

"Nông cạn, chỗ chói mắt nhất của Khương Thanh Quy cũng không phải dung mạo. Chẳng lẽ các người không có nghe nói sao? Nàng thức tỉnh huyết mạch Chí Tôn, tiềm lực tương lai vô hạn nha."

"Huyết mạch Chí Tôn sao. . . Đây chính là loại đồ vật truyền thuyết."

"Thật không biết, thiên chi kiêu nữ như Khương Thanh Quỳnh tương lai sẽ tiện nghi cho tên nam nhân nào."

"Đây còn phải nói, khẳng định là thiên chi kiêu tử bên trong mảnh đại địa Thánh Vực rộng lớn này, luôn không khả năng là người thường."

"Nói đi nói lại, vì sao bọn họ lại tới nơi này?"

"Ai biết được, nhưng mà nếu muốn thông qua truyền tống trận đến Thanh Châu Phủ, vậy thì trong thời gian ngắn không đi được rồi."

...

Rất nhiều người xung quanh đang đánh giá Khương Thanh Quỳnh.

Loại cảm giác bị người quan tâm này, Khương Thanh Quỳnh sớm đã thành thói quen, căn bản không có đi để ý.

Nàng hiện tại chỉ muốn nhanh một chút đến Thanh Châu Phủ đi cứu Tô Huyền ca ca, cũng không rảnh chú ý đến những chuyện khác.

x

Chương 994: Kéo Dài Thời Gian (2)

κChỉ là sau khi đợi một lát ở gần truyền tống trận, thủ hạ tới trước báo cáo:

"Thiếu chủ, truyền tổng trận bên Thanh Châu Phủ bên kia hình như xảy ra một chút vấn đề, trước mắt đang trong quá trình sửa chữa, e rằng phải chờ một chút."

"Phải đợi bao lâu?" Khương Thanh Quy nhíu mày hỏi.

"Cái này. . . Chính là phải xem truyền tổng trận bên Thanh Châu Phủ kia bao lâu có thể sửa xong." Thủ hạ có chút ít khẩn trương nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Khương Thanh Quy rõ ràng rét lạnh mấy phần.

Truyền tổng trận liên thông tiết điểm không gian hư vô.

Nếu như truyền tổng trận cps vấn đề, rất có thể đang trong quá trình truyền tổng trận bị cuốn vào không gian hư vô.

Không gian hư vô có loạn lưu tồn tại, đừng nói là cường giả Thánh cảnh tầng hai mươi mấy, coi như là cường giả Thánh cảnh tầng ba mươi mấy bị cuốn đi vào, đều sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Truyền tổng trận xảy ra vấn đề, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Từ bên trong Khương tộc đến bên này, vốn dĩ không dùng đến thời gian hai ngày.

Nhưng lúc nàng triệu tập cao thủ trong tộc, bị một ít trưởng lão cứng nhắc không thay đổi trong tộc biết.

Những trưởng lão này, nhiều phiên ngăn cản Khương Thanh Quy, lãng phí không ít thời gian của Khương Thanh Quy.

Bằng không mà nói, lúc này phỏng chừng đã sớm đến Thanh Châu Phủ.

"Liên hệ người của Thanh Châu Phủ bên kia, để bọn hấn nhanh chóng sửa xong truyền tống trận, nếu như chậm trễ ta cứu Tô Huyền ca ca, ta sẽ khiến toàn bộ bọn hấn chết." Khương Thanh Quý trầm giọng nói.

Nhìn thấy thần sắc này của Khương Thanh Quý, cường giả đồng hành đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tính cách của Khương Thanh Quý vốn rất bình thản, có rất ít chuyện có thể làm tâm tình của nàng ba động.

Nhưng ở trên chuyện của Tô Huyền, biểu hiện của Khương Thanh Quý hình như có chút thất thường.

Truy cứu nguyên nhân, sợ là Khương Thanh Quý quá để ý Tô Huyền.

Những cường giả này liếc nhau, nhận nhịp âm thầm cảm thán, mệnh của cái tên tiểu tử Tô Huyền thật là tốt, rõ ràng có thể được Khương Thanh Quý ưu ái.

"Được, thiếu chủ." Thủ hạ run run rẩy rẩy lĩnh mệnh, lập tức đi làm theo.

Bên trong một tòa cổ thành phần hoa bên trong Thanh Châu Phủ.

Một ít cường giả có tu vi không kém đang sửa chữa lấy truyền tống trận.

Kẻ chủ mưu tạo nên việc này là Vương Hạo Nhiên, giả bộ như khác giả ăn dưa, đang đứng xem.

Lúc nhìn thấy có dấu hiệu sửa xong, liền trong bóng tối thêm loạn một chút.

Để cho truyền tống trận này, nửa ngày đều không sửa xong.

Một tới hai đi, chậm trễ rất nhiều thời gian của Khương Thanh Quỳ.

Vương Hạo Nhiên biết lúc Linh Tháp mở ra, xem chừng sau khi Khương Thanh Quỳ không kịp đi giúp Tô Huyền, vậy mới dừng tay.

Không có Vương Hạo Nhiên quấy rối trong bóng tối, truyền tống trận cũng rất nhanh đã được sửa chữa xong.

Không bao lâu, Khương Thanh Quỳ cầm đầu cường giả Khương tộc, hiện thân ở trong tòa cổ thành này.

Ánh mắt Vương Hạo Nhiên trông về phía xa, đánh giá đáng đáp Khương Thanh Quỳ, không khỏi thêm thường lên.

Tướng mạo cùng dung mạo của Khương Thanh Quỳ, là cùng cấp bậc với Phương U Nhược, Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được.

Chỉ là, so sánh với ba người Phương U Nhược, Khương Thanh Quỳ hơi có chút ngây ngô.

Bởi vì tuổi tác này của Khương Thanh Quỳ so với Phương U Nhược còn muốn nhỏ hơn một chút.

Nhưng mà chính là loại dung mạo họa thủy mang theo một chút ngây ngô này, ngược lại tăng thêm một loại lực hấp dẫn kiểu khác.

Vương Hạo Nhiên không kịp chờ đợi, sử dụng thẻ tăng phúc vận khí, giả bộ như thờ ơ bước đi, chậm rãi, ngăn lại đường đi của một đoàn người Khương Thanh Quỳ.

"Tiểu tử, mau rút đi, chậm trễ chuyện của thiếu chủ chúng ta, sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi!"

Một tên thủ hạ của Khương Thanh Quỳ hướng về bóng lưng Vương

Hạo Nhiên quát lên.

Nghe tiếng, Vương Hạo Nhiên dừng bước, quạt xếp trong tay vù một thoáng mở ra, chậm chậm quay đầu nhìn lại.

Vì lần đầu gặp cùng Khương Thanh Quỳnh, Vương Hạo Nhiên cũng rất nhọc lòng.

Hắn tận lực dùng linh khí thúc đẩy đầu tóc dài ra, hiện tại tóc dài, thân mang một bộ áo trắng, cầm trong tay quạt xếp.

Hình tượng này và khí chất cùng ăn mặc, dùng một câu "Công tử thế vô song" để hình dung, cũng còn có chút không đủ.

Nháy mắt Vương Hạo Nhiên quay đầu, khơi thông hệ thống.

Cùng lúc đó, lập tức có tin tức truyền đến.

【Đinh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối với Khương Thanh Quỳnh thành công, khiến Khương Thanh Quỳnh di tình biệt luyến. Độ thiện cảm của Khương Thanh Quỳnh đối với kí chủ tăng lên tới 80 (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 18000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -900, hào quang phản phái của kí chủ +900!】

Vị thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh quát hỏi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy dáng vẻ của Vương Hạo Nhiên, cũng bị ngây ngốc một chút.

Chương 995: Đào Góc Tường Của Nhân Vật Chính (1)

Nhưng mà hắn là nam tử, định hướng bình thường, tự nhiên không có khả năng bị mê đến đầu óc choáng váng.

Sau khi ngốc trệ một chút, rất nhanh lấy lại tinh thần, muốn tiếp tục quát để Vương Hạo Nhiên tránh ra.

"Tiểu tử, nhanh rút cho. . ."

"Không được vô lễ."

Thủ hạ của Khương Thanh Quy này còn chưa nói hết lời, đã bị Khương Thanh Quy lên tiếng cắt ngang.

Thủ hạ một mặt kinh ngạc.

Không phải Thiếu chủ vội vã tiến đến Thanh Châu Phủ sao? Một bộ dáng ai chống giết người đó, hiện tại đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ thiếu chủ quen biết người này?

Không chỉ hắn nghi hoặc, thủ hạ khác của Khương Thanh Quy cũng cảm thấy kỳ quái.

Mọi người nhón nhíp đem ánh mắt nhìn về phía Khương Thanh Quy.

Khương Thanh Quy nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, rất muốn làm quen với Vương Hạo Nhiên, nhưng nàng cũng không quen giao tiếp cùng người khác, cũng không biết nên nói cái gì để bắt chuyện một thoáng, chỉ là đối cứng thủ hạ mới quát hỏi Vương Hạo Nhiên:

"Đường này cũng không phải của nhà người, chúng ta có thể đi, người khác không thể đi sao? Quán một chút không được sao."

"Được, thiếu chủ." Thủ hạ cổ quái gật đầu một cái.

Khương Thanh Quỳnh dừng lại một chút, nhìn Vương Hạo Nhiên một chút, có chút không muốn rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy phản ứng này của Khương Thanh Quỳnh, đại khái có thể suy đoán ra, nàng là thiếu nữ then thùng hướng nội.

Khương Thanh Quỳnh không muốn bắt chuyện với mình, vậy mình chỉ có thể bắt chuyện với nàng.

"Vị cô nương này, xin hỏi các người muốn đi đâu?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Chúng ta muốn đến Thanh Châu Phủ- Thiên Hỏa Thành." Khương Thanh Quỳnh không che giấu.

Đối với câu trả lời của Khương Thanh Quỳnh, Vương Hạo Nhiên đã sớm có dự liệu.

Bởi vì Linh Tháp chính là ở trong Thiên Hỏa Thành, Khương Thanh Quỳnh muốn đến giúp Tô Huyền, tất nhiên phải đến Thiên Hỏa Thành.

"Vậy thì thật đúng là thật trùng hợp, thì ra chúng ta cùng đường, ta cũng đến Thiên Hỏa Thành." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Khương Thanh Quỳnh nghe xong, khóe miệng hơi hơi toát ra một ít ý cười, có chút muốn nói, không bằng cùng nhau đồng hành, nhưng then thùng đến nói không nên lời.

Vương Hạo Nhiên chỉ có thể nói: "Gặp gỡ tức là duyên, nếu như cô nương nguyện ý, không bằng cùng nhau đồng hành?"

"Tiểu tử, người có biết thiếu chủ của chúng ta là ai không, dám. . ." Thử hạ muốn quát bảo Vương Hạo Nhiên câm lại.

"Không được vô lễ." Khương Thanh Quỳnh lần nữa cắt ngang thử hạ này.

"Được, thiếu chủ." Thử hạ uất ức đáp lại.

"Công tử, chúng ta cần lập tức bay đến Thiên Hỏa Thành, chỉ sợ không tiện dẫn người theo được." Khương Thanh Quỳnh tiếc nuối nói.

"Tuy là tu vi của tại hạ không cao, nhưng hẳn sẽ không rơi ở phía sau bao nhiêu." Vương Hạo Nhiên mỉm cười, tận lực để lộ ra một ít sóng linh khí.

Khương Thanh Quỳnh cùng bọn thử hạ, lập tức cảm ứng được.

"Thánh cảnh tầng hai mươi!" Vị thử hạ của Khương Thanh Quỳnh trước đó quát hỏi Vương Hạo Nhiên hoảng sợ nghẹn ngào.

Thánh cảnh tầng hai mươi đối ứng cảnh giới tu tiên, là Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

Đều cao hơn Khương Thanh Quỳnh một cái tiểu cảnh giới.

Tất cả mọi người Khương tộc cho Khương Thanh Quỳnh là đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi của cửu tộc, sau khi phát giác ra tu vi của Vương Hạo Nhiên, tự nhiên là kinh ngạc không thôi.

Mà sau khi Khương Thanh Quỳnh phát giác ra tu vi của Vương Hạo Nhiên, không có chút cảm giác ghen ghét nào, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, đều trở nên nhu hòa hơn.

"Xin hỏi công tử tới từ tộc nào bên trong cửu tộc?" Khương Thanh Quỳnh hỏi.

"Há, ta cũng không phải là người bên trong cửa tộc." Vương Hạo Nhiên trả lời.

Nghe vậy, Khương Thanh Quỳnh cùng bọn thủ hạ càng ngoài ý muốn.

Người bên trong cửa tộc chiếm cứ tài nguyên tu luyện nhiều nhất, môi trường tu luyện cũng là tốt nhất.

Người trước mắt này không phải người bên trong cửa tộc, cảnh giới tu vi rõ ràng cao như thế, nếu thân ở cửa tộc, như vậy thì kinh khủng cỡ nào nữa?

"Xin hỏi công tử tới từ. . ." Khương Thanh Quỳnh hiếu kỳ hỏi thăm.

"Thiếu chủ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta còn phải đến Thiên Hỏa Thành cứu Tô Huyền công tử nữa." Có thủ hạ nhắc nhở.

Khương Thanh Quỳnh lúc này mới chợt hiểu giật mình, nhưng không biết tại sao, phát hiện không lo lắng cho Tô Huyền nữa.

Tất nhiên, Khương Thanh Quỳnh vẫn phải đi giúp Tô Huyền một chút.

Chỉ là động cơ thúc giục nàng đi giúp Tô Huyền đã không phải ái tình, mà là hữu nghị.

Bị thuộc hạ nhắc nhở một chút, một đoàn người lập tức xuất phát.

Vương Hạo Nhiên cùng đám người Khương Thanh Quỳnh đồng hành.

Ở không trung, Vương Hạo Nhiên lộ ra vẻ nghi ngờ hỏi: "Cô nương cùng với tên tên Tô Huyền kia là quan hệ như thế nào?"

Nghe được tra hỏi như vậy, Khương Thanh Quỳnh có chút ghen lòi, trong lúc nhất thời không biết rõ trả lời thế nào.

"Tô Huyền là hôn . . ." Một tên thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh lẩm miệng, muốn nói ra sự thật.

Khương Thanh Quỳnh lập tức gấp gáp, quỷ thần xui khiến nói tiếp: "Bằng hữu! Tô Huyền là . . . là . . . Bằng hữu của ta."

C

Chương 996: Đào Góc Tường Của Nhân Vật Chính (2)

vLời này rơi vào trong tai những thủ hạ này, làm cho bọn thủ hạ kinh ngạc không cách nào vận chuyển linh khí bình thường, suýt nữa từ không trung rớt xuống.

Khương Thanh Quỳnh ở trong tộc, đối mặt các trưởng lão ngăn cản, dáng vẻ cực kỳ quyết tuyệt, còn hiện ra trước mắt.

Cái thái độ kia, dường như ai muốn cản trở nàng đi giúp Tô Huyền, nàng sẽ liều mạng với người đó.

Mọi người đều có thể nhìn ra, Khương Thanh Quỳnh để ý Tô Huyền rất nhiều.

Nhưng bây giờ là tình huống như thế nào?

Các thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh kỳ dị đánh giá Vương Hạo Nhiên, rất nhanh có chút giật mình.

Thiếu chủ tựa hồ là. . . Di tình biệt luyện, hơn nữa tốc độ di tình biệt luyện này nhanh đến đáng sợ.

Quả nhiên, nữ nhân giỏi nhất là thay đổi, ngay cả thiếu nữ cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà các thủ hạ của Khương Thanh Quỳ, ngược lại cảm thấy đây là chuyện tốt.

Tô Huyền xuất thân thấp hèn, tu vi lại không cao, ở bên cạnh với Khương Thanh Quỳ, hoàn toàn chính là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Mà Vương Hạo Nhiên khác biệt, tuổi quá trẻ, tu vi còn muốn cao hơn Khương Thanh Quỳ.

Về phần bối cảnh của Vương Hạo Nhiên, tạm thời không biết, nhưng nhìn khí chất của hắn cao quý, xuất thân tuyệt đối bất phàm.

Nếu như Khương Thanh Quỳ cùng Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh nhau, những trưởng lão trong tộc kia, chẳng những sẽ không phản đối, khả năng vẫn là giơ hai tay tán thành.

Suy cho cùng phóng nhãn bên trong thế hệ trẻ tuổi của cửu tộc, ai có tu vi có Thánh cảnh tầng hai mươi chứ?

Khương Thanh Quỳ có thể có bạn lữ như vậy, đối với Khương tộc vẫn là chuyện tốt cực lớn.

Có thể nói tất cả đều vui vẻ.

Dọc đường Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳ tiến đến Thiên Hỏa Thành, tìm được chủ đề cùng Khương Thanh Quỳ tán gẫu, trò chuyện với nhau thật vui.

Nhưng Tô Huyền ở Thiên Hỏa Thành, giờ phút này đang đứng ở

trong nước sôi lửa bỏng.

Ba thế lực khác của Thanh Châu Phủ liên hợp lại, nhất trí hủy bỏ danh ngạch của Tô Huyền, không cho Tô Huyền vào bên trong Linh Tháp rèn thể.

Tất nhiên là Tô Huyền không phục, tranh luận cùng bọn họ, dưới tranh chấp, còn động thủ.

Mà kết quả, hiển nhiên dễ thấy.

Miệng Tô Huyền phun máu tươi, nhưng vẫn âm thầm cắn răng chống đỡ, không để cho mình ngã xuống.

"Không thấy thân ảnh sư phụ đâu, Thanh Quý cũng không tới, đến cùng là chuyện gì xảy ra? !" Trong lòng Tô Huyền gầm hét lên.

"Tô Huyền, còn không phục sao?"

Trên đất trống trước Linh Tháp, một vị chủ của một thế lực ở Thanh Châu Phủ một mặt cười lạnh nhìn xem Tô Huyền.

"Tô Huyền, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, bỏ đi."

Vị đứng đầu một thế lực áp bảo Tô Huyền đang khuyên lơn Tô Huyền.

Tô Huyền cũng không ngốc, biết tiếp tục cứng rắn nữa, chính mình chỉ có một con đường chết, hung hăng chà xát máu trên khóe miệng một chút, quét một vòng ba vị đứng đầu thế lực khác.

Tô Huyền từ trên mình lấy ra một cái lệnh bài.

Đây là bằng chứng tiến vào Linh Tháp.

Hiện tại hắn bị thương không nhẹ, cho dù có thể tiến vào Linh Tháp,

nhưng không cách nào tiến hành rèn thể một cách bình thường.

Tiếp tục cầm lệnh bài này, cũng không có gì tác dụng lớn.

"Ân nghĩa của ba vị, Tô Huyền khắc trong tâm can! Danh ngạch vào Linh Tháp. . . Có thể trả lại cho các người, nhưng mà đưa cho ai trong ba vị đây?" Tô Huyền quyết định giao ra lệnh bài, nhưng mà lại tận lực châm ngòi lên.

Ba vị đứng đầu thế lực kia nghe vậy, trao đổi ánh mắt một chút, ba người đều hết sức động ý, muốn đoạt lấy lệnh bài, để một vị con em trẻ tuổi trong thế lực, đi thu hoạch một phần cơ duyên tốt nhất bên trong Linh Tháp.

Tô Huyền nhìn xem sắc mặt ba người, âm thầm nở nụ cười lạnh, bỗng nhiên nói:

"Lệnh bài ở nơi này, các người ai muốn, thì bắt lấy."

Dứt lời, Tô Huyền ném lệnh bài trong tay ra.

Trong mắt ba vị đứng đầu thế lực tinh quang dâng trào.

. . .

【 Đỉnh, kí chủ ở phía sau màn điều khiển, ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, khiến Tô Huyền bỏ lỡ cơ duyên, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

Đang cùng đám người Khương Thanh Quý đi đường, Vương Hạo Nhiên nhận được một cái tin tức.

Vương Hạo Nhiên lập tức hoàn toàn yên tâm, có một ít ý cười từ trên mặt hiện lên.

Khương Thanh Quỳnh một mực đang liếc trộm Vương Hạo Nhiên, sau khi nhìn thấy thần sắc của hắn, cảm thấy có chút kỳ quái, nhẹ giọng hỏi:

"Vì sao công tử bật cười?"

"Đồng hành cùng cô nương, trong lòng tại hạ vui sướng, không tự chủ liền cười lên." Vương Hạo Nhiên bình thản ung dung nói.

Khương Thanh Quỳnh thẹn một chút.

"Đúng rồi, kém chút quên đi, tên gọi của cô nương là. . ." Vương Hạo Nhiên muốn kéo gần khoảng cách cùng Khương Thanh Quỳnh một chút, thế là dựa thế hỏi một chút.

Tuy là hắn biết tên của nàng là Khương Thanh Quỳnh nhưng nếu nói thẳng ra, không khỏi sẽ để người khác hoài nghi, hắn có dụng ý khó dò.

Q

Chương 997: Tô Huyền Ăn Quả Đắng

"Ta tên là Khương Thanh Quỳnh, công tử tên gọi là gì?" Khương Thanh Quỳnh nói.

"Vương Hạo Nhiên."

"Người nói người tên là gì?" Khương Thanh Quỳnh kinh ngạc hỏi.

"Vương Hạo Nhiên. Làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?"
Vương Hạo Nhiên kinh ngạc nói.

"Phải chăng Vương công tử tới từ Vương gia ở Đông Vực?"
Khương Thanh Quỳnh truy vấn.

"Đúng vậy."

Nghe được câu trả lời xác thực này, Khương Thanh Quỳnh rất cực
hoàn toàn xác định, đây chính là người làm Tô Huyền bị thương ở
Phi Vân Các.

Chỉ có điều, Khương Thanh Quỳnh cũng không có biểu hiện ra dáng
vẻ muốn đánh muốn giết, chỉ là có chút mờ mịt.

Vương Hạo Nhiên liên tục nhìn xem phản ứng của Khương Thanh
Quỳnh, đại khái suy đoán ra nguyên do.

"Khương cô nương mới vừa nói qua là bằng hữu với Tô Huyền. Tại
hạ từng có chút mâu thuẫn với Tô Huyền ở Phi Vân Các, đã từng đã
thương qua Tô Huyền." Vương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Khương
Thanh Quỳnh một chút, "Chắc hẳn Khương cô nương biết được việc
này chứ?"

"Ân." Khương Thanh Quỳnh gật đầu.

"Vậy thì Khương cô nương là muốn thay Tô Huyền báo thù sao?"
Vương Hạo Nhiên hỏi ra một vấn đề sắc bén hơn.

Khương Thanh Quỳnh nghe xong, không khỏi có chút nóng nảy, bèn
bị trả lời: "Vương công tử không nên hiểu lầm, tuy là ta cùng Tô
Huyền là bằng hữu, nhưng đây là ân oán của người cùng Tô Huyền,
làm sao ta lại nhúng tay vào chứ."

"Há, có lời này của Khương cô nương thì tại hạ đã an tâm. Nếu như Khương cô nương thật muốn ra tay với tại hạ, vậy thì tại hạ tất nhiên sẽ chết ở trên tay của Khương cô nương." Vương Hạo Nhiên nói.

"Vương công tử nói đùa, tu vi của ta không bằng người, căn bản không phải là đối thủ của người." Khương Thanh Quỳnh nói.

"Cái này không có liên quan đến tu vi cao thấp. Nếu như cô nương thật xuất thủ với tại hạ, tại hạ lo lắng sẽ làm tổn thương đến một cọng tóc của cô nương, chỉ có khoanh tay chịu chết, cái này chẳng phải chính là hẳn phải chết không nghi ngờ sao." Vương Hạo Nhiên cười nói.

Khương Thanh Quỳnh khẽ giật mình, nhìn xem khuôn mặt Vương Hạo Nhiên mang theo nụ cười tuần lã, chỉ cảm thấy tim đập như hươu chạy, trong lúc nhất thời thậm chí đều quên vận chuyển linh khí, thân hình đột nhiên rơi xuống.

Vương Hạo Nhiên tay mắt lạnh lẽo, bay vút mà xuống, ở giữa không trung ôm lấy vòng eo của Khương Thanh Quỳnh.

"Khương cô nương, người sao vậy?" Dáng vẻ Vương Hạo Nhiên giả bộ như không hiểu, dò hỏi.

"Đa tạ công tử đã cứu." Khương Thanh Quỳnh cảm kích nói một tiếng, vội vã che giấu tâm tình của mình, nói láo: "Thời gian bay quá dài, linh khí tiêu hao quá nhiều."

"Thì ra là thế, vậy thì để tại hạ mang Khương cô nương đồng hành vậy." Vương Hạo Nhiên thuận thế nói.

"Vẫn không nên. . ." Từ thận trọng, Khương Thanh Quỳnh theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng không chờ Khương Thanh Quỳnh nói xong, Vương Hạo Nhiên

vận chuyển linh khí tới cực hạn, tốc độ phi hành đột nhiên nhanh gấp mấy lần.

Tô Huyền bên kia có lẽ bỏ lỡ cơ hội cùng cơ duyên, nhưng cơ duyên Linh Tháp, Vương Hạo Nhiên vẫn có chút hứng thú.

Hơn nữa, bên trong Linh Tháp bên trong còn có thứ Cố Hồng Y cần.

Tất nhiên là Vương Hạo Nhiên muốn mau chóng tiến đến.

Bằng không trễ, Linh Tháp sẽ phải đóng lại.

Các thủ hạ của Khương Thanh Quy, nghe Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy nói chuyện với nhau, biểu tình trên mặt mỗi người đều cực kỳ ưu việt.

Khương Thanh Quy trước đây muốn dự định san bằng Vương gia, chém Vương Hạo Nhiên thành muôn mảnh, mà bây giờ lại cùng Vương Hạo Nhiên chàng chàng thiếp thiếp. . .

Nhưng mà vấn đề tình cảm của thiếu chủ, bọn hắn cũng không dám nhúng tay.

Chỉ là có chút hiếu kỳ cùng chờ mong, sau khi Tô Huyền biết việc này sẽ có phản ứng gì.

Nhìn thấy Vương Hạo Nhiên mang theo Khương Thanh Quy, tăng thêm tốc độ tiến về phương hướng Thiên Hỏa Thành, những thủ hạ này cũng tăng tốc bắt kịp.

Trên bầu trời, từng đạo lưu quang cấp tốc bay qua.

"Ha ha, lão hủ thăng một cấp nhỏ, vậy thì danh ngạch tiến vào Linh Tháp rèn thể tốt nhất sẽ về môn hạ của lão hủ. . ."

Đi qua một phen tranh đấu, một vị đứng đầu thế lực thành công đoạt

được lệnh bài tiến vào Linh Tháp, đang muốn biểu đạt vui vẻ trong lòng một chút, nhưng mà bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, nụ cười trên mặt nháy mắt ngưng trệ.

Phía trước Linh Tháp, cường giả nắm giữ tu vi không kém đưa ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Sau mấy hơi thở, trong tầm mắt xuất hiện hơn mười đạo lưu quang.

Mỗi một đạo lưu quang, đều mang sóng linh khí cực mạnh.

Sau khi Tô Huyền nhìn thấy một màn này, như có nhận thấy, bên trên khuôn mặt tài nhọt do bị thương không kèm nổi hiện ra nụ cười hưng phấn.

Hơn mười đạo lưu quang càng ngày càng gần, cuối cùng ở trong tầm mắt của mọi người, đáp xuống phía trước Linh Tháp, hoá thành hơn mười đạo thân ảnh.

Các vị đứng đầu thế lực Thanh Châu Phủ có thể cảm giác được rõ ràng, một nhóm người này mạnh mẽ đến đâu. Không rõ ý đồ đối phương đến đây, trong lúc nhất thời có chút thấp thỏm.

Một đoàn người trước nhất là một đôi thiếu niên thiếu nữ.

P

Chương 998: Chỉ Là Bằng Hữu (1)

Sau khi Tô Huyền nhìn thấy thiếu nữ kia, lập tức liền muốn la lên tên của nàng, chỉ là mới la lên một chữ "Thanh", đằng sau bỗng nhiên không lên tiếng nữa.

Bởi vì Tô Huyền thấy rõ bên cạnh thiếu nữ là dáng dấp của thiếu niên kia.

Thiếu niên này như là trích tiên thoát rơi vào phạm trần vậy, người bình thường gặp, rất dễ dàng sinh ra hảo cảm.

Nhưng sau khi Tô Huyền thấy, hận không thể giết hắn.

"Tô Huyền, đã lâu không gặp." Ánh mắt Khương Thanh Quỳnh phức tạp nói.

Nhìn thấy phản ứng của Khương Thanh Quỳnh, Tô Huyền lập tức có loại dự cảm không tốt.

Bởi vì ở ngày trước, Khương Thanh Quỳnh đều xưng hô thân mật hắn là "Tô Huyền ca ca" .

Tô Huyền lúc đầu vẫn rất tự tin đối với bản thân mình, nhưng mà từ lần trước bị Vương Hạo Nhiên móc góc tường, phần tự tin này liền không có ở đây.

Tô Huyền tới bây giờ còn rõ ràng nhớ được, trong đại điện Âm Nguyệt Tông, cái tình cảnh ba đạo bóng hình xinh đẹp chen ở trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Su khi xảy ra chuyện như vậy, lúc Tô Huyền nhìn thấy Khương Thanh Quỳnh đồng hành cùng Vương Hạo Nhiên, hơn nữa Khương Thanh Quỳnh lại có dáng vẻ thái độ xa lánh mình.

Tô Huyền làm sao có thể không nghĩ ngợi thêm đây?

Nhưng mà Tô Huyền vẫn ôm một phần kỳ vọng.

Chính mình cùng Khương Thanh Quỳ tách rời đã được một đoạn thời gian, có lẽ Khương Thanh Quỳ bỗng nhiên nhìn thấy chính mình có chút mộng, cho nên mới có thể như vậy.

Hơn nữa lúc này đang trước công chúng, Khương Thanh Quỳ từ ngưỡng ngưỡng, ngưỡng ngưỡng xưng hô hần là "Tô Huyền ca ca", cũng có thể hiểu được.

Về phần Vương Hạo Nhiên tại sao lại xuất hiện ở bên cạnh Khương Thanh Quỳ, Tô Huyền cũng có đầy đủ lý do giải thích.

Wương Hạo Nhiên này nhìn thấy Thanh Quỳ, khẳng định là thấy sắc khởi ý, cho nên mặt dày mày dạn đi theo Thanh Quỳ.

Sau khi làm rõ suy nghĩ, ý tái nhợt trên mặt Tô Huyền hơi hơi hạ thấp mấy phần.

"Đã lâu không gặp, Thanh Quỳ." Tô Huyền cũng cảm khái nói một tiếng, tiếp đó nhắc nhở: "Người ở bên cạnh người có liên quan đến ta, tại sao người lại ở cùng với hần?"

"Chúng ta ngẫu nhiên gặp nhau ở trên đường." Khương Thanh Quỳ giải thích nói.

"Ta thấy không phải ngẫu nhiên gặp, là hần cố tình đến gần người, hần căn bản có dụng ý khó dò đối với người." Tô Huyền ở trước mặt Khương Thanh Quỳ, vạch trần bộ mặt chân chính của Vương Hạo Nhiên, dừng lại một chút, nói tiếp:

"Có một số việc, có lẽ người còn không biết rõ, hần đã cướp Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ ở bên cạnh ta đi."

Khương Thanh Quỳ biết tồn tại của Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ, sau khi nghe nói như thế, ngạc nhiên một thoáng, không khỏi

nhìn về phía Vương Hạo Nhiên, ánh mắt có chuyện nhờ chứng ý.

"Thanh Đồng cùng Giải Ngữ hiện tại ở bên cạnh ta, nhưng mà người dùng từ "Cướp" này, khó tránh khỏi có chút hẹp hòi, chuyện tình cảm nam nữ hoàn toàn người tình ta nguyện, hướng hồ các người lại chưa thành hôn." Vương Hạo Nhiên lờ mờ giải thích một chút, tiếp đó ra vẻ giật mình, nhớ đến một chuyện, vạch trần nói:

"Hơn nữa. . . . Chi thứ năm của người không hoàn chỉnh, nữ nhân nào đi theo người sẽ hạnh phúc? Rồi khỏi người không phải rất bình thường sao?"

Toàn thân Tô Huyền chấn động, hoàn toàn không nghĩ tới, Vương Hạo Nhiên nói ra lời này trước mặt mọi người. Lập tức mặt đỏ tới mang tai.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Người chung quanh nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, nhện nhịp dùng thần sắc cổ quái quan sát Tô Huyền.

Khương Thanh Quỳnh cũng có chút sửng sò, vẫn không rõ là có ý gì, từ hiếu kỳ, dần dần hỏi Vương Hạo Nhiên hỏi:

"Người không phải chỉ có tứ chi sao? Từ đâu có chi thứ năm."

"Có chút người có. . ." Vương Hạo Nhiên nói khẽ rĩ vào tai Khương Thanh Quỳnh, phổ cập khoa học một thoáng.

Khuôn mặt Khương Thanh Quỳnh lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, dần dần đỏ rực lên.

Tô Huyền nhìn thấy một màn này, nghiêng răng nghiêng lợi, e sợ trong

lòng Khương Thanh Quỳnh có khúc mắc, lập tức nhắc nhở:

"Chúng ta là tu hành giả, cụt tay còn có thể trùng sinh, thương thế kia không tính là cái gì."

"Đúng là không tính là cái gì, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục, chỉ ít cũng cần một năm nửa năm. Để giai nhân hằm một năm nửa năm, người có ý tốt sao?" Vương Hạo Nhiên cười hỏi.

Rất nhiều người xung quanh đang cười trộm.

Có người hình như hoảng hốt hiểu rõ vì sao Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ rời khỏi Tô Huyền.

Tô Huyền không có đi nhìn biểu tình của bọn họ, nhưng nghe thấy tiếng cười kia, đã có thể tưởng tượng trong lòng bọn hắn đang chế nhạo cùng khiêu khích chính mình như thế nào, dưới tức giận, phản kích Vương Hạo Nhiên:

"Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ nguyện ý ở bên cạnh người, vậy thì cứ đi, đồ vật ta đã dùng qua, ta cũng không có thêm, người nguyện ý tiếp bàn, vậy người cứ tiếp đi."

M

Chương 999: Chỉ Là Bằng Hữu (2)

u" TẠI HẠ RÕ RÀNG RÚT ĐƯỢC THỨ NHẤT, NẾU NHƯ VẬY CŨNG LÀ TIẾP BÀN VẬY

thì cứ coi như tiếp bàn vậy." Vương Hạo Nhiên buông tay nói.

Sắc mặt Tô Huyền cứng đờ.

Hắn ở Âm Nguyệt Tông nhìn thấy dáng vẻ Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ cùng Hoa Phi Huyền dính người, đã đoán được khẳng định bọn họ sẽ phát sinh gì đó.

Nhưng giờ phút này bị Vương Hạo Nhiên nhắc đến, Tô Huyền lại có một loại tâm tình khác.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Vương Hạo Nhiên cười cười, nói với Khương Thanh Quỳnh:

"Người nghe một chút xem người này nói lời hỗn trướng gì? Rõ ràng dùng "Đồ vật" để hình dung nữ tử."

"Thanh Quỳnh, người đừng nghe hắn nói bậy, ta không có ý tứ này." Tô Huyền vừa rồi nóng vội, cũng không có ý thức được lỗ thủng trong lời nói, sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên nói như vậy, vậy mới giật mình tỉnh lại, vội vàng giải thích với Khương Thanh Quỳnh.

Khuôn mặt Khương Thanh Quỳnh hơi cúi, không có nói chuyện.

Tô Huyền tiếp tục nói: "Thanh Quỳnh, bên cạnh người này loại trừ Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ ra, còn có không ít nữ nhân. Loại đồ háo sắc này, người tốt nhất cách hắn xa một chút!"

Nghe nói như thế, Khương Thanh Quỳnh lộ ra rất lạnh nhạt, "Nữ tử bên cạnh người hình như cũng không ít nha."

Tô Huyền nghẹn lời, sắc mặt hơi khó coi.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy một màn này, cười thầm không thôi.

Tô Huyền dùng điểm này để đả kích chính mình, thật là quá ngây thơ rồi.

Khương Thanh Quy là nữ chính hậu cung lưu, mức độ giác ngộ cao tới đáng sợ, căn bản không có ý nghĩ độc chiến.

Trước đó Khương Thanh Quy biết rất rõ ràng Tô Huyền có rất nhiều nữ nhân, nếu để ý cái này, cũng sẽ không ưa thích Tô Huyền.

Tô Huyền đả kích Vương Hạo Nhiên nhiều lần không có kết quả, cũng có chút tức hờn hển, vì vậy nói:

"Thanh Quy, ngươi là nữ nhân của ta, mà nam nhân này bên cạnh ngươi cùng ta có ân oán không nhỏ, ta hi vọng ngươi cách hẳn xa một chút."

Lời này của Tô Huyền chẳng khác gì là bức Khương Thanh Quy làm ra lựa chọn.

Lần trước chuyện bị đào chân tường, để trong lòng Tô Huyền cũng có một chút bóng mờ.

Tô Huyền cực kỳ lo lắng, để Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy tiếp tục ở chung, Khương Thanh Quy cũng sẽ giống như Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ.

Thừa dịp Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy vừa mới quen biết, lúc này để Khương Thanh Quy cùng Vương Hạo Nhiên phân chia giới hạn là tốt nhất.

Nếu như chậm một chút nữa, vậy thì rất không ổn.

Tô Huyền tự hỏi, chỉ ở trước mắt mà nói, quan hệ của chính mình

cùng Khương Thanh Quỳnh khẳng định là phải thân cận hơn quan hệ của Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh.

Lúc này để Khương Thanh Quỳnh làm ra quyết định, không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Chỉ có điều, những cái này chỉ là Tô Huyền một bên tình nguyện cho mà thôi.

"Khương cô nương, không phải người nói người với Tô Huyền chỉ là bằng hữu sao?" Vương Hạo Nhiên phảng phất chịu đả kích thật lớn vậy, mặt mang vẻ thống khổ, dò hỏi Khương Thanh Quỳnh.

Khương Thanh Quỳnh nhìn thấy hấn như vậy, không khỏi đau lòng, vội vàng nói: "Ta với Tô Huyền thật chỉ là bằng hữu, không phải quan hệ tình nhân."

"Thanh Quỳnh, người nói cái gì? !" Tô Huyền chỉ cho là chính mình nghe lầm.

Ánh mắt Khương Thanh Quỳnh rời khỏi trên mặt của Vương Hạo Nhiên, trong lòng có chút phức tạp, nhưng muốn làm ra lựa chọn, kỳ thực đối với nàng mà nói cũng không khó.

Lúc đầu Khương Thanh Quỳnh có dự định, tìm cái cơ hội thích hợp, lại nói chuyện này với Tô Huyền.

Nhưng bây giờ Tô Huyền sớm nói ra, Khương Thanh Quỳnh cũng chỉ có thể sớm làm ra lựa chọn.

Tuy là làm như thế để Khương Thanh Quỳnh có chút cảm giác tội ác, cảm thấy chính mình là nữ nhân xấu.

Nhưng Khương Thanh Quỳnh cũng không đoái hoài đến nhiều như vậy.

Điều hiện tại nàng chú ý là không muốn thấy Vương Hạo Nhiên bị chính mình lừa gạt mà thương tâm, thậm chí là sau này không để ý tới chính mình.

"Ô Huyền, xem ra ngươi hiểu làm cái gì đó rồi. Giữa chúng ta nhưng cho tới bây giờ đều không có lẫn nhau hứa hẹn qua cái gì, ta chỉ là một mực xem ngươi như bằng hữu mà thôi." Khương Thanh Quý tuyên bố nói.

Nghe nói như thế, Tô Huyền lập tức tựa như phản bác, bỗng nhiên quỷ dị phát hiện, hình như phản bác không được.

Hai người bọn họ trước đây đều là ngầm hiểu lẫn nhau, cho tới bây giờ đều cũng không nói đến ưa thích đối phương, càng không có biểu thị ở cạnh nhau.

Nhất định phải nói là tình lữ, cũng có thể nói là nói không phải tình lữ, cũng có thể nói không phải.

Cái này hoàn toàn xem thái độ của hai người như thế nào.

Cái quan điểm Khương Thanh Quý bây giờ nói hai người là bằng hữu c cũng đứng vững được bước chân.

Chỉ có điều, lời này rơi vào trong tai Tô Huyền, để hẳn hết sức đau lòng.

G

Chương 1000: Cướp Đoạt Cơ Duyên (1)

Υ 【 Đính, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

"Thanh Quỳ, nhất định là người đang nói đùa có đúng hay không?" Tô Huyền không nguyện ý tin tưởng đây là sự thật.

"Tô Huyền, ta nghe người có chỗ khó, đặc biệt dẫn người tới trước giúp người, chỉ là xem ở phân thượng bằng hữu của chúng ta, nếu như người vũ nhục sự trong sạch của ta, vậy chúng ta có lẽ ngay cả bằng hữu đều không phải." Khương Thanh Quỳ lạnh lùng nói.

Nghe nói như thế, Tô Huyền cuối cùng tuyệt vọng rồi, nhưng hận ý đối với Vương Hạo Nhiên lại nhiều hơn sâu một tầng.

Tô Huyền cực kỳ không nguyện ý đối mặt với sự thật này, nhưng vẫn tự hiểu rõ nặng nhẹ.

"Thanh Quỳ, người nói không sai, chúng ta là bằng hữu." Âm thanh Tô Huyền tắc nghẽn nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Khương Thanh Quỳ mới hòa hoãn một chút, len lén nhìn một chút Vương Hạo Nhiên.

Chỉ thấy thần sắc Vương Hạo Nhiên, không có loại biểu tình thương tâm như trước.

Khương Thanh Quỳ vậy mới âm thầm nói lỏng một hơi.

Người chung quanh đều bảo trì tâm thái ẩn dưng, nhìn xem ba người trẻ tuổi này rồi rầm.

Sau khi rối rắm này tạm thời kết thúc, mọi người cũng lấy lại tinh thần.

Ba vị đứng đầu Thanh Châu Phủ áp bách Tô Huyền không khỏi có chút tâm hoảng lên.

Thực lực của đoàn người Khương Thanh Quỳ này thực tế quá kinh khủng.

Khương Thanh Quỳ cũng nói rõ, cùng với Tô Huyền chỉ là bằng hữu.

Bọn hắn vừa mới bắt nạt Tô Huyền như thế, giờ phút này đương nhiên là lo sợ bất an, e sợ Khương Thanh Quỳ trả thù.

"Đều là hiểu lầm, lệnh bài này là bằng chứng tiến vào Linh Tháp, hiện giao cho cô nương xử trí." Vị đứng đầu thế lực cầm lệnh bài trong tay, vội vàng ném đi cái "Khoai lang bỏng tay" về phía Khương Thanh Quỳ.

Khương Thanh Quỳ thò tay tiếp nhận lệnh bài, theo bản năng nhìn Tô Huyền một chút.

Trong mắt Tô Huyền lộ ra một chút khát vọng.

Tuy là hiện tại hắn bị thương, tiến vào Linh Tháp rèn thể có thể thu được có ích rất ít ỏi, nhưng có dù sao cũng tốt hơn là không có.

Chỉ là, không chờ Tô Huyền nói chuyện, Vương Hạo Nhiên liền vượt lên trước nói với Khương Thanh Quỳ:

"Hiện tại Tô Huyền bị thương, không nên rèn thể, nhưng cũng không thể lãng phí lệnh bài, không bằng người vào Linh Tháp đi."

"Phương pháp rèn thể bên trong tộc ta có chút khác, vật này đối với ta cũng không có bao nhiêu tác dụng." Khương Thanh Quỳ chậm

chậm lắc đầu.

Đối với câu trả lời của Khương Thanh Quỳnh, Vương Hạo Nhiên kỳ thực sớm đã có dự liệu.

Khương tộc xem như một trong cửu tộc Chí Tôn Phủ, nắm giữ lấy rất nhiều tài nguyên tu luyện, làm sao có thể thiếu phương pháp rèn thể.

Hơn nữa, phương pháp rèn thể bên trong Khương tộc chỉ sợ càng mạnh hơn bên trong Linh Tháp.

"Vương gia người ở Đông Vực chắc là cũng có phương pháp rèn thể mạnh mẽ chứ?" Khương Thanh Quỳnh hỏi.

"Thật là xấu hổ, Vương gia ở Đông Vực cũng không có phương pháp rèn thể." Vương Hạo Nhiên nói.

Tô Huyền nghe được điều này, có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, chỉ nghe Khương Thanh Quỳnh lập tức nói: "Vậy cái lệnh bài này cho người đi."

"Như vậy. . . Như vậy làm sao được chứ." Vương Hạo Nhiên một mặt kinh ngạc.

"Người nói đúng, không thể lãng phí danh ngạch rèn thể này, ta lại không cần, nơi này chỉ có người thích hợp nhất." Khương Thanh Quỳnh mỉm cười nói.

"Vậy thì đa tạ Khương cô nương. Ân tình ủa Khương cô nương, tại hạ khắc trong tâm can, nếu như sau này Khương cô nương có cần tại hạ làm chuyện gì, dù cho là lên núi đao xuống biển lửa, tại hạ đều tuyệt đối không một chút nhú mày." Vương Hạo Nhiên trịnh trọng nói.

Ai bảo người "Lên núi đao xuống biển lửa", Khương Thanh Quỳnh mang theo vài phần e lệ, âm thầm lẩm bẩm một tiếng, mặt ngoài hồ hững trả lời:

"Vương công tử nói quá lời."

Dứt lời, giao lệnh bài cho Vương Hạo Nhiên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái nhân vật chính Tô Huyền bị tổn thương, thu được 8000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -400, hào quang phản phái của kí chủ +400! 】

Tô Huyền nhìn thấy một màn này, cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không có phản đối cái gì.

Hắn cũng không ngốc, lấy thái độ vừa rồi của Khương Thanh Quỳnh mà nhìn, cho dù chính mình phản đối, cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Suy nghĩ một chút, Tô Huyền chỉ có thể tranh thủ những vật khác.

"Thanh Quỳnh, những người này làm tổn thương ta, tuyệt đối không thể tùy tiện tính như vậy." Tô Huyền nói.

"Người muốn xử trí bọn hắn làm sao?" Đứng ở góc độ bằng hữu, Khương Thanh Quỳnh vẫn nguyện ý vì Tô Huyền nhả ra khẩu khí này.

"Để bọn hắn bồi thường tài nguyên cùng trọng bảo." Tô Huyền nói.

"Được." Khương Thanh Quỳnh gật đầu.

Ba vi đứng đầu thế lực, mặt xám như tro, nhìn xem đoàn người Khương Thanh Quỳnh này, cũng không dâng lên nổi tâm tư phản kháng.

"Ba vị không nói lời nào, xem ra là không có ý kiến, ta xếp một tấm danh sách cho các người, trong vòng ba ngày, các người toàn bộ chuẩn bị xong đồ vật trong danh sách cho ta." Tô Huyền nói.

C

Chương 1001: Cướp Đoạt Cơ Duyên (2)

YBa vị đứng đầu thế lực bất đắc dĩ đồng ý.

Vương Hạo Nhiên ở bên cạnh, cũng không có nói lời phản đối.

Bởi vì hắn hiểu được, động cơ Tô Huyền làm như thế là vì cái gì.

Muốn tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y, yêu cầu không ít tài liệu, cảm đầu đi tìm, không biết rõ tìm tới lúc nào.

Hiện tại có ba con dê béo đợi làm thịt, tất nhiên là Tô Huyền sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thanh Châu Phủ xem như một trong cửu phủ ở Trung Vực, mặc dù là tồn tại hạng chót, như vẫn như cũ có nội tình rất sâu.

Tam đại thế lực này cắm rễ ở Thanh Châu Phủ nhiều năm, khẳng định thu thập rất nhiều bảo bối cùng tài nguyên.

Hơn phân nửa có triển vọng lấy được tài liệu tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y.

Cử động lần này của Tô Huyền là đang giúp Cố Hồng Y.

Vương Hạo Nhiên cũng ngóng nhìn Cố Hồng Y có thể sớm ngày tái tạo thân thể, tất nhiên sẽ không ngăn cản Tô Huyền.

Cùng Khương Thanh Quý hàn huyên vài câu, Vương Hạo Nhiên tiến vào tầng thứ ba Linh Tháp.

Tu vi bây giờ của Vương Hạo Nhiên đã là Kim Đan kỳ tầng ba, nhưng tăng lên cường độ thể phách, vẫn rất có ích lợi.

Thể phách mạnh mẽ, đối với chiến lực cũng là có tăng lên không nhỏ.

Trực tiếp nhất, là năng lực kháng đòn tăng lên, cùng lực lượng thân thể tăng lên.

Trong tu tiên giới, có một loại thể tu, đặc biệt tu luyện thể phách.

Thể tu mạnh mẽ, thậm chí có thể chống lại cùng Tiên Tôn Độ Kiếp kỳ.

Năm chữ "Nhất lực phá vạn pháp", có thể nói vừa đúng cho thấy trung tâm thể tu.

Tất nhiên, đó cũng không phải nói, tu thể phách mạnh hơn so với tu linh khí.

Kỳ thực mặc kệ là tu thể phách, hay là tu linh khí đều có ưu thế.

Phương thức tốt nhất không thể nghi ngờ là kiêm tu cả hai.

Nhưng đối với đại đa số tu luyện giả mà nói, đồng tu cả hai, sẽ khiến tinh lực bị phân tán, bởi thế để cả hai đều không tinh thông, ngược lại có hại vô ích.

Nhưng Vương Hạo Nhiên biết, có một loại sinh vật, đồng tu cả hai ngược lại có thể kề vai sát cánh.

Loại sinh vật này, chính là nhân vật chính.

Tu thể phách cùng tu linh khí, có thể hiểu thành đồng tu vạn pháp.

"Đồng tu vạn pháp này", kỳ thực cũng là một trong những nội dung truyện.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, Tô Huyền đi chính là lộ tuyến này.

Chỉ có điều, cơ duyên của Tô Huyền bị chính mình đoạt lại.

Nhưng không thể không nói, "Đồng tu vạn pháp" chính xác rất có có ích.

Vương Hạo Nhiên quyết định bắt chước nhân vật chính một chút.

Cái gọi là rèn thể bên trong Linh Tháp kỳ thực có thể hiểu thành "Rèn sắt" .

Lấy thân thể làm "Sắt", tiến hành rèn luyện.

Bởi thế, cái quá trình này vô cùng thống khổ.

Vương Hạo Nhiên ở trong tầng thứ ba Linh Tháp, trọn vẹn rèn thể ba ngày, suýt nữa sụp đổ, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng xuống.

May mà những đau khổ này, cũng không có tiếp nhận vô ích, thể phách của Vương Hạo Nhiên tăng lên cũng hết sức rõ ràng.

Cho dù hiện tại Vương Hạo Nhiên không sử dụng linh khí, chỉ bằng vào da thịt, đều đủ để chống lại Tu Tiên giả Trúc Cơ kỳ tầng một.

Thân thể cường hãn, tăng thêm linh khí mệnh môn, dưới sự cả hai hỗ trợ lẫn nhau, chiến lực cũng bởi vậy tăng lên lớn.

Bởi vì thân thể cường hãn, để năng lực chịu đựng của Vương Hạo Nhiên cũng tăng lên.

Loại năng lực chịu đựng này, cũng không phải cùng người chiến đấu qua thời gian dài càng có năng lực kháng đòn.

Mà là Vương Hạo Nhiên có thể đi sử dụng lực lượng Hồng Môn Kiếm rất nhiều.

Lúc ở đế đô, nếu như Sở Thiên có thể có thân thể như vậy, nắm giữ Hồng Môn Kiếm tuyệt đối có thể đè Diệp Phàm xuống đất đánh.

Vương Hạo Nhiên trước khi tiến vào Linh Tháp, chiến đấu cùng Tu Tiên giả Nguyên Anh kỳ tầng một, chỉ có thể hơi chút chống lại một chút, sau khi đi qua Linh Tháp rèn thể, lại có thể ngược Tu Tiên giả Nguyên Anh kỳ tầng một.

Loại tăng lên này nhìn qua không phải cực lớn, nhưng trên thực tế cực kỳ đáng sợ.

Suy cho cùng tu vi linh khí của Vương Hạo Nhiên trước mắt mới Kim Đan kỳ tầng ba mà thôi.

Kim Đan kỳ tầng ba ngược Nguyên Anh kỳ tầng một, cái này nếu như truyền đi, tuyệt đối có thể chấn kinh nhãn cầu vô số tu luyện giả.

Lúc này cách thời gian Linh Tháp đóng lại còn có hai ngày.

Vương Hạo Nhiên thừa dịp thời gian này, đi tìm thứ Cổ Hồng Y cần.

Mất một phen thời gian, cuối cùng cũng tìm đến.

Bên trong Linh Tháp, có một mai An Hồn Châu.

Nếu như muốn tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y, đây là thứ ắt không thể thiếu.

An Hồn Châu là chỗ tồn tại trung tâm Linh Tháp, mất đi An Hồn Châu, như vậy sau này hiệu quả rèn thể của Linh Tháp rằng phải yếu đi rất nhiều.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên làm biếng đến quản nhiều như vậy.

Đừng nói hắn là một phản phái, làm bất cứ chuyện gì nên không từ thủ đoạn, cho dù là đổi lại nhân vật chính Tô Huyền cũng sẽ làm như vậy.

○

Chương 1002: Cực Hỏa Tinh Túy

♪Sau khi Vương Hạo Nhiên từ bên trong Linh Tháp đi ra, đi hỏi thăm một chút, Tô Huyền doạ dẫm tam đại thế lực chuẩn bị những thứ nào.

Sau khi biết được tình huống, Vương Hạo Nhiên cũng không khỏi mừng rỡ một thoáng.

Từ trước mắt Tô Huyền lấy được những vật này mà nhìn, tài liệu tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y chỉ còn dư lại một loại.

Cách Cổ Hồng Y trùng sinh, rất gần.

Chỉ là loại vật cuối cùng này, cực kỳ khó tìm.

Vương Hạo Nhiên chỉ có kiến thức nửa vời về tình huống bên trong Thánh Vực, không xác định Thánh Vực bên trong có tồn tại loại vật này hay không.

Suy nghĩ một chút, Vương Hạo Nhiên trực tiếp đi tìm Khương Thanh Quỳ.

Khương Thanh Quỳ còn lưu lại ở trong một nhà khách sạn trong Thiên Hỏa Thành, chờ đợi Vương Hạo Nhiên từ bên trong Linh Tháp đi ra.

Sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, vui vẻ không thôi, vội vã hỏi thăm Vương Hạo Nhiên thu hoạch như thế nào.

Vương Hạo Nhiên đơn giản miêu tả một thoáng, tiếp đó hỏi thăm chính sự.

"Khương cô nương, người có biết bên trong Thánh Vực có nơi nào có Cực Hỏa Tinh Túy hay không?"

Cổ Hồng Y là hỏa tu, muốn tái tạo thân thể cho Cổ Hồng Y, lại khôi phục lực lượng ngày trước, Cực Hỏa Tinh Túy là thứ ắt không thể thiếu.

"Vương công tử muốn Cực Hỏa Tinh Túy làm cái gì?" Khương Thanh Quỳ hiếu kỳ hỏi.

"Một người bạn của ta cần." Vương Hạo Nhiên hàm hồ nói.

"Cực Hỏa Tinh Túy là đồ vật trong truyền thuyết, bên trong Khương tộc đều chưa từng có. . ." Mặt Khương Thanh Quỳ lộ vẻ suy tư, rất

nhanh lại nói:

"Ta cũng không biết nơi nào có Cực Hỏa Tinh Túy, nhưng nếu như nói bên trong Thánh Vực có một nơi tồn tại Cực Hỏa Tinh túy, đó chính là một trong cửu phủ ở Trung Vực - Kim Điểm Phủ."

Vương Hạo Nhiên nghe xong, lập tức như có điều suy nghĩ.

Tuy là lời nói của Khương Thanh Quỷ mang theo sự không chắc chắn.

Nhưng Vương Hạo Nhiên biết rõ hướng đi của nội dung truyện.

Nếu như không có hắn tồn tại, nội dung truyện của Tô Huyền sẽ tiến triển thuận lợi.

Như thế Tô Huyền vẫn sẽ doạ dẫm tam đại thế lực, từ đó thu hoạch thứ Cổ Hồng Y cần thiết.

Sau khi Tô Huyền rèn thể thành công, đồng thời thu được An Hồn Châu, cuối cùng chỉ còn lại Cực Hỏa Tinh Túy.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, Tô Huyền sẽ hỏi Khương Thanh Quỷ về chuyện Cực Hỏa Tinh Túy.

Khương Thanh Quỷ nói lời này với Vương Hạo Nhiên, lúc đầu rất có thể là nói với Tô Huyền.

Vương Hạo Nhiên muốn nghiệm chứng một chút, thế là đột nhiên hỏi:

"Sau khi Tô Huyền doạ dẫm xong tam đại thế lực, đạt được đồ vật bên trên danh sách, sau đó có tới tìm người không?"

"Có tới tìm ta, nói là muốn hỏi ta một ít chuyện, nhưng ta sợ hãi hắn dây dưa, cho nên không có gặp mặt, kêu người mời hắn đi."

Khương Thanh Quỳ nói.

Nghe nói như thế, Vương Hạo Nhiên cơ hồ xác định suy đoán của mình.

Xem ra bước kế tiếp, phải để Tô Huyền khổ lực, đi tìm Cực Hỏa Tinh túy rồi.

Dựa theo nội dung truyện, nhất định có thể tìm được Cực Hỏa Tinh Túy ở trong Kim Diễm Phủ.

Chẳng qua xem ra trước mắt có một vấn đề.

Kim Diễm Phủ là một trong cửu phủ ở Trung Vực, vốn vẹn chỉ ở dưới Chí Tôn Phủ.

Thế lực của Kim Diễm Phủ, thiên tài nhiều không kể xiết.

Tô Huyền bỏ lỡ cơ duyên vào Linh Tháp rèn thể, tu vi tiến triển bị hạn chế, đến Kim Diễm Phủ hoàn toàn chính là tìm tai vạ.

Bởi như vậy, rất có thể không cách nào dựa theo hướng đi bình thường của nội dung truyện, thuận lợi đạt được Cực Hỏa Tinh Túy.

Vương Hạo Nhiên suy tư một chút, rất nhanh có đối sách.

Tuy là cái đối sách này cần trả giá một chút đồ vật, nhưng vì có thể để Cố Hồng Y sớm trùng sinh một chút, cũng chỉ có thể như vậy.

Vương Hạo Nhiên tiếp tục cùng Khương Thanh Quỳ hàn huyên vài câu, lập tức liền cáo từ.

Rời khỏi khách sạn, đi tới địa phương không người, Vương Hạo Nhiên tiến vào bên trong Khai Thiên Tháp.

Bên ngoài đi qua đại khái bảy ngày, ở trong Khai Thiên Tháp, thời

gian này phải ngồi lấy gấp mười lần.

Thần hồn của Cố Hồng Y đã sớm khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Chỉ có điều, không có Vương Hạo Nhiên, Cố Hồng Y căn bản không ra được, chỉ có thể chờ đợi.

Cố Hồng Y cũng không phải trách cứ Vương Hạo Nhiên, mà là lo lắng Vương Hạo Nhiên gặp được phiền toái gì.

Sau khi nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, hỏi thăm nguyên nhân.

Wương Hạo Nhiên giải thích một chút, chuyện thay thế Tô Huyền vào Linh Tháp, đồng thời đưa An Hồn Châu cho Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y nghe xong, đầu tiên là đại hỉ, lập tức lại cảm thấy thở dài vì Tô Huyền.

Thay Tô Huyền bỏ lỡ cơ duyên, mà cảm thấy có chút một chút tiếc nuối.

"Người cầm cái này đưa cho Tô Huyền." Vương Hạo Nhiên lấy một cái bình ngọc nhỏ ra, đưa cho Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y nghi hoặc một thoáng, mở bình ngọc nhỏ ra, lập tức liền phân biệt ra được.

"Nhiều Trúc Cơ Đan như vậy, hơn nữa tất cả đều là phẩm chất hoàn mỹ!" Cố Hồng Y cả kinh nói.

Chương 1003: Tự Ôn Chuyện (1)

"Tất cả đều là do ta luyện chế, người cầm đưa cho Tô Huyền đi, tuy là ta cùng Tô Huyền có chút hiềm khích, nhưng xem ở trên mặt mũi của người, ta không tính toán với hắn. Người là phi tử của ta, tính ra, Tô Huyền cũng là nửa đồ đệ của ta." Vương Hạo Nhiên nghiêm mặt nói.

"Đa tạ Đế Quân khoan dung đại lượng, thiếp thân thay mặt Tô Huyền cảm ơn Đế Quân." Cố Hồng Y chậm rãi thi lễ một cái.

"Loại trừ An Hồn Châu ra, Tô Huyền cũng đạt được không ít thứ từ tam đại thế lực Thanh Châu Phủ, hiện tại tài liệu tái tạo thân thể cho người, chỉ thiếu một món cuối cùng là Cực Hỏa Tinh Túy." Vương Hạo Nhiên nói:

"Ta đã nghe ngóng, một trong cửu phủ Trung Vực là Kim Diễm Phủ, hơn phân nửa có Cực Hỏa Tinh Túy, nhưng mà cụ thể ở nơi nào, chỉ sợ cũng cần nhờ người cùng Tô Huyền đi tìm. Ta có chút sự vụ khác quán thân, sợ là không thể cùng đi với các người."

"Chuyện của Đế Quân quan trọng hơn, chuyện tìm kiếm Cực Hỏa Tinh túy, giao cho ta cùng với Tô Huyền là được rồi." Cố Hồng Y nói.

Vương Hạo Nhiên gật đầu một cái, giao một mai ngọc giản cho Cố Hồng Y, nói:

"Nếu gặp được phiền toái không giải quyết được, bóp nát ngọc giản truyền âm cho ta, ta sẽ lập tức tiến đến tương trợ."

Cố Hồng Y tiếp nhận ngọc giản, im lặng không nói, như là ngây dại.

【 Đỉnh, độ thiện cảm của Cố Hồng Y đối với kí chủ tăng lên tới 90 (Đến chết cũng không đổi)】

【 Đỉnh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức, âm thầm mừng rỡ một chút, nhưng mặt ngoài ra vẻ không biết hỏi Cố Hồng Y: "Sao vậy?"

"Cho tới bây giờ không có người nào đối với ta tốt như. . . Đế Quân đối với thiếp thân như vậy, thiếp thân thật không biết báo đáp thế nào." Cố Hồng Y cảm động nói.

"Người là phi tử của ta, ta đối tốt với người là hiển nhiên." Vương Hạo Nhiên mỉm cười nói.

"Nói là như vậy, nhưng thiếp thân không làm chút gì đó, luôn cảm giác thẹn trong lòng." Cố Hồng Y nói.

"Làm chút gì đó. . ." Vương Hạo Nhiên có chút hiếu kỳ.

"Mặc dù thiếp thân là thần hồn, nhưng vẫn có thể làm một ít chuyện hồi báo Đế Quân. . ." Cố Hồng Y thẹn thùng rũ đầu xuống.

"Ví dụ?" Vương Hạo Nhiên càng hiếu kỳ.

Cố Hồng Y thực tế ngượng ngùng nói thẳng, chỉ là nói: "Đế Quân nhắm mắt nghỉ ngơi đi, một hồi sẽ biết."

Vương Hạo Nhiên gật đầu làm theo.

Dù sao độ thiện cảm của Cố Hồng Y đạt tới chín mươi, cũng không thể hại hắn.

Bên trong Khai Thiên Tháp, không có người làm phiền.

Vương Hạo Nhiên nằm xuống nghỉ ngơi, rất nhanh liền hiểu rõ Cố Hồng Y là muốn làm cái gì.

Tuy là Cố Hồng Y không có thân thể, chỉ là trạng thái thần hồn, nhưng lại có thể giao hòa cùng thân hồn của Vương Hạo Nhiên. . .

Vương Hạo Nhiên có một phen trải nghiệm cực kỳ mới lạ.

Loại trải nghiệm này mang theo vui sướng, cũng không kém hơn một ít chuyện.

Hơn nữa, sau khi kết thúc, Vương Hạo Nhiên còn rõ ràng cảm giác được thần hồn của mình lớn mạnh hơn rất nhiều.

Thay đổi này không thể nghi ngờ là do Cố Hồng Y mang tới.

Lực lượng thần hồn hiện tại của Vương Hạo Nhiên hiện tại đã đạt đến cấp độ Kim Đan kỳ đại viên mãn.

Thần hồn cường đại, mang đến rất nhiều chỗ tốt, trực tiếp nhất chính là năng lực nhận biết tăng lên.

Loại nhận biết này đặt ở trong chiến đấu, có tác dụng cực lớn.

Diệp Phàm lúc trước chiến Sở Thiên, sở dĩ có thể thắng, không thể bỏ qua công lao nhận biết của thần hồn.

Vương Hạo Nhiên đại hỉ một trận, rất muốn cùng Cố Hồng Y dùng loại phương thức này tiếp tục tu luyện.

Chỉ có điều, rất nhanh từ trong ký ức nhận biết của Diệp Phàm hiểu rõ, về sau cùng Cố Hồng Y tu luyện giống thế, không có tăng lên lớn như vậy.

Bởi vì mới vừa rồi là lần đầu của Cố Hồng Y, cho nên mới tăng lên lớn như vậy.

"Nhìn ta như vậy làm cái gì. . ." Cố Hồng Y nhìn thấy Vương Hạo Nhiên mở mắt nhìn xem chính mình, trong lúc nhất thời then thùng đến nỗi không dám đối mặt với hắn.

Vương Hạo Nhiên không có lập tức trả lời, chỉ là mặt mang nụ cười nhìn nàng một hồi, nhìn đến nỗi Cố Hồng Y then thùng không còn mặt mũi.

"Đế Quân, thiếp thân phải đi." Cố Hồng Y xấu hổ nói.

Vương Hạo Nhiên thu hồi nụ cười, dặn dò: "Hết thầy phải cẩn thận."

Cố Hồng Y thấy thế, ý xấu hổ cũng từng bước hạ thấp, hết sức vui sướng nói: "Thiếp thân sẽ chú ý, Đế Quân cũng phải chăm sóc mình cho thật tốt."

"Đúng rồi, Tô Huyền doạ dẫm tam đại thế lực lấy được không ít tài nguyên, ta cần một vài thứ để luyện chế đan dược." Vương Hạo Nhiên chợt nhớ tới một việc.

"Đế Quân cần cái nào, cứ việc nói cho thiếp thân, thiếp thân lấy về cho người." Cố Hồng Y nói.

Chương 1004: Tự Ôn Chuyện (2)

sVương Hạo Nhiên nói cho Cố Hồng Y thứ mà hắn cần, lập tức mới mang theo Cố Hồng Y rời khỏi Khai Thiên Tháp.

Cố Hồng Y lưu lại nhìn Vương Hạo Nhiên một hồi, vậy mới hóa thành lưu quang màu đỏ bay mất.

Trên ngón tay Tô Huyền, một cai giới chỉ nương nấu của Cố Hồng Y có ấn ký thần hồn của Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y dựa vào giới chỉ dẫn dắt, rất nhanh tìm được Tô Huyền trong địa bàn của một người trong tứ đại thế lực Thanh Châu Phủ-Thiên Hỏa Thành.

"Sư phụ, mấy ngày nay người đã đi đâu? !" Sau khi Tô Huyền nhìn thấy thân ảnh Cố Hồng Y, liền vội vàng hỏi.

"Gặp được một vị cố nhân, đi với hắn tự ôn chuyện." Cố Hồng Y qua loa nói.

Hắn biết Tô Huyền có thành kiến với Vương Hạo Nhiên, không muốn tranh chấp với Tô Huyền, bởi vậy né tránh chuyện Vương Hạo Nhiên.

Ý nghĩ của Cố Hồng Y là chờ sau khi thân thể của mình được chế tạo lại, lại mang theo Vương Hạo Nhiên chính thức gặp Tô Huyền.

Đến lúc đó, nếu như Tô Huyền còn thái độ không tốt kia với Vương Hạo Nhiên nữa.

Cố Hồng Y liền phải bày ra uy nghiêm của sư phụ.

Mặc kệ Tô Huyền có thành kiến với Vương Hạo Nhiên ra sao, nhưng phu quân của sư phụ, Tô Huyền theo lý nên tôn trọng.

"Cố nhân của sư phụ, có lẽ rất mạnh đúng không?" Tô Huyền kinh ngạc hỏi.

"Tất nhiên rất mạnh." Cố Hồng Y đơn giản đáp lại một thoáng, vút bình ngọc nhỏ cho Tô Huyền, nói:

"Đây là Trúc Cơ Đan đỉnh cấp, là vị cố nhân kia của ta đưa cho người, sau khi người phục dụng, có thể nâng cao tu vi thật lớn."

"Còn có loại đồ chơi này? !" Tô Huyền đại hỉ, vội vã mở ra bình ngọc nhẹ nhàng gửi một thoáng, lập tức cảm giác tâm thần thanh thản.

Sau khi Tô Huyền mừng rỡ một hồi, nụ cười bỗng nhiên thu liễm.

"Sư phụ, khoảng thời gian này người rời khỏi, xảy ra không ít chuyện đó. Cái tên Vương Hạo Nhiên kia hoành đao đoạt ái, cướp Thanh Quỷ bên cạnh ta đi." Dáng vẻ Tô Huyền đang kiện tội.

"Chuyện này là thật sao?" Cố Hồng Y kinh ngạc một chút.

"Làm sao ta lại lừa sư phụ người chứ, đúng trăm phần trăm." Trong mắt Tô Huyền toát ra hào quang phản hận, "Cái tên Vương Hạo Nhiên này ba phen mấy bận đoạt người yêu của ta, ta với hắn có thù không đội trời chung!"

"Của người thì sẽ là của người, không phải của người, người muốn giữ cũng giữ không được." Cố Hồng Y cảm khái một tiếng.

Sau khi có chuyện Từ Thanh Đồng cùng Hoa Giải Ngữ, Cố Hồng Y suy đoán, Khương Thanh Quỷ phỏng chừng hơn phân nửa cũng là phi tử kiếp trước của Đế Quân, đương nhiên sẽ không có một tư một hào trách cứ Vương Hạo Nhiên, ngược lại là khuyên bảo Tô Huyền, hi vọng Tô Huyền nghĩ thoáng một chút.

Nguyên nhân Tô Huyền nói ra, là hi vọng sư phụ thấy rõ Vương Hạo Nhiên, thậm chí chửi mắng hắn một trận.

Phản ứng của Cố Hồng Y khiến Tô Huyền có chút thất vọng.

Nhưng Tô Huyền nhìn xem bình ngọc chứa Trúc Cơ Đan trong tay, cảm kích sư phụ vô cùng, cũng không dám tranh chấp với sư phụ.

Tô Huyền tạm thời bỏ đi những ý niệm này, nói những đồ vật lấy được từ chỗ tam đại thế lực cho Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y đã sớm biết được, nhưng mà vẫn là giả bộ như lần đầu nghe thấy, lộ ra vẻ kinh ngạc, chột thuận thế nói:

"Hiện tại còn thiếu Cực Hỏa Tinh Túy. Vật này hết sức khó tìm, may mà lúc ta gặp được vị cố nhân kia, từ chỗ của hắn biết được một ít tin tức, biết bên trong một trong những cửa phủ là Kim Diễm Phủ khả năng có Cực Hỏa Tinh Túy."

"Sư phụ, vậy chúng ta nhanh tiến đến Kim Diễm Phủ một chút đi!" Tô Huyền không kịp chờ đợi nói.

"Vội vã đi gặp bạn gái nhỏ có tính khí nóng nảy của người sao? Không sợ đòn à?" Nhìn Tô Huyền có bộ dáng gấp gáp, Cố Hồng Y cũng có chút xem thấu hắn.

"Hắc hắc, thật là đều không thể gạt được sư phụ bất cứ gì. Nhưng mà tài liệu chế tạo thân thể sư phụ cũng hết sức quan trọng. Đến lúc đó chỉ cần sư phụ người có một phần nhỏ tu vi ngày trước, vậy ở bên trong Thánh Vực này, ta không cần sợ bất cứ ai nữa." Tô Huyền khát khao nói.

Trong khi nói chuyện, trong đầu Tô Huyền không kèm nổi hiện lên một gương mặt tiểu mỹ nữ nóng nảy.

Nghĩ tới tiểu mỹ nữ nóng nảy này, trong lòng Tô Huyền liền một trận hừng hực.

Tô Huyền lúc trước phải phí hết sức lực mới theo đuổi được nàng.

Vì thế, Tô Huyền không biết rõ chịu đánh bao nhiêu.

Nhưng những cái đánh này, cuối cùng không có chịu uổng phí.

Càng quan trọng hơn nữa ;à muốn đến gần nàng cực kỳ khó.

Cho dù Vương Hạo Nhiên muốn có ý đồ với nàng, cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Nàng khác với ba nữ nhân dễ thay lòng đổi dạ Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ cùng Khương Thanh Quy .

"Sự phụ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường đi." Tô Huyền thúc giục nói.

"Không vội, từ từ đã." Cố Hồng Y ngăn trở một thoáng, lập tức nói: "Bên trong tài nguyên người lấy được từ chỗ tam đại thế lực có thứ ta cần."

A

Chương 1005: Sính Lễ (1)

w"Đều ở trong giới chỉ, sự phụ người cứ việc lấy là được." Tô Huyền hào phóng nói.

Giới chỉ Cổ Hồng Y nương nấu còn có thể trữ vật, hơn nữa không gian còn không nhỏ.

Toàn bộ tài nguyên mà Tô Huyền đạt được từ tam đại thế lực đều ở trong trong giới chỉ.

Cổ Hồng Y đi tìm một chút, tìm được những tài liệu Vương Hạo Nhiên cần, sau đó tìm một cái cớ, rời khỏi tầm nhìn của Tô Huyền, đưa đồ vật đến trong tay Vương Hạo Nhiên.

Sau khi Vương Hạo Nhiên đạt được tài nguyên, dùng những tư nguyên này luyện chế thành đan dược.

Sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, tu vi linh khí của Vương Hạo Nhiên tăng vọt, tốc độ luyện chế đan dược đều nhanh rất nhiều.

Bên ngoài vền vện chỉ đi qua không đến một ngày, Vương Hạo Nhiên đã luyện chế xong đan dược.

Lúc sáng sớm hôm nay, Tô Huyền chuẩn bị rời khỏi Thanh Châu Phủ Thiên Hỏa thành, xuất phát đến Kim Điểm Phủ.

Lúc đi ngang qua một con đường Thiên Hỏa Thành, một đoàn người Khương Thanh Quỳ cũng từ khách sạn đi ra.

Tô Huyền cùng Khương Thanh Quỳ cùng nhau chào hỏi.

Tô Huyền nhìn thấy Khương Thanh Quỳ, thần sắc vô cùng phức tạp.

Mà lúc này, Vương Hạo Nhiên cũng chạy tới ngoài khách sạn.

Trong mắt Tô Huyền nháy mắt liền toát ra lửa giận.

Vương Hạo Nhiên làm như không thấy Tô Huyền, chỉ là nói với Khương Thanh Quỳnh:

"Khương cô nương đây là muốn rời khỏi sao?"

"Đúng vậy, Vương công tử. Ta ra ngoài đã được một đoạn thời gian, phải trở về Khương tộc." Khương Thanh Quỳnh hết sức không nỡ.

Kỳ thực sau khi giải quyết phiền toái của Tô Huyền, bọn thủ hạ liền đề nghị nói trở về Khương tộc.

Khương Thanh Quỳnh là hy vọng tương lai của Khương tộc, không thể có bất luận cái sơ xuất gì, nếu xảy ra chuyện gì, ai trong bọn hắn cũng không đảm đương nổi.

Chỉ có điều, Khương Thanh Quỳnh khẳng định muốn ở lại.

Hiện tại trưởng lão trong tộc cùng phụ thân Khương Thanh Quỳnh, thấy Khương Thanh Quỳnh ở bên ngoài quá lâu, sốt ruột vô cùng.

Nếu như Khương Thanh Quỳnh còn không đi, có lẽ bọn họ sẽ đích thân tới.

Khương Thanh Quỳnh không đi không được.

"Haiz, vốn dĩ còn muốn mời cô nương đến Đông Vực bên kia du ngoạn, xem ra cái nguyện vọng này phải thất bại rồi." Vương Hạo Nhiên tiếc nuối một thoáng, đưa cái bình nhỏ đã chuẩn bị xong cho Khương Thanh Quỳnh, nói:

"Có thể quen biết Khương cô nương, tại hạ cảm thấy rất vinh hạnh, đồ vật này chính là ta đưa cho Khương cô nương."

Khương Thanh Quỳnh chỉ tưởng rằng vật bình thường, nhưng vẫn trịnh trọng tiếp nhận bình nhỏ, phụng như trân bảo, khuôn mặt dâng lên một ít đỏ hồng, "Đa tạ Vương công tử."

Dứt lời, đưa ngọc bội tùy thân thắt ở eo nhỏ nhắn cho Vương Hạo Nhiên.

"Vật này là quà đáp lễ công tử." Khương Thanh Quỳnh nhỏ giọng nói.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 9000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -450, hào quang phản phái của kí chủ +450! 】

"Thiếu chủ, Linh Ngọc cực phẩm bên trong Khương tộc chỉ có một khối này, không thể tùy tiện tặng người đâu!" Các thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh nhìn thấy, cả đám đều sốt ruột nói.

"Tâm cơ thật là sâu, dùng một cái bình hư, liền đổi được Linh Ngọc cực phẩm." Tô Huyền ở bên cạnh âm dương quái khí nói.

Bọn thuộc hạ Khương Thanh Quỳnh nghe xong, ánh mắt nhìn Vương Hạo Nhiên đều có chút thay đổi.

"Tất cả im miệng cho ta!" Khương Thanh Quỳnh mặt mang hàn ý, quát một tiếng đối với bọn thủ hạ.

Khương Thanh Quỳnh có chút thuộc tính "Cuồng ma bảo hộ chồng", tất nhiên không cho phép người khác chửi bới Vương Hạo Nhiên.

Bọn thủ hạ nhìn thấy thái độ của Khương Thanh Quỳnh, trong lúc nhất thời cũng không dám nói thêm cái gì.

"Không được nghe bọn hắn nói bậy, ta tin tưởng người." Khương Thanh Quỳnh nghiêm túc nói với Vương Hạo Nhiên.

"Cảm tạ Khương cô nương tín nhiệm." Vương Hạo Nhiên cười cười, tiếp tục nói: "Nhưng mà, Khương cô nương không mở ra bình nhìn một chút bên trong là cái gì sao?"

Khương Thanh Quỳnh mỹ mâu hơi sáng.

Nàng vốn cho là bình nhỏ là đồ vật cực kỳ bình thường, tỉ như hương phấn nữ tử hay dùng, hoặc là trang dung dùng son phấn dùng để tân trang.

Nhưng nghe giọng điệu của Vương Hạo Nhiên hình như đồ vật trong bình cũng không bình thường.

Mang theo nghi hoặc cùng chờ mong, Khương Thanh Quỳnh mở bình ra.

Một cỗ mùi thơm của đan dược phiêu tán đi ra, nháy mắt tràn đầy phạm vi phương viên mấy dặm.

Phía trên miệng bình đang chứa đan dược thậm chí còn có dị tượng linh khí hoá thành chín con rồng vàng hiển hiện.

"Đây là. . . Đan dược cao giai? !" Khương Thanh Quỳnh lập tức phân biệt nói, không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Mà các thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh, tu vi càng cao, năng lực nhận biết mạnh hơn, cũng phân biệt ra được.

Tuy là bọn hắn không rõ, đan dược này có tác dụng gì, nhưng từ đan hương cùng dị tượng mà nhìn, tuyệt đối là đan dược cao giai không thể nghi ngờ.

Trong tu tiên giới, đan dược cao giai là chỉ đan dược thất giai, bát giai cùng cửu giai.

Nhưng ở bên trong Thánh Vực, có chút khác biệt.

F

Chương 1006: Sính Lễ (2)

↳ Có lẽ là người từng mạnh nhất bên trong Thánh Vực cũng chỉ là tu tiên đến Động Hư kỳ bên trong bảy đại cảnh giới.

Bởi vậy nhận biết của người bên trong Thánh Vực đan dược cao giai chi đan dược thất giai, cũng là đan dược có phẩm chất cao nhất bên trong Thánh Vực.

Hơn nữa, loại đan dược thất giai này, bên trong bát tộc cửu tộc cũng không có.

Bên trong cửu tộc Chí Tôn Phủ, có một cái Dược tộc.

Bên trong bộ tộc này đặc biệt toàn là Luyện Đan sư.

Cũng chỉ có trong Dược tộc, mới có đan dược cao giai.

Hơn nữa đan dược cao giai này lại là tiền bối lúc trước luyện chế ra được, cũng không phải người trong Dược tộc hiện tại.

Tầm quan trọng của đan dược đối với tu luyện giả không cần nói cũng biết.

Khương Thanh Quy cùng bọn thủ hạ của nàng, chợt thấy đan dược cao giai, tự nhiên là chấn động vô cùng.

"Khắc đan này tên là Cửu Long Đan, tu luyện giả Thánh cảnh tầng

năm mươi trở lên phục dụng, có thể lấy được lực lượng chín con rồng." Vương Hạo Nhiên giảm lực giới thiệu một chút.

Tuy là chỉ có đôi câu vài lời, nhưng Khương Thanh Quỳnh cùng bọn thủ hạ của nàng, đều hiểu mức độ trân quý của đan dược.

Long thể nhưng là sinh vật khủng bố trong truyền thuyết.

Lực lượng một long đã đầy đủ đáng sợ, lực lượng chín long thật khó có thể tưởng tượng.

Phụ thân của Khương Thanh Quỳnh chính là tu luyện giả Thánh cảnh tầng năm mươi, nếu như sau khi phục dụng Cửu Long Đan, tộc trưởng bát tộc khác của Chí Tôn Phủ- Trung Vực sợ là đều không có ai có thể giao phong với hắn.

Mà Khương tộc, có thể nhảy một cái trở thành tộc đứng đầu.

Khương Thanh Quỳnh vội vàng phong bế miệng bình, tránh dị tượng dẫn tới càng nhiều người có chủ kiến.

"Vật này là người lấy từ chỗ nào?" Khương Thanh Quỳnh kinh hỏi.

"Chính ta luyện chế." Vương Hạo Nhiên trả lời.

"Người là Luyện Đan Sư?" Khương Thanh Quỳnh có chút khó có thể tin.

"Không giống sao?" Vương Hạo Nhiên cười lấy hỏi ngược lại một thoáng.

Khương Thanh Quỳnh không kèm nổi mỉm cười.

Trong ấn tượng của nàng, Luyện Đan Sư cơ hồ đều là lão giả, hình tượng của Vương Hạo Nhiên thật không giống với Luyện Đan Sư chút nào.

Nhưng mà đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, Khương Thanh Quỳnh cũng không hoài nghi.

Bởi vì đan dược cao giai duy nhất bên trong Dược tộc kia bát tộc khác đều biết đại khái, căn bản không phải Cửu Long Đan gì đó.

Vật này không phải đến từ Dược tộc, loại trừ là Vương Hạo Nhiên luyện chế, còn có thể là ai đây?

"Gia hỏa này lại là Luyện Đan Sư. . ." Trong mắt Tô Huyền tràn đầy ý đồ kị.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

"Vương công tử, chúng ta chỉ là bằng hữu, vật này quá trân quý, ta thật không thể nhận!" Khương Thanh Quỳnh một mặt kiên quyết nói.

"Nếu như tại hạ chỉ là xem cô nương như bằng hữu, như thế nào lại đưa loại quà tặng trân quý này, " Vương Hạo Nhiên thở dài một cái, trực tiếp ngả bài nói:

"Nếu như tại hạ nói, đây là sính lễ cho Khương tộc, Khương cô nương có tiếp nhận không?"

Nghe được lời nói của Vương Hạo Nhiên, mỹ mẫu Khương Thanh Quỳnh trợn to, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem hắn, phảng phất cảm thấy chính mình nghe lầm.

Các thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh cũng nghe được rõ ràng.

Hoặc là nói, kỳ thực bọn hắn đã sớm nhìn ra, Vương Hạo Nhiên có ý tứ với Khương Thanh Quỳnh.

Nếu như là lúc trước, bọn hắn cũng sẽ không phát biểu quan điểm gì, nhưng giờ phút này nhìn thấy Khương Thanh Quý sững sờ, sau nửa ngày không trả lời, từng người không khỏi nóng lòng lên.

"Thiếu chủ, đồng ý đi, nhanh đồng ý đi!"

"Thiếu chủ nhanh đồng ý đi!"

"Đồng ý với hắn!"

"Đồng ý với hắn!"

...

Từng cái nhận nhip mở miệng thúc giục.

Dược tộc bên trong cửu tộc, thực lực tổng hợp là yếu nhất.

Bởi vì sở trường của người Dược tộc không phải là tranh đấu, chỉ có sở trường luyện đan.

Nhưng địa vị của Dược tộc cũng là cao nhất bên trong cửu tộc.

Chỗ tốt của đan dược đối với tu luyện giả rất nhiều, ai cũng muốn nịnh bợ Luyện Đan Sư.

Bởi vì duyên cớ này, bát tộc đều cùng Dược tộc bảo trì quan hệ tốt đẹp, không dám trêu chọc người Dược tộc.

Nhưng cho dù là trong Dược tộc, bây giờ cũng không có Luyện Đan Sư cao giai.

Mà trước mắt lại có một người, đồng thời bây giờ còn trẻ tuổi.

Loại Luyện Đan Sư cao giai này, mặc kệ là đối với bất luận nhất tộc

nào trong cửu tộc, đều là tuyệt đối bánh trái thơm ngon.

Đám thủ hạ này hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu để người của tám tộc khác biết được, Vương Hạo Nhiên là Luyện Đan Sư cao giai, tộc trưởng của các tộc, chỉ sợ sẽ tranh nhau chen lấn chủ động đẩy nữ nhi của mình lên trong ngực Vương Hạo Nhiên.

Nhưng bây giờ Vương Hạo Nhiên rõ ràng biểu thị, có ý với Khương Thanh Quý, thậm chí muốn đặt sính lễ.

Loại cơ hội cực tốt này, sao có thể bỏ lỡ được chứ? !

H

Chương 1007: Trì Hoãn Ngày Cưới (1)

↳ Nếu để tám tộc khác lôi kéo Vương Hạo Nhiên được đi qua, vậy thì Khương tộc cần phải hối hận chết.

Tuy là Khương tộc cùng Dược tộc có quan hệ không tệ, nhưng muốn mời người Dược tộc luyện đan, là cần phải trả giá thù lao.

Hơn nữa thù lao phải trả còn không rẻ.

Nếu như Vương Hạo Nhiên thật thành con rể của Khương tộc, đó chính là người mình.

Người bên trong Khương tộc, đều có thể đủ có lợi.

Các thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh tất nhiên gấp gáp.

Nghe được bọn thủ hạ ồn ào thúc giục, Khương Thanh Quỳnh mặt đỏ tới mang tai.

"Khương cô nương có ý tứ là. . ." Vương Hạo Nhiên hỏi tiếp.

Trong lòng Khương Thanh Quỳnh ngàn chịu vạn chịu, nhưng từ thận trọng của thiếu nữ, cũng nói: "Chuyện lớn như thế, ta cần đi về hỏi phụ mẫu của ta."

"Thiếu chủ, không cần hỏi, tộc trưởng cùng tộc trưởng phu nhân tuyệt đối sẽ đồng ý việc này!"

"Đúng rồi!"

"Không sai!"

. . .

Bọn thủ hạ nhận nhip nói.

Mặt của Khương Thanh Quỳnh càng đỏ hơn, "Ta nghe phụ mẫu của ta, nếu như phụ mẫu của ta không có ý kiến, vậy ta. . . Vậy ta cũng không có ý kiến."

"Thiếu chủ, không bằng như vậy đi, mấy người bọn ta nhanh chạy về bên trong báo cáo, những người còn lại đi cùng bảo vệ, thiếu chủ người cùng Vương công tử cứ việc đến Đông Vực du ngoạn." Bên trong thủ hạ của Khương Thanh Quỳnh, một người có uy vọng tương đối cao cho một cái đề nghị.

Khương Thanh Quỳnh thân ở bên ngoài, mặc dù sẽ có một chút nguy hiểm, nhưng bọn hấn lại sợ Khương Thanh Quỳnh hỏi tộc, Vương Hạo Nhiên liền sẽ bị nữ nhân của tộc khác cướp đi hơn.

Đề Khương Thanh Quy theo bên cạnh Vương Hạo Nhiên, là biện pháp tốt nhất.

Hơn nữa, thiếu chủ Khương tộc, người bình thường cũng không dám tùy tiện động, tăng thêm có người bảo vệ, hẳn cũng không có sơ xuất.

Sau khi một người trong đó nói ra đề nghị này, thủ hạ khác của Khương Thanh Quy nhận nhiệm biểu thị đồng ý.

Thậm chí đều không có đi trưng cầu ý kiến của Khương Thanh Quy.

Đây không phải bọn hắn bất kính với thiếu chủ Khương Thanh Quy này, mà sợ hãi không làm như thế, trở về sẽ bị tộc trưởng trừng phạt.

Tính quan trọng của Luyện Đan Sư, tộc trưởng Khương tộc rõ ràng hơn.

Hơn nữa hai người Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy đều có ý với nhau.

Nếu như tộc trưởng ở chỗ này, tất nhiên sẽ ngay tại chỗ biểu thị giả Khương Thanh Quy cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi thương lượng xong, hai người mang theo Cửu Long Đan về trong tộc báo cáo, còn lại tám người, tiếp tục bảo vệ Khương Thanh Quy.

Các thủ hạ của Khương Thanh Quy, từng cái mặt mo đều cười nở hoa rồi.

Khương Thanh Quy đứng ở trước mặt Vương Hạo Nhiên, ngoài miệng tuy là kiên trì nói nghe phụ mẫu, nhưng người sáng suốt xem xét dáng dấp thẹn thùng kia của nàng, sẽ nhìn ra nàng vui lòng tội

cùng.

Tô Huyền ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, cảm giác trong lòng hết sức khó chịu.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

Sau khi tiếp tục giận dữ xem vài lần, Tô Huyền thực tế chịu không được hình tượng này, dậm chân rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy cũng rời khỏi Thiên Hỏa Thành, đi về phía Đông Vực.

Tám tên thủ hạ của Khương Thanh Quy cách một đoạn khoảng cách đi theo, cũng không có làm phiền đôi nam nữ trẻ tuổi.

Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy không có tận lực đi đường, một đường du sơn ngoạn thủy, từ đó từ Thanh Châu Phủ đi về phía Đông Vực.

Khi tới Vương gia ở Đông Vực, thời gian đã đi qua nửa tháng.

Mà trong nửa tháng này, quan hệ của Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quy cũng càng ngày càng tăng.

Tu vi của Vương Hạo Nhiên cũng từ Kim Đan kỳ tầng ba, đạt tới Kim Đan kỳ tầng bốn.

Mới đầu, Khương Thanh Quy cực kỳ thận trọng, không đồng ý việc này, nhưng thực tế không chịu nổi ngon tiếng ngọt của Vương mỗ, vậy mới đi vào khuôn khổ.

Thời gia nửa tháng này, Vương gia một mực đang chuẩn bị cho hôn

lễ.

Tuy là còn không tới hôn lễ, nhưng toàn bộ Vương gia đều là một mảnh hỉ khí dương dương.

Ngày hôm sau, sau khi Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh đi tới Vương gia, tộc trưởng của Khương tộc, cũng chính là phụ mẫu của Khương Thanh Quỳnh đích thân đến.

Sau khi hai người gặp qua Vương Hạo Nhiên, vô cùng vừa ý, đồng ý chuyện của Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh, thậm chí rất nóng vội, thúc giục Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh mau chóng thành hôn.

Tựa như sợ Vương Hạo Nhiên chạy vậy.

Tộc trưởng Khương tộc, địa vị vô cùng nhỏ nhưng Vương Vạn Lý không thể không cẩn thận đối đãi, bởi vậy cùng cùng phụ mẫu của Khương Thanh Quỳnh thương lượng chọn ngày thành hôn cho Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh.

Dưới thương lượng, cuối cùng quyết định để Khương Thanh Quỳnh cùng Phương U Nhược một chỗ, ở cùng một ngày gả cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Vạn Lý vốn cũng có ý này, nhưng e sợ sẽ ủy khuất Khương Thanh Quỳnh.

Sau khi nghe được phụ mẫu của Khương Thanh Quỳnh nói như vậy, đương nhiên sẽ không đi phản đối.

Chương 1008: Trì Hoãn Ngày Cưới (2)

Sau khi gia trưởng hai bên thương lượng xong, Vương Hạo Nhiên cùng Khương Thanh Quỳnh, Phương U Nhược biết việc này.

Phương U Nhược cùng Khương Thanh Quỳnh ngược lại không có ý kiến gì, Vương Hạo Nhiên lập tức có chút nhức đầu.

Đám người Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt trước đó đã cùng Vương Hạo Nhiên nói qua, rõ ràng biểu thị ra, sẽ đến dự lễ lúc Phương U Nhược thành hôn.

Tình huống của Phương U Nhược đặc thù, Vương Hạo Nhiên cưới nàng, đám người Phương Huyền Tố cùng Đạm Đài Yêu Nguyệt đương nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Nhưng Khương Thanh Quỳnh khác biệt, nàng lại không vui. . .

Nếu như đám người Phương Huyền Tố, Đạm Đài Yêu Nguyệt tới, vậy thì còn không quật ngã bình dấm chua sao?

Wương Hạo Nhiên dưới khổ tư, sinh ra một cái ý niệm to gan.

Mu lòng bàn tay đều là thịt, bắt công với ai cũng không tốt.

Đã như vậy, vậy chỉ có thể xử lý sự việc công bằng.

Cưới một người là cưới, cưới hai người cũng là cưới, vậy không bằng cùng cưới toàn bộ!

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Hạo Nhiên liền nói một lần cái ý niệm to gan này với Vương Vạn Lý.

Vương Vạn Lý ước gì Vương Hạo Nhiên cưới toàn bộ nữ tử trong thiên hạ, để Vương gia đâm chồi nảy lộc tốt hơn, sau khi nghe được ý nghĩ của Vương Hạo Nhiên, cực lực tán thành.

Chỉ có điều ngày cưới đã được định ra, có thể sẽ phải áp phía sau.

Quy mô hôn lễ cưới nhiều người cùng lúc, khẳng định phải lớn hơn.

Muốn chuẩn bị nhiều đồ vật, tiêu tốn thời gian tự nhiên cũng nhiều.

Ngày cưới sớm đã được định ra, nhưng bận bịu không xong những chuyện này.

Công việc chuẩn bị hôn lễ, lại bận bịu thế nào đều không cần Vương Hạo Nhiên đi quan tâm.

Vương Hạo Nhiên đến thế tục một chuyến, báo với đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Phượng Huyền Tố, chuyện cùng cử hành hôn lễ, tiếp đó mang đám người Đạm Đài Yêu Nguyệt cùng Phượng Huyền Tố đi tới Vương gia ở Đông Vực.

Sau đó, Vương Hạo Nhiên liền đem lực chú ý đặt ở Kim Diễm Phủ bên kia.

Vương Hạo Nhiên để Vương Thông đến Kim Diễm Phủ bên kia hỏi thăm tin tức, nhìn một chút xem có thiếu niên thiên tài bỗng nhiên vùng dậy hay không.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút, Vương Hạo Nhiên chính là muốn hỏi thăm tình huống của Tô Huyền ở Kim Diễm Phủ.

Nhưng mà không có hỏi thăm qua tin tức của Tô Huyền, Vương Thông ngược lại nghe được Kim Diễm Phủ bên kia, gần đây có một thiếu niên cường giả có danh tiếng đang thịnh ả.

Thiếu niên cường giả này không biết thế nào phát sinh va chạm với một cái gia tộc ở Kim Diễm Phủ bên kia.

Cái thế lực kia muốn tiêu diệt thiếu niên cường giả này, nhiều phiên phái người truy sát không có kết quả, cuối cùng bị thiếu niên cường giả dùng một môn thuật pháp quỷ dị khủng bố đều diệt trọn cả gia tộc.

Mà tên của thiếu niên cường giả này cũng hết sức có ý tứ, họ Diệp, gọi là Diệp Huyền Thiên, bây giờ còn có một cái ngoại hiệu, gọi là Diệp Sát Thần.

"Diệp Phàm rõ ràng cũng tới Thánh Vực. . ." Sau khi Vương Hạo Nhiên nghe được cái tin tức này, không khỏi kinh ngạc lên, nhưng rất nhanh liền cảm thấy đương nhiên.

Sau khi Diệp Phàm ở đế đô bên kia ăn quả đắng, khẳng định nóng lòng tăng thực lực lên, đi tới Thánh Vực bên này xông xáo, thực tế quá bình thường.

Sau khi Diệp Phàm đến Thánh Vực trải qua mà nhìn, thực lực đã phóng đại.

Bằng không mà nói, Diệp Phàm cũng không thể lại từ trạng thái bị đuổi giết, biến thành phản sát cả gia tộc đối phương.

Thuật pháp khủng bố diệt đi cả gia tộc kia, Vương Hạo Nhiên thậm chí đều có thể đoán được là cái gì.

Thuật pháp này, chính là Huyết Nguyên Trớ Chú.

Cơ duyên bên trong Thánh Vực thực tế quá nhiều, mặc cho Diệp Phàm trưởng thành tiếp, thế nhưng rất không ổn.

Nhất định phải đi Diệp Phàm một chút.

"Đế Quân, ta cùng Tô Huyền biết được tung tích Cực Hỏa Tinh Túy, nhưng mà gặp được phiền toái."

Vương Hạo Nhiên mới làm ra quyết định, bỗng nhiên thu được truyền âm.

Âm thanh, là thuộc về Cố Hồng Y.

Vương Hạo Nhiên vốn quyết định đến Kim Diễm Phủ một chuyến, sau khi nhận được truyền âm của Cố Hồng Y, lập tức mang theo một nhóm hộ vệ siêu cường xuất phát.

Những tên "Hộ vệ" này không phải người của Vương gia, mà là cao thủ đỉnh tiêm của Khương tộc.

Vương Hạo Nhiên xem như Luyện Đan Sư cao giai, đồng thời cũng là con rể tương lai của Khương tộc.

Phụ thân của Khương Thanh Quý lo lắng có người gây bất lợi với Vương Hạo Nhiên, cho nên đặc biệt phái cao thủ đỉnh tiêm của Khương tộc bảo vệ Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên muốn xuất hành, bọn hắn tự nhiên đi theo.

Một đoàn người dùng tốc độ cao nhất đi đường, ước chừng nửa ngày, đã tới được phạm vi Kim Diễm Phủ của Trung Vực.

Vương Hạo Nhiên dựa vào định vị ngọc giản, ở trong một chỗ tên là Xích Viêm của Kim Diễm Phủ, tìm tới Cố Hồng Y cùng Tô Huyền.

Sau khi Tô Huyền nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, ngạc nhiên một hồi lâu.

"Sự phụ, cố nhân mà người nói, thì ra chính là hắn?" Tô Huyền nói với Cố Hồng Y.

Q

Chương 1009: Xích Viêm Sơn

Cố Hồng Y nói muốn xin giúp đỡ cố nhân, Tô Huyền chỉ tưởng rằng cao thủ nào khác, nào biết chính là Vương Hạo Nhiên.

"Đúng vậy." Sau khi Cố Hồng Y đơn giản đáp lại Tô Huyền một chút, nói với Vương Hạo Nhiên:

"Nham tương trong tòa Xích Viêm Sơn có Cực Hỏa Tinh Túy, nhưng mà bây giờ người để mắt tới Cực Hỏa Tinh Túy thật sự là quá nhiều."

"Đều có người nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi thăm.

"Đại bộ phận đều là thế lực nhất lưu của Kim Diễm Phủ, theo thứ tự là Vô Thường Điện, Huyền Minh Tự. . ." Cố Hồng Y báo ra một chuỗi dài thế lực.

Vương Hạo Nhiên nghe xong, trực tiếp bỏ qua những thế lực này.

Những thế lực bản địa Kim Diễm Phủ này nhìn như cường đại, nhưng mà loại cơ duyên chuẩn bị cho nhân vật chính này, cũng không phải bọn hắn có khả năng nhúng chàm.

Những thế lực này mạnh hơn, cũng là đánh xì dầu, thậm chí là bị nhân vật chính đánh mặt.

Chỉ là, bởi vì Vương Hạo Nhiên tham gia, hướng đi nội dung truyện của Tô Huyền xuất hiện biến hóa rất lớn, hiện tại Tô Huyền còn chưa đủ thực lực, đi giải quyết phiền toái trước mắt.

"Đúng rồi, loại trừ những thế lực này ra, còn có một người cũng không đơn giản." Cố Hồng Y nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên nói.

"Người nào?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người này tuổi còn trẻ, tướng mạo thông thường, tu vi linh khí không tính là cực cao, nhưng thần hồn lại dị thường quý dị, ta dùng thần hồn dòm ngó hắn, bị hắn dễ dàng phát hiện, cùng lực lượng thần hồn của hắn giao phong qua. Ta dùng thần hồn công kích hắn, tựa như là một đi không trở lại vậy, không có một chút tác dụng." Cố Hồng Y nói.

Vương Hạo Nhiên nghe xong Cố Hồng Y miêu tả, liền hoài nghi người này là nhân vật chính, thậm chí là liên tưởng đến một người.

"Có phải người này tên là Diệp Huyền Thiên hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Người biết hắn sao?" Cố Hồng Y ngạc nhiên.

"Tất nhiên biết, ta với hắn là đối thủ cũ." Trong lời nói của Vương Hạo Nhiên mang theo một ít thâm ý.

Cố Hồng Y mơ hồ đã hiểu.

Có thể được Đế Quân gọi là đối thủ cũ, phỏng chừng cũng là một vị Tiên Tôn chuyển thế.

Chẳng trách công kích thần hồn của mình vô hiệu với hắn.

"Tên Diệp Huyền Thiên này có thủ đoạn phi phàm, trước đó không

lâu dùng một loại thuật pháp khủng bố, đều diệt một gia tộc không kém bên trong Kim Điểm Phủ. Theo tin tức mà ta được biết, thuật pháp khủng bố của hắn là một loại chsu thuật đáng sợ, mà công kích đặc tính, cùng huyết mạch có quan hệ." Cố Hồng Y trầm ngâm nói.

"Đây là thủ đoạn chiêu bài của hắn." Vương Hạo Nhiên thờ ơ trả lời một câu.

Tô Huyền tới nơi này là vì Cực Hỏa Tinh Túy, Vương Hạo Nhiên đã sớm biết được.

Diệp Phàm xuất hiện ở chỗ này, Vương Hạo Nhiên cũng đại khái có thể đoán được động cơ của hắn.

Diệp Phàm có một loại Tiên Thuật vô cùng lợi hại, gọi là Xích Viêm Kim Đồng.

Tu luyện Xích Viêm Kim Đồng tới đỉnh phong, có thể dễ dàng hóa thành hai cái hàng tinh siêu lớn, có thể đốt diệt toàn bộ sinh linh của ngôi sao mà chết.

Mà thứ cần thiết tu luyện bước đầu của Xích Viêm Kim Đồng là Cực Hỏa Tinh Túy.

Diệp Phàm muốn Cực Hỏa Tinh Túy, Tô Huyền cũng muốn.

Rất rõ ràng, nội dung truyện của hai tên nhân vật chính Diệp Phàm cùng Tô Huyền xung đột với nhau.

Diệp Phàm đã là lần thứ hai xung đột với nhân vật chính.

Lần trước là Sở Thiên, lần này là Tô Huyền.

Vương Hạo Nhiên lần trước đối mặt với loại tình huống này, bố trí một đạo Diệp Phàm cùng Sở Thiên, để cho hai người đánh đến chết

đi sống lại, hiệu quả hết sức tốt.

Hiện tại nội dung truyện của Diệp Phàm cùng Tô Huyền xung đột nhau, Vương Hạo Nhiên tự nhiên lại muốn làm chút gì đó.

Chỉ có điều, hình như thiếu khuyết một cái kíp nổ.

Nguyên nhân Sở Thiên mất khống chế là bởi vì Khương Doãn Nhi.

Để Tô Huyền mất khống chế, ai làm kíp nổ đây?

Cố Hồng Y?

Nhưng mà chiến lược bản thân của Cố Hồng Y không thấp, cũng không phải loại nữ tử yếu đuối như Khương Doãn Nhi, nếu bị cưỡng ép kia, chuyện này không có khả năng lắm.

Càng quan trọng hơn nữa là, Cố Hồng Y là trạng thái thần hồn, cũng không có thân thể.

"Tô Huyền, tới Kim Diễm Phủ, rõ ràng không đến vấn an ta, da lại ngứa ngứa rồi đúng hay không?!"

Trong lúc Vương Hạo Nhiên suy tư, chợt nghe một đạo âm thanh nữ tử kêu la. Lấy lại tinh thần, nhìn lại về phía đầu nguồn âm thanh.

Chỉ thấy một tiểu mỹ nữ có dất roi da bên hông, mang theo một đoàn người đi về phía bên này.

Mắt và tóc của nữ tử kia có màu đỏ, còn ăn mặc quần áo đỏ thẫm, nhìn qua như là tinh linh hỏa diễm vào, có một phen phong thái kiểu khác.

Ngữ khí của tiểu mỹ nữ tuy là nhìn như tội tộ, nhưng mang theo một loại thân mật khác.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp đánh nhãn hiệu nữ chính cho tiểu mỹ nữ này, đồng thời cười thâm một trận.

Mới nãy còn sầu muộn, không có kíp nổ dẫn lửa, hiện tại không phải đã tới rồi sao?

S

Chương 1010: Châm Ngòi (1)

Tô Huyền nhìn thấy thiếu nữ kia đi tới, không khỏi đại hỉ.

Thiếu nữ này tên là Viêm Linh Nhi.

Kỳ thực hẳn tới từ Kim Diễm Phủ, một cái mục đích bên trong chính là muốn gặp Viêm Linh Nhi một lần.

Chỉ có điều, sau khi Tô Huyền đi tới Kim Diễm Phủ, rất nhanh biết được tin tức của Cực Hỏa Tinh Túy, vậy mới chậm trễ.

Không ngờ, rõ ràng ở chỗ này nhìn thấy Viêm Linh Nhi.

Nhưng lại nói, Viêm Linh Nhi xuất hiện ở nơi này, cũng ở trong dự liệu của Tô Huyền.

Cực Hỏa Tinh Túy đối với người tu luyện hỏa thuộc tính mà nói, có trợ giúp cực lớn.

Ở trong Kim Diễm Phủ, tuyệt đại bộ phận gia tộc tông môn đều là tu luyện công pháp hỏa thuộc tính.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều thế lực Kim Diễm Phủ muốn tranh đoạt Cực Hỏa Tinh Túy.

Viêm Linh Nhi tu luyện, cũng là công pháp hỏa thuộc tính.

Tin tức của Cực Hỏa Tinh Túy truyền ra, tất nhiên sẽ chạy đến.

Hơn nữa, nghe ngữ khí của Viêm Linh Nhi, hình như còn biết được tin tức chính mình tới Kim Diễm Phủ.

"Linh Nhi!" Tô Huyền kích động hướng về Viêm Linh Nhi phát phát tay.

Viêm Linh Nhi mang theo một đoàn người, rất mau đã đi tới.

Đùng đùng.

Viêm Linh Nhi lấy roi đỏ thắm từ bên hông ra, dùng sức quăng một chút, lập tức cầm roi, hướng về Tô Huyền, đang muốn với Tô Huyền cái gì đó.

Nhưng mà vừa muốn mở miệng, một thân ảnh thiếu niên tuấn đạt xuất trần hấp dẫn lấy chú ý của nàng.

Viêm Linh Nhi nhìn nhiều một chút, liền cảm giác như đang luân hãm.

【Đinh, kí chủ sử dụng hào quang mị lực đối với Viêm Linh Nhi thành công, Viêm Linh Nhi di tình biệt luyện, độ thiện cảm đối với kí chủ tăng lên tới 80 (Tình thâm không đổi)】

【Đinh, kí chủ ảnh hưởng đến hướng đi của nội dung truyện, thu

được 16000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -800, hào quang phản phái của kí chủ +800! 】

Vương Hạo Nhiên nhận được tin tức, thầm nghĩ vận khí hôm nay của mình thực là không tồi.

Tỷ lệ 30%, rõ ràng trúng.

Viêm Linh Nhi ngốc trệ một thoáng, rất nhanh lấy lại tinh thần, ánh mắt rất tự nhiên từ trên mình Vương Hạo Nhiên rời khỏi.

"Uy, tại sao lâu như vậy người không đến tìm ta?" Hỏa Linh Nhi hướng lấy Tô Huyền yêu kiều hỏi.

"Không phải là ta đã nói rồi sao?" Tô Huyền cười nói.

"Hừ, trễ rồi, rõ ràng phơi ta lâu như vậy, hiện tại ta chính thức báo với người, người bị đá." Viêm Linh Nhi nói.

Tô Huyền nghe nói như thế, chỉ là cười hì hì rồi lại cười, bởi vì lời tương tự, trước đây hắn đã nghe Viêm Linh Nhi nói qua quá nhiều lần.

Nhưng mỗi một lần, sau khi Viêm Linh Nhi nói qua, rất nhanh liền quên đi.

Nói trắng ra, Viêm Linh Nhi chỉ đang nói đùa mà thôi.

Tô Huyền cũng sẽ không coi là thật.

Theo thời gian trôi qua, thế lực bên trên Xích Viêm Sơn, càng tụ càng nhiều.

Nham tương bên trên đỉnh núi Xích Viêm, mang theo lực lượng Xích Viêm, lực lượng trong đó khủng bố dị thường.

Coi như là tu luyện giả cường đại, cũng không dám tiến vào trong nham tương.

Nhưng mà, Xích Viêm Sơn sẽ phun trào định kỳ.

Sau khi phun trào, lực lượng Xích Viêm trong đó sẽ bay hơi ra rất nhiều.

Đến lúc đó, lực lượng Xích Viêm không mạnh như vậy, liền có thể tiến vào trong nham tương, cướp đoạt Cực Hỏa Tinh Túy.

Mà bây giờ khoảng cách đến thời gian phun trào vẫn vẹn chỉ có hai ngày.

Sau hai ngày, tất nhiên sẽ có một phen tranh đoạt.

Thế lực ở đây nhiều, nhưng cũng không có cường giả đứng đầu thế lực tới trước.

Nói cách khác, cũng chính là cũng không có loại tu luyện giả cường hoành ở nơi này.

Những vị đứng đầu thế lực này không tới, khẳng định đều có mỗi nguyên nhân.

Nhưng tóm lại một câu, đều là nội dung truyện.

Những thế lực này không đến, cũng chính là nội dung truyện tận lực sắp xếp, vì kiến tạo cơ hội cho nhân vật chính.

Bằng không mà nói, nhân vật chính dựa vào cái gì đạt được trận cơ duyên này?

Tất nhiên, nhân vật chính có thể đạt được cơ duyên, đó là dưới tình huống nội dung truyện thuận lợi.

Vương Hạo Nhiên lần này mang hộ vệ tới là cao thủ đỉnh tiêm của Khương tộc, đừng nói những vị đứng đầu thế lực kia không có tới, coi như là tới, cũng không có người cướp được đoàn người này của hắn.

Cục Hỏa Tinh Túy rơi vào nhà nào, kỳ thực căn bản không có lo lắng.

Vương Hạo Nhiên càng để ý làm thế nào để châm ngòi cho hai nhân vật chính sử lý nhau.

Đêm hôm ấy.

Vương Hạo Nhiên đi tới bên ngoài doanh địa đoàn người Viêm Linh Nhi nghỉ ngơi.

"Người kia đừng bước." Thủ hạ Viêm Linh Nhi tới trước ngăn cản.

"Cần rõ." Viêm Linh Nhi vừa vặn đi ngang qua nghe được, lập tức quát một tiếng.

Thủ hạ nơi nào còn dám nói nhảm, đi rất nhanh.

"Uy, thiếu chủ Vương gia của Đông Vực, người tới nơi này làm cái gì?" Viêm Linh Nhi hỏi.

"Tại hạ tới đây là đặc biệt đến tìm cô nương." Vương Hạo Nhiên nói.

Viêm Linh Nhi cười duyên một tiếng, "Người muốn theo đuổi ta sao?"

Vương Hạo Nhiên ngẩn người, không nghĩ tới nàng trực tiếp như vậy.

A

Chương 1011: Châm Ngồi (2)

Nhưng mà, càng làm cho Vương Hạo Nhiên kinh ngạc đến ngây người là không chờ hắn trả lời, Viêm Linh Nhi rất nhanh lại nói tiếp:

"Người gặp may mắn đó, tâm tình hôm nay của ta tốt, đồng ý với người."

"Cô nương không có nói đùa chứ?" Vương Hạo Nhiên nói.

"Bản cô nương không có nói đùa với người, sau này người chính là người của ta, có người bắt nạt người, báo danh hào của ta, ta bảo kê người." Viêm Linh Nhi một bộ dạng nữ bá vương.

Wương Hạo Nhiên không kèm nổi mỉm cười.

Xem ra Viêm Linh Nhi hỏi thăm một chút tin tức của mình, biết lai lịch của mình.

Nhưng Viêm Linh Nhi có một số việc, nhưng phỏng chừng sai lầm.

Những người hộ vệ kia của Vương Hạo Nhiên toàn bộ đều che giấu khí tức, căn bản phân biệt không ra, những người này là người Khương tộc.

Viêm Linh Nhi khẳng định cho là nhân mã bên cạnh Vương Hạo Nhiên là người của Vương gia.

Vương gia ở Đông Vực bên kia, tuy là đầy đủ mạnh, nhưng đặt ở Kim Diễm Phủ căn bản không đáng chú ý.

Mà chỗ tồn tại của thế lực Viêm Linh Nhi ở vào kim tự tháp của rất nhiều thế lực đỉnh cao của Kim Diễm Phủ.

Viêm Linh Nhi nói những lời này, tự nhiên là hết sức có lực lượng.

"Cô nương thẳng thắn như vậy, vậy thì tại hạ cũng chơi liêu, sau này còn mời cô nương chỉ giáo nhiều hơn." Vương Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại nói:

"Cùng đi ra ngoài một chút chứ?"

"Được." Viêm Linh Nhi gật đầu đồng ý.

Hai người tản bộ ở trên Xích Viêm Sơn.

Viêm Linh Nhi đủ loại ngang ngược, động một chút lại dùng roi da hù dọa người.

Lúc ở doanh địa, Vương Hạo Nhiên không muốn náo ra động tĩnh, cho nên mới khiêm tốn.

Giờ phút này cùng Viêm Linh Nhi đến chỗ không người, Vương Hạo Nhiên cũng không có giả bộ nữa.

Lấy thực lực của Vương Hạo Nhiên, Viêm Linh Nhi tự nhiên xa xa không phải là đối thủ.

Viêm Linh Nhi giáo huấn người không được, ngược lại là bị giáo dục.

Mà sau khi Viêm Linh Nhi chịu 'đánh', thuận theo lạ thường.

Sau khi Vương Hạo Nhiên nhìn thấy, gọi thẳng lại là nội dung truyện.

Bởi vì, dựa theo nội dung truyện bình thường, đây vốn là điều Tô Huyền nhận được.

Thực lực của Tô Huyền không đủ mạnh, bị Viêm Linh Nhi bắt nạt, đợi đến thời gian Tô Huyền trưởng thành lên, liền có thể chân chính trở mình, cảm nhận được phong tình của Viêm Linh Nhi.

Chỉ có điều, Tô Huyền còn không chờ đến trưởng thành, góc tường đã bị móc.

Sau khi Viêm Linh Nhi bị hàng phục, có thể nói là bảo sao làm vậy.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp lộ ra ma trảo.

Hết thủy nước chảy thành sông.

Sau khi chuyện thành, Vương Hạo Nhiên dặn dò Viêm Linh Nhi một ít chuyện.

Viêm Linh Nhi không nói hai lời, trực tiếp đồng ý.

Tô Huyền ở trong doanh địa, không chờ được Viêm Linh Nhi tìm hắn, kìm nén không được suy nghĩ, chủ động đi tìm Viêm Linh Nhi.

"Tô Huyền, ta đã đá ngươi, ngươi còn tới tìm ta làm cái gì." Viêm Linh Nhi nói.

"Linh Nhi, đừng nghịch." Tô Huyền cười hắc hắc.

"Ta không đùa giỡn với ngươi, ta thích người khác rồi, ta không muốn hắn không vui, sau này ngươi cách ta xa một chút, nếu không ta quát ngươi." Viêm Linh Nhi tay đờ ở bên hông roi, nghiêm nghị cảnh cáo nói.

Tô Huyền lập tức trợn tròn mắt.

Bởi vì hấn nhìn ra, Viêm Linh Nhi là nghiêm túc.

Vốn dĩ còn tưởng rằng, Viêm Linh Nhi cùng ba người nữ nhân Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ cùng Khương Thanh Quỳnh này không tầm thường, nào biết được, Viêm Linh Nhi lật mặt lại, càng vô tình!

"Người thích ai?" Tô Huyền tức giận hỏi.

"Có nghe qua Diệp Huyền Thiên chưa? Chính là hấn. Nếu như người muốn chịu đòn, liền đi tìm hấn đi." Viêm Linh Nhi nói xong, bỗng nhiên ném một khối ngọc cho Tô Huyền.

"Quen biết một lần, cho người cái này, coi như giữ làm kỷ niệm đi."

Tô Huyền theo bản năng thò tay tiếp được.

Đây là một khối Linh Ngọc, tuy là không phải cực phẩm, nhưng cũng có giá trị phi phàm.

Tô Huyền rất muốn ném đi, nhưng lại luyến tiếc.

Không có người, cầm đồ vật như vậy xem như bù đắp cũng tốt.

Hà tất phải bỏ lỡ Linh Ngọc này.

Tô Huyền giận dữ rời khỏi, trở lại doanh địa, càng nghĩ càng giận, muốn đi tìm Diệp Huyền Thiên đọ sức một phen.

Nhưng mà đi tới gần doanh địa của Diệp Huyền Thiên, lại bình tĩnh.

Tô Huyền tuy là nổi giận, nhưng vẫn có lý trí.

Lấy thực lực của hấn bây giờ xa xa không phải là đối thủ của tên Diệp Sát Thần này.

Tô Huyền uất ức chuẩn bị rời khỏi.

Tiếp đó đúng lúc này, Diệp Phàm đang tĩnh tọa trong doanh địa đột nhiên mở mắt.

Diệp Phàm phát hiện Tô Huyền đang nhìn trộm, vốn dĩ hắn không muốn phản ứng.

Chỉ có điều, Diệp Phàm phát hiện trên mình Tô Huyền có khí tức của Phương U Nhược.

Hoặc là nói chuẩn xác một chút, trên người Tô Huyền có đồ vật thuộc về Phương U Nhược.

Diệp Phàm sầm mặt lại, thân hình nháy mắt biến mất trong doanh địa.

Tô Huyền mang theo một trận uất ức, rời khỏi gần doanh địa của Diệp Phàm, nhưng mà đi chưa được mấy bước, trước mắt xuất hiện một thiếu niên nam tử.

Nam tử này dung mạo thường thường không có gì lạ, nhưng khí thế kinh người.

S

Chương 1012: Cổ Hồng Y Ngả Bài (1)

Thời gian Tô Huyền ở Kim Diễm Phủ không dài, nhưng vẫn nghe qua danh hào Diệp Huyền Thiên, đồng thời còn gặp một lần sau khi tới Xích Viêm Sơn.

Người này chính là Diệp Huyền Thiên, người có ngoại hiệu là Diệp Sát Thần.

Tô Huyền chỉ tưởng rằng Diệp Huyền Thiên phát hiện mình nhìn trộm, cho nên mới đuổi tới, trong lòng biết không phải đối thủ của Diệp Huyền Thiên, chỉ có thể nói:

"Ta không có ý mạo phạm."

"Lấy ra đi." Diệp Phàm lạnh lùng nói.

"Lấy cái gì?" Tô Huyền không rõ.

"Lấy ra mau? !" Trong âm thanh của Diệp Phàm mang theo nồng đậm hàn ý.

Tô Huyền suy tư một chút, lập tức hình như nghĩ đến cái gì, lấy khối ngọc bội từ trên mình mà do Viêm Linh Nhi đưa ra.

"Người nói là cái này sao?" Tô Huyền hỏi.

"Sao người lại có đồ đạc của nàng? !" Diệp Phàm lạnh giọng hỏi.

"Là nàng đưa cho ta." Tô Huyền trả lời.

"Khối ngọc này là gia truyền, sao lại tùy tiện tặng cho người, nói, có phải người giành được hay không." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Huyền, nắm tay nắm chặt.

"Chính là nàng tặng cho ta, không tin thì người có thể đến hỏi nàng." Tô Huyền nhìn xem dáng vẻ Diệp Phàm, rất là không vui.

Rõ ràng là đôi cầu nam nữ này có lỗi với chính mình, sao đôi phương ngược lại có lý chẳng sợ.

Sau khi đáp lại lời nói của Diệp Phàm một chút, càng nghĩ càng không phục, thế là lại bổ sung:

"Có lẽ là nàng còn quan tâm ta thôi, cho nên liền tặng ngọc gia truyền cho ta."

"Người tự tìm cái chết!" Diệp Phàm vốn đang giáp giới phát tác, Tô Huyền nghe được lời này, triệt để chọc giận hắn.

Linh khí quanh thân Diệp Phàm vận chuyển tới cực hạn, công về phía Tô Huyền.

Tô Huyền hoảng sợ, chỉ có thể kiên trì.

Hai người đấu.

Vương Hạo Nhiên ở gần ẩn nấp khí thế, nhìn trộm tình huống bên này, kếm chút cười ra tiếng.

Khối ngọc trên người Tô Huyền kia, nhưng thật ra là tín vật định hôn Phương U Nhược đưa cho Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên hạ quyết tâm chăm ngòì Diệp Phàm cùng Tô Huyền, thế là đưa ngọc cho Viêm Linh Nhi, để nàng đưa cho Tô Huyền.

Mục đích tự nhiên là muốn gây nên hai người va chạm.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên kỳ thực cũng không có hy vọng quá lớn.

Suy cho cùng trước đó Diệp Phàm trải qua một lần, mà Tô Huyền so

sánh với thiếu niên nóng máu Sở Thiên nhiều thêm mấy phần lý trí.

Ít nhất là ngàn cân treo sợi tóc, Tô Huyền biết lùi bước.

Nhưng Diệp Phàm cùng Tô Huyền nói chuyện căn bản không bên trên cái kên, hơn nữa chính là không đề cập tới danh tự nhà gái.

Diệp Phàm chỉ là Phương U Nhược, mà Tô Huyền cho là Diệp Phàm nói tới Viêm Linh Nhi.

Hễ nói rõ một chút, như vậy thì phỏng chừng sẽ không đánh được.

Vương Hạo Nhiên mang theo vui vẻ, xem kịch một hồi.

Tô Huyền cũng không phải đối thủ của Diệp Phàm, không ra chốc lát, liền bị trọng thương, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng động tĩnh của hai người giao thủ thật sự là có chút lớn, dẫn tới không ít người.

Trong đó, bao gồm cả Cố Hồng Y.

Cố Hồng Y nhìn thấy đồ đệ Tô Huyền gặp nạn, gia nhập trong cuộc chiến.

Chỉ có điều, tuy là lực lượng thần hồn của Cố Hồng Y mạnh, nhưng thần hồn Tiên Tôn của Diệp Phàm, đối với nàng có tác dụng áp chế.

Cố Hồng Y cũng không chiếm được chỗ tốt, càng thậm chí hơn là còn rơi vào trong nguy hiểm.

Sống chết của Tô Huyền, Vương Hạo Nhiên làm biếng đến quản, nhưng không thể không quản Cố Hồng Y.

Vương Hạo Nhiên giả bộ như nghe được động tĩnh chạy đến, ra tay với Diệp Phàm.

Vền vẹn chỉ là một chiêu, Diệp Phàm liền bị đẩy lui, khí huyết kích động, khoe miệng truyền ra máu tươi.

Tu vi hiện tại của Vương Hạo Nhiên đã hơn xa Diệp Phàm.

Diệp Phàm căn bản không phải đối thủ.

Nhưng mà sau khi Vương Hạo Nhiên đẩy lui Diệp Phàm, không có tiếp tục xuất thủ.

Ép Diệp Phàm, Diệp Phàm có thể cùng hắn đồng quy vu tận.

Sau khi Diệp Phàm nhìn thấy Vương Hạo Nhiên, kinh ngạc trong chớp mắt, lập tức gọn gàng, trực tiếp trốn đi thật xa.

Lúc đầu Vương Hạo Nhiên còn muốn nói một câu "Có khoẻ hay không", nhìn thấy Diệp Phàm chạy nhanh như làn khói, không kèm nổi có chút kinh ngạc.

Thật không then là lão yêu quái đã sống ngàn năm, cái ý thức này thật quá mạnh.

Phát hiện xa xa không phải là đối thủ, nháy mắt làm ra quyết định, trực tiếp chạy trốn.

Ngay cả Cực Hỏa Tinh Túy cũng không cần.

Vương Hạo Nhiên thu ánh mắt từ phương hướng Diệp Phàm rời khỏi về, âm thầm có chút nhìn có chút hả hê nhìn xem Tô Huyền.

Tuy là Diệp Phàm không đánh chết Tô Huyền, nhưng Tô Huyền bị thương không nhẹ, cũng đủ để Tô Huyền chịu được.

Diệp Phàm chạy trốn, Tô Huyền trọng thương.

Hai nhân vật chính đều không cách nào tranh đoạt Cực Hỏa Tinh Túy, sau khi Xích Viêm Sơn phun trào, liền có thể tiến vào bên trong dung nham cướp đoạt Cực Hỏa Tinh Túy.

Vương Hạo Nhiên thậm chí không cần xuất thủ, bọn cận vệ Khương tộc liền thu Cực Hỏa Tinh Túy vào tay.

Đến tận đây, tài liệu tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y cuối cùng cũng đầy đủ hết.

N

Chương 1013: Cố Hồng Y Ngả Bài (2)

Vương Hạo Nhiên mang theo Cố Hồng Y tiến vào bên trong Khai Thiên Tháp, bắt đầu tái tạo thân thể cho Cố Hồng Y.

Có loại máy gian lận như Khai Thiên Tháp này, chuyện tiến triển đến hết sức thuận lợi.

Sau khi ở trong Khai Thiên Tháp ba ngày, Cố Hồng Y đã không phải là thần hồn, mà là nắm giữ thân thể thực thể.

Sau khi sống lại Cố Hồng Y đại hỉ không thôi.

Chuyện thứ nhất muốn làm chính là muốn báo đáp Vương Hạo Nhiên, đồng thời cũng là tận trách nhiệm của phi tử.

Vương Hạo Nhiên cảm nhận được một phen cực hạn ôn nhu, làm không biết mệt.

Lúc mà Vương Hạo Nhiên cùng Cố Hồng Y hiện thân ở bên ngoài, bên ngoài đã qua mười ngày.

Đi qua mười ngày tĩnh dưỡng, thương thế của Tô Huyền trở nên khá hơn không ít, tâm tình cũng hơi tốt một chút.

Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ, Khương Thanh Quý cùng Viêm Linh Nhi lần lượt rời khỏi, chỗ đọng lại đả kích, để Tô Huyền rất là khó chịu.

Nhưng sau đoạn thời gian dưỡng thương này, Tô Huyền dần dần nghĩ thoáng.

Tuy là các nàng rời khỏi bên cạnh mình, nhưng ít ra, mình còn có sư phụ.

Tô Huyền biết, sư phụ Cố Hồng Y nhất định sẽ không rời khỏi chính mình.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương này, sư phụ cũng không ở đây.

Tô Huyền hỏi thăm hộ vệ của Vương Hạo Nhiên biết được, sư phụ muốn đi tìm dược liệu để chữa trị thương thế cho mình.

Tô Huyền rất là cảm động.

Bên ngoài doanh địa, Vương Hạo Nhiên cùng Cố Hồng Y tới.

"Công tử, người trở về." Một hộ vệ Khương tộc trong doanh địa vội vã đi lên phía trước thi lễ một cái.

"Tô Huyền có cái lộn hay không?" Vương Hạo Nhiên hỏi.

"Công tử, dựa theo người phân phó, chúng ta đã nói với hấn, Cố cô nương đi tìm dược liệu chữa trị thương thế cho hấn, Tô Huyền không có ồn ào." Hộ vệ trả lời.

Vương Hạo Nhiên chậm chậm gật đầu một cái.

"Phu quân, chúng ta đi gặp Tô Huyền đi." Cố Hồng Y kéo cánh tay Vương Hạo Nhiên, mang theo nụ cười tựa như gió xuân nói.

Hai người tới lều vải Tô Huyền nghỉ ngơi.

"Su. . ." Tô Huyền nhìn thấy Cố Hồng Y là thực thể, lập tức đại hỉ, không tự chủ được kêu gọi một tiếng, nhưng chỉ nói ra nửa chữ, âm thanh bỗng nhiên im bật mà dừng.

Chỉ vì, Tô Huyền nhìn thấy dáng dấp Cố Hồng Y thân mật kéo Vương Hạo Nhiên, một mặt ngọt ngào cùng hạnh phúc.

"Su phụ, các người. . ." Tô Huyền ngạc nhiên vô cùng.

"Tiểu Huyền, chính thức giới thiệu cho người một chút, hấn là phu quân của ta. Ta biết người có thành kiến với hấn, nhưng bất kể nói thế nào, hấn cũng là trưởng bối của người, ta hi vọng sau này người tôn trọng hấn." Cố Hồng Y trực tiếp ngắt bài nói.

"Tiểu Huyền, chỗ này ta có đan dược chữa trị thương thế cho người, là ta đặc biệt luyện chế cho người." Vương Hạo Nhiên một bộ cực kỳ thân thiện.

Tô Huyền chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Vương Hạo Nhiên cướp đi bạn gái của mình thì thôi đi, hiện tại rõ ràng mất trí như vậy, lại ra tay với cả su phụ mình!

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 18000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -900, hào quang phản phái của kí chủ +900! 】

"Sư phụ, người không thể ở bên cạnh hần, ta phản đối!" Tô Huyền phát điên nói.

"Tiểu Huyền, gạo sống đã thành cơm chín rồi, người phản đối cũng vô ích, ta đã nói xong với sư phụ người, không lâu sau sẽ cử hành hôn lễ, đến lúc đó nhất định phải tới Vương gia uống rượu mừng đó." Vương Hạo Nhiên nói.

Lúc những chữ "Gạo nấu thành cơm" vang lên, Cố Hồng Y đỏ mặt một trận, Tô Huyền cũng cơ hồ muốn hồng mắt.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 10000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -500, hào quang phản phái của kí chủ +500! 】

...

"Sư phụ, nói cái gì ta cũng sẽ không đồng ý cho người thành hôn với hần!" Tô Huyền quát.

"Tiểu Huyền. . ." Cố Hồng Y nhíu nhíu mày, chỉ cảm thấy Tô Huyền phản ứng quá lớn một chút eooif.

Vương Hạo Nhiên trực tiếp vạch trần nói: "Tiểu Huyền, ta biết người có suy nghĩ đối với sư phụ, nhưng mà nàng là sư phụ của người, sao người có thể đại nghịch bất đạo như vậy? !"

Cố Hồng Y kinh ngạc lên, nhìn về phía Tô Huyền.

Chỉ thấy Tô Huyền cắn răng không nói, hình như chấp nhận.

Cố Hồng Y mày nhíu lại đến gấp, trong lòng cũng có chút cảm giác không thoải mái.

Nàng xem Tô Huyền như đồ đệ, không nghĩ tới Tô Huyền rõ ràng có suy nghĩ kia với nàng.

"Tiểu Huyền, ta một mực kỳ vọng cao đối với người, hi vọng tương lai người có thể trưởng thành, tuy là người động lên ý niệm không chính đáng, nhưng nếu như người có thể kịp thời tỉnh ngộ, sư phụ sẽ không trách người, tình thầy trò chúng ta là lần đầu như cũ." Cố Hồng Y tận tình nói.

B

Chương 1014: Tô Huyền Lành Lạnh (1)

F"Trở lại như trước đây? Có thể, nhưng sư phụ người không thể thành hôn với hắn!" Tô Huyền chỉ vào Vương Hạo Nhiên, nói với Cố Hồng Y.

"Việc này đã định, sẽ không theo người mà thay đổi." Tuy là Cố Hồng Y dễ tính, lại ôn nhu, nhưng loại chuyện lớn này, tất nhiên sẽ không nhượng bộ.

"Sự phụ, ta cũng sẽ không thay đổi ý nghĩ của ta!" Tô Huyền kiên quyết nói.

"Thật không có đường sống vẹn toàn sao?" Cố Hồng Y thở dài.

"Có ta không có hấn, có hấn không có ta!" Tô Huyền tỏ thái độ.

Sắc mặt Cố Hồng Y tái nhợt mấy phần, trong lòng đấu tranh một hồi, dứt khoát lên tiếng nói:

"Được, vậy tình thầy trò của ta với người đến đây là cắt đứt."

Tô Huyền đứng chết trân tại chỗ.

Sự phụ của nàng, dĩ nhiên vì một người nam nhân cướp đi bạn gái của hấn, muốn = cắt đứt tình cảm với mình sao? !

Tô Huyền một mực cảm thấy, dù cho các bạn gái bên mình, từng người rời khỏi chính mình, đều chưa từng nghĩ qua, sự phụ cũng sẽ rời khỏi.

Lửa giận dần dần sinh sôi, để sắc mặt của Tô Huyền vằn vẹo lên.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Tô Huyền bị tổn thương, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Tô Huyền -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

【 Đỉnh, Tô Huyền hắc hóa, mất đi thân phận nhân vật chính. 】

Phần nộ cùng không cam lòng liên tục động lại, lúc này bộc phát ra.

"Cố Hồng Y, lúc đó người thu ta làm đồ đệ, tồn tại tư tâm muốn mượn ta tái tạo thân thể cho người, hiện tại người có thể trùng sinh, vừa muốn vứt bỏ ta, tốt, rất tốt!" Tô Huyền gầm thét nói.

"Người. . ." Cố Hồng Y chỉ cảm thấy hết sức đau lòng.

Nàng thu Tô Huyền làm đồ đệ, đích thật là kỳ thác hi vọng, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, một mực xem Tô Huyền như đồ đệ, bỏ ra thực tình, nghĩ không ra đổi lấy là chửi bới như vậy.

"Làm sao vậy, bị ta nói trúng suy nghĩ, không phản đối sao?" Tô Huyền chề nói.

Cố Hồng Y thở dài một tiếng, biết nhiều lời vô ích, dứt khoát giữ yên lặng.

Tô Huyền dùng ngôn ngữ tiếp tục phát tiết một thoáng, chửi bới Cố Hồng Y, mang theo cực hạn phẫn nộ, cùng thương thế chưa khỏi của hắn, phát tay áo rời khỏi.

Cố Hồng Y thật là quá ôn nhu.

Bị Tô Huyền chửi bới một trận, chẳng hề nói một câu.

Nếu là đổi một người nóng nảy, sớm một bàn tay đánh bay Tô Huyền.

Phải biết, sau khi tái tạo thân thể Cố Hồng Y khôi phục rất nhiều tu vi, hiện tại đã đến Hợp Thể tầng một.

Đây là cảnh giới thứ sáu bên trong đại cảnh giới tu tiên.

Tộc trưởng cửu tộc Chí Tôn Phủ, chính là cấp bậc này.

Một bàn tay của Cố Hồng Y liền có thể chụp Tô Huyền thành tro bụi.

Cố Hồng Y nhìn xem Tô Huyền rời khỏi, rất là đau lòng.

Vương Hạo Nhiên ôm nàng vào trong ngực, an ủi một hồi lâu.

Tâm tình Cố Hồng Y tốt chuyển rất nhiều.

Sau khi làm xong việc này, Vương Hạo Nhiên rời khỏi tầm nhìn của Cố Hồng Y, lấy ra giọt máu trước đó đã lấy của Tô Huyền.

Trong mắt có sát ý phun trào.

Tô Huyền đã hắc hóa, mất đi thân phận nhân vật chính.

Đã là không có bất kỳ giá trị.

Hơn nữa Tô Huyền hắc hóa, sau này sẽ còn không từ thủ đoạn trả thù.

Vương Hạo Nhiên cũng sẽ không để Tô Huyền trưởng thành.

Nếu không phải Cố Hồng Y ở đây, vừa rời Vương Hạo Nhiên liền trực tiếp giết Tô Huyền.

Sau khi rời khỏi Xích Viêm Sơn, Tô Huyền một lòng nhớ tới phải tu luyện thật tốt, sau này mạnh lên, phải giết sạch đôi cầu nam nữ này.

"Vương Hạo Nhiên, Từ Thanh Đồng, Hoa Giải Ngữ, Khương Thanh Quỳ, Viêm Linh Nhi còn có Cố Hồng Y, các người đều chết. . ." Tô Huyền gào thét, phát tiết tâm tình với không khí.

Nhưng mà còn chưa phát tiết xong, Tô Huyền đã chết bất đắc kỳ tử, xác nằm nơi đồng hoang.

Vương Hạo Nhiên cảm ứng được Tô Huyền đã chết, hơi hơi nở nụ cười gằn.

Nguyên nhân sử dụng Huyết Nguyên Trớ Chú, thứ nhất là để cho tiện, giết người trong vô hình, thứ hai là giá họa.

Tranh đoạt ở Xích Viêm Sơn đã sớm kết thúc, chuyện Vương Hạo Nhiên phải bận rộn cũng vội vàng xong, là lúc phải rời khỏi.

Vương Hạo Nhiên mang theo Cố Hồng Y cùng bọn cận vệ Khương tộc rời khỏi Xích Viêm Sơn.

Trên đường, Vương Hạo Nhiên tận lực đến gần chỗ Tô Huyền chết.

Cố Hồng Y phát hiện thi thể Tô Huyền, mòng tại chỗ.

Tuy là cắt đứt quan hệ với Tô Huyền, nhưng bây giờ trông thấy Tô Huyền chết, vẫn không khỏi có chút thương tâm.

Cố Hồng Y thẩm tra nguyên nhân cái chết của Tô Huyền, rất nhanh đánh giá ra, đây là chết bởi một loại chú thuật kinh khủng.

Mà ngay trước đó không lâu, một cái gia tộc Kim Diễm Phủ cũng chết dưới loại chú thuật khủng bố này.

Diệt gia tộc kia, chính là Diệt Huyền Thiên.

Lúc Tô Huyền ở Xích Viêm Sơn, cùng Diệt Huyền Thiên tranh đấu qua, có cừu oán.

Như vậy đã rõ ràng hung thủ.

Tô Huyền là bị Diệt Huyền Thiên giết.

Chương 1015: Tô Huyền Lành Lạnh (2)

Cố Hồng Y không có ý nghĩ thay Tô Huyền báo thù, chỉ là nhớ tới một chút tình cảm cuối cùng, muốn đào một cái hố, chôn cất cho Tô Huyền. Thế là hỏi thăm ý kiến của Vương Hạo Nhiên.

Wương Hạo Nhiên ngược lại không phản đối.

Tô Huyền chết cũng đã chết rồi, hấn cũng không đến mức mất trí, để Tô Huyền cho dã thú ăn.

Wương Hạo Nhiên thậm chí chính tay đào hố, chôn cất Tô Huyền.

Trong lúc đó, thuận tay nhẹ nhàng lấy lại khối ngọc kia của Phương U Nhược.

Đây là tín vật đính hôn Phương U Nhược đưa cho hấn, nếu như sau này Phương U Nhược đột nhiên hỏi đến, hấn không bỏ ra nổi, liền cực kỳ lúng túng.

Sau khi chôn cất Tô Huyền, Vương Hạo Nhiên cùng Cố Hồng Y trực tiếp trở về Vương gia ở Đông Vực.

Hiện tại cách lúc thành hôn còn có nửa tháng.

Những người mới, sắp được cưới đều trở về trong nhà mỗi người.

Phương Huyền Tố trở về Phương Khê Sơn, Tả Khâu Trầm Ngư, Tả Khâu Lạc Nhạn trở về Thương Châu. . .

Đợi đến ngày sắp cưới, Vương Hạo Nhiên tới cửa nghênh đón.

Dựa theo quá trình, Phương U Nhược cũng trở về Quỳnh Châu.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên cũng không có để nàng trở về.

Mà là dự định để Phương U Nhược đến Khương tộc bên kia, đến thời gian cùng Khương Thanh Quỳnh gặp gỡ.

Nguyên nhân Vương Hạo Nhiên lựa chọn làm như thế, đương nhiên là từ hữu duyên.

Lúc ấy châm ngòi Diệp Phàm và Tô Huyền, Vương Hạo Nhiên không có suy nghĩ chu đáo.

Bảo ngọc gia truyền kia của Phương U Nhược hoàn toàn chính xác để tâm cảnh Diệp Phàm đại loạn, nhưng đồng thời cũng nhắc nhở Diệp Phàm một chút, khả năng là Phương U Nhược sinh ra cái liên quan gì đó với nam nhân khác.

Diệp Phàm nhất định sẽ đến Quỳnh Châu tìm Phương U Nhược để kiểm chứng.

Tuy là Diệp Phàm tìm không thấy Phương U Nhược.

Nhưng bên kia vẫn có một ít đầu mối.

Tỉ như, Vương Hạo Nhiên từng xuất hiện qua ở trường học của Phương U Nhược.

Lại tỉ như, Vương Hạo Nhiên ở bệnh viện cùng Phương U Nhược ở chung qua một đoạn thời gian.

Lấy bản sự của Diệp Phàm, trực tiếp chọn đọc ký ức của nhân viên liên quan, liền có thể đánh giá ra, Phương U Nhược có quan hệ với Vương Hạo Nhiên.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên phán đoán, Diệp Phàm sẽ không ngốc

như vậy, chạy tới giết chính mình.

Lúc ở Xích Viêm Sơn, hắn có ra tay với Diệp Phàm.

Trong lòng Diệp Phàm biết không thể nào là đối thủ của hắn, sẽ không lỗ mắng xung đột chính diện với Vương Hạo Nhiên.

Diệp Phàm thế nhưng là loại nhân vật chính không có đầu óc.

Vương Hạo Nhiên phỏng đoán, Diệp Phàm sẽ nghĩ biện pháp mang Phương U Nhược đi.

Đi đến một chỗ Vương Hạo Nhiên tìm không thấy.

Vương Hạo Nhiên tất nhiên phải tránh chuyện này, để Phương U Nhược đến Khương tộc bên kia là an toàn nhất.

Khương tộc có rất nhiều cao thủ, Diệp Phàm muốn mang Phương U Nhược đi, căn bản chính là người si nói mộng.

Vương Hạo Nhiên đứng ở góc độ Diệp Phàm suy nghĩ, cơ hội duy nhất có thể nghĩ tới chính là lúc hôn lễ.

Vào cái ngày hôn lễ đó, sẽ có vô số thế lực Thánh Vực tới trước chúc mừng.

Mỗi thế lực quá nhiều người, Diệp Phàm hoàn toàn có thể trà trộn vào bên trong khách mời.

Đoán không lầm, lúc hôn lễ nhất định sẽ không yên lặng.

Vương Hạo Nhiên chỉ cần sớm làm chuẩn bị là được.

Ân oán với Diệp Phàm, lúc đó cũng sẽ hiểu rõ.

Bởi vì hiện tại, Vương Hạo Nhiên đã không cần quá kiêng kỵ Diệp

Phàm.

Có Cố Hồng Y ở bên người, cho dù Diệp Phàm đốt cháy linh hồn Tiên Tôn cũng đánh không lại Cố Hồng Y.

Lại thêm, lúc hôn lễ, phụ thân Khương Thanh Quy cũng sẽ ở đó.

Diệp Phàm càng không có cách nào làm càn.

Một bên khác.

Diệp Phàm bị Vương Hạo Nhiên đả thương, ở trong một chỗ bí ẩn của Kim Điểm Phủ, điều dưỡng thương thế xong, sau đó không kịp chờ đợi rời khỏi Thánh Vực, đi về phía Quỳnh Châu trong thế tục.

Phụ mẫu của Phương U Nhược cùng Phương U Nhược cũng không có ở Quỳnh Châu.

Diệp Phàm hỏi thăm các gia đình xung quanh Phương gia, biết được một nhà ba người Phương U Nhược đi xa nhà, về phần đi nơi nào, thì không được biết rồi.

Sau khi Diệp Phàm đến trường học Phương U Nhược, muốn biết chuyện xảy ra bên cạnh Phương U Nhược.

Diệp Phàm chọn đọc ký ức gần ngàn người, cuối cùng đạt được tin tức liên quan.

Mà bên trong tin tức này, nhân vật mấu chốt nhất chính là Vương Hạo Nhiên.

Lúc Diệp Phàm biết Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược hình như có liên quan, một ít nghi hoặc trước đây, đều mở ra.

Lúc ở Xích Viêm Sơn, Diệp Phàm quá mức để ý Phương U Nhược, cho nên mất đi sức phán đoán bình thường.

Sau đó, Diệp Phàm lập tức nghĩ thông suốt, va chạm với Tô Huyền, cũng bị người bố trí một đạo.

Bởi vì, Tô Huyền không có khả năng biết hấn có liên quan đến Phương U Nhược.

Người biết hấn có liên quan đến Phương U Nhược là Cực Thiên Ma Đế mới đúng.

Bởi vì ở kiếp trước, động tĩnh Huyền Thiên Tiên Tôn thay U Nhược Tiên Tử báo thù, náo đến cực lớn, Cực Thiên Ma Đế biết Phương U Nhược tồn tại.

M

Chương 1016: Đại Hôn

↳ Vương Hạo Nhiên là Cực Thiên Ma Đế chuyển thế, cho nên mượn Phương U Nhược để đối phó hấn!

Diệp Phàm thậm chí còn hồi tưởng lại, đóng vai làm thầy bói, đi bói cho Phương U Nhược.

Lúc ấy, Phương U Nhược chỉ sợ đã ở bên cạnh Vương Hạo Nhiên, thậm chí còn chờ mong Vương Hạo Nhiên cưới nàng!

Nếu không, cũng sẽ không hỏi lời kia.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm triệt để hiểu rõ.

Đồng thời, trong lòng dâng lên một trận căm giận ngút trời.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 12000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -600, hào quang phản phái của kí chủ +600! 】

...

Vương Hạo Nhiên ở phía xa Vương gia Đông Vực liên tiếp nhận được tin tức.

Vương Hạo Nhiên hoàn toàn có thể đoán được, Diệp Phàm biết chuyện mình cùng Phương U Nhược.

Bằng không mà nói, lấy ỏn trọng của Huyền Thiên Tiên Tôn, không thể lại mất khống chế như thế.

Cũng chỉ có quan hệ với Phương U Nhược, Diệp Phàm mới thất thường như vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, rất mau tới một ngày hôn lễ này.

Vương Hạo Nhiên thành công tiếp các vị tân nương vào Vương gia Đông Vực.

Khách mời bốn phương tập hợp, tới trước chúc mừng.

Bát tộc Chí Tôn Phủ, nghe nói tin tức Vương Hạo Nhiên là Luyện Đan Sư cao giai.

Tộc trưởng bát tộc Chí Tôn Phủ, thậm chí đều đích thân tới nơi đây, tới trước chúc mừng.

Thậm chí, mỗi vị tộc trưởng còn mang nữ nhi xinh đẹp chưa xuất giá của mình đến.

Những nữ nhi của các tộc trưởng này ăn mặc trang phục lộng lẫy.

Không biết, còn tưởng rằng các nàng cũng là tân nương, tâm quá thực rõ ràng.

Nghi thức hỗn lễ sắp đến.

Bên trong một căn phòng của Vương gia, mấy thị nữ đang trang điểm cho Phương U Nhược.

Diệp Phàm đóng vai khách mời trong thế lực nào đó, đi tới bên ngoài gian phòng.

Hắn cảm ứng được khí tức của Phương U Nhược ngay ở chỗ này.

Diệp Phàm đi vào phòng, dùng linh khí chế trụ mấy thị nữ cùng Phương U Nhược, để các nàng không cách nào hành động, cũng không cách nào nói.

"Ta biết hiện tại ngươi không biết ta, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không tổn thương ngươi, đi theo ta, sau này ta chậm rãi giải thích với ngươi." Diệp Phàm thâm tình nhìn xem Phương U Nhược, hơi chút nói rõ một chút, lập tức chuẩn bị mang theo Phương U Nhược rời khỏi.

Chỉ có điều, khoe miệng Phương U Nhược bỗng nhiên lộ ra nụ cười quái dị.

Diệp Phàm kinh ngạc nhìn thấy, mặt Phương U Nhược vặn vẹo một trận, biến thành dáng vẻ một lão giả.

"Các hạ muốn mang lão phu đến nơi nào đây?" Tộc trưởng Khương tộc cười hỏi.

Diệp Phàm cực kỳ hoảng sợ.

Mà ngoài cửa, có rất nhiều khí tức cường đại đang đến gần nơi này.

Tộc trưởng Khương tộc cười lạnh một tiếng, linh khí bao quanh bàn tay lớn, chế trụ cái cổ Diệp Phàm.

Nhưng mà, thân hình Diệp Phàm bỗng nhiên trở nên hư ảo, hóa thành một đoàn linh khí.

"Phân thân?" Tộc trưởng Khương tộc kinh ngạc một thoáng.

Lấy cảm giác của hắn, vừa rồi rõ ràng không có phát hiện?

Một chỗ bên ngoài gian phòng Vương gia.

Bản tôn Diệp Phàm nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trong gian phòng, vẻn vẹn chỉ có một nữ tử.

Thân nữ tử mặc một bộ hôn phục, đưa lưng về phía phương hướng cửa ra vào, đang nhìn vào gương để trang điểm.

Mặc dù chỉ là một cái bóng lưng, Diệp Phàm vẫn không khỏi nhìn ngây dại một thoáng.

Lấy nhận biết của Diệp Phàm có thể xác định nữ tử này, chính là Phương U Nhược.

Ngàn vạn tâm tình nháy mắt xông lên đầu.

Diệp Phàm muốn mở miệng, nhẹ giọng kêu gọi một chút.

Nhưng mà mới há to miệng, cảm thấy được cái gì, bỗng nhiên lộ ra chấn kinh nồng đậm.

Chỉ vì, Diệp Phàm từ trên mình Phương U Nhược cảm thấy được một nhịp tim đập nhỏ bé không thuộc về Phương U Nhược.

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

【 Đỉnh, kí chủ khiến tâm thái Diệp Phàm bị tổn thương, thu được 20000 điểm phản phái, hào quang nhân vật chính của Diệp Phàm -1000, hào quang phản phái của kí chủ +1000! 】

...

Diệp Phàm tìm hiểu nhiều mặt, sau khi biết được tin tức đại hôn của Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược, đã làm xong chuẩn bị đến cướp dâu.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Phương U Nhược không chỉ bị làm cái kia, thậm chí là có mang thai.

Hơn nữa nhìn theo nhịp tim đập nhỏ bé này, hình như đã có ba bốn tháng.

Nói cách khác, lúc hắn mới tới Quỳnh Châu bí mật đến nhìn Phương U Nhược, Vương Hạo Nhiên vô cùng có khả năng cũng

đang ở Quỳnh Châu, đồng thời đang đánh chủ kiến Phương U Nhược.

Diệp Phàm bỗng nhiên thật hận mình, vì sao càng muốn lúc vang danh thiên hạ mới chính thức gặp Phương U Nhược chứ?

Y

Chương 1017: Đại Kết Cục (Thượng)

oNếu như lúc trước rời khỏi Thương Châu đến Quỳnh Châu, trước tiên đi gặp với Phương U Nhược.

Diệp Phàm tự tin, lấy hiểu rõ của mình đối với Phương U Nhược, nhất định có thể theo đuổi được Phương U Nhược.

Chỉ có điều, bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Nhưng Diệp Phàm vẫn muốn mang Phương U Nhược đi.

Phương U Nhược là chấp niệm sâu nhất của hắn, ngàn năm nhìn lại, chính là muốn bù đắp duyên kiếp trước đã bỏ qua với Phương U Nhược.

Thời gian eo hẹp bức bách, Diệp Phàm nắm thời cơ, muốn lên trước cưỡng ép mang Phương U Nhược đi.

Nhưng lúc mới đến gần Phương U Nhược, Phương U Nhược bỗng

nhiên quay người, một chưởng vỗ vào trên lồng ngực của Diệp Phàm.

Diệp Phàm bị đẩy lui mấy bước, kinh ngạc không thôi.

Tu vi của Phương U Nhược không mạnh, một chưởng này không gây thương tổn được hắn.

Nguyên nhân mà Diệp Phàm giật mình, là bởi vì đây là linh khí Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết.

Theo lý thuyết, lúc này Phương U Nhược còn không gặp được sự phụ nàng.

Phương U Nhược lấy được Cửu Thiên Phiêu Miểu Quyết từ nơi nào?

Chẳng lẽ Phương U Nhược cũng trùng sinh?

Diệp Phàm suy đoán.

Nhưng mà ý nghĩ này mới toát ra, liền bị Diệp Phàm bác bỏ.

Nếu như Phương U Nhược cũng nắm giữ trí nhớ kiếp trước, không thể lại ra tay với chính mình, càng không khả năng thành hôn với Vương Hạo Nhiên.

"Phu. . . Phu quân. . . Cứu ta. . ." Phương U Nhược thấy không có thể gây tổn thương cho đến đại cừu nhân, không khỏi hơi sợ, lập tức kêu một tiếng.

Lời còn chưa dứt, thân hình Vương Hạo Nhiên ngưng hiện ra bên người Phương U Nhược.

Hắn giao phó tộc trưởng Khương tộc, đi đóng vai Phương U Nhược dẫn Diệp Phàm ra.

Nhưng lấy hiểu rõ của Vương Hạo Nhiên đối với Diệp Phàm, biết Diệp Phàm không dễ dàng như vậy rơi vào bẫy rập.

Bởi vậy, Vương Hạo Nhiên ẩn thân vào bên trong Khai Thiên Tháp, chờ ở bên cạnh bản tôn Phương U Nhược.

Khai Thiên Tháp hoá thành hạt nhỏ, cho dù là Diệp Phàm đều không phát hiện được.

Diệp Phàm nhận biết mạnh hơn, cũng chỉ cho là nơi này chỉ có Phương U Nhược.

Lại không biết, Vương Hạo Nhiên một mực ở chỗ này.

"Đừng sợ, phu quân ở đây." Vương Hạo Nhiên che chở Phương U Nhược, trấn an một tiếng.

Phương U Nhược vậy mới nói lỏng một hơi, lập tức dùng ánh mắt cừu hận nhìn xem Diệp Phàm.

Diệp Phàm thấy thần sắc này của Phương U Nhược liền biết Vương Hạo Nhiên dùng nói láo lừa gạt Phương U Nhược, để Phương U Nhược cho là chính mình là cừu nhân.

"Huyền Thiên Tiên Tôn, có khoẻ hay không." Vương Hạo Nhiên chào hỏi một tiếng.

"Cực Thiên! Quả nhiên là người, người không có tan thành mây khói!" Nghe được ngữ khí của Vương Hạo Nhiên, Diệp Phàm cũng hoàn toàn xác định suy đi đoán trước đây của mình.

"Rất thất vọng sao?" Vương Hạo Nhiên cười cười.

Lời này chẳng khác gì là biến tướng thừa nhận, hẳn chính là Cực Thiên Ma Đế.

"Ân oán của người với ta, cũng nên chấm dứt rồi." Vương Hạo Nhiên lại nói.

"Tu vi của người cao hơn ta, nhưng người cảm thấy để ta tan thành mây khói, người sẽ bỏ ra cái giá gì?" Diệp Phàm cười lạnh nói.

"Ta đã nói qua là đơn đả độc đấu với người sao?" Vương Hạo Nhiên không khỏi có chút buồn cười.

Diệp Phàm hơi hơi kinh ngạc.

Sau một khắc, lập tức cảm thấy được có một cỗ sóng linh khí cường hoành bay lại gần về phía bên này.

Một đạo thân ảnh tuyệt thế mang hôn phục màu đỏ xuất hiện ở cửa gian phòng.

"Hợp Thể cảnh? !" Diệp Phàm cảm thấy được gió hoa tuyệt đại nữ nhân này toát ra sóng linh khí, con người chấn động mạnh một cái.

Hơn nữa bên trong cỗ sóng linh khí này mang theo một loại lực lượng Cực Hỏa.

Công pháp của nữ nhân này tu luyện rõ ràng không đơn giản.

Chiến lực chân chính, sợ là muốn hơn xa Tu Tiên giả Hợp Thể cảnh cùng cấp.

"Kiếp trước năm gia hỏa các người không biết xấu hổ, lấy nhiều khi ít, hiện tại một thù trả một thù, cái này cực kỳ công bằng." Vương Hạo Nhiên nói.

"Tốt, rất tốt, có thể chết ở dưới tính toán của Cực Thiên Ma Đế, Diệp Huyền Thiên cảm thấy rất vinh hạnh!" Diệp Phàm bỗng nhiên cuồng tiếu nói.

Nhìn lời nói cùng thần sắc, hình như muốn buông tha chống lại.

Nhưng mà Vương Hạo Nhiên phục chế ký ức của Diệp Phàm, hiểu rất rõ Diệp Phàm.

Lời này của Diệp Phàm mới nói một nửa, Vương Hạo Nhiên liền biết hẳn muốn làm gì.

Lực lượng Diệp Phàm mãnh liệt tăng vọt, đạt tới Hóa Thần kỳ, muốn lấy thủ đoạn lôi đình đánh chết Vương Hạo Nhiên.

Chỉ có điều, Diệp Phàm vừa muốn động thủ, thân hình Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược bỗng biến mất.

Đại chiêu Diệp Phàm tích súc linh khí của Tiên Tôn cũng mất đi mục tiêu.

Khiến Diệp Phàm kinh ngạc không thôi.

Không chờ Diệp Phàm nghĩ quá nhiều, Cố Hồng Y liền đốt lên lửa giận.

Hóa Thần kỳ cùng Hợp Thể kỳ, kém một cái đại cảnh giới.

Nếu công pháp mà Cố Hồng Y tu luyện chỉ là công pháp bình thường, Diệp Phàm có lẽ còn có lực đánh một trận.

Nhưng cũng tiếc là công pháp của Cố Hồng Y rất mạnh, nhất là cỗ lực lượng Cực Hỏa bên trong linh khí rất khủng bố.

Diệp Phàm thậm chí còn không đợi được linh khí Tiên Tôn cung cấp hao hết, liền bị lực lượng Cực Hỏa đốt đến hôi phi yện diệt.

Bên trong Khai Thiên Tháp, cảm thấy được khí tức Diệp Phàm hoàn toàn biến mất, Vương Hạo Nhiên vậy mới cùng Phương U Nhược đi

ra.

Nhà đã biến thành hư vô.

Vật bên trong phạm vi hai mươi mấy mét đều biến mất toàn bộ, ánh mắt nhìn, tất cả đều là một mảnh tro tàn.

Có thể nghĩ mà biết, nơi này vừa rồi trải qua một phen tranh đấu đáng sợ.

Đây là Cố Hồng Y sợ bị thương đến những người khác, ở chung quanh bố trí một tầng kết giới, không đến mức để dư ba linh khí tràn ra.

Bằng không mà nói, phương viên trăm dặm có khả năng đều sẽ biến thành phế tích.

"Nương tử không có bị thương chứ?" Vương Hạo Nhiên ân cần hỏi thăm.

"Phu quân, ta không bị thương, chỉ là. . . Quần áo bị rách một chút." Cố Hồng Y giương lên mấy lỗ ống tay áo mây trôi, có chút oán niệm nói: "Sớm biết đã không mặc hôn phục đánh nhau."

Hai người Vương Hạo Nhiên cùng Phương U Nhược đều cười một tiếng.

Phong ba Diệp Phàm đi qua, hôn lễ tiến hành như thường.

Ôn Tịnh, Hứa Mộ Nhan, Tàn Vận Hàn, Mục Chiêu Chiêu, Tống Trinh Vũ, Đường Băng Vân, Dương Tĩnh Uyển, Khâu Thiển Vi, Kỷ Thủy Dao, Bộ Phi Yên, Liễu Nguyệt, Biển Tố Vấn, Thiều Oản Oản, Lạc Thanh Thiển, Tả Khâu Trầm Ngự, Tả Khâu Lạc Nhạn, Phương Huyền Tố, Ninh Ngạo Tuyết, Lục Yên, Đạm Đài Yêu Nguyệt, Úc Thi Tinh, Tống Chỉ Hủy, Mộ Nam Chi, Lục Hân Di, Khương Doãn Nhi, Phương U Nhược, Dương Tri Hạ, Tàn Hoài Mộng, Dạ Vô Ngân, Cố

Hồng Y, Từ Thanh Đồng, Từ Thanh Tuyền, Hoa Giải Ngữ, Hoa Phi Huyền, Khương Thanh Quý, Viêm Linh Nhi thân mang hôn phục màu đỏ không giống nhau, cùng Vương Hạo Nhiên bá thiên địa.

Phùng An Na, Phùng An Huệ, Vân Sơ Nhiên, Vân Huyền, Vũ Ngưng, Trần Lâm Lâm, Lục Hân Di, Thôi Vũ Đồng, Tiền Bảo Bảo, Cố Ngữ Nhu, Thiên Hạc Chân Nhất xem như thị nữ, cũng không ở trong hàng ngũ được cưới.

Thiều Oản Oản trong lúc Cố Ngữ Nhu nhìn không ngừng bị phiền toái, nội dung chính tuyến của Cố Ngữ Nhu đều lạnh, nội dung truyện cũng kết thúc.

Cố Ngữ Nhu mất đi thân phận nhân vật chính, cũng mất đi hào quang.

Vương Hạo Nhiên để Cố Ngữ Nhu làm thị nữ, Cố Ngữ Nhu không có chút phàn nàn nào, ngược lại là vui mừng đồng ý.

Đối với Cố Ngữ Nhu mà nói, có thể theo bên cạnh Vương Hạo Nhiên, đã rất hạnh phúc, cũng không hy vọng xa vời nào khác.

N

Chương 1018: Đại Kết Cục (Hạ)

sỞ trong hàng ngũ cưới, kỳ thực còn thiếu một người.

Người này chính là Phượng Nhiêu.

Vương Hạo Nhiên kỳ thực biểu lộ rõ ràng nguyện ý cưới nàng, chỉ có điều Phượng Nhiêu từ chối.

Tất nhiên, đó cũng không phải Phượng Nhiêu không thích Vương Hạo Nhiên, chính là bởi vì quá yêu, cho nên mới không nguyện gả cho Vương Hạo Nhiên.

Bởi vì Phượng Nhiêu còn chú ý quá khứ của mình.

Sau khi buổi lễ kết thúc, đưa tân nương vào gian phòng, Vương Hạo Nhiên vẫn có bận rộn.

Sau khi Vương Hạo Nhiên kết hôn, tiêu dao mấy tháng, cũng chưa từng nghe qua bên trong Thánh Vực có tin tức thiếu niên vùng dậy gì.

Không có nhân vật chính để nện, tuy là ít một chút hứng thú.

Nhưng nương tử bên người đều có phong thái.

Vương Hạo Nhiên tuyệt không tịch mịch.

Càng quan trọng hơn nữa là còn có thể tăng cao tu vi.

Ba năm sau, Vương Hạo Nhiên đã đạt tới thịnh, thân vượt qua cảnh giới Hư Không.

Ở bên ngoài Địa Cầu có tinh vực rộng lớn, khẳng định là tồn tại nhân vật chính khác.

Chỉ có điều, Vương Hạo Nhiên không có hứng thú đi xông xáo.

Ra khỏi Địa Cầu đến đại thế giới xông xáo, tương đương ohair lại bắt đầu lại từ đầu, hơn nữa phải rời xa nương tử bên người.

Đồng thời, sẽ còn kèm theo nguy hiểm.

Suy cho cùng văn minh tu tiên trong vũ trụ quá nhiều.

Thực lực của Vương Hạo Nhiên còn không có đạt tới tình trạng đủ để coi thường hết thảy.

Địa Cầu lại khác biệt, hiện tại đối với Vương Hạo Nhiên mà nói, đã không có bất kỳ nguy hiểm.

Quả thực có thể muốn làm gì thì làm.

Trong lúc này, Vương Hạo Nhiên không phí khí lực gì, cũng theo đuổi được Lăng Đao Nhã tới tay.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trăm năm, tốc độ tu luyện khủng bố của Ma Đế Nội Kinh thêm lên Hỗn Độn Bình phụ trợ, còn có hai loại máy gian lận Hồng Mông Kiếm, Khai Thiên Thập này, Vương Hạo Nhiên ở Địa Cầu thành công cầu đến Hợp Đạo.

Một ngày này, thần sắc Phượng Huyền Tố bỗng nhiên buồn bã, đến tìm Vương Hạo Nhiên.

"Phu quân, Nhiều tỷ tỷ nàg. . ." Con mắt Phượng Huyền Tố đỏ ngầu, hình như vừa mới khóc qua, nói chuyện cũng vừa nói lại dừng.

"Phượng Nhiêu thế nào?" Vương Hạo Nhiên có loại dự cảm không ổn.

Phượng Huyền Tố không biết nên nói với Vương Hạo Nhiên như thế nào, thế là giao một phong thư cho Vương Hạo Nhiên.

Phong thư này là do Phượng Nhiêu viết.

Sau khi Vương Hạo Nhiên thấy, bị choáng váng. Sau một hồi, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

"Tội gì người phải khổ như thế chứ?"

Mười sáu năm sau.

Bên trong Vô Cực Tinh Vực, trong gian phòng của một siêu cấp tông môn.

"Không thể quên, nhất định không thể quên. . ."

Đêm tối, một thiếu nữ xinh đẹp từ trong mộng tỉnh lại.

Nàng đã không phải là lần đầu tiên làm cái mộng này.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, vẫn nằm mơ thấy giấc mơ cổ quái.

Trong mộng, một "chính mình" khác, không ngừng lặp lại nói cho nàng: Không thể quên, nhất định không thể quên. . .

Trong lúc mơ hồ, nàng trong mộng nhìn thấy một thân ảnh nam tử, nhưng mà bộ dáng của hắn rất mơ hồ.

Có lẽ, cái âm thanh này là đang nhắc nhở chính mình, không nên quên nam tử này.

Chỉ là, nam tử này rốt cuộc là người nào?

Thiếu nữ xinh đẹp thở dài một cái, trong lòng buồn vô cớ, từ trên giường đứng lên, dựa ở cửa sổ nhìn lên bầu trời đầy sao.

Trong bất tri bất giác, trời dần dần sáng lên.

"Đại tiểu thư?" Ngoài cửa có tiếng kêu thị nữ.

"Vào đi."

Hai người thị nữ, đẩy cửa vào, phục thị thiếu nữ xinh đẹp tắm rửa, đồng thời thay đổi quần áo xinh đẹp cho nàng.

"Đại tiểu thư thật là quá đẹp, hôm nay sợ là đều phải làm cho toàn bộ thiếu niên thiên tài ở Vô Cực Tinh Vực đều mê đến nỗi đầu óc choáng váng đây." Thị nữ khen nói.

"Đúng đấy, đệ nhất mỹ nữ ở Vô Cực Tinh Vực, cũng không phải nói một chút mà thôi." Một người thị nữ khác cười lấy phụ họa.

Tuy là hai người thị nữ có nịnh nọt hiềm nghi, nhưng cũng nói thật.

Mặc dù thiếu nữ chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng vũ mị đến tột cùng, đường cong cùng thân ảnh của nữ tử hai mươi tuổi đều phải tự ti xấu hổ.

Tất nhiên, xưng hào đệ nhất mỹ nữ Vô Cực Tinh Vực này cũng không chỉ bởi vì xinh đẹp mà thu hoạch được.

Trong tu tiên giới, đơn thuần dựa vào dung mạo, nhưng không cách nào thu được loại thanh danh tốt đẹp này.

Thân phận của thiếu nữ này cùng thiên phú tu luyện đều cực không đơn giản.

Nàng là nữ nhi của tông chủ của thế lực tối cường Vô Cực Tông ở Vô Cực Tinh Vực, đồng thời còn xếp hạng thứ năm trên Thiên Kiêu Bảng bên trên Vô Cực Tinh Vực.

Mười sáu tuổi, có thể lên Thiên Kiêu Bảng của Vô Cực Tinh Vực, loại thiên phú tu luyện này chỉ có thể dùng khủng bố như vậy để hình dung.

Hôm nay thiếu nữ tròn mười sáu tuổi, dựa theo tập tục nơi này, phải

cử hành lễ thành nhân.

Rất nhiều thế lực bên trong Vô Cực Tinh Vực đều sẽ tới trước dự lễ.

Sau lễ thành nhân, liền có thể suy nghĩ hôn sự.

Không hề nghi ngờ, bên trong thế lực hôm nay đến dự lễ, khẳng định sẽ có người cầu hôn.

Mà những thiếu niên thiên tài muốn giành được ưu ái của thiếu nữ xinh đẹp, cũng sẽ cố gắng biểu hiện mình.

Tóm lại, hôm nay đừng nghĩ thanh tĩnh.

Thiếu nữ nghĩ đến đây, hơi hơi cảm thấy có chút bực bội.

Mà sự thật, cũng quả nhiên.

Sau lễ thành nhân rùm ra, rất nhiều thế lực tranh nhau chen lấn, muốn hướng về Vô Cực Tông cầu hôn.

Những thiếu niên thiên tài kia, từng người cũng cực lực chào hàng chính mình.

"Tiểu Nhiêu, có vừa ý hay không?" Tông chủ Vô Cực Tông cũng chính là phụ thân của thiếu nữ này, truyền âm hỏi thăm nữ nhi.

"Một nhóm giá áo túi cơm cũng muốn cưới ta, thật là ý nghĩ hảo huyền." Thiếu nữ truyền âm đáp lại phụ thân một chút, chột chống nạnh, nói với thiếu niên thiên tài đang ở đây:

"Không muốn chết thì tất cả đều rút cho ta!"

Những thiếu niên thiên tài này nhìn thấy thiếu nữ bảo nổi, nhất thời dâng lên ý nghĩ lùi bước.

Phụ thân của thiếu nữ hòa hoãn nói: "Cảm tạ các vị tới trước dự lễ, nghi thức trưởng thành của tiểu nữ đã kết thúc, mời các vị trở về đi."

Lời này, rõ ràng là đang đuổi khách.

Rất nhiều người bóp cổ tay thở dài, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

"Chờ một chút, người tới đây!" Thiếu nữ chỉ vào một thân ảnh trong đám người, bỗng nhiên giọng dịu dàng nói.

Các thiếu niên thiên tài được thiếu nữ chỉ đến đều vui mừng không thôi, chỉ cho là thiếu nữ hồi tâm chuyển ý, trúng ý ai trong bọn họ.

Từng tên tranh nhau chen lấn đi đến trước mặt thiếu nữ.

"Không phải là các người, toàn bộ đi ra!" Thiếu nữ yêu kiều nói.

Các thiếu niên thiên tài lập tức thất vọng.

"Đừng nhìn nữa, chính là người, tới đây." Thiếu nữ lại lần nữa chỉ về phương hướng phía trước.

Mọi người không kèm nổi quay đầu quan sát.

Giờ phút này, cái hướng kia chỉ có một người.

Vù.

Vương Hạo Nhiên mặc một bộ đồ trắng, quạt xếp vung lên, chậm chậm đi về phía bên này, dừng lại mấy mét ở trước mặt thiếu nữ.

Vương Hạo Nhiên nhìn xem Phượng Nhiêu. . . Không đúng, sau khi nàng chuyển thể trùng sinh tên là Tần Yêu Nhiêu.

Tần Yêu Nhiêu cũng nhìn xem Vương Hạo Nhiên.

"Không thể quên, nhất định không thể quên. . ."

Âm thanh trong giấc mộng kia lại vang lên trong não hải của Tần Yêu Nhiêu.

Chỉ có điều lần này là lần đầu Tần Yêu Nhiêu thanh tỉnh nghe được âm thanh này.

Mà theo đạo âm thanh này vang lên, khuôn mặt mơ hồ của nam tử bên trong giấc mộng kia dần dần trùng khít với người trước mặt này.

"Tiểu Nhiêu, ngươi sao vậy?" Phụ thân của Tần Yêu Nhiêu phát giác nữ nhi có chút kỳ quái, thế là lên tiếng hỏi.

Tần Yêu Nhiêu lấy lại tinh thần, chỉ vào Vương Hạo Nhiên, không che giấu chút nào nói với phụ thân:

"Phụ thân, ta trúng ý hấn!"

Sau khi đáp lại phụ thân một thoáng, Tần Yêu Nhiêu nhìn về phía Vương Hạo Nhiên nói:

"Cưới ta nha."

"Được."

"Lúc này, giờ phút này, tại nơi đây."

"Ngươi nói là được."

Sau một đoạn đối thoại đơn giản, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

. . .

(Hết)

C
